32
4 1
9

Dictionarium

HISTORICVM AC poeticum: omnia gentium, hominum, locorum, fluminum, ac montium antiqua recentioráq; ad ſacras ac prophanas hiſtorias, poetarúmque fabulas intelligendas neceſſaria vocabula, bono ordine complectens:

A CAROLO STEphano, illius authore, poſtremo hoc labore multùm adauctum.

Apud Ioannem Le Preux, & Ioannem Paruum.

M. D. LXVI

32489

Carolus Stephanus lectori S.

EN iterum prodit, Lector, noſter hic hiſtoricus index multò quàm antea locupletior ac cumulatior, è quo tanquam è theſauro locupletiſsimo, hiſtoriarum tum veterum, tum recentiorum arcana, fabuláſque poetarum ſumma iucunditate ac facilitate licet depromere. Nam quæcunque Pauſanias, Appianus, Plinius, Philo Iudæus, Ioſephus, Stephanus, veteréſque reliqui, ac è recentioribus nonnulli autores claſsici, de figmentis poeticis: de clariſsimorum virorum ac heroum nobilium dictis ac geſtis: de regionum vrbiúmque ſitu: de gentium moribus, de fluminum, montium, ſyluarúmque deſcriptione fuſiſsimè literis mandarunt, hic qua breuitate fieri potuit, fideliter pertractata reperies. Quem laborem eò propenſiore animo licet grauioribus negotiis detentus ac propemodum diſtrictus, ſuſcepi, quò tibi grata omnia ſemper eſſe comperi, quæ hactenus ex noſtri ingenii tenui officina prodierunt. Vale.

Sed heus obſecro: dum huic labori ſucciſiuis horis operam impendo meam, ac nonnulla alia, quæ in rem tuam aliquando futura ſunt, mecum paulò ſubtilius commentor: regiæ erga nos munificentiæ à quibusdam etiam mihi multis nominibus deuinctiſsimis, inuideri ac oblatrari audio. Sed quid agas? Mala mens, malus animus. Obſtrepant quantum velint meo nomini ac famæ: inſidientur, vt lubet, noſtris regiis ſtipendiis: nunquam tamen me à ſuſcepta ſemel, ac iam in multos annos prouecta iuuandæ augẽdæque vtilitatis publicæ induſtria, quantulacunque ea ſit, deterrere aut auocare poterunt. Tu verò, lector, ſi qua te pietas moueat, æſtuantibus & male ſanis huiuſcemodi hominibus meliorem mentem opta: nos verò grata tui animi ſignificatione, ad maiora in tuorum ſtudiorum vtilitatem excogitanda accende. Interim dum grauiora tibi propediem molimur, habeto hunc noſtrum indicem hiſtoricum, & renatum & auctum in teſtimonium meæ erga te penitus obligatæ voluntatis.

Iterum Vale.

TYPOGRAPHVS LECTORI S.

CVM nemo ferè tam imperitus rerum reperiatur, qui ignoret non modò quantum vtilitatis ex hiſtoriarum cognitione percipiat, ſed quantum etiam voluptatis ex poëtarum lectione cõſequatur quiſquis diligentem illis operam impenderit: facilè mihi perſuadeo, quotquot ſana mente rectóque iudicio ſunt præditi, non ſolùm commendaturos eorum induſtriam ac laborem, ſed illis quoque ſummas gratias acturos, quibus & cordi & curæ fuit in medium proponere quæ ad idipſum conſequendum maximè neceſſaria eſſe videbantur. Ecquid autem aptius vel magis accommodatum excogitari potuit, quàm certa ratione & via quadam complecti quæcunque ad hiſtorias tum veteres tum recentiores intelligendas ſpectant, & ad ſubobſcuras etiam poetarum commentationes nullo negotio percipiendas? Quoniam igitur in hoc Dictionario hiſtorico ac poetico velut in theſauro has opes reconditas inuentum iri certò ſcio, quanta fieri potuit diligentia curaui, vt à multis mendis perpurgatum, & ſedulò recognitum in lucem nunc prodeat. Copioſius quidem explicari poſſet, optimè lector, quantum vtilitatis atque etiam iucundiſſimæ voluptatis percepturi ſint omnes qui hoc opus seriò in vſum ſuum accommodabunt, cùm præſertim inſtar clauis ad hiſtoriographos & poëtas intelligendos poſſit meritò cenſeri: verùm multò ſatius fore puto, ſi ad ipſam libri lectionem te conferas quoties opus fuerit. Sic enim melius quæ dixi cognoſces. Tu ergo bonorum virorum labore & induſtria fruere, & quæ in tuum vſum proferuntur, grato animo excipias. Vale.

Dictionarium

Dictionarium hiſtoricum ac POËTICVM.

A A

AALAe,mons eſt in Syria cuius nomen aliis diuidentem, aliis verò læuem, id eſt limpidū ſeu lubricum ſignificat. Cbalak.Ioſ.11.

Aarou, filius Amram, Moſis frater, Hebræorum primus Pontifex conſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quòd ille balbus eſſet. Vude, vt teſtis eſt Philo Iudæus lib. De migratione Abraham,dictus eſt Aaron frater Moſis, id eſt, eloquentia philoſophię vel ſermo mētis,quòd ſi qnando Moſes vit totus contemplationi deditus ad populu verba facturus eſſet, opera Aaronis fratris id eſt eloquentiæ quæ philoſopbiæ germana eſt, vteretur. Hoc defuncto Eleazarus ſummus ſacerdos conſtitutus eſt.Ioſephus libro Antiqu. 4.cap.2.& 3. Natus 58.2371.Pontif.conſecratus 65.2454.moritur 70.2491.

Aaron,Saracenorū Ammirhas, in Aſiæ prouincias duxit exercitum, quicum Nicepborus Conſtantinopolitanus Imperator iniquiſſimis legibus fœdus icit.Blondus.

Aaron, Perſarum rex, ingentia munera & Elephantem Carolo Magno primo Romanorum Imperatori miſit. AEmil.lib.3.

Aasbai,filius Machati.2.Reg.23.34.

A B

Aba, Xenopbanis filia quæ Olbi Ciliciæ vrbis tyrannidem quam parer procuratorio nomine adminiſtrarat, cultu obſequiiſque ab Antonio & Cleopatra ſibi impetrauit. vide Strab.lib.14.

Aba, oppidum in Arabia fœlici, Ptol. Ciuitas Pbocidis,Straboni & Ariſtoteli:Italiæ & Cariæ,Stephano:& mons Armeniæ,vnde oritur Euphrates,Plinio lib.5.cap.24.

Aba, Vngarorum rex, Auſtriā & Bauariam depopulatus eſt, Leonis pontificis temporibus.

Ababus Samarię rex inſolētiſſimns poſt patrem Amarim regno potitus eſt.

Abacēna ciuitas Medorū, & item Siciliæ. Ptol.

Abacēnum,vrbs Sicilię, Steph.

Abacue Propheta 10.nume.anno mundi 4602. Danieli in lacu leonnm prandium attulit. Propheriæ ſuæ librum edidit.

Abaddir, lapis eſt,teſte Priſc. a Saturno pro Ioue deuoratus: cùm enim eſſet in fatis futurum, vt Saturnus a filiis propriis regno pelleretur, id vt euitaret qnoſcunque ex Ope vxore partus ſuſcipebat, deuorabat. Eam ob cauſam,Ope Iouem in lucem editum ſeruari cupiens, Saturnum decipit lapide in os eius iniecto,qui Abaddir dictus eſt.

Abæ,Abarum,oppidum Pbocidis,Strabo.Phocenſinm vrbs eſt(inquit Pauſanias in Beotica lib.10.) a Philippo Macedone cùm cæteras euertiſſet, ob id relicta, quòd eius populus ſacrilegii expers eſſet.

Abæi Phocēſium regionis populi in Phocidem ab Argis commigrarunt,atque illic Apollinis templū cōſtruxerunt ex quo ille oracula reddebat,quod vnà cum vrbe,ac populo tandem à Xerxis exercitu funditus euerſum fuit.

Abaga Tartarorum rex, & Armeniæ, Hieroſolymam recuperauit,Sabell.

Abagarus Perſarum rex.

Abahius, Nilus fluuius dicitur (vt ſcribit Paul. Iouius libro 18.,hiſtor.) quaſi amnium pater: quòd poſt longū &tortuoſum curſum,totam aquarum molem in multa cornua diffundat.

Abala,oppidum in Africa,Plin.lib.6.cap.29.

Abala, portus Meſſaliæ proximus, ad quem aufugit Cæſar, aduerſus Pompeium dimicans, App.lib.5.

Abali, populi Indiæ, de quibns Plin. 6.19.

Abalites, ſinns maris Troglodytici, Plin.6.29. vide AVALITES.

Abalus, inſula maris Oceani,Plin.cap.2-lib.36.

Abana,fluuius Damaſci, à radicibus Libani, in Syriacum effunditur mare,4.Reg.5.12.

Abantias, inſula maris Mediterranei, Bœotiæ propinqua, alio nomine poſtea Euboia, aliàs Eubœa dicta.cuius incolæ Abantes dicuntur. Ariſtarchus in ſecundum Homeri.

Abantidas,poſt Cliniā Arati patrē Sicyniorum tyrannidem occupauit,ab indigenis quibuſdam paulò pòſt interēptus, Pauſ.in Corint.2.

Abantes, Ionum populi inter Achiuos. Herod. libr.1. Alios dixit Orpheus in Argonauticis iuxta Pontum. vide Stephanum de vrbibus, & Plinium lib.5.cap.12.

Abantes populi (inquit Pauſanias) ex Eubœa octo nauibus ad Ceraunia delati, Theonū in regione quam Abantidem appellarunt, conſtruxerunt, quam tandem amiſerunt, poſtea Corcyram deducti ſunt.

Abantis, idis, inſula Bœotiæ quæ & Abantias dicta eſt Stephano.

Abaórtæ,populi ad Indnm fluuium.Plin.6.20.

Abarbarea, Nais nympha apud Homerum 1 ex qua Bucolium,Aeſapum,& Pedaſum genuit.

Abarca, vel Sanctius ab Arca, tertius Nauarræ rex, aduerſus Saracenos proſpere pugnauit,

Aragoniæ regnum auxit. Volaterran. Ritius.

Abarimon Scythiæ regio iuxta Imaum mõtem ſuper Anthropophagos, in qua ſylueſtres homines degunt, auerſis poſt crura plantis, maximam habẽtes velocitatem, paſsimque cum feris vagantes. Plin. lib. 7. cap. 2.

Abaris, viri proprium, de quo ſic Cælius cap. 22. lib. 9. Abarim Hyperboreum ferunt, ſagittam per orbem terræ circumtuliſſe, nihil omnino veſcentem. Hunc Abarim, Seuthæ filium, non ignarum literarum, oracula ſcripſiſſe traditur, quæ Scythica nuncupantur, & nuptias Hebri fluminis, Apollinis aduentum ad Hyperboreos, ratione metrica, abs quo ſagittam acceperit quam diximus. De Scythia in Græciam venit anno mundi 3393. Euſeb. Huius & Gregorius Theologus meminit in epitaphio ad Magnum Baſilium. Hactenus Cælius. Ouid. 5. Metamor. 18. Caucaſumque, Abarim, Sperchesiademque Lycetum. Et Virg. Aeneid. 9.
Padumque, Hebeſumque ſubit, Rheſumque, Abarimque.

Abarnus, vel Abarnis, vrbs & regio Parianæ, Steph.

Abaron, filius Matthathiæ filii Ioannis, primi Machab. 2. 5.

Abarus, nomen proditoris cuiuſdam Arabum vnius primarii, qui Craſſum Syriæ prouinciæ præfectum expeditionem in Parthos ſuſcipiẽtem ſua aſtutia in calamitoſum excidium compulit. Appianus in Parthico.

Abas, antis, rex duodecimus Argiuorum, Lyncei ex Hypermeſtra coniuge filius (ſunt tamen qui Beli filium faciunt) homo bellicoſus & acerrimi ingenii: regnauit annis viginti tribus, inquit Euſebius. Pater fuit Prœti & Acriſii, & auus Perſei, à quo poſtea Argiuorum reges Abantiadæ dicti. regnauit annis 23. anno mundi 2581.

Abas, antis, vates, Abarum Phocenſium vrbis conditor, filius Cymei & Hypermeſtræ Danai filiæ, Pauſanias in Phocicis lib. 10.

Abas, comes Aeneæ, de quo Virgil. lib. 10. Vnà toruus Abas, &c. Et alibi,
Aere cano clypeũ magni geſtamen Abantis. Idem 2. Aeneid.
Et quæ nou' Abas, & que grãdæuus Aceſtes.

Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Inde Abantius poſſeſſiuum.

Abas apud Thuſcos regnauit annis xv. ab hoc poſiti ſunt Abii Thuſci. Manetho. anno mundi 2584.

Abantias, dicta eſt Atalanta, neptis Abantis, & Iaſiii filia. Muſæus, —nec Abantias aures
Præterit ipſa tuas.

Abaſes, regio eſt Aegypti. Abaſes Aegyptii vocant regiones inhabitatas, & maximis deſertis circundatas. Stra. lib. 17. vide ABATOS.

Abaſges, Scythiæ populi, vicini Sanigis. Steph.

Abaſter, vnus ex tribus equis Plutonis quo ſignificatur niger. Nam tribus fertur equis, vt eſt in fabulis, quorum primus Metheus dicitur, qui interpretatur obſcurus: ſecundus Abaſter, tertius Nonius, quòd ſonat tepens. Alias Abaſtrus. Io. Bocatius cap. 6. libr. 8. vide ALASTOR, ſic enim ſcribi debet.

Abatia oppidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembus. lib. 9.

Abaton, Abati, ædificium erectum à Rhodiis ad protegendum Artemiſiæ trophæum, quod religione impediti, diruere non poterant. Cæl. lib. 7. cap. 53.

Abatos, inſula in extremis Aegypti ad paludem Memphiticam, in qua ſepultus fuit Oſiris rex: quaſi inacceſſibilis dicta, quòd ad illam propter limi & papyrorum copiam difficillimus ſit aditus, vbi primum Nilus magno fragore deſcendit, Lucan. lib. 10.
Hinc Abaton, quam noſtra vocat veneranda [vetuſtas,
Terra potens. Hoc nomine etiam vocatus eſt locus vltra Aegyptum & Aethiopas, iuxta paludem Stygem: ab α priuatiua particula, & βαίνω id eſt vado. Quæ Græci vocant Abata, Latini inuia vocant, ſiue auia. Vide ABASES.

Abarus, Abarum rex, anno mundi 4010.

Abaſa inſula Aethiopiæ Saceæ vicina. ſunt qui volunt eſſe Scythiæ. Pauſan.

Abarim, mons excelſus, diuidens terram Amon & Euphratis a terra promiſſionis, contra Hiericho, Iordanem vſque fluuium protendens radicem: inſignis, Moſis inclyti Iudæorum Ducis morte, Num. 27. 12, & 33. 47. 48, & Deu. 32. 49.

Abbas Lyncei & Hypermeſtræ filius. 12. Argiuorum rex. Prithum & Acriſium filios reliquit: regnauit annos 23 Abbas Pauſan.

Abbas Siculus Panormitanus, qui in decreta & decretalia ſcripſit. apud Senas Hetruriæ vrbem docuit, anno 1428.

Abbacollẽſes Saxoniç populi, veluti pagani paſtores, quòd eam vitã agerent: aduerſus Abbatem ſancti Galli bellum geſſerunt. Mutius.

Abda, pater Adoniram. 3. Reg. 4. 6.

Abdala Saracenus, Toleti rex Tireſiam Alphonſi Quinti, Veremundi filii, vxorem duxit. quæ illius nuptias detrectans poſt Abdalæ deceſſum ſeſe perpetuo cœnobio dicauit. Volater.

Abdi, pater Cis Leuitæ. 2. Paral. 29. 12.

Abdaram Saracenus, Hiſpaniæ rex, à Radamiro rege Galliciæ ſuperatus. Luithprand. libro 5. cap. 2.

Abdariſtenſes, populi. Pli. lib. 4. cap. 10. Sed correctius legitur Audariſtenſes.

Abdaſtartus, Tyri rex, regnauit annis nouem.

Abdeel, pater Selemiæ. Hierem. 36. 26.

Abdecãmãrnus, Saracenorum & Hiſpaniarum rex. anno à nato Chriſto 826.

Abdera oppidum Thraciæ, Democriti philoſophi, & Protagoræ ſophiſtæ patria: quam Diomedis ſoror condidit, & a ſe cognominauit,

Ouidius

Ouidius, Aut te deuoueat certis Abdera diebus: dicta ab Abderito Herculis delicijs, à Diomedis equis dilacerato & humato, in cuius honorem Hercules poſteaquam pugnaſſet cum Diomede, Abderam condidit. Hæc poſtea collapſa, Clazomene à Clazomeniis ex Aſia venientibus, qui eam in maiorem formam redegerunt, vocata eſt: iuxta quam Biſtonium ſtagnum fuiſſe dicitur, in quo cuncta natantia demerguntur. Sciendum ab Ephoro dici Abdera, numero plurali tantum, ſecundum Abderon ſingulari. Plin. 4. 11. 13 Vide etiam Stephanum. Pomponius & Solinus ab Diomedis Thracum regis ſorore conditum meminerunt, anno mundi. 3313.

Abdêra, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, & inſula ad Samothracem, Authores Plin. 4. 12. & Ptolemæus libro 2.

Abdêra, pulchra Teiorum colonia. vide Chiliades Eraſmi.

Abderâna, Saracenorum rex, duce Aburmane, agrum Brachinonenſem Gerundenſemque deuaſtauit. Blond. lib. Decade 2. anno a Chriſto 827.

Abderites, vir Abdéræ natus.

Abderitæ, populi Thraciæ, qui cú à muribus ac ranis vexarentur, coacti ſunt natale ſolum relinquere & alias quærere ſedeis: hos Caſſander in vltimis Macedoniæ partibus ſuſcepit, pactione inita cum eis de pace. anno mundi 3650.

Abdias, diſpenſator domus regis Achab. 3. Reg. 18. 3. *le maſtre d'hoſtel*: propheta item σύγχρονος Amos, quem Hieronymus ſub Achab fuiſſe refert.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad. 1. Paral. 5. 15

Abdimelech, Saracenorum rex, Africam inuaſit, a qua, per Ioannem Magiſtrum militum fugatus eſt. Aemyl lib. 2. anno a Chriſto nato 962.

Addon, Propheta vir Dei Hieroboam ſuper altare excelſorum filiſque ſuis mortem interminatus eſt, cui interminitanti manum areſcere fecit: cõtra præceptũ Domini in domo falſi Prophetæ comedit, quamobrem dum reuerteretur Hieroſolymam in via a leone eſt interfectus.

Abdon, filius Micha, 2. Paralip. 34. 20, qui 4. Reg. 22. Acbobor dicitur.

Abdon & Sene ex Corduba Perſarum vrbe oriundi martyres, ſub Decio paſſi ſunt anno poſt natum Chriſtum 254.

Abdon Hylonis filius de tribu Ephraim, Iſraelitarum princeps, Ioſeph. li. 5.

Abdon, ciuitas in tribu Aſer, Ioſue 21. 30

Abdon, filius Hillel de tribu Ephraim, xv. Hebræorum iudex, iudicauit annis viii. Iudic. 12. anno mundi 2811.

Abdua, fluuius. Plin. 3. 16. 35. & 3. 19. 20. ſed aliàs legitur Abdua.

Abeâcus, Siracorum rex, apud Strabonem li. 11.

Abeatæ, populi in Achaia non procul ab Aliphireis & Pyrgenſibus. Plinius 4. 6. 8.

Abidiranus Saracenorum rex, aduerſus Carolum Magnum potentiſſime dimicauit. Garduam traſgreſſus Burdegalam diripuit, omnique impietate defœdauit. Sabel.

Abel, filius Adam, a Caim fratre ſuo interfectus Gen. 4. Hic paſtor pecorum dicitur in ſacris quòd totus contẽplationi eſſet deditus, non eloquentiæ, vide Philonem Iudæum.

Abel, ciuitas, quæ (vt inquit Hieronymus) x i i. mil. à Gaddaris Oriẽtem verſus diſtat. 1. Reg. 6. Eſt & villa in v i i. Philadelphiæ lapide, vbi Iephte cum Ammonitis manum conſeruit,

Abelmagim, ciuitas à rege Aſa per Benadad expugnata. 3. Reg. 15, 2. Paral. 16.

Abelmebula, vicus in Aulone. Hieronymo. Iudic. 7, 3. Reg. 4.

Abelſatim, locus in deſerto ad Meridiem Moabitarum, non procul a Iordane, a ſpinarum copia nomen habens. Num. 33.

Abella, vrbs ſupra Neapolim, vnde Auellanæ nuces Macrobio & Virgilio,

Et qui maliferæ deſpectant mœnia Abellæ.

vulgò hodie Bella dicitur,

Abellinum Italiæ oppidum, quod item Auellinum dicitur. Plin. 3. 5. 110. 11.

Abellicates, Italiæ populi, ante Protropi appellati. Plin. 3. 11. 34. 35. Iidem Auellinates Luciano appellantur: nam inter B & V magna eſt affinitas.

Abenalibericum regnum Hiſpaniæ.

Aberdonia regio Scotiæ, Munſterus lib. 2.

Aberides, deus antiquorum qui deinde Saturnus appellatus eſt, Cœli & Veſtæ filius.

Abes, ciuitas in tribu Iſſachar, Ioſue 19.

Abeſamis, Syriæ oppidum, quondam à Semiramide conditum, Plin. 6. 28. 13.

Abeſan, iudex in Iſrael de Bethlehem. Iudic. 12.

Abeſſa, nonus Hebræorum iudex poſt Ephthem regnauit. nonnulli Bor eſſe aiunt qui ex vxore Moabitide x x x. maſculos totidemque fœminas ſuſcepit. is alio nomine Abſaris vel Abeſſanus dicebatur, Sabel. 6. lib. 1. Enneadis.

Abeſſalom, pater Maacha, matris Abiam. 3. Reg. 15. Alio nomine vocatus Vriel. 2. Paral. 13.

Abeeſſe, oppidum apud Hermandrum fluuium, Plin. 6. 23. 1.

Abi, vel Abia, mater Ezechiæ regis, 2. Paralip. 29, 4. Reg. 18.

Abia, filius Samuelis prophetæ. 1. Reg. 8.

Abia, ciuitas maritima in Meſſenia, quæ à Saltu porcino x x. potiſſimum ſtadiis diſtat. Iram olim nominarunt & vnam ex ſeptem oppidis quæ Agamemnonem Achilli promiſiſſe Homerus ſcripſit.

Abia, Herculis filia, Hylli nutrix in Irã ciuitatem ſeceſſit quam de ſuo nomine Abiã appellauit, ibique fanum eiuſdem nominis condidit.

Abiam, filius Roboam, quartus Iudęorum rex, regnare cœpit xviii. anno Ieroboam, regnauitque annis iii. Vicit bello Ieroboā, in quo periere ex Iſrael 1. millia virorum. 2. Paral. 15.

Abiathar filius Achimelech ſacerdotis, ſummus ſacerdos tempore Dauidis regis Iudę anno mundi 2896.

Abica, vide HYLEA.

Abibalus Tyriorum rex, Salomonis cōtemporaneus & amicus, Ioſephus lib. 1. contra Appionem.

Abida, filius Madian, filii Abrahę, Gene. 25,

Abidan, filius Gedeonis, Num. 1.

Abidiramus vel Abidirannos Sarracenorū rex potētiſſimus, qui ab Eudone Aquitanię principe aduerſus Carolum Gallię regē in auxilium aduocatus, Burdegalam ac Pictauos populos cęde, rapinis ac incendio, Chriſtiani nominis odio compleuit, Sabell. lib. Ennead. 8. & Munſterus lib. 2.

Abiel, fil᷒ Seor, 1. Reg. 9, pater Ner & Cis 1. Re. 14

Abiéſer, filius Manaſſæ, Ioſue 17. vnus ex fortibus Dauid, 2. Reg. 23, 1. Paral. 2.

Abigail, vxor Dauid, mortuo Nabal. 1. Paral. 3. Eſt & filia Naas, ſoror Saruiæ, mater Ioab. 2. Reg 17.

Abiga fluuius Numidię.

Abihail, pater Suriel principis Moholitarum, Numer. 3. vxor item Roboam, filii Salomon. 2. Paralip. 11. vxor denique Abiſur filii Semei filii Onam, 1. Paralip. 2.

Abilon decimus Hebręorum iudex qui poſt Eſebonem principatum ſuſcipiens iudicauit Iſraelem annis 10.

Abilius Epiſcopus Alexandriæ.

Abii, populi Scythię, quos ait Solinus ex Albiano fluuio dici iuxta quem habitant: vel nonnullis, quòd ſine vita ſtabili, aut domicilio ſint in curribus degentes. Horum meminit Stephanus & Homerus.

Γαλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων. Iuſtiſſimos vocat, quòd in pace ſine bello degant, vel quòd extemporali victu vtātur. Pleraque enim Scytharum nomina ex moribus ędita cōmentaque ſunt, vt Galactophagi, Anthropophagi, Abii: author Volaterranus.

Abila, oppidum, Elyſęi prophetæ patria in regione Decapolitana. Plin. 5. 18. 6. Syrię oppidū (aliàs Abilla) meminit Stephanus. Vide ABYLLA.

Abdix mons ex Africa procumbens: de quo Strabo lib. 3.

Abimadarocus q & Amylinus Euilmērodach, & Amildabacus, decimus Babyloniorū rex, regnauit annis xxx. Ioſephus lib. 10. cap. 13.

Abimelech, filius Gedeonis ex Droma cōcubina: occiſis LXX fratibus filiis Gedeonis, tyrānnide imperium inuaſit: regnauit annis tribus. Iudic. 9, Ioſeph. lib. 5. cap. 7.

Abinadab, filius Iſai patris Dauid, 1. Reg. 16. filius Saul, 1. Paralip. 8.

Abinoem, pater Barac, ducis exercitus populi Iudęorum. Iudic. 4.

Abiram, primogenitus Higel, reędificatoris Iericho, 3. Reg. 16.

Abiron, filius Eliab. Num. 16,

Abis fluuius in Danubium influens, qui & Abſus dicitur: author Althamerus.

Abiſac, virgo adoleſcentula quę calefaciebat regem Dauid ſenio confectum. 3. Reg. 1.

Abiſai, filius Saruię, ſororis Abigail, frater Ioab. 1. Reg. 26.

Abiſaris, regio Indię, apud Strabonem lib. 15.

Abiſontes. populi inter Alpinas gentes. Plin. 4. 20. 18.

Abiſſa & Abiſſāma, Arabiæ fœlicis ciuitas. Pto.

Abiſſue, filius Phinees, filii Eleaſar, filii Aaron, 1. Paralip. 6. filius item Bela filii Beniamin, filii Iacob, 1. Paralip. 8.

Abiſſur, filius Semei, filii Onam, filii Gerameel. 1. Paralip. 2.

Abital, mater Saphatiæ, filii Dauid. 2. Reg. 3. 1. Paralip. 3.

Abitob, filius Mehuſim. 1. Paralip. 8.

Abiu, filius Aaron, filii Amram, filii Caath, filii Leui, Exod. 6.

Abiud, filius Bela, filii Beniamin. 1. Paralip. 8.

Ablatius Aegyptius. præne. III. Cos. Olymp. 277. anno. 2. vrb. cond. 1082. Chr. Domini 331. quo anno Conſtantinopolis dedicata noua Roma.

Ableti, populi non procul à Pergamo, qui parent Myſiis. Strabo libro 13,

Abner, princeps militiæ Saul, filius Ner, patruelis Saul. 1. Reg. 14.

Abnoba, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12.

Abobrica, Hiſpaniæ inſigne oppidū. Pli. 4. 20. 12

Abóccis, oppidum. Plin. 6. 29. 57.

Aboco Cretus dux Bœotiorum. Plut. in Arato.

Abolani, populi in Latio, Albenſibus proximi. Plin. 3. 5. 38.

Aboduti populi veteres, Francorum ſócii, ſiti iuxta ſinum Oceani maris in extremis Germaniæ finibus: hi Caroli Magni Francorum regis opem implorarunt in reprimendis Velataborum hoſtium excurſionibus, Plutarch. in Carolo Magno.

Abólla, vrbs Siciliæ. Steph.

Abona fluuius eſt Britanniæ.

Abóni, oppidum paruum iuxta Euxinum pōtum. Stephanus.

Aborienſe, Romanorum oppidum in Africa. Plin. lib. 4. cap. 5.

Aborigenes, populi montani, quos Chamezenus Aegyptiorum Saturnus in Italiam abduxerat. Antiquiſs. fuerūt, & primi tenuerūt agrū populi Rom. ſic dicti, quòd viſi ſint editi ſine patrib. quaſi ſine origine: aut quòd ex

varia

varia gentium colluuione mixti eſſent. Hi poſtea aduectu Aeneæ Phrygibus iuncti, Latini appellati ſunt, Romamque condiderunt. Saluſtius, Liuius, Dionyſius Arcades fuiſſe, & cum Oenotro Lycaonis Arcadiæ regis filio in Italiam veniſſe tradunt. Plin. 3.5.82, Steph. Beroſus.

Abórras, fluuius Anthemiſiã vrbem pręterfluẽs, non procul ab Euphrate in Aſia. Stra lib. 16.

Aborus, fluuius. Stephanus in Rheſina.

Abôtis, vrbs Aegyptia. Stephanus.

Abraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenoph. lib. 1. de Cyri expeditione.

Abradatas rex Suſorum fuit, & maritus Pantheæ nobiliſſimæ matronæ, Xenoph. lib. 7. Pædiæ Cyri: vide Panthea.

Abram, primus patriarcha, pater excelſus interpretatus: quem Deus ab iis quæ videntur, ad inuiſibilia prohibens: Non vocaberis, inquit, Abram: ſed Abraham erit nomen tuum: quia multarum te gentium patrem poſui. Iuſſu Dei patriam ac parentes reliquit, abiitque in Canaan, aſſumpto Loth cognato ſuo. Gen. 12. Se ſuóſque circuncidit. Geneſ. 17. Duas habuit vxores, Saram & Ceturam, ex qua ſex filios ſuſcepit. Geneſ. 25. Ioſeph. lib. 1. cap. 23

Abram, vel Abrahim-Baſſa, Othomani poſtremi noſtra memoria Turcarum imperatoris filius: cum repudiata matre in Perſiã ad Sultanum cõcedens, bellum aduerſus patrem geſſit: quo, per patris inſidias ſedato, dum ſe reuocato filio imperii totius habenas traditurum affirmat: dumque patris præcepto filius ad eius genua deuolutus veniam petit, à duobus Genniſſeris, fortiſſimo arcus neruo ad collum filii deuoluto, miſere ſuffocatus eſt.

Abram nomen ciuitatis. Ioſue 19.

Abretâna, pars Myſię: ita dicta a Bretica nympha.

Abretânus, Iupiter Myſius deus ab Abreta, quæ eſt Myſia, ſic vocatus: cuius ſacerdos fuit Cleon, latro prius inſignis: deinde Antonii, poſtea Augusti militiæ præfectus.

Abretini, alias Abroteni, Myſiæ populi. Plinius 5.30.14.

Abrinâtæ, populi Pontici. Stephanus.

Abrincatui, Galliæ Lugdunenſis populi, iuxta Venetos. Plinius 4.38.1.

Abrodiætus, cognomen Parrhaſii, Vlyſſis pictoris nobiliſſimi: Latine delicatus & elegans: Herculem Lyndi fecit, aſſeuerans eum à ſe talem pictum, qualem ſæpe in quiete vidiſſet. Plin. lib. 35. cap. 10.

Abrocomes filius Darii Perſarum ducis. Herodot. lib. 7.

Abron, Abronis, vir ob nimiam vitæ mollitiem famoſus. Abrom enim mollis & delicatus.

Abronichus legatus miſſus à Themiſtocle bellum aduerſus Lacedemonios gerente ad explorandam murorum vrbis Lacedæmonis altitudinem. Thucyd. lib. 1.

Abrôni, vrbs Galatiæ. Ptol. vulgò Arcani.

Abron, pictor Samius, de quo Plinius libro 35. cap. 10.

Abros, gens Tarentinorum ad mare Adriaticum, Stephanus.

Abrótonium, fœmina delicata, & amplexibus apta, vt Glycerium, Philotium, Dorcium, Sophronium: quæ (teſte Priſciano libr. 5. vbi de generib.) quamuis habeant articulos fœmininos, declinationẽ tamẽ & formam tam apud Latinos, quam apud Græcos ſeruãt neutrorũ.

Abrótonum, Africæ oppidum. Plin. 5. 4. at. & Strabo lib. 17. Steph.

Abrótine, vrbs Myſiæ. Steph. vide ABRATINI.

Abruzi, vide PRAE GVTII.

Abs, vide APS: nam ψ Græcum vtroque modo effertur.

Abſalom, filius Dauid, de Maacha. 2. Reg. 3.

Abſalon, Vualdemar, collactaneus Danorum Pontif. maximus.

Abſander, decimusnonus Athenienſium rex, regnauit annis decem.

Abſarus, fluuius Iberię, quem Ptolemæus Abſonum vocat.

Abſarus, fluuius & caſtellum. Plin. 6.3.7, & 9.6.5, & cap. 10.65.

Abſarus, vel Abſartus amnis Armeniæ in Pontum defluens: qui cum Pariedris montibus Armeniam minorem claudit.

Abſepus fluuius eſt Aſiæ, apud Lampſacum oppidum perfluens, ex quo Priapus fuit, obſcœnitate virilium cognitus.

Abſiles gens. Plin. 6.4.18.

Abſilis, ſeu Abſilia fluuius eſt in Aſia, Latiam præterfluens ciuitatem.

Abſimàrus, Tyberius LXVII. Romanorum Imperator, regnauit annis ſeptem. Aemil. lib. 2.

Abſinthii populi, teſte Herodoto libr. 6. iuxta Pontum habitant, vbi mons eiuſdem nominis habetur. Ouidius lib. 5. de Triſt. à quibus herba nomen habet.

Abſitus, oppidum Aſiæ, Plin. lib. 6. cap. 26.

Abſoros vna ex inſulis maris Adriatici, vicina Venetis, Illyrico adhærens littori in qua ſecundum Ptolemæum duę ſunt ciuitates: Pomponius Mel. libro tertio.

Abſuritanum, oppidum. Plin. 5.4.8. (aliàs Abſiritanum) vide infrà.

Abſyrtes, Colchorum fluuius, in Adriaticum mare ſeſe exonerans, ab Abſyrto à Medæa ibidem interempto ſic appellatus. Lucanus libro 3.

Et cadit Adriaticas ſpumãs Abſyrt⁹ in vndas.

Abſyrtides, inſulæ in Adriatico mari vel iuxta Iſtrũ, à fratre Medeę ibi interfecto nomine Abſyrto ſic appellatæ. Pl. lib. 3. cap. 36. 12. Steph.

Abſyrtum, inſula. Plin. 3.21.

Abſyrtus, Aethæ regis Colchorum, & Ipſeæ filius, alio nomine Aegialeus dictus, quem ſoror eius Medæa cum Iaſone diſcedens mem-

placet, Ἐν εὐσκίοις δρομοῖσιν ἀκαδήμου θεῦ, hoc eſt, in ambulacris vmbroſis Academi dei. Horatius, Atque inter ſyluas Academi quęrere verū, Eupolidis ſenarium interpretatus videtur: nam aliàs θεῶν legitur, nō θεῦ. Ibi natus eſt Plato: vbi cùm philoſopharetur, ſtudēdi vſu & diſcipulorū frequētia, morúmq; celebritate inſignis fuit. Vnde Laert.
Τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατύτατος ἀλλ' ἀγορη ἡδυεπὴς τέττιξιν ἰσογράφος οἵ ἑκαδήμου [τῆς δένδρει ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Id eſt,
Hos inter dux ille Plato celſiſſimus ibat:
Cuiꝰ ab ore melos manabat, quale Ecademi
Arbuſtis lepida modulantur voce cicadæ.
Antea per e ſcribebatur Ecademia. Eratque Academia gymnaſiū inferius, cùm ſuperiori gymnaſio nomen eſſet Lycęum. Nam inferior ambulatio & ſuperior dicebantur. Lycæum verò nomen fuit ſcholæ Ariſtotelicę.
Académici philoſophi dicti ſunt qui Platonem ſequebantur. Erant etiam noui Academici qui nihil affirmabant, & nihil ſciri poſſe aſſerebant
Eſt enim duplex Academia, vetus & noua.
Académia, villa memoratu digna, ab Auerno lacu Puteolos tendentibus impoſita littori, celebrata porticu & nemore: quam Cicero Academiā vocabat ab exēplo Athenarum, ibi compoſitis voluminibus eiſdem nominibus, in qua & monumētum ſibi inſtaurauerat. Plin. lib. 31. cap. 2. & 23. cap. 2.
Acadinus fons eſt Sicilię iuxta Delos lacus, palicis fratribus ſacrus, ad quem iuramenti veritatem explorare ſolent ad hūc modum: Iuramenti verba tabulis ligneis inſcribebant, eáſque in fontem deiiciebant: quę ſupernatātes iuramenti integritatem: demerſę, periuriū indicabant.
Acádra, oppidum in Arabia felici. Ptolem.
Acallis, filia Minois, quę ex Apolline filium habuit Cydonem & Oaxem à quibus Cydonia & Oaxe Cretę vrbes. Steph.
Acálandrum, flumen. Plin. lib. 3. cap. 11. Strab.
Acálanthis nobiliſſimi canis nomen: vnde eſt illud Ariſtoph.
Ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει
Acalanthis feſtinabunda occęcatos parit, Cęlius Rhod. lib, 17. cap. 28. & Eraſm. in Chil.
Acalis, idis, Minois filia & mater Oaxi. Steph. de vrb. Oaxus, inquit, eſt oppidum Cretę ab Oaxo filio Acallis, quę fuit Minois filia.
Acamantis, inſula. vide ACAMAS.
Acamárchis, nympha, Oceani filia. Dio. lib. 6.
Acamántis olim dicebatur Cyprus. Stephanus.
Acamantium vrbs in maiori Phrygia opus Acamantis filii Theſei, qui quum in expeditione aduerſus Solymos ſe ſtrenue geſsiſſet, locum vrbis condendę a patre impetrauit: Steph.
Acamas, vnus ex Thracum principibus, qui in auxilium Troianorum venerunt Homerus Iliad. 2. Fuit & filius Antenoris, qui tempore belli Troiani cœlebs erat, & diis ſimilis habebatur. Eſt pręterea mons in Cypro, vnde Cyprus antea Acamantis vocitata eſt. Strabo lib. 15. Huius promōtorii Plinius meminit. 5. 31. 9.
Acamas. Vide SYNNADA.
Acampſeonyſis vel Campſeóniſis, fluuius. Plin. 6. 49.
Acánthon. mons. Plin. 4. 28.
Acan, filius Eſer, filii Seir Horręi. Gen. 36.
Acánnę emporium circa rubrum mare. Steph.
Acantius eſt promontorium Magneſię.
Achanthus, puer regius conuerſus in florem ſui nominis. Eſt item ciuitas Aegypti prope Memphim. Plin. 4. 10. 21. & cap. 58. 5. 4. & 7. 31. 47.
Achantus oppidū in Macedonia, ſiue Aetolia, quę eſt vrbs Atamanum, in qua mutas eſſe cicadas Stephanus ſcripſit: alias Acânthos.
Acanthus, inſula. Plin. 5. 31. 49. & Herod. lib. 7.
Acapeátę, populi. Plin. 6. 7. 9.
Acapis, fluuius Aſię apud Lazos populos.
Acar, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paralipomenon 2.
Acara, oppidum in medio Pannonię.
Acaráſſus, vrbs Lyciæ. Steph.
Acaria fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Euryſteo caput amputauit. Strabo.
Acaris, vel Carides, Phrygię vrbs, Steph.
Acarnánia, regio & pars Epiri, merſa medio ſinu Ambracio. Plin. 2. 92. 2, & 41. 9. 15. In hac eſt oppidum Leucas. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Aetolia diuidit, vel (vt Solinus ait) Pindus mons qui Acheloum parit. Steph. Eſt & regio quędam parua in Aegypto dicta Acarnania. Seruius in libr. 5. Aeneid. Et ciuitas non procul a Syracuſis. (Cic. in Verrem) in qua Olympii Iouis antiquiſſimum fanum fuit, quę a Gotthis exuſta eſt. Huius incolę Acarnanes dicti, quorum meminit Thucyd. lib. 4.
Acárne, oppidum. Plin. 4. 9. 4.
Acaron ciuitas Paleſtinę, quę Cæſarea vocatur, & arboris genus. Plin. lib. 15. cap. 7. Scribitur aliàs Accaron.
Acárrha, vrbs Achaię. Steph.
Acáſta, nympha, Oceani & Thetyos filia. Vide ACTASTA.
Acaſtus, Pelię Theſſalorum regis filius, venator ſagittis clarus. Ouidius libro 8. Metamorph. vxorem Creteidem ſiue Hypoliten duxit, quę cùm Pelium amaret, neque ille contra huius amori obſequi vellet, Pelium vltrò de ſtuprī appellatione apud virum accuſauit. Itaque Acaſtus Pelio ceu venationis cauſa, in ſaltum Pelii montis abducto, ibique omnibus armis ſpoliato, feris lacerandum prębuit: verùm Chion ſiue Mercurius interueniens, accepta Vulcani machæra, Pelium liberauit,

qui poſtea domum reuerſus, Acaſtum cum vxore interfecit.

Acatium nauis erat actuaria. Iulius Pollux ait fuiſſe velum in naui maximum, ſicut minimum, dolonem. Actuariæ verò naues dicuntur agiles & præſtantes celeritate. Saluſt. his actuariæ naues circiter xxx. onerariæ decem.

Acaton eſt mons Aetoliæ.

Acca Laurentia, Fauſtuli regii paſtoris vxor, quæ Romulum & Remum lactauit, & materna ſolertia gubernauit. Hæc vocata eſt Lupa, eò quòd nobile ſcortū fuerit. Et tales nuncupantur lupæ ob auaritiam. Seruius.

Accabicotichicæ populi ſunt in Mauritania non procul ab Atlante monte. Stepha.

Accabicus murus, oppidum circa Herculis columnas, a Carthaginēſibus cōditum. Steph.

Accaron, vrbs in tribu Dan. Ierem. 25. Ioſuè 13. & 15.

Acheni, populi Arabiæ, iuxta colum rubri maris. Steph.

Accitana Colonia eſt in Hiſp. citeriore in cōuentu Chartaginenſi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Acci, vrbs Hiſpaniæ, Ptolem. Acti olim dicta.

Accipitru ciuitas prope Thebas, Strab. lib. 17.

Accti, populi. Plin. 6. 7. 13.

Accitania, colonia. Plin. 3. 3. 36.

Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, Marcino & Serano conſulibus: duriuſculus Ciceroni ad Atticum, & Licinio ſcriptor ferreus appellatus: quòd dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem ſe præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore id vitij in tēpora reiicit. Tanti eum fecit Brutus, vt eius verſibus & tēpla & monumenta ornaret, eoque tumulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtatura, formaque poſuerit: alioqui puſillus erat.

Accius Piſaurienſis, cuius accuſationi Cicero pro Cluentio reſpōdit, quemque in Oratore ſuo inter claros oratores refert. Fuit rurſum alius Accius Nauius, cuius idem Cicero 1. de diuinat. meminit. Vide ACTIVS.

Accomulier iam decrepita, cùm faciem (quam ad ſpeculum explorabat) ſenio deformatam conſpiceret, animi ægritudine in inſaniam lapſa eſt, Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 15.

Accu rector exercitus Senonum in expeditione contra Gallos, Cæſar in Com. lib. 6.

Accurſius Florentinus nobilis Iuriſperitus, Euſebius.

Accuſiorū colonia. Ptolem. vrbs Allobrogum in Gallia, hodie Gratianopolis. Gal. Grenoble.

Acce, oppidum Phœniciæ. Stephan. alias Ptolemais. Plin. 5. 19. 8.

Acedici, populi Italiæ. Plin. 3. 12. 10.

Acela, vrbs Lyciæ. Steph.

Acēlum, oppidum Galliæ Ciſalpinæ in Tauriſci agro: vnde Acelinus Romanus, ſeuitia famoſus inter recētiores hiſtorias. Hodie Aſulum dicitur: nūc reginæ Cypri Corneliæ prætorium. Alii volunt eſſe oppidum a Patauio ad decimum lapidem verſus Aleſte & Montagnanam. Plin. 3. 19. 8.

Acencris, Aegyptiorum rex, regnauit annis XII.

Acengeros Aegyptum rexit annis 12. Euſeb.

Acephali, hæretici quidam dicti ſunt, quoniam nullus eorum inuenitur author. Hi duarum in Chriſto ſubſtantiaru proprietatem negat, & vnam in eius perſona prædicant naturam.

Acerę, vel vt alii, Acerrę, antiquiſſima vrbs Campanię non longe a Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit: huius frequens inundatio eam pene exauſit. Plin. 3. 14. 14. Virgil. libr. 2. Georg. & vacuus Clanius non æquus Acerris. Meminit eius Horatius. Acerrani, incolæ Acerrarum. Plin. 3. 5. 1. 2.

Acerba vel Acerua nomen eſt Sichæi, mariti Didonis Carthaginenſis, Bocat.

Aceratus apud Herod. lib. 8. nomē eſt prophetæ qui ſolus reliquis fugientibus remanſit Delphis, Xerxe ſuis copiis Delphum oppugnāte.

Aceronius Proculus, præn. Cn. Cos. Olymp. 203. an 4. vrb. cond. 784. Chr. D. 33. cum collega C. Pontio Nigio. Olymp. 204. an. 1. vrb. cond. 789. Chriſti D. 38.

Áceruetis oppidum. Plin. 4. 11. 21.

Acerra, vrbs inter Padum & Alpes, quam obſederunt Marcellus & Cornelius Coſſ.

Aces fluuius in Aſia, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod. lib. 1.

Aceſæ, ciuitas Macedoniæ. Steph.

Aceſeus Nouatianorum Epiſcopus ſub Conſtan. Imperatore, de quo Suidas.

Aceſiderra Apollini conſecrata in Ida monte, Pauſa. in Eliacu. lib. 5.

Aceſamenæ, ciuitas Macedoniæ, ab Aceſameno rege Pieriæ. Steph.

Aceſias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit. Vnde natum adagium, Aceſias medicatus eſt. vide Eraſmum in Chiliadibus.

Aceſines, fluuius, idem qui Tanais. Steph.

Aceſinus, fluuius Perſiæ, qui in Indum fluuium cadit, magnus & nauigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis naſci, vt ſingula internodia incolis præſtent vicem nauigii. Plin. 4. 12. 159. & cap. 20. 6. 3. Gemmifer, lib. 37. cap. 13.

Aceſius natione Patarenſis nobilis artifex qui primus vna cum Helicone, Cariſtio, peplum Palladis Poliadis cōtexuiſſe fertur: vnde natum prouerbium, Aceſii & Heliconis opera, de his quæ ſingulari artificio confecta videntur: Eraſmus in Chil.

Aceſius epitheton eſt Apollinis apud Macrob.

Aceſſæus nomen nautæ cuiuſdam, qui propter ignauiam, ita prorogare ſolebat nauigationem, vt ſe diceret lunam magis opportunam expectare: vnde natū prouerbiū, Aceſſæi luna,

in

in comperendinatores. Eraſ.

Achęus decimus Iouis filius qui a ſuo nomine Achæos vel Achiuos populos quibus imperabat, denominauit, Bocat. lib. 11.

Aceſta, vrbs Siciliæ, ab Aceſte rege ſic nominata, quæ eadem poſtea Segeſta dicta eſt. Seruius in 5. Aeneid. In hac partem ſuorum reliquit Aeneas, cum peteret Italiam. Virg. lib. 5. Aeneid.

Vrbe appellabũt permiſſo nomine Aceſtam.

Meminit etiam Stephanus.

Aceſtæi populi. Plin. 3. 8. 21

Aceſtes, filius Criniſi fluminis Siciliæ ex Egeſta Troiana muliere. Virg. lib. 5. Aeneid.

occurrit Aceſtes
Horridus in iaculis, & pelle Libyſtidis vrſæ:
Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quę genuit: veterũ nõ immemor ille parẽtũ.

Hic iam ſenex primò Anchiſen & Aeneam Italiam petentes ſuſcepit hoſpitio, & mortuum Anchiſen vna cum Aenea in Eryce monte Siciliæ ſepeliuit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Aeneam, quò illum venti pepulerant ſuſcepit, vbi Aeneas condita inualidis ſocijs ciuitate eam vocauit Aceſtam.

Aceſtes rex Siciliæ factus, Troianos ibidem benigno ſuſcepit hoſpitio, abeuntes vino & alijs etiamnum muneribus, memor veteris amicitiæ, liberaliſſime proſequutus eſt. Virg. 1. Aeneid.

Vina bonꝰ q̃ deinde cadis onerarat Aceſtes.

Aceſſes, fluuius Italiæ nauigabilis, iuxta quem Alexader Macedo Bucephalã vrbẽ cõdidit.

Aceſtium Xenoclis filia, Themiſtoclis vxor, ſeptem vitæ ſuæ tẽpore vidit facerdotes, auum Sophoclem, proauum Leonem, patrem Xenoclem, fratrem Sophoclem, maritũ Themiſtoclem & Theophraſtum filium. Pauſ. in Attica lib. 1.

Aceſtium nomen mulieris apud Pauſaniam.

Aceſis fluuius Indiæ nauigabilis iuxta quem Alex. Macedo Bucephalam vrbem condidit.

Aceſtorides, Athenienſium Imperator. an. 3460.

Aceum oppidum Colchidis in ripa Phaſidis.

Achab, VII. Iſraelitarum rex, regnauit annis XXII. impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperauit, filiam Ethbaal Ieſabel duxit vxorem, in bello aduerſus Benadab occiſus eſt, anno. 3027.

Achabytos mons eſt excelſus Rhodi, in cuius cacumine Iouis extabat templum; Ait Diodorus Siculus.

Achab ciuitas in qua regnauit Nemrod. Gen. 10. quæ nunc dicitur Niſibis.

Achæi, Ponti accolæ, Orchomeniorum colonia. vide ACHAIUS. Plin. 4. 7. 29. & cap. 5. 6. 7. & cap. 11. 66. a Q. Cæcilio victi anno. 3918.

Achæorum portus. Plin. 4. 12. 15. & cap. 30. 5. 17.

Achæorum ſtatio. Plin. 4. 11. 45.

Achæmenes rex Perſarum ditiſſimus. Horat. lib. 2. Carm. a quo poſtea omnes reges deſcenderunt vſque ad Darium. Hinc Perſæ dicti ſunt Achæmenij & Achæmenidæ. Fuit & alius hoc nomine Xerxis frater. Lucan. 2. cõiuret in arma Mundus, Achemenijs decurrant medica Suſis Agmina, &c. Vide ACHAEMENIA & ACHIMENES infra.

Achæmenia, pars Perſidis, ab Achæmene Aegæi filio. Stephanus. Vnde Achæmenius, id eſt Perſicus vel Parthicus. Lucanus,

Paſſus Achæmenijs longe decurrere cãpis.

Achæmenides, vnus ex ſocijs Vlyſſis. Virg. 3. Aeneid. Sum patria ex Itacha, cõmes infœlicis Vlyſſis
Nomine Achæmenides, Troiam genitore Adamaſto
Paupere (manſiſſẽtque vtinam fortuna) profectus. Ibidem,
Talia mõſtrabat relegens errata retrorſum
Littora Achęmenides, comes infœlicis Vlyſſi.

Hic fugientibus Græcis cæteris cum Vlyſſe apud Cyclopas derelictus eſt: poſtea tamen Aeneæ ad eundem locum nauiganti comes factus Cyclopum manus effugit. Virg. lib. 3. Aeneid.

Achæus vel Achiuus, Achilaicus aut Græcus. Achæi enim & Hellenes, & Myrmidones, iidem dicuntur Homero, vt ſcribit Plin.

Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulo iunior Sophocle, Floruit Olymp. 74. tragœdias 44. docuit, vicit autem vna. Fuit & alter iunior item tragicus, qui & ipſe vnam reliquit. Author Suidas.

Achaia, regio Græciæ vndique circũſepta mari, præterquam a Septentrione, cuius caput eſt Corinthus: ab Achæo Iouis, ſeu, vt alij volunt, Xuthi filio, quæ primo Danaa Herodoto dicta fuit, a Danao Argiuorum rege. Vnde Græci Achæi & Achiui & Danai dicti. Deinde Aegialæa, a rege Aegialo dicta eſt Plin. Achaia prouincia ab Iſthmo incipit: ante Aegialos vocabatur, propter vrbes in littore diſpoſitas. Græci enim αἰγιαλὸν vocant littus. Eſt etiam alia Achaia in Peloponneſo, quæ habet ab ortu ſolis partem Aegæi maris, ab occaſu Epirum, a Septentrione Macedoniã, a Meridie Creticum pelagus. In ea ſut Thebæ, Bœotiæ, & Megarea, quæ Megarid regioni nomen dedit. Eadem dicta eſt Peloponneſus, nunc vulgo Morea. Vide Plinium Strabonem lib. 8. & Stephanum. condita 2566. terræ motu concuſſa: 3573. in prouinciam redacta 4037.

Achaicum bellum Olymp. 158. ann. 2. vrb. cõd. 606. P. Cornelio Scipione Africano, Aemilio, & C. Druſo. Coſſ.

Achaia, libertate donata à Domitio Nerone, Plin. 4. 9. 6. merſa, Plin. 2. 92. 1. Achaiæ deſcri-

ptio, Plin.lib.4.cap.5.per totum: &Ptol.lib. 3.cap.15. Achaiæ aſini quales, Plin.8.43.3

Achais, idis, & Achaida, dr ſicut Perſis, & Perſida, Thebais, Thebaida, Ptolemais, Ptolemaida. Ouidius, (ſtra eſt.
Ah quoties dices, quàm pauper Achaia no-

Achaicarus vates quidam apud Boſphoranos, Strabo lib.16.

Achais, oppidum. Plin.6.16.13.

Achaicum mare, Achaiæ Græcorum prouinciæ adiacens, vbi Achaia meridiem & occidentem ſpectat.

Achaly Sarracenorum rex, qui poſt Caliphã Mahumeto ſucceſſit anno a Chriſto nato. 637. Euſ. Ἀχαιῶν λιμὴν ſinus maris apud Troadem, ſic denominatus, quòd ibi Achæorum claſſis, bello permanente, hoſpitata ſit: in hoc eſt Sigæum oppidum. Recipit præterea Scamandrum & Simoenta fluuios. Pli. 4.11.45. vocat Achæorum ſtationem.

Achana, fluuius in Arabia. Plin.6.28.21.

Achani, vel Acharni, populi iuxta Scythiam. Stephanus.

Achar Zebedei filius.

Acharaca ciuitas eſt vicina Sardis, Stra.lib.14.

Achar, nomen ciuitatis, quæ nunc Niſibis appellatur.

Achardæus fluuius è Caucaſo in Mæotim defluens, Strabo lib.11.

Acharitânum, oppidum in Africa. Plin.5.4.31.

Acharna, pars tribus Aeneidis. Stephan.

Achârni, Vide ACHANI.

Acharnis vir ſenatorius atque militaris qui occurrens Mario & non ſalutatus, â Marianis coràm gladiis necatus eſt: Signum enim ſuis dederat Marius, Vt omnes quibus ſalutatus non reſpondiſſet reſalutaretque, necarent. Plut. in Mario.

Achates, fluuius Siciliæ, & gemma apud eum fluuium reperta.

Achates, fidus comes Aeneæ, à ſolicitudine dictus, quæ principum comes eſſe ſolet.

Achatius Paleſtinenſis Epiſcopus, Conſtantini Imp. temporibus. an. à Chriſto. 354.

Achaz, xv Iudæorum rex an. 3192. regnauit an. xvi. impius, regem Aſſyriorum adorauit, templúmque clauſit.

Achazib, vrbs tribus Aſer, Iudicũ 1. quæ etiã Achzib, Ioſue 19. dicitur.

Achedôrus, fluuius Macedoniæ, Appoloniam à Theſſalonica diuidens. Volater.

Achelóus, Aetoliæ rex, à quo fluuius eiuſdem nominis, à Pindo oriens, & Aetoliam ab Acarnania diuidens, in Maliacum ſinum defluit. Thoas ante appellabatur à celeritate.

Achelóius, a um, pro Aqueus ponitur. Geor.1. Poculáque inuentis Acheloia miſcuit vuis. Veteres enim aquam omnẽ Acheloon nuncupauêre, quôd primus poſt diluuium erupiſſe terra fertur: ſiue quód Achelous in Græcia omniũ fluuiorum celeberrimus fuit. De hoc Macrobius li.5.ca.18. Hinc Acheloides nymphæ dictæ ſūt: nam Acheloias & Achelois patronymica ſunt. Ouid.
-vobis Acheloides vndæ, &c.
Acheloia pocula, vaſa aquaria.

Acetilôus, Epiri vel Aetoliæ fluuius, nomẽ ſub Acheloo rege mutauit, qui cum Alcmæone e Theſſalia profectus, apud eum cõſedit. fabulam eius refert Diodorus lib.5. Achelous inſulam Artemitam continenti annexuit. Plin.4.1.15. Vide Paracheloitæ.

Achelòus, filius Oceani & Terræ, ſeu Tethyos, vt habet Seruius, vel, vt Theodontius, Solis & Terrę. Hic cum Hercule duello certauit pro Deianira Oenei Calidonię regis filia: ſed vidẽs Herculem fortiorem, ſe vertit primò in ſerpentem, deinde in taurum, cui Hercules amputauit cornu, quod Copię comiti fortunæ datum eſt: ſed poſtea Achelous Amaltheę cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit. Tandẽ ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluuiũ gemino cornu inſignitũ occultauit. Nam reuera Achelous, Gręcię fluuius, duobus alueis per fines Perrhębiorum in Maliacum ſinum effunditur. Stephanus hũc fluuiũ prius Thoantem dictum ſcribitę deinde ab Acheloo, qui ex Theſſalia cum Alcmęone venerat, ſic nominatum, Perotus.

Achémon, qui & Achmon, vnus Cercopum, qui vna cum fratre Baſalo nullo non iniuriarum genere in obuium quemque debacchabatur. Hiſce erat mater Sennonis nomine, mulier fatidica, quæ filios cauere iuſſit, nequando in Melampygum inciderent. Euenit, vt Hercules aliquando ſub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Acceſſerunt Cercopes fratres, & Herculẽ dormiente ipſius armis aggredi tentarũt. At ille protinus inſidias ſẽtiẽs, correptos ac vinctos de claua à tergo ſuſpendit leporum ritu, atque ad eum modum geſtabat. Capitibus itaque pendẽtes deorſum demiſſis, poſticũ Herculis nigris pilis horridum atque hiſpidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hac de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimulac audiuit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus, vinculis eos liberatos dimiſit, Eraſm. in prouerbio, Ne in Melampygum incidas. Meminerũt huius fabulę Suidas & Gregorius Naziẽzenus.

Achémes, Ægypti pręſes. 3477

Achérdus, pars tribus Hippothoõtidis. Steph.

Acherois, populus Alba dictus, ſiue quòd ad ripã fluuii Acherõtis naſcebatur, ſiue quod inter fœlices arbores, quę diis inferis ſacrę erãt, ſoleat numerari: ſiue vt Pauſanias refert, quòd Hercules huius apud inferos conſpectę ramum ad ſuperos attulerit. Ariſt. cõtrà, populum nigram ita nominatam refert, vide

de latius apud Ruellium lib.1.cap.119.

Acheron, filius Cereris abſque patre, quem cùm in abdito Cretæ ſpecu pepeřiſſet (is autem lucem aſpicere non auderet) ad inferos deſlu xit, ibique infernalis fluuius effectus eſt. Alii Titanis & Terræ filium faciunt, & ob id à Ioue ad inferos deiectum ferunt, quòd ſitientibus Titanis limpidas præſtitiſſet aquas.

Acheron, Epiri fluuius, iuxta Pandoſiam vrbẽ, ex Acheruſia palode Theſprotiæ profluens, multiſque fluuiis auctus, in ſinum Ambraciũm influens.

Acheron fluuius in agro Brutio, vbi Alexander Moloſſorum rex a Lucanis trucidatus eſt, Dodonæo deceptus oraculo, quo iubebatur Acheruſiam aquam, Pandoſiámque vrbem cauere.

Acheron, Italiæ fluuius. Plin.3.5.135.& cap.1.4.7.

Acheron, fluuius in Heraclea Pontica, vbi Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti interpres.

Acheron, palus infernalis, ſine gaudio dicta. Straboni locus eſt prope Auernum montem. lib.4.

Acherontia ciuitas paruæ Apuliæ in monte ſita quam ob hoc Nidum appellauit Hora. lib. Carm. Mirum quod foret omnibus quicunque celſæ Nidom Acherontiæ, &c.

Acherontini, populi Brutiorum. Plin.35.15.

Acherræ, vrbs, inter Padum & Alpes. Stephan. Vide ACERRAE.

Acherres, Aegyptiorũ rex, regnauit annis VIII.

Acheruſia, palus inter Capuam & Auerſam, per aperta plana prope Cumas diffuſa. Pli.3.5.105.

Acheruſia, fluuius ibidem. Dionyſius in 2. Bibliothecæ hiſtoriæ, De ſepulchris Aegyptiorum qui Heliopolim accolunt, tradit paludẽ eſſe Acheruſiam, in quam immittantur cadauera, in vlteriorem ripam deferenda: nauim verò ipſam qua traiiciuntur, Barim, hoc eſt onerariam appellari. Inde natam de Charõte, qui animas tranſuehebat Stygem, fabellam.

Acheruſia, ſpecus iuxta Heracleam vrbem in littore maris Euxini, ad manes vſq; peruius, ex quo Cerberum ad ſuperos tractum incolæ memorant. Plinius.6.1.20.

Acheruſa, palus iuxta Cumas ex Acheronte oriens: item lacus Theſprotiæ in Epiro, ex quo amnis Acherõ profluit, qui in Ambraciũ ſinum defertur. Authores Pomponius & Strabo lib.5.

Achèus, rex Tauri.

Achia, ſiue Achias, filius Achitob fratris Ichabod, 1.Reg.14. Filius item Ierameel filii Eſron, 1.Paral.2.

Achilaon Rabulonitis annis decem rexit Iſrael anno mundi.2790.

Achillas Epiſcopus decimus ſeptimus Alexandriæ, anno Domini.324.

Achillas Ptolemæi exercitus ductor, cui mãdata fuit cura cædis Pompeii, Plut. in Põp

Achilēa, inſula quæ & Leuce, Boryſthenis oſtio obiecta, quòd ibi Achillis ſepulchrum oſtenditur. Mela & Plin.5.31.41.& 4.12.155.& ca.13.46. Achillis inſulam nulla auis tranſuolat. Plin.10.29.10. Vide Achilleus curſus, Achileon & Achillis. Meminit Stephanus & huius, & alterius Achilleæ vici in oſtio Mæotidis. Strabo.lib.13.

Achilleon, oppidum Troadis iuxta tumulum Achillis, à Mitylineis conditum, vbi claſsis eius ſteterat. Pli.5.30.12. Eſt & caſtellum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Meſenes. Stephanus.

Ἀχιλλέιος δρόμος, Achilleus curſus, peninſula eſt prope Boryſthenem. Plin.4.12.156. Pomp. & Strab.lib.7.& Steph.

Achilles, genit. Achillis vel Achilli, Pelei & Thetidis filius, quem adhoc infantem mater Stygiis vndis immerſit, quamobrem inuulnerabilis toto corpore factus eſt, præterquã in ea pedis parte, qua comprehenſus ab ipſa fuerat, dum ablueretur. Traditus eſt educandus Chironi Theſſalo, ſub quo bellicis artibus ac muſices exercitio proficeret. Hunc autem cum mater ex oraculo didiciſſet in expeditione Troiana periturum, ſi eò cum cæteris Græciæ ducibus proficiſceretur, iam adultũ inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit, vbi cum aliquandiu delituiſſet, Deidamiam regis filiam vitiauit, ex qua Pyrrhum ſuſcepit. Poſtremò tamen ab Vlyſſe aſtu cõpertus, ad bellum ductus eſt. Troia enim, abſente Achille expugnari non poterat. Porrò in bello poſt multas res præclariſsime geſtas, adeò ob ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida indignatus eſt, vt aliquandiu bello abſtinuerit, neque vllis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici coniunctiſsimi morte permotus, denuò ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum & currui alligatum, ter circum vrbis muros raptauit (& hæc omnia in Patrocli vltionem) ac demum Priamo corpus vendidit: occiſus eſt tandem a Paride, dum coniugium Polyxenes ſperaret, & in Sigæo ſepultus. De quo Plinius 4.12.55.& cap.30.5.31.

Achillis, Achillidos, inſula in Ponto Euxino ad Boryſthenem, teſte Plinio cap.13. lib.4. Vide ſupra Achilea cum ſequentibus.

Achimaas, Pater Achinoam vxoris regis Saul, 1. Reg.14. Filius autẽ Sadoc ſacerdotis, 2.Reg. 15.1.Paral.6.

Achimãn, Filius Enac, Nome.13.

Achimelech, nomen ſacerdotis.1. Regum 21. Item filius Abiathar, 2.Regum 8, qui 1.Parali. 18. Abimelech dicitur.

Achimenes, filius Bacchimonis, filii Perſæ: qui Achimenis populis nomen dedit, in quibus

imperauit,à quo Achimenia regio.

Achímenes, Ariobatis regis Lyciæ filia, & vxor Bellerophontis. Achæmenes legendum puto.

Achimenia regio ab Achimenide denominata.

Achimenides vnus ex ſociis Vlyſsis.

Achimenides filius Bachemonis filii Perſei, qui Achimeneis populis quibus imperabat nomen dedit.

Achimóth, Filius Elcana. 1. Paral. 6.

Achinoam, nomen vxoris regis Saul, 1. Reg. 14. Vxor item Dauid, 1. Regum 25, 2. Paralipomenon 3.

Achior, dux filiorum Ammon. Iudith 5.

Achiram, filius Beniamin. Num. 26.

Achis, rex Geth. 1. Reg. 21.

Achiſamec, pater Ooliab, de tribu Dan. Exod. 31.

Achiſaris, oppidum. Plin. 6. 3. 24.

Achiſarmi, Aphricæ populi, quorum meminit Plinius, cap. 30. lib. 6.

Achitæ, populi. Plin. 6. 18. 49.

Achitob, pater Achimelech ſacerdotis, 1. Reg. 22. pater item Sadoc, 2. Reg. 8. 1. Paral. 6. 9.

Achitophel, conſiliarius regis Dauid, 2. Reg. 15. pater Eliam, 2. Reg. 23, 1. Paral. 27.

Achaldæus apud Pauſaniam. lib. 4. dux eſt quẽ Ariſtomenes interfecit.

Achnæ, Vide I C H N Æ.

Achnæ, vrbs Theſſaliæ, & alia Bœotiæ. Steph.

Achne, inſulæ nomen, apud Plinium. lib. 5. ſic enim ait, Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſos: Achne olim.

Achoáli, oppidum Arabiæ. Plin. 6. 28. 63.

Achóbor, filius Michai, 4. Reg. 22. pater item Balanam ſeptimi regis in Edom, Gen. 36.

Achola, ciuitas Africæ, apud Ptolomæum.

Achólla vrbs Lybiæ, non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum. Steph.

Achon, conſiliarius, Suenoni Saxeno malè conſuluit.

Achomates Bayazetis Turcarum Imperatoris filius qui ſeipſum Aſiæ regem deſignauit, tandémque à patre Turcarum Imperator electus ac deſignatus eſt. Paul. Iouius libro. 14. hiſt. ſui temporis.

Achomæ, & Achoméni, populi Arabiæ fœlicis. Steph. Vide A C H R A M A.

Achor, vallis in tribu Iuda, Ioſ. 15. ad ſeptentrionem Iericho, haud procul à Galgal, à tumultu & turbatione Iſraelitici populi appellationem habens, & non ab Achan ſacrilego, qui illic lapidatus eſt propter anathematis furtum. Ioſ. 7.

Achorus, III AEgyptiorum rex, regnauit annis. XII.

Achorus. IIII AEgypti rex, regnauit annis IX.

Achſa, filia Caleb, 1. Paral. 2. quæ Ioſue 15. & Iud. 1. Axa ſcribitur.

Achſaph, vrbs in tribu Aſer, Ioſ. 12. quæ cap. 19. ſcribitur Axaph. Hæc Hieronymo Chaſalus. dicitur in octauo lapide Diocæſariæ ad radicem montis Thabor in campeſtribus ſita.

Achrádina, pars Syracuſarum, & inſula in vicinia. Steph.

Achrâdus, untis, tribus Atticæ. Steph.

Achriàna, vrbs Hyrcaniæ. Steph.

Achimbrus & Achymbradus ſunt ciuitates in Aſia popre Imolum montem ſitæ à ſuis conditoribus denominatæ, Strabo lib. 15.

Achrúa, Ptolemæo eſt ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ. 15. 19.

Acibi, Aciborum, locus eſt in Samaria Europæ, vt ſcribit Ptolemæus.

Aciconius dux Gallus in ea expeditione quam Galli aduerſus Paroniam ſuſceperunt, Pauſ. lib. 10.

Acidalia, Veneris epitheton, vel quia iniicit curas, quas Græci, *ἀκίδας* dicunt, vel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ ciuitate, in quo ſe Gratiæ lauant quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt, nec immeritò, Gratiæ enim per horum ferè numinum munera conciliantur. Hactenus Seruius. Virg. 1. AEneid. at memor ille Matris Acidaliæ, &c. Vide Bocatium.

Acedon fluuius eſt in Sphagia inſula, Strabo 8. lib.

Acidalus fons eſt in Campania, ægris oculis mederi conſuetus.

Acienſes, Italiæ populi, Albenſibus & Albanis finitimi. Plin. 35. 18.

Acila, emporii nomen, ex quo nauigatur in Indiam, Plin. 6. 28. 41.

Acileſima ciuitas in Armenia, Strabo. lib. 11.

Acilius fons eſt in Sicilia denominatus ab Acibe iuuene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus Galatheæ nymphæ amaſiæ ſuæ precibus in montem ſui nominis à Neptuno conuerſus fuit: Bocat.

Acilius Auiola prænom. XX. Cos cum collega Q. Aſinio Marcellino, Olymp. 208. an. 2. vrb. cond. 806. Chr. Do. 56.

Acilius Auiola XXXX. F. Cos. cum collega. C. Cornelio Panſa, Olymp. 225. an. 2. vrb. cond. 874. Chriſti. 123.

Acilius Auiola præ. XX. Cos: cum Gordiano Imp. Olymp. 254. an. 3. vrb. cond. 992. Chriſti Do. 240.

Acilius Balbus præn. M. L. F. K. N. Cos. cum collega. L. Quintio Flaminio, Olymp. 127. an. 3. vrb. cond. 604.

Acilius Balbus, præn. XXXX. F. L. N. Cos. cum collega C. Portio Catone, Olymp. 166. an. 3. vrb. cond. 640.

Acilius Fauſtinus præn. XX XX. F. N. X. N. Cos. Olymp. 247. an. vrb. cond. 962. Chriſt. D. 211.

Acilius Glabrio prænom. XX. C. F. L. N. Cos. cum collega. F. Cornelio Scipione Naſica, Olymp. 147. an. 2. vrb. cond. 563.

Acilius Glabrio præn. XX. M.F. C.N. Cos. Q. Poſtumio ſuffectus,collega ſecundus fuit Q. Opimii Olymp.156.ann.3.vrb.cond.600.

Acilius Glabrio præn. XX. XX. E. M. N. Cos. cum collega.C. Calphurnio Piſone Frugi,Olymp.78.anno.2.vrb.cond.687.

Acilius Glabrio. præn. XX. Cos cum collega M.Vrbio, Traiano Crinito, Olymp.217.an.3. vrb.cond.843.Chriſti D.92.

Acilius Glabrio præn.XX.XX.P.XX.N.Cos.cum collega C.Bellicio Torquato.Olymp.225.anno 4.vrb.cond.876.Chriſti D.125.

Acilius Glabrio præn. Sex. XX.F.Cos cum collega C.Valerio Omollo,Vero.Olymp.232.an. 4.vrb.cond.904.Chriſti D.153.

Acilius Glabrio præn.Sex,Sex F.XX.N.Cos.vnà cum Commodo, Olymp 241.an.2.vrb.cond. 938.Chriſti D.187.

Acilius Glabrio pręn,'XX. Cos.Olymp.258.an. 4.vrb.cond.1008 Chriſti.D.257.

Acilius Rufus pręn.4 IIII. Cos. cum collega C. Cęcilio Claſsico, Olymp 220.an.2.vrb.cond. 854.Chriſti Do.103.k.Iul.

Acilius Rufus pręn. IIII. Cos. Olymp.275.an.2. vrb. cond.1074.Chr.D.323. collegam habuit Anitium Rufinum Cos.

Acimbro,oppidum Betticę Hiſpanię.Plin.3.1.57. quod idem Acinipo,Ptolemęo dicitur.

Acina,Arabię oppidum.Plin.29.86.

Acinacis apud Herod. lib. 4 Martis eſt ſimulachrum , cui Scythę populi quotannis hoſtias cùm aliorum pecorum rum equorum offerunt.

Aciolus Auiola, & Cornelius Panſa Romani Conſules & collegę.

Aciris,Italię fluuius apud Pliñ.Volaterranus.

Acinipo,Vide ACIMBRO.

Acis , Fauni & Simęthidis nymphę filius , pulcherrimus paſtor Siculus, quem quum Polyphemus amaret,& ab eo aſpernaretur,ab eodem ſaxo illiſus periit,cuius Galathea miſerta in fluuium(alias fontem)ſui nominis permutauit,qui in Aetna monte oriens,in mare Siculum defertur.Ouid.lib.13.Metam.Hunc alii in Acilium , Siciliæ fontem permutatum dicunt.Idem lib,4.Faſtorum,

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

ἄκις, Siciliæ fluuius, παρὰ τῷ ἀκίδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα, Theocriti interpres.Acis etiam vocabatur Siphnus inſula.

Acis,inſula vna ex Cycladibus , authore Plinio 4.cap.12.

Acitani gens Hiſpana apud quam Martis ſimulachrum radiis ornatum maxima religione colitur,Macrob.lib.1.

Acitauones,Plinio,populi inter Alpinas gentes lib.3.cap.20.

Acithius,fluuius Siciliæ.Ptolem.

Aciton,inſula prope Cretam, vt ſcribit Plinius. Vide Acytos.

Acliſeua ciuitas in Armenia minore , lib. 11. Strabo.

Acliulſus,Theodorici cliens,Sueuis præfectus.

Acmatha , Arabiæ regio , vide Amatha in Stephano.

Acme Septimii amaſia,cuius meminit Catul.

Acmenæ nymphæ Veneris quarum ara extabat in Olympia,Pauſ.lib.5.

Acmodes,inſula in mari Britannico, vt Plinius author eſt lib.4.cap.17.

Acmon & Acmonium,vide Dantem.

Acmonénſes,populi ab Acmonia vrbe Phrygiæ. Plinius 5.29.8.& Ptolemæus.

Acmónia , vrbs Phrygiæ , ab Acmone Manei filio condita.Stephanus.Vide Acmonenſes.

Acmonides,vnus Cyclopum,vide Brontes.

Acmónium,ciuitas quædam,diuerſa ab Acmonia.Eſt & Acmonium,nemus circa Thermodoontem

Aco Catulinus Philomanus Romanorum Conſul,Limenii collega.Sic autem Onuphrius. Aeon.Fabius. Catulinus Philomanus. Cos. in occidente Olymp.281.an.4.vrb cond.1100. Chr.do.349.

Acòne,portus Heracleæ Bithyniæ ciuitatis, Lyco flumini appoſitus, prouentu etiam noxiarum herbarum celebris,non procul ab Acheruſia ſpecu. Vide Aconæ apud Stephanum, qui & inſulam hoc nomine facere videtur, e regione Eudemonis ciuitatis Calcedonis propter cotes plurimas illic naſcentes,dictã.

Acoètes, vir pauper,&, vt indicat etymon vocabuli , carens cubili. Cuius tenuitatem exprimit Ouidius lib. Metamor.3.

Ille metu vacuus,nomen mihi(dixit)Acoetes:
Patria Mæonia eſt,humili de plebe parentes:
Non mihi quæ duri colerēt pater arua iuuenci,
Lanigerúm greges,non vlla armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit,linóque ſolebat & hamis
Decipere,& calamo ſalientes ducere piſces.
Ars illi ſua cenſus erat,cùm traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudii ſucceſſor & hæres,
Dixit,opes,morienſque mihi nihil ille reliquit
Præter aquas : vnum hoc poſſum appellare paternum.

Acolitami oppidum liberum eſt in Africa proprie dicta ab ea parte qua tractum Cyrenaicum ſpectat Pl.lib.5.c.4.

Acontéus,venator egregius.Statius lib.7.Thebaid.
-donec flammatus Aconteus
Strage virûm,cui ſueta feras proſternere virtus
Silius lib.16,
Et cuius nunquam fugiſſe haſtilia cerui
Prærapida potuere fuga,venator Aconteus.

Acóntium,oppidum Arcadiæ ab Acontio Lycaonis filio:& aliud Eubœæ.Steph.

Acóntius,iuuenis ex Cæa inſula,in Delum ad Dianæ ſacra profectus,in amorem Cydippes nobilis puellæ exarſit:ſed cùm eadem potiri non poſſet,nouam fraudem commentus , in pomo hos verſus ſcripſit,

Iuro tibi ſanè per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturum comitem, ſponſumque futurum Hoc pomum Acontius iecit in ſinum Cydippes: quæ verſus legens iurauit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta eſt. Vnde Virg. Quale fuit malum, quod litera pinxit Aconti,
Qua lecta cupido pacta puella viro eſt.

Acontius, Magneſiæ mons, vel Bœotiæ, Plinio 4.7.15.& Straboni.lib.9.

Acor apud Cyrenaicos pro maximo muſcarum deo colitur, Pl.

Acra, Iapygia, Promontorium Italiæ. Pli.3.11.15.

Acra vicus in Mœotide, de quo Strabo lib.11.

Acrabathêna, oppidum. Plin.5.14.4.

Acradina arx Syracuſanorum quam Marcellus Romanus imperator cepit. Plut. in Marcello.

Acragas, vnus ex ſtatuariis, qui in admiratione ſumma fuerunt. Plin. lib.34.cap.12.

Acragas, ciuitas Siciliæ, & Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & AEtoliæ. Eſt & fluuius Siciliæ. Steph. Vide Agragas.

Acrea Iuno dicta eſt cuius extat oraculum in Megarea Strabo lib.8.

Acræphia, oppidũ Bœotiæ. Steph. & Hero. lib.8.

Acrephium mons Thebanorum, Strabo lib 9.

Acratus bachantium genius Athenis ſpectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Pauſan. in Attica.

Acrauſci, populi. Plin. lib.4.cap.25

Acre, ciuitas Apuliæ, ab aliquibus Hydruſa dicta. Eſt & alia quæ portum in ſe Brundulium habet. Et alia in Italia: alia a Syracuſanis condita. Item in Eubœa, Scythia, Cypro, Acarnania: alia ſupra Antiochiam: alia denique ad Tygrim fluuium. Steph.

Acrenſes, populi. Plin.3.8.21.

Acria oppidum. Plin.3.1.41.

Acridophagi ſunt populi inter Aethiopes, veloces curſu, vita verò adeo breui, vt annoſiſſimus quadrageſimũ non excedat: ſolis ferè locuſtis victitant, a quibus & nomen inuenerunt. Nam Acridas Græci dicunt quas nos locuſtas. vide Diod. Sicul. lib.4.c.3.

Acrilla, vrbs Siciliæ, nõ procul a Syracuſis, Step.

Acrio fuit philoſophus Pythagoricus cuius meminit Cic.5. de finibus.

Acriſius, teſte Euſebio libro temporũ, Abantis Argiuorum regis filius, & pater Danaes amaſiæ Iouis. Virg.7.AEneid.
Et Turno, ſi prima domus repetatur origo,
Inachus, Acriſiuſque patres, mediæque Mycenæ. Prœto fratri ſucceſſit in regno, vnicamque habens filiam Danaem, in reſponſis habuit, ſe manu eius, qui ex filia naſceretur, moriturum: qui ad effugiendam prænuntiatam mortem, filiam in quadam turri (aliàs ænea) ſepoſuit, ſeruarique iuſſit, ne quis poſſet ad eam accedere. In eius gremium Iupiter verſus in auri guttam, ex tegulis ſe demiſit, à quo prægnans effecta, ac patris imperio arce incluſa, in mare coniecta eſt, atque à piſcatore in Apulia reperta: qui Danaem & fœtum maſculum, quem enixa fuerat, ad Pilnmnũ regem detulit: qui genus eius cognoſcẽs, & patriam, illam libenter cõiugio ſibi copulauit. Filius autem eius, cui Perſeus nomen fuit, cùm excreuiſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens, Acriſium transformauit in ſaxum: quæ quidem transmutatio ſecundum Euſebium id ſignificat, quòd cum Acriſius, XIIII Argiuorũ rex, imperaſſet annis XXXI, à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen, occiſus, in lapidem, id eſt, in frigiditatem perpetuam verſus eſt. Ex Euſebio, Bocatio, Seruio. Fuit & Acriſius alter, Laertæ patris Vlyſſis pater, & Iouis filius, dicente Vlyſſe apud Ouidium lib. Metamorph.13.
Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi,
Iuppiter huic, &c.

Acriſiones dicta Danae. Virgilius.
Protinus hinc fuſcis triſtis dea tollitur alis
Audacis Rutili ad muros: quam dicitur vrbẽ
Acriſioneis Danae fundaſſe colonis,
Præcipiti delata Noto, &c.

Acriſionides Perſeus, Acriſii nepos.

Acritas, Peloponneſi promontorium, iuxta Maleam & Tænarum. Mela lib.2. Plin.4.5.13.

Acroathõ, Thraciæ oppidum, Pomponio lib.2.

Acroceraunũ, promontoriũ eſt Epiri in anguſtias Adriatici ſinus emiſſu, inde dictum quòd Acrocerauniis montibus ſit vicinum, Plinius

Acroceraunia, Seruio montes excelſi in diuerſis locis ſic dicti propter altitudinẽ & iactus fulminũ. Nam ἄκρον dicitur mons vel ſummitas, & κεραυνὸς fulmen. Horum alii ſunt in Epiro, diuidẽtes Ioniũ mare ab Adriatico: alii ſunt inter Armeniam & Iberiam. De his Plinius 3.23.6.& in prologo 4.8. Vide Ceraunus.

Acrôcon, Vide Atho, & Acrothon.

Acrocomæ ſunt populi Thraciæ à capillorum lõgitudine dicti, quos Antas in fronte mulierum more demiſſas geſtarent. Author Homerus in catalogo nauium.

Acrocorinthus, mons Peloppọnneſi excelſus, inter duo maria, AEgeum ſcilicet & Ionium, ſtadiorum trium & dimidiati: ſub cuius radice in plano, inſtar menſæ, loco iacet oppidum Corinthus. Vertex ipſe Acrocorinthi, Veneri ſacra habet ædiculam: infra verticem, Pyrenem fontem, haud affluenteis, ſed perſpicuas aquas habentẽ. Pli.4.12. Ste. Vide Epope.

Acrolоſſus arx eſt in colle ſupra Liſſum Illirici vrbem, Strabo lib.7.

Acrolóchius, promontorium AEgypti ad Pharon. Strabo lib.17.

Acron, Ceninenſiũ rex, quem ob raptus virginũ Sabinarũ Romulus ſingulari certamine vicit, telóque traiecit, & eius ſpolia opima Ioui Pheretrio dedicauit: eique nomẽ dedit. Plutar.

in vita Romuli, Etenim (inquit) Ferire apud Lannos, erat Vulnerare ſagittis. Propert. li. 4.
Tēpore quo portas Ceninu Acrona petētem

Acron, medicus Agrigentinus, Athenis vna cū Empedocle philoſophatus eſt: antiquior Hippocrate: ſcripſit lingua Dorica De medicina librum vnum. Suidas.

Acron, nobilis grammaticus, Horatium poetā enarrauit.

Acron, ciuitas in tribu Dan, quæ & Accoron. Ioſue 13. 19.

Acronius, in Alpibus lacus eſt, qui deſcendens à fonte Rhenum facit: noſtri lacum Conſtantienſem vocant. Pomp. lib. 3.

Acropathos, Mediæ maioris lin⁹, & Suſianæ rex.

Acropolis, arx Atheniēſium. Athenæ enim in tres partes diuiduntur, ἀκρόπολιν, ἄστυ, & Pyræum portum.

Acrorei, vrbs Triphyliæ. Steph.

Acrotadus, inſula. Plin. 6. 23. 33.

Acrotatus filius Cleomenis poſt defunctum parentem Lacedemoniis imperauit. Plut. in Agide & Pauſ. lib. 1.

Acrothon, oppidum. Plin. lib. 4. cap. 10. ſuper montem Athon collocatum. Steph. Acrothynos vocat. Thuc. lib. 4.

Acta apud Thucyd. 4. li. locus eſt vicinus Atho monti ad AEgæum pelagus.

Actæa Athenienſiū regio dicta ab Actęo quòd primus in ea regnauit, deinde verò Attica denominata ab Attide filia Cranai. Pauſ. lib. 1

Actæa, nympha, ab Acte. i. littore maris dicta.

Actæon, filius Ariſtæi, ex Autonoe aut Antonoe coiuge. venationi addictus, cùm in valle Garganoe ad fontem limpidum receſſiſſet, a Diana nuda cōſpecta conuitiis laceſſitus eſt, atque in ceruum mutatus, quē ſui ipſius canes diſcerpſerunt. De quo figmento ſic ſcribit Fulgentius, Anaximenes (inquit) qui de picturis antiquis diſſeruit, ait li. 2. Actæonem venationem dilexiſſe, qui cum ad maturam peruenisſet ætatem, conſideratis venationum periculis, id eſt, quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Et paulò pòſt, Sed cùm venandi periculum fugeret, affectu tamen canum non depoſuit, quos inaniter paſcendo, pene omnem ſubſtantiam perdidit: ob hanc rem a ſuis canibus deuoratus eſt. Hæc ille de Ouidii ſententia lib. Metamorph. 3. Quanquam de Actæone aliter in commentariis Apollonii lib. 4. ipſum non Ariſtæi, ſed Meliſſi filium: nec a canibus ſuis pro ceruo, ſed a Bacchi orgia celebrantibus laniatum fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ouidii ſententia,

Inſcius Actæon vidit ſine veſte Dianam,
Præda ſuis canibus non minus ille fuit.

Plutarchus in Sertorio duos ait, Actæones fuiſſe, alterum a canibus, alterum ab amatoribus diſcerptum.

Actæus, a, um, pro Athenienſi. Nam Attica regio apud priſcos dicta eſt non ſolùm Attis, idos, ab Attide Cranai regis filia (vt inquit Euſtathius) ſed etiā Actæ, vt Pli. li. 4. & Gell. teſtātur. Vel ab Actæone, vel ab Actæo rege indigena. Primus enim Atticā regionē Actē dictam Lycophron Græcus poeta innuit: apud quē Caſtor & Pollux ἀκταιονίκαι appellantur. Vel quia littoralis ferè tota ſit, exili & anguſto quodam velut margine, vt author eſt Strabo. Vnde Ouid. 1. Metamor.
Separat Aonios Actæis Phocis ab oris. Vult enim Parnaſſum mediū eſſe inter Bœotiam & Athenas. Attica autē regio quondā Ionia eſt vocata, ab Ionio Apollinis & Creuſæ Erithei filio. vel (vt inquit Stra.) ab Ione Xuthi filio.

Actania, inſula in mari Germanico. Plin 4. 13. 30

Actāſta, nympha fuit Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia, Vide Acaſta.

Acteius trib. plebis q Craſſi in Syriā profectionem prohibere conabatur, Plut. in Craſſo.

Actia, actiorum. Suidas, Ludi quinquēnales Actiaci, Apollini Actio inſtar Olympiorum dicati: qui prius & à finitimis agebantur, ſed ab Auguſto honorificentius celebrati fuerunt. Vide Actium & Agonales.

Actiolinus Patauinorum Tyrannus, de quo Paul. Iouius lib. 1. virorum illuſt.

Actites, vide infra κατ' ἀκτὴ.

Actium, Epiri oppidum & promōtorium, vbi Auguſtus, deuictis nauali prælio Antonio & Cleopatra, vrbem cōdidit, & Nicopolim à victoria nominauit, vt ſcribit Plutar. Hinc Actius, a, um, & Actiacus, a, um. Virgil.
Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.
Sappho ad Phaon.
quur non
Actiacas miſerum me mittis ad orās?

Actium, colonia. Pli. 4. 1. 10. & cap. 35. 9. 45.

Actius Nauius augur, nouacula cotem præcidit ſpectate Tarquinio rege. quo factum eſt, vt & a Tarquinio, & a populo ſemper in rebus conſuleretur.

Actius, Tragœdiarū ſcriptor, inter colonos Piſaurum deductus, a quo & fundus Actianus iuxta Piſauru dict⁹: in ſcribēdis tragœdiis ſētētiarum grauitate, verborū pōdere, perſonarum authoritate clariſſimus, Vide Actius.

Actius Mediolanenſis princeps, de quo Paul. Iouius lib 2. illuſt. vir.

Actius conſul Romanus, Euſeb.

Acte, id eſt, Attica Pli. 4. 7. 1. Vide Steph. Eſt & Acte Magneſiæ, & alia Acarnaniæ, & Pelopōneſi, & in Boſphoro, & alia in Ionia.

Actor, comes Herculis cōtra Amazones, in quo bello vulneratus cum retrò domū abire vellet, in itinere mortuus eſt. Actorides, Patroclus nepos Actoris: is enim ex AEgina, quam ei Iupiter a ſe vitiatam vxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relicta

AEgina, Opuntem in Locros ſe contulit, & ibi Patroclum genuit.
Actor, Aſtyoches pater, vt oſtendit Homerus Iliad. 2. Alter fuit Aruncus, cuius meminit Virgilius 12. AEneid.
-validam vi corripit haſtam
Actoris Arunci ſpolium, &c. Pindus.
Actuarius, medici Græci nomen.
Actnda, oppidum. Plin. 6, 28. 70
Acutius ciuis Romanus qui cædis Cæſaris particeps videri cupiebat. Appianus lib. 2.
Acuſilaus hiſtoriographus Argiuus cuius teſtimonio Ioſephus vtitur. lib. 1.
Acuſilaus & Pamagetus fratres, victores in Olympicis certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conuentum geſtarunt, in quem & flores abiecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 6.
Acutia, ciuitas Iberiæ. Steph.
Acutius Nerua præn. III. Cos. cum collega III. Iulio Feroce. Olymp. 219. an. 4. vrb. cond. 852. Chriſti D. 101 K Nou.
Acylina, vrbs Illyriæ. Stephan.
Acyphas, vrbs vna ex Tetrapoli Dorica.
Acyphas, vrbs Theſſaliæ, vt quidam volunt.
Acyris fluuius eſt iuxta Heracleopolin, de quo Strabo lib. 6
Acythos, inſula circa Cydoniam Cretæ. Steph. Vide Aciton ſupra, & Byblis infra.

A D

Ada, altera vxor Lamech, Gen. 4. Vxor etiam Eſau, filia Elon, Gen. 36. Item filia Hecatomni Canæ regis & Arthemiſiæ ſoror qui Hydrico fratri nupſit, Strabo. lib. 14.
Adæ, Adarum, oppidum Aſiæ. Strab. lib. 13.
Adæi, Arabes AEgypto finitimi, vt ſcribit Ptolemæus.
Adad, filius Badad, rex Edom quartus. Gen. 36.
Adada, ciuitas in tribu Iudæ. Ioſue 15.
Adad teſte Macrobio non Adab Aſſyriorum ſummus habebatur deus, cui etiā deam Atargatim vxorem aſsignabant: per Adad ſolem, per Atargatim terram intelligentes: quod ex his duobus cuncta crederent procreari, Macr. 1. Satur. c. 24.
Adadremmon, vrbs iuxta Iezrahelem, quæ hodie vocatur Maximianopolis. Zach. 12.
Adadus, rex Syriæ Damaſci filius.
Adaia, ſiue Adaias, filius Ethan filii Zamma, 1. Parali, 6. Filius item Ieroboham, 1. Paralip. 9. Pater Ididæ matris Ioſiæ, 4. Reg. 22.
Adalbero Metenſis Epiſcopus, Euſeb.
Adalbero Babius Genuenſis Epiſc. Euſeb
Adalia, filius Amman filii Amadatha. Eſth. 9.
Adalgarius Aquitanus nobilis. Paul. Aemilius libro 1.
Adalgiſus, Beneuentanus Dux ab Imperatore ad Græcos defecit, victuſque in Corſicam fugit.
Adam, nomen primi hominis à Deo conditi. Gene. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & mulierem appellauit. Geneſ. 5. Eſt & nomen verbis, Ioſ. 3.
Adama, vrbs Pantapoleos, Geneſ. 10. Adamaſtor apud Claudianum Damaſtor dicitur in Gigantomachia, -ſæuúſque Damaſtor
Ad depellendos iaculū dum quæreret hoſteis. Sidonius,
Porphyrion Pangea rapit, Rhodopémque Damaſtor. De hac Oroſ lib. 1.
Adamiani, hæretici, ab Adam nominati, cuius imitatur in paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebāt enim quòd nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. nudi itaque mares fœminæque conueniunt: nudi lectiones audiunt: nudi celebrant ſacramenta.
Adamus Centurio Genuenſis qui miſſus eſt Hyppomanem vt Barbaruſſam claſſes inſtaurantem opprimeret, Paul. Iou.
Adana, vrbs Siciliæ Ptolemæo, vulgò Adena. Vide Stephanum.
Adani, Adanorum, duæ vrbes in Arabia felici. Ptolem.
Adar, v i r i rex in Edom. Geneſ. 36. qui in paralip. 1. dicitur Adad.
Adarchidæ, gens Libyca. Steph.
Ada-reſer, filius Rohob, rex Seba, 2. Reg. 8.
Adarupolis, vrbs Perſica. Steph.
Adaſtrus Phryx.
Adazer vrbs, 1. Machab. 7.
Adbucillus Galli cuiuſdam nomen apud Cæſarem in comm.
Adbeel, filius Iſmaelis. Gen. 24.
Adbelum oppidum. Plin. 5. 23. 3. 7.
Adar, nomen menſis apud Hebræos: ſiue Lunationis duodecimæ, noſtro reſpondentis Februario, 1. Eſd. 6. Filius item Balæ filii Beniamin. 1. Paralip. 8.
Addi, pater Melchi, patris Neri. Luc. 3.
Addo, filius Ioah. 1. Parab 6. Pater item Barachiæ patris Zachariæ, Zach. 1. Nomen prophetæ, 2. Paralip. 9. vide Nehem. 12.
Addon. nomen loci, 2. Eſdr. 7. qui Adon. 1. Eſdr. 2. ſcribitur.
Addua, vide Abdua.
Addua fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ, qui vt nonnullis placet Carium lacum egreditur & ex eo integer emergens in Padum effluit: bonos quidem piſces nutrit & potiſſimum timulos.
Adelbais, vidua Lotharii Imperatoris Othoni nupſit. alter ſic, Adelhaida vidua Othoni Imperat. Aug. nupſit, Olyp. 432. anno a. vrb. conditæ 1702. Chriſti D. 951. De Adela Paul. Aemil. lib. 1.
Adelphena Prācorum regis filia ſumpta in matrimonium à Theodorico. Euſeb.
Adelphius & Aetius collegæ, Romanorum Coſ. alter ſic, Adelph. v. c. præn. Clodius in Occidente Coſ. Olymp. 307. anno ſecundo vrbis cond.

cond.1202.Chri.D.451.

Adelphus,Cacorum princeps,cum valida manu a Carolo Magno Francorum rege in Britannos miſſus victor rediit.

Adelſtânus,v I I I Angliæ rex,Edouardi ex concubina filius,regnauit annis x v I.

Adepſum ciuitas in Eubœa vbi balnea ſunt, hæc Strabo lib.9.

Adeodatus Rom.Epiſc.Euſeb.

Ader,locus iuxta Bethleem,vbi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob pecora ſua pauit, loco nomen imponens: vel (quod verius eſt)quodam vaticinio futurum iam tum myſterium monſtrabat.

Adercon,vrbs Iberiæ.Steph.

Adhærbal rex Aphricæ a qua expulſus eſt à Iugurtha Numidarum rege,Oroſ.lib.5.

Adgandeſtrius Chattorum princeps ad Senatum Rom. literas miſit,quibus Arminii mortem promittebat,ſi patrandæ neci venenum ad ſe mitteretur,cui reſponſum eſt,Non fraude,neque occultis,ſed palàm Po.Rom.hoſtes ſuos vlciſci ſolere.

Ades à Græcis inferorum deus, quem nos ditem & Plutonem appellamus: ita dictus ab *α* priuatiua & *ἰδεῖν* videre:quòd in dẽſiſſimis inferorum tenebris,noctęque profunda perpetuò agens nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aëre (qui apud inferos nullus eſt)viſio poteſt fieri.

Ades ſiue Hades Moloſſarum rex, cuius filiam nomine Coram apud Acherontem fluuium conatus eſt rapere Pirithous. vnde factus eſt fabulæ locus,Pirithoum ad inferos deſcẽdiſſe,& vxorem ditis Perſephonem,quæ & Cora à Grçcis dicitur,rapere voluiſſe,Cæl.Rho. lib.7.ca.15.& Plut.in Theſ. qui tamen regem hunc non Adem vocat,ſed Aidoneum.

Adhæſer, Syroæ filius, Perſarum rex,regnauit annum I.

Adiabaræ,aliàs Adiabanæ,populi.Plin.6.30.51.

Adiabéne,regio vltra Armeniam,quæ Meſopotamia,Stephan.Aſſyria antè dicebatur. Plin. 5.12.4.& cap.9.6.4.14.15.& cap.13.6.38.

Adiabêna, regio orientalis prope Aſſyriam, vt author eſt Strab. lib.16.medio loco inter Euphratem & Tigrin,vnde & Meſene.Steph.

Adiabéni,populi,Plin.6.27.52.& Marcellin.lib. 25.à Seuero ſuperati,Oroſ.lib.3.cap.15. Herodoto libro 3.

Adiatorix Meclii cuiuſdam Galatiæ Tetrachæ *filius* fuit,qui quum apud Heracleam Ponticam Coloniam Romanorum eò miſſam nocte vna iuſſu Antonii iugulaſſet, paulò pòſt *in prælio* Actiaco captus & in triumpho circunductus, vnà cũ filio iugulatus eſt, Strab. libro 12.

Adiel,nomen principis,1.Paralip. 4. filius Ieta, 1.Paralip.9.27.

Adiliſius mons,Plin.4.7.15.

Adima eſt Numidiæ fluuius.

Adimantius,nomen viri Athenienſis.

Adina,filius Siza.1.Paralip.11.

Adithaim,nomen vrbis.Ioſue 15.

Admatha,principis nomen.Eſther.1.

Admete,ſiue Admetes,nympha,Oceani & Tethios filia.Heſiod.in Theog.

Admetes Turcarum princeps,de quo Bembus.

Admêtus, Theſſaliæ rex: cuius armenta pauit Apollo nouem annis ob interfectos Cyclopes,diuina poteſtate ſpoliatus. Tamen Callimachus contra hanc inueteratam lectionem, ita ſcribit in hymno Apollinis:

Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν
Ἐξότ᾽ ἐπ᾽ Ἀμφρύζῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους
Ἠιθέου ὑπ᾽ ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

Id eſt,Phœbum & paſtoricum vocamus,Iam inde cùm ſub Amphryzo iugaleis paſcebat equos, deo ſimilis amore accenſus Admeti.

Adminocinus,Bellini Batauorum regis filius,à C.Caligula in deditionem acceptus eſt. Eutrop.lib.7.

Adon Cynaræ regis Cyprorum & Myrrhæ filius:Boc.

Adoardus filius Ariobaldi regis Longobardorum,Sabell.lib. 6.Ennead.8.

Adolius filius Acatii Armenus genere. Cęlina Rhod.lib.21.

Adolphus de Naſſan.Celſ.D.F. Aug.xxxII.Occidentis Imp.VIII.Idib.Ianuarii creatus.Olymp. 517.an.3 vrb.cond.2043.Chriſti 1292.Imperiis negotia obiit per annos 6. Menſes totidem, dies aliquot.

Adolphus Aug. necatus eſt. IIII. Iulii. Olymp. 519.anno 5.vrb.cond.2049.Chr.D.1288.

Adolphus V. C. præn. Clodius, in Occidente Coſ. Olymp. 307. anno 2.vrb. conditę 1202. Chr.451.

Adon,nomen loci,1.Eſd.2.qui Addon 2.Eſd.7. ſcribitur.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, quod generaliter interpretatur Dominus,quòd dominetur creaturæ cunctæ.

Adoneus Bacchi nomen apud Arabes.Alex.ab Alex lib6.

Adonia,Adoniorum,feſta Adonidi dicata.Ammianus lib.22.Hiſt.Euenerat iiſdẽ diebus annuo curſu completo Adonia celebrari, ritu veteri,amato Veneris(vt fabulæ fingunt)apri dente ferali deleto. Adonia cum planctu celebrantur, ad planctum Veneris repræſentandum.

Adonia,ſiue Adonias,filius Dauid ex Aggith.2. Reg.2.1.Paral.3.

Adoniram, filius Abda, qui erat ſuper tributa Salomonis 3.Reg.4.

Adonis. idis, filius Cynaræ Cypriorum regis, & Myrrhæ eius filiæ,quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venatur, primo ætatis flore,apri dente ſub inguine per

cuſſus moritur : atque à Venere poſt multas lachrymas in florem Adonium, qui eſt ſanguineo colore, transformatus eſt : alii dicunt in flumen cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam contemplaretur. Hunc Auſonius cum Plauto vocat Adoneum: Fulgentius Adon, quæ Græcis ſuauitas dicitur. Et quia Myrrha odore ſuauis eſt, Adonem dicitur genuiſſe. Ideo autem Venerem amaſſe dicũr, quòd hoc genus pigmentis ũr valde feruidum. Lucianus Adoniũ fluuium ex Libano monte profluentem, ſingulis annis ſanguinolentum fieri cõmemorat per eos dies, quibus Adonis fuit interfectus. Hieronymus in Ezechielem, Quem nos Adonidem interpretati ſumus, & Hebræus & Syrus ſermo Thamuz vocat. Vnde quia iuxta gentilem fabulam in menſe Iulio, amaſius Veneris, & pulcherrimus iuuenis occiſus, & deinceps reuixiſſe narratur, eundem Iulium menſem eodem appellant nomine, & anniuerſariam ei celebrant ſolennitatem, in qua plangitur quaſi mortuus, & poſtea reuiuiſcẽs canitur, atque laudatur. Vnde apud Ezechielem prophetam legitur, Ecce ibi mulieres ſedebãt plãgentes Adunidem, Vbi intelligi vult fuiſſe idololatriã celebratam in honorem Adonidis. Macrobius verò accepit Anidem pro ſole. Moſcopolus ἀδώνιδας nomẽ ab ἄδω, quod eſt cano, deriuatum putat. De eodem feſtiuiſſime Theocr. εἰδυλ.ιε.

Adonis, formoſus paſtor, cui & annua lugendi feſta ſunt inſtituta, tẽplũmque habuit in Byblo Phœniciæ vrbe, vbi pater eius regnarat. Virgil. in Gallo,
Et formoſus oues ad flumina paſcit Adonis.
De quo Ouidius late libro 10. Metamor.

Adonis, alias Adynis, fluuius memoratur propter Byblum vrbem Phœnicum. Ptolemæus. Plin. 5. 20. 5. Hinc horti Adonidis pro inſtructiſſimis.

Adoni-ſedec, Rex Ieruſalem. Ioſue 10.

Adoram filius Iectam, Gen. 10. 26. 27.

Adoreus mons eſt Phrygiæ ex quo Sanguarius erumpens fluuius per Phrygiam labitur in Bithiniam.

Adonius, vel Adonicus, decimus Longobardorum rex, Pannoniæ partes occupauit, prætergreſſo Danubio.

Adonactis rex fuit Herulorum, qui anno noſtræ ſalutis 475. tanta cum manu in Italiam irrupit, vt terrore perculſus Auguſtus ſponte purpuram poneret, Paul. Diacon. lib. 16.

Adra, ciuitas Arabiæ Petroſæ. Ptolem.

Adra, oppidum Syriæ Cœles, id eſt, curuæ, apud Ptolemæum. Eſt item, eodem anthore, Liburniæ ciuitas.

Adramelech, idolum Aſſyriorum, quod etiam Samaritani coluerunt.

Adramelech, filius Sennacherib regis, 4. Reg. 19. Iſa. 37. deus item Sepharuaim, 4. Reg. 17.

Adrâmis, & Adramin, nomen viri proprium.

Adramittênus. Cic. pro Flac. Quid (inquit) ſi occiſus eſt a Piratis Adramittenus, homo nobilis, cuius eſt fere nobis omnibus nomen auditum? Hæc ille, Stephan.

Adramyteos oppidum vnguentis delectabile. Plin. 13. 30. 9. & cap. 1 13. 15.

Adramyles, Vide Pſycterius.

Adramytis inſula Lyciæ. Steph.

Adrane, vrbs Thraciæ, parum ſupra Berenicem. Stephanus. Eſt etiam fluuius Chattorum in Germania: Tacitus, Annal. lib. 1.

Adranus deus cui ſacra erat Adranus ciuitas.

Adranon Siciliæ oppidum in Aetnæ montis radicibus, fluuium habens eiuſdem nominis. Steph. & Plut. in Paralello.

Adrapſa, orum, vrbs Bactrianæ: Strab. lib. 15.

Adraſtia, regio non longe a Troade, quæ eſt in Myſia, ab Adraſto rege dicta, qui primus Nemeſis, id eſt, Fortunę templum ædificauit, Adraſtiamque vocauit.

Adracteus fons, de quo Pauſ. lib. 1.

Adraſtus, xxiii Sicyoniorum rex, regnauit annis 4.

Adraſtus, rex Argiuorum, Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo, ſed vtrinque multis occiſis, demum rediit re infecta, Statio teſte. Fuit & alius Adraſtus, teſte Homero libro Iliad. 2. Percoſii filius, vt infra videbimus in dictione Percoſius.

Adrizarus, Sophinæ rex.

Adrémon, alias Aodremon, Thoantis pater. Homerus Iliad. 5.

Adria, vrbs Græciæ, Illyrico mari proxima, huicque Adriatico nomen dedit. Liu. primæ Decad. libro quinto. Iuſtinus lib. 20. Eius ciues Venetorum fines aliquando infeſtarunt, quibus Otho Viſeolus occurrit, victoſque apud Lauretum tanta clade affecit, vt nunquam finitimis bella inferre auſi fuerint.

Adriâticum mare contra Rauennam, quod per oſtia Padi fluuii intratur, ſumpto vocabulo ab Adria proxima ciuitate; quæ idem mari Adriatico nomen dedit. Strabo 5. Hoc Pelagus Paulus emenſus eſt, Act. 27. Plin. 3. cap. 16. Eius inſulæ, Plin lib. 3. cap. 5. Quantum a Propontide diſtet, libro 4. cap. 11. Vide Hadria. & Adria.

Adrianopolitæ, Vide Gouei, & Neocæſaria, & Palmyra, & Stratonica,
nouæ Athenæ Adriânæ, Vide Olympieum.
De Adria colonia. Plinius libro 3. cap. 13.

Adrianus Imperator, qui poſt vexatos Chriſtianos morbo aquæ intercutis periit. De quo Cęl Rhod. libro 2. 29. & 30. Pauſ. lib. 2. Sab. Ennead. 1. lib. 6.

Adriânus ager. Plinius libro 3. cap. 13. & 14.

Adricam, Pœnorum rex, Aprio Aegyptiorum regi ſe ſuoſque dedidit.

Adsius eſt mons Dalmatiam per medium ſecans,

ſecans,Strab.lib.7.

Adrobôbium,Hiſpaniæ vrbs in Arrabis,Pomponio lib.3.

Adromèntum oppidum,Plin.5.49.

Adróta,vrbs Lydiæ.Steph.

Adrumètum, ſiue Adrumetium, ciuitas Myſiæ. Eſt & Adramitis, inſula Lyciæ, & Adrumes Adrumetis,ciuitas Aphricæ.Hieronymus autem aut, ſiquis alius fuit author, in Catalog. locorum Actor.Apoſtolic. indicat Adrumetum eſſe ciuitatem in Bazatio regione Aphricæ. Plinius Adrumetum vocat neutro genere. Act.27.

Adrymes,vrbs Libyæ.Steph.

Adryx,vrbs Syracuſiorum.

Aduállas, & Adualas, mons apud Strab.lib.4. ex quo in Septentrionem Rhenus excurrit,& diuerſa ex parte Aduas in Larium iuxta Comum intrans.

Aduantici,populi Galliæ.

Adubanus,& Adubanum,fluuius,qui & Iſter & Danubius dicitur.

Aduentus Conſul Romanus,Euſeb.

Adumen fluuius haud longe à Roma.Euſeb.

Aduſa Epiri fluuius eſt Apolloniæ propinquus.

Adullam,nomen ciuitatis,Ioſ.12.15.

Adulis, vrbs Aethiopum: qui & Panos inſula dicitur Steph.

Adulitárum,oppidum.Plin.6.29.40.

Adûlitô, oppidum in regione Trogloditarum. Plin.6.29.35.

Adunicates,populi.Plin.3.4.19.

Adûram, nomen viri qui erat ſuper tributa regis Dauid 2.Reg.20.3.Reg 12.

Adùram ciuitas ædificata a Roboam.2.Paral.11.

Adymachidæ, populi ſunt interioris Libyæ ab ea parte qua Aegyptum ſpectat. Apud quos vxores in vtroque crure armillã æream geſtãt, vterque verò ſexus comatus eſt ex æquo,quo fit vt multos alãt pedunculos. Cælius Rhod.

AE

Aea, oppidum Colchidis, quæ eadem Aepolis dicitur.Plin.lib.6.cap.4.& Steph.Vide Dioſcoridem.

Aeàcides, Achilles Aeaci nepos ex Peleo Aeaci filio.Virg.Aeneid.3.

Cõiugio Aeacidæ Pyrrhi, ſceptriſque potitũ.

Aeàcus, Iouis ex Europa ſiue ex Aegina filius. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi apud Strabonem eſt mendum, Oeonônem legendum eſt)regnaſſe dicitur, quam ex nomine matris Aeginam nominauit filius. Quem tantæ iuſtitiæ fuiſſe dicunt, vt apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex cum Minoe & Rhadamantho, & peccantium peccata diſcutere,& pro meritis pœnas inferre. Vide in Aegina. Ouidius, -tuâſque

Aeacus in pœnas ingenioſus erit.

Aeàcus,Endeida Chironis filiam in vxorem duxit, ex qua Telamonem genuit & Peleum: deinde Pſammathe Nerei filia compreſſa,genuit tertium, Phocum,quem Peleus occidit. Ab eo fit Aeacideius,a,um.

Aêa, inquit Seruius, Circe dicta, ab aſpernantium voce propter celebratas illic corporum mutationes. Quanquam commentarii Apollonii Rhodii teſtentur Aeeam & Citeida vocari Circen ab vrbibus Colchorum. Virgil. lib. Aeneid.3.

-Aeææ'que inſula Circes.

Aeæe ſiue Aeæa inſula fuit in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italia dirempta, hodie continens,ita tamen vt paludibus vndique cincta inſulę ſpeciem præ ſe ferat.Plin. lib.2.cap.85.& lib.3.cap.5.

Aeamêna,Nabathæorum regio.Steph.

Aeäna vrbs Macedoniæ.Steph.vide Aeanum.

Aeanitis Nabathæorum regio.Steph.

Aeantion oppidum in Sigæo, ab Aiace illic ſepulto,qui Græcis Aeas dicitur.

Aeàntium,oppidũ Troadis, Aiacis ſepulchrum. Plinius 5.30.22. Acantium item eſt Magneſiæ promõtorium,Plinio authore 4.9.2.Eſt item Aeantium oppidum Macedoniæ Ptolemæo, alias Aeanum.

Aeanum,Macedoniæ oppidum,ab Aeano Hæmi filio Thyrrenorum rege conditum: inde Aeanicus.

Aeas, antis, Epiri fluuius, ex Macedonia defluens,in Ioniũ mare ſeſe exonerat. Luca.li.5. Purus in occaſum,ſed parui gurgitis Aeas, Ionio fluit inde mari,&c.Plin.lib.3.cap.23.

Aebúdæ, inſulæ quinque Britanniæ. Steph.Vide Hæbudes.

Aebûra,vrbs Hiſpaniæ.Steph.Vide Ebura.

Aeca, vrbs Colchorum, ad Phaſin fluuium: & Aeca,Italiæ, à qua Aecani, populi,Plin.lib.3. cap.11.

Aecàlum,caſtellum Italiæ,Steph.

Aecani populi Thuſcorum quos deuicit Camillus, eorúmque vrbem vaſtauit. Plutarch. in Camil.

Aeclus viri nomen.Strab.lib.10.dicens,Poſt res verò Troianas Aeclus & Cothus ex Athenis profecti habitauerũt: ille quidem Eretriam, Cothus verò Chalcidem.

Aedepſum, oppidum in Locride. Plin.4.12.54. & Strabo.

Aedépſus,vrbs Eubœæ.Steph.

Aedeſia, mulier Aegyptia, vxor Hermeæ, & Syriani philoſophi propinqua, totiuſque caſtitatis & probitatis exemplar, cuius vitam latiſſimè ſcribit Suidas.

Aedon,mons Thraciæ, vnde Aedonus poſſeſſinum.Virgil. Ac velut Aedoni Boreæ,&c. Vide Edon.

Aeduáni,à C.Silio ad Auguſtodunum victi cæſique ſunt.Tacit.lib.3.

Aedulũ, ſocii Romanorum iuxta Galliam Cel-

ticam.Stephanus.

Aedon,vxor Zethi regis, fratris Amphionis, ait Bocat. lib.5. Itylum filium per errorem nocte interfecit,putans eum Amanea ſiue Amandea Amphionis eſſe filium(inuidebat enim vxori Amphionis, quòd illi ſex eſſent filii maſculi) quæ crimen cognoſcens,optauit mori,miſeratione tamen deorum in Carduelem verſa, Itylum deflere dicitur.

Aedylius mons, à quo egreditur fluuius Aſſus, quem occupauit Sylla,vt Cheronenſes populos illi monti vicinos facilius inuaderet.Plutarch.in Syll.

Aeta,vel Aethes, Colchorum rex,Solis filius ex Perſa Oceani filia, liberos habuit Medeam, Abſyrthum,& Calciopen.Ad hunc Phryxus, Athamantis filius peruenit,& aureum vellus detulit, quod cùm vigilantiſſime ſeruaret, eius cauſa bellum geſſit cum Argonautis:tandem ab Iaſone & ſpoliatus, & regno pulſus eſt, ſed iã ſenex ab eodẽ in regnum reſtitutus.

Aeetias patronymicum,Medea Aetę filia,Ouid. 7.Metamorph.

Concipit interea validos Aeetias ignes.

Aega promontorium eſt Aeolidis,non procul à Caici fluminis oſtio.Strab.lib.13.

Aegæ,arum:pluralis numeri:vel Aege, ges,vrbs Ciliciæ.Lucan.lib.1,

Et extremæ reſonant naualibus Aegæ.

Eſt etiam inſula in Aegæo mari, de qua in ſequentibus.Vide AE G A AE.

Aegæ,oppidum Aeolidis percelebre. Plin.4.30. 4,& cap.27.5.3,& cap.30.5.2. Stephanus plures huius nominis vrbes recenſet.

Aegæa,vrbs quæ alias Caryſtos:vide infrà.

Aegæa,nomen duarum vrbium Ptolemęo,quarum vna libro 3.cap.4.13.in AEmathia, Ediſſa prius vocata:Plin.verò lib.4.cap.10. Aegæ,in qua mos erat ſepelire reges,Altera,teſte Ptolemæo lib.4.cap.2.in Mauritania.Sũt & Achaicæ Aegeæ, penes quas Cratinus amnis labitur. Sunt & Aegeæ aliàs Aegæ, Euboicæ, à quibus Aegæum mare dictum eſt.Strabo.

Aegæon,gigas ſæuiſſimus & immanis, Titanis & Terræ filius, qui vno ictu centum ſcopulos in Iouem contorquebat: victus demum, alligatus eſt à Neptuno, ſcopulis Aegæi maris,Sat. Audierat duros laxantem Aegæona vectus.Dictus autem Aegęon,vt quidam volunt,a γαίω,id eſt ſuperbio:inde γαίων,& per appoſitionem ἀγαίων,& per pleonaſmum αἰγαίων. Hunc Homerus 1.Iliad. ab hominibus quidem Aegeonem,à diis verò Briareum vocari tradit.Alii dicunt Agæonem immanem fuiſſe piratam, & ſic nominatum ab inſula deſerta,quæ Aege in Aegæo mari vocatur,in qua ſubſidebat more piratarum, quibus fas non eſt ob latrocinium ſuum vrbes incolere. Produnt fabulæ veteres,hunc centum à Ioue religatum catenis,vt poſſit inde intelligi eum potẽtiſſimum fuiſſe,dum tot catenis eius adſtringuntur vires.Is autẽ Centũgeminus ideo dictus eſt, quòd cẽtum homines remigio deſeruientes haberet in manibus.De quo Oui.

-balnearũmque prementem

Aegæona ſuis immania terga lacertis.

Seruius eundem eum Briareo eſſe ſcribit apud Virgilium lib.10.

Aegæon qualis, centum cui brachia dicunt, Centenáſque manus,&c.

Aegæũm mare,vulgò *Archipelago*, pars maris Mediterranei prope Græciam, Europam ab Aſia diuidens,multas haber inſulas inter Helleſpontum & Tenedum,appellatũ,quòd Aegæus, Theſei pater, ex Athenarum arce illuc ſe deiecerit. Aliis quòd Aegæa, Amazonum regina, in eo perierit. Aliis ab Aegæone, de quo ſupra diximus, Straboni ab Aegæis oppido in Eubœa:Plin.ab αἴξ αἰγός deriuat,qui libr.4.cap.11.verſ.50. ſic ſcribit, Aegæo mari nomẽ dedit ſcopulus inter Tenedũ &Chium verius quàm inſula, αἴξ nomine,à ſpecie capræ, quæ à Græcis ita appellatur, repente in medio mari exiliens.Solin.inter Tenedum & Chium eſt &Claros inſula,qua Aegęus ſinus panditur ac extra Antandrum ſaxum eſt:hoc enim verius, quàm inſula cognominari meruit. Id quoniam viſentibus procul capræ ſimile creditur, quã Gręci αἶγα nũcupant, Aegæus,inquit,ab eo ſinus eſt appellatus.Vart.

Aegæ,oppidum Peloponneſi apud Homerum.

Aegæis, tribus Attica ab Aegæo, Pandionis filio.Stephan.

Aegateos nomen regis apud Strabon.lib.8.ſub quo antiqua Pylos Meſſenia ciuitas erat.

Aegates inſulæ, de quibus Tit.Liui.lib.1.tertiæ deca. apud has à Carthaginenſibus mãle pugnatum:ibidem.

Aegâtes, promontorium Aeolidis, quod nunc Cane & Canæ dicitur.Steph.ab Artemidoro αἴξ in nominatiuo dicitur.

Aegeæ, inſula.Plin.5.31.36.Vide Aegæ.

Aegeleos, vrbs in Theſſalia quam Attalus oppreſſit.Tit.Liu.lib.1.4.Dec.

Aegeli,populi in Media.Steph.

Aegenion,poëta,bellum LeuctricumThebanorum & Lacedæmoniorum verſibus ſcripſit. Volaterran.

Aegèria, nympha nemoris Aricini, colebatur prope Aricinũ lacum, cum qua Numa Pompilius nocturnum colloquium ſe habere ſimulauit ſuper cultu religionum, quo armórum & prædæ ſtudio flagrantem populum Romanum abſtraheret, & leges a ſe conditas ſanctiores redderet.Alii dicunt fuiſſe vxorem Numæ Pompilii ſecundi regis Romanorum, quæ, teſte Ouid.libro 15. Metamorphoſeon, mortuo Numa ob dolorem flendo in fontem ſui nominis verſa eſt. Idem libro Faſtorum tertio.

Aegeria eſt, quæ præbet aquas, dea grata Camænis, Illa Numæ coniunx, conſiliumque fuit.

Aegeſtæi, Theſpoti, ab Aegeſto quodã imperatore. Stepha.

Aegeſtani Steph. populi ſut Siciliæ quorũ vrbs AEgeſta non procul à Lilybęo, promõtorio ſita eſt, ab AEgeſto Troiano nomen habens. Hi Segeſtani vocantur a Plinio libro 3. cap. 8.

Aegeus, Athenarũ rex, filius Neptuni, duas habuit cõiuges: quarum prima dicta eſt Aethra filia Pithei regis, ex qua Theſeum ſuſcepit. Secunda, vt teſtatur Ouidius, fuit Medea profuga, quam ab Iaſone repudiatam atque fugientem non ſolùm ſuſcepit hoſpitio, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulauit, & ex ea, vt placet Iuſtino, Medum filium ſuſcepit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, reuera patri. Aegeo regnante Athenienſibus bellum intulit Minos Cretenſium rex ob cædem Androgei filii, legeſque duriſſimas impoſuit, vt ſcilicet quotannis ſeptem iuuenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt, quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Aegei dolore nauem conſcẽdit: & cùm omnia nauigii ornamenta nigra eſſent, & nauis velum, habuit in mandatis à patre, vt ſi contingeret in agendis eum fœlicem ſortiri exitum, rediens naui album apponeret velum, amoto nigro, vt eminus infortunium ſuum noſceret. Theſeus autẽ Ariadnæ conſilio victor, mandatorum immemor, non amoto velo nigro redibat. Aegeus excelſa turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuũ arbitratus, ex turri ſe deiecit in mare, quod ab ipſo vocatũ eſt Aegeum: & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & Neptuni filius, & marinus deus in ſolatium Theſei cõſecratus eſt. Ex Bocatio & Seruio. Hinc Aegides, patronymicũ, id eſt, Theſeus. Ouid. lib. 8.

Protinus Aegides, rapta Minoide, Diam
Vela dedit, &c.

Aegeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnauit annis. XLIII.

Aegiale, ſiue Aegialia, Diomedis vxor quæ marito apud Troiam bella gerẽte, cum Cyllabaro, ſiue Cyllebero Steneli filio rem habuit. quod vbi Diomedes cõperiſſet, domũ reuerti noluit, verecundia ductus, ſed in Italiã poſt Troiæ expugnationẽ vectus, regni partem a Dauno ſortitus eſt. Quidam dicut eam Nauplii patris Palamedis ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron ait, Diomedem Steneli filio Cometæ cõmiſiſſe domũ & vxorẽ: ſed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet, talem Aegiale furorem immiſiſſe, vt cum omnibus iuuenibus quàm turpiſſime viueret, præcipuè autem à Cometæ ſtupro vſurparetur.

Aegiale, ciuitas in Amorgo, & vna Cycladum Stephan. in Amorgo.

Aegiale, ſeu Aegialea, vna eſt Gratiarum, vt inquit Lactantius, alio nomine Thalia. Vide dictionem Aglaia.

Aegialeus, Phoronei filius, cui Apis (quem quidam Phoronei, quidam Iouis filium ex Niobe, Phoronei filia eſſe tradunt) poſtquam Argis regnaſſet, in Aegyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alii Aegialeum, Inachi filiũ, ex Melia Oceanitide faciunt, & ab ea Aegialeam dictam, quæ poſtea Peloponneſus a Pelope vocata eſt.

Aegialêus, Medeæ frater, alio nomine dictus Abſyrtus, à qua diſcerptus fuit, vt patri eam perſequenti mora iniiceretur.

Aegialêus, primus Sicyoniorum rex, regnauit annis L II. à quo Aegialea nuncupata eſt, quę nunc Peloponneſus vocatur. Euſeb.

Aegialia, populi, Sicyonii poſtea à Sicyone eorum rege nuncupati.

Aegialia, inſula eſt adiacens Aetoliæ. Plin. lib. 4. cap. 12. verſu 9.

Aegialea, Peloponneſi ciuitas, poſtea Argos dicta Stephan.

Aegialeos, Achaia teſte Plinio lib. 4. cap. 5. propter vrbes in littore diſpoſitas.

Aegialus, locus inter Sicyonem & Bupraſium, & alius proximus Ponto, cum vico eiuſdem nominis. Eſt & Aegialus, mons in Aethiopia Aegypti. Stephan. Plin. 4. 7. 9.

Aegida, oppidum. Plin. lib. 3. cap. 19.

Aegides patronymicũ pro Theſeo. Oui. 3. de arte
Perfidus Aegides ducentia fila ſecutus.

Aegidius, Francorum rex, regnauit annis VIII. quem Childericus fudit, vicitque, recuperato regno. AEmil. lib. 1.

AEgicôris, Vide AEgocoris.

AEgides, patronymicum eſt, ab AEgeo, Theſei patre. Ouidius.
Perfidus AEgides ducentia fila ſecutus.

AEgila, inſula, Plin. lib. 4. cap. 1. 4. quindecim millibus paſſuũ à Cythera, eadémque a Cretæ Phalaſarna oppido XXV mill. paſſuum. Alias AEgyla ſcribitur per ypſilon. Plin. li. 4. cap. 12. Candelabris nobilis, 34. 3. 1.

AEgila, pars Antiochidis tribus. Stephan.

AEgilips AEgilipis nomen vrbis & loci.

AEgilodes, ſinus Laconiæ. Plinius libro 4. cap. 5. verſ. 9.

AEgilos, Plin. 3. 7. 5. inſula inter Cretam & Laconicam, regio quædã in Laconia. Pars tribus Atticæ cuiuſdam, ab AEgilo heroe.

AEgilops, Homero, locus apud Crocyleam Epiri. Stephan.

AEgimius, ſenis ætate prouectiſſima nomen, quem Anacreon poeta, teſte Plinio libro 7. cap. 48. tradidit ad ducenteſimum vſque annum vixiſſe.

AEgimuros, id eſt Capraria, inſula vltra Corſicam, inſidioſa naufragiis. De AEgimoris inſulis Plinius libro 5. cap. 7, Stephanus AEgi-

moron inſulam Libyæ facit.

AEgimus, rex Dorienſis circa OEtam. Vide Stephanum in Dyman.

AEgina, AEſopi Bœotiæ regis filia, à qua vrbs Peloponneſo adiacens contra Atticam, AEgina vocatur. Ouid. 6. Metam. Enopiā (alias AEnopiam, & alias OEnopiam) veteres appellauere, ſed ipſe AEacus AEginam genitricis nomine dixit. Hinc AEginēſes dicti & AEginetæ. Sunt qui dicunt AEginam inſulam Piræo portui propinquam: diſtat enim ab eo XII millibus paſſuum: à qua AEginetæ dicti ſunt eius incolæ. Vide Steph. AEgina olim Myrmidonia dicta eſt, Vide Myrmidones.

AEgina, AEſopi regis Bœotiæ filia, quam Iupiter amauit, & in ignem verſus eam oppreſſit, ex qua poſtea AEacum & Rhadamanthum ſuſcepit.

AEgina, Inſula in qua AEacus regnauit circa Peloponneſum in AEgeo mari, Epidaurico littori vicina, quam Myrmidones inhabitauerunt, qui ex formicis (vt habent fabulæ) facti ſunt: adhuc nomen retinet. Plin. 4. 12. 22.

AEgina, vrbs Peloponneſi, apud Homerum.

AEginetę, ſiue AEginenſes, populi incolæ AEginæ inſulæ, quæ patria fuit Pauli medici.

AEginetes, oppidum & fluuius Paphlagoniæ. Stephan.

AEgineticus, ca, cum, poſſeſſiuum ab AEgina: vt AEgineticum æs, quod olim fuit in pretio, ex quo tantum labrorum ſuperficiem elaborabant. Plin. 34. 2. 27.

AEginium, Plin. 4. 10. 4. Illyriorum oppidum Stephan.

AEgiochus, Iupiter, quòd corio capellę Amaltheæ vſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicauit. Vel, vt alii volunt, ab ægos, id eſt, caprę memoria, à qua puer fuit nutritus in Creta. Eſt enim ὀχή, alimonia. Vide AEgis.

AEgion, oppidum Achaiæ Plin. 4. 5. 3. Vide AEgium.

AEgipanes, homines nudi, leues, caprinos pedes habentes. Veteres huiuſmodi mōſtra pro ſemideis, ſiue ſylueſtribus diis coluerūt, quemadmodum Faunos ac Satyros, nemorū deos eſſe dixerunt, Panas agrorum, Syluanos ſyluarū. De AEgipanis populis, Plin. 6. 30. 18. 45. & de Aegipanū ferarū laſciuia, 5. 1. 26, & 8. 5. 7. 14.

AEgira, vrbs inter AEtolos & Pelopōneſiacos. Pomponius lib. 2. Plin. 4. 5. 3. Duę vrbes hoc nomine. Steph.

AEgira, inſula in Achaia Plin. lib. 4. cap. 5. in hac non niſi ſanguine epoto, ſacerdos non vaticinabatur.

AEgirea, Vide Crocylion.

AEgiræſia, teſte Herodoto libro 1. vrbs fuit AEtoliæ Aſiæ. Vide AEgiros & AEgiruſa apud Stephanum.

AEgis, ſcutum Iouis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς, id eſt, à capra: nam ille à capra Amalthęa nutritus eſt, cuius mortuę pelle ſcutum ſuum operuit: capram tamē poſtea vitę reſtitutam, & alia pelle obductam, inter aſtra collocauit, ſeque ob capræ memoriam, AEgiochum appellari voluit. Scutū verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſę caput impoſuit: quod qui intuebātur, protinus lapideſcebant. Hoc monumēto armata Pallas ad Troię excidium profecta eſt.

AEgithus, Thyeſtis filius, ex Pelopeia, eiuſdem filia, quem infantulum mater tegendi ſceleris cauſa perdendum feris expoſuit in ſyluis, ſed à paſtore inuentus, cuius beneficio quoque nutrit⁹ eſt, & inde αἴγισθος dictus, quòd nutritus ſit a capris. Hic prouectioris ætatis Atreū, impellente tamen patre, interfecit, & eiuſdem filium Agamemnona inter epulas, adiuuante vxore Clytemneſtra, qua etiam turpiſſimè vſus erat, obtruncauit. Poſtremò ab Oreſte Agamemnonis filio patris mortem vlciſcente, è medio eſt ſublatus. Ouidius.

Quęritur, AEgiſthus quare ſit factus adulter:
In promptu cauſa eſt, deſidioſus erat.

AEgiſthus, Beli Priſci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Lybię filium facit, Danaumque & AEgyptum genuiſſe ex Anchione Nelei filia, & AEgyptum vocat ille quem alii AEgiſthum) & Danai frater. Huic AEgiſtho L. fuerunt filii, quibus cùm quęſiſſet Danai fratris L. filias coniuges, ab eiſdem Danai iuſſu omnes nuptiarum nocte, pręter vnum Lynceum, quem Ouidius Linum appellat, ſunt occiſi, qui poſtea expulſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Vide infra, Belides

AEgum, oppidum Peloponneſi: quo in loco Iouem à capra nutritum ferunt, vnde oppido nomen: Αἶγα enim capram dicunt. Secūdum Stephanum: eſt vrbs Achaiæ. Plin. 4. 5.

AEgle, Heſperi Italię regis filia, ſorores habuit Arethuſam ſeu Erethuſam & Heſperethuſā, quę ambę Heſperides dictę ſunt. Hæ amœniſſimos hortos colere dicebantur in extremis Aphricæ, iuxta Lixum coloniam, a Claud. Cæſare deductam. In iis auriferum nemus eſſe cum aureis malis exiſtimabāt, cuſtodiri verò à peruigili dracone, quem Hercules ab Euriſtheo miſſus occidit, pomaque aurea abſtulit. Alia fuit nympha Solis & Neæræ filia. Eſt autem Αἴγλη Gręcis lux, ſeu ſplendor, Virgilius Ecloga 6.

Addit ſe ſociā, timidiſque ſuperuenit Aegle,
Aegle Naiadum pulcherrima, &c.

AEgle, inſula, Vide Syme.

Aegeles Athletę Samii nomen, qui quū per omnem ætatē mutus fuiſſet, in ſacro tamē certamine quum in ſortitione fraudē admitti videret nimio loquendi deſyderio, linguæ vinculū rupit, & diſtinctè quandiu vixit, locutus eſt, Gel. lib. 5. cap. 9. & Val. Max lib. 1. cap. 8.

AEgóceros, id eſt capricornus, animal marinū,

in

in quod tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe deieciſſe, cùm io Aegypto vna cum reliquis diis Typhona gigantem acerrimum deorum hoſtem fugeret. Sed Iupiter huius ingenium admiratus, inter aſtra eum collocauit. Lucan. lib. 8.

Humid⁹ Aegoceros, nec pl⁹ leo tollitur vrna.

Vide Capricornus.

Aegocôris, tribus quędam antiqua apud Athenienſes. Steph.

Aegon, paſtor apud Virgilium & caprile. Quo etiam nomine promontoriũ Lemni dictũ eſt.

Aegon, princeps Caryſti Eubœæ ciuitatis, a quo Aegæa dicta eſt: item Aegæum mare. Steph.

Aegone, vel Aegonea, vrbs Meliteņſium. Steph.

Aegonenſis, porta Romæ quæ & Quirinalis, eò quòd mons ipſe Quirinalis prius Aegoais cognominatus eſſet. vide Agonenſis.

Aegònus, mons Romæ, qui poſtea Quirinalis dictus eſt.

Aegos potamos, id eſt, Capræ fluuius, Cherſoneſi Thraciæ fluuius apud Strabonem, ad cuius oſtia claſſis Athenienſium a Lyſandro capta fuit. Plin. 2.60.3, & cap. 11.4.41. Idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Aegos flumen. cuius loci accolæ Aegopotamitæ nominantur, vel Aegopotamii. Αἰγὸς ποταμοὶ, vrbs Helleſponti. Steph.

Aegóſthena, vrbs Megaridis Steph. & Ptolem. in deſcriptione Achaiæ.

Aegoſthenienſes, populi. Plin. 4.7.4. vide Aegoſthena in Stephano.

Aegóſtis, vrbs Locridis. Stephan.

Aeguſſa, inſula, Plin. 3.8.27. Stephan. eſt inſula Libyæ, quam Lybes Catriam vocant. αἴγουσα per ſigma ſimplex.

Aegy, apud Plautũ dictus ab αἰγίζω, id eſt quatio: quòd multis ſit concuſſus ærumnis.

Aegúla, inſula, quam Plin. 4.12.2.5. ſcribit diſtare a Cythera xv. millia paſſuum. Vide Aegila per iota. Aegypſus vrbs ad ripã Iſtri fluuii ſita, ab Aegypſo fluuio conditore. Oui. 1. de Pōto El. 9. ſtat vetus vrbs, &c. Caſpius Aegypſus, &c

Aegyptini, Aethiopes, quia Aegyptiis finitimi.

Aegyptium mare, Aſiatici pars eſt, a valle Catabathmo, Cyrenaicam prouinciam ab Aegypto ſeparantem, vſque ad Peluſium tendit.

Aegyptus maſcu. ge. Beli Priſci filius fuit & frater Danai: qui cùm quinquaginta haberet filios, totidem eos fratris ſui filiabus matrimonio coniunxit: quæ à patre Danao inſtructæ prima à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter vnam Hypermeſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit: qui poſtea pulſo Danao Argiuorum regnum inuaſit, vide infra in dictione Belides.

Aegyptus, vt inquit Pom. Mela lib. 1. Aſiæ prima pars in duas diuiditur partes. Delta, ex forma literæ, que Ptolemæo, itemque Plinio Aegyptus inferior vocatur. Altera quæ ſecundum Nilum contermina Aethiopię Meridiem verſus vſque ad Syenem procedit, Thebais appellata. De Aegypti antiquitate, ac diſciplina ſacerdotum (quos Prophetas vocant) innumerabilia pene ab authoribus commemorantur. Huc Dędalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Platon, Democritus, Apollonius Tyaneus, compluresque alii eruditionis cauſa profecti, dogmata in ſuam quiſque patriam retulere. Primi ſiquidem omnium Aegyptii immortalem eſſe animam dixêre, eamque de corpore in corpus vagari, vt author eſt Diodorus.

Aegyptus, Aphricæ regio, ab Aegyſtho vel Aegypto Danai fratre, ad Occidentem Iudeæ ſita. Plinius tamen lib. 5. cap. 9, & Pomponius Mela in primo, Aſię tribuunt proximè Aphricam. hæc ab Oriente iungitur Aſſyriæ & mari rubro: ab Occidẽte habet Lybiam atque Cyrenen: a Meridie limitem qui Syenem ab Aethiopia dirimit, àtque Oceanum: à Septentrione mare magnum, Sinumque Arabicum, & terram ad Syriam vſque: irrigatur Nilo. Authores ſunt Ioſephus lib. 5. cap. 11. de bello Iudaico. Egeſippus li. 4. inferiorem eius partem Nilus dextra leuaque diuiſus, amplexu ſuo determinat. Ideòque inſulam quidam dixerunt Aegyptum, ita ſe findente Nilo, vt triquetram terræ figuram efficiat. Ideo multi Græcæ literæ vocabulo Δ, Deltam appellauere Aegyptum: ita Plin. libr. 5. cap. 9, & Strabo lib. 17. Ptolem. lib. 4. cap. 6. Ammia. Marcel. li. 22. Oppida inſignia, Sais, Memphis, Siene, Bubaſtis, Elephantis, Thebæ, Alexandria, Peluſium. teſtis Mela in 1. Canopus, Bolbis, Sebennis, Pathmis, Mendes, Tanis. vide Raph. Volaterr. lib. 12. Geographiæ. Non eſt autem negligendum, Aegyptum Prophetis appellatam Miſraim, à Meſraim filio Cham, eiuſdem appellationis. Ioſeph. lib. 1. cap. 12. Antiq. Iudaicarum Meſrim & Meſraim nominatam refert. Hæc quondam Aeria dicta eſt, velut Euſeb. in Chron. annotauit. Adde quòd Pſal. 78. & 105. dicitur Aegyptus Cham, quòd eius filius Meſraim occupauerit AEgyptum.

Aegyptus rubro mari depreſſior. Plin. 6.29.9.

Aegyptus non cernit Septentriones, Plin. lib. 2. cap. 70. Non ſentit Auſtros 2.49.18. Non quatitur terræ motu, lib. 2. ca. 20. Fulminibus infeſtatur. 2.52.4.

Aegypti pars quondam mare fuit. Plin. 2.87.3.

Aegypti deſcriptio, apud Plin. 5.9.4. & inde Ptolem. lib. 4. cap. 5. Quot eius oppida, Pli. 5. 9.65.70. Menſura eius ac termini, 5.9.5. & inde: & cap. 9.5.63. & deinceps. In Nomos, id eſt eſt prefecturas diuiditur, Pli. 5.9.10. Delta cur dicta, 5.9.8. Cur inſula credita, 5.9.6.

Aegypti labyrinthus, Plin. 36.13.2.11. Pyramides, lib. 36. cap. 12.

Aegypti alumen. Plin. 35.15.44. Electrum, 37.2.

prius Pyrrhea à Pyrrha Deucalionis vxore.
Aemonides, dicuntur Theſſaliæ mulieres.
Aemonius, a, um, poſſeſſiuum, Ouidius.
Aemonis Aemonio Laodamia viro. De Aemonio mutatis nominibus. Plin. lib. 4. cap. 7.
Aemonia oppidum Norici, Plin. lib. 4. cap. 24. ab initio.
Aemonia, Theſſalia & ciuitas Arcadiæ. Steph.
Aemus, vel Hæmus, Strab. lib. 17. vel Aemon ab Aemo Boreę & Orithyę filio mons eſt, Theſſaliam à Thracia diuidens, in cuius radicibus ſunt amœna illa loca, quæ Græcis Tempe dicuntur. Lucanus,
- tunc linquitur Hæmus Thracius, &c.
Aeminiū, Hiſpaniæ oppidū, apud Ptolemæum.
Aeminius, fluuius Hiſpaniæ in Luſitania.
Aenare, inſula, Plin. 5. 31 48.
Aenaria, inſula in ſinu Puteolano, à ſtatione nauium Aeneæ, ſic dicta. Plin. lib. 3. Hęc item Inarime & Pithecuſa, nunc Iſchia, ab oppidi eo- xendicis imaginem præferentis in monte figura. Virgil. in deſcriptione Aetnæ.
Dicitur inſidiis flagrans Aenaria quondam,
Nūc extincta ſuper teſtiſque, Neapolim inter
Et Cumas locus eſt, &c. Plin. 3. 6, & cap. 2. 31. 29. & lib. 16. cap. 33.
Aenea, à Romulo Aeneæ filio, teſte Herodoto libro 7. vrbs in regione Creſſea contermina Mygdoniæ, Aenea poſtea dicta, deinde Janiculum. Hanc dicit Liuius lib. 4. eſſe propinquā Theſſalonicę, & ab Aenea Troiano olim conditam. Et ſubdit, Proficiſcuntur a Theſſalonica Aeneam ad ſtatutū ſacrificium, quod Aeneæ conditori cum magna ceremonia quotannis faciunt. Hęc Liuius.
Aeneāticus, ab vrbe Aenea Thraciæ vel Creſſæ vel Tuſciæ oppido: de qua Theophraſtus, Circa Aeneam, inquit, ficus arbor ſcabiem non ſentit. Huius incolę dicuntur, Aeneacedes & Aeneatę.
Aénea, vrbs in regione Creſſea.
Aeneas, Troianus princeps, ab *αἰνῶ*, quod eſt laudo, aut *αἶνος* laude: poſt longos errores in Italiam peruenit ad Latinum, Euandrum, & Tyrrhenos, apud quos regnauit Tarcon iunior annis xx. Primus fuit Latinorum rex, regnauitque poſt ſoceri Latini mortem annis III. Turnum vicit, eiuſque vxorem Lauiniam accepit coniugem. Eutropius. Fingunt autem hunc poetæ, Veneris filium, iuxta Simeontem natum. Virgilius Vlyſſi Homerico per omnia ſimilem facit virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. C uenit inter omnes authores Troiam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter vbique culpam illam diluit, vt Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Troia diruta patrem Anchiſen ſenio confectum, humeris impoſitum, ab hoſtibus liberauit, & dum Penates & filium Aſcanium ſecum defert, Creuſam vxorem in itinere amiſit: Anchiſem in Sicilia apud Drepanū mortuum reliquit. Aphricam nunquam vidiſſe nedum Didonem multi teſtantur: quapropter quartum Aeneidos totum confictum omnes affirmant.
Aeneas Syluius, III. Latinorum rex, regnauit annis XXXI.
Aeneos, oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Ciconum quondam regio. Verba ſunt Plinii 4. 11. 16. Straboni Poltiobria dicitur.
Aenelidemus illuſtris Argiuorum imperator fuit, qui quū Argis à Philocle obſideretur nec vrbē tueri poſſet, impetrata militibus abeundi facultate, ipſe honeſtè in pręſidio ſibi credito occumbere maluit, quam cum dedecore in patriam reuerti: Liui. lib. 32. ab vrb. con.
Aenethus, mons quidam. Stepha.
Aeneus, vide GNOSIDICVS.
Aenia, vrbs Perrhæborum, diuerſa ab Aenea ſupra dicta, non procul ab Acheloo fluuio: Strabo.
Aeni, inſula iuxta Arabicum ſinum. Ptolem.
Aenianici, populi Perthebiæ, quos Aeniatas & Aeneades & Aenienſes vocabant. Porrò Aeniades per æ diphthongum, ab Oeneadibus per œ, diuerſi habentur, ſicut Aeneades ab Aeniadibus. Vide AENIATICVS.
Aenienſes, populi, ab Aenia Perrhæborum oppido, quos in Epiro Græci modo *αἰνιεῖς*, modò *αἰνιάδας* nominant.
Aeniochi vel Heniochi, populi feri, iuxta Pontum, à Lacedæmonibus oriundi. Luca. lib. 2, - me Marte feroces Aeniochi, &c.
Aenius, fluuius Perrhæborū Steph. in AENIA.
Aenna vel Enna, ciuitas in Meditullio & vmbilico Siciliæ, quæ quum ob præfecti ſæuitiam à Romanis deſciuiſſet, ipſe ad concionem conuocatos Aennenſes, vltima internecione, clam ſubmiſſis militibus armatis, deleuit. Ex Liuio lib. 4. Deca. 3. Quære ENNA
Aennum, oppidum. Plin. 6. 19. 26.
Aenobarbus, Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux, quum de victoria nuntiarēt Domitio, ipſeque minime crederet narrantibus, malas, barbamque manibus permulſerunt, & eam ex fuſca in flauam conuerterūt, vnde a barba rutila, æneique coloris Aenobarbi dicti, quod poſtea Domitiorū cognomen fuit. Vide Plinium lib. 8. cap. 36. Pictus Aenobarbus abſimillimo capillo, Alex. ab Alex. lib. 2.
Aenom. Vide ENON.
Aenos Stephan. oppidum Thraciæ liberum cum Polydori tumulo, Plin. lib. 4. cap. 11. Straboni Poltiobria dicitur. vult Verg. hoc oppidum ab Aenea conditum fuiſſe, qui ait lib. 3,
Conferor huc, & littore curuo Mœnia prima
loco, fatis ingreſſus iniquis, Aeneadaſque

meo nomen de nomine fingo.

Aenus Germanię fluuius Vindelicos à Noricis diuidens,Ptol.

Aeola,filia Aeoli,ex Lepatra coniuge.

Aeólia,regio ſeptem inſularum inter Italiam & Siciliam,quę & Vulcanię dicũtur,ſcilicet Lipara,Heria,Strógile,Didyme,Ericuſa,vel Eriphuſa & Ericodes,Phœnicuſa &Phœnicodes,Euonymos(alias Prochyta) Pli.li.3.ca 9. Stra. lib. 6.Solinus. Mela. Aliis nominibus, Vulcanię &Hephęſtiades nuncupantur.Dictę Aeoliæ,ab Aeolo Iouis filio q̨ in ea domicilium habebat. Dicitur etiam Lipara, à Liparo Auſonis regis filio qui eam ante Aeolum rexit.De Aeoliis Plinius 2.109.14

Aeólia, regio in Aſia, Græcorum colonia,media inter Myſiam & Ioniam.

Aeólides , dictus eſt Vlyſſes ab auo Aeolo, qui filium habuit Siſyphum , ex quo natus eſt Vlyſſes.Vir.libro 6.

-comes additur vnà
Hortator ſcelerum Aeolides,&c.
Item Miſenus tubicen.Idem,
Miſenum Aeolidem , quo non præſtantior alter,Aere ciere viros, &c. Sic dictus , quòd vbique talis inducitur. Nam Anticliæ filius eſt , quæ ante Laertæ nuptias clam cum Siſypho Aeoli filio concubuit,vnde Vlyſſes natus eſt. Hoc ei apud Ouidium Aiax etiam obiicit,
-quid ſanguine cretus Siſyphio?

Aeólicæ , VII. inſulæ , ex quibus Hieram aiunt Vulcani officinam eſſe, cui fabulæ natura montis & ſpecuum qui in eo ſunt , occaſionem dederunt. Celebratur etiam Aeolia à poëtis pro ventorum patria, eo quòd inſulares venti varii ſunt. Eſt enim αἰόλος varius. Virgil.6.

Quid tempeſtatum regem, ventóſque furentes,Aeolia excitos,&c.Vide AEOLIA.

Aeólis velAeolia,regio Græcorum in Aſia,inter Ioniam & Troadem ſita. Hinc dicitur Aeolica lingua Gręcorum : Helleſponto adiacet, Myſia quondam appellata.Plin.lib.5. cap 30, & cap.27.5.52,& cap.30.5.1.

Aéolus,Tuſcorum rex,à quo Aeolia.Latinè enim varius ſiue doloſus dicitur,αἰόλος, vt ſuprà quoque dictũ eſt.Filios & nepotes Aeoli nominat Stephanus in MYLASA.

Aeolus , Iouis filius & Sergeſtæ (aliàs Aceſtę) Hippotę Troiani filiæ , à quo dicitus Hippotades.Ouidius.

Aeolon Hippotaden cohibẽtem carcere vẽtos. Plinuius dicit cuiuſdam Heleni fuiſſe filium. Hic regnauit in inſulis Aeoliis,quas nonnulli Vulcanias à Vulcano nuncupant.Fingitur ventorum rex , eo quòd ex nebulis & fumo Vulcani inſulę futurum ventorũ flatum prædicebat.Quidam tradunt duos fuiſſe Aeolos, alterum Hippotę filium Numantis nepotem: alterum Elbænos filium, Iouis nepotẽ,Vide Virgilium 1.Aeneid.& Diodorum Siculum.

Aeólus,quando,& vbi regnauerit.Plin.3.8.29, & cap.9.3.4.Cur rex ventorum 3.9.5.6.

Aeólium,locus.Plin.4.11.46.Vide Stephanum.

Aeólium mare , quod Aſiatico littori adiacet, dictum ab Aeoliis pulſis olim colonis : nam antea Myſum dicebatur.

Aeólii,populi in Cappadocia.Plin.6.2.12.

Aeos, Typhonis filius, quem quidam ſcribunt Paphos ciuitatem condidiſſe, cùm tamẽ ſint qui Pygmalionis opus eſſe ſcribant.

Aepêa , vrbs in Agro propinqua Pylo.Strabo libro 8 Aepea hoc tempore Thuria dicitur, quam Phęris conterminam commemorauimus:ſita verò eſt in excelſo colle.vnde Αἰπεία id eſt celſa,nomen ſortita eſt.

Aepêa, vrbs Laconiæ,& alia Cypri, & alia Cretæ.Stepha.

Aepëi,αἰπεινὴ,Vide HYAMINE.

Aepolus paſtoris nomen apud Theoc. per ſyncopen dictum ſic quidam putãt pro αἰγοπόλος, Latine caprarium vertere poſſumus : nam illi αἰπόλιον dicunt,quem nos caprarum gregem.

Aepos, mons iuxta quem ſita eſt ciuitas Hypæpa,Cæl.Rhod.lib.14.

Aepulo,hiſtrionum regulus, à Manlio Cos.temulẽtus dictus. Liuius libro primo. Decadis 5.Flor.libro 2.cap.10.Oroſius libro 10.cap.20.

Aépytus, Arcas fuit genere, heros nobilis inter Græcos , qui ad Troiam profecti ſunt : cuius meminit Homerus lib.Iliad.2.

Aepy,vrbs fuit ſub ditione Neſtoris,quam bene munitam dixit Homerus lib.Iliad.2.Et montibus ſitam eſſe dicit Statius libro 6.Thebaidos,cùm inquit,

Quos Thryon in ſummis ingeſtum montibus Aepy..

Meminit & huius Strabo libro 8 ab αἰπύς,id eſt , Altus. Stephanus Meſſeniæ vrbem eſſe ſcribit.

Aequi , Ciliciæ populi Latinis & Volſcis finitimi à Q.Cincinnato Dictatore ad internecionem deleti,Plinius lib.3.cap.3.

Aequiculani,populi Italię Sabinis ad Orientem proximi, quorum meminit Plin.li.3.ca.12. Iidem a Virgil.7.Aen.Aequicolę etiam vocantur,Horrida(inquit)pręcipuè cui gens,aſſuetaque multo venatu nemorum, duris aequicola glebis. Eoſdem & Aequicolos dictos inuenimus, Oui 3.Faſt. Quintum Laurentes, bis quintum Aequicolus acer.

Aequimelium , locus Romæ , vbi domus Melii ſolo ęquata fuit.Sp.enim Melius ob frumenti largitionem , in ſuſpicionem affectatæ dominationis venit,& cùm ad populi fidem fugeret, à Seruilio Hala magiſtro equitum deprehenſus & occiſus eſt , domúſque eius diruta,& Area Aequimelii dicta.Ex Tito Liuio 1.Decad.4.

Aeræ,

Aeræ, vrbs Macedoniæ, & alia Ioniæ, & alia iuxta Helleſpontum. Steph.

Aeria, Aegyptus, item vrbs Celtica, & alia Cretæ, Steph. Item inſula Thaſſus. Vide itidem Stephanum.

Aeria, inſula. Plin. 4. 12. 103 & nominatur Creta inſula, 4. 12. 22. Steph.

Aerodia Agrippæ ſoror & coniunx Herodis, Ioſeph.

Aerope, Atrei vxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos appoſuit. Et non eſt diphpthongus: nam ſcribitur à Græcis ἀερόπη. Ouidius libro 2. de Triſt.

Si non Aeropen frater ſceleratus amaſſet,
Conuerſos Solis non legeremus equos.

Aeropus mons in Chaonia, Tit. Liuius lib. 2. quartæ Decados.

Aeropus Epirotarum exercitus dux, à quo cum multa accepiſſet Pyrrhus nec illi per mortem rependere potuiſſet, Credita (inquit) pecunia hæredibus creditorum ſolui licet. At gratias niſi ſcientibus iis quibus debentur, perſoluerit, vir honeſtus & gratus offenderit.

Aeroſam, appellauerunt antiqui inſulam Cyprum, quòd in ea plurimũ æris naſcatur. Author Sextus Pompeius.

Aeſa, vrbs Thraciæ, finitima Pallenæ. Stephanus.

Aeſacus, fluuius Troianus ad Idam montem.

Aeſacus, Priami filius ex Alyxothoe Dymanthis filia, plus ſyluis, quam ciuitatibus delectatus: hic cum Heſperiē ſeu Eperiem liberali forma puellam videret, adeò eius amore captus eſt, vt in ſyluis illam ſequeretur, quæ fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa: ipſe autem amoris impatiens, acrique dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cuius Thetys miſerta, eum in mergum transformauit. Ouidius libro vndecimo Metamorphoſeos,

Quamuis eſt illum proles enixa Dymantis,
Aeſacon vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoe, &c.

Aeſageus, montis nomen apud Homerum.

Aeſapus, Homero lib. Iliad. 6. filius fuit Bucolionis maximi filiorum Laomedontis, fratrem habuit Pedaſum, quos ei Abarbarea Nais peperit, vt inquit Homerus in Iliade.

Aeſapius, fluuius Theocrito, quem in Sicilia quidam illius expoſitores eſſe affirmant. Alii verò in Calabria apud Crotonem. Ouidius libro 15 Metamor.

Aeſarus, fluuius in magna Græcia iuxta Crotonem oppidum de quo Strabo lib. 1.

Aeſchines, Athenienſis orator, Demoſthenis æmulus, cuius orationes tres extant, & aliquot epiſtolæ. Præter hunc alii ſeptem hoc nomine claruerunt. Aeſchines ſeptem alii narrantur apud Dionyſium præter hunc. Primus philoſophus Socratis diſcipulus, Secundus qui artem oratoriam ſcripſit, Tertius hic orator, Quartus ex Arcadia profectus, Quintus, Mitylenæus quem flagellum oratorum vocabat. Sextus Neapolitanus philoſophus academicus, Melanthii Rhodii diſcipulus, Septimus Mileſius ſcriptor. Octauus ſtatuarius.

Aeſchron, Mitylenæus verſificator, inter Alexandri Macedonis comites expeditionis, Ariſtoteli familiaris, maximeque ei dilectus, vt tradit Menander Alexandrinus in libro de diſcipulis Ariſtotelis. Et alibi Galeni præceptor.

Aeſchylus, XII Athenienſium iudex, regnauit annis XXIII.

Aeſchylus, Tragœdiographus, cuius ætate Tragœdi faciem fæcibus illinebant. Hic cùm ſenſiſſet certo quodam die ſe ruina periturum, ex vrbe Siciliæ in qua morabatur egreſſus, loco aperto conſedit, ſuper quem aquila volitans, teſtudinem, quam pedibus gerebat, ſuper caput eius, ſplendore illius decepta (erat enim crinibus vacuum) tãquam ſuper petram, quò fractæ teſtudinis carne veſceretur, eliſit: quo ictu peremptus eſt. Primus, teſte Horatio, grauitate perſonarum, & coloris diſtinctione vſus eſt: Poſt hunc perſonæ, pallæque repertor honeſtæ Aeſchylus, & modicis inſtrauit pulpita tignis.

Aeſchyron, nomen authoris, præceptoris Galeni. Fuere & alii hoc nomine, alias Aeſchron.

Aeſculapius, Apollinis ex Coronide nympha filius, quam Ouidius dicit ex Lariſſa fuiſſe, & Phlegyæ filiam, quæ poſtea rem habens cum Aemonio iuuene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt: ſed is poſtea facti pœnitens, ſecto eius vtero conceptum ex ſe eduxit infantem, eumque Aeſculapium appellauit. Traditus eſt Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Iamque huius artis peritus Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit: qua re motus Iuppiter fulmine eum occidit. Virgilius ſeptimo Aeneidos. Sunt qui Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe. Tullius ait ſepultum fuiſſe Cynoſuris Arcadiæ vrbe. Colebatur primò Epidauri, vnde Epidaurius dictus. Cæterùm Romam accitus, vrbem ipſam graui peſtilentia liberauit, in cuius honorem inſigne templum in inſula Tyberis illi conſtruxerunt, coluerunt que in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, vt Aeſculapium Romam portarent, ſerpens grandis nauem ingreſſus eſt, quem illi deum Aeſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Plinius libro quarto, & Ouidius, Metamorphoſeos 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medica præſtantes, Ma-

A E.

chaonem & Podalyrium: filias Hygeam, Aeglen, & Panaceam. Primus dentium euulſionem inueniſſe fertur. Medicinam amplianit: ob eamque rem in deorum numerum receptus dicitur. Duo eius filii bello Troiano Agamenonem ſequuti, non mediocrem opem commilitonibus attulêre.

Aeſculapii delubrum, Plinius 4.5.29. Eius fons Athenis, Plinius. 2.106.9. Vide in E P S D A V R O.

Aeſêpus, fluuius Lyciæ ſub Ida. interpres Homeri libro. 2. & 4. Iliados: quanquam Oppianus libro 1. de aucupio montem ſic nominat eo loci Fuit præterea hoc nomine filius Bucolionis filii Laomedontis & frater Pedaſi quos ille ex Abarbarea nympha ſuſcepit, vt refert Homerus in principio libri. 6. Iliados.

Aeſérnia, Ptolemæo Samnitum vrbs in Italia, nunc Eſernia. hinc Aeſerni quorum meminit Plin. libro 3. c. 12. quamquam ibi Eſernini legatur ſine diphth.

Aeſimedes, x v. Atheníenſium rex, regnauit annis x.

Aeſína, ciuitas propinqua Troiæ, in qua Priamus Gorgythiona ex Caſtianira ſuſcepit, qui poſtea ab Aiace Telamonio eſt interemptus.

Aeſis, Vmbriæ ciuitas, a qua Aeſinates populi, Ptolemæo. Hanc etiam vrbem AEſiam ab AEſi fluuio appellat, qui in Piceno ex Apennino fluens in Adriaticum mare influit. Plinius lib. 2. Caſeum, inquit, Aeſinatem ex Vmbria. Vide A E S I S I V M.

Aeſis, fluuius Vmbriæ in Italia, & Aeſium oppidum ab ipſo flumine dictum, vt author eſt Plin. 3.5.55. aliàs Aeſer, Strabo lib. 5.

Aeſiſium, vrbs Vmbrorum. Ptolemæus hodie Aſiſia.

Aeſion ciuis nobilis Athenienſis, cuius illud de Dèmoſthene oratore fuit iudicium, vt dixerit Demoſthenem non ſolum Athenarum dignum ciuitate eſſe, ſed & ſupra Athenas, Plut. in Demoſth.

Aeſolàni, Plinius libro tertio, capite 5. in eodem etiam Aſulanos nominauerat tanquam ab his diuerſos.

Aeſon, Cirnei vel Cretei filius, frater Peliæ regis Theſſaliæ, & pater Iaſonis, qui ab eo vocatur Aeſonides. Ouidius.

Aeſonides mutaſſe velim quo cõiuge fœlix, &c.

Aeſonem verò Medea, Iaſonis rogatu, annoſitate decrepitum ſuis veneficiis robuſtiori ætati reſtituit.

Aeſon, vrbs Theſſaliæ, ab Aeſonis patre dicta. Stephanus.

Aeſópus, philoſophus & fabulator clariſsi. Phryx genere, cõditione ſeruus, tẽpore Crœſi, Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicauit. Horat. lib. 2. epiſtolarum,

Quæ grauis Aeſopus, quæ doctus Roſcius egit. Inde Aeſopianus. Hieronymus, Iuxta Aeſopianam fabulam, hic miſer vita, miſer morte, & miſer forma. Huius vitam Maximus Planudes ſcribit.

Aeſópus, anagnoſtes Mithridatis eruditiſsimus, ſcripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena. Suidas.

Aeſopus, tragœdus, amicitia iunctus Ciceroni, de quo 7. Epiſt. famil. ſæpe cum eo ad videndum in Curia pronuntiantẽ Hortenſium profectus eſt, teſte Valerio: in maximas opes ex hiſtrionica peruenit, adeò vt ſeſtertiùm centies ei patina ſteterit: filium reliquerit adeò diuitem ſimul & prodigum vt is vniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plinius libro 10. capite 51.

Aeſòpus, fluuius, qui Zeliam præterlabitur. Plinius.

Aeſöpus, hiſtoriographus, Anaximenis & Philonis tempore floruit. Plutarch. in Solone.

Aeſquilinus, mons Romæ, vnà cum Quirinali & Flaminàli a Seruio Tullio, vi Romanorum rege vrbi adiunctus, alias Exquilinus dicitur.

Aeſtræum, oppidum Macedoniæ: & Aeſtræi, populi, eius vrbis incolæ. Ptolem.

Aeſulàni, alias (Aſulani) Plinius. 3.5.112. Vide A S O L A N I.

Aeſuuius lacus eſt vicinus Romæ, Plutarchus in Agricola.

Aeſyme, vrbs Thraciæ. Vide O E S Y M E. Stephanus.

Aeſymnus, vir fuit Magarenſis qui regum tyrannidem exoſus conſuluit Apollinem quo potiſsimum modo Megarenſes rempub. feliciſſimè poſſent adminiſtrare: quumque reſponſum eſſet, ſi cum pluribus conſultarent, arbitratus id ad mortuos pertinere qui viuorum numerum longè exuperant, tumulum heroibus congeſsit, qui ab ipſo Aeſymnus dictus eſt, Curiamque extruxit quæ ambitu ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, vt ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent.

Aeſymnus, vnus fuit e principibus Græcorum ab Hectore interfectus, Homerus Iliados vndecimo.

Aeſyrmus, vrbs Thraciæ. Home. Iliad. 8.

Aeta, Colchorum rex, Medeæ & Abſyrti pater Vide AE E T E S.

Aeta, mons in Theſſalia. Melius per œ.

Athalides filius Mercurii creditur qui à patre impetrauit, vt & viuus & vita defunctus omnium quæ gererentur, haberet memoriam: hunc ſe aliquando fuiſſe Pythagoras gloriari ſolet, atque inde ſibi omnium eorum quæ geſſerat, cùm Hermotinus eſſet aut Ephorus, memoriam manſiſſe.

Aetàlia, inſula in Liguſtico mari. Vide E T H A L I A & A E T H A L I A. Plinius. 3.6.7. & libro 5. capite 30.

Aetalide,pars tribus Leonudis.Steph.

Aethale,vel Aethalia,inſula Tyrrhenorum,quæ & Lemnos.Stephan.

Aethèa, vna ex centum vrbibus Laconiæ, Stephanus.

Aetheria,gens,Plinius lib.6.cap.30.

Aetherii populi ſubter Aegyptum qui poſtea ab Aethiope Vulcani filio Aethiopes ſunt vocati,Plin.lib.6,cap 30.

Aethices Stephano ſunt populi Theſſaliæ quorum meminit Hom.& Strabo lib.9.

Aethicia, regio Theſſaliæ inter Tymphæam & Athamaniam.Stephan.

Aethiope, inſula maris Oceani, Marcarea antè appellata.Plinius lib.5.cap.31.

Aethiópia, Hebræis Chus,quaſi nigra vel nigredo,Græcis ardorem ſiue incendium ſignificat.Regio eſt Aphricæ, ab Aethiope Vulcani filio dicta. Aliis pars Aphricæ: torridæ zonæ ſubiecta, inter Arabiam & Aegyptum, ab Indo flumine conſurgens, inter Nilum & Oceanum,& in meridie ſub ipſa ſolis vicinitate, cuius gens primùm Aetheria appellata eſt,deinde Atlantia, mox Aethiopia. Plinius libro ſexto capite trigeſimo. Volaterranus libro duodecimo. Ptolemæus libro quarto, capite ſeptimo.De duabus Aethiopiis, Plinius 5.cap.8.Ezech.29.& 30.Amos 9.Nahum 3. Sophoniæ 2.Iſaiæ 11.

Aethiopia, Aegyptiorum armis attrita. Plinius lib.9.cap.29.

Aethiopia vnde dicta,Plinius.6.30.1.Quàm diu clara,5.29.77.Eius magnitudo,6.30.38.Menſura,6.29.79.& indc.Diuerſa nomina,6.30 1. Monſtra in ea,6.30.per totum. Situs,6.30.48. & Ptolem.lib.4.cap.7.

Aethiópiæ duæ,Plin.5.8.3.4.Ptolem.lib.4.cap. 7.& 28.& Strabo.lib.1.

Aethiopiæ Magnes,Pli.li.36.cap.17. Smaragdi, 37.5.28.Arena,lib.36.cap.9.

Aethiópici maris inſulæ plures. Plin. 6. 31.per totum.

Aethiopes quales,Plin.2.80.1.Miraculo habiti, cum primi viſi ſunt,7.1.4.Emporium eorum, 6.23.35.

Aethiopes Arrotherræ, Plin.6.29.38.Athabuli, 6.30.11. Daratitæ, 5.1.39.Heſperii,6.31.17. Perorſi,5.1.38.& cap.80.5.2.Tarolei,libro 5.cap.8.

Aethiopum gentis deſcriptio, Plin.5.8.per totum.Qui primi eorum,6.29.86.

Aethiopum caput Meroe,Pli.2.75.7.Aethiopes minio tinguntur,33.7.6.

Aethiópium,regio Lydiæ apud Hyllum.Steph.

Aethiops,qui ex Aethiopia eſt: Aethiopicus & Aethiopus Seruio, & Aethiopiſſa. Sunt qui Aethiopes dictos putent à Chus, filio Cham. Chus enim Hebraica lingua Niger interpretatur. Hi quondam ab Indo flumine conſurgentes,iuxta Aegyptum inter Nilum & Oceanum in meridie ſub ipſa ſolis ciuitate inſederunt:quarum tres ſunt populi,Heſperi,Garamantes & Indi. Heſperi ſunt Occidentes,Garamantes Tripoli, Indi Orientes. Vide Stephanum. Plinius libro ſexto, capite 30. dictam putat Aethiopiam ab Aethiope Vulcani filio.

Aethlius,Iouis filius,& pater Endymionis.Heſiodus.

Aethon, Solis equus, quorum quatuor ſunt, quatuor diurnæ circuitionis qualitates demonſtrantes. Pyrois, id eſt rubeus, eò quòd primo mane ſurgentibus à terra vaporibus ſol rubeat. Eous, id eſt ſplendidus, eò quòd exhalatus ſol iam diſſolutis vaporibus ſplendens ſit. Aethon, id eſt ardens: nam ſole iam medium cæli tenente, lux eius coruſca eſt, & cunctis feruidior videtur.Phlegó autem quartus ex croceo colore in nigrum tendit, & in tempore terram amans, oſtendens aduesperaſcente die ſolem terram petere, id eſt occaſum.

Aethra,filia Pitthei regis,& vxor Aegei,matérque Theſei.Vide AEGEVS.

Aethra, Oceani & Thetyos filia, vxor Atlantis filiæ Iapeti, qui ex ea XII.filias, & vnum filium Hyanthem ſuſcepit: ſed Hyanthes in Libya a ſerpente occiſus eſt:cuius mortem cum quinque ſorores nimium deflerent, luctu contabuerunt: ſed Iouis commiſeratione inter ſydera ſunt tranſlatæ, Hyadeſque a fratris nomine dictæ.Reliquæ ſeptem, eò quòd plures ſuperſtites manſiſſent, Pleiades ſunt appellatæ,Timæus Græcus ſcriptor.

Aethra,mater Pitthei, de quo Ouidius in Epiſtola Ariadnes.

Aethræa,olim dicta eſt Rhodus: & incolæ, Aethræi,Stephanus.

Aethræa,inſula,Plin.5.31.24.

Aethria vel ætheria inſula.Plin.4.12.103.

Aethruia,vide Hetruria.

Aethuſa, inſula in mari Lybico quæ à quibuſdam Aetuſa dicitur,Plin.lib.3.cap.8.

Aethyia epitethon Palladis. Cæl. Rhod. libro decimoquarto.

Aethyſſei, populi Libyæ Marmarinis vicini. Stephanus.Videtur legendum Marmaridis.

Aetius Conſul,Valerii Romani Conſulis collega,ex agricola Magiſter Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus.

Aetius Conſul,Studii collega, à Valentiniano proſperitati eius inuidēte,cumque pertimeſcente occidi iuſſus eſt. Procop.libro tertio, belli Vandalici.

Aétius quaſi ἄθεος Ariani dogmatis ſectator, ſophiſta:à quo Aetiani, qui modò Eunomiani dicuntur.Hiſto.Tripart.libro 5.cap.13. & ſequentibus.

Aétius,medicus,cuius libri extant, & quædam epiſtolæ. Dictus Aetius,id eſt aquilinus,qui

fuit ex Antiochia Syriæ, diſcipulus Eunomi, tempore Conſtantini imperatoris.[1]

Aetna, mons Siciliæ, prius Ineſia appellatus, vt tradit Volaterranus, perpetuo igni terribilis, & quandoque globos igneos longius emittens, circa radices amœniſsimus eſt multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Iupiter Gigantes deiecit fulmine, vt fabulantur poetæ. Quare autem Aetna flammas euomat, Trogus libro 4. explicat, Sicilia terra eſt cauernoſa & fiſtuloſa, quo fit vt ventorum flatibus pateat, vnde ignis cōcipitur. intrinſecus ſulphur habet & bitumen: vbi ventus per ſpiramenta cauernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem: ſic Aetnæ durat incendium. Motus ergo ventorum cauſa incendii eſt. ab Aetna fit Aetneus, Aetnea, Aetneū, id eſt ab Aetna monte, vel magnus.

Aetnæ montis deſcriptio, Plin. 3.8.12 Incendium, 3.8.12. Quòd ſemper ardeat, 2.109.1.

Aetna, ciuitas Siciliæ, Inaſſum prius dicta, ab Hierone condita, Steph.

Aetnæ, & Hymari filius Gelon. Steph.

Aetnēſes, populi. Plin. 3.8.21.

Aetneus venator, prouerbium eſt de eo cuius caſſa inutiliſque ſit venatio, quique ſicut inanis progreditur, ita inanis regreditur: vnde ſcriptum quod in Aetnea regione nec feræ viſantur, nec ſyluæ ſint, Cæl. Rhod. lib 26.

Aetólia, Græciæ regio in tertio ſinu Europæ, Epiro, Acarnaniæ & Locris finitima. dicta ab Aetolo Martis filio, cùm ex Elide a Salmoneo vnà cum Epeo & Piſanco eiectus ad habitandam eam veniſſet: vnà cum Corcyra, Epiro, & Acarnania à Gotthis deuaſtata, maxeque nauigantibus inutile redditum. Blond. 7. Procopius 3. Hinc Aetolus, a, um, penultima prod. Virg. lib. 2,

Non erit auxilio nobis Aetolus & Arpi.

Similiter Aetolicus, vt ager Aetolicus: & apud Ouidium, Aetolius héros, id eſt Diomedes. De Aetolis Tit. Liuius primę Dec. 2. & 3. lib.

Aetóliæ populi, oppida, fluuiíque. Plin. 4.2. per totum.

Aetolus, Plin. lib. 7. ca 56. Martis vel Endymionis filius, cæde per imprudentiam in patria perpetrata, fugit in eam regionem, quæ poſtea ab ipſo Aetolia dicta eſt, ibique genuit filium Pleuronem, à quo vrbs Aetolia dicta. Huius autem duo filii fuerunt, Cures & Calydon: à quibus rurſus aliis vrbibus nomina data ſunt.

Aetoli, filius fuit Calidon. Steph.

Aetus olim appellatus fuit Aegypti fluuius qui poſtea Nilus dictus eſt, vt ex Lycophrone annotauit Cæl. Rhod. lib. 29. ca. 13. quod nomen à curſus velocitate illi impoſitum fuiſſe apparet, quod ſcilicet volatu aquilæ (quā Græci vocant ἀετὸν) prope modum æquare videretur. Eſt & in Scythia fluuius nomine Aetus, qui quum Promethei agrum vberem alioqui, crebris exundationibus infeſtaret, fecit locum fabulæ, vt Promethei continuò renaſcens iecur ab aquila exedi diceretur. Cæl. lib. 7. cap. 20.

Aexónia, vrbs Magneſiæ: & Aexone pars tribus Cecropidis.

Aexones, populi in Attica, dicacitate maledicāque virulentia inſigues adeò, vt αἰξωνεύεσθαι ſignatum inde verbum ſit, quo ſignatur intolerenda mordacitas. Cæl. Rhod. lib. 18.

Aex, ſcopulus in mari Aegeo inter Tenedum & Chium qui capræ ſpeciem aſpiciētibus prębet, vnde & nomen accepit. Ab hoc ſcopulo mare Aegeum nomen accepiſſe tradit Plin. lib. 4. cap. 11.

Aezica, pars Thraciæ, Steph.

A F

Afer, aut potius Apher, λίβυς. Vide Africa.

Afranius, Pompeii dux, Arabas iuxta Ammanum ſubegit. Plutarch.

Afrânius Annibalinus Cōſul, Aſclepiodoti collega: quorum ętate Carporum & Baſtanarum gentes in Romanum ſolum tranſlatæ ſunt.

Afranius, poēta comicus, teſte Cicerone in Bruto, homo peracutus in fabulis & diſertus, quòd in togatis excellit, inquit Quintilianus: vtinámque non inquinaſſet argumenta puerorum fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Horatius huius meminit.

Dicitur Afrani toga conueniſſe Menandro.

Auſonius quoque,

Qui toga facundi ſcenis agitauit Afrani.

Afrania Licinii cuiuſdam vxor apud Valerium quæ muliebris verecundiæ oblita, ſuas per ſe cauſas agebat & importunis clamoribus iudicibus obſtrepebat. Hinc factum eſt vt mulieres perfrictæ frontis & matronalis pudoris oblitæ, Afraniæ per contumeliam dicerentur.

Africa, vel Aphrica, dicta ab Aphro vno ex poſteris Abrahæ, qui aduerſus Libyam exercitum duxit, & ibi deuictis hoſtibus conſedit. Libya & Heſperia a Græcis dicta, tertia pars orbis, quæ freto Herculeo à Nilo, cæteriſque orbis partibus diducitur. Hanc ab initio, vt ait Saluſtius, habitauerunt Getuli & Libyes aſperi inculti que, quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum velut pecoribus. Sita eſt inter Aſiam, Europam, & Auſtrum, incipienſque à finibus AEgypti, ad Gaditanum mare vſque protenditur. In hac ſunt Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, AEthiopes, & nobilis vrbs Carthago, vbi propriè Aphricam dici volunt: reliqua enim terræ pars quondam Libya dicebatur. Incipit à finibus AEgypti, pergens iuxta Meridiem per AEthiopiam vſque ad Atlantem montem, à Septentrionali parte Mediterraneo mari coniuncta clauditur, & in Gaditano

freto

freto finitur. Habet prouincias Libyam Cyrenenſem, Pentapolim, Byzantium, Carthaginem, Numidiam. Sunt qui Africam diuidunt in maiorem & minorem. Et minorem ab occaſu Numidiam habere, ab ortu Cyrenaicam, à Septentrione Mediterraneo mari terminari. In ea olim fuiſſe Carthaginem, Vticam, Hipponem, Rhegium, & fluuium Bragadam. Maiorem verò eſſe quæ a Meridie incipit, & vſque ad Occaſum protenditur. Hinc Africus, a, um, vt Africus ventus, qui ab Occidente flat, contra Vulturnum, dictus ab Africa, vbi primùm incipit.

Africæ propria deſcriptio, Plinius 5.4. per totum, & Ptolemæus lib. 4. cap. 3. Africa quæ proprie dicitur, Plin. 5. 4.1.7.11. Africæ proprie quot populi, coloniæ, oppida, Plin. 5.4. 27. Menſura, 5. 4.10. Tertia orbis pars, Plin. prolog. 3.12. Vbi ſita ibidem 14. Africa & Libibya eadem, in prologo, 5.1. Quota terræ pars, 6.33. 11. & inde Africa paucorum ſinuum, in prologo 5.2. Nomina eius ineffabilia, ibidem 3. Solitudines eius vbi, 5.8. Inſulæ circa eam, 5.7. per totum. Africæ totius menſura, 6.33.11. Africæ deſcriptio, lib. 5. in v I I I primis capitibus. Africæ noctes æſtate roſcidæ, lib. 2. ca. 62. Africæ gentes caſtella inhabitãt, in prolo, 5.5. Vbi ferulis, 5.1.22. Qui venti in ea ſereni nubiliq; 2.49.47. Quibus animalibus careat, 5.5.8.14. Serpentes eius & feræ, 5.4. 16. 17. Africæ alumen, 35.15. Parietes ex terra, 35 14.1.

Africanus, na, num: vt gens Africana, & Scipio Africanus. Videtur autem differre Afer ab Africano, quòd Afer, gentile nomen propriè eſt: quanquam Maro dicit, Armentarius Afer: Africanus, denominatiuum, vt Scipio à deuicta Africa, Beda. Afer dicitur, ex Africa ortus.

Africanæ, abſolutè dicuntur pantheræ, quæ & variæ, quoniam id genus in ea regione creberrimum fuit. Plinius, Senatuſconſultum fuit, ne liceret Africanas in Italiam aduehere. Deducitur autem hoc nomen ab ἀ priuatiua, & φρίκη horror, vel φρίττω horrore concutior: quia maximus ibi ſolis calor eſt.

Africanus, Alexandri conſiliarius doctiſsimus iuris profeſſor, Papiniani diſcipulus. Lamprid. Idem in ſacris literis doctus. Eutrop. lib. 6. cap. 23.

Africum mare, Vide AFRICVM.

Afroditius fluuius eſt q ſteriles reddit mulieres,

A G

Agabus nomen prophetæ. Act. 11.

Agactari, populi, alias Agatuti. Plin. 6.28.68.

Agaëtus, Scytharum rex.

Agag, rex, Amelech dictus, 1. Reg. 15.

Agagammatæ, populi. Plin. 6.7.9

Agalaſſes, populi ab Alexandro oppugnati. Plutrachus.

Agallis Corcyræa in arte gramatica perita cui inuentionem pilæ nonnulli aſcribunt, Cæl, lib. 8. ca. 1.

Agamantes, populi circa Mæotim. Pli. 6.7.9. Sed emendati codices habent Agagamantæ.

Agamea vel Agamia, promontorium & portus circa Troiam. Stephanus.

Agamede, oppidum Leſbi inſulæ. Plin. 5.31.55. Vide Stephanum.

Agamedes & Trophonius adytum Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt. Cuius meriti nomine quũ ab Apolline præmium poſtulaſſent, quod ille homini optime duceret, poſt diem tertium in lecto mortui reperti ſunt. Cic. 1. Thuſc.

Agamencellus Alexandri Magni præfectus, qui aureis clauis ſuffigebat crepidas, Paul.

Agamẽnnõ, Mycænarũ rex, regnauit annis 18.

Agamẽmnon, Atrei ex Aerope filius, vt Homerus ait, Polyſthenis verò, vt Heſiodus, & frater Menelai, Mycænarum & Arginorum rex, quaſi ἄγαν μένων hoc eſt perſeuerans, & Thyeſtis ſucceſſor, qui omnium Græcorum conſenſu imperator delectus ad expeditionẽ Troianam profectus eſt, vbi plurimos labores, & maximas principum ſimultates pertulit: Briſeidem præterea, quam Achilli ſuſtulerat, reddere coactus eſt. Ilio capta, inter alia, Caſſãdra Priami filia ei in ſortem ceſsit, quæ etiam mortem ei prædixit: ſed ille verbis eius minime fidem habens, ad vxorem Clytemneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperii curam crediderat, reuerſus ab Aegyſto Thyeſtis filio, qui omnia prius tacite occupauerat, imò & vxorem ſtuprauerat, ſimulata amicitia, & Clytemneſtræ conſenſu in littore, ſeu, vt aliis placet, in conuiuio, quod ingens ei vxor parauerat, interfectus eſt. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytemneſtræ filius ægre ferens, Aegyſtum & matrem in vindictam patris occidit. Cæterùm habuit ſceptrum à Vulcano fabricatum, item clypeum, in cuius medio erat Gorgonis effigies, in zona verò draco voluminoſus. Hinc Agamemnonius, a, um

Agamneſtor, x I Athenienſium rex, regnauit an. x x.

Aganizua Mediæ oppidum, Pli. lib. 6. cap. 14.

Agandei, populi. Plin. 6.7.16.

Agapitus, Conſul, Anatolii collega.

Agapitus, I I pontifex Romanus, annorũ cxxix, menſibus I x, diebus ſeptem præfuit.

Agaue nomen proprium filiæ Cadmi & Hermiones, & Echionis vxoris, quæ verſa in ſimiam, filium laniauit.

Aganippe, fons Bœotiæ à Cadmo monſtratus, prius Enippe dictus, Apollini & Muſis ſacer: quaſi valde ab equo formatus, ἄγαν valde, ἵππος equus: qui fons potus, dictus eſt præſtare facundiam.

Aganippis, denominatiuum, & Aganippæus, a,

tum. Ouidius, lib. 6. Faſt.
Dicite quæ fótes Aganippidas Hippocrenes,
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi. Propert.
Par Aganippea ludere docta lyra. Plin. 4. 7. 15.

Aganus, vrbs circa Heracleam Ponti. Steph.

Aganzua, oppidum. Plin. 6. 24. 2.

Agapênor, præfectus claſsis Agememnonis. Homerus Iliados 2. Latinè amans viros vel qui ab aliis amatur.

Agapêtus Epiſcopus Hymnadæ quæ eſt in Phrygia. Euſeb. Latinè interpretatur diligibilis, vel dilectione dignus.

Agapêtus, apud Præneſte puer XIII annorum ſub Aureliano principe martyrium paſſus eſt.

Agapius, Conſul Romanus, Anatolii collega, Latinè dilectus, ab ἀγαπάω.

Agápius, Alexandrinus philoſophus, educatus in eloquentiæ ſtudiis, in medicinam commẽtarios edidit, Byzantii ludum aperuit, magna doctrinæ fama, ingeniique ſolertia.

Agápius, philoſophus Athenienſis, poſt Proclum Martini Neapolitani diſcipulus. Author Suidas.

Agar, ancilla Abrahæ, quæ interpretatur aduena. Gen. 16.

Agaréni, ab Agar denominati populi Arabiæ, nunc Saraceni dicti, in quos profectus Traianus Cæſar cum exercitu, eorum oppidum Agaram mœnibus nudauit: eos tamen nunquam potuit acie ſuperare, tempeſtate cæli tanquam diuinitus diremptos. Dio.

Aganſta Clyſtenis filia, adeo formoſa, vt ad habendas eius nuptias celebrata ſint procorum ſpectacula & certamina, quò ſpecioſiſsimi quique Græciæ adoleſcentes confluxerunt, Herodotus.

Agarum, promontorium in Sarmatia.

Agarus fluuius in Sarmatia, quem Sagarim nominat Ouidius. Ptolem. lib. 3. cap. 5.

Agarus, vrbs & amnis in Sarmatia, à quo & nomen Agarico radici datum creditur. Cæl. Rhod. libro 18. cap. 18.

Agaſias ex Stymphalo Arcadiæ oppido vir fortis & bello clarus, de quo Xenophon, libro 6. De expeditione Cyri minoris.

Agaſicles Spartanorum rex clariſſimus, cuius extat aureũ illud apud Plutarchum Apophthegma: Nullũ eſſe firmius ſtabiliendi regni præſidium, quàm ſi rex ita liberis imperat, vt parentes liberis.

Agaſo nomen ſerui, Horat.
Si paternam pede lapſus frangat Agaſo.

Agatarchus pictor, cum apud Zeuxin mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur, Ego verò (inquit Zeuxis) longo tempore. nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem grauitatem & exquiſitam pulchritudinem rebus adiungere. At labori tempus impenſum, robur ad conſeruationem, & perpetuitatem operis affert, Plut. in Parall.

Agaſides, fuit Lacedemoniorum rex, vt oſtẽdit Plutarchus in dictis Laconicis.

Agaſtheneus, pater formoſi Polyxeni, qui nauibus ſuæ gentis præfuit in expeditione Troiana. Homer. Iliad. 3. Latinè interpretatur inſigniter robuſtus.

Agaſtrophus, Pæonis filius, & heros inter primos Troianorum bellatores: à Diomede vulneratus in coxa, mortẽ obiit. Homer Iliad. 11.

Agáſtus, 11 Athenienſium rex, regnauit annis XXVI.

Agáſus, portus. Plin. 3. 11. 26.

Agatha oppidũ prouinciæ Narbonẽſis, quondam Maſſilientium. Plin. lib. 3 cap. 4, & Stepha. Gal. *Agde*.

Agatha, virgo, Volaterrano libro 3. Cathanenſis & martyr ſub Gallo mamillis torta.

Agatha, vrbs Phocidis, quam alii Agatheam vocant. Stephan.

Agatharchides, hiſtoricus Samius, de quo Plutarchus in hiſtoria Perſica.

Agathárcus, ſtadium vicit Olympiade prima & ſexageſima, imperante Athenis Heraclio Dion. lib. 4.

Agáthea, Vide AGATHA.

Agathias, cognomento Scholaſticus, Smyrnæus patria, ſcripſit poſt Procopium res geſtas Iuſtiniani principis, eiúſque ducum Belliſarii & Narſetis, tum in Italia quoque & Africa, ac apud Byzantium res geſtas, quorum tempore ipſe fuit. Compoſuit & quæ vocantur Daphnica, opus elegantiſſimum, coẽgitque in volumen diuerſa epigrammata Græca nobilium poëtarum. Suidas.

Agatho, philoſophus Pythagoricus, frequens Antithetis, adbibitus quondam conuiuio ab Archelao rege, cuius erat familiariſſimus: interrogatúſque ab eo, cùm iam eſſet annorum LXXX, ſi robur adhuc vllum ſeruaret: Sanè, inquit, nam non ſolum Ver, ſed Autumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Aelianus de varia hiſtoria.

Agatho Athenienſis, vir monſtroſæ fortitudinis & magnitudinis, tempore Hadriani principis & Herodis Attici: de quo Philoſtratus in vita ipſius Herodis ait, Adoleſcens cùm eſſet in prima lanugine ſimilis ingenti Gallo, magnitudine octo pedum, vaſta coma, hirſutis oculis ac iunctis, vt vnus videretur, læta facie, naſo Aquilino, &c. de quo Volaterranus lib. 13.

Agáthocles, tyrannus Siculus, natus patre figulo, cùm libidini, latrocinióque operam dediſſet, gregariam militiam exercuit. Cúmque ſtrenuus eſſet, & in concionibus perfacundus, breui ex centurione tribunus militum euaſit: & primo quidem bello contra hoſtes pugnans, magna ſuæ virtutis præbuit experimenta, adeò vt in demortui regis locum

fuerit

fuerit ſuffectus. Nec multò pòſt interfectis Syracuſanis nobilibus, cum Carthaginenſibus bellum geſſit. deinde ſpe amplíandi regni, in Italiam traiecit, vbi cùm deceptus fuiſſet, ex indignatione morbum contraxit, ex quo etiam vita functus eſt. Iuſt. lib. 22. Africam deuaſtauit. Plutar. in Pyrrho. Ouidius,

Fama eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regē,
Atque abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Agathocles, Ptolemæi ſcortum. Iuſt. lib. 30.

Agathon, Priami filius, qui cum patre Hectoris corpus redempturo, ad Achillem profectus eſt, vt habet Homerus Iliad. lib. vltimo.

Agathon, tibicen cantilenarum ſuauitate commendabilis, ſed mollitiei nota celebris. Ab eo Agathonia cantio dicitur oratio blanda magis quam fructuoſa.

Agathopolis, Ptolemęo, vrbs Gallię Narbonenſis, Agatha ciuitas.

Α'γαθοῦ δαίμονος, id eſt boni dæmonis, inſula quædam in mari Indico. Steph.

Agathùſa inſula vnguēto nobilis, Atelos à Callimacho nuncupata. vide TALOS. Plin. meminit 4.12.84.

Agathyrnum, oppidum Siciliæ, Plinio authore.

Agatharſa, vide AGATHYRSUM.

Agathyrſi, populi Scythis vicini. Hiero. Hi multum habent auri ſine auaritia, ſine inuidia. Hos Plin. ſcribit habere capillos cęruleos, vnde & picti dicuntur: aut quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur. Virg lib. 4. Dicti ab Agathyrſo Herculis filio. In commune cum mulieribus coeunt: capillos habent cęruleos, quos vna cum toto corpore inficiunt variis coloribus. Plin. 4.12. Virg. 4. Aeneid.

Inſtauràtque choros, mixtique altaria circum
Cretéſque Dryopéſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Vide TRAVSI.

Agathyrsũ, ſiue Agathyrſa, ciuitas de qua Silius,

Defuerāt Agathyrſa manus, geminóq; Lacone Tyndaris.

Meminit Plin. 3.8.20.

Agaue, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo filium Pentheum ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſa matre, reliquíſque Mænadibus inter Bacchanalia, iam rex Thebanorum, membratim eſt diſcerptus. Virg. in Culice,

-quo quondam victa furore,
Venit Nyctelium, fugiens Cadmeis Agaue
Infandas ſcelerata manus, & cæde cruenta.

Horatius,

Quid caput abſciſſum demens cum portat Agaue?

Agaúni, populi ſunt Septentrionales: quos Homerus circa initium libri 13. Iliad. dixit gentem innocentiſſimam, vt quæ ſine diuitiis equino victitat lacte.

Agauus, vnus e Priami filiis, Home. lib. Ilia. vlti. qui patrem Hectoris corpus ab Achille redempturum comitabatur.

Agbatana, oppidum Syriæ aut Mediæ, &c. Stephanus, vide ECBATANA apud eundem.

Agdei, populi, Plin. 6.7.12.

Age, pater Semma, 2. Regum 23. quaſi vallis profunda.

Agedicum, Ptole. aliàs Agendicum, vrbs Galliæ, vulgò *Prouins, ou Sens*. Cæſar in commentariis.

Agelas, ſtatuarius generoſus, Polycleti magiſter.

Agelas, VI. Corinthiorum rex, regnauit annis triginta.

Agelaſtus, dictus Craſſus, auus Craſſi in Parthis interempti, quem tradunt ſemel tantum in vita riſiſſe. quod factum eſt, cùm vidiſſet aſinum carduos comedentem, dixiſſeque ob id, Similem habent labra lactucam.

Agelmondus filius Dionis ducis, primus Longobardorū rex, regnauit annis 33. multa geſſit aduerſus Vandalos.

Agelia epitheton Mineruæ quaſi ἀγελεία, id eſt prædam abducens, Cæl. lib. 14.

Ageêna, Aquitaniæ in Gallia prouincia, Anglis olim conceſſa. Rob. lib. 9. vulgò *Agen*.

Agenor, rex Phœnicum, Beli regis filius, quanuis quidam aliter ſentiant. Huius meminit Virg. lib. 1. Aeneid.

Punica regna vides, Tyrios & Agenoris vrbem.

Genuit Taygetam & Europam filias: filios verò, Polydorum, Labdacum, Cilicem, Cadmum, & Phænicem. Ab hoc Phœnices dicti ſunt Aegenoridæ. Statius,

Nō tulit inſidias diuûm imperioſus Agenor.

Et Agenoreus, poſſeſſiuum. Progeniem Agenoris ennmerat Stephanus in Thaſſo.

Agênor, Antenoris filius. Homer. Iliad. 11.

Agenoria, dea, a Romanis ſic dicta, quæ ad agendum excitaret.

Agerôchus, filius Nelei, ex Chlori vxore, vt eſt apud Homerum lib. 11. Iliad.

Ageſander inſignis ſtatuarius fuit ex Rhodo inſula, qui vna cum Polydoro & Anthenodoro, Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imperatoris, omnium artificum opera longo interuallo ſuperantem, Plinius lib. 36. cap. 5.

Ageſias, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius.

Ageſias alter Cyrenaicus, philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compelleret, vt Cleombroto Ambraciotæ accidit. Ci. in Tuſc. Is tamē ab aliis Hegeſius vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius nobilis Olympionices, in quem pugilatu vincentem Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilâus, VI. Lacedæmoniorum rex, cognominatus Magnus, Archidami filius, poſt mor-

Atem Agidis fratris ſui conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam ciuitates cœpit: Tyſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluuium fudit, fugauit, cecidit, caſtriſque exuit: Athenienſes & Bœotios apud Coroneam vrbem Peloponneſi vicit. Breui corporis ſtatura fuit, & altero pede claudus, maxima tamen virtute præditus. Regnauit annis XLIIII. Iuſtin. libro 6. & Plutar. in eius vita.

Ageſilaus, Plutonis cognomen.

Ageſinates, populi Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4. 19. 6.

Ageſipolis rex Lacedæmoniorum, qui ſpecioſam ſæpius victoriam ab Argiuis retulit. Xenoph. lib. 4 & Plut.

Ageſiſtrata, mater Agidis, cuius vitam deſcribit Plut. in Agide.

Ageſſus, vrbs Thraciæ Steph.

Agetis, Apollinis filius, ex Cyrene virgine, Pelio monte Theſſaliæ rapta, frater Ariſtei. Hunc alii nunc Ageum, nunc Argeum vocant. Iuſtinus.

Agæus, Vide AGETIS.

Aggæus, ſiue Haggæus, nomen Prophetæ, Agg. 1. quaſi feſtiuus ſiue ſolennis vel gyrans.

Aggi, ſiue Haggi, filius Gad. Gen. 46.

Agialea, olim Apia, ab Api, IIII. Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponneſus: eadem Aegialea dicta eſt.

Agila, Hiſpaniæ rex, regnauit annis quinque.

Agilâus, tertius Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agilis proprium viri, quem poëtæ cum Tyrinthia pube in bello Thebano fuiſſe commemorant.

Agileus vnus ex Ephoris qui grauiter vulneratus à ſociis Cleomenis ſolus euaſit, Plutar. in Cleomene.

Agilúlphus, Taurinenſium dux, & Longobardorum rex, apud Aemylium, cum Francis pacem iniit.

Agilla, Vide AGYLLA.

Aginum, vrbs Galliæ. Ptolem. vulgò *Angoleſme*.

Agis, vel Agides, Lacedæmoniorum rex cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum prouinciam igne ferróque vaſtauit, Græcas ciuitates libertati reſtituit: a ſuis ciuibus occiſus eſt in carcere, quòd iuxta Lycurgi leges bona publicare vellet, Plutar. in eius vita & Cic. offi. 2. Fuit & alter Agis, quem Lacedæmonii ſuſpenderunt.

Agis, Pæonum rex, quem Philippus Macedonum rex coegit in ſuam poteſtatem.

Agiſimba, Aethiopum regio in Africa. Plinius libro 3.

Agiſmes, fluuius eſt Orientalis apud Cenſonas & Aphilos, per quem Alexander Macedo ad Oceanum tendens deuectus eſt.

Agla, oppidum, Plin. 3. 1. 35.

Aglâia, Latinè ſonat Lux & lætitia, vna eſt Gratiarum, quæ & Charites dicuntur, alio nomine Paſiphaes appellata. Sunt autem tres: Aglaia, Thalia, Euphroſyne, Iouis & Autonoes filiæ, quamuis de earum origine varia ſit opinio, vt eſt apud Perottum. Dicuntur eſſe in comitatu Veneris. Eſt verò Aglaia, lætitia: læti enim in dandis beneficiis eſſe debemus, Vide CHARITES.

Aglais Megaclis filia mira guloſitate & voracitate mulier, vt quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini Romani congium ſiue ſextarios ſex vnica cœna abſumeret, Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 19.

Aglaonice, Hegemonis filia, Aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent præuidens, iactitabat ſe illam cœlo deducere: quę ob id poſtea in magnas calamitates incidit, adeò vt in prouerbium abierit, τὰν σελήνην καθαιρεῖ, id eſt, lunam detrahit, vt refert Apollonius lib. 4. quo vtimur quoties aliquis ſua iactantia in calamitatem incidit. Vide Eraſmum in prouerbiis.

Aglaope vna Sirenum quaſi ſplendido aſpectu: nam ἀγλαὸς ſignificat aſpectum ſplendidum.

Aglaophena, Acheloi & Calliopes Muſæ filia, vna Sirenum, de quibus infra.

Aglaophron, pictor nobiliſſimus, cuius meminit. Plin. lib. 35. cap. 9, & Cic. 3. de orat.

Aglauros, filia Erichthei regis Athenarum antiquiſſimi, a Mercurio in ſaxum mutata, de qua Ouid. lib. 2. Metamor.

Sic opus eſt Aglauros, ea eſt.

Aglaus ſenex fuit Pſophidius, qui ab Apolline Gyge eſt fœlicior iudicatus, quòd agelli ſui limites nunquam eſſet egreſſus, Plin. libro 7. cap. 46. Val. lib. 7. cap. 11.

Agnicis, fluuius. Plin. 6. 27. 11.

Agnicornu promontorium eſt ad Bolbiticum Nili oſtium. Strab. lib. 17.

Agnitas vel Agnita Aeſculapii cognomen apud Spartanos, apud quos eius dei ſimulachrum ex agno quæ planta eſt, erat exculptum, Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 5.

Agnónia, oppidum Thraciæ iuxta Amphipolim. Steph.

Agnóites, populi Celticę iuxta Oceanum. Steph.

Agnus, pars Demetriadis tribus in Attica. Stephanus.

Agoce, oppidum. Plin. 6. 29. 66.

Agon, locus eſt certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur. Ponitur pro ipſo certamine. Eſt quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Aethiopiæ fluuius.

Agneon Neometius, primum ab Argiuis actus, poſt eum qui ſub Archemoro fuerat. Euſeb.

Ageon locus erat apud Lydos, in quem aliena vxores virgineſque producebant eaſque ſtuprabant.

Agno fons Arcadię cuius aqua ceremoniis quibuſ-

buſlam commota nebulæ in morem, in aerem aſcendens, largiſsimos demittit imbres: ita dictus ab Agno vna ex Iouis nutricibus, Cæl.Rhod.lib.13.cap.27.

Agnon nomen authoris apud Quintil.libro 2. cap.17.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agone Androgæi, quem ſtatuebat Minos, præmium pueros Atticos largiens. At Taurus (vir crudelis & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus vniuerſos in contentione ſuperabat. Tandem factum eſt, vt a Theſeo in palæſtra vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributaria pœna liberati ſunt. Euſeb. Plutarch. in Theſeo.

Agon Olympiacus, ab Hercule inſtitutus, à quo vſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni cccexxx. Euſeb.

Agonáles, ludi Seruio, quos Auguſtus Actiacis littoribus deuicto Antonio ſtatuit, ad quod reſpexit, Virgil.3. Aeneid.

Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.

Vide ACTIA.

Agonalia feſta erant apud Rom. celebrari ſolita quotanis in honorem Iani, vt eſt apud Ouid. 1.Faſt, aut certe in honorem Agonii dei, vt Feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolabat, vt tradit Varro libro 5. nominis multiplex reperitur notio. aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium, iugulãdum arietem, rogabat, Agon? Quam opinionem ſecutus videtur Ouid. his verſibus: Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa miniſter, Hoſtia cælitibus quo feriente cadit. Qui calido ſtrictos tincturus ſanguine cultros, Semper agátne, rogat: nec niſi iſſus agit. Alii ad Agoné montem in quo die illa ſacra fieri ſolebant, qui poſtea Quirinalis dictus eſt, ex quo in eo conſederunt Sabini, vt in vrbis portionem recepti. Alii à certamine curuli dictum putant, quòd hiſce feriis antiquitus ſoleret celebrari. nam Græci certamina & ludos ἀγῶνας appellant, cuius ſententiæ eſt Oui. qui ſcribit, Fas etiam, fieri ſolitis ætate priorum Nomina, de ludis Græca, tuliſſe diem. Et prius antiquus dicebat Agonia ſermo, Veraque iudicio eſt vltima cauſa meo.

Agonax Zoroaſtis fuit præceptor in arte magica. Apud Plinium tamen libro 30. capite 1. Azonacem hunc non Agonacem appellatum legimus.

Agonénſis porta, quæ & Collina porta dicebatur. Cic. Vide AEGONENSIS.

Agonis liberta Veneris Erycinæ. Cic.1.Ver.

Agonides, Phocionis accuſator, ipſemet capite damnatur. Plut. in Phocione.

Agónius, deus dicebatur præſidens rebus agendis, eiuſque feſta Agonalia, quamuis aliqui eius ſacrificia Agonia dicta velint, quòd in monte fiebant, quos Agones vocitabant. Ouidius,

Et prius antiquus dicebat Agonia ſermo.

Et Agonius dies, quo rex Agonium hoſtiam immolabat, vnde Romę Agonus mons, Quirinalis, & Collina porta, Agonẽſis appellata.

Agora, oppidum in Cherſoneſo. Steph.

Agoracritus Parius, ſtatuarius, Phidiæ diſcipulus, de quo plura apud Volaterran. & Plin.li. 36.cap.5. Hic creditur Veneris Rhamnuſiæ ſignum effinxiſſe. Nam cum de facienda Venere cum Alcamene condiſcipulo ſuo contenderet, ſuffragio imperiti populi non arte ſuperatus, vſque adeo rei indignitate commotus eſt, vt ſignum illud Nemeſim appellauerit, eáque lege vendiderit, ne Athenis eſſet.

Agra, Plin.6. 28.57. Regia Leanitarum Arabiæ populorum.

Agradarus rex Perſarum, poſtea Cyrus dictus, à Cyro Perſidis fluuio, Strabo.lib.15.

Agræ oppidum eſt Mediterraneum Arcadiæ Plin.lib.4.cap.6. Item Atticę regiuncula, Dianæ templo inſignis, Cæl.lib.20.cap.7.

Agręi Stephano ſunt populi Arabiæ in ſinu Leanitico quorum oppidum eſt Agra Leanitarum regio Plin.lib.6.cap.28.

Agragas, ſeu Acragas, mons Siciliæ, haud longè a Gela, muro olim cinctus, habens in ſummitate oppidum eiuſdem nominis, alio nomine Agrigentum. Veteres apud eum optimos eques alere, & exinde in Græciam ad agones tranſmittere conſueuerunt. Virg. lib. 3. Aeneid.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè.

Plinius 3.8.17, Idem Agragantini bituminis meminit, 35.15.23. Vide AGACOENTVM.

Agráni, oppidum. Plin.6.26.12.

Agráule, tribus Athenis. Steph. Vide AORYLE.

Agre, oppidũ. Plin.4.6.4. oppidũ Lydiæ, Steph.

Agrei, populi. Plin.6.18.50. & cap.28.6.72.

Agriæ & Agriánes, populi Pæoniæ inter Hemum & Rhodopen. Steph.

Agrícola Coſ. Rom. Clementini collega.

Agrícola, alius Coſ. Euſtachii collega, quorum ætate Imperator Conſtantius obiit. Caſsind. Paul. Aemyl. lib.1.

Agnoitæ hæretici ab ignorantia denominati, qui nouiſsimã horam Chriſto ignotam eſſe opinantur, Cæl lib.1. Antiq. lect.

Agrigéntum, vrbs Siciliæ Ptolemæo, Straboni, Plinio, à Leuino duce Romanorum ſubacta, hoſte ex Sicilia pulſo, vnde Empedocles philoſophus, & Phalaris tyrannorum ſæuiſsimus originem duxerunt. Vnde Agrigentinus, Agrigentina, Agrigentinum, poſſeſſiuum, vt tyrannus Agrigentinus, & ſal Agrigentinus, qui in igne fluit, & in aqua vel liquore alio crepitat veluti torreatur, vt ait Solinus. Lege

AGRAGAS.Plin.3.8.18.

Agrigentinus,ſal mirus,qui in igne fluit &in aqua vel in liquore alio crepitat quaſi torreatur,Plin.lib.31.cap.7.

Agriodos ab Ouid.3. Metamor. inter canes Actęonis numeratur.

Agrionia feſta erant apud Bœotios,quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur.

Agrippa quid propriè ſignificet, vide inter dictiones Latinas.

Agrippa,filius Ariſtobuli Magni, Herodis filii à Tiberio Cæſare coniectus in vincula, ſed a Caio Cæſare liberatus,rex Iudææ factus eſt,regnauitque annis ſeptem,anno primo C.Cæſaris.Poſtea Claudius regnum eius confirmauit,omne Herodis imperiũ & Lyſaniæ addẽs, tetrarchiã quoque Philippi,Bathaniam,Traconitidẽ,&c. Chalcidem verò ei abſtulit.Herodémque fratrem Chalcidis regem deſignauit.Ioſeph.lib.15.cap.4 De bello Iud.libro.2. cap.4.

Herodes Agrippa,ſecundus Iudæorum rex.

Agrippa,cognomento Piſtor.

Agrippa Menenius, cognomine Lanatus, dux à Romanis electus aduerſus Sabinos, de eis triumphauit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Auentinum,quòd tributum & militiã toleraret, nec reuocari poſſet,Agrippa apud eam verba faciens:Humani artus,inquit,cùm ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium negauerunt. Cùm eo pacto & ipſi quoque deficerent,intellexerunt, ventrem cibos acceptos per omnia membra diuidere, & cum eo in gratiã redierunt: ſic ſenatus & populus quaſi vnum corpus diſcordia pereunt, concordia valent. Plura de hoc Volaterranus ſequutus Cæcilium.

Agrippæ M.error de Beticæ menſura. Plin.3.2.7

Agrippa Syluius, Tyberini Syluii filius,duodecimus Latinorũ rex, ſubmerſo patri in regno ſucceſsit,& cùm annos quadragita regnaſſet, moriens Romulum Syluium reliquit hæredem.

Agrippa, Auguſti gener,nauali victoria contra Sextum Pompeium inſignis.Virgil.lib.8.

Parte alia ventis & diis Agrippa ſecundis Arduus, &c. Fuit itẽ Agrippa cognomento Caſtoris, vir in primis doctus,qui cõtra XXSSII.Baſilidis hæretici volumina,quæ contra Euangelium ille ſcripſerat,acerrimè diſſeruit. author Hieron.

Agrippa Furius Medullinus,& T.Quintius Capitolinus Barbatus IIII, Collegæ & COSS Romani,Equos Volſcóſque vicerunt.

Agrippa Furius Philo,tribunus militum.

Agrippenſes,Bithiniæ populi.Plin.5.32.40.

Agrippina,Neronis mater,&Caligulæ imperatoris coniunx.

Agrippina,Octauiani Auguſti filia.

Agrippina,filia Agrippæ, eius qui fuit è proceribus Auguſti,& eiuſdem gener.Alia fuit mater Neronis, quæ poſt viri mortem Claudio Cæſari nupſit,& filio ſuo imperium obtinuit, ad ſuam& totius vrbis perniciem.

Agrippina,inſignis vrbs,Germanię inferioris metropolis, & colonia olim Romanorum. Pomponius.

Agrippina,ciuitas Colonia,quam ædificauit Agrippina Neronis mater,vt patriam (ibi enim nata erat) clariorem redderet, ſociis quoque nationibus ſuam potentiam oſtentaret,veteranorum coloniam eò deduci imperauit:Tacitus Annal.lib.12.

Agrippinènſis colonia, eſt ab Agrippina dicta Neronis matre, quæ vt vim ſuam externis quoque nationibus oſtenderet, in oppidum Vbiorum qui ſunt in Germania inferiore, in quo genita erat,coloniam deduxit. Plin.4. 17.11.

Agriophagi, populi Aethiopum verſus occidentẽ,qui teſte Solino,ſolum pãtherarum & leonum carnibus veſcuntur. Plinius 6.30.34. & Solinus,Gal.*Conlogne*.

Agriſa,oppidum Carmaniæ.Stephan.

Agriſius XSSII,Argiuorum rex, regnauit annis XXXI.

Agrius, Parthaonis Martis filii filius & Therſitis pater,Homero, cuius nihil præter nudum nomen ad nos peruenit: Bocatius. Fuit & Agrius Vlyſsis ex Circe filius, cum Latino fratre,vt author eſt Heſiodus in Theogonia.

Agroēta,vide Stephanum in ATTALIA.

Agrætas ſcriptor rerum Scythicarum,cuius meminit Cæl.lib.7.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnauit,vt ſcribit Herodotus libro.1

Agron Illyriorum rex,qui quum Aetolos ſuperbiſsimos populos bello ſuperaſſet, tanta ſeſe præ gaudio vini copia obruit, vt pleuritide correptus,ſubito extinctus fuerit,Polib.

Agron medicus inſignis,qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magna vi peſtilentiæ grauiter infeſtatis ſalutarem opem tulit,Cæl.Rhod.libro 4.cap.22.

Agron Nini filius, ita dictus quòd in agris natus eſſet,Cæl.lib.23.cap.5

Agróſpi,populi Arabiæ,Plin.6.30.28.

Agrôſus, mons vbi nunc Roma, quem Faunus ex Euandro ex Arcadia pulſo, conceſsit, quẽ ipſe poſtmodum Palatinum appellauit.

Agryle, vel Agraule, pars tribus Erecbtheidis Athenis,& oppidum in Sardinia,colonia Athenienſium.Stephan.

Agúntum, oppidum Siciliæ. Ptolem. Plin. 3. 24.1.

Agus, agnomen Apollinis, ab eo quòd in viis publicis colebatur.Vide AGYLEVS.

Agylaus III, Corinthiorum rex, regnauit annis XXXVII.

Agileus

Agyleus, ſiue, vt habet Macrobius, Agyieus, Apollo dictus eſt ab Athenienſibus, quòd ei in viis publicis ſuæ vrbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi vias dicunt, quæ ſunt intra pomœria. Horat. lib. 5. Carm. Ode 6,

Dauniæ defende decus camœnæ,
Læuis Agyleu.

Agylla, Seruio ciuitas eſt Tuſciæ, à conditore appellata, cui ex inſcitia Romana aliud eſt inditum nomen. Nam cùm Romani euntes per Tuſciam, interrogantes Agyllinos quæ diceretur ciuitas, illi vtpote Græci, quid audirent ignorantes, & optimum ducentes, ſi prius eos ſalutarent, dixerunt Χαῖρε: quam ſalutationem, Romani nomen ciuitatis eſſe putauerunt, & detracta aſpiratione, eam Cere nominauerunt, vt ſcribit Iginus in vrbibus Italicis. Hactenus Seruius. Vide Stephan. Eſt alias Cerete vocata, & Agyllina à nomine conditoris, quam Virg. lib. 8. ex Lydia veniſſe oſtendit, cum ait,

(ruſto-
Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata ve-
Vrbis Agyllinæ ſedes, vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis inſedit Hetruſcis.

Meminit Plinius 3. 5. 59. Vide infra CAERE à Pelaſgis e Theſſalia profectis condita, a Lydis, quos Thyrrenos vocauere, Cære appellata.

Agyrini, ſiue Agyrinenſes, populi ab vrbe Agyrio, ſiue Augurio. Plin. 3. 8. 21. Vide *ἀγύριον* in Stephan.

Agyrtes, patrem interfeciſſe ſcribitur. Ouidius lib. Metam. 5.

-Et cæſo genitore infamis Agyrtes.

Agyrtes nomẽ tubicinis apud Sat. in Achil. li. 4.

Tecum lituo bonus adſit Agyrtes,
Occultanſque tubã tacitos apportet in vſus.

A H

Ahalab, nomen vrbis, Iudic. 1.

Ahara, Filius Beniamin. 1. Paral. 8. qui Gene. 46. Gera dicitur.

Aharehel, Filius Arum. 1. Paral. 4.

Aharna oppidum Hetruriæ: Liuius Decad. 1. libro 10.

Ahaſbahi, Filius Machati 2. Reg. 23,

Ahaſias, VIII. Iſraelitarum rex, regnare cœpit anno XVII. regni Iehoſaphat, regnauitque annis II.

Ahaſtari, Filius Ashur ex Maara. 1. Paral. 4.

Ahaſuêrus, qui eſt Darius Hiſtaſpis filius, hinnitu equi rex Perſarum confirmatus, regnauit annis XXXVI. Herodot. lib. 3. & 7. repudiata vxore ſua Vaſthi, Eſther ſibi matrimonio iunxit, Eſther 2.

Ahaua, Fluuii nomen, 1. Eſd. 8.

Ahaz, filius Micha, filii Merihbaal, 1. Para. 8.

Ahi, filius Somer, filii Heber, filii Bariæ, 1. Paralipomenon 7.

Ahia, ſiue Ahias, filius Siſa, princeps exercitus Salomonis, 3. Reg. 4. 2. Paral. 11. Pater Baaſa, 4. Reg. 9. Fuit & propheta quidam Silonites, 3. Reg. 12.

Ahiam, filius Sarar, 2. Reg. 23. qui 1. Paral. 11. dicitur filius Sachar.

Ahicam, filius Saphan, 4. Reg. 21.

Ahiézer, filius Ammiſaddi princeps tribus ſuæ Dan. Num. 1. 2. 7. 10. & 1 Paral. 12.

Ahilud, pater Ioſaphat illius qui erat à commẽtariis Dauidi, 2. Reg. 8.

Ahiman, nomen viri, 1. Paral. 9. 18. filius Enac, Ioſue 15. Iudic. 1.

Ahimas, ſacerdos magnus, cuius ætate Schemaia & Iddo prophetarunt.

Ahi-melech, nomen viri de filiis Ithamar. 1. Paralip. 4.

Ahin, filius Semidæ, filii Galaad. 1. Paral. 7. Heb. Ahian.

Ahinadab, Filius Addo. 3. Reg. 4.

Ahio, filius Abigabaon, 1. Paral. 8. Filius item Iehiel, 1. Paralip. 9. Filius Abinadab, 2. Reg. 6. Paralip. 8.

Ahion, nomen vrbis, 3. Reg. 15. 4. Reg. 15. 2. Paralip. 16.

Ahira, filius Enan, princeps tribus ſuæ Nephthali, Num. 1.

Ahiſahar, filius Balan, filii Iadihel, filii Beniamin. 1. Paralip. 7.

Ahiſar, præpoſitus domus Salomonis. 3. Reg. 4.

Ahiud, filius Salomi princeps tribus Aſer. Numer. 34.

Ahobban, filius Abiſur, filii Semei, filii Onam. 1. Paralip. 2.

Ahod, filius Simeonis, filii Iacob. Gen. 46. Hebr. Ohab: qui 1. Paral. 4. dicitur Iarib.

Ahod, filius Balam, filii Iadihel, filii Beniamin, 1. Paral. 7.

Ahoe, filius Bela, filii Beniamin, filii Iacob, 1. Paralip. 8.

Ahohites, 2. Reg. 23. 1. Paral. 27.

Ahumai, filius Iahath, filii Subal. 1. Paral. 4.

A I

Aia, filius Sebeõ, filii Seir Horræi, Gen. 36. 1. Par. 1. Item pater Reſpha concubinæ Saulis, 2 Regum 3. 21.

Aia, Ciuitas tribus Iudæ. 1. Paral. 7.

Aialon, Nomen ciuitatis conſtructæ à Roboam. 2. Para. 11. 1. Paral. 8. 2. Paral. 28. Vallis nomen, Ioſue 10. Iudic. 1. Ciuitas de tribu Dan data Leuitis, Ioſue 21. Ciuitas refugii, 1. Par. 6. Filius Sellum, filii Sadoc, 1. Par. 6. Filius Amaſai, filii Bori, 1. Paral. 6. Fuit & altera ciuitas in tribu Zabulon, vt in 12. cap. Iudic. legimus iuxta Hebræum, Mortuuſque eſt ac ſepultus in Aialon in terra Zabulon.

Aiath, eſt ea vrbs quæ Hebræis vocatur Hai. meminit Iſaias cap. 10. per quam Sennacherib tranſiit oppugnaturus Ieruſalem. Nehe. 7. fit eiuſdem mentio.

Aiax, nomen vnius ex elephantis Antiochi. Cic.

Aiax fluuius ex Lacedęmone promontorio Pindi montis defluens.Steph.

Aiax,Telamonis filius, ex Heſione filia Laomedontis: fortiſſimus Gręcorum poſt Achillem, cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente gladio & balteo donatus eſt. Achille poſtea mortuo,cùm Aiax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Vlyſſes ſua eloquentia à iudicibus accepiſſet, præ nimia ira inſaniens, permulta pecora, & imprimis arietem corpore præſtantem occidit,credens ſe Atridas & Vlyſſem interemiſſe: verùm ad mentis ſanitatem rediens, cùm ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus, gladio quem Hector donauerat, in loco deſerto ſe trāsfodit,cuius cruor in hyacinthum florem,vel,vt aliis placet,in florem ſui nominis eſt permutatus. Græci fabulantur totum fuiſſe inuulnerabilem, præterquam in ceruice.Dictus ἀπὸ τοῦ αἰάζειν,id eſt,à lugendo,vt habet Sophonius in Aiace flagellifero.

Aiax, Oilei filius, rex Locrenſium, velox pedibus, peritus haſtæ vibrandæ, capta Troia Caſſandram virginem & vatem, in templo Palladis violauit, quam ob cauſam domum repetens,fulmine a Pallade exuſtus eſt in mari cum ſua naui. Ouid. in Ibin. quamobrem Minerua Caſſandræ irata,tempeſtatem Græcis redeuntibus circa Caphareum montem immiſit,qua multi perierunt,inter quos Aiax fulmine eſt occiſus, ſcopulóque affixus. Alii diſiecti multis poſt annis in patriam rediere. Virgilius lib.1.Aeneid.

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Aido, Aquitaniæ præfectus, Auſoniam dolo cœpit ac diruit.

Aidona vxor regis Zetæ quę Ithilum filium per errorem nocte interfecit, quòd ægrè ferens mortem optauit: miſeratione tamen deorum in carduelem verſa eſt,Ouid.Metam.

Aidona vxor Zetæ occiſo Itilo filio mutatur in carduelem.

Aidonêus, Pluto appellatus, regnauit tempore Lycei regis Argiuorum,atque Erichthei regis Athenienſium.Euſeb.

Aidonêus, Moloſſorum rex, Theſeum carceri mandauit, eò quòd filiam Proſerpinam cum Perithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluuio.vnde factus eſt fabulæ locus, Theſeum ad inferos deſcendiſſe & Proſerpinæ Ditis vxorem rapere voluiſſe. Plut. in vita Theſei.

Ailia,vrbs quæ & Ailath,4.Reg.14.16.quam ædificauit Azarias,qui & Ozias dictus eſt.

Ailam,filius Seſac,1.Paral.8.

Ailanites,ſinus iuxta Egram Arabię ciuitatem, Steph.in Egra.

Ailath,ſiue Ailoth,ciuitas regni Edom,ad mare rubrum, vnde ex Aegypto Indiam verſus, & inde ad Aegyptum nauigatur. Hæc & Aila dicitur quam ædificauit Ozias,qui & Azarias dictus eſt.3.Reg.9.2.Paral.8.26.

Ain,ciuitas in termino Iudæ ad Orientem,Numer. 34. quam tribus Iuda, atque Simeonis ſorte accepit,Ioſ.19,1.Par.4.quę deinceps Leuitis eſt tradita, Ioſue 21. Eadem vrbs dicitur Aen,Hieronymo Bed-hennim dicta.

Aio filius Arichis ducis Beneuēti miſſus à patre ad Rhothare Longobard.regē in Italia veneno potus eſt,cuius virtute cœpit inſanire: Paulus Diacon.de geſtis Longobardorum.

Ai Stulphus 30.Longobar.rex ferociſſimus imperauit primi Gallorum regis temporibus.

Aius,deus Romanorum,dictus ab eo quod aiebat. Nam olim Romæ audita vox eſt ſilentio noctis,clarior humana voce,quæ iuberet magiſtratibus nuntiari Gallos aduentare, & vt prouiderent ne Roma a Gallis caperetur: ex eo dictus eſt deus Aius, id eſt loquens. Cice. lib. 2. de Diuin. Liuius hunc eadem ratione vocat Locutium.

A L

Alaba, ciuitas Hiſpaniæ citerioris, Plinio & Ptolemæo.

Alabānda, ciuitas celeberrima in Caria,Plin.5.29.18.Ptolem.

Alabandici, populi.Plin. Qui etiam Alabandæ Criſtalli meminit.37.2.43.

Alabandæ, Ioniæ ciuitas, Apollone rhetore nobilitata.Hinc

Alabandes & Alabandicus, qui ſic ab inuicem differunt,quòd Alabandicus ſiue Alabandiacus nomen poſſeſſiuum eſt, vnde Alabandicos libellos pro barbaris & ineptis Græci capiunt; Alabandes verò ciues oppidi dicuntur.Vnde carbunculos perfectos,Alabandes, quaſi municipes appellant: impolitos atque rudes,Alabandicos.

Alabanſes,populi Hiſpanię,conuentus Carthaginenſis, ſic ab Alaba citerioris Hiſpaniæ vrbe dicti.Plinius.

Alabáſtra,vrbs Phrygiæ,vbi lapis Alabáſter inuenitur,Steph.

Alabâſtrum,mons Aegypti,Plinio.

Alabāſtrum,oppidum.Plin.5.9.75.

Alabaſtrus,fluuius Aeolidis regionis.Pli.5.30.9.

Alabon,vrbs & fluuius quidam.Steph.

Alabúrium,vrbs Syriæ.Steph.

Alabys,fluuius e præcipuis Siciliæ. Plinius,Solinus.

Alāchroæ, populi Aphricæ iuxta aras Philenorum qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. lib.5.cap.4.

Alalcoménium, vrbs Bœotiæ, ab Alcomeneo, qui & Mineruā Alalcomeneidē erexit.Steph.

Alalia, vrbs inſulæ Cyrni,Phocenſium colonia. Herodotus.

Alamānes, ſtatuarius Athenienſis,Phidiæ diſcipulus, cuius opera Athenis plura memorantur.Plinius.

Alamánni, populi Germanis vicini. Steph. Vide ALEMANNI.

Alamath, ſiue Alameth, Filius Becor, filii Beniamin, filii Iacob, 1. Paral. 7. Filius item Iare, 1. Paral 8. 9. Vide ALMATI.

Alania, regio Scythiæ Europæ, ad Mæotidem paludem: cuius incolæ Alani, quorum meminit Plin. 4. 12. 143.

Alante, vrbs Arcadiæ, quam Theopompus in hiſtoria Philippica Alantrum appellauit. Volaterranus.

Alànus, Scythiæ fluuius, à quo Alani populi. Plin. libro 4. cap. 12. iuxta quos ſunt Troxolani, alias Roxolani. Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Meſſagetas dixerunt: carnibus veſcuntur, panem non manducant. Martialis,

Nec te Sarmatico tranſit Alanus equo.

Iulius Capitolinus Alanos in parte Daciæ collocat. Ptolemæus in ea Scythiæ parte quæ eſt intra Imaum.

Alanus, Gotthorum Dux, ſub quo Gothi propter intolerabilem Maximi auaritiam, Thraciam, Epirum & Theſſaliam vaſtarunt, cædibuſque replerunt, Valentem fuderunt, qui in fuga iaculo vulneratus cecidit, acceptuſque vili tugurio, inter fomenta expirauit. Diacon. libro 12. Tripart. hiſto. libro 8. capite 14.

Alànus, mons Sarmatiæ. Steph.

Alauorſi populi Scythici ad ſeptentrionem vltimi, Ptolem.

Alapéni, populi in Arabia felici. Ptolem.

Alaph, Turcarum rex, Ediſſam Meſopotamiæ ciuitatem cæpit, crudeliſsiméque deſæuiit in Chriſtianos. Blond. Plut.

Alaricus, Gotthorum rex IIII, anno 8:4 Romam cæpit: ſed poſtmodum ipſo die Paſchæ Gotthi occiſi ſunt. Paulus Diaconus.

Alaricus, Vuandalorum & Alanorum rex: Arcadii Aug. VI. & Probi tempore Italiam ingreſſus, ab Honorio ſedem cùm expeteret, Gallias precario obtinuit. Pomp. in Theod. Blond. lib. 1. Decad. 1.

Alaſi, oppidum. Plin. 5. 30.

Alaſtigi, alias Aloſtigi, Hiſpaniæ populi. Plini. 3. 1. 51. 58.

Alaſtor, Plutonis equorum vnus, quorum nomina Claudiano ponuntur libro primo de raptu Proſerpinæ,

Orphnæus crudele micãs, Aethónque ſagitta
Ocyor, & Stygii crudelis gloria Nyctæus
Armenti, Ditiſque nota ſignatus Alaſtor,
Stabãt ante fores vincti, ſæuumque fremebãt,
Craſtina venturæ ſpectantes gaudia prædæ.

Vide AAASTAR.

Alàta, ciuitas in Arabia felici, & item in Arabia deſerta. Ptol. 5. 19

Alàta caſtra, Ptolemæo, alio nomine Caſtrum puellarum, vulgò *Edemburg* Scotiæ regio.

Alatriam vrbs Hernicorum. Hernici autem populi ſunt ſaxoſa Campaniæ loca incolentes. Volaterranus.

Alatrinates populi Hernicorum Liuio 1. Decados libro 9.

Alauna, oppidum Britanniæ, apud Ptolemæum

Alauni, fluuii duo eiuſdem nominis in Britannia: quorum alter eſt in orientali eius inſulæ plaga, alter in meridionali. Ptolem.

Alaunii, populi Scythiæ, Ptol.

Alauórſi, populi ad Septentrionem vltimi.

Alazer, Barceorum rex.

Alazon, populi finitimi Scythis. Steph.

Alázon fluuius ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albanóſque ab Iberibus diuidens, Plin. libr. 6. cap. 10.

Alba dea, quæ & Albuna dicitur. Cice. Vide etiam ALAVNEA.

Alba Syluius, Latini Syluii filius, VI. Latinorum rex patri ſucceſsit in regno, qui cùm annis XXXIX regnaſſet, filio ſuo Aty moriens imperium reliquit.

Alba Longa vrbs in Latio, ab Aſcanio filio Aeneæ cõdita: dicta ab Alba, ſiue ibidem ab Aenea inuenta, quam Tullus Hoſtilius euertit. Steph. Longa autẽ à longo tractu. hinc Albanus. Virg. libro 8.

At tu dictis Albane maneres,

Alba Pompeia, vrbs, Plini. 3. 5. 51. in Gallia Togata, a qua Albenſes. Nam e priore Alba fit Albanus, Seruius. Fuit item Alba Marſorum.

Alba, oppidum Hiſpaniæ. Plin. 3. 19. 4.

Alba, ciuitas Longobardiæ ad lacum Fucinum, à qua Albenſes & Albani vocantur. Hoc addere placuit, alteram Albam poſt Albam longam olim Taurinum & Belgradum, vel etiam Nonderalbam appellatam eſſe, nunc Albam Græcam, vulgò *Griechiſchweiſſenburg*.

Alba regalis, vulgò *Stuolweiſſenburg*, vbi reges Vngariæ coronari ſolent & inungi.

Alba, fluuius Hiſpaniæ citerioris ad radices Pyrenæi. Plin. 3. lib. 3. cap. 3.

Albàna, vrbs felicis Arabiæ. Ptolem.

Albània, regio. Steph. inter Illyricum & Macedoniam, in qua eſt vrbs Dyrrachium.

Albánia, regio in Oriente inter Colchon & Armeniam a colore populi vocata, eò quòd albo crine naſcantur. Hæc ab oriente ſub mare Caſpium ſurgens, per oram Oceani ſeptẽtrionalis vſque ad Mæotidas paludes per deſerta extenditur. In ea Albana ciuitas, & Albanus fluuius. Apud hanc habentur canes ferociſſimi, qui tauros & leones occidunt. Hęc Nomadico generi proxima eſt inter Iberiam & mare Caſpium, ab ortu ſolis mari coniuncta, ab occaſu Iberiæ finitima. Boreale latus munitur Caucaſeis montibus: Auſtrale Armeniam contingit. Strabo ſex & viginti linguas Albanorum fuiſſe tradit, & totidem aliquando reges. Fuère & ſub imperio Perſarum, poſtea Macedonum, deinde Romanorum: ſed Tra-

ianus imperator his regem dedit. Nunc ſub Magno Cane degere creduntur. Ab his Albani orti ſunt, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet iuxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scandenberch, qui multa pro Chriſti nomine aduerſus Turcas prælia geſsit.

Albani populi, quales. Plinius 3.5.138. & capite 2.7.14.

Albani, populi ab Iaſone. Plin. 6.13.25.

Albanus, Macedoniæ Mediterraneæ ciuitas, vnde Albani populi, in eadẽ Macedonia. Ptole.

Albanus mõs, cuius Strabo meminit & Plinius 3.5.137. & rurſus ibidẽ ante verſus circiter 23. & lacus non procul ab vrbe, vnde vaticiniũ fuit nunquam Romanos Veium capturos, ni primo ex Albano lacu emitteretur aqua.

Albanum, vrbs maioris Armeniæ, vbi diuus Bartholomæus fuit excoriatus. Hoc etiã nomine dictus eſt fluuius Albaniæ. Plin. 6.13.28.

Albànum mare quod. Plin. 6.13.15.

Albas, fluuius Tyberis. Steph.

Albenſes, populi Longobardiæ. Vide ALBA. Plin. 3.5.3.138.

Albertus, Auſtriæ Dux, Romanorum Imperator, regnauit annis x.

Albertus, II Dux Auſtriæ imperauit xxxv annis, Morauas ac Sarmatas domuit: Bohemos ſubegit, aduerſus Turcas exercitum conſcripſit. Egna.

Albértus de Habis pugione à nepote Ioanne occiſus inter Ryſam Arulamque, Heluetiorum flumina prope Rhenum. Aemil. lib. 8.

Albeſia ſcuta quibus Albenſes (qui ſunt Marſi generis) vſi ſunt, quæ & Decumana vocabantur, quòd eſſent ampliſsima, vt Decumani fluctus Vide ALBOSIA.

Albia eſt regiuncula montana Carnis finitima, Strabo lib. 1.

Albi montes, Cretæ inſulæ locus, vbi non pluit, authore Plinio.

Albi, populi. Plin. 4.18.6.

Albienſes & Rutheni vnà cum Auernis à Theoderico Francorum duce ſuperati, regnóque Francorum adiuncti, Blod. lib. 3.

Albigaunum, Ptol. Liguriæ vrbs, hodie Albinga dicitur. Vide ALBINGAVNIVM.

Albigeſii ſciſmatici à D. Dominico apud Tholoſam domiti. Blond. lib. 7.

Albii olim dicti fuerunt montes, quos nunc Alpes dicimus, Athenæus.

Albii etiam dicti fuerunt liberi Galliæ populi, in quorum agro conditum eſt Lugdunum. Plin libr. 4. cap. 18.

Albigerius, magus fuit Carthaginenſis, qui quid quiſque egiſſet, aut omnino cogitauiſſet, ſuggerentibus dæmonibus reſpondebat: cuius vaticinis ſe ſæpius interfuiſſe narrat Auguſt.

Albiminium, Ptolem. Liguriæ vrbs, alio nomine Vintimilium, hodie Vintimia.

Albinga, oppidum Ligurum, colonia ad mare deducta, cuius incolæ Ligures Ingauni vocantur. Ex hoc loco ad Monæci portum ſtadia ſunt ſeptuaginta.

Albingãunium & Albigaunũ & Albium Intemelium, Liguriæ oppida quædam, cùm Ligures partim Ingauni, partim Intemelii dicerentur. Eorum coloniæ ad mare deductæ, altera Albium, quaſi Alpium Intemelium: altera Albigaunium vocitatæ ſunt. Plin. 3.5.45.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda vxorem filioſque deſcendere iuſsit: vt Veſtales quæ eum ſacris fugitabant, illuc imponeret. Liuius,

A. Poſthumius Albinus conſul cum Lucullo res Romanas Græco ſermone ſcriptitauit. In cuius exordio primùm ſcriptum eſt, Neminem ſuccenſere ſibi conuenire. Gellius, Cornelius Nepos, Suidas, Macrobius.

Albinus, imperator Romanus, dictus quòd exceptus ſit ex vtero candidiſsimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm inuoluti ſecundis rubentes, erumpente menſtruo perliti profluuio ſanguinis pariter egredientis. Hinc illud Satyrici poetæ -modò primos incipientem
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.
Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 23.

Albinus, Iudeæ præfectus, Corbulo Syriæ proconſule, Tyridatem fudit, Artaxata ſolo æquata, Tygranem Armeniæ regem deſignauit. Tacitus libro 13.

Albinus conſul Romanus, à Seuero Clod. apud Lugdunum victus eſt, caputque eius Romã miſſum. Herodot. lib. 3. Oro. lib. 7. cap. 17.

Albinus alius conſul, Maximi collega.

Albinus Coſ. collega Præſentis.

Albinus Coſ. Amantii collega.

Albinus Coſ. collega Theodoſii, Auguſt. 18.

Albinus v. Coſ. & ſolus, ſub quo Odacrem interemptum fuiſſe ait Caſsiodorus.

Albinus vir prætorius qui à Romanis ad Syllam belli ſocialis tempore miſſus legatus, ſaxis & fuſtibus a Syllæ militibus mactatus fuit, Plut. in Sylla.

L. Albini duo, Nummii filii, inter oratores referuntur a Cicerone, qui extare amborum orationes dicit: ex eiſque Lucinum ſimplicem & antiquum eſſe: Spurium verò doctum ex diſciplina Stoicorum.

Albion, Britãnia dicta ab albis rupibus, quas mare abluit. Vide ANGLIA. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Plin. 4.16.3. Meminit & Stephanus.

Albion & Bergion gigantes, filii Neptuni ab Hercule interfecti, qui cùm Rhodani oſtia tranſiret, Iouem patrem in auxilium vocauit, qui lapidum imbrem demittens, inimicos eius interfecit, authores Pompo. Mela. & Diodorus Siculus.

Albis,

Albis, Germaniæ fluuius, oriens in montibus qui Bohemiam & Morauiam a Sueuia diuidunt, ex Bohemia per anguſtos montes in Saxoniam penetrat, & hinc in Oceanum voluitur. Luc. lib. 2. Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos Albis, & indomitum Rheni caput. Plin. 5. 14. 7. Oritur ex Bohemiæ montibus, cuius oſtia hodie Thiethmarſi & Vuilmarſi tenent. Suſcipit autem Multam flumen, Pragenſem præterlabens ciuitatem, deinde Egram, poſtea Salam atque Orteilam. Demum ciuitatem Hamburgum præterfluens, in Oceanum Germanicum vaſto euoluitur ore.

Albium, oppidum Plin. 3. 5. 45.

Albion inſula Angliæ apud Cæſ. in Com.

Albius nomen viri apud Horatium, ſtupet Albius ære.

Albius Tibullus poëta elegiographus, Horat. & Ouidio familiaris, Crinitus de poetis.

Alboinus, Longobardorum rex, Zepidas vicit, Commundum & Zepidarum reges interfecit, Blond. lib. 4. Decad. 1.

Albogusta, oppidum in Gallia, Gallicè *Alby*.

Alboinus, Vngariæ rex, Petro ob libidinem & ſæuitiam pulſo, deſignatus, regnauit annum vnum.

Albuinus Longobardorũ rex XI. Hepidas bello olim infractos extinxit: memorabili poſt hac victoria apud ſuos clarus regnauit circiter annos XXX. Plutarch. tandemque vxoris dolo necatus eſt. Plutarch. in Carol. Mag.

Albonenſes populi Liburniæ in conuẽtu Scardonitano, Plin. lib. 3. cap. 21.

Albucilla apud Tacitum mulieris nobilis nomen eſt, ſed admodum impudicæ & multis adulteriis infamis.

Albula, fluuius Italiæ ex Apennino Romam fluens, ab albo colore ſic dictus. Nunc autem Tyberis, vel a Tyberino Syluio, Albanorum rege in eodem ſubmerſo: vel a Tybri, Tuſcorum rege, iuxta eum bello occiſo. vnde Virg.

-aſperque immani corpore Tybris,
A quo pòſt Itali fluuiũ cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Liuius. Pax ita conuenerat, vt Hetruſcis Latiniſque fluuius Albula, quem nunc Tyberim vocant, finis eſſet. Plin. 35. 48.

Albula, aqua quędam in agro Tyburtino, quæ (vt Strab. teſtatur) vulneribus medetur. Mart.

Canaque ſulphureis Albula fumat aquis.

Dicitur & Albulæ pluraliter. Idem.

Quòd ſiccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quòd Albularum.

Albulàtes, flunius in quinta regione Italiæ. Plinius 3. 13. 5.

Album promontorium Africæ Plin. in prologo 3. 16, & 19. 5. 5. Item promõtorium in Phœnice non procul a Tyro, Plin. lib. 5. cap. 19.

Albuna dea quæ in nemore quodam agri Tyburtini colebatur, putaturque eſſe Ino Athamanthis vxor quæ viri furorem metuens, vnà cum Melicerta filio ſe in mare præcipitauit. Alii Sibyllam Tyburtinam fuiſſe exiſtimant. quæ ob admirabilem ſapientiam, humanitateque maiorẽ a vicinis populis dea credita eſt

Albunea, fons & nemus iuxta Anienem, ſiue à colore aquæ ſulphureæ, ſiue quòd Albunea Latine ſit, quæ Græce λευκόθεα dicitur, ab aquæ qualitate. Virg. lib. 6,

Lucoſque ſub alta
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat.

Alburnus, mons Lucaniæ, Plinio. Virg.

Eſt lucos Silari circa, ilicibuſque virentem
Pluribus Alburnu volitans, cui nomen Aſilo.

Dictus eſt a candore verticis. Eſt & portus eiuſdem nominis apud Lucaniam.

Alburnus, nobilis declamator. Seneca in decla.

Albus pagus locus eſt medius inter Berytum & Sidonem, vbi Antonius eum militibus ſuis Cleopatra expectauit, Plutarch. in Antonio.

Albutius Silus, Nouarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium. Iam verò ſenior ob vitium vomicæ Roma Nouariam rediit, conuocataque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Ex Tranquillo.

T. Albutius, cuius M. Varro meminit, dicitque ſcripſiſſe Satyras Luciano ſtylo. Nam & Lucilius eum vt Græca miſcentem verba notat his verbis, Græcum te Albuti, quam Romanum, atque Sabinum, &c. Vide reliqua apud Ciceronem in principio de Finibus.

Alceus, poeta Lyricus, Athenienſis, primus, vt quibuſdam placet. Eſt & alter Mitylenæus priſcæ comœdiæ poeta, qui docuit fabulas X. Hæc Suidas.

Alcæus, poeta Lyricus Mitylenæus, quem adeò amarum fuiſſe ſcribunt, vt authoritate ſui carminis multos ex ciuitate reiecerit. Ouid. in Saph.

Nec plus Alcæus conſors patriæque lyræque
Laudis habet, quamuis grandius ille ſonet.

Fuit hic magnificus, breuis, diligens, & plurimum Homero ſimilis.

Alcæus, Herculis auus, à quo (vt quidam volunt) Alcides dictus eſt.

Alcairum Vide BABYLON.

Alcamenes, ſtatuarius. Quint. Inſt. 2. Hic Agoracritum Parium condiſcipulum in faciẽda Venere, ſuffragio populi Athenienſis ſuperauit, Plin. lib. 36. cap. 5

Alcamenon XIII. Athenienſium princeps, regnauit annis II.

Alcander vnus e comitibus Sarpedonis Lyciæ regis, ab Vlyſſe ad Troiam occiſus, Ouidius. 13. Metamorphoſeos.

Alcander adoleſcens Lacedęmonius qui Lycurgo oculum baculo eruit, aduerſus quem no-

BIBL. NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

luit animaduerti Lycurgus, ſed dimiſſis conſuetis miniſtris eum domum introduxit, ſibique miniſtrare iuſsit. At Alcāder cum Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, tanto amore eum coluit, vt nec durum, nec elatum Lycurgum prædicaret, ſed ſolum manſuetum, Plut. in Lycurgo.

Alcānes, ix Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XXXVII.

Alcānor, Virg. Aeneid. 10,
Huic frater ſubit Alcanor.

Alcathoe vrbs eadem cum Megara, Ouidius in Metamorphoſi,
Alcathoe quam Niſus habet. & reliqua.

Alcathous, Pelopis filius, qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus, Megaram venit, occiſoque leone, qui Citheronius a loco dicebatur mul tòſque & in iis Megarei regis filium Eurippum necauerat: aſcitus Megareo gener, in regoſucceſsit, & ad hoc Alcathoi vrbē Megaram vocauit. author Direchidas.

Alcathous Troianus, Hippodamian Anchiſæ filiam in vxorem duxit, & in pugna apud Troiam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt.

Alce ciuis nomen apud Xenoph. de venatione.

Alce nomen meretricis, Gel lib. 4. cap. 11.

Alce feræ nomen apud Cæſ. in com. lib. 6.

Alcēnor, vir fuit Argiuus, teſte Herodoto libr. 1.

Alces, fluuius Bithyniæ, Plin. 5. 32. 41

Alceſte, vxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo, quòd breui moreretur, niſi quis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod quum omnes recuſarent, ipſa promptiſsimam ſe obtulit. Iuuenalis,
-Spectant ſubeuntem fata mariti
Alceſten: & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſeruare catellæ.
Plura apud Euripidem, in Alceſte.

Alceſte, es, ſiue Alceſtis, idis, vel Alceſta, æ, Periæ filia, Admeti Phereorum regis coniunx. Vide ADMETVS.

Alcētas, VIII. Macedonum rex, regnauit annis XXIX.

Alcetas rex Moloſſorum, longa ſerie generationum genus ſuum ad Pyrrhum Achillis filium referens. fuit & alter hoc nomine vnus eorum qui ſub Alexandro Macedone ordines duxerunt. Vtrinſque meminit Suidas.

Alcēus, inſignis poeta, claruit temporibus Saphonis, qui & ipſe poeta fuit.

Alceus pater Amphitryonis & auus Herculis à quo & Alcides dictus.

Alchidas Rhodius Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamauit, atque in eo amoris veſtigium reliquit, Plin. lib. 36. cap. 5.

Alchimus, Pontifex Iudæorum Maximus, à Lyſia, quanuis de ſacerdotum genere non erat, conſtitutus, Ioſeph. cap. 14.

Alchiōne, mons Macedoniæ, Plin. 4. 10. 15.

Alchippe, oppidum Eucino lacu hauſtum, Plin. 5. 12. 10. Aliis Archippe ſcribitur.

Alcibiades, Imperator Athenienſium, qui cùm ad luxū ac cæteras voluptates procliuis eſſet, adulatoribus tamen reiectis, à Socrate ad bonas diſciplinas adductus eſt, vnde poſtea affabilis, patiens, & omni virtute præditus euaſit, Plutar. in Alcib.

Alcidamas luctator inſignis, Stat. lib. 10. Theb.
-ruque ſpectate palæſtris
Omnibus & nuper Nemæo in puluere felix
Alcidama.

Alcidamas, Eleates philoſophus, diſcipulus Gorgiæ Leontini, ſcripſit de muſica. Suidas.

Alcidamus, rhetor antiquus, in primis nobilis, mortis laudationem ſcripſit authore Cicerone libr. 1 Tuſcul. quæſt.

Alcides, Herculis cognomen, ab ἀλκὴ quod eſt robur: vel, vt vult Herodotus, ab Alcæo auo paterno, Andromedes & Perſei & Amphitryonis patre. Idem Seruius ait in librum Aeneidum 6.
Nec verò Alciden me ſum lætatus euntem
Accepiſſe lacu, &c.

Alcimedes, poëta tragicus, Megarenſis, vt ſcripſit Suidas.

Alcimedis, vxor Aeſonis & Iaſonis mater. Pherecydes. Quanquam Homeri enarrator Aeſonem ex Polymela Iaſonem genuiſſe ſcribit.

Alcimedon, cælator inſignis. Virg. Eclog. 3.
-pocula ponam
Fagina, cælatum diuini opus Alcimedontis.

Alcimus orator omnium qui tum in Græcia florebant eminentiſſimus. Diog. Laert. libro 2. in vita Stilponis.

Alcimus Lydorum rex præcipua pietate inſignis ingeniòque mitiſſimo, Gel. lib. 19. cap. 2.

Alcimenes poëta tragicus Megarenſis, Suidas.

Alcimenes inter Achæos gloria genereque vir primarius, cuius meminit Plutar. in Dione.

Alcimenes Epirota Demetrii comes omnium audaciſſimus ac robuſtiſſimus, Plut. in Deme.

Alcinous, rex Phæacum in Corbyra inſula, Narſithoi regis filius, Aretem Rexinoris filiam in vxorem duxit, Vlyſſem naufragum honorifice ſuſcepit, eque coniugium Nauſicaæ filiæ obtulit: demum alia naui muneribus, ſociiſque datis dimiſit.

Alcinous, hortorum cuſtos, apud Virgil. 2. Georgic. de quo etiam Ouidius.
Præbet Alcinoi poma benignus ager.
Et Papinius.
Quid bifer Alcinoo reſerā pomaria, vóſque
Qui nunquā vacui prodiſtis in æthera rami?
Dicitur etiā Alcinus, apud Homerū in Odyſſ.

Alcinous, philoſophus Platonicus, qui epitomen compoſuit decretorum Platonis.

Alcion medicus cuius meminit Ioſeph. lib. 19. cap. 1. Antiq. Iudaicarum.

Alciphron Magneſius, philoſophus Alexandri temporibus. Author Suidas.

Alcippe

Alcippe, ruſtica mulier cuius ſæpe meminit Theocritus & Virgilius Ecloga 7.

Quid facerem? neque ego Alcipen, nec Phillida habebam,
Depulſos a lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcippe vna ex Halcyonei gigãtis filiabus quæ Halcyonides ſunt dictæ

Alcippus ciuis Lacedæmonius inter ſuos maximæ authoritatis, patriæque ſtudioſiſſimus, quæ ab inimicis contrarias in rep. partes fouentibus, in exilium actus fuit. Huius vxor Damocrita, cum virum in exilium euntem perſequi prohiberetur, filiæque iam viro maturę publico edicto matrimonio arcerentur, ne quis ex illis iniuriæ auo illatæ vltor naſceretur, concepit animo facinus ſupra omnẽ muliebrem audaciam. nã quum ex more fœminę vrbis primariæ ad nocturnũ ſacrũ in Andronem quendã conueniſſent, Damocrita à filiabus adiuta, magnam lignorum copiã quæ ad ſacrificia parata erãt, ad fores cõiecit ignemque iniecit, vt omnes intus exureret. Accurrẽtibus deinde auxilio viris, illa filias primũ, deinde ſeipſam interfecit. Plu. in amat.

Alcithene nobilis pictricis nomen apud Plin. lib. 3. cap. 11.

Alcithoe Thebana mulier fuit, quæ cum Bacchum eiuſque Orgia contèneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem mutata eſt: telæ autem in vitem & hederam: Ouid. 4. Metamorph.

Alcithenes, Sybarita ditiſſimus, cuius mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis: alias Antiſthenes.

Alcmæon, Amphiarai vatis & Eriphyles filius. Huic Amphiaraus ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictã reliquit, qui defuncto patre memor præcepti, vt in patrẽ pietatem ſeruaret, impius in matrem factus eſt, eamque necauit. Ex Bocatio. Huic fabulæ à cęteris additur: quum poſtea ob matris cædẽ Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad fluuium Phlegeum, à quo luſtratus eſt. Et quũ filiam eiuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eryphiles fuerat, vxorem illam duxiſſe. Cęterùm, cùm aliquando ad Acheloum fluuium poſt ea tempora forte rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirhoë Acheloi filia, monile quod ſuperiori coniugi dederat, etiam huic nuptiarum ſpe pollicitũ eſſe. Ad quod tamẽ repetendũ eùm proficiſceretur a fratribus Alpheſibœæ, Themone & Axione occiſum eſſe: qui tamẽ & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti perierũt. Vel, vt Oui. videtur ſentire, a filiis Callirhoes, quos Iupiter natos, ſtatim deos fecerat, in vltionẽ patris occiſi ſunt, Oui. lib. 9. Meta. Ab eo fit adiectiuũ Alcmæonius, a, ũ. Propertius lib. 3.

Aut Alcmæoniæ, aut ieiunia Phinei.

Alcmæon, qui & Alcman, philoſophus Crotoniates, Pythagoræ auditor, primus de naturæ ratione ſcripſit lingua Dorica. Suidas. Is primus morbo pediculari periit, vt ſcripſit Aelianus.

Alcmæon Themiſtę accuſator Plut. in Ariſtide.

Alcmęna, aut Alcmene, Electrionis & Lyſidices filia, Amphitryonis vxor, cui hac lege nupſit, vt mortem fratris ſui, à Thelebois occiſi, vlciſceretur, in qua expeditione cùm Amphitryon verſaretur, Iupiter in Alcmænam ardẽs forma militantis viri ſumpta, ante lucẽ, quaſi à expeditione rediens, ad eam acceſſit: illa autẽ maritum ſuum eſſe credens, cum eo concubuit, etſi antea ab Amphitryone, prægnãs eſſet, concepit, & ſic ex vno tempore geminos peperit, Iphiclum ex Amphitryone, Herculẽ verò ex Ioue, Ouidius,

Leuata eſt Argolis Alcmenæ, potitùrque puerpera voto.

Alcman, vel Alcina è Lydia, Sardienſis poeta Lyricus, filius Talmantis, claruit xxviii. Olympiade, cùm apud Lydos regnaret Ardis pater Aliatæ: & cùm nimio amore puellam quandam deperiret, amatorios cantus primus inuenit. Suidas.

Alcmània, ciuitas Cariæ Mediterranea, aliàs Heraclea dicta. Stephan.

Alcmenes, nomen ſculptoris, Phidiæ diſcipuli. Plin. libro 4.

Alcmenon, xiii Athenienſium rex, regnauit annis ii.

Alcmona, vel Alcumêna, mater Herculis, Amphitryonis Thebani vxor, ἀπὸ τῆς ἀλκῆς, id eſt, a robore, quoniam mulier multum præ ſe tulerit animi conſtantiæ, ad viros proximè accedens. Helio. in aſp.

Alcumenæ, ciuitas in Ithaca inſula, & alia Illyriæ.

Alcon, Cretenſis ſagittarius, cuius filium cùm draco inuaſiſſet, tanta arte direxit ſagittam, vt ea currens in ſerpentis deficeret vulnere, nec tranſiret in filiũ. Seruius in illud Virgilii,

Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Fuit hic Erichthei Athenienſium regis filius, qui ex Attica in Eubœam fugit.

Alcyone, vel Alcinoe, vna ex Pleiadibus ex Atlante & Pleione nata, quæ placuit Neptuno, ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, cõiugem Ceycis regis Trachiniæ, Vide PLEIADES. Bocatius libro 4.

Alcyone, Neptuni filia, Ceycis vxor, cùm ad oraculum nauigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, & deorum commiſeratione in auè ſui nominis mutata eſt. Ouid. lib. 11. Metamor.

Ingemit Alcyone, lachrymas mouet, atque lacertos.

Per ſomnum,&c.Vide ERYX.

Alcyone Eueni fluminis filia, quæ & Marpéſia dicta eſt: vxor Idæi, quam Apollo eum rapuiſſet,non dubitauit maritus ſumpto arcu & ſagittis vxorem vi ab eo repetere, quod cũ fruſtra conatus eſſet,parentes filiæ caſum lugentes, commutato nomine Alcyonem eam appellarunt, quod fatum ſuperiori Alcyone non diſſimile ſortita videretur.

Alcyóneus gigas fuit Porphyrionis frater, ab Hercule telis confoſſus: cuius filiæ, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ,ab Amphytrite in Alcyones ſunt mutatæ:quarum nomina ſunt Phoſonia, Anthe,Methone, Alcippe, Pallene, & Drymon. Suidas.

Alduaſdubis eſt fluuius qui Veſontionem oppidum Sequanorum vt circino circunductum pene totum cingit,Cæſar lib.1.Com.de bello Gall.Gal.*Le doux*.

Aldegiſius Deſiderii Longobardorum regis filius à Carolo Magno victus, & in carcerem coniectus.

Alcyoneus Antigoni filius,cuius meminit Plut. in Pyrrho.

Alea, vrbs Arcadiæ, Theſſaliæ, & Carpitanorum.

Alea,gens Celticæ.Steph.

Alea,inſula,Plin.6.28.37.

Alebas rex Lariſſæorum qui à ſuis ſatellitibus obtruncatus eſt,Ouid.in ibin:

Quoſque putas fidos vt Lariſſæus Alebas,
Vulnere non fidos experiare tuo.

Alea Rhadamãthi ſepulchrum iuxta fontẽ Ciſſuſam Plut.in Lyſandro.

Alea Mineruę cognomen,quæ circa hanc vrbẽ colebatur,teſte Herod.lib.1.

Alebas Lariſſæorum in Theſſalia crudeliſſimus fuit tyrannus:ab ipſis tandẽ ſatellitibus quos ad corporis cuſtodiã adhibebat, interfectus.

Alebecerii populi Galliæ Narbonenſis,Plin.3. 4.23.

Alecto,furia infernalis, Latinè inceſſans dicta, ab *α* priuatiua,& *λήγω* deſino: quia cupiditas nunquã ſatiatur.Tres autem furiæ a poetis deſcribuntur Alecto,Megæra,& Tiſiphone,Virgilius,libro AEneidos 7.

Luctificam Alecto dirarum ab ſede ſororum.

Porrò furiæ dicuntur a poetis filiæ Acherontis & Noctis,vt notant Virgilii interpretes.

Alectryon teſte Luciano adoleſcens fuit Marti adeò familiaris, vt adulterii quo Veneri ille commiſcebatur, conſcius adhiberetur, foribuſque cuſtos apponeretur,ne ſolis interuentu adulter deprehenderetur.verum quum ille ſomno captus negligentius excubias ageret, amantes a ſole deprehenſi ſunt, & apud Vulcanum delati,cateniſque adamantinis multò ante eum in vſum paratis,ſunt impliciti.Quo nomine Mars indignatus Alectryonem in auem ſui nominis transformauit, quem gallum Latini appellant,qui etiam hodie veteris negligentiæ memor,ſolis aduẽtum cantu ſuo prænuntiat.

Alector Anaxagorę filius, qui Iphin gennit & Capaneum,qui fuit vnus ex ſeptem ducibus Argiuorũm apud Thebas:Volaterranus.

Alècus,fluuius.

Alẽdrus,Vide ENYTAL.

Alegenor, vnus filiorum Boethi:quatuor enim fuerunt,Hippodamus,Electrium,Archilyeus, & Alegenor,teſte Diodoro lib.5.

Aleius campus, locus eſt Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cùm a Pegaſo ab œſtro agitato excuteretur:ſic dictus,quòd in eo cæcus erraſſet Bellerophontes, donec periret. De campis Aleiis Plinius 5.27.4.Vide HALAE.

Adéle, oppidum Phazaniorum in Africa Plin. 55.18.

Alemãnus,fluuius apud Ryſios originem à Rubro caſtro *Rotenburg* trahens. hic ad *Kelheim* oppidum iungitur Danubio. Vulgo *Altmola* vel *Almyl* appellatur.

Alemanni,Germani ob id appellati,quòd cùm Germani illi Septentrionales, præſertim Tranſalbiani,mutare ſedes cogitarent, imitati priores Germanos, qui tranſito Rheno, quo ſe totos viros fere oſtenderent, ſibi hoc nominis,quaſi *gar ein man* impoſuiſsẽt,& ipſi ſe quòd fortiſſimi bellatores, & viri omnes eſſe & vellent & deberent, Alemannos,quaſi *als manner* appellauere. Extat hodie Alemannorum agri vetus nomen ſupra Brigantium & lacum Acronium,vulgò *am Algau*, quaſi *Almangau*.Beatus Rhenanus in Corn.Tacitũ. Alioqui Alemanni Teutones, Teutone, & Teutònici,a Teutone deo,quem venerabantur Virg.lib.7,

Teutonico ritu ſoliti torquere Cateias.

Lucan.libro primo

Vidimus & Martem Libyes,curſumque furoris Teutonici. Idem lib.6,

Cantaber exiguis ant longis Teutonus armis.

Germani porrò dicũtur, quòd vicini ſint Belgis. Item & Germanici, vt tradit Suetonius in Auguſto:Vt tamen in quibuſdam Pannonicis & Germanicis aut interueniret,aut nõ longe abeſſet,Rhenicolæ dicuntur,quòd habitent ad Rhenum fluuium. Stephanus Alemannos facit populos Germanis vicinos, habitantes iuxta Lemanum lacum: ſic dictos a Manno Teutonis filio.Sidonius.

Rhenumque ferox Alemanne bibebas.

Alemanni a Conſtantino, prima congreſſione apud Lingonas victi,ſecunda verò,ſuperati ſunt,cæſaque Alemannorũ LX.M. Ammian. lib. 15. A Iuliano Cæſare prope Argentoratum Galliæ vrbem victi,totuſque eorũ exercitus ferme extinctus.Eutrop.in Conſt. li.10. Ammian.li.15. A Gratiano imperatore apud

Ar-

Argentarium Galliæ vrbem ſuperati ſunt, cæſaque circiter xxx.M. Oroſ. a Theodoberto Metenſium rege Venetias miſſi, a Theodato Romanorum imperatore victi, atque Italia expulſi. Blond. lib. 3. Decad. 1. a Clodoueo Francoru rege victi, ſubacti que ſunt. Aemyl.

Alemanus fluuius apud Cryſios origine in rubro caſtro Riotemburg trahens hic ad Relheim oppidum iungitur, Dauubio vulgo

Altimola vel Alimil appellatur. Vide Altamerũ in Tacitum.

Alemuſii Atticę populi apud quos eſt Cereris legiferę & Proſerpinę tẽplũ Pauſan. in Attica.

Aleniticus, ſinus. Plin. lib. 6. cap. 28.

Aleon, oppidum. Plin. 5. 29. 32.

Aleos, fluuius Erythis. Plin. 31. 2. 51.

Aleos, colonia Corſicæ a Sylla dictatore deducta. Plin. lib. 3. cap. 5.

Aleria, Plinio 3. 6. 3 colonia.

Aléſa, ciuitas eſt Siciliç, Ptolemęo Strabo. hinc Aleſinus, na, num. Cicero in epiſt. fam. In Aleſina vrbe. Vide HALESINA.

Aleſum, oppidum Peloponneſi, apud Strabonẽ libro 8.

Aleſius, Sceluntis filius, vnus ex procis Hippodamiæ: vel ſecundum alios, Garagetti filius, vnus ex illis, qui cum Pelope aduenere: ab hoc Aleſiam petram dictam ait Stephanus, qui etiam Haleſij agri in Epiro meminit, in quo ſal copioſus fiat.

Aletius oppidum Elidis Steph. Item mons Arcadiæ non procul a Mantinea ſic dictus ab errore Rheæ. Pauſ.

Alethes, nomen fuit proprium viri Troiani, quaſi ἀληθὴς, id eſt verax fuerit. De quo Virgilius lib. Aen. 1,

-Et quam grandæuus Alethes.

Alethes 1. Corinthiorum rex, regnauit annis xxxv. Aletini, populi. Plinius 3. 11. 35. & Aletrini, 3. 11. 38.

Alétium, oppidum Salentinorum in Italia, authore Ptolem. & Plin. 3. 21. 38.

Aletriantes, populi Italiæ in tractu Campaniæ. Plin. 3. 5. 112.

Aleuntium, oppidum Plin. 3. 8. 19.

Aléus, fluuius Siciliæ, & tribus quædã ſiue locus in Coo: ita dictus ab Alētio quodã rege. Interpres Theocriti in ſeptimum Idyllion.

Aléus Iupiter, Vide ELIS

Alex, fluuius Italiæ, alias Alecus. hic fluuius Plinio Carcinas appellatur, Pauſaniæ & Aeliano Cecuius, Volaterranus.

Alexamenus Aetolus Nabidis tyrãni Lacedæmonij interfector: mox ab Lacedæmoniis ipſis in regia obtruncatus, Liuius Decad. 4. li. 5.

Alexander Aphodiſæus, interpres Ariſtotelis, ſed tali ingenio qui Ariſtotelem carpat, Suidas & Stephanus.

Alexander Grãmaticus, oppido Gothico natus, de varia hiſtoria ſiue materia xxxix volumina ſcripſit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir.

Alexander, Aſiæ rex & Syriæ, dictus Balam.

Alexander, Iudæorum rex, Ancus dictus, regnauit annis 11.

Alexander, cognomento Magnus, Philippi regis filius, Macedonũ rex, Græciæ Imperator dictus, Thebanos vicit ac vedidit. Diod. Iuſt, Plut. Dariũ Perſarum regẽ ſubegit. Diod. Babyloniam & Suſam accepit: Perſepolim diripuit: Coſſęos fregit: cũ exercitu in Aſia traiecit: ad Granicum Perſas ſuperauit: Sarduim, Miletũ & Halicarnaſſum cepit: terris omnibus vſque ad Phrygiam deuictis, Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hepheſtionis funere mortuus eſt. Regnauit annis xii. Hic a rebus actis & auctis Magnus denominatus eſt, ne vir vnicam gloria adeptus, ſine laude vnqua nominaretur: nam ſolus condito æuo quantũ hominum memoria eſt, inexuperabili imperio auctus, fortuna ſua maior fuit, ſucceſſuſque eius ampliſſimos & prouocauit ſtrenuus, & æquiparauit vt meritus & ſuperauit vt melior, ſoluſque ſine æmulo clarus, adeò vt nemo audeat virtutem eius ſperare vel óptare fortunam. Apul.

Alexandri Magni aræ & finis, Plin. 6. 16. 18, & cap. 17. 6. 57. Romanorum ad ipſum legatio, 3. 5. 89, Itineris eius menſores, 6. 17. 50. Nauigatio. 6. 23. 19. Aræ, 6. 25. 3. Bucephala oppidum, equi eius ſepulchrum, 6. 20. 2. Darium vbi vicerit, 6. 13. 39. Plutar. in Alex.

Alexander, Amyntæ filius, legatos Megabyzi ad Amyntã patrem ſuum miſſos laſciuientes occidit. Iuſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnauitque annis LXIII.

Alexander, Ariſtobuli filius, Iudæam inuaſit, cuius exercitum Gabinius vicit, Ioſeph. lib. 14. cap. 11. Belli Iud. lib. 1. cap. 17.

Alexander, qui & Epiphanes, xi. Syrorum rex, regnauit annis v. ſecundum Ioſephum, ſecundum Eutropium verò, x & menſes viii.

Alexander, Caſſandri filius, Macedonum rex, regnauit cum Antipatro annis 14.

Alexander, xix Macedonum rex, regnauit annũ vnum, interfectus eſt a Ptolemæo Alorite. Plutarch. in Pelopida

Alexander, x Corinthiorum rex, regnauit annis xxv.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timolcum Leptinam ad deditionem coegit, in Peloponneſum exulatum miſit, ciuitates libertate donauit. Diod.

Alexander Pheræus, Theſſalorum tyrannus. Plutarch. in Pelopida. Meminit eius per ſæpe Cicero Offic. lib. 2.

Alexander, Pyrrhi filius, Epirorum rex, regnum Macedoniæ occupauit.

Alexander Zebenna, xvii Syrorum rex, Demetrium vicit, regnauit annis 11. Iuſtin. lib. 39.

Alexander,xi Syrorum rex, à Ptolemæo Philometore conſtitutus,regnauit annis v.

Alexander,Iudæorum rex,regnauit annis xxvii. Iamneus a Ioſepho & Philone dicitur.

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus,à Conſtantini exercitu iugulatus eſt. Eutrop. lib.11.

Alexander, VII Conſtantinopolitanus Imperator,vir luxu & ignauia perditus,regnauit anno vno,& menſe vno.

Alexander Epirotes vbi obiit.Plin.3.11.2.

Alexandra, Iudæorum regina, vxor Alexandri, filium Hircanum ſacerdotio præfecit: Phariſæis vniuerſæ Iudæorũ Reipub. adminiſtrationem cõmiſit,regnauit annis ix.Eſt & Alexandra quæ & Caſſandra Priami filia ac vates: hoc etiam nomine Lycophronis inſcribitur poema de Alexandro Paride:Volat.

Alexandria, vrbs Aegypti, non longè à Nili oſtio,quod Canopicon dicitur,ab Alexandro Macedone cõdita:quam Dinocrates architectus metitus eſt mirabili ingenio, quindecim millium paſſuũ laxitate,ad effigiẽ Macedonicæ chlamydis urbe gyrato laciniosam, anguloſo dextra læuaque procurſu.Mareotis locus ad Meridianã vrbis partẽ Euripo Canopico oſtio immittitur.Habuit olim ſcholas omnium diſciplinarum liberalium, fuitque ob cõmoditatem maximum totius orbis emporium. Cõſtructum autem fuit ante Saluatoris aduentum anno vigeſimo ſupra trecenteſimum, intra ſpatium ſeptendecim dierum (vt teſtatur Iuſtinus lib.11.) cum ſex millibus murorum paſſibus. hodie *Scanderia* vulgó dicitur à Turcis.

Alexandria Aegypti difficulter aditur, Plinius 5.31.3. & cap.12.36.34. Obeliſcus in ea, Plin. 36.9.6.15.

A quo cõdita architecto,37.7.15. Deſcriptio eius,5.10.per totum.& cap.34.6.4.Nomos 5.9.16.Diſtantia eius ab Heliopoli,6.23.47.à Sicilia,6.33.6.Vocabatur etiam Pharos.Steph.

Alexandria,vrbs Aſiæ etiã ab Alexãdro cõdita,

Alexandria,vrbs Scythiæ.

Alexãndria,vrbs Liguriæ vel Lombardię,ab Alexandro pontifice maximo condita.Dicitur item Alexandrêa.Propertius,

-noxia Alexandrea aptiſsima tellus.

Alexandria Aegypti, ab Alexandro, poſtquam Aegyptum ſine labore obtinuiſſet, condita: ab Antiocho, Ptolemæo ad Peluſium nauali pugna victo,obſeſſa.Liu.lib.4.Decad.5.Eandem à Romanis ſubuerſam Cæſar publicis inſtaurauit expenſis. Caſſ. Diocletianus Alexãdriã mẽſe viii cepit, optimates cecidit. Læt. Oroſ.Eutrop.Demum a Perſis quoque capta eſt.Blond.

Alexandria, apud Tanarum fluuium à Mediolanenſibus,Placentinis,& Cremonenſibus ædificata.Blond.

Alexandria ab Alexandro, victis Parapomiſſadibus,ad Caucaſum montem ædificata.

Alexandria,iuxta Bactrũ,Plin.6.16.17.Carmanię oppidum, Plin.6.23.70. Ciliciæ, 5.27.2.iuxta Caſpium,6.13.40.Indiæ,6.23.5.9.Alexandria Margiana vbi, 6. 16. 6.Ad Tigrin fluuiũ,lib. 6.cap.27.Troadis,5.30.16.Stephanus octodecim huius nominis ciuitates enumerat.Idem alibi,prius Rhacotes dicebatur,vnde Rhacotites.

exãdrini,á Ptolemæo Aegyptiorũ rege miſſi, Romam venerunt,& amicitiam,quam à Romanis petierant,obtinuerut. Eutropius libro 2.Iidem regem Auletem regno eiecerunt:qui Romam fugiens,auxilium P.R.quæſiuit, & à Gabinio reductus eſt. Plutarch. in Catone. Strabo Geograph.lib 17.

Alexandrópolis,Parthorum ciuitas,ab Alexandro Magno conditore.Plin.6.25.15.

Alexas Laodicenus qui Antonium ab Octauia diſiunxit, & Cleopatræ cõiunxit,ſuęque perfidiæ Cæſaris iuſſu luit pœnas Plut. in Anton.

Alexippus medicus Alexandri,Plut.in Alex.

Aléxia, Ptolemæo Rigiacum. vide RIGIACO. Diodóro lib. 5 ab Hercule condita, totius Celticæ metropolis,vulgò vocatur *Arras*. Aliis eſt Alexia.

Alexia inter Celtas oppidũ Mandubiorũ in ducatu Burgũdię,finibuſque Heduorũ:non lõge à Lingonẽſibus, nunc in vici formã redactũ, nomen retinens:à quo etiam hodie vt pleriſque placet,magna pars eius regionis Alſetum nuncupatur:nec lõge diſtat à vico qui Flauiacũ appellatur. In cuius Alexię expugnatione nõnullæ munitiones in floris lilii formã Cæſaris iuſſu,vt ipſe ſcribit,facta ſũt.Cæſ.in com.

Alexium,Vide LISSVI,hodie oppidum quoddam in Burgundia.Plin.34.17.12.

Aléxis Thurius, prius Sybaris, poeta comicus ante Menandrum:reliquit plures fabulas.habuit filium Stephanum comicum.Suidas.

Alexis,Aſinii Pollionis ſeruus : ſic dictus,quaſi ſine reſponſione,ac ſuperbus,quem Virgilius rogatus ad prandium,cùm vidiſſet in miniſterio omnium pulcherrimum, dilexit, eúmque dono accepit. Hunc autẽ dilectũ fuiſſe Pollioni conſtat, & Virgiliũ gratum ſe futurũ exiſtimaſſe, ſi eum laudaret, cuius forma Pollio delectabatur:qui eo tẽpore Tranſpadanam Italiæ partẽ tenebat, & agris præerat diuidendis.Hęc Seruius,enarrãs illud Virgilii,

Formoſum paſtor Corydon ardebat Alexim.

Aléxius puer, Conſtãtinopolitanus Imperator, regnauit annis iii,Andronico à patre cõmiſſus,primò tutorem egit, dein imperii conſortem:demum Alexium interfecit.Aemyl. li.5.

Aléxius Comnenus,Nicephorum Cõſtantinopolitanum Imperatorem regno exuit, monachum fecit,regnauitque annis XXXIII.

Aléxius, Gręcorum Imperator, fratrem oculis & vita

& vita priuauit.

Alexius Murtiſſus, puerum Alexium veneno interemit. Aemyl.

Alfaterni, populi. Plin. 3.5.12. & cap. 12.3.10.

Alicellani, populi. Plin. 3.11.35.

Alfredus, vt Anglorum rex, ab Adriano II regia corona Romæ honeſtatus, regnauit annis XXVIII. Polyd. lib. 5.

Algidum Italiæ oppidum vicinum Tuſculo in alto monte ſitum, ex aeris algore dictum, nunc Roca papæ ex veteris ſitus deſcriptione notatur, Volater.

Algidus, mons haud longè ab vrbe Roma, in quo eſt Algidum oppidum, hodie ſylua, latrociniis incolarum accommoda. Horatius,

Quicunque aut gelido prominet Algido.

Meminit etiam Stephanus.

Alia, fluuius Italiæ: alias Allia.

Alian, Filius Sobal, 1. Paral. 1. qui Geneſ. 36. Aluan dicitur.

Alicarnaſſus, Nomen loci, 1. Mach. 15.

Alien, alias Aliæ, inſulæ. Plin. 6.29.38.

Alimala, regio Lyciæ. Stephan.

Alimus, Nomen ciuitatis, 1. Mach. 5.

Alimus, vnius pars tribus Leontidis, nimirum in Attica Stephan.

Alina, Vide C A Y A.

Alinda, oppidum. Plin. 5.24.18. aliàs Hynidos. Vide A L I N A in Stephano.

Alindôa, vrbs Macedoniæ. Steph.

Aliphe olim erat oppidum in Samnio. Hinc Aliphani populi, & Aliphana pocula apud Horat. libro 1. Serm.

Aliphiræi, populi Arca. Pli. 4.6.8. Vide Stephã.

Aliptes, fuit fons apud Epheſum.

Alisarna, vrbs Troadis. Stephan.

Aliſum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo. aliàs Aliſus.

Alista, inſulæ Corſicæ vrbs, Ptolemæo.

Alitemii, populi Libyæ.

Alizones. Vide H A L I O N E S.

Alladius, qui & Remus, ſeu Aremulus Syluius, Agrippæ filius, XII Latinorum rex, regnauit annis XIX. ob impietatem fulmine ictus interiit. Oroſ. lib. 1. cap. XX. Dionyſ. lib. 1.

Allalia, vrbs Corſicæ inſulæ, a Phocenſibus condita, Herodot. Stepha. malim Alalia, vt ſupra.

Allante, vrbs Macedoniæ & Arcadiæ. Steph.

Allantenſes, populi Macedoniæ, Plin. 4.10.10.

Allaria, vel Alloria, ciuitas Cretæ. Stephan.

Allia, fluuius, qui a Cruſtuminiis mõtibus, præalto defluens alueo, Tyberino amni miſcetur quadrageſimo ab vrbe lapide. Hinc Allienſis dies dictus eſt, tanquam infauſtus. Silius, Maior & horrificis ſeſe extulit Allia ripis. Vir. li. 7

Hæc erat in faſtis, cui dat grauis Allia nomen:

Quóſque ſecans infauſtum interluit Allia nomen. vbi Seruius dicit aliud eſſe interpoſitum Nam quod Lucanus lib. 7. dicit,

Non iſtas habuit pugnæ Pharſalia parteis,

Quas aliæ clades. Non de flumine Allia intelligendum eſt, cùm ibi oſtendat omnes clades, quas Romani ſuperioribus temporibus paſsi ſunt, non eſſe cum Pharſalica clade comparadas, quæ alias ſuperauit. Aliæ igitur cùm ibi prima correpta ſit, eſt ab Alius, alia, aliud. Ad hoc flumen Romanus exercitus olim deletus fuit a Gallis Senonibus duce Brenno. Lucanus,

Et damnata diu Romanis Allia faſtis.

Allifani, populi. Plin. 3.5.12.

Alliſa, Samnitum vrbs, Ptolemæo.

Allium, vrbs inter Pyrgum & Oſtiam.

Allobroges, populi Galliæ Tranſalpinæ, qui Narbonenſibus aſcribuntur: ſiti ſunt iuxta Rhodanũ, nunc Sabaudienſes & Pedemontani, victoria Fabii & Catilinæ coniuratione noti, ad tractum Lugdunenſem olim ſiti, Ptolemæo. Horatius,

Nouiſque rebus infidelis Allobrox. Vide Stephanum. Gal. *Sauoye & Dauphiné*.

Allobrogum regio. Plin. 3.4.16. Plutarch.

Alloéia, Lydiæ vbs, Attalia poſtea dicta. Stephã.

Allon, Pater Sephei, patris Ziza. 1. Paralip. 4.

Allotriges populi in tractu ſeptentrionali Hiſpaniæ, Strabo. lib. 3.

Almanſor dux Sarracenorum, de quo Volater.

Almath, ciuitas in tribu Beniamin, 1. Paralip. 6. Filius item Bechor, filii Beniamin, 1. Paral. 7. Heb. Alemeth. Vide A L A M A T H. Eadem vrbs quæ & Almon.

Almedeſſos, oppidum, in ora Thraciæ. Pli. lib. 4. cap. 11.

Almene, ciuitas ad Euxinum Pontum. Stephan.

Almericus, Guidonis frater, rex Cypri.

Almericus, Balduini frater, Hieroſolymorum rex VI, Aegyptios vicit, Alexandriam cœpit, reddidit Soldano: Cares, nunc Cayrum, propter non ſeruatam a Soldano fidem, obſedit. Blond. libro 3. Aemyl. libro 5.

Almericus hæreticus dicebat idæas in mente diuina creare & creari. Hunc Innocentius tertius cremari iuſsit Lutetiæ, Volater.

Almo, fluuius Romæ vicinus, apud quẽ Romani olim ſacra Cybeles faciebant, eodem ritu quo Galli ſacerdotes in Phrygia, ſimulachrũ deæ cultuſque victimarios ibidẽ facientes. Lucan.

Et lotam paruo reuocant Almone Cybelem.

Almon, oppidum in Theſſalia. Plin. 4.8.1.

Almon pater Laræ Nymphæ ex qua Mercurius Lares peperit.

ἄλμων, Stephano ciuitas eſt Bœotiæ: aliàs Almonia. Vide M I N Y A & S A L M O N. Stephan.

Almon, ciuitas tribus Beniamin, Ioſ. 21. eadem vrbs quæ & Almath

Almópia, Macedoniæ pars, Stephan.

Almopii, populi. Plin. 4.10.9.

Almops, Neptuni & Athamantidos Helles filius, a quo Macedoniæ pars Amopia: vnus fuit gigantum, qui contra Iouẽ bella mouerunt. Steph.

Almos, Siſyphi filius, vt inquit Apollonius, frater Porphyrionis, ex cuius filia Chryſogone & Neptuno natus eſt Minias rex Orchumeni: idem tamen Miniæ matrem Hermippen Beoti filiam appellat.

Alnus frater Colomani Pannoniæ regis, qui à fratre & excæcatus & occiſus fuit, Volater.

Aloëus, gigas, cuius filii dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum Aloides fuit, Titanis & Terræ filius, cui coniunx fuit Iphimedia: quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex ea peperit filios, Otum & Ephialtem, qui & Aloidæ dicuntur, quos Aloeus educauit vt ſuos: & cùm nouem digitis ſingulis menſibus creſcerent, gigantibus aduerſus ſuperos bellum parãtibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adiutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Duxit ſecundam vxorem Eurybæam. Lucanus,

Impius banc prolem ſupèris immiſit Aloeus.

Virgilius in 6,

Hinc & Aloidas geminos, immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere (cælum
Aggreſsi, &c.

Alogiani, hæretici, ſic vocati tanquam ſine verbo: quia Domini verbum recipere noluerunt, Ioannis Euangelium reſpuentes: in quo Dei filius verbum patris appellatur.

Aloidæ dicti ſunt Othos & Ephialtes ab Aloëo A gigante.

Aloin, ciuitas Theſſaliæ. Steph.

Alônis, inſula & ciuitas Maſsiliæ. Steph.

Alônæ, vrbs Hiſpaniæ Tarratonẽſis, Pomponio.

Alóne, inſula iuxta Cynicum.

Alóne, Paphlagoniæ ciuitas. Steph.

Alóni, populi, Meſopotamiæ. Plin. 6.26.16.

Alontigiceli, populi Hiſpaniæ. Plin. 3.1.51.

Alóntium vel Aluntium, oppidum Siciliæ, Ptolemæo & Plinio.

Alope mulier, à cuius nomine cognominata Alope, Theſſaliæ ciuitas, de qua Homerus lib. 2. Iliad Plin. 4.7.24. & cap. 29.5. 43. Alia eſt Atticæ, alia Ponti, vnde Penteſilea nata eſt: quarta circa Eubœã, quinta circa Delphos, ſexta circa Locridem, &c. Steph. Theocriti Scoliaſt. Alopen Theſſaliæ aut Magneſiæ ciuitatem vocat.

Alopece eſt inſula Boſphori Cimmerii apud Plin. lib. 4. cap. 12. Eſt & altera ciuſdem nominis inſula è regione Smyrnæ ſita, in mari Aegæo, quæ recenſetur à Plin. lib. 5. cap. 31.

Alopeconnẽſus, inſula, Plin. 4.52.107. oppidum 19.3.6. Steph. Vide CALABVS.

Aloros, Macedoniæ vrbs, Pompo. lib. 2. Steph.

Alóſtigi, Vide ALASTIOI.

Alpes, ἄλπεις τὰ ἀλπεινὰ ὄρη, Steph. ἄλπεια ὄρη vel ἄλβια a candore niuium dictæ, quia perpetuis ferè niuibus albeſcunt. Sabini enim Alpũ dixere, quod poſteri Latini Albũ, Silius,

clauſas niuibus rupes, ſuppoſtáque cœlo
Saxa vocat. Sũt autem mõtes altiſſimi, Galliam Tranſalpinam à Ciſalpina diuidentes, nunc verò promotis finibus termini ſunt Italiæ & Germaniæ. In longitudine centũ millia paſſuum patent à ſupero mari ad inferũ, vt Cælius tradit. Liuius verò tria millia ſtadiorũ. hos Annibal aceto peruios fecit, quos tamen Galli ante Annibalis aduentum quinquies traiecerant. Lucan.

Gallia per medias rabies effunditur Alpes.

Romano imperio ſaluberrimæ, Plin. 3. 4.2. Ab Annibale exuperatæ, 36.1.7. Sæpe tremuerunt, lib. 2. cap. 8. Earum longitudo, Plin. 3.19. 17. Altitudo, 2.67.12. Geminæ fauces, 3.17.3. Trophæum 3.20.13, & inde. Incolæ, 3.20, per totum. Alpinæ gentes à quo victæ, 3.20.16. in his Saliunca qualis, Plinius 21.7.31. Cryſtallus, 37.2.44.56.

Alpeſa oppidum eſt Celticæ regionis in Hiſpania vlteriori, Plin. lib. 3. cap. 1.

Alpia, littus ad Septentrionem Tyrrheni & Ionii maris. Steph.

Alpini vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Steph.

Alpenor vates ab Vlyſſe interfectus, Bocat.

Alpẽſa, oppidum, Plin. 3.1.58.

Alphæus, Vide ALPHEVS.

Alphæus, pater Iacobi Apoſtoli, Matthæi 10. Marc 2. Luc 6.

Alphaterni, Vide ALFATERNI.

Alphatéria, Vide NVCERIA.

Alpheias, dicitur Arethuſa apud Ouidium libro 5. Metamor. quaſi Alphei filia,

Tum caput Eleis Alpheias extulit vndis.

vbi alludit ad fabulam, qua ferunt Arethuſam Alphei amatoris vim fugientem in fontem ſui nominis eſſe conuerſam.

Alphênus, nomen eſt ſutoris apud Horatium lib. 1. Sermonum,

vt Alphenus vafer in omni
Abiecto inſtrumẽto artis, clauſaque taberna
Sutor erat.

Alphênus, vir doctiſſimus, iuris profeſſor, Alexandri à conſiliis. Lamprid.

Alphêſa, oppidum Bœticæ Hiſpaniæ, Plinio.

Alpheſibœa, Phlegei fluminis filia, quam Alcmæon donato illo monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in vxorem duxit.

Alpheſibœus, paſtor. Virg. Ecloga 5,

Saltantes Satyros imitabitur Alpheſibœus.

ab ἄλφω inuenio, quaſi inueniens boues.

Alphea Diana ab euentu. quòd Alpheus amore Dianæ percitus Ortigiam vſque eam ſit inſecutus, ac mox deſtiterit: ob id extructo inibi deæ templo, illi conciliatum eſt de facto cognomen, Cæl. Rhod. lib. 13.

Alphêus, fluuius Elidis Arcadiæ ciuitatis, iuxta Piſas defluens longo curſu in Achaiam, & ibi à terra abſorptus, atque ſubter mare defluens

fluens,ex Græcia in fontem Arethuſam apud Syracuſas in Sicilia ſe attolit, inde in mare Siculum cadit.Virg.3.Aeneid.

-Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe vias ſubter mare,qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis cōfunditur vndis.

Strabo libro 6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo,& per mare ſub terra in Arethuſam fontem terminari. quamobrem finxerunt poetæ Arethuſam venatricem deamatam ab Alpheo, fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam,quam Alpheum fuiſſe inſequutum Pauſanias dictum exiſtimat, quòd Alphos vitiliginis ſpeciem curet. Plin. 4.5.10.11.& cap.106.3.8.& cap.5.31.5.

Alpheoniæ Dianæ templum locus eſt ad Alphei fluminis oſtium, ab Olympia ſtadiis 80. diſtans,Strabo lib.8.

Alphion lacus in Pyrrhœa, vitiligines tollens, Plin.lib.31.cap.2.

Alphius fœnerator à quo primum profecta fertur celebris illa ſententia, Vel optima nomina non appellando, mala fieri. huius meminit Horat.in Epod.Ode 2.

Alphonſus, III Hiſpaniarum rex, cognomento Magnus,regnauit annis XL.

Alphonſus,IIII Hiſpaniarum rex,regnauit annis V,menſibus VII.

Alphónſus, V Veremundi filius Hiſpaniarū rex, regnauit annis XXXVII. Ritius XXVIII eum regnaſſe ait.Volater.

Alphónſus,VI Hiſpaniarū rex,regnauit an.XLIII

Alphonſus VII,Alphonſi VI. nepos,ex Viraca filia Raymundi Barcinonis comitis vxore,poſt maternum auum imperauit annis L I.

Alphónſus VIII,cognominatus Bonus,Hiſpaniarum rex, paternum regnum recepit, Elionoram Angliæ regis filiam vxorem duxit, regnauit annis LIII.

Alphonſus XI,Caſtellæ rex, regnauit annis XL. Is aduerſus Saracenos fœliciter pugnauit, ſubiugatis oppidis Alcala & Beneay, quam nunc Regalem appellant Volater.lib.2.

Alphónſus,Aragonum rex,Neapolim cæpit,Apuliæ regnum pulſo Renato obtinuit.

Alphónſus, cognomento Caſtus,Hiſpaniarum rex,regnauit annis XLI.

Alphónſus,Hiſpaniarū rex, regnauit annis XXX.

Alphonſus, Hiſpaniarum rex, de quo Plati. in Clementem.

Alpinus, poeta, Memnonis Auroræ filii, bella deſcripſit,ſed tam male,vt ab Horatio dicatur,Memnona ſuis carminibus iugulare.

Alpion,lacus,Plinio.

Alponos, ciuitas & mons Macedoniæ. Aliqui Theſſaliæ ciuitatem faciunt. eſt & alia Locrorum,qui Epicnemidii vocantur.Steph.

Alſa fluuius eſt Venetiæ, Aquileiam præterfluens,Plin.lib.3.cap.18.

Alſia villæ nomen eſt ditionis Mediolanenſis in Variſiēſi pręfectura. Alciat⁹ in Cor. Tacit.

Alſátia, ab Hungaris per Alemanniam illuc & Lotharingiam deſcendentibus vaſtata eſt. Aemil.

Alſius campus.Vide ZRAOASAR.

Alſium, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. Plin. 3. 5. 30.60.

Alſus, nomen eſt paſtoris apud Virgilium lib. 12.Eneidos,

Sic rigido latus enſe ferit Podalirius Alſum
Paſtorem.

Altadas,XII Aſſyriorū rex,regnauit annis XXXII, quibus perpetuis deliciis ſe exatiauit, exiſtimans vanum eſſe laboribus & ſuæ vitę miſeria continuò laborare, non quidem aliorum humanæque gentis vtilitate & beneficio,ſed exitio & ſeruitute.Beroſus.

Altánus, ventus ab Alto denominatus. Flatus omnis(inquit Seruius)qui eſt ripæ & pelagi, ventus à terra conſurgens.Plin.lib.2.cap.43.

Altêa,Oenei regis Aetoliæ vxor,&mater Tydei, teſte Seruio in illud Virgilii Aeneid.6.

Hic illę occurrit Tideus, hic inclytus armis
Partenopeus,&c.Vide ALTHAEA.

Altellus, Romulus dictus, quaſi in terra altus à lupa:ſiue quòd telis aleretur,ſiue quòd rebus geſtis excelſus ac glorioſus eſſet, ſeu quòd à Tatio Sabinorum rege in colloquium poſtulatus,alternis vicibus eum audierit:nam ſicut à macro macellus, à vafro vafellus, ita ab alterno Altellus.Feſt.Pomp.

Altêus,Thuſci filius, Lanigenum rex, regnauit annis XX.

Althæa,Theſtii filia,Oenei Calydoniæ regis vxor, cui inter alios filios Meleagrū peperit: quo nato audiuit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurū, quamdiu ſtipes, qui tunc ardebat ab igni inconſumptus maneret.Hunc aſſeruauit in eum diem,quo omnes filios præter Meleagrum in quadam ſeditione occubuiſſe intellexit. quē vt etiā mortuum audiret, ſtipite concremato obtinuit: nimiàque ob hanc rem concepta lætitia etiā ipſa periit.

Althęa, vrbs Olcadum,noua ciuitas dicta. Stephanus.

Althemon,Vide CRETENIA.

Althepus Neptuni filius, Aegyptiorū rex,à quo Aegyptus Althepia terra cognominata.Cæl. Rhodig.lib.12.

Altinum,vrbs olim in littore Venetiæ florentiſſima iuxta Aquileiam. Pomponius. Plin.3. 18.2.

Altiſſiodorum oppidum in Gallia, Galli. *Auxerre.*

Altius Iupiter dictus eſt ab alti luco,Ioui ſacro Cæl.Rhod.lib.13.cap.17.

Altis lucus iuxta Olympiam Ioui ſacer.

Altus, prope Theſſalonicam eſt.Steph.

Alua,Ciuitas Idumæorum.Gen.36.

Alaam, filius Sobal. Gen. 36

Aluerni, vel Aruerni, aut Auerni, populi Aquitaniæ, qui cùm ſe a Troianis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide AVERNI.

Aluôna, Lyburniæ vrbs, Ptolemæo. Plin. 3. 21. 7.

Alus, locus ad quem deſcenderunt filii Iſrael à Daphca, aſcendentes in terram Chanaan. Num. 33.

Alutæ, gentes Illyricæ in conuentu Scardonitano. Plin. 3. 21. 5.

Alutrenſes, populi. Plin. 31. 8. 11.

Alyacmon, vel Haliacmon, fluuius Macedoniæ. Plin. 20. 3. 13. 24. 13.

Alyata, regio Bithyniæ, ab Alyattis imperio. Steph. 16.

Alyattes Lydorum rex fuit, Croeſi pater cui extructum eſt monumentũ apud Sardos, maxima impenſæ parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpre quæſtum faciunt, in hoc opus collata.

Alybas, alias Metripontium in Italia: vel Thraciæ ciuitas: inde Alybantius. Steph.

Alyba, regio, Homer. 2. Iliad. nõ procul à Myſia vbi argentifodinas eſſe dixit Steph. Hellanicus ſcribit eſſe paludẽ Ponticam, Vide CHALYBES.

Alycus, ciuitas Peloponnenſi. Steph.

Alycus Scytonis filius, qui a Theſeo interfectus loco Megarenſis agri nomen dedit, Plutarch. in Theſeo.

Alychme, in qua Alycmias Mercurius colitur. Stephanus.

Alyſius, Bacchus, ἀπὸ τοῦ λύω, id eſt ſoluo. Cæl. lib. 7. cap. 15.

Alyſónii, populi Scythiæ Aſiaticæ. Herodoto. lib. 4. ab Alyſothia filia Dymãtis dicti. Ouid.
Quanuis eſt illum proles enixa Dymantis
Aeſacon, vmbroſa furtim peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoë, &c. Hęc à Priamo peperit Aeacũ, qui poſtea in mergum verſus eſt. Bocatius. Vide AESACVS.

Alyſſos Arcadiæ fons eſt, cuius aqua canis rabidi morſui medetur.

Alyxothoë nympha, ex qua Priamus Aeſacum ſuſcepit. Ouid. lib. 11. Metamor.

Alyzéa, ciuitas Acarnaniæ, ab Alyzo Icari filio dicta. Stephan.

A M

Amaad, Ciuitas tribus Aſer, Ioſue 19.

Amadati, Pater Aman. Eſther 3.

Amadeus Sabaudiæ dux.

Amadôca, ciuitas Sarmatiæ in Europa. Et Amadoci montes & populi in eadem Sarmatia. Ptolem. Stephanus Scythiæ populos eſſe ſcribit, & terram eorum ἀμαδόκιον vocari.

Amadócus, Odryſſorum rex.

Amadriades arborum Nymphæ.

Amal, Filius Helem. 1 Para. 7.

Amalchium, Plinio, maris Oceani ſeptẽtrionalis portio, quam nos mare congelatum vocamus. Plin. lib. 4. cap. 13.

Amalec, Filius Eliphaz ex Thamna concubina. Gen. 36. a quo

Amalecitę, populi, Gen. 14. Reg. 30. quos Amazias vna cum Idumæis & Gabaonitis ſuperauit, belloque interfecit decẽ milia hominum totidem captis. Ioſeph. lib. 9. cap. 9, 1. Paral. 25.

Amalthæa, nutrix Iouis. Nam Meliſſus rex Cretæ duas filias habuit, Amalthæam & Meliſſam, quæ Iouem caprino lacte & melle nutriuerunt. Lactant. lib. 2. Inſt. Alii dicunt nutricem eam fuiſſe capram, & Amalthæam dictã, vt Parmenius poëta Græcus: & Meliſſi filias Adraſteam & Idam faciunt.

Amalthæa, Sibylla, Tibullus, (dixit.
Quicquid Amalthęa, & quicquid Marpeſia

Aman, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Aman, nomen principis. Eſther. 3.

Amana, Fluuius Damaſci, qui & Abana dicitur 4. Reg. 5. Eſt & mons Ciliciæ, qui & Amanus dicitur, in quo oppidum Bonitæ. eſt hic à Syris (vt Plin. inquit lib. 5. cap. 22.) Ciliciam ſeparat, Cantic. 4.

Amandra regio ad Nidum fluuium in quatuor diuiſa populos Peucolaitas, Arſagalitas, Ceſetas, & Aſuos, Plin. lib. 6. cap. 36.

Amanoides, Ciliciæ promontorium, Pomponio ſic dictum, quòd formam effigiemque Amani circum nauigantibus exhibeat.

Amantes, Ptolemæo, populi Pannoniæ inferioris, quæ hodie Vngaria dicitur. Plin. 3. 23. 5. & lib. 3. cap. 25. & lib. 2 cap. 7. 4. 10. 11.

Amânthes, populi in Aphrica, Troglodytis proximi, apud quos tum ſalis, tum carbunculorum & gemmarum copia eſt, adeò vt ex ſalę domos ſibi extruere dicantur. Solinus.

Amántia, ciuitas Macedoniæ. Ptol. Steph.

Amantini, Vide AMANTES.

Amânum, portus. Plin. 4. 20. 5.

Amànus mõs Ciliciã à Syris ſeparãs. Luca. li. 3.
—venere feroces
Cappadoces, duri populus nũc cultor Amani
Strab. lib. 11. Alii putant eſſe montem Cappadociæ, qui & Taurus dicitur. Stephanus à Tauro deſcendere ſcribit, & ſic dictum, quòd Oreſtes cum Iphigenia Dianam illud perferẽs inſania liberatus ſit. Eſt autẽ Ptolemæo, portio montis Tauri ad Ciliciam. Plin. 5. 22. 5. & cap. 34. 6. 15.

Amanus deus apud Perſas Herod.

Amani montis portæ, Plin. 5. 27. 2. Amanicæ pilæ, Ptolemæo.

Amara, ciuitas Arabiæ fœlicis, non procul à Mara metropoli. Ptolem. lib. 6. cap. 7.

Amæa Cereris nomen, vnde prouerbium Amæa Azeſiam reperit, Eraſ. in Chil.

Amaracus, puer Cynaræ regis Cypri, vnguẽtarius qui caſu lapſus dum ferret vnguenta, fregit alabaſtrum maioremque ex confuſione odo-

odorem creauit. vnde optima vnguēta Amaracina dicuntur. Hic deinde cùm nimio dolore contabuiſſet, in herbam odoriferam eiuſdem nominis, deorũ cõmiſeratione cõmutatus eſt. Dicitur & Perſa & Sampſucus, vulgò Maioranam vocant.

Amaramis, Ioſepho, nomen patris Moſis.

Amaranthi, populi Colciſci, à quibus Phaſis profluit. Steph.

Amardi, vel Amarbi, populi Hircániæ ad ſinum Scythicũ. Plin. 6. 13. 14. & lib. 6. cap. 17 Steph. ex Strabo. ſcribit Amardos eſſe populos Hyrcanis vicinos: Nardos autẽ in Perſia. Vbi verò Mardorum ſuo loco meminit, Hyrcanis gentem facit.

Amardus fluuius Mediæ. Ptolem.

Amâria, ſiue Amarias, pater Godoliæ, patris Chuſi, patris Sophoniæ prophetæ. Soph. 1. Filius itẽ Meraioth, filii Zaraiæ, 1. Paral. 6, 2. Paralipom. 31.

Amarſias nauta fuit qui Theſeum in Cretã ad Minotaurũ nauigantem vexit. Simonides apud Plutarchum in vita Theſei.

Amarthêus, primus Saites Aegyptiorum rex, regnauit annis v i.

Amaryſia Dianæ cognomen tractum ab Amaryntho Eubœæ vico, vbi ſumma cum veneratione colebatur Diana.

Amaryllis, ruſticæ nomen fuit, cuius Theocritus & Virgilius ſæpe meminerunt: Poſtquam nos Amaryllis habet, Galathea reliquit.

Amarynthus, Achaiæ ciuitas nõ procul a Chalcide. Ptolemæo & Stephano inſulæ Eubœæ, vicus iuxta Eretriam, in quo Diana colebatur, quæ inde Amaryſia dicta eſt, Strabo lib. 10.

Amaſa, filius Abigail, ſororis Dauid, cuius Amaſæ pater, Iether dicebatur. 2. Reg. 17, 1. Paral. 2. Filius item Hadali, 2. Paral. 28.

Amaſa, Filius Elcana filii Ioel, filii Azariæ, 1. Paral. 6. 12. 15. Pater item Mahath, 2. Paral. 29. 40

Amaſai, Filius Bani, filii Somer. 1. Paral. 6.

Amaſênus, Volſcorum fluuius in Latio, vltra quem Metabus, rex Volſcorum, ſuos fugiens filiam ſuam Camillam telo alligatam proiecit. Eſt etiam Siciliæ fluuius. Ouid. 15. Metam. Nec non Sicanias voluens Amaſenus arenas.

Amaſia, Germaniæ ciuitas, Ptolem. hodie Marpurgium. Plin. 6. 3. 2. 12. Vide AMISIVS. Stephanus Amiſſam Germaniæ ciuitatem facit.

Amaſia, vel Amaſea, vrbs Ponti, Strabonis patria, Stephan. Eidem Amiſus, vrbs Ponti eſt à Sinope diſtans ſtadiis quingentis, vnde Amiſius & Amiſenus.

Amáſia, ſiue Amaſias, Pater Ioſa principis, 1. Paralip. 4. Filius Elciæ, filii Amaſa, 1. Paral. 6. Nomẽ itẽ ſacerdotis, Amos 7. Denique rex Iuda, filius Ioas, filii Ochoſiæ, filii Iora, filii Achab, 4. Reg. Regnare cœpit anno ſecũdo Ioas regis Iſrael, regnauítque annis 11, Idumæos vicit, 4. Reg. 14, 2. Paral. 25. occiſus eſt in Lachis.

Amáſias, filius Zecri, 2. Parali. 17.

Amaſias Straboni fluuius eſt Germaniæ inter Rhenũ & Albim, iuxta Emdam Phriſiæ Oriẽtalis metropolim, in Oceanum illabens.

Amaſis, rex Aegypti, cuius tumulus fuit vna pyramidum. Lucan. lib. 9.

Non mihi pyramidũ tumulis euulſus Amaſis.

Regnauit annis XLIIII. Hic legem condidit, vt quiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ redderet, demonſtarétque vnde viueret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur: qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legẽ Solon ab Aegyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plin. 5. 9. 70. Plutar. in Sympoſio ſeptem ſapientum.

Amaſis, peditum Darii dux contra Cyrenenſes miſſus, regnauit annis xxv. Herod.

Amáſius, Germaniæ fluuius, Ptolemæo, qui Plinio Amiſius dicitur, & Pomponio Melæ. Vide infra, AMISSIVS. Vulgò *Ems*.

Amàſſi populi, circa Mæotim. Plin. 6. 7. 15.

Amaſtris Xerxis vxor, vxorem Maſiſtæ Bactrianorum præſidis excarnificauit, eius mammillas pręcidit, eaſque obiecit canibus: item nares, aures, labra, linguam turpiſſimis plagis deformauit, Volaterran.

Amaſtris, Ptolemæo, Bithyniæ vrbs. Plin. 6. 2. 4. Stephan. vrbs Paphlagonię quę prius Cromna dicebatur. Vide CROMMA.

Amâſtrum, ſiue Amaſtria, vrbs metropolis Paphlagoniæ, Strab. lib. 7. Flaccus lib. 6, -Peditem pedes haurit Amaſtrim.

Amâta, vxor Latini regis, mater Lauiniæ & ſoror Veniliæ deæ, quæ ne videret Aeneam generum, laqueo gulã fregit, priuſquam etiam vrbs ab hoſte eſſet expugnata. Virg. lib. 2.

Amatæ populi Indiæ. Plin. 6. 20. 29.

Amath, filius Chanaan, qui Amathones inſtituit. Ioſeph.

Amatha, vel Amathe, regio Arabiæ quæ nunc Aematha vocatur, ab arenæ multitudine Stephan.

Amatha a Pontifice appellabatur virgo Veſtalis cum ad Veſtæ myſterium capiebatur: quòd prima, quæ hoc ritu capta fuit, hoc fuerit nomine. Capi autem ideò dicebatur, quòd veluti bello capta à parente vel ab eo in cuius poteſtate erat, manu à Pontifice maximo apprehenſa abducebatur.

Amathe vrbs Phœniciæ, & alia Siciliæ. Steph.

Amathea, Nympha, quaſi per arenam currens. ἄμμος harena, θέω curro.

Amathéi, populi. Plin. 6. 28. 66.

Amathi, pater Ionæ prophetæ. 4 Reg. 14.

Amathua, Amathuntis, inſula maris Aegæi, Veneri ſacra, vnde tota inſula Amathuſia dicebatur, Ptolem. Pli. 5. 5. 12. metallorum fœcundiſſima. Ouid. Metam. 10.

At ſi forte roges fœcundã Amathũta metallis.

Amathus, thuntis, Cypri ciuitas, Plin. Veneri ſa-

era Virgil.lib.10.
Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera. Ouidius,
Piſcoſamque Gnidon, grauidamque Amathunta metallis.

Amathuutêus, tea, teum. Virgil.lib.10,
Lactanteis vitulos, Amathunteaſque bidẽtes.
Similiter Amathuutius, tia, tium. Virgil.
Nam te iactari non eſt Amathuntia noſtri.

Amathuſiaeus, apud Ouidinm, ab Amathe Herculis filio, vel ab Amathuſa matre Cinyræ. Steph.

Amathus fluuius, Pylon vrbem Neſtoris patriã præterlabens, à qua Pylos Amathoeſa videtur appellata. Hic etiam Famiſus vocatur, Strabo lib.8.

Amathúſia, olim dicta tota Cyprus. Steph. Amathuſa autem Ptolemæo lib.5.cap.14, Plin. 5.31.11.

Amathuſii Cypri ſunt ab Amathunte vrbe. Strabo libro 8.

Amatórie, Muſa, quæ & Erato. Ouidius,
Vilis Amatorie, vilis mihi candida Clio.

Amaxa, Amaxantêa, Amaxia, vide infrà cum aſpiratione: licet apud Stephanum cum tenui ſcribantur.

Amaxia Ciliciæ eſt vrbs, materia ad naues fabricandas maximè abundans, quam Cleopatra ab Antonio dono accepit, Strabo lib.14.

Amàxitos, oppidum. Plin.5.29.9.

Amàxitos, locus. Plinio 5.30.15, aſpiranda videtur. Stephano oppidũ eſt Troiæ: ara duodecim deorum inſigne, quod Agamemnon cõſtruxit. Hinc Amaxiteni dicuntur Amaxiti incolæ, quos Apolodorus Amaxitenos vocat. Plin.libro 5.cap.10. Eſt & Amaxitus oppidum in ſinu Diorıdis Plinio lib.5.cap.29.

Amaxobii populi inter Sarmatas,

Amàzones, bellicoſæ mulieres, magnam Aſiæ partem occupauere, dictæ, quòd altera ex mãmis careant. Ab α ſine, & μάζος, mammai vel ab α & μάζα, id eſt puls ſeu panis, quaſi ſine pane, eò quòd tantum veſcerentur carnibus. Alii ab ἅμα & ζῆν, tanquam in commune viuẽtes ſine viris, quaſi ἁμαζῶσαι. Stephanus dictas putat à Nympha Amozonide, filia Samornæ. Alii ab Amazone puella, Dianæ ſacerdote & regina Epheſi. erãt autem Scythicę mulieres prope Tanaim & Thermodoontem fluuios habitantes ſine viris: ne tamen genus periret, finitimis congrediebantur: & ſi qui mares naſcebãtur, ſtatim interficiebãt: puellis autem dexterã inurebant mãmam, quò expeditius dextro brachio in certamine vterẽtur. Harum reginæ fuerunt Marthesia & Lãpedo, quæ maiorem Europæ partem ſubegerũt. Martheſię, filia Orithya ſucceſsit, quę ſororẽ Antiopen habuit. Poſt Orithyã Pẽtheſilea regno potita eſt, quæ ad bellum Troianũ profecta in auxilium Phrygibus, ab Achille poſt multas res præclariſsimè geſtas, occiſa eſt: hęc ſecurim bellicam, & peltam prima omnium inueniſſe dicitur. Claruit quoque inter Amazones Menalippe, itẽ Hippolytę, quę ab Hercule capta, & à Theſeo in vxorẽ ducta eſt. Salluſt. Iuſt. Virg. Threiciã ſexto ſpoliauit Amazona baltheo. Aliæ fuerunt huiuſmodi mulieres in Aphrica, & ob id Libyæ dictæ ſunt: de quibus Dionyſ.li.4. Vnde Silius li.2. Hoſpitem Hiarbe filiam, Amazonidẽ vocat.

Amazonum gens vbi, Plin.6.13.11.27. Cõnubia, 6.7.3. Opus earum, Epheſus lib.5 cap.20. Origo, Iuſt. libro 2. Priamo vnà cum Menone auxilium tulerunt: templum Dianæ Epheſi cremarunt, Manæthus. In Aſiam cum Cimmeriis impetum fecerunt. Euſeb.

Amazónia, Amazonũ regio dicitur, & ciuitas.

Amazóuium, locus in Attica, vbi Theſeus Amazones vicit: & Cuma ciuitas, vbi Amazones habitabant. Eſt & Amazonium in Bœotia, & Maxæum in Bithynia interpolato nomine, Steph.

Amazónium mare, Euxini maris pars, ab Amazonibus occupata, Steph.

Amazónius, mons in maiori Aſia præter cuius radices Thermodoon amnis labitur: ſic dictus ab Amazonibus, quæ penes hunc habitarunt, aliàs Amaxóuicus. Plin.5.27.37.

Ambàrri, populi Galliæ Lugdunenſis, Cæſari. Gal. *Le pays alentour de Neuers.*

Ambáſtæ, populi Aſiæ.

Ambaſtum, fluminis nomẽ in Aſia, Ptolemæo.

Ambæ, ciuitas Arabiæ felicis, Ptolemæo.

Ambaſum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambiânum, vrbs Galliæ Belgicæ, quæ Picardia dicitur, Gal. *Amiens.*

Ambiani ſiue Ambianẽſes, populi Galliæ Comatæ, quos Plin.4.17.7.& cap.32.5.22. Bellouacis coniungit.

Ambiàni, Galliæ Belgicæ populi. Plin. Ptolem.

Ambigatus Celtarum rex fuit, qui vbi maiorẽ vidit ſuorum multitudinem, quàm vt cõmodè ab ea regione ali poſſent, Belloueſum & Sigoneſum ſororis ſuæ filios cum magna Senonum parte ad quærendas nouas ſedes, alterum in Italiam, alterum ad ſaltus Hercynios miſit, Liuius ab vrb.cond.lib.5.

Ambibareti erant populi in quos Cæſar hyemãdi cauſa Caiũ Antiſtinum Rheginũ cum legione vna in ſeptimi Cõmentarii fine miſiſſe ſe cõmemorat, & forte erant Ambianenſes vel aliqui his proximi, vt eos, Atrebateſq; & Morinos finitimos in fide contineret. Non enim eſt veriſimile, qui aliquã legionem illic collocauerit, vt ſuperioribus annis cõſueuerat: de qua nõ cõſtat, niſi de hac intelligam*.

Ambibarii populi Celtarum inter Aramoricas ciuitates, Oceanũ attingẽtes, finitimi Rhedonibus & Lemouicibus circa Britanniã citeriorẽ, & Normaniã in regno Francorum ſiti.

Ambiliates populi inter Celtas, Lexobiis, Nannetibus, Diablintribus, & Oſiſmiis proximi, in Britania citeriore qui oppoſiti ſunt Angliæ, in regno Francorum ſiti, Gal. *D'Auranches, & le pays a l'entour d'Auranches.*

Ambiuariti qui Beumii ſiue Brabantini inter Belgas populi erant citra Rhenum & Moſam flumina, ad quos prædandi frumentandique cauſa partem equitatus miſerant Vſipetes Germani & Teuchtheri populi, qui Rehenum tranſeuntes, finibus ſuis Menapios (nunc Iuliacenſes) expulerant. Inde coniectura eſt hos Ambiuaritos incoluiſſe eam ducatus Brabantiæ partem in qua Buſcunducis, Breda, & Berge oppida Leodunenſis diœceſis, & Antuerpiæ oppidum Cameracenſis diœceſis extant. Nuſsiaque & Gheldria citerior ſitæ ſunt circa: quæ loca per campaniam Brabantiæ vſque Tangros oppidum prope vſque Leodium, vt pleriſque placet mare Oceanum protendebatur, Gallice, *Brabançons.*

Ambiorix dux Gallici exercitus, Cæſar in Comm. de bello Gall. lib. 5.

Amblada, vrbs Piſidiæ. Steph.

Ambracia, nobilis ciuitas Theſprotiæ Epiri, iuxta Acheronem fluuium, ab Ambracia Theſproti filio, prius Eponia & Paralia dicta, vulgò Larta appellatur apud Ptolemæum. Vide Dexamenæ. Dii quidam feruntur in Ambracia concilium celebraſſe. Fuit Pyrrhi regia, quam Auguſtus Nicopolim a victoria nominauit, cùm viciſſet Antonium, Pli. 4. 1. 5. Steph.

Ambraciæ oræ maligni portus. Lucan. lib. 5. 131.

Ambraciæ frondes. Statius 2. Syluarũ elegia 2. 2.

Ambraciotes, ſiue Ambraciota, Cleombrotus dictus qui cum Platonis librum de æternitate animarum perlegiſſet, præcipitem ſe dedit in mare. Vide A P V I A.

Ambracius ſinus, pars Adriatici maris Epiro adiacens. Plin. 4. 1. 5.

Ambraciæ portus. Plin. 2. 87. 4.

Ambraeus, Epiri oppidum, diuerſum ab Ambracia. Steph.

Ambrones, gentes Galliæ, quæ ſubita inundatione maris, quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hos cum Cimbris Teutoniciſque Marius deleuit. Hinc tractum eſt, vt turpis vitæ homines, Ambrones dicantur.

Ambróſius, diuinus & immortalis doctor eccle.

Ambryſus, nomen duarum vrbium, quarum vnam Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotia. Quidam etiam Amphryſum rectè dici affirmant. Pauſanias Ambroſon quandoque vocauit, ab heroe ſumpto nomine. Eraſmus in Prouerb.

Ambryſus, Pli. 4. 3. 6. vrbs in Aetolia. Strabo li. 6.

Ambubaiæ, teſte Acrone, mulieres Tibicinæ Syrorum lingua dicuntur. Alii Latinum putant, & dictum, quòd am, id eſt, circùm, Baias, locum amœniſſimum, & voluptatis plenum, verſentur. Horat. 1. Sermonum, Satyra 2,

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimæ, balatrones: hoc genus omne
Mæſtum ac ſollicitũ eſt cãtoris morte Tigelli.

Ambulatri, populi, Galliæ Aquitaniæ, Plinius 4. 19. 1.

Amelas, oppidum Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelech, Pater Ioas, 3. Reg. 22, 1. Paral. 18. Fuit & alter quidam, de quo Ierem. 36. 38.

Ameliacus, fluuius, vide C A T A N A.

Amelius Philoſophus Apamienſis, diſcipulus Plotini, Porphyrii magiſter, Ammonii & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantum robur extitit, vt Græcum quendam equitantem ictu baculi ſella excuſſerit, & in aera ſupra caput ſuum extulerit, Paul. Diac.

Amela, ciuitas Mediæ. Ptolem.

Amenophis, II Aegypti rex, regnauit annis XXI. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatisfactum non fuit.

Amenóphis, Aegypti Laertes III, regnauit annis XL. Græciam, Syriam, & Phœnicem ſuæ ditioni adiunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit Herodot. lib. 2. Hic a Iuſtino lib. 1. & Oroſ. lib. 2. cap. 14. Vexores dici videtur: ab aliis Seſtoris.

Amenóphis, IIII Aegyptiorum Laertes, regnauit annis XXVI. Hic quoque Pheron ab Herodoto libro 2. dici videtur. Fuit filius Seſtoris, & ob impietatem (quia in Nili exundatione, ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſuſque poſt vndecimum annum oraculo monitus, vt lotio mulieris, quæ vnum tantum cognouiſſet virum, oculos lauaret ideoq; lauit, & viſum recepit. Herodot. lib. 2.

Ameria, ciuitas Vmbriæ, ante Perſicum bellum annis noningentis ſeptuaginta quatuor condita: vnde ſalix Amerina apud Plinium libro 14. cap. 9. Et Amerina retinacula pro viminibus. Virgilius Georg. Stephanus *ἀμέριον* vocat. Eſt autem ab Amerio ſic appellata patria Roſcii Amerini, quem defendit Cicero. Plin. in deſcriptione Italiæ 3. 4. 16.

Amerini, populi. Plin. 3. 14. 6. Amerinis viſa arma cæleſtia, lib. 2. cap. 57.

Amenola, oppidum in Latio. Plin. 3. 5. 135.

Améſtratus, vrbs Siciliæ. Stephan. huius incolæ dicuntur Ameſtratini. Horum meminit Cic. 5. act. in Verrem, Quid Ameſtratini miſeri, impoſitis ita magnis decumis?

Ameſtris regina fuit Perſarum, vxor Xerxis, de qua multa Herod. Hæc vt gratiam diis referret, quòd in vita diu proceſſerat, quatuordecim illuſtrium Perſarum liberos ſub terrã viuos defodiſſe, & votum perſoluiſſe dicitur.

Amianus Alexandrinus Epiſcopus B. Marci

euangeliſtæ diſcipulus oculum ſibi perforauit, quòd intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sabell. in exemplis.

Amicutia, inſula in mari Rubro. Steph.

Amida, Pediculorum oppidum, a Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captumque eſt cæſis Romanis. Ammia. lib. 19.

Ametus rex Theſſaliæ.

Amilcar, dux Carthaginenſis, cognomēto Rhodo, facundia ſolertiaque inſignis, de ſentētia Athenienſium, qui ea tempeſtate creſcentem Alexandri Magni potentiam timebant, in caſtra ad Alexandrum venit, ſeſe & exulem fingēs, & militem offerens, Parmenone aditum conciliante, atque ita conſiliis eius exploratis, in tabellis ligneis cera deſuper inductis omnia ciuibus ſuis perſcribebat: Author Trogus lib. 21.

Amilcaran alius, an idem, quem ſuprà nominaui inter authores non ſatis deprehenditur, qui à Syracuſanis accerſitus contra Agathoclen tyrannum eos obſidione premente. Trogus lib. 22.

Amilcar, cognomento Barcha, pater Annibalis, qui primam ſecūdum filium Annibalem inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Liuio & cæteris hiſtoriæ ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcarē aliū Liuius lib. 31. memorat, cùm ait L. Furiū prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in ea acie viciſſe.

Amilco, Carthaginenſium dux, qui cùm nauali terreſtrique bello ſæpe victoria potitus eſſet, demum in Sicilia peſte omnem ferme exercitum amiſit. Iuſtin. lib. 2.

Amilinus Euilmerodach. Vide ſupra ABIMADATOCVS.

Amilus, vrbs Arcadiæ, Steph. & fluuii nomen. Vide ANVLVS.

Amimone Danai filia & venatrix quæ dum in ſyluis iaculo ſe exerceret, Satyrum læſit & poſtmodum a Neptuno fuit compreſſa.

Aminadab, filius Ram, filii Eſron, filii Phares, 1. Paralipom. 2. Pater item Nahaſſon principis tribus Iuda. Num. 1, 1. Paral. 2, Ruth 4.

Aminander, rex Athamanum.

Aminea, regio iuxta Falernū, ferax optimi vini. Virg. lib. 2. Georg.

Sunt & Amineæ vites, firmiſſima vina, &c. Ptolemæo eſt oppidum in Campania, vbi ſunt generoſa vina. Amineum idem falernū vocat, lib. 3. Vide AMYNAS.

Aminei, populi Campaniæ, eius agri cultores qui poſtea dictus eſt Falernus: vnde Aminea vina olim dicta ſunt Falerna, vt a regione nimirū nomen ſortita: nō (vt Seruius ſomniat) ab eo quòd ſine minio eſſent, hoc eſt alba, & ruboris expertia.

Aminenſes, populi, Plin. 4. 22.

Amipſias, poeta comicus, Volater. & Suidas.

Amiſus, vrbs Pōti. vide AMASIAS AMISON.

Amiſius, fluuius Germaniæ Pōponio, quē Strabo Amaſium, vel Amaſiam vocat. Ptolæmeus Amaſium, qui Vidrū tamen alium (nimirum Viſurgim aut Viadrū intelligit) nominat hodie *Ems* vocatur a Germanis, quaſi *Enſius* corrupto vocabulo, quāquā verius eſt, Latina illa nomina ex Germanis nata deflexaq; fuiſſe. Ortus hic Vueſtphaliæ mōtanis, inter Friſios, & quos hodie Bremēſes vocāt, Oceano miſcetur. Vadianus Pomponii interpres. Plin. 4. 14. 7.

Amiſon, ciuitas Ponti nobiliſſima, vide AMYSVM, AMASIA.

Amiſōdorus, vide SIDACE.

Amiſſa, vide AMASSA.

Amiſus, Galatiæ vrbs, Ptolemæo, Simiſo à Sabellico dicta.

Amita, oppidum. Plin. 3. 11. 24.

Amital, mater Ioachaz, filii Ioſiæ, 4. Reg. 23. mater item Sedeciæ fratris Ioachaz, 4. Reg. 24. Heb. Hannital.

Amiternū, vrbs Veſtinorū in Italia, Ptol. hodie Aquilia. Ex hac Criſpus Saluſtius natus.

Amiternum, Campaniæ oppidum. Virgil.

Vna ingēs Amiterna cohors, &c. Plin. 3. 5. 37.

Amiternini populi, vel Amiterni. Plin. 3. 12. 8.

Amithaon, pater Melampodis medici & Sabirum vatis, Statius 3. Theb.

-ſolers tibi cura futuri
Amphiaraæ datur, iuxtaque Amithaone certus.
Iam ſenior, ſed mēte virēs Phœboq; Melāpus.

Amithaonius, a, um. Virg. 3 Georg.

Quæſitæque nocent artes: ceſſere magiſtri
Phyllirides Chirō, Amithaoniuſq; Melāpus.

Amitinenſes, populi. Plin. 3. 5. 62.

Amitoſcuta, regio Arabiæ. Plin. lib. 6. cap. 25

Amitrochates rex Nidorū, Cæl. Rhod. li. 18. ca. 9.

Amma, ciuitas in tribu Aſer. Ioſue 19.

Ammana, Vide PHILADELPHIA.

Ammanethus, inſula. Plin. 6. 28. 37.

Ammanitæ, genus Nabathæorum Arabum, Ioſepho, ab Ammano filio Loti. In vetere Teſtamento Ammonitæ vocantur.

Ammāum, Nomen ciuitatis, 1. Machab. 9.

Ammianus poeta quidam celebris cuius meminit Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 18. refertque ex eo diſtichō quoddam, cuius hic ſenſus eſt: Facilius multò eſſe, coruos reperiſſe albos, volanteſque teſtudines, quam rhetorem ex Capadocia vitæ probioris.

Ammiel, pater Bethſua, matris Salomonis, 1. Paralip. 3. quæ & Bethſabee dicta eſt. Filius item Gemalli, Nume. 13. Pater Machi de Lodabar, 2. Reg. 9. 1. Paralipom. 26.

Ammiſadai, Pater Ahiezer, principis tribus Dan. Num. 1.

Ammiud, Pater Eliſama, principis tribus Ephraim, Num. 1. Pater Samuelis principis tribus Simeon, Num. 34. Pater Tholomai, 2. Reg. 13. 1. Paralipom. 9.

Ammon,

Ammon, alii Hammon, dicitur Iupiter in ſpeciem arietis, ſicut colebatur in Libya: quòd ſiti eſſet Libero patri in Arabiæ deſertis, Iouemque imploraſſet, apparuerit in formam arietis, qui terram conceutiens pedibus, fontem oſtenderit. Quamobrem templo illic ædificato Ioui Ammoni, hoc eſt, arenario conſecrauit. Græci enim ἄμμον arenam vocant. De quo Iulius Perotus. Et de Ammonis delubro. Plin. lib. 6. ca. 29. Ammonis oraculu vbi Plin. lib. 5. cap. 5. Lucan. lib. 9.

Quamuis Aethiopū populis, Arabúmque beatis Gentibus ac Indis, vnus ſit Iuppiter Ammon. Sunt qui dicant lingua Aegyptia Ammon Iouem dici, hinc corrupto nomine Ammonem vocitatum. Alii tradunt Ammonem dictum ab Ammone quondam paſtore, qui primus illic templum ædificauit. Huius meminere Suidas & Ariſtophanes ἐν ὄρνισι.

Ammō pugil cæſtibus, de quo Oui. 5. Met. Hinc gemini fratres Broteaque & cæſtibus Ammon inuicti, vinci ſi poſſent cæſtibus enſes.

Ammon, Tritonis filius, rex Libyæ, pater Dionyſii, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, x v i i i. Iudæorum rex, regnauit annis iii. Qui dum imitaretur opera patris, quæ ille in iuuentute præſumpſerat, dolum paſſus à ſuis, in domo peremptus eſt. Ioſep. lib. 10. cap. 4. 4. Reg. 21.

Ammon & Ammonaria, apud Alexandriam ſub Decio martyrio coronati ſunt: quorum Ammō ex militibus fuit: Ammonaria ex nobilibus matronis. Euſeb. lib. 6. cap. 29. & ſequentibus.

Ammon, Geneſeos 19. Filius Lot ex filia ſua minore.

Ammonethus, inſula Arabiæ, Plin. lib. 6. cap. 28.

Ammonia, mediterranea pars Libyæ, & tota Libya ab Ammone. Step. Vide PARETONIUM.

Ammoniacus, a, um, ab Ammonia ciuitate, quæ & Paretonium dicitur Straboni libro 17 i vt Ammoniacum ſal.

Ammonius Alexandrinus ſummus Philoſophus, præceptor Origenis, vt ait Porphyrius lib. 3. cōtra Chriſtianos, a puero Chriſtianus fuit poſtquam autē ad maturam ętatem peruenit ſeſe ad philoſophiam conuertit, deſerta fide. Euſeb. lib. 6. hiſtoriæ ait Ammoniū fidē Chriſtiana cū philoſophicis ſtudiis integrā illibatamque ſeruaſſe vſque ad extremū.

Ammonius Hermæus Aegyptius, Ioannis Grammatici præceptor, quem habuiſſe aſinum ſapientiæ auditorem dicunt: rem ſane prodigioſam, ſed quam memoriæ prodidit Suidas.

Ammóthea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, vt placet Heſiod. in Theogonia: ita dicta ἀπὸ τῦ ἄμμου καὶ θέειν, quaſi per arenā diſcurrēs.

Ammyſus fluuius Cretæ.

Ammon, Primogenitus Dauid, ex Achinoā vxore. 2. Reg. 3. Filius Simonis, 1. Para. 4.

Amnus, inſulæ Dolicæ in Arabia fluuius. Plin. lib. 6. cap. 28. 37.

Amnus, Thuſcorum rex, regnauit annis xxv.

Amnyſus, vrbs Cretæ: vnde Nymphæ Amnyſiades. Stephan.

Amœbeas Citharœdus fuit caſtiſsimus, qui vxorem nunquam attigit.

Amolbus, ciuitas Magnetum, & alia Macedoniæ. Stephan.

Amometi de ſeribus liber. Plin. 6. 17. 24. id eſt, Scythiæ Aſiaticæ populis.

Amomius vir nobilis cuius tanta fuit abſtinentia, vt nunquam niſi panem album ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amon, Filius Manaſſe, rex Iuda. 4. Reg. 21, 1. Par. 3, 2. Para. 33. Iere. 1. 25, Sopho. 1, Matth. 1. Princeps item Samariæ ciuitatis. 3. Reg. 22, 2. Para. 18. Tertius quidam, de quo Nehem. 7.

Amona, vrbs in terra Iſrael verſus mare mortuum, quod eſt in parte orientali Iudææ, iuxta quam Gog ſepultus iacet, Ezechiel. 39.

Amordei, populi, Plin. lib. 6. cap. 17. videntur idem qui ſupra Amardi: placet primas duas ſyllabas per a ſcribi.

Amorges, ex Caru ducibus vnus, qui in Caria occiderūt. Herodo. lib. 5. In eas inſidias Perſæ noctu incidentes, obtruncati ſunt cum ducibus ſuis Dauriſe & Amorge & Siſamace, nec non Myrſæ Gygis filio.

Amórgos, inſula vna ex Cycladibus, Straboni. Vide Stephanum & Plinium 4. 12. 88.

Amorrhæi, populi quidam qui libanum montē a tergo Phœnicis tenent. Alii Galaad montem, inter flumina Iacob & Arnonem. Alii mōtanam Pharan inter Sina & Cades-barne occupabant. Gen. 15.

Amorrhæus, Filius Chanaan. Gen. 10.

Amorois, fluuius. Plin 4. 12. 145.

Amos, Pater Iſaiæ prophetæ. Iſa. 1.

Amos Propheta vnus ex duodecim, cuius prophetia extat.

Amos Aegyptius pater fuit Climonachorum, quos ore aperto menſæ iubebat accumbere, ne parce comedentium virtus appareret.

Amoſa, ciuitas tribus Beniamin, Ioſ. 18.

Amos Syrach, Iudęorū dux, regnauit annis xiiii. Cuius fuit tanta caſtitas vt cum vxore nunquam fuerit congreſſus, ſed eidē amorem virginitatis in animum induxerit.

Amôlis, Aegyptiorum rex, regnauit annis x x v. Euſeb.

Ampe, ciuitas ad mare rubrū. Steph. & Herod. lib. 6. Gentile eſt Ampæus.

Ampêla, oppidum Cretæ. Plin. 4. 12. 34.

Ampeloeſſa, oppidū in Decapolitana regione, quæ Syrię proxima eſt, authore Plinio 5. 18. 16.

Ampelos, inſula ſeu promontorium, Straboni in Samo, ex aduerſo Drepani montis Icarii. Sed & iuga omnia quæ totam Samum faciūt montoſam eodem nomine vocant.

Ampelos, ciuitas Cretæ, Ptolem. Macedoniæ oppidum, Plin.4.10.17. Ciuitas Liguriæ, Stephano: item promontorium & portus Sami & Cyrenes.

Ampelos Bacchi amaſius, Ouid.3.Faſt. Ampelon intôſum Satyro Nymphaque creatū Fertur in Iſmariis Bacchus amaſſe iugis.

Ampeluſia, promontorium Africæ in Mauritania. Ampeluſiam (inquit Pomp.Mela) Græci, Afri aliter, ſed idem ſignificate vocabulo appellant. In eo eſt ſpecus Herculi ſacer. Plin.5.1.2. Promontorium Oceani occidui extimū Ampeluſia nominatura Græcis. Eſt autem ſitum in Mauritania, vltra Herculis columnas, vbi quondā Luſa & Cocta fuere oppida: poſtea Tingi, à quo Tingitana Mauritania dicta.

Amphalici, vide PAAAVABI.

Amphane. vrbs Dorica. Steph.

Amphapalia, locus Cretæ. Strabo.

Amphaxites, qui circa Axium fluuium habitat. Steph.

Amphe, vna Cycladum, vide CASOS.

Amphêa, vrbs Meſſenæ. Steph.

Amphiala, oppidum Atticæ, Straboni.

Amphiarai balnea, locus eſt Atticæ, vt ait Stephanus in *ἅρμα*.

Amphiaraus, Oiclei filius, à quo Oiclides dict⁹, & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit, ſed ille præſciēs ſe illinc non rediturum, latuit: & cum diu inueniri nō poſſet, tandem ab Eriphyle vxore ſua, aureo monili ab Adraſto rege corrupta, proditus eſt: atque ita proficiſci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt. filios habuit Tiburtū, Coraiem, & Catillū. Ouidius

Notus homo merſis Amphiaraus equis.

Huius meminit Statius libro 1. Thebaidos,

Non tu ipſe pater, non docte futuri
Amphiaraë vides. Steph in *ἅρμα*.

Amphias Tharſius fuit, qui ex infima ſorte ad ſummas opes euectus, quum amicum tāquam degenerem multis probris affeciſſet, tandem velut reſipiſcens ſubieçit: Sed & nos ex iiſdem ſeminibus ſumus. Quæ vox ab aſtātibus ſumma lætitia eſt excepta.

Amphigenia, vrbs Meſſeniç vel Maſticiç. Steph.

Amphiro, Heſiodo in Theogonia, fuit Nimpha Oceani filia.

Amphicrates quidā hiſtoriographus qui libros De viris illuſtribus ſcripſit, Cæl.Rhod.lib.13.

Amphictyon, Deucalionis filius, poſt Cranaum Atticę imperauit: huius inuētum ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem.

Amphictyon, Heleni filius, ampliſſimum illud Græciæ conſiliū inſtituit, quod Amphictyonicū eſt appellatum. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 14. Cōſtabat autem ex ſeptē Græciæ ciuitatibus. Strab. lib. 9. Cui concilio qui præerant, Amphictyones vocabātur. vnde decreta Amphictyonum citat Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte. Hinc etiam dictæ leges Amphictyonicæ, quibus ad concordiam excolendam inuitabatur. Bud. in Annotat. prioribus & Eraſmus in Chiliadibus: hic primus aquā vino miſcuit, quo nomine frugi homines ſunt viſi quos meraca prius incuruabat potio. Cęl. Rhod. lib.7.cap.15.

Amphidamas, Buſiridis filius, quem Hercules vna cum patre hoſpites immolate interfecit.

Amphidoli, ciuitas Triphyliæ. Steph.

Amphigenia, ciuitas, cuius meminit Satius 4. Thebaidos 36.

Huic parere dati, quos fertilis Amphigenia,
Planaque Miſſena, mōtanaque nutrit Ithone.

Meminit & Homerus.

Amphilochium, oppidum. Plin. 4.1.15.

Amphilochus, filius Amphiarai & Eriphiles, rex & augur apud Græcos. Myradula in hymnis.

Amphilochi aut monitus adiit male ſana nefaſtos. Homerus in Odyſ. Vide AMPHIMACHVS.

Amphilochus, Athenienſis philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro libro 1. De re ruſt.

Amphilochi, aut Amphilochici, ex Argo Amphilochico oriundi. Steph.

Amphilyſus, fluuius, ab Aſſoro mōte Sami fluit. Steph.

Amphilytus, Acarnanus ariolus. Herodoto li.1.

Hic diuina pompa fungens hic vaticinatus eſt,
Eſt nummus proiectus, item ſunt retia tanta:
Nocte meant thynni claro ſub ſidere lunæ.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius, quē Homerus cū aliis Græcorū ducibus Troiam veniſſe ſcribit. Vide AMPHILOCHVS.

Amphinome Nimpha à circumpaſcendo quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & littora circa quaque depaſcunt.

Amphimalis, ſinus Cretæ inſulæ Ptolemæo: hodie S.Nicolaus vocatur. Stephanus.

Amphimalium, vel Amphimla, ciuitas eſt Cretæ, Plinius.4.12.33.

Amphimedō Libycus quidam, qui in aula Cephei regis, aduerſus Perſeum pugnans occiſus eſt. Ouid.5.Metam.

Amphinomus & Anapius Siculi fratres, quum Aetnæ incendio Catana vrbs, & omnia prope Siciliæ loca deflagrarent, parētes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Silius: Tum Catane nimium ardenti vicina Typhęo, Et glomeraſſe pios quondā celeberrima fratres. Auctores Aetnæ Amphinomus fraterque pari ſub munere fortes, Qui iam vicinis ſtreperent incendia tectis, Accipiunt pigrumque patrem, matremque ſenilem.

Amphion, filius Iouis ex Antiope Nictei filia, quæ cùm Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (vt apud Hyginū legitur) aut certe Epopeo (vt in Corinthiacis habet Pauſanias) per dolum eſt cōſtuprata: qua recognita, Lycus vxorem repudiauit

pudiauit: quam Iupiter iam viduã compreſſit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiẽs Dirce, cum qua ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum ſuum clam cum Antiope conſueſcere: eamque ob cauſam famulis imperauit, vt carceri eam includerent. Verùm inſtante iam tempore partus, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Citheronem montem confugit: ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quæreret, in biuio gemellos edidit: quos paſtores pro ſuis educarunt, & alterum quidem Zethum appellarunt, Ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν ὁδῷ, ὅ ἐστι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi poſtea adulti, cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, tauroque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec eius miſertus Bacchus in fontem ſui nominis eam commutauit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, vt teſtudinem a Mercurio dicatur accepiſſe, cuiuſque ſono ſaxa ad vrbis Thebanę conſtructionem attraxiſſe. Horat. in Arte poetica,

Dictus & Amphion Thebanæ cõditor arcis
Saxa mouere ſono teſtudinis, & prece blãda.

Sepultus eſt vna cum fratre ſuo Zetho in Ithacæa vrbe Bœotiæ. Steph. De Amphione lib. 1. Apollonius Rhodius in Argonauticis. cum autem mouiſſe ſaxa ſcribit Albericus, nihil aliud fuiſſe, quam melliflua oratione ſuaſiſſe ignaris atque rudibus hominibus, & ſparſim degentibus, vt in vnum conuenirent, & ciuiliter viuerent, & in defenſionem publicam ciuitatem mœnibus circundarẽt. Quod autem a Mercurio citharam ſuſceperit, id ſignificat eum eloquẽtiſſimum fuiſſe. Ex Bocat.

Amphion, filius Iaſii, regnauit (vt dicit Leontius) Orchomeno Minyceo & in Pylo vocatus alio nomine Argus, cui vnica fuit filia nomine Chloris. Bocatius.

Amphipolis, ciuitas, Thraciam Macedoniæ iungens, dicta quòd eam Strymõ amnis circunfluat. Vide Steph. & Plin. 4. 10. 23. & 5. 14. 20. & 10. 8. 8. Macedonię vel Thraciæ ciuitas, vel potius inter Thracia Macedoniamque ſita, Philippo Macedoni & Atheniẽſibus bellorũ cauſam dedit, quam Braſides Lacedæmoniorum dux bello Peloponẽſiaco occupauit. Tucydides. Eſt & ciuitas Syriæ iuxta Euphratẽ, a Seleuco condita, Syri Turmedam vocant.

Amphiroẽ, Nympha, ab vndecunque fluendo.

Amphiſa, fluuius in Phocide.

Amphisbæna, ſiue Amphiſibæna, ſerpentis nomen in Libyæ deſertis naſcentis, duo habentis capita, quorum alterum loco ſuo eſt, alterum loco quo cauda eſt: quæ cauſa eſt vt capite vtrinque venenum fundẽte, ſerpat tractibus circularibus. Plin. libro 20. cap. 20. & 8. cap. 13. Solin. cap. 40. Lucanus,

Et grauis in geminum ſurgẽs caput Amphiſibæna.

Amphiſcii vocãtur ii qui ſub æquinoctiali circulo habitãt, eo quòd quadruplici verberẽtur vmbra: nam ſole exiſtẽte in alterutro punctorum æquinoctialiũ, id eſt, in principio arietis aut libræ, vmbra eorum matutina iacitur verſus occidente, veſpertina verſus oriẽtem. Sole autẽ Cancrum aliquodue ex cæteris ſignis ſeptentrionalibus perambulante, vmbram habet auſtralem: contra verò ſeptentrionalẽ ſole ſub Capricorno aliquóue alio auſtralium ſignorum iter faciente. Cælius Rhod. libro 24. capite 17. hos Antiſcios vocat.

Amphiſſa, vrbs Locrorum, qui Ozolæ dicũtur, ita dicta, teſte Stephano, quod vndique montibus cingatur: vel ab Amphiſſa, Macaris & Apollinis filia. Hermol. in Plinii lib. 39. cap. 3. Lucan. lib. 3. Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſáque Cyrrha.

Hinc Amphiſſæi, qui Delphicum templum diripuerunt, vt eſt videre apud Demoſthenem in oratione pro Cteſiphonte.

Amphiſſene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphiſtides vir quidam qui tãtæ fuit ſtultitiæ vt ignoraret vtrum ex parẽte eſſet prognatus.

Amphiſtenes vir Lacedæmonius qui cum Dianæ ſacra faceret in furorem eſt conuerſus, Pauſan. libro 3.

Amphiſtos, puella, Tortellius.

Amphiſtratus, Amphitus, vide TELCHIVS.

Amphitheatrũ, locus Athenis ſpectaculorum gratia, forma rotunda, & veluti ex duobus conſtãs theatris, vnde Amphitheatri nomen impoſitum. Theatrum autem, Hemicycli ſpecie conſtructum erat, ἀπὸ τοῦ θεῶμαι quod eſt video, appellatum. Conſuetudo eius a Græcis ſumpta eſt. Nam quum agrorum cultores feriatis diebus ſacra diuerſis numinibus per agros celebrarent, Athenienſes hoc in vrbanum ſpectaculum tranſtulerunt, Theatrum Græco vocabulo appellantes, quòd eò conueniens turba, e longinquo ſine aliquo impedimento ſpectaret. Hunc morem poſtea Romani, vt pleraque alia, in vrbem tranſtulerunt Sipontin. Martialis,

Omnis Cæſareo cedat labor Amphitheatro.

Hinc ludi Amphitheatrales, qui in Amphitheatro fiebant.

Amphithoe Nympha à curſitando dicta.

Amphitheus Thebanorum dux qui bello Græcię Lacedęmonios implicauit, Plu. in Lyſandro & Pauſ. libro 3.

Amphitryon, III Athenienſium rex, regnauit annis x, cuius ætate templum Delii conſtructum eſt ab Eriſichtone filio Cecropis. Euſeb.

Amphitrite, Nerei vel Oceani & Doridis filia, Neptuni vxor; cuius nuptias cùm a princi-

pio fugeret, virginitatem ſeruare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæſitam tandē ad radices Atlantis montis inuenit, & vt Neptuno iúgeretur, perſuaſit. Hinc a poetis maris dea fingitur, ex qua natus eſt Triton, vt canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari. Ouidius,

-nec brachia longo
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Dicta περὶ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, hoc eſt, quòd mare terram circumquaque atterat, vel ἀπὸ τὸ τρεῖν, quod eſt terere. Mare enim circū ſe nauigantes pereundi terrore inſequitur. Heſiodus in Theogonia.

Amphitrope, pars Antiochidis tribus. Steph.

Amphitrix vxor Neptuni.

Amphitryo, princeps Thebanus Alcei & Alcmenæ filius Herculis matrem duxit: cui illa hac conditione nupſit, vt mortem fratris ſui à Telebois occiſi, vlciſceretur. In qua expeditione Iupiter imagine eius aſſumpta, toto trinoctio cum ea concubuit: quæ quāuis antea ex viro grauida eſſet, inſuper tamen ex Ioue cōcepit, eodemque tempore Ioui Herculem, Amphitryoni Iphiclum peperit. Hinc Amphitryoniades patronymicum, & per epentheſim Amphitryonides, quo Poetæ vtuntur pro Hercule, Amphitryonis renera filio: quamuis ob rerum geſtarum magnitudinem nonnulli originem eius ad Iouem retulerint. Virg. Aeneid. 8,

Interea cùm iam ſtabulis ſaturata moueret
Amphitryoniades armenta.

Amphitut & Thelechius, Caſtoris & Pollucis aurigæ, à quibus Heniochorum ortū habuiſſe conſtat. Plin. lib. 6. & Strabo.

Amphryſus, fluuius Theſſaliæ vel Magneſiæ, iuxta quem Apollo pauit armenta regis Admeti. Lucanus,

-flumine puro
Irrigat Amphryſus famulātis paſcua Phœbi.

Virgilius in Georgicis.

-& memorande canemus
Paſtor ab Amphryſo.

Alius eſt in Phrygia eiuſdē nominis, reddēs mulieres ſteriles. Plin. lib. 31. cap. 2. Hinc Amphryſiacus. Papin.

-Amphryſiaco paſtor de gramine carpſi.

Eſt & nomen duarum vrbium. Stephanus. Phocidis vrbem facit AMBRYSVS. Et Amphryſia vates, pro Sibylla, id eſt Apollinea. Virg. lib. 6, Aeneidos.

Ampracia, eadem quæ Ambracia ſuprà.

Ampre oppidum. Plin. 6. 28. 66.

Ampreutelazi, populi. Plin. 6. 4.

Ampſa caſtellum in Numidia Pomponius Mela lib. 1.

Ampſaga, fluuius Numidiæ. Plinius 5. 2. 17. 19. & 5. 3. 1.

Ampſalis, ciuitas Sarmatiæ in Aſia, Ptolemæo.

Amphyx, Nomen viri proprium. Ouidius. 12. Metamorphoſeos. Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Oecli Fixit in aduerſo cornum ſine cuſpide vultu?

Ampycides, Mopſus Ampyci filius. Ouid. 8. Metamorph.

Ampycideſque ſagax, & adhuc à coniuge tutus Oeclides. Et lib. 12.

Ampycus, Tytanoros filius, qui ex Chloride (ait Apollonii commentarius) Mopſum augurem ſuſcepit, à quo Ampycides appellatur. Ouid. 12. Metamorph.

Nec tu credideris tantum cecinisse futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx Patrenſis nobilis Pelidis filius. Pauſan. libro 3.

Amrà, Filius Caath, filii Leui. Exo. 6, 1. Par. 6. 23.

Amri, Pater Zacchur, Nehem. 3.

Amri, Princeps militiæ ſuper Iſrael. rex tandem conſtitutus, regnauit annis XII, 3. Reg. 16, Mich. 6. Pater Athaliæ, matris Ochoziæ filii Ioram, 4. Reg. 8. Filius Bechor, Filii Beniamin, filii Iacob, 1. Paral. 7.

Amraphel, rex Sennaar. Gen. 14.

Amſaga, vide AMPSAGA.

Amſanctus, loc⁹ in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulphureas habens aquas, quæ quòd vndique ſyluis anguſtiiſq; clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem, vt propius accedentes eo necentur. Hinc factus eſt locus fabulæ, in Amſancti vallibus inferorū ſpiraculū eſſe. Ci. 1. de Diuin. Quid enim nō videmus, quam ſint varia terrarum genera: ex quibus & mortifera quædam pars eſt, vt & Amſancti in Hirpinis, & in Aſia Plutonia, quæ vidimus? Vir. Aen. 7,

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Amſancti valles, &c.

Amthar, nomen loci in tribu Zabulon, Ioſ. 19.

Amulius, rex Albanorum, Procæ filius, Numitoris frater natu minor, quem imperiò pepulit, filiumque eius Lauſum necauit: filiam verò Italiam Veſtæ ſacerdotem fecit, vt ſpem ſobolis auferret. Liui. lib. 1. ab vrbe condita. Hanc Mars compreſſit, vnde nati Remus & Romulus: quos cum matre Amulius præcipitari iuſſit in Tyberim. Hos Fauſtulus paſtor reperit, vxorique ſuæ Accæ Laurētiæ meretrici alendos tradidit. Seruius. Occiſus fuit a Remo & Romulo gladiatoribus, & regnum auo Numitoris reſtitutum. Diuerſimode a diuerſis hæc fabula narratur, præſertim ab Euſebio, Plutarcho in Romulo, Tito Liuio lib. 1. Deca. 1. Dionyſ. lib. 1. & Eutrop. etiam lib. 1.

Amulius pictor nobilis qui Mineruam depinxit, quæ ſpectantem ſpectabat quacunque aſpiceretur. Plin. lib. 35.

Amus, ciuitas Cariæ, ἄμος. Steph.

Amxyrus, quaſi abſque raſura, cognomen Iouis: nam Iupiter imberbis colebatur a Campanis. ab ἀ, & ξυρίνω. Vide ANXVR.

Amycla, vna è filiabus Niobes, quā tradit Pauſanias.

ſanias cum Meliboea ſorore ſeruatam, implorata Latonæ venia. Homerus tamen omnes interiiſſe tradit. Hermol. in Plin. lib. 36. cap. 5.

Amuiates Turcarum rex fuit, qui imperium Turcicum multis oppidis, ciuitatibus & prouinciis occupatis longe lateque propagauit anno Domini 1426.

Amyclas Lacedæmonis filius, Cretenſis Steph.

Amyclæ, Laconię ciuitas, Tyndari regia, in qua Caſtor & Pollux educati ſunt. Vnde Virgil.
Talis Amyclei domitus Pollucis habenis
Cyllarus, &c. Vide Seruium.

Amyclę, in Italia inter Caietam & Tarracinam, a Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus conditæ, & ab Amyclis Laconiæ ſic appellatæ: cuius ciues ſecundum Pythagoream ſectam, ab eſu carnium & animalium cęde abſtinerent, ſerpenteſque ex vicinis paludibus natas occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cùm frequenter hoſtium aduentus falſò nunciaretur, legibus cautum eſt, ne quis porrò hanc famam ſpargeret. Vnde poſtea ex improuiſo captę ſunt Amyclę. Hinc prouerbium, Loqui volo: nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe. De Amyclis oppido. vnde etiam Tacitæ dictæ Virgil. Et tacitis regnauit Amyclis. Plin. 4. 5. 18. & 3. 5. 9. 4. & cap. 29. 8. 3.

Amyclæi coloniam miſerunt in Cretam. Onych.

Amyclæum, ciuitas in Creta, & portus. Steph.

Amiclæus ſtatuarius, Pauſa. lib. 5.

Amyclas, nauta, a quo Cæſar tempore belli ciuilis in Italiam vectus eſt. Lucan. lib. 5.
Molli conſurgit Amyclas
Quem dabat alga toro.

Amyclon, vrbs Macedoniæ ſeu Peonię, non longe ab Actio fluuio, Troianis auxilium mittens. Homer. Iliad. 2. Abydon, legendum puto. vide Steph.

Amycus, Neptuni & Melies Nymphæ filius, Bebryciorum rex, qui eam conſuetudinem habuit, vt aduenas in Bebrycium nemus ad cæſtuum certamen prouocaret, & inſidiis circumuentos ibidem interficeret. Cùm itaque Argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamē prouocatus, cognitis inſidiis, ſocios conuocauit, & ab iis adiutus, Amycum interfecit. Virg. 5. Aeneid, -qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.

Amyci portus in Ponto. Plin. lib. 16. cap. 44. Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Eius tumulus a ſupremo die lauro tegitur, quam inſanam vocant: quoniam ſi quid ex ea decerptum inferatur nauibus, iurgia fiat donec abiiciatur. Apollonius poeta ſcribit hunc Amycum a Caſtore & Polluce comitibus Herculis interfectum, quamobrē Lycus Daſcyli, qui eius loci rex erat, filius, ſacellum eis dedicauit. Hermol. in Plinii locum ſupra citatum.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metamorph.
Primus Ophionydes Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus, Aeneæ comes. Virg. lib. 9.
-inde ferarum
Vaſtatorem Amycum, &c.

Amydon, ciuitas Peoniæ, de qua auxilia miſſa fuerunt Troianis. Iuuenal. ſatyra 3.
-Et hic Amydone relicta. De Amydone colonia, Plin. 6. 28. 70. Apud Steph. acuitur vltima, vide AMYCLON.

Amylia, regio Italiæ. Vide AEMYLSA.

Amymni populi Epiri. Steph.

Amymone, Danai regis filia, vna ex quinquaginta ſororibus: quæ dum ſe in ſyluis iaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens. qui impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni axilio, id ab eo paſſa eſt, quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in Smaragdo Alexander ſculpi voluit, Strabo. libro 8. Eſt & Amymone, fons apud Plin. 4. 5. 2. 6. in Achaia.

Amymone, fons apud Argos iuxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens. Fertur enim Neptunus ab Amymone imploratus, tridentem in Satyrum emiſiſſe: illum verò leui corporis declinatione ictum euitaſſe, tridentemque in petra hæſiſſe: quem cùm inde Neptuni iuſſu euulſiſſet Amymone, fons limpidiſſimus ſubſecutus eſt. hunc Neptunus à nomine adamatę puellæ Amymonem appellauit. Plin. lib. 4 cap. 5. Strabo li. 8. Alii Amymonem dicunt tædio vitæ affectam, in fontem ſui nominis fuiſſe conuerſam. Amymon, Gręciæ fluuius ab eadem ſic dictus.

Amynę, ieſte Macrobio lib. 3. Satur. loca, vbi poſtea Falernum. Vnde Amyneæ vites. Virgil. 2. Geor. Sunt & Amynææ vites firmiſſima vina. Vide AMYNSA.

Amyntas, Alexandrum, Perdiccā, & Philippum, Alexandri Magni patrem, ex poſteriore autem Archelaū, Archidæū, & Menelaū genuit, ſed Philippus amoris erga fratres oblitus, eos trucidauit, atque ita patri in regno ſucceſſit.

Amyntas, pater Philippi Macedonis. Eſt itē paſtoris nomen apud Theocrit. & Virgil.

Amyntas, XIX. Aſſyriorū rex, regnauit ann. XLV.

Amyntas, IX. Macedonum rex regnauit annis L.

Amyntas, XVI Macedonū rex, regnauit annis V.

Amyntas, XVIII Macedonum rex, regnauit annis XIX.

Amyniæ, populi Theſprotiæ. Steph.

Amyntor, Homer. Iliad. 2. Phœnicis pater. Ouid.
Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Amyntor, vnus ex filiis Aegypti, à Damone vxore Danai filia prima nocte interemptus Hyginus in fabulis poeticis.

Amyntor, Dolopum rector. Ouid. 12. Metamor.
Quem Dolopum rector bello ſuperatus Amyntor.

Amyrgium,campus Sacarum.Steph.

Amyras,vide IOLCVS.

Amyrum, Theſſaliæ oppidum.Steph.

Amyſum,oppidum.Plin.6.9.12.Vide AMISON.

Amithaon, Crethei filius,ex Tyro ſuſceptus,homo bellicoſiſſimus, habitus inter nobiliores medicos, ex Dorippe coniuge Melampum genuit. De vtroque,Homer.in Odyſſ.& Virg. Georg.3,

-Amythaoniúſque Melampus.

Amyzon,Plin.5.29.18.

A N

Ana vel Anas,Hiſpaniç fluuius,Bethicam à Luſitania diuidens,oritur in agro Amitano vel Laminitano Hiſpaniæ citerioris, & modò in ſtagna ſe fundit, modò in anguſtias ſe reſorbet, & in totum ſe condit, ſæpiuſque naſci gaudet,demum in Atlanticum mare effunditur,vt teſtantur Strabo & Pomponius,& Plinius 3.1.10 & 4.22.9.vulgò *Guadiana*.

Ana, pater Oolibama. vxoris Eſau, Gen.36. Filius item Sebeon filii Seir Horræi, Geneſ.36. 1.Paralip.1.

Ana,nomen idoli.4.Reg.18.19,Iſa.37

Anaänus ſummus ſacerdos a Cyrenis conſtitutus,Ioſeph.lib.15.cap.5.

Anab,nomen ciuitatis ſiue montis.Ioſ.11.15.

Anabaſius,aſcenſorius.Hieronym contra Ruffinum,Idcirco Cereales & Anabaſii tui per diuerſas prouincias cucurrerunt,vt laudes meas legerent?

Anabis,fluuius Hiſpaniæ apud Ptolemæum.

Anacæa,pars tribus Hippotoontidis.Steph.

Anàce,vrbs Achaiæ,Steph.

Anacharſis,ex Scytharum genere,ſapientiæ admirandæ, quod mirum viſum eſt, quum inter hos ſolus fuerit doctus & Philoſophus repertus. Vnde prouerbium de raris hominibus,Anacharſis inter Scythas. Floruit Solonis temporibus. Cuius imaginibus inſcriptum eſt,Lingua,ventre,pudendis abſtinendum eſſe.Plinius tradit Anacharſim inueniſſe rotam figuli, cuius circuitu vaſa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habebat. Hic leges aranearum telis quàm ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus autem quo pacto abſtemius fieret: reſpondit, ſi ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat: pecuniam,faſtúmque cõtempſit. Cic.lib.5.Tuſcul.quæſtio. Is dum Athenienſium leges apud ſuos introducere conatur,vt patriæ conſuleret, à fratre eius loci rege ſagitta confoſſus eſt. Author Laertius.

Anachis vnus ex Laribus diis apud Aegyptios: hi enim quatuor eſſe Lares opinabantur Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim quos putabant ſimulatque in lucem editus eſſet homo, illius peruigilem curam agere, Alex. ab Alex.lib.6.

Anaſtis terræ filius,Pauſ.lib.2.

Anácreon,poëta Lyricus, ex Trio Ioniæ ciuitate,vt ſcriptis, ita & toto vitæ genere ſupra modum laſciuus Amauit inter cæteros puerum nomine Batillum inſigni pulchritudine, ſpectabilem & Megiſtheum.Horat.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Batyllo

Anacreonta Trium.

Periit ſtrangulatus acino vuæ paſſæ,vt tradit Plin. lib.7. cap.7. In bonore fuit apud Polycratem Samiorum regem, cuius etiam puerum Smeridiem dilexit.Aelianus.Huius poëma totum amatorium eſt,vt ſcribit Cicero, & laſciuiæ plenum.

Anactória, Acarnaniæ ciuitas, Corinthiorum colonia,Steph.Plin.4.1.9.& 5.29.31.

Anactória, ciuitas Moloſſorum in Epiro,& inſula quæ poſtea Miletus dicta eſt.Plin.

Anæa,vrbs Cariæ,a qua Anaiticus ſiue Anæiticus:vt Anæiticus lacus contra Samum:vnde Anæus Menelaus Peripateticæ familiæ, hiſtoriarum quoque ſcriptor egregius. Oppidanos eius loci Thucydides Anaitas pronuntiat tetraſyllabos. Meminit & Ephorus Anæos: vt nomen vrbi vna Amazonum dederit, quæ Anæa diceretur. Hæc Hermolaus in illud Plinii lib. 16.cap.36. Calami probatiores Gnidii, & qui in Aſia circa Anaiticum lacum naſcuntur.

Anætia oppidum maioris Armeniæ quod ab Euphrate alluitur,Plin.lib. .cap.24.

Anætis, dea quæ à Lydis colebatur,Strab.lib. 5. Anaitis dicta. Hanc deam colunt imprimis Armenii, ita more condito, vt vel nobilitate præſtantes, eius miniſterio dediſſent filias, quæ inibi corporis pudicitia in vulgus data, velut inde anguſtiores factæ, mox traduntur viris,nemine nõ coniugia id genus alacriter admittẽte.Huius deç numini dicata ſunt Sacrarum feſta: dies quoque illi ſacer, vocatur Sacra. In iis ſacris turba virorum & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, vel vſque ad ſtuporem.Celebritatis ratio ex hiſtoria eſt,quòd Cyrus per temulentiam copias Sacrarum ad internecionẽ deleuiſſet in caſtris,quæ differta vino,ſimulata fuga,reliquiſſet ipſe.Deam hãc ſunt qui Dianam interpretantur,quam a Lydis eximie coli, Herodoto credimus, & Pauſaniæ in Laconicis rebus. Sed Strabo etiam ab Armeniis inſigniter venerari prodit, præcipue Zeletica regione. Plinius lib. 33.cap.4. Strabo lib.11.& 12.Hermol.in Plinium,& Cçlius lib.10.cap.29.

Anaéticus,vel Anaiticus lacus,Plin.16.37.5.

Anager,fluuius.Vide ANYORVS.

Anágnia,ciuitas Hernicorum in Latio,vbi Antonius ſorore Auguſti contempta, & Cleopatra in vxorem ducta, monetam feriri iuſſit. Virgilius lib.7.

Quos diues Anagnia paſcit,&c.

Anagnini populi,Plin.3.5.12.

Anaitis dea à Lydis colebatur eiúſque miniſterio nobilitate preſtantes puellas dedicabant, quæ inibi corporis pudicitia.

Anaglyrus, par tribus Erechtheidis. Steph.

Anaharàth, ciuitas in tribu Iſſachar, Ioſ. 19.

Analitæ, populi. Plin. 6.28.62.

Anàmaſis, qui & Amaſis, Aegyptiorum rex, regnauit annis XLIIII.

Anamæon, adoleſcens Mæones à ſe dictos condidit, & regnauit annos CL.

Anamélech, deus Sepharuaim. 4. Reg. 17.

Anamin, filius Meſraim. Gen. 10.

Ananêlus, ſummus Iudæorum ſacerdos, ab Herode conſtitutus, ab eodémque mox ſacerdotio priuatus.

Anâni, filius Elioenai, filii Naariæ. 1. Para. 3.

Anánia, ſiue Ananias, nomen vnius ducis regis Oziæ, 2. Paral. 26. Nomen etiam ciuitatis, in qua filii Beniamin habitarunt poſt Babylonicam captiuitatem, 2. Eſd. 11. Nomen item viri cuiuſdam, de quo Actor. 5. cuius cor dicitur ingreſſus ſatanas, de quo vide Cæl. Rhod. lib. 2. cap. 13.

Ananus, Alexandriæ Epiſcopus poſt Marcum Euangeliſtam, anno primo Neronis Imperatoris. Euſeb. lib. 2. cap. 24.

Anaphe, inſula ſponte in mari enata, vt ſcribit Plin. lib. 2. cap. 87. & libro 4. cap. 12. Ammianus quoque, Emerſerunt, inquit, Delos, & Hiera, & Anaphe, & Rhodus. Dicta Anaphe ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus, & intermeſtri Luna ex inſperato comparuiſſet. Steph.

Anapanoménos, fons. Plin. 2.106.24. In Dodone, inquit, Iouis fons qui ſit gelidus & faces vniuerſas extinguat: ſi extinctæ admoueantur accendit. Item meridie ſemper deficit, vnde Anapanomenon vocant, mox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo rurſus ſenſui deficit.

Anàpias & Amphinomus fratres, de quibus Seneca libro 3. de Benef. Vicêre, inquit, Siculi iuuenes, cùm Aetna maiore vi peragitata, in vrbes, in agros, in magnam inſulæ partem effudiſſet incendium, vexerunt parentes ſuos: diſceſſiſſe creditum eſt ignes, & vtrinque flamma recedente, limitem adapertum, per quem tranſcurrerent iuuenes, digniſſimi qui magna tutò auderent. Meminit Valer. Maximus libro quinto capite quarto, Anapum vocans. Cęlius quoque libro ſexto, capite 39. Cyanen Nympham amaſſe fertur, quæ cùm Plutonem inhibere vellet, ne Proſerpinam raperet, ab ipſo contempta in ſui nominis fontem, vel ſecundum alios, in ſtagnum mutata eſt, & Anapi iuncta, in mare ſeſe exonerat. Ouidius libro quinto Metamorph.

Præterit & Cyanem, & fontes lenis Anapis.

ἄναπος, inquit interpres Theocriti, ſic dictus eſt, *ὡς ἄνευ πόνου ἄγαν βραχὺ ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.*

Anàpis, Siciliæ fluuius leniter decurrens, decem ſtadiis procul a Syracuſis labitur. Plutarch.

Anariacæ Straboni, Anariaci Plin. ad mare Caſpium adortum incolentes.

Anas fluuius. Vide ANA, & ANATIS.

Anaſa oppidum Germaniæ, Plin. lib. 6. cap. 28.

Anáſſus fluuius. Plin. 3.18.3.

Anaſtaſius, LIII Imperator, regnauit annis XXVIII.

Anaſtaſius, XLVII. Imperat. regnauit annum I, menſes XI, dies XXIIII.

Anaſtáſia ciuitas in Meſopotamia inexpugnabilis ac pulcherrima, ab Anaſtaſio Imperatore, vbi Daria erat, ædificata. Procop. libro 1. de bello Perſico.

Anataliórum regio. Plin. 3.4.14.

Anatb, pater Samgar, iudicis Iſrael, Iudic. 3.

Anatha, vrbs quam Arianus Tyron vocat. Stephan Vide AVATHA.

Anathôth, ciuitas quæ tribus miliaribus diſtat a Ieruſalem, Iſa. 10, Ioſ. 22. Item filius Bechor, filii Beniamin, filii Iacob, 1. Paral. 7.

Anatbolius, Laodicêis Epiſcopus, philoſoph⁹.

Anatholius, Coſ. Romanus, Valentiniani Auguſti v. collega.

Anatholius, alius Conſul, Agapiti collega.

Anathothia, filius Seſac. 1. Paral. 8.

Anatilio, oppidum, Plin. 3.4.23.

Anatilorum oppidum Galliç Lugdunenſis Gal. *Prouuis en Brie.*

Anatis, fluuius. Plin. 5.1.33.

Anaua, vrbs Phrygiæ. Steph.

Ananchidas luctator Philidis filius Eleus, qui victis lucta pueris & poſtea viris, eſt coronatus. Pauſ. lib. 6.

Anaúdoma, oppidum. Plin. 6.29.58.

Anaúrus, lenis fluuius in Theſſalia, oriens in Pelio monte: ſic dictus, quòd ex ſe neque auram neque nebulam mittat. Lucan. lib. 6.

Quique nec humentes, nec rore madentem
Aera, nec tenues ventos aſpirat Anauros.

De hoc fluuio, vel potius torrente Apollonius poëta in Argon. libro. 6. Sunt qui dicant Nilũ hoc nomine vocari, quòd ſit ſine aura.

Anaúſis, apud Flac. in Argonaut. procus eſt Medeæ, Alanorum & Hentochorum rex, poſtea à Styro riuali interfectus.

Anaxâgoras, Clazomenius philoſophus, Anaximenis diſcipulus, in phyſicis præcellens. Hic non modò generis gloria & diuitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus totum patrimonium ſuis ſponte reliquit: & cùm ab eis negligentiæ inſimularetur: Quid ergo, inquit, nonne vos iſta curatis? Mox abſcedens, ad ſpeculandum rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, rei & priuatæ & publicæ omnino negligens, & incurioſus adeò, vt cuidam ipſum ita compellanti: Nullàne tibi patriæ cura eſt? dixerit.

Mihi verò patriæ cura & quidem ſumma eſt, digitum in cælum intendens. Hic cùm poſt diutinam peregrinationem in patriam reueniſſet, poſſeſſioneſque deſertas vidiſſet: Non eſſem, inquit, ego ſaluus, niſi iſtæ periiſſent. Qui pluris faciens culturam ingenii, quam prædiorum, famigeratus fuit inter philoſophos. Lampſaci periit. Strozzius pater. Hoc magnanimus ſenſit Anaxagoras. Cuius morientis præclarum dictum refert Cicero libro Tuſculanarum quæſtionum 1. De hoc Suidas & Diogenes Laertius plura. Fuere item eodem nomine alii tres. Primus, de Iſocratis diſciplina veniens ſtatuarius: Alius, cuius meminit Antigonus: Tertius, grammaticus Zenodori diſcipulus. Author Diogenes Laertius.

Anaxagoras Athenienſis ſtatuarius, Pauſ. lib. 3.

Anaxandrides Lacedæmoniorum rex, Pauſanias libro 3.

Anaxandrides, comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 1. vicit vna, vt ſcribit Suidas.

Anaxantini, populi Italiæ. Plin. 3. 12. 2.

Anaxarbani, populi Ciliciæ, ab eadem vrbe ſic dicti, apud Plin.

Anaxarchus, philoſophus Abderita, ſectator Democriti, habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehenſus, coniectuſque in pilum ptiſanæ, ſiue mortarium ſaxeum, quod Græci ὄλμον vocant, ibique ferreis malleis contuſus, adeò tolleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, vt verbum illud memorabile conduplicauerit, Tunde, tunde Anaxarchi follem (alias pilam) Anaxarchum enim non tundis. Ad vltimum amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam & commanducatam, in os eius ira patulum conſpuiſſe dicitur. Teſtes ſunt Laertius, Valerius, Cicero 3. de Natura deorum: & 2. Tuſculan. Meminit eius etiam Ouid in Ibin,

Aut vt Anaxarchus pila minuaris in alta.

Floruit autem Anaxarchus Olymp. ex Suida.

Anaxarete, puella Cypria, ex Salamine oppido, forma inſignis, & regia ſtirpe ſuperba: quam cùm Iphis infimæ ſortis iuuenis perditiſſimè adamaret, & ab ea ludibrio haberetur, doloris impatientia ſeſe ad fores eius ſuſpendit: cuius funus cum Anaxerete ſiccis, immotiſque oculis intueretur, in ſaxum eſt conuerſa. Ouid. Metamor. 4.

Anaxarus, ciuitas Mediterranea Ciliciæ. Plin.

Anaxenor, citharœdus, quem Tyana ciuitas valde extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor ciuitatum ei tributa legenda tribuit, vt ſcribit Strabo.

Anaxicrates Athenienſium rex, Pauſ. lib. 3.

Anaxias ducis Thebanorum nomen apud Pauſan. lib. 3.

Anaxilas, poëta comicus, cuius meminit Suid.

Anaxibia ſoror Agamemnonis, Pauſan. lib. 1.

Anaxilas Rhegiorum tyrannus, qui vbi nauali prælio Zanclæos viciſſet, tantam tyrannidem exercuit, vt ſupplices etiam factos trucidare, reliquos verò cum vxoribus & liberis vendere iuberet, Pauſ. lib. 4.

Anaxilaus Lacedæmonius, cuius meminit Plutarchus in Alcibiade. dicit enim Anaxilaum & Lycurgum à Lacedæmoniis in vincula coniectos, in iudiciumque vocatos, ac deinde omni ſupplicio abſolutos, è vinculis exiiſſe.

Anaximander, Mileſius philoſophus, Thaletis ſodalis, auditor ac ſucceſſor, primus terræ mariſque circuitus deſcripſit, & ſpheram conſtruxit. Laertius præterea cylindri formæ eſſe terram aſſeruit tantæ profunditatis, vt ad altitudinem profunditas tertia inueniatur. Is infinitatem rerum poſuit, qua omnia naſcerentur, vt refert Cicero Academicarum quæſtionum libro 4. Horologium & Gnomonem inuenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit.

Anaxidamus Euxidami filius Spartanorum rex, Pauſ. lib. 3.

Anaximenes, philoſophus, Emiſtrati filius, Anaximàdri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit, quo Sardis capta fuit. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat. cuius condenſatione ac rarefactione cuncta gigni putauit. Motum verò ab æterno eſſe dixit: terram ex aëre conſtipato, primum omnium actam, latam, magnam, idcirco abſque ratione ſuper aerem contineri. Solem, lunam, cæteraſque ſtellas à terra ortum habere. Aerem infinitum aſſerebat, eúmque deum ſtatuebat, vt eſt author Cicero Academic. quæſt. lib. 4.

Anaximenes ſophiſta Alexandri Magni tempore vixit, de quo hæc Pauſanias lib. 6. Alexander ira percitus cum Lampſacenis, qui rebus Perſicis aduerſus Alexandrum fauiſſent, extrema eſſet minatus, Lampſacenum verò habita ratione vxorum & liberorum, ipſius denique patriæ ſupplicatum Anaximenem amandaſſent ad Alexandrum qui & Alexandro & ipſi Philippo notus erat, Alexander autem cauſa illius aduentus audita, iuraſſet, vocatis in teſtimoniū diis Græcorum ſe, quicquid ille petiiſſet contrarium facturum. Hac in re (inquit Anaximenes) mihi gratificare ò rex: vendas ſub haſta mulieres Lampſacenorum & liberos, totum oppidum ſolo æques, templa deorum includas, Alexander cùm nihil contra dolum comminiſci poſſet, veniam dedit Lampſacenis inuitus.

Anaxini, populi in quarta regione Italiæ, Plin. 3. 72. 2.

Anaxippus poëta comicus, tempore Anidoni & De-

doni & Democriti, Polioreetes.

Anaxithéa Danais, ex Ioue peperit Olenum, Steph.

Anaxius fluuius per Feltrenſem agrum fluens.

Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lyſidicen ſororem Pithei ex Pelope & Hippodamia, vt habet Plutarchus.

Anaxylides, philoſophus, de quo Hieronymus cõtra Iouinianum ſcribit, quod in lib. ſecundo philoſophiæ ferat, Potoriam matrem Platonis phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitretur.

Anaxippus Myndæus Herculi ſtatuam conſecrauit, Pauſ. lib. 5

Anaxiroa Coroni filia Epei vxor, Pauſ. lib. 5.

Anazárba, vrbs Ciliciç, ab Anazarba conditore, Oppiani poetæ patria, Stephanus.

Anazarbéni, populi. Plin. 5, 27. 10.

Anazerinorum, tetrarchia. Plin 5. 23 s.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, vnus ex Argonautis. Hyginus in fabulis.

Ancæus, Neptuni filius, patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab eodem commemoratur Hygino. Is (vt ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: quum autem vineam plantaret, nimium graui labore ſeruos premebat: quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquã percepturum. Ancæus verò poſteaquam vua maturuit, lætus vindemiabat: coactaque vindemia, vinum ex lacu ſibi hauriri iuſsit, increpans eum, qui futurum prædixerat, vt nunquam eius vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoueret, dictum illius in memoriam reuocauit. Cui ſeruus, Multa cadunt inter calicem, ſupremaque labra. His verò dictis quidam accurrit, nũtians quam maximum aprum vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abiecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinauit, ab eoque dente ictus interiit. Vnde natum eſt prouerbium in eos, quibus præter ſpem aliquid euenit: quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit, Multum intereſt inter os & offam. Vide Eraſ. Adag. Meminit huius Appollonius Rhodius, & eius interpres.

Ancarra, oppidum Italiæ. Steph.

Anchaces, dux aut imperator contra Aeæten Colchorum regem, fratrem Perſæ. Valerius 6. Argon.

Doctus & Anchaces, patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Ancharia Octauiæ mater, Plut. in Ant.

Anchemolus, filius Rhœti, Marrubiorum regis in Italia, cui cùm pater Caſperiam, ſeu Caſpiam nouercam ſuperinduxiſſet, priuignus eandẽ ſtuprauit, quo cognito cùm pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens

ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen, à Pallante Euandri filio occiſus eſt. Virg. lib. 10,
-& Rhœti de gente vetuſta.,

Anchemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ. Vide ANTEMOLVS.

Anchelius mons ab Anchiſæ monumento dictus, iſque eſt iuxta Orchomenem, Pauſ. lib. 8.

Anchesmus, mons Atticæ, in quo eſt Iouis Anchesmii ſtatua, Pauſ. in Attica.

Anchiala, ciuitas Ciliciç (alias Siciliæ) de qua Strab. libro. 14. Poſtea eſt Anchiala paulò ſupra mare ſita, Sardanapali opus, vt Ariſtobulus ait. Anchiales meminit Plinius 5. 27. 5. Ex hac vrbe fuit Anthenodorus, qui non a Sardanapalo, ſed ab Anchiale Iapeti filia conditam vult Cydmi matre, à quo nomen vicino flumini. Ouidius libro 1. Triſt.

-& ab his per Apollinis vrbem
Vecta per Anchiali mœnia fundat iter. Steph.

Anchialos, vrbs Thraciæ ſita in intimo ſinu, atque vbi Pontus alterum ſui flectum angulo finit, non procul a Magna Apollonia.

Anchialum, oppidum apud Plinium 4. 11. 27.

Anchialos, aſtrologi nomen, cuius meminit Cicero lib. de Diuinat.

Anchimol ſophiſta Elienſis cui pro potu ſola aqua, pro cibis ficus eſſe conſueuerant.

Anchiromachus nauigium eſt aptum ferendis anchoris cæteriſque nauticis inſtrumentis.

Anchion curſor nobilis Lacedæm. lib. 3. Pauſ.

Anchiſa, oppidum Italiæ. Steph.

Anchiſes, Capis filius, ante bellum Troianum, nemorum latebras & ſolitudines coluiſſe fertur, gregibus & armentis intetus fuit: quibus cum vacaret, a Venere adamari cœpit, & cum ea concubuit, vnde natus eſt Aeneas apud Simoenta Troiæ fluuium. Seruius. Porrò cùm ſe Veneris concubitu vſum fuiſſe iactaſſet, ab eadem oculis eſt priuatus, propterea dicunt eum Troianorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Troia cum nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Aeneas humeris impoſuit, ſecumque Drepanum vſque Siciliæ vrbem vexit, vbi fatis conceſſit Virgilius,

Tunc ille Aeneas, quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad vndas?

Anchorarius mons. Plin. 13. 15. 16.

Anchurus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis, cap. 9. Circa Celænon Phrygiæ oppidum terrę hiatus cum aqua domus complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum. Midas rex oraculo monitus, vt res eò pretioſiſsimas coniiceret (ita enim futurum, vt terra coiret) auro & argento iniecto nihil opis attulit. Anchurus regis filius, quum nihil in vita humana pretioſius anima ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timotheæ vxori, equum aſcendit, inque hiantem locum concitatus eſt. Poſtquam in

vnum terra rediit, auream Iouis Idæi aram eo in loco dedicauit. Calliſthen.2. Metamorph.

Ancile, ſcutum breue, authore Feſto, ita ex vtroque latere reciſum, vt nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimúmque eius latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilii tempeſtate de cælo decidiſſe, vnáque editam vocem, omnium potentiſſimam fore ciuitatem, quandiu in ea mãſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura, ne internoſci cæleſte poſſet. De hoc Ouid.3.Faſt.

Ecce leui ſcutum verſatum leniter aura
Decidit: à populo clamor ad aſtra venit.

Et paulò poſt,

Idque Ancile vocat, quod ab omni parte reciſum eſt:
Quemque notes oculis, angulus omnis abeſt.

Ancon, onis, vel Ancona, næ, vrbs totius Piceni celeberrima, in littore Adriatici maris a Siculis condita, portum habens inſigni opere à Traiano Cæſare extructum. Nomen habet à ſitu, qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo ſinuoſum, ἀγκῶνα appellant. Plin. lib.3.cap.13. Ab iiſdem colonia Ancon, appoſita promontorio Cumero in ipſo flectentis ſe oræ cubito, Lucan.lib.2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Ptolem. & Pompon.

Ancónis ſitus & gnomon, Plin.2.7.4.4. Anconis promontorium quod, 3.13.8.

Ancóre, vrbs Bithyniæ, Antigonia poſtea dicta, deinde Nicæa. Steph. Vide NICAEA.

Anculi & Anculæ, dii deæque ancillarum.

Ancus Martius, quartus Romanorum rex, nepos Numę ex filia. Hic Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montem vrbi addidit, Ianiculum ponte Sublicio vrbi coniunxit, Romanorúmque limites ad mare vſque promouit, vbi & Oſtiam condidit. fertur pręterea primus carcerem inſtituiſſe ſic ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id eſt, a cubito dictus, quem incuruũ habuiſſe dicitur, vt ait Seruius. Tit. Liuius libro 1.

Ancyra, Plin. lib.5.cap. vltimo, duarum vrbium nomen, quarum altera eſt Phrygiæ, altera Galatiæ. Hinc ſynodus Ancyritana in iure pontificio. Dicta Ancyra ab ancoris nauium captarum à Mithridate, quos Ptolemæus Aegypti rex, ſuppetias Gallo-Græcis miſerat. Stephanus.

Ancyra, metropolis Ptolemæo, lib.6.cap.1. Mediacus nunc dicitur, teſte Volaterrano. Plin. 5.32.19.25.

Ancyrion, oppidum Italiæ. Steph.

Ancyron, vrbs Aegypti. Steph.

Andabatæ, populi, aliàs gladiatores, clauſis oculis pugnantes. Cic. Treb. lib.7. Epiſt. fam. Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus. Vide in Chiliadibus Eraſ.

A N

Andania mulieris nomen apud Pauſ.lib.4.

Andanîa, ciuitas eſt in Peloponneſo. Strabo. Stephanus Meſenen regionem, & ſimiliter vrbẽ in ea ſic nominari ſcribit.

Andânis, apud Strabonem, fluuius eſt Carmaniæ regionis. Mela & Plin.6.23.69.

Andare, populi. Plin.6.19.11.

Andânum, vrbs Cariæ. Vide Stephanum in Bargylla.

Andebonthus filius legitimus Cuntonis Anglorum regis, ægreferens Aroldum filium nothum eiuſdem Cuntonis patri ſucceſſiſſe, mortuum Aroldum refodi iuſſit, eiuſque corpus in mare proiici. Volater.

Andegáuia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanóque proxima. Gal. *Angiers*.

Andegaui, populi, qui & Andes. Tacit. lib.3. Erupêre primi Andegaui ac Turonii, quorũ Andegauos Acilius Auiola legatus excita cohorte, quæ Lugduni præſidium agitabat, coercuit. Plinius 4 cap.18.

Andelus, ciuitas Hiſpaniæ non procul à Pompeopoli, quæ vulgò Pampilona appellatur: metropolis regni Nauarræ.

Andêra, ciuitas vbi mirus quidam lapis, ferri, pſeudargyri & orichalci materia naſcitur. Stephan. ex Strabone.

Andera, ciuitas Phrygiæ. Plin.5.20.15.

Andêræ, populi. Plin.6.30.14.

Andes, ium, vicus non procul à Mantua, Virgilii patria: hinc Andinus, adiectiuum vt Andinus cantus. Sil. lib.8.

Mãtua Muſarũ domus, atque ad ſydera cantu
Euecta Andino, id eſt, Virgiliano.

Andes, populi inter Celtas Carnutibus & Turonibus finitimi, ac ducatui Bituricẽſi, oceanóque proximi, quos Ligeris flumen alluit. Gallice, *Le pays d'Anion*.

Andócides, orator Athenienſis, filius Leogori. Hellanicus.

Andoînus, Longobardorum rex.

Andologenſes, populi. Plin.3.3.32.

Andóriſe, oppidum. Plin.3.1.62.

Andrágoras, ſubita morte periit. Mart.lib.6.

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnauit & idem:
Inuentus mane mortuus Andragoras.

Andramyſtes rex fuit Lydorũ, qui primus omnium mulieres fecit eunuchas, eiſque vice eunuchorum vſus eſt, Cæl. Rhod. lib.20.cap.14. & Alex. ab Alex. lib.2.

Andréas, nomen Apoſtoli, Matth.4.10. qui ante vocationem ſuam diſcipulus erat Ioannis Baptiſt. Ioan.1.

Andreas II, Ladiſlai patruus, Vngariæ rex, regnauit annis XXXVI.

Andreas III. Vngariæ rex, regnauit annis XII. à Bela, qui ei ſucceſsit, victus regnóque exutus eſt.

Andreas Argiuus ſtatuarius,Pauſ.lib.6.
Andreas Penei filius,Thebanus.Pauſ.lib.6.
Andria,vrbs Elidis:& alia Macedoniæ.Steph.
Audriaca, oppidum in Media, & item Lycia, Ptolem. Rurſum in Thracia, Straboui. Vide Plinium,5.27.40.
Andriclus,Ciliciæ mons, Strabo.lib.14.qui ait, Vlterius eſt mons Andrielus, & aſpera quædam præternauigatio, nomine Platanius. Eſt etiam fluminis nomen Plin.li.5.cap.17. quem Strab. Andriũ vocat,& in Scamandrum fluere affirmat.Dicitur & Andricus & Andricius.
Androbius pictor uobilis,de quo Plinius libro 35.cap.11.
Andrimachidæ populi ſunt qui virgines nuptu ras exhibẽt ſuo regi,qui pulchriorem & gratiorem ſibi ſtupret.
Andrócolis,oppidum,Plinio.
Audroclea vna eſt ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi Thebani ſeipſas interfecerunt.nam cùm pugna eſſet,Thebanis & Herculi contra Orchomenios,oraculum eſt allatum, bello fore eos victores, ſi manum ſibi inferret qui generis dignitate inter ciues eſſet nobiliſſimus, & Antipœno (hic enim maiorum genere maxime illuſtris erat)non placeret pro populi ſalute mori, eius filiabus Androcleæ & Heracleæ placuit, vbi itaque ſeipſas interfeciſſent hic eis pro tãto beneficio honos eſt habitus, vt in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis ſimulacrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur, Pau.li.9.in Bœotica.
Andrócleus, philoſophus, Porphyrii diſcipulus, cuius ipſe Porphyrius mentionem facit. Volaterr.
Androclus Codri filius rex Ionum,Pauſ.lib.7.
Androclidas Laeon cui cum probro daretur quòd cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe nimium miſcuiſſet, ideoque ab omnibus tanquam inutilis à prælio arceretur:ira commotus reſpondit,In aciem aſtiti oportere,qui de prælio non de fuga cogitet, Plut.in Apopht. & Cæl.Rhod.lib.14.cap.5.
Andródamus, Rheginus, qui leges condidit Chalcidenſibus,populis Thraciæ. Ariſt.
Andrôdus,filius Codri,Athenienſium regis,qui Epheſum condidit,& Ioniam regiam ibi conſtituit.
Andrôdus,Dacus ſeruus,Romæ in circo maximo agnitus à leone,cuius pedem vulneratum aliquando curauerat in ſyluis.Eius hiſtoriam lectu digniſſimam vide apud Gel. lib.5.ca.15.
Andrógeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palæſtra ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex inuidia occiſus eſt.In cuius vltionem Minos,Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram euertit, Athenienſes acri bello ſuperauit, eóſque quotannis ſeptem adoleſcentes & totidem puellas,à Minotauro deuorandos in Cretam mittere coegit.Virgilius libro 6.

In foribus, lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ iuſſi,&c.

Audrogeos vnus è Græcorum ducibus qui ad Troiam profecti ſunt.Virgil.

Primus ſe Danaûm magna comitãte caterua
Androgeos offert nobis,ſocia agmina credẽs.

Andrógynæ vel Andrógyni, populi in Africa, Plin.7.2.28.vtriuſque naturę,inter ſe vicibus coeuntes,dextra mamma his virilis,læua muliebris.
Androlitia,oppidum.Plin.5.29.41.
Andrómache, Hectoris Troiani vxor,Eetionis regis Thebarum Ciliciæ filia, Aſtyanactem peperit.Mortuo Hectore Pyrrhus eam in Græciam adduxit,&ex ea Moloſſum ſuſcepit:poſtea verò Heleno vati Priami filio, cum parte regni in vxorem dedit. Author Volaterr.Vir. lib.3.Aeneid.

Hectoris Andromache Pyrrhin' cõnubia ſeruas?

A virili pugna nomen ſortita eſt: fuit enim quædam veluti virago.
Andrómachus, adulator Craſſi,à quo ipſe Parthis proditus eſt.Plutarch.
Andrómachus fuit etiam ſophiſta è Neapoli Syriæ, filius Zonæ qui Nicomediæ grammaticam docuit Diocletiani temporibus. Suid.
Andrómachus Syriæ & Phœnicis præfectus.
Andromattũnum, Lingonum ciuitas in Gallia, Ptolemæo.
Andrómeda, vel Andrómede, Cephei Aethiopum regis & Caſſiopes filia,ob matris ſuperbiam,quę ſe Nereidas forma ſuperare gloriabatur, a Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen è Perſeo in patriam reuertente, occiſo prius ceto,liberata eidem nupſit.Propert.lib.2,

Andromede monſtris fuerat deuota marinis.
Hæc eadem Perſei nobilis vxor erat.

Plin. lib.5.cap.31. Poſtremo Mineruæ beneficio inter aſtra collocata dicitur: oriturque in parte piſcium duodecima.De hac fabula ſcripſit Euripides, eámque ab eius nomine Andromedam appellauit.
Andrómon nomen proprium eius qui Colophonem ædificauit.
Andron,Ptolemæo, oppidum inferioris regionis Nili.
Audron,Latanæus teſte Theophraſto tibiis canens primus omnium motiones corporis & rythmos excogitauit.Cæl.Rhod.lib.5.cap.4.
Andronicus Rhodius, philoſophus Peripateticus,cuius meminit Strabo.
Andronicus grammaticus deſidioſior in profeſſine Græca.cuius meminit Tranquillus.
Andronicus hiſtoricus res Alexandri ſcripſit. Volaterran.
Andronicus, Græcorum Imperator, regnauit annis 11.
Andropompus Thebanus,Bori filius,qui Xan-

thum nō ſingulari certamine, ſed fraude interfecit. Paul. lib. 9.

Andros, Britanniæ inſula, Plin. lib. 4. cap. 6. Eſt & alia apud eundem Andrus, 4.2.60. Andri inſulæ mira aqua, 2.106.37.

Andros, inſula vicina Samo, cum oppido eiuſdem nominis, quæ Aſiæ adiacet ex oppoſito ad Epheſum. Ouid. lib. 12. Metamor.
Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.
Hæc primo dicta fuit Cauros, poſtea Antandros. hinc Andrius, dria, drium. Steph. nominatam ſcribit ab Andio Eurimachi filio, &c.

Andros inſula, oppidum in mari Myrtoo, prima Cycladum.

Andros (quæ & Autandros Phrygii littoris oppido cognominis) inſula vna eſt e Cycladibus. quæ quia in orbem iacent, Cyclades dictæ ſunt Pomp. Melæ.

Androſthenes ſtatuarius Thebanus, Pauſan.

Anem nomen ciuitatis, 1. Paral. 6.

Anemo, fluuius in octaua Italiæ regione. Plinio 3.15.3.

Anemotis Palladis nomen eſt, inde tractum: cùm Mothonem Peloponeſi ciuitatem locaque vicina, venti pauló violentiores minuſque tempeſtiue perflantes inſigniter obladerent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, ſuaſu ſimulachrum Palladi erectum eſt, eidemque ab incolis fuſæ preces: quibus fuſis mox ventorum ceſſauit impetus, nullumque deinceps calamitatis genus incolis poſtea enatum: vnde cognomen Minerua a ſedatis ventis adepta eſt, Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 19.

Angæus Lycurgi regis Thraciæ filius qui Samnium oppidum condidit.

Anemória, vrbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur in confinio Phocidis, & Delphorum in alto colle. Situs eſt autem ſupra eam locus κατσπίρην dictus, qui ventis nunquam non impetitur, vnde nomen vrbis. Steph.

Anemurium, oppidum. Plin. 5.31. in Sicilia. Anemurii, 5.37.

Anetuſſa, vrbs Libyæ. Steph.

Anetia, oppidum. Plin. 5.24.4.

Aneticus, Aſiæ locus eſt arundinibus abundās.

Angaris, mons. Plin. 5.13.3.

Angele, pars e tribu Pandionide. Steph.

Angelus Neptuni filius ex concubitu Nymphæ cuiuſdam in Chio natus, Pauſan. lib. 7.

Angelon ſtatuarius qui Apollinis ſimulachrum apud Delios fecit, Pauſ. lib. 2.

Anger, fluuius in Illyrico.

Angeróna, ſilentii dea, cui ſacrificabatur ad diem XII. Calendas Ianuarii, ore obligato, obſignatóque ſimulachrum habebat. Plin. libro tertio capite quinto. Angeroniam vocat Macrobius Saturna. libro primo, capite 10. Diuæ (inquit) Angeroniæ Pontifices in ſacello Volupiæ ſacrum faciunt: quam Verrius Flaccus Angeroniam dici ait, quòd angores ac animorum ſolicitudines propitiata depellat. Maſurius adiicit, eius deæ ſimulachrum ore obligato atque obſignato in ara Volupiæ propterea collocatum, quòd qui ſuos dolores anxietatéſque diſſimulant, perueniant patientiæ beneficio ad maximam voluptatem. Iulius Modeſtus ideo ſacrificari huic deæ dicit, quòd populus Romanus morbo, qui Angina dicitur, præmiſſo voto ſit liberatus.

Anges mater Elephi quem ſuſcepit ab Hercule.

Anguianus Gallicæ claſſi præfectus in prælio nauali aduerſus Turcas, Paul. Iouius.

Angilæ, Aphrica ad Garamantas. Fertur eorum fœminas nocte qua nubunt, omnium ſtupro patere, in reliquum pudicas eſſe.

Angitia Oeti filia Medeæ ſoror, Solinus.

Anglia, Britannia, inſula in Oceano, vndique à circumfuſo mari complexa, nuſquam iuncta continenti, ſed ab omni orbe noſtro diuiſa: quondam ab albis rupibus quas mare vndique abluit, Albion dicebatur. Hanc primùm Troes incoluerunt, Palladiſque oraculo claſſe in hanc inſulam migrauerunt, atque gigantes, tunc inſulam tenentes, multis victos præliis expugnauerunt. Hos poſtmodum longo temporis tractu, Saxones, illuſtres Alemaniæ populi oppreſſere, eorumque agros & opes inter legatos Saxonum regina Angela diuiſit, ſuumque inſulæ nomen reliquit. Quanquam plerique Angliam veluti noſtri orbis angulum prædicent. Situs ipſius eſt contra aſpectum Galliæ & Hiſpaniæ: ambitus quadrageſies octies & ſeptuagintaquinque millibus paſſuum cōſtat. Vide. BRITANNIA & ALBION.

Angolus, Ptolemæo Angula, Plinio Veſtinorum vrbs in Italia, vulgo *Angelus*.

Angrus, fluuius ex Illyriis verſus Boteam fluēs, Herod. lib. 4. Quin ex Illyricis in Aquilonem tendens Angrus, planitie Triballiam interfluens, Brongum intrat, Brongus iſte Iſtrum.

Anguifer & Anguitenens, a Græcis dicitur ὀφιοῦχος. Columel. Anguifer mane occidit, tempeſtatem ſignificat. Cice. De natura deorum, Atque hæc quidem a tergo, propter caput autem Anguitenens.

Angulani, populi. Plin. 3.2.5.

Anguitia, Aeetæ filia, ſoror Circes & Medeæ, quæ Marſis remedia contra venena oſtendit. Sil. lib. 8.
Aeetę prolē Anguitiā, mala gramina primùm
Mōſtrauiſſe ferunt, tactuque domare venena,
Et lunam excuſſiſſe polo, ſtridoribus amnes
Frænantem, ac ſyluis montē nudaſſe vocatis.
Putatur hæc ſedem habuiſſe apud Marſos, non procul à Fucino lacu. Virg. 7. Aeneid.
Te nemus Anguitiæ, vitrea te Fucinus vnda,
Te liquidi flouere lacus, &c.

Ani, nomen ſacerdotis, 1. Paral. 15.

Ania, Romana mulier, quam cùm propinquus moneret,

moneret, vt alteri viro nuberet (eſſe enim ei & ætatem integram, & faciem bonam) Nequaquam hoc faciam, inquit: ſi enim virum bonum inuenero, vt ante habui, nolo timere ne perdam: ſi malum, quid neceſſe eſt poſt bonum, malum ſuſtinere?

Aniam, Filius Samidæ, filii Galaad, filii Machir, filii Manaſſe. 2. Paral. 7.

Anichia, oppidum. Plin. 4. 7. 17.

Aniger, Vide infra ANYGER.

Anigrus, fluuius Theſſaliæ, in quo Centauri ab Hercule vulnerati lauerint vulnera ſua: quamobrem quum primo habuiſſet aquas dulces atque potabiles, habuit poſtea fœtidas atque turpes. Ouid. 15. Metamorph.

Ante bibebatur: nunc quas contingere nolis,
Fundit Anigrus aquas, poſtquam (niſi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lauêre bimembres
Vulnera, clauigeri quę fecerat Herculis arcus.

Anim, nomen ciuitatis, Ioſue 15.

Anio, ſiue Anien, nobilis Italiæ fluuius, in montibus Trebianorum naſcens, Tiburtinum irrigans agrum, vbi e ſublimi in ſubiectam vallem magno impetu delabens efficit cataractam: deinde per plana fluens, tres nobiles lacus ſecum in Tyberim defert. Nomen autem accepiſſe putatur ab Anio Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum, filiæ ſuæ raptorem, cùm eum aſſequi non poſſet, in hunc fluuium inſiluit, &, vt Anio vocaretur, effecit. Propert. lib. 4,

Ramoſis Anio qua pomifer incubat aruis.

Hinc Anienus, na, num. Idem,

Siue Anien a tuos tinxerit vnda pedes.

Aniſis, qui & Aſychis, Aegyptiorum rex, à ſacerdotibus deſignatus, regnauit annis VI.

Aniſum, vrbs eſſe videtur Siciliæ apud Ouidiũ, 4. Faſtorum,

Iamque Leõtinos, Aniſenăque flumina curſu
Præterit.

Vt flumina Aniſena, aut Aniſum flumen, quòd Aniſo præterlabitur: niſi flumen Aniſenum dicat, pro Aniſo flumine.

Anictius Lacon Alexandri Magni curſor à Sicyone Elin vſque mille ducêta ſtadia vno die percurrit, Solinus lib. 1.

Anitius, ædilis curulis, Plin. lib. 33. cap. 1. Appii Cæci ſcriba promulgauerat, vt ædilis curulis crearetur cum Q. Anitio Prenestino, qui paucis ante annis hoſtis fuiſſet, præteritis C. Petilio & Domitio.

Anitius Rufinus, Coſ. Rom. Acilii Seueri collega.

Anitius Polinus Conſul, Ceionii Iuliani Camœnii collega.

Anitius Paulinus Iunior, Conſul, Pub. Optatii collega.

Anitius Fauſtus II Conſul, Galli collega. Horum tempeſtate ſe vt Deum adorari Diocletianus iuſſit. Caſſiod. Euſeb.

Anius, Apollinis filius ex Rhæa, & rex in Delo, habuit Andrum filium. Virgil. lib. 3.

Rex Anius, rex idem hominum, Phœbique ſacerdos
Vittis, & ſacra redimitus tempora lauro
Occurrit. De hoc vide Cæl. Rhod. lib. 7. ca. 15.

Anlegianus vicecomes, Bononiam Romanæ eccleſiæ addidit anno Domini 1361.

Anna, altera vxor Elcanæ, 1. Reg. 1. Heb. Hanna. Nomen item propheteſſæ cuiuſdam filię Phanuel, de qua Luc. 2.

Anna, dea ab annis quibus præſidebat vocata, cui menſe Martio priuatim & publice ſacrificabatur vt populo annare & perannare liceret. Fuit Beli filia, ſoror Didonis, cui in fuga comes fuit, quę poſtquam mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarba Getulorum rege occupatã, relicta ſede patria, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: à quo iure veteris hoſpitii benignè ſuſcepta duos circiter annos ibi manſit. Sed cùm Pygmalionem fratrem iam cum armis aduentare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam vt inde abiret hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, dum Cameram, vel Crathidem fluuium nauigare contenderet, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram peruenit, vbi iam Aeneas pacatis rebus, & ducta vxore Lauinia, imperabat: a quo benignè inuitata, in regiam cum eo profecta eſt: cui mox Lauinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomnis a Didone monita, vt infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiliit: cumque citato curſu ad Numicium amnem perueniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Orta deinde luce, magno clamore eam quæritantibus, apparent veſtigia pedum vſque ad Numicium amnem. vnde Ouid. 3. Faſt.

-placidi ſum Nympha Numici,
Amne perenne latens, Anna perenna vocor.

Anna perenna Didonis ſoror quæ colebatur in Numicio agro.

Anna ciuitas Iudææ ſupra Hierichuntẽ. Steph.

Annacus, annis CCC vixit, vide Stephanum in ICONIO.

Annarus rex Babyloniæ, qui tanti luxus fuiſſe fertur tamque gulæ deditus, vt ſtola muliebri amictus, mero & vnguẽto madens centum & quinquaginta pſaltriis ſimul accubantibus velut officina nequitiæ, magnis effuſionibus comitaret. Alexan. ab Alex. lib. 5.

Annas, pontifex Iudæorum, ſocer Caiphæ pontificis. Ioan. 18, Luc. 3, Act. 4.

Annæus Seneca Cordubenſis, declamator, philoſophus, & idem poetà, Neronis præceptor, à quo, ſolutis venis, interfectus eſt.

Annĕſium, oppidum, Plin. 6. 28. 75.

Annibal, Carthaginẽſium dux aut Imperator, Amilcaris filius, cui ante aras Romanorum

vindictam iurauerat, in Hiſpaniam traiecit: Gallos ad Rhodanum ſuperauit. Eutrop.3. Alpes aceto peruias fecit: in Italiam venit: Saguntum cepit. Liu. lib.1. dec.3. Titum Sempronium Conſulem apud Trebiam profligauit: Flaminium Conſ. fudit ad Traſimenum lacum, 1500. Romanorum cæſis: à Fabio Maximo imminutus. Liuius 4. Eutrop.3. Poſtea reſumptis viribus Paulum Aemilium & Ter. Varronem Coſs apud Cannas vicit, 4000. peditum & 270. equitum cæſis, tribuſque & dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis, caſtris prope Romam poſitis, tempeſtate coactus, in Campaniam venit: a Marcello apud Nolam victus eſt. Liuius libro 3. Eutrop. 3. Florus 1. Apud Cannas à Sempronio Graccho, magna ſuorum cæde repulſus, nauali pugna, ad Eumenem victus, Liu.7. Florus. 2.8. Iuſtin.31. Carthaginem rediit, vt eam a P. Scipionis Africani obſidione liberaret: cum quo apud Zamam oppidum Africæ congreſſus, 2000. Pœnorum cæſa ſunt, fere totidem captis: ipſe ad Antiochum confugit, a quo auxilium ac vires ſumpſit: cum quo poſtremò etiam ſuperatus eſt. Liu.3. Iuſt.31. Plut. in Annib. Cæterùm aRomanis expoſtulatus apud Antiochum ac Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto quod annulo incluſum geſtabat venenum, ſeipſum confecit. Plut. Eutrop.4. Oroſ.4.20. quo loco ait lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus, ob rem malè geſtam. Liu. lib.9. ſcripſit cruci affixum fuiſſe. Cæterùm Pruſam cõdidit. Plinius 5.32. Meretricio amore detinebatur. Idem 3. x 1. turres ædificauit. Idem a.1. x x 1 1 1. ſpeculas extruxit, 35.14.3.

Annibal Carthaginenſis illius magni filius, ab Amilcone duce in Lilybeum, quod à Romanis oppugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal Rhodius, dux item Carthaginenſis, Siculo bello interiit. Polybius.

Annibaluentia, Vide HIPPONSVM.

Anniceris Cyrenæus nobilis fuit equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus iunxit, ſæpéque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando repetiit. Cæl. Rhod. lib.17. cap.31.

Annichori, vel Annichores, populi Perſis vicini.

Annichorũ, ciuitatis aut regionis nomẽ. Steph.

Annius Rufus, Iudææ præfect⁹, regnauit ann. 11.

Annius Verus, Conſul Romanus, Auguris collega.

Annius Libo, Cõſul Romanus, Torquati Aſprenatis collega.

Annius Tacitus, XXXIII. Romanorum Imperator, regnauit menſibus VI. Idem Conſul cum Aemiliano fuit, atque a patribus Imperator electus eſt. Occiſus eſt in Ponte militaribus inſidiis. Pompon. Florian.

Annius Anulinus Cõſul, Numii Tuſci collega.

Annon Lacedæmonius Imperator, qui coactus fuit vertere ſolum exilii cauſa, quod in expeditionibus leonem haberet ſarcinas ferẽtem, veluti eſſet id argumento eum ad tyrannidem aſpirare: Plut. in probl. ciuilibus & Cęl. Rhod. lib.13. cap.59.

Anſuarii Germaniæ inferioris populi proximi Phryſis pulſi a Cauſis: Tacitus.

Anob, filius Cos. 1. Paral 4.

Anochus luctator, Pauſan. libro 7.

Anouus fons, Pauſan. lib.5.

Anolus, vrbs Lydiæ, ab Anolo Aſii filio dicta. Stephanus.

Anópolis, vrbs Cretæ. Vide AAADRN.

Anſanctus, lacus apud Lucanos, vel, vt Plinius habet, in Hyrpinis, ex quo tam lethalis odor euaporat, vt volantes deſuper aues eo ſuſcepto necentur. Virg. lib.7. Aeneid.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & fama multis memoratus in oris,
Anſancti valles, &c. Vide ANSANCTI.

De Anſancti ſpecu, Plin.2.95.10.

Anſer, poeta, quem Ouidius procacem vocat lib.2. Triſtium,

Cinna quoque hîc comes eſt, Cinnáque procacior Anſer.

Antacæ, populi. Plin.6.8.9.

Antacites, amnis, in Aſiæ latere, ad Tyrambum oppidum: a quo piſces Antacæi, ſalſamentum Athenæo cæteriſque nobile: nam & in hodiernum vſque diem à Mæoti lacu pręſtantiſſimi quotannis inuehuntur. Amnem hunc apud Ptolemęum corrupte legimus Atticum pro Antacite. Importantur Antacæi & ex Boryſthene, vt inquit Herodotus. Hermolaus in Plini. lib.6. cap.7.

Antæpolis, ciuitas in Aegypto: ciuis Antæpolita, vel Antæon dicitur. Stephan. De Antæi oppido & patria, Plin.5.s.9.8.

Antæopolites præfectura. Plin.5.9.11.

Antæus, Gigas, Neptuni ex Terra filius, magno ac procero corpore, quippe qui cubitis quadraginta adoleuerit in Libya apud Linum oppidum, a flumine Mauritaniæ eiuſdem nominis ita vocatum: qui locus Antæi regia dicitur. Is quoties membra labore defeſſa eſſent, tactu Terræ recreabatur, quem Hercules palæſtra pectori aſtrictum expirare coegit. Scribit Plutarchus Sertorium Romanorũ ducem, apud Tygænam oppidũ Libyæ effoſo ſepulchro, Antęi cadauer inueniſſe. Euſebius lib. de Tẽpore ſcribit, Antæũ palæſtricæ artis fuiſſe doctiſſimũ, & quorumcunque certaminum: & ob id oſtendit ſe arbitrari fictum, quòd fuerit filius Terræ, & quòd viribus reſtauraretur ab ea. Sũt tamen qui dicant, hunc ab Eubuleo primo Iouis filio, in lucta ſuperatum eſſe, & eundem poſtea Herculis cognomen meruiſſe. Huius

regiam

regiam in Mauritania eſſe non procul ab Heſperidum hortis, Plinius author eſt. Lucanus tamen fere in fine libri quarti paulò aliter ſentire videtur, vbi totam hanc fabulam deſcribit.

Antagoras, vir, cuius meminit Plutarchus, & Pauſan.

Antalcides Lacedæmonius, de quo Plutarchus in vita Pelopidæ. & Pauſ. lib. 8.

Antander Meſſeniæ dux contra incurſiones Lacedæmoniorum, Pauſ. lib. 4.

Antandros, Strab. libro 13. & Plin. 4.12.61, Phrygiæ vrbs ad Meridiem poſita, quam habitauere Leleges, finitimi Cilicibus Plinius 5.30. 10. & 16. 33. 6. Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Aiſos & Apollonia. Virgilius 3. Aeneidum,

-claſſemque ſub ipſa
Antadro & Phrygiæ molimur montibus Idę.

Dicta, vel quòd de Andro inſula eam condiderunt coloni, quaſi ἀντὶ Ἄνδρου: vel quia Græci venientes per Thraciam, cepere Polydorum, pro cuius precio hanc accepere ciuitatem. Steph & Seruius.

Antandrum, ſaxum magis quam inſula inter Tenedum & Chium, qua Aegæus ſinus panditur a dextra nauigantibus.

Antaradus inſula. Plin. 6.20. Vide in ARADO.

Antarcticus, polus Auſtralis, Arctico oppoſitus, qui terræ obiectu a nobis cerni non poteſt: à noſtris Meridionalis dicitur.

Antariani, populi. Plin. 6.17.5.

Antheas, Scytharum rex. Plutarch.

Antémna, vrbs Sabinorum, vna ex illis que Romulo reſtiterunt. Steph. Plin 3.5.

Antemnæ, oppidum Italiæ, dictum, quòd hanc amnis præterfluat, quaſi ante amnem. Virgil. libro 7.

Ardea, Cruſtumeriq; & turrigeræ Antemnę,
Tegmina tuta cauant capitum.

Antémus, fluuius Colchos. Plinius 6.5.3, Fortè Anthemus.

Antennæ & Antenates, Italiæ populi, de quibus Strab. lib. 5.

Antênor, vnus ex Troianorum principibus, qui deleta a Græcis Troia, adiunctis ſibi Henetis & Paphlagonibus, in intimum maris Adriatici ſinum peruenit, vbi primùm exiguum condidit oppidum, quod a nomine relictæ patriæ Troiam appellauit. Verùm quum id affluente vndique multitudine peranguſtum videretur, paulò longius a mari vrbem condidit ampliorem, quam de nomine ſuo Antenoream appellauit: quanuis poſtea mutato nomine Patauium primùm, mox Padua fuerit nuncupata. Virg. 1. Aeneid.

Antenor potuit mediis elapſus Achiuis
Illýricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorũ, & fontẽ ſuperare Timaui.
Hic tamen ille vrbẽ Pataui, ſedeſque locauit
Teucrorum, atque vrbi nomen dedit.

Hunc nonnulli veteris hiſtoriæ authores, patriæ ſuæ proditorem aſſerunt, & Vlyſſem diſſimulato habitu intra mœnia agnitum domi ſuæ occultauiſſe. Conſtat eum Græcorum legatos benigne hoſpitio excepiſſe, & reddendæ Helenæ a principio authorem fuiſſe. Obiit Patauii, vbi etiam hodie ſepulchrum eius oſtenditur. Filios habuit, vt teſtatur Homerus, Archilochum, Atamanta, Laodocum, & Helycaona, & ſecundum quoſdam, alios duos Archelaum & Antheum, quem Paris imprudens interfecit.

Antênor Scytharum ad oſtia Danubii rex, à Gothis in bello cum multis cæſus eſt. Huic ſucceſſit filius Marcomirus.

Antenor nomen ſtatuarii apud Pauſ. lib. 1.

Antênor Marcomiri filius, Francorum rex, regnauit annis XXX. Hic habuit ex Britannia vxorem Cambrem, quæ prudentia & forma omnibus ſui temporis præſtantior fuit, a qua populus, Sicambri dicti ſunt.

Anteros, filius Veneris & Martis, cuius meminit Cicero libro 3. De natura deorum, & Pauſan. libro 1.

Antes, mons Achaiæ non procul ab Argis, Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 30. Plin. 4.5.25.

Anteuórta, dea Romanorum, quòd præterita noſſet.

Anthána, Plin. 4.5.19, vna ex centum vrbibus Laconiæ, ab Anthe Neptuni filio per Cleomenem Leonidis fratrem excoriato, oraculis in pelle eius ſeruari iuſſis. Eſt & Arcadiæ ciuitas, Steph. Vide ἀνθάνα apud Steph.

Anthânis, olim dicebatur Trœzen Peloponneſi vrbs. Steph.

Antharis, Longobardorum rex, Teudelinam (alias Theolindam) Garibaldi Bauarorum regis filiam accepit vxorem, Hiſtriam incendiis & cædibus repleuit, Franciliorem Ciſalpinæ Galliæ præfectum vicit, Comumque cœpit: demum cùm ſex annos regnaſſet, inſidiis domeſticorum apud Ticinum extinctus eſt venenato poculo. Author Paulus Diaconus de rebus geſtis Longobardorum. Paul. Aemyl. lib. 1. Blond.

Antharius, XVI Sicambrorum rex, regnauit annis XXXV. Moguntiam, quæ tunc temporis Romanorum erat colonia, euertit: à Gallis, Romanorum auxilio victus eſt, cui ſucceſſit filius Francus, à quo Sicambri Franci dicti ſunt.

Anthas Antheæ ciuitatis conditor, Pauſa. lib. 2.

Anthêa, Vide ANTHIA.

Antheas Lydius poëta, qui primus poëſim ex compoſitis nominibus excogitaſſe dicitur.

Anthede, vicus quidam aut ciuitas, aliter ἀνθήνη dicta Steph. Eadem fortè quæ Anthana vel Anthene ſuprà.

Anthedõ vrbs Bœotiæ, de qua ſic ſcripſit Hom.

-ἀνθοδόνατ' ἐσχατόωσαν.
Etymon habet ex flore fertilique agro, vel ex Anthedone Neptuni prognato : habitata quondam Thracibus, de qua Pomp. & Strabo lib. 9. Steph.

Anthedon, alia eſt Gazæ vicina mare verſus. Eſt & portus Anthedonius. Stephan. & Plin. 4. 5 29. & 4. 7. 11.

Anthémion Troianus, Simoeſii pater. Hom. lib. Iliad. 4.

Anthémis, inſula maris Mediterranei, poſtea Imbraſus vocata, & Parthenia à fluuio. Strabo lib. 10.

Anthémius Auguſtus, 21 Romanorum Imperator, regnauit annis v. Idem Romanus Conſul ſolus.

Anthémius Conſul, Fl. Stiliconis collega. Horum ætate Rhadagaſius in Feſulanis montibus concluſus, captus atque occiſus eſt, multis Gotthorum milibus cæſis & diuenditis. Pompon. in Theod. Diaco. lib. 13. Oroſ. lib. 7. cap. 37. Aemyl. lib. 1.

Anthemius Conſul, Florentini collega.

Anthêmus, oppidum. Plin. 2. 26. 19. & 4. 10. 16. vide ANTEMVS.

Anthêmus, vrbs Syriæ, Stra. & alia Macedoniæ.

Anthemûſa, inſula. Plin. 8. 31. 39. & oppidum, 5. 24. 15.

Anthemûſa, ciuitas Meſopotamiæ, apud Strab. lib. 16. Vide SAMVS.

Anthemûſis, lacus Mariandenorum. Steph.

Anthéodon, oppidum. Plin. 5. 13. 3.

Anthes, Neptuni filius, vide ANTHANA & ANTHEDON apud Stephanum.

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amauit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus eſt vnus ex Aeneæ ducibus, de quo Virgil.
Anthea Sergeſtumque vocat.

Anthia, vrbs propinqua Pylo ſub ditione Memnonis, vt ſcribit Home. lib. Iliad. 9.

Anthia, vrbs Peloponneſi, propriè Argos: & alia Ponti iuxta Thraciam, Mileſiorum & Phocenſium colonia. Eſt & Libyæ vicus, & Italię ciuitas, Anthium poſtea dicta. Stephan. Vide THVRINS & TRALLIS.

Anthia Leontino teſte, filia fuit Amphianaſſæ, & vxor Prœti, Argiuorum regis, Abantis filii. Vide Bocat. lib. 2. cap. 31.

Anthia lex, dicebatur quam Antius Reſtio tulit, quæ licet optima eſſet, luxuriæ tamen obſtinatione nullo abrogante obliterata eſt. Propter quod Reſtione ipſum tradunt, quandiu poſtea vixit, foris non cœnaſſe, ne legem à ſe latam contemni videret.

Anthinæ inſulæ, Plin. 5. 31. 46.

Anthias Eumelius filius Triptolemi illius qui ex Attica rationem ſeruandarum frugum Patras innexit, dracones currui iunxit, & ſementem facere voluit, ſed curru elapſus diem extremum obiit, Pauſ. lib. 7.

Anthion puteus eſt in Bœotia, vbi à Proſerpinę raptu ſediſſe Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Quo nomine velut Argiua a Celei filiabus deducta ad matrem eſt, Cælius libro 24. cap. 17.

Anthium, oppidum Thraciæ. Plin. in Thraciæ deſcriptione, Aſtice regio, inquit, oppidum habuit Anthium, nunc eſt Apollonia. Steph. ἀνθειαν vocare videtur.

Anthium, Italiæ ciuitas, Steph. in ἄνθεια, ἄνθιον & ἄντεια. Vide ANTIVM. Plin. 4 11. 27.

Antho, Amulii Albanorum regis filia.

Anthónges paſtor ſeditionem in Iudæa mouit, propter quam duo ferme hominum millia a Varo in crucem ſubacti ſunt, Ioſe. lib. 17. cap. 12. 15. De bello Iud. lib. 2. cap. 1. & 2.

Anthores, vir, de quo Virg. lib. 10. Aeneid.
-at illa volans clypeo eſt excuſſa, proculque
Egregium Anthorem latus inter, & ilia figit
Herculis Anthorem comitem, qui miſſus ab Argis
Hæſerat Euādro, atque Itala conſederat vrbe.

Anthos, vnus ex filiis Neſtoris.

Anthiacæa Nympha Pauſ. lib. 7.

Antropomorphitę, hęretici ſimplicitate ruſtica Deum habere membra arbitrabantur.

Anthropógraphus, dictus eſt Dionyſius, quòd nihil aliud quam homines pinxit. Plinius libro 35. cap. 10.

Anthropóphagi, populi Scythię, humana carne veſcentes. Siti ſunt ad oriētem ac ſeptentrionem, Maſſagetis finitimi, & circa hos triſtiſſima ſolitudo., & mare quod Thabin vocant. Vide Plin. 4. 12. 183. & 6. 17. 14. & Gellium.

Anthybla, &

Anthylla, vrbs in Aegypto, de qua Herodotus lib. 2. Harum vrbiū Anthylla, quæ eſt inſignis, datur peculiaris in calciamenta vxori ſemper eius qui in Aegypto regnat. Steph.

Antia, vrbs Italiæ ſubdita Romanis, ab Antea Vlyſſis & Circes filio dicta. Steph.

Antia, Vide ANTHIA.

Antibacchi inſula in Arabico ſinu, Steph. & Pli. Antibacchiæ, 6. 29. 38.

Anticanis, ſydus quod ante maiorem canem oritur: προκύων. Hic in Lacteo circulo defixis pedibus ęquinoctialem circulum tangit, ſpectat occaſum, vt inter Geminos & Cancrum conſtitutus, occidit ex ortu Capricorni, exoritur cum Leone, conſtat tribus in totum ſtellis, Cicero,
Anticanē Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaſus, mons Seleuciæ. Strabo.

Anticatónes, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Sueto.

Anticeita, Strab. lib. 11. fluuius Aſiæ.

Antichthones Martianus ſeiungit ab Antœcis & Antipodibus qui inferna terræ nobis obuerſa habitant. Pomponius tamen videtur Antichthones pro Antipodibus accipere. Pli. lib.

lib.6.cap. 22, Populi ad Taprobanem inſulam habitantes, in zona hyemali. Dicti ab ἀντὶ, quod eſt contra: & χθὼν, id eſt terra: quod contraria parte aduerſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia. Alio nomine Antipodes appellantur. Quod ita eſſe Macrobius 2. de ſomnio Scipionis, & Plinius lib.2.cap.65. oſtendere conantur. fabuloſa eſſe aſſerunt Auguſtinus cap.9.lib.16. de ciuitate Dei: & Lactantius cap.24.lib.3. Diuinarum inſtitutionum: & Lucretius lib.1.

Illi cum videant ſolem nos ſydera noctis
Cernere, & alternis nobiſcum tempora cæli
Diuidere, & noctes pariles agitare diebus:
Sed vanus ſtolidis hæc omnia parturit error.

Alii altius intelligunt, vt inquit Seruius in 6. Aeneid. qui ſub terra inferos volunt ſecundum Chorographos Geometras, qui dicunt terrã σφαιροειδῆ eſſe, quæ aqua & aëre ſuſtentatur. quod ſi ita eſt, ad Antipodes poteſt nauigatione perueniri: quia quantum ad nos ſpectat, inferi ſunt, ſicut nos illis. Hinc eſt quòd terram eſſe inferos dicimus: quãquam illud ſit, quia nouem cingitur circulis. Tiberianus etiam inducit epiſtolam vento allatã ab Antipodibus, quæ habet: Superi inferis ſalutẽ. Sunt, vt etiã Strabo retulit lib.1. qui oriẽtis extremi, & maximè ad Occaſum incli natę regionis incolas, quales ſunt Indi atque Hiſpani, Antipodas eſſe cõtendãt, ratione cõſimili Antipodes eſſe, qui tum extremã Meridiei, tũ Septentrionis partẽ vltimam incolũt. Cicero 4. Academicarum quæſtionũ, Nónne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è cõtraria parte terrę, qui aduerſis veſtigiis, ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?

Anticites, amnis Aſiæ, à quo piſces Anticæi, ſalſamentum nobile. Importantur Anticæi & ex Boryſthene, vt inquit Hieronymus. Et in hodiernum diem à Mæoti lacu præſtantiſſimi quotannis innehuntur.

Anticlèa Dioclis filia mater Vlyſſis, quæ quum duceretur ad Laërtæ nuptias, à Siſypho latrone Aeoli filio corrupta eſt. Alii dicunt, cùm Laërtæ iam nupſiſſet, & ad oraculum iam pergeret conſultura, captam à Siſypho latrone, &, vt multi putant, ex eo Vlyſſem concepiſſe. Quod Aiax apud Ouidium 13. Metamor. vitio vertit Vlyſſi,

-& ſanguine cretus Siſyphio.

Anticondylei, populi Bœotiæ. Steph.

Anticrates Lacon Epaminundã Thebanorum ducem haſta traiecit, Plut. in Agide.

Anticragus mons Lyciæ, Crago oppoſitus, teſte Strabo. libro 4.

Anticyra, inſula ad ſinum adiacens Maleacum, & OEtam mõtẽ, cuius meminit in Theſſalia Strabo lib.9. In hac authore Plinio, elleborũ tutiſſime ſumebatur, ac copioſum & optimum creſcit. Ouid. lib. 4. de Ponto,

Imbibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in tota naſcitur Anticyra.

Vnde quoties inſanum hominem ſignificare voluerunt, Anticyram mittebant. Plin.15.55.

Anticyra, ciuitas iuxta Cyrrham in Phocide regione, in Corinthium cõuerſa ſinum: ab Anticyreo quodam, Herculis ætate, Capariſſus ab Homero dicta. Eſt & alia Anticyra Malienſium. Steph. De Anticyra oppido, Plin. 4.3.5.

Antidalæi populi, Plin.6.28.49.

Antidonus Philippi regis miles fortiſsimus qui in obſidione Perinthi catapulta confoſſus nõ prius eam euelli paſſus eſt, quàm hoſtem fugatum intra mœnia compuliſſet.

Antigenes, puer ruſtic⁹, apud Virg. in Daphnide

At tu ſume pedũ quod me cùm ſæpe rogaret
Non tulit Antigenes.

Antigénides, Suidæ Thebanus muſicus, Philoxeni diſcipulus, primus calceamentis Mileſiis laſciuioribus vſus eſt. Plinius cap.36.lib.16. Hic etiam vt author eſt Cicero in Bruto, diſcipulo frigenti ad populum ait, Mihi cane & Muſis. Gellius lib. 15.cap. 17. Valerius lib. 3.cap.7. De fiducia ſui.

Antigona Berennia ex Philippo filia Pyrrhi vxor fuit, Plutarch.

Antigone ſcortum quoddam, quod Philotam amatorem circunuenit, Plutarch.

Antigona, oppidum, Plin. 4.6.2 & 5.30.15.

Antigone oppidum. Plin.4.10.6.

Antigone, filia OEdipi regis Thebanorum, patri cæco, & a Creonte in exilium acto, viæ dux fuit. Seneca in OEdipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea cùm ad officium funebre ſuorum fratrum, Eteoclis videlicet & Polynicis veniſſet, ibique adiuuante Argia Polynicis cõiuge, fratrum cadauera cremaſſet ambæ Creõtis iuſſu captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus vlciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib. 2.

Quòd nõ Antigones tumulo Bœotius Hęmõ
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus.

Antigóniæ, Laomedontis regis filia, quæ ob formæ pulchritudinem auſa fuit ſe Iunoni præferre. Quapropter Iuno irata, eam in ciconiam vertit. Ouid. lib.6. Metamorph.

Antigonenſes, populi. Plin. in Prologo.

Antigonia, Troas ipſa dicta eſt, poſtea Alexandria.

Antigónia, ciuitas Chaoniæ in Epiro, & alia Arcadiæ, Mantinea prius dicta: tertia Macedoniæ, ab Antigono Gonati filio condita: quarta Bithyniæ iuxta Daſcylium: vide N I C A A M. quinta Syriæ, prope Antiochiam. Eſt & caſtellum Cycicenæ. Stephanus.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta. Stephanus.

Antigonus, regis Macedonum, Alexandri Magni frater. Plutarch. in vita Pyrrhi. Primus poſt Alexãdrum in Aſia regnare cœpit: duodeuiginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit.

Antigonus, primus rex Aſiæ, regnauit annis XVIII.

Antigonus XXXVI Macedonum rex, regnauit annis XII. Huic cognomen fuit Doſon (ait Plutarchus in Aemylio Paulo) eo quòd multa promitteret, pauca verò præſtaret. De morte eius vide MOTHO.

Antigonus Gonatas, XXXIIII. Macedonum rex, regnauit annis XXXVI. Lacedæmonem obtinuit. Euſeb. Athenieſibus libertatem reſtituit, Gallos ſuperauit, demũ a Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus XI Iudæorum rex, regnauit annis III.

Antigonus Ariſtotelis filius, Parthorum auxilio Iudæam occupauit, regnauitque annis V.

Antigragus, mons Liciæ Grago oppoſitus. Strabo.

Antilibanus, excelſus mons ad Septentrionem Iudææ ex aduerſo Libani, de quo Plinius libro 5. capite 20. à quo omnis regio ſupra Libanum ad orientalem plagam reſpiciens, Antilibanus appellatur, citra regionem Damaſci quæ cecidit in ſortem tribus Manaſſé. quibuſdam videtur non eſſe montem proprium à Libano, ſed iugum, aut cornu in occaſum Brumalem protenſum iunctum huic circa Cæſaream Philippi: tanta verò magnitudine, vt mons proprius iuſte appellari iuſſerit.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices maior natu filius, patrem ſecutus ad bellũ Troianum, in pugna à Memnone Auroræ filio eſt occiſus, vt tradit Homerus: vel ab Hectore, vt ait Ouidius in epiſtola Penelopes,

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore victu: Antilochus noſtri cauſa timoris erat.

Vnde patris prece motus Achilles Mennoné occidit.

Antilochus rex Meſſeniorum, Pauſ. lib. 7.

Antimachus, Colophonius poëta Græcus: is quum poëma quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quòd minime illud intelligerent, diſceſſiſſent, Plato mihi (inquit) pro omnibus. Nam & poëtis hoc quidem concedi poteſt, oratoribus minime: quum popularis ſit illa facultas, illeque tantùm ſit bonus orator, qui multitudini placet.

Hæc Cicero. Plutarchus in Lyſandro, Hic aggreſſus belli Thebani materiã, vigeſimum quartum volumen impleuit, antequam duces Thebas vſque produceret. Antimachos alios Suidas ponit, alterum Aegyptiũ patria Hieropolitanum, alterum poetam Melitum, cognomento Pſecam.

Antimachus Troianus, qui donis Alexandri, auróque corruptus, impedimento fuit quò minus Helena redderetur: quin pro concione Troianos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in vrbem veniſſet cum Vlyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in vrbe aſſeruarẽt, trucidarentque. Homerus lib. Iliad. II.

Antimenes Deiphntes filius, Pauſ. lib. 2.

Antinoe Cephei filia Pauſ. lib. 8.

Antinous Bithynicus, ab Adriano principe adamatus, cui templum apud Matineam conſtituit Pauſ. Propert. 4. eleg. 5,

Penelopem quoque neglecto rumore mariti, Nubere laſciuo cogeret Antinoo.

Antinous, Aegypti ciuitas, ab Hadriani Amaſio nuncupata. Hiero. contra Iouinianum. Steph. Antinoia & Adrianopolis vocatur.

Antinus ex Bithynia fuit, qui ob præclara facinora in deorum numerum relatus eſt, Pauſanias libro 8.

Antiochia, vrbs Syriæ, quæ prius Metropolis Epiphane & Reblata, & ab aliis Theopolis, hoc eſt, Dei ciuitas eſt appellata, à Seleuco Nicanore in ſuorũ memoriam condita, Olympiade 119. quã Orõtes fluuius interfluit, & ab occidẽte lauat Parſar fluuius. Strab. In Seleucidia Syriç quatuor inſignia ſunt oppida, ob id & Tetrapolis dicta regio Antiochia, Epidachne cognominata. Itẽ Seleucia, Pieria, Apamea, Laodiceaque. Vide THEOPOLIS.

Alia eſt Antiochia ad Perſicum littus.

Antiochia, Syriæ pars. Plin. 5. 12. 5. in Syriæ deſcriptione, & item Pomponius.

Antiochia, oppidum Mygdoniæ Aſiæ, Plin. lib. 6. cap. 13. Hanc Stephanus Meſopotamiæ eſſe ſcribit, & Mygdoniam vocari: ab incolis autem Aſiben vel Nibin.

Antiochia, inſula maris Mediterranei, Strongylæ inſulæ proxima. Plin. 5. 31. 20.

Antiochia, apud Phadnem ab Arginis habitata, Ione alias dicta. Stephanus.

Antiochiæ nomen ad multas ciuitates tranſfertur: alia enim eſt Lydiæ, alia Piſidiæ, alia inter Cœleſyriam & Arabiam Semiramidis, alia Ciliciæ ad Pyramum fluuium, alia Pieriæ, quam Aradum Syri vocant: alia ad paludem Callirrhoen, alia prope Taurum in Comagene, alia in Scythia, alia in Caria, quæ & Pythopolis vocabatur, de qua plura apud Stephanũ. Alia in Margiana Parthyæorum, vltima denique Tarſus. Stephanus Cœleſyriæ Antiochiam, alias Gadara vocari ſcribit.

Antiochenſes populi. Plin. 4. 18 10.

Antiochida, maris partem Antiochus à ſe appellauit. Plin. 2. 67.

Antiochus, nomen regum Syriæ: ferè enim hoc nomine omnes vocati ſunt, vt Anthiocus Soter, Antiochus Deus, Antiochus Magnus, Antio-

Antiochus Euſebius,de quibus Appianus eo prolius in Syriaco,& Trogus.
Antiochus Soter, Seleuci filius,eiúſque nominis primus,I I Syriæ & Aſiæ rex,regnauit annis X I X.
Antiochus,Antiochi Soteris filius, Achios dictus, regnauit annis X X. & veneno tandem ab vxore Laodicea extinctus eſt.
Antiochus Magnus,Seleuci frater, V I Syriæ & Aſię rex,regnauit annis X X X V I.is in Cœleſyria omnes Ptolemęi ciuitates ſubegit.Liu.lib. 3.Decad. 4 Philometorem prælio ſuperauit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cęſus, & e Græcia pulſus eſt.Liu.libro 6.Appian.de Syriaco bello.Oroſ.libro 4.Flor 2.cap.8.Hierax vulgò appellatus eſt,quòd accipitris more in rapiendis alienis vitam duceret.
Antiochus Epiphanes,hoc eſt,illuſtris ſiue nobilis, V I I I.Syriæ rex,regnauit annis X I. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Iudæis intulit, crudeliſsimus omnium tyrannorum.
Antiochus Eupator,I X.Syriæ rex, regnauit annis I I. Philippum, cui Antiochus Eupatoris pater,regni curam commiſit, vicit & occidit: demum a Demetrio vna cum Lyſia interfectus eſt.Ioſeph.lib.12,cap.15,Iuſtin.lib.34.
Antiochus Theos, X I I I. Syriæ & Aſiæ rex, regnauit annis X V.
Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius,X V. Syrię rex,regnauit annis I X.a Cleopatra ad nuptias & regiam quæ in Seleucia erat, inuitatus, fretus Simonis auxilio, Triphonem Doram obſidentem fudit, fugauit,ac Apamæam cepit,ac interemit anno regni ſui tertio. Ioſeph lib.15.cap. 11.
Antiochus Gryphus,X V I I. Syriæ rex,regnauit annis XXIX. Hūc Ioſephus frequēter Philometorem vocat.Is cū Seleuco Gryphi filio de imperio dimicauit,aciéque victus interiit.
Antiochus Gryphus,X V I I I Syriæ rex,regnauit annis X.interfectus eſt ab Herodiano.
Antiochus Cyzicenus, X X Syriæ rex, regnauit annis X I I I I. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit,ac bello vicit.
Antiochus Comagenorum rex.
Antiochus Conſul,Baſſi collega.
Antiochus, Liber pater dictus, Damaſcenorum rex,fratriPhilippo ſucceſſit.Ioſeph.lib.13.cap. 11.Hic ab Arabum rege occiſus eſt.
Antiochus Aſcalonita, ex veteri Academia dicendi peritiſſimus,Luculli,Ciceronis & Bruti præceptor:de quo Plutarch.in Lucullo.
Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus, qui ſcripſit de Italia, citatur ſæpe teſtis a Strabone & Dionyſio.
Antiochus ſophiſta, quem Argæ Cilicum tulere,doctiſſimus:de quo Philoſtratus.
Antiochi vxor Stratonice, nomen dedit Stratonicææ vrbi Macedoniæ. Steph. Tarſus etiam Ciliciæ ab Antiocho Epiphane, Antiocha dicebatur.Stephan.Item Trallis Lydiæ vrbs, Antiochia alias vocabatur.
Antiochis, mater Antiochi Seleuci filii, & mulier quæuis ex quauis Antiochia oriunda: prætetea nomen tribus.Steph.
Antiopa,Steph.in Hyſia,Nyctei filia:& vxor Lyci regis Thebarum Aegyptiarum,Lactantio. Hanc Iupiter in ſatyrum mutatus compreſſit,quòd cùm Lycus comperiſſet, ea repudiata Dircem ſuperinduxit, a qua in carcerem coniecta eſt. verùm cùm partus aduenisset, ruptis vinculis aufugit in Cythæronem, ibique Zethum & Amphionē peperit & expoſuit:ſed a paſtoribus reperti, ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris iniuriam vlciſcentes, Lycum cum vxore Dirce interfecerunt.Vide A M P H I O N.Propertius,

Tu licet Antiopæ formam Nyctedos,& tu
Parthanam referas laudibus Hermionem.

De hac copioſe Pauſ.lib.8.
Antiotus Lycurgi filius,Plut.in Lycurgo.
Antipater, philoſophus & poeta Sidonius, ſeu ex Tyro Phœniciæ, Stoicæ ſectæ, Latonæ Vticenſis præceptor. Plut. poſt Panætium de officiis ſcripſit.Hic quo die natus fuit, eodem ſemper febre laborauit ſingulis ætatis ſuæ annis,eodémque die,atque eodem morbi genere conſumptus eſt.Hic nobili epigrāmate Sapho, decimam inter Muſas coaptat. Ex tempore innumerabiles pene verſus faciebat.Cic.& Quintil.
Antipater, Iolai filius è Paliura ciuitate Macedoniæ miles Philippi: deinde inter Alexandri duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis.Suidas.Plutarchus,Succeſſor Alexandro in regno Macedoniæ, poſt bellū Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit ſe in amicitia permāſurum ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur: Si eius præſidium in Munichiam, id eſt, Athenarum arcem recepiſſent:Si denique ab ſumptam in eo bello pecuniam, acceptaque dāna reſarcirent. Quibus illi conditionibus conſenſerunt.
Antipater & Alexander, Caſſandri filii, X X V I. Macedonum reges,regnarunt annis I I I I.
Antipater,XXXII Macedonum rex,regnauit dies X L V.
Antipater,Cilicum rex.
Antipater,Herodis pater,vir maximus ac potētiſſimus,Iudææ procurator a Cæſare conſtitutus, muros ciuitatis reædificauit, Phaſelum Hieruſalem, Herodē Galilææ præfecit, veneno à Malicho necatus eſt.Ioſeph.bell.Iud.libro 1.cap.21.Antiquit.lib.14.cap.19.Volater. in hiſtoria Hieroſolymitana.
Antipater, Herodis filius, à patre quinto die priuſquàm animam ageret,in vinculis inter-

ſici iuſſus eſt. Ioſeph. lib. 17. cap. 9. De bel. Iud. Aegeſip. lib. 1. capite vltimo.

Antipater, Tarſenſis philoſophus, authore Plutarcho.

Antipater Hieropolitanus ſophiſta nobilis, præceptor liberorum Seueri principis, cuius etiam res geſtas ſcripſit, ac magiſter epiſtolarum fuit. Philoſtratus.

Antipatris Palæſtinæ ciuitas nũc diruta, quam Herodes rex Iudææ ex patris ſui Antipatris nomine vocauerat. de hac Raphael Volaterranus lib. 11. Geographiæ. Ad hanc Paulus ductus eſt captiuus, Act. 23.

Antiphates, Læſtrygonũ, Anthropophagorum rex, vnus ex poſteris Lami, Formiarum conditoris: in cuius littora cùm aliquando eiectus eſſet Vlyſſes, tréſque a ſociis emiſiſſet qui regionem explorarent, Antiphates vnum ex his apprehenſum ore dilaniauit: reliqui duo vix fuga ſalutem quæſiuerunt: quos Antiphates cum magna Læſtrygonum manu inſecutus, naues Vlyſsis omni conatu oppugnauit ſaxiſque & trabibus in eas coniectis omnes demerſit, vna tantum excepta, qua Vlyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſociis vehebatur, qui ſuccisis repentè rudentibus, ſe ſuoſque eripuit, Ouidius 14. Metamorph.
Inde Lami veterẽ Læſtrigonis, inquit, in vrbẽ
Venimus: Antiphates terra regnabat in illa.
Vide hæc latius apud Homerum Odyſs. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virgil. lib. 9.
Et primũ Antiphatẽ: is enim ſe prim⁹ agebat,
Thebana de gente nothum Sarpedonis alti.
Hic Aeneam in Italiam ſecutus, à Turno Rutulorum rege occiſus eſt.

Antiphellus & Phellus, regiones Lyciæ. Steph.

Antiphellos, oppidum, Plin. 5. 27. 41. & 31. 11. 37.

Antiphèmus & Lacius fratres, Stephano in Γέλα & Pauſanias.

Antiphium, nomen loci, dictum, quia Phio aduerſum ſit.

Antiphilus ſtatuarius apud Pauſ. lib. 6.

Antiphon, Rhamnuſius orator & dux Atheniẽſis præcepta dicendi tradidit, quo neminem melius orauiſſe cauſam capitis, quum ſeipſe defenderet, aiunt Quintilianus, Thucydides, Cicero in Bruto.

Antiphonos, Priami filius, qui comitabatur patrẽ: cùm Hectoris corpus ab Achille redimeret, fratrẽ habuit Antiphum, Hom. Iliad. 7.

Antiphra, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari. Steph.

Antiphus Priami filius ex Hecuba quem Agamemnon vnà cum Iſo fratre, ſed illegitimo thoro nato in bello Troiano interfecit.

Antiphus, filius Theſſali, & nepos Herculis, qui cum fratre Phidippo dux triginta nauium cum aliis Græcis ad Troiam commigrauit, vt apud Homerum lib. Iliad. 2.

Antipodes, Cic. 4. Acad. quæſt. Nónne etiã dicitis eſſe è regione nobis è cõtraria parte terræ qui aduerſis veſtigiis ſtent cõtra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis? Ioachimus Vadianus in Melam. Plin. 6. 22. 1. Vide ANTICHTHONES.

Antipœnus Thebanus nobiliſſimus cuius filiæ pro patriæ ſalute ſeipſas interfecerunt, Pauſ. Vide ſupra Anticlea.

Antipolis, oppidum. Plin. 3. 4. 20. id eſt Ianiculum, 3. 5. 1; 6.

Antipolis, Galliæ Narbonenſis in extrema prouicia vrbs, Ptolem. vulgò *Antibes*.

Antiphyrgus Ptolem. vrbs Marmaricæ, Straboni Tetrapyrgia

Antirrhium, promontoriũ, cui alterum ῥίον dictũ in Pelopõ. obuertitur. Pli. 4. 2. 4. & 2. 92. 3.

Antiſiæ ſunt circuli ſiue gradus circulorum in quibus ſol conſtitutus dies diebus & noctes noctibus adæquat, veluti dicas æquales ex aduerſo. legendum videtur Antiſciæ, Cælius Rhod. 24. lib. cap. 17.

Antiſcii vide ſupra in dictione Amphiſcii.

Antiſſa, oppidum, in Leſbo inſula, Pomp. Steph. addit inſulam quoque vnam Cycladum ſic vocari, & aliam Indiæ. Plin. 5. 31. 54. Eſt & inſula Leſbi adiuncta. Plin. 2. 89.

Antiſthenes, philoſophus, poſteaquam docuiſſet rhetoricam, audiſſetque Socratem, dixiſſe fertur ad diſcipulos, Abite, & magiſtrum quærite: ego enim iam reperi: ſtatimque venditis quę habebat, & publicè diſtributis, nihil ſibi præter palliolum reſeruauit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ, & ad audiendum Socratem quotidie ibat ex Piræo, quadraginta ſtadiis emenſis, acutus magis quam eruditus, præceptor Diogenis, patientiam & duritiam adamauit. Cice libro 3. de Oratore ad Quintum fratrem. Fuit & Antiſthenes diſcipulus Heracliti: Alius Epheſius, tertius Rhodius, hiſtoricus, vt tradit Diogenes Laertius. Fuit & Antiſthenes Sybarita. Vide ALCISTHENES.

Antiſtius Romanus nobilis qui vxorem quam cum libertina fabulari viderat, repudiauit. Alex. ab Alex. lib. 4.

Antitheus Athenienſium rex, Olympiade 166. Pauſ. lib. 7.

Antitaurus, mons Tauro oppoſitus. Strab. lib. 11. Taurus itaque in ſeptentrionem verſus in multos quaſi ramos diſcinditur, quorum vnus eſt Antitaurus, qui Sophænam comprehendit in conualle quadam, quæ inter eum iacet, atque Taurum vltra Euphratem: in eo valles ſunt profundæ & anguſtæ, in quibus ſita ſunt Comana ciuitas memoratu digna, & Bellonę fanum, quod illi Comana vocant. Sunt qui Auritaurus legant.

Antiueſtæum, promontorium Britanniæ, quod etiam Bolerium, Ptolem. Diod. Belerium, in Cornubia ſeu Cornualia.

Antium, vetus vrbs Latii, Volſcorũ caput, Romanorum

manorum colonia: ita dicta, quòd ante alias vrbes in ipſo littore ſita fuerit, ad Romanorú otiú, rerumque vrbanarum permutationem accómodata. In hac fuit Fortunæ templum. Horatius 1. Carm.

O diua, gratum quæ regis Antium.

Hinc Antiates, vrbis huius incolæ, multis nauibus olim diuites, quarum roſtra Antio à Romanis deleto in foro affixa, nomen fecerunt loco, ex quo concio haberi ſolebat ad populú. Vide Liuium lib. 8. ab vrbe condita.

Antiatæ, populi. Plin. 6.7.10.

Antœci, populi qui inhabitant contrariam zonam Antichthonibus.

Antomenes, vltimus Corinthiorum rex, regnauit annum 1. Reges poſt hunc non fuerunt, ſed annui principes conſtituti.

Antona fluuius in Anglia.

Antoninus Caracalla Romanus imperator denominatus a genere veſtis quam populo erogauit, Cæl. Rhod. lib. 16 cap. 10. Hic libidinis impatientia nouercam ſuam duxit vxorem, Cęl. Rhod. & Euſeb.

Antoninus imperator, Seueri filius.

Antoninus imperator Romanus cognomento Pius: regnauit annos 23: anno Domini 40. Hic primus ſtatuit vt reſurrectio Dominico die celebraretur, quod poſtea Romanis pontificibus eſt confirmatum. Euſeb.

Antoninus Cómodus Antonino Pio ſucceſſit, cui cum aliquando pugnaret, ſitique grauiſſima cruciaretur, pluuia diuinitus miſſa eſt: cùm è contrario Germanos & Sarmatas fulmina perſequerentur plurimoſque interficerent: anno Domini 178.

Antonius Gnipho, poeta Gallus, expoſitus, & à nutritore ſuo manumiſſus, Romę docuit Rhetoricam & poemata in domo Iulii Cæſaris adhuc pueri: cuius ſcholá Cicero & clari viri frequentaſſe dicuntur. nihil vnquam de mercedibus pactus eſt, eóque plura ex diſcentium liberalitate cóſecutus eſt. Vixit an. 50. Tranquil.

Antónius Muſa, medicus Auguſti Cęſaris. Plin. lib. 29. 1. & 3. 3.

Marc. Antónius orator, Triumuiri auus, de quo Cicero in Bruto, Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque ſuo quæque loco, vbi plurimum proficere & valere poſſent: vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, ſic ab illo in maxime opportunis orationis partibus collocabatur. Erat memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio, imparatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur: ſed ita erat paratus, vt iudices illo dicente nonnunquam viderentur non ſatis parati ad cauendum fuiſſe.

M. Antonius oratoris filius natu iunior, gratia Cottæ conſulis, Cethegi factione in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus. Siciliá & prouincias omnes depopulatus eſt. Et ad poſtremum inferens Cretenſibus bellum, ibi morbo interiit. Húc Saluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis niſi inſtantibus. Pædianus.

Antónius alter oratoris filius, multos in Achaia ſpoliauit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. quamobrem Græci accuſarunt eum ad M. Lucullum prætorem, qui ius inter peregrinos dicebat. Hunc Cicero in Verrinis vocat in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigariú. Nam inter eos fuit, qui iuſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriam fecit, quadrigas agitauerunt.

Antónius, C. Antonii Syllani filius, cú Cicerone cóſul, eique maxime aduerſus, quòd Catilinę faueret. Placatus ab eo, recta de Repub. ſentire perſuaſus eſt. Poſtremò poſt Cęſaris mortē in diſſentione ciuili, in Bruti poteſtaté cùm in Gręcia veniſſet, ab eodem trucidatus eſt.

Antuates populi citra Rhodanú extra Belgas, Celtas & Aquitanos, finitimi Allobrogib[us] & Gebénę oppido ac Galliæ prouincię Romanorú proximi. Huius nominis adhuc extat vicus & pręfectura quædá monachorum inter Geneua & Delphinatú qui & Geneuẽſis diœceſis. videntur tamé ſecūdum Cæſaris deſcriptionem Antuates magis fuiſſe inter Allobroges & vicum Veragrorum cui Diuus Mauritius Sedunenſis diœceſis nomen eſt. Hos quidam hodie Vantuates appellant.

M. Antónius Triumuir, Marci oratoris filius, & Lucii frater, cauſa & fax tot[us] belli ciuilis fuit: cùm eſſet Tribunus, clam ex vrbe ad Cęſaré in Gallia profugit. Mutinam Bruti prouinciá inuadente, hortate Cicerone, Senatus hoſtem iudicauit: ſuperatuſquo ab Hircio & Panſa coss. ac Cęſare puero, mox Triumuiratus fœdere inter eum & Lepidú ac Cæſarem inito, Brutú & Caſſium in Macedonia apud Philippos ſuperauit. Quo bello confecto, Octauius valetudinis cauſa Roma rediit: Antonius in Græciá Aſiamq; profectus, honore quaquauerſus ingéti eſt exceptus. Cùm illi Oriés, Auguſto Occidés, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orienté reges & Tetrarchas debellauit. Inter quos Antigonú, Iudæorú regé, ſecuri percuſſit: quod antea regú nulli cótigit. Fuluia inito Triúuiratu repudiauit, vt Octauiam Auguſti ſororé duceret: vtraque poſtremò ob Cleopatra Aegypti regina contépſit: ad bellum Parthicú, Ventidium legatú miſit. Sed repudiata Octauia, cauſa fuit inter eum & Octauiú diſſentionis. Qui cum poſtremo ad Actiú nauali pręlio cógrediens, ſuperatus eſt, Alexádriamque confugiés, atq; ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte occubuit, anno ętatis LVI. Vir fuit in otio luxurioſiſſim[us], in negotio laborioſiſſimus, ob res male geſtas: vt nihil de ſolita voluptate remiſerit. Plutarchus.

L. Antónius, Triumuiri frater, apud Peruſiam ab Octauio fame obſeſſus, in deditiuné cum ccc. aliis venit: quibus, vt ait Liuius in Epiro, Octauius ipſe pepercit: vt verò Tranquillus, omnes ad aram Cæſaris necare crudeliter iuſſit.

Antónius Iulianus rhetor Romæ perquam fuit honeſti atque humani ingenii, doctrina quoque iſta vtiliore ac delectabili, veterumque elegantiarum cura & memoria multa.

Antónius Eremita, miraculis & vita clarus. Tripart. hiſt. lib. 3. cap. 2.

Antoniopolitæ, populi. Plin. 5. 29. 27.

Antoniorú familia, Romę nobiliſſima vetuſtiſſimaque ab Antio Herculis filio oriunda. Gel.

Antontes Mardonii regis Thebarum filius, Pauſan. libro 9.

Antricum oppidú Galliæ Narbonenſis Normaniæ finitimum, vulgò, *Chartres*.

Antron, nomen fluminis in Britannia.

Anttónia, vrbs in Meſſenia Peloponneſi regione, ab antris, e quibus molares lapides exciduntur, appellata, a Strabone Antron dicta: item à Stephano, qui Theſſaliæ vrbem eſſe ſcribit. Ab hac Antronii aſini dicti. Pomp. Mela lib. 2.

Antuacutum & Antuerpia oppidum Gal. *Anuers*.

Antros eſt inſula in Garumna fluuio de Pyreneo monte defluente, quam pendere & attolli aquis increſcentibus ideo putant: quia cum videatur editior aquis obiacet: vbi ſe fluctus impleuit illam operit, nec vt prius tantum ambit. Pomponius Mela lib. 3.

Anúbis Aegyptiaca dicitur canis, in cuius forma colebatur Mercurius: quia nihil eſt cane ſagacius Virgil.

Omnigenumque deúm monſtra, & latrator Anubis.

Ouidius ſine titulo, (rendi.
Per tua ſacra precor, per Anubidis ora vereDiodorus ſcribit Anubim filium fuiſſe Oſiridis & Iſidis, qui canem geſtabat tanquam armorum inſignia. Ex quo Aegyptii canem venerantur, & Anubim deú canino capite effingunt. Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 12.

Anulinus Conſul Romanus, Sabini II. collega Horum tépore Antoninus Caracalla Alexandriæ cùm eſſet, Alexandrinam iuuétutem conuocauit, eamque paſſim omnem, militibus ſigno dato, interemit & occidit. Herodotus libro quarto, Spartianus.

Anulus, fluuius Mauritaniæ Plin. 58. 15. ad qué elephátes niteſcente Luna noua deſcendere, ibique ſe purificátes aqua circumſpergi ſcribit. Dion pergere elephantes ait, πρὸς ὕδωρ ἀέναον, id eſt perennem aquam. Cælius Rhod. 13. 18. conſiderandum relinqués an Plin. ἀέναον ex authore aliquo Annulum verterit. Pliniani codices emendatiores habent Amilus.

Anus, nomen fluuii.

Anxa, oppidum. Plin. 3. 11. 14.

Anxani, populi. Plin. 3. 12. 4.

Anxius, fluuius ex Armenio monte oriens, per Caucaſum in Meſopotamiam defluit, & Pactolo flumini & Caucaſo cadenti occurrit, vnumque facti in Euphratem demerguntur.

Anxur, vrbs Volſcorum, Plinio, quam olim Trachinam, nunc Tarracinam dicunt. Martialis, Siue ſalutiferis candidus Anxur aquis. Horat. Millia tú pranſi tria repſimus, atque ſubimus Impoſitum ſaxis late candentibus Anxur. Vide TARACINA. Plin. 3. 5. 94.

Anaúrus, ſiue Anxyrus, nomen eſt, quo Iupiter à Campanis vocitatus eſt, qui maxime Anxure colebatur imberbis, vel quaſi ἄνευ τοῦ ξυροῦ, id eſt, ſine nouacula: quia barbam nunqua raſiſſet. Seruius in illud Virg. Aeneid. 7.
Circeúque iugú: queis Iupiter Anxurus aruis Præſidet, & viridi gaudens Feronia luco.
Vide ANXYRVS.

Anydrus, inſula. Plin. 5. 31.

Anyger, Anagrus, Aniger, Antiger, Theſſalię fluuius, in quo Centauri ab Hercule ſauciati, vulnera ſua lauerunt. Quamobrem cùm primò dulces habuiſſet aquas, poſtea in fœtidas ſunt conuerſæ. Bocatius. Ouid. Fundit Anygrus aquas, &c. Fortaſſe idem qui ſupra ANAGER.

Anigridum eſt ſpelunca Nympharum ab Anigro fluuio haud longe diſſita in Samica regione. in hac ſi quis albo laborans, aut leuca nymphas apprecetur, ſacrificiis etia promiſſis, abſtergatque pollutas corporis partes ac fluuium enatet, mox euadit incolumis. Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 14.

Anyſis, Aegypti rex, Herodoto li. 2. vrbs Aegypti, Stephano.

Anyius, Athenienſis cum Melito & Lycone Socratem accuſauit, & occidi curauit, Horat. lib. 2. Sermonum, Satyra 4.
-qualia vincunt
Pytagoram, Anytique reum, doctúmque Platona.
Plutarchus in vita Socratis.

A O

Aod, filius Geræ, filii Iemini. Iud. 3.

Aœde Muſæ nomen vna ex filiabus Aluœi. Pauſanias lib. 9.

Aon, Neptuni filius, factione ſuorum ex Apulia pulſus, nauigio Euboeam, & inde Bœotiam venit, vbi populis montes habitantibus imperauit, eoſque Aones, vt & montes vicinos appellauit, a quibus Neptuni filius ex Parichia coniuge. Porrò Aon filius Dimantem reliquit, qui ei in regno ſucceſſit.

Aones populi ex Aonia, Pauſ. lib. 9

Aonia, pars montana Bœotiæ, cuius meminit Steph. vnde totam Bœotiam prius Aoniam dictam ſcribit. hinc etiam dictæ

Aonides, Muſæ a fonte Aone, in eadem regione illis

illis conſecrato. Iuuenalis,
-cupidus ſyluarum, aptúſque bibendis
Fontibus Aonidum.

Aónius, id eſt, Bœotius, Seruio apud Virgilium,
Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Aóricus, Gotthorum rex.

Aôris, Arantis filius, venator bellicoſus, Steph. & Pauſ. lib. 2.

Aórnos, petra apud Indos præceps & inuia, monumentis hiſtoricorum celebrata, quaſi auibus inacceſſa. Scribit Plutarchus Alexandrū cùm intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo, dixiſſe, Nunc locus iſte facillimus eſt captu. Vide AVERNVS.

Aórnos, vrbs in Epíro, Ptol. & Steph.

Aórnos, lacus inter Puteolos & Baias, qui poſtea paucarum literarum mutatione dictus eſt Auernus. Aòrnos autē, quòd auibus careat: ipſæque ſuperuolantes graui eius odore enecētur: tunc quòd ſulphureæ exhalationes aërem vſque adeò extenuent, vt aues ſuſtinere non poſſit. Virgil. Aeneid. 6

Speluuca alta fuit, vaſtóque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris:
Quam ſuper haud vllę poterant impunè volantes
Tendere iter pennis, talis ſeſe halitus atris
Faucib' effūdēs ſupera ad conuexa ferebat:
Vnde locum Graii dixerut nomine Aornon.

Plinius in Prœmio lib. 4. locum collocat in Epiro, qui & ipſe ab exalatione auibus peſtifera nomen accepit.

Aûtus, Ciuitas Cretæ ab Aora nympha, Eleuthera etiam dicta. Steph.

Aôrus, fluuius. Plin. 3. 23. 3.

Aórſi, populi, Ptol. lib. 6. cap. 14, non procul à Iaxarte fluuio, qui in Hyrcanū mare influit. Alios Plin. lib. 4. cap. 12. in Europa collocat Aorſos, & rurſus eorum meminit, 6. 16. 12. Strabo lib. 11. Aorſos dicit Tanaim fluuium accolere. ἄορσοι apud Steph.

Aóti, populi, Plin. 4. 11. 9.

A oth Hebræorum populi ex tribu Ephraim. Euſeb.

Aous fluuius in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apollonia in mare illabens. Sunt qui Aeantem appellēt, Plinius.

A P

Apæi, populi in Aethiopia ſub Aegypto. Ptol.

Apęſus, vrbs Troadis, quæ & Pæſus dicitur. Eſt etiam Pæſus Dauniæ ciuitas. Steph.

Apámia, ad auſtrū in Mediterranea ſita, à Seleuco condita, Cœles regionis vrbs eſt, x. mil. paſ. ab Aulocrene monte diſtans, Rhagis & Heracleæ vicina, quæque Seleuciæ & Laodiceæ propter cōcordiam ſoror dicebatur: cui hoc nomine Antiochus a matre ſua Apama Artabazi filia & Seleuco Nicanori nupta impoſuit. Illic & reſtagnatio Euphratis cum Tigri confluit.

Apamia, ciuitas Parthorum, Ptol. Eſt item ciuitas Ponti, apud eundem. Eſt præterea inſula, teſte Plinio, a Trigride circunfuſa, cui Antiochus id nomen à ſuæ matris nomine impoſuit. Eſt & Apamea, Bithynię oppidum, à Nicomede Prufii regis filio ſic appellata, quæ poſtea Myrlea, à Myrlo Colophoniorū duce dicebatur. Vide indicem in Plinium & MYRLEA infrà.

Apámia, vrbs minoris Aſiæ, prius dicta Celenę, quam Nicanor conſtruxit. Vide plura de Apameis ciuitatibus apud Steph. qui e cęteris poſtremam Perſicæ Edeſſe Septentrionem verſus eſſe ſcribit.

Apameſte oppidum in magna Gręcia, cuius incolæ dicuntur Apamæſtini, quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 11.

Apana Antiochi filia, Pauſ.

Apanda, Macedonum rex, Aſtyabari filius, regnauit annos xxx.

Aparctias, ventus ab Arcto flans.

Apaiacę, gens Maſſagetarum. Steph. ex Strab.

Apaturia Minerua cognominata ab Aethra quæ per quietem monita à Minerua vt Sphęro ſacrificaret cum in inſulam traieciſſet à Neptuno compreſſa Palladis templum ibi erexit. Prætereaque conſtituit vt Trœzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Erat & feſtum Athenis Apaturia nomine quaſi Homopatoria, quòd patres liberorum curiæ aſcribendorum gratia conuenirent, de quo feſto copioſe Suidas.

Apaturia Venus dicta eſt ab ἀπατάω quod eſt decipio. nam cum gygantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tandiu delituiſſe, donec Hèrculis auxilio ſigillatim omnes interfecit.

Apatúrum, Veneris templum in Phanagoria. Steph. ex Strab. Hecatæus ſinum quendam Aſiæ ſic nominat.

Apauorténe, regio eſt Scythiæ, in qua eſt Hyrcania prouincia.

Apelles Cous pictor eximius, ingenio & gratia quam in ſe maximè iactabat, præſtantiſſimus, voluminibus etiam ad Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri Macedonis temporibus, à quo tantum depingi voluit. Is moriens Venerem imperfectam reliquit, quam nullus repertus eſt qui vellet abſoluere. Ouidius,

Si nunquam Venerē Cous pinxiſſet Apelles,
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Quintil. lib. 12. Plin. 35. 10.

Apelles, ſectator Marcionis, de cuius hæreſi vide Euſebium lib. 5.

Apellei, populi. Plin. 6. 17. 5.

Apeneſte, Ptolemæo Apuliæ vrbs.

Apenninus, mons à pēna quæ eſt ſummitas; vel

Apœninus cum œ diphthongo (vt ſcribit Seruius) quaſi Alpes Pœni, que Annibal primus ſuperauit, in quo itinere alterum amiſit oculum. Hic Italiam diuidit, incipitque à Genua & ſupra Carnos incumbit. Liuius libro 21. Pœninum dicit. Steph. Per mediam Italiam in longum extenditur, cuius dextra pars Tyrrhenum mare, ſiniſtra verò Adriaticum reſpicit. Non procul a Genua Ligurum capite initium ſumit, tãdemque in duo brachia diſcinditur. quorum alterum in agru Brutium ad Fretum vſque Siculum: alterum per Apuliam vſque ad Superũ mare porrigitur. Hinc Apenninicolæ dicuntur, qui hunc montem incolunt. Virg. 11. Aeneid.

Apenninicolæ bellator filius Anni.

Apennini ſylua, Plin. 3.5.1, 9. Deſcriptio montis Apennini. 5.5.47.

Apennini montes. Plin. 3, 12.

Apenninum ſæpe tremuiſſe. Plin. 2.80.

Apennina regio. Plin. 8.58.

Aper Conſul, Catulini collega.

Aper Conſul, Pollionis ſecundi collega.

Aperantia, vrbs Theſſaliæ, Steph.

Apeſas mons, Pauſ. lib. 2.

Apeſus, vntis, mons Neemę ſuperiacẽs, vbi Theſeus Ioui primum operatus creditur. Dictus ab Heroë cui Apheſas nomen erat Papinius,

Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo,
Nomine Lernæi dicunt Apeſunta coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer.

Ab hoc Apeſuntius Iupiter dictus eſt. Plin. li. 4. cap. Vide ἀπέσας apud Steph.

Apeſantius Iupiter dictus eſt ab Apeſante monte qui eſt ſupra Nemæam vbi Perſæus ſacra Ioui facere ſolebat.

Aphace, vrbs Libyæ. Steph.

Aphànnæ, regio Siciliæ ignobilis: vnde prouerbium, Ad Aphannas: de obſcuris & relegatis. Steph. ἀφάνναι.

Aphara, vrbs in tribu Beniamin, Ioſ. 18

Apharèus rex Meſſeniorum filiũ habuit Piſum, à quo vrbs Piſa. Pauſ. lib. 5.

Aphareus Marpiſſam Oenomani filiam viſam ex chorea rapuit, Plut. in Paralellis.

Apharàntes & Apharanſiadæ, populi Libyæ. Vide PHARAS.

Aphec, ſiue Apheca, Vrbs in tribu Manaſſe, Ioſ. 12.13 Eſt & vrbs in tribu Iudæ, Ioſ. 15. Hieronymo in locis Hebraicis vſque ad ſuam ætatem caſtellum grande Apheca nomine, iuxta oppidum Palæſthinæ. Vrbs præterea in tribu Aſer, Ioſue 19, Iudicum 1. iuxta vicum Eſron ciuitatis Iezrael, vbi dimicauit Saul in ſorte Aſer: & vbi Philiſthiim contra Iſrael poſuerunt caſtra, 1 Reg. 4. & 29. eo loci Benadad rex Syriæ vincitur 3. Reg. 20.

Aphédas, rex Athenienſium: vel, vt Steph. Moloſſorum.

Aphedantes, populi in Moloſſis. Steph. A rege Aphedante nuncupati.

Apher, natus ex Aphrica. Lucanus,

Et ſolitus vacuis errare mapalibus Apher.

Vide AFER.

Aphetæ, vrbs Magneſiæ in Paganetico ſinu. Stephan.

Aphetor Apollo dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 16.

Apheſas heros, vide APHASVS.

Aphiclea ciuitas, Pauſ. lib. 10.

Aphia, filius viri lemini. 1. Reg. 9.

Aphidas, Centaurus. Forte ἀφείδας, vt ſuprà.

Aphidas, xiiii Athenienſium rex, regnauit annis viii, vel, vt alii, vnum tantum. Hic vltimus ex Erichithei familia Athenarum rex fuit, a quo hac occaſione ad aliud genus regnum tranſlatum, ait Euſebius. Xantho Boetio, prouocante Thimœta ad pugnã, Thimœtes recuſauit. Tum Melanthus Pylienſis, Andropõpi filius, vir ſtrenuus, ſingulare certamen cũ Xantho ſuſcepit, & victor regnum Athenarum obtinuit.

Aphidna, pars Atticę & Leõtidis tribus. Steph.

Aphidnæ, locus celebris in Attica. Seneca in Hippolyto, -paruas alius

Calcet Aphidnas. Eſt & vrbs Lycaonię. Steph.

Aphnèum, ciuitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph.

Aphnites, palus circa Cyzicum, Artynia prius. Stephanus.

Aphnius filius Martis ex Aerope qui matri demortuæ partui inhæſit ac ex vberibus vi numinis paterni multũ copioſumque lac ſuxit. Qua ratone inter deos tranſlatus eſt, illique ſacellum in agro Tegeatum extructum eſt. Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 25. Pauſ. lib. 8.

Aphòrmium, locus Theſpienſium. Steph.

Aphrica, Plinio in prologo tertii, tertia orbis pars eſt inter Aſiam & Europam ad Auſtrum ſita, incipiens ab Aegypto, in Gaditano freto deſinit. in qua populi habitant Mauri, Getuli, Numidæ, Garamantes, & Carthago vrbs. Mare quo cingitur hæretque, a Septentrione Libycum, a Meridie Aethiopicum, ab Occidente Atlanticum. Pomponius Mela libro ſecundo. Plinius libro 5. cap. 4. Straboni lib. 2. eadem quoque Libya dicitur. Plinius in prologo quinti. Cuius regionis Nahum 3. fit mentio, & alibi ſæpe in Scripturis. Vide AFRICA.

Aphricus, ventus inter Auſtrum & Zephyrum: ita dictus, quòd ab Aphrica flare videatur. Virg. Aeneidos 1.

Vna Eurúſque, Notúſque ruunt, crebérque procellis Aphricus.

Aphricum mare, quod Aphricam alluit, à Metagono promontorio ad Orientem vſque ad Philenorum aras extenſus, Sardo, Siculo, & Ionio mari conterminum.

Aphrodiſias olim Trœzen Peloponneſi. Steph.

Aphrodiſia, inſula in mari Perſico, vbi Perſis à

Carma-

Carmania diſpeſcitur:ſic dicta,quòd in ea Venus coleretur,alio nomine κωλιὰς dicta.

Aphrodiſiades duodecim Steph.numerat.Plin. *6.29.4.* meminit Aphrodiſiadis inſulæ, & 4. 11.oppidi Aphrodiſiadis.Vide MEGALOPOLIS.

Aphrodiſium,Cariæ promontorium Pompon. quod Aphrodiſias Plinio appellatur. Eſt & Ptol.vrbs Africæ, & Hiſpaniæ Tarraconenſis promontorium,eodem authore.

Aphrodiſius præſul Bituricẽſis, Petri diſcipulus genere Aegyptius, iacet apud Bituriges. Volaterranus.

Aphrodites,nomen quo Venus vocitata eſt, ab ἀφρὸς quod eſt ſpuma : nam de ſpuma maris natam ferunt.

Aphrodites,ciuitas iuxta Atribin & Aethiopiã & Thraciam.Steph.

Aphroditia,regiuncula Laconicæ.Steph.

Aphthala vel Aphthæa,Hecate.Steph.

Aphthites,pars Aegypti.Steph.

Aphthònius ſophiſta , ſcripſit προγυμνάσματα id eſt,præexercitationes in rhetorica.

Aphydna,ſiue Aphydne,vna ex vrbibus Athenienſium.Vide TITACIDÆ.

Aphyte oppidum Thraciæ non procul à Pallene oraculo Apollinis inſigne: ab Aphyo quodam indigena ita dictum. Huius incolæ dicuntur Aphythæi.Steph.

Àpia regio,ab Api III Sicyoniorum rege appellata, Aegialea antea dicta, nunc Peloponneſus.

Apicius Romanus , omnium helluonum maximus gurges,cui parum fuit &principum cõgiaria,& Capitolii vectigal deuoraſſe,niſi inſuper gulæ ſuæ monimentum poſteris reliquiſſet,edito de gulæ irritamentis volumine, quod etiam hodie omnium manibus teritur. Hunc Seneca in libro de Cõſolatione ad Albinum, ſuo ſæculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiiſſe , cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio milies quod in culinam congeſſerat, centies tantum ſupereſſe ſibi cognouiſſet. Iuuenal.Saty.11,

-quid enim maiore cachinno
Excipitur populi,quam pauper Apicius?

Apidanus , fluuius ex præcipuis Theſſaliæ, tardè fluens , quouſque illi commiſcentur Enipheus, Melas & Phœnix, quos ipſe ſecum in Peneum defert,vt habet Lucan.lib.I,

-it gurgite vaſto
Apidanus , nunquamque celer niſi miſtus Enipheus.

Demetrius Apidanum Troadis fluuium facit. Stephanus.

Apidores,Arcades ab Apidone fluuio,aut Phoronei filio Apidone.

Apiennates,populi.Plin.3.14.15.

Apilas,Vide ASCOAVS.Plin.4.10.5.

Apina Tricaque, duo oppida Apuliæ à Diomede euerſa , tanta ignominia in prouerbii ludibrium tranſierunt , vt quoties rem nullius pretii oſtendere volumus , Apinas & Tricas nominemus. Martialis,

Sunt Apinæ Tricæque,& ſimul vilius iſtis.

Plin.3.11.32.Vide TRICA.

Apiola,ciuitas Italiæ.Steph.

Apiolæ,oppidum à Tarquinio captum. Plin.3. 5.144.

Apis, Argiuorum rex,Iouis filius ex Niobe Phoronei filia, alio nomine Oſiris appellatus,Iſidem vxorem duxit. Achaiæ regno Aegialeo fratri conceſſo,in Aegyptum traiecit:vbi cùm homines rudes ad mitiorem vitę cultum traduxiſſet,colendarumque vinearum rationem eos edocuiſſet , concordibus omnium votis in regem eſt aſcitus.Cumque aliquandiu mira prudentia , parique clementia Aegypti regnum adminiſtraſſet , multáque in ſubditos beneficia contuliſſet , vita tandem functus, pro deo eſt habitus,eumque Aegyptii ſub viui bouis imagine coluerunt: qui corpore niger,candida fronte,in tergore alba nota inſignis , duplicibus pilis in cauda , & lingua cantharo notatus eſſet , eumque certos vitæ annos excedere non licebat:quibus peractis, in ſacerdotum fontem demergebant, deinde indicto iuſtitio,veſte ſciſſa, & laceratis crinibus defunctum plangebant: inuẽto verò al o mirifice lætabantur. Reſponſa autem non vt reliqua oracula dare ſolebat : ſed ſi manu oblatum pabulũ ſumpſiſſet à conſulentibus, ſecundos euentus atque omnia proſpera decernebat:ſi verò abnueret,omnia ſiniſtra portendebat . Ideo cùm à Germanico imperatore pabulũ oblatum renuiſſet, funeſtum omẽ, & indubiam necem , quæ paulò pòſt ſecuta eſt,prænuntiauit.Ouidius 3.de Ponto.

Et comes in pompa corniger Apis erat.

Strabo lib.vltimo.Plin.lib.8.ca.46.

Apis , vicus in Africa , ſic dictus , quia nobilis Aegypti regione eſſet. Plin.5.6.3.

Apis, II S Argiuorum rex regnauit annis LSSI.

Apis, IIS S Sicyoniorũ rex, regnauit annis XXV.

Apiſcion,viri Troiani nomen.

Apitami, populi.Plin.6.20.36.

Apitius Galba ſcurra nobilis ſub Tyberio Cæſare, Iuuen.Saty.5.

Apobæoti,populi Aetholiæ.Steph.

Apócopa,ſinus in Arabico receſſu.Steph.

Apollinaris,hæreticus,vnam diuinitatis & carnis Chriſti naturam eſſe docuit. Tripar. hiſt. lib.9.cap.3.

Apollinàris Conſul,Priſci collega.

Apollinárium,regio.Plin.3.4.33.

Apòllo,Iouis & Latonę filius,Phœbus etiã dict⁹ & Sol. Apollo autẽ vocatus ἀπὸ τοῦ ἀπολλύειν: quod ἀπελαύνει,id eſt ægrotationib⁹ homines liberet. natus in Delo eodem partu cum Diana , quæ & ipſa Phœbe dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit: deinde

Cyclopes, ob fabricatum fulmen, quo filius eius Aeſculapius fuit ad inferos detruſus: vnde aliquandiu diuinitate priuatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum eiuſdem regionis fluuium pauit. Fertur accepiſſe citharam à Mercurio & poſtea Muſis præfuiſſe. Amauit Cyrenem puellam, item Daphnem, Penei fluminis filiam, quæ fugiẽs illius amorem, in laurum conuerſa eſt, arborem huic ſacram. Item Hiacynthum, liberali forma paruulum, quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri iuſsit. Vicit Marſiam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat tibiæ cantu, victum excoriauit. Ilii muros, adiuuante Neptuno, Laomedonti regi ædificauit. Medicinæ vſum primus intuliſſe, & propterea deitatem meruiſſe dicitur. Author eſt carminis & Muſices: quapropter poetę præcipuum ſibi numen faciunt. in Rhodo inſula Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, vt inter ſeptem mundi miracula ſit connumeratus. Triplex eſt eius poteſtas, vt ſit ſol in cælo, Liber pater in terris, Apollo apud inferos: eius ſimulachro tria appingebantur, lyra, clypeus, & ſagittæ. Eidem vt Baccho perpetua iuuentus adſcribitur, propterea ſemper imberbis à poëtis fingitur. Multa habet nomina à locis in quibus potiſſimum colebatur, ſibi indita: Agyæus, Alexicacus, Boidromius, Clarius, Carnius, Carnias, Carneus, Compitalis, Diradiotes, Epicurius, Harius, Iſmenius, Leochares, Muſarum dux, Muſarum præſes, Parcarum ductor, Parrhaſius, Patrius, Pythæus, Climyntheus, Thermius, Verticallis: de quibus vide Pauſ.

Apóllines quatuor Cicero conſtituit. Primum, antiquum cuſtodem Athenarum: Alterum, Corybantis filium natum in Creta: Tertium, Ioue & Latona natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerit, quãuis Euſebius antiquiorem illum deſcribat: Quartum in Arcadia, quem Arcades, quòd illis leges dederit, Nomium vocant. Deinde ob nimiam ſeueritatem regno pulſus, ad Admetum Theſſaliæ regem confugit, & iuxta Amphryſum amnem eius armenta pauit. Quare à poſterioribus pro deo colitur: & ab Homero variis nominibus appellatur, ἀργυρότοξος, ἑκηβόλος: ab eius ſcilicet artibus & inuentis.

Apóllo Nomius, id eſt paſtor, dictus eſt quo tempore Admeti regis pauit armenta: præterea Apollinis tripodem vas aureum fuiſſe conſtat trium pedum à Vulcano fabrefactum, ac pro munere Pelopi datum, dum vxorem duceret.

Apóllo Capitolinus. Plin. 4.13.

Apóllinis inſula in Libya. Steph.

Apóllinis ciuitas, minor in Aegypto eſt Libyam verſus: maior in Aegypto, tertia in Aethiopia iuxta rubrum mare. Steph.

Apóllinis Actii templum. Plin. 4.1.10.

Apóllinis Pheſtii portus, Plin. 4.3.1. Oraculum Delphicum, 4.3.3. Promontorium, 5.2.13. & 5.4.1.5. Vrbs, 5.9.71. Oppidum, 6.30.12.

Apollinis Clarii templum, 5.29.48. Eiuſdem ſpecus mirus, 2.106.

Apollinis & Herculis contentio de tripode, Pauſan.

Apollinis odium in tibicines, Pauſ.

Apollinis ſacrificia. Pauſan.

Apollinis ſimulachrum Amyclis, apud Corint. ad radices Cuculini, apud Delios, Cytheatæ, in Lycone, apud Megalop. apud Patrenſes in Olymp. in Sicyone. Pauſ.

Apollinis templa variis in locis ædificata. Pauſ.

Apollinis & Marſiæ certamen vbi, Plin. 5.29.5.

Apollinis Didymæi aræ vbi, à quo, Plin. 6.16.21. Eiuſdem oraculum, 5.29.30.

Appollodörus, pictor excellens.

Apollodôrus, Athenienſis grammaticus, Aſclepiadis, Panætii Rhodii philoſophi, & Ariſtarchi grãmatici diſcipulus. Primus genus metri Triambici inuenit, vt teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium vſque ad reditum Heraclidarum, vt author eſt Diodorus Siculus.

Apollodòrus Tarſenſis, Tragicus, cuius Tragœdias Suidas recenſet

Apnllodôrus item Athenienſis poeta Comicus, tempore quo & Mænander fuit. fabulas ipſius nonnullas commemorat Suidas.

Apollodôrus Pergamen' rhetor, Caſſidii (alias Callidii) item Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris, ſcripſit de arte Rhetorica, vt author eſt Strabo.

Apollodôrus Quintus Celæus, cuius comœdiæ fuerunt Philadelphi & Siſyphus. Sextus, Alexandrinus comicus æmulus Menandri, de quo Martialis.

Apollodorus pictor nobilis Athenienſis qui primus ſpecies exprimere inſtituit, primúſque gloriam penicillo contulit, fecit ſacerdotem adorantem & Aiacem fulminatum.

Apollodorus Caſſandriæ tyrannus. Pauſan.

Apollónia, vrbs in Epiro, quatuor millibus paſſuum à mari diſtans, Plin. lib. 4. item Corinthiorum colonia, optimis olim legibus inſtituta, vulgò hodie Valonia nominata, Straboni: quam condidere Corinthii Coryceique, ab Eante fluuio ſtadiis decem, à mari, ſexaginta.

Apollónia, inſula Thraciæ cis Iſtrum amnem, teſte Herodoto lib. 4.

Apollónia, ciuitas Cretæ, eodem authore.

Apollonia, ciuitas in Syria, hodie Bonandria.

Apollónia, Epiri, hodie Velona, ex qua breuis in Italiam traiectus. Stephanus Apollonias enumerat vigintiquatuor. Et alibi Cydoniam Cretæ vrbem olim Apolloniam dictam fuiſſe ſcri-

ſe ſcribit.

Apollonia, ciuitas Macedoniæ, per quam Paulus profectus eſt, Acto.17. Achedoro tantùm fluuio à Theſſalonica diuiſa. Volater. libro 8. Eſt & altera in prouincia Aphricæ quæ & Pentapolis.

Apollonia, oppidum. Plin.3.11.17.

Apollònia, Macedoniæ oppidum, Plin.3.23.3.& 4.10.20.22. Thraciæ oppidum, 4.11.27. Cretæ oppidum, 4.12.34. Ponti, 34.7.27.& 31.4.4. Cyrenaicæ oppidum, 5.5.2. Idumeę, 5.13.6. Troadis, 5.30.11.27.

Apollonia Ponti inſula. Plin.6.12.6. Apollonitarum inſula, 4.13.4.

Apollonias, vrbs in Parnaſſo iuxta Delphos, alias Cypariſſus dicta. Stephan. Vide in CYPARYSSO. Trœzen etiam Peloponneſi olim Apollonias dicebatur. Steph.

Apolloniaticum bitumen. Plin.35.15.22.& 2.106.

Apolloniatę, populi Apollonię, Pliu.5.30.13. Cariæ populi, 5.29.20. Val. Max. lib.5. Apolloniatæ quidam pœnitentiam egerunt.

Apollonienſes populi. Plin.5.30.30.

Apollonienſes, pars quædam addita Attalidi tribus. Steph.

Apollonius Rhodius, Alexandriæ tamen natus, Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis grammatici: cuius etiam ſucceſſor in præfectura bibliothecæ apud Ptolemæum Euergetem: ſcripſit Argonautica verſu hexametro. Author Suidas.

Apollónius Alexãdrinus, cognomento Dioſcorus, pater Herodiaui grammatici, uobilis & ipſe grammaticus, filiumque erudiit. ſcripſit de conſtructione partium orationis, & alia complura in arte grammatica.

Apollonius Aphrodienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas de Trallibus, de Orpheo, eiúſque myſteriis.

Apollonius Molo Rhodius, præceptor Ciceronis, & Cæſaris eodem tempore, vt ſcribit Plutarchus: Romæ docuit, quo legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Sylla, orator vnus in cauſis ſcriptórque præſtantiſſimus, & in annotandis, animaduertendíſque vitiis, & inſtituendo, docendóque præſtantiſſimus, vt ait Cicero in Bruto.

Apollonius Alabandenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſe perdere: dimittebatque quemque ad quamcunque artem putabat eſſe aptum, vt ſcribit Cicero libro 1. de Orat.

Apollonius Nyſſeus, Panetii Stoici familiaris. Strabo.

Apollonius Herophilius, Herophili diſcipulus, ſcripſit de vnguentis. Author Athenęus. apud Plinium tamen Apollodorus ſcribitur.

Apollonios ſophiſtas duos ponit Philoſtratus: Naucratiam vnum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini principis tempore concurrentes, docuere Athenis.

Apollonius Tyaneus Pythagoricus philoſophus, cuius vitam Philoſtratus ſcripſit, & ante hunc Damis ipſius peregrinationis comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & fortè in multitudine diſputaret, per eam horam, qua Domitianus interficiebatur, defixus & elinguis ſtetit: tum autem exclamauit, Euge Stephane pulchre, Stephane percute peccatorem: pulſaſti, vulneraſti, & interfeciſti. Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. libro 17. cap.13. Idem hoc vnum à diis poſcebat vt bonos cognoſceret, malos vitaret. Alex. ab Alexand. libro 4.

Apollonius, uomen viri quem occidit Iudas Machabæus. 1. Machab.3.

Apollonius, coguomine Titus, à Ionatha victus fugatuſque eſt. Ioſeph. lib.13. cap.6.

Apollonius, ſenator Romanus, lecto Senatui Apologetico pro fide Chriſti, capite truncatus eſt. Euſe. lib.5. cap.21.

Apollonius, Stoicus philoſophus.

Apollonius Conſul, Magni collega.

Apollonius Luctator, Pauſan.

Apollonia virgo, ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis martyrio coronata eſt. Euſebius libro 6. capite 29. & ſequentibus.

Apollonohientæ, populi. Plin.5.29.27.

Apollopolitis præfectura. Plin.5.9.11.70.

Apollophanes regis Autigaui adulator.

Aponus, vicus ad Euganeos colles in Italia prope Patauium, vbi & aquæ calidæ variis morbis aptæ, Claudiani Elegiaco carmine laudatæ: & a Theoderico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. lib.6.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens Aponus terris, vbi fumifer exit,
Atque Antenorei diſpergitur vnda Timaui.

&c. Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quæ citra dolorem medetur.

Apphaim, filius Nadab, filii Semei, filii Onam. 1. Paralip.2.

Apphia nomen fœminæ apud Paulum, ad Philemonem.

Apphus, filius Matathiæ, filii Ioannis. 1. Mach.2.

Appiani, populi. Plin.5.29.3.

Appiànus Alexandrinus, XXIV libros hiſtoriæ Romanæ compoſuit, Adriani principis temporibus.

Appiades deæ Venus, & Pallas dictæ ſunt: ad Appias aquas illis templum erectum erat prope Cæſaris forum. Cicer. 3. epiſtol. ad Appium ſcribens: idque me inquit (quoniam tu ita vis) ſpero non inuita Minerua facturum, quam quidem, ego ſi fortè de tuis ſumpſero, non ſolum Pallada, ſed etiam Appiada nomi-

nabo, Cæl.Rhod.lib.12.cap.1.

Appion, Græcus ſcriptor, πολυίστωρ appellatus, facili atque alacri facundia, vt teſtatur Gellius, res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit.

Appion, gramaticus celebris, Pliſthonici filius, cui nomen Mocrus, genere Aegyptius, ſub C. Cæſare tota circunlatus eſt Græcia. Hunc Tiberius per contemptum, Cymbalum mundi appellabat, quoniam publicæ famæ tympanum potius videri poſſet. Immortalitate a ſe donari ſcripſit, ad quos aliqua componebat. De hoc etiam Ioſephus ſcribit, quòd eſſet malus & indoctus, totiuſque vitæ temporibus importunus calumniator omnium, cor aſini habens. Fuit temporibus Dionyſii Halicarnaſſei & Ioſephi.

Appiôrum gentem Romæ eſſe cognominatam legimus, ab Appii corona, quam L. Appius in Achaia meruit.

Appius Annius Trebonius Gallus, Conſul Romanus, M. Attilii Metilii collega.

Appius Claudius Craſſus, conſul, Sp. Nantii Rutilii collega, ad Vſcanam a Perſeo victus. Liuius lib.2. Deca.5. Celtiberos vicit, caſtriſque exuit. Ibidem.

Appius Claudius Decẽuir, cum ſociis magiſtratum vi obtinuit, exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius, cæcus, orator Romanus, de quo Cicero in Bruto, & Tuſcul.lib.4.

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, conſul, P. Seruilii collega. cuius ætate Sylla depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Appian.lib. 1. commentarioſque ſcripſit, quos Lucullo dedicauit. Plutarch.

Appius Claud. Pulcher, conſul, L. Domitii Aenobarbi collega.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, M. Sempronii Tuditani collega.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, Q. Fuluii Flacci III collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum eſt: Pœni à Coſſ. victi cæſique ſunt. Liu.lib.5.

Appius Claud. Pulcher alius conſul, C. Norbani Flacci collega, de Aphris & Hierone triumphauit. Polyb.lib.1.

Appius Claudius Lentulus conſul, M. Perpennæ collega.

Appius Iunius Syllanus, conſul, P. Silii Neruæ collega.

Appius Claudius Ruſſus conſul, P. Sempronii Sophi collega.

Appius Claud. Sabinius, T. Quintii Capitolini collega.

Appia via, a Roma in Campaniam, & ad mare vſque Brundiſium, quam Appius Claudius conſul lapidibus ſtrauit. Cic. pro Milone.

Appii forum, Hieronymus putat ab Appio quondam conſule appellatum: a quo & via Appia cognominata. Verùm Appii forum oppidum fuit, lõgius à Roma quam Aricia diſtas, quod Hora.lib.1.Serm.Sat.5. oſtendit his verbis,

Egreſſum magna me excepit Aricia Roma
Hoſpitio modico, rhetor comes Heliodorus,
Græcorũ linguæ doctiſſimus: inde forũ Appi
Differtum nautis, cauponibꝰ atque malignis.

Ad hanc vrbem Paulus venit, cùm duceretur Romam, Act.28.

Appote, oppidum. Plin.6.28.55.

Apries vel Aprius, Pſammis Aegypti regis filius, regnauit annis XXV. Hic, vt teſtatur Herodotus libro 2. ab Aegyptiis, qui à ſe ad Amaſim defecerant, ſtrangulatus eſt, & in paternis monumentis ſepultus.

Aproniànus conſul, Pauli collega.

Aproniànus alius conſul, Braduæ collega. Sub his incendium Romæ fuit.

Apros, Colonia. Plin.4.11.36.

Aprus, vrbs Thraciæ. Steph.

Apruſa, fluuius. Plin.3.15.2.

Apruſteni, populi. Plin.3.11.5.

Aprutium, Italiæ regio inter Apuleiam & Picenum. Hæc etiam Samnium dicebatur. In ea ciuitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, & multæ aliæ.

Apſarus, locus in Euxino, Abſyrtus antea dictus. Stephanus.

Apſilæ, gens Scythica, Lazis vicina. Steph.

Abſintes ſophiſta Gadaræus, docuit Romę, Maximiani tempore, cuius beneficio adeptus eſt conſulatum.

Abſinus rhetor nobilis Athenienſis, Cel. Rho. lib.6.cap.17.

Apſórus, vrbs Ponti Capadociæ, Ptolem.

Apſorus, inſula in mari Adriatico adiacens Liburniæ, in qua ciuitas eodem nomine. Ptolem.lib.1. ſcribit.

Apſorus, ciuitas Illyriæ. Steph.

Apſus, fluuius in ea parte eſt Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Lucan.lib.5.

Tellus, quà volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis, &c.

Abſynthus, ciuitas Thraciæ, & regio Abſynthis dicitur.

Abſyrtus & Abſyrtides, vide in ABS per b.

Apyre, oppidum, Plinius 5.27.41. Apta-iulia, Plinius 3.4.

Apterea, neutri generis, pluralis numeri, vrbs in Lycia, & oppidum in Creta à Sirenibus vocatum, quòd victę ibi cantu à Muſis prę mœrore exutæ pennis in mare deſiluiſſent. Steph. & Pauſan.

Apteron, oppidum. Plin.4.12.33.

Apuâni, Ligures, teſte Liuio lib.10. Sempronius, inquit, e Piſis in Apuanos Ligures vallando aperuit ſaltus, &c.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico cõtermina, inter Dauniam & Calabriam, quæ & Iapygia ab Iapyge Dædali filio, qui eam regionem tenuit, vſque ad Dauniam dicta eſt. In ea ſunt vrbes

vrbes Barium, oppidum ditionis Mediolanẽtium.principum: Beneuentum, Luceria, & mons Garganus, Vadian. Iuuenalis,
Vendit agros, ſed maiores Apulia vendit.
Apuliæ deſcriptio, Plin. 3. 11.25. Apuliæ ventus contrarius, 17.24.62. Apuliæ inſulæ, 3.26.9.
Apuli, Plin. 3. 5. Apulorum genera tria, 3.11,29.
Apulæ oppidum, 3.11.13.
Apula lana qualis. Plin. 8. 47.14.
Apuſcidamus lacus. Plin. 31.1.70.

A Q

Aquæ Auguſtæ, Ptolem. vrbs Aquitaniæ in Gallia.
Aquæ calidæ, vrbs Britanniæ, Ptolemæo, Vicus aquarius aliis dictus.
Aquęductus, Heb. AMMA, collis in tribu Beniamin, iuxta Giah, & Gabaon, vbi Aſael frater Ioab confoſſus fuit ab Abner, 2. Reg. 2.
Aquæ mortuæ, oppidum Galliæ Narbonenſis, opere C. Marii, c. paſſus a Rhodani oſtiis deductæ. Plin. Manet hodieque nomen, Vulgò, *Argues mortes*. Hæ etiam Foſſæ Marianæ dicuntur.
Aquæ Sextiæ Salyum, Galliæ Narbonẽſis vrbs, nunc Aquẽſis ciuitas quam Sextius dux redactis in poteſtatem Salyis ędificauit, vbi extant aquæ calidæ, Strabo. Vide ſequentia. Vulgò *Ais en Prouence*.
Aquę Statyellorum oppidum. Plin. 3.5.51.
Aquarius, rii, vndecimum ſignum Zodiaci, proximum Capricorno, oritur xv. Calendas Februarii. Fabulantur poëtæ hunc fuiſſe Ganymedem, quem Iupiter, eius pulchritudine captus, ab aquila in cælum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur.
Aquarii fuerunt Hęretici quidam, qui ſolam aquam offerebant in calice ſacramenti, Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 40.
Aquenſes, populi. Plin. 3.5.27.
Aquicaldenſes, populi. Plin. 3.3.27.
Aquila, vir Iudæus ex Ponto. Act. 18.
Aquila, vrbs Brutiorum, ex ruinis Fucornii antiquiſſimi oppidi, à Longobardis ædificata, Volaterranus.
Aquila, aſtrum, cuius ala dextra circulum ęquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum eius a reliquo corpore diuidit circulus à Cancro ad Capricornum perueniẽs. Exorto Leone occidit: exoritur autem cum Capricorno, habens in Capite ſtellam vnam, in vtraque pẽna vnam, in cauda vnam. Fabulãtur Poetæ hanc eam eſſe quæ Ganymedem rapuit, eiuſque officii gratia à Ioue inter aſtra fuiſſe collocatam. Higinus in Aſtron. Poet.
Aquilaria locus in Africa. Cæſar in Comm.
Aquileia, vrbs Carnorum, ad Natiſonem fluuiũ Romanorum colonia, xii. m. diſtans à mari, iuxta quam & Timauum amnem nonnulli collocarunt, Martialis,
Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timauo.
Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quẽ Hieronymus ſæpe ſcripſit: & Rufinus Græcè Latineque eruditus, qui Ioſephum conuertit in Latinum: cujus originalis eſt Mediolani in ſancti Ambroſii fano, Longobardis characteribus carioſiſſimis.
Aquileia, à Romanis cõdita in Italia, incumbẽtibus Barbaris oppoſita, emporium Illyriacarum gẽtium. verba ſunt Strabonis. Liuius de bello Macedonico, Aquileia, inquit, colonia Latina eodem anno in agro Gallorum deducta. Hæc enim vrbs non prius caput extulit, quàm ſubactis Pannoniis, ex quibus tãquam clauſtris ad Danubium patefactis, tutum id cœpit eſſe iter, quod, teſte Tranquillo, Auguſtus ſæpe frequentauit. Hæc Liuius.
Aquileienſium fides probata eſt, Maximinorũ patris & filii bello, vt ſcribit Capitolinus, Hi enim tanta fide contra Maximinum pro ſenatu fuerunt, vt funes de mulierum capillis necterẽt, quibus ſagittas excuterẽt penuria neruorum. Aquileia hodie Algar, caſtellũ vulgò apud Stephanum. Aquileiæ oppidi, & eius fluuii meminit Plin. 3.18.4.
Aquilius, cognomẽ iuriconſulti à calore nigro.
Aquilo, ventus dictus à vehementiſſimo volatu inſtar aquilæ: Græcis Βορέας, ſiccus & frigidus. Ouid. lib. 6. Metam.
Apta mihi vis eſt, qua triſta nubila pello,
Et freta concutio, nodoſaque robora verto,
Indutóque niues, & tergus grãdine pulſo, &c.
Flat ab æſtiua & ſolſtitiali plaga Orientis: Aquilones etiam dicuntur venti, qui octo ferme diebus exortũ Caniculæ antecedant, & perfluant diebus quadraginta, quos vocant Eteſias & Prodromos, quaſi præcurſores.
Aquilóni populi. Plin. 3.11.34.
Aquilina & Niceta ſorores meretrices, miſſæ aliquãdo fuerunt à rege Dagne ad corrũpendum Diuum Chriſtophorum, inculcandũque ei falſæ religionis cultum: verũ aliter ſe res habuit: nam & ipſæ ad fidem conuerſæ ſunt, & iuſſu regis interfectæ.
Aquilinus Conſul, Iu. Ruſtici collega.
Aquilinus alius Conſul, Aemiliani collega.
Aquilinus alius conſul, Iunii Maximi collega.
Aquínates ſaltus. Plin. 3.15.6.7.
Aquinum, Latinorum oppidum, Plin. 3.5.110. quod Melpha fluuius alluit, Strabo. Vulgò *Aquino*. Thomæ ſcolaſtici & ſophiſtę patria.
Aquiſgrãnũ, Germanię ciuitas, prius Vegerra dicta, Caroli Magni ſepulchro nobilitata. Plutarch. in Carolo Magno, Gallicè *Aix*.
Aquitãnia, regio & tertia Galliæ pars, ab obliquis aquis Ligeris. Hæc à Circio Oceanum habet, qui Aquitanicus ſinus dicitur, ab Occaſu Hiſpaniã, à Septentrione Lugdunẽſem prouinciam, à Meridie Narbonenſem. In ea Tholoſa & Burdegala ciuitates: vndè Aqui-

tani populi.Plin.lib.4.Gallia omnis Comata vno nomine appellata,in tria populorum genera diuiditur, amnibus maximè diſtincta, à Scalde ad Sequanā,Belgica:ab eo ad Garūnā, Celtica,eademque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania,Aremorica antè dicta, Ἀκουιτανία ſcribitur,& in Sātones Ἀκυιτανία .apud Stephanum.Gallicè *Gaſcogne & Guienne.*

Aquitania vbi.Pliu.4.17.3.

Aquitaniæ populi. Plin. 4.19. per totum.Ptol. libro 2.cap.7.

Aquites nomen Sacerdotis apud Phaſidem, Valer.Flac.lib.6.magnuſque ſacerdos
Phaſidis actoris Aquites errabat in agris.

Aquula, oppidum Hetruriæ, vnde Aquulenſes & Aquenleuſes Plinio & Ptolemæo dicti.

A R

Ar, Moabitarum metropolis ad Arnon ſita. Deut.2,Iſa.15,Numer.21.

Ara,vrbs Aſſyriorum,1.Paralip.5. Hieronymus in quæſt.Heb.ipſam Rages eſſe ſcribit Medorum ciuitatem,de qua Tobiæ 1.

Ara,filius Iether.1.Paral.7.

Ara, ciuitas Arabiæ regia, & inſula Arabiæ adiacens.

Ara,ſignum cæleſte,Antarcticum circulum cōtingens,inter Hoſtiæ caput,& extremā ſcorpionis caudam collocatum. Occidit ſub exortum Arietis: eaoritur autem cum Capricorno. Stellas habet quatuor, quarum duæ in ſumma,reliquę in ima eius parte ſitæ.Inter aſtra autem ideo putatur tranſlata, quòd in ea fœdus arctiſſimum percuſſerint dii,quo tempore inferentibus bellum Gigantibus, cæli poſſeſſionem armis tutari cogebantur. Hyginius de Signis cæleſt. & in Aſtronom. Poet.

Aráas,pater Thecuæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis,4.Reg.22.Heb. Harebas: qui 2.Paral.34.dicitur Haſra.

Arab.nomen ciuitatis in tribu Iuda.Ioſ.15.

Arabarches, publicanus apud Aegyptios, qui præerat exigendo veſtigali de iis pecoribus, quæ ex Arabia in Aegyptum adducebantur. Iuuenal.Sat.3.
-inter quos auſus habere
Neſcio quis titulos Aegypti⁹ atq; Arabarches

Arabathane,nomen ciuitatis.1.Mach.5.

Arabia, regio Aſiæ maioris inter Iudæā & Aegyptum,ab Arabo Apollinis & Babyloniæ filio. Solinus Arabiam interpretatur ſacram. Eſt autem triplex Plinio lib. 2 ἀρωματοφόρος εὐδαίμων λιβανωτοφόρος dicta: altera Petræa, πετρώδης,tertia deſerta,ἔρημος.

Arabiæ deſcriptio,Plin.5.11.per totum,& 6.24. & 6.28.1.& inde Ptolem.lib.5.cap.17.

Arábia vbi non ſterilis,Plin.5.11.2.3. Eius deſerta,Plin.6.30.33.Ptol. lib.5.cap.19.Situs, Plin. 6.28.4.& 6.34.3.Menſura,6.28.58.& 6.29.1.& inde Arabia Merorum quæ.Plin.5.24.8.13.

Arábia Petræa ſic dicta à Petra vetutiſſimo oppido: Aegypto Iudææque confinis eſt, Ptol. Straboni ac Plinio: alio nomine Nabathea dicitur.

Arabia deſerta Ptolemæo,Straboni autem Scenetis,vbi & Scene vrbs Plin. ἀπὸ τῶν σκηνῶν, quòd gens vaga & ſine ædificiis in tentoriis habitet.Hæc à Meridie montibus Arabię fœlicis cincta eſt. Arabarum Eſtonitarum ſterilis dicitur,præterquam vbi Syriam attingit à Peluſio vſque ad arſinoen rubri maris oppidum:à Septentrione Meſopotamiam habet, ab Occidente,Petræam.

Arábia fœlix Meridiem verſus,inter duos ſinus, Arabicum & Perſicum veluti peninſula excurrit, quæ Straboni bis, vt India, ſeritur ob fœcunditatem, fluminibus ſcatet. Plin. lib.6 cap. 28. Stephanus Arabiam duplicem ſcribit, alteram aromarum feracem,alteram Aegypto & Syriæ viciniorem. Meminit & Arabii tibicinis in prouerbio. Quidam Arabiam Panchaiam & Sabæorum gentem eandem eſſe exiſtimant,in qua thus naſcitur.Virg.
-ſolis eſt thurea virga Sabæis. Idem,
Totaque thuriferis Pancaia pinguis arenis.
Item in Cul. Panchaia thura. In ea mons Syna,qui & Oreb,in quo Moſes legem accepit. in ea phœnix auis naſcitur,& Sardonix gēma.

Arabes,populi vnguentis & aromaticis fruticibus abundantes, mitrati degunt, & intonſo crine:barbam abradunt, præterquam in ſuperiori labro: ſagittas veneno inficiunt, matrimonium non habent,&c.

Arabis ſiue Arbis,fluuius apud Plin.lib.2. Sarbis ſcribitur qui ab Arianis montibus per Drangas & Gedoſios in Oceanum defluit.

Arabis,fluuius Indiæ,cuius accolæ Arabitæ.Stephanus.

Arabs vel Arabus, Apollinis filius ex Babylone, vt inquit Plinius libro 7. quem medicinæ artis dicit etiam repertorem: fortaſſe quòd Babylone natus,ibi medicinæ ſtuduerit: poſtea autē ad Arabes detulerit,Arabes populi ſuprà dicti. Itē Arabs vel Arabus eſt lapis teſte Plin.li.36.cap.22. Eburnei candoris,qui in puluerem redactus aptiſſimus eſt dentifriciis.

Arabyza, ciuitas Caucanidis, quæ nunc Peſenus.Steph.malim Peſſinus. Vide ARABIS.

Aracæus, filius Chanaan, Geneſ.10. qui Arcas oppidum condidit contra Tripolim in radicibus Libani ſitum.

Arach,ciuitas in qua regnauit Nemrod. Geneſ. 10. Hanc & Edeſſem vocari teſtatur Hieronymus.

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia, lanificii peritiſſima, ægreferens opus ſuum à Pallade, qua cum certamen ſuſceperat,cōfractum, laqueo gulam ſibi fregit, quam Pallas in araneam mutauit. Ouid.lib.6.Metamor.

Non

Non tulit infœlix,laqueóque animoſa liganit Guttura, pendentem Pallas miſerata leuauit. à Græcis *ἀράχνης*, a Latinis Aranea dicitur. Virgil.lib.4.Georg.

In foribus ſuſpendit aranea caſſes.&,vt notat Seruius, Araneus, etiam ab antiquis diceba-tur.Conſtat,inquit Plinius, Arachnen linum & retia inueniſſe, cuius filius Cloſter fuſos in lanificio inuenit. Hoc etiam nomine, vt ſcribit Liuius, dicta eſt ciuitas Theſſaliæ. cur autem dicatur, & quid ſit, magnis rationibus, nixique rerum proprietatibus, accommodauerunt denominationes,non autem ad placitum.

Arachnæum,mons in Argo.Steph.

Arachoſia, ciuitas non procul a Maſſagetis, à Semiramide condita, qui etiam Cophen vocabatur.Stepha.de Cophe fluuio, qui influit Indum.

Arachoſia,vna è Satrapiis vltra Indum fluuium, cuius meminit Plinius in deſcriptione Indiæ, & Stra.lib.11.Scribitur & Aracoſia.

Arachoſia, regio maioris Aſiæ, in qua Alexandria & Arachotos ciuitates ſunt.

Arachoti,Indiæ ciuitas,ab Arachoto.fluuio ſic dicta,qui ex Caucaſo profluit.Sunt & populi prope Maſſagetas.Steph.

Arachtus, vnus e quatuor nobiliſſimis fluuius Epiri.Strabo.

Aracynthus,vrbs Bœotiæ,& mons Achaiæ,Virgil. in Bucol.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Eſt & mons Aetoliæ, Mineruæ ſacer, vt teſtis eſt Plinius:vel,vt Martianus,Acarnaniæ. Stephano,mons Bœotię,à quo Minerua Aracynthis dicta ſit.

Arad, ciuitas Amorrhæorum ad ſortem Iuda pertinens,ad Auſtrum ſolitudini Cades vicina, in qua habitauerunt filii Obab ſoceris Moſi in medio Iſraelis.Refert Hieronymus in locis Hebraicis vſque ad ſuam ætatem oſtendi villam ab oppido Malatis, quarto lapide ad Hebron xx.Num.21,Iudic.1.

Aráden, vrbs Cretæ, quæ & *ἀνώπολις* vocatur, quod ſuperiore loco ſit.Steph.

Aradius,Filius Chanâan,Geneſ.10.

Arduca vrbs Luſitaniæ, quam hodie Arzuam ab Hiſpanis vocari volunt. De hac Ptolem. lib.2.cap.5.

Arâdus,ciuitas Tripoleos in Phœnicia,nó procul à Tyro & Sidone. Tripolis enim maritimum oppidum dictum eſt à tribus oppidis, ſcilicet Tyro,Sidone,àtque Arado.Authores ſunt Plin. & Strab.Arado oppoſita eſt Antaradus in Meridiem, quæ hodie Tortoſa dicitur,amœniſſima ciuitas,ſita non procul a Damaſco,vt Ptolem.tab.Aſiæ 4.indicat.

Arâdus, Pieriæ ciuitas, alio nomine Antiochia. Steph.Et alibi Aradum, Phœniciæ inſulā eſſe ſcribit,alteram rubri maris,tertiam Cretæ.

Arę Flauię,Germaniæ vrbs ad Danubium,Ptolemæo.vulgò *Nordlingen*.

Aræ,tres inſulæ Ioniæ, ſic dictæ propter execrationes, quibus Dorienſes deuouerunt Pentapolitas.Steph.

Aræthyrea, regiuncula Achaiæ,poſtea Aſophis dicta, vrbem habens eiuſdem nominis,quam Homerus in catalogo ab amœnitate cōmendat,*ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν* eam appellans.De hac Plin lib.4.cap.5.& Strabo lib.8.

Aræus Iupiter dictus eſt, quòd ei cuncti affundant preces,aut quem cuncti precentur, Cæl. Rhod.lib.15 cap.18.

Aragus, fluuius Moloſſorum,de quo Strabo libro 11. Sed præcipuè Aragum dicunt in partes multas diuiſum, regionem Maſſagetarum alluere, aliis oſtiis in aliud mare exeuntem, Boream verſus, vno aut ſolo Hircanium verſus.

Aralius, qui & Analius, VII Aſſyriorum rex, regnauit annis XL.Caſſiodoro,Euſebio. Claruit ingenio & ſtudio militari,& primus adauxit pompas & gemmas ac muliebres delicias.

Aram,filius Sem, Geneſ.10. à quo Armenii ſiue Syri Græcis,Geneſ.22,Nume.23,1.Paral.2.Vide SYRIA. Filius item Somer, filii Heber, 1. Paralip.7.

Aram,in Hebręo Ram,fillus Eſron, filii Phares, Ruth.4,Mat.1,& Luc.3.interpretatur excelſus vel ſublimis aut proiiciens.

Arama,ciuitas tribus Nephthali.Ioſ.19.

Aramæi, Plinio ſunt Scythæ: ſcribit enim Scythas vocatos eſſe Sacas a Perſis,& lingua Perſica Aramæos.

Aran,filius Thare,patris Abraham,Gen.11,1.Paralip.23.

Aran,filius Diſon,filii Seir,& filius Ierameel primogeniti Eſron, Geneſ.39.1.Paral.1.2.vbi legitur,Et Buna,& Aran.

Aranthas Bebrycius octonis cubitis longus fuiſſe traditur.

Arantia.vrbs, Phlius poſtea dicta. Steph.qui etiam in Aræthyrea de eadem ſcribit.

Araphêa,inſula Cariæ.Steph.

Araphen,pars tribus Aegidis.Steph.

Arar,fluuius Galliæ Narbonenſis, à monte Vogeſo per fineis Heduorum & Sequanorum in Rhodanum fluens.Plin.3.4.7.ex eodem,ex quo Rhodanus, monte exiens, per Burgundiam, in Rhodanum iuxta Lugdunum immergitur: alio nomine Sagona:clarus ponte Cæſaris vno die militum opere fabricato. Araris item dicitur, ſed per Apocopen Arar, vt teſtatur Priſcian. in 7.hodie Sagona, vulgò *La Saone*. Claudianus,

Quos Rhodanus velox, Araris quos tardior ambit.

Lucanus lib.7.

Rhodanúmque morantem

Præcipitauit Arar.

Alius eſt ab eo qui per Heluetios lapſus, Hodie Arola, vulgò *Ar* dicitur.

Ararar, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia, 4. Regum 19, Iſa. 37. Mons eſt iuxta Boccatium maioris Armeniæ.

Araricus, Gotthorum rex.

Araricus, alius Gotthorum rex, menſe v. poſt electionem interfectus.

Ararus, Scytharum fluuius, in Entochis montibus eo modo quo Euphrates oritur, ſex mil. paſſuum interuallo, quoad campos Armeniæ ſecat. Labitur placidus & ſilens, neque in vtram partem currat manifeſtum: cum in aſperiora deuenit, hinc atque illinc rupibus preſſus: & quantò anguſtior, tantò magis pernix. Frangit ſe ſubinde ad oppoſita tantùm, atque ob id cum ingenti murmure, ſonanſque deuoluitur, adeò citus, vt qua ex præcipiti in ſubiecta caſurus eſt, non declinet ſtatim vndam, ſed vltra quam canalem habet euehat, plus iugeri ſpacio ſublimis, & aquis pendentibus ſe tunc aluco ferens: deinde vbi incuruus, arcuatoque amne deſcendit, ſic tranquillus, iterumque compoſitus, & vix fluens in littus elabitur. Herod. lib. 4.

Araſpas Medus, cui Panthea Cyri vxor aſſeruanda data eſt. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 33.

Arath, regio Armeniæ campeſtris, per quam Araxes fluit, incredibilis vbertatis, ad radices Tauri montis, qui vſque illuc extenditur.

Arátor, poëta Chriſtianus, Rõmanus ſubdiaconus, Apoſtolorũ Acta hexametro verſu compoſuit. Volaterran.

Aratóres, populi Scythię, in ea parte Aemi montis, vbi Polydori tumulus. Solinus.

Arâtus, Græcus poeta antiquiſſimus, Menecratis diſcipulus, optime de Aſtrologia iudicio Ciceronis ſcripſit. Cuius Phænomena Cicero vertit adhuc adoleſcens. ſcripſit hymnos in Pana, item de Aſtronomia. quod opus Cicero carmine reddidit. Ouidius,

Cum Sole & Luna ſemper Aratus erit.

Alius fuit Aratus Sicyonius, optimus princeps, qui patriam ſuam a tyrannide liberauit: de quo Tul. lib. 3. Officiorum, & Liuius libro 69. & 70.

Arâtus Sicyonius, Achæorum dux, Corinthum tyrannide liberauit, & Megaram ad Achæorum ſocietatem compulit. Polyb. lib. 2.

Araurius, fluuius Galliæ Narbonenſis Agatham præterfluens, Rauraris, Ptol. & Straboni appellatus. Is etiam prope Maſſiliam Petroſus vocatur, quòd lapidibus ſit maximè refertus. Vide interpretem Pomponii. Gal. *Erand.*

Arauſis Galliæ prope Prouinciam oppidum, vulgò *Aurange*.

Arauſio, & Arauſienſis ciuitas dicta, principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Anaxonenſium principum. Fuit olim Arauſio Secundanorum, vt Arelate Sextanorum, Septumanorum Bæterræ, Forum-Iulii Octauanorum, Narbo Martius Decumanorum, & id genus cognominibus appellabantur coloniæ, a legionum, quæ ibi erant præſidio, videlicet ordine, numeroque. De his plura Vadianus, Pompo. Melæ interpres ſcripſit.

Araxa, vrbs Lyciæ. Steph.

Aráxe vel Araxi, populi Illyriæ. Steph.

Araxes, Armeniæ fluuius, ex monte Abon ſiue Aban, aut Agan, ex quo Euphrares naſcitur: contrario tamen ei curſu, verſus Orientem tendens, vſque ad Atropatiam: deinde in Boream conuerſus, Azaram præterlabẽs, in mare deſinit Hyrcanum, Strabo. Herodotus tamen ſecus ait, Porrò Araxes in Theſſalia, idem qui Peneus, *ἀπὸ τῦ ἀράσσειν* vocatur, quòd opera Iaſonis, & labore Penei Theſſalici, montium continuationem diſrupit. Steph. & item Stra. Lucan. lib. 7.

-Armeniumque bibit Romanus Araxem.

Ibi Arcam Noe poſt diluuium reſediſſe ferũt. Super hunc Alexander Magnus & Auguſtus Cæſar pontes ſtruxerunt.

Araxeni, populi. Steph. in Cyropoli.

Araxum, promontorium eſt Peloponneſi. Plin.

Aráxus, vrbs iuxta Pontum, ab Araxo duce. Ste.

Arba, inſula & ciuitas Illyrici. Plin. lib. 4. cap. 21.

Arbace, ciuitas Celtiberiæ. Stephan.

Arbaces, primus Medorum rex, regnauit annis XXVIII.

Arbanium, ciuitas iuxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel Arbee, ciuitas Iudeæ, quæ & Hebron & Mambre, Gen. 23 ſic dicta, quia ibi tres Patriarchæ ſepulti fuere, & quartus Adam.

Arbela, vrbs Siciliæ, Steph. & ciuitas Perſica, ab Arbelo Athmonei filio dicta. Steph.

Arbella, terminus Iudeæ, ortum ſolis aſpiciens. Hieronym. in locis Hebraicis, Eſt vſque hodie vicus Arbel trans Iordanem in finibus Pellæ ciuitatis Palæſtinæ. Et alius hoc vocabulo in campo prægrandi, diſtans ab oppido legionis millibus nouem. Strabo lib. 16.

Arbianes, v Medorum rex, regnauit annis XXII.

Arbies, populi Indię: & Arbis, Indię fluuius, authoribus Plinio & Strabone. Stephanus hos populos vocat Arbios vel Arbitas.

Arbis, ſiue Arabis, fluuius qui Pli. li. 2. Sarbis ab Arianis mõtibus per Dragas & Gedroſios in Oceanum defluit. Vide Arabis apud Steph.

Arbitrio, coſ. Romanus, Lolliani collega.

Arbius, mons Cretæ, & montis incola ſimiliter. Stephanus.

Arbocula vrbs quam Annibal aduerſus Romanos proficiſcens cœpit. Plut. in Annib.

Arbon, ciuitas Illyriæ. Steph.

Arbor, piſcis eſt in Oceano Gaditano tam vaſtis diſpanſus ramis, vt fretum nunquam ingreſſus credatur, Plin. lib. 9. cap. 4.

Arbúcale, ciuitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægre obtinuit. Stephanus.

Arbuſcula, meretrix, floruit eum Origine & Cytheryde meretricibus.

Arbuſcula, muliercula mima, quæ cùm à populo exploderetur, ab equite autem quodam laudaretur, contentam ſe eſſe dixit bonorum teſtimonio. Horatius libro 1. Serm. Satyra vltima,

Nam ſatis eſt equitē mihi plaudere, vt audax
Contemptis alijs, exploſa Arbuſcula dixit

Arca, Syriæ Cœles, vrbs, antiquum adhuc retinens nomen inter Barbaros, teſte Ioſepho 5. Antiquitatum.

Arcades, ciuitas Cretæ, & ciues eiuſdem.

Arcadia, Peloponneſi regio intima, a mari vndique remota: ab Arcade filio Iouis & Caliſtonis Lycaonis Arcadiæ regis filiæ ſic appellata. Hęc, vt Euſtathius docet, aliquãdo dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege, magno & ſapiente viro, qui vitæ cultioris apud eos fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborumque frõdibus tranſtulit ad glandem, maximeque fagineam. Eadem Lycaonia, Gygãtis & Parrhaſia dicta eſt Stephano. poſtremóque ab Arcade, cùm Pelaſgos in deditionē redegiſſet, Arcadia nominata. In montes LXXIII attollitur. Habet aſinos proceriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in prouerbium abierunt. Habet & lapidem Aſpheſtõ, hoc eſt inextinguibilem. Oppida eius præcipua ſunt, Mantinea, Tegea & Stymphalus. Mõtes pręcipui, Pholoe, Cyllene, Lynceus, Mænalus & Nonacris. Fluuii, Ladon & Erymanthus. Fuit autē tota hęc regio paſtioni potius pecoris, quàm aut negotiationi aut agriculturę dedita: ideóq; Pana, paſtorum deum, velut peculiare numen ſibi vēdicarunt. Virg. Ecloga 4.
Pan deus Arcadiæ mecum ſi iudice certet,
Pan etiam Arcadiæ dicat ſe iudice victum.

Arcadia, Stephano Cretę ciuitas, item Aegypti, vna ex tribus in Amorgo inſula: ſed videtur Arceſina legendum Oracula Lacedæmoniis data de Arcadibus & Tegeatibus, Stephanus habet in Tegea.

Arcadius Prob*, vna cum Paſchaſio & Euticho propter fidē à Genſerico martyrio coronatus eſt. Huic manus primũ, demũ pedes, eoq; modo cætera membra ſeriatim amputata ſunt.

Arcadius qui & Honorius, XLV Romanorum Imperator, cum patre Theodoſio regnarunt annis III.

Arcádius Rufinus, Conſul Rom. Sabini collega.

Arcas, Iouis & Caliſtonis filius, à quo Arcadia: & Arcades, quos, quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunam fuiſſe poëtæ fabulãtur, & ex arboribus eſſe natos. Hunc Arcadē Lycaon, cùm Iouem hoſpitio recepiſſet, infantē membratim lacerauit, & Ioui comedendum appoſuit. quod animaduertēs Iupiter, Lycaonem incenſa prius eius domo cõmutauit in lupum: Arcadem verò compactis membris in vitam reduxit, & iam adultũ vnà cum matre à Iunone ob adulterium in vrſam mutata aſtris intulit: & ſic Caliſto facta eſt vrſa maior, Arcas verò minor. Quod Iuno ægre ferens, à Tethie precibus impetrauit, ne Caliſto & filius poſtquam ſydera facti eſſent, in Oceano, ſeu cætera ſolent, lauarentur. Sunt tamen qui Arcadem in Bootem mutatum dicunt: communior tamen eſt prior ſententia. Varias opiniones vide apud Perottum. Arcadis filius Γηγενής, cuius Lycaon, cuius Pelaſgus, cuius Theſprotus, cuius Amarax, cuius denique Ephyrus filius fuit, à quo Ephyra, Epiri vrbs. Stephan.

Arce, ciuitas Phœniciæ, quæ nunc Arce vocatur, Stephanus.

Acerrã vrbs Alpibus vicina quam Annibal vaſtauit, Plutarch. in Annib.

Arceſilas & Arceſilaus, philoſophus, Polemonis diſcipulus: in diſputatione pertinacior, & magno ingenii acumine. Cicero de finibus libro tertio. Ex Pitane Aeolica ciuitate ortus, relicto genitali ſolo Sardeis perrexit, mox Athenas profectus, in Academiam ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam philoſophiam omnino commutaſſe, nouãmque quãdam conſtituiſſe ferunt. Cauillator vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, nec alios ſcire quicquam patiebatur, omnes turbaret ſophiſmatibus, obiit immodicè potus. De hoc Perſius,
-non ego curo
Eſſe quod Arceſilas, ærumnoſique Solones.
Vide ARCHSSILAVS. Is conſtitutã philoſophiam, vt Gracchus Rempublicam euertit. Cicero libro 4. Acad. quæſt. Arceſilas nobilis præſertim Dianæ ſimulachro, in quod extat Simonidis epigramma.

Arceſilaus ſculptoris nomen apud Pliniũ qui leænam marmoreã fecit, item aligeros ludentes cum ea cupidines, quorum alii religatam tenerẽt, alii e cornu cogerẽt bibere, alii calcearent ſoccos, omnes ex vno lapide. Plin.

Arceſine, ciuitas in Amorgo, vna ex Cycladib*.

Arcéſius, Iouis filius, pater Laërtis. Vlyſſes apud Ouidium contra Aiacem,
Nam mihi Laërtes pater eſt, Arceſius illi,
Iupiter huic. &c. ſcilicet Arceſio. condidit Arceſicerata vrbem. Steph. in epiphania. Hom. Odyſ. π.

Arcêus, vt Medorum rex, regnauit annis XL.

Arceuthe, vrbis nomen. Vide DORSE.

Archadius grammaticus, ſcripſit nonnulla com memorata à Suida.

Archagatus Peloponnẽſis, Liſaniæ filius, medicus, primus à Romanis receptus. Pliu. 29. 1.

Archander, Danai ſocer. Herodot. lib. 2

Archandrupolis, ciuitas Aegypti, Stephan.

ex Herodoto.

Archédicus, poëta comicus ſcripſit contra Democharem Demoſthenis propinquum. Fabulæ ipſius Theſaurus & Diamartanon. Author Athenæus.

Archelaus, philoſophus Athenienſis ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorũ: fuit auditor ſucceſſorque Anaxagoræ, a quo Socrates philoſophiam audiuit. Cic. 5. Tuſcul. Hic Phyſicam philoſophiã ex Ionia Athenas inuexit: fuitque Phyſicus appellatus, quòd in eo defecerit philoſophia naturalis, Socrate ethicen introducente. Quanquam ne hic quidem ethicæ rudis fuit, qui de legibus, de honeſto & de æquo philoſophatus eſt.

Archelaus, Antenoris Troiani filius, quem Homerus ſcribit rei militaris peritiſſimũ fuiſſe. Alius fuit geographus, qui terrã omnem ab Alexandro peragratã deſcripſit. Alius de rerũ naturis carmine ſcripſit. Alius oratoria docuit. Author Diogenes Laërtius.

Archelâus, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit ſub Probo imperatore, author Hierony.

Archelaus, x i i Macedonum rex, regnauit annis x x i i i i. fuitque interfectus ab adoleſcente Cratena nomine quem habebat in delicus quòd ei promiſſam filiam alteri poſt habuerit. Volat.

Archelaus, x i i i i Macedonum rex, regnauit annis i i i i.

Archelaus, v i i Lacedæmoniorum rex, regnauit annis l x.

Archelâus, x i i i Iudæorum rex, regnauit annis i x, Glaphiram Archelai Cappadocum regis filiam Alexandri fratris ſui relictam, cõtra legem vxorẽ duxit: a Cæſare exilio damnatus, Viennę Gallorum mortuus eſt. Ioſeph. lib. 17. cap. 18. Aegeſip. lib. 2. cap. 5.

Archelaus, Macedoniæ rex, Perdiccæ filius ſuo tempore fortunatiſſimus iudicatus. Cicero lib. 5. Tuſcul. quæſt.

Archelâus, Princeps populi, filius Herodis illius qui innocentes occidit, rex Iudææ, Matth. 2.

Archelai, in Cappadocia regnauerunt: ex his ille qui ſuperatus a Sylla eſt, quòd Mithridati auxilium tuliſſet, alterum Romę retinuit Tyberius.

Archémolus, Rhœti regis Marrubiorum in Italia filius. Virg.

-& Rhœti de gente vetuſta,

Archemolum thalamos auſum inceſtare nouercæ. Legendum videtur Anchomelus. vt li. 5. Aeneid.

Archemorus, qui & Opheltes, Lycurgi Thracũ vel Nameę regis filius, qui adhuc infans à ſerpente occiſus fuit. Statius in Thebaid. ſic dictus, quòd futurum apud Thebas regibus oſtenderit exitiũ. Hic Hipſiphilem nutricẽ habuit, quæ cũ ſitientibus Achiuis, qui ad Thebaidum expeditionem proficiſcebantur, Lagiam fontem oſtenderet, Archemorum puerum ſuper viridi herba depoſuit, qui à ſerpẽte vulneratus periit. Vnde fons ille Archemorus vocitatus eſt, & annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit: ludos Nemeos appellabant. author eſt Archias poëta lib. 1. epigr. Græcorum.

Archemorus, Amphionis ex Niobe filius, quem Ouidius Antegorum nominat.

Archeptolemus, filius Iphiti, Hectoris auriga, ſuffectus in locum Enipei, qui a Diomede interfectus eſt.

Archeſilaus, vnus e quinque ducibus Bœotorum qui ad Troiam cum quinquaginta nauibus aduenerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Archeſilaus philoſophus, Theophraſti auditor qui tandem in Academiam ſe ad Crantorem contulit, poëticæ quoque operam dedit. Laertius. Vide ARCESILAS.

Archeſilaus, Cyrenenſium Imperator.

Archeſtratus poeta Sardanapali ſectator, cuius hoc fuit decretum in conuiuio vt cõuiuę aut tres aut quatuor aut non plures quinque eſſent, alias manipularius & ex rapto viuentium conuentus fuerit, Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 8.

Archeſtarus, i i i Lacedæmoniorum rex, regnauit annis x x x v.

Archias, Architelis filius ſiue puer fuit, qui quũ in Oenei conuiuio manibus aquam infunderet. condylo ab Hercule eſt interfectus, Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 3.

Archias, poeta Antiochenus, Romæ claruit, adiutus a familia Lucullorum, & à nonnullis Græcis ciuitatibus donatus: Ciceroni in primis familiaris. Hic diſcedens e Sicilia, cum L. Lucullo Heracleam venit, cuius auſpiciis in eandem ciuitatem adſcriptus eſt. Deinde lite mota a Græco quodam, Cicero ipſum defendit, vbi multa de laudibus poëticæ dixit. Pædianus.

Archias Imperator, condidit Syracuſas. Volaterranus.

Archias Hyblęus, pręco celeberrimus, vicit tres Olympiadas & Pythica, vbi Icon ipſius & epigramma Græcum. Pollux.

Archias Mitylenæus, muſicus, de agricultura ſcripſit, & epigrammata. Vide ARCHYTAS: ſolẽt enim hæc nomina confundi.

Archias Corinthius, vide SYRACVSAE.

Archi-ataroth, nomen loci, Ioſ. 16. limes terræ, Ioſephus.

Archibius, Alexandrinus grammaticus, docuit Romæ ſub Troiano principe. ſcripſit cõmentarios in epigrammata Callimachi. Suidas.

Archidamia mulier Spartana quæ Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretã mittere, cùm gladio in Senatum venit viros iurgata, ſi viuẽdum fœminis putent Sparta euerſa, Plut.

Plut.in Lyreo de eius morte,idem in Agide.

Archidamus,princeps Lacedæmoniorum,Telidis filius, Methonem ad Athenienſes deficientē recepit,in bello contra Pilum primus è naui proſiliens,nec vulneratus eſt,nec ſcutum amiſit: denique aduerſus Amphipolim ſtrenuè decertauit. Inſimulatus poſtremò quod Angonis Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet,damnatus eſt. Suidas.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis quantum pecuniarum foret ſatis ad bellum Peloponneſiacum,ſciēter reſpondit, Bellum ordinata non quærere.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcades Argiuóſque vicit, trophaū erexit, Xenophō libro ſeptimo: pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

Archidas Athenienſium dux nomine,ſed reipſa tyrannus a ſuis eſt interfectus.Plutarchus in Ageſil.

Archidemia,fons Siciliæ.Plin.3.8.15.

Archigenes, medicus, in quem ſæpius inuehitur Galenus.Iuuenalis,

-tunc corpore ſano aduocat Archigenem,
Pro Græculis vel ſimilibus poni conſueuit, qui ſe præ omnibus ſui generis ſciolos oſtendunt.

Archigenes Siculus Ariciam vrbem condidit.

Archigerontes apud Cælium Rhod.libro quinto cap 12. dicuntur Sacerdotes præpoſiti ſacris monaſteriis:nune Abbates dicuntur.

Archigetes Apollinis epitheton.

Archiletum,ab Argo dictum, quòd is eò venerit,ibique ſepultus ſit.Virg.

-& letum docet hoſpitis Argi.Quāuis aliqui ab argilla deductum potius velint, quòd id genus cretæ ibi eſſet.Erat autem Argiletum, locus in vrbe propc palatiū, vbi tabernæ opificum erant,præſertimque bibliopolarum, a quo Argiletanæ dicebantur.Martialis,

Argiletanas mauis habitare tabernas.

Vide ARGILETVM.

Archilogus Græcus,poëta Parius,perſecutus eſt Hycamben ſocerum ſuum,quòd ei filiam pactam nomine Neobolon alteri collocauerat: eúmque ad laqueum,ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum,compulit.Horat.

Archilochū proprio rabies armauit Iambo.

Ouidius,

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quintilianus, Archilochus primus inter eos qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſanc, vibrantéſque ſententiæ, plurimum ſanguinis atque neruorum,adeò vt videatur quibuſdam,quod quidem veneni eſt, materiæ eſſe,non ingenii vitium.emicuit regnante Romulo,vt ait Cicero in Tuſcul. Huius libros ob inuerecundiam & obſcœnitatem Lacedæmonii ex vrbe tolli iuſſerunt,authoremque eorum in exilium miſerunt. Poſtremò à quodam, cui nomen Coraci,in bello interfectus fuit.

Archilochus poëta Lacedæmonius,floruit Romæ regnante Tullo Hoſtilio.

Archilochus, Neſtoris filius & Euridices. Hom. in Odyſſ. patrem in expeditione Troiana ſecutus,à Memnone interfectus eſt..

Archimandritæ,ex primo Codicis illi dicuntur qui ſunt præpoſiti ſacerdotibus ſacrorum monaſteriorum,vti Abbates. Cælius Rhodi. lib.5.cap.12.

Archimedes Syracuſanus,geometra,ſæpenumero inuitus ad balnea ductus,dum perungendus in cratere conſtitueretur per corporis vnguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plutarch.in vita Marcelli. Cicero in Tuſcul. Quum eſſet in Sicilia quæſtor, ſepulchrum eius inter vepres inueniſſe gloriatur. Hic vel deus terrenus mechanico artificio ſpheram vitream fecit, in qua mira conuerſione diſſimiles motus circulorum viſebantur.Claudianus,

Percurrit proprium mētitus ſignifer annum,
Et ſimulata nouo Cythia menſe redit.

Marcellus in expugnatione Syracuſarum interdixit,ne Archimedes vnus violaretur: verùm cùm Syracuſæ caperentur,& ipſe animo ac oculis in terra defixis formas Geometricas deſcriberet, ab ignaro milite interfectus eſt.

Archimedes grāmaticus Trallianus edidit cōmentarios in Homerum & Mechanica.Suid.

Archippus philoſophus, Thebis ſcholas habuit,Hieronymus:& Pythagoræ auditor fuit.

Archippus, III Athenienſium iudex, regnauit annis XIX. Sub hoc floruit VI Homerus, ciuis Athenienſis,qui nouas Athenienſibus leges dedit.

Archippus comicus Athenienſis, ſcriptor ſuit antiquæ comœdiæ.

Archontici, hæretici ab Archonte hæreſiarcha ſuo appellati,vniuerſitatem, quam Deus cōdidit, opera eſſe principum dicebant, & negabant reſurrectionem carnis.

Archytas,Mitylenæus muſicus: cui quum probro daretur, quòd non exaudiretur, reſpondit, Inſtrumentum pro me loquitur. Fuit & Architas agriculturæ ſcriptor, & alius poeta epigrami. Author Diogenes.

Archytas,Heſtiæi,ſiue (vt alii malunt) Mneſarchi filius, philoſophus Pythagoricus, patria Tarētinus, eiúſque ciuitatis facile princeps, Platonem,cuius in geometria diſcipulus fuerat,per literas monuit,vt ex Sicilia diſcederet, quòd Dionyſius de eo necādo cogitaret. Cubum primus inuenit. columbam ligneā tam affabre effinxit,librauit & inflauit,vt viuę volatum imitaretur. Primus platagen, hoc eſt, crepitaculum puerorum inuenit, quo pueros nunquam quieſcentes detineret, & à periculoſioribus ludis auocaret. Hinc factus

eſt locus prouerbio, vt deſipientes, & puerilia tractantes, ad Architæ platagen dicamus recidiſſe. Huius meminit Horatius lib. 1. Car. Ode 28.

Arcilacis, oppidum in Hiſpania. Ptolem.

Arcina, oppidum in Dacia. Ptolem.

Arciroëſſa, ciuitas in Ponto Heracleæ. Steph.

Arconôſus, inſula Cariæ. Steph. aliàs Aſpis dicta. Vide CYZICVS.

Arctânes, gens Epirotica. Steph.

Arctax, mons Propontidis, apud Strabonem.

Arcton, mons imminens Cyzico, à Iouis nutricibus, quas illic in ἄρκτους, id eſt, in vrſas migraſſe tradunt. Steph. in Arcton Cyzico.

Arctóphylax, ſidus iuxta maiorem vrſam, alio nomine Bootes. Cic. in Phænomenis Arati,

Arctóphylax, qui vulgò dicitur eſſe Bootes, Latinè vrſæ cuſtodē appellare poſſumus, quòd veluti cuſtos quidam vrſæ adhibitus, a tergo eam ſubſequitur. Simili etiam ratione Bootes appellatur, quòd in modum bubulci plauſtrum ſequatur: ruſtici enim Septentriones plauſtra vocant. Fabulantur autem poetæ, hunc eſſe Caliſtûs ex Ioue filium, cui nomen Arcadi fuit, vt latius ſupra explicatum eſt. Vide ARCAS.

Arctos, Græcis vrſus vel vrſa pro duobus ſignis cœleſtibus accipitur, quæ vrſę Latinis appellantur. ſeptentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clauſæ & ita collocatæ, vt vtraque reſupinata, alterius contegat caput: ſed caput eius quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram maiorem vrſam, ſiue Helicen: alteram minorem vrſam, ſiue Cynoſuram appellant, id eſt, Canis caudam. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſeruant. Ouidius 3. Faſtorum,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.

Porrò autem Helicen ſcribit Heſiodus Caliſto Lycaonis Arcadiæ regis filiam fuiſſe ſtudio venationis inductam, relicto patre: factamque vnam ex comitibus Dianæ, quòd à Ioue compreſſam, in vrſæ effigiem ab ipſa dea commutata ſit, quæ Græcis Arctos appellatur: in qua ſpecie non multò pòſt filium pepererit Arcadem, qui Arcadiæ Peloponneſi regioni nomen dedit. Hinc Arctous, a, um, Septentrionalis. Martial. lib. 10,

Fœlices, quibus vrna dedit ſpectare coruſcum
Solibus Arctois, ſyderibúſque ducem.

Arctûrus, ſtella in ſigno Bootæ, poſt caudam maioris vrſæ, cuius ortus & occaſus futuras tempeſtates portendit. Oritur à Canicula ferè poſt diem quinquageſimum. Dictus Arcturus, παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐρὰν, ab vrſinæ caudæ ſimilitudine. Virg. 1. Georg.

At ſi non fuerit tellus fœcunda ſub ipſum
Arcturum, tenui ſat erit ſuſpendere ſulco.

Arculus, deus, penes quē fuit arcarum cuſtodia.

Ardaburius, Conſul Romanus, Hierii collega.

Ardabúrius, alius Conſul Callipii collega.

Ardalides, vel Ardaliotides Muſæ coluntur in Trœzene, ab Ardalo quodam conditore, aut à loco dictæ. Steph.

Ardalus Vulcani filius quem tibiam adinueniſſe & ab eo Muſas dictas Ardalidas ſcribit Pauſan. fuit autem apud Trœzenos vetus Ardali ara ſuper qua Muſis & Somno res diuina peragebatur, quòd ſomnus videatur eſſe Muſis amicus, Rhod. lib. 27. cap. 16.

Ardáticus, Gepidarum rex.

Ardea, Vlyſſis & Circes filius. Steph. in ἀντεία.

Ardea, Turni & Rutulorum regio in Latio, quaſi ardua, id eſt, magna & nobilis. licet Iginius ab augurio auis Ardeam dictam velit. Hæc Seruius.

Ardea, vrbs in Latio XVIII mil. ab vrbe: Turni & Rutulorum regio, à Danae Perſei matre, vel (vt alii malunt) a Dauno Pilumni filio cōdita, & à feruore regionis ſic dicta. Martialis,

Ardea ſolſtitio, Pæſtanáque rura petantur,
Quíque Cleonæo ſidere feruet ager.

Hanc vrbem poſt Turni mortem igne conſumptam, & in auem ſui nominis commutatam fabulatur Ouid. 14. Metam.

Ardeates, Ardeæ incolæ.

Ardia, ciuitas Illyriæ. Steph. inde ciues, Ardiæi dicuntur.

Ardinium, ciuitas in campo Thebæ. Steph.

Ardiſcus teſte Ariſtarcho, fluuius Scythiæ, cuius meminit Herodotus lib. 4.

Ardon, Filius Caleb ex Azuba vxore, 1. Para. 2.

Arduca, vrbs Hiſpaniæ, Ptolemæo,

Arduenna, Galliæ maxima ſylua, Cæſ. lib. 6. à ripis Rheni, finibúſque Treuerorum, ad Neruios pertinet, millibus amplius quingentis in longitudinem patet. Idem lib. 5. Sylua Arduenna ingenti magnitudine per medios fines Treuerorum à flumine Rheno ad initium Rhenorum pertinet. vulgò, *La foreſt d'Ardeine.*

Ardys, filius Gygis, Lydorum regis, cui etiam in regno ſucceſsit. Herodotus lib. 1.

Area Mineruę epitheton, id eſt, fortis & ſtrenua, cui apud Platæenſes ex Marathoniæ pugnæ manubiis ædificatum eſt templum, Mineruæque Areæ conſecratum. Paleph. lib. 2.

Area, Nomen viri. 1. Eſdræ 2, 2. Eſdr. 6.

Area, ſiue Aria, inſula in Ponto verſus Colchos, Marti ſacrata.

Area, fons & lacus in Thebis, cuius incolæ Airi dicuntur. Steph.

Arec, filius Olla. 1. Paralip. 7.

Arecómici, populi in Gallia Narbonenſi, qui & Volſcæ dicitur Straboni lib. 4. quorum portus, & nauium receptaculum, Narbo dicitur. Plin. lib. 3. cap. 4. 6. Legitur apud Strabonem Aricomiſci. Nos nunc Auinionem dicimus.

Ared, filius Beniamin, Geneſ. 46.

Arelate, Galliæ Narbonenſis vrbs inter Salyes. Plinio Colonia Sextanorũ dicta, quòd è ſexta legione milites coloni eò deducti ſint. Strabo Arelatem iuxta Rhodanum ſitam, ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit, Gal. *Arles.*

Arelate, ciuitas in Norico, Ptolem. vulgò *Lintz*, ditionis eſt principum Auſtriæ.

Areli, filius Gad, filii Iacob. Gen. 46. qui & Ariel dicitur.

Aremici & artomici ſeu Arecomici populi, *Le pays d'Armignac.*

Aremorica, Galliæ regio, quæ nunc Aquitania. Plin. lib. 4. cap. 17. Cæſar 7. belli Gall. Vniuerſis ciuitatibus quæ Oceanũ attingunt, quæque eorum conſuetudine Aremoricæ appellatur, quo ſunt in numero, Curioſolites, Rhedones, Ambibarii, Cadetes, Oſiſmi, Lemouices, Vnelli, Senani. Legitur & Armorica.

Arémulus Syluius, qui & Remus, Agrippæ filius, XIS Latinorum rex regnauit annis XSX: præſidium Albanorum inter montes, vbi nũc Roma eſt, poſuit: ob impietatẽ fulmine ictus interiit. Oroſ. lib. 1. cap. 20.

Arêna, ciuitas eſt Triphyliæ & Meſſeniæ in Peloponneſo. Homerus ἐρήνην ἐρατεινὴν amœnam vocat, quòd flumine Mineio abluatur, vt notat Euſtathius eius interpres. Meminit & Stephanus.

Arenarius Iouis eſt epitheton de quo vide AMMONIVS Iuppiter, ſuprà.

Areopagitæ, iudices Athenienſes ſeueriſsimi, de cauſis capitalibus pronuntiabant, tanta integritate vt noctu, non interdiu iudicarẽt, quò non dicentes, ſed quæ dicerentur, obſeruarent. Hi in templo Martis iudicabant: quòd, cùm Mars, qui Græce dicitur ἄρης, homicidii crimine reus fieret, iudicatibus duodecim diis, in eo pago ſex ſententiis abſolutus ſit. Alexander ab Alexandro libro 3. cap. 5. & lib. 4. cap. 11. & lib. 6. cap. 11. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 19. Budæus in Pandectis. Eraſmus in Chiliadibus.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ſic cognominatus, vbi primum iudicium capitis actum fuiſſe ſcripſit Plinius capite 56. lib. 7. Verum quid ageretur in Areopago, Iulius Pollux lib. 8. ſcribit de magiſtratibus Athenienſium, & eorum locus ἄρειος πάγος. Vide Stephanum qui etiam agrum quendam Thraciæ deſertum ſic vocari ſcribit, & Areopedinus gentile facit ab Areopago.

Areopolis, Arabiæ ciuitas, quę & Moab & Ariel, & Rabathmoma.

Areopolitæ, qui habitant Areopolim.

Areos, inſula eſt in Põto iuxta Colchos. Steph.

Ares, Mars, ἄρης.

Ares, eus, regio Eubœæ. Stephanus. hinc Areſius, gentile.

Areſtor, pater Pelaſgi. Vide PARRHASSA.

Arêta, Ariſtippi philoſophi filia, aliis mater quæ ei ſucceſſit in ſchola, ſummũ bonũ in ea voluptate, quæ maxime ſenſum moueret, poſuit.

Areta Dionis vxor in mare viua demerſa. Plut. in Dione.

Aretæus Dionis filius, Plut. in Dion.

Aretas, ſocer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Petreæ & Damaſcenæ ciuitatis dominus. 2. Mach. 5, 2. Corinth. 11.

Arete, vnica nata Rexinoris, quam Alcinous Phæacum rex duxit vxorem, & ex ea Nauſicaã filiam & tres filios ſuſcepit: ad hanc Vlyſſes ductu & conſilio Palladis transformatę in effigiem Calpis virginis, à Calyſtone Nympha veniens naufragus acceſſit, & multa illi interrogatus expoſuit, & tandem honorificè ab ea ſuſceptus eſt. Ex Bocatio.

Arethas, Arabum rex.

Arethas, inferioris Syriæ rex, poſt Antiochum deſignatus.

Aretiſſa, lacus maioris Armeniæ, omnia illata pondera ſuſtinens: Solino Arethuſa, Straboni ἀρσηνή. Vnum ei piſcium genus eſt, & hoc trãſcurrentis fluuii alueo non miſcetur, ſicut nec è Tygri piſces tranſnatant. Per hunc Tygris fluuius tam impetuoſo curſu fluit, vt nec lacus Tygri, nec Tygris lacui admiſceatur, Plin. Aretiſſam vocat Solinus.

Arethôus, rex in Arna Bœotiæ.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia, Elidis Nymphæ & Dianæ comes, quam cùm Alpheus fugientem perſequeretur, eam rapuit: a Diana in fontem ſui nominis commutata eſt: cuius aquas cum ſuis miſcere vellet Alpheus, illa a terra abſorpta, in Ortigiam inſulam, deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam peruenit, ibique aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſeſe exonerat. Vnde & Syracuſæ Arethuſides dictæ. Ouidius libro quarto Faſtorum,

Vtque Syracuſas Arethuſides abſtulit armis
Claudius.

Arethuſius fons Smyrnæ, tertius in Chalcidia vel Chalcide, quartus in Ithaca. Redditur & in Eubœa & Bœotia prope Thebas. Didymus octo memorat, vt epitheton eſſe putetur cuiuſcunque fontis ab irrigando.

Arethûſa, locus Syriæ munitus iuxta Eneſam ſexdecim milibus paſſuum, a qua Arethuſii, vt inquit Strabo. Solinus quoque fontis nomen apud Thebas eſſe tradit.

Arethûſa, vrbs vna Eubœæ, altera Syriæ. author Volat. De Arethuſa vide Bocatium cap. 18. lib. 7. Et plura in Steph. Inuenio etiam in Samo huius nominis fontem eſſe.

Aretia, Iani vxor, a Sicano Dea facta, linguáque Ianigena Horchia appellata.

Aretium, ciuitas Tuſciæ, mille ac C C. à Roma

diſtans ſtadiis. Strabo lib.5. Itali nunc vulgò vocant .*Arezo.*

Item vaſa fictilia quæ in ea fiebant.Martial.
Aretina nimis ſpernas ne vaſa monemus:
Lautus erat Thuſcis Porſena fictilibus.

Arêtus , filius Neſtoris & Eurycides. Bocat. libro 10.

Areus Lacedæmoniorum rex apud Corynthum defunctus,Plutarch.

Areuna,viri nomen,2.Reg.24,qui 1.Paralip.21. dicitur Ornam.

Argæa,inſula parua iuxta Ganobum Aegyptiã, ab Argæa, Macedonis filia dicta. Stephanus Vide ARGAEI.

Argæus,Pelopis filius,& Alectoris pater. Alius fuit Licymnii , qui ab Hercule abductus , vi morbi peregre petiit,cuius crematos cineres Hercules retulit,vt iuſiurandum,quod dederat ſe illum reducturum , ſeruaret. Hunc dicunt primum fuiſſe , qui crematus ſit , & ab eo deinde morem ſeruatum.

Argæus,Cappadociæ mons,quem ab vna parte cingit, arduus , & perpetuis pruinis rigens, cui MazataCappadocũ metropolis ſubiacet.

Argais,inſula iuxta Lyciam.Steph.

Argalus rex Laconum.

Arganta,ciuitas Indiæ.Steph.

Arganthonius,rex,Herodoto, in Arna ciuitate Bœotiæ.

Arganthónius , rex in Hiſpania , quem Plinius ait vixiſſe CXX annos:Silius autem CCC: qui eius meminit libro tertio.
Arganthoniacos armat Carteia nepotes.
Rex proauus fuit humani ditiſſimus æui,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Argas Demóſthenes eſt cognominatus de morum feritate ac natura immiti:alias quia præter annorum rationem ſapit : Argas item dicitur,Cæl.Rhod.li.18.cap.6. & Plut.

Argathon vel Argathôna,mons in Myſia, prope Chium , vbi raptus Hylas ab Argathona Rheſi coniuge , cui & Argathon , vt monti quoque nomen fuit. Steph.

Argea,loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argiuorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib.4.de lingua Latina,
Reliqua vrbis loca olim diſcreta , quum Argeorum ſacraria in ſeptem & viginti partes vrbis loca ſint diſpoſita. Argeos dictos putãt à principibus, qui cum Hercule Argiuo venere Romam,& in Saturnia ſubſederunt.

Argemiſſa vel Argemuſſa, inſula ad continentem Troadis prope Argemicum promontorium , iuxta quem Alcibiades extinctus eſt. Steph. Argenuſa vocatur , ab Argenno promontorio.

Argentoratum,vrbs Galliæ,authore Ptolemæo libro ſecundo, alio nomine Argentina , vulgò, *Strasburg.*

Argentaria & Columbaria, oppidum in Gallia,vulgò *Colombie en Elſas.*

Argéſtes , ventus, qui & Caurus , occidentalis, frigidus. Plin.lib.2. Ab occaſu æquinoctiali, Fauonius : ab occaſu ſolſtitiali, Corus: Zephyron & Argeſten vocant.

Argeſtrâtus, III Lacedæmoniorum rex regnauit annis XXXV.

Argêus , V Macedonum rex , regnauit annis XXXVIII.

Argéus , XVII Macedonum rex , regnauit annum vnum.

Argéus, mons omnium altiſſimus , qui ſemper in ſummo niues habet. Strabo lib.12.

Argeus idem quod Arginus. Horat.lib.4. Car. Tybur Argeo poſitum colono. Argei quoque teſte Varrone dicebantur effigies ſcirpeæ quæ per virgines Veſtales iaciebantur ſingulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argia , Adraſti Arginorum regis filia , & vxor Polynicis,cui Theſſandrum peperit, tanta in virum pietate,vt cadauer eius inter maximos cæſorum aceruos nocturno tempore conquirere nõ dubitarit, & cõtra edictũ Creontis funeris iuſta ei perſoluere , ab vna adiuta Antigone Polynicis ſorore , quæ & ipſa noctu deceptis cuſtodibus,Thebis egreſſa erat, vt idem fratribus ſuis præſtaret officium. Quamobrem vtraque à Creonte interfecta eſt: cuius rei vltionem,enecato Creõte, Theſeus fecit. Reliqua apud Statium lib.2. Thebaidos.vide ANTIGONA, & ADRASTVS. Hęc in fontem ſui nominis conuerſa dicitur.

Argiæ, oppidum eſt Laconiæ.

Argiæ inſulæ numero viginti Cariæ adiacentes. Plin.lib.5.cap.31.

Argila, vrbs Cariæ.Steph.

Argilla magnæ Mauritaniæ oppidum, à Portugalliæ rege expugnatũ anno M.CCCC.LXXII.

Argilus,Herod.lib.Hiſt.7.vrbs Aemathiæ, non procul ab oſtiis Strymonis fluuii , verſus occidentem.Steph.ciuitas eſt Thraciæ,&c.

Argilétum,locus Romæ iuxta Palatium, dictus ab Argo , Argiuorum duce, qui ab Euandro hoſpitio exceptus , cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet,ab Arcadibus,inſcio Euãdro,eſt occiſus: cui poſtea Euãder tumulum erexit , quem de nomine eius Argiletum appellauit.Virg.8.Aeneid.
-& letum docet hoſpitis Argi.
Alii Argiletum dictum putant, quaſi Argilletum,ab argilla,hoc eſt creta,cuius eo in loco magna erat copia . Vtranque opinionem refert Varro lib.4.de lingua Latina.

Arginúſæ , Straboni lib. 13. tres paruæ inſulæ, continenti proximæ, Canis adiacentes inter Mitylenem & Methymnã. Ante Aſiam prope Lesbum in monte Aſiæ Elapho nomine apud Arginuſam , vbi Alcibiades mortem obiit: apud quas ceruæ omnes ſciſſam aurem

habent. Ariſt. in Plinio, mons ille Elatus vocatus legitur.

Argiope nymphæ nomen.

Argiphóntes, cognomen Mercurii, ab Argo centoculo, Iûs cuſtode, quem Iouis iuſſu interfecit. Mythologici interpretantur Argum, ſphæram eſſe ſtellatam, quòd illi inſit ſpecies quædam cæleſtium oculorum. Io autem terram eſſe volunt, quam Aegyptii in Hieroglyphicis literis bouis imagine exprimunt. Hãc Argus, hoc eſt, cælum ſtellatum, nocturno tempore deſuper videtur obſeruare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis ſui magnitudine ſtellas omnes obſcurat, earúmque conſpectum mortalibus eripit. Vide Macrobium Satur. lib. 1. cap. 19.

Argippéi, populi ſunt vltra Sauromatas, vt oſtẽdit Herodotus lib. hiſt. 2. ab ipſa natiuitate Calui ſimis naribus & viginti mẽto proprio quodam oris ſono, ex arboribus victitãtes, hi quum arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur iniuria quòd ſacri putẽtur. Iidem finitimorum controuerſias dirimunt & ad ſe confugientes ab iniuria tuentur.

Argytopeza Thetis apud Homerum dicta, veluti argento ſimiles habens pedes. Cælius Rhod. lib. 4. cap. 40.

Argirippa, Vide ARGYRIPPES.

Argis, ſecundus Lacedæmoniorum rex regnauit annum vnum.

Argis, aduerbialiter in loco. Plin. lib. 19. Argis etiam olea durare dicitur. Vide ARGOS.

Argiſſa, Theſſaliæ ciuitas prope Peneum, condita à filiis Lariſſæ, quæ deinde Argura vocitata, Volaterranus.

Arguis Lycimnii filius primus fuit cuius cadauer concrematum fuit. Cæl. lib. 17. cap. 21.

Argo, nauis in qua Iaſon cum LIIII heroibus Theſſalis nauigauit Colchos: fuítque, teſte Diodoro, iuxta Pelion ædificata: magnitudine atque apparatu longè maiore, quàm quæ ad eam diem fieri conſueuerant. Erat enim antea paruarum nauicularũ vſus. Virg. Ecloga 4.

Alter erit & Tiphys, tũ altera quę vehat Argo
Delectos heroas. Dictum eſt ab Argo architecto, qui etiam inter nauigãdum eius reſarciendæ curam ſuſceperat. Val. Flaccus,
-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hũc puppim iubet, & demittere ferro
Robora. Seu ab ἀργὸς, quod eſt velox. Diod. Alii ab Argiuis, hoc eſt Græcis. Cic. lib. 1. Tuſc. quæſt. Et eas anguſtias, per quas penetrauit ea quæ eſt nominata Argo, quia Argiui in ea delecti viri vecti, petebant pellem inauratam arietis. Conſtructa autem fuit arboribus Dodonæ ſyluæ, quibus olim reddebantur oracula. Vnde poëtæ fingunt ipſam fuiſſe locutam beneficio Mineruæ, quam eius inuentricem eſſe ferunt.

Argobaſtes quum Valentinianum iuniorem apud Viennam dolo ſtrangulaſſet vt eidem in imperio ſuccederet Theodoſio mortem vlciſcente ſuperatus ſua ſe manu percuſsit. Paul. Diac.

Argólicus, idem quod Argíuus & Argeus.

Argolis, ſeu Argia, regio in Peloponneſo ad ortum, mare habẽs, ad Occidẽtem, Laconicum.

Argonaútæ, heroës qui cum Iaſone in Argo naui Colchos profecti ſunt, ad diripiendum vellus aureum. Sunt qui dicant fuiſſe duos & quinquaginta numero, alii addunt quatuor. Valer. Flac. lib. 1. multos enumerat. Orph. lib. 1. & Apollonius in Catalogo heroum. Horũ autẽ præcipui fuerunt Iaſon, Tiphys, Caſtor, Pollux, Hercules, Hylas puer, Telamon, Theſeus, Orpheus, Nauplius, Mopſus, Zetes, & Calais.

Argopelaſgos, Homerus vocat Theſſalos.

Argob, regio Baſanitidis, Deut. 3, 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. quæ in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe cecidit, vocata terra Raphaim.

Argos, ſignum cæleſte, dictum ab argonautis, Oritur pridie Idus Mart.

Argos, vetus & nobilis vrbs Achaiæ in Argolide, quod etiam Argos Hippium vocatum eſt, ab æquorum præſtantia, qua tum temporis claruit. Horatius,
Aptum dicit equis Argos, ditéſque Mycenas.

Argos, regio: vnde Argi & Argiui, populi ſicut Achei & Achiui, qui Argoli a Perſis dicti, & Argolis regio, omnis denique Peloponneſus, præſertim Laconica, Argea Straboni appellata, & Homero Helena Argea dicta. vnde propter frequentiam ac varietatem huius nominis manauit prouerbium in iactabundos & ſycophantas, ἀργεία φορά. Argos verò Peloponneſiachum, Sophocles Doricum vocat. Euſtathius. Idem & Hippobotum dicitur ac Hippium, & Iaſiũ & Dipſium à ſiti, ob aquæ inopiam. Vide Volaterranum lib. 9.

Argos, Peloponneſi ciuitas iuxta Athenas, vt vtrique populi vno puteo vterentur. Vnde & Fratrias dixerunt ἀπὸ τῦ φρέατος, quas tribus vocamus. Huius rex primus Phoroneus fuit. Dicta Argos ab Argo rege, vt ſcribit Auguſt. lib. 18. de Ciuit. Hinc Argiui Græci dicti ſunt, & Argolicus ſinus, & Argolici duces, & Argolica regio.

Argos, Theſſaliæ oppidum, quod Pelaſgicon dicunt à Pelaſgis. Lucan.
-vbi nobile quondam nũc ſuper Argos erat.

Argos, oppidum in Acarnania, nõ longe à Mycenis, Amphilochicum cognominatũ, quod Alcmæon eiuſque liberi condidere. Strabo libro ſeptimo.

Argos, Apuliæ oppidum, à Diomede cõditum, & primùm à nomine relictæ patriæ Argos

hippium appellatum: quod deinde Argyrippam, & poſtremo Arpos vocitarunt. Theſſalia quoque Argos Pelaſgicum appellat. Plinius lib. 4. cap. 7. Ipſam præterea Peloponneſum antiqui Argos & Argos Achaicum appellauere. Strabo lib. 8. Sunt & aliæ ciuitates hoc nomine, quas exponit Steph.

Argynus puer formoſus (Agamemnoni chariſſimus) ſubmerſus. Propert. lib. 3.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas
Qua notat Argyni pœna minantis aquæ.

Argyra nympha fuit, cuius amore oblaqueatus ac extabeſcens adoleſcentis nomine Helenus in fluuium ſibi cognominem à Venere transformatus eſt.

Argos, regio quædam, pars Greciæ, necnon & omnis ora littoralis dicebatur Argos, ab Argia matre Pelaſgi, qui ei imperauit.

Argos, Argenoris equus, à quo Argos, Iaſonis ciuitas dicta fuit, vt inquit Hellanicus.

Argei, Varroni ſcirpeæ effigies, quæ per virgines Veſtales iaciebantur ſingulis annis in Tyberim per pontem Sublicium.

Argéi Argeorum, loca ſacra Romæ, Varro. Reliqua vrbis loca olim diſcreta, vt Argeorum ſacraria, Argeos dictos à principibus, qui cum Hercule Argiuo Romam venerunt. Vide ARGETIS.

Argulus, filius Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam iunxiſſe dicunt, cùm alii Arogilo illud adſcribant.

Argura ciuitas Theſſaliæ, prius Argiſſa dicta. Eſt & locus Eubœæ. vide Stephanum, qui loci illius incolas etiam Argiuos & Leontinos vocari ſcribit.

Argus, Arctoris filius, πανόπτης à Græcis cognominatus, quòd totus oculis ſcateret. Húc Poëtæ fabulantur à Iunone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Iûs Inachi filiæ, quam Iuppiter in iuuencæ formam commutauerat: quam poſtea Mercurius Iouis iuſſu interfecit, oculis eius fiſtulæ ſono ſopitis. Iuno autem oculos eius aui ſuæ, hoc eſt, pauonis caudæ inſeruit. Ouidius libro 1. Metamor.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat:
Inque ſuis vicibus capiebant bina quietem:
Cætera ſeruabant, atque in ſtatione manebant.

Mythologici Argum interpretantur, ſphæram ſtelliferam, innumeris oculis, hoc eſt, ſtellis refulgentem: Mercurium autem Solem eſſe volunt, qui tunc Argum dicitur occidere, cùm diurno ſuo lumine ſtellarum lucem obſcurat. Vide Macrobium 1. Satur. cap. 19. vnde & ἀργειφόντης cognominatus eſt, quòd Argum peremerit. Myſticè autem Argus eſt cælum ſtellatum, luce diſtinctum quibus ineſſe quædam ſpecies cæleſtium videtur oculorum.

Argus, architectus eius nauis, quà Iaſon, reliquique Argonautæ Colchos nauigarunt. Flac. lib. 1. Argon.

-ad charum Tritonia deuolat Argum,
Moliri hunc puppim iubet, &c.

Argus, quibuſdam Argolus, rex Argiuorum, filius Apis. Ex cuius nomine Argi & Argiui appellati ſunt, quo regnante cœpit vti frugibus Græcia, delatis aliunde ſeminibus. Poſt obitum deus haberi cœpit.

Argus, Phryxi filius, IIII Arginorum rex, regnauit annis LXX.

Argus, canis Vlyſsis, ſolus dominum vigeſimo demum anno domum redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 17.

Argus, vide AMPHION.

Argyra, ciuitas Siciliæ vel Epiri, vnde ſe Diodorus Siculus oriundum facit, à qua Argyrini. Eſt etiam metropolis Taprobanæ. Steph.

Argyrini populi Epirotici. Steph.

Argyripa, oppidum Apuliæ, à Diomede conditum, & primum à nomine patriæ Argos hippium appellatum, quod deinde Arpos vocitarunt. Vide ARGOS. Virg. 11. Aeneid.

Ille vrbem Argyripam patriæ cognomine gentis
Victor Gargani condebat Iapygis aruis.

Stephanus.

Argyróndas, vel Argyrundes, Aetoliæ fluuius, Ariſtarcho & Heliodo, propter argenteum aquæ candorem.

Argyrrhius fuit dux quiſpiam effœminatus, nihil habens viri præter barbam.

Argyropilus, imperator fuit, qui Zoæ vxoris & Michaelis Paphlagonis eius adulteri dolo inter balneas aquis ſubmerſus eſt, Bap. Egnatius.

Argyrotoxos. argenteum arcum gerens. Quo nomine dictus eſt Apollo.

Argyrus, ciuitas apud Philiſtum. Steph.

Argyrus mons, vide TAARTESSVS.

Aria, vna è Satrapiis, Indiam terminantibus: ait enim Plinius, Ex occidente, non Indo flumine, ſed nonnullis vltra Satrapiis Indiam terminari, quæ ſunt Aria, Gedroſia, Arcoſia, Paropaniſis, Carmania.

Aria, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Aria Romana ciuis de qua Mart. libro primo.

Caſta ſuo gladium cum traderet Aria Pœto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis,
Si qua fides vuln⁹ quod feci nō dolet (inquit).
Sed quod tu facies hoc mihi Pœte dolet.

Ariabignes, Darii filius ex filia Gobryæ, qui vna cum Prexaſpe & Megabaza præpoſitus fuit claſsi Xerxis. Herod. lib. 7.

Ariádne ſiue Ariadna, Minois Cretenſium regis ex Paſiphae filia, Theſeum, cuius amore detinebatur, per filum à labyrintho extricauit, eúmque redeuntem in patriam vſque ad Naxum inſulam inſecuta eſt. quo loco

à perfido

à perfido Theſeo relicta, ac lugens, Libero patri nupſit, a quo donata eſt corona Gnoſſia, ſeptem ſtellis adornata, quam ille a Venere acceperat. Catullus in Argonauticis, Elegiarum 17. Propertius libro tertio Eleg. 17. Poſtremò a Diana dicitur ſagitta percuſſa atque occiſa, quòd virginitatem non ſeruaſſet.

Ariamnes, nobiliſſima Armeniæ ciuitas. Tortellius.

Ariamenes Xerxis frater.

Ariamnes Arabum princeps ad fallendum aptiſſimus. Plut.

Ariantas rex Scytharum qui à ſingulis ſubiectis ſibi quotannis offerri ſagittam volebat. Rhod. lib. 23. cap. 10.

Arianthe, ciuitas Oenotrorum. Stephanus. Vide ARINTHE.

Arianus poeta, cuius carminibus Tyberiū principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphraſim Georgicorum Virgilii: Alexandriada. poëma videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ regis libris XXIV.

Arianus, è Nicomedia hiſtoricus, Xenophō minor cognominatus: ſicut ille in Cyro, ita hic de Epicteto philoſopho, eiuſque diſceptationibus opus edidit tribus voluminibus: ſcripſit quoque hiſtoriam Alexandri Magni: vtrunque reperitur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonio principibus, a quibus ob literas honoribus cōſularibus ornatus eſt. Author Heliconius.

Ariapytes, Scytharum rex. Tortellius.

Ariarathes, Thracum rex. Liu. lib. 2. Dec. 5.

Ariarathes, Cappadociæ rex a Perdica obſeſſus, quum iam deſperaret effugiū ne quid fructus aut trophæorū accederet inimicis, vrbē incendit, ſibique & ſuis omnibus mortem conſciuit.

Ariaria, gens Caduſii finitima. Steph.

Ariarathea, ciuitas prope Cappadociam, ab Ariatho rege, Antiochi genero. Stephan. ἀριαράθεια.

Ariathes, Cappadociæ rex, ſub quo Cappadoces primum petierunt Populi Romani ſocietatem: cuius deficiente ſtirpe, lectus rex Ariobarzanes, & a Mithridate ſæpe pulſus, Romanorum armis reſtitutus. Volat.

Ariathis, nomen viri proprium. Tortellius.

Aricandos, amnis in Lycia, a quo & vrbs ibi Aricanda nomine.

Arichondas fuit primus author tubarum in Græcia.

Aricia, puella Attica, Hippolyti vxor, poſtquam ille à Diana in Italiam fuiſſet tranſlatus. Virg.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello
Viribus inſignis, quem mater Aricia miſit
Eductum Aegeriæ lucis.

Aricia, oppidum Latii poſt Albanum montem in via Appia, ab Hippolyto Theſei filio conditum: ita dictum ab Aricia nobili Atticæ regionis fœmina, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſſimi proueniebant porri: de quibus Martialis lib. 13.

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.

Lucanus,

Diſtat ab excelſa nemoralis Aricia Roma.

In hac Oreſtes oraculo monitus, ſimulachrū Scythicæ Dianæ, quod de Taurica regione tranſtulerat, prius quam Argos peteret, conſecrauit. Erat ad huius tēplum nemus quod vocatur Aricinum, dicente Ouidio libro 3. Faſtorum,

Vallis Aricinæ ſylua percinctus opaca
Eſt, locus antiqua religione ſacer.
Hic latet Hippolytus furiis diſtractus equorū,
Vnde nemus nullis illud additur equis.

Aricinum nemus, iuxta Ariciam, in quo Aegeria Nympha, cum qua loqui ſolitum ferunt Numam Romanorum regem. In hoc Diana Hippolytum ab inferis Aeſculapii opera reuocatum abſcondit. Eſt præterea in hoc nemore Aegeriæ nymphæ fons, vbi Numa hydromantiam exercens, dicebat ab eadem Nympha ſibi dari conſilia.

Aricinus lacus, iuxta Ariciam vrbem, quod ſpeculum Dianæ vocabatur, in quo nunc quoque inſulæ cum proceris arboribus nobiles conſpiciuntur.

Aricomici, Volſcæ, populi Galliæ, Strabo lib. 4. Vlteriores fluuii (Rhodanū intelligit) partes, Volſcæ, quos Aricomiſcos appellant, maximum incolunt ſpatium, quorum portus & nauium receptaculum Narbo dicitur. Apud Pomponium tamen & reliquos, Arecomici leguntur, & rectius.

Aridai, filius Aman, filii Amadatha, Eſth. 9.

Aridatha, filius Aman, filii Amadatha. Eſth. 9.

Arideus Philippi nothus. Plutarch.

Arie, nomen loci, 4. Reg. 15.

Ariel, cap. 29. Iſaiæ, accipitur pro ciuitate Ieruſalem, in qua altare holocauſti. In 43. vero Ezechielis, altare holocauſti ſignificat. Eſt item nomen viri, 1. Paralip. 11.

Ariel, nomen viri, Num. 26, & 1. Paral. 11.

Arielitæ, populi. Num. 26.

Ariena, Haliattis filia, vxor Aſtyagis, regis Medorum. Herodot.

Aries, primum eſt Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens VIII Idus Martias, æquinoctium vernum efficit. Fabulantur poetæ hunc illum ipſum eſſe arietem, qui aureo vellere inſignis, Phryxum per Helleſpontum traiecit. Alii eum eſſe malunt, qui Libero patri in Libyæ deſertis ſiti laboranti fontem oſtendit. Hyginus de Signis cœleſtibus.

Ariel, quidam putant eſſe Areopolim, ab idolo Martis, quod illic ſitum eſt: idem eſt autem quòd leo Dei, Hieruſalem figurate ſignificans.

Arii, populi vltra Indiam.

Arii, Aſiæ Scythicæ populi. Herodotus lib. 4. vide ARIVS.

Arima, locus Ciliciæ vel Syriæ, vel in Pythecuſis, iuxta Tyrrhenos, vbi Typhœum terra obrutũ in fabulis eſt. Steph. vide INARIME.

Arimanis vnus eſt ex tribus illis principibus quos placet Theologis antiquioribus habere imperium ſuper mundum, hi ſunt Oremaſis, Mitris, Arimanis: de quibus Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 14.

Arimánius, Plutonis cognomen apud Perſas.

Arimaſpes Zoroaſtri amiciſsimus. Rhod. lib. 23. cap. 4.

Arimaſpus, fluuius eſt Scythiæ in Aſia ad Septentrionem, aureis arenis abundans. Lucanus libro tertio.

Arimaſpi, eiuſdem fluminis accolæ, vel populi Scythiæ Europeæ, habentes vnum oculum in fronte qui perperuò bella gerunt cum gryphibus, aurum & ſmaragdos colligentibus. Mantuanus,

-Maſſagetas, gladióſque Arimaſpos

Lucan. lib. 3.

-auróque ligatas

Subſtringens Arimaſpe comas.

Dionyſius Arimaneas vel Arimannos vocat. AEſchylus verò μόνωπα ϛρατὸν, id eſt, vnoculum exercitum, quòd ſagittarii, quum ſint optimi, alterum inflectunt oculum, vt à paruis adſueti, altero melius cernãt. vnde etiam nomen auſpicati ſunt Herodot. Nam Ari Scythicè vna ſignificat, & Maſpos oculum: prope hos Riphæi ſunt montes vide AVERGETAE.

Arimathæa, ciuitas, Matth. 27.

Arimbas, Moloſſorum rex.

Arimbas, Epiri rex.

Ariminum, vrbs vetus in Flaminia, iuxta Rubiconem fluuium, Galliam à Flaminia ſeparãs, perpetuóque inſignis. Lucan. lib. 1.

Vicinúmq; minax inuadit Ariminũ & ignes.

Liuius coloniam in Picenum cum Beneuento deductam. Rurſus lib. 24. Sempronio prætori Ariminum prouincia obuenit. Strabon. Vmbrorum dicit coloniam ſicut & Rauennam. Hæc prius à Cæſare occupata, initium ciuilis belli dedit. Steph. Fuit autem ædificata anno Chriſti poſt exortum ducenteſimo, ſeptuageſimo, Ptolemęo Lagi filio Aegyptiis imperante, P. Sempronio & Appio Claudio conſulibus. Ad quam viſendam, compoſitis Siciliæ rebus, Sempronius nauigauit. Eam Octauius ampliauit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, iuſſiſque Liburnis, arcum triumphalem in ea extruxit.

Arimphæi, populi Scythiæ Plinio, vel Aſiæ Septentrionalis prope Rhiphæos montes, aut vbi Rhiphæi deſinunt, Ammiano. in nemoribus victitant baccis, iuſti ac moribus placidis, quorum vterque ſexus detonſos capillos habet &c. Cæl. Rhod. lib. 20.

Arîmus, rex Myſię, ſeu Mœonię. Varro Xanthum citans antiquum rerum ſcriptorem.

Arindêla, pars quædam, aut vicus Palæſtinæ. Stephan.

Arinthe, ciuitas Oenotrorum in Meſopotamia. Steph. qui & Arianthen Oenotrorum ciuitatem paulò antè ex Herodoto ſcripſerat.

Arinthêus, conſul, Maximi collega.

Arioaldus, Longobardorum rex, poſt mortem Theudelindæ, eiecto Adoaldo, regno præfectus eſt. Blond. lib. 9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in Pharſalico bello fauit. populi Roma. amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſeruatus, lib. 9. ad Atticum.

Arioch, rex Ponti. Geneſ. 14.

Ariomandes Athenienſium aduerſus barbaros dux, Plutarch.

Ariomardus, teſte Herodoto, Darii filius.

Ariomenes Xerxis nauarchus. Plutarchus in Demoſth.

Aríon, Methymneus citharœdus, & poeta Lyricus ex Lesbo inſula: emicuit Olympiade xxxviii. Scripſit cantica circiter verſuum duo milia. Dicitur & Tragici carminis primus inuentor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen cecinìſſe. Author Suidas. Huius Arionis hiſtoriam Ouidius in Faſtis, & Gellius lib. 16. ac Aelianus de animalibus pluribus referunt verbis. Charus fuit Periandro Corinthiorum tyranno, cuius auſpiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte ſua promeruit: cúmque iterum Lesbon inſulam peteret, viderétque ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas orauit, vt carmen aliquod, priuſquam moreretur, cõcinere permitterẽt. quod cùm impetraſſet, rapta cythara, modulans de naui in mare ſe coniecit, ſed à delphine illecto eius cãtu, dorſo exceptus, Tænarũ (quod oppidum eſt Laconiæ) vectus eſt antequam nautæ illuc applicuiſſent: & ibi relicto delphine, Corinthum petiit, omnémque rem geſtam Periandro enarrauit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec totam hiſtoriam à nautis compertam habuerit, Virgilius Eglo 5.

Orpheus in ſyluis, inter delphinas Arion.

Sed hæc fabuloſa creduntur. Lege Hero. Gell. Plinium, & Volat.

Arion, equi nomen, de quo Propertius,

"Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion

Triſtis ad Archemori funera victor equus.

Vide CYONVS.

Ariopâgus, Vide AREOPAGVS.

Ariouindus, conſul, cuius collega fuit Aſper.

Ariouinius, conſul, Meſſalæ collega.

Ariouiſtus Germanorum rex numeroſas habuit

copias

copias, vel hoc vno argumento quod à Cæſare victus octoginta ſuorum militum milia amiſerit, Plutarchus.

Ariphron I X. Athenienſium rex, regnauit annis XX.

Aripertus Clotarii filius rex Francorum.

Ariſai filius Aman, filii Amadatha, Eſther. 9.

Ariſba, ſiue Ariſbe, oppidum Troadis, in littore Rhœteo, ab Achille euerſum. Virgil. 9. Aeneid

Bina dabo argento perfecta, atq; aſpera ſignis Pocula, deuicta genitor quæ cepit Ariſba.

Lucanus lib. 3.

-& nimium glebis exilis Ariſbe.

Ariſbe, vrbs Phrygiæ iuxta Pontum. Hom. Iliad. 2.

Ἀρίσβη Steph. ciuitas eſt Troadis, Mitylenorum colonia, &c. & alia in Leſbo, cui Ariſbe Macaris filia nomen dedit.

Ariſbus, fluuius Thraciæ. Steph.

Ariſtænêtus, conſul, tempore Honorii imperatoris.

Ariſtæus, Penei regis Arcadiæ, ſiue fluminis & Cyrenes filius.

Ariſtæus, Apollinis ex Cyrene filia, Penei regis Arcadiæ filius: hic deinde in Arcadia regnauit: hunc primum apum & mellis vſum, lactiſque coagulum demonſtrauiſſe, vſumque olei, & alia quamplurima adinueniſſe refert Iuſtinus lib. 14. fabulam ſic commenti ſunt poetæ: Ariſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe: quem illa fugiens, à ſerpente eſt occiſa, in cuius vltionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris auxilium implorauit, quæ illum ad oraculũ Prothei perduxit, à quo infortunii cauſam edoctus, Eurydicen ſacrificiis placare iuſſus eſt. quod cùm faceret, tauroſque quatuor, & totidem iuuencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperauit. Virgilius quarto Georgic.

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia tempe, &c.

Fuit autem mellis, venationis & paſcuorum inuentor: ante ipſum enim cuſtodes nõ erant.

Ariſtæus deus mellis. Ouid. lib. 1. Faſt.

Flebat Ariſtęus quòd apes cum melle necatas Viderat inceptos deſtituiſſe fauos.

Ariſtâgoras, præfectus exercitus Darii contra Græcos. Herodot. lib. 5.

Ariſtâgoras, Mileti tyrannus, Dario rebellauit ſuaſu Hyſtiæi, Herod lib. 5.

Ariſtander vates apud Plut. in Alex. vbi ait: Quod prodigium conſpicatus Alexander, accitis ariolis Ariſtandro & Cleomanti Spartano aperit.

Ariſtandrus ſtatuarius nobilis apud Spartanos. Pauſan.

Ariſtarchus, grammaticus Alexandrinus oriundus è Samothracia, patre item Ariſtarcho: floruit Olympi. C L V I ſub Ptolemæo Philometore, cuius etiam filiũ erudiit. Scripſit cõmentarios ſupra mille: fuit diſcipulus Ariſtophanis grammatici. Deceſsit in Cypro ſeipſum cibi abſtinentia necans, ob morbum hydropiſeos: ætatis anno L X X I I. filios reliquit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suidas. AElianus tradit hũc tam caſtigato fuiſſe iudicio, vt Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Vnde etiam hodie Ariſtarchos vocamus, alienorum ſcriptorum cenſores. Ouidius de Ponto,

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quãto Magnus Ariſtarcho maior Homerus erat.

Ariſtarchus Tegetes, poëta Tragicus Aeſculapio pro recepta ſanitate fabulam vouit. Emicuit tempore Euripidis. Docuit tragœdias L X X. vicit duabus. Horat.

Ariſtarchus, Epheſi tyrannus. Fuit item alius Mathematicus. Suidas.

Ariſtarchus, Macedo Theſſalonicenſis, Act. 19. 27, Coloſſ. 4.

Ariſtarchus, tragicus Florentinus.

Ariſteas, Proconneſius genere, carmina quæ dicuntur Arimaſpea, compoſuit libris tribus. Præterea Theogoniam circiter verſus mille. Emicuit Crœſi & Cyri temporibus. Hic animam quoties vellet, reſumebat. Suid. Plutarch. in Romu. & item Herodotus.

Ariſtemedes, V I I I Corinthiorum rex, regnauit annis X X X V.

Ariſteras inſulæ nomen apud Pauſan.

Ariſtêus ſophiſta, temporibus Antonini imperatoris.

Ariſtias Satyricus poëta apud Pauſan.

Ariſtides, Athenienſis, nobilitate & iuſtitia inſignis: quamobrem etiam δίκαιος cognominatus eſt, cum Themiſtocle diſſenſit, vt Cato cum Cæſare. Huius iuſtitiam non ferẽs Themiſtocles, exilio decem annorum damnari curauit. Poſtea veniente cum ingenti exercitu Xerxe, Perſarum rege, pro ſalute patriæ ab exilio reuocatus eſt. Tandem cùm multas præfecturas geſsiſſet, in tanta paupertate obiit, vt vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus & vilibus cadauerum funeratoribus daretur.

Ariſtides, rhetor & ſophiſta, vixit temporibus Antonini & Commodi Imperatorum.

Ariſtides, philoſophus, à ciuitate Adrianorum Myſiæ, Smyrnæ docebat: & aduenienti fortè M. Antonio principi vnus omnium non procеſsit obuiam, eoque modo in cognitionem & amicitiam venit imperatoris. Philoſtratus.

Ariſtides, Thebanus pictor, Apellis tempore. Is omnium primus animum pinxit, & ſenſus expreſsit omnes quos Græci vocant ἤθη: durior aliquãtulum in coloribus. Huius pictura illa præcipuè laudatur, Infans adrepens ad mammam matris ex vulnere morientis, ac manu prohibentis: ſentire mater & timere vi-

detur, ne è mortuo lacte ſanguinem infans lambat. Quam tabulam Alexander tranſtulit Pellam. Ex Plinio.

Ariſtides, Athenienſis philoſophus, Chriſtianus eloquentiſsimus, ſub priſtino habitu, volumen noſtri dogmatis rationem continens, Adriano principi tradidit. Hieron.

Ariſtides, orator Athenienſis inter x. ſecũdus: cuius multæ extant orationes & declamationes.

Ariſtippus Cyreneus, Socratis auditor, primus quæſtu philoſophatus eſt. Cum Zenophonte ſimultatem habuit, & a Diogene Canis regius, appellatus eſt, quòd Dionyſio ac diuitibus ventris gratia adularetur. Horatius,

Si pranderet olus patienter: regibus vti
Nollet Ariſtippus: ſi ſciret regibus vti,
Faſtidiret olus.

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad bene viuendum. Habuit ingenium ad omnia pro tempore, loco & perſona ſimulanda omnino promptum. quamobrem Dionyſio præter cæteros charus fuit. Et vt præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facile contemnebat. Hic cùm e patria in Græciam philoſophandi cauſa proficiſceretur, iuſſit ſeruos aurum proiicere, vt expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Voluptatem bonorum, dolorem malorum, finem conſtituit, cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum vtile putans, vt quæras, ſi quid domi mali, aut boni tibi contigit. Sũmum bonum poſuit in leui motu ad ſenſum emanãti, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, a præceptoris patria Cyrenaici ſunt appellati. Tradut Plutonem dixiſſe, Soli Ariſtippo & chlamydem & pãnum ferre datum eſſe. Horatius,

Omnis Ariſtippũ decuit ſtatus & color & res.

Ariſtippus, philoſophi nepos ex filia Metrodidacte. Hic in nauigio ob tẽpeſtatem expalleſcens, interrogatus quare philoſophus timeret, reſpondit: Non eadem ſibi & interroganti cauſam eſſe: quoniam is nõ eſſet magnopere ſolicitus pro anima nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi anima timere. huius meminit Cicero Academicarum quæſtionum 4. & lib. 1 de Natura Deorum.

Ariſto poeta Athenienſis qui fame eſt extinctus quòd ſuis carminibus Athenienſium laudes fuiſſet inſectatus.

Ariſto, philoſophus, Scepticus, quaſi quæſtor & conſiderator. Semper enim in quærendo conſiderandóque verſatus eſt. natione patria Cous, Zenonis auditor. Apud quem omnia indifferentia erant, vt inter optime valere, & grauiſſime ægrotare nihil intereſſe diceret: qui reiectus fuit, quòd naturam omnino relinqueret.

Ariſto Epheſius genus fœmineum peroſus cum aſina concubuit, ex eóque concubitu genita eſt puella, cui a crinibus aſininis nomen inditum eſt, Plutarch. in Parall.

Ariſtobula Diana dicta eſt à Themiſtocle, qui Athenis Dianæ tẽplũ erexit quod in Perſico tumultu ipſe rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia, Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 5.

Ariſtobolus, Magiſter Ptolemæi, 2. Mach. 1. Rom 16.

Ariſtobolus, v Iudæorũ rex, regnauit anno vno.

Ariſtobolus, apud Iudęos rex & põtifex pariter. Eutrop. lib. 5.

Ariſtobũlus, ix Iudæorũ dux regnauit annis v i.

Ariſtobulus, Herodis Chalcidis filius, Armeniæ minoris adminiſtrator.

Ariſtobulus, Iudæus ex Paneade, Agathobuli Hebræi diſcipulus, vnus ex L X X I I interpretibus, qui ſacros libros in Græcũ ſermonem conuerterunt. Qui multa ex præceptis Moſeos proponenti regi Ptolemæo tunc Iudææ domino perdocte interpretatus eſt: commentarios in legem Hebræorum edidit, Author Euſebius.

Ariſtobulus, hiſtoricus Iudæus, res geſtas Alexandri Magni conſcripſit, comeſque ipſius peregrinationis fuit. Volater.

Ariſtocles, philoſophus prius dicebatur ex aui paterni nomine, poſtea autem ob humerorum latitudinem Plato appellatus.

Ariſtocles, philoſophus Meſſanenſis, Peripateticus, ſcripſit de Philoſophia librum vnu, vter eſſet ſtudio & doctrina prior, Homerus an Plato: ſcripſit & de arte rhetorica. Suidas.

Ariſtocles Lampſacenus, Megarenſis ſophiſta, ſub Traiano & Adriano, ſcripſit de rhetorica epiſtolas & declamationes ad imperatorem. Suidas.

Ariſtoclides, Orchomeni tyrãnus, qui cũ Stymphalide virgine potiri non poſſet, primùm patrem eius de medio ſuſtulit: deinde & virginem ipſam quæ ad aras confugerat multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum vniuerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte vlta eſt.

Ariſtócrates, ciuis Rhodius, qui quod plurimũ dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret ciuiũ omniũ conſenſu belli dux delectus eſt, in quo ſpem ſuorum egregie fefellit, vt qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne degener planè apparuerit & omnino alius quam prima fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates rex Spartanorum qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Ariſtódemus, Arucinorum victor. Diony. libro 7.

Ariſtodemus, Cumarum tyrannus, cognomento mollis & mallacus.

Ariſtodemus Niſæus, filius Menecratis Ariſtarchi diſcipuli, quem Strabo dicit ſe iuuenem vidiſſe ſenem.

Ariſtodemus

Ariſtodemus Magni Pōpeii filios erudiit: mane rhetoricam, meridie grammaticam docebat. Strabo.

Ariſtodemus Lydathenæus, is puſillo corpore nudis ſemper incedebat pedibus, Rhod. lib. 25. capite 4.

Ariſtogenes, Gnidius vel Thaſius medicus, ſeruus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſua dedicauit. Suidas.

Ariſtogitō, orator Athenienſis impudēs, ex quo canis vocatus eſt ab Athenienſibus. ſcripſit apologiā ad Demoſthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum cōtra Timarchum.

Ariſtogiton & Harmodius, liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtolâus, Pauſiæ diſcipulus, ſeueriſſimus pictor, cuius opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtómache, vxor Dionyſii Syracuſani, Plutarch. in vita Dionis.

Ariſtómachus, amore opum ſic flagrauit, vt duodequadraginta annis nihil aliud fecerit.

Ariſtómachus, de arte vini ſcripſit. Plin.

Ariſtómenes, Athenienſis comicus inter ſecundos antiquæ comœdiæ, Olympiade c. LXXXVII cognominatus θυρωπσός. Suidas.

Ariſtómenes, Meſſenius Athenienſium dux, iuſtiſſimus, vt ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis, & nocturna ſacra celebrantibus, quæ vocabantur Lacinthina: rapuit de choris ludentium virgines duodecim, & tota nocte gradu concito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cúmque eas comites eius vellent violare, monuit quantum potuit, ne hoc facerent: & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm Ariſtomenem viderent cædis reum fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reuerſæ, quandiu iudicum aduolutæ genibus defenſorem pudicitiæ cernerēt abſolutum. tāta calliditate fuit, vt Lacedæmoniorum ſæpe vrbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula coniectus, clam aufugerit. quod cùm tertiò feciſſet tandem occiſus eſt à Lacedæmoniis, cuius, execto corpore, inuentum eſt cor piloſum.

Ariſton, Aetolorum dux.

Ariſton, ſculptor, cuius meminit Plinius.

Ariſton, iuriſconſultus apud Gel. lib. II. cap. 18.

Ariſtonicus, grammaticus Alexandrinus, ſcripſit librū in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſiue cōſtructione. apud Homerum.

Ariſtónicus, Eunuchus Ptole. qui animum ſupra Eunuchū gerebat: dux fuit belli fortiſſimus: præterea liberalis in omnes. Author Suidas.

Ariſtónicus, Attali regis filius, Aſiam inuaſit. Flo. li. 59. Eutrop. 4. Oroſ. 5. cap. 8. Iuſt. lib. 36.

Ariſtonus citharœdus Athenienſis, qui Pythia ſexies vicit. Plut.

Ariſtonides ſtatuarius inſignis qui quum Athamantis furorem Learcho filio præcipitato reſidētem eiuſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum, & æs miſcuit vt ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor, Plin. lib. 34. cap. 14.

Ariſtónymus, poeta comicus ſub Philadelpho: præfuit regiæ bibliothecæ poſt Apollonium veniens tandem in ſuſpicionem, quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquos annos fuit: tādem liberatus, mortem non multò pòſt obiit: Athenęus in Dipnoſophiſtis.

Ariſtopátta, mater Crateri, qui ſub Alexandro militauit. Strabo.

Ariſtophanes, poeta comicus, Philippi filius, ex Lindo Rhodi oppido ortus, inuentor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in nubibus, vt iuuētutis corruptorē acerrimè inſectatur. Filios habuit Ararota, Philippum, Philetærum, comicos omnes. Docuit fabulas LIIII. Suidas. Horat. lib. 1. Sermo. Sat. 4.

Eupolis, atque Cratinus, Ariſtophaneſque Poetę. Atticæ linguę nobilitate adeò prępolluit, vt Dionyſio rogāti aliquē eius ſermonis eruditum, hunc Athenienſes nominauerint.

Ariſtophanes, Byzantinus grāmaticus, Apellis filius, idem dux exercitus, diſcipulus Callimachi, Zenodoti & Dionyſii. Suidas. Quint. li. 1.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darii Perſarum regis tempore.

Ariſtóphon, pictor. Plin. lib. 35. cap. II.

Ariſtophon, Athenarum ciuis qui ſæpe gloriabatur quòd nonagies quinquies accuſatus ſępe euaſiſſet.

Ariſtophóntes, quaſi optimatum occiſor.

Ariſtor, Crotopi filius, pater Argiæ ētoculi, qui Ariſtorides vocatur. Ouid. 1. lib. Metamor.

Donec Ariſtoridę ſeruandam tradidit Argo.

Ariſtoteles, Stagyrites philoſophus, Peripateticorum princeps, patre Nicomacho medico, matre Phaſtiade, paruus, gibboſus & balbutiens, ſed ob ſummam eruditionem ſocius, præceptor, & ſecretarius Alexandri factus. Quintilianus, Quid Ariſtotelem? quem dubito ſcientia rerum an ſcriptorum copia, an eloquendi ſuauitate, an inuentionum acumine, an varietate operum clariorem putem XVII annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit X annis. Alexandro diſcipulo vſqueadeò charus, vt Stagyram eius patriam ab ſe dirutam reſtitueri. Exceſſit anno LXVIII, eodem quo Demoſthenes anno mortuus eſt: hic in Apulia, ille in Eubœa: ambo profugi, perſequente Antipatro. Plutarch. in Sylla: libros ſupra trecētos reliquit.

Alexãdro in Aſiam profecto Athenas rediit, & in Lycio gymnaſio x I I I annis docuit. Poſtea accuſatus, quòd de diis non rectè ſentiret cedens inuidiæ, abiit in Calcidem, ibique reliquum vitæ tranſegit.

Ariſtótimus, Epirorum vrbem per tyrannidem occupauit: Helemati induſtria v. menſe oppreſſus eſt. Iuſtin. lib. 26.

Ariſtóxenes, ſiue Ariſtoxenus, muſicus illuſtris, tẽpore Tulli Hoſtilii, I I I Romanorum regis.

Ariſtóxenus, Tarentinus, Mantinæ tamen agẽs, philoſophus & medicus nobiliſſimus, audiuit Lamprum philoſophum Erythręum: dein Zenophilum Pythagoreum: poſtremò Ariſtotelem. cui morienti conuitiũ dixit, quòd Theophraſtum ei in ſcholæ ſucceſſione præponeret. ſcripſit in omni genere doctrinæ, ſed in muſica præſertim. Suidas. Hic animam dixit harmoniam eſſe. Cicero in Tuſculanis.

Ariſtoxenus Cyrenæus, ita delicatus in hortorum cura, vt veſperi lactucas mulſo, & vino & melle irrigaret, vt luxurioſius ſuccreſcerẽt, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Arithbertus, Clotarii Francorum regis primogenitus ex paterna hæreditate Pariſiorum: vt Guntrandus Aurelianenſium, Chilbericus Sueſſionum, Sigibertus Metenſium regno ſucceſſit, Paulus Aemilius lib. 1.

Arithbértus, Longobardorum rex, Alpes Coccias, vſque ad Galliarum Alpes, Ioanni papę D. Petri nomine, donauit. Initium amplitudinis Romanæ eccleſiæ. Blond. lib. 10.

Arius, V I Aſſyriorum rex, regnauit annis x x x, collecto exercitu poſt patris Niniæ obitum. Euſeb. Caſſiod. Bactrianos & omnes Caſpios ſubiecit.

Arius, fluuius Aſiam irrigans, inter Indos & Parthos, quæ pars a fluuii huius nomine Aria ſiue Ariana eſt denominata. Plin. lib. 6. cap. 23. Hinc & populi ipſi Arii dicti. Lucanus lib. 3.

-hinc fortis Arius,
Longáque Sarmatici ſoluens ieiunia belli
Maſſagetes, &c. Eſt etia fluuius propinquus Bactris, Alexandriam (quam ibi conſtruxit Alexander) præterfluens. Vide A R I I.

Armageddon, nomen loci, Apoc. 16.

Armalchar, Euphrates fluuius. Plin.

Armatius, conſul, collega Baſilii, tempore Leonis Romanorum imperatoris.

Armatrites, Euſebio Armametres, I X Aſſyriorũ rex, regnauit annis x x x V I I I, ad voluptates & delicias conuerſus, ea quæ ad libidinem ſpectant poſteaquàm inueniſſet, multum ampliauit. Beroſus, Caſſiod.

Arménes, Cappadociæ rex.

Arméne, vicus Paphlagoniæ. Steph.

Arménia, regio Aſiæ inter Taurũ & Caucaſum montes a Cappadocia ad Caſpium mare vſque protenſa: ab Armenio Theſſalo Iaſonis comite (inquit Strabo) dicta. Maior Armenia (inquit Plin. lib. 9.) poſt Mediam ad occidentem occurrit. Ea (vt ait Ptolemæus) à ſeptentrione Colchidem habet Iberiam & Albaniã: ab occaſu magnum Euphratis curſum, qui Cappadociam, minorem Armeniam & Syriã Camagenem relinquit à dextris, ab oriente partem Hyrcani maris ac Mediam, qua montes Caſpii aſſurgunt: à meridie Meſopotamiã atque Aſſyriam. Montes in Armenia ſunt Moſchici, qui ſupra partem Ponti ad Cappadociam ſe efferunt: Pariedrus in quo fontes habent Euphrates & Araxes fluuii: Antitaurus, qui ab Euphrate ſciſſus, & Mediam percurrens, poſtremò Albus appellatur: Cordica ex quo Tigris oritur, Taurus ac Niphates, qui Meſopotamiam atque Aſſyriam ab Armeniis diſterminant: Caſpii qui vergunt ad Medos, & Caucaſi qui ſeptentrionalia Iberiam verſus Albaniámque concludunt. Flumina quatuor, Cyrus qui monte ortus Caucaſo, à ſiniſtris, Iberiam Albaniamque dimittens, Armeniam a dextris, in Hyrcanũ defertur pelagus: Araxes, Phaſis, & Lycus, Tigris, Euphrateſq;. In Armenia pretioſum inter reliqua aromata naſcitur amomum. Armeniam Hebræi Arab vocant. In ea ciuitas Artaxata inſignis. Inde Armenii & Armeni dicti. Vide Ptolemæi tabulam Aſiæ 4. Plin. lib. 1. & Strabo. 2. Plura de Armenia apud Stephanum.

Arménius mons ab initio Hircaniæ. Steph.

Arméus, qui & Danaus, Aegypti rex, regnauit annis v.

Armiluſtrium feſtum apud Rom. quo res diuinas armati faciebant & ſacrificantes canebant tubis: item locus in quo eiuſmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab ambitu luſtri dictum putat, quòd ibi circunferretur pompa & equi currerent.

Armitus Syracuſanus potu nimio in ebrietatem lapſus filias ſtupro contaminauit. Plut.

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux, tẽpore Aemilii Lepidi conſulis. Cor. Tacitus.

Armóni, Filius Saul ex Reſpha. 2. Reg. 21.

Armoracea, fluuius de montibus Arabiæ deſcendẽs, in ſtagnum Aſphaltitem erumpit, diuidit Moabitidẽ & Amonitidẽ. Ioſeph. li. 4.

Armoricæ, vel Aremoricæ, ciuitates Galliæ apud Cæſarem. *Les villes qui ſont en Bretaigne.*

Arna, ciuitas Liciæ, Xãthus poſtea dicta. Steph.

Arnæus, Vide I R V S.

Arnam, Filius Raphaiæ, filii Ieſeiæ, filii Phaltiæ. 1. Paralipom. 3.

Arnates, Plinio, populi in Italia, ab Arna Vmbrorum ciuitate.

Arne, ciuitas iuxta ſinum Maliacum. Plin.

Arne, vrbs Bœotiæ, & alia Theſſaliæ à Bœotis deducta, quæ Cierium vocatur (dicũt autem Arnen, Aeoli filiam fuiſſe) tertia Meſopotamiæ, quarta Eraſiniorum iuxta Thraciam, Stephano. Vide C H AE R O N A A.

Arnéæ, parua ciuitas Lyciæ. Steph.
Arneſridus, Lupi filius, propter quem Sclaui, qui Hiſtriam & Dalmatiam incolebant, eum volentes in paternum reſtituere ducatũ, multis incommodis affecti & fugati ſunt à Vectare Vincentiæ comite. Blond.
Arni, populi, quos Hercules Libyus, Latinorum rex debellauit, & Italia expulit.
Arnôba, Plinio: Abnoba, Ptolemæo: Arbona, Cornelio Tacito, mons eſt ex aduerſo Taurici, Galliæ oppidi, ex quo Danubium oriri ferunt.
Arnôbius, in Africa rhetor, libros de religione Chriſtiana conſcripſit.
Arnólphus, Romanorũ imperator v s i i, imperauit annis x s s. hic quum ad rapinas & templorum ſpoliationes animum conuertiſſet, iuſta numinis ira paulò pòſt morbo pediculari interiit. Bap. Egnat.
Arnólphus, Bauariæ dux, poſt Luithaldum.
Arnólphus, Carlomani ex concubina filius, cui Cornurum comitatum Ludouicus conceſſit.
Arnólphus, ſiue Arnulph' presbyter, patriarcha cõſecratus. Blond. lib. 4. decad. 2, Aemil. lib. 4.
Arnon, fluuius Moabitarum, Ioſepho lib. 4. antiquit. Iudaic. cap. 4. de montibus Arabię fluit, ac per rotam ſolitudinem labens, in Aſphaltitem lacum erumpit, ſeiungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo verò eſt rupes excelſo in limite Amorrhæorum & Moabitarum. Nume. 21. Deut. 2. Ioſue 12. & 13. Iudicum 11. Iere. 46.
Arnon, ciuitas Moabitarum, & deinceps Sehõ regis Amorrhæorum. Numer. 21. Ioſue 12.
Arnuphis Aegyptius philoſophus arte magica & dæmonum præſtigiis præſtantiſſimus.
Arnus, fluuius Tuſciæ rapaciſsimus, ex Appennino oritur, & Florentiam alluens, in Tyrrhenum mare effluit. Author Plinius. hinc Arnis Arnidis, & Arnicola.
Arnus, Arabiæ fluuius, Meotidem ab Armoriade diuidens, in Aſphaltitis lacum labitur. Alius item eſt apud Vaſcones.
Arod, Filius Gaad, filii Iacob. Nume. 26.
Arod, Filius Beriæ. 1. Paralip. 8.
Aródi, Filius Gad, filii Iacob. Gene. 46.
Aroanir fluuius apud Pauſan.
Aróê, ciuitas Achaię, à cultu terræ ſic dicta, aliâs Patræ, Stephano.
Aróer, vrbs Moabitarũ ſita eſt ſuper ripam torrẽtis, Arnon, extructa à filiis Gad. Deut. 2, Ioſ. 12. & 13, Ier. 46. contra Rabbath, Ioſue 13. ceſſit tribui Gad, Iud. 11. fit eius mẽtio, 1. Reg. 30, 2. Reg. 24. Nume. 21. 32. 33, 4. Reg. 10.
Aróer, regio circa Damaſcum, vel (vt alii volunt) Arnonis: cuius meminit Iſaias cap. 17.
Aroérni, gens bellicoſa Gallorum, Stephano, Auerni quibuſdam dicti.
Arógylus, primus quadrigã in Græcia iũxit, regnãte Argis Phorbãte. Euſeb. vide A R O V L V S.
Arôma, vrbs Aethiopum. Steph.
Arôma vrbs Cappadociæ, cuius meminit Capella poſt Plinium.
Arotiæ apud Syracuſanos dicuntur liberi quidem, ſed qui ob vnum inopiæ nomen ſeruiãt. Cæl. libro 25. cap. 18.
Arpándes, Aegypti pro Cambyſe præfectus, poſtea à Dario interfectus. Herodot. lib. 3.
Arphad, inſula in Phœnicia non lõge à Damaſco. Plin. lib. 5. cap. 31. Põpo. Mela lib. 1. Ezech. 27, Iſaiæ 10, 4. Reg. 18. & 19, Ieremi. 49.
Arphaxad, filius Sem, Geneſ. 10, Luc. 3. à quo Chaldæi.
Arpi, vrbs Apuliæ, quæ Seruio in 7. Aeneid. primò Argi, pòſt Argyripa, deinde Arpi dicta, à Diomede condita, quã prius Argyroliphum, vel Argos hippium vocauit, deinde Argyripam. Virgil. lib. 11.
Ille in vrbe Argyripã patrię cognomine gẽtis, &c. Vide A R G Y R I P A.
Arpiages fuit aliquis qui filiũ comedit, Ouid. in Ibin: Vt puer Arpiagę referas exẽpla Thyeſtæ, Inque tui cæſus viſcera patris eas.
Arpina, ciuitas Elidis, ab Arpina Aſopi filia. Steph. Vide O L Y M P I A.
Arpina, Aſopi filia, quæ ex Marte Oenomaum peperit. Steph.
Arpinum, Volſcorum ciuitas inter Foram & Aquinum, in monte porrecta, M. Tullii, & C. Marii patria: qui inde Arpinates dicuntur. Iuuenalis Satyra 8. de Cicerone,
Hic nouus Arpinas ignobilis, & modò Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit vbique
Præſidium attonitis. Et paulò pòſt de Mario,
Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.
Arras, oppidum, Vide A L E X S A.
Arrénτia, ciuitas Italiæ. Steph.
Arretiũ, ciuitas Tuſcię. Steph. vide A R R E T I V M.
Arrechi, gens Mœotorum. Steph.
Arrha, oppidũ Arabiæ fœlicis apud Ptolæmeũ, Stephano eſt & ciuitas Illyriæ.
Aritia ciuitas Italiæ. Steph.
Arrechi gens Næotorum. Steph.
Arria, matrona Romana, vel Patauina, generis nobilitate & pudicitia inſignis, vxor Pæti, quę damnato viro, prior ſe gladio confodit, eundémque deinde eximens, viro tradidit, ſuo eum exemplo exhortãs, vt fortiter moreretur. Martialis,
Caſta ſuo gladium cùm traderet Arria Pæto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis.
Arrianus poeta, cuius carminibus Tiberiũ principem delectatum fuiſſe Tranquillus ſcribit. Eius autem opera Suidas commemorat, Metaphraſim Georgicorũ Virgilii: & Alexãdriada, poema videlicet de rebus geſtis Alexandri Macedoniæ libris x x i s.
Arrianus Nicomedius, hiſtoricus, Zenophõ minor cognominatus, ſicut ille in Cyro, ita hic

de Epicteto philoſopho, eiúſque diſceptationibus opus edidit tribus voluminibus: ſcripſit quoque hiſtoriã Alexandri Magni, vtrúque opus habetur in bibliotheca Vaticana. Emicuit Romæ ſub Adriano & M. Antonino principibus, à quibus ob literas honoribus Cõſularibus ornatus eſt. Author Heliconius.

Arrius, Ciceronis familiaris, cuius epulum lautiſſimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque lib.2. Carminum,

Atque epulum (ait) arbitrio Arrii.

Arrius, philoſophus Alexandrinus qui Auguſto venienti Alexandriam, poſt victoriam Actiacam ſe obtulit: tantóque in honore fuit apud eum vt Auguſtus ipſe palam ſit faſſus, Alexandrinos tribus de cauſis ab ſe conſeruatos eſſe: ob Alexandri primum memoriam: deinde ob vrbis pulchritudinem: poſtremò propter Arrium philoſophum. Plutarch. in Antonio.

Arrius item Alexandrinus, hæreſiarcha, Arianæ ſectæ author, vt ſcribit Ruffinus lib.10. cõtra hunc multa Auguſtinus, & alii ſcripſerũt. Hic dum ſuam hæreſim qua Filium ab æterna Patris ſubſtantia conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriuſque ſerperet & eundo vires acquireret ipſa contagio, ſuæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi cauſa, fluentibus foras inteſtinis, miſerã euomuit animam, eius poſtea iudicium experturus de quo perperam ſenſerat, Volat.

Arronacum inter Coloniam & Traiectum vrbes epiſcopales locus eſt, vltra Noueſium Rheno adiacens, Tacitus.

Arryba, & gentile Arrybas. Steph.

Arſa, Nomen præfecti ciuitatis Therſæ 3. Reg.16.

Arſa, ciuitas Hiſpaniæ. Steph.

Arſaces, Parthorum rex, cuius memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt propter quæſtum, conſtitutumque ab eo regnum, vt omneis deinde reges ſuos Arſaces appellauerint, quemadmodum Aegyptii ſuos Ptolemæos. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti ſunt Arſacidæ. Lucan. lib.1.

Plus illa vobis acie, quàm creditis actum eſt,
Arſacidæ. Arſaca Straboni.

Arſaces, Armeniorum rex.

Arſaces Armenius ciuis proditionis conuictus à Iuſtiniano imperatore hoc ſupplicii genus tulit, vt camelo inſidens ac per vrbem circunductus ſe omnibus viſendum præberet. Cæl. Rhod. lib.7.

Arſacia, prius Europus, vrbs in Media, ſic à Parthis appellata. Volater. Stephanus ait magis quam Mediam ad ortum ſitam, & incolas Arſacidas vocari. Vide RAGAE.

Arſacius, Conſtantinopolitanus Epiſcopus.

Arſalis rex Canæ.

Arſames, vel Arſes, IX Perſarum rex, regnauit annis IIII.

Arſanca, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arſanias, fluuius cum Tigri fluuio circiter quatuor paſſuum milia fluit, mox diuiſus in Euphratem mergitur.

Arſamen Artaxerxis filius, qui fratris Ochi inſidiis periit.

Arſania, Armenię fluuius in Euphratẽ defluens, quem Tigridi miſceri volunt: & demum cùm lenius fluat, ſeparari, & in Euphratem mergi

Arſenaria, Mauritaniæ Cæſarienſis colonia. Ptolem. lib.4. cap.2. Plin. lib.5. cap.2.

Arſenotheleas deos antiqui eſſe dixerũt vtrinque ſexus participatione quaſi maſculofœminas, quo nomine quędam quoque animalia ab Ariſtotele nominantur ſemetipſa ineuntia. Cæl. Rhod. lib.19.

Arſeniũ Germaniæ oppidũ apud Ptol. lib.2. c.11.

Arſenius fuit Rom. patricius, qui quum vocem hanc incerto authore audiuiſſet, Fuge, tace & quieſce, relicta paterna hæreditate ad cœnobium properauit.

Arſia, Hetruſcorum ſylua, Romanorum cũ Veientibus & Hetruſcis pugna celebris.

Arſicina, vrbs Germaniæ, Ptolem. hodie Bruna.

Arſicoras, Sardorum rex tempore Annibalis.

Arſine, Alexandri Magni vxor, quam cum Hercule filio Caſſander interfici iuſsit. Iuſt. lib.15.

Arſinoë, filia Ptolemæi Lagi filii eius qui Aegyptum poſt Alexandrum tenuit: ex Lyſimacho rege Macedoniæ ſuſcepit Lyſimachum & Philippum, quo mortuo, regnum ſperans, ad Achyllam qui Pompeium interfecerat, ſe ex regia traiecit, vnaque bellũ adminiſtrare cœpit: ſed mox controuerſia de principatu orta, cùm vterque vtrique inſidiaretur, Arſinoë per Ganymedem famulum Achyllam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. De hac Lucanus in fine lib.10.

-necnon ſubrepta paratis.
A famulo Ganymede dolis peruenit ad hoſtes
Cæſaris, Arſinoe, &c.

Arſinoe, olim Epheſus, in Cyrenaica regione, Stephano, a Ptolemæo Philadelpho Arſinoes fratre ædificata, cuius vrbis fluuium Ptolemæum appellauit.

Arſinus martyr, ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus.

Arſodium, vrbs Germaniæ, Ptolemæo.

Arſya, regio Pſyrorum & Chii. Stephan.

Artabanus, filius Hyſtaſpis, & frater Darii Perſarum regis, Xerxi filio Darii ſuaſit, vt a bello Græcorũ abſtineret, quem poſtea obtrũcauit.

Artabanus, Parthorum rex ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberii Cęſaris Armeniam inuaſit, quem Artaxerxes Perſa eius miles interfecit, regnũmque Perſis reſtituit annis ab vltimo Dario, qui victus fuit ab Alexandro, DXXXVIII, regéſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artabanus,

Artábanus,ſpe adipiſcẽdi regni,Xérxem & Darium interfecit,quem Artaxerxes gladio traiecit, iuuenis de patris nece vindictam ſumens.Iuſt.lib.3.

Artabazes, Armeniæ rex, filius Mithridatis, quanquam Barbarus, plane tamen doctiſſimus. Appianus in Parthico, & Plutarchus in Craſſo. is quandiu manſit in amicitia populi Rom. tandiu fortunatus fuit: poſtquam autem Antonium in Parthico bello Parthis prodidiſſet, perfidiæ pœnas dedit. Nam vinctus ab eo, Alexandriam ductus, & contumelioſe per vrbem circunlatus, ac primùm cuſtodiæ traditus, deinceps interemptus eſt. Strabo libro 12.

Artabicia,inſula Propontidis, Stephano. Artabicia,Balcea,Harpagia, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, vnde raptus Ganymedes. Volater.

Artabri, Luſitaniæ & Hiſpaniæ populi, qui etiã Artabaritæ dicuntur, ita dicti ab Artabaro vicino promontorio.Strabo lib.3.

Artabrum,promontorium Hiſpaniæ.Plin.

Artaca,in Cyzicenorum inſula,mons eſt arboribus plenus: in fronte iacet quædam parua inſula eodem nomine: prope eſt promontorium, quod Nigri appellatur, id in prçternauigatione eſt e Cyzico Priapum delatũ. Strabo libro 12.& 13.

Artace, Mileſiorum colonia in Aſia, quem Stephanus Phrygiæ ciuitatem facit. Plinius portum,Ptolemæus villam appellat.

Artace,mons Cyzicenæ,item inſula parua,vnico ſtadio à continente diſtans. Demoſthenes poeta, νάσσατο δ' ἀρτακίοι ἐφίσιος αἰγιαλοῦσιν. Sic enim Venus apud eos vocabatur: quí locus in Cyzicenorum inſula ſitus aduerſus Priapum conſurgit.Strabo.

Artace,caſtellum Bithyniæ.Ptolemæo.

Artacẽna,regio Syrię.Strabo li.16.in qua Dariũ Alexander ſuperauit.

Artacæas,dux in exercitu Xerxis.Herodot.li.7. hic totius exercitus vno rege excepto proceriſſimus,quippe cui ad ſtaturã quinque cubitorũ quatuor tantũ digitorũ deerat latitudo.

Artaci,populi Thraciæ.Steph.

Artæa,regio Perſica,cuius incolæ Artæi vel Arteatæ.Stephan.

Artæi murus, oppidum iuxta Rhyndacum fluuium.Steph.

Artagéras, Syrtes apud Strabonem in deſcriptione Syriæ.

Artagerſes dux Caduſiorum quem Cyrus interfecit,Plutarch.

Artanes Sophenus,rex Armeniæ,Auſtrales partes occupauit, eas maximè quæ vergunt ad Occidentem:a Tigrane deletus eſt. Strabo li. 11. Eſt & Artanes,fluuius in Iſtrum defluens. Herod.lib.4.

Artaphérnes,vnus è ducibus Darii,primus Sardium præfectus,apud Marathonem debellatus.Herodotus lib.7.

Artaſuades Armeniorum rex, qui Craſſum iuuit in bello contra Parthos,Plut.in Craſſo.

Artaûnum, vrbs Germaniæ, Ptolemæo: hodie Herbipolis,vulgò *Wurtzbur*.

Artaxa, vel Artaxias,rex Armenię,à quo Tigranes.

Artáxad Nagid,dux Iudæorum,annis x.

Artaxata,vrbs Armeniæ maioris. Strab.li.11.Artaxata,Artaxiaſata appellata, quam Annibal Artaxiæ regi cõdidit,ad Araxem fluuiũ. Item Artaxata iuxta fines Atropatię prope Araxẽ. Steph.eſt tantum pluralis numeri. Iuuenalis. Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Artaxerxes, generale nomen eſt, vt Lyrano & Metaſtheni Perſæ placet, regum Perſarum: quemadmodum Cæſar, Romanorum imperatorum,2.Eſd.4.19.

Artaxérxes,x i i Perſarum rex,qui & Ochus,regnauit annis x x v i.Euſeb.

Artaxérxes,filius Xerxis regis Perſarum,Longimanus & Aſſuerus dictus, ex pellicibus habuit filios c x v,& ex iuſto matrimonio tres, Darium,Ochum,& Ariaraten: quorum Darius à patre rex factus, contra patrem leui de cauſa cum quinquaginta fratribus coniurauit: qui omnes cum vxoribus & filiis à rege ſunt occiſi. Author Iuſtinus poſt Trogum. Hic aiebat, Beneficium dare longè magis regale,quàm auferre.

Artaxerxes, Cyri iunioris frater, cognomento Memor. Huic cum pauper quidam malum ingentis magnitudinis obtuliſſet, iucunde ſuſcepit: Per Solem, inquiens, hic is mihi videtur, quem vrbem quoque ex parua magnam reddere poſſe exiſtimem.

Artaxíaſáta,vrbs Armeniæ,à conditore Artaria appellata. Strabo.

Artayſtes Perſa fuit Seſti prçfect⁹ ſub Xerxe, quĩ quum multa nefarie perpetraſſet, tandem à Xantippo Athenienſium duce captus, viuus palo ſuffixus eſt,Herod.lib.7.

Arteátæ,gentes Perſicæ,Herod.lib.hiſtor.1.Stephanus in Artæa: quanquam & inferius apud eundem ἀρταιᾶτας, pro ἀρτιᾶτας perperam ſcribitur.

Artéman,nomen viri.Tit.3.

Artémbares,vir clarus apud Medos.Herod.

Artemidiſacea. Vide z a z a.

Artemidôrus Gnidius, Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, libellum de cõiuratione obtulit Cæſari,extremo die ingredienti in ſenatum,vt ſtatim legeret: quod ille minime fecit. Author Plutarchus.

Artemidôrus Daldianus,ex Daldis ciuitate Lydiæ, ſcripſit de interpretatione ſomniorum, de auſpiciis,& de Chiromantia.

Artemis, Dianæ ſiue Lunæ cognomen, à luminis eius natura:ſiue ab eo,quòd aerem ſecet, quaſi ἀερότομις; ſiue (vt Strabo libro 14.

tradit) ἀπὸ τοῦ ἀρτεμέας ποιεῖν, quòd integros reddat partus, & parientibus præſit.

Artemiſia, regina Halicarnaſſi, Mauſoli Cariæ regis vxor, in auxilium Xerxis contra Græcos venit: inter primores duces bellum acerrimè ciebat: inſigni pudicitia prædita viri demortui cineres vino commiſtos ebibit: ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accerſiuit: huicque ſplendidum erexit ſepulchrum, vt magnifica omnia monumenta, Mauſolea deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Gellius libro 10. Suid. Vitruuius libro ſecundo.

Artemiſium, promontorium Eubœæ, cuius Demoſthenes meminit in oratione pro Cteſiphonte. Suidas.

Artemiſium, vel Artemiſius, Dianæ ſimulachrū. Item apud Macedones Maium menſem ſignificat. Suidas.

Artemiſium, lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer quaſi Dianum dictum: Latini Nemorenſe dixerunt. vnde & Nemorenſis rex, & ſacerdos illius regionis.

Artemíſium, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis. Eſt & Eubœæ ciuitas.

Artemíſius, mons Arcadiæ, Plin. lib. 4. in quo Artemiſia herba.

Artemíta, ciuitas quingentis ſtadiis à Seleucia diſtans, ad Orientem expoſita. Strab. lib. 15.

Artemíta, inſula Tuſciæ, iuxta Taliam inſulā.

Artemíta, ciuitas Parthyæorū ad Cherroneſum circa oſtia Acheloi, ſic vocari ſcribit Strabo. eſt etiam inſula prope Oxeas inſulas. Steph.

Artemíte, inſula Ortygiæ proxima, quam alii Celaduſam vocant.

Artemítium, vrbs Oenotrorum, aliàs Artemiſium.

Artémius, præfectus carceris Romę vnà cum vxore Candida & Paulina filia iacent in via Aurelia, martyres ſub Adriano principe. Author Volater.

Artêmon, medicus quem Plin. lib. 28. cap. 1. ex hominis cremati caluaria aquā propinaſſe ſcribit aduerſus morbum Comitialem.

Artemon pictor nobilis cuius opera enumerat Plin. lib. 35. cap. 11.

Artemon Syrus quidā ex infima plebe, Antiocho regi adeo ſimilis vt Laodiceæ necato Antiocho regni ſucceſſionem per eum fuerit adeptus, vt tradit Plinius libro ſeptimo cap. 12.

Artemona, Plauto, mulier quædā ab ἀρτίζω, perficio, quòd perficeret quæ vellet, quòd eſſet egregiè dotata.

Artêna, vrbs à Romanis capta, anno ab vrbe cond. & exactis reg CCCLIII.

Arthabatitæ ſunt populi qui inſtar ferarum vagantur.

Arthanades Armeniæ rex, qui ab Antonio victus in triumphum ductus eſt. Plut. in Ant.

Arthâuſtus, Romanorum pſeudimperator, ad tyrannidem adſpirans, à plebe, quam muneribus corruperat, ad imperium eſt aſſumptus tempore Conſtantini Copronimi, anno 744.

Artheſium, regio Flandriæ vicina, igne ferroq; ab Anglis vaſtata, anno MCCCCXXXVI, Carolo VII apud Francos regnante.

Arthûrus, Britanniæ dux.

Articuléius Pætus cōſul, tempore Traiani imperatoris.

Artigis, Hiſpanię ciuitas, Ptol. Alhama dicta.

Artilzármin, IIII Medorum rex, regnauit annis L. Metaſt.

Artimitides, Armenię rex, quem Antonius vicit.

Artínes, VII Medorū rex, regnauit annis XXII Metaſt.

Artiſſa, Vide ARETYSSA.

Artóchmes, vnus è Xerxis ducibus, qui Darii filiam vxorem duxit. Herodot. lib. hiſt. 7.

Artos rex Meſapiorum.

Artotyritæ populi, quibus oblatio eorum hoc nomen dedit: offerebant enim panem & caſeū, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ & ouium fuiſſe celebratas.

Artimnéſſus, ciuitas Lyciæ, Xanthiorum colonia. Stephanus.

Artynia, ſtagnum minoris Aſiæ, olim Pomiſio monti propinquum, & iuxta Miletopolim ciuitatem, ex quo Rhyndacus fluuius, antea Lycus denominatus, oritur, Aſiam & Bithyniam diſterminans. Steph.

Ἀφνῖτις, palus eſt circa Cyzicum, Aphinitis poſtea dicta.

Aruáles, duodecim fratres, ſacerdotes, quos Romulus primus inſtituit ſeque inter illos nominauit, quorum officium erat, Cereri & Baccho pro frugū & vini vbertate Ambaruales hoſtias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antèquàm mactarentur, ter circum arua ducerentur, Virg. 1. Georg.

Térque nouas circū fœlix eat hoſtia fruges.

Aruáſdes, Armeniorum rex.

Arubóth, Nomen ciuitatis. 3. Reg. 4.

Aruérna, ciuitas ab Eurico occupata. Iornand.

Aruérni, Stephano, populi Galliæ ad Ligerim ſiti, qui, quòd ſe à Troianis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare nō dubitarunt. Lucanus lib. 1.

Aruerni noſtros auſi ſe dicere fratres.

Hi cùm aduerſus Cæſarē arma cepiſſent duce Vercingentorige, ingenti ſuorum clade ſunt ſuperati. Vide AVERNI & ALVARNI.

Aruiſiū, promōtoriū in Chio inſula, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virg. 6. Eclog.

Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar.

Budęus ea eſſe exiſtimat, quę hodie literę vnius adiectione Maruiſia dicūtur: quę tamen non tam e Chio, quàm e Creta inſula aduehi conſtat. Vol.

Arum, Pater Aharéhel, 1. Paral. 4.

Arumca, vrbs Italię ab Auſone conſtructa.

Arúmei, Samnitũ populi in Italia. Liuius li.18.

Arúnci, populi in Latio. Virg.

Aruncos ita ferte ſenes, &c.

Arungus fuit deus, qui mala à frugibus auertebat, vt Robigus, Author Gel.

Aruns, vates Tuſcus, diuinandi ſcientia inſignis. Lucan. lib. 1.

Acciri vates, quorum qui maximus æuo,
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ. &c.

Aruns, miles Troianus, qui Camillam occidit apud Virgil. lib. 11. Aeneid.

Aruns, Tarquinii ſuperbi filius, natu maximus, qui in ea pugna, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Iunium Brutum interemit, & ab illo viciſſim haſta traiectus eſt. Liuius libro 2. ab vrbe cond.

Arúntius Paterculus Aemylio Cenſorino tyranno Aegeſtæ equum æneum, vt ſontes includeret, a ſe conflatum, donauit, cui ipſe primùm à tyranno iniectus eſt. Plutar. in Paral. minoribus.

Arúntius Stella, natus ex familia conſulari, floruit eo tempore quo Flauii Cæſares Romæ imperarunt. Violantillam puellam Neapolitanam in vxorem duxit, quam Martialis Authiden Græcè vocat. Scripſit elegias & opus de Aſteride & poëma de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus eſt & Duumuir.

Aruntius cùm Bachi ſacra deſpiceretur vlciſcenti numine in ebrietatem lapſus filiam Medulianam corrupit. Quod ægreferens puella patrem ipſum interfecit. Plutarch. in Paral.

Arupenum, oppidum Galliæ, apud Strabonem libro 5.

Arupinus, Pannoniæ vrbs. Strab. lib. 7.

Arus, fluuius, Vide Darvs.

Arxíppus, III Athenienſium princeps, imperauit annos XIX.

Aryándes, Aegypti prætor, à Cambyſe conſtitutus, aliquanto pòſt tempore quum æmulari Darium vellet, ab eo eſt interfectus. Herodot. lib. 4.

Arycánda, ciuitas Lyciæ. Steph.

Arymphæi ſunt populi.

Arype, ciuitas Aegypti, cuius ciues Arypes. Stephanus.

A S

Aſa, filius Abiam regis, 3. Reg. 15, 1. Paralip. 3. filius item Helcana, 1. Paral. 9.

Aſa, VI. rex Iudæorum, annis XLI iuſtus fuit, idola confregit, annis X pacem habuit.

Aſabel, filius Beniamin, Geneſ. 46. qui 1. Paralip. 7. Iadiel dicitur.

Aſachæ, populi in mõtibus Aethiopiæ, abſunt, à mari dierum quinque itinere, viuentes elephãtorum venatu. Plin. lib. 8. apud quos maximè naſcuntur dracones.

Aſacus, fluuius alluens Heracleam ciuitatem, ſitam ad radices montis Oetæ. Liu. lib. 5. belli Macedonici.

Aſæ, vicus Peloponneſi, non procul à Genea ciuitate, Stephano vicus eſt Corinthi populoſus, & alius Thraciæ.

Aſæa, mons. Suidas.

Aſæus, vnus ex principibus Græcorum, interfectus ab Hercule. Homerus lib. 11. Iliad.

Aſael, filius Saruiæ, 2. Reg. 2. Frater item Ioab, 2. Reg. 23, 1. Paral. 2, 2. Paral. 31.

Aſaia, ſeruus Ioſiæ regis, 4. Reg. 22. Nomen item principis, 1. Paral. 4. 6. 9. 15.

Aſaſelphuni, filia Etam, 1. Paral. 4.

Aſalia, Pater Saphan ſcribæ, 4. Reg. 22.

Aſan, ciuitas in tribu Iudæ, Ioſ. 15. 19. 1. Reg. 30. 1. Paralip. 4. & 6.

Aſana Pater Oduia, 1. Paralip. 9.

Aſander, viri proprium, apud Strabonem lib. 7. qui Tamicam Cherſoneſſum à continente ſeparauit, ducto per eius iſthmum muro, à ſinu Carcinitico vſque ad Mœotim Paludem.

Aſaris, fluuius Heracleam Oetan alluens.

Aſaph, filius Barachiæ, filii Samua, 1. Paralip. 6. Pater item Zechri, 1. Paral. 9.

Aſar-mahat, dux Iudæorũ, imperauit annis IX.

Aſar-haddon, filius Sennacherib qui poſt eum regnauit. 4. Reg. 19. Iſa. 37.

Aſaramel, nomen loci. 1. Mach. 14.

Aſaréla, nomen viri, 1 Paral. 25.

Aſarôtum, pauimentum picturæ arte elaboratum: à Græcis primùm inuentum: ab α priuatiua particula, & σαίρω, verro: quòd id non euerreretur, ſed manibus purgamenta colligerentur: pauimentum verò ſpongiis mundaretur. Papin. lib. Syluarum,

-varias vbi picta per artes
Gaudet humus, ſuperántque nouis Aſarota figuris. Plin. lib. 36. cap. 25.

Aſaſóbas, fluuius Aethiopiæ, iuxta Meroen. Heliodorus Aethiopiæ hiſtoriæ lib. 10.

Aſaſſus, fluuius Theſſaliç, iuxta Heracleã in radicib⁹ Oetę montis efflués. Plin. Apylam vocat.

Asbáim, nomen viri. 2. Eſd. 7.

Asbelitæ, populi. Num. 26.

Asbétæ, Ptolemæo, populi circa Cyrenem.

Asbítæ, vel Asbiſtæ, vel Asbeſtæ, populi Libyæ, apud quos vulgatiſſimum Ammonis tẽplum inter medias arenas conditum eſt.

Asbolus, vnus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore. Nam ἄσβολος Græcis fuligo eſt. Ouid. 3. Metam.

Et niueis Leucon, & villis Asbolus atris.

Asbôtus, vrbs Theſſaliæ. Stephanus.

Asbylus Crotoniata, cuius meminit Pauſanias, & Plato in libris de Republica.

Asbyſta, Stephano, ciuitas eſt Libyæ.

Aſca, Siciliæ ciuitas, quam Elymus princeps Troianorum condidit. Seruius.

Aſcálaphus & Ialmenus fratres, Martis filii ex Aſtiocha, quos dicit Homerus, dominos fuiſſe Orchomeni & Minionis ciuitatum, eoſque cum reliquis Troiam veniſſe.

Aſcalaphus, Acherontis & Orphnes Anernalis nymphæ filius, poſtea à Proſerpina in bubonem mutatus. Nam poſt raptā a Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum a Ioue ea lege impetraſſet, ſi nihil apud inferos guſtaſſet cibi, Aſcalaphus eam prodidit, quòd decerptum ab arbore malum comediſſet. Indignata itaque Proſerpina, ſibi Aſcalaphi iudicio negatum eſſe reditum, conuertit eum in bubonem auem funeſtam, & triſtium ſemper rerum nuntiam. Ouid 5. Metamor.

Aſcalingium Ptolemæo, vrbs Germaniæ, hodie *Hildeſheym*.

Aſcalon, ciuitas Palęſtinæ, ſiue (vt Ioſephus habet lib. 5. cap. 3.) ſuperioris Idumeę, quam Iudas expugnauit, Iudic. 1. Vbi Samſon triginta viros percuſſit, Iudic. 14. A conditore Aſcalo Hymenæi filio vocata, Stephan. Diſtat ſecundum Egeſippum lib. 3. cap. 4. ſeptingentis viginti ſtadiis ab Hieroſolyma. Volaterranus lib. 11. Georg. Iere. 25. Amos 1. Soph. 2. Zach. 9. Ab hac reguli Philiſthinorum Aſcalonitę appellantur, Iud. 3.

Aſcalus, Tantali frater, Hymenæi filius, à rege Lydorum Aciamo dux exercitus in Syriam miſſus, vrbem de ſuo nomine condidit. Diodorus lib. 3. hodie Aſcalona dicitur. Stepha. Xanthus in hiſtoria Lydorum.

Aſcania, inſula maris mediterranei, non procul ab Andro. Eſt & regio Aſię, & palus in Troade. Euſtathius.

Aſcania, ciuitas Troiæ, quam condidit Aſcanius Aeneæ filius.

Aſcanius, Aeneæ filius, ex Creuſa Priami filia. Virgil. Liuius tamen primo ab vrbe dubitat, Creuſæne, an Lauiniæ filius fuerit. Dictus ab Aſcanio Troadis fluuio, deinde Ilus ab Ilo Troianorum rege: poſtea Iulus, à prima barbæ lanugine. Vnde Virgil. 1. Aeneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm auus & pater iam diruta Troia, de fuga deceptarēt, flammula quædam in capitis vertice apparuit, quæ tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit: vnde illi futuri imperii omē ſumpſerunt. cū patre poſt multos errores in Italiam venit, vbi Turno occiſo & patre mortuo, cùm apud Lauinium a x x annis regnaſſet, Albam Longam condidit: reſtituta tamen prius in regnum nouerca, quæ antea ob timorem in ſyluas aufugerat. Tandem cùm in vniuerſum triginta octo annis imperii gubernacula tenuiſſet, iam moriens, cum videret filium Iulum Syluium regno non ſatis aptum, Syluium poſthumum fratrem, ſed ex diuerſa matre, pietate & iuſtitia præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſcanius, Bithyniæ lacus iuxta Olympum & Pruſiam: vel Phrygię lacus aut fluuius Myſiæ, ab eodem ortum ducens. Virg. 3. Georg.

Illas ducit amor trās Gargara, tranſq; ſonātē
Aſcanium.

Aſcanticus, mons Aſiæ.

Aſcarus Thebanorum ſtatuarius. Pauſ.

Aſcatades, ſiue Aſtades, a v i i i Babyloniorum rex regnauit annis x l i. qui funditus omnem Syriam ditionis ſuæ fecit.

Aſcaucalis, vrbs Germaniæ, Ptolem.

Aſcene, ſiue Aſcenas, filius Gomer, Gen. 10. Sarmatas maximos populos fundauit, qui nunc Thuycones.

Aſcenez, Populi quos Græci Rhegynos vocāt, Iere. 51. Euſebio autem, gentes ſunt Gotthicæ.

Aſchabitæ populi iuxta Indicum ſinum. Steph.

Aſciburgium, Ptolem. vrbs Germaniæ, vulgò *Emerich*. non longe a Rheno fluuio, & cis eum inter Geldubam & vetera caſtra ſita, Miſciæ & Cliuenſi ducatui proxima, vt ait Tacitus. Aſtypyrgion olim ab Vlyſſe quorundam opinione nuncupata.

Aſcitæ, Arabes dicti ab vtribus, quos Græci *ἀσκοὺς* vocant: quoniam bubulos, vt Plin. inquit, vtres binos ſternētes, piraticam exercēt. Hos Steph. iuxta Indicum ſinum collocat.

Aſclepiades, hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, eo etiam tēpore ſcribit eſum carnium non fuiſſe.

Aſclepiades philoſophus cęcus, qui Ciceroni li. 6. Tuſc. quęſt. interrogatus quid ei cęcitas attuliſſet, reſpondit, Vt puero non eſſet comitatior.

Aſclepiades poëta, à quo carmē Aſclepiadeum dictum eſt.

Aſclepiades Pruſienſis, Cn. Pompeii familiaris, cùm in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat ſalutem conſtare cibi pótuſque abſtinentia: præterea geſtatione, ambulatione, frictione. Ipſe condita noua ſecta, ſpretis legatis, pollicitationibus Mithridatis regis, reperta ratione qua vinum ægris medetur, relato e funere homine & ſeruato: ſed maxime ſponſione facta cum fortuna, ne medicus crederetur, ſi vnquam inualidus vllo modo fuiſſet ipſe: & victor ſuprema in ſenecta lapſu ſcalarum examinatus eſt. Plinius libro ſeptimo cap. 37. De eo quoque multa refert Apuleius libro quarto.

Aſclepiades Antiochenus martyr. Aclepiades item, Myrleanus ludimagiſter in Tuditania Hiſpaniæ regione, librum edidit de generibus eius regionis. Author Strabo libro 3.

Aſclepiades Anazarbeus grammaticus, ſcripſit de fluminibus.

Aſclepiodôrus, pictor ætate Apellis, Olymp. c a i i. quem in ſymmetria mirabatur ipſe Apelles, huic Mnaſum tyrannus pro x i i diis dedit in ſingulos mnas tricenas. Plin.

Aſclepiodôrus Alexandrinus, ſingulari ingenio ad omnia mathematica ad inquiſitionē cognitio-

gnitionémque herbarum & lapidum. Suidas.

Aſclepiodôtus, conſul, collega Afranii Annibaliani.

Aſclepion, conſul, Ioannis collega, anno ab vrbe condita, & exactis regibus M I X.

Aſclepius, filius Machaonis, Auguſti & Aeſculapii nepos.

Aſcónius Pædianus, hiſtoricus, circa Neronis tempora anno vitæ L X X I I I. captus luminibus: poſtea tamen ſummo cum honore & hominum gratia vixit annos X I I. Euſebius. Hic in Ciceronis orationes commentarios edidit.

Aſcletárion, mathematicus, temporibus Domitiani, qui quòd dixiſſet ſe diſcerptum iri à canibus, à Domitiano iuſſus eſt interfici, & accuratiſſimè ſepeliri, vt vanitas eius artis redargueretur: ſed repentina tempeſtate diſiecto funere ſemiuſtum canes diſcerpſere.

Aſclus, ciuitas Italiæ, Steph. Fortè Aſculum de quo infrà.

Aſcolanita Semiramis, Nini vxor, I I I I. imperauit annis X L I I. Hæc autem anteceſſit militia, triũphis, diuitiis, victoriis, & imperio omnes mortales. Vrbem maximam ex oppido fecit, vt magis dici poſſit eam ędificaſſe, quàm ampliaſſe. Beroald. Iuſt. lib. 1. Oroſ.

Aſcolia feſta fuerunt apud Atticos, quibus inter vtres ſaltantes bacchabantur, vnde & ab vtribus nomina ſumpſerunt. Virgil. in Georg. horum meminit, & Gyraldus 4. de poëtarum hiſtoria.

Aſcra, vicus Bœotiæ in aſpero & ſterili loco, in dextra parte Heliconis, Heſiodi patria. Sil. li. a

Aſcrã rus miſerã penes hic Helicona colebat,
Hyberno dirũ, triſte æſtu, optabile nunquam.

Ouid. lib. 4. de Ponto,

Intumuit vati nec tamen Aſcra ſuo.

Stephan. Bœotiæ vrbem ait eſſe. inde Aſcræus Heſiodus dictus.

Aſcrazapes, vel Ocrazapes, X X X V I I I. Aſſyriorum rex, regnauit annis X L I I.

Aſcruium, vrbs Liburniæ, Ptolemæus hodie Aſcriuium.

Aſculum, oppidum Apuliæ memorandum, clade illata Pyrrho à Curio & Fabritio Roman. conſulibus. Plutar. in vita Pyrrhi. à Stephano ἄσκλος vocatur.

Aſcus gygas, Dionyſium vinctum cum Lycurgo in fluuium coniecit. Steph. in Damaſco.

Aſdrubal, gener Amilcaris, patris Annibalis, regnauit V I I annos, fauente factione Barchina. demum à ſeruo barbaro, cuius dominum occiderat, comprehenſus, haud facti pœnitens, inter cruciatus & tormenta, ſpeciem ſemper tridenti præbens, occiſus eſt. Liuius lib. 21. Vide HASDRVBAL.

Aſdrubal, Annibalis frater. Plutarchus in Annibale.

Aſdrubal, cui Caluo cognomen erat, in Sardiniam dux claſſis Carthaginenſium tempeſtate reiectus, ad inſulas Baleares, ibi tantiſper, quoad quaſſas reficeret naues, reſedit. Liuius.

Aſdrubal, dux bello tertio Punico, à Scipione Aemyliano victus, cuius vxor, facta deditione cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuiſſet, vt ad victorem transfugeret, in medias vrbis flammas ſeſe cum filiis coniecit. Liuius lib. 5.

Aſdrubal, Giſconis filius. Plutarchus in vita Scipionis.

Aſdynis, inſula iuxta paludem Myridis. Steph.

Aſea, vel Aſeates, vicus Arcadię, ex quo Alpheus profluit. Steph.

Aſebaim, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Aſedoth, regio & ciuitas in tribu Ruben: item vrbs Amorrhæorum. Ioſ. 10. 12. 13.

Aſel, filius Elaſa, filii Rapha. 1. Para. 8. 9.

Aſellius Sempronius, hiſtoricus, & tribunus militum, ſub Scipione Aemiliano, apud Numantiam, eius belli quod literis mandauit, citatur ſæpe teſtis à Gellio.

Aſellius Claudius, eques Romanus, tribunus militum, ſub Claudio Nerone apud Lucanos memoranda fortitudine. Volater.

Aſem, ciuitas in tribu Simeon, Ioſ. 19. Appellatur & Azoni, 1. Paral. 4.

Aſembobiti, populi, quaſi poſt Sebobotim inſulam, de qua Plin.

Aſemôna, vrbs tribus Iudæ. Ioſ. 15.

Aſena, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Aſêna, vrbs in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Aſenaphar, nomen viri. 1. Eſd. 4.

Aſeneth, filia Phutipharis, vxor Ioſeph. Geneſ. 41. 46.

Aſer, filius Caath. filii Leui, 1. Paral. 6. ſiue filius Core, filii Iſaar, filii Caath. Exod. 6.

Aſer, octauus filius Iacob ex Zelpha ancilla Liæ vxoris ſuæ, Gene. 30. Nomen item loci, Ioſ. 17. 3. Reg. 4.

Aſeróth, nomen idoli, Iudic. 3.

Ashur, filius Eſron, filii Phares, ex Abia vxore, 1. Paral. 2. Pater item Thecuæ, 1. Paral. 4.

Aſia maior, dimidia orbis terrarum pars, reliquas duas magnitudine ſuperans, ab Europa Tanai fluuio, ab Africa Nilo dirimitur: ab Ortu Septentrione & Meridie Oceano abluitur, Dicta ab Aſia Nympha, Oceani & Tethyos filia, Iapeti coniuge, ex qua Prometheum ortum ferunt: vel ab Aſio Lydo, Manei filio. Virgil. 1. Aeneid.

-Libyæ deſerta peragro.
Europa atque Aſia pulſus.

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherroneſi formam coacta, cuius Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pôtum vſque Euxinum pertingit. Huius partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphilia, Aeolis, Ionia, Lycia, & Caria. Virg. 3. Aeneid.

Poſtquã res Aſiæ,Priamique euertere gentem
Immeritam,viſum ſuperis.

Aſia,regio circa Sardes.Vide BRIONIA.

Aſia,ciuitas Lydiæ,iuxta Tmolum. Eſt & inſula Aethiopiæ.Steph.

Aſia,paludis nomen in Lydia, Cayſtro flumini propinqua, circa quam inter alias aquaticas aues,plures grues verſantur.Producit primam ſyllabam.Virgil.lib.7. Aeneid.

-& longa canoros
Dant per colla modos, ſonat amnis, & Aſia longè
Pulſa palus,

Aſiana,ciuitas Elidis.Steph.

Aſiânus,Sardienſis Epiſcopus.

Aſiarchæ viri erant communi Aſiaticarum ciuitatum conſenſu delecti qui communia negotia curarent.Strab.lib.14.

Aſiaticus,1 s conſul,Q. Aquilini collega.

Aſibe,ciuitas Meſopotamiæ,ab incolis dicta,alio nomine Antiochia.Steph.

Aſiba eſt oppidum mediterraneum in Bætica cuius meminit Plin.lib.3.cap.1.

Aſiel,filius Saraiæ,filii Ioſabiæ.1.Paral.4.

Aſilas, auguris nomen, qui Aeneæ in auxilium venit contra Turnum Virg.lib.10.

Tertius ille hominum diuûmque interpres
Aſilas.

Aſima,nomen idoli virorum Emath.3.Reg.17.

Aſinâria feſtum erat Syracuſis ab Aſinario fluuio dicta,apud quem Athenienſium imperatores Nicias & Demoſthenes capti.

Aſinc,vel Aſina,vrbs eſt Peloponneſi,iuxta Meſſeniam,vnde ſinus Aſinæus.Strabo libro 8.& Pomp.lib.2.

Aſine, inſula ex Sporadibus, quas Electridas nonnulli vocant, in mari Adriatico.Pompo. lib.2.& eius interpres Vadianus.

Aſine,oppidum Achaiæ in ſinu Meſſenio. Luc. libro 8.

Quas Aſine cautes,& quas Chios aſperat vndas.

Aſine vrbs eſt Laconica, ab Aſine filia Lacedæmonis:& altera vrbs Meſenes,prope Laconicam ab Argiuis condita:tertia Cypri,quarta Ciliciæ.Steph.

Aſinius Pollio,inſignis orator,Auguſti Cæſaris amicus,docuit Romę tempore Pompeii Magni, ſucceſsitque ſcholæ Timagenis: ſcripſit bellum Cæſaris & Pompeii. primus omnium Romæ aduocatis hominibus ſcripta ſua recitauit. Quintilianus, Multa in Aſinio Pollione inuenio,ſumma diligentia,adeò vt quibuſdam etiam nimia videantur, & conſilii & animi ſatis, à nitore & iucunditate Ciceronis ita longè abeſt, vt videri poſſit ſeculo prior.

Aſinius Gallus, Pollionis filius,libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. Author Cæcilius,Pli.lib.11.Epiſt. Contra quos Claudius Cæſar poſtea Ciceronis edidit defenſionem. Tranquillus in Claudio.

Aſinius Capito, grammaticus doctiſſimus, librum reliquit epiſtolarum, in primaque ad Pacuuium Labeonem ſcripta, erat titulus, Pluria & non plura ſcribi oportere, rationeſque addit. Author Gellius.

Aſion-gaber, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, egreſſi de Hebrona, Nume.33. Nomen item portus regni Edom ad mare rubrum,Deut.2,& 2.Reg.9,2.Paral.8.

Aſir,filius Iechoniæ,filii Ioacim,filii Ioſiæ.1.Paral.3.Filius item Core,1.Paral.6.

Aſis,Vmbriæ mons.

Aſiſium,oppidum,cui mons imminet: & Aſiſinates,eius oppidi incolæ,Plin.& Ptolem.

Aſius, filius Dymantis, & frater Hecubæ, ſed ex diuerſis patribus: & Hectoris auunculus. hic etiam Priamo aduerſus Græcos auxilium tulit.Hom.in Iliade.

Aſius,Manæi Lydi filius,Aſiæ nomen dedit.

Aſius,Ptolem.Semnorum fluuius in Italia: Aeſeum hodie.

Aſius campus prope Cayſtrum fluuium. Hom. ἀσίῳ ἐν λειμῶνι καΰστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.Steph.

Aſmodæus,nomen dæmonii.Tobiæ 3.

Aſom,ſextus filius Iſai, 1.Paral.2. Filius item Ierameel primogeniti Eſron,1.Paral.2.

Aſom,ciuitas in tribu Simeon,1.Paral.4.quę & Aſem,Ioſ.19.

Aſnâa,nomen viri,2.Eſdræ 3.

Aſônia, vrbs à Romanis capta: poſt conditam vrbem anno CCCCXLI.

Aſophis,regio Achaię,ab Home. Aræthyrea dicta,poſtea Aſophis.Plin.lib.4.cap.5.

Aſôpia,regio Aſopo fluuio finitima.

Aſopiades,Aeacus, Aſopi nepos, pater Aeginæ matris Aeaci.Ouid.lib.7.Metam.

Huic Aſopiades petis irrita,dixit,&c.

Aſôpis,regiuncula Pelopõneſi,in tractu Achaiæ circa Phliuntē,ab Aſopo fluuio, cui adiacet. Homero Aræthyrea dicitur. Plin.lib.4.cap.5. Strabo lib.8.etiam Aſopiam appellat.

Aſopodorus Phliaſius poëta qui primus poſt Antheam Lindium ex compoſitis nominibus poëſin excogitaſſe dicitur.

Aſopus, fluuius Aſiæ, vnà cum Lyco flumine Laodiceam vrbem præterfluit.

Aſôpus,fluuius Bœotię, Thebas,Platæas,& Tanagram præterfluens. Hunc poëtæ Aeginæ patrem faciunt,ex qua Iupiter in ignem conuerſus,Aeacum ſuſcepit.Quod cùm reſciuiſſet Aſopus,vndas ſuas in aſtra euomens,Ioui bellum intulit,à cuius fulmine interfectus eſt. Hinc fit Aſopis patronymicum fœmin. quo poëtæ vtuntur,pro Aegina Aſopi filia.Ouid. 6.Metamor.

Aureus vt Danaēn Aſopida luſerit ignis.

Aſôpus, fluuius Peloponneſi,in Chronio monte na-

te naſcens, Mediam præterfluit, non procul à Lechæo in ſinum Corinthiacum influens.

Aſôpus, fluuius in Paro inſula. Strabo libro 8.

Aſòpus, Achaiæ fluuius, per Bœotiam in Epidanium effluit.

Aſor, vrbs à Salomone rege ædificata.

Aſorhaddan, rex Aſſur. 1. Eſd. 4.

Aſoth, filius Iephlat, filii Heber. 1. Para. 7.

Aſôrus, fluuius Liuio lib. 6. Decad. 4. alluit Heracleã, ſitam in radicibus montis Oetæ. Hunc eſſe coniici poteſt, de quo Plin. lib. 4. cap. 10. In ora Heraclea, flumen Apilas. Hic a Bocatio Aſaſſus, ab aliis Aſurus vocatur.

Aſpalathia, vrbs Taphiorum. Steph.

Aſpalathis, inſula Lyciæ Steph.

Aſpar Garamas quidam de quo Pontanus,
Hinc Aſpar Garamas quo nõ preſtãtior alter,
Aut torquere manu iaculum, aut dare vulnera funda.

Aſpaſia, Maleſia, ſophiſtrix & rhetorices magiſtra, Periclem docuit & amauit, ab eóque in matrimonium accepta, cùm eſſet captiua, cauſa fuit & ipſa duorum bellorum, Samii ſcilicet, & Peloponneſiaci. Plutar. in Pericle, & Ariſtophanes in ἀχαρνεῦς.

Aſpaſius, ſophiſta Rauennas, Demetriani filius, ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi: ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Suid. Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius, quoniam de byblo, id eſt de papyro, librum condidit: conſcripſit item artem Rhetoricam & Panegyricum in Adrianum principẽ, cuius tẽporibus floruit. Suid.

Aſpaſius Tyrius, de Continente variam hiſtoriam ſcripſit. Suidas.

Aſpâthines, ex Perſa cum Dario in Magum & Smerdim coniurarunt. Herodo. lib. 1. hiſto. 3.

Aſpelia, Cypri inſulæ nomen.

Aſpéndus, Pamphyliæ vrbs, Arginorum ædificium. Hic Veneri ſuibus ſacrificabãt: eò quòd author eius generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primùm obuium ſacrificare nouiſſet, occurrit illiſus. Pom. lib. 1. Steph. ab Aſpendo conditam ſcribit.

Aſpendius citharœdus, prouerbio dici ſolet in eos qui rei nullius quàm priuati ſui compendii rationẽ habent. Tractum ab artifice quodam Aſpendio, qui tam leniter ſiniſtra manu citharæ ſuæ chordas monebat, vt ſonus ad ipſum tantum citharœdum, aut certè ad proxime aſtantes perueniret. Cice. in 3. Verrina.

Aſper, conſul, Arionindi collega.

Aſphaces, populi in Cypro. Steph.

Aſphalius Neptunus dictus, quòd illi facerent ſacra qui terræ motuum ceſſationem vellent.

Aſphaltus vel Aſphaltites, lacus Iudeæ in Pentapoli, in quo nihil graue ſubmergi poteſt. In eo fuerunt Sodoma & Gomorrha, & tres aliæ vrbes, quæ propter nefandam populi luxuriam & libidinem cælitus exuſtæ ſunt. Mortuum mare ab hiſtoricis dicitur, nihilque præter bitumen, quod iudicium vocant, gignit: animal nullum habet, nec in eo aliquid viuum mergi poteſt. Solinus & Iuſtin. lib. 36. Huius lacus aqua Aſphaltum appellatur, Grę cis Naphtha quæ eminus igni admota flammam concipit, ea capitis Medeæ inuolucrum ab Iaſone demandatum intinctum fuerat.

Aſphar, nomen lacus in agro Thecuę. 1. Mach. 9.

Aſphnes, ſiue prępoſitus eunuchorum regis Nabuchodonozor, Daniel. 1.

Aſpis, Numidiæ promontorium, ex clypei forma dictum, in mare prominens.

Aſpis, inſula maris Mediterranei. Plinius libro 5. cap. 31.

Aſpis, inſula prope Cyclades. Sunt & aliæ hoc nomine in Lycia & Caria.

Aſpis, vrbs à Latinis clypea. Silius,
In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.
Strabo, Coſura inſula eſt ante Aſpidem ſita, Carthaginenſem vrbẽ quam Clypeã vocant.

Aſpis, promontorium AEthiopiæ, iuxta AEgyptum.

Aſpis, Macedoniæ ciuitas à Philippo Perſei patre condita: & inſula inter Lebedum & Teum, alias Arconeſus dicta, alia Pſyris vicina, alia quædam ſine arboribus, & alia vltra Piſſam.

Aſpledon, Phocenſium vrbs. Pauſan. Hanc Euſtathius vocatam Apricam dicit, quòd hybernationi locus amœnus ſit, tum ad differentiam alterius. Homerus libro 2. Iliados & Stephan.

Aſporâtius, conſul, Herculani collega.

Aſporênus, mons Aſiæ Pergamo proximus, ſic dictus, quòd aſper & ſterilis ſit: vnde templum quod ibi eſt matris deorum, Aſporenum dictum, dea quoque ipſa Aſporena dicta. Strab. lib. 13.

Aſpirandus, Longobardorum rex, regnauit 11. menſibus.

Aſpri, duo conſules, tempore Aurelii Antonini Imperatoris.

Aſpurgiani, populi circa Mœotidem paludem. Stephanus.

Aſrael, filius Ialeleel, 1. Paral. 4.

Aſriel, filius Galaad, filii Machir, filii Manaſſe, Num. 26, qui Ioſ. 17. Eſriel dicitur.

Aſrielitæ, populi. Num. 26.

Aſſa, ciuitas iuxta Athon: item vicus Scythiæ. Stephanus.

Aſſacana, Indiæ regio, in qua eſt Magoſa metropolis. Strabo lib. 15. apud Steph. Aſſaceni, vocantur huius populi.

Aſſaracus, Trois regis Troiani filius, frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchiſes pater Aeneæ. Virgil.
Et genus Aſſaraci.

Aſſaradon, vltimus Aſſyriorum rex, Sennacherib filius.

A S

Aſſedim,ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ.19.

Aſſedones.Vide ASSADONES.

Aſſem,nomen viri.1.Paral.11.

Aſſera,vrbs Chalcidenſium.Steph.

Aſſeſus,vrbs Mileſiæ.Steph.

Aſſidæi,genus hominum inter Iudæos, 1.Mach. 7,2.Mach.14.

Aſsiſia,apud Mileſios Pallas dicta eſt. vel Aſſeſia ab Aſſeſo Mileſiorum oppido : in quo templum habuit. Paleph.lib.2.

Aſſon, Lyciæ ciuitas maritima in edito ſita promontorio, ad quam parum tutum eſt accedere.Vnde iocus Nicoſtrati citharœdi, Aſſon eas,vt citius ad exitii terminos peruenias. Altera eſt in Aeolide.Tertia in Myſia.Quarta in Lydia.Quinta in Epiro minore, Cleantis philoſophi patria, quæ eadem & Apollonia dicta.Plin.5.30. Hanc Paulus adnauigauit, Act. 20.& 27.

Aſſorium,vel Aſſorum,ciuitas Siciliæ.Steph.

Aſſorum,mons Sami,à quo fluit Amphilyſus. Stephanus.

Aſſus, ciuitas Cretæ, vbi vetuſtiſſimum Iouis templum.Steph.

Aſſos vel Aſſus, ciuitas Troadis, arte & natura munita. De qua Stratonici (alias Nicoſtrati) dictum, Qui ſceleri paſſu Aſſum it, mortis periculum adit. Plinius libro 36.cap.17.In Aſſo Troadis ſarcophagus lapis fiſſili vena ſcinditur. Ex hac fuit Cleantes, philoſophus Stoicus, qui Zenoni ſucceſſit.

Aſſos,pratum in Celbiano campo Lydiæ,prope Cayſtrum.Steph.

Aſſuêrus, pater Darii regis Medorum, Dan.9.1. Eſd.4.Hic à Metaſthene Perſa Artaxerxes Aſſuerus vocatur. Ioſepho fuit Cyrus Xerxis filius,qui poſt Darium patruum Perſis imperauit.Hunc Cyrum dixit Artaxerxem apud Græcos vocari,qui Longimanus cognominatus, regnauit XL.annis.

Aſſur,filius Sem,Gen.10.de terra Sennaar egreſſus.Gen.10.Iſa.7.

Aſſur,Iudeæ ciuitas,quam ædificauit Solomon, quo nomine dictus eſt filius Sem.

Aſſuri,nomen loci,2.Reg.2.

Aſſurim,filius Dedan,filii Iecſan,Gen.25.

Aſſyria,regio maioris Aſię,quam Ptolemæus ab Ortu Mediæ parte terminat, ab Occaſu Meſopotamia,à Septentrione parte minoris Armeniæ, iuxta Niphaten montem, à Meridie Suſiana.Tibullus,

Eoique Arabes,diues & Aſſyria.

Plin.lib.5.cap.12,Aſſyriam docet Syrię partem eſſe,quæ poſtea vocata eſt Adiabene. Strabo autem libro 6.longè latiores Aſſyrię fines aſſignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumiacentium regionum partem. Eadem & Syria à Græcis vocata eſt,Iuſtin.lib.1.& Herodo.lib.7.quanquam multò latiores Syriæ fines fuerunt, quàm Aſſyriæ. Dicta eſt autem Aſſyria (vt refert Auguſtinus lib.15.De Ciuita.)ab Aſſur filio Sem. In Aſſyria autem fuerunt XVIII.regna.

Aſſyrii populi poſt Euphratem loca tenent,amne tantum à Babyloniis diuiſi. Herodotus eoſdem populos cum Syris eſſe dicit, ſed à Græcis Syros, à Barbaris Aſſyrios, vocari. hi ſolebant in viis ægrotos proponere,& exquirere à prętereuntibus ſcirentne aliquod morbi remedium : coma vtebantur non admodum magna, defunctos melle condibant & cera, clypeos geſtabant & pugiones. Clauas item ligneas ferro inductas ac ligneos thoraces, deum quem ſuum habent, Adad vocant, deam verò Adargatim.

Aſta,ciuitas Aeſtuaria,inter ſacrum promontorium & Herculeas columnas. Eſt & Aſta in Liguria non longè à Nouaria diſtans.Claud.

-nec plus pollentia rebus

Contulit Auſoniis,aut mœnia vindicis Aſtę.

Plin.lib.55.cap.12.

Aſta,colonia Bæticæ Hiſpaniæ,non procul à Gadibus.Pom.lib.3.

Aſtabóras,Aegypti fluuius.Ptolem.

Aſtabóras,Aethiopię fluuius iuxta Meroën.Heliodo.lib.10. Aethiopicæ hiſtor.

Aſtabóres,vnum ex Nili alueorum cognominibus, læui aluei ſcilicet : hoc eſt, ramus aquæ venientis è tenebris.Vide ASTAPAS.

Aſtaces,fluuius in Pontum defluens. Plin.lib.2. cap.103.

Aſtacœni,populi Indiæ, Mediam regionem inter Cophen atque Indum habitantes. Strabo lib.15.

Aſtacus, Aſiæ vrbs, ſinū à ſe cognominat Aſtacenſem,ab Aſtaco Neptuni & Olbię nymphæ filio.Arianus in Bithynieis.Strabo Megarenſium coloniam eſſe ait.Eſt & ciuitas in Acarnania, Plinius lib.5.& altera Bithyniæ, item regio Byzantiorum,& Cephaloniæ colonia. Stephan.

Aſtages,fluuius in mare Ponticum defluens.

Aſtaothia, vxor Thepolemi, quam ex Ephyra Peloponneſi vrbe rapuerat.

Aſtapæi, Libyæ populi.Steph.

Aſtapas,fluuius Aſiæ, quem Aſtoſabam à nonnullis nominari ait Strabo libro 17.in deſcriptione Aegypti. Plin.tamen li.5.cap.9.Nilus, inquit,Aſtapus cognominatus eſt, quòd illarum gentium lingua ſignificat aquam è tenebris profluentem, qui & Aſtabores læuo alueo dictus, hoc eſt, ramus aquæ venientis è tenebris : dextro verò Aſtuſapes, quòd latentis ſignificationem adiicit:nec antè Nilus, quam ſe totum aquis concordibus rurſus iunxit.

Aſtáracon, ſeu Aſtarete, Cicero de natura deorum,mater Veneris, quam poſtea Adoni nupſiſſe dicit.

Aſtarimus,frater Aſtarti,Tyri rex,regnauit an.9.

Aſtaroth,

Aſtaroth, antiqua ciuitas Og regis Baſan, in qua primum habitauerunt gigantes: poſtea cecidit in ſortem tribus Manaſſes. Sunt autem duo caſtella in Bethania hoc vocabulo, nouem inter ſe millibus ſeparata, inter Aderam & Abellam vrbes.

Aſtarte, Syriorum numen non aliud, quàm Veneris fortaſſe aut Iunonis: ſacræ literæ Aſtarctem Sydoniorum deam vocant: cui Salomo rex vni pallacarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit. Eſt & ciuitatis nomen. Vide PHILADELPHIA. & inſula in Aethiopia: Steph. & Paleph. lib. 2.

Aſtartus, Tyri rex, regnauit annis XXXII.

Aſte, populi Thraciæ. Steph.

Aſtelebe, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aſter, nomen vrbis.

Aſter puer, Platonis carminibus celebratus, in quem etiam extant epigrammata lib. 3. epigrammatum Græcorum.

Aſteria, vel Aſterie, filia Cei, Titanis filii, Theodontio. Hæc autem, vt ait Fulgentius, poſt vitiatam Latonam a Ioue dilecta eſt, a quo in aquilam verſo, oppreſſa fuit: eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Ioui aduerſa, eiuſque fugiens iras, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ Græce vocatur ὄρτυξ, nomenque dedit inſulæ, in quam aufugerat, vbi a Ioue in lapidem mutata eſt, vndiſque demerſa, & ab eiſdem huc illuc agitata: quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatauit, & primò Neptuno ac Doridi conſecrata eſt, poſtea Delos dicta, in qua inſula Latona Apollinem & Dianam peperit.

Aſteria, ciuitas Lydiæ. Steph.

Aſteria, parua inſula inter Cephaleniā & Ithacam, Hom. ἀςερὶς dicta priſcum nomen Deli.

Aſteria, Hydei filia, ex Bellerophonte Hydin peperit, a quo Hydiſſus vrbs Cariæ. Steph.

Aſterion, Cometæ filius, vnus ex Argonautis. Val. lib. 1. Argon.

-celer Aſterion, quem matre carentem
Clenæus gemino fonit pater amne Cometes.

Aſterion, Achaiæ fluuius in Nemea inſula, vel ſylua placide effluens, fructuum iuxta ripam abundantiſſimus. Stat. lib. 4. Theb.

-cum dixit & æquus
Fluctibus Aſterion, &c.

Eſt etiam montis nomen in Argolico ſinu.

Aſterion, ciuitas Theſſaliæ. Homer.

Οἵτ' ἔχον ἀςέριον τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

dicta, quod in alto ſita monte, velut aſtrum fulgeat. Euſtath. Perſia nunc vocatur. Eſt & altera vrbs eius nominis in Syria.

Aſterion mons Peloponneſi ad ſinum Argolicum. Plin. lib. 4. cap. 5.

Aſterion herba naſcens in agro Argiuo ad ripam fluuii eiuſdem nominis, cuius folia Iunoni ſacra accolæ in coronas nectunt.

Aſteris, inſula in medio Sami & Ithacæ ſita. Strabo: Homerus Odyſſ. 4.

Εςι δέ τις νῆσος μέσση ἁλὶ πετρήεσσα
Αςερὶς, οὐ μεγάλη, λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Αμφίδυμοι id eſt,
Saxea nunc medio ſupereminet inſula ponto
Aſteris, haud ingens, portus dans puppibus aptos,
Quos ſubeant hinc atque hinc.

Nunc autem ne ad anchoræ quidem iactum prorſus idonea. Eadem etiam Aſteria vocatur, eidem Straboni lib. 2. Eſt & Aſteria, ciuitas Hiſpaniæ Ptolem. Fuit item Titani filia, & Latonæ ſoror.

Aſterium, ciuitas Theſſaliæ, quæ nunc Perſia dicitur.

Aſterius, Cretenſium rex, regnauit annis XXII.

Aſterius, conſul, collega Protogenis.

Aſteropæus, filius Pelagonii, cum Pæonis venit Troianis in auxilium, Achilli irato ob occiſum Patroclū occurrere auſus, ab eo miſere cæſus interiit. hic Homero Amphidexios cognominatur.

Aſteropeius Spartanus nobilis qui Lycurgum in formanda rep. iuuit.

Aſteruſia, mons Aſiæ vel Cretæ, ad meridiem mare ſpectans, cuius coloni ciuitatem eiuſdē nominis ad Caucaſum ędificauerūt. Steph.

Aſtice, regio Thraciæ. Plin. 4. lib. cap. 11.

Aſtorgius filius Galeoti Foroliuienſium principis qui cum longam obſidionem Cæſaris ab Alexandro pontifice patre miſſi ſuſtinuiſſet, ad extremum victus & Romam ductus in Tyberim noctu præcipitatus eſt.

Aſtorum, regio Thraciæ. Steph.

Aſticla, vide ASTYPALAEA.

Aſtigi, vrbs Bæticæ Hiſpaniæ, à qua Aſtigitanus ager. Plin.

Aſtiochia, mater Tleptolemi, filii Herculis, quā rapuit ex Ephyre ciuitate Laconiæ. Bocatius.

Aſtomi, Indiæ populi. Plin. cap. 2. li. 7. Ad extremos fines Indiæ ab oriente circa Gangen ſine ore, corpore toto hirti, veſtiti frondium lanugine, halitu tantum viuentes, & odore quem naribus trahūt. Nullus illis cibus potuſque nullus: tantum radicum florumque variis odoribus, & ſylueſtrium malorum, quę ſecum portant, longiore itinere viuunt, ne deſit olfactus: grauiore paulò odore haud difficulter examinantur. Hæc Plin.

Aſtrabe, vna Cycladum, Caſos poſtea dicta.

Aſtræa, Aſtræi ex Aurora, vel Icari, vel Iouis & Themidos filia: quæ quoniam diis fauit aduerſus patrem & patruos, in cælum aſſumpta eſt, & in Zodiaco locata ea in parte, quæ ab ea virgo eſt nominata.

Aſtræa, iuſtitia. Ouid.

Vltima cæleſtūm terras Aſtræa reliquit.

Aſtræus enim princeps iuſtiſſimus fuit, propter cuius æquitatem, eius filia Iuſtitia dicta eſt, vt ſcribit Aratus.

-nam cùm adhuc terras habitaret,
Nondum veſanos rabies nudauerat enſes,
Nec conſanguineis fuerat diſcordia nota.
Sed poſtea creſcentibus vitiis euolauit in cælum. Vnde ait idem Aratus,
Et cæli ſortita locum, qua proximus illi
Tardus in Occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.

Aſtræa, ciuitas Illyriæ. Steph.

Aſtrámpſicus, author antiquiſſimus, ſcripſit de cura aſinorum, & ὀνειροκριτικόν, id eſt, de coniectatione ſomniorum. Suidas.

Aſtrapæus, dictus Iupiter à coruſcatione.

Aſtratæa Minerua apud Laconas dicta eſt quòd Amazones vlterius progreſſæ non fuiſſent, Atheniſque finem belligerandi feciſſent. nam ἀστράτεια Græcis pax eſt, quando ſcilicet ceſſatur à bello.

Aſtrêus, vnus ex Titanibus qui contra deos arma ſumpſit. Ouid. 5. Metamorph.
Occidit & Celadõ Mẽdeſius, occidit Aſtreus.
Ferunt hunc cum Aurora concubuiſſe, ac ex ea generaſſe Aſtræam virginem, necnon & omnes ventos, quos cùm fratres aduerſus Iouem bellum mouiſſent, omnes armauit, & in ſuperos emiſit.

Aſtrêus, vnus fuit ex iis, qui in aula Cephæi regis Perſeo vim inferre conati, ab eodem ſunt interfecti. Ouid. 5. Metamorph.
Occidit & Celadõ Mẽdeſius occidit Aſtreus.

Aſtrophe, vna ex Pleiadibus alio nomine dicta Aſterope.

Aſtúia, Germaniæ vrbs, Ptol. vulgò *Bodenhuſen*.

Aſtur, qui ab Aſturia eſt. Mart. de Aſturconibus,
Hic breuis ad numerum rapidos qui colligit vngueis.
Venit ab armiferis gentibus Aſtur equus.

Aſtur Hetruſci cuiuſdam nomen proprium, qui Aeneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum, de quo Virg. lib. 10. Aeneid.

Aſtura, flumen & oppidum maritimum in Latio. Plin. lib. 3. Antium colonia, flumen Aſtura & inſula. Et lib. 32. Tenuit & noſtra memoria nauem Caii principis ab Aſtura Antium nauigantis. Feſtus, Srura, flumen in agro Laurẽti eſt, quod quidam Aſturam vocant.

Aſtura, Hiſpaniæ fluuius.

Aſtures, Hiſpaniç populi, Callæcis proximi, aurifodinis & equis quõdam volutariis nobiliſati, quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. Plin. lib. 8. Silius lib. 3. Eorum tractus, Aſturiæ nomen habet. Lucan. lib. 4.
His præter Latias acies erat impiger Aſtur.

Aſtúria, regio & ciuitas Hiſpaniæ, prope Luſitaniam, ab Aſtura fluuio ſic dicta, vbi ſunt breues equi, ſed inceſſu veloces, qui Aſturcones vocantur: hodie Pyreneos mõtes vulgus Aſturianos vocat.

Aſtúrica Auguſta, Hiſpaniæ Tarracõẽſis vrbs, Ptolem. olim Roma.

Aſturicones equi ab Aſturica regione Hiſpaniæ ita nominati, quibus non vulgaris in curſu gradus, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio eſt. Plin. lib. 8. cap. 42. Silius lib. 3.
His paruus ſonipes neque matri notus: at idẽ
Aut in concuſſu glomerat veſtigia curſu,
Aut molli pacata celer trahit eſſeda collo.
Latini dicunt tollutarios equos à tollendis pedibus & tollutim glomerandis.

Aſty, vel Aſtu, Diodoro Siculo, nomen quo olim Greciæ vrbes vocabantur: Athenæ & Alexandria per excellentiam. Steph.

Aſtyages, proprium regis Troianorum & Aſſyriorum nomen.

Aſtyages, Cyaxaris filius, Perſarum & Medorũ rex, & pater Mandanæ, quæ Cambyſi mediocris dignitatis Perſæ nupta, Cyrum peperit. Herod. & Iuſt. lib. 1.

Aſtyalus, Troianus, à Neoptolemo interẽptus, vt ſcribit Homerus lib. 6. Iliad.

Aſtyanáſſa Helenæ Menelai vxoris ancilla laſciuiſſima, prima de variis concubitus modis librum cõſcripſit: cuius exemplum poſtea imitatæ ſunt Philænis & Elephantinæ. Suidas.

Aſtyanax, quaſi vrbis princeps ἄστυ enim vrbs, ἄναξ, tutator ſiue rex. vnicus fuit filius Hectoris ex Andromache, natus poſt inchoatum bellum inter Troianos & Græcos, quẽ Vlyſſes naues è Sigæo ſoluens, è turri dedit in præceps, ne quid Troianarum reliquiarum ſupereſſet. Hunc Hector vt plurimum vocabat Scamandrum. Virg. lib. 2. Aeneid.
Paruúmque manu Aſtyanacta trahebat.

Aſtycratia, filia Aeoli. Hom. Odyſſ. lib. 10.

Aſtydamas Atheníenſis, edidit tragœdias XLII. vicit V. Primus ex auditoribus Socratis ad poëticam ſe conuertiit.

Aſtydamas ſuperioris filius, & ipſe tragicus, cuius tragœdias nonnullas cõmemorat. Suidas.

Aſty-damas hiſtrio fuit Morſimi filius. huic cùm ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe gnauiter ac ſcitè geſsiſſet, titulum ipſe conſcripſit in quo ſuas laudes cõplectebatur, vnde factum prouerbium,
Aſtydamas ſeipſum laudat.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ouid.
Nec referam partus Ormeni Nympha tuos.

Aſtylus, vnus ex Centauris, futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellum aduerſus Lapithas aſſumerent, exortóque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, vnà cum Neſſo fugam arripuit. Ouid.
Aſtylus ille etiam metuenti vulnera Neſſo,
Ne fuge ad Herculeos, inquit, ſeruaberis, arcus.

Aſtylus, vel Aſtyllus, Crotoniata curſor, tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo

& do-

& dolicho. Quòd autẽ in vltimo ſe Hieronis magiſtrum ac Syracuſanum à præcone declarari fecerit, Crotoniatę irati, ſtatuam eius fregerunt, eiuſque bona publicarũt. Pauſ. & Plato in legibus, qui eum non tam curſu, quàm perpetua virginitate clarum prædicat.

Aſtymeduſa, Oedipi vxor, quam repudiata matre prius matrimonio ſibi coniuncta, ſed incognita, duxit: quæ vt liberis prioris coniugis infenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſauit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent: quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, alio nomine Chryſeis, Chryſæ ſacerdotis Apollinis filia, quam Achilles Lyrneſſo expugnato, ſecum abſtulit, occiſo eius viro Mynete: vel, vt quidam codices habent, Menete, principe illius loci. Vide CHRYSEIS.

Aſtynomi Athenis decem erant viri quibus cura pſaltriarum & tibicinum imminebat.

Aſtynous, princeps Troianus, à Diomede interfectus. Hom. lib. 5. Iliad.

Aſtyóchia, ab Hercule ex Ephyre Laconiæ ciuitate rapta, ex qua Tlepolemum genuit.

Aſtyóchia, vel Aſtyocha, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppreſſit. Homerus lib. 2. Iliad. Vide ASTYOCHA, ex qua genuit Aſcalaphum & Ialmenum fratres.

Aſtypalæa, vna e Cycladibus Plin. & Strab. lib. 10. Vadianus putat Aſticlam apud Pomponium corruptè legi, pro Aſtypalæa. Stephan. numerat & alias quatuor Aſtypalæas, quarum vna ſit in Coo: tertia ciuitatem habens inter Rhodum & Cretam: quarta, ciuitas in Samo: quinta, promontorium iuxta Atticam. Ouid. lib. 2. de Arte,

Cunctaque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Aſtypale, les, ciuitas in Aſtypalæa inſula.

Aſtyphilus Poſſidoniates, vates fuit, qui Iunioni Athenienſi cui erat familiaris mortem prędixit ex præcedentibus prodigiis. Plutar. in Cunone.

Aſtyr Memnonis fuit auriga, à cuius nomine Aſtyres populi Gallæcis proximi dicti ſunt.

Ἄστυρα, regio Italiæ, Steph.

Aſtyra, vel Aſtyrum, ciuitas Myſiæ iuxta Troadem. Eſt & vicus prope Adramittium: item ciuitas Phœniciæ, vbi Minerua Aſtyris colebatur, & Bœotiæ iuxta Potnias: item Italiæ regio. Steph.

Aſula, oppidum in agro Brixiano.

Aſulani, populi, apud Plinium libro 3. cap 5. qui & Aetolani.

Aſus, Vide ASSOS.

Aſũrus, Vide ASORVS.

Aſychis, rex Aegypti. Herod. lib. 2.

Aſylas, vates quidam. Virg. 10. Aeneid.

Aſylum, templum à Romulo, Rheæ Iliæ veſtalis virginis filio ædificatum.

Aſyncritus, viri nomen. Rom. 16.

Atabulus, vel Atabalus, ventus in Apulia præcipue ſpirans. Horatius,

Incipit ex illo monteis Apulia notos
Oſtentare, mihi quos torret Attabulus.

Ideo Atabulus Appulus dicitur. Porphyrius ait dictum, quaſi ἀπὸ τοῦ ἄτην βάλλειν, quod nocumentum peſtilentiamque inferat.

Atabyria, inſula, quæ poſtea Rhodus. Plin. lib. 5. cap. 31. Vide RHODVS.

Atabyris, mons altiſſimus in Rhodo inſula. Strabo lib. 14.

Atabyrium, mons Rhodi & Siciliæ: item Perſiæ ciuitas, à Telechine quodam Atabyrio. vnde Iupiter Atabyrius dictus & Atabyriæ boues, quæ ibi educatæ ingruente aliquo malo mugire ſolebant. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 7.

Atacini, populi Narbonenſes, ab Atace amne eius prouinciæ dicti, à quibus Romæ Atacinorum nomen. Hermolaus.

Atad, locus trans Iordanem, vbi exequias atque planctus peregerunt filii Iſrael ſuper morte Iacob, tertio ab Iericho lapide, duobus milibus à Iordane: qui locus dictus eſt poſtea Planctus Aegypti. Geneſ. 50. Nunc Beth-hagla, quod interpretatur locus gyri, eò quòd ibi more plangentium circuierunt in funere Iacob. Hieronymus in locis Hebraicis.

Atæa, vrbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atæon, Ariſtæi filius ex Autonoë Cadmi & Hermionis filia. Ouid.

Atalanta, vel Atalantis, filia Cenei, vel Schœni regis in Scyro inſula poëtis cantatiſſima, cuius fabulam Ouid. refert lib. 10. Metam. Vide ATALANTIAS. Alio nomine à Propertio, quemadmodum & Hippodamia Iſchomache dicta, quam idem Iaſii Argiuorum regis filiam facit, cùm inquit,

Mænalion nullos fugiendo Tulle labores
Sæuitiam duræ contudit Iaſidos.

Hæc itaque cùm pedum agilitate præſtaret, curſu cum procis certabat, ea lege, vt ei à quo vinceretur, nuberet, victos autem occideret. Multis igitur ſuperatis, Hippomenes, Martis aut Macarei filius, eum ea in certamen venit, acceptis tamen prius à Venere tribus aureis malis, in Heſperidum horto natis, quæ currens ſenſim proiecit in terram: quibus colligendis illa retardata, ab Hippomene eſt ſuperata: itaque pacta conditione nupſit. Porrò cùm in tęplo Cybeles neglecta religione coiſſent, dea irata, eos in leones cõmutauit, ſuóque currui ſubiugauit. Ouid. lib. 10. Metam.

-dubium Megareius heros
Gaudeat an virgo magis his Schœneia dictis.

Atalanta, virgo venatrix in Arcadia, de qua Hieronymus contra Iouinianum. Referunt fabulæ Atalantam Calydoniam virginem ſemper in venatibus, ſemper in ſyluis, non tumentes vteros fœminarum, faſtidiaque conceptus ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutem.

Hæc virginitatis conſeruandæ ſtudio Dianæ ſe dedit comitem,& vnà cum cætera Achaiæ nobilitate iuuenum in Aetoliam à Melagro Oenei regis filio, ad aprũ Calydonium perimendum vocata, prima aprum ſagitta percuſſit: poſtea quoque eidem Meleagro a quo ob formæ elegantiam maxime diligebatur, nupſit,& ex eo Parthenopœum ſuſcepit.

Atalantia,vrbs ab Athenienſibus condita,iuxta Locros & inſula iuxta Piræum.Steph.

Atalanta, fons in portu Cyphantarum dictus, quòd ibi venatrix fœmina æſtu languida conſederit,& petra venabulo eius percuſſa, laticem præbuerit.Pauſan.

Atalante eſt exigua inſula Eubœę adiacens è regione Opuntiorum. Thucyd.lib.2.

Atarbicis ciuitas in Propontide inſula.Steph.

Atargata, dea quæ colebatur apud Aſſyrios. Stra.li.16.ab aliis Atergatis dicitur, vide infra

Atara, altera vxor Ierameel primogeniti Eſron, filii Phares,filii Iudæ.1 Para.2.

Atarna,vrbs Myſiæ in Aſia, non procul ab Aſſo vrbe prope Lesbum.Steph.

Atarnes,Darii Perſarum regis frater,à quo locus quidam Myſiæ contra Lesbum Atarnes dictus eſt.Herod.lib.7.

Ataroth,ciuitas in tribu Gad,Num.32.

Ataroth-addar,ciuitas in tribu Ephraim,Ioſ.16.

Atarpheni,populi Arabiæ maioris.Steph.

Atas puer Vipſano conſule, a meridie ad veſperum millia paſſuũ cucurrit, magna omnium admiratione,Martial.lib.4,

Siue leuem curſu vincere quæuis Atan.

Ataulphus Gotthorum rex anno Chriſti 412. decreuerat Romam vel diripere vel expugnare, eámque Gotthiam nuncupare: niſi Placida Honorii ſoror & vxor ipſius barbari ferocientem animum & iam paratum ſceleri,verbis emolliuiſſet,Paul.Diac.

Atax, fluuius Galliæ Narbonenſis, ex Pyrenæo monte, infunditur in mare Mediterraneum. Plin.Lucan.lib.1,

Mitis Atax gaudet Latias non ferre carinas.

vulgò *Aude*.Narbonem perfluit.

Ate,Home. dea homines malis implicans,menteſque ſeducens:cui repellendæ & placandæ Litæ Iouis filiæ oppoſitæ ſunt:quę tantò ſunt tardiores, quantò noxa eſt grauior. Eraſmus in prouerbio, Ira omnium tardiſſimè ſeneſcit.ἄτη enim Græcis noxa dicitur.

Atella,Campaniæ oppidum,à quo ludi Atellani: fuit enim in illo amphitheatrum egregium.Steph.

Atelos, inſula vnguento nobilis à Callimacho Agathuſa nominata.Vide AGATHVSA.

Altelſtanus rex Angliæ fuit qui Edimum adoleſcentem in nauigio ſine remige fluctibus perdendum expoſuit.

Atene,pars tribus Antiochidis vel Aeolidis.Ste.

Ater,nomen viri.1.Eſd.2.

Atergâtis,quã & Atargatã & Decerto Stra.li.16. appellat,dea Aſcalonitarũ Syriæ,quã Pli.prodigioſam vocat,quòd ſimulachrũ eius ſuperiore parte mulierẽ,reliqua piſcẽ refert. Hanc ferunt fuiſſe matrẽ Semiramidis, quæ ob amiſſam pudicitiã, tantum animo dolorẽ cõcepit, vt ſeſe in lacum præcipitem dederit: cumque cadauer eius ab vrinatoribus inueniri nõ poſſet,creditum eſt eam in piſcem fuiſſe transformatam.Quo factum eſt,vt deinceps a piſcium eſu vicini populi religioſiſſime abſtinerent. Vnde & Atergatim dictam volunt,quaſi ἀτεργατίδις,quod Syris ſine piſcib⁹ ſonat.Macro. 1.Satur.duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, Adad, & Atergatim, ex quibus omnia gigni arbitrabantur: per Adad Solem,per Atergatim terram intelligentes.Cæl.lib.23.cap.5.

Aterium,ciuitas Siciliæ.Steph.

Aternus,fluuius Italiæ inter Ferentanos.Plin.

Ateſis,Vide ATHESIS.

Ateſte,ciuitas regionis Venetæ,vt tradit Plin.

Athach,nomen ciuitatis.1.Reg.30.

Athac,nomen Eunuchi.Eſth.4.

Athais,nomen viri.2.Eſd.11.

Athalai,numen viri.1.Eſd.10.

Athalaricus,imperator,cum Amalaſuntha matre imperauit annis VIII.

Athalia, mater Ochoſiæ filii Ioran regis Iudæ, filia Amri regis Iſrael.4.Reg.8.

Athamania,regio Illyriæ vel Theſſaliæ.Steph.

Athamas, Aeoli filius, Thebarũ rex,Nephelem vxorem duxit,ex qua Hellen & Phryxum genuit:ſed Nepheles inſania Liberi patris concitata,cùm in ſyluas abiiſſet,Athamas liberis ſuis Ino Cadmi filiã ſuperinduxit nouercam. quæ eos tot apud patrem accuſationibus,toc dolis eò compulit, vt conſcenſo aureo ariete (quem quidã ex Neptuno & Theophane genitum tradunt, & eius vellus à Phryxo Marti conſecratum,poſtremò inter ſydera relatum) fuga ſibi conſulerẽt, Quapropter Iuno irata, furias in Athamãtem immiſit,quæ in tantam rabiem eum duxerũt, vt cùm Ino ad ſe ire videret,hanc leænam & filios ſuos eiuſdem catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero,ſaxo illiſerit:quod Ino vidẽs,cum Melicerto,altera prole fugiẽs,ſe ex rupe,quæ Leucothea dicitur,in mare præcipitẽ dedit.Statius,

Toru⁹ adhuc Athamas inſanos flecteret arc⁹.

Hinc Athamantis,Helle eiuſdẽ filia:& Athamãtiades,Athamãtis filius.Vide INO.Steph. ſcribit Athamantem filiam aram habuiſſe, & Teon vrbem Ioniæ condidiſſe, quam Anacreon inde Athamantidem cognominat.

Athamantiades, id eſt Phryxus Melicertes vel Learchus Athamantis filius.

Athamas,Theſſaliæ mons.Plin,inde Athamantes populi.Luca.lib.3.

-& vagus altis
Diſperſus ſyluis Athamas,&c.

Athamas, fluuius ſuo tactu, certo tamen tempore,

pore,ligna incendit.Ouidius,

Admotis Athamatis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cū luna receſſit in orbes.

Athana,oppidum.Plin.lib.6.cap.28.

Athanagildus, Gotthorū rex, regnauit annis 14.

Athanai,filius Zara,filii Adia.1.Paral.6.

Athanaricus,1.Hiſpaniæ rex,regnauit annis v 1.

Athanaricus,Gotthorum rex.

Athanaſius, præſul Alexandrinus , educatus ab Alexādro eius ciuitatis præſule, olim Diaconus in concilio Niceno Arianorum , deinde maximas perpeſſus inſidias , ad Conſtantem Galliarum principem aufugit. Volater.

Athanatus fuit vir prodigioſæ proceritatis quē Plinius quinquagenario thorace indutū cothurniſque quingentorum pondo calceiatum per ſcenam ingredi ſe vidiſſe refert.

Athanati apud Perſas dicebantur teſte Theophra. decem millia virorum delectorum ex Perſis,ad militiam: quorum ſi quis aut nece aut morbo numerū minuiſſet, confeſtim ſubſtituebatur alius; nec vnquā plures aut pauciores erant decem millibus : erántque inter omnes præcipuo cultu decori & iidem omnium præſtātiſſimi.Q.Curtius lib.3.Vide plura apud Rhod.lib.25.cap.1.

Athanas,fluuius Scythiæ vel Thraciæ in Iſtrum defluens.

Athar, ciuitas in tribu Simeon, Ioſue 19.

Athara dea eſt quæ Barbaris Atergatis nominatur,Rhod.lib.23.

Atharrabis,vrbs Aegypti.Steph.

Atharſatha,filius Achelai,2.Eſdræ 10. de quo & 1.Eſdræ 2.8.

Athena Cataldi(qui poſtea fuit epiſcopus) mater fuit:quæ in partu mortua ab ipſo Cataldo primū nato ad vitā ſolo amplexu reuocata eſt.

Athêne ciuitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiā,in ea litorali regione quæ olim Actę, deinde Attica vocata quaſi Actica. Hanc Cecrops primus condidit, vnde Cecropia dicta: poſtea à Mopſo Mopſopia , & ab Ioue Xuthi filio Ionia,poſtremò autem Athenæ,à Minerua quam Gręci ἀθήνην appellant.Ferunt enim Neptunum cū Minerua de vrbis huius nomine contendiſſe, tandémque inter eos ita conuenuiſſe,vt vrbi nomen imponeret, qui vtilius humano generi munus edidiſſet:cumque Neptunus equū, Pallas oleā produxiſſet, victum ſuffragio vno Neptunum, Mineruę cōceſsiſſe, quæ vrbem recens conditam de nomine ſuo Athenas appellauit. Vide.Hyginū, Fab. Poet. cap.164.Fuit hęc ciuitas omnium bonarū artium inuentrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & Poëtarum alumna.Virg.in Aetna,

Nunc hic Cecropiæ variis ſpectantur Athenę
Carminib⁹,gaudentque ſui victricę Mineruæ.

Tres quibuſdam fuerunt Athenæ , à quibus Athenæi, Athenienſes,& Athenopolitæ dicti. de tribubus Athenienſium , vide Stephanum in Berenicide. De nouis Athenis Adrianis,vide Olympieum.

Athenæum,locus Mineruæ dicatus,vbi profeſſores ſua ſtudia profitebātur.Iulius Capit.Poſtea verò adoleuit, in Athenæo controuerſias declamauit , audiētibus etiam imperatoribus ſuis. Lāprid.Ad Athenęū audiendorū & Græcorum & Latinorū rhetorū vel poetarū cauſa frequenter proceſſit . Eſt etiam Athenæum Campanię promontorium,nō procul a Pompeiis , in extrema ſui parte ſacellum Mineruæ habens ab Vlyſſe conditum.Strabo.lib.5.

Athenæus,coſmographus Græcus.

Athenęus, Peripateticus philoſoph⁹ è Seleucia Ciliciæ, Auguſti tēpore, princeps aliquandiu patrię ſuæ: deinde contracta amicitia cū Murena,qui contra Auguſtū conſpirauerat,cum illo aufugit : captuſque ac dimiſſus , cum inſons reperiretur , reuertens Romam , multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit, ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. Strabo.

Athæneus Naucratita, grammaticus, M. Antonini principis tempore , librum Dipnoſophiſtarum compoſuit,varium opus & eruditum, vt Plinius alter Græcus ferè dici poſſit : quod ad nos ſane haudquaquam integrum peruenit eius epitome ab Hermolao Byzantio tantum relicta. Anthor Suidas.

Athenion Athenienſis imperator cuius maxima fuit crudelitas Mithridatico bello. Rhod.lib. 22.cap.21.

Athénion,pictor eximius,qui niſi iuuenis mortem obiiſſet , omnes ſui ordinis ſuperaſſet. Plin.lib.13.cap.11.

Athenodôrus, Atheniēſis philoſophus Stoicus, Dionyſii Areopagitæ præceptor, hoc Auguſto documentum dedit,Cūm ira Cęſar te ceperit,nihil prius neque dixeris,neque feceris, quam ipſa quatuor & viginti elementa literarum Græcarum tecum ipſe percurreris, & memoria recenſueris : vt ita concitatio illa quę momentoſa eſt,mente aliò traducta,parui temporis interiectu langueſcat . cōpoſuit opus varium quod διάφορα inſcripſit.Suidas.

Athenodôrus, ſculptor marmorarius eximius, Plin.lib.36.Item alius philoſophus Candonis filius, à vico quodā Cananita dictus . hic virtutem ſola virtute metiebatur.

Athenopolis oppidū Maſſiliēſiū, Plin.lib.3.ca.5.

Atheſinus , fluuius e lacu qui in Apennino eſt ſupra Carnos,& labitur in Iſtrum.

Atheſis, fluuius Galliæ Ciſalpinæ,ex Tridētinis Alpibus Tridentum alluit.Plin.Veronam diuidit:deinde ad latus Padi paludes ingrediēs, non longè à Brunduſio in Adriaticum mare influit.Virgilius,Siue Padi ripidis(alias ripis) Atheſin ſeu propter amœnum.

Athilla rex Pannoniæ ſuperbus, inceſſu huc atque illuc oculos circunferens vt elata potētia

In ipſo corporis motu appareret:hic è Gallia reuerſus Budam fratrem (qui regnum occupauerat)de medio ſuſtulit.Paul.Iouius.

Athimus,Saracenorum rex.

Athlètes,1 Corinthiorū rex, regnauit annis 35.

Athlibis,vrbs Aegypti,& alia Arabiæ.Steph.

Athmatha,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

Athmóuum,pars Cecropidis tribus.Steph.

Athocháti,populi Scythici in Aſia,Herodoto.

Athos,vel Athon, mons quem Xerxes abſcidiſſe fertur, & velis feciſſe peruium, vnde à Iuuenale velificatus dicitur, hunc leporibus abundare teſtatur Ouidius.

Quot lepores in Atho, quot apes paſcuntur in Hybla. Situs eſt inter Macedonia & Thraciam,altitudinis mirandæ, vt vſque ad inſulam Lemnon vmbram porrigere dicatur.nōnunquam mons Thraciæ dicitur, vt Homero in hymno Apollinis. Nonnunquam etiam Macedoniæ & AEmoniæ. Plinius & Pompon. Fuit & nomen Gigantis, à quo mons nomen habet. Virgil. Quantus Athos, aut quantus Eryx. Eſt & ciuitas eiuſdem nominis ſuper eodem monte ſita.

Athoſis filia & vxor Artaxerxis, Alex. ab Alex. lib.1.cap.24.

Athrax, pater Hippodamiæ, primus artem magicam apud Theſſaliam conſtituit. Hinc ars Athracia pro magia dicitur Papinio,

-Athracia rubet & arte labor.

Athrax,fluuius AEtoliæ,à quo Athraces populi.Eſt & Straboni vrbs in Theſſalia. Vide ATRACIVS & ATRAX.

Athribitis,præfectura.Stephauo in Pſenaco.

Athrys,fluuius Thraciæ,in Iſtrum fluens.

Athymbra, vrbs Cariæ iuxta Mæandrum, ab Athymbro condita,Nyſſa poſtea dicta Steph.

Athyras,portus & fluuius iuxta Byzantium, & ſinus quidam,& fluuius Scythiæ.Steph.

Athyta ſacrificia dicebantur quæ ἄνευ θυσιῶν,id eſt, ſine ſacrificiis offerebantur diis. Cæl. Rhod.lib.12.cap.1.

Atimētus, libertus Cæſaris, vt ipſe teſtatur in marmore dicato cineribus vxoris Homonœæ,cum epitaphio pulcherrimo quod ſe legiſſe Romæ Tortellius teſtatur.

Atina,ciuitas vetus Campaniæ: iuxta Pontinas paludes: dicta à morbis qui Græce ἄται dicuntur quos paludis vicinitas creat. Hanc Ptolemæus dixit fuiſſe Latinorum mediterraneam. Virgil. Tela nouant Atina potens, Tyburque ſuperbum,&c.

Atintánia,pars Macedoniæ,ab Atintane Macedonis filio. Steph.

Atiſcóti,populi Britannici.

Atlanticæ inſulę duę,quas beatas & fortunatas vocant, paruo inter ſe diuiſę mari,decem milibus ſtadiorum à Libya diſtātes.Imbres illic rari mediocreſque, venti plurimum ſuaues ac roriferi. Solum pingue,nullo humano ſtudio excultum, perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aer ſyncerus ac temperatus, & mediocri mutatione per tempora contentus.Nam qui a terra perflant venti, Boreas & Aquilo propter lōginquitatem vaſta & inania incedentes ſpatia fatigantur, priuſquam ad eas perueniant. Qui verò à mari perflant, Argetæ & Zephyri refrigerantes, raros & tēperatos imbres ex pelago efferunt. Illic campos Elyſios, & beatorum domicilia ab Homero reliquiſque poetis eſſe dicuntur.

Atlanticum mare,pars Aphricani in Mediterraneo a Mulucha fluuio, Nauros à Numidis ſeparante incipiens, & ad occiduum vergēs, Abylam mōtem alluit, & ab Ampeluſia promontorio terminatur.

Atlantides,quindecim filiæ Atlantis ex Pleione Oceani vel Deucalionis filiæ, & quæ Vergiliæ dicuntur: quarum quinque Hyades nominatæ,à fratre Hya, ſororibus plurimum dilecto: reliquæ Pleiades à matre: Vergiliæ autem,quia Vere exoriūtur. Alexander ait Hyadas dictas,quòd fuerint Hyſes filiæ ex Bœotia. Alii ſeptem tantùm numerant, quarum vna quòd Syſipho nupſit,non videtur. Cicero ait Hyadas a pluēdo dictas. Noſtri Suculas a ſuibus, quoniam ſues luto gaudentes, indicant pluuias.Virgilius.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Atlas,Iapeti & Clymenes, vel Aſiæ Nymphæ filius, Promethei frater,Mauritaniæ rex, monitus oraculo, vt caueret a Iouis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat. quod Perſeus Iouis filius indignè ferens oſtendit ei caput Gorgonis, & ſtatim Atlas in montem conuerſus eſt. Cæterùm Atlas magnus fuiſſe aſtrologus dicitur, vnde cælum portare confingitur: deque ſphæra primum inter homines diſputauit,locum præbente fabulis ſphęræ inuentione. Virgil.

-vbi cæli fer Atlas

Axem humero torquet ſtellis ardētibus aptū.

Atlas hominis ſimulachrum, ſuſtinens columnas ædium,aut ipſum ædificium,ad ſimilitudinem Atlantis cælum humero torquentis,qui etiam Latino vocabulo Telamon dicitur. hi Atlantes plerunque gibboſi (vt inquit Seruius) fiunt, dum onera ſuſtinēt, qui interdum compares ſunt, interdum auerſi, interdum ſe inuicem ſpectant. Mart.

Nō aliter ridetur Atlas cum compare gibbo.

Atlas, rex Italiæ,pater Electræ vxoris Coriti.

Atlas,rex Arcadiæ,pater Maiæ, ex qua Mercurius natus eſt.

Atlas,mons Mauritaniæ ab Atlante rege Mauro cognominatus. Plin. Sed duo ſunt,teſte Herodoto: Vnus ad columnas Herculis: alter verò in interiore Lybia remotior: cuius ſummitas nunquam videri poteſt, quia nubes ab illo nec æſtate, nec hyeme diuelluntur, quem

incolæ

incolæ cæli columnam eſſe aſſerunt. Et, vt poetæ tradunt, fuit in illum Atlas Mauritaniæ rex conuerſus. Cui etiam Virgilius formam viri tribuit

Atlantis cinctum aſſiduè cui nubibus atris
Piniferum caput,& vento pulſatur & imbri:
Nix humeros infuſa tegit,tum flumina mēto
Præcipitat ſenis,&glacie riget horrida barba.

Atlas, fluuius verſus Septentrionem ab Aepio monte in Iſtrum fluens, ſic ab Atlante Arcadiæ rege cognominatus.Herod.

Atmas Scytha qui vſque adeò otium deteſtabatur, vt diceret ſe ſi quando ab omni negotio eſſet feriatus,nihil admodum ab equiſonibus differre,Cæl.Rho.lib.11.cap.3.

Atoma animalia dicebantur ſacris non incongrua quaſi integra inſectaque,Cælius Rhodi. libro 12.

Atnicl,Hebræorū iudex,iudicauit annis VIII.

Atoſſa,filia Cyri.Herod.lib.4.

Atóſſa,Perſis olim imperauit, epiſtolarum conſcriptionem inuenit. Tatianus ex Hellanico.

Atràces, populi Aetoliæ, quibus nomen dedit Atrax,Aetoli filius. Atracia,ipſa regio, vnde Atracis dicta Hippodamia. Ouidius in Epiſtolis,

An fera Centauris indicere bella coegit,
Atracis Emonios Hippodamia viros?

Atrácia,Vide ATRAX.

Atrácius, primus dicitur artem magicam in Thracia inueniſſe.Vide ATRAX.

Atrę,ciuitas inter Euphratem & Tigrim.Steph.

Attramitæ,populi Arabiæ fœlicis,Plin. & Steph.

Atràni, populi Hirpinorum in Italia. apud Platonem.

Atratinus,conſul,collega Fulnii.

Atratinus, accuſator Cælii, vt in oratione Ciceronis,qui male à quibuſdam Atracinus ſcribitur.Volater.

Atrax qui cùm Doſithoem violatam à Ioue prodidiſſet deo vlciſcente ictus eſt fulmine.De vtroque meminit Ouid.in Ibin,

Aut Iouis infeſto telo feriare triſulco,
Vt ſatus Hippomene, Doſithoeſque pater.

Atrax, fluuius Aetoliæ: à quo Atraces, populi cognominati Plin. lib.4. Vide ATRACES & Stephan.in ἄτραξ. Alias Athrax.

Atrax vel Atracia, ciuitas Theſſaliæ partis Pelaſgiotidis,ab Atrace Penei & Buræ filio condita.Steph.

Atracius poſſeſſiuum,deductum ab Atracia regione Aetoliæ, ſiue ab Atrace Theſſaliæ oppido, vnde Atraciam artem Statius appellauit magiam, quæ apud Theſſalos plurimum viguit.Sic enim habet ille lib.1.Theb.Qualis per nubila Phœbes Atracia rubet arte color.

Attrebates populi in Gallia à quibus veſtes Attrebaticæ: quanquam Attrebaticas pronuntiat Suidas de coloris atri ratione. ſunt autem Attrebates textrino percelebres: vnde birros (veſtis ea Gallica eſt) ab Attrebatibus quandoque petitos prodit hiſtoria, Cælius Rhod.lib.16.

Atrénc,ciuitas.Stephan.

Atrépatus,dux Medorum,à quo etiam Atrepatia.Strabo lib.11.Altera pars eſt Mediæ Atropatia,ab Atropato duce nominata,qui ne ea Macedonibus ſubigeretur, obſtitit,cùm maioris Mediæ pars eſſet. Is poſtea rex declaratus, regionem hanc ſepoſuit, cuius ſucceſſores cum Armeniorum regibus affinitatem contraxere.

Atreus, filius Pelopis & Hippodamiæ, rex Mycenarum, Thyeſtem fratrem concubitu vxotis ſuæ Aeropes vſum exilio mulctauit: cui deinde reuocato proprios filios,quos ex Aerope ſuſceperat,comedendos appoſuit:cuius facinoris horrore, Sol retroceſſiſſe fertur, reuocato ad auroram curru. Quod vt Thyeſtes vlciſceretur, cum propria filia Pelopea concubuit, & ex ea Aegiſthum ſuſcepit, qui Atreum & eiuſdem filium Agamemnonem interfecit.

Atrêus Argis,Athenienſium rex.

Atrêus & Thyeſtes, Mycænarum reges, regnarunt annis LX.

Atria.Ptolem.vrbs iuxta Venetias,poſtea Aerea dicta,à cuius ſubmerſione mare Adriaticum appellatum. Stephanus aliam Atriam Bœotorum gentis Celticæ commemorat,

Atrius Tuſcorum rex,regnauit annis XXVII.

Atropatia Stephano altera eſt ex partibus Mediæ, ita dicta ab Atrobato duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in duas partes: quarum altera maior Media appellatur: cuius Metropolis eſt Ecbana: Alter minor quæ & Atropatia dicitur.Strabo lib.11.

Atropos, vna ex tribus parcis, quaſi ad nullius preces conuertatur, filia Demogorgonis vel Erebi & Noctis.Vide PARCA.

Atta,ciuitas Arabiæ fœlicis,authore Ptolem.

Atta apud Homerum dea eſt quæ Iouis proles, cui inſitum homines detrimentis obuoluere eſt:noxam dixeris Latinè.

Atta poëta comicus apud Horat.his verſ.
Recte necne crocum floreſque perambulet Attæ fabula.

Attabes &Numenius,latrones famoſiſſimi,prouerbio locum fecerunt, Conuenerunt Attabas & Numenios.

Attacum, oppidum Hiſpaniæ, Ptolemæo libro ſecundo.

Atæa, ſtagnum in Botieo vrbe Phrygiæ, ſolem producens.Steph.

Attália ciuitas cōuentus Pergami.Eſt item vrbs Pamphyliæ in ora maritima.Strab.Stephano vrbs Lydiæ. Aliqui verò (vt idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt.

Attalis,tribus Atticæ.Steph.

Attalus Pergami rex,pecunia ditiſſimus,& ſplendida,abundantique ſupellectile. Plin.libro 8. Propertius,

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic a populo Romano donatus eſt eo regno: cùm liberos non haberet, populum Romanum hæredem fecit: eiuſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata:vnde Attalicæ veſtes ſplendidæ,& opes ac traditiones Attalicæ.Fuit & Attallus quidam philoſophus.

Attalida,vrbs Lydiæ condita ab Attye,poſt mortem eius à filio Lydo.Steph.

Attéius Philologus, Libertinus,Athenis natus, quem Capito Atteius iuriſconſultus eius patronus,inter grammaticos rhetorem,& inter rhetores grammaticũ fuiſſe ait, quem inuiſſe ſcripta Saluſtii in componẽdo, author eſt Pollio. Coluit familiariſſimè Saluſtium, eoque mortuo,Pollionem,Author Tanquillus.

Attella,vel Atella, oppidum Oſcorum in Campania,vbi grande Amphitheatrum,vnde Attellanæ comediæ,ioculares & ſcurriles.Mantuanus,

Eſt locus Attellæ retinẽs cognomina priſcæ.

Hinc Attellani, apud Campanos inhoneſtiſſimi,quorum luxuria in ludis nimia erat.

Attellanæ ſunt Latinæ fabulæ quæ ab Attella Oſcorum ciuitate ſumptæ fuerunt in quibus perſonæ ridiculæ inducebantur & argumentis dictiſque iocularibus reſpondebant Satyricis fabulis Græcis. Proprie autem Attellanicum dicebatur exordium Liuius lib.7, Iuuentus hiſtrionibus fabellarum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus factitare cœpit, quæ exordia poſtea appellata conſecrataque fabellis potiſſimum ſunt Attellanis: quod genus ludorum ab Oſcis acceptum tenuit iuuentus.

Atthis,Crançi filia,à qua regio Attica,cùm prius Actica ab Actione diceretur:ſiue ab Actęo rege,vt Fanorino & Lycophroni placet. Siue ab *ἀκτῆ*,quod littus ſignificat:quòd ea regio magna ex parte littoralis ſit.

Atthis etiam poëtis Luſcinia dicitur, in quo fit alluſio ad fabulam, qua Philomena Pandionis Athenienſium regis filia in hanc auem dicitur transformata, Martial.

Sic vbi multiſona feruet ſacer Atthide lucus.

Attica,Cranęi 11,Athenienſium regis filia,à qua prouinciæ nomen inditum.

Attica, regio Græciæ inter Achaiam & Macedoniam ſita, in qua fuit vrbs Athenienſis. Strabo, Inundauit Melochi x1 Aſſyriorum regis tempore.

Atticus,Platonicus philoſophus Romæ floruit, tempore Conſtantini Commodi imperatoris.Eutrop.

Atticus, Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Epiſcopus tempore Arcadii Conſtantinopolitani imperatoris.

Atticus,conſul,collega Prætextati.

Atticus,conſul,collega Cęſarii,tempore Theodoſii imperatoris.

Atticus Veſtinus, conſul, collega Silii Neruæ, tempore Claudii Neronis imperatoris.

Attilla,Vide ATTYLA.

Attilianus,conſul,Pompeiani collega.

Attilius Regulus,conſul Romanus,primo bello Punico, cùm Carthaginenſes ſæpe viciſſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt à Carthaginenſibus pro permutandis captiuis,quam ipſemet permutationem diſſuaſit: & Carthaginem rediens,crudeliſſime eſt necatus,Cic.lib.3.Officiorum.

Attrebates,populi Gallię Belgicæ.Cæſar & Plinius.*Le pays d'l'entour d'Arras.*

Attyla, Scytharum rex, ſubacta Pannonia, Italiam ingreſſus,Aquileiam ſubuertit: in Germaniam tranſiens,plurimas vaſtitates edidit: domum reuerſus,dum nouis nuptiis operam dat,vino plenus, effuſo e naribus multo ſanguine ſuffocatus eſt.

Attyla,Hunnorum dux.Volat.lib.8.

Atuacũtum,Galliæ Belgicæ vrbs, Ptolem. hodie Antuerpia,vulgò *Antorff*,Gal.*Anuers.*

Atura,oppidum Galliæ Aquitanicæ.

Aturia,pars Aſſyriæ,in qua Ninus ciuitas.Strab.

Atúrius, Galliæ fluuius,teſte Ptolemæo.

Atys,fluuius.Claudianus,

Lucus erat prope flumen Atim,&c.

Euſtathius a celeritate,quaſi ſagittam,dictum eſſe ait.

Atys,Siciliæ fluuius.Plin lib.3.cap.8.

Atys,cui Iſmene Oedipi filia fuit deſponſata,ſed tamen ante nuptias a Tydeo interſectus eſt.

Atys,puer Cybele adàmatus,ſacriſque ſuis præfectus ea lege, vt perpetuò caſtitatem ſeruaret. Sed cùm poſtea voti ſui parum memor, Sangaritidem nympham compreſſiſſet, ab irata dea in furorem actus, teſtes ſibi execuit: cumque etiam manus ſibi afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arborem mutatus eſt.Ouid.10.Metamor.

-Cybelius Atys

Exuit hac hominẽ,trũcóq; indurauit illo,&c.

Atys, Crœſi Lydiæ regis filius, qui cùm antea ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydię ſeruitutem attulit,cùm Cyri militem videret,ſublato enſe patri ſuo cędem illaturum, nimia loquendi cupiditate,linguæ vinculum abrupit, claràque voce patris ſui interitum deprecatus eſt.Herod.lib.1.

Atys, ex Hercule & Omphale prognatus, filios habuit Lydum,à quo Lydia dicta:& Tyrrhenum,à quo Tyrrheni appellati ſunt, de quibus in ſequentibus.

Atys Indiacus,ex Lymniace Gangis filia progenitus, in Andromede nuptiis occiſus eſt à Perſeo.Ouid.lib.5.Metamor.

-erat intus Atys,quem flumine Gange

Edita

Edita Lymniace vitreis peperiſſe ſub vndis.

Atys ſyluius, Albæ Syluii filius, quem Euſebius Ægyptium Syluium vocat. hic cum viginti nouem annis regnaſſet, Capy filio relicto diem clauſit.

A V

Aua, Nomen idoli, 4. Reg. 18. 19, Iſa. 37.

Aualites ſinus, in dextra parte rubri maris. Stephanus. Vide ABALITES.

Auantici, populi Heluetiorum, ab oppido Auãtico in Alpibus ſito dicti, de quibus Pli. lib. 3.

Auara, ciuitas Arabię, ab Areta Obodę filio nominata & condita, &c. Steph.

Auari, populi Italiæ à Francis victi.

Auaricum, oppidum Galliæ Biturigum. Cæſar in Commentariis, vulgò *Chaſteau neuf*.

Auáſi, vrbs Aegypti, quę & Oaſis vocatur. Steph

Auatba vel Auara, oppidum Arabum. Steph.

Auctolia Vlyſsis mater fuit, quæ cum falſo nuncio audiuiſſet filium apud Troiam occubuiſſe, laqueo vitam finiuit.

Auctolius Mercurii & Lychiones filius, euaſit latro clariſsimus, patrem imitatus.

Auctônus, filius Apollinis & Cyrenes Penei filię.

Aúcula, vrbs Tuſcorũ, Ptolemæo: alii Aquula.

Audomatum oppidum, vulgò *Langres*.

Auella, vrbs Campaniæ abundans optimis nucibus quæ dicuntur Auellanæ. Virg.

Et qui maliferæ deſpectant mœnia Auellæ.

Vide ABELLA & ABELLENATES.

Auénio, vrbs Gallię Narbonenſis, quam Pontifici Clementi vendidit Ioanna Siciliæ regina. Volaterranus. Stephano vrbs Maſsiliæ, iuxta Rhodanum. *Auignon*.

Auenticum oppidum Galliæ vulgò *Auenche au pays de Vaux*.

Auentinus, mons Italiæ, non procul à Roma, in quo Præneſte oppidum ſitum eſt.

Auentinus, vnus ex ſeptẽ vrbis Romæ mõtibus, cuius radicẽ Tyberis præterlabitur: ita dictus ab auibus (vt ex ſententia Næuii refert Varro) quarũ ob ſitus opportunitatẽ, amniſque vicinitatem, maxima ibi copia erat: vel ab Auentino Albanorũ rege, in eo extincto & ſepulto: vel ab aduentu hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à cõmuni Latio cõditum fuit, commeabãt: vel ab aduectu, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mõs à reliquis vrbis Romæ montibus paludibus diſcretus. Vnde ratibus ad eum aduehebantur, quadrantem pro naulo perſoluentes.

Auentinus, cognomento Syluius, Albanorum rex, pater Procæ, Romuli Syluii filius, cui fulmine occiſo ſucceſsit: regnauit annis XXVII, in Auentino ſepultus, cui nomen indidit.

Auentinus, filius Herculis ex Rhea, Turno aduerſus AEneam ſuppetias tulit. Virgil. 7. AEneid.

Victoreſque oſtendit equos ſatus Hercule pulchro Pulcher Auentinus.

Auérni, populi Aquitaniæ ſuper Ligerim, ducentis millibus bellatorum primò, deinde duplicatis aduerſus Cæſarem cum Vergentorige prælium commiſerunt, quum prius aduerſus Maximum AEmilianum & Domitium AEnobarbum etiam ducentis hominum millibus conflixiſſent. Strab. lib. 4. Vide ALVERNI & ARVERNI, Stephano.

Auernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum, & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, hoc eſt, auibus carens: ſiue quòd aues ſuperuolantes graui eius odore enecarẽtur: ſiue quòd ſulphureæ exhalationes aërem vſqueadeo extenuarent, vt aues ſuſtinere non poſſet. Virg. lib. 6. Aeneid.

Quam ſuper haud vllæ poterant impunè volantes

Tendere iter pennis, &c.

Vnde locum Graii dixerũt nomine Auernũ.

Hoc Auguſtus intelligens, diſiectis ſyluis, amœna reddidit loca. Capitur plerũque pro ipſo inferorum loco, vel propter fœtorem, vel propter Necromantiam, quæ ibi exercebatur. Lucretius lib. 6,

Principio quòd Auerna vocant, non nomen id ab re

Impoſitum eſt, quia ſunt auibus contraria cunctis.

Strab. lib. 6. Contiguus Baiis Lucrinus adeſt ſinus, intra quẽ Auernus eſt. Vide AORNOS.

Auerrúncus, deus apud Romanos, qui mala auerruncare, hoc eſt depellere, atque auertere putabatur. Cuiuſmodi apud Græcos habebãtur Hercules & Apollo, quos idcirco ἀλεξικάκους, ἀποπομπαίους, καὶ ἀποτροπαίους appellabant. Pacuuius apud Varronẽ lib. 6. de Ling. Lat. deus qui meis rebus præeſt, Auerruncus.

Auſeia aqua, olim dicta fuit, quæ poſtea Martia dici cœpit, omnium aquarum toto orbe (Plinio teſte) clariſsima frigoris ſalubritatiſque laude cæteris præclara: oritur in vltimis mõtibus Pelignorum: trãſit Marſos & Fucinum lacum: mox ſpecu merſa, in Tyburtina ſe aperit, nouem paſſuum millibus, fornicibus perducta. Primus eã in vrbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius vnus è regibus: poſtea Quint. Martius rex in prætura: à quibus Martia aqua nomen accepit, quum Auſeia diceretur. Plin. lib. 31. cap. 3.

Aufidêna, Ptolemæo, vrbs Italiæ, Caracenorum qui ſub Ferentanis ſunt, hodie adhuc extat.

Aufidenates populi quorũ Plinius inter Samnites meminit lib. 3. cap. 12.

Aufidius vir fuit apud Romanos matronarum corruptor. Iuuenal. ſat. 9. Notior Aufidius mœchus celebrare ſolebat. Martial. Procuratorem vultu qui proferat ipſo, Acrior hoc cuius non erit Aufidius.

Aufidius cognomẽto Lurco, qui primus Pauo-

nes ſaginare eſt aggreſſus, ex eo quæſtu redditum ſexagenorum millium ſeſtertiorũ percipiens. Plin.lib. 10.cap.20.

Aufidius Baſſus nobilis hiſtoricus tempore Quintiliani, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit.

Aufidus, vel Aupbidus, Apuliæ fluuius eſt, ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium vrbem præterlabẽs, in Adriaticũ mare ſeſe exonerat, Plin. A quibuſdam Canna, quo nomine vicus ei ſupereminens vocatur, celebris Romanorum clade. Strabo verò lacũ eſſe in Apulia dicit. Horatius lib.3. Carminum,

Dicar, qua violens obſtrepat Aufidus, &c.

Auful, Galatiæ rex, Toletam multis annis obſeſſam demum cæpit, & Chriſtianorum religioni reſtituit. Blond.lib.3. decad.

Auga, æ: vel Auge, es: vel Augea, æ, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Alęo patre (cùm ab Hercule corrupta deprehenderetur) in vrna quadam cum Telepho filio impoſitam, & in mari demerſam, Palladis prouidentia ad Caici oſtia delatã, & a Theutrante exceptam fuiſſe, quam ille in vxorem duxit, Telephumque pro filio educauit, & regni ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib.13. Diodorus lib.5. Auge (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre grauida deprehẽſa, nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequam ad mare perueniret, vrgente tempore partus, Telephũ peperit, quem inter virgulta abdidit, qui poſtea inuentus à paſtoribus, Coritho regi datus eſt, & Telephi nomine appellatus, quòd a paſtoribus inuentus eſſet pendens ab ab vberibus ceruæ. Auge verò a mercatoribus, qui illam a nauclero dono acceperant, in Cariam ad Theutrantem regem delata eſt, vbi poſtea à Telepho filio fuit agnita.

Aúgarus, Oſchœnorum rex.

Augaſii, populi Maſſagetarum. Steph.

Auge, Tegeatis poetria, μελοποιός, Stephanus.

Augea, vrbs Locrenſium, cuius meminit Homerus καὶ αὐγείας ἐρατᾶς. Eſt & altera eiuſdem nominis in Laconia. Stephanus.

Augéas, rex Elidis, filius Solis & Naupjdames, filiæ Amphidamantis, quem Hyginus inter Argonautas cõnumerat. bubile habuit trium millium boum capax, nunquam ante Herculis aduentum repurgatum: cui cùm Augeas id purgandum locauiſſet, Hercules Alpheum fluuium eò immiſit, eiúſque aquis triginta annorum fimum, quem egerere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cùm pactam ſibi mercedem exigeret, tergiuerſante Augea, Phyleum filium eius arbitrum delegit: qui cùm ſecundum Herculem pronunciaſſet, pulſus a patre in Dulichiũ inſulam confugit. Quam rem ægrè ferẽs Hercules, Elim diripuit, & Augeam interemit reuocatúmque Phyleum patris loco regnare iuſſit. Ex Comment. in Homerum.

Augéas, Athenienſis comicus, Athenæo.

Augiæ, vel géæ, oppidum aliud in Laconia, alterum in Locride, Homero. Vide A V G A A.

Aúgila, vrbs Libyæ. Steph.

Augias, Solis nomine, re autem ipſa Phorbantis filius ex Hirmine Nelei, aut Nictei, aut Epochi filia, ex cuius oculis aiunt radios tãquam ſolares micuiſſe. Eadem de hoc dicunt quæ de Augea.

Augur, conſul, Annii Veri collega.

Augurĩnus, conſul, Sergiani collega.

Auguſta Aſciorum oppidum. *Aux en Guienne.*

Auguſta Rauracorum oppidum.

Auguſteſus *Baſle pres le Rhein.*

Auguſta Romandnorum oppidum, vulgò *Luxambourg.*

Auguſta Sueſsîonum oppidum *Soiſſons.*

Auguſta Cæſarea, vrbs ſupra Iberum in Hiſpania citeriore, diſtat à Numantia ad octoginta ſtadia.

Auguſta Treuerorum, vrbs Galliæ Belgicæ, vulgò *Trier.*

Auguſta Gemella in Hiſpania. Authores Strabo & Plinius.

Auguſta Vindelicorum, vulgò *Augſpurg.*

Auguſta emerita, ciuitas Luſitaniæ, ab emeritis Auguſti militibus, huiuſque cõditoribus nomen ſortita. Nam (vt Diomedes refert) quo tempore Cæſar Auguſtus, Cãtabris & Aſturibus deuictis, in Italiam rediret, reliquit milites qui ſupra ætatem forent, atque conceſſit ipſis, vt in Luſitania Auguſtam emeritam conderent.

Auguſtæ, vrbs in Cilicia & in Italia. Steph.

Auguſtæ, coniuges Imperatorum dicebantur, dum viuerent: diuę autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt, Liuia Auguſti, Agrippina, Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitelhi, & reliquę, quas enumerat Volaterranus lib.14.

Auguſtanica, Vide P E L V S I V M.

Auguſtinus, beati Ambroſii diſcipulus, Hypponenſis epiſcopus.

Auguſtodúnum, Heduorum vrbs in Gallia. Cęſar & Pomponius. vulgò *Auſtum.*

Auguſto-nemetum oppidum, vulgò *Neuers.* Cæſar in comm.

Auguſtóritũ, Pictonũ vrbs, Ptolemæo. *Poictiers.*

Auguſtulus, imperator, ab vrbe condita 1228.

Auguſtus, vel ab Augurio, vel ab augendo dictus, Romanorum Imperator ſecundus, patre Octauio ſenatore genitus, Cæſaris nepos, imperauit annos L V I, quadrageſimo ſecundo anno imperii ſui, poſtea quã firmiſsimã veriſſimamque pacẽ cõpoſuiſſet, Chriſtus Dominus in Bethlehem natus eſt: cuius aduẽtui pax iſta famulata eſt. Eutropius lib. 7.cap.2. Et Lucas Euangeliſta cap.2. refert ab hoc edictum exiiſſe, vt ceſeretur orbis vniuerſus.

Auia,

Auia, vel potius Liuia, vrbs Hiſpaniæ, Ptolem.

Auicebron Maurorum princeps.

Auidius Caſſius, ab Orientalibus imperator dictus. Is Romanus, alter Catilina dictus eſt quod cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum & nunquam prius viſum tormenti genus commentus eſt: trabem enim longitudine centum pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad intimas partes illigatos homines flamma & fumo ſuffocabat.

Auiênus, conſul, tempore Valentiniani imperatoris.

Auienus Iunior, conſul, Probi collega.

Auim, Nomen ciuitatis tribus Beniamin. Ioſ. 18.

Auiola, conſul, tempore Gordiani imperatoris. Is authore Plinio in rogo reuixit. Et quoniã illi ſubueniri non poterat præualente flamma viuus crematus eſt. Valer. de mirac.

Auith, ciuitas in qua regnauit Adad, quartus rex in Edom. Geneſ. 36.

Auleta pater Cleopatræ ignauiſſimus in regno adminiſtrando, de quo Cic.

Aulæ, nauale Cilicum inter Tarſum & Anchialen. Stephanus.

Aulerci, populi Galliæ Lugdunenſis apud Cæſarem, vulgò *Roane*. Item Aulerci ſunt populi inter Celtas ex ciuitatibus maritimis Oceanum attingentibus quæ Armoricæ appellantur proximi Rhedonibus, Seſuuiis, Curioſolitis, Oſiſſinis, Arnellis, Venetis, ac Cenomanis in Prouincia Turonenſi & Francorum regno ſiti, quos nonnulli Aurelianẽſes eſſe opinantur: ſed illi prouinciæ ſunt Senonenſis. Aulerci item inter Belgas, proximi Eburonibus, Lexobiis, ac Bellocaſſiis.

Aulis, is, vel idis, regiuncula Bœotiæ petroſæ, à caſtrametatione nomen ſortita. Straboni, ciuitas iuxta Chalcidem in Bœotia. Ouid. 12. Metamorphoſ. -Bœotâque tellus
Aulide piſcoſa, puppes tenuiſſet ituras. Seruius ait inſulam eſſe & oppidum cum portu, 50. nauium capaci in Bœotia, in quem portum Græci ſub Agamemnone in Troiæ excidium coniurarunt. Virg. 4. Aeneid.
Non ego cum Danais Troianam excindere gentem.
Aulide iuraui. Lucanus,
Euripuſque trahit curſum mutãtibus vndis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.
Vide Ptolemæum & Homerum Iliad. 2.

Aulocrêne, regiuncula minoris Aſiæ, in cõuentu Apameno, per quam ab Apamia in Phrygiam itur. Ibi Platanus oſtenditur, ex qua pependit Marſyas victus ab Apolline. Plin. lib. 16. cap. 14. & lib. 5. cap. 29.

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, ferax boni vini. Martialis,
Nobilis & lanis, & Baccho fertilis Aulon.
In eo eſt & oppidum eiuſdem nominis. Eſt & vrbs Ciliciæ.

Aulon, vel Aulona, Corin. colonia in Macedonia. Plin.

Aulon, Steph. vrbs eſt Laconica, vna ex centum: & alia Arcadiæ, & alia ciuitas vel locus Cretæ: itẽ Arabiæ lucus: & alia à Crotoniatis cõdita, Caulonia etiã dicta. Vide CAVLVM & CAVLON.

Aulon, authore Hieronymo, vallis grandis atq; campeſtris, in immenſam lõgitudinem ſe extendens: quæ circundatur ex vtraque parte montibus ſibi inuicem ſuccedentibus & cohærentibus, qui incipientes a Libano, & vltra vſque ad deſertum Pharam perueniunt. Suntque in ipſo Aulone vrbes nobiles, Scitopolis Tyberias, ſtagnumque prope eam: ſed & Iericho, mare mortuum, & regiones in circuitu, per quas medius Iordanis fluit.

Aulon ſignificat aliquando mare anguſtum: Item teſte Thophr. cãpus ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanũ & Antilibanum: vide plura apud Cæl. Rhod. lib. 17.

Auola, Vide HYBLA.

Au. Aternius Fontinalis, conſul, collega Sp. Tarpeii Capitolini, anno ab vrbe condita 300.

Au. Atilius Calatinus, conſul, collega C. Sulpitii Paterculi, anno ab vrbe 495.

A. Cornelius, magiſter equitum, anno ab vrbe condita 330.

A. Cornelius Aruina, dictator, anno ab vrbe cond, 430. Liu. lib. 7.

A. Corne. Coſſus, conſul, collega T. Quintii Cincinnati Pœni, anno à cond. vrbe 328.

A. Cornel. Coſſus, conſul, Valerii Coruini collega, anno ab vrbe cond. 413.

A. Corn. Coſſus, dictator, anno ab vrbe 371.

A. Cornelius Coſſus, tribunus militum, anno ab vrbe condita 330. Liuius lib. 4. Oroſ. lib. 2. cap. 13.

A. Corn. Coruinus, conſul, collega Vinitii Quartini, anno ab vrbe cond. 797.

A. Corne. Scipio Aruina, conſul, collega Popilii Lenatis, anno ab vrbe cond. 406.

A. Gabinius: conſul, collega L. Piſonis Cæſonia ni, anno ab vrbe cond. 696.

A. Hirtius, conſul, collega C. Vibii Panſæ, anno à condita vrbe 711.

A. Licinius Nerua, conſul, collega Q. Cæſilii Cretici, anno à condita vrbe 759.

A. Manlius Atticus, coſ. collega Q. Luctatii Catuli Cerci, anno ab vrbe cond. 512.

A. Manlius Atticus, conſul, collega C. Sempronii Blæſi anno ab vrbe cond. 519.

A. Manlius Torquatus, conſul collega Q. Caſſii Longini, anno ab vrbe condita 590.

A. Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 351, & 367.

A. Manlius. decemuir, anno ab vrbe cond. 303.

A. Poſthumius Albinus, coſ. collega C. Luctatii Catuli Cæreonii, anno ab vrbe cond. 511.

A. Poſthumius Albus, conſul, collega Sp. Furii

A V

Meduſini Fuſci, anno ab vrbe condita 290.

A. Poſthumius, tribunus militum, anno ab vrbe condita 373.

A. Poſthumius Regillẽſis, conſul, T. Virginii Tricoſti collega, ſe conſulatu abdicauit: inde dictator factus, anno ab vrbe condita 2 8. Liu.

A. Poſthumius Regillẽſis, tribunus militum, anno ab vrbe condita 556.

A. Poſthumius Tubertus, dictator, anno ab vrbe condita 325.

A. Semprotinus Atratinus, conſul, collega M. Minutii Augurini, anno ab vrbe cõdita 257.

A. Virginius Cælimontanus, conſul, collega T. Vetuſii Gemini, anno ab vrbe condita 260.

A. Virginius Rutilus, conſul, collega Sp. Seruilii Priſci, anno ab vrbe condita 278.

A. Vitellius I X Romanorum Imperator, imperauit mẽſibus V I I I, diebus X. Is nobiles viros omnibus blanditiis ad ſocietatem imperii allectos vario genere fraudis occidit, & in his vnum veneno manu ſua porrecto in aquæ frigidæ potione, quã is febre affectus popoſcerat. Portitorẽ quendam nulla penitus vi iuſſit interfici, velle ſe dicens oculos paſcere. Duos item iuuenes a patre ſuppliciũ comantes auertere. Venit & in ſuſpitionem matri venenum porrexiſſe quòd audiuiſſet a Cata muliere Vatriona diutiſſime ſe imperaturum, ſi ſuperſtes parenti extitiſſet.

A. Vitellius, cõſul, collega L. Viſpani Publicolę, anno ab vrbe condita 800.

A. Voluſius Saturninus, conſul, tempore Domitiani Imperatoris X I I I, anno ab vrbe condita 839.

Auo vel auus, Ptolemæo, fluuius Hiſpaniæ citerioris, Celerinorum populorum ſupra Bracaras & Gronios agrum alluit.

Aura, nomen canis.

Auran, locus in vicinia Damaſci. Ezech. 47.

Auras, fluuius Europæ ab Hæmo in Hiſtrum fluens. Herodot. lib. 4.

Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἥλιον Græci vocant) dicta, quòd ei publice a populo Romano datus ſit locus in quo ſacra faceret Soli. Feſtus. Fuit & mater Cæſaris.

Aurelius Prudentius Clemẽs Hiſpanus primam ætatem poſuit in agẽdis cauſis, demũ ad præfecturam Theodoſii patrocinio conſcendit. Scripſit opus de his qui pro pietate Chriſtiana ſe deuouerunt: item de Natali Domini.

Aurigda, Ptol. vrbs Cyrenes.

Aurelius pictor nobilis apud Romanos temporibus Auguſti Cæſaris. Plin. lib. 35.

Aurelianus Romanus imperator fuit, cuius tãta fuit liberalitas vt tunicas viritim per populum dederit: item frumẽtum & oleum cum vino: crudelis tamen vt qui ſuroris ſuæ filium interfecerit. Sex. Aurel.

Aurelius Carus Romanus imperator fuit, is quum biennio imperaſſet, in caſtris ſupra fluuium Tygridem exanimatus fulmine occubuit. Autor Flaccus Vopiſcus.

Aurelius Olympicus Nemeſianus poeta Afer genere, patria Carthaginẽſis floruit ſub Numeriano & Diocletiano Cæſaribus. Scripſit kynegetica, nautica, & Alientica.

Aurelius Alexander optimus fuit aruſpex, augur excellens, muſicus inſignis, qui orationem erudititiſſime ſcripſit. Quibus rebus tantam impẽdit operam, vt conſueuerit in conuiuiis vel legentes audire, vel aliis veſcentibus legere.

Auròra, Titanis & Terræ filia, Luciferi & ventorum mater, Tithanum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnona ſuſcepit: Tithanum autem ita adamauit, vt ſenem iam factum, herbarum virtute & ope medica iuuentuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe. Saphò apud Naſonem,

Hũc ne pro Cephalo raperes Aurora timebã,
Et faceres, ſed te prima rapina tenet.

Auròra, matutinus ſplendor, quem cernimus ante ſolem eleuatum. quam ideo poëte Tithani dicunt filiam, non quia ex Tithano natam credant, ſed ex ſole, quem ſepiſſime ex nomine aui Tithanum vocant. Terræ autem ideo dicitur filia, quia videtur intuentibus e terra prodire. Ex Bocat.

Arunca, Latii ciuitas, ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio condita: à qua Arunci, vetuſtiſſimi Latii populi. Virg. 7. Aeneid.

-& quos de collibus altis
Arunci miſere patres.

Aurũnus, filius Crani, anno X X I I I Arii, apud Ianigenas Razennos regnauit. Beroſus.

Auſa, ciuitas Hiſpaniæ. Ptolem.

Auſchiſe, populi Libyæ, Herod. lib. 4. Stephan. αὐσχῖται.

Auſci populi Aquita. Plin. vulgò *Le pays d'Aux*.

Auſei, populi Libyæ. Steph.

Auſer, vel Auſeris, fluuius Italię, prope Leucam, cuius olim pars riuus ille, quĩ iuxta Piſas nunc labitur, fuit. Strabo pro Auſeri, Aeſarem ponit.

Auſes, populi Aphricæ capronas è fronte demiſiſſe gaudent virgines: quotannis in honorem Mineruæ certamen edunt. Arma ſunt, lapides & fuſtes. Si qua ex ictu deceſſerit falſa cenſetur virgo. Quæ omnium præſtantiſſimè depræliata eſt, à cæteris armis decorata ſubuehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Promiſcuus illis cum muliere congreſſus.

Auſigda, vrbs Libyę. Hecatęus inſulam eſſe ſcribit Stephano.

Auſitis, regio in qua natus eſt Iob. Hebręis Hus.

Auſon, vel Auſonius, Vlyſſis & Calypſus filius, à quo poſtea Italia Auſonia dicta eſt, & eiuſdem populi Auſones, Auſonii, Auſonides.

Vide

Vide Stephanum de deriuatis ab Auſone. In Italiam venit anno ante vrbem condita 290. claſſe ab Auruno exceptus eſt, cui & ſedem in orientali Italia conſignauit.

Auſonia, pars Italiæ in qua ſunt Beneuentum, Tarracina, ab eodem Auſone dicta, Feſto nūc pro tota Italia ſumitur, quę Apennino finitur.

Auſones, antiquiſſimi Italiæ populi, ſupra Circeios, Oſcis finitimi, qui ea tenuerūt loca, in quibus poſtea conditæ fuerunt Cales & Beneuentum. ita dicti ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio, qui eiſdem in locis Aruncam vrbem condidit. Feſtus. Hi primùm extrema Italiæ litora coluiſſe dicuntur, quæ a Lacinio promontorio vſque ad Salentinos extēduntur: vnde & eius loci mare, Auſonium eſt appellatum Plin. lib. 3. cap. 10. Poetæ tamen ſuo more Auſoniæ nomen vniuerſæ communicant Italię, Italoſque omnes Auſonios appellant. Virg. 4. Aeneid.

Quę tandē Auſonia Teucros conſidere terra
Inuidia eſt? Idem 12. Aeneid.
Sermonē Auſonii patriū, moreſque tenebūt.

Auſonium mare, alias Siculū, pars Ionii Brutiā alluens, a Tarento incipit: ab Auſone Vlyſſis & Calypſus filio, qui illic regnauit.

Auſonius ſophiſta, ſcripſit epiſtolas, & alia quędam ad Nonnum. Suidas.

Auſonius, Gallus Burdigalēſis poeta, cuius extant epigrammata.

Auſter, ventus meridionalis calidus & humidus, exitialis & morboſus, ab hauriendis aquis dictus: vnde etiam Græce eadem ratione νότος appellatur: quoniam νοτὶς Latinè humor dicitur. Virg. 1. Georg.

-Vnde ſerenas
Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.

Et 4. Georg.

Frigidus vt quondam ſyluis immurmurat Auſter

Hinc Auſtrale & Auſtrinum, νότιος

Auſtralia, inſula Oceani Septentrionalis, à Romanis Gleſſaria, dum Germanicus Cæſar ibi res claſſibus gereret. Plin. lib. 37. cap. 3.

Auſtria regio eſt Germaniæ ad Danubium, olim Pannonia ſuperior dicta, Metropolim habens Viennam, frequētibus Turcarum oppugnationibus nobilitatam.

Auſugani, populi inter Peltriam & Tridentum ab Auſugo oppido, quod nunc Vallis Sugana vulgò appellari ſolet, in qua magna eſt lanarum copia.

Autander, filiam habuit Tagiram. Stephan. in Tauchira.

Autariatæ, gens Theoſpratica. Steph.

Authe, Alcyonei gigantis, qui Herculis telis cōfoſſus eſt, filia. Is enim filias habuit ſeptem, quæ ob patris mortem in mare ſeſe pręcipitātes, ab Amphitrite in halcyones aues mutatæ ſunt. Harum nomina, Phoſonis, Authe, Methone, Alcipe, Pallene, Aſterie, & Drimo. Ianus Parrhaſius in Claudianum.

Autini vel Auteri, Ptol. Hibernię inſulę populi.

Autócanes, mons Homero in Hymnis.

Autólia, vel Auticlia, Sinonis primi, vel Autolyci filia, quæ cùm Laerti Ithacæ regi nupſiſſet, à Siſypho latrone intercepta eſt & compreſſa, ex quo concubitu natus eſt Vlyſſes.

Aulius fuit conditor Sinopis & comes Iaſonis apud Strabo. Tertius Athleta, nobilis pācratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe, author eſt Pauſan. & Plin. lib. 34. cap. 8.

Autóloles, populi Mauritaniæ Tingitanæ, à Getulis oriundi, finitimos omnes curſus celeritate ſuperantes. Silius lib. 3.

Nec nō Autololes leuibus gēs ignea plantis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis,
Tanta fuga eſt.

Autólycus, filius Mercurii & Cliones Deucalionis filiæ, auus Sinonis, qui Troiam prodidit, vel etiā Vlyſſis. hic ſolebat non modò ſe, ſed etiam ea quecūque furto abigebat varie trāſformare. Homerus & Plato de rep. Ouid.

Naſcitur Autolycus furtum ingenioſus ad omne. Alter fuit Parnaſſi incola, qui furto vicinorum bona ſurripiebat. Strabo. lib. 9. Condidit Sinopem, fuitque Iaſonis comes.

Autolemus vir quidam de quo ſic Marul. in epig. Dixerat Autolemo flammas conſultus Aruſpex Die cauendas poſtero: Credidit & rerum dubius de mane ſub annis Delituit Ethruſci vadis. Sed neque ſic factum effugit. nam dum innatat Arno, ictus crematur fulmine.

Autolycus, nobilis pancratiaſtes, cuius ſtatuam in foro fuiſſe author eſt Pauſanias. Plin. libro 34. cap. 8.

Automalax, præſidium Ptolemæo, vrbs Cyrenes quæ & Pentapolis a quinque eius præclaris vrbibus, Berenice, Arſinoe, Ptolemaide, Apollonia, Cyrene. Automala Straboni dicta. Stephano vrbs Libyæ.

Automedon, vel Antomedon, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger Virg. lib. 2.

Vna ingens Periphas, & equorum agitator Achillis:
Armiger Automedon, &c.

Automoli, gens Aethiopica. Steph.

Autónoe, Cadmi, Thebarum regis filia ex Hermione coniuge, & Ariſtæi coniunx, ex quo peperit Actæonem, Heſiodus in Theogonia. Ouid. lib. 3. Metamor.

Autricum, vrbs Carnutum. Ptolemæo.

Áuus, fluuius Theſprotiæ, ad quem Parauæi populi habitant. Steph.

Auximum, Piceni vrbs in Italia, à qua Auximates populi dicti. Strabo. vulgo Oſinum dicitur: belli ciuilis tempore in poteſtatem Cæſaris venit.

Axa,Filia Caleb,Ioſue 15,Iudicum 1.quę 1.Para. 3.Achaſa ſcribitur.

Axanthos,inſula infra Hyberniam & Britãniam in Oceano ſeptentrionali. Plin.lib.4.cap.16.

Axath,ciuitas in tribu Aſer, Ioſue 19. quæ cap. 11.ſcribitur Achſaph.

Axênus pontus, quem hodie Ponticum & Euximum dicimus, ſic à truci accolarum barbarie appellatus. ἄξενος enim inhoſpitalis eſt.Nam,vt Strabo lib.7.tradit,ſolebant Scythæ,maris huius accolæ, hoſpites immolare, eorumque carnibus veſci, caluiſque vti loco poculorum.Ouidius de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti:
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Axîa, vrbs Locrorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni.Eſt & alia Italiæ.Steph,

Axiacæ ſunt populi Sarmatiæ Europææ, inter Tyram & Boryſthenem amnes &Peucinis & Carpianis ꝓximi,ita dicti ab Axiace fluuio ex Peucinis iugis naſcente,qui Carpato mõti adhęret.Hos autẽ populos iuſtiſſimos fuiſſe tradit Pomp. lib 2.vt qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent,nec aliena contingerent. meminit horum & Plinius lib.1.cap.12. Ptol.lib.3.cap.5.

Axiaces, fluuius qui & Hypanis. Vide HYPANIS.hic Caryatho monti cohæret,à quo vicini populi Axiacæ nominati ſunt. Mela lib. 2.Ptol.lib.3.cap.5.Plin.lib.4.cap.12.

Axiochus, philoſophus, cui Plato librum de monte ſcripſit,& dicauit.

Axion,frater Alpheſiobœæ quæ Alcmeoni nupſit, à quo Alcmæon ipſe interfectus creditur:vel, vt Ouidius,à filiis Callirhoës.

Axiôthea Phliâſia nobilis mulier quæ vnà cum Laſthenia, Platone præceptore vſa eſt, ornatúque interim virili auditorium eius ingreſſa eſt,Plutarch & Laertius.

Axies mulieres dicebantur ſiue dii vna Agenes. Fellus.

Axium,Ptolemęo cap.10.lib.3.ciuitas Myſis inferioris,vel Mediæ inferioris.

Axius, fluuius Paphlagonum per Mygdoniam fluens.Plinius libro 4.cap.10.Mox Antigone, Europus ad Axium amnem, eodem nomine alius, per quod Rhedias fluit. Homero. lib.2. Iliad. οὗ κάλλιστον ὕδωρ, id eſt,cuius pulcherrima eſt aqua.Herodot. lib.7. Labitur in ſinũ Thermaicum, efficit pecudem nigram quæ ex eo potauit, diuerſa ab Heliacmone vicino amne natura, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi aſſeruat.Vide AXVS.

Axon,Ionum fluuius in minore Aſia.Plin.lib.5. cap.57.fluuius item in Caria.

Axôna,fluuius in extremis Remorum. hinc Axones,eius accolæ.Lucan.lib.1.

Et Biturix longiſque leues Axones in armis.
Vulgò, *Le Dizne en Gulenne.*

Axos,Vrbs Cherroneſi Thraciæ.

Axumites,metropolis Aethiopum.Steph.

Axus, Macedonum fluuius. Vide AXIVS.Stephano,Axus ciuitas eſt Cretæ.

Axylus,Phryx è ciuitate Ariſbe,inſigni erat humanitate & beneuolentia in hoſpites. Homerus lib.Iliados 6.

A Z

Aza,Nomen viri.1.Eſd.2.

Aza, vrbs Paleſtinæ, quæ & Gaza, ab Azone Herculis filio.Steph.

Azabel,rex Syriæ.

Azan,mons Arcadiæ,Cybele deorum matri ſacer: à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocatam volunt:quam tamen Stephanus ab Arcadica muliere nuncupatam mauult, quæ Azano dicebatur. Statius libro 3. Thebaid.

Venit & Idæis vlulatibus æmulus Azan.

Azana, Aethiopiæ regio, ſinum rubri maris Barbaricum appellatum obtinẽs: à qua Azanum mare dictum,Plin.lib.6.

Azanes,Arcadiæ populi,inter Græcos vetuſtate præſtantes,atque Parrhaſii.Strabo.lib.8.

Azâni,Phrygiæ vrbs.Steph.

Azania,ſiue Azanium,vrbs Aſiæ minoris,Herodoto Aezanum:ita dicta à monte editiſſimo, cui Azan nomen eſt,ſiue vt Stephano placet, ab Arcadica quadam muliere,quæ Azono dicebatur,vt dictum eſt: huius regionis incolæ Azanes dicti ſunt.Arcades enim, eodem Stephano teſte,olim in tres præcipuos erãt diuiſi populos,Parrhaſios,Azanos & hiſce recentiores Trapezuntios.in hac regione fons fuit, cuius aquam guſtantibus tantum deinceps aquarum oboriebatur faſtidium, vt ne odorem quidem earum ferre poſſent. Placet nonnullis Azanii fontis aquas vini non aquæ faſtidium generare: quorum iudicio quo minus ſubſcriberem,fecit Eudoxi ipſius authoritas ex ſexto lib. De terrę circuitu.Huic fõti vim contrariam obtinet qui in agro Clitorio eſt,cuius aquas qui guſtauerit, abſtemius redditur.

Azanías,Nomen viri.2.Eſd.11.

Azanium,fons,aiẽ Eudoxus, cuius aquam guſtantibus tantum vini tedium ſuperuenit, vt ne odor quidem eius perferatur.Vitruuius & Plinius aſſerũt talem fontem ſiue lacum fuiſſe in agro Clitorio.

Azanoth-thabor,Ciuitas,terminus trib' Nephthali.Ioſue 19.

Azâreel,Nomen viri.1.Paral.12.25.

Azâria,qui & Vzia,XIIS Iudæorum rex,regnauit annis LII.

Azâria,filius Amaſiæ regis Iuda. 4. Reg.14.qui 2.Paral.26 Ozias dicitur.Eſt &nomen ſacerdotis 2.Paral.26. Filius Iohanan.2. Paral.28. Filius item Ethan filii Zarę,filii Iuda.1.Para. 2.Vide & 1.Paral.6.

Azâricam,ſiue Azricam,Nomen viri.2.Eſd.11.

Azau,

Azan,Filius Nachor ex Melcha.Gen.22.

Azaneni populi à quibus deletis , Azanenici cognomen retulit Alexander Seuerus imperator.

Azaz,Pater Bala.1.Paral.5.

Azazêna,regio,à Romanis deuaſtata.

Azazias,Nomen viri.2.Paral.31.

Azbai,Nomen viri.1.Paral.11.

Azboc,Nomen viri,2.Eſd.3.

Azêca,Ciuitas Amorrhæorum,quæ ſorte ceſſit tribui Iuda.Ioſ.15. Nehe.11. Hieronymo inter Eleutheropolim & Aeliam ſita : quo loco Deus grãdine ,& lapidibus gentes perdidit. Ioſu. 10. Philiſthiim illic caſtra contra Iſrael habuerunt 1.Reg.17. Hac reparauit Roboam rex Iuda.2.Paral.11.& rex Babylonis eandem debellauit.Iere.34.

Azei,& Azeótæ,populi Troadis.Steph.

Azénia , pars tribus Hippothcontidis in Attica. Stephanus.

Azer,Nomen viri.2.Eſd.3.

Azgad, Viri nomen.1.Eſd.2.8.

Azia,Nomen viri.2.Eſd.11.

Azilis,vel Aziris,vel Azirus,locus,vel vrbs,vel fluuius Libyæ,Steph.

Aziris , ciuitas in Armenia minore , iuxta Euphratem.Ptolem.

Aziza,Nomen viri.1.Eſd.10.

Azmaueth,Nomen viri.2.Reg.2.13.qui 1.Paral. 11.dicitur Azmoth,1.Eſd.2.

Azmoth, Filius Ioada filii Aehaz. 1.Paral.8.12. 17.Filius item Iore.1.Paral. 9. Nomen præter ea cuiuſdam alterius, 1.Para .11.qui 2.Reg.23 diciur Azmaueth.

Azon,vide AZA.

Azor,Filius Eliacim,filii Abiud,Matth.1.

Azôrus,vrbs Pelagoniæ Trìpolitidis.Steph.

Azótui, populi in terra Chanaan cõtra aquilonem,Ioſue 13.

Azótus, inſignis Palæſthinæ vrbs inter Aſcalonem & Ioppem in tribu Dan, in qua gigãtes habitarunt,capta a Ioſue duce,Ioſue 11.Sorte ceſſit tribui Iudæ , Ioſue 15. Hæc vna è quinque ciuitatibus Allophylorum , templo Dagon idoli nobilitata , 1. Reg. 6. Quam, vt ait Stephan.condidit quidam e mari rubro profugus , ex nomine vxoris ſuæ Azes. Volater. lib.11.Cuius in Scripturis multa eſt mentio, Iere. 25. Amos 1. & 2.Soph.2. Zach.9. Iſa.20. 2. Paral. 26. In hac Philippus prædicauit Chriſtum,Act.8.Eſt & Azotus,vrbs Achaiæ. Pomp.Strabo, Stephanus. vocabatur autem prius Peloria.

Azyel,Nomen viri.1.Paral.12.

Azuba,Mater Ioſaphat,filia Salai.3. Reg. 22. Vxor item Caleb filii Eſron,filii Iuda.1.Para.2. 2.Paral.20.

Azur,Pater Ananiæ prophetæ,Iere.28. Pater itẽ Iezoniæ. Ezech.11.

Azzi,Nomen viri.2.Eſd.11.

B

BAal, Aſſyriis, Iouis nomen, Punicis, dominum ſignificat,inquit Auguſtinus:vnde Baalſamen,quaſi dominum cæli dicunt. fuit autẽ idolum Samaritanorum & Moabitarum. Græci Martem putant,Num,22.quod deſtruxit Gedeon, Iudic.6.Eſt & nomen loci,1.Paral.5. Filius itẽ Ioel,1.Paral.5.Filius Abigabaon,1.Para.8.Poſtremò filius Iahiel,1.Paral.9.

Baal mõs circa Libanum in finib⁹ Alophilorũ.

Baàla, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quæ & Cariathiarim & Cariat-baal dicitur.

Baàlath,ciuitas in tribu Dan, Ioſ. 19. Ciuitas à Salomone condita,3.Reg.9.

Baal-berith,idôlum.Iudicum 9.

Baal-gad,Nomen montis ſub monte Hermon, Ioſue 11.13.

Baal-haſor , Locus infra Ephraim vrbem Beniamin,2 .Reg.13.

Baal-hermon , Mons circa Libanum in Palæſthinæ finibus.Iudic.3.

Baàlia,Nomen viri.1.Paral.12.

Baal-iada,Filius Dauid.1.Paral.14.

Baàlim,idôlum,1.Reg.7,2.Paral.28.Iere.2.Rex item filiorum Ammon,Iere.40.

Baal-meon Ciuitas Amorrhæorum , quæ ſorte obtigit filiis Ruben,Num. 32. Ioſ.13. Hæc eadem dicitur Beel-meon.

Baal-pharaſim,locus in terra Chanaan, 2. Reg. 5,1.Para.14.

Baal-thamar,Vicus iuxta Gabaa,in tribu Beniamin.Iudic.20

Baàna,filius Rẽmon Berothitæ, 2.Reg. 4,Pater item Eled,2.Reg.23.Filius itẽ Ahilud,3.Reg.4

Baaſa,III rex Iſrael,regnauit annis XXIIII.impius omnem Hieroboam familiam & Nadab interfecit.3.Reg.15,Ioſeph.lib.8.cap.8.

Baàſa,Filius Ahia.4.Reg.9.

Baba, Mauritaniæ oppidum, Auguſti colonia, Iulia Campeſtris appellata.Plin.lib.5.cap.1.

Babactes,& Bactes,Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βαβάζειν,quod eſt vociferari. Bachæ enim in Liberi patris Orgiis inconditos quoſdam vlulatus edebant.

Babæ,vrbs Libyæ.Steph.

Babel,ciuitas,Gen.11.Steph.Seleucia dicta.

Babrantium, vel Babras, Stephano , Oppiduli nomen eſt Aeolidis prope Chium,à quo gentile Babrantius.

Babulis βαβουλις appellatur vrbs non procul à Delta Nili inſula , eam partem ſpectans , in qua ſita eſt Mẽphis ampliſſima Aegypti vrbs quæ hodie Cayrum appellatur.

Babylas,præſul Antiochenus,vitæ meritis & doctrina præſtantiſſimus.Euſeb.

Pàbyle,ciuitas.Steph.

Babylon , vrbs olim Chaldææ totius caput , à

Ex qua magna Meſopotamiæ, Aſſyriæque pars Babylonia appellata eſt. Plin.li.6.cap.26. Hãc Strab.lib.16. a Semiramide conditam tradit. Hebræorum verò literæ originem eius à Nēbroth gigante, & a linguarum cõfuſione Babel nominatam volũt. Ambitus eius quadringentorum octoginta ſtadiorum, Euphrate fluuio mediam eam interfluēte. Murum hãbuit coctili latere, atque interfuſo bitumine cõpactum, adeò latum, vt quadrigæ ſibi inuicem occurrentes, facile pertrãſire poſſent: foſſa extrinſecus latę patēs, vice amnis circũfluebat: à fronte murorum centum portæ æreæ. Hæc vrbs cùm aliquando defeciſſet, & Semiramis circa cultum corporis occupata eſſet, ſoluta adhuc altera crinium parte, ad eam recuperãdam cucurrit: nec prius decorem capillorum redegit in ordinem, quam vrbem in ſuam poteſtatem vidit reſtitutam, Lucanus lib.1,

Cumque ſuperba foret Babylon ſpolianda trophæis Auſoniis, &c.

Babylon, Aegypti caſtellum, Straboni natura munitum, à Babyloniis huc commigrantibus conditum. Vna hic e tribus erat legionibus quæ Aegyptum cuſtodiebãt. Ptolemęus hanc quoque Babyloniã vocat, hodie Cayrum vel Accayrum appellant, quæ non caſtęllum eſt, ſed vrbs maxima complures complexa populos. Hanc aliqui à Cambyſe Perſarum rege Cyri filio conditam ſcribũt. Apud Stephanum βαβυλών, ciuitas in Aegypto nominatur. Vide MEMPHIS.

Babyrſa, caſtellum munitiſſimum Atropatiæ regionis in Aſia, prope Artaxatam vrbem. Strabo libro 11.

Babytace, vrbs Perſica. Steph. huius incolæ ſoli mortalium aurum ſpernunt. Rhod.

Bacales, populi Libyæ iuxta mare. Herodot. lib. hiſtor.4.

Bacbacar, Viri nomen. 1. Paral.9.

Bacezum, Hiſpaniæ gens. Steph.

Baccha, villa circa Mœotidem.

Bacchanal, vel Bacchanale, locus in quo Bacchi feſta celebrantur (διονύσιον.) Plautus in Aulula, Ad bacchas veni in Bacchanal.

Bacchanalia, quæ & Dionyſia, Bacchi feſta, in quibus viri per noctem fœminis & teneræ ætati turpiter admiſcebantur per dolum. Vnde eſt illud, Qui Curios ſimulant, & Bacchanalia viuunt. Hæc à multis Græciæ vrbibus trienn io quoque celebrantur.

Bacchemon, Lactantio, Perſei & Andromedæ filius.

Bacchimones, populi Orientales, Bocatio, qui poſtea ab Achemenide Bacchemontis filio Achemenides appellati ſunt: hi Apollinis ritus ſa inueniſſe aſſerunt.

Bacchiadæ, Corinthii, à Bacchia Dionyſii filia oriundi: qui cùm Actæonem Meliſſi filium in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent, eius necē tam impotenter tulit Meliſſus, vt obſeruato Iſthmiorum tempore, ſtans antē aram, Diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi filii ſui necem vlciſcerentur, carminéque peracto, protinus ſe præcipitem dederit. Corinthii itaque vt ſe religione ſoluerent, Bacchiadas ex vrbe eiecerunt: qui conſcenſa naui in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt. Ouid.5.Metamorph.

Et qua Bacchiadę, bimari gens orta Corintho

Inter inęquales poſuerunt mœnia portus.

Vrbem Corinthũ annis ferme ducētis tenuerunt tyranni locupletiſſimi, numero plurimi, & genere clari euadentes, emporium ipſum adempto metu fructuoſum poſſedēre.

Bacchides, Meſopotamiæ præfectus, tempore Demetrii Soteris Syriæ regis, anno trecenteſimo octuageſimo quinto.

Bacchides, dux Sinopē vrbem Lucullo prodidit. Strabo lib.12.

Bacchilides lyricus poeta Cous.

Bacchius & Bithus gladiatores nobiliſſimi qui pares ætate & pares audacia fuerunt. Hinc natum prouerbium, Bithus contra Bacchiũ quum duo pares viribus & audacia inter ſe dimicant. Horat. Vt non compoſiti melius cum Bitho Bacchius. nam quum multos interfeciſſent; tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchilo, fluuius de Vincentinis montibus defluens.

Bacchus, Iouis ex Semele filius, vini inuentor, vnde & pro ipſo vino poni cõſueuit. primùm Dionyſius, deinde Liber pater, mox Oſiris, & Bromius, & Lenæus. A Græcis etiam διμήτωρ dictus, quòd duas matres habuiſſe fugatur. Ferunt enim Semelen ex Ioue iam grauidam cùm ab amatore deo (qui ſe illi daturum, quicquid petiiſſet, per Stygiam paludem iurauerat) Iunonis dolo hoc ſibi munus rogaſſet, vt talis ſecum, qualis cum Iunone ſolebat, nocte vna concumberet, fulmine fuiſſe exuſtam, puerumque vtero exemptum, Iouis femori fuiſſe inſertum: quem ille poſtea maturo partus tempore, more grauidæ mulieris enixus eſt, vnde Bimater, & bis genitus Bacchus dicitur. Hunc primũ matertera eius Iuno clam nutriuit, poſtmodũ nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederũt: habuit item Silenum alumnum, qui à ruſticis captus, à Myda Baccho eſt reſtitutus. Currum ei attribuunt poetę, quem tigres & lynces ducũt, ſequitúrque Bacchantium turba. Deus vini ab Ethnicis eſt habitus, quòd primus vini vſum inueniſſet, vnde ſæpiſſimè ꝓ ipſo vino ponitur. Sacer eſt & ei caper & aſinus, eo quòd ferulæ huic ſunt grauiſſimæ, cæteris iumentis non item: quæ ſacra huic Tamariæ populo ab Indorum victoria redeunti inſtitue-

ſunt

fuerunt, actis circum torcularia choreis, quã diu ſpumarent muſta. ἀπὸ τοῦ βάζειν, id eſt, à clamando. ſolebant enim Bacchantes clamare. Hic orbem ferè terrarũ peragrauit: multas nationes domuit, Indos debellauit, & primus omnium triumphauit, vectus Indico elephanto. Diodo. Primus emere ac vendere inſtituit, & diadema regum ac triumphũ inuenit. Dictus Bacchus, vt Diodoro placet, à Bacchis mulieribus, quæ illum βακχεύοντες, hoc eſt inſanientes, & immodeſtè ſe gerẽtes, in India ſunt ſequutæ: ſiue (vt Euſtathio placet) ἀπὸ τοῦ βαχεῖν, hoc eſt, à vociferẽdo & vlulando, adiecta litera κ, quò vaſtior ille Mœnadum ſonus in ipſo dei nomine redderetur.

Baccho tẽpla hæc erecta ſunt in Aegina, Aleæ, apud Anthedonios, apud Arguios, Buræ, in Bryſea, in Bulide, Copæ, Coronæ, apud Lynethaenſes, apud Eleos, apud Epidaurios, Hæ-renſes circa Ilium montem, Larymnæ, apud Megarẽſes, Megalop. Mynſios, Orchomenios Pellinenſes, Phliaſios, Sicyonios, Tanagræos, Tegeates: Pauſanias.

Bacchæ, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, & Baſſarides, & Thyades noctu Baccho ſacrificabant alternis annis in Parnaſſo monte Bœotiæ.

Bacchæ mulieres, tertio quoque anno ad Cithæronem montem cateruatim cum Thyrſis conuenientes, vt ibi Bacchi Orgia magno cum vlulatu celebrarent. Ouidius libro nono Metamorpho.

Vtque tuo motæ proles Semelẽia Thyrſo
Iſinariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Bacchus, martyr, vnà cum Sergio ſub Diocletiano, ad Euphratem paſſus eſt. Vterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat Volater.

Bacchi & Antibacchi inſulæ in Arabico ſinu. Stephanus.

Bacelus vir quidã effœminatus totúſque luxuriæ deditus: vide Prouerb. Bacelo ſimilis.

Bacchiadæ Βακχιάδαι, dicti fuerunt qui à Corintho exules in Siciliam deuenerunt, & vrbem inter Pachynum & Pelorum ædificãtes Siculi facti ſunt. Hi à Bacchia Dionyſii filia originem duxerũt. Strabo lib. 8. de Corintho loquens, Bacchiadæ, inquit, annis ferme CC. vrbem dominatione tenuerãt & tyranni locupletiſſimi, & numero plurimi & genere clari euadentes, emporium ipſum adempto metu fructuoſum poſſedere. Ouid. 3. Metam.

Et qua Bacchidæ bimari gẽs orta Corinthi,
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

Bacẽnor, Nomen viri. 2. Machab. 12.

Bacenis ſylua ingens trans Rhenum Sueuos à Cheruſcis pro natiuo muro diuidit. nunc Nigra ſylua dicitur non longè à Friburgo & Badenſi agro.

Bachſlides, lyricus, tempore Artaxerxis Perſarum regis.

Báchylus, eccleſiæ Corinthi moderator. Euſeb. lib. 5. cap. 22.

Bacis luctatoris nomen apud Pauſan.

Bacis, v Corinthiorũ rex, regnauit annis xxxv. A quo reges Bacidæ cognominati.

Bactes Βάκχης Bacchi nomen quemadmodum & Bactes ἀπὸ τοῦ βάζειν, inclamo, vociferor: ſolent enim Baccho, hoc eſt vino madidi & mulieres Liberi patris Orgia celebrantes omnia tumultuario quodam & inconditо clamore replere.

Bactra, orum, Scythię prouincia, vltra Aſſyriam, à flumine Bactro cognominata. Virgil. lib. 2. Georgicorum,

Laudibus Italię certẽt nõ Bactra, neque Indi.

Eius prouinciæ populi, Bactri, Bactrii, & Bactriani vocati ſunt, quorum rex fuit Zoroaſtres, magicæ artis inuentor.

Bactra item, ſiue Bactrum, Plinio lib. 6. cap. 16. oppidum eſt eiuſdem regionis, Bactrianorum regum regia, & totius regni caput, ita dictum à Bactro fluuio, cùm antea Ariaſpe appellaretur. De Bactrianorum moribus memoriæ proditum eſt ab Oneſicrito, canes apud illos ali, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo, ætatéue confectos obiiciunt dilacerandos. Mulieres autem Bactrianas, ſplendido cultu & vnguentis vti, a ſeruis & ancillis multò magis, quàm viros coli, nec niſi equo inſidentes, magnóque & auri & gemmarum apparatu excultas in publicum prodire: matrimonii autem caſtitatem non ſeruare, ſed tam ſeruis, quàm aduenis promiſcue ſeſe commiſcere: nec à viris eo nomine accuſari, quibus ipſæ dominari videntur.

Bactrianum regnum olim mille vrbibus fuiſſe inclytum ferunt. Huius primus inſtitutor fuit Ceter, filius Aram. Ioſephus.

Bactros, fluuius in finibus Scythiæ Aſiaticæ, à quo Bactra regio & vrbs nomen ſumpſit. Herodot. lib. 7. Lucan. lib. 3.

Errãtes Scythiæ populi quos gurgite Bactros
Includit gelido, &c.

Bacturingeron eſt fluuius propinquus portui Patenno.

Bácuri & Bacytiani, gens Párthis & Medis vicina. Steph.

Bádacer, nomen ducis exercitus Iehu. 4. Reg. 9.

Badacum, ciuitas Noricorum, ſiue Bauarorum, hodie Salzburgenſis, à flumine quod Salezam vocant. Volaterranus.

Badad, pater Adad regis quarti in Edom. Ge. 36.

Badãias, nomen viri, 1. Eſd. 10.

Badan, nomen viri. 1. Reg. 12. Filius Vlam filii Sares, 1. Para. 7.

Bagatha, nomen eunuchi. Heſt. 1.

Bágathan, nomen eunuchi, Heſt. 2.

Badas, fluuius Syriæ: iuxta quem ſepultus eſt Memnon, Simonides poëta in Memnone dithyrambo Deliacorum. Strabo lib. 15.

Badéos, vrbs fœlicis Arabiæ,iuxta rubrum mare, Stephano.

Badiza,vrbs Britanniæ.Steph.

Bady fluuii nomen:Pauſan.

Bæa,mons Cephaleniæ, a Bęo Vlyſsis gubernatore,Stephano.

Bæaca,ciuitas Chaoniæ,Steph.

Bæbæ,oppidulum Cariæ,Steph.

Bæcyla, vrbs Iberiæ, iuxta Herculis columnas, Stephano.

Bænis fluuius eſt Luſitanię,omnium eius regionis fluuiorum longè maximus,cuius fons eſt apud Lanrabras : alio nomine vocatur Minius:Strabo lib.3.

Bęſampſa,ciuitas in Arabico ſinu circa rubrum mare,quæ domus eſt Solis.Stephan.

Bæſi,vide SCYTHOPOLIS,

Bæterræ,Galliæ Narbonenſis vrbs, olim Septumanorum (à legionis ſcilicet Romanæ numero) Colonia. Hócque eſſe verum nomen vel ex eulogio marmori, quod illic viſitur, inſculpto apparet,hiſce verbis, M.Iunio Philippo , nobiliſs.Cæſari , principi iuuentutis Septumanorum Bæterr. vel ex Græco nomine a me in antiquiſsimis manu ſcriptis Ptolemæi tabulis lecto, *Βαιτίρραι.* Quare illa Bætiræ, Bicteræ,Bleterræ,&c.tanquam corrupta prorſus meo iudicio ſunt reiicienda, vulgò *Beſiers.* De qua Pompo. Mela, Steph. Plin. lib.3.cap.4.& Ptolemæus meminerunt.

Bætharrha,vrbs Celtica Steph.

Bætharrhus,magnus vicus in Palæſtina . Steph.

Bætica, tertia pars Hiſpaniæ, ſic à Bæti flumine dicta, ab incolis autem Turdetania. Strabo. lib.3.Ea nunc Granata dicitur,à grano,quod Græci coccum vocant: quòd in ea copioſum coccum gignatur. Accipitur etiã pro Hiſpania,quod Bætis eam diuidat.

Bætis vel Betis,Bethis,aut Betys, fluuius Hiſpaniæ vlterioris, à quo Bætica , Hiſpaniæ regio dicta , quæ ab accolis Turdetana : vt incolæ Turdetani & Turduli dicuntur. Dictus Bethis *παρὰ τὸ βαθὺς*,quod eſt profundum,a in e. In eo lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis,cùm ait,

Bethys oliuifera,crinem redimite corona,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Scribitur à Stephano Bætis,cum ę diphthongo in prima : atque ab incolis etiam vocari *τίρπανς.* Is autẽ ex agro Tarraconenſi demiſſus , mediam Hiſpaniam perfluit , mox mari propinquus,lacum efficit magnum,ac demũ occidentalem intrat Oceanum.

Bætium,vrbs Cappadociæ,Steph.

Bætulon,Ptolemæo lib.2.cap.6. Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius:alio nomine Betholon.Eius irrigatione ager Barchinoẽſis lętiſſim⁹ eſt.

Bætulii nomen oppidi in eodem tractu. Plin.li. 3 cap.3.Ptol.lib.2.cap.3.

Bæus,gubernator Vlyſsis,vide BAEA.

Bagadónia,pars Macedoniæ Auſtralis.Steph.

Bagánum,Ptolemæo, Neruiorum ciuitas : alio nomine Tornacum.

Bagiſtanus mons Mediæ , apud quem Semiramis in petra ſtadiorum ſeptendecim ſuam inſculpſit effigiem , quam viri cẽtum donis venerarentur:Rhod.lib.29.cap.24.

Bagóas,lingua Perſica,ſpado dicitur.Ouid.

Quem penes eſt domina ſeruandi cura Bagoæ. Suidas ſcribit nomen proprium fuiſſe Eunuchi, quem turpiter Alexander Macedo adamauit.Proinde cùm Perſa quidam nobiliſſimus Alexandrum, eiuſque amicos muneribus cumularet , ſoli Bogoa nihil honoris detulit.Rogatus cauſam,reſpondit ſe amicos regis,non ſcorta colere. Cælius cap. 30.lib.8.

Bagoas veneno Artaxerxem ſuſtulit, omneſque regios filios, Arſene dempto,interemit. Diodo.in Alexandrum.

Bagrada vel Bagradas , fluuius Africæ propriè dictæ, qui iuxta Vticam labitur , apud quem ab Attilio Regulo,& à toto exercitu balliſtis & catapultis , ſerpens centum & viginti pedum longus occiſus eſt. Authores Plin.lib.8. cap.14.Gellius lib.6.cap.3.Strab. lib .vltimo. Lucanus lib.4,

Primaque caſtra locat cano procul æquore, [qua ſe
Bagrada lentus agit.

Bagultim Pannoniæ fluuius in Sanum influens. Plin.lib.3.cap.25.

Bahal , numero ſingulari , inquit Hieronymus: Bahalim pluraliter,Tyrorũ deus. Vide BAAL.

Bahurim,nomen ciuitatis in tribu Beniamin.2. Regum 3.

Baiæ,arum, ciuitas Campaniæ,ſecus mare ſita, à Baio Vlyſſis ſocio illic ſepulto. In huius agro aquæ calidæ ſunt , & ad voluptatem & ad varios morbos commodæ: & quia fertilitate ac copia rerum,ædificiis,littorũmque amœnitate præſtabant , magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebat. Fuit hæc vrbs temperie aeris & Romanorum frequentia,atque ornamentis ædificiorum celeberrima.Martial.ad Flaccum,

Vt mille laudem Flacce verſibus Baias,
Laudabo dignè non ſatis tamen Baias.

Horatius in Epiſtolis,

Nullus in orbe locus Baiis prælucet amœnis.

Silius,

Primores adſunt Capuæ,docet ille tepentes
Vnde ferãt nomen Baiæ,comitemque dediſſe
Dulichiæ , puppis ſtagno ſua nomina monſtrat.

Hinc ſinus Baianus, qui hinc Miſeno monte, illinc Puteolis clauditur.

Bairon,hiſtoricus,ſcripſit breuiarium rerum ab Alexandro geſtarum.Suidas.

Baius , Vlyſſis ſocius , in Campania ſepultus , à quo Baiæ in Cãpania dictæ, Authore Seruio.

Bala,nomen ciuitatis in tribu Simeon,Ioſue 19, 1.Paral.

ſ.Paral. 4. Ancilla item Rachel vxoris Iacob, Gene.29. vxor item Nephthali,1.Paral.7.

Bala,nomen vrbis,quæ Segor,item Saliſſa, ſiue Vitula conterminans in ſacris literis dicitur, Gene. 14. Eſt & filius Azaz filii Semma filii Ioel,1.Paral. 5.

Balaam, filius Beor ariolus, Num. 22. Ioſue 13. Eſt & nomen ciuitatis,1.Paral.6.

Balaan,filius Eſer filii Seir Horrhæi,Gene.36.

Balàmir,Hunnorum rex,anno 336.

Balbinus, conſul,tempore Iulii Cæſaris.

Balbínus,conſul, tempore Antonini imperatoris IIII.

Balac,filius Sephor,Num.22.

Balach, Parthorum rex, Balduinum cum magna procerum militúmque parte cepit, Carras in carcerem conieeit.Blond.Aemil.

Baladan,nomen viri,4.Reg.20.Iſa.39.

Balan,filius Iadihel filii Beniamin.1.Paral.7.

Balanam, filius Achobor, ſeptimus rex Edom, Gene.36.1.Paral. 17.Heb.Baal-hanan.

Balaneæ, ciuitas Phœniciæ, quæ nunc Leucas appellatur.Steph.

Balanus,vrbs in Epiro.

Balan teſte Pauſania Cyrniis exules dicuntur: quod nomen Sardiniam incolentibus adhęſit, qui illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes.

Balbina, virgo Romana & martyr Quirini, liberata à ſtrumæ vitio per Alexandrum pontificem,ſepulta in via Appia iuxta patrem:qui ambo ſub Traiano ſunt paſsi.Volaterranus.

Balbûra vrbs Lyciæ.Stephan.Vide BVBO apud eundem.

Balbus Cornelius,Vide CORNELIVS.

Balbus mons Aphricæ, inſignis latebra Maſiniſſæ regis à Syphace ſuperati: eſt enim fontibus abundans & paſcuis agróque Carthaginenſi vicinus.

Bàlcea,vrbs circa Propontidem.Steph.

Balchus fluuius eſt Colchorum.

Baldad,nomen viri.Iob.8.

Baldequinus, Damaſci rex, à Balduino ſuperatus.Blond.

Baldrâca,puella generis obſcuri, peregrinæque conditionis, quamuis multarum rerum ob paupertatem indigua, noluit tamẽ corporis ſui facere copiam Othoni imperatori. Volaterranus.

Balduinus de Burgo,Francus,II Hieroſolymorum rex,annò M.CXIX.

Balduinus III,Falconis filius,Hieroſolymorum V rex.

Balduinus Flandrenſis, Græcorum imperator, anno M.CCI.

Baldu ínus,Flandrię comes,ex vulnere diẽ clauſit extremum.Gagni.lib.6.Polyd.lib.15.

Balduinus IS, admodum puer patri ſuffectus, cui nondum per ætatem idoneo Ioannem Brennum, Italia euocatum, Hieroſolymitanum regem nomine ſolùm,coadiutorem dedere.Blond.libro 7.decad.2.Aegna.Volater. libro 23.Aemil.libro 7.

Balduinus,Tarſis dominus.Blond.Emil.

Baldus,vrbs Phœniciæ.Steph.

Baleàres, duæ inſulæ ante Hiſpaniam, 30000 paſſuum interuallo à ſe inuicem diſtantes: quarum maior,quæ Orientem ſpectat,10000 paſſuum longitudinem habet,circuitum autem paſſuum 480000 cuius præcipua oppida olim fuerunt Palma & Polentia. Alterius in 60000.tantum paſſuum longitudo extenditur,circuitus autem in paſſuum 50000.Dictæ Baleares,(vt quidam volũt) à Balco quodam Herculis comite,ibi relicto.Aut certè ἀπὸ τοῦ βάλλειν, hoc ẽſt,à iaculando. propterea quòd fundæ & iaculationis Baleares peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus lib.3.cap.8.eam hiſce in inſulis obſeruatam fuiſſe conſuetudinem, vt eſurientibus filiis, à matribus ientaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius funda deieciſſent. A Græcis dictæ ſunt γυμνησίαι, eò quòd nudi aliquandiu vitam egiſſe dicãtur, nec veſtibus vtentes, nec calceis.In hiſce inſulis tantus olim cuniculorum prouentus fuit,teſte Plinio libro 8.cap.55. vt in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. Hodie ab Hiſpanis, quorum imperio parent,Maiorica & Minorica appellantur.

Baleares,etiám dicuntur incolæ harum inſularum:inde fit poſſeſſiduũ Balearis,& Baleare. Virg.lib.1.Georg.

Stupea torquentem Balearis verbera fundæ.

Balech,vrbs à Salomone ædificata.Ioſeph.

Baleſium,maritimum Italiæ oppidum,non procul à Brunduſio.Plinius lib 3.cap.11.

Bâleus, qui iuxta Euſebium Xerxes, ſiue Balaneus, VIII Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Baliàrdus, philoſophus Peripateticus, Pariſiis floruit, ab orthodoxis tamen in quibuſdam aberrans,à quibus nec per ſynodum iuſſu regis Ludouici huius gratia coactam,auelli potuit: quin in hoc loco deſerto cum ſociis nonnullis omne æuum abſtinendo exegit. Volaterranus lib.22.Plat.Aemil.

Balgius Germaniæ fluuius eſt è montibus Sarmatum ſcatnriens.

Balias, ſiue Balius (nam & in Græcis quibuſdã codicibus Βαλίας legitur,in aliis Βάλιος) vnus ex equis Achillis, à balio colore ita dictus. commemorat autem Homerus lib.16. Iliad.tres Achillis equos, quorum duos Baliam & Xanthum immortales fingit, ex Zephiro vento & Podarge Harpyia prognatos: tertium autem mortalem,nomine Pedaſum.

L.Baliênus,auunculus Catilinæ,Lucretium Aſellam,conſulatum,contra voluntatem Syllę,

I.i.

ad perturbandum ciuitatis ſtatum petētem occidit, iuſſu Syllæ tunc Dictatoris, accuſatus poſtea, ac damnatus. Pædian.

Balmienſes in Latio populi, qui aliàs Tribulani dicuntur Plin.lib.3.cap.5.

Balis, vrbs Libyæ, iuxta Cyrenen, dicta, quòd Balis deus in ea coleretur. Steph.

Balla, vrbs Macedoniæ. Steph.

Ballio lenonis nomen apud Plautum, à quo lenones in hiſtoriis Balliones dicuntur.

Baliſta mons eſt Galliæ Ciſalpinæ ſitus apud Ligures.

Balœum, vrbs Macedoniæ Steph.

Baloth, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ.15.

Balſa, Luſitaniæ ciuitas Ptolemæo, alio nomine Tauilla. Item numeratur inter Cyrenaicæ regionis oppida.

Baal-ſaliſa, Nomen loci. 4. Reg. 4.

Balſaſar, Filius Nabuchodonoſor. Dan. 5. 7. 8. Secundū Ioſephum, filius fuit Euilmerodach.

Baltaſſar, Nomen prophetæ, qui & Daniel dicebatur. Dan. 1 5.

Baltáſſar, v i r i Babyloniæ rex, regnauit an. v.

Baltia, inſula in mari Germanico.

Balyra fluuius in Peloponneſo ita dictus à Lyra quam Thamyris Philemonis filius & Nymphę Argiopes abiecit in Parnaſum montem: ex cuius ictu fluuius ortus eſt. Rhod. libro decimooctauo cap.7.

Bamâal, Filius Ioſaphat filii Heber filii Bariæ 1. Paral.7.

Bamba, Hiſpanię rex, regnauit annis i x, mēſe 1.

Bambalio cognomen eſt apud Cic.3. Philip. ignobilis cuiuſdam hominis ab hæſitantia linguæ & ſtupore cordis, Vide Cæl.Rhod. libro 13.cap.2.

Bambôtum, flumen Mauritaniæ, crocodilis refertum. Plin.lib.5.cap.1.

Bambyca, Meſopotamiæ vrbs, quam Edeſam & Sacram vocant. in ea Artagatam Syriam deā colunt. Strab.lib.16.

Bambyca, ciuitas cum Romanis legionibus, à Sapore Perſarū rege capta, cæde facta. Amm. libro 20.

Bambyce, vrbs Syriæ Cœles, alio nomine Hieropolis dicta. Plin.lib.5.cap.1.

Bamoth, Nomen vallis. Num.21.

Bamoth-baal, Nomen ciuitatis in tribu Dan. Ioſue 13.

Bana, Syriæ fluuius aliàs Albana dictus.

Baana, Filius Moſa filii Zamri.1.Paral.8.9.

Banaia, Nomen viri, 2.Reg.23. Nomen principis cuiuſdam, 1.Paral.4.15, 2. Parali. 31. Pater item Phelthiæ, Ezech.11. Filius Ioiadæ, 2.Reg.8.

Banâſa, Romanorum colonia in Africa, Valētia cognominata. Plin.lib.5. cap.1.

Banaurides, inſulæ Tuſciæ, a Banauro filio Aiacis. Steph.

Banauſi ſeruorum genus manuum opera vētium. Cæl.Rhod.lib.25.cap.13.

Banda fluuius in Syria.

Bane, nomē ciuitatis in tribu Dan. Ioſ.19. Quāuis putem legendum Bani-barac, vt vnius ciuitatis nomen ſit, non duarum, quum Hebræis iungantur.

Bânea, ſiue Baneas, Nomen viri, 1. Eſd.10.

Bani, Nomen viri. 1. Eſd.10, 2. Eſd.9.

Banni, Nomen viri, 2. Reg.23. Filius Somer filii Moholi, 1. Paral.6

Baninu, Nomen viri. 2. Eſd.10.

Baniſæ, vel Baſaniſæ, populi Thraciæ. Steph.

Banna apud Italiotas rex dicitur aut maximus magiſtratus, apud Bæotios mulier. Rhod.lib. 15.cap.17.

Banna fluuius Hyberniæ in Borealem Oceanū decurrens.

Bântia, vrbs Italiæ. Steph.

Bantii, populi Thraciæ. Steph.

Banúrri, Getuli, incolæ Tingitanæ prouinciæ. Plinius libro 5.cap.2.

Baptæ, Athenis erant ſacerdotes Cotytûs, impudicitiæ deæ, cui nocturna ſacra peragebant, ſaltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti autem ſunt Baptæ, ἀπὸ τοῦ βάπτειν. quòd qui ſacris illis initiabātur, aqua calida tingerentur. Iuuenal. Sat.2.

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In hos Eupolis comœdiam cōſcripſit, quam ab illorum nomine Baptas appellauit, in qua mollitiem eorum & libidinem depinxit. Quā ob cauſam ab illis in mare præcipitatus eſt & ſubmerſus. Vide plura de his apud Suidam, & Politianum Miſcellaneorum cap.10.

Baptiſta prima Baleatii Piſamicuſis principis filia & Guidonis Vrbinatium comitis vxor fuit: hæc cum doctiſſimis viris plærûque magna ſui laude diſputauit: libros quoq; de humana fragilitate ſcripſit ac de vera religione.

Baptus apud Dareſios eſt fluuius.

Bara, Nomē alterius vxoris Saharaim.1.Paral.8.

Bara, rex Sodomæ. Gen.14.

Baraa, Nomen viri.1.Paral.8.

Barabanes, vel Vararanes, Perſarum rex, regnauit annis x x, Chriſtianos perſequutus eſt. Hinc Romanos inter & Perſas bellum obortum. Tripart.hiſt.lib.11.cap.13.

Barabas, Nomen inſignis cuiuſdam latronis. Matthæi 27.

Barábbas, Syra dictio, qua ſignificatur filius patris: ex bar, quod eſt filius, & abba, pater, Sedul. Tūc coluere Bahal, tūc elegere Barabban.

Barac, Nomen ciuitatis in tribu Dan, Ioſ.19. Vide a A N E. Filius Abinoem, Iudic.4.

Barace, inſula Gedroſiæ. Steph.

Barach, Nomen viri proprium, quod ſignificat fulmen.

Baracha, Nomen viri.1.Paral.12.

Barachel, Nomen viri. Iob 32.

Barâchias, Pater Zachariæ prophetæ, Zacha.1, Filius Moſollamoth, 2.Paralip.28. Filius Zoroba-

robabel filil Phadaiæ,1.Para.3.

Baràcum, Cyrenes oppidum. Plin.lib.5.cap.5.

Baracûra,Indiæ emporium extra Gangem.Ptolem.bodie Bangella, ciuitas fœcundiſsima,& regnum latiſſimum.

Barad,Nomen loci in deſerto Sur.Geneſ.16.

Baragâſa, Aethiopię oppidũ, de quo Plin.lib.6. cap.29.ſic ſcribit, Aliqui vnũ Aethiopiæ oppidum vltra ponunt in littore Baragaſa.

Baraia,filius Semei.1.Paral.8.

Baralz, dux exercitus Iſrael, Iabin Cananæorum regem vicit, qui Iſraelem x a annos oppreſſerat.Iudic.4. Ioſeph.lib.5.cap.6.

Baramalacum, Nabathæorum in Africa oppidum.Plin.lib.6.cap.28.

Barâſa,Nomen ciuitatis Galaad.1.Machab.5.

Baràthra,locus prope Caſium.Steph.

Barathrũ, Diomedi, locus eſt Athenis in quem damnati præcipitabantur. Alii nomen eſſe loci aiunt in Aegypto profundiſſimi. Eſt & generale nomẽ apud Græcos pro quouis loco cauo & profundo.Hoc etiam nomine appellantur terræ cauitates quæ fluuios hauriunt aliis in locis rurſum emerſuros.

Barbaliſſus,caſtellũ in Oriente, muris cinctum, Stepbano.

Bàrbara, virgo Nicomedienſis, Dioſcori nobilis viri filia,à quo in turrim eſt cõiecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnibus probris nudatam, conuerberatumque corpus, ab eodem ad præſidem ducta iugulatáque in eadem vrbe ſub Maximiliano: demùm Venetiis(quò tranſlata eſt)condita.Volaterranus lib.4.

Barbara Sigiſmundi imperatoris vxor fuit, quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quòd voluptatum gaudia non guſtaſſent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram alıam vitam poſt hanc quam viuimus.

Barbaria inſula Gangetis Indiæ fluuii, vt ait Ptolemæus: eſt & regio iuxta Arabicum ſinum,vnde & mare Barbaricum.Steph.

Barbàrium, Hiſpaniæ promontorium ad Tagum fluuium.Strabo lib.3.Alii ſcribunt Barbaricum.

Bàrbarus,non gentis,ſed vocis nomen eſt. Stephan.item nomen fluuii Indici Oceani.

Barbaſtenes mons eſt Laconum non amplius x. M. paſſuum a Lacedæmone diſtans.

Barbàrus,conſul,collega Reguli, anno ab vrbe condita 909.

Barbatnla, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, & fluuius hoc præterfluens.Plin.lib.3.cap.1.

Barcànii,populi Hyrcanis vicini.Steph.

Barce, aridæ Lybiæ metropolis, ſic dicta à regina eorum Barce, à qua Barcei populi. Cæterùm, hæc vrbs in ſolitudine ſita eſt, eóſque populos corrupto ſermone Aphri Baracianos vocant.Hi ſunt qui locorum qualitatibus diuerſis nominibus appellantur, & a Mauritania per Aphricam & Aegyptum,Palæſtinamque & Phœniciam, & Cœlo-Syriam & Oſroenem, Meſopotamiam atque Perſidem tẽdunt ad Indiam.

Barce, ciuitas Pentapoleos, bodie Ptolemais. Claudianus,

Diſſidet occiduis,quod diſſuadet arida Barce.

Vide Stephanum & Strabonem.

Barce, nutrix Sichæi, dicente Virgilio libro Aeneid.4.

Tum breuiter Barcem nutricẽ affata Sichæi.

Barce, regina Libyæ, a qua ciuitas quædam dicta, Tortellius grammaticus.

Barcæi,populi Carthagini propinqui.Seruius.

Barcênis,Germaniæ ſylua trans Rhenum, Sueuos à Cheruſcis diuidens: nunc Sylua nigra, haud procul a Badenſi agro.Volaterranus.

Bacca cognomen Amilcaris patris Annibalis, primam ſecundum filium gloriam inter duces Pœnos obtinuit. Primus in Italia Romanorum impetum, qui multas inflixerant reipublicæ clades, diutius quam par erat, ſuſtinuit.Liuius.

Barchochabas,Iudaicæ factionis princeps,Chriſtianos niſi negarent Chriſtum, ad ſupplicia traxit.Euſeb.lib.4.cap.8.

Barchûſa,parua ciuitas Phœniciæ.Steph.

Barcino, colonia Fauentia, ciuitas eſt Hiſpaniæ Tarraconẽſis celebratiſſima. Plin. lib.3.cap.3. in deſcriptione Hiſpaniæ citerioris.

Barcinona,Hiſpaniæ ciuitas, quæ à Carolo defecerat, iam olim à Francis recepta.

Barctus fluuius eſt circa fines Scythiæ à quo & reges & populi duxerunt nomen.

Barderâte, vrbs Galliæ Comatæ ad Apẽninum. Plin.lib.3.cap.5.

Bardeſanes,hiſtoricus Babylonius, in duo dogmata apud Indos gymnoſophiſtas diuidit, quorum alterum appellat Bragmanas, alterum Samaneos: tantæ continentiæ,vt vel pomis arborum iuxta Gangem fluuium, vel publico orizæ & farinæ alantur cibo: & cum rex ad eos peruenit, adorare illos ſolitus eſt. Hic doctrina cæleſtium, omnium Chaldæorum excellentiſſimus fuit.Euſebius lib.6. Pręparat.Euãg. Aduerſus Marcionem patria lingua ſcripſit: ſed & Grece ad Antoninum,ſub quo fuit, librum de Fato, aliaque complura. Euſebius lib.4.

Bardi,vates in Gallia aut magi,aut philoſophi, fortium virorum res geſtas decantare ſolebant.Lucan.lib.1.

Vos quoque qui fortes animas, bellóque peremptas

Laudibus in longum vates dimittitis æuum:

Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Bardines,fluuius iuxta Damaſcum.Steph.

Bardillus, Illyricorum rex, à Philippo victus, anno a diluuio 1947.

Bardoculus veſtis Gallica quæ cuique tempori erat idonea, cum qua milites imbrium tempore iacebant in caſtris & agris ruſticis.

Barduli, Cantabrorum in Hiſpania populi, qui & Turduli & Tapari, Plin.lib.4.cap.22.

Bardus, apud Celtas regnauit, qui inuentione carminum & muſicæ apud illos inclytus fuit. Beroſus.

Bardus iunior, Celtarũ rex anno à diluuio 514.

Barêa, oppidum Hiſpaniæ citerioris, Bæticæ tamen adſcriptum. Plin.lib.3.cap.3.

Bared, Filius Suthalæ filii Ephraim.1.Para.7.

Barêne, vrbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Steph.

Baretium, regio ad mare Adriaticum. Steph.

Bargaſa, vrbs Cariæ, à Bargaſo filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Herculis filius perſecutus eſt. Steph. Vide CYARDA.

Bargeni, populi Africę ex Troglodytis. Plin.lib. 6.cap.29.

Bargus, Thraciæ fluuius in Hebrum cadens. Plin.lib.4.cap.11.

Bargúſii, populi occidentales, iuxta Iberum fluuium. Stephanus.

Bárgyla, Aſiæ minoris vrbs, & in Caria. Plin.libro 5.cap.20.quæ

Bargylia, ſiue Bárgylos, ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegaſus occidit: vnde Bargylici, & Bargylitici campi, vel Bargyletæ incolæ, & ſinus Bargylicus. Steph.

Bárgylus, mons in Aſia. Plin. in deſcriptione Syriæ, cap.20.lib.5.

Bária, Filius Semeiæ filii Secheniæ.1.Paral.3.

Baria, Filius Aſer filii Iacob., 1.Para.7.8.23. qui Beria Geneſ.46.dicitur.

Báriesu, cognomen pſeudoprophetæ. Act.13.

Baris, ciuitas Phrygiæ, Ptolemæus ait eſſe oppidum in Piſidica Pamphiliæ præfectura: ſignificatque id nomen apud Græcos habitationum frequentiam, vſurpantque id ſacræ interdum literæ pro ædibus eburneis. Nam & poetæ elephãtos Baros vocant. Preterea quidam Indiæ fluuius Baris dicitur.

Baris etiam lingua Aegyptia ſignificat cymbam quæ vectat cadauera Ægyptia ad ſepulchra. Propertius. Baridos & contis roſtra Biburna ſequi: alio nomine dicitur Epibatra.

Baris, locus Piſidiæ, in Pamphilia, authore Plinio, libro 5.cap.31.

Baris, Steph. eſt ciuitas: ſignificat etiã domum.

Barnabas, nomen viri Act.4.

Barnichius, fluuius Peloponneſi, in Alpheum ingrediens, ante Enipeus dictus, Homerus in in Odyſſ. Strabo.lib.8.

Barnus, Barnutius, oppidum Macedoniæ, prope Heracleam. Strabo lib.7.

Barra, oppidum Orobiorum in Italia Tranſpadana, regione vndecima Plin.lib 3.cap.17.

Bárrium, Apuliæ oppidum, quod Plinius dicit antea Iapygem vocatũ a Dædali filio Iapyge.

B A

Bárſabas, Nomen viri. Act.1.

Barthabaces, Cybeles ſacerdos de qua Plut. in Mario: Per ea tempora adueniens Barthabaces magnæ matris ſacerdos, nunciauit deam in templo Adelocutam victoriam prædixiſſe.

Barthgadoth, Filius triſtitiæ, vt timor Martis.

Barthimæus, beatus Hieronymus dicit corrupte legi, ſcribi autẽ debere Barſemæus: quod Syriace interpretatur filius cæcus, vel filius cæcitatis. Nomen cæci cuiuſdam a natiuitate, quem IESVS ſanauit. Marc.10.

Bartholomæus, nomẽ Apoſtoli. Matt.10. Luc.6.

Baruch, Filius Neliæ. Ierem.32.

Barum, oppidum Italiæ à Saracenis obſeſſum.

Barulũ oppidũ Apuliæ eſt quod aliquãdo à Gallis obſeſſũ tãta fame laborauit, vt milites detractas ſcutis pelles aqua emollitas abſumerẽt herbiſque (quaſcũque reperirẽt) veſcerentur.

Barutum, oppidum à Soldano incenſum, & ſolo æquatum, anno 1290.

Barûtus, vel Barútum, Vide BERYTOS.

Barygáza, inſigne emporium Gedroſiæ. Steph.

Baryne Romana fuit meretrix de qua Horat. Vlla ſi iuris tibi peierati pœna Baryne nocuiſſet vnquam, Dẽte ſi nigro vel vno turpior vngui crederent.

Barzaith, Filius Melchiel filii Baree filii Aſer filii Iacob.1.Paral.7.

Bárzanes, Aſſyriorum rex, in Armenia à Nino ſuperatus.

Baſa, ISI Iudæorũ rex, regnauit annis XXIIII. impius omnem familiam Hieroboan & Nadab interfecit.3. Reg.15. Ioſeph.lib.8.cap.8.

Baſabocátes, populi Aquitaniæ, Plinio cap.19. lib.4. Pictonibus iuncti.

Baſma Filius Melchiæ filii Athanai.1.Paral.6.

Baſan, Regio Og regis, quæ paſcuis ac nemoribus abundans, cecidit in ſortem dimidiæ tribus Manaſſe, Eſa.2. Nume.21. quæ & Hauothiair, Deuter.3. dicitur, & Terra Raphaim.

Baſaniſæ, alias Baniſæ, populi Thraciæ. Steph.

Baſanus, Sicambrorum rex, frater Heleni, regnauit annis XXXVI.

Baſcath, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15. appellatur & Beſecath.

Baſcana, Nomen loci.1. Mach.13.

Báſemath, altera vxor Eſau, Gen.26. Filia item Salomonis, 3.Reg.4.

Baſera, vrbs Phœniciæ. Steph.

Baſilea, Rauracorum Auguſta Germaniæ nobilis vrbs, ad Rhenum ſita, non procul ab Argentorato.

Baſilei Sarmatæ, cognomento Iapyges & Vrgi, e quibus pars maxima Nomadibus, id eſt, paſtoribus conſtat: pauci agrorum colendorum ſtudio tenentur. Vtranque Iſtri ripam incolunt. Strabo lib.7.

Baſileus fluuius inſulæ Cypri, prorumpens in mare Syriacum.

Baſilia, inſula Ponti (vel in Oceano ſeptentrionali)

nali) Xenophonte Lampſaceno, à littore Scytharum tridui nauigatione, inſulam eſſe immenſæ magnitudinis Baltiam, quam Pytheas Baſilium nominat Plin. cap. 13 lib. 4.

Baſilicus ſinus, maris Ioniæ adiacentis eſt. Plin. lib. 5. cap. 29.

Baſilidæ, Pompo. li. 2. populi Scythiæ Europæ, ab Hercule & Echidna originem ſumpſerũt.

Baſilides, hæreticus Alexandrinus, trecentos ſexaginta quinque cælos eſſe credidit, quo dierum numero annus includitur: huius ſectatores dicti ſunt Baſilidiani.

Baſilis, ciuitas Arcadiæ. Steph. & Pauſan.

Baſiliſcus, à ſorore Auguſta, quia imperator aberat, in regali ſolio poſitus, M. filium Cæſarem fecit. rediens è Syria Zeno, ius ſuum repetens, Baſiliſcum cum filio relegauit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Pompon. Procop. lib. 3. de bel. Vandal.

Baſiliſcus, ſerpens, candida in capite macula, velut diademate quodam, acutiſſimum habet caput, os rubeum, oculos & colorem ad nigredinem vergentes: ſibilo omnes fugat ſerpẽtes, frutices afflatu necat, exurit herbas, rumpit ſaxa, homines à ſolo aſpectu interimit, muſtellarum virus exitio eſſe perhibetur. Mantuanus,

Natus in ardenti Libyæ Baſiliſcus arena,
Vulnerat aſpectu, luminibuſque necat.

Baſilius Cæſarienſis, Gregorii Nazianzeni, & Ioannis Chriſoſtomi temporibus floruit. Is Cæſareæ Cappadocum præſul factus, miſſus eſt à Valente, qui Arianis fauebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incœpto deſiſtes. Itaque vna nocte, vxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia inſuper paruula extincta, Valẽs miſit ad Baſilium, vt precibus ad Deum fuſis, ipſe ſaltem ſeruaretur. Ex hiſtoria Ruffini.

Baſilius Ancyranus præſul, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum de virginitate librum, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Conſtantino, in parte Macedoniæ cum Euſtathio & Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, præſes Ciliciæ, ſub Anaſtaſio principe floruit, haud abſimilis primo & abſtinẽtia & vitæ inſtitutis, ſcripſit cõtra Archelaum quẽdam presbyterum Colonienſem. Suidas.

Baſilius, Aſiæ fluuius intra Euphratem & Tigrin fluit. Strabo lib. 16.

Baſilius, Amaſiæ Ponti epiſcopus, martyrio coronatus, anno CCCXXI.

Baſilius & Conſtantinus fratres, XV. Conſtant. imperat. imperauerũt annis LIII. Syriam imperatores populati ſunt: Cretam pulſis Saracenis receperunt. Blond. lib. 3. decad. 2.

Baſilius Macedo, x. Cõſtantinopoli imperator, imperauit annis XVII.

Baſilius, cõſul, Viuiani collega, an. ab vrbe 1213.

Baſilius iunior, conſul, ſolus, anno ab vrbe 1233.

Baſilius, vnus ex interfectoribus Cæſaris, Appiano. Lucanus,

Baſilium videre ducem noua furta per æquor.

Baſilius, pirata etiam fuit.

Baſinni, populi Arabiæ. Steph.

Baſiſtani & Baſtuli, populi, à quibus Hiſpaniæ pars, quam Baſiſtanorum ſeu Baſtulorũ appellant. Strabo libro 3.

Baſorópeda, regio Medorum, Armeniæ contributa. Strabo libro 11.

Baſſarèus, Bacchi cognomen, à ſpecie veſtium, quibus miniſtræ eius vtebantur in ſacris: quæ & Baſſarides nuncupatæ erant. Bocatius. Alii vero Baſſareum, à βάζειν vocãt, quod clamare ſignificat. Horatius,

Non ego te candide Baſſareu
Inuitum quatiam, &c. Ea autem veſtis vſque ad pedes fl... at. Stat.
Si decet aurata Bacchũ veſtigia Palla vertere.

Et à Baſſareo, Lydiæ loco, cognominata eſt, vbi conficiebatur.

Baſſaris, Baſſarei, hoc eſt Bacchi ſacrificula. Perſ. ſat. 1. Et ſectum vitulo caput ablatura ſuperbo Baſſaris.

Baſſaris veſtis genus demiſſa vſque ad talos qua in Bacchi ſacrificiis vtebantur ſacerdotes.

Baſſaris, vacca mulſaria. Perſius,

Et raptum vitulo caput ab latura ſuperbo Baſſaris.

Baſſiànus, Syracuſanus, Romam ſtudiorũ cauſa miſſus, vbi Chriſtianus factus, Rauennam inſectante patre fugit. Inde Laudenſis præſul electus, ibidem nonagenarius deceſſit. 14. Calend. Februar. emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantem adiit, mortique interfuit. Volaterranus.

Baſſiànus Antoninus, XI imperator, anno ab vrbe 957.

Baſſiànus Antoninus, CCII imperator, anno ab vrbe 960.

Baſſus, poeta Epicus, Quintiliano, vehementi ingenio, quem ſenectute immaturum fata præuenere, quemadmodum & Valerio Flacco contigit.

Baſſus, cui nomẽ Aufidio fuit, hiſtoricus, Quintiliani temporibus bellum Germanicum ſcripſit.

Cæſius Baſſus, lyricus, in prædiis ſuis ardentę Veſeuo, & late vagantibus ignibus cum villa ſua flagrauit, quem Quintil. ſe vidiſſe ait.

Baſſus & Sextius Niger, Romani, de medicina Græcè ſcripſerunt. Volat.

Baſſus, martyr, ſub Decio clauis ferreis cõfixus.

Baſſus, cõſul, Gẽtiani collega, anno ab vrbe 963

Baſſus, conſul, collega Aemiliani, anno ab vrbe 1011.

Baſſus, conſul, collega Quintiliani, anno ab vrbe 1041.

Baſſus, cõſul, collega Ablabii, anno ab vrbe 1083

Baſſus, conſul, collega Philippi, anno ab vrbe 1161.

Baſſus, conſul, collega Antiochi, anno ab vrbe 1184.

Baſtanabus, portus Arabiæ. Steph.

Baſtali dicuntur quidam equites. Cæl.Rhod. lib.21.cap.31.

Baſtarnæ, Baſternæ, populi Europę in Sarmatia, intra terram ſunt Tyrrhegeus proximi, ferè ex Germanis originem ducentes, plures in vicos nationeſque diuiſi. Nam Atmoni quidã dicuntur atque Sydones: qui verò Peucen Iſtri inſulam habitant, Peucini. Rhoxani verò magis ad Aquilonem ſpectant, inter Tanaim & Boryſthenem campeſtria paſcuntur. Strabo 7. Stephanus.

Baſtetani populi ſunt in Aegypto quibus permutatio in more eſt nummorum loco, Aegyptiorumque ritu ægrotos producit vt à prætereúntibus quos eiuſmodi quidpiam infeſtarit, aliquid ſalutaris afferatur.

Baſtinæ, gentis nomen, quę ſpe prædæ, Hiſtrum tranſire volens (frigore enim glaciata erat) ſubmerſa eſt, pauci euaſerunt. Eutrop. lib. 4.

Baſtuli, Bæticæ Hiſpaniæ populi prope Turdulos, quorum oppida ſunt, Sexi, Abdera, Illurgis, Obulcho, quod & ab Hiſpanis Vbida. Item mons Calpe circuitu quidem non magnus, cæterùm adeo erectus vt procul aſpicientibus columnæ effigiem referat. Strabo lib.3. Ptol. lib.2. cap.5. Plin. lib.3. cap.1. & 3.

Baſuli, populi Libyæ.

Bata, Aſiæ vicus, & portus vbi Sinope vrbs, Auſtrum verſus, huic oræ plurimum videtur opponi. Strabo lib.11. Ptol. lib.5. cap.9.

Batala, antiquiſſimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis a Liuio cõmemoratum.

Batalus, tibicen Libycus, laſciua & vinolenta carmine complexus eſt, fecitque adagio locum, Batali ſimilis. Cælius ait hunc primum omniũ calceis fœmininis in ſcena vſum fuiſſe artemque tibiarum omnino mollitie deprauaſſe, a quo fluxos & parum viros Batalos vocant: tale fuit Demoſtheni cognomen.

Batali pro Batauis, corrupte legitur in Græco Plutarchi codice, in vita Othonis.

Batana, locus iuxta Euphratem, Stepha. Vide ACBATANA apud eundem.

Batanæ, vel Batanea, vicus Syriæ, Stephano. Vide BETHANIA.

Batauí, Germaniæ populi, Plin. Rhenum accolentes: in eadem prouincia Nemetes, Tribochi, Vangiones, Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batauique truces, quos ære recuruo Stridentes acuere tubæ.

Hos Auricomos Silius appellat. Iuuenalis, Hic petit Euphratem iuuenis, domitorque Batauí.

Corn. Tacit. de ſitu Germaniæ, Omnium harum gentium virtute præcipui Batauí, non multum a ripa inſulam Rheni colunt. Cattorum quondam populus ſeditione domeſtica in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperii fie et Manet honos, & antiquę ſocietatis inſigne. Nam nec tributis cõtemnuntur, nec publicanus atterit. Exempti oneribus & collationibus, & tantum in vſum præliorum ſepoſiti, velut tela atque arma bello reſeruantur. Hæc ille. Fuerunt autem Batauí olim craſſitiæ & ſtupiditatis notati: quo fit, vt Auris Batauа, prouerbio dicatur de craſſo, ſtupido, & nullius iudicii homine. Vide Eraſmi adagia. Vulgo *le pays de Hollande*.

Batauia, Germanię prouincia, quæ nunc Bauaria, aut Hollandia dicitur: & Batauium, oppidum, a *βαθὺς*, quod altum ſignificat.

Batauodurum Ptolemæo Batauorum oppidum ad Rhenum fluuium, inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes epiſcopales vltra Noueſium in finibus ducatus Cliuenſis ſitum, cuius meminit Tacitus Annalium lib. 21. Creditur idem eſſe cum eo quod in agro Traiectino hodie Vicum appellat.

Bate, pars tribus Aegeidis. Steph.

Batéa, filia Teucri, Scamandri fluuii filii, vxor Dardani. Diodorus libro quinto. Vide Stephanum in DARDANO.

Batetra, vrbs Ligurum. Steph.

Bathillus, adoleſcens, Samius, ab Anacreõte poeta Teio dilectus. Horatius in Epodis, Ode 14.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathillo Anacreonta Teium. Hic Pantomimus fuit: vnde Iuuenalis,

-Molli ſaltante Bathillo.

Alium præterea Theudontius enumerat, quẽ Phorci & marini monſtri filium fuiſſe dicit. Itẽ Bathillus poeta tragicus inſignis, in comœdiis non æque fœlix.

Bathuel, Filius Nachor ex Melcha, Gene. 22. Nomen ciuitatis tribus Simeon, 1. Paral. 4.

Bathycles vir quidã diues ſed ſordidus ſibique viuẽs: vnde natum prouerb. Bathyclis calix, in eos qui diuites cũm ſint, ſibi tamẽ viuunt.

Batiæ ciuitas eſt mediterranea Epiri. Strabo libro ſeptimo.

Bátia, Ilii tumulus in Troade. Strabo libro 13. Batida etiam dictus a Batea quadam, vel ἀπὸ τοῦ πάτου, id eſt pabulo equorum, vel à Batis, id eſt, rubis. Steph.

Batina, vel Bantina, oppidulum Apuliæ. Horatius 3. carminum, Ode 4,

-ſaltuſque Batinos & aruum
Pingue tenent humilis ferenti.

Batnæ, ciuitas Orrhoenæ. Steph.

Bato, Sinopenſis, de rebus Perſicis ſcripſit. Strabo.

Baton Amphiarai auriga: Polyb.

Batrachus, ſculptor. Plin. lib. 36. cap. 5, Nec Sau-

ron atque Batrachum obliterari conuenit, qui fecére templa Octauiæ porticibus incluſa, natione & ipſi Lacones.

Battiades, Callimachus, a Batto patre. Ouidius in Ibin,

Nunc quo Battiades inimicū deuouet Ibin:
Hoc ego deuoueo téque tuóſque modo.

Battis, puella, quam Philetas poeta elegiographus ſuis carminibus celebrauit, Ouidius libro primo Triſt.

Nec tantùm Coo Battis amata ſuo.

Batton, comicus, cuius fabulas refert Suidas.

Battus, Cyrenes in Africa cōditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Strabo lib.17. Significat autem regem lingua Libyca. hic linguæ vſque adeo impeditæ fuit, vt verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit.

Battus, paſtoris cuiuſdam Pylii nomen, quem Mercurius in Indicem cōmutauit. Nam cùm Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boues quaſdam, quæ longius proceſſerant, furto abactas in ſylua occultauit, Battóque cuidam equarum cuſtodi, à quo vno viſus fuerat, mandauit, ne cuipiam illud furtum indicaret. quod vt libentius faceret, vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius verò abiens, vt hominis experiretur fidem, ſumpta alia figura, paulò pòſt ad eum redit, rogans an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicénſque, ſi indicaret vaccam ſe illi cum tauro daturū. Battus itaque ſpe muneris corruptus, ſub quo monte paſcerentur, indicauit: ob quam perfidiā Mercurius eum in lapidem, qui Index dicitur, commutauit. Ouidius 2. Metamor.

Senſerat hoc furtum nemo, niſi notus in illo
Rure ſenex, Battum vicinia tota vocabat.

Battus, rex Melitæ inſulæ. Vide ANNA.

Batuatores gladiatores olim dicebantur, & eorum exercitationes Batualia vide in Batuato.

Batuatus vel Batiatus cognomen Lentuli qui Capuæ gladiatores alebat: vnde Sparthaci belli origo: nam teſte Cicerone.3. de Oratore gladiatorum exercitationes Batualia & gladiatores ipſi Batuatores olim dicebantur. Rhod. lib.11. cap.11.

Batulum, caſtellum Campaniæ, cuius incolæ Turno in auxilium venerunt aduerſus Aeneam. Virgil. lib.7. Aeneid.

Quique Rufas, Batulúmque tenent, &c.

Bauai, Nomen viri. 2. Eſd. 3.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis coniux, quos Iupiter in arbores commutauit. Ferunt enim, cùm Iupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hoſce inuentos eſſe, qui deos hoſpitio dignarentur. Quare cùm Iupiter eam regionem ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreuiſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalui eſſe vellent, ſeſe vt ſequerentur: qui ſine mora deorū veſtigia ſunt ſubſecuti. Cùmque iam ad vicini montis culmen perueniſſent, forte reſpicientes ſubiectam oculis regionem, palude hauſtam vident, ſola ſua caſa excepta, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt trāsformata. Iuſſi deinde pro hoſpitii munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quam vt noui templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam efferret, ſed eodem temporis momento extremum vitæ finē clauderent. Quod cùm illis Iupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit: vbi quod reliquū erat vitæ, in deorum miniſterio peregerunt: cumque iam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores duas ſunt conuerſi, vt latius exequitur Ouidius lib.8. Metamor.

Sed pia Baucis anus, parilique ętate Philemū,
Illa ſunt annis iuncti iuuenilibus, illa
Conſenuêre caſa, &c.

Baudolinus vates quidam vitæ ſanctitate conſpicuus: ſpiritu prophetico claruit regnante apud Longobardos Luit-prando.

Bàuius & Męuius, poëtæ duo ineptiſſimi & maleuoli, Auguſti & Virgilii ætate, nulla alia re noti, quàm quòd clariſſimis ætatis ſuæ poëtis oblatrare nō dubitarint: qua de cauſa optimi cuiuſque odium incurrerūt. Virgil.3. Ecloga,

Qui Bauiū nō odit, amet tua carmina Mæui.

Baule, (vel Bauli) villa inter promōtorium Miſenum, Baiarùmque lacum flexo mari alluitur, dicta quaſi Boauli. Seruius inde factam memorat, quòd olim Hercules iuxta Baias fecit caulam bobus, quas Geryoni eripuerat, & eam ſepſit, qui locus primò Baulia dictus, mox dici cœpit Bauli.

Bauli, oppidum Campaniæ, non procul à Maſſico monte. Plin. lib.6.

Bauràmites, Vir, 1. Paral. 11. qui 2. Reg. 23. dicitur Beromi.

Bautica fluuius eſt Galliæ Ciſalpinæ in Padum influens.

Bauto, cōſul, collega Arcadii, anno ab vrbe 1138

Bazato, nomen eunuchi cuiuſpiam. Eſther. 1

Baziótbia, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15.

B E

Beatrix, virgo Romana, cuius comes fuit Lucina, ambæ inſigni erga ſanctorum martyrum, quæ in ſuis agris tumularunt, corpora, pietate præditæ: quam ob rem à Diocletiano ob Fauſtinum ac Simplicium reconditos extremo ſupplicio multatæ.

Bebai, Nomen viri. 1. Eſdræ 2.

Bebius mons eſt Cāpaniæ ignem inſtar Aetnæ exhalans.

Bébius, delator inſignis, cognomento Maſſa, temporibus Veſpaſiani principis vixit, Iuuenalis Satyra 1,

-quē Maſſa timet, quē munere palpat Carus.

Bêbius Pamphilus conſul Romanus cum P. Cornelio eo anno quo Numæ Pompilii libri in agro C. Petilii effoſſi ſunt. Val. Max. lib.1.cap.1.

Bebriacum vicus eſt inter Cremonam & Veronam apud quem Vitellius Othonem ſuperauit. Iuuenal. Saty.2. Bebriaci in campo ſpolii affectare Palati. Tacitus Annal. lib. 18. Hunc vicum Itali hodie *Lebmein* vocant.

Bebriacenſes aues a Bebriaco vico dictæ ſunt quod eius pugnæ tempore, quæ apud Bebriacum inter Othonem & Vitellium commiſſa eſt, primum in Italia apparuerunt. Plin. lib.20.cap.49.

Bebryces, Stephano, vel Bebrycii, populi à Thracibus oriundi, qui eam partem Aſiæ incoluerunt, quę poſtea Bithynia, & aliquando Mygdonia dicta eſt, vt eſt videre apud Strabonem libro.7.& 12. Hos Arianus originem à Bebryce traxiſſe vna filiarum Danai ſcribit, quæ vnà cum Hypermeſtra præter iuſſa patris viro pepercit. Quare fugiens parentem, vnà cum viro in hæc locà peruenit incolaſque ritus docuit Aegyptios: pro quibus meritis regionem ab eius nomine Bebryciam ferunt appellatam: quæ olim extendebatur vſque ad Epheſum & Magneſiā Ioniæ oppidum, vt ſcribit enarrator Apollonii, Charontem adducēs authorem, qui dicit Lampſacenorum regionem olim Bebryciam appellatam. Stephanus Bebryces conſtituit iuxta Pontum in Aſia, & iuxta Iberos in Europa. Vide Lucanum lib. 6.& Silium lib.3.

Bebrycia, Aſiæ regio, quæ poſtea Mygdonia, deinde Bithynia, a Bithyno rege appellata eſt.

Becbuc, Nomen viri.1.Eſd. 2.

Becher, Filius Ephraim. Nume.26.

Becher, eris, gens Scythica, quæ cùm ad Italiam veniſſet cum Attila, vinúmque guſtaſſet, omnium bibaciſſima facta eſt. Steph.

Bechiri, populi, & Bechirica, regio.

Bechis, Vide METILIS.

Bechor, Filius Beniamin. Gen.46.

Bechorath, Filius Aphia.1.Reg.9.

Beda, Britannus, ob vitæ modeſtiam Venerabilis dictus, claruit ſub Ioanne ſexto pontifice, cum Saraceni ex Africa ſoluentes, Hiſpaniam inuaſerunt: Græcè Latinéque eruditus, Scripſit in Acta Apoſtolorum, in Lucam, & Homilias. Fratres habuit Strabonem vel Strabum, & Amyonem vel Haymonem, doctos etiam viros, quorum alter homilias quaſdam non ineruditas, alter in Geneſim ſcripſit. Huius corpus Genuæ conditum eſt. Volater.

Beduini, Arabes ac Saraceni hæretici nulla ratione, inermeſque in bellum ruebant, dicentes Mortem vitari non poſſe, fatóque omnia referentes: hircinis amicti pellibus, ſolem orientem adorabant. Volater.

Béel-meon, ſiue Baal-meon, Nomen ciuitatis, Ezech.25, 1.Para.5.

Beel-phegor, Nomē idoli Moabitarum. Oſee 9. Nume.25, Deut.4. nomine Beel ſiue Baal quod in monte Phegor colebatur: idē creditur cum Saturno, vt annotauit Cel.Rhod.lib.13.ca.23.

Beel-ſephon, Nomen loci, ſiue vrbis in Aegypto. Exod. 14, Nume. 33. Ioſephus libro ſecundo cap.13.

Beel-teem, Nomen viri.1.Eſd.4.

Beel-zebub, Nomen idoli Accaronitarum. 4. Reg.1, Luc.11. Aliàs Beel-phegor appellabatur, a gentibus Priapus, quaſi idolum muſcæ.

Beéra, Filius Ioel.1.Paral.5.

Beergios, vnus ex Neptuni filiis, quem Hercules vicit.

Beeri, Pater Iudith vxoris Eſau, Geneſ.26. Pater item Oſee prophetæ, Oſee 1.

Beer-ramath, Vrbs tribus Simeon, Ioſue 19.

Begis, vrbs Trallianorum, Stephano.

Begoai, Nomen loci.2.Eſd.7.

Beguai, Nomen viri.1.Eſd.2.

Begui, Nomen viri.1.Eſd.8.

Behemoth, nomen diaboli, quo ſignificatur animal quod de excelſis ad terrena decidit: dicitur & Leuiathan.

Bel, Nomen idoli Babyloniorum. Iſa.46.

Bela, Filius Beniamin, Gene.46, 1.Paral.7.8, Nume.26. Nomen item vrbis, quæ alias Segor, Gen.14. dicitur, & Soar, & Saliſſa, teſte Hieronymo. Filius item Beor, rex Edom, Geneſ.36.

Bela, Panoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps, populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteamque monetam percuſſit. Deceſsit tandem equo lapſus, fractuſque mēbra, poſt annos regni tres, ſepultus in cœnobio S.Seruatoris ab eo conſtituto. Fuère quatuor huius nominis Pannoniæ reges. Volater.lib.8.

Bela, II. Vngariæ rex, Almi filius, quem Colomanus excæcauerat, & ipſe cæcus ſeruatus à Pannoniis in regnum, quòd Stephanus ſine prole deceſsiſſet, duxit vxorem Helenam regis Seruiæ filiam, ex qua IIII habuit filios, Geiſam, Ladiſlaum, Stephanum & Almum, in eos quorum conſilio pater excæcatus erat, crudeliter animaduertit. Borichum, Colomani nothum, cum Polonorū & Rhutenorum manu regnum affectantem prælio vicit. Volater. Riti.

Bela, III Vngariæ rex, Stephani filius, regnauit annis XVIII.

Bela, IIII Vngariæ rex Andreæ patris ſucceſſor, regnauit annis XXXV.

Bela, V. Vngariæ rex, regnauit annis III.

Belbina, Straboni lib.9. inſula è regione Anaphlyſtorum, apud quos Panos templum eſt, & aliud Veneris Coliadis. Item vrbs Laconiæ, Steph.

Belẽa,Velia.Vide ALBA.

Beleaſtartus, Hyrami filius Tyri rex, regnauit annis VII.

Beledonii,populi iuxta Oceanum.Steph.

Beletra,ciuitas Italię,nõ procul a Roma.Steph.

Beleus fluuius in agro Tyriorum.

Belga,Nomen viri.1.Paral.24.2.Eſd.12.

Belgæ, populi Galliæ comatæ, Germanis proximi, inter Sequanam & Scaldem fluuios ſiti, in quindecim olim populos diuiſi. Plin. lib.4.cap.17. Gallia omnis comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur: a Scalde ad Sequanam Belgica: ab eo ad Garunam Celtica, eademque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania.

Belgai,Nomen viri,Nehem.10.

Belgium, Belgarũ oppidũ. Cæſar.3. de bel. Gal. Gal. *Beauuais.* Dictum videtur Belgium pro Belgarum regione,vt apud Liuium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glar. in Annot. in 6.Comm.Cæſ.

Belgia,Galliæ regio,a bellis quibus fatigata eſt, dicta,inter Rhenum & Sequanam ac Ligerim olim extẽſa, nunc Flandria & Picardiã ſolùm comprehẽdit.ab hac Eſſedæ Belgicæ Virgilio dictæ,quòd illic primum inuentæ fuerint.

Bellinus Patauinus vir ſanctiſſimæ vitæ, cuius templum miraculorum frequentia celeberrimum & affluxu hominum notiſſimum extat in Rhodiginis paludibus.

Belgites populi Pannoniæ Plin.lib.3.cap.25.

Belial,quaſi apoſtata,& abſque iugo.

Belides, dæ, patronymicum maſc. quo ſignificatur filius, ſeu aliquis de genere Beli: vnde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote.Virgil.2.Aeneid.

Fando aliquid ſi forte tuas peruenit ad aures Belidæ nomen Palamedis,&c.

Beligius, Celtarum rex, a quo Beligici illi appellantur.

Belippo oppidum Hiſpaniæ Bæticæ in conuentu Gaditano.Plin.lib.3.cap.1.

Belis, huius Belidis, patronymicum fœmininum,quo ſignificatur filia vel neptis Beli.vnde Belides dictæ ſunt,quinquaginta filiæ Danai,Beli filii: quas cùm Aegiſthus Danai frater totidem filiis ſuis peteret vxores, Danaus deſpondere recuſauit.Didicerat enim ex oraculo, ſe a genero interfectum iri. Sed poſtea coactus a fratre, promiſit ſe eius petitioni ſatiſfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornauit, vt clam ſe cultris armarent,&viros iam vino luxutiaque ſopitos iugularent. Virgines itaque patri morem gerentes,capta to tempore,necarũt viros,vnaquæque ſuum, excepta ſola Hypermeſtra, quæ Lynceo viro ſuo pepercit. qui poſtea, occiſo Danao, regnum apud Argos inuaſit. Hæ & Danaides appellantur a patre Danao.Vnde Danaidum dolium prouerbio celebratur, pro barathro quodam inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim a poëtis, Danai filiæ apud inferos eo ſupplicii genere perpetuò damnatæ eſſe, vt dolium quoddam pertuſum aqua conentur implere, vnde tantum effluat,quantum illæ poſſint infundere. Oui. 4.Metamorph.

Moliríque ſuis lethum patruelibus auſæ,
Aſſidue repetũt,quas perdunt,Belides vndas.

Beliſarius,Iuſtiniani principis dux,Gręcus,Perſas in Oriente vicit:Vãdalos in Africa, ducto in triumphum Giliſmere: Gothos in Italia capto Vitige rege, ſuperauit. Africam repetens,Vandalos,bella renouantes,Reipublicæ ſubdidit,interfecto eorum rege Guntarit ſub pacis dolo.Victor Romam reuerſus, crucem auream, vbi res eius geſtæ cælatæ fuerãt, Petri Baſilicę obtulit.Hic ob res feliciter geſtas in affectati regni ſuſpicionem venit apud Iuſtinianũ,a quo vterque ei oculus erutus fuit. Quare quum principis ingratitudinem aliter vlciſci non poſſet,exiguum extra vrbem tuguriolum extruxit, vbi per reliquam vitam à prætereuntibus ſtipem emendicauit: illud identidem repetens,Da obolum Beliſario viatori,quem inuidia non culpa cæcauit: Crinitus & Volaterra.

Belitani,iidem qui Luſitani.Steph.

Bella,læ,oppidum Campaniæ.Virg.libro.7 Vide ABELLA.

Bellerophõtes, tæ, ſeu Bellerophon, tis, fuit Glauci regis Ephiræ filius,cuius forma capta Sthenobœa, Prœti Argiuorum regis vxor,de ſtupro eum interpellauit:cùmque ſe præter opinionem repulſam videret,ægre id ferẽs, innocentem hoſpitem apud virum detulit,tanquã ſibi vim inferre voluiſſet. Cuius delationi fidem adhibẽs Prœtus, cùm iniuriam eam maxime vlcam cuperet, hoſpitii tamen iure motus,domi illum ſuæ interficere non ſubſtinuit,ſed in Lyciam ad Iobaten ſocerum cum codicillis miſit: qui cùm & ipſe tam ſtrenui adoleſcẽtis ſanguine domum ſuam non vellet pollnere, aduerſus Solymos, quibus cum bellum gerebat,modico cum præſidio miſit: ſperans,futurum vt iuuenis, laudis cupidiſſimus,à gente ferociſſima facile interficeretur. Verùm cùm & Solymos facile viciſſet Bellerophontes,& aliis pleriſque periculis obiectus,ſẽper victor rediiſſet,poſtremò ad interimendam Chimæram miſſus eſt:quem etiam laborem, nactus Neptuni beneficio Pegaſum equum,ſumma cum laude ſuperauit.Quapropter Iobates iuuenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte vxorem dedit:ex qua Iſandrum,Hippolochum,& Laodamiam ſuſcepit,vt libro ſexto Iliados refert Homerus. Quod cùm audiſſet Stenobœa,ſibi ipſi mortem conſciuit. Bellerophontes au-

tem felici rerum ſucceſſu elatus, cùm in cælum euolare cum Pegaſo conaretur, immiſſo a Ioue œſtro, equo excuſſus eſt, deciditque in eum campum, qui poſtea Aleius appellatus eſt. Pegaſus autem a Ioue inter ſidera eſt relatus. Hic primùm Hipponοnus dictus eſt. Bellerophontes poſtea appellatus a Bellero quodam Corinthiorum principe, quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Homerus lib. 6. Iliad.

ἡ δ᾽ ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι βελλεροφόντῃ,
ἴσανδρόν τε, καὶ ἱππόλοχον, καὶ λαοδάμειαν.

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto, Bellerophontes dictus eſt, qui ante Hipponοnus. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 9.

Belletani populi Edetaniæ regionis citerioris Hiſpaniæ ad Iberum fluuium. Plinius libro quinto cap. 3.

Bellocaſſi populi inter Celtas, proximi Lexobiis quos vulgus Baiocenſes nominat. Eorum ciuitas eſt epiſcopalis, in prouincia Rotomagenſi, ducatu Normaniæ, & regno Francorum ſita.

Bellus fluuius Phœniciæ ex Candebra palude & radicibus montis Carmeli procedens & paruo contentus curſu apud Ptolemaidem Claudii Cæſaris coloniam, harenas habet vitro accommodas.

Bellográdum, oppidum, quod & Taurinũ, nũc Albam dicunt, ad confluentes Samum, Danubiúmque ſitum. Quo in loco Mahumetes à paucis Chriſtianis fugatus, cæſus, caſtriſque exutus eſt. Platina.

Bellôna, bellorum dea, & Martis ſoror. Vocatur etiam Enyo & Pallas. Virgilius libro nono Aeneid.

Quam prope ſanguineo ſequitur Bellona flagello. Huic proprio ſanguine ſacerdotes ſacrificabant. Ante Bellonæ templum, columna erat, quæ bellica dicebatur, ſuper quam, haſtam iaciebat Fæcialis bellum indicẽs, vt poſt Feſtum annotauit Alexander ab Alexandro libro tertio capite duodecimo.

Bellouaci, populi Galliæ inter Belgas, olim belli gloria eximii: quos Cæſar, eorum duce interfecto, in poteſtatem accepit. eorum oppidum Bellouacum dicitur.

Bellouilla, Galliæ regio, Anglis olim data. Rober. lib. 9. Aemil. lib. 9. Polyd. lib. 19.

Belma, Nomen loci. Iudith 7.

Bélochus, x Aſſyriorũ rex, regnauit annis xxxv, qui idcirco à Belo accepit cognomen, quia cùm imperium voluit exercere, maximum pontificium Beli Iouis, & maximè circa auſpicia & diuinationes occupatus fuit. Bero.

Belochus iunior, xx Aſſyriorum rex, regnauit annis xxv ab Hebræis, vt ſacræ teſtantur literæ, Chuſan Reſchataim dictus, à Ioſepho Chuſartus. huius filia Atoſſa regnauit cum patre annis vii.

Belon, vrbis & fluuii nomen in Hiſpania Bætica, apud Strabonem lib. 3.

Belópares, xxs Aſſyriorum rex, regnauit annis xxx.

Belpina, inſula Aeginæ proxima, vel in continenti Laconiæ agro. Strabo.

Belſan, Nomen viri. 1. Eſdræ 2.

Belùnum, Venetiarum oppidum eſt in Italia, vt Platuum, Opitergium, Altinum, Concordia, Colonia. Volaterranus.

Belus, fluuius Syriæ, vbi primò cõpertum fuiſſe vitrum Plinius ſcribit lib. 6. Ioſeph. lib. ſecundo belli Iudaici, ſtadiis, ait, duobus à Ptolemaide Belum diſtare, iuxta quem ſepulchrũ Memnonis, & vitrea in rotunda valle arena, quam venti ex circundatis iugis cõuehunt, inexhauſta ſeculis vi, ſed ante omnia mirabili natura mutandi alia quoque in vitrum quę attigerit metalla. Vide SELEVCOBELVS.

Belus, rex fuit Aſſyriorum, & pater Nini, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita functo templum erexerunt Babylonii, diuiniſque eum honoribus ſunt proſequuti.

Belus, cognomento Priſcus, Epaphi, vel (vt alii malunt) Neptuni & Libyes filius, cui Iſis poſt Apidis mortem nupſit regnante Athenis Cecrope. Huius filii fuerunt Danaus & Aegyptus, à cuius etiam nomine quinquaginta Danai filiæ Belides appellatæ ſunt, vt paulò antè oſtendimus ſuo loco.

Belus, Phœnices rex, & pater Didûs, vir militaris rei peritiſſimus, qui Cyprios, Phœnicum littus piratica infeſtantes, magna cum illorum clade ſubegit, vt eſt apud Virgilium libro 1. Aeneid.

-Genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum, &c.

Idem dicebatur Metres.

Belus, vel Melus, vrbs iuxta Herculis columnas. Lege plura in Stephano.

Belus Iuppiter dictus eſt à Belo Aegyptio qui primus eum erexit, in eo templo puluinar erat ad quod confugientes tuti erant. Paleph.

Bemarchius, Cæſarienſis Cappadocię ſopiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris decem: præterea declamationes quaſdam & orationes. Suidas.

Bémbia vel Bembine Stephano, vicus Nemeæ, vnde Nemæus leo à Poetis Bembinatis belua dicebatur.

Bembinàdia vel Bembina Plinio libro 4. cap. 6. regionis Nemææ cognomen. Hermolaus. Legendum eſt Bembinadia. Fuit enim (inquit) vicus Bembina, vnde Nemæus leo à poetis Bembinites dictus eſt. Sed & in Plautino milite pro Bombamarides clutum inſtar, emendandum eſt Bembinatidis Beluæ inſtar, hoc eſt, Nemæi leonis inſtar.

Ben, vir. 1. Paralip. 15.

Bena,

Bena,vide BENNA.
Ben abinadab, Vnus præfectorum annonæ Salomonis.3.Reg.4.
Ben-adad,rex Syriæ,3.Reg.15,Iere.49.Filius Tabremo,3.Reg.15,2.Paral.16.
Benacus, lacus Ciſalpinæ Galliæ, non procul à Brixia Venetorum oppido,aureas arenas voluens,& ex eis nutriens piſces,quos indigenæ Carpiones vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mintius fluuius excurrit in Padum. Situs Benaci eſt in agro Veronenſi, inter arctas montium fauces, adeò vt inter illos impetu coacti venti, lacum more maris exagitent,Virgil.lib.Geor.2.
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino.
Bencay, oppidum ab Alphonſo Caſtellæ rege captum.Volater.lib.2.
Ben-decar, præfectus annonæ domus Salomonis in Macces,3.Reg.4.
Bendia ſiue Bendea Diana apud Thraces dicta eſt.Paleph.lib.2.
Bendida,ſacra apud Thraces,ex quibus Orphica originem ſumpſere, Strabo. Cæl.Rhodig. lib.18.cap.23.
Bene,vrbs Cretæ ſub Gortyne.Steph.
Benedictus, patria Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, vbi ordinem monachorum inſtituit in Italia,quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cum à frequentibus adiretur,vitandæ gloriæ gratia, Caſinum venit,vbi templum Apollinis Ioanni Baptiſtæ dedicauit. Ad quem Totilas, rex Gothorum experiundi vaticinii gratia dicitur incognitus veniſſe,ſeruo præmiſſo cultu regio,ab eoque patefactus fuiſſe. Deceſſit Caſini, vbi & ſepultus eſt cum Scholaſtica ſorore,imperante Iuſtino ſeniore.Fuit & alter eiuſdem nominis eodem fere tempore a Gregorio tertio memoratus in dialogo. Viuebat monachus in Latio,x L.ab vrbe lapide.
Beneuentum, oppidum eſt Hirpinorum, Diomedis opus, antea Maleuentum appellatum, donec colonia eò a Romanis deducta, boni ominis gratia Beneuentum vocari cœpit. De hac Horatius 1.Serm.Sat.5,
Tendimus hinc rectà Beneuentũ,vbi ſedulus [hoſpes,&c.
Plin.lib.3.cap.11.
Benigia nunc Pugnia Germaniæ oppidum inter Maguntiam vrbem & Confluentiam oppidum cis Rhenum eius ripis finitimum. Cornel.Tacitus.
Benis,vide NESIS.
Benna,vel Bena,vel Bæna, vrbs Thraciæ,vnde Bennicus ſinus,Steph.Apud eundem Benna, vnus eſt ex Senatoriis ordinibus Epheſi, cuius ſenatores Bennii.
Ben-iaacan,nomẽ loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Moſeroth.Num.33.
Ben-ennum, nomen vallis in tribu Beniamin, quæ aliàs Tophet dicitur,2.Para 28.33.
Ben-gaber, nomen præfecti annonæ Salomonis in Ramoth Galaad.3.Reg.4.
Ben-hail,nomen viri,2.Paral.17.
Ben-heſed, nomen præfecti annonæ Salomonis in Aruboth.3.Reg.4.
Ben-hur,præfectus annonæ Salomonis in monte Ephraim.3.Reg.4.
Ben-iamin, filius duodecimus Iacob ex Rachel vxore,ab ipſa matre Ben-oni vocatus,Geneſ. 35.Eſt & nomen tribus,3.Reg.4.
Ben-iamin,v I Hieruſalem Epiſcopus,anno e v.
Bennerodach,v II Babyloniorum rex,regnauit annis x x I.
Benni,nomen viri.2.Eſd.2.
Benno,nomen viri,1.Paral.24.
Bennoi,nomen viri,1.Eſd.8.
Bennui,nomen viri.1.Eſd.10.
Ben-oni, filius duodecimus Iacob ex Rachel, qui & Ben-iamin,Gen.35.dicitur.
Benoth,nomen idoli Babyloniorum. 4.Regum 17.capite.
Ben-zobeth,filius Ieſi.1.Paral.4.
Berbis lacus eſt Theſſaliæ.
Beon, ciuitas Amorrhæorum vltra Iordanem. Nume.32.
Beor,pater Bela regis Edom,Gen.36.Pater item Balaam arioli.Num.22.
Bera,nomen loci,Iudic.9. Filius Supha filii Helem.1.Paral.7.
Berbice populi ſunt qui certam ætatis metam tranſgreſſos perimunt, viróſque immolant præfocatis mulieribus.
Berbunis nomen fontis apud Herod.lib.1.
Bercos,nomen viri.1.Eſd.2.
Berea,nomen vrbis.1.Machab.9.
Berecynthes,natio inter Phrygas.Stra.lib.10.
Berecynthia, mater deûm, dicta a monte Phrygiæ Berecyntho.Virg. Aeneid.9.
Ipſa deûm fertur genitrix Berecynthia,&c. quo in loco Seruius de aſpiratione diſceptat.
Berecynthus, mons Phrygiæ & nomen oppidi, in quo mater deum Cybele priſcorum ritu colebatur.Plin.lib.16.Steph.
Berengária, Ricardi Anglorum regis vxor, filia Garſiæ Nauarræ regis.Polyd.lib.14.
Berengárius, Forouilienſis dux, imperator ab Italis creatus.Blond.lib. 2. Decad.2. Luithpr. lib.1.cap.6.
Berengarius à Vidone victus, ad Germanorum imperatorem conceſſit.
Berenice,alias Beronice,ciuitas à Pyrrho iuniore condita: altera a Philadelpho Ptolemæo: tertia,in Troglodítica: quarta,quæ prius dicebatur Chius: quinta,in Cilicia: ſexta,quæ prius Heſporis. Dicta eſt autem Berenice, a Ptolemæi Lagi vxore. Eſt & alia circa Syriam,quam Pellam vocant.Steph.
Berenicidæ,pars tribus Ptolemaidis.Steph.
Berenicis, cidis, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui

eſt circa Berenicen vrbem. Lucan.lib.9.
-Nam quicquid puluere ſicco
Separat ardentem tepida Berenicida Lepti,
Ignorat frondes.
Beres, vrbs Thraciæ, à Berete filio Macedone. Steph. Vide MIEZA apud Steph.
Berex, gens inter Indiam & Aethiopiam. Stephanus.
Bergamum, Italiæ oppidum ab Arnolpho imperatore captum. Luithpran.cap.7. Blondus libro 2.
Berge, vrbs aut vicus Thraciæ, ex qua natus eſt Antiphanes Comicus: vnde prouerbium βεργαΐζειν, pro, Nihil veri dicere. Steph.
Bergepolis, vrbs Abderitarum. Steph.
Bergidum, vrbs Hiſpaniæ Ptolem.
Bergion & Albion, fratres gigantes, & filii Neptuni, qui cùm Herculi Rhodani oſtia traiicere paranti vi obſiſterent, à Ioue imbre lapideo ſunt interempti. Pompon. Mela lib.2. Vide ALBION.
Bergomum, oppidum Italiæ Transpadanæ, quæ regio eſt XI. Cuius incolæ
Bergomates. Plin.lib.1.cap.13.
Beri, filius Supha filii Helem. 1 Para.7.
Beria, filius Aſſer filii Iacob, Gen.46. qui 1.Para. 7. Baria dicitur. Filius item Ephraim, 1. Paralip.7.
Beriades, Indorum rex, bellum aduerſus Dionyſium geſſit. Stephanus.
Berillus, Boſtrenæ vrbis Arabię præſul, cùm plura rectè pro religione ſcripſiſſet, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam & procul à veritate adducens. Quare pręſules non pauci côuenere diſceptationis gratia. Inter quos Origenes ita errorem eius confutauit, vt redire eum ad ſanitatem compulerit. Euſebius libro 6.
Beris mons eſt in Armenia in cuius vertice arbitrati ſunt veteres multos tempore diluuii ſaluatos, ibique Noë arcam applicuiſſe. Boca.
Berith, nomen idoli Sichimorum. Iudic.9.
Bernice, nomen mulieris. Act.25.
Bernaba, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem.
Bernabos & Galeatius, vicecomites Mediolanenſes, anno 1354.
Bernardus Burgundius circa XXII ſuæ ætatis annum, ſub abbate Stephano, qui tertius fuerat in cœnobio Ciſtertienſi, paulò antè inſtituto, vnà cum XXX ſociis monachicam vitam egit: deinde verò Claraualleſi cœnobio tunc primum Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo, annos XXXVI præfuit. Edidit commentarios in Cantica: Conſiderationem diuinæ contemplationis ad Eugenium pontificem: vnde Pontificii muneris ratio dicatur: Varias inſuper epiſtolas: ſermones etiam in diebus ſolennibus habitos. Volater.
Bernardus, Pipini filius, à Carolo magno Italiæ rex deſignatus, anno 814.

Berodach, rex Babyloniorum, 4.Reg.20. qui Iſa. 39. dicitur Merodach.
Beroe, anus fuit Epidauria, & nutrix Semeles, cui ſe Iuno aſſimilauit, cùm Pellici perſuadere vellet, vt muneris loco à Ioue peteret, vt talis tantuſque ſecum rem haberet, qualis quantuſque ſolet cum vxore. Ouid.3.Metam. Ipſaque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix. Vide BACCHVS.
Beroe, Dorycli Iſmarii coniunx. Virgi.5. Aeneid. Fit Beroe Iſmarii coniux longæua Dorycli. Vide BEROEA.
Berœa, vrbs Macedoniæ, à Pherone conditore dicta, mutato ph in b: vel à Berœa filia Beretis, qui Macedonis filius fuit.
Berœa, Syriæ vrbs, à Seleuco Nicanore rege Syriæ & Babyloniæ condita: alias Beroe. Steph.
Berœenſes, populi in Cœleſyria. Ptolem. libro 5. capite 23.
Beromi, nomen ciuitatis, 2.Reg 23. quæ 1.Paral. 11. dicitur Bauramites.
Beronice, vel Berenice, ces, regina Aegypti, ſoror Ptolemæi & Cleopatræ.
Berenice, Herodis Agrippæ Iudæorum regis ſoror, de qua Iuuenalis,
-Adamas notiſſimus & Berenices
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtę, dedit hunc Agrippa ſorori.
Beronice, ſiue Berenice, Ptolemęi Philadelphi & Arſinoes filia, quam cùm Ptolemęus filius ſororem ſuam in vxorem duxiſſet, nec multis diebus pòſt cum exercitu in Aſiam profectus eſſet, vouiſſe Berenicem tradunt, Si victor Ptolemæus rediſſet, ſe crinem deronſuram, atque eo voto damnatum crinem in Veneris templo conſecraſſe: qui cùm poſtridie non apparuiſſet, ægre id ferente rege, Conon Mathematicus gratiã regis captans, dixit Ptolemæo crinem inter ſydera videri collocatum, & quaſdam vacuas figura ſeptem ſtellas oſtendit in cauda Leonis, velut in triangulum collocatas. de quo crine in ſtellas commutato Callimachus Græcus elegiam conſcripſit, quam deinde Latinam fecit Catullus.
Beronice, vxor Ptolemæi Lagi, mater Philadelphi. Theocritus.
Beronice, ſiue Berenice, Herodis Aſcalonitæ filia, quæ nupſit etiam Agrippæ fratri. Strabo, Cæſar Auguſtus magno honore proſecutus eſt Herodis liberos, ac ſororem Salomen, eiuſque filiam Berenicen.
Berenice, Salomes Herodis ſororis filia, nupſit Ariſtobulo Herodis eiuſdem filio, quem pater poſtea interfecit. Ioſephus.
Beronice, quam Græci Pherenicem appellant, filia, mater, & ſoror Olympionicarum. Plin. lib.7.cap.40. Pauſanias hanc dicit cognominatam Callipatram, ac habitu virum diſſimulantem, ludis interfuiſſe, vbi Piſithodum filium coronatum vidit: cognitãmque, ac quæſtione

ſtione habita, quòd ad ludos mulieribus interdictos veniſſet, meritis ſuorum abſolutam fuiſſe. Aelianus. Valerius, Berenice (inquit) contigit, quod nulli alteri mulieri, vt Gymnico ſpectaculo intereſſet. Vide PHERENICE.

Beronice, ſiue Berenice, vrbs Syriæ maioris, à Ptole. Philadelpho condita, & ab vxoris ſuæ nomine vocata. Silius.

Beronice, oppidum in Arabico ſinu, à Ptolemæi Philadelphi matre cognominatum. Strabo. Vide BERENICE.

Berôſus, Chaldæus Aſtrologus, cui ob diuinas prædictiones, Athenienſes in gymnaſio ſtatuam inaurata lingua ſtatuerunt. Plin. lib. 7. capite 37.

Beroſus collis eſt Taurorum tres habens fontes ſine remedio & ſine dolore mortiferos. Plin. lib. 2. cap. 103.

Beroth, vna manſionum filiorum Iſrael in deſerto, Deut. 10. Item ciuitas Heuæorum, Ioſ. 9. non longe ab Hai, ſpatio trium dierum, in tribu Beniamin, Ioſ. 18, 2. Reg. 4. Inde Berothites, 2. Reg. 23, 1. Eſd. 2.

Beroth, nomen vrbis, 2. Reg. 8.

Berotha, Terminus terræ Iſraeliticæ. Ezech. 47.

Berrhœa, ciuitas Macedoniæ ad Citarum montem. Act. 17.

Berſa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Berſabea Vrię vxor, elegantis formę fœmina quę ſapientiſſimum illum regem Dauidem vſque adeò titillauit vt ſolitæ religionis oblitus adulterio & homicidio (Vriam enim interfecit) ſuam contaminauerit ſanctitatem.

Ber-ſabee, finis atque terminus terræ Iſraelis ab Auſtro. Ioſephus libro octauo, capite decimotertio, Iudaic. Antiquita. 1. Regum 3, & 2. Regum 24, 3. Regum 19, 4. Regum 23. Hæc & in ſortem filiorum Simeonis cecidit, Ioſue 19, 1. Paralipomenon 5. A iuramento & percuſſo fœdere Abrahæ cum Abimelech rege Gerar, Geneſ. 21. ſimiliter Iſaac cum eodem Abimelech, Gen. 26. nomen habēs. Beer enim fontem ſignificat: Saba, iuſiurandum, vel ſeptem, quod ſeptem agnas Abimelech de manu Abrahæ acceperit. Geneſ. 21. 26. Illic iudicabant Ioel & Abia filii Samuelis ſiniſtre, 1. Reg. 8. Hanc nunc barbari Gibelinam nominant, authore Volat. lib. 11. Eodem loci habitauit aliquandiu Iſaac, Gen. 28. Hanc Ptolem. Berſanam appellat. Vide Hieronymum in locis Hebraic. Eſt in finibus Iudææ & Aegypti, Amos 5, Nehem. 11.

Berſane, vidua è Damaſco ab Alexandro Magno adamata. Diodorus.

Bertha, Balduini comitis Hollandiæ vxor, quam Philippus Francorum rex duxit.

Bertúlphus, Merciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Bertrada, Fulconis vxor, quam thoro ſibi copulauit poſtea Philippus Francorum rex.

Berûnus, Stephano, Italiæ ciuitas, quæ poſtea Verona.

Beryllus, Boſternæ vrbis Arabiæ Epiſcopus, hæreticus ab Origene victus, anno 233.

Berythrus, vrbs Troiana. Steph.

Berytis, Troica vrbs. Steph.

Berytos, vrbs eſt Phœnices, aliis Troia, in ora Libano monti ſubiecta, Iuſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima, Vulgò Barutum vocant. Rhemius Palæmon ex Dionyſio, Antiqnamque Tyron, Beryti & mœnia gratæ. Hinc vua Berytia dicta omnium optima.

Berytus, ciuitas Arabiæ, Dioſpolis prius dicta. Stephan.

Berzellai, nomen viri, 2. Regum 17. qui regem Dauid traduxit Iordanem, 2. Regum 19. Pater item Hadrielis generi Saul ſic vocabatur, 2. Regum 21.

Beſa, vide BESSA.

Beſai, nomen viri, 1. Eſd. 2, 2. Eſd. 7.

Besbycus, parua inſula circa Cyzicum. Steph.

Beſcia, vrbs Auſonum. Steph.

Beſecath, nomen ciuitatis tribus Iudæ. 4. Reg. 22. Eadem & Baſcath dicitur.

Beſee, nomen viri, 1. Eſd. 4.

Beſeleel, filius Vri filii Hur filii Caleb ex Ephratha vxore, Exod. 31, 1. Paral. 2.

Beſippo, Hiſpaniæ portus, non procul à Mellaria vrbe, patria Pomponii Melæ. Plin. Portus, Beſippo, oppida, Belon, Mellaria.

Beſlut, nomen viri, 1. Eſd. 2.

Beſodia, nomen viri, 1. Eſd. 3.

Beſor, nomen torrentis in regione Palæſthinorum, 1. Reg. 30.

Beſſa, ciuitas Phocidis. Eſt & altera eiuſdem nominis arx in Peloponneſo. Strabo.

Beſſa, vrbs Locrorum, ſic dicta ab humida loci natura. Herod. Beſa ſcripſit. Steph.

Beſſara, ciuitas Aſſyriæ. Ptol.

Beſſario Cardinalis doctiſſimus, qui ſub Eugenio quarto floruit: eius tanta fuit liberalitas erga doctiſſimos viros, vt eius domus artium liberalium officina diceretur, nec minus ipſe in literis verſabatur. Platonem imprimis obſeruabat in cuius defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſi, populi Thraciæ, non procul à Ponto, ad Strymonem. Plinius libro 4. cap. 11, Magna ex parte Hæmum montem incolentes, rapto & latrociniis victitantes. Ouidius libro 6. Triſtium,

Viuere quàm miſerum eſt inter Beſſóſque Getaſque.

Beſſus, Bactrianæ regionis præfectus, Darium interfecit. Diodo.

Beſſyga, Stephan. emporium in India: vnde Beſſygytæ, populi humanis carnibus veſcentes. Et amnis, Beſſygas.

Beſtia Appia legitur apud Volaterra. libr. 14. ex

Liuii lib.2.belli Punici, apud quem nunc legimus Veſtia Oppia.

L.Beſtia, in coniuratione Catilinæ memoratur à Saluſtio.

Betârmones,ab Homero Corybantes vocantur, Odyſſ.8.

Bete,ciuitatis nomen,2.Reg.8.

Beten,nomen ciuitatis in tribu Aſer,Ioſ.19.

Beth-abara,nomen loci trans Iordanem,Iohan. 11.Vbi Beth-ania legitur.

Beth-acarem,nomen vici,Iere.6,2.Eſd.3.

Bethacárma,vicus inter Hieroſolymam & Thecuam in monte ſitus:nomen compoſitum ex lingua Syria & Hebræa.

Beth-anath,nomen ciuitatis in tribu Nephthali.Ioſ.19,Iudic.1.

Beth-ania, Villa in látere montis Oliueti, Mat. 21.Luc.19.Vbi Saluator noſter Lazarum ſuſcitauit, Iohan.11. diſtans ab Ieroſolymis ſtadiis quaſi quindecim,Ioban.11.

Bethania,caſtellum Palæſtinæ,Marthæ ac Magdalenæ memoria conſpicuum. Eſt & altera Bethania trans Iordanem,vbi Iohãnes quondam baptizabat.Volater.

Beth-anoth,nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15.

Beth abara, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15.Nomen ciuitatis in tribu Beniamin,Ioſue 18.

Beth-aram,ciuitas in tribu Gad,quam ipſi Gaditæ ædificauerunt, Ioſue 13. Eadem dicitur Beth-aran,Num.32.

Beth-aram, vrbs in tribu Gad, quæ & Beth-aran,Num.32. antea ciuitas Amorrhæorum.

Betharanta,Iulia,ab Herode tetrarcha Galilææ ſic nominata.

Bethaſii Germaniæ populi inter Belgas proximi Caninefatibus,Batauis,Tungris ac Marſacis, ad vtranque Moſæ fluminis ripam cis Rhenum ſiti, in Diœceſi Leodienſi, Cornel. Tacitus.

Beth-auen,vrbs Chananææ terræ tribus Ephraim, in tribu Beniamin collocata. Oſeæ 4, 1. Regum 13.

Beth-azmoth,nomen ciuitatis 2.Eſd.7.

Beth-bera, nomen ciuitatis a Gedeone expugnata,Iudic.

Beth-berai,nomen ciuitatis,1.Paral.4.quam inhabitauerunt poſteri Simeonis.

Beth-beſſe,nomen vrbis in deſerto,1.Mac 9.

Beth-char, vrbs iuxta quam filii Iſrael percuſſerunt Philiſthæos,1.Reg.7.

Beth-dagon, nomen ciuitatis in tribu Iuda,Ioſue 15,1.Macha.10.Item ciuitas in tribu Aſer, Ioſue 19.

Beth-el,nomen vrbis in tribu Beniamin,ſic primum cognominatæ à Iacob, Gen.12,1.Paral. 7.Iudic.4. Eadem & Luza dicta, Gen. 28.Iudic.1.Eſt & nomen montis,1.Reg.13.

Beth-emec,Nomẽ ciuitatis in tribu Aſer.Ioſ.19.

Bether,nomen montis.Cantic.2.

Beth-eſda,nomen piſcinæ.Ioan.5.

Beth-gader,nomen loci,1.Paral.2.

Beth-gamul,nomen ciuitatis in terra Moab,Ierem.48.

Beth-hagla,nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ. 15.& in tribu Beniamin,Ioſue 18.

Betæ-hanan,nomen ciuitatis.3.Reg.4.

Bethia,filia Pharaonis vxor Mered .1.Para.4.

Beth-ieſimoth, vrbs in campeſtribus Moabitarum, quæ ſorte ceſſit filiis Ruben. Ioſue 13. Ezechiel.25.

Beth-lebaoth, nomen ciuitatis in tribu Simeonis.Ioſue 19.

Beth-lehem,Beth-lehem duæ ſunt: vna in tribu filiorum Zabulon, de qua Ioſue 19. Ex hac erat Abeſſan iudex populi Iſraelitici,Iudicum 12. Alia eſt in tribu Iuda,ciuitas Dauid,è qua fuit Leuita, cuius vxorem illicito concubitu necarunt Gabaonitæ,Iudicum 19.vbi rex Dauid habitabat, 1.Regum 16. Hæc fuit patria IESV CHRISTO, Michææ 5.Matthæi 2.Olim dicta Ephrata,Geneſ.35. & 48. Hanc Roboam ædificiis muniuit,2.Paralipom.11. Vide multa de hac apud Hieronymum in locis Hebraic.Eſdr.2.Vocatur & ciuitas Dauid,Lucæ 2.Ioan.7.

Beth-maacha,ciuitas eſt Chananeæ regionis ad quam vſque perſecutus eſt Ioab perduellem Seba.2.Regum 20.

Beth-maon, nomen ciuitatis in terra Moab. Ierem.48.

Beth-marchaboth, nomen ciuitatis in tribu Simeonis.Ioſ.19,1.Paral.4.

Beth-nemra, nomen ciuitatis quam ædificauerunt filii Gad. Numer.32. quæ alias fuerat Amorrhæorum.

Beth-oron, ciuitas eſt terræ Chanaan, quæ ducta ſorte, tribui Ephraim obtigit, quemadmodum legitur Ioſ.16, 1.Para.7. Hæc Leuitis conceſſa eſt,Ioſ.21. A Sara filia Ephraim ædificata,1.Paral.7. Ipſam Salomon reparauit, 3. Reg.9,2.Parali.8. Eſt ſuperioris ſimul & inferioris Beth-oron paſſim in ſcripturis mentio, Ioſ.16.18.alias non rarò.

Beth-phage,villula in monte Oliueti, ad quam venit IESVS ſaluator noſter,Luc.19.

Beth-phaleth,ſiue Beth-phelet,nomen ciuitatis in tribu Iuda.Ioſ.15,2.Eſd.11.

Beth-pheſes, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar, Ioſ.19.

Beth-phogor, ciuitatis nomen in tribu Ruben, Ioſ.13.

Beth-rapba,filius Eſthon,1.Paral.4.

Beth-ſabec, filia Eliam, vxor Vriæ. 2. Reg.11.12. quæ & mater Salomonis.3 Reg.1.2,Pſal.50.

Beth ſaida, ciuitas Galilææ, ex qua Petrus & Andreas & Philippus Apoſtoli, Ioannis 1. Matth.11.

Beth-ſaida,piſcina in Ieruſalem,que vocabatur

probati-

probatica: & à nobis dici poteſt Domus pecudum,ſiue pecualis,quia hoſtias in ea quōdam ſacerdotes lauabant.

Bet-ſames, ſiue Beth-ſemes, antè Abel dicta, Hieronymo in quæſtionibus Hebr. 2, Paral. 28.Ioſephus lib.6.cap.1.Vrbs ad tribum Iuda Ioſue 15.pertinens: quæ poſtea filiis Aaronis, Leuitis ſcilicet, eſt aſſignata, Ioſue 21, 1.Reg. 6,1.Para.6,4.Reg.14. Eſt alia in tribu Nephtali, Ioſue 19. e qua priſtinos habitatores non potuit expellere tribus Nephtali,Iudic.1.Numeratur præterea & alia Bethſames in ſorte filiorum Iſſachar,Ioſ.19.

Beth-ſan, vel Beth-ſean,vrbs tribus Manaſſe in Iſſachar & Aſer, Ioſue 17.18,Iudic.1. cuius ſitum habes 3.Reg.4, & 1.Paralip.8. quæ Stephano & Ioſepho lib.5.ca.14. Antiq.Scythopolis appellatur. In hac corpus Saulis ſuſpēderunt Philiſthini, 1.Reg. 13. Hieronymus in quæſtionibus Hebr.duas Beth-ſan fuiſſe ſcribit, 3.Reg.21.

Beth-ſeta, locus Paleſtinæ.Iudic.7.

Beth-ſemes,Vide BETHSAMES.

Beth-ſimoth, Eadem ciuitas quæ & Beth-ieſimoth dicitur Ioſue 12.Nume.33.

Beth-ſor, Vide BETHSVR.

Beth-ſua,Mater Salomonis,1.Para.3.quæ 3.Reg. 1.dicitur Beth-ſabee,ſiue corrupte Berſabee.

Beth-ſur,Nomen ciuitatis in montanis locis ſitæ in tribus Iuda.Ioſ.15.cōſtructæ a Roboam, 2.Paralip.11.

Beth-ſura, Eadem Ciuitas quæ & Bethſur. 1. Machab.4.

Beth-thaphua, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15.

Bethul,ciuitatis nomē i tribu Simeonis. Ioſ.19.

Bethulia,Nomen vrbis.Iudith.6.

Bethys, Vide BETHIS.

Beth-zachara,Nomen ciuitatis.1.Mach.6.

Betica,ſiue Bethyca, Vide Beatica.

Beticum regnum, quod Granatæ dicitur, à Saracenorum manibus,Ferdinando &Elizabethæ, bellica virtute ereptum.

Bethlema,Vide Bethlehem.

Betonim,ciuitas in tribu Gad,Ioſ.13.

Betullo, Hiſpaniæ oppidum, & Betulo fluuius, cuius irrigatione agerBarcinonēſis lętiſſimus eſt Pompon. lib.2.in deſcriptione Hiſpaniæ. Oppidum hodie dicitur Beſon.

Betus, Celtiberorum rex, a quo regnum nomen Betica habuit.Beroſ.

Beua,vrbs Macedoniæ.

Beuus,fluuius,Steph.iuxta Beuam.

Bezec,Chananææ vrbs regia.Iudic.1.

B I

Biānor,cognomento Ocnus, Tyberis(aliàs Tuſci fluminis) & Mantus Fatidicæ filius, Mantuam condidit.Virg.Eclog.9.

—nanque ſepulchrum
Incipit apparereBianoris,hic vbi denſas,&c.

Fuit item vnus ex Troianis principibus qui cum Oileo auriga ab Agamemnone interemptus eſt.Homerus Ilia.11.

Bias Amythaonis filius Argiuorum rex,Pauſan. libro 2.

Bias fluuius iuxta Coronam oppidum, nomen accepit a Biante Amithaonis filio.Pauſ.lib.2.

Bias, philoſophus Prienæus, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, & ciuium ſuorum princeps, quos diu aduerſus pericula tutatus eſt. Sed tandem capta patria, cùm vniuerſi fugerent,rerum pretioſiſſimarum ſarcinulis onuſti, ipſeque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret,reſpōdit, Omnia bona mea mecum porto. Fortuita enim inter bona ſua non numerabat.Sid.Apol.

Prieneæ Bia,quòd plus tibi turba malorum. &c. Alius fuit Bias Amythaonis filius. Laert.

Biatia,Hiſpaniæ vrbs,Ptolem.

Bibaculus, Cremonenſis, Euſebio cum Catullo inter Poetas Iamborū Latinorum ponitur. Quintilianus.Eſt & alter,cuius meminit Cęſar in Commentariis.

Bibaga,inſula Indiæ,oſtreis & conchylis referta.Plin.lib.3.cap.21.

Bibaſtus,vrbs Thraciæ.Steph.

Bibèrius,Tiberii agnomen,propter nimiam vini auiditatem.

Bibiàna,virgo Romana, & martyr ſub Iuliano, quæ vna cum parentibus martyrum corpora ſepeliebat, ſepulta eſt apud Palatium Licinianum.Volater.lib.3.

Biblina,regio Thraciæ, vnde Biblinum vinum quod alii a Biblia vite dictum volunt:Delius autem Naxum interpretatur, quoniam Biblus Naxi fluuius ſit.Steph.

Biblis,filia Mileni & Cyanes (aliàs Mileti) quæ cùm fratrem Caunum miſere deperiret, eiuſque concubitum non poſſet aſſequi, laqueo gulam fregit.Ouid.de Arte,

Biblida quid referā? vetito quæ fratris amore
Arſit,& eſt laqueo fortiter vlta nefas?

Sed libro 9. Metamorph. poſtquam omnem Cariam Lyciamque,& Lelegas fratrem inſequuta peragraſſet, labore & dolore victam conſediſſe, multas effudiſſe lachrymas: quapropter Naiadum cōmiſeratione in fontem ſui nominis permutatam:

Sic lachrymis cōſumpta ſuis Phœbeia Biblis:
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet dominæ, nigráque ſub ilice manat.

Biblis,inſula,item fons Mileſiæ.Pauſa.

Biblia, vxor Duelii, qui primus Romæ nauali certamine triumphauit: tantæ pudicitiæ, vt illo ſeculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monſtrum erat,non vitium.

Bibliolathas, Didymus appellatus, quòd mille quingentos libros conſcripſerit.

Biblus, Naxi fluuius. Vide BIALINA.

Bibracte, Heduorum oppidum in Gallia, longè maximum ac copioſiſſimum in quo totius Galliæ concilium Cæſar indixit, ius dixit & ſæpe hyemauit: in Francorum regno ſitum & in radicibus montis non longe ab Hedua ciuitate poſitum, vulgo, *Beaune*.

Bibrax oppidum Rhemorum in Belgis vltra Axonam flumen, nec longe ab eo, quod flumen in extremis Rhemorum finibus erat, & in eo pons, in Francorum regno ſitus: nunc naui & interdum vado traiicitur. Portus priſcum oppidi nomen Latine retinet: vulgò *Bray en la Conte de Rhetel*.

Bibroci populi in Anglia, mari proximi & Caſſiis, Aucalitibus ac Sagontinis.

Bibuli, cognomen familiæ.

Bibulus, collega Cæſaris in conſulatu, in quem Tranquilli diſtichon,

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt:
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam prouinciam in Aſia tenebat. Plutarchus.

Bibulus fluuius eſt Hiſpaniæ, cuius aquæ valent plurimum ad præparandum ferrum.

Bicomius Germaniæ fluuius.

Bicurgium, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Erfordia, *Erffort*.

Bidini, populi Citariis & Cacirinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 8.

Bidios, caſtellum in agro Tauromìnitano. Stephanus.

Bidos, aliud caſtellum in Sicilia. Steph.

Biendium, citerioris Hiſpaniæ portus. Plinius libro 4.

Biennus, vrbs Cretæ, vide Stephanum de Vienna Galliæ.

Bigargitani, populi Hiſpaniæ citerioris. Plinius lib. 3. cap. 3. Tarracone (inquit) diſceptant populi XLIIII. quorum celeberrimi ciuium Romanorum, Dertuſani, Bigargitani.

Bigerriónes, populi Aquitaniæ apud Cæſarem, proximi Tarbellis, Vocatibus, Taruſatis & Sontiatibus, Hiſpaniæ citeriori in Frãcorum regno ſiti, Comiti De fluxo ſubditi, vbi comitatus eſt in Vaſconia conſiſtens nomen retinent, vbi Turſa eſt, & caſtrum Begora & epiſcopatus Bærerrenſis prouinciæ Narbonenſis. Huic præfectus vir fortis Enequus nomine regnum Nauarræ conſtituit, pulsiſque inde Mauris ſucceſſoribus ſuis regnum per manus reliquit.

Bigérra, Hiſpaniæ ciuitas, Ptolemæo, cui vicina eſt Setabis vrbs, lino tenuiſſimo nobilitata: vnde Sudaria Setaba à Catullo cõmemorata.

Bilæus, fluuius, Steph. Vide TIOS & PSYLLA.

Bilbilis, lis oppidum Celtiberorum in Hiſpania Tarraconenſi, ad Salonem fluuium, optima ferri temperatura nobilem. Ex hoc oppido Martialis Poëta originem traxit, vt ipſe teſtatur lib. 1. ſcribens ad Licianum,

Videbis altam Liciane Bilbilim.

Bilbina, vrbs Perſica. Steph.

Bilia Hieronis vxor. quæ ſuo ſeculo pudicitiæ exemplar fuit. Huius mariti Hieronis cum ex inimico primum audiuiſſet, ſibi fœtere os, Quid, ait, vxor, cur non commonuiſti? at illa Quoniã, inquit, ita viris omnibus olere opinabar, Rhod. lib. 8. cap. 17.

Billis, Aſiæ fluuius, non longè ab Heraclea. Plin. lib. 6. cap. 1.

Bimâte, agnomen Bacchi, quòd duas matres habuerit, Semelem & Iouem matris fungentem officio.

Binon promõtorium eſt vltra Cyrenem. Bocat.

Bion, Boryſthenites philoſophus, & ſophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtiuit. Laertius. Fertur hic dixiſſe ad eũ qui fundos ſuos ingluuie vorauerat: Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terram tu. Fuit Cratetis auditor, ad Cynicam prius ſectam tranſiit, ſumpto pallio & pera: deinde ad Theodorea inſtituta ſe conuertit. Reliquit commentarios plures qui non extant. Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alii Biones nouem. Laertio.

Bórgor, vel Beurgus, Alanorum rex, non longè à Bergamo, a Richomero ſuperatus atque extinctus. Diaco. lib. 16. Blond. lib. 2. decad. 1.

Bipedimui, Galliç in Aquitania populi, de quibus Plinius cap. 19. lib. 4.

Biracelum, vrbs Tuſcorum, Ptolemæo. hodie Vicarellum.

Biſa, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſaltæ, populi Scythici, qui fugiẽtes equorum ſanguine aluntur lacte permixto. Virg. libro tertio Georg.

Biſaltæ quo more ſolent acérque Gelonus,
Cũ fugit in Rhodopẽ, aut in deſerta Getarũ.

Plinius, Libera gens Biſaltæ, à fluuio Biſalte, ſiue à Biſalto Solis & Terræ filio, vbi lepores duplici iecore ſunt.

Biſaltæ, Macedoniæ gens libera, intra Strymonem & Edonicum ſinum. Plin. lib. 4. cap. 10.

Biſaltes, fluuius Macedoniæ.

Biſaltia, vrbs & regio Macedoniæ, à Biſalte Solis & Terrę filio. Vide BISALTAE.

Biſaltis, vel Biſalpis, nomen eſt puellæ cuiuſdã, quam Neptunus in arietem conuerſus compreſſit. Ouid. 6. Metam.

Biſante, vel Biſalte, vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica. Steph. Ariſtoteles in Mirabilibus.

Biſcargis, ciuitas Hiſpaniæ. Ptol.

Biſtirus, vrbs Thraciæ. Steph.

Biſtones, gens Thraciæ, vnde & Biſtonum ſtagnum. Plin. lib. 4. cap. 11.

Biſtonis, ciuitas & ſtagnũ in Thracia, Abderæ propinquum, à quo Thracia Biſtonia dicta: vnde

vnde Biſtonius & Biſtonicus, quod Thracen ſignificat: ſicut ab Ionia, Ionius, & Ionicus. Ouidius,

Feſſaque Biſtonia membra lauabis aqua.

Thraces quoque Solino, Biſtones dicuntur. Idem,

Tuta tamen bello Biſtonis ora fuit.

Sunt qui velint & ſtagnum & prouinciam à Biſtone rege nomen accepiſſe. Plin. lib. 1. cap. 2. Steph. Vide ABDERA.

Biſurgis, fluuius Germaniæ. Strabo in exordio libri 7, Biſurgis & Lupias amnis in vnum ad Amaſiam deferuntur, ſtadia DC a Rheno ſemotus, Vide VISVRGIS.

Bitchora, vrbs à Salomone ædificata.

Biterriui, orum, oppidum in Gallia Narbonenſi, & in agro Bæterrenſi inter duos amnes Obrim ſcilicet & Vepram ſitum. Vulgò *Bedarrieux*.

Bithalbe, vide HELLENOPOLI.

Bithia, Pharaonis filia quæ Moſen adoptauit.

Bithias, gentem in Thracia eſſe commemorant, quarum author Bithis fuit, Martis & Setę ſororis Rheſi filius. Steph.

Bithynia, regio minoris Aſiæ ad Pontum ſita, aduerſa Thraciæ, proxima Troadi, quæ Solino & Seruio primum Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde a Bithyno rege Bithynia dicta eſt. Hæc etiam, authore Euſebio, Pontus eſt dicta. In hac Libyſſa eſt, vbi Annibal ſepultus eſt. Sunt qui ſcribant Thynos populos tranſiſſe ex Europa, & hanc regionem occupaſſe, à quibus Bithyni dicuntur & Bithynia. Claudianus,

Thyni Thraces erāt, quæ nūc Bithynia fertur.

Hinc Bithynus & Bithynicus. Iuuenalis,

Quanquam & Cappadoces faciant, equitéſque Bithyni.

Martialis,

Iam te rem factam Bithynice credis habere.

Bithynici fuerūt, Xenocrates philoſophus, Dionyſius dialecticus, Hipparchus, Theodoſius, & filii eius mathematici, Cleophanes orator ex Myrlea, & Aſclepiades medicus Pruſienſis. Bithyniam Strabo prius Myſos habitaſſe dicit, vnde Boſphorum Thraciam, in quibus Bithynia eſt, Myſium quandoque appellari ait Dionyſius poëta: hinc etiam Herod. dicit Thraces in Aſiam tranſuectos, Bithynios eſſe appellatos, templúmque & vaticinium Martis habuiſſe, & a Boſphoro vſque Rhebam flumen regionem tenuiſſe. Steph.

Bithynium, vel Bithynum ciuitas in Bithynia, à quo Bithyniatæ & Bithynienſes populi. Steph.

Bithynópolis, vrbs à Bithye dicta. Steph.

Bithynus, Iouis & Thraces filius, Stephano, fratrem habuit Dolócum, à quo Dolonci, Thraciæ populi.

Bithys, nomen viri, de quo Steph. in Bithyæ & Bithyniæ, & Bithynopolis.

Bithyas, nomen viri, Seruio præfectus claſſis Punicæ. Virgil. Aeneid. 1.

Bitias & Pandarus fratres ex Alcanore Troiano geniti, quos Hiera in ſyluis nutriuit. Hi cum Aenea in Italiam venerunt, & cùm apertis etiam portis auſi eſſent Rutulos laceſſere, ab iiſdem ſunt trucidati. Virg. lib. 9.

Pandarus & Bitias ideo Alcanore nati, &c.

Alius fuit Bitias inter proceres Didonis: cuius meminit Virgil. lib. 1. Aeneid.

Biton, alter fuit ex filiis Argiæ ſacerdotis & frater Cleobis de quibus ſic ſcribit Cic. 3. Tuſc. Primùm Argiæ ſacerdotis filii Cleobis & Biton prædicantur. nota eſt fabula. Cùm enim illam ad ſolemne & ſtatum ſacrificium curru vehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarenturque iumenta, tunc iuuenes illi quos modo nominaui, veſte poſita corpora oleo perunxerūt, ad iugum acceſſerunt, ita ſacerdos aduecta in fanum precata à dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate, quod maximum à deo dari poſſit. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, mane inuentos eſſe mortuos.

Bituitum, oppidum a Fabio captum, anno ab vrbe, 633.

Bituitus, Arnernorum rex, ſpecie colloquii comiter hoſpitio inuitatus, à Cneo Domitio vinctus eſt, & Romam deportatus.

Bitúrgia, vrbs Tuſcorum, Ptolem. hodie Mallianum.

Bitúriges, Aquitaniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 19. Vno die viginti vrbes incenderunt, vt Cæſarem commeatu & pabulatione prohiberenr. Horum oppidum Auaricum. Cæſar in Commentariis. Dicuntur etiam Cubi, Plinio: item Loſci, Straboni. Lucanus libro 1,

Et Biturix, longiſque leues Axones in armis.

Vulgò, *Ceux de Berri*.

Bitúrigum vrbs, quam Arpinus comes Philippo vendidit. Aemilius lib. 4. Gallice *Bourges en Berri*.

Biúmbres, populi quicunque inter Tropicos habitant ad meridiem. quandoque enim incidentes habent vmbras, cùm a meridie ſol ad gnomonem accedit rectum ad ſubiacens plenum: quandoque autem in aduerſum, cùm ſol in aduerſum conſiſtit. Strabo lib. 2.

Bizen vel Bizia, ciuitas Thraciæ, *Βιζὶ πόλις θρᾳκῶν, τὸ τῶν ἀςῶν τούτων ἄςυ βασίλειον*. Plin lib. 4. Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine, inuiſa hirundinibus: non quòd illic facinus patratum ſit (in Daulide enim Phocidis oppido contigit) ſed quòd ea Terei patria fuerit, teſtibus Thucydide & Pauſania. Vide BYZANTIVM.

Bizon, vrbs Thraciæ, terræ hiatu rapta, Plin. lib. 4. cap. 11. Hæc vrbs in medio Calatidis & Apolloniæ ſpatio ſita eſt. Bizonia Strab. dicta.

Bizona, vrbs Pontica. Steph.

Blaberūta.vide INDICA.
Blacia regio prope Cumas cuius meminit Aug.
Blaena, Ponti regio ſatis ferax, per quam Amnias flumen allabitur. Hoc in loco Mithridates, cognomento Eupator, Nicomedis Bithyni copias funditus deleuit, haud quidem præſens, ſed per imperatores: vnde illic eum paucis domum fugiens, ſeruatus eſt, & inde in Italiam nauigauit. Strab.lib.12.
Blæſus, nomen viri. Stat.2.Sylu.
Blagura mons eſt Hyberniæ in cuius radicibus tres nobiles ſcaturiunt fluuii, Berna, Corus, & Synrus omnem fere irrigantes inſulam.
Blanda, Italię vrbs in littore Brutio, non procul à Beto flumine, & Parthenio portu. Plin.lib. 3.cap.5.
Blande, vrbs eſt Hiſpanię citerioris in agro Barcinonenſi ad Larnum flumen. Plinius libro 3.capite 3.
Blandns fons eſt iuxta Seenam, multis aquis abnndans, nomen adeptus a Blanditie aquarum quibus alluit incolas.
Blandulia, Sabinenſis agri regio, in qua fuit ager Horatii poëtæ.
Blannonii ſiue Brannonii, populi inter Celtas proximi Seguſianis, Ambuaritis ac Heduis, quorum clientes erant: vulgò *Le pays à l'entour de ſainct Iean de Maurienne.*
Blaſcon, vel Blaſcorum, inſula Galliæ in oſtio Rhodani, prius Metina dicta. Plin.lib.3.cap. 5.Strab.lib.4.
Blaſtus, nomen viri. Act.12.
Blaudns, vrbs Phrygiæ. Steph.
Blauus Romanus fuit, qui cùm audiuiſſet filium a triumuiris interfectum, ab iiſdem impetrauit vt interficeretur & filio comes mitteretur.
Blemmyæ vel Blemiæ, vel Blenæ, vel Bleptæ, monſtroſi populi apud Aethiopes. Plin. lib. 5.cap.8.& Pompon.libr.1. in fine deſcriptionis Africæ. Stephano dicti à Bleme vno ex illis ducibus qui cum Dionyſio in illas regiones militarunt, faciem in pectore habent. Claudins,
-errat per Meroen,
Blenâſque feros, atramque Syenen.
Hi capite carent, oculoſque habent & os pectori affixos.
Blerani, Italiæ populi Cortonenſibus & Capenatibns vicini. Plin.lib.3.cap.5.
Bliarides, Vide GYMNASIAE.
Bliarus, Vide MEMBLIARVS.
Blitomania apnd Plautum pro ſtolida ſumitur.
Blitea idem quod ſtolida apud Plaut. Blitea, inquit, & lutea eſt meretrix, niſi quæ ſapit in vino ad rem ſuam.

B O

Boagrius, Locrenſium amnis, Thronion vrbem præterfluit. Strabo.lib.9.Homerus.
Boanerges, beatus Hieronymus docet debere ſcribi Banereen, quod interpretatur filii tonitrui. Sic a Chriſto cognominati fuerunt Iacobus & Iohannes filii Zebedæi. Marc.3.
Boarium, forum Romæ. Plin.lib.28.cap.2.& lib. 34.cap.2.
Boarmia Pallas dicta eſt à Bœotiis de boum ad aratrum coaptatione: Rhodi. libro decimoquarto, capite 18.
Boaulia, vrbs Scythiæ. Steph.
Bóbium, oppidum ad Apennini iuga ſitum, vbi nobile cœnobium à Theodolinda regina Longobardorum extructum: quo in loco nuper reperti ſunt, Rutilius Numantianus, Heroicum Sulpitii carmen, LXX. epigrammata, & permulti alii libri à Volaterrano enumerati.
Bobónia, vrbs Italiæ. Steph.
Bocalium, Arcadiæ oppidum, Megalopoli vicinum & Parrhaſiæ. Plin.lib.4.cap.6.
Io.Bocatius, Florentinus, genealogiam deorum ſcripſit, de fluminibus & montibus: præterea fabulas & plura alia vernaculo ſermone. Volaterranus.
Bocchus, Mauritaniæ & Getuliæ rex, amicus populi Romani, ligatnm Iugurtham L.Syllæ tradidit. Saluſtius in Iugurthino. Huic ſucceſſit Iuba.
Bocchyris, in Aegypto tam iuſtè ſynceritérque iudicauit, vt eius nomen in prouerbium venerit, Iuſtiſſimè iudicantium.
Bocci filius Iogli, princeps tribus filiorum Dan, Numero.34. Filius Abiſue filii Phinees, 1.Paralip.6.
Boceiau, nomen viri, 1.Paral.25.
Boceori, qui & Concordienſes, populi Luſitaniæ. Plin.lib.4.cap.22.
Bocenſes, Sardiniæ populi. Plin.lib.3.cap.7.
Bochiána, oppidum Troglodytarum. Plin. lib. 6.cap.19.
Bochoris, qui & Cheucres, Aegyptiorum rex, regnauit annis XVI.
Bocchyris, Aegypti rex, regnauit annis XLIIII. hic Aegyptiis leges conſtituit. Diodor. libro 2.huius ætate agnus loquutus eſt. Eutrop. hic adeò notæ & incorruptæ in iudicandis litibus iuſtitiæ fuit, vt vulgo ſi qui magnopere iuſtum & integrum ſignificare vellent, Bocchyrim appellarent: vide prouerb. Bocchyris iudicium.
Bochri, Pater Sebe.2.Reg.20.
Bochru, filius Aſel filii Elaſa, 1.Para.8.9.
Boderia, Ptolemæo, æſtuarium maris Britannici, Tacit. Bodotria dictum.
Bodincomachum, oppidū iuxta Padum, quod & Induſtria dicitur. Plin.lib.3.cap.16.
Bodincus, Padi cognomen, Ligurum lingua, id eſt fundo carens. Plin.lib.3.cap.16.
Bodonæus, vide DODONE in Stephano.
Bodôna, vrbs Perrhæbiæ, vel potius Theſſaliæ. Stephan.

Bodo-

Bodotria, vide A O D S A T A.

Boëdromion menſis Iunius apud Athenienſes dicebatur.

Boëdromion dictus eſt Apollo, quòd ſingulis annis menſe Iunio, quem Athenienſes Boëdromionem vocant, Apollini ſacra ferent in memoriam reportatæ à Theſeo de Amazonibus victoriæ: aut ſane Apollo dictus eſt Boëdromion à ſacris Boëdromiis quæ quotannis menſe Iunio illi fiebant. Plutarch. in Theſeo.

Bœa, oppidum Peloponneſi, in ſinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plin. lib. 4. cap. 5. in deſcriptione Achaiæ. vrbs eſt Cretæ. Steph.

Bœbe, Bœbes, ciuitas Theſſaliæ, & Bœbebes, eius loci lacus, ad quem Bœbe ſita eſt. Strabo. lib. 9.

Bœbeis, idis, ſiue Bœbias, lacus Theſſaliæ iuxta Oſſam montem. Lucan. lib. 7.

Ire per Oſſeam rapidus Bœbeida ſanguis. Valerius Flaccus,

Perderet & pingui miſeros in Bœbide crineis. Vide X Y N I A S. Eiuſdem nominis eſt etiam oppidum Theſſaliæ. Vide *βοιβηΐς* in Stephano, & *βοῖον*.

Bœllæ, Vide Bolæ.

Boëmia, Myſia, Europæ regio vltra Danubium ſita: a Bemis, quos Ptolemæus in ea parte gentem maximam eſſe dicit, vel a Boemo principe. Huius latitudo, longitudini par, trium ferte dierum ſylua Hercynia vndique cincta, Albi fluuio media irrigatur, à quo Albicolæ dicuntur: ab oriente Moranos, ab Arcto Saxones, ab occidente Noricum, a meridie Auſtriã & Bauariam habet.

Plura Aeneas Syluius in Boemorum hiſtoria. Boemię metropolis eſt Praga inſignis ciuitas. Hanc nonnulli Germaniæ partem eſſe dixerunt.

Boen, lapis in tribu Iuda, à filio Ruben ſic appellatus, Ioſue 15.

Bœthus Carthaginenſis ſtatuarius, Pauſan.

Bœotus Menalippæ filius, Pauſan.

Bœótia, regio in finibus Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum, Siculum & Adriaticum, totidémque in partibus colonos habet: Eubœæ inſulæ obiecta: ab Attica autem Cithærone monte diſcreta: ita dicta (vt nonnulli putant) à boue, cuius ductu Cadmus peruenit ad eum locum, vbi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ad quam nominis rationem alludit Ouidius 3. Metamor. cum ait.

Bos tibi, Phœbus ait, ſolis occurret in aruis,
Nullũ paſſa iugum, curuique immunis aratri:
Hac duce carpe vias, & qua requieuerit herba
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

Alii alias afferunt nominis huius rationes, quas vide apud Steph. Olim etiam Aonia dicta eſt, & Ogygia, & Hyantis, & Meſſapia, & Cadmeis, Thucydidi. Hinc Bœoti dicti ſunt, regionis huius incolæ: qui ſtupiditatis & craſſi ingenii nomine male audierũt. Hinc eſt illud Horatii lib. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo iurares aere natum.

Bœotii. populi qui anno L X poſt captam Troiam ex Arua eiecti a Theſſalis, incoluerũt terram quæ nunc Bœotia, prius Cadmeia vocabatur. Thucyd. lib. 1.

Boetius, Zenone imperante, ob affectatæ libertatis ſuſpicionem à Theodorico rege exilio damnatus: deinde cuſtodię traditus, plura conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho Senatore ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interficitur. Euſeb.

Bœotus, filius Itoni, vel Neptuni. Steph.

Boetus, Hiſpaniæ fluuius, ex eiſdem naſcens locis, ex quibus Anas & Tagus. Strabo.

Boethus ineptus quidam poeta Tarſenſis qui Philippẽſem Antonii victoriam carmine conſcripſit, quo nomine præter alios ſummos honores quibus ab illo affectus eſt Gymnaſii etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Bogadium, vrbs Germaniæ. Ptol.

Boges, Perſa, ab Athenienſibus obſeſſus, cùm nihil haberet cõmeatus in caſtris, liberos cum vxore primum, demum ſeipſum interfecit. Herodo. lib. 7.

Bogud, oppidum in Africa, & regis nomen.

Bogudiana, pars Tingitanæ prouinciæ in Africa. Plinius.

Bogus, rex Mauriſiorum, Antonii partes ſequebatur in Actiana pugna. Strabo. lib. 8.

Bohemia, regio, Vide B O E M I A.

Bohemundus, ab omnibus Antiochię princeps deſignatus, anno 1099.

Boianum, Samnitũ vrbs. Ptol. hodie Bouianum.

Boii, populi fuerunt Galliæ Lugdunenſis. Plin. lib. 4. cap. 18. qui putantur agri Borbonienſis tractu incoluiſſe. Hi poſtea Alpes tranſgreſſi iuxta Padum conſederunt, vbi & Laudem Pompeiam condiderunt, teſte eodem, lib. 3. cap. 17. Iidẽ poſtea a Romanis expulſi, in Germaniam ſe contulerunt, teſte Strabone lib. 7. vbi Hercyniæ ſyluæ partem incoluerunt, quæ Pannoniis proxima eſt: quæ regio ab eis primùm Boiohemia, & poſtea abiectis aliquot literis, Boemia appellata eſt. Vulgò *Borbonnois & Bauiere ou Boeme en Alemagne*.

Boin, oppidum Cyrenes. Plin. lib. 5. cap. 5.

Boion, Doridis oppidum in Græcia Plin. lib. 4. cap. 7. Doris (inquit) in Sperchios, Erineon, Boion, Pindus, Cytinum: ab Homero videtur Bœde dictum. Steph. *βοαὶ* etiam, Cretæ vrbs eſt apud eundem.

Boizlaus, Boemorum rex, ab Othone in ciuitate Noua obſeſſus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Bola, vrbs Italiæ. Steph. vnde Bolani Coriolanis & Fidenatibus vicini Plin. li. 3. ca. 5. Virgilius 6. Aeneid.

Pomerios caſtrúmque Inui Bolãque Corãque

Borbæ,vrbs Cariæ,& fluuius aut palus Balbœotes,quæ Heraclea dicta eſt.

Bolbitinum , Nili fluminis oſtium. Plin. lib. 5. cap.19.

Bolbitina,vrbs Aegypti.

Bolbulæ , oppidum & inſula maris Mediterranei.Plin.li.5.cap 31.

Bole , oppidum agri Campani in Italia : cuius meminit T.Liuius.Vnde Bolani, Coriolanis & Fidenatibus vicini.Plin .li.3.cap .5. Βοίλλαι autem apud Steph.vrbs eſt Latinorum.

Bolentium vrbs Pannoniæ ſuperioris.Ptol.

Bolgius dux Gallorum in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum:Pauſan.

Bolina oppidum eſt iuxta Patras.Pauſan.

Bolina virgo quam adamauit Apollo, ſed cum eum fugeret in gratiam Apollinis facta eſt immortalis,Pauſan.lib.7.

Bolinæus fluuius dictus a Bolonia vrbe cui erat vicinus.Pauſan.lib.7.

Boline vrbs Achaiæ.Steph.

Bolingæ,populi Aſiæ,Plin.lib.6.cap.19,Indiam habitant.Steph.

Boliſſus,vrbs Aeoli in ædito ſita,prope Chium, Stephanus.

Bologeſias,vrbs iuxta Euphratem, à Bologeſſo rege condita.Steph.

Bologeſiphora,vrbs Perſica.Steph.

Bolurus,vrbs Trallecon in Illyria,& alia Theſprotiæ.Steph.

Bolus,Cimbrorum rex, Aurelium Scaurum cepit atque interfecit.Flor.lib.6.7.

Bomarei, Aſiæ populi à Caſpiis Orientem verſus.Plin.lib.6.

Bômbina,Nemeę vicus,Vide BEMBIA,& BEMBINADIA.

Bombos , Ciliciæ regionis fluuius. Plin. libro quinto,cap.27.

Bomi , colles Italiæ, quorum incolæ Bomienſes.Stephanus.

Bomilcar , filius Amilcaris, Pœnorum & ipſe dux,veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus,ne & ipſe cum Agatocle conſpiraret , in medio foro patibulo ſuffixus eſt.Trog. Pompei.lib.33.

Bomitæ,oppidi nomen in Amano monte Syriæ Antiochenæ.Plin.lib.5.cap.22.

Bomonicæ erant adoleſcentuli , qui in Dianæ Orthiæ ſacrificiis apud Laconas , aris ſuperpoſiti contendere ſolebant,quis plura verbera ſuſtinueret,Paleph.lib.2.

Bon , Tuſcorum rex , regnauit annis XXVIII. ab hoc regio Bononia dicta.Cato de orig.

Bona dea, quam veteres Faunam , ſiue Fatuam, ſiue Sentam dixere , tantæ pudicitiæ fuit, vt nemo illam,dum vixit,præter virum,mas viderit,nec nomen eius audierit:propter quod illi ſolæ mulieres Rom.noctu in operto ſacrificabant , & Bonam deam appellabant. Alexander ab Alexandro libro ſexto,cap.8.Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porca rem diuinā fieri , quia ſegetem, quā Ceres mortalibus tribuit,porca depaſta eſt.

Bona fuit vna ex quinquaginta filiabus Fauni.

Bonandria,Syriæ ciuitas, quæ olim Apollonia.

Bonanis,Tuſcorum rex,regnauit annis 28.

Bonauētūra , Franciſcanus theologus ex oppido Bagico regio, ob virtutum commētarios editos,in Cardinalium numerum ex generali à Gregorio decimo relatus eſt. Habitum quo nunc vtuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit , cùm prius aliorum Cardinalium modo incederent: ſacros aliquot libros ſcripſit : à Xiſto IIII. in catalogum relatus eſt. Huius poſtea libros in epitomen redegit Guilielmus Fulginas eiuſdem ordinis. Volaterranus lib.21.

Bonauentūra, alter eiuſdem ordinis Patauinus Cardinalis tituli S. Cæciliæ , ſub Ioanne 22. doctrinæ ſanctitatem adiecit, à Carranenſi principe ſagita peremptus , dum eccleſiæ libertatē contra tyrannos tueretur.Volater.21.

Bonchæ,populi Carenis vicini, inter Euphratē & Cyrum fluuium.Steph.

Bonchis,ciuitas Aethiopiæ, iuxta tertium Catarracten.Steph.

Boni,Filius Somer.1.Paral.6.

Boni portus,p. n. Latinæ dictiones ſunt. Ciuitas,opinor,Cretēſium, cui nomen καλὴ ἀκτὴ id eſt pulchrum littus:cuius meminit B. Stephanus in Actis cap.17.

Bonicius,præſul Auernenſis, vir ſanctitate clarus.Volaterranus.

Bonifacius.XL. Romanorum epiſcopus, regnauit annis VI.menſibus IX.

Bonifacius, IIII. Romanorum epiſcopus, regnauit annis,II.diebus XXVI.

Bonifacius,LXIIII.Romanorum pontifex , regnauit menſibus VIII.diebus XXII.

Bonifacius,LXV.Romanorum pontifex,regnauit annis VI. menſibus VIII. diebus XIII. Templum omnium deorum a M. Agrippa ædificatum , mutato nomine , Mariæ & omnium Chriſti ſanctorum vocauit. Diaco.lib. 18.Blond.lib.9. Eius tempore Papatus initiū ſumpſit.

Bonifacius, LXVII.Romanorum pontifex , regnauit annis V. Hic conſtituit , vt qui in ſacras ędes fugerent,vi ne inde abſtraherentur.

Bonifacius , CCIII.Romanorum pontifex , regnauit annis XV. menſibus IX.

Bonifacius,CX.Romanorum epiſcopus, regnauit diebus XXXVI.

Bonifacius,CXXXV.Romanorum pontifex , regnauit menſibus VII.hic Conſtantinopolim relegatus fuit.

Bonifacius , CXCIIII. Romanorum pontifex, regnauit annis VIII. menſibus nouem diebus XVII. Cæleſtinum cepit,in cuſtodia tenuit

tenuit.Platin.Aemil.

Bonifacius, Romanus, martyrium ſub Diocletiano ſubiit, relatus deinde à ſeruis Romam, eique templum in Auentino dicatum, quod & Alexio poſtea commune fuit.

Bonifacius, Britannus, Præſul Maguntinus, apud Phrysios & ipſe martyr, quod iuſſu Stephani ſecundi Pontificis, Pipinum Caroli patrem regem oleo ſacro perunxerit.

Bonifacius, præſul Carthaginenſis, Zenone imperante, confeſſor.

Bonifacius, præſul Ferentinas, item confeſſor.

Bonifacius, martyr Boſnenſis, Othonis III. conſanguineus. Euſebius.

Bonifacius, Africæ comes, ſub Honorio Aelii ducis æmulus, Auguſtino amiciſſimus.

Bonifacius, Corſicæ comes, Vticam inter & Carthaginem, facta cæde, dum præda onuſtus redit, tunc primùm Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupauerant, in patriam ſuam ſunt reuerſi, Aemil.lib.3.

Bonifacius, Montisferrati dux, cum Balduino Sabaudiæ comite & Venetis Iadaram recepit, Alexium Iſaci filium vna cum patre regno reſtituit Conſtantinopolitano, quo necato ab Murtillo, Conſtantinopolim cœpit, communi conſenſu in imperatorem Græcorum Flandrenſem elegit comitem, Romanæ qui ſe ſubiecit eccleſiæ. Blondus libro ſexto, Platin.

Bonifacius Donanticus, comes Piſanus, Petrum Corbarium captum pontifici tradidit, qui coniectus in carcerem, vitam commutauit cum morte. Aemil.lib.8.

Bonna oppidum ad citeriores Rheni ripas ſitum & Colonienſi vrbi ac Confluentiæ oppido proximum: vulgò *Bonne*. Corn.Tacit.

Bonni, colles Aetoliæ, à quibus Bonnenſes dicuntur. Thucyd.lib.5.

Bonni, pater Omtai.1.Para.9,2.Eſd.9.

Bononia, ciuitas Italię, non procul a Pado. Mantuanus,

-qua magna potenſque
Imperat Aemilio vicina Bononia Rheno.

Bononienſes eiuſdem incolæ.

Bononia, Hetruriæ princeps colonia, Felcina vocitata in octaua Italiæ regione. Plin.libro 3.cap.15.

Bonoſus Imperator fuit, Rom. filius literarii pædagogi, authore Vopiſco. hic tantum bibebat quantum hominum nemo. De hoc Aurelianus dicebat, Non vt viuat natus eſt, ſed vt bibat. Si quando legati Barbari ad eum veniſſent, ipſis propinabat, vt eos inebriaret, vt ab his per vinum omnia cognoſceret ac, extorqueret veritatem. Tantum meiebat, quantum biberat, ſic vt eius veſica nunquam grauaretur: poſtea cùm a Probo ſuperatus laqueo vitam finiuiſſet, emanauit iocus, Amphoram pendere non hominem.

Bonus, presbyter Romanus, ſimul cum Fauſto & Mauro diaconis, Romæ ſub Valerio principe paſſi, ſepulti in via Latina. Volater.

Booſcœte, Helleſponti vrbs, Germanicopolis poſtea dicta. Plin.lib.5.cap.vltimo.

Booſura, bouis cauda, vrbs Cypri inſulæ, cui vicina eſt Tereta & Palæpaphus, quę antiquum Veneris templum habet. Strabo.

Bootes, tis, vel Bootes, tæ, vel Botus, ti, à bone deductum nomen, Latine bubulcus, cæleſte ſydus quod Arctophylax vocatur: ſtellula enim eſt iuxta vrſam maiorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur. Cicero de Natura deorum,

Arctophylax, vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adiunctam præ ſe quatit arctum.

Ouidius,

Arctophylax formam terga ſequentis habet.

Iuuenalis,

Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootæ.

Habet quatuor ſtellas in dextra manu quæ non occidunt. Gel.lib.2.cap.21. Aratus,

Tardus in occaſum, ſequitur ſua Plauſtra Bootes. Manilius,

A tergo venit Arctophylax, idémque Bootes.

Vide Arcas & Arctophylax.

Booz, filius Salmon, filii Naaſſon, conſanguineus Elimelech Bet-lehemitæ, Ruth 2.4, 1.Paral.2. Nomen item ſecundæ columnæ in porticu Salomonis, 3.Reg.7, 2.Para.3.

Borâmma, Phœniciæ vrbs, non procul à Beryto & Byblo. Strabo.lib.16.

Borbiſta, rex Gothorum, in Teutones irrumpit, quem vicerunt tres reges coadunati copiis.

Borbónium, Galliæ patria, ducatus dignitatē aſſumpſit, Philippi Valeſii Francorum regis tempore.

Borcani, populi Hippinorum in Italia, non procul a Collatinis. Plin.lib.3.cap.11.

Borcobæ, Thraciæ oppidum, Eumeniæ & Parthenopoli vicinum. Plin.lib.4.cap.11.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, vnde & frigidus. Dictus ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥέω, quoniam vt violēti flatus eſt, ita etiam ſonori. Virg.1.Geor.

Aut Boreæ penetrabile frigus adurat.

Fuit & Strymonis filius, Orithiæ raptor. Spirat inter Septemtrionem & exortum ſolſtitialem: nubes diſſipat, & aquas gelu conſtringit. Poetæ Boream Aſtræi filium faciunt, eumque Hyacinthum puerum amaſſe, qui etiam ab Apolline diligebatur. vide infrà. Amauit prꝛterea Orithyam Erichthonii Athenarum regis filiam, quam & in coniugem poſtulauit: verùm cùm non daretur, vi eam rapuit, ex qua poſtea Zeten & Calain ſuſcepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardani equas adamaſſe, & ex illis XII velociſſimos equos ſuſcepiſſe. Hinc Borēus & Boreetis, idis.

Ouid.lib.1.Metamorph.
Scythiam Septemque triones
Inuaſit Boreas,&c.

Boreas mons eſt Epyri Dirrachio proximus.

Boreoſtuma, Danubii fluminis vnum ex oſtiis. Ex eodem enim alueo & ſuper Iſtropolin lacus gignitur L X I I I.M.paſſuum ambitu,Halmirin vocant.Secundum oſtium,Naracoſtoma appellatur.Tertium Caloſtoma,iuxta inſulam Sarmaticam. Quartum Pſeudoſtoma, & inſula Conopô Diabaſis. Poſtea Boreoſtoma & Spircoſtoma.Singula ora & oſtia tanta ſunt, vt prodatur in X L.M. paſſ.longitudinis vinci mare, dulcémque intelligi hauſtum.Plin.de Danubii oſtiis lib.4.cap.12.

Borgion filius Neptuni qui Herculem inuaſit. Bocatius.

Borgodi,Aſiæ populi in inſula Aſgilia.Plin.lib. 6.cap.28.in deſcriptione Arabiæ.

Borichus,Colomanni nothus.Volater.Riti.

Borion Africæ promontorium, quod maiorem Syrtim includit.Plin.lib.5.cap.4.Promontorium quod maiorem includit(Syrtim intelligit)Borion appellatur. Huius etiam meminit Strabo libro 17. Vltra Berenicen eſt paruum quoddam promontorium nomine Borium, quod eſt Syrtis oſtium.

Bormiſcus,regio Macedoniæ,vbi canes Euripidem lacerarunt.Steph.

Bormius mõs eſt in Macedonia, à quo & locus Bormicus dictus eſt.Rhod.lib.24.cap.10.

Boron, Troglodytarum oppidum.Plin.libro 6. cap.29.

Borſippa, vrbs Babyloniæ, Meſopotamiæ coniuncta inter Euphratis conuerſiones, olim Dianę & Apollini ſacra,in qua maximum lanificium eſt,& maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Stra.lib.16.Martial.
Texta Semiramia quæ variantur acu.
Steph. Βόρσιππα, fœminini generis,aut neutri pluralis ſcribit.

Boryſthenes, fluuius Scythiæ ſecundum Iſtrum omnium maximus, ad 600. ſtadia nauigabilis, in cuius oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur,& ingentia cetæ ſpinis carentia.Herodo.Plin.Strab.Solin. Pompon.& Martian. Nec procul fluuius,lacus, oppidum,ſub vno cuncta nomine.

Boryſthenidæ, populi ad Boryſthenem amnem. Pomponius. Propertius,
Gloria ad hybernos lata Boryſthenidas.

Boryſthenes, nomen oppidi fluuio adiacentis: item inſula & portus in mari Euxino, ad oſtium Boryſthenis.

Boryſthenes, Steph.vrbs & fluuius Ponti, iuxta Mæotin & Tanain,& vrbs Græciæ occidentem verſus, Mileſiorum colonia,quam incolæ Olbiam vocant.Steph.Sunt & aliæ Olbiæ, de quibus infrà.

Boryza,vrbs Ponti.Steph.

Boſes,nomen ſcopuli.1.Reg.14.

Boſgedariza, locus in continibus maioris Armeniæ.Strabo.

Boſitara,vrbs Aegypti.Steph.

Boſor,filius Supha filii Helem,1.Para.7. Nomen item ciuitatis Moabitarum trans Iordanem, Orientem verſus, ad ſolitudinem nonnihil vergentis,1.Macha.5,Deut.4.Ioſ.20,1.Para.6. De tribu Ruben Leuitis data.

Boſphorarium,portus Byzantii.Steph.

Boſphorus,vel Boſporus,à bouis meabili tranſitu dictus, propter anguſtias freti,quaſi bouis tranſitus.Plin.Solin.Duo ſunt autem Boſphori, alter iuxta Byzantium, qui Thracius dicitur:eſtque oſtium Ponti,per quod in Propontidem influit, dictum à traiectu Iouis in vaccam deformatum.Vale.Flac.lib.4.Argon.
Iamque dies auræque vocant, rurſuſque capeſſunt
Aequora,qua rigidos eructat Boſphor⁹ amnes.
Alter eſt Boſphorus in introitu Mæotidis paludis,per quem in Pontum defluit.Ouid.
Boſphorus & Tanais ſuperat Scythiaque paludes,
Hic etiam Cimmerius Boſphorus dicitur, à Cimmeriis populis, partem eius frigidiſſimam incolentibus,Vide P R O P O N T I S.Cæterum inter Boſphorum Thracium & Cimmerium Marciano & Polybio interiacēt millia quingenta. Porrò Boſphorus Thracius Pomponio, ſtadiis quinque Europam ab Aſia diſterminat, qua Darius Xerxis pater copias traiecit. Boſphori Cimmerii latitudo eſt M.D.paſſuum.Plin.lib.2.cap.15.Lucanus,
Sic ſtat iners Scythicas aſtringens Boſphorus vndas.

Boſphorus,vrbs Ponti eſt iuxta ſinum Cimmerium,& fretum eiuſdem nominis,quod Io in bouem mutata traiecit,vnde nomen.Eſt & alia Indiæ Boſphorus.Steph.

Boſra,Idumæa,iuxta illud, Quis eſt iſte qui venit de Edom tinctis veſtibus de Boſra?

Bôſſina, Orientalis regio à Turca vaſtata, anno 1384.Egna.

Boſtra, Phœniciæ vrbs ad mare ſita,Byblo vicina, vt tradit Strabo libro 16. Vrbs Arabiæ, Stephanus.

Botachide,locus Arcadiæ in Tegea,à Botacho, Lycurgi ex Iocrito nepote dictus.Steph.

Botiçi,Thracię populi,Plinius libro quarto,capite 11. Stephanus Nicæam, Botiæorum coloniam eſſe ſcribit.

Botiēum, vrbs Phrygiæ, cum ſtagno Attea dicto,quod ſalem producit.Steph.

Botródius, vicus non longè à Segobria, quondã oppidum à Tyb.Graccho dirutum.Polyb.

Botrys,oppidum Syriæ Phœniciæ.Plinius.lib.5. cap.20.Steph.

Bottiæi.Vide B O T I A E I.

Bouianum, Samnitium colonia vetus. Plinius lib.3.

libro tertio capite 12.

Bouillæ, arum, oppidum in Latio haud procul ab vrbe Roma, via quæ Ariciam ducebat. Aſconius. Suburbanæ dictæ, Ouidio,

Orta ſuburbanis quædã fuit Anna Bouillis.

Quo in loco interfectus eſt Clodius Aricia rediés. Dictũ quaſi bouis hillæ, quòd eò vulnerata bos ſua trahens inteſtina deuenerit. Vnde populus Bouillanus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Bozzimele Ciliciæ fluuius eſt haud longe a Lyco amne.

B R

Brabantini, populi, ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam tranſlatis, prognati. Aemil. lib. 3.

Brabaſthenes, mons, Liuio libro quarto, belli Macedonici decem milib. paſſuum à Lacedæmonia diſtans.

Brácarum, conuentus vnus è ſeptem Hiſpaniæ. Vniuerſa enim prouincia Hiſpaniæ diuiditur in conuentus ſeptem, Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cæſar auguſtanum, Clunienſem, Auſtrum, Lucenſem, Bracarum. Plin. lib. 3 ca. 3. Vide BRACHARA, & BRACCARA.

Brăchara, apud Ptolemæum, vulgò hodie Bracha. Cuius præſul Metropoliticus, ſimul & Primas regi Luſitaniæ appellatur. Volat. Bræcara Ptolemæo, vide infra.

Brachata Gallia, vulgò *La Prouence.*

Brachia, mare Arabicum, quod plurima in eo βραχέα, id eſt breuia ſint.

Brachinonénſis ager à Saracenis vaſtatus. Blõd. lib. 2. deca. 2

Brachius Peruſinus, omnem põtificis ditionem occupauit. Volat. lib. 2. 21. Apud Aquilã a Pontificis exercitu ſuperatus occiditur.

Brachmánes, vel Brachmãnę, Indorum gymnoſophiſtæ, Hieronymo lib. 2. contra Iouinianum, quorum princeps Iarchas eo tempore quo Apollonius Tyaneus diſcẽdi viſendique ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omni prorſus carnis genere & vini abſtinentes, Brachmas vocat Stephanus. De quibus plura Strabo lib. 15. Plin. lib. 6. cap. 17.

Brachódes, extrema vrbs Africæ minoris. Ptolemæo.

Brachybios, Dionyſius vocat Aethiopas, quòd ſint breuis æui, nec vltra annos XL. viuant.

Brachyle, vrbs Cereium, qui Iberis vicini ſunt. Stephanus.

Brachmanæ, Vide BRACHMANES.

Bractia, inſula eſt vna Illyrici. Plin: fortè eadem quæ Brattia inferius.

Brădua, conſul, collega Materni, anno ab vrbe 937.

Bradua, conſul, collega Aproniani, anno ab vrbe 943.

[Br]æcara, Auguſta, Ptolemæo, aliàs Brachara, Metropolis Portugaliæ, Vide BRACHARA & BRACARVM.

Bræſi, populi Macedoniæ. Steph.

Brágada, fluuius Aphricę, iuxta Vticam in mare labens: apud quem ab Attilio Regulo & toto exercitu baliſtis & catapultis ſerpens centum & viginti pedum longus, eſt occiſus. Silius libro quinto,

Turbidus arenicis lento pede ſulcat arenas Bragada, &c.

Bragæ, inſulæ quędam deſertæ. Plin. lib. 6. ca. 28.

Brana, Turdulorum oppidum in Hiſpania, & conuentus Cordubenſis. Plinius lib. 3. cap. 1.

Brãchidæ, Apollinis Didymæi ſacerdotes, apud Poſideum oppidum, & promontorium Ioniæ, qui locus Plin. lib. 5. cap. 29. prius Branchidarum oraculum dicebatur, nunc Didymæi Apollinis. Strabo lib. 14.

Branchus, Lactantio, filius fuit Apollinis, ex filia Iancis & Sucronis, qui cum Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & virgam accepit, vnde cœpit vaticinari: poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod Branchiadon nominatur.

Branchides Apollo dictus eſt à Brancho adoleſcente Theſſalo quem & viuum dilexit & mortuum templo decorauit: vel à Brancho filio cui vaticinandi artem conceſſerat vel a Branchidis populis apud quos reſponſa dabat. Strabo. lib. 14.

Branchilides Bœotorum princeps. Pauſ.

Brancosii, populi Aſiæ. Plin. lib. 6. cap. 20.

Braneus, quidam Theſſalus fuit ab Apolline maximè dilectus, cui poſt mortẽ in ſuo templo ſacra fieri idem iuſsit, vnde Apollo Branchiades vocatus eſt. Statius libro tertio. Thebes & Strab. lib. 14.

Brandenburg, ab Othone III. imperatore XIIII. obſeſſum, anno 992.

Brannonices populi inter Celtas proximi Seguſianis, Ambinaritis, ac Heduis quorum clientes erant

Braſidas, dux Lacedæmonum, circa Amphipolim, ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, vt per longum coronæ ambitum extenuaret hoſtium frequentiam, & qua rariſsimi obſtarẽt, erumperet. Frontinus.

Braſiæ, vrbs Laconiæ. Steph.

Brattia, Mœſiæ prouincia, cum Pannoniis iuncta. Plinius libro quarto, capite vltimo. Vide BRACHIA.

Bratuſpantium oppidum Bellouacorum inter Belgas, finitimum Sueſſionibus in Francorum regno ſitum.

Brauron, Atticæ oppidum, vbi Dianæ Brauroniæ ſacellum eſt. Strab. lib. 9. Plinius lib. 4. cap. 7. Steph. Βραυρὼν δῆμος, id eſt, pars tribus cuiuſdam Atticæ eſt, a Braurona heroe, à quo etiam Brauronia Diana dicta.

Braum, vrbs Hiſpaniæ. Ptol.

Frauron, Atticæ oppidum, vide BRAURON.

Brauronia Diana dicta eſt, vel à Braurone populo vel à Braurone hēroe qui populo nomen dedit. Erat autem in arce Athenienſium, Dianæ. Brauroniæ fanum & eius ſimulachrum à Praxitele factum. Paleph. lib. 3.

Brea, ciuitas Athenienſium, in quam poſtea coloniam miſerunt. Steph.

Bregi & Breges, Phryges populi. Strabo lib. 12.

Bregmenteni, Aſiæ populi in Troade. Plin. lib. 5. cap. 36.

Bremen, Vide PHABIRANUM.

Brennaburg, ciuitas ab Henrico I. Saxonū Germaniæ rege capta, anno 943.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui Brenonam Venetiæ vrbem ædificauit, quæ poſtea literarum aliquot immutatione dicta eſt Verona. Hic cum trecentis armatorum milibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam fluuium ingenti clade profligauit: deinde ad vrbem pergens, eandem cepit totamque exuſſit, præter Capitolium, quò nobilior iuuentus confugerat. Sed cùm & illud aggrederetur, Romani cum illo conuenerunt, vt acceptis aliquot auri talentis obſidionem ſoluerct. Cùm igitur aurum penderetur, ipſe dux gladium ſuum vagina educens, & hunc penſari imperauit. Sed cùm hoc Romani, vt rem iniuſtam, recuſarent, atque ita inuicem contenderēt, Camillus exul, qui abſens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma profugerant, Gallos ex improuiſo adortus eſt: qui relicto auro, cum maximo ſuorum detrimento fuga ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus verò eos continuò perſequens, ex Italia expulit. Poſtremò Brennus, Apollinis Delphici templum prædæ cauſa ingreſſus, ira numinis ſe interfecit. Propert. lib. 3.

Torrida ſacrilegū teſtātur limina Brennum.

Brentha, vrbs Arcadiæ, & fluuius Brenthiates. Stephanus.

Brentheates fluuius apud Pauſan.

Brenthus, Herculis filius, a quo Brunduſium dictum. Steph.

Brépium, promontorium Achaiæ. Plin. lib. 4.

Bretena, vrbs Italię ſub Venetis, Ptolemęo, Brintum hodie vocata.

Bretolæum, Ptol. Britium nunc dictum, Luſitaniæ oppidum.

Brettanis, inſula, Vide BRETTOTIA.

Brettia, regio Italiæ, quam Antiochus totam Italiam olim ſic dictam ſcribit.

Brettius, Vide BRETTOTIA.

Brettótia, inſula in Adriatico mari fluuium habens Brettium, Græci Elaphuſſam vocant, alii Brettanidē. Quanquam & Oceani inſulæ Britannicæ, Græcis Brettannides dicūtur Steph.

Brettus, vrbs Tyrrhenorum à Bretto Herculis filio. Steph. Vide BRUTIS.

Breuci, Pannoniæ populi, quos Saos amnis præterfluit. Plin. lib. 4. cap. 35.

Breuni, Plin. lib. 2. cap. 20. inter Alpinas gentes numerantur.

Briareus, gigas, Aetheris, vel Titanis, vel Cœli & Terrę filius, quē poetæ finxerunt centum habuiſſe brachia & quinquaginta ventres. Hūc fingit Homerus, cùm Pallas, Iuno, Neptunus, aliique ex diis nonnulli, aduerſus Iouem coniuraſſent, perſuaſum à Thetide in cœlū aſcendiſſe, vt Ioui ſuppetias ferret, deóſque coniuratos illius aduentu territos a cœptis deſtitiſſe, & cum Ioue in gratiā rediiſſe. Hæc Homerus 1. Iliad. vbi etiā hoc addit, A ſuperis quidem Briareum dictum fuiſſe, ab hominibus autem Aegæonem,

Βριάρεων (inquit) καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα.

Alii Briareū inter eos numerant gigantes, qui aduerſus Iouem conſpirarunt: vnde a Virgilio lib. 6, cum aliis monſtris in veſtibulo inferorū collocatur, cùm ait,

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæque biformes,

Et cētum geminus Briareus, & bellua Lernæ.

Dictus Briareus à corporis robore. βριαρὸν enim Græci fortem dicunt, & robuſtum.

Brias, briadis, vrbs Piſidę regionis Aſię. Strabo.

Briaxes ſtatuarius. Pauſan.

Bricinnia, vrbs Siciliæ. Steph. Vide BUCINNA.

Brie, Filius Aſer filii Iacob. Num. 26.

Brigantes, Hiberniæ populi Ptolemæo, hodie Ganaforda ciuitas. Vide βρίγες in Stephano.

Brigantium, Hiſpaniæ ciuitas: hodie Copoſtella, oppidum S. Iacobi. Ptolemæo, Flauiū Brigantium dicitur. Eſt & Brigantium, vrbs Cenomanorum. Ptolemæo.

Briges, Populi Thraciæ. Phryges etiam alias Briges dicti, & eorum regio Brigea. Herodianus Brigantes eos vocat. de his plura vide apud Stephanum.

Brigiani, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 23. cap. 101.

Brigida, mulier vitæ ſanctitate inſignis, Romam venit a Suetia, Vrbano V. Pontifice maximo. Quatuor liberos mares, ac totidem fœminas omnes ſanctos habuit, inter quos Catharinā, quæ eam viduā Romā comitata eſt, cuius cura, atque opera in patriā relata eſt. Volater.

Brileſſus, Aegialeus dictus, Atticæ mōs eſt. Plin. lib. 4. cap. 7.

Brilētum, mons Atticæ regionis prope Tharnen. Plin. lib. 11. cap. 37. in hoc monte ſunt lepores bina habētes iocinora: cerui renes quatuor: pennati autem & ſquammoſi nulli.

Brimo, vnum ex Hecates, ſiue Proſerpinæ nominibus: ἀπὸ τοῦ βριμᾶν. hoc eſt, a terrēdo impoſitum, eò quòd nocturna terriculamēta ab ea immitti credebantur, vt ex Apollonii interpretibus annotauit Cœl. Rhod. lib. 11. cap. 16.

Brila, promontorium Leſbi, vbi Dionyſius Bryſeus

ſeus colitur. Steph.

Briſabritæ, Aſiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 20.

Briſacum, a Ludouico Gallorũ rege obſeſſum, anno 941.

Briſeis, Lyrneſſia puella, à patre Briſe ita appellata, cùm vero nomine Hippodamia vocaretur. Hæc, capta Lyrneſſo vrbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, & poſtea ab Agamemnone erepta implacabilis diſſidii cauſa fuit inter Agamemnonem & Achillem. Detrectabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neque vnquam adduci potuit, vt arma ſumeret, donec Patrocli mors nuntiata eum ad vindictam excitauit. Extat huius Briſeidos ad Achillem epiſtola apud Ouidium in Epiſtolis Heroidum.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali, omnium, quæ Europę adiacent, maxima: vnde & orbem alterum quidam ex Poetis appellauere: a Britone rege Britannia dicta, cum prius Albion diceretur, ab albis montibus, qui ad eam nauigantibus primò apparent. Hodie in duas diuiſa eſt partes: quarum alteram, quę in Septentrionem vergit, Scoti incolunt, Cælidoniæ ſyluæ nomine veteribus cognitam: alteram, quæ cultior eſt, & Belgis vicinior, Angli tenẽt, Saxoniæ populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulſis. Hæc ab Ortu Germanico, ab Occaſu Hybernico, à Septẽtrione Cælidonio Oceano abluitur: ad Meridiem verò anguſto freto a Belgis dirimitur. Porrigitur in longum octingentis millibus paſſuum.

Britannia, Diodoro ac Straboni libro 4. forma triangulari, lateribus inæqualibus ac tribus erecta promontoriis eſt, Cantio, Heleno, & Orcha. Sita e regione Galliæ circuitu XXII. millibus ſtadii Straboni, duobus millibus paſſuum Cæſari I. Longitudine verò DCCC. latitudine CCC. millibus, Plin. lib. 4. cap. 16. Vulgò Anglia dicitur.

Britanicæ, inſulæ, in Oceano ſitæ quorum incolæ Britanni. Alia eſt Bretannis inſula de qua in Brettotia. Steph.

Britannus, Britannicus, & Brito, eiuſdem ſignificationis ſunt, Iuuenalis,

Quantum delphinis balęna Britanica maior.

Idem, Qua nec terribiles Cimbri, nec Britones vnquam. Vide BRITONES.

Virgilius Aecgloga prima,

Et penitus toto diuiſos orbe Britannos.

Britannicus, filius Claudii Cæſaris ex Meſſalina, primùm Germanicus dictus. Hic quamuis adhuc infans, a patre in caſtris ſæpe circunlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen opera veneno ſublatus eſt. Tacit. libro 13. Iuuenal. Sat. 6.

Oſtendiſque tuũ generoſe Britãnice ventrem.

Britius, Archiepiſcopus Turonenſis, Martino ſucceſſit. Volaterranus.

Britomártes, nomẽ eius quã Diana fertur vnicè dilexiſſe: cuius patria fuit Gortina Cretę vrbs.

Britomártis, Nympha Cretenſis valde formoſa, Iouis & Charmes filia Diodoro Britona dicta, retia ad venãdum inuenit, ex quo Dictynna eſt appellata, quòd cauſam prębuit, vt quidam Dictynnam & Dianam eandem eſſe putarint. Hæc, vt quibuſdam placet, a Minoe rege Cretenſi adamata, cum eiuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare pręcipitauit. Virgil. in Cyri, Bocatius.

Brithona filia Martis quæ ſe in mare Brithon præcipitauit vt effugeret ſtuprum regis Minnis. Bocat.

Britones, Galliæ populi inter Aquitanos. Vide BRITANNVS.

Briuates, Galliæ Celticæ portus, Ptolemæo.

Brixellum, oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volaterranus.

Brixia, vrbs Trãſpadanæ regionis, quam Cenomani populi ædificauerunt. T. Liuius. Polybius. Eſt & Aſiæ fluuius. Plin. lib. 6. cap. 27.

Brixia, vrbs Galliæ Ciſalpinæ, à Germanis in Italiam tranſeuntibus condita, Mantuan.

Brixia magnorũ genitrix animoſa virorũ, &c.

Brixillum, oppidũ apud Mutinã. Pli. lib. 3. cap. 13.

Brizo, apud Delios vaticiniorũ, quæ ex ſomniis ſumuntur, dea habita eſt, eique ſcaphas, omni genere bonorum plenas, ſolis piſcibus exceptis, offerebant. Dicta autem putatur Brizo, ab eo, quòd βρίζειν priſci Græci pro dormire dicebant. Vide Cælium Rhod. lib. 27. cap. 10.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, id eſt, à fremendo: vel ἀπὸ τῆς βροντῆς, hoc eſt, à tonitru, eò quòd natus ſit cum tonitru, eius genitrice fulmine perempta. Ouid. 4. Metam.

Thura dabãt, Bacchumque vocãt, Bromiumque Lyæum.

Brongus, fluuius. Vide ANGRVS.

Bronteus, Iupiter dictus à βροντῇ, quod eſt tonitru.

Brõtes, vnus ex Cyclopibus, miniſtris Vulcani, qui Ioui cudunt fulmina, παρὰ τὴν βροντὴν, hoc eſt, a tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani miniſtri, Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouid. 4. Faſtorum Acmonidem appellat. Hos Heſiodus in Theogonia Cæli & Terræ filios facit: quanquam alii ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. 8. Aeneid.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro, Brontesque, Steropeſque, & nudus membra Pyracmon.

Brontotas, locus tribus ab vrbe milliaribus diſtans, quo Athemius a Leone ad Italiam miſſus imperium ſuſcepit. Caſſiodo. Diac.

Broteas & Ammon, cæſtibus claruerunt. Ouid. lib. 5. Metamor.

Hinc gemini fratres, Broteaſque & cæſtibus Inuicti, &c.

Ammon

Brotheus, filius Vulcani & Mineruæ, deformē facie, ob quā dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum coniecit. Ouid. in Ibin,
Quódque ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis,
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Bructeri, populi a L. Stertinio victi. in Germania inferiori Teuchtheris & Phryſiis proximi: ex quibus fuit virgo Velleda fatidica quæ Germanis religione animos eorum occupāte aliquando præfuit. Cor. Tacitus.

Brullitę, populi, Epheſo tribuuntur. Plinius lib. 5. cap. 29.

Brumus, Bacchus qui Brumalibus Feſtis nomē dedit.

Brundulum, portus, quem Atheſis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Plin. li. 3. ca. 16.

Brunduſium, vrbs Calabriæ, ad mare Adriaticum ſita, via Appia eouſque perducta, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis trituſſimus olim fuit in Græciam tranſitus. Græci Brenteſium appellat, a Brento quodam (ſi Stephano credimus) Herculis filio. Aut certè a ceruini capitis ſimilitudine, quòd Meſſapii ſua ligua βρεντέσιον appellabant. Strab. li. 6. Lucan. li. 2.
Brunduſii tutas Magnus conſcendit in arces.

Bruſa, vrbs Bithyniæ, ab Annibale condita ſub Olympo monte. Plin. lib. 5. Vide PRVSA.

Bruſis, pars Macedoniæ, a Bruſo Imachii filio. Stephanus.

Brutiani, a Brutiis dicti, officia ſeruilia magiſtratibus præſtabant: hi primùm ſe Annibali tradiderunt, perſeuerauntque quouſque ex Italia diſcederet.

Bruthus Aſcanii filius qui à ſe Bruthones denominauit. Bocat.

Brútii, populi in extremis Italiæ finibus, ſupra Lucanos, peninſulā incolentes, cuius Iſthmus a Lao fluuio vſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuerunt, qui excuſſo ſeruitutis iugo, trans Laum fluuium ſedes poſuerunt: vnde & βρέττιοι a Lucanis dicti ſunt, quod illorum lingua fugitiuos ſonat, à Romanis autem Brutii appellati ſunt, quaſi bruti, hoc eſt, ſtupidi & vecordes. Qua ignominia ideo notati ſunt, quòd ſecundi Punici belli tempore ad Annibalem deſciuiſſent: ob quam perfidiam ſemper deinde ſine honore, ſine dignitate habiti ſunt, ad ſeruilia tantùm opera, & viliora munia ſoliti compelli. Brutiorum oppida fuerunt Temeſa, Terina, Coſentia, & Rhegium, in extremo Scyllei promontorii ſitum, ea in parte, qua Sicilia olim ab Italia dicitur eſſe auulſa.

Brútina, vrbs Hiſpaniæ, Ptolemæo. Vide BRVTOBRIA.

Brutôrum familia Romę imprimis fuit illuſtris, ex qua primus fuit L. Iunius Brutus, à ſtultitia, quam Tarquinii metu ſimulabat, ita cognominatus. Hic exactis regibus, ciuitatéque in libertatem vindicata, primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt conſul: rebuſque multis præclare geſtis, tandem eo in prælio, quod ad Regillum lacum commiſſum eſt, occubuit: cúmque matronæ, vt fortiſſimum muliebris vindicem, annum integrum luxerunt. De hoc Virgil. 6. Aeneid.
Vis & Tarquinios reges, animámq; ſuperbam
Vltoris Bruti, faſceſque videre receptos?

M. Brutus, vnus fuit ex Cæſaris Dictatoris percuſſoribus, qui in cāpis Philippicis ab Octauio & Antonio victus necem ſibi conſciuit.

Decius Brutus, acerrimus publicę libertatis propugnator fuit qui Mutinę aliquandiu ab Antonio obſeſſus, eaque obſidione Hircii & Panſæ opera liberatus, tandem a militibus ſuis deſertus eſt, & ab hoſtibus occiſus. Plura apud Liuium, Plutarchum, & Plinium.

Brutium, promontorium, a Ptolemæo Scyllæum vocatum in extremo loco occidui cornu, vbi olim Sicilia Italiæ annexa fuiſſe putatur, ſed poſtea maris ſæuitia abſciſſa.

Brutius Præſens, conſul, collega T. Antonii Pii Auguſt. II. anno ab vrbe 890.

Brutobria, vrbs inter Tyritanos & Bætim fluuium. Stephanus. Eadem nimirum eſt qui alias Brutina.

Brutulus Papyrius Samnites, vir nobilis prioris fœderis fractor, Romanis deditur. Triumphat Dictator. Liu. lib. 7.

Bryanium, vrbs Theſprotiæ. Steph.

Bryas Argiuorum contra Lacedæmonios dux. Pauſan.

Bryax, vel Brias, ſculptor marmorarius, Mauſoleum vnà cum aliis fecit.

Bryâzon, amnis, Aſiæ in Bithynia. Plin. libro 5. cap. 32.

Bryce, Bricei, Thraciæ gens, Stephano, vide BRYSAE.

Brygias, vrbs Macedoniæ, Stephano, cum qua ſtatim ſubiungitur Brygion, vrbs Macedoniæ. Vide BRYX.

Brygion, vrbs Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 10.

Brygis, ciuitas quam Mardonius in ſuam redegit poteſtatem. Herod. lib. 6.

Brygus regnauit apud Celtiberos, anno à creatione mundi 2058.

Bryllium vrbs in Propontide. Ephorus Ceum, κῖον eſſe ſcribit, & regio Bryllis. Steph.

Bryſæ, Thraciæ populi. Plin. lib. quarto cap. 11. Vide BRYCAE.

Bryſacion, vrbs Parthiniæ. Steph.

Bryſani, Cyconum vicini inter Scythicas gētes. Plin. lib. 6. cap. 17.

Bryſêa, ciuitas Laconiæ. Porphyrius apud Homerum lib. Iliad 2.

Bryſca, vrbs Aeoniæ, à qua Bacchus Bryſeus cognominatus eſt, quòd ibi coleretur. Quidā tamē Bacchū Bryſeum dici putant ab antiquo verbo βρύω, quod eſt ſcaturio: quoniam ex

aluearibus melſa, vel ex vuis muſta exprimere primus docuit. Alij Byrſeum potius quàm Bryſeum volunt cognominatú, a byrſa pelle quam in bello induebat. Diodo.lib.5.

Brytiæ, vrbs Elidis. Steph.

Bryſtacia, vrbs OEnotrorum. Steph.

Bryx & Brygæ, gens Macedoniæ Illyriis finitima. Steph.

B V

Bubaganus, Conſtantinopolitani imperatoris dux ab Henrico II Romanorum imperatore vexatus. Blond.lib.3.deca.2.

Bubares, ciuitas à Minutio capta, anno ab vrbe 559.

Bubaris, Amyntæ filiam vxorem duxit, anno ab vrbe 247. Iuſtin.lib.7.

Bubaſtis ciuitas Aegypti, vbi conuentus quotannis agebatur in honorem Dianæ. Hinc Bubaſtides præfectura. Aegyptus enim diuidebatur in præfecturas oppidorum quas Nomos vocant. In ea vrbe religioſiſsimè olim colebatur Iſis, quæ ab ea Bubaſtis appellatur. Ouid.lib.9.

Cũ qua latrator Anubis, ſanctàque Bubaſtis.

In hac Dianæ, quam Bubaſtin nominant, clariſsimum fuit templum, & inter cætera maximè ſpectabile. Herodotus. Hæc Straboni & Ptolemæo vocata eſt heroũ ciuitas: quibus etiam Bubaſtus ſcribitur.

Bubaſus, Cariæ regio, cuius mulieres ab Ouidio vocantur Bubaſides lib.4. Metamorph. Bubaſides videre nurus, &c.

Bubeium, natio vel oppidum Cyrenes. Plinius lib.5.cap.5.

Bubetani, Campaniæ populi, Coriolanis vicini Plin.lib.3.cap.5.

Bubinda, fluuius Hiberniæ. Ptol.

Bubo, ciuitas Lyciæ. Plin. Naſcitur & in Lycia creta circa Bubonem.

Bubo, vel Buboni, Plinio lib.5.cap.27. Lydorum vrbs eſt, in Mediterraneis ſita, quorum vrbes ſunt tres, Bubon, Balbura, & Oenoandros. Strabo verò lib.13. Lyciæ non Lydiæ vrbem eſſe ait, in qua creta naſcitur.

Βυβὼν καὶ βάλβυρα, Stephano Lyciæ oppida ſunt, a Bubone & Balburo latronibus cõdita.

Bubona dea boum ab antiquis culta. Rhod. lib.21.cap.34.

Bùbula, cùm aliis Cyrenes vrbibus Plinio commemoratur. lib.5.cap.5.

Buca, oppidum Ferentanorum in quarta Italiæ regione. Plin.lib.3.cap.12.

Buccellani Gallo-Græci dicuntur eorúmque regio Buccellaria. Suidas.

Bûccina, nomen oppidi in Sicilia. Dionyſ. quo nomine etiam dicta eſt inſula, Pontiani pontificis exilio & morte clara.

Bucéphala, ſiue Bucephàlea, ſiue Bucephalia, Indiæ vrbs, iuxta Hydaſpen fluuium, ab Alexandro condita, ſic appellata a Bucephalo equo, qui ibidem cecidit in prælio, quo vicit Porum. Meminit etiam Stephanus duorum huius nominis locorum. Eſt & Atticæ portus Bucephalas Stephanus.

Bucephalus, Alexandri magni equus, à latitudine frontis ſic dictus, vel ab aſpectu toruo, vel ab inſignis taurini capitis armo impreſſi, quo Alexander in certaminibus vtebatur, quoniã eſſet bellator optimus: ab eo Bucephalia, vrbs Indiæ dicta, quam Alexander condidit, dixitque ex nomine ſui equi Bucephali, eo ipſo in loco ſepulti. Strabo lib.15. & Plinius lib.6.cap.20. Eſt & Bucephalus Achaiæ portus, qui ab aliis Bucephalas, ab aliis Bucephalon dicitur. Plinius lib.5.cap.4.

Buchia, Ioniæ locus. Steph.

Bucia, extrema Siciliæ vrbs. Ptolemæus, hodie Butera.

Bucinna, parua inſula maris Siculi. Plinius libro tertio.cap.8.

Βύκιννα Steph. ciuitas eſt Siciliæ, qui & Bricinniam alibi Siciliæ vrbem facit.

Buclopus deus muſcarum Rhod.lib.22.cap.3.

Bucólió, filius Laomedôtis. Homerus in Iliade.

Buda, Vngariæ metropolis, quæ thermas habet ſubtus vrbis mœnia, inter occaſum & ſeptẽtrionem ſita, haud longe a Danubii ripa, ex humili colle fonte duplici ſcaturiente: quorum alter frigidiſsimus, odore ſulphureo: alter ita calidus, vt digitum immerſum tenere nequeas. Calidus autem, piſces fere palmares alit non paucos, in feruentibus vndis oberrantes: qui dum coquuntur, ſapor nullus extat, Vadianus. Buda vulgò hodie *Ofen*, Curta Ptolemæo dicitur.

Budêa, ciuitas Magneſiæ, à Budæo conditore: vnde audea Minerua in honore apud Theſſalos habita.

Budêa, ciuitas Phrygiæ: Budæi, Medorũ & Scythiæ populi. Steph. Plin.lib.4.cap.12.

Budda Gymnoſophiſtarum apud Indos princeps extitit, quem illi ex virginis latere natũ fuiſſe credi voluerunt. Rhod.lib.14.cap.1.

Búdæi populi Mediæ. Steph.

Budini, Vide BYZARI.

Budóræ, inſulæ duæ prope Cretam inſulã. Plin. lib.4.cap.12.

Budórgis, vrbs Germaniæ Ptolemæo, hodie Vratiſlauia, vulgò *Breſzlau*.

Budôris, vrbs Germaniæ, Ptolo. vulgò *Heidelberg*. ſub ditione comitis Palatini.

Budôrum, promontorium in Salamino: velut Ephorus, caſtellum: quanquam pro caſtello *Βούδορον* per *α* apud Steph. ſcribitur.

Bugàrida, dicebatur factio tempore Diocletiani Iouii, XXXVII. Romanorum imperatoris, compreſſa atque deleta, anno ab vrbe 1038.

Buges, amnis Scythiæ Europeæ, flexũ Mæotidis ſecãs. Põp. Mela. Supra Bugen verò amnis eſt Agarus, quem Sagarim Ouid. nominat.

Bugia,vrbs Aphricæ ab Hiſpanis obtenta.

Bul, Nomen menſis octaui, noſtro Octobri reſpondentis.3.Reg.6.

Buleuterion, Cyzici ædificium amplum, ſine ferreo clauo,ita confectum, vt eximantur trabes ſine fulturis ac reponantur. Plinius libro 33.capite 15.

Bulgari,Europæ populi in parte Mœſiæ ad Danubium, gens ferox,multas in Europa clades vicinis intulit. Nonnullis placet non indigenas,ſed aduenas eſſe è Scythia egreſſos. Volaterranus.

Bulgaria,pars Daciæ.Vide DACIA.

Bulini, gens circa Illyriam: Artemidorus non gentem,ſed Bulinen ciuitatem eſſe dicit.Stephanus.

Buli mons eſt Syriæ non longe à Gari.

Bulis, vrbs Phocidis, Stephano βῦλις à Bulone conditore ſic dicta, à qua Bulii & Bulienſes. Cicero in Piſonem.

Bulla regia, liberum oppidũ Numidiæ in Africa.Plin.lib.5.cap.3.

Bullæum,vrbs inſulæ Britanniæ.Ptol.

Bullenſes,oppidum & populi Locrorum. Plin. lib.4.cap.3.

Bullidenſis, Macedoniæ colonia. Plinius libro 4.cap.10.

Bullio, ducatus à Gothfrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ terræ ſanctæ gratia, Sperto Eburonum Epiſcopo, magna vi auri venditus. Aemilius lib.4.

Bulliones,Barbari incolæ Macedoniæ.Pli.lib.4. cap.23.Apollonia, quondam Corinthiorum colonia, VII M. paſſuum a mari recedens. Cuius in finibus celebre Nympheum accolunt barbari,Amantes & Bulliones.

Bullis oppidum in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico adiacet,non procul ab Apollonia teſte Ptolemæo lib. 3. cap,13. Plin. Bullidenſem Coloniam vocat libro quarto capite 10. & populos ipſos Bulliones libro tertio capite 23.

Bulua,Ptolemęo Butua:Pli.Liburniæ vrbs,nũc Budua.

Buna, Filius Ierameel primogeniti Eſron filii Phares.1.Paral.2.

Bunæ, nomen loci. Plutarch. καὶ γὰρ ἡμεῖς περὶ Ἀντίκυραν, ἐπράξαμεν ὃ πάλαι καὶ πρότερον ἱστορῆσαι ὁ πόῤῥω Βυνῶν ἐξοκείλαντος καὶ καταπεσόντος, λιμὸν γενέσθαι. Fortè eadem quæ Brunnus.

Bunártis,vrbs Libyæ.Steph.

Bunas Athenienſis vir, qui arbiter in controuerſia inter Calydonios & Eleos deſignatus, per fictas occaſiones rem in longum diſtulit nec vnquam de lite voluit pronunciare. vide Prouerb.Bunas iudex eſt.

Bunea Iuno dicta eſt à Bunone filio Mercurii. Pauſanias.

Bunêma,vrbs Epiri ab Vlyſſe condita.Steph.

Bunitium,vrbs Germaniæ.Ptol. vulgò *Sund.*

Bunnus,vrbs Illyriæ.Steph.Vide BYNAE.

Búnomus, Macedoniæ ciuitas, Pella poſtea dicta Steph.

Buphagus in Arcadia fluuius eſt, ab heroë Buphago dictus, qui Iapeti fuit Filius & Thornacis: quem honeſta parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. Rhodigi. lib. 26.cap.2.

Bupla noctiſti ſunt tumuli apud Ilium,quòd ex Myſia bouem inſecutus Ilus ibi demum vrbem condiderit. Cæl.Rhod.lib.29.cap.2.

Buphonus Iouis ſacerdos.Pauſ.

Bura Ionis filia apud.Pauſ.

Buraicus fluuius vicinus Buræ oppid.

Búphalus & Antermus, Antermi Chii filii, clariſſimi ſculptores fuère,Plin.lib.36.cap.5. Hi, quia Hipponacti poetæ notabilis vultus fœditas erat, imaginem eius laſciuia iocorum propoſuère ridentium circulis, quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit intantum,vt quidam exiſtimant ad laqueum eos compuliſſe. Horat. in Epod. Ode 6.

Qualis Lycambe ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo.

Vnde Hipponacteum præconium pro infami nota poſuit Cicer,Epiſt.lib.7.

Buphia,vicus Sicyoniæ.Steph.

Bupraſtum, ciuitas & fluuius, & regio Elidis, a Bupraſio conditore, Hom. A Plinio lib.5. cap.5.inter Achaiæ loca recenſetur.

Bura,vel Buris, vrbs Achaiæ proprie dictæ, ad ſinum Corinthium ſita, olim florentiſſima, nunc vnà cum Helice vicina vrbe maris impetu hauſta.Ouid.lib.15.Metamor.

Si quæras Helicen & Buran,Achaidas vrbes,
Inuenies ſub aquis:& adhuc oſtẽdere nautæ
Inclinata ſolẽt cum mœnibus oppida merſis.

Burcana,Vide BARCHANA.

Burcardus,Sueuorum dux anno 913.

Burchâna, (alias Burcana) Oceani Germanici, vel Ponti inſula nobiliſſima. Plin. lib.4. cap. 13. Inde inſulæ Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana, Fabaria à noſtris dicta,à frugis ſimilitudine ſpõte prouenientis.

Burchânis,inſula in Celtica Steph.

Burdegala, vel Burdigala, Suid. Strabo autem Burdigalliã ciuitatem Gallię eſſe dicit,in qua Aquitanorum nobiliſsimum emporium. In hac natus eſt Auſonius poeta. vulgò *Bordeaux.*

Burdinus,antipapa,à Caliſt.11.pontifice captus, anno 1123.

Burſa,vrbs Italiæ,à Burſo condita.Steph.

Burſa,Burris, vel Burrhina, fons in loco quodam inſulæ Coo, ſic dictus,quòd bouis naribus ſimilem habeat meatum vnde ſcaturit.

Theocritus,Idyl.7.

Burgundia,regio Galliæ Celticæ,quã olim Sequani & Hedui tenuerũt: ab ea Burgundi & Burgundiones dicti. Plin.lib.4.cap. 14.inter Germanos cenſetur.

Buris,Vide B V R A.

Burnistæ, Plinio libr.4. cap.21. ciuitas Illyrici Lyburnorum.

Burſaonenſes,Hiſpaniæ citerioris populi,Calaguritanis & Complutenſibus vicini. Plinius libr.3. cap.3.

Buſæ, Herod.lib.1.populi ſunt Medorum quos ſubegit Dioces.Steph,

Buſiris, Neptuni filius, ex Libyę filia Epaphi, crudeliſsimus Aegyptiorum tyrannus, quo tẽpore Danaus Argiuis imperauit. Hic cùm hoſpites omnes Ioui immolaret, ab Hercule in Aegyptũ delato, cùm eaſdem illi inſidias pararet,vna cum Amphidamãte filio,& præcone Chalbe,& miniſtris aræ,interfectus eſt. Virgilius tertio Georg.

-quis aut Euryſtea durum,.
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?Deus lini appellatur Ouid.lib. Heroid.
Si te vidiſſet cultu Buſiris in iſto. Statius libro 12. Thebaid.
Non trucibus monſtris Buſirim infandúmque dediſti.

Buſiris,vrbs in Aegypto,ad Nilũ fluuium,à Buſiride condita: in qua fuit templum magnum Iſidis.Hinc Buſiritiea præfectura, apud Strabonem libro 17.

Buſmadis,Iſaurica ciuitas. Steph.

Butade,pars tribus Aegeidis. Steph.

Butes nomen ſacerdotis,a quo Eterbutadæ ſacerdotes,nobiles & illuſtres Athenis. Rhodiginus libr.14.cap.1.

Butea nomen eſt familiæ Romanæ ita dictæ à Buteone,id eſt,accipitre cui principatus in auguriis dabatur olim: vnde hæc familia Butea dicta eſt,quod proſpero auſpicio à Buteone deſumpto in ducis naui ſediſſet,vt ſcribit Pli.

Buteo cognomen M.Fabii apud T. Liuium & Plut.in Fabio Maximo.

Buteo orator Romanus cuius meminit Senec. lib.2.controuerſ.

Butes ſiue Buthes,filius Amyci, Bebryciorum regis qui ob ſæuitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus,paruo nauigio Drepanũ in Siciliam cõfugit,vbi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt: a qua cùm ob formæ, morumque elegantiam diligeretur, eius concubitu vſus,Erycem filium ex ea ſuſcepit:& quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe.Contra Virg.lib.5. Aeneid.Buten à Darete iuxta tumulum Hectoris occiſum tradit,inquiens,

Idemque ad tumulum,quo maximus occubat Hector,
Victorem Buten immani corpore,qui ſe
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit,& fulua moribundu extendit arena.

Butes, Troianus, a Camilla occiſus. Virg.11. Aeneid. Protinus Orſilochũ & Buten,duo maxima Teucrûm Corpora.&c.

Butes, Scytharum fluuius, cui propinqui ſunt Agathryſi & Sarmatæ, Tortelius.

Buthia, vrbs vel regio Ioniæ. Steph.

Buthon,vrbs Illyridis.Steph.

Buthos,oppidum Aegypti Ptol.& Plin.lib.5.ca. 10. Vide B V T V S.

Buthus Athleta nobilis, qui bouem integrum vno die deuorate ſolebat: vnde natum prouerb.in edaces,Buthus obambulat.

Butis,Syriæ ciuitas,Pella poſtea dicta Steph.

Butta,inſula maris Mediterranei prope Cretam inſulam. Plin.lib.4.cap.12.

Butrium,vrbs Italiæ.Steph.

Butrótũ,ſiue Buthrôtum,ſiue Buthrótos, Romanorum colonia.Plinius libro quarto,capite 1.in finibus Epiri,ad ſinũ Ambracium. Ouidius 13. Metamorphoſeos.

-Epiros, ab his,regnataque vati
Buthrotos Phrygio. Virg.3. Aeneid.
-portúque ſubimus
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus arcem.

Butrórum, ciuitas & inſula circa Corcyrã. Stephanus.

Bútua,oppidum Liburniæ.Plinius libro quarto capite 22.

Butuntinénſes,populi Calabriæ in Italia.Plin. lib.3.cap.11.

Butus,Pandionis filius, vnde Butadæ,pars tribus Aegeidis.Steph.Eſt & Aegypti ciuitas, vide ſupra B V T H O S.Herodianus vicum eſſe ſcribit,vbi oraculum fuerit, vnde & Latona Buto.Stephan.

Buxentum,oppidum Lucaniæ in Italia ad Lauum fluuium.Plin.lib.3. cap.5.

Buxéntum,oppidum quod Græci Pyxunta vocant in ſinu Poſsidoniæ, à Buxo arbore quæ copioſa illic prouenit.

Buz, Nomen loci in terra Cedar,Ierem. 25. Filius item Nachor ex Melcha, Gene.22. Pater Ieddo,1.Paral.5.

Buzæ,Indica gens,Plin.lib.6. cap.20.

Buzéri,gens Themiſcyræ regionis in Aſia.Plinius libr.6.cap.4.Vide B Y Z A R E S, B Y Z A R I, B Y Z E R E S.

Buzi,Pater Ezechielis prophetæ,Ezech.1.

Buzigêus,mons Theſſaliæ.Plin.lib.4. cap.8.

Buzygia Athenis fuit familia ſacerdotio prædita,a Buzyge quodam heroe,qui omnium primus vinctis bobus terram araſſe creditur.

B Y

Bybáſſus,vrbs Cariæ,à Bybaſſo paſtore qui Aeſculapium in Cariam maris tempeſtate dela-

tum ſeruauit. Steph.

Pybe,vrbs ſita eſt iuxta Peucetios Thraciæ populos. ſtephan.

Byblesſia, vrbs Aſiæ.Herod.lib.1.

Bybhi, gens Scythica.Steph.

Byblii apud Cyprios dicebantur ſepulchrorum cuſtodes.

Byblis,parua maris Mediterranei inſula cũ oppido,alio nomine Melos dicta,quã Ariſtoteles Zephyriã, Callimachus Mirmallida, Heraclides Siphnum & Acytom vocant.Plin. lib.4.cap.12.Steph.in Melo βύβλον ſcribit:ex quo apparet Byblus aut Byblis legendum.

Byblis,puellæ nomen eſt.

Byblus,Syriæ Phœniciæ vrbs,Beryto vicina, in qua Adonidis templa ſunt.Eam a tyrano oppreſſam Pompeius liberauit. Sita eſt in excelſo quodam loco, non procul a mari. Strabo libr.16.Hodie Gaeta.de hac plura vide apud Stephanum.

Bycus, fluuius Sarmatiæ in Europa, Ptolem. Hodie Buges vocatur.

Byle,vrbs,Vide BLEA.

Byllis,vrbs Illyriæ maritima à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant,condita Steph.

Bymazus,vrbs Pæonum.Steph.

Byrſa, Strabo.libro 17. arx in media vrbe Carthaginenſium, in cuius vertice Aeſculapii templum,quod Aſdrubalis vxor,capta vrbe, concremauit.De huius autem nominis origine hæc Seruius: Appulſa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callide vt tantum terræ emeret,quantum poſſet taurino tergo circundare. quod cum obtinuiſſet,corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit,vt occupatis xxii.ſtadiis, & theſauris ſuis amicis oſtenſis, ciuitatem conſtruxerit, quam poſtea vocauit Carthaginem. Arcem verò a bouino corio, quod vocant Græci,Byrſam nuncupauit. Virg.libro.1.Aeneid.

Mercatique ſolum, facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum poſſent circundare tergo.

Byſalas, regio iuxta Syrtes.Vide BYZANTES. Stephanus.

Biſſacca regio idem quod Byzantium, vnde & Biſſacæna veſtis,id eſt,Byzantia.

Byſnæi,gens Bebrycum.Steph.

Byſus vel Byſſus gens quædam.Steph.

Byzacium,Africæ regio,Plin.libro 4.cap.4. Vide BYZANTIUM.

Byzantes,populi Africæ. Vide BYZANTIUM. De Byzante & Strabo eius fratre,Vide Steph. in Byzæcopolis.

Byzantium, ciuitas in Africa, quam quidam Byzacium appellant, & populos Byzantas. Martianus.Strabo Byzancium nominat, vnde Byzancenus ager.Stephanus Byſſacitas & Byſſacenos.

Byzantium,Thraciæ oppidum à Pauſania Spartanorum duce cõditum.Iuſtinus libro quarto.Euſtathio,a Byze Megarenſium claſſis præfecto,liberæ olim conditionis, & Ligos antè dictum.Plin.lib.4.cap.11. Hodie à Conſtantino Magno Conſtatinopolis,antea noua Roma,mox temporibus Seueri,& filii ſui Antonii, Antonia vocitata. Expugnata à Mahumete Turca,anno ſalutis noſtræ 1453.magna Chriſtianæ pietatis iactura: proximis verò annis ingenti terræ motu multis in locis cõcuſſa.De huius ſitu,,origine, potentia plura vide apud Cornelium Tacitum, & Stepha. Ouid.lib.1.Triſt.

Quaque tener ponti Byſantia littora fauces,
Hic locus eſt gemini ianua vaſta maris.

Vide Cæl.Rhod.lib.19.cap.6.

Byzenus Neptuni filius,cui mos fuerat mira in dicendo libertate vti: vnde natum prouerbium,Byzeni libertas,in eos qui audacius liberaliuſque loquuntur.

Byzea Scythiæ ciuitas, Steph.cuius populi loquuntur intrepide.

Byzeres,populi,in Ponto, qui Straboni Byzares vocatur:alus Byzati & Budini, vulgò putantur imaginoſi,& qui a conſuetudine cæterorum viuendi receſſerunt.olim Chalybes, & deinde Chaldæi dicti.Valer.Flaccus 5. Argon.

Byzereſque vagi, Phyliræque a nemine dicta
Littora.Plinius libro 6.cap.4,Buzeros vocat. Ab his portus quidam Ponti, Buzericus appellatur:cuius meminit & Stephanus.

C A

CAAS mons eſt Syriæ in tribu Ephraim inſignis tumulo Ieſu filii Naue:nam diu apud Vicantanam ſepulchrum eius ab incolis forentibus oſtenſum eſt. Bocat.

Caath,Filius Leui,filii Iacob.Gen.46,1.Para.6.

Cabades, rex Perſarum electus,Peroza extincto cũ omni ferme exercitu. Procopius, Agathi.

Cabalaca, Albaniæ in Aſia oppidum.Plin. libr. 6.cap.10.

Cabala Hebræorum doctrina dicitur fuiſſe,ortum habens a Moyſe qui eam à Deo accepit: is enim initio legem duplicem accepiſſe fertur:literalem, ſpiritalemque. Priorem ex Dei mandato conſcripſit,eamque populo eſt impertitus:alteram verò minime,ſed ſeptuaginta ſapientibus communicauit,à quibus poſtea cæteris ad id item deſtinatis voce tantum tradita eſt.vnde & Cabalæ nomen exortum eſt,quod gentis illius vocabulo ſignificat receptionem,quæ per ſucceſſionum gradus citra literarum monumenta ſeruaretur incolumis.Cæl.libro 10.cap.1.

Cabalia, Aſiæ minoris regio in qua ſunt vrbes Oenoanda, (quam Strabo Oenoandron vocat.) Populi porrò huius regionis incolæ,

Cabalii

Cabalii dicuntur. Herodotus libr. 3. Vide Caballi.

Cabalis, vrbs prope Cibyram iuxta dorſum Mæandri. Stephan.

Cabali, populi Aſiatici. Vide Cabalia.

Caballinus fons, fons lympidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte, Muſis conſecratus, Græcis Hippocrene dictus, quem Pegaſus, in eo loco ſaxum feriens, aperuit: vnde & Pegaſeus vocatur. Strabo. Vide infra in dictione Helicon.

Cabarnis, Vide Paros.

Caballus, vel Cabeſſus, Homero, vrbs in Cappadocia, Othrynei patria. Hecatæus hanc vrbem ſtatim vltra Hæmum Thraciæ montem ſitam ait, Hellanico Lyciæ vrbs eſt. Sed verius Apion, vicũ eſſe Cappadociæ inter Tarſum & Mazaca, id eſt Cappadociam, Stephano. Alia eſt Cybaſſus.

Cabellio, Narbonenſis prouinciæ oppidum, cui vicina ſunt Carcaſſo & Carpentoracte, oppida. Plin. lib. 3. cap. 4. Straboni Caballio dicitur, Vulgo, *Canailion.*

Cabera, Protei filia, ex Vulcano Caberos tres genuit, totidemque Caberidas quibus omnibus templa dicata ſunt. Strabo lib. 10.

Cabêron, Aſiæ fluuius. Plinius lib. 6. cap. 23. in deſcriptione Carmanæ.

Cabeſſus, Vide Caballus.

Cabillonum oppidum Heduorum inter Celtas ad ripas Araris fluuii: vbi rei frumentariæ, commerciique & commeatus cauſa ſæpe Romani negotiabantur: Matiſconæ oppido finitimum in prouincia Lugdunenſi, ducatu Burgundiæ & Francorum regno ſitum, vulgò *Chalons ſur la Saone.*

Cabitia, ciuitas interioris Aſiæ (quanquã Cabirii populi ſunt in India) vbi Cabirii habitat.

Cabiru, Bœotiæ populi. Steph.

Cabôlus Parmenſis, a Longobardiæ epiſcopis Papa electus ex vtraque parte conſcripus copiis in campis Neronianis cõgreſſi, facta cæde magna, victus fuga elapſus eſt. Blond. Plat.

Cabſeel, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ. 15. 2. Reg. 23, 1. Paral. 11.

Cabul, Regio Galilææ, quæ Ioſepho lib. 8. ca. 5. Antiq. Iudaic. lingua Phœnicu a diſplicendo, aliis a terra tenaci, ob copiam argillæ qua figuli vtuntur, nomen accepit. Hanc Salomon Hiram regi Tyri dedit. 3. Reg. 9. Eſt quoque ciuitas tribus Aſer, Ioſue 19.

Cabullinum, vrbs Galliæ Ptolemæo, Catalaunum alio nomine dicitur. *Chalons ſur Marne.*

Cabura fons Meſopotamię præter aquarũ omnium naturã egregie odoratus: cuius fabuloſam rationé reddunt quòd Iuno eò aliquado fuerit perfuſa. Plin. lib. 31. cap. 3.

Cabus frumentaria eſt menſura, vnde Cabaſes dicimus, qui expleri nequeunt, Cæli. Rhod. cap. 18. lib. 17.

Cabylle, vrbs Thracię non procul à regione Aſtorum. Steph.

Caca, ſoror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicaſſe, & ob id meruiſſe ſacris venerari. Virg. lib. 8. & Ouid. lib. 1. Faſt.

Cacannus, Hunnorum rex, in Thuringiam incurſionem fecit, prædem reſtituit, & a Brunichilde accepta pecunia rediit domum. Blõd.

Caccabe, Vide Carthaginenſem Stephanus.

Cacaria, inſula in Ponto. Pomp. lib. 2. Colliſſariam vocat.

Cacidiri, Scytharum gentes Plin. lib. 6. cap. 17.

Cacirini, Siciliæ populi, Latinæ conditionis Plin. libro tertio cap. 18.

Cacus, Paſtor, Auentini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidie infeſtabat, Herculis quoque boues, quos ille occiſo Geryone ex Hiſpania abduxerat, noctu e paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, cauda in antrum ſuum pertraxit. Hercules ad primam auroram euigilans, cùm gregem perluſtraſſet oculis, & partem abeſſe numero ſenſiſſet, pergit ad proximam ſpeluncam, ſi forte eò veſtigia ferrent: quæ vbi omnia foras verſa videt, nec in partem aliam ferre, incertus animi, abigere inde armentum cœpit. Verùm cum præter ſpeluncam actæ boues quædam ad deſiderium, vt fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarum ex ſpelunca boum vox Herculem conuertit: quem ad ſpeluncam accedentem cùm Cacus aditu prohibere conaretur, claua ictus occubuit. vt latius exequitur Liuius lib. 1. ab vrbe. Virgilius libro 8, Cacum Vulcani filium facit, ore ignem, fumumque euomentem. Cuius fabulę originem Mythologici ad paſtoris huius latrocinia putant reſerendam, qui vicinum agrum ferro incendioque crudeliſſime vaſtabat: vnde & Cacus ab Arcadibus dictus eſt, à malis nimirum, quæ vicinis inferebat. De hoc plura Seruius in illud Virgilii. 8. Aeneid.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci: facies quam dira tegebat,
Solis inacceſſam radiis, ſemperque recenti
Cæde tepebat humus: foribuſque affixa ſuperbis
Ora virûm triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magna ſe mole ferebat.

Sunt qui affirmãt hunc Cacum Euandri fuiſſe ſeruum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio & incendio vaſtauerit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ouid. fabulatur illum tricipitem fuiſſe,

Mænalio iacuit fuſus tria tempora ramo
Cacus, &c.

Caddusii, Aſiæ populi ſunt, Mediæ regionis prope Albanos & Caſpios. Strabo lib. 11. Vide CADVSII.

Cademoth, Nomen ſolitudinis, Deut.2. ſiue nomen oppidi in poſſeſſione tribus Rubē, quod Ioſue 13. Cedimoth dicitur.

Cadena, regia, in vrbis modū inſtructa in montibus Lycaoniæ. Strabo lib.12.

Cades, Nomē ſolitudinis, Gen..30. quæ Num.13. deſertū Pharā dicitur, & 33. deſertū Sin. Appellatur & Fōs Miſphat. Quod autē legitur in fine primi capitis Deutero. Sediſtis ergo in Cadeſ-barne, &c. legendum tantum in Cades.

Cadeſ-barne, Ciuitas regionis Moabitarum, vicina terræ, ſiue tribui Iuda verſus auſtrum, hoc eſt Meridiem, ad montem Amorrhæorum, limes terræ. Deut.1.

Cadetes populi inter Celtas ex ciuitatibus Oceanum attingētibus, quæ Armoricæ appellantur, proximi Lemouicibus, Rhedonibus, Venetis, Andegauenſibus, Cenomanis, in regno Francorum ſiti. *Le pays à l'entour de Chaſteau-l'ryant en Bretaigne.*

Cadi, Cadorum, Prygiæ vrbs, quanuis nonnulli ad Myſiam dicunt pertinere. Strabo libro 12.

Cadiſcus, mons Cretæ. Plin. lib.4. cap.12.

Cadiſtus Cretenſium mons eſt adeo in vertice cadens vt nauigantibus potius vertex quam mons videatur.

Cadmēa, pro Thebis ipſis antiqui vſurpare ſoliti ſunt. Strabo lib.9. & Plutarchus in vita Pelopidæ. Stephanus Carthaginem quoque olim Cadmeam dictam ſcribit.

Cadmei, Cadmii, & Cadmeiones, Thebani ſunt, Stephanus.

Cadmeia, ſiue Cadmeis, olim vocabatur, quæ nunc Bœotia. Steph. Thucyd. lib.1.

Cadmus, nomen proprium Phœnicum regis, Agenoris filii, qui apud Tyrum & Sidonem imperauit. Hic a patre miſſus ad perquirendam ſororem ſuam Europam, quam Iuppiter in taurum mutatus, rapuerat, & in Cretam trāſtulerat: cum illam non inueniſſet, nec ad patrem redire auderet, non procul à Parnaſo monte conſedit, ibique Thebas condidit, regionem quam à Ioue Bœotiam nominauit, cùm prius Aonia vocaretur: cumque quoſdam ex ſociis a ſerpēte necatos vidiſſet, eum occidit, eique dentes euulſit ac ſeuit, ex quibus nati ſunt homines armati, qui omnes ſe ſtatim mutuis vulneribus confecerunt, præter quinque, qui ſe Cadmo aſſociarunt. Poſtremo ab Amphione & Zetho regno pulſus, ad Illyrios tranſiuit, ibique deorum commiſeratione vnà cum vxore Hermione, quam Ouidius Harmoniam vocat, Martis & Veneris filia, in ſerpentem eſt commutatus. Filias habuit Semelē, Agauen, Inoen & Autonoen. Ferunt hunc decem & ſex literas è Phœnicia in Græciam detuliſſe, α β γ δ ε κ ι λ μ ν ο π ρ σ τ υ. His Palamedem Troiano bello quatuor adiecisse ξ θ φ χ. Itémque hiſtoriam inueniſſe, & proſaicam orātionem inſtituiſſe. Suidas. Fertur item inueniſſe auri metalla, atque conflaturam.

Cadmus Mileſius, paulò poſt Orpheum primus ſcripſit hiſtoriam de Milleto, ac totius Ioniæ regione, libris 4. Suidas. De hoc plura vide apud Plin. lib.5. cap.29.

Cadmus nomen carnificis apud Horat. Sermonum primo.

Tune Syri Damæ, aut Dionyſii filius audes
Deiicere e ſaxo ciues? aut tradere Cadmo?

Cadmus Coorum tyrannus.

Cadmus, montis nomen in Aſia ad Laodiceam celeberrimam ciuitatem, ex quo monte Lycus amnis fluit. Stra. lib.12. Plin. lib.5. cap.26. Vide DARDANVS.

Cadmus Coorum tyrannus, anno ab vrbe 266.

Cadmus, fluuius Ceſtrinus, vide CAMMANIA.

Cadrēma, vrbs Lyciæ, Olbiorū colonia. Steph.

Caduceum, Mercurii virga fuiſſe fertur, qua ille ad diſſidia & diſcordias tollendas vtebatur (vnde Caducifer vocatus eſt) à cadendo dicta, quòd contentiones & bella cadere faceret. Nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebātur. Non immeritò itaque Mercurio, qui orationis deus, & deorum nuntius habebatur, aſsignatum eſt Caduceum, quòd diſsidentium animi oratione præcipue ſedentur. Caduceum Ægyptii in ſpeciem duorum draconum maris & fœminæ figurauerunt, qui parte media ſui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, ſibi alligātur, primiſque partibus reflexi, in modum circuli oſcula iungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inueniſſe, & Mercurio donauiſſe, lyra viciſsim ab illo accepta. De draconibus autem Caduceo additis hanc afferūt rationem: Mercurium, cùm hanc virgam manu tenens in Arcadiam proficiſceretur, duos ſerpentes pugnantes inueniſſe, virgaque interpoſita, dicto citius prælium diremiſſe. Ad cuius rei memoriam poſteri Caduceum duorum draconum ſimilitudine figurarūt: illúdque Mercurio, veluti peculiare inſigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis reuocare, & ſomnum, quibus volebat, immittere credebatur. Quod & ipſum nō obſcurè tradit Virgilius 4. Æneid.

Tum virgam capit, hac animas ille euocat Orco Pallenteis, alias ſub triſtia Tartara mittit: Dat ſomnos, adimitque, & lumina morte reſignat. Illa fretus agit ventos, & turbida tranat Nubila.

Cadnēni, Sardiniæ iuriſdictionis in Caria populi. Plin. lib.5. cap.29.

Cadumim, Nomen torrentis. Iudic.5.

Cadūrci, Narbonenſis prouinciæ Galliæ & Aquitaniæ populi: & ciuitas epiſcopalis in prouincia Bituricenſi. Plinius libr.4. cap.19. Mantuan. Aluerni, Meldíque ſimul, fortéſque Cadurci. Vulgò *Le pays de Quercy où eſt Cahors.*

Cadúſii,populi inter Caſpium mare & Pontū. Steph.Stra. li.11.Vide CADVSII ſuprà.
Cadytis,Herodoto lib.2.vrbs Syriæ maxima.
Cæa,ſiue Cæos,nomen inſulæ maris AEgæi, à Cæo Titani filio ſic dicta,Plinius lib.quarto. Hanc Ptolemæus & vulgus nauticum Ciam nominant. Vnde Eraſiſtratus è Cæa inſula Cæus dictus eſt.Et veſtis Cæa,quæ ab aliquibus Coa dicitur,bombycina tenuiſsima,raſis velleribus à paruis animantibus confecta, ibi primùm inuenta, quam prima texiſſe dicitur Pamphila. Hæc hodie ſub Venetorum imperio eſt.Virgilius li.1. Georg.
Et cultor nemorum, cui pinguia Cææ
Tercentum niuei tondent dumeta iuuenci.
Cæcias,ventus flans inter Aquilonem & exortum æquinoctialem, nubes occulta quadam naturæ ratione ad ſe attrahens,non propellens,vt poſt Ariſtotelem docet Plinius libro 2.cap.47. vnde natum prouerbium,Mala ad ſe trahens,vt Cæcias nubes.
Cæcilius Metellus conſul Romanus Collegam habuit C. Seruilium anno ab vrb. condita 470.
Cæcilius Metellus Balearicus cognominatus, conſul Romanus cum T. Quinto Flaminio, anno ab vrb.cond. 631.
Cæcilius Metellus Caluus conſul Rom.cū collega L.Aurelio Cotta,anno ab vrbe cond.635.
Cæcilius Metellus Dalmaticus cognominatus, conſ. Rom.cum collega Q. Mutio Scæuola, anno vrb. cond.637.
Cæcilius Metellus Numidicus dictus,conſ.Ro. cum collega M.Iunio Syluano,anno vrb.cōdi.656.
Cæcilius Metellus princeps ſenatus Cn.Pomp. Magno & M. Licinio Craſſo coſſ.anno vrb. cond.685.
Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine. Q. collega,Sextili menſe, addito Cn.Pomp.Magno, cum plures menſes ſolus magiſtratum geſſiſſet,anno vrb.cond.702.
Cæcilius Epirota, libertus Attici equits Romani, ludum grammaticæ Romæ aperuit.Primus dicitur Virgilium & alios poëtas nouos prælegere cæpiſſe.Domitius Marſus,Epirota tenellorum nutricula vatū. Huius meminit Macrob.Cæcilius Gallus in diſciplina iuris,atque legibus populi Romani noſcendis,interpretandiſque ſcientia, vſu, authoritatéque illuſtris fuit tēpore Gellii,cuius etiā ipſe meminit, diciteque librum ſcripſiſſe de verborum ſignificatione, quæ ad ius ciuile pertinerēt. Cæcilius item Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo & Martio Cyrino coſs.ad V 1.calend.Feb.teſtamento ſuo edixit:Quamuis multa ciuili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſeruorum 4116,iuga boum 3600,reliqui pecoris 257 millia in numerato pondo 600 milia. Plinius.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis ſectator,Romæ docuit ſub Auguſto vſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarū, cōparationem Demoſthenis & Ciceronis, & alia multa.Suidas.
Cæcilius Argiuus,verſificator,ſcripſit de piſcibus, Suidas.
Cæcilius Statius poëta comicus, quem Cicero ad Atticum, malum Latinitatis authorem vocat,Volcatius tamen comicorum palmam ei concedit.Fuit is natione Gallus, & Ennii contubernalis. Deceſsit anno vno poſt Ennium,ſepultus in Ianiculo.Euſeb.
Cæcilius,poëta comicus, dictus Feſto à Cæculo Prænęſtinæ vrbis conditore.Horatius,
Vincere Cæcilius grauitate,Terentius arte.
Cæciliæ, familiæ Metellorum nomen. Vide METELLI.
C. Cæcilia, vxor Tarquinii Priſci, mulier morum integritate laudatiſsima. Volater
Cæcinos,Suidæ amnis vocatur,qui Rheginum agrum à Locrenſi diuidit. Et eſt oppidum Italiæ, haud procul à Sicilia.Steph.
Cæcinos,montis nomen in Sicilia. Plin.libr.3. cap.10.
Cæcubum,oppidum Campaniæ in Italia,quod licet paludibus adiaceat, vineta tamen feraciſsima præcipuis enutrit arboribus.
Cæcubum,vini genus nobiliſsimum fuit,in ſinu Amyclano paluſtribus in populetis naſcens, quod Neronis culpa prorſus interiit cùm ille foſſam à Baiano lacu Oſtiam vſque per agros Cæcubum duceret, vt refert Plinius libr.14.capi.6. Martial. lib.13,
Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur ahenis.
Cæculus,Vulcani filius habitus fuit:cuius mater cùm igni aſsideret,ſcintilla in gremium eius delata eſt, ex qua illa ſe grauidam factā credi voluit: expletiſque legitimis menſibus puerum peperit,quem,quòd minores haberet oculorum orbes,Cæculum appellauit, à quo Cæcilios ortos putant, quorum familia Romæ nobiliſsima fuit. Hic poſtea adultus, cùm aliquot annis incertis ſedibus vagatus eſſet,rapto ſe alens & latrociniis,tandē Prænęſtinam ciuitatem cōdidit.cùmque vicinos populos ad ludorum ſpectacula conuocaſſet, monere eos cœpit,vt relictis ſedibus ſuis,nouam vrbem ſecum incolerent: neque ſuum, qui Vulcani filius eſſet,imperium aſpernaretur. Quod cùm illis perſuadere non poſſet, Vulcanū dicitur inuocaſſe, vt ſi reuera ipſius eſſet filius,id ſigno aliquo declararet.Quo facto flammā protinus illuxiſſe aiunt,quæ vniuerſum illum cœtum vndique circumſepſit, tantamque omnibus religionem incuſsit, vt non ægre in Cæculi ſententiam tranſirent. Alii tradunt Cæculum recens natum à paſtoribus in igne inuentum eſſe,nulla ſui parte

à flammis violatum:indéque ſactum eſſe, vt Vulcani filius crederetur. Vide plura de hoc apud Seruium in illud Virg.lib. AEneid.7,

Nec Prænestinæ fundator defuit vrbis:
Vulcano genitũ,pecora inter agreſtia, negẽ,
Inuentumque focis,omnis quę credidit ętas,
Cæculus,&c.

Cæculus, Statur.iunior, apud Aborigines regnauit.

Cædicius prænomine Q. conſul Rom.cum L. Manlio Vulſone Longo,anno vrb.cõdi.498.

Cædicius prænomine Q.coſ. Rom cum collega M.Valerio Coruino iuniore: vrb.cõd.465.

Cæionius Cõmodus Verus prænomine L. coſ. cum collega C. Cornelio Priſco,anno vrb. cond.830.

Cælius Apollinaris prænomine Q. is cum collega Foſio Priſco,anno vrbis cond.921.

Caleus Triptolemon,Eleuſinę regnauit.Euſeb.

Cælius,orator,acri turbulentoque ingenio,diſcipulus Ciceronis,deceſsit admodum iuuenis,quem Quintilianus dignum longiore vita & meliore mente dicit.Cicero in Oratore, Cælius quamdiu paruit authoritati meæ, talis Trib.pleb.fuit, vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulẽtámque deméntiam à Senatu, & bonorum cauſa ſteterit conſtantius. Tandem ab Atratino quodam accuſatus, quòd cum Catilina conſpiraſſet in perniciem reipub.quòdque aurum à Clodia Clodii ſorore extorſiſſet,eique venenum propinaſſet, deſenſus eſt à Cicerone, elegantiſsima illa pro Cælio oratione, quæ hodie quoque habetur in manibus.

Cælius Pontius,prætor vrbanus,cùm ei ius dicenti Picus ſupra caput inſediſſet, & aruſpices reſpõdiſſent, dimiſſa aue,hoſtium victoriam fore: moriturum tamen qui oppreſſerit, ipſam ſtatim auem exanimauit,ex quo accidit vt ipſe cum XL.alijs Cæliis interficeretur. Valerius.

Cælius Plotius prætor Romanus.

Cælius,Tarracinæ ſplendido loco natus, cùm in cubiculo quieſcens in lectulo peremptus eſſet, alii,ad quos ſuſpitio eius peruenire poſſet,fratres cauſam dixere:poſtquam verò cõſtitit, eos dormiuiſſe aperto oſtio, abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore veriſimile non fuiſſet,eos quietem capere potuiſſe, Valerius lib.8.

Cælius,quidam hiſtoricus.Plin.lib.3.cap.10.

Cælius Probinus, conſul, collega Marcellini, anno ab vrbe 1093.

Cælius,Saturni pater,à nõnullis Latinis appellatus.

Cælius,Tuſcorum rex,regnauit annis XXI. Hic Romulum contra Cenninenſes & Antennates Cruſtumióſque iuuit. Annius, Diony.lib. 2.Hinc Cælius mons.

Cælius,mons vrbis Romæ,vnus ex ſeptẽ à Cælio Vibeno nobiliſsimo duce Tuſco dictus qui Romulo aduerſus Tatium regem auxilio venit:à quo & Cælimontana, aut Cælimõtana porta nomen accepit. Hunc montem Tul.Hoſtilius vrbi addidit, ibique ipſe habitauit,quò frequentius habitaretur, vt inquit Liuius.lib.1.ab vrbe. In eo habitauit Ennius poeta.

Cælos, Thraciæ portus.Pli.lib.4.cap.11.

Cæltæ,coloniæ,a Tubal filio Iaphet conditæ.

Cælus,cognomen Indigenę,qui ex terra ſorore in matrimonium ducta,Saturnum,Bætillum, Dogana,& Atlanta genuit. A cuius nomine mira varietate, formoſiſsimum ſupremũ corpus cælum dicunt fuiſſe appellatum.

Cæma eſt mons Alpium dirimentium Togatam Galliam a Comata,ex quo Varus fluuius emittitur.

Cænæ,parua quædam inſula in mari Siculo in Africam verſa, cui vicinia eſt Gaulos & Melite.Pli.lib.3.cap.8. Item Ptolem. ſinus Laconici oppidum non procul a Tenaro promõtorio.hinc Cœnites portus apud Plin.libr.4. & Cænæus Iuppiter dictus eſt Ouid.

Victor ab OEchalia Cæneo ſacra parabat
Vota Ioui.

Cęneus,Iouis cognomentum, à Cæne impoſitum,ſinus Laconici oppido,vbi ſummis honoribus colebatur. Ouid.lib.9.Metam.

Victor ab OEchalia Cæneo ſacra parabat
Vota Ioui.

Cęneum,Vide DODONE. Steph.

Cænargie,regio quædam.Vide infrà THYREA.

Cæne,vrbs circa ſinum Laconiæ,Tęnaron ante vocata:hinc Cænites portus.Plin.lib.4.

Cæneus,diſſyllabum.Vide CAENIS.

Cæneum,promontorium Euboiæ.

Cenici, Thracię regio.Pli.lib.4.cap.11.Steph.

Cęnina,Latii oppidum clarum.Pli.lib.3.cap.5. Vide CAENITE.

Cęnis, Theſſalica puella fuit, quę à Neptuno per vim compreſſa, ab eo muneris loco impetrauit,vt in virum transformaretur, nulliſque vnquam vulneribus poſſet ſauciari.Mutato itaque ſexu,etiam nomen mutauit: & ex Cęnide factus eſt Cęneus. Hic cum Lapithis pugnans aduerſus centauros, cùm nullo teli genere poſſet violari, congeſto in eum magna arborum mole,viuus obrutus eſt, & in Cænidem auem transformatus, vt fabulatur Ouidius lib.12. Metamorph.

-O ſalue
Maxime vir quondam, ſed auis nunc vnica.

Quanquam Virgilius à morte non in auem transformatum velit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum. Sic enim habet libro ſexto AEneid.

It comes & iuuenis quondam, nunc fœmina
Cęneus,
Rurſus & in veterem fato reuoluta figuram.

Vide

Vide CAENSVS.

Cænis Italiæ promontorium, quod aduerſum habet & oppoſituin Pelorum in Sicilia, XII. ſtadiorum interuallo. Plin.lib.3.cap.6.

Cænis, inſula prope Peloriadem Siciliæ promuntorium, occaſum verſus. Eſt & Cænyſium, Italiæ ciuitas. Steph.

Cænite, vrbs Sabinorum a Romulo capta. Stephan. Vide CAENINA.

Cænites, Achaiæ portus, ſinus Saronicus, olim querno nemore redimitus. Plin.lib.4.cap.5.

Cæpori, citerioris Hiſpaniæ populi. Plin. lib.4. cap.20.

Cære, vrbs inſignis in Hetruria, quę olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatam, & a Pelaſgis e Theſſalia profectis conditam ferunt. Deinde verò Lydii, quos poſtea Tyrrhenos nominauerunt, aduerſus Agyllinos bellum gerentibus, cùm quidam murum ſubiens, vrbis eius nomen percontatus fuiſſet, eique a Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea vrbem, mutato priori nomine, Cære vocauere. Verùm tam ſplendidæ, tamque glorioſæ ciuitatis, Strabo libro quinto aſſerit vix vlla ſua ætate extitiſſe veſtigia: & ſolo vicinorum balneorum nomine, quæ Cæretana dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc oppido Cęrites tabulæ appellatæ ſunt, in qua cenſores referri iubebant, quos notæ cauſa ſuffragiis priuabant. Nam vrbe a Gallis capta, cùm Cæretani eos, qui vna cum ſacris, æternóque Veſtę igne ad ſe profugerant, comiter hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde reſtituta in ſtatum meliorem vrbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam ciuitate quidem eos donauerunt, ſuffragii autem ius tis non cõceſſerunt. Hinc factum eſt, vt cùm aliquem ignominia & contumelia dignum volumus ſignificare, Cærite cera eum dignum eſſe dicamus. Horat.lib.1.Epiſt.

Quid deceat, quid non obliti, Cærite cera
Digni, &c.

Cæretanus, amnis ad Cęren vrbem. Pli.li.3.ca.5.

Cærete, ciuitas Tuſciæ.

Cærêtum, Vmbriæ oppidum inter Spoletum ac Nurſiam, à quo Cęretani appellati, totum orbem vano quodã ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam fere continue peregrinantur, familia atque vxoribus domi relictis.

Cærobrix, Luſitaniæ vrbs, Ptolem. alio nomine dicta Cezimbria.

Cæſar, Iuliæ familiæ cognomen, inde tractum, quòd qui primus ex gente Iulia id cognominis eſt ſortitus, cæſo matris ventre natus tradatur, vel quòd oculis cæſiis, hoc eſt, glaucia fuerit: vel a cæſarie, cum qua natus proditur. Feſtus. Hoc nomen primus habuit Scipio Aphricanus. Plinio lib.7. Spartianus verò, & item Seruius grammaticus dicunt vocatum primum hoc nomine Cæſaris auum, qui in Aphrica elephantum interfecit, Cæſarem lingua punica appellatum.

C. Cæſar Octauianus Auguſtus, II. Romanorum imperator, imperauit annis LVI. anno ab vrbe 711. In Celtis ad Mutinam Antonium vicit. Flo.lib.4.cap.4. Eutrop.lib.7. conſul, collega Q. Pædii. Is & Lepidus amicitias inierunt. II. conſul, collega M. Tullii Ciceronis, anno ab vrbe 721. Iapidas, Dalmatas, & Pannonios ſubegit. Flor.lib.131. III. conſul, collega M. Valerii Meſſalæ, anno ab vrbe 723. IIII. conſul, collega M. Licinii Craſſi, anno ab vrbe 724. V. conſul, collega Sexti Apuleii, anno ab vrbe 725. VI. conſul, collega Vipſanii Agrippæ, anno ab vrbe 726. VII. conſul, collega eiuſdem Vipſanii, anno ab vrbe 727. VIII. conſul, collega T. Statilii Tauri, anno ab vrbe 728. Illis temporibus Hiſpaniam ſubegit. Flor.lib 135. IX. conſul, collega M. Iunii Syllani, anno ab vrbe 729. X. conſul, collega C. Norbani Flacci, anno ab vrbe 730. XI. conſul, collega Cn. Calphurnii Piſonis, anno ab vrbe 731. XII. conſul, collega L. Syllæ, anno ab vrbe 749. Hoc tempore Romæ ſapientes inſignes erant, Virgilius, Flaccus, Saluſtius, Hortenſius, Atenodorus Tarſeus, & Sitio Alexandrinus, Eutro.lib.7. XIII. conſul, collega M. Plautii Syluani, anno ab vrbe 752.

C. Cæſar Caligula, IIII. Romanorum imperator, imperauit annis IIII. menſibus X. anno ab vrbe 790. II. conſul, L. Cæſiani collega initio popularem ſe oſtendit, animos ſtudiaque hominum erga ſe incendit. Dein, monſtrum ſe exhibuit luxu, incontinentia, atrocitate, & omni genere vitiorum. Sueto. Eutro. Oro.lib.7.cap.5. Ioſeph.li.19.cap.1. anno ab vrbe 790. III. conſul ſolus, expeditionem fecit in Germanos: egregii egit nihil. Adminocinum Bellini Batauorum regis filium, in deditionem accepit. Eutrop.lib.7. anno ab vrbe 792. IIII. conſul, C. Voluſii Saturnini collega, anno ab vrbe 792.

C. Iulius Cæſar, conſul, collega P. Rutilii Lupi, anno ab vrbe 664. Samnites vicit. Flor.lib.73.

C. Iulius Cæſar, conſul, collega M. Calphurnii Bibuli, anno ab vrbe 695. Huic Gallia prouincia ad quinquennium decernitur. Eutropius libro 6. Oroſ. libro 6. cap.7. Sueton. II. conſul, collega P. Seruilii Iſaurici, anno ab vrbe 706. III. conſul, collega. M. Aemilii Lepidi, anno ab vrbe 708. IIII. conſul ſolus, anno ab vrbe 709. V. conſul, collega M. Antonii, anno ab vrbe 710. I. Romanorum imperator, imperauit annis tribus, anno ab vrbe 708. Hic omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibuſque, & monte Gebenna, fluminibuſque Rhodano & Rheno continetur, no-

ſem annis in prouinciæ formam redegit. Germanos qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte ſabricato aggreſſus, maximis affecit cladibus. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſque pecuuias & obſides imperauit. Deinde cùm obtinere non potuiſſet, vt ſui abſentis in conſularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam conuertit, nemineque repugnante Galliam Ciſalpinam, Picenum, Vmbriam & Hetruriam occupauit: Pompeiùmque Italia expulit. Poſt hæc in Hiſpaniam tranſgreſſus, validiſſimas Pompeii copias, quæ ſub tribus legatis, Marco Petreio, Lucio Afranio, & Marco Varrone erant, ſuperauit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prælio ſuperauit. Ptolemæum in Aegypto ſubegit. In Aphrica deuicit Scipionem & Iubam. In Hiſpania liberos Pompeii. Triumphauit quinquies: primùm de Gallia, poſtea de Alexandria, deinde de Ponto, de Aphrica, & de Hiſpania. Liberaliſſimus fuit omnium, & maxime poſt hos triumphos. Periit in Senatu à Bruto, Caſſio, & reliquis coniuratis, quatuor & viginti vulneribus confoſſus, infinitis propemodum portentis mortem eius ante denuntiantibus: quorum bonam partem enumerat Virgilius libro primo Georgicorum, ibi,

Ille etiam extincto miſeratus Cęſare Romam,
Cùm caput obſcura nitidum ferrugine texit.

Plut. in Cæſa. & Brut. Flor. lib. 116. Appian. lib. 20. Oroſius libro 6. capite 17. Eutropius libro ſexto.

Cæſar, Dictatoris pater, Piſis, dum calciaretur, repente interiit.

Cæſar, patruus Dictatoris, Romæ obiit.

C. Cæſar, poëta tragicus & orator. Cicero in Bruto.

C. Cæſar, L. F. & ſuperioribus & æqualibus ſuis omnibus præſtitit, oratórque fuit minime ille quidem vehemens; ſed nemo vnquam vrbanitate, nemo lepore, nemo ſuauitate conditior. Sunt eius aliquot orationes, ex quibus ſicut ex eiuſdem tragœdiis leuitas eius ſine neruis perſpici poteſt.

Lucius Cæſar, Caii oratoris frater, & conſul, & Prætor fuit, ambo Syllam ſequuti, iuſſu Marii interfecti ſunt: quo tempore M. item Antonius orator, Craſſi æqualis, vt ait Pædianus.

Lucius Cæſar alter, Marci Antonii Triumuiri auunculus Pompeianarum partium, miſſus ab vtraque parte quandoque orator de pace. Poſtremò inter proſcriptos ab Octauio interfectus fuit, in cuius locum obtinuit Marcus Antonius, vt Cicero Octauii amicus proſcriberetur. Plutar.

Cæſar Vopiſcus, qui (vt ait Varro) cùm cauſam ageret apud Cenſores, dixit campos Roſeæ in Rotiano ſumen eſſe Italiæ.

Cæſar-Auguſta, Tarraconenſis Hiſpaniæ clariſſima ciuitas, ante Numantia dicta. Pompo. Auguſta Cæſarea Ptolemæo dicitur & Straboni lib. 3.

Cæſarea, vrbs Palæſtinæ & Mauritaniæ ciuitas non procul à monte Carmelo, in littore maris magni, quæ turris Stratonis vocabatur, ſed poſtea ab Herode in honorem Cæſaris nobilis ædificata, Cæſarea appellata. In qua idem in honorē Cæſaris magnificam domum marmore conſtruxit, vbi nepos eius ab Angelo percuſſus, eò quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus a vermibus, expirauit. In hac Cornelius centurio a Petro baptizatus eſt. Altera Philippi, a Philippo Herodis filio, in honorem Cæſaris ad radices montis Libani ædificata, vbi duo fontes Ior, ſcilicet & Dan oriuntur. Tertia Cappadocię. Ioſeph. Moga primùm, poſtea Cappadocia, ante Iol vocitata: quam cùm Iuba Ptolemęi pater muniret, mutato nomine a Cæſare Cæſaream vocauit. Stra. lib. 17. Vide I O L.

Cæſarea, Cappadociæ vrbs, ſic a Tyberio nominata, ante Maſaca, Mazaca (& alias Maza dicta) Stephan. Euſeb. Itemque Apamia. Strabo. libro 16.

Cæſar-Auguſta vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis quam Strabo Auguſtam Cæſaream vocat: antea Numantia dicta. Teſte Pompo. vulgus Hiſpanorum Saragoſſam nominant.

Cæſarienſes, Ionię populi, Epheſum conuenientes. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cæſarienſis Mauritania. Vide MAVRITANSA.

Cæſarium, Aegypti emporium, & ſeceſſus quidam. Strabo lib. 17.

Cæſarius, conſul, collega Attici, tempore Honorii XLVI. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 1150.

Cæſarobricenſes, Luſitaniæ Hiſpani populi. Plinio lib. 4. cap. 22.

Cæſaromagus, oppidum apud Cæſaream, vulgò *Beauuais*.

Cæſenna, vrbs Flaminiæ prouinciæ, à cædendo dicta, quòd exiguo amne cęſa, id eſt diuiſa ſit, vel quód ager eius duobus fluminibus, Sapi & Rubicone ſit diuiſus. Hinc Cæſennates dicti, & Cæſennetia vina, quæ inter generoſa numerantur. Vide C A S E N A.

Cæſo, Duillius Helua, conſul, collega L. Papyrii Craſſi, anno ab vrbe 420.

Cæſius Baſſus poëta Lyricus fuit, qui in ſuis prædiis ardente Veſeuo, lateque vagātibus flammis eum villa ſua conflagrauit.

Cæſo, Fabius Ambuſtus, tribunus militum, anno ab vrbe 361.

Cæſo, Fabius Vibulanus, conſul, collega L. Aemilii Mamerci, anno ab vrbe 270. II. conſul, collega Spu. Furii Medullini, anno ab vrbe 273. III. conſul, collega T. Verginii Rutili, anno ab vrbe 275. Fabii ſuis ſumptibus pro repub.

republic. aduerſus Veientem hoſtem arma ſumpſere.

Cæſtus nobilis puer Romanus cuius caſtitatem & formam commendat Mart.

Quanta tua eſt probitas, quāta eſt præſtantia formæ,

Cæſte puer puero caſtior Hyppolito,

Te ſecum Diana velit doceatque natare,

Te Cybele ſecum vellet habere Phryga.

Cæſtius, homo erat naſutiſſimus, ſed nullius ingenii: & Ciceroni etiam infeſtus, quod illi non impune ceſſit. Vide Cæl. Rhod. cap. 7. libro 14.

Cætheus, V.C. & ſolus, anno ab vrbe 1257.

Cætobrix vrbs eſt Luſitaniæ, alio nomine dicta Cenubria Ptol. lib. 2. cap. 5.

Cęyx, rex Thracinię, Luciferi filius, & maritus Alcyones, qui cum ob fratris cauſam in accipitrem mutati, ad Clarium oraculum cōſulēdū ire vellet, diu ab vxore remoratus eſt: cùm verò illi promiſiſſet, ſe intra duos menſes rediturum, abire permiſſus eſt. Sed in Aegeo mari tempeſtate deprehenſus naufragiū fecit, ibique amiſſa naui ſubmerſus, promiſſis ſtare non potuit. Vxor autem cùm quotidie diis pro viri ſalute vota ſolueret, noctu per ſomnium monita eſt maritum periiſſe. Mane igitur experrecta, ad littus vnde maritus ſoluerat, acceſſit, & dum infortunia ſua quereretur, cadauer in mari lōgius aſpexit: quod cùm mariti eſſe cognouiſſet, ac per vndas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem conuerſa, ad os mariti aduolauit, qui oſcula vxoris ſentiens, in auem eius nominis commutatus eſt. Ouid. lib. 11.

At iuuenes quærente moras Cæyce reducūt.

Vide HALCYON.

Caicus, Myſiæ flumen Pergamum præterfluens per campū, qui Caycus nominatur, in Elaiticum ſinum defluxit. Plinius lib. 5. cap. 30. Liuius lib. 6. Virgil. lib. 4. Georg.

Saxoſumque ſonās Hypanis Myſuſque Caic⁹.

Caieta, mulier Troiana, quam alii Aeneæ, alii Aſcanii, alii Creuſę nutricem faciunt. Hanc Aeneas ab inferis reuerſus fato ceſſiſſe inueniens, non longè à Baiano ſinu ſepeliit: ibique & vrbem condidit, quam vnà cum adiacenti portu Caietam dixit. Virgil. libro 7. Aeneid.

Tu quoque littoribus noſtris Aeneia nutrix Aeternam moriens famam Caietæ dediſti.

Strabo autem lib. 5. Caietam à ſinus curuitate appellatam exiſtimat, Laconum idiomate, qui curua omnia καιέτας ſolent nominare. Aeneam autem huius vrbis fundamenta poſuiſſe, & ſinum ipſum in medio poſitū Caietam nominaſſe dicit. Alii propter combuſtas naues Caietam fuiſſe appellatam, ἀπὸ τοῦ καίειν vrere. Virg. libr. 10. Aeneid. Quid repetam exuſtas Erycino in littore claſſes?

Caieta, vrbs & portus Campaniæ, ſic a Caieta nutrice Aenee dictus. Solinus.

Cain, Filius Adam. Gen. 4.

Caiſnan Filius Enos. Geneſ. 5, Luc. 3.

Cainas, Aſiæ in Scythia fluuius Gāgem influit. Pli. lib. 6. cap. 19.

Caiphas, Princeps quidam ſacerdotum inter Iudæos qui fuit tēpore Chriſti, Matt. 26. Io. 10.

Cairum, vel Alcairum, Aegypti ciuitas, Vide Babylon.

Caius, cognomen à parentum gaudio ſumptū Martialis,

Non maius, quam ter Caius eſſe tuus. vel Caius quaſi Gaius a Gręco γαῖος, id eſt terrænus à γῆα quę terra eſt. Caius enim ab Italis & Tarentinis mercenarius aut etiam rudis homo ac planè brutus dicebatur. Cęl. lib. 24. cap. 5.

Caius, Lingua Latina priſca interpretatur dominus, teſte Plutarch. Nomen viri Macedonienſis, Act. 19. Hoſpes Pauli, Rom. 16. d

C. Aeceroninius Proculus, conſul, collega C. Pontii Nigrini, tempore Claudii Tiberii Neronis Cęſaris III. Romanorum imperatoris, anno ab vrbe 789.

C. Aelius Pętus, conſul, collega Valerii Maximi, anno ab vrbe 467.

C. Aemilius Mamercus, tribunus militum, anno ab vrbe 362. II. tribunus militum, anno ab vrbe 365.

C. Aemilius Paulus, conſul, collega M. Liuii Denteris, anno ab vrbe 452.

C. Antiſtius Vetus, conſul, collega D. Lęlii Baldi, anno ab vrbe 748.

C. Antiſtius Vetus, cōſul, collega C. Aſinii Pollionis, anno ab vrbe 775.

C. Antiſtius Vetus, conſul, collega M. Suillii Seruiliani, anno ab vrbe 802.

C. Antonius, cōſul, collega M. Tullii Ciceronis, anno ab vrbe 691.

C. Aquilius Florus, conſul, collega L. Cornelii Scipionis, anno ab vrbe 494.

C. Aſinius Gallus, conſul, collega C. Martii Cęſorini, anno ab vrbe 746.

C. Aſinius Pollio, conſul, collega C. Antiſtii Veteris, anno ab vrbe 775.

C. Aſinius Pollio, conſul, collega Cn. Domitii Caluini, anno ab vrbe 714.

C. Attilius Balbus, conſul, collega M. Fabii Buteonis, anno ab vrbe 508. II. cōſul, collega T. Manlii Torquati, anno ab vrbe 517.

C. Attilius Regulus, conſul, collega L. Aemilii Pauli, anno ab vrbe 529.

C. Attilius Regulus Seranus, conſul, collega L. Manlii Volſonis, anno ab vrbe 503.

C. Attilius Seranus, conſul, collega Q. Seruilii Cępionis, anno ab vrbe 648.

C. Attilius Seranus, conſul, collega C. Hoſtilii Mancini, anno ab vrbe 184.

C. Aufidius Victorinus, conſul, collega L. Septi-

mii Seueri Auguſti,anno ab vrbe 952.

C.Aurelius Cotta:cõſul,collega P. Seruilii Gemini,anno ab vrbe ;01.

C. Aurelius Cotta,conſul,collega Seruilii Sulpitii Galbæ,anno ab vrbe 554.

C.Bebius Pamphilus,Inſubrium agrum ingreſſus,cum toto ferme exercitu circunuentus eſt.Liuius lib.2.

C.Bellicius Torquatus,conſul,collega M.Atilii Glabrionis,anno ab vrbe 876.

C. Cæcilius Metellus , conſul , collega C.Furii Placidi,anno ab vrbe 502.

C Cæcilius Metellus , conſul, collega T.Didii Vinii anno ab vrbe 656.

C.Cæcilius Metellus Caparius,conſul, collega C.Papyrii Carbonis,,anno ab vrbe 641.

C.Cæcilius Caldus,conſul , collega L. Domitii Aenobarbi, anno ab vrbe 660.

C.Cæcilius Ruffus,conſul , collega L. Pomponii Flacci,anno ab vrbe 769.

C.Calpurnius Piſo,cõſul,collega Aug.Poſthumii, Albini,anno ab vrbe 574.

C. Caluiſius Sabinus , conſul,collega L. Portii Cenſorini,anno ab vrbe 715.II.conſul , collega L.Paſsieni Ruffi,anno ab vrbe 750.

C. Caluiſius Sabinus,conſul , collega Cn. Lentuli Getulici,anno ab vrbe 778.

C.Caninius Gallus,conſul,collega M.Vipſanii Agrippæ,anno ab vrbe 717.

C.Caſſius Varus conſul,collega M. Licinii Luculli,anno ab vrbe 681.

C.Caſſius, Syriæ Prætor,anno ſalutis 49.

C.Caſsius Longinus, iuriſcõſultus,conſul,collega M.Vinitii Quartini,anno ab vrbe 782.

C.Caſsius Longinus,conſul , collega P.Licinii Craſsi,anno ab vrbe 583.

C.Caſsius Longinus , conſul, collega Sex.Domitii Caluini,anno ab vrbe 630.

C.Caſsius Longinus,cõſul, collega Cn. Domitii Aenobarbi,anno ab vrbe 658.

C.Cicereius , præf. Corſos vicit,pax inde data, anno 581.Liu.lib.2.deca.5.

C.Ciuili⁹,Albanorũ impator,anno ab vrbe 82.

C.Claúdius Caninius,conſul,collega M.Aemilii Lepidi,anno ab vrbe 468.

C.Claudius Cento,conſul,collega M. Sempronii Tuditani,anno ab vrbe 513.

C.Claudius Cinna , conſul,collega C. Fabricii Luſcini,anno ab vrbe 480.

C.Claúdius Marcellus, conſul,collega L.Aemilii Pauli,anno ab vrbe 704.II.conſul , collega C.Claudii,anno ab vrbe 705.

C.Claúdius Marcellus,conſul,collega L. Aruntii,anno ab vrbe 732.

C.Claudius Nero,conſul,collega M. Liuii Salinatoris,anno ab vrbe 547.

C.Claúdius Pulcher , conſul , collega T. Sempronii Gracchi,anno ab vrbe 577.

C.Claudius Sabinus,conſul , collega P.Valerii Publicolæ, anno ab vrbe 294.

C. Cornelius Coſſus , tribunus militum, anno ab vrbe 355.

C.Cornelius Dolabella,conſul,collega M.Fuluii Nobilioris,anno ab vrbe 595.

C. Cornelius Scipio , conſul , collega A.Atilii Calatini,anno ab vrbe 499.

C. Fabius Ambuſtus , tribunus militum,anno ab vrbe 350.II.tribunus militum,anno ab vrbe 352. III.tribunus militum , anno ab vrbe 3,5.

C.Fabius Ambuſtus,conſul,collega C.Plautii Proculi, anno ab vrbe 398.

C.Fabius,interrex, anno ab vrbe 402.

C.Fabius Vibulanus Ambuſtus,conſul, collega C.Furii Petilii,anno ab vrbe 344.

C.Fabricius Luſcinus,conſul,collega Q.Aemilii Papi,anno ab vrbe 471.II.conſul,collega eiuſdem Aemilii,anno ab vrbe 475.de Samnitibus & Lucanis triumphauit.Huius integritatem notat Eutropius,Florus libro decimotertio.III.conſul,collega Claudii Cinnæ, anno ab vrbe 480.

C.Fannius Domitius,conſul, collega Cn. Domitii Aenobarbi , Allobroges vicit,anno ab vrbe 632.

C. Fannius Strabo , conſul , collega M.Valerii Meſſalæ,anno ab vrbe 593.

C.Flauius Fimbria,conſul, collega C.M. Nepotis, anno ab vrbe 650.

C.Fonteius Capito,conſul, collega Germanici Cæſaris,anno ab vrbe 764.

C.Fuluius Flaccus, conſul,collega P.Scipionis Africani,anno ab vrbe 620.

C.Fundanius Fundulus,conſul,collega C.Sulpitii Galli,anno ab vrbe 510.

C.Furius,tribunus militum, anno ab vrbe 330.

C. Furius Paſcilius , conſul , collega M.Papyrii Craſſi,anno ab vrbe 314.

C Furius Petilius, conſul , collega C. Fabii Vibulani Ambuſti,anno ab vrbe 344.

C.Furius Placidus, conſul, collega C. Cæcilii Metelli,anno ab vrbe 502.

C.Fuſius Geminus , conſul , collega C.Rubellii Gemini,anno ab vrbe 781.

C.Gallus,conſul,collega T. Saturnini,anno ab vrbe 950.

C.Genútius Aduentinus , cõſul,collega Aemilii Mamerci,anno ab vrbe 393.

C.Genutius Clepſina,conſul , collega Q. Fabii Gurgitis,anno ab vrbe 477.

C.Genutius Clepſina,conſul, collega Cn. Cornelii Lafinæ,anno ab vrbe 483.

C.Genútius Panſa II.tribunus militum , anno ab vrbe 360.

C.Hoſtilius Mancinus,conſul,collega C.Atilii Serani,anno ab vrbe 584.

C.Hoſtilius Mancinus,cõſul,collega M. Aemilii Lepidi Porcinæ , anno ab vrbe 617.Hic à Numantiis victus,caſtris exutus ,ignominioſam cum Numantiis pacem fecit . Florus , lib.

lib.55. & lib.2.cap.18.Eutro.lib.4.

C.Horatius Puluillus, conſul, collega T.Menenii Lanati,anno ab vrbe 277.

C.Horatius Puluillus,conſul, collega Q.Nautii Augurini,anno ab vrbe 297.

C.Iulius Cæſar,Vide CAESARA.

C.Iulius Tullus,conſul,collega P.Pinarii Ruffi, anno ab vrbe 265.

C.Iulius Tullus,conſul,collega M.Geganii Macerini,anno ab vrbe 308. II.conſul, collega L.Virginii Tricoſti,anno ab vrbe 320.

C.Iulius Tullus II. tribunus militum, anno ab vrbe 351.

C.Iulius,decemuir,anno ab vrbe 303.

C.Iunio Bruto, dictatore deſignato, actum fuit nihil,anno ab vrbe 443.

C.Iunius Brutus, conſul, collega L. Poſthumii Metelli,anno ab vrbe 462.II. conſul, collega P.Cornelii Rufini,anno ab vrbe 476.

C.Iunius Brutus Bubulcus, conſul, collega Q. Aemilii Barbulæ, anno ab vrbe 437,II.cõſul, collega P.Papyrii curſoris,anno ab vrbe 442. III.conſul,collega Q.Aemilii Barbulę,anno ab vrbe 444.dictator,anno ab vrbe 452.

C.Iunius Syllanus,conſul,collega T.Furnii,anno ab vrbe 737.

C.Iunius Syluanus,conſul,collega P.Corn. Dolabellæ,anno ab vrbe 762.

C.Lælius,conſul,collega Q.Seruilii Cæpionis, anno ab vrbe 614.

C.Lælius Aphricanus,conſul,collega L.Cornelii Scipionis Aſiatici,anno ab vrbe 564.

C.Licinius Craſſus, conſul, collega L.Aemilii Pauli,anno ab vrbe 586.

C.Licinius Geta,conſul, collega Q.Maximi Biburni,anno ab vrbe 638.

C. Licinius Stolo Caluius, magiſter equitum, anno ab vrbe 387.tribunus militum,anno ab vrbe 388.conſul,collega C.Sulpitii Petici,anno ab vrbe 392.quo tempore peſtis horrenda graſſata eſt.Eutrop.lib.2.II.conſul, collega eiuſdem Sulpitii,anno ab vrbe 395.

C.Licinius Varus, conſul, collega P.Cornelii Lentuli Caudini,anno ab vrbe 517.Portentorum temporis illius meminit Eutropius.

C.Liuius Druſus,conſul,collega P.Scipionis Africani Aemiliani,anno ab vrbe 607.

C. Liuius Salinator, conſul, collega M. Valerii Meſſalæ,anno ab vrbe 566.

C. Luctatius Catulus Cæreonius,conſul,collega A.Poſthumii Albini,anno ab vrbe 511.

C.Luctatius Scæuola, conſul,collega L. Veturii Leuinæ,anno ab vrbe 534.

C.Manlius Capitolinus, magiſter equitum,cuius tempore Sora capta fuit, ædes Iunonis Monetæ ædificata,anno ab vrbe 411.

C.Manlius Maximus, conſul, collega P. Rutilii Ruffi,anno ab vrbe 649. Hic cum Q.Seruilio Cæpione a Cimbris victus,atque caſtris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphauit de Iugurtha.

C.Manlius V. conſul, collega Lucii Furii Medullini,anno ab vrbe 280.Huius tempore induciæ Veientibus in annos XL.datæ ſunt.

C.Marius Nepos, conſul,collega L. Caſſii Longini,anno ab vrbe 647. Bochum Maurorum regem & Iugurtham fudit.Flor.lib.66.Eutro. Oroſ.Plutarch.in Marium.

C.Marius Marii filius,conſul,collega Cn.Papyrii Carbonis,anno ab vrbe 972.Aduerſus Marium Sylla multis præliis pugnauit, vicit & occidit.Plutarch.in Syllam, & Pompon.Appian lib.1. Eutrop.lib.5. Oroſ.libro 5. cap.20. Florus lib.86.

C.Marius Cenſorinus, conſul,collega C.Aſinii Galli,anno ab vrbe 746.

C.Marius Coriolanus a tribunis plebis exilio damnatus,anno ab vrbe 263.Eutrop.lib.1. Liuius a Dionyſ.lib.7.Appian.lib.1.Hic Coriolanus multas Latinorum ciuitates cœpit,Romam obſedit, Veturiæ matris & Volumniæ vxoris, cùm imperio tum precibus obſidionem ſoluit, anno ab vrbe 266. eo tempore templum muliebri fortunæ conditum & dedicatum fuit.

C.Martius Figulus,conſul, collega P.Scipionis Naſicæ.anno ab vrbe 592.II.conſul,collega L. Cornelii Lentuli, anno ab vrbe 598. Parum proſperè primùm, hinc fœliciter aduerſus Dalmatas pugnauit.Flor.in Liui.lib.47.

C.Martius Rutilius,conſul, collega Cn. Manlii Capitolini,anno ab vrbe 399. ex plebe dictator,anno ab vrbe 400.II.conſul,collega P.Valerii Publicolæ,anno ab vrbe 404.conſul III. collega T.Manlii Torquati,anno ab vrbe 412 eo tempore pluit lapides,nox interdiu intendi viſa eſt, feriarum conſtituendarum gratia. Liuius libro 7. Oroſ. lib.3. cap. 8. Eutropius libro 2.IIII.conſul, collega Q.Seruilii Halæ, anno ab vrbe 414. quo tempore ciues reconciliati ſunt.Lex militaris,ne cuius ſcripti nomen, niſi ipſo volente, deleretur, lata: alia quoque plebiſcita dicta fuere. Liuius libro ſeptimo.

C.Martius Rutilius,conſul,collega Q.Fabii Rutiliani,anno ab vrbe 445.

C.Menenius,dictator,anno ab vrbe 441.

C.Menius Nepos, conſul, collega L. Furii Camilli, anno ab vrbe 418. Pedum conſules cœperunt,omne Latium ſubegerunt,triumpharunt, ſtatuæ equeſtres conceſſæ. Liuius, Eutrop.lib.2.

C Mutius ciuitatem ab hoſte liberauit,anno ab vrbe 247.

C.Mutius Scæuola,conſul, collega L.Calphurnii Piſonis,anno ab vrbe 621.

C.Nautius Rutilius, conſul, collega M.Claudii Marcelli,anno ab vrbe 466.

C.Nautius Rutilius, conſul, collega P. Valerii Publicolæ,anno ab vrbe 279.II.cõſul,collega

L.Minutii Carbeti, anno ab vrbe 296. Sabinos ſuperauit. Eutrop.lib.1. Liuius lib.3.

C. Nautius Rutilius, conſul collega M. Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 345.

C.Norbanus Balbus, conſul, collega L.Scipionis Aſiatici, anno ab vrbe 671. Hic a Sylla Italiam ingreſſo victus eſt. Flor.lib.85. Eutropius libro 5.

C.Norbanus Flaccus, conſul, collega Ap.Claudii Pulchri, anno ab vrbe 716.

C.Norbanus Flaccus, conſul, collega C.Cæſaris Octauiani, anno ab vrbe 730.

C.Norbanus Flaccus, conſul, collega Druſi Cæſaris, anno ab vrbe 767.

C.Papyrius Balbus, conſul, collega P. Manilii, anno ab vrbe 634.

C.Papyrius Carbo, conſul, collega C. Cæcilii Metelli Caprarii, anno ab vrbe 641. A Cimbris qui in Illyricum venerunt, victus atque fuſus eſt. Flor.lib.63.

C.Papyrius Craſſus tribunus militum, anno ab vrbe 372.

C. Papyrius Maſſus, conſul, collega M.Pomp. Mathonis, anno ab vrbe 523.

C.Petilius Balbus, conſul, collega M.Fabii Ambuſti, anno ab vrbe 396. II. conſul, collega M. Valerii Coruini, anno ab vrbe 410. III. conſul, collega L.Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 429. conſulibus de ære alieno grauatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

C.Piſo Vopiſcus, conſul, collega Seruilii Aſtæ, anno ab vrbe 866.

C.Plautius Decianus, conſul, collega L.Aemilii Mamerci, anno ab vrbe 426. De Priuernatibus triumphauit.

C.Plautius Proculus, conſul, collega C.Fabii Ambuſti, anno ab vrbe 398. Magiſter equitum, anno ab vrbe 400. ad Salinas, Hetruſcos Faliſcos & Tarquinienſes vicit, fudit, cecidit, ac triumphum egit.

C.Plautius Venox, conſul, collega T.Mãlii Torquati, anno ab vrbe 409. II. conſul, collega L. Aemilii Mamerci, anno ab vrbe 415.

C.Pompeius Gallus, conſul, collega Q.Verannii anno ab vrbe 801.

C.Pontius Nigrinus, conſul, collega C.Acceroninii, anno ab vrbe 789. Agrippam vinculis iniecit. Ioſeph.lib.18.cap.15.

C.Pontius, Samnitium imperator, à Q. Fabio Maximo filio Gurgitis ſecuri percuſſus eſt. Flor.Eutrop.lib.2. anno ab vrbe 461.

C.Popæus Sabinus, conſul, collega Q. Sulpitii Camerini, anno ab vrbe 761.

C.Popilius Lænas, conſul, collega P. Aelii Ligonis. anno ab vrbe 582. II. conſul, collega M. Aemilii Lepidi, anno ab vrbe 596.

C.Quintius Claudius, conſul, collega L.Genutii Clepſinæ, anno ab vrbe 482.

C.Quintius Flamminius, conſul, collega P.Furii Philonis, anno ab vrbe 531. II. conſul, collega Cn.Seruilii Gemini, anno ab vrbe 537. Pugna ad Thraſimenum lacum occiditur.

C.Quintius Flamminius, conſul, collega M.Aemilii Lepidi, anno ab vrbe 567.

C.Quintilius, Dictator, anno ab vrbe 424. eo tempore C L X X. mulieres veneficæ, Romæ deprehenſæ, damnatæ fuerunt.

C.Rubellius Geminus, conſul, collega C.Fuluii Gemini, anno ab vrbe 781.

C.Scribónius Curio, conſul, collega Cn.Octauii, anno ab vrbe 678.

C.Sempronius Blæſus, conſul, collega C.Seruilii Cæpionis, anno ab vrbe 500. Ciuitates quaſdam ceperunt, maritimam Africæ oram depopulati ſunt, victores Siciliam repetentes, circa Palinurum naufragium paſſi ſunt. II. conſul, collega Au.Manlii Attici, anno ab vrbe 509.

C.Sempronius Tuditanus, conſul, collega M.Aquilii, anno ab vrbe 626. contra Iapygas primò malè rem geſſit, mox victoria cladem acceptam emendauit. Flor.lib.59.

C.Sentius Saturninus, conſul, collega Sp. Lucretii Cinnæ, anno ab vrbe 735.

C.Seruilius Hala Structus, conſul, collega L.Papyrii Mugillani, anno ab vrbe 329. Tribunus militum, magiſter equitum, anno ab vrbe 348. II. Tribunus militum, anno ab vrbe 349. III. Tribunus militum, anno ab vrbe 354.

C.Seruilius Potitus, tribunus militum, anno ab vrbe 349.

C.Seruilius Priſcus, conſul, collega L. Aemilii Mamerci, anno ab vrbe 276.

C.Seruilius Structus, tribunus militum, anno ab vrbe 338. II. tribunus militum, anno ab vrbe 339.

C.Seruilius Turca, cõſul, collega L.Cæcilii Metelli, anno ab vrbe 469.

C.Sextilius tribunus militũ, anno ab vrbe 377.

C. Silius, conſul, collega L.Munatii Planci, anno ab vrbe 765.

C.Suetónius Paulinus, conſul, collega L.Teleſſini, anno ab vrbe 818.

C.Sulpitius Galba, conſul, collega D. Haterii Agrippæ, anno ab vrbe 774.

C.Sulpitius Galba, conſul, collega P.Popilii Lenatis anno ab vrbe 622.

C.Sulpitius Gallus, conſul, collega C.Fundanii Funduli, anno ab vrbe 510. Perpetuum ſub his conſulibus cum Pœnis bellum fuit.

C.Sulpitius Gallus, conſul, collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 588. Ligures ſubegit. Florus libro 46.

C.Sulpitius Longus, conſul, collega P.Aelii Pæti, anno ab vrbe 419. quo tempore Minutia Veſtalis virgo ob inceſtum viua defoſſa eſt. Oro lib 3.cap.9. Eutrop.lib.2.

C.Sulpitius Longus, collega M.Pętilii Libonis, anno ab vrbe 441.

C.Sulpitius Patereulus,conſul,collega A.Atilii Calatini, anno ab vrbe 490. quo tempore Annibal ſenior a Romanis victus, & a ſuo exercitu in crucem ſublatus eſt.

C.Sulpitius Peticus, conſul, collega C. Licinii Stolonis Calui, anno ab vrbe 392. II.conſul, cum eodem Licinio, anno ab vrbe 395. III. conſul,collega M.Valerii Publicolæ,anno ab vrbe 401.Ambo patricii, cõtentione de conſulatu,vicerunt patres. IIII.conſul,cum eodem Publicola, anno ab vrbe 403.V. conſul, collega T. Quintii Pœni, anno ab vrbe 405. Tribunus militum, anno ab vrbe 374. Dictator, anno ab vrbe 398. Interrex, anno ab vrbe 400.

C.Terentius Varro, conſul, collega L. Aemilii Pauli,anno ab vrbe 538.

C.Valerius Flaccus,conſul,collega M.Herennii anno ab vrbe 661.

C.Valerius Potitus, conſul, collega M. Aemilii Mamerci,anno ab vrbe 346. Equi Caruentanam cœperunt, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius recuperauit. Tribunus militum,anno ab vrbe 341.II. Tribunus militum, anno ab vrbe 350.III. Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

C.Valerius Cotta,conſul,collega P.Seruilii Gemini,anno ab vrbe 505.

C.Veturius, Tribunus militum, anno ab vrbe 380.II.Tribunus militum, anno ab vrbe 386.

C.Vibius Panſa,conſul, collega A.Hirtii, anno ab vrbe 711.

C.Vipſanius Apronianus,conſul, collega L.Fonteii Capitonis,anno ab vrbe 751. eo tempore Nero matrem Agrippinam inceſtu contaminauit,eamque interfici iuſſit: hinc lenitate in alios crimen abſtergere conatus.Sueto.in Neron.Tacit.lib.14.De his vide Plutarchum & Liuium lib.6.

Calaber, Iouis filius, frater Tænari & Cæreſti. Stephan.

Calabria,inſula,quam veteres Meſapiam à duce Meſapo, Peucetiam a Peucetio Oenotri fratre dixere.Eſtque proxima Siciliæ,à quo Pharo breui maris tractu diſiungitur. Ouidius li. 3.de Arte,

Ennius emeruit Calabris in mõtibus hortos.

Ea ἀπὸ τοῦ καλῶς & βρίθω, quoniam ſit regio oneroſa,& plena omni genere bonorum,dicitur.In ea ſunt Brundiſium, Hydrus mons, & Salentini campi. Stephanus. Hæc Strabo. lib.6.Meſſapia,& Iapygia,& Calabria,Salentina dicitur parua inſula iuxta Cretam: diſtatque à Calauro Neptuni filio, ſtadiis circiter XXX. Stephanus. Vide SALENTINI & infrà CALAVRIA. Huius regionis incolæ Calabri dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant,ſibi alioqui nulli vſui futuros, factũ eſt, vt dona Calabri hoſpitis in prouerbium eſſerint,pro nullius pretii muneribus,quæ donanti oneri magis ſunt, quam vſui.In Calabria natus eſt Ennius poëta, Rudiis ignobili oppido:vbi & hortos amœniſſimos poſſedit.

Calæ,larum,ciuitas in India.

Calænus,fons Lyciæ,alias Calbius.Steph.

Calagurritani,Hiſpaniæ populi,quorum alii Subulacenſes cognominantur,alii Naſaci.Plin. lib.3.cap.3.

Calagurriũ,ciuitas Hiſpanię in Vaſconibus collocata.Hinc Calagurritani qui eam habitant.

Calais, Boreæ ex Orithya coniuge filius alatus, qui vna cum Zethe fratre ſimiliter alato cum Argonautis Colchos profectus eſt.Qua in expeditione cùm a Phineo rege humaniter eſſent accepti,Harpyias, quæ epulas eius fœdabant,perſequi conſtituerunt:quas cùm & alarum auxilio, & ſagittandi peritia in Plotas vſque inſulas fugaſſent, ab Iride admoniti ſunt,ne Iouis canes vlterius perſequerẽtur.Inde itaque retrorſum conuerſi, duas illas inſulas,in quibus Harpyias reliquerunt,à conuerſione ſua Strophadas appellarũt, cùm antea Plotæ dicerẽtur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in vẽtos commutati,qui Caniculæ exortum dies ferè octo præueniunt: vnde & πρόδρομοι,id eſt, præcurſores appellantur. De his Ouidius lib.6. Metam. Barbàque dum rutulis aberat ſubnexa capillis,Implumes Calaiſque puer, Zetheſque fuerunt. Vide CALAMIS. Eſt etiam Calais gemma Sapphyro ſimilis,candidior tamen & littoroſo mari ſimilis: hanc plærique eandem eſſe putant cum Angite.

Calamæ,vrbs Peloponneſi. Steph.

Calamenthe,vrbs Lybiæ,vel Phœnicum.

Calaminæ inſulæ ſitæ ſunt in Torrhebia palude ſeu lacu,quem Nymphæum vocant,appellanturque nympharum inſulæ,quæ quia tibiarum cantu in ambitum mouentur, Calaminæ a calamis dictæ ſunt:atque item Saltares quoniam in ſymphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur, vt Plinius ſcribit, tametſi à Calaminis diſtinguere videtur, Cæl lib.9. cap.3.

Calamis Calamidis,cęlator egregius. Plin.libr. 34.cap.7.Ouidius eum Calaim vocat:

Vendicat vt Calais laudem quos fecit equorum.

Calamiſus,Locrorum oppidum. Pli.lib.4.ca.3.

Calamoboas Antipater cognominatus eſt.nã cum nec vellet nec poſſet congredi cominus cum Carneade,qui magna vehementia inuehebatur in Stoicos, ſemet ad ſcribendũ vertit: multoſque libros edidit maledicos, in quibus paſsim contradicebat Carneadi. Ergo non lingua ſed calamo vociferabatur. Eraſ

Calamos, Aſiæ oppidum in ora ſubiecta Libano monti.Plin.lib.5.cap. 20.

Calano, Ciuitas Babyloniæ. Iſa. 10.

Calanus, vnus philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indus, qui ſecutus Alexandrum Magnum extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, facta pyra, & aurea lectica ſuperimpoſita, in ea cubans, combuſtus eſt, ſtramentis opertus. Fertur, cùm Alexander Magnus rogaret eum, ſi quid vellet, dixiſſe, Propediem te videbo: quod etiam contigit. nam in Babylone paucis pòſt diebus Alexander mortuus eſt. Arianus. Inde quenque ſapientem Calanon vocant. Suid. De huius diſputatione & interitu plura vide apud Strabonem libro 15.

Càlapis, Pannoniæ memorandus amnis in Saum influés iuxta Siſciam, gemino alueo inſulam ſibi efficiens, quæ Segeſtica appellatur. Plin. lib. 4. cap. 25.

Calaris, Sardiniæ oppidum. Plin. lib. 2. cap. 108. Claudianus in bello Gildonico. Vide SARDINIA.

Calarna, vrbs Macedoniæ. Steph.

Càlarus, inſula, alias Alopecia vel Alopeconneſus, alias Calerus ciuitas eſt dicta. Stepb.

Calaſaris, pars Aegypti, vnde incolæ Calaſirii, & Calaſiriæ. Steph.

Càlathe, quam alii Calathuſam vocant, nomen vrbis ad Herculis columnas ſitę. Vide CALATHVSA. Steph.

Calathis, this, nomen ciuitatis Ptolemæo, & Strabo. a calatho ibi inuecto. Inde fuit Hiſter poëta, qui de tragœdia inſignem librum condidit.

Càlathus, filius Iouis & Antiopes. Homerus.

Calathùſa, inſula eſt inter Cherſonneſum & Samothracem deſerta. Plin. lib. 4. cap. 12. Vide CALATHE.

Calathùſa, alia inſula in Ponto. Steph.

Calatibus, vrbs Libyæ. Steph.

Calatiæ, Italiæ ciuitas prope Caſſinum & Bouillas, Plin. lib. 3. cap. 5. Stepb.

Καλατίαι, populi ſunt Indiæ.

Calatis, oppidum in maritima regione Ponti. Stepban.

Calatis, Thraciæ ciuitas. Plin. lib. 4. cap. 11. quæ antea Aceruetis vocabatur.

Calaurea, ſiue Calauria, inſula in ſinu Argolico contra Trœzenem, nulla alia re, quam morte Demoſthenis nobilior. In bac etenim inſula templum erat Neptuni, quò Demoſthenes, audito Archiæ ſatellitis Antipatri aduentu, confugit, & ne viuus in Antipatri poteſtatem perueniret, hauſto veneno ex calamo, vitam finiuit. In hac inſula Diana ſummis honoribus colebatur, quam inde Calauream cognominat. Ouid. lib. 7. Metamorph.

Inde Calaureæ Latoidos aſpicit arua.

Plin. lib. 4. cap. 12. De qua prouerbio datus locus, Pro Delo Calauria: in mutui beneficii memoria. Fertur enim, Neptunum cum Latona permutationem feciſſe, & data Delo Calauriam habitaſſe. Vide CALABRIA.

Calauria inſula eſt iuxta Cretam à Calauro Neptuni filio denominata. Eſt etiam vrbs Locrorum in qua Latona maxime colebatur. vide Ouid. lib. 7. Metamor.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. lib. 1.

Calbius, ſons Liciæ, quem & Calænum dicunt. Stephanus.

Calce, Campaniæ ciuitas. Strabo. lib. 5.

Calcedon condita, anno ab vrbe 69.

Calchas, chantis, Græcus augur, Theſtoris filius (a quo Theſtorides à poëtis appellatur) qui cum Græcis ad expeditioné Troiæ profectus eſt: & quoniam diuinandi arte plurimùm præſtabat, eius conſilio multa geſta ſunt. Nam cùm in Aulide Græcorum claſſis aduerſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, qua ratione Dianæ ira placari poſſet & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, duodecim paſſeris pullos vna cum matre deuorarat, decimo demum anno Iliũ captũ iri oſtendit. Exortaque deinde ad Troiam peſtilentia, viam monſtrauit, qua Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeò vt eius præſidio plerunque defenderetur, præcipue verò cùm ſuaderet Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon nõ ſolùm in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem incenſus ferebatur. Diruta autem Troia reuerſus cũ Amphilocho Amphiarai filio terreſtri itinere Colophonem (quæ vrbs eſt Ioniæ) cùm in luco Apollinis Clarii extra vrbẽ apud Samum in Mopſum præſtantiſsimum augurem incidiſſet, artis peritia ab illo ſuperatus, dolore contabuit, quòd propoſita ſibi à Mopſo caprifico (vt refert Heſiodus) aut (vt Pherecydes mauult) ſue grauida, coniicere non potuiſſet, quot in illa ficus eſſent, quótue hæc vtero ſuculas gereret: quod tamẽ Mopſus ſine vllo errore diuinauit. De Calchante vide multa apud Homerum lib. 1. Iliad. & Virgiliũ 2. AEneid.

Hinc Ithacus magno vatem Calchanta tumultu Protrahit in medios, &c.

Calcioli, Ptolem. Carſeoli. Plin. vrbs Sabinis proxima.

Calciope, ſoror Aſyrthi & coniunx Phryxi ex quo Cytorum peperit, AEtæ regis Colchorum filia. Ouidius in epiſtola Helenæ ad Paridem,

Non erat AEetes, ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſea parens, Calciopeque ſoror.

Caldone promontorium Indiæ propinquum flumini ſalſo.

Caldius militari ioco dictus eſt Claud. Cæſar, pro Claudio quemadmodum & Biberius pro Tiberio: & Mero pro Nerone. Sueton. in Tiberio.

Caleb,

Caleb, Filius Iephone, Num. 13, Ioſ. 14, 1. Reg. 25. qui 1. Paral. 2. dicitur Calubai, filius Eſron filii Phares filii Iuda.

Caledonia, Britanniæ inſulæ pars, quam hodie Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habēs ſylnam, quæ & ipſa Caledonia dicebatur, maximos alens vrſos. Martialis in Amphitheatro,
Nuda Caledonio ſic viſcera præbuit vrſo.
Inde etiam Britanni peculiari epitheto Caledonii dicuntur a Poetis. Idem,
Quinte Caledonios Ouidi viſure Britannos.

Cale, Cales, ſiue Cales, lium, ſiue Calênum, leni, oppidum Campaniæ non procul a Caſilino, in cuius agro mite & generoſum naſcebatur vinum. Horat. lib. 4. Carm.
Sed preſſum Calibus ducere Liberum
Si geſtis.
Eſt & in Gallia hoc nomine, quam Saluſtius captam a Perpēna commemorat. Seru. in 7. AEneid.

Calegia, Germaniæ vrbs Ptol. vulgò *Vuitemberg*.

Calêna, Ptol. Britāniæ vrbs, hodie Oxonia, vulgò *Oxenfort*.

Caleni agri in Campania, ad Maſsicos, dicente Plinio lib. 3. Hinc felix illa Campania eſt. Ab hoc ſinu incipiūt vitiferi colles, & temulentia nobiles, ſucco per omnes terras inclyto, atque (vt veteres dixere) ſummum Liberi patris cum Cerere certamen. Hinc Setini & Cæcubi obtēduntur agri. His iunguntur Falerni, Caleni: dein conſurgunt Maſſici, &c.

Calênum, vrbs Campaniæ 14. paſſuum millibus à Capua diſtans. In cuius agro vinum optimum & dulce naſcitur. In ea aqua eſt quę vini modò temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 103. Vide CALENVM. Horat.
Prælo domitam Caleno tu bibes vuam.
Dicta à καλὸς, quod eſt bonum, & οἶνος vinū. Iuuenalis,
Occurrit matrona potēs, quæ more Caleno.

Calênum, oppidum prope Calatias & Bouillas, Plin. lib. 3. cap. 5.

Calepium, oppidum in Cenomanis, id ad 14. lapidem a Bergomo Brixiam verſus, ad colles in finiſtra parte poſitus, a bonitate vini denominatum. καλὸς bonus, καὶ πίνω bibo.

Cales, oppidum in Gallia, aliud in Campania, à quo Cales populi iuxta Falernos & Maſſicos. Virg. lib. 7. Aeneid.
Æquora quique Cales linquunt.

Calēſia, vrbs Italiæ. Steph.

Caleſtra, vrbs littoralis Theſſaliæ iuxta quam Axius fluuius in mare Aegeum deſcēdit. Herodotus lib. 7.

Calēte, ignobilis inſula inter Samothracem & Cherſonneſum. Plin. lib. 4. cap. 12.

Caleti, Galliæ Belgicæ populi. Strabo. ad mare contra Britāniam, quorum vrbs a Ptolemæo Geſoriacum nanale, vocatur hodie, *Cales*. Plin. lib. 19. cap. 1, Cadurci, Caleti, Ruteni, Bituriges, vltimique hominum exiſtimati Morini, imò verò Galliæ vniuerſæ vela texūt. apud hos eſt Itius portus, ex quo breuiſſimus eſt in Britaniam traiectus, cuius frequens eſt mentio in Comm. Cæſ.

Caleti, populi, linea vela texunt. Plin. libro 19. capite 1.

Caletranus ager, non longè à Volaterranis in Italia Plinius.

Caletum ſolis Anglicis hominibus inhabitare conceſſum, anno Domini 1362. ditioni verò Gallorum velut poſtliminio redditum anno Domini 1558 quarto idus Ianuarii.

Καλλίακτη, id eſt pulchrum littus, vrbs Cretæ, aut potius vicus magnus. Stephanus.

Calianaſſa & Calianarea, nymphę, quarū altera à bene regēdo, altera a viris honeſtādis dicta.

Calicadnus, Ciliciæ flumen. Plin. lib. 5. cap. 27.

Calicandrum eſt Aſiæ minoris promontorium, terminus nauigationis poſitus Antiocho Magno ab eis ſuperato.

Calidromus eſt Achaiæ promontorium haud longe a ſinu Maliaco.

Calicula, vrbs Hiſpaniæ Ptol. Calucula Plinio dicta.

Caligii, populi in Arabia, Plinio. Vide CALINGAE.

Caligula, Caius imperator, dictus à caligis quas margaritis refertas primus portauit. Auſon. vel potius a caliga militari, qua frequenter in exercitu vtebatur ad conciliandos ſibi militum animos. id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre viderent.

Calingę, gentes Indiæ ad mare quorum fœminæ quinquennes ferunt concipere: octauum autem vitæ annum non excedere. Plin. lib. 6. & 7. cap. 17. & 19.

Calingii, Aſiæ populi, quibus vicina eſt Ampelone Mileſiorum colonia. Plin. lib. 6. cap. 28.

Calingon, Indiæ promontorium. Plin. libro 6. cap. 20.

Calinipaxa, Scytharum oppidum. Plin. libro 6. cap. 17.

Calinus, ſtatuarius. Quintilianus.

Calinius Syrius hiſtoricus fuit, qui de geſtis Alexandri ſcripſit.

Caliſto, ûs, vna ex nymphis pulcherrima, Lycaonis Arcadiæ regis filia, quæ a Ioue compreſſa, grauidaque effecta, cùm ſimul cum Diana lauaretur, tumore vteri prodita, & ab ea repulſa, Arcadem filium in ſyluis peperit: a quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea a Iunone in vrſam commutata, & Iouis miſeratione in cælo collocata, maiorem efficit vrſam: quæ & Helice à Græcis dicitur. Propertius lib. 2.
Caliſto Arcadios errauerat vrſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidere vela regit.

Caliſtus poëta qui heroico carmine ſcripſit

Hiſtoriam Iuliani principis.

Caliſthenes philoſophus fuit, qui cum aliquando cum Alexandro liberius eſſet locutus, eiuſdem mandato morti adiudicatus eſt: his autem verbis Alexandrum moriens eſt affatus, si deus es, beneficia largiri mortalibus, non ſua debes eripere. Si homo, id quod es, te ſemper eſſe cogita.

Càlita, Nomen viri.1.Eſd.10.

Callet, Hiſpaniæ oppidum ſtipendiarium, non liberum.Plin.lib.3.cap.1.

Càlliæ, vrbs vna ex tribus Aetoliæ. Item parua regio prope Talantum.Steph.

Calliarus, vrbs Locrorum, à Calliaro Odædoci & Laonomes filio.Strabo lib.9. dicta, quòd bene aretur & colatur.Steph.

Callias, Athenienſ. Comicus, filius Lyſimachi, qui cognominatus eſt Schœniō, quòd funes ob paupertatem torqueret.

Câllias Laccoplutus cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus. Suid.

Callias Methynæus grammaticus, quem Strabo dicit Alpheum Sapphóque poetas enarraſſe.

Callicrates artifex, ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, vt partes earum cerni non poſſent.Plin.

Callicràtides, Methemnam vi cepit: ad Arginuſas Peloponuenſes victi, fuſi, fugatique ſunt, cecidit Callicratides.Xeno lib 1.

Callidórus, munus pulchritudinis, dictus à καλὸς καὶ δῶρον.

Callidromus fluuius iuxta Thermopilas.

Callimachus, Poëta Cyrenenſis, Elegiographorum inter Græcos princeps, Scripſit opus inſigne de Origine & cauſis ſacrorū, quæ αἴτια inſcripſit, argumento non diſſimuli ab eo, quod in Faſtis Ouid. tractauit. Martialis ad Mamurram, Epig.lib.10.

Si non vis, Mamurra, tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire, legas Aetia Callimachi.

Callimachus, hiſtoricus Aegyptius, filius Batti & Meſatmæ, diſcipulus Hermocratis Iaſei grammatici, vixit apud Ptolemæum Philadelphum vſque ad Euergetem bibliothecæ regię præfectus: omne poëmatis genus attigit. Conſcripſit in aduerſarium poëma acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellat Ouidius. Edidit elegias & epigrammata, & hymnos aliaque complura. Suidas. Horum omnium nihil extat præter elegiam vnam in lauacrum Palladis, & quoſdam hymnos in deos.

Callimachus, alter ſculptor κακιζότεχνον nominari ſtuduit, quaſi artis interpollatorem, & qui eam in tenuiorem exquiſitioréṁque diſciplinam reduxit: χώνειν enim liquefacere conflaréque ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforauit, minutatimque tractauit.Pauſ.

Callimedes, Athenienſium imperator. Diodorus Siculus.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis: ſcripſit de cacozelia, de Rhetorica ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam, Suidas.

Callinicus ſacrum genus Herculi dicatū. Cæl. lib.5.cap.4.

Callinous fuit primus autor & inuētor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Calliope, vna muſarum, Orphei mater, quæ heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuauitate nomē habens καλὸν enim bonum eſt, ὄψ.vox.Virg.in Epigram.

Carmina Calliope libris heroica mandat.

Effertur & Calliopea, quemadmodum Penelope & Penelopea.Virg.4.Ecloga,

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo. Ouid.5.Faſt.

Calliope, vrbs Parthorum.Steph.

Callipia fons eſt Epheſiorum.Plinius lib. quinto cap.29.

Callìpidæ, Scythiæ Europæ populi ad Hypanim fluuium, Solinus Callipodas vocat: Pomponius Mela Callipidas. Eoſdem Herodotus Græcoſcythas nominat, quòd ex Gręcis Scythæ facti ſint.

Callipides Græcus fuit Tragœdiarum hiſtrio qui in ea re ſibi placebat plurimum: vnde quum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutauit, ſubinde illi ſe oſtentans & inter aſſtantes ſeſe intrudens: arbitratus fore vt à rege comiter exciperetur. at is quū grauioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, Non admodum, inquit, noſſe me videris ô Rex, nec qui ſim inaudiuiſſe. Repōdens Ageſilaus, An nō, inquit, es Callipides mimus?

Callipius, conſul, collega Ardaburii, anno ab vrbe 1200.

Callipos, philoſophus, qui honeſtati voluptatem adiunxit, ſicut & Dinomachus.

Callipolis, vrbs Thraciæ in extremo Helleſponti, a Caligula ædificata, a quo nomē ſumpſit, hoc eſt Caligulæ polis.

Callipolis, Stephano oppidum eſt Lampſaci, trans Cherſoneſum in littore ſitum. Item Tripolis Siciliæ, & Tetrapolis Cariæ.Stephanus. Vide STRONGYLE.

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus a Syracuſanis, quòd tyranidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plutarchus in Dione.

Callipygos Venus dicta eſt à pulchris clunibus. nam cum duæ quædam viſendę pulchritudinis puellæ, de natium præſtantia contendiſſent, tandemque placuiſſet rem adoleſcentis cuiuſdam arbitrio permitti, & ille vtraque diligenter inſpecta, natu maiori palmam addixiſſet, eamque coniugio ſibi copulaſſet: occaſio-

caſionem Syracuſanis præbuerunt, vt ab hac natium altercatione Veneri Callipygæ templum conſtruerent. Paleph. lib. 3.

Callirrhoe, fons in agro Attico, nouem habens fiſtulas: vnde & Ἐννεάκρουνος dictus eſt. Poetę alterum ex nomine r abiiciunt. Statius. 12. Theb.

Et quos Callirhoe nouis errantibus vndis.
Implicat. Martianus, Fontes, inquit, multi Atticæ, inter quos Callirrhoe prædicatur. Alius eſt in Iudæa Hieroſolymis proximus.

Callirrhoe, Acheloi fluminis filia, ab Alcmæone Amphiarai filio adamata, vt latius docuimus in dictionibus ALCMAEVM & ALPHESIBOEA.

Callirrhoe, filia Lyci, hominis ſanguinarii, & hoſpites immolantis, a Diomede relicta, quem Troia redeuntem benigne ſuſceperat, & paternis liberauerat inſidiis. Plut. lib. 3.

Callirrhoe, nomen eſt vrbis.

Calliſium, Edoardo Anglo deditur.

Calliſte, Vide THERA.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexãdro Magno familiaris ex condiſciplinatu, accituſque ab ipſo rege, ad prodenda memoriæ geſta eius Aſiatica. Ariſtoteles. Huic nocuit immodica libertas, grauitaſque inuiſa regi: nunquam enim aſſantantium accommodatus ingenio erat. Cùm enim Alexander Magnus ex Perſico bello, ſuperbiæ regiæ more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit palam dictitans, Alexandrũ non adorãdum eſſe: quæ res & illi & multis principibus Macedonũ exitio fuit. nã illum Alexãder propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, coniuratione cõſcium eſſe criminatus, cum truncatis membris abſciſſiſque auribus ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in cauea clauſum circunferri iuſſit, diúque tortum tandem necauit. Is hiſtoriam Philoſophorum, ſecundus a Xenophonte, ſcripſit. Senec. Trogus lib. 24.

Calliſto, Vide CALISTO.

Calliſtratus, vir doctiſſimus, Alexandri à conſiliis.

Calliſtratus, nomen ſtatuarii cuiuſdam, Plin. libro 24. cap. 8.

Calliſtus II. Pontifex 193, regnauit annis V. menſibus X. anno 1119.

Calliſtus III. Pontifex 211. regnauit annis III. mẽſibus III. anno 1455.

Calliſtus XV. Romanorum epiſcopus, regnauit annis V. anno 219.

Calliſtus, vnus inter comites Iuliani principis expeditionis, heroico verſu eius hiſtoriam conſcripſit. Volater.

Callo Ioannes, Conſtantinopolitanus imperator, imperauit annis XXV.

Callocêrus in Cypro res nouas molitus eſt & oppreſſus.

Calyrias, tyrantis filius, in agris primus ſacerdotio functus eſt. Euſeb.

Calœnum, Vide Calenum & Caleni.

Calon, ſtatuarius, Quint. cap. 10. lib. 12. & Plin. lib. 34. cap. 8.

Καλὸς λιμὴν, id eſt bonus portus, Scythiæ Europeæ portus eſt in Euxino ſuper Tauricos. Pomponius lib. 2.

Caloſtoma, Plin. commemoratur inter Danubii fluuii oſtia, Vide a ORECOSTOMA.

Calpas, Bithyniæ portus prope Rheſum fluuiũ & Sangarium. Plin. lib. 6. cap. 1. Strabo tamen libro 12. amnem eſſe ſcribit inter Chalcedonem & Heracleam.

Calpe, mons in extremis Hiſpaniæ finibus, freto incumbens, ambitu quidem non magnus, ſed altitudine ingens, e regione oppoſitã habens Abilam, extremum Mauritanię mõtem, forma & magnitudine non diſſimilem: qui duo montes procul aſpicientibus columnarum ſpeciem prebent. Sub hoc monte ſita fuit Tarteſſus, vrbs vetuſtiſſima, alio nomine Carteia dicta: vnde & Tarteſſia Calpe à poetis appellatur. Auſonius,

Condiderat iam Solis equos Tarteſſia Calpe.

Calpe, Europæ mons. Plin. Vide ABILA.

Calpêtus Syluius IX. Latinorum rex.

Calphi, Nomen viri. 1. Mach. 11.

Calphurnia mulier fuit importuniſſima quæ ſexus ſui verecundiæ oblita per ſeipſam cauſas egit, adeóque ſe moleſtam iudicibus prębuit, vt occaſionem dederit edicto quo cautum eſt ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

Calphurnius Piſo, conſul, collega Ruſtici Bolani, anno ab vrbe 863.

Calphurnius Beſtia nobilis fuit. Rom. qui pecunia corruptus, rem aduerſus Iugurthã malè geſſit: huic a M. Cæcilio accuſatore obiectum eſt, quòd vxores ſuas dormientes interemiſſet. Plin. lib. 27. cap. 2.

Calubai, Filius Eſron filii Phares. 1. Paral. 2. qui ibidem dicitur Caleb, vt in aliis locis.

Calúcula, oppidum Bœotiæ ex ſtipendiariis. Plin. lib. 3.

Caluiſius Tullus, conſul, collega Palmæ, anno ab vrbe 861. quo tempore Plin. 2. Nouocomẽſis orator clarus floruit: & tres Galatiæ ciuitates terræmotu erutæ ſunt.

Calyba, Thraciæ vrbs. Strab. lib. 7. eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignauiſſimis habitandum conſtituit.

Καλύβη, Steph. Macedonum colonia.

Calycádnus, Ciliciæ fluuius, ad quem Seleucia ciuitas ſita eſt iuxta Sarpedonem promontorium. Strab. lib. 14.

Καλύκαδνος, ἢ καλυδνὸς, fluuius Iſauriæ. Stephanus in Hyria.

Calydium, Italiæ oppidum in Appia via, Brun-

duſium ducens. Strabo libro 5.

Calydna, inſula, quam quidam vnam eſſe cum Calymna putant. Alii Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo alias ab his Calydnas prope Tenedu conſtituit, alii prope Coam.

Calydna, Cariæ oppidum. Plinius libro quinto, capite 27.

Calydna, inſula vna è Sporadibus. Plin. libro 4. cap. 12. Steph.

Calydna, inſula & vrbs Thebæ, à Calydno filio Cæli. Dicitur etiam Calydnus. Steph. Vide CALYMNA & TENEDVS.

Calydon, Aetolorum ciuitas, regia Oenei patris Meleagri, diſtans a mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eueno fluuio interfluente diuiſa. Ouid. lib. 8. Metam. Luc.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Euenos Calydona ſecat.

Calydonia ſylua, a Calydone vrbe illi vicina ſic dicta, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quem & ipſi poetæ Calydonium aprum vocant.

Calydonia ſylua in Britannia, à qua ſæui leones emittebantur. Luc. lib. 6.

Tradidit Aonio pauidam Calydonia Neſſo.
Stephano Aetoliæ oppidum eſt, a Calydone Endymionis aut Aetoli filio. Martial.
Nuda Calydonio ſic viſcera prębuit vrſo. Idē,
Quinte Calydonios Ouidi viſure Britannos.
Silius libro 3.
Inque Calydonios primus trahet agmina lucos.
Hinc Calydonius, a, um, & Calydonis, dis. Ouidius,
Plangunt ſe matres Calydonidas.

Calydonis, idos, mulier e Calydone, Ouid. in epiſtolis.

Calymna, Steph. inſula quam Scepſius in plurali Calymnas vocat, alii Calymniam: vnde Calymniates. Vide CALYDNA.

Calypſo, nympha Oceani & Thetyos filia: vel, vt aliquibus placet, Atlantis. Regnauit in Ogygia inſula, & Vlyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ouidius,
Ah, quoties illum doluit properare Calypſo?
De ea Homer. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatā tenuit, propinquam promōtorio Lacino: vel, vt aliis placet, in mari Africo. Plin. lib. 3. cap. 10. Ad hāc peruenit Vlyſſes naufragus, vbi vii. annis detentus eſt: licet Ouid lib. 4. de Ponto ſex tantùm dicat,
An graue ſex annis pulchrā vouiſſe Calypſo
Aequoreamque fuiſſe &c.

Calyris, vrbs Syriæ. Steph.

Camace, alias Camæ, populi inter Scythicas gentes, Plin. lib. 6. cap. 17.

Camæ, populi inter Scythicas gentes. Plin. lib. 3. cap 17.

Camalodûnum, Britanniæ vrbs. Plin. li. 2. ca. 75.

Camàra, vrbs Cretæ inſulæ. Ptolemæo, Lato prius dicta. Steph.

Camareni, inſulæ Arabū, & earū incolæ Steph.

Camarta, vrbs Italica, ab Albanis condita, Vide CAMERINVM.

Camarica, Ptolemæo vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Victoria dicta.

Camarina, Siciliæ ciuitas, Strabo lib. 6.

Camarina, ſiue Camerina, palus eſt Siciliæ, iuxta oppidum eiuſdem nominis, cuius aquæ cùm fœtore ſuo peſtem generarent, conſuluerūt Apollinem, expediretne ipſis Camarinam exiccari: quibus ab Apolline reſponſum eſt, Camarinam non eſſe mouendam. Neglecto tamen oraculo ſiccauerunt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manauit prouerbium, Camarinam mouere, pro eo quod eſt, Sibi malum accerſere. Vide Seruium in illud Virg. 3. Aeneid.
-Et fatis nunquam conceſſa moueri
Apparet Camarina procul, campique Geloi.

Camarinum, vrbs Vmbrorum Ptolemæo, hodie Camerinum. Vide CAMERINVM & CAMARIA.

Cambades, vnum ex cognominibus Tauri mōtis.

Cambàla, Cambalorum, Aſiæ locus eſt in Cyſpiretide regione, vbi auri metalla effodiūtur. Strabo libro 11.

Cambalidus mons, Caucaſi ramus in Suſianis. Plin. lib. 6. cap. 27.

Campadònum, Vindeliciæ vrbs, Ptol. hodie Monacum, vulgò *Munchen*.

Cambles Rex Lydorum tantæ voracitatis vt nocte quadam vxorem quoque abſumpſerit, cumque ſummo mane illius manum in ore comperiſſet, ſemet iugulauerit. Xathus apud Cæl. author eſt.

Camboblaſcon, Coritus creatus à Morge, cognato ſuo.

Cambolectri, populi Galliæ Narbonenſis. Plin. lib. 3. cap. 4 & lib. 4. cap. 19.

Cambra, Antenoris vxor, Priami mater.

Cambrinius, vir ferocis animi, regnauit apud Thuyſcones.

Cambûſis, Aethiopiæ vrbs. Plin. lib. 6. cap. 29.

Cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui patriis regnis Aegyptū adiecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis, cęterorùmque deorum ædes dirui iuſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Libya deſerta arenis obrutus vniuerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, deorum (vt creditur) vltione, leuiſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herodoto lib. 2. Trogus Pompeius. Seneca libro 7. Lucan. libro 7.

Cambyſes, fluuius in Caucaſiis mōtibus, ortus, ſupra

ſupra Armeniam maiorem, Septentrionem verſus, per Iberos & Albanos defluens, Plin. lib.6.cap.13.

Cambyſes, nomen fluuii in Hyrcania, qui non procul a mari cum Cyro flumine iunctus in Hyrcanium ſinum effluit. Mela libro tertio capite 5.

Cambyſen, Cataxerxen, regiones Perſicæ. Stephanus.

Cambyſeni, populi. Steph. in Cyropoli.

Cameiani, Italiæ populi in ſexta regione, Narnienſibus & Nucerinis vicini. Plin. libro tertio capite 14.

Camelidæ, inſulæ duæ in ora Ioniæ regionis. Plin. lib.5.cap.31.

Cameloócomi, populi Arabiæ. Steph.

Camenta Cypri promontorium ſpectans ſolem occiduum.

Camerinus, cõſul, collega Nigri, anno ab vrbe 890

Camerina nomen vrbis.

Camerinum, Piceni vrbs præclara, à curuitate ſitus appellata. Ab ea Camertes dicti, quos Liuius ſcribit P. Scipioni in armanda claſſe, quam in Aphricam duxit, cohortem vnam ſexcentorum militum armatorum præbuiſſe. Vide CAMERTE.

Camerinum, ciuitas eſt ſita in Sicilia: quæ & Camerina & Camerta. Vide CAMERIA & CAMARIA.

Cameriu, Italiæ oppidum iuxta Collatiam. Plin. lib.3.cap.5.

Cameropis, ciuitas Indiæ, Strabo.

Camerte, oppidum Vmbriæ, in Picẽtinis montibus, a quo Camertes, eiuſdem incolæ,

Camertes Volſcentis filius, partium Turni fautor in Aeneam: ditiſſimus fuit. Virg. lib.10.

Camertes, Italiæ populi, in regione ſexta, Amerinis vicini. Strabo lib.5.& Plin. lib.3.cap.14.

Cameſene, Straboni regio in qua regnauit Cameſis.

Cameſes, vel Cameſis, Italiæ indigena, conſors Iani. Perottus.

Camicus, vrbs Siciliæ, in qua Cocalus Dædali filius imperauit. Charax hanc vrbem Inycem vocat. Stephan. Vide INYX.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis & Caſmillæ filia, quam pater inuidia ſuorum regno pulſus, Dianę famulam vouit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus breui tantopere profecit, vt ſummam ſibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cùm Turno aduerſus Aeneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta: vt latius deſcribit Virgilius vndecimo Aeneidos,

Pulſus ob inuidiam regno, viréſque ſuperbas
Priuerno antiqua Metabus cùm excederet vrbe,

Infantem fugiens media inter prælia belli,
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocauit
Nomine Caſmillæ mutilata parte Camillam.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad ſacrificia miniſtrabat. Antiqui enim Camillos & Camillas vocabant miniſtros & miniſtras impuberes in ſacris. Vnde Mercurius Hetruſc. lingua Camillus dicitur, quaſi deorum miniſter. Plutarch. in Numa refert Græcos ſcriptores, Mercurium ab obſequio Camillum appellaſſe ſicut puer qui in Iouis templo miniſtrabat.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt, Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cœpit. Nec Multò pòſt, cum crimini illi daretur, quòd albis equis triumphaſſet, & prędam iniquè diuiſiſſet, die dicta ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis, damnatus Ardeam conceſſit. Mox cùm Galli Senones vrbem diripuiſſent, ipſumque Capitoliũ arctiſſima premerẽt obſidione, abſens Dictator factus, collectis ex fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos, incautos oppreſſit, patriamque in libertate vindicauit. Poſt hæc Pop. Romanum Veios migrare volentem, elegantiſſima illa, quę apud Liuium legitur, cõcione retinuit: in qua omnes vrbis dotes laudeſque licet agnoſcere. Tertiùm deinde Dictator creatus, Satricum ſociam Pop. Romani vrbem, ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm Dictator ad ſedandam populi ſeditionem factus, valetudinem excuſauit: aliumque ſibi ſurrogandum curauit. Quintum Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem caſtrametatos, ſuperauit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentia interiit. Virg.6. Aeneid.

Aſpice Torquatũ, & referẽtem ſigna Camillũ.

Camirus, vrbs in Rhodo, ita dicta a Camiro Herculis filio, quem ex Iole Euryti regis filia ſuſceperat. Homerus in Catalogo nauium.

Λίνδον, Ἰήλυσσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. ab hac inſula Camiręus dictus eſt Iuppiter quod in ea templum haberet extructum in vertice montis Achabyri, vnde tota Creta cõſpici poterat. Paleph. lib.1. Strabo, Stephanus. Vide HIERAPITNA.

Cammánia, pars Theſprotię (quæ Ceſtrinia poſt ea dicta, ex qua Cadmus finitus Ceſtrinus) condita a Ceſtrino Heleni Priamidę filio. Steph.

Camœnæ, eędem quę Muſę, Iouis & Memorię filię, à cantus amœnitate (vt quidam voluut) ita appellatæ. Varro tamen author eſt, ab antiquis Carmœnas & Caſmœnas dictas fuiſſe, quæ poſtea abiecto r vel ſ, Camœnæ ſunt appellatæ. Virgilius 3 Ecloga,

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & Camœna, ſing. num. Perſius Sat.5.

Tibi nunc hortante Camœna
Excutienda damus præcordia.

Camon, Nomen loci. Iudicum 10.

Campania, regio Italiæ fertiliſsima, in qua ſummum eſt Liberi patris (vt venuſtè à Plinio dictum eſt) & Cereris certamen: ſic dicta, quòd campeſtris ſit. Iuuenalis,
Prouida Pompeio dederat Campania febres.
Vrbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliaſque cōplures. Hinc Campanus. Virg. 10. Aeneid.
Et Capys, hinc nomen Cāpanæ ducitur vrbi.
Horatius 1. Serm.
Campanam ob morbum in faciem permulta iocatus.

Campóni populi inter Aquitanicas gentes. Plinius lib. 4 cap. 19.

Campus lapideus, Galliæ Narbonenſis campus eſt, centenûm fere ſtadiorum diametrum habens, lapidibus, qui ſinguli manum impleât, pleniſsimus: ſub quibus gramen exoritur, a quo pecoribus pabuli ſuppeditatur vbertas. In medio ſaliæ ſcatent aquæ, ſaliſque vis magna. Vniuerſa circunadiacens ora, ventis expoſita eſt. Validiſsime autem Melamborit vēti procellis infeſtatur: quo ſaxa ipſa volui traduntur, hominesque ex curribus excuti, & vi ventorum armis veſtibuſque nudari. Huius rei originem ad huiuſmodi referunt fabulā, Herculem cum Alcione & Bergione Neptuni filiis pugnantem, cùm deficientibus telis in vitæ diſcrimen veniſſet, Iouem patrem oraſſe, vt ſibi tela miniſtraret: ſtatimque imbrem lapideum ea in loca deciduſſe, quo gigantes fuerunt interempti. Strabo lib. 4.

Campi Diomedis, in Apulia ſiti: eſt & regio quę Diomedi ceſsit in Apuliæ diuiſione.

Campſiani, Germaniæ populi, indigentia laborantes. Strabo lib. 7.

Camuel, Filius Nachor ex Melcha, pater Syrorum, Gen. 22, 1. Paral. 27. Filius item Sephtan, Num. 34.

Camulodunum Angliæ oppidum ſeu Colonia.

Camuſini, populi qui ſe Romanis dederunt. Liuius lib. 9. deca. 1.

Cana, Strab. lib. 13. promontorium quod contra Lectum conſurgens, Adramyttenum ſinum efficit, cuius pars eſt Elaiticus.

Cana, vrbs Lycaoniæ.

Cana maior, ciuitas in tribu Aſer. Ioſue 14. Eſt etiam Cana minor in tribu Zabulon. Ioannis 2, & 4.

Cananæus, ſic vocabatur Simon qui fuit vnus ex duodecim Apoſtolis, & interpretatur Zelotes, aut æmulator, vt habetur Luc. 6. Non enim erat ex Chanaan, ſed ex Cana vico Galileæ, qui in zelum vel ęmulationem conuertitur.

Canaan, nomen filii Cam filii Noah: à quo Cananæus, & mulieres Cananea.

Canace, Aeoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infœlix ſe ſuo vagitu auo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incenſus, infantem canibus lacerandum proiici iuſſit, miſitque per ſatellitem filiæ gladium, vt eo pro meritis vteretur: verùm quid illa fecerit, non ſatis liquet: Machareus autem fugiens, factus eſt Apollini Delphici ſacerdos. Ouid. in epiſtolis.

Canache, Ouidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis: quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς, hoc eſt, a clamore & ſtrepitu impoſitum videtur.

Canæ, Straboni, Locrorum oppidum ſitum in agro Canæo.

Canæ, oppidulum Euboiæ vel Locridis, iuxta promontoria Lesbi.

Canæ, vrbs Tigridis fluuii, vnde Cinęus Iupiter nominatus non ſolùm a Cinæ, ſed etiam a Cane. Steph.

Canæ, oppidum Aeolidis regionis. Plin. libro 5. cap. 30.

Canaius, amnis Aeolidis. Plin. lib. 5. cap. 30.

Canan, dicta eſt Arabia a Cani, qui in ea conſedit: a qua Cananæi. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignorauit, quia princeps eius & conditor cultum a patre non accepit, maledictus ab eo, itaque ignorantiam diuinitatis minoribus reliquit.

Cananæa, Syriæ regio à Cananæo filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Iudæa nuncupatur inhabitans, a ſe Cananæam nuncupauit.

Cananitis, itidis, regio.

Canaria, inſula, in mari Atlantico Fortunatis propinqua: ſic dicta a magnorū canum multitudine ingenti. Plin. lib. 6. cap. 32. hodie omnes illæ inſulæ quas veteres Fortunatas dixerunt, vno nomine Cananæ dicuntur, quarum nobiliſſima eſt Palma, præſtantiſſimo ſacchato, quod Canarium vocatur, inſignis.

Canarii, populi circa Atlantem Africæ mōtem habitantes, quòd victus canis his promiſcuus ſit. Plin. lib. 5. cap. 1.

Canas, oppidum Lyciæ regionis Aſiaticæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Canaſtræum, Macedoniæ promontorium, in Thermaico ſinu. Plin. lib. 4. cap. 10.

Canaſtranæum, promontorium proximum Pallenæ vel Thraciæ. Steph.

Canath, Nomen vrbis in tribu Manaſſe, quæ & Nobe dicitur. Num. 32.

Cànatha, oppidum in Decapolitana regione, quæ Syriæ iungitur Plin. lib. 5. cap. 18.

Κάναθα, vrbs ad Boſtram Arabiæ ſita. Steph.

Canatus mons eſt excelſius citerioris Hiſpaniæ, in cuius vertice (vt aiunt) eſt lacus profunditatis imperſcrutabilis, colore niger, in cuius fundum ſiquis lapidem aut durum aliquid iece-

iecerit,confeſtim tempeſtatem oriri ſcribunt hiſtoriæ, eiuſque in abdito ſpecu palatium eſſe dæmonibus Boccat.

Cancer,poetæ Tragici nomen.

Cancer, cri, vnum eſt ex duodecim Zodiaci ſignis,a quadam cancri piſcis ſimilitudine ita dictum.eò quòd Sol méſe Iunio ſignum hoc perambulans,paulatim incipit a nobis recedere, & curſu retrogrado ferri in modum cancri.Refert Hyginus hunc fuiſſe cancrum, qui a Iunone in Herculem, cum Hydra Lernæa pugnantem,immiſſus fuit: qui cum pedem eius momordiſſet, ab Hercule occiſus eſt, & à Iunone inter ſydera collocatus eſt, Virg.Ecloga 10.

Aethiopum verſemus oues ſub ſidere Cācri.

Canclei,Arabiæ populi.Plin.lib.5.cap.10.

Candace, Nomen commune omnibus reginis Aethiopum Act.8.

Cándace,Aethiopū regina,tempore Augu.maximi animi mulier, tantque in ſuos meriti, vt omnes deinceps Aethiopum reginæ,eius nomine fuerint appellatæ,Plin.lib.6.cap.29. Vide CANDAX.

Candacia, promontorium in Coo inſula.Strabo libro decimoquarto.

Candania, mons eſt Epiri a Dyrrhachio diſtās 88.mill.paſſuum.

Candara, vrbs Paphlagoniæ tribus ſchœnis à Gangris diſtans,& Thariba vico, vbi Iunonis Candrenæ templum eſt Steph.

Candaſa,Caſtellum Cariæ.Steph.

Cādauia,mons Epiri, Illyriam a Macedonia diuidens.Lucanus lib.6.

Deuia qua vaſtos aperit Cādauia ſaltus,&c.

Cādauia,mons in Macedonia.Pli.lib.4.cap.23.

Candauia, mons Illyrici, Macedoniam Illyricumque diſterminans.Strab.lib.7.

Cādaules,z i l i.Lydorum rex, anno ab vrbe 39, occiſus a Gyge iuſſu reginæ, eò quòd nudā inſpiciendā ſe Gygi conceſſiſſet,& ſic vxore & regno potitus eſt,anno ab vrbe 69.Herod. lib.1.Iuſt.lib.1.

Candax, cis, nomen reginæ Aethiopum, Iuuenalis,Candacis Aethiopum dicant arcana.

Cādebœa, palus in radicibus Carmeli montis, ex qua naſcitur Belus amnis.Plin.li 36.ca.26.

Candei,Arabici ſinus populi,quos Ophiophagos ob id vocāt, quòd ſerpentibus veſci ſint ſoliti.Plin.lib.6.cap.29.&Pompo.Mela lib.3.

Candidus,vir nobilis eccleſiaſticus,anno Domini 197.

Candidum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur,promontorium.Plin. lib.5.ca. 4. vbi Africæ minoris tria promōtoria facit, quę procurrentia in altum, duos grandes ſinus efficiunt.Popo.Mela.lib.1.Vadianus.

Candidus,cōſul, collega VVidii Quadrati, anno ab vrbe 857.

Candiope, Oenopionis filia, & Orionis ſoror, Theodotioni,quam cùm frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum ſuſcepit: quod cùm Oenopion reſciuiſſet, indignatus, filiū exulatum abire iuſsit:qui oraculo edoctus, verſus orientem in Thraciam cum Candiope & paruo filio delatus eſt,ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ouidius, vt infra de Orione.

Cándida,Lyciæ regionis ciuitas,vbi laudatur Aemum nemus. Plin.lib.5.cap.72. Stephan. a Candibo Deucalionis filio dictum ſcribit.

Cane,mons & ciuitas,& ſtagnum

Cane promontorium Aeolidis,olim Aegeates Stephanus.

Canea, Cretæ inſulæ oppidum, à Genuenſibus captum, ſpoliatum atque dirutū.Blond.

Canebium, vrbs Cariæ, Cyon pòſt appellata. Stephanus.

Canens, Nympha, Pici Laurentum regis vxor, quæ cùm virum a Circe in auem mutatum ſupra modum lugeret, extabuit,& loco cuidam ad ripam Tyberis,vbi hęc contigerunt, nomen ſuum reliquit.Ouid.14.Metamorph.

Fama tamen ſignata loco eſt,quem rite Canentem

Nomine de Nymphæ veteres dixere coloni.

Canidia,mulier.Vide GRATIDIA.

Canindana,Iſauriæ vicus.Steph.

Caninius, eodem die quo adeptus eſt conſulatum obiit,Cic. ſeptem enim horarum conſul fuit, in quem iactatū eſt illud ſcōma Cic. Mira fuit Caninii conſulis vigilantia, qui toto ſuo conſulatu ſomnum non vidit.

C. Caninius alter, eques Rom.quum in Siciliā otiandi cauſa veniſſet,hortoſque a Pithio argentario viro dolo emiſſet, inſtructos piſcibus & piſcatoribus de induſtria politus, poſterea die quum ad eoſdem ipſe amicos inuitaſſet, nullos ibi piſces neque piſcatores reperit.Cic.lib.3.Offic.

Canis,ſidus eſt cæleſte oriens XVII.Cal.Auguſti,occidens autem,ſed non totum,poſt dies quadraginta:quod dierum ſpatium,Dies Caniculares appellamus:quo tempore ſidus hoc in medio cæli centro cum Sole coniunctum æſtum conduplicat.Vnde & nomen inuenit, quòd nimio calore mordere quodammodo videatur: vnde Aeſtiferum canem appellat Virgilius 2 Georg.Poetæ fabulantur, canem hunc Europæ cuſtodem fuiſſe, a Ioue illi appoſitum,fideiſque miniſterii gratia in cœlum tranſlatum.Alii Orionis canem fuiſſe volunt, vna cum hero inter ſydera collocatum Hyginus de ſignis cæleſtibus.

Canicula, ſtella eſt lucida in ore Canis, quæ quòd Canem diem vnum, noctemque vnam anteuertat,a Græcis Procyon,a Cicerone etiā Antecanis appellatur. Hinc Caniculares dies dicti ſunt,quibus hęc ſtella in medio cæli cé-

tro ſita, & cum Sole coniuncta, æſtum duplicat. Fabulantur Poetæ canem hanc fuiſſe Erigones, quæ cùm & Icarium a paſtoribus occiſum, & filiam Herilem laquo vitam finiuiſſe videret, dolore cõtabuit: ob quam pietatẽ, Iupiter eam vna cũ Erigone in cælu traſtulit.

Caniſtius curſor Lacedæmonius fuit qui vno die M C C ſtadia cucurrit. Plin.

Caninefates populi Batauis finitimi & eandem inſulam incolentes qui origine, & virtute hoguæ pares Batauis numero ſuperantur. Cor. Tacitus, *le pays de ger. Kem en Hollande.*

Canius, vel Canis, poeta fuit tẽporibus Martialis, eique familiaris, natura ita hilaris, vt ſemper rideret, Martialis li.1. Epig. ad Maximum.

Cannaba, Gothorũ dux, a Valeriano trãs Danubium interemptus. Oro. lib. 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ, non procul ab Aufido fluuio, circa quem Annibal Paulum Aemilium & Terentium Varronem Conſules ingẽti clade ſuperauit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantóque equitum numero, vt tres annulorum modios in ſignum victoriæ Carthaginem tranſmiſerit. Luc. lib. 7.

-Non illum Pœnus humator
Conſulis, & Libyca ſuccenſæ lãpade Cannæ
Compellunt, hominum ritus vt ſeruet in hoſtes.

Cannenſes, Italiæ populi, Corinenſibus & Collatinis vicini, Romana clade inſignes. Plin. libro 3. cap. 11.

Cannemiſates populi ſunt inſulani Batauis finitimi. Plio. lib. 4. cap. 15.

Canôbus, nauis Menelai gubernator, quo tempore Menelaus ipſe in Aegyptum perrexit. Vide CANOPVS.

Canobus & Canobita, Quintiliano lib. 1. Nos verò Canopus & Canopita. Tacitus lib. 2. hiſtor. Vide CANOPVS.

Canôpicum, Zeugitanæ regionis, quæ propria Aphrica & minor Aphrica dicitur, oppidum eſt. Plin. lib. 5. cap. 4.

Canopicum, Nili fluminis oſtium. Strabo lib. vlti. Plin. lib. 5. cap. 10. Ammianus lib. 22. Pomponius lib. 1. Vide CANOPITANVM.

Canôpus, ciuitas Aegypti, diſtans ab Alexãdria c x x. ſtad. ex qua ortum ferunt Claudianum poëtam, dicta quaſi Canobus à Canobo Amyclæo, Menelai nauis gubernatore ibi ſepulto. Nam deuicta Troia, in Aegyptum vi ventorũ delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in eiúſque memoriam vrbem cõdidit, relictis ibi iis, qui ad nauigandum inutiles erant. Iuuenalis Satyra 15.

-Sed luxuria, quantum ipſe notaui,
Barbara famoſo non cedit turba Canopo.

Item Virgilius 4. Georg.

Nam qua Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Canôpus, ſyderis nomen, Plin. lib. 6. cap. 22. in deſcriptione Taprobanæ inſulæ.

Canopo proximum eſt extremum Nili oſtium, Aphricam dirimens ab Aegypto, quod ab vrbis huius nomine Canopicum appellatur, de quo ſuprà.

Canopitanum, oppidum liberum Zeugitanæ regionis, ſiue Africæ minoris. Plin. lib. 5. cap. 4. Vide CANOPICVM.

Cantabri, Hiſpaniæ Tarraconenſis populi, Aſturibus finitimi, omnium olim Hiſpanorum efferatiſſimi, nullamque ſine armis vitam eſſe exiſtimantes: quorũ regio Cantabria, & proximus Oceanus Cantabricus appellatur. Sil. Ital lib. 2, Cantaber ante omneis hyemiſque, æſtuſque famiſque Inuictus. Et mox, Nec vitam ſine Marte pati: quippe omnis in armis Lucis cauſa ſita eſt, dãnatũ viuere paci. Steph. Strabo lib 3. Plin. li. 25. ca. 8. ab Auguſto victi. Horat. 2. Car.

Cantabrum indoctum iuga ferre noſtra.

Hodie Gaſcones, itẽ Vaſcones appellantur.

Cantânus, vrbs Cretæ. Steph.

Cántarus, poëta Comicus Athenienſis, cuius fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Cãtaroſéthros, locus parnus in Thracia, in quo ſcarabei omnes intereunt. ὄλεθρος enim pernicies. Cantharus autem, ſcarabeus.

Cântharus, ſignum in cœlo tribus ſtellis conſtans in aquario. Scribit Laertius deorum colloquia fieri per Cantharum & accipitrem.

Cantharus nomen impoſtoris & malefici apud Athenienſes, de quo extat pronerb. Cantharo aſtutior.

Canthele, vrbs Libophœnicum. Steph.

Canthelia, vrbs iuxta Carthaginem. Steph.

Canthérius mons, eſt in Sabinis. Varro.

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemque ab Orpheo. Apollonius dicit eum in Libya periiſſe: Flaccus autem in Aſia.

Cántia, regio Britanniæ inſulæ, vbi ciuitas eſt Cantuaria.

Cantiani, populi, qui aduerſus Angliæ regem ſeditionem mouerunt.

Cantiœbis, vrbs Germaniæ Ptol. hodie Amberga, vulgò *Amberg.*

Cãotium, Britanniæ promontorium. Ptol.

Cantiũ eſt regio in Anglia ad mare in angulo imi minoriſque lateris ex tribus eius inſulæ lateribus cõtra Galliam quo ferè omnes Galliæ naues appellunt: & ad orientẽ ſolem ſpectat. Ex omnibus autẽ Anglicis lõge ſunt humaniſſimi qui Cãtium incolunt, quę regio eſt maritima omnis, neque multũ a Gallica differũt cõſuetudine. Huic maritimę regioni quatuor reges olim pręerãt, quibus Cæſar quicquid in annos ſingulos vectigalis Populo Roman. Anglia penderet, conſtituit. Nunc regnum Angliæ ex voto Henrici Regis, ve-

ctiga

ctigalis Rom. Pontifici facta eſt. Quæſtorque à Rom.pontifice in Angliam mittitur, qui cenſum annuum exigat non diſſentiente rege. In Cantio ciuitas eſt metropolis nomen idem retinens: fere habet omnes Epiſcopos Angliæ ſibi ſuffraganeos, ci' Archiepiſcopus Legatus natus eſt: ſimiliter & Eboracenſis, cui in Anglia (quæ eas duas metropoles ſolum habebat) duo tantum ſubſunt ſuffraganei, quòd omnes Epiſcopi Scotiæ, quæ nullum habet Archiepiſcopum, illi ſubiicerentur.

C. Canuleius, Romæ Trib. pleb. rogationes duas tulit, Vt cõnubia plebis cum patribus eſſent communia, Et alter conſul de plebe crearetur. Liu. lib. 4.

Canuſium, Apuliæ oppidum, ad Aufidum fluuium, rutilæ lanæ ferax, quæ ab eo Canuſina dicitur: ex qua qui veſtes geſtabant, Canuſinati dicebantur. Martial. lib. 9.

Vt Canuſinatus noſtro Syrus aſſerere ſudet.

Plin. lib. 3. cap. 11. Strab. lib. 6.

Canútus, Dacorum rex, profugis Anglis auxilium tulit.

Canútus II. Anglorum rex XVII. regnauit annis II.

Canútus Dacus XVI. anno ſalutis 1017. imperium totius inſulæ acquiſiuit, regnauit annis XX. Polyd. Olanum Noruegię regem, qui Daciam depopulatus erat, vicit, Noruegiam recepit.

Κανύσιον, Steph. maxima vrbium Italicarum. Gentile, Canuſius vel Canuſites vel Canuſinus.

Canyſium, Vide CANVSIVM.

Canytis, vrbs Syriæ. Steph.

Capæ, vrbs Helleſponti. Steph.

Capáneus, nobilis Argiuus, maritus Euadnes, qui vna cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cùm ſcalas muris admouere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, Capaneum cùm deorum contemptor eſſet, à Ioue fulmine eſſe percuſſum. Vegetius lib. 4. de re militari, Qui ſcalis (inquit) in obſidione vrbium vtuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inuenta: qui tanta mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, vt fulminibus dicatur extinctus. Ouidius libro 4. Triſtium.

Cũ cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Capára, Ptolemæo, alio nomine Capera, Luſitaniæ vrbs.

Capaſtię, Aſiæ præfectura, quæ alio nomine vocatur nomos. Plin. lib. 5. cap. 9.

Capêna, oppidum vicinum Romæ iuxta fontem AEgeriæ. Hinc Capenates, Italiæ populi, Cluſinis vicini. Plin. lib. 3. cap. 5.

Capêna porta Romæ, à Capena vrbe, quam Italus rex ædificauit. Hæc porta & Apia dicta eſt, per quam Capuam itur. Frontinus libr. de aquæductu. Iuuen.

Subſtitit ad veteres arcus, madidámque Capenam.

Dicta etiam eſt Triumphalis quòd triumphantes per eam portam in vrbem inuehi ſolent: hodie portã S. Sebaſtiani vocant.

Caper, fluuius, Laodiceam clariſſimam Cariæ vrbem cum Lyco & Aſopo amnibus alluens. Strabo lib. 12. Pli. Caprus vocatur.

Caper, nomen proprium grammatici.

Capetus, Albæ rex, Capyos filius, & Tiberini pater. Ouid. lib. 14. Metamorph.

Capha, vrbs Põtica a Turcis expugnata. Egnat. lib. 3. Vide THEODOSIA.

Caphara, Nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Ioſue 18. Videtur eadem quæ & Capbira dicitur.

Capharêus, mons altiſſimus Eubœæ Helleſpontum verſus, importuoſus & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros vodarum vortices. Hic Nauplius, Eubœę rex, mortem filii Palamedis Vlyſſis dolo interfecti vltus eſt. Nam cùm Græci Troia diruta redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, vt locus fidem portus haberet: quò cùm veniſſent, multi naufragiũ fecerũt. Virg. lib. 11.

Sydus & Euboicæ cautes, vltorque Capharêus. Vnde & Caphareum mare dictum eſt.

Capharêum, Eubœæ promontorium. Sunt autem Eubœæ promontoria tria. Plin. lib. quarto capite duodecimo.

Capharnaum, iuxta ſtagnum Genezareth etiã hodie oppidum in Galilæa gentium ſitum in finibus Zabulon & Nephtali, Matth. 4. Luc. 4. in quo CHRISTVS centurionis filium ſanum fecit, Matth. 8. in hac CHRISTVS verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, vnde & eius ciuitas appellata eſt, Matth. 9. & 11. Egeſippo 3. cap. 26. eſt fons in regione Genezaris, Capharnaum nomine.

Capharſalama, vrbs quæ & Antipatrida, 1. Machab. ſeptimo.

Capherêus, Vide CAPHAREVS.

Capheris, inter deſertas inſulas, quę inter Cherſonneſum & Samothracen ſunt, numeratur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Caphetetha, muri Hieroſolymitani pars, 1. Machab. duodecimo.

Caphira, ciuitas Gabaonitarum Ioſ. 9. Eadem videtur eſſe quæ & Caphara dicitur.

Caphthorim, populi, qui Cappadoces dicuntur, Geneſ. 10.

Caphyia, vrbs Arcadiæ, à Capy patre Anchiſæ, vel à Cepheo. Steph.

Capillati, populi inter Alpinas gentes. Plin. lib. 3 cap. 20.

Capnina vrbs tyrannica, gentile Capninates, poſſeſſiuum Capninarius.

Capiſſenæ, Aſiæ populi, Capiſſam vrbem habent, quam diruit Cyrus. Plinius libro ſexto

capite trigeſimo tertio.

Capitalia, mons Indicorũ altiſsim⁹. Pli.li.6.c.20.

Capito vin Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 155.

Capito, Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris VIII. Epitomas Liuii & Eutropii in Græcum vertit ſermonem. Scripſit & res Lyciæ Pamphyliæ. Volater.lib.14.

Capitolinus, cognomen M. Manlii qui ob tyrannidem affectatam de ſaxo Tarpeio deiectus eſt. Itẽ alteri⁹, qui de Cæſaribus ſcripſit.

Capitolinus, conſul, collega Aureliani Auguſti, anno ab vrbe 1026.

Capitólium, prægrandis arx Romæ, in monte Saturnio, ex præda Apiolarum, Latinorum vrbis, a Tarquinio Superbo extructa. Plin. lib.3.cap.5. Sic dictum a capite hominis ibi reperto, dum fundamenta foderent, antea mons Tarpeius vocabatur, a Tarpeia virgine Veſtali, quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virgilius libro ſexto,

Ille triũphata Capitolia ad alta Corintho, &c.

Capitolinus, Iouis cognomen quòd templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primum à Tarquinio Demarathi filio extructum: deinde a Tarq. Superbo. Cæterum non erat idem Capitolinus hic Iupiter & Capitolinus tonas. nam illum Tarquinius Superbus, hunc D. Auguſtus, quòd liberatus fuiſſet periculo cum in expeditione Cantabrica per nocturnum iter lecticam eius fulgur perſtrinxiſſet, ſeruumque aurigã exanimaſſet. Suet. in Auguſto.

Capiton, latro qui cùm aliquandiu latrociniis vacaſſet, pertæſus vitæ, in ſolitudinem ſe contulit, vbi annis 50. durauit in quodam ſpecu.

Capitulum, Italię vrbs propter Bouillas & Calatias.

Capóte, Aſiæ mons, ex quo Euphratem oriri Licinius Mucianus antiquſsimus rerũ ſcriptor credidit. Plin. lib.5.cap.24.

Cappadócia, Aſiæ regio, quam Ptolemeus tabula Aſiæ prima deſcribit, & Plin. libro ſexto capite ſecundo, & tertio.

Cappadócia, Pontica regio, Solino, quæ læuo latere vtraſque Armenias, Comagenéque tãgens, dextro multis Aſiæ populis circunfuſa, ad Tauri iuga & ſolis ortus attollitur. Euphrates eam ab armenia maiore diuidit. Appianus minoris Armeniæ partem, Ptolęmeus verò minorem Armeniam eſſe ſcribit. Dicta Cappadocia, à Cappadoce amne, ante Leucoſyria vocata.

Cappadocia Stephano, regio Ciliciæ, Sinope vſque ad Euarchum fluuium, qui Cappadociam & Paphlagoniam diſterminat. Herodotus a Cappadoco quodam conditam ſcribit. Diuidebatur olim nõ in primam & ſecundã, vt nunc (inquit Stephanus) ſed in maiorem & minorem. Extrema pars Tauri Cataonia dicta, à Strabone Cappadocia vocatur. Steph.

Cappágum, Hiſpaniæ Bætice oppidum, Gaditani conuentus. Pli.lib.3.cap.1.

Cappellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum aduerſus Gordianum duxit, cum vicit, cecidit Gordiani filius. Herod.lib.7.

Capra, ſignum cæleſte. Col.libr.11.cap.2. Decimo Calend.Ianuar. ſi Capra occidit mane, tempeſtatem ſignificat.

Capra meretrix quædam apud Suidam, quæ facete Capra dicta eſt, quòd Thalli cuiuſdam Cauponam facientis bona deglutiſſet, tanquam germina hœdis in paſtum obiici ſolita, quæ thallos Græci vocant. Cæl lib.8.

Capraria, inſula in mari Tuſco ſeu Liguſtico capris abundans quam Græci AEgilon dicunt. Solinus capite nono & Plinius libro tertio capite ſexto.

Capraſia, Padi fluminis oſtium. Plinius libro tertio cap.16.

Caprea, inſula proxima Neapoli, Tiberii principis arce nobilis. Plinius libro tertio cap.6. Suet in Tiberio.

Capreæ, inſula vltra Surrentum Campaniæ vrbem, circiter octo milia paſſuum, nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italia volantes, illic principio Autumni capiuntur. Vide CAPRIENE.

Capria, lacus in deſcriptione Pamphyliæ, Strabo lib.14.

Capriæ, Vide CAPRIENE.

Capricornus, decimum eſt Zodiaci ſignum, quod ſol ingrediẽs ſolſtitiũ facit hybernum. hunc Pana fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in AEgypto repentino aduentu Typhonis gygantis perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem in formam hirci cõmutauit. cuius ingenium admiratus Iuppiter, figuram hanc in cælum dicitur tranſtuliſſe. Hyginus in tractatu de Signis cæleſt. Stellam habet in naſo vnam, in pectore duas, in pede duas, inter ſcapulas ſeptem, in ventre ſex, in cauda duas. Cicero 2. De Nat.deo. Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans, Corpore ſemifero magno Capricornus in orbe.

Capriéne, inſula Italiæ: dicitur & Capriæ.

Captonia virgo Veſtalis, quæ in ſtupro comperta, ſuſpendio affecta eſt. oportebat enim eas in virginitatem perſiſtere, quæ miniſterio Veſtæ addicebantur.

Caprotinam Iunonẽ, & Nonas Iulias Caprotinas veteres dixerunt, quòd Romæ Nonis Caprotinis ſub Caprifico ſacra fierent. nam poſt vrbem captã quum ſedatus eſſet Gallicus tumultus, exhauſta rep. finitimi opportunitatẽ inuadendi Romani imperii nacti, præfecerunt ſibi Poſtluminium Liuium Fidenatũ Dictatorẽ, qui feciali ad ſenatũ miſſo poſtulauit, vt ſi vellet reliquias ſuę vrbis nõ deleri,

matres

matresfamilias & virgines omnes ſibi dederentur. Et cum patrum hac de re eſſet anceps deliberatio: ancilla nomine Phylotis aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrumfamilias virginúmque habitu, ſumpto nomine dominarum ad hoſtes tranſiit proſequētibus cæteris ad rei fidem. Quæ quum à Liuio in caſtris diſtributę eſſent, hoſtes plurimo vino prouocarūt, diem feſtū apud ſe eſſe ſimulātes quibus ſomno obrutis, ex Caprifico dato ſigno hoſtes trucidati ſūt. Itaque memor Pop. Ro. accepti ab ancillis beneficii omnes iuſsit manu mitti, dotemque eis ex publico aſsignauit, diémque ipſum nonas Caprotinas appellauit: ac ſacra annua Iunoni Caprotinæ ſub Caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprullūm, portus prope mōtem Atho. Pomponius lib. 2.

Capſa vrbs Calcidicę regionis iuxta Pellenem, Thermæo ſinui vicina. Steph.

Capſitani, populi Zeugitanæ regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin. lib. 5. cap. 4.

Capſum, oppidū à Narſete per deditionem captum, anno ſalutis 562. Agath. lib. 5.

Capton Lycius hiſtoricus, qui hiſtoriam Iſauricam ſcripſit.

Capua, totius olim Campaniæ vrbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit: à camporum latitudine in quibus ſita eſt, ita dicta. Diodorus eam M. Genutio Agrippa, & Curtio Chilone COSS. conditam tradit. Liuius à Capy, Samnitium duce, dictam exiſtimat. Alii à Falcone, ſub cuius augurio condita eſt qui priſca Tuſcorum lingua Capys dicebatur. Virg. à Capy, Aeneæ commilitone, qui eam cōdidit, dictā mauult, ſic ſcribens lib. 10.
Et Capys, hinc nomē Capuanę ducitur vrbis.
Cuius ſententię ſubſcribit & Suetonius in Cęſare Dictatore, vrbis huius originem, & nomenclaturam, ad Capyn cōditorem referēs: in cuius ſepulchro æneam tabulam inuētam tradit, quæ Cæſari necem denunciabat. Strabo inde dictam exiſtimat, quòd eſſet duodecim Campaniæ vrbium caput, hoc eſt, quòd ipſa duodecima reliquis vndecim præeſſet. Hoc certè conſtat, Campaniæ vrbium potētiſsimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ vrbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam: vnde & diuitem Capuam vocat. Virgil. 2. Georg.
Talem diues arat Capua. Plin. lib. 3. cap. 5. Capua (inquit) ab vndecimo campo dicta. quomodo intelligendum ſit, inibi Hermolaus adnotauit. M. Cicero luxus infamia Capuam notans, luxuriæ & ſuperbiæ domiciliū eſſe ait in oratione de lege Agraria contra Rullum, & item in oratione poſt reditum in Senatu. De laudibus vrbis Capuæ multa apud eundem Ciceronē in ea oratione. Sidon.
-non ſic Bacchæus opimam
Annibal ad Capuam periit, &c.

Capys, filius Aſſaraci, & pater Anchyſæ. Ouid.
-Tros eſt generatus ab illo:
Aſſaracum erat hic, Aſſaracúſque Capyn.

Capys, qui cum Aenea in Italiam venit, Capuā condidit. Virg. lib. 10. Et Capys hinc nomen Capuanæ ducitur vrbis. Huius meminerunt Dictys Cretenſis & Dares Phrygius.

Capys Syluius, rex Albanorum, & Capeti pater.

Carabi, Scythiæ flumen. Plin. lib. 6. cap. 17.

Caracra, vrbs Hiſpaniæ.

Caralia, vrbs Lybica. Steph.

Caralitánum, ſiue Calaritanum, promōtorium Sardiniæ.

Caralitáni, vel Calaritani, Sardiniæ populi. Vide CALARIS.

Carallia vel Carállis, Iſauriæ ciuitas, Steph.

Carambi, promontorium magnum ad Septentrionem porrectum, arietinæ frontis habens formam, quod longo ſpacio pelago incumbens, Scythicæ obiectum peninſulæ, Euxinū pontum bimarem videtur efficere.

Carambis, Paphlagoniæ promontorium, mediis ipſius regionis littoribus. Plin. li. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 2. Valer. Flac. lib. 4,
Quid tibi nubifera ſurgētem nube Carābim?

Carābûcis, Scythiæ fluuius ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 13.

Carambice Stephano, gens Hyperboreorum à Carambica fluuio. Vide CHARAMBYCAS.

Carāna, Ponti oppidum, à quo Caranenſis regio. Strabo. lib. 12. Stephano vrbs Galatiæ Romanis condita.

Caranítis, præfectura Armeniæ maioris. Plin. li. 5. cap. 24.

Cáranus, qui Cramus, primus Macedonum rex regnauit annis XXVIII. Cum Græcorū multitudine, caprarum ſequens gregem Ediſſam, quam Aegeam vocauit, expulſo Mida cepit, regnúque Macedonum fundamēta iecit, Iuſt. lib. 7. Huius hiſtoriam quādam recenſet Cęl. libro 25. cap. 10.

Cáranus, Aradiorum portus in Phœnicia prope Paltentum vrbem. Strabo lib. 16.

Caraſēni, populi Tauricæ regionis. Plinius lib. 4. cap 12.

Caraſtaſci, populi circa Mæotin. Plin. li. 6. ca. 7.

Caratacus, Sylurarum imperator, a P. Oſtorio in Britannia victus. Cornel. Tacit. lib. 12.

Caráxus, frater Saphus, & amaſius Pyramidis meretricis, quam Sappho Doricam nominat, alii Rhodopen. Perot.

Carba, Vide CARBAS.

Carbána, vrbs Lyciæ Steph.

Carbania, Pomponio lib. 2. commemoratur inter paruas inſulas Italiæ adiacentes, Καρβανία Stephano nominatur, nec explicatur.

Carbas vel Carba, ventus Africus dicitur à Vitruuio, nautæ Carbinum nominant, Nar-

boniċè, *Garbin.*

Carbileti, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap 11.

Carbilius, primus Romanorum, vxorẽ repudiauit ob ſterilitatem: preſtito iuramento antè, ſe vxorem liberorum cauſa quærere. Author. Gell.

Sp. Carbilius, eius libertus primus ludũ grãmaticæ Romæ aperuit, mercede docens, Plutarch. in Problematis.

Carbo, viri Romani cognomen.

Carbo, orator Romæ, de quo multa Cicero in Bruto ſcribit.

Carbo eloquentiſſimi viri Carbonis filius, orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: erat in verbis grauitas, & facile dicebat & authoritatem quadam naturalem habebat oratio. Cicero. Hũc poſtremò ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis ciuilibus colla pſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat, author eſt Valerius.

Cn. Carbo, huius frater ſumma fuit authoritate in republica, partes Marianas ſecutus. In tertio conſulatu ſuo in Sicilia, iuſſu Pompeii, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valerius.

Carbulo, oppidum Hiſpaniæ Beticæ prope Cordubam. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carcaa, Vrbs in tribu Iuda. Ioſue. 15.

Carcaſum, Narbonenſis Galliæ vrbs. Plin. lib. 3. cap. 4. hodie Carcaſſonã vocant apud Cæſ. dicitur Carcaſſo ſiue Carcaſſio. Gal. *Carcaſſonne.*

Carcathiocerta, Armeniæ maioris vrbs Tigri proxima. Plin. lib. 6. cap. 11.

Carchedon, Græcè, Carthago dicitur. vnde à Plauto dictum eſt, Carchedonia: vocatur hæc comœdia Latinè Pœnulus. Et carbũculos Plinius Carchedonios vocat propter opulẽtiam Carthaginis magnæ. Dicta Carchedon à Carchedone cõditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgatior fama eſt, conditam fuiſſe a Didone. Euſtathius in Dionyſio. Steph. metropolis eſt Libyæ à Carchedone Phœnice dicta. Vocabatur aliàs καινὴ πόλις, id eſt, noua ciuitas, & Cadmea, & Oenuſſa & Caccabe, quod incolarum lingua equi caput ſignificat Alia eſt Hiſpaniæ, quæ ſimiliter Noua ciuitas dicebatur: alia item Armeniæ.

Carcinites, ſinus Scythiæ Europeæ. Plinius lib. quarto capite 12, & Pomponius libro 2. In eodem ſinu vrbs eſt, nomine Carcine. Eſt & Carcinites (aliàs Carcitus) fluuius, oppidum præterfluens, Ptolemeo: Stephano vrbs eſt Scythica.

Carcinus dux quidam magni roboris ac bellicoſus, cuius auxilium conduxit Lerubos in Herculem dimicans, quem tamen Hercules deuicit.

Carcinus Agrigentinus poeta tragicus floruit paulò ante Philippum Macedonem: docuit fabulas 98. de hoc extat Prouerb. Carcini poemata: de his qui obſcurè & inſtar Aenigmatum ſcribunt.

Carcinus, ſignum cæleſte, quod Latini Cãcrum appellant. Lucan. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens,
Humidus Egoceros. Vide CANCER.

Cardamyla, vrbs in Argo, propinqua Pylo, & ſub dominio Agamemnonis. Hom. lib. 9. Iliad. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit. Videtur & alia eſſe prope Chium. Steph.

Cardamyleſſus, vicus quidam. Steph.

Cardea, ſiue Cardinea dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat, quaſi Cardina. Vide CARNA.

Cardeſus, vrbs Scythiæ. Steph.

Cardia, vrbs in Thracia, Cherroneſo à cordis ſimilitudine vocata. Solinus, Cardia, quòd in cordis facie ſita ſit, dicitur. Plinius lib. 4. cap. 11. cuius ſæpe meminit Demoſthenes in ora. contra Ariſtocratem. Steph.

Cardiceas, IIII. Medorum rex, regnauit annis XIII. anno à diluuio 1579.

Cardidum promontorium Africæ Sardiniæ aduerſum.

Cardenui ſunt montes Armeniæ maioris in quibus arcam Noë reſediſſe, ceſſante diluuio à nonnullis traditum eſt.

Cardinea dea, Vide CARNA & CARDEA.

Carduchi, populi Mediæ bellicoſi, & regi non obedientes. Steph.

Carditus, vrbs magna Syrorum. Steph.

Caree, Pater Iohanan. 4. Reg. 25.

Carehim, Nomen loci. 1. Paral. 12.

Carene, vrbs Myſiæ. Steph.

Carenſes, Hiſpanię populi, Complutẽſibus proximi. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carentani, Italiæ populi, Ferentanis vicini in quarta Italiæ regione Plin. lib. 3. cap. 12.

Cares filium habuit Cryaſſum, qui Cariæ vrbi nomen dedit. Steph.

Cares, ſtatuarius nobilis, Lyſippi diſcipulus.

Cares, plurali numero, populi, a Caria Aſiæ, circa Tanaim, proximi Clazomeniis & Mœonibus. Plin. lib. 6. cap. 7.

Cares, ſub Minoe fuerunt, & tunc Leleges dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſua ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magna ex parte Leleges & Pelaſgi erant, ſed Iones & Dores, vt illatam iniuriam vlciſcerentur, eos rurſus, quanuis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt. Martialis.

Aere nec vacuo pendentia Mauſolea,
Laudibus immodicis Cares in aſtra ferant.

Carẽſus, ſiue Careſius, fluuius Troadis, Home. 12. Iliad. celebratus, cuius Plinius ait nulla ſua ætate extitiſſe veſtigia. lib. 5. cap. 30.

Carẽ.

Carëtha, inſula in mari Lycio, quæ poſtea Dionyſia dicta eſt Plin.lib.5.cap.30.
Cargani populi Tranſrhenani in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Arionisto Germanorum rege trãſportati, quos nõab re opinari poſſumus eoſdem fuiſſe cũ Harudibus ab ipſo rege ſimiliter trãſlatis.
Caria, regio minoris Aſiæ inter Lyciam & Ioniam. Minorem autem Aſiam, Plinio libro 5. cap.27. ab ortu Lycaonia & Phrygia, illa quę Calatiam & Piſidas attingit, ab occaſu toto Aegæi maris excurſu, a meridie Aegyptio pelago, Septemtrione Paphlagonia terminat, Strabo, Cariam à Botea Mæandria flumine clauſit, ab occidente Icario & Myrtoo pelago, a meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnamque Tauri montis partem in Caria concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Huius metropolis eſt Halicarnaſſus, in qua regnauit rex Mauſolus, cui ibidem Artemiſia coniunx Mauſoleum illud celebratiſſimũ extruxit. Dicta Caria à Cara rege, qui primus auguria auium dicitur inueniſſe. Papbroditus totam Cariam Chriſaoridem vocat, alii vrbem quandam Cariæ tantùm ſic nominant. Stephanus Cariam à Care conditore dictam ſcribit. Eſt & Caricus gentile, & Carius, quo nomine Iuppiter apud Mylaſenſes colitur. Herodotus Caricam gentem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam Caria magna quædam arx, à Care filio Phoronei, alioqui fœmininum eſt a Cario, gẽtile, vt & Cariatis & Κάειρα, Cos, inſula etiam, Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ vrbs.
Cariath, Nomen ciuitatis in tribu Beniamin. Ioſ.18.
Cariath-aim, Vrbs Moabitarum in tribu Ruben, Ioſue 13. Nume.32. Iere.48. Ezech.25. vbi olim Emim gigantes habitarunt, Geneſ.14. Inter vrbes Nephthali Leuitis conceſſa cenſetur, 1. Para.6. Hieronymus in Ecloga ſcribit eam iuxta Medabam vrbem Arabiæ, & appellari Coraiatba.
Cariath arbe, Ciuitas in tribu Iuda, ſic dicta ab Arbea conditore, non autem à quatuor patriarcharum, Adam, Abraham, Iſaac, & Iacob, qui ibi ſepulti ſunt, ſepulcbris, vt quidã interpretantur, Ioſue 15. quæ & Hebron dicitur, Ioſue 20.
Cariath arim, Nomen viri.2.Eſd.2.
Cariath-baal, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Cariath-iarim dicitur. Ioſue 15, & 18. Iere.26. Dicitur & Baala.
Cariath-iarim, ciuitas Heuæorũ in tribu Iuda, Ioſue.15, & 26. quæ & Cariath-baal & Baala dicitur, Ioſue 15.18. Vno tantũ miliario ab Aelia, qua pergimus Dioſpolim, diſtat.
Criath-ſepher, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur, Ioſue 15, & Cariath-ſenna Ioſue.15.
Cariath-ſenna, Nomen ciuitatis in tribu Iuda, quæ & Dabir dicitur Ioſue 15, & Cariath-ſepher, etiam Ioſue 15.
Carica domicilia dicũtur quę in edito ſita ſunt & naturali tuta munimẽto, Cæl.li.27.cap.23.
Carieum, & caricomemphitæ, Vide HELLENICVM.
Καρικὸν (inquit Stephanus) locus ſolitarius in Memphide, vbi Cares affiuitate cum Memphite contracta, Caromemphitæ dicti ſunt.
Caricus murus, vrbs Libyę, ad ſiniſtram columnarum Herculis, Gentile, Caricotichites.
Carides, Phrygiæ vrbs. Steph.
Carigini Samariæ mons eſt altiſſimus ciuitati Sicyoniórum ſupereminens.
Carillæ, oppidum Picentum, quod Annibal deleuit, quum nimia pertinacia Romanorum amicitiam coleret. Sil. lib.8.
-Et exhauſtæ mox Pœno morte Carillæ.
Carina mons Cretæ inſulæ, nouem millia paſſuum ſuo ambitu continens, in quo nullæ muſcæ viſuntur.
Carinæ Romæ dicebãtur ædificia, facta in modum carinarum, quæ erant intra templum Telluris. Alii addũt vicum fuiſſe Romæ, vbi fuit domus Pompeii. Virgil.lib.8.
-paſſimque armenta videbant,
Romanóque foro, & lautis mugire Carinis.
Varro Carinas dici putat ab eo, quòd hinc oriretur caput ſacræ viæ. Caput enim à Græcis κάρα appellatur.
Carine, nomen loci. Steph.
Carines mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos naturæ in funeribus aſſectabantur, Vide Cæl.Rhod.libro 18.cap.3.
Carioth, Nomẽ ciuitatis in tribu Iuda. Ioſue 15, Ierem.48.
Carini, Germaniæ populi. Plin.lib.4.cap.14.
Carinthia, ciuitas ab Huldenrico Corinthiorũ principe Othocaro Bohemorum regi vendita. Aeneas Syluius cap.27.
Carinus, imperator quidem Romanus.
Cariobarzanes, mons eſt inter Maſſagetas Parthóſque.
Carioſuelites Gallię Lugdunenſis populi ſunt apud Plin.lib.2.cap.18.
Coris, olim vocabatur Cos inſula. Steph.
Cariſſa cognomine Aurelia ciuitas eſt Hiſpaniæ ad Bætim fluuium in Gatidano conuentu. Plin.lib.5.cap.1.
Carith, torrens, qui in Iordanẽ influit.3 Reg.17.
Carius, filius Iouis & Torrhebiæ, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audiuiſſe, & ab eis Muſicam didiciſſe, eamque apud Lydos propagaſſe. Quapropter diuinos honores apud ſuos meruit, templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipſe Carius a nomine eius appellatus eſt. Steph. Vide TORRHEBVS.

Carlománnus, à Zacharia Papa ſacris initiatus, monaſticam ſuſcepit vitã, anno ſalutis 746.

Carlomannus Alemaniam deuaſtauit, Saxones ſubegit, Theodoricum Saxonem pacis obſidem accepit, anno ab vrbe 1493.

Carlomannus, Ludouici Balbi Francorum regis, ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ rex.

Carmace, Aſiæ populi circa Mæotim. Plin. libr. 6. cap. 4.

Carinana, inſula. Steph.

Carmania, regio minoris Aſiæ, cuius metropolis eſt Carmania, & populi Carmanii.

Carmania, regio minoris Aſiæ, inter Perſidem & Indiam ſita, quam duplicẽ eſſe Ptolemæus tradit cultam alteram, alteram deſertam. Huius regionis incolæ Carmani dicuntur, Ichthyophagi cognominati, quòd ſolis piſcibus veſcantur, quorum etiam coriis veſtiuntur. Pomp. lib. 3 Carmani ſine veſte & fruge, ſine pecore ac ſedibus, piſcium cute ſe velãt, carne veſcũtur, præter capita toto corpore hirſuti. Lucan. lib. 3. Carmanóſque duces, quorum deflexus in Auſtrum.

Carmania, Steph. & Straboni, regio Indiæ.

Carme, filia Iouis, quæ quum curſu delectaretur & venatione, Dianæ grata fuit, quam cùm Caprinus amaret nimis inſequereturque, illa fugiens in retia capiẽdis demiſſa piſcibus ſe præcipitem dedit. Vide Cæl. Rhod. lib. 18. capit. 26.

Carmêlum, vel Carmêlus, promontoriũ Phœnices, & oppidum in monte ſitum. Plinius libro 5. cap. 15.

Carmêlus, mons Tyriorum Ptolemaidi ad mare imminet. Inde cognomen Carmelus mare accepit, verſus ortum extenſus tantum, vt cãpum magnum, quem Eſdrelon vocãt, ab vno latere claudat. Ideóque à Ioſepho tribui Iſſachar aſcriptus, finiſque Zabulonitarũ ad mare Galilææ, ſicut Aſſeritarum ad mare magnum, traditur. Ferax eſt admodum vini, Ioſ. 19. In hoc Elias viuens frequenter verſabatur, 3. Reg. 18. In hoc etiã Nabal habitauit, 1. Reg. 25. Huius plurima fit mentio ſparſim in prophetis, 1. Reg. 15. Iſaiæ 33. Ierem. 36. Amos 1. & 9. Michææ 7. Nah. 1. Cantic. 7, Ioſeph. libr. 3. cap. 2. de bello Iudaico.

Carmêlus, alius in Iudæa qua itur AEgyptum ad meridionalem plagam, de quo Iſaiæ 29, & Ioſ. 15. in quo ciuitas eiuſdem nominis extructa videtur. Quibus duobus locis poſterioribus legitur Charmel.

Camenta & Carmentis, vates Arcadica, Euandri mater, à carminibus, quibus dabat reſpõſa, cùm propriè Nicoſtrata vocaretur. Hinc Carmentalis porta. Virgilius,

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Poſtea verò Scelerata dicta eſt, quòd per eam ſex & trecenti Fabii cum clientum quinque millibus ingreſſi, aduerſus Hetruſcos ad amnẽ Cremeram omnes interfecti ſunt. Ouidius,

Carmẽtis portæ eſt dextro via proxima Iano:
Ire per hanc noli, quiſquis es: omen habet.
Illam fama refert Fabios exiſſe trecentos:
Porta vacat culpa, ſed tamen omen habet.

De hac Strab. lib. 5. multis verbis, & Solinus in deſcriptione Romæ.

Carmentalia erant feſta quæ annis ſingulis in honorẽ Carmentæ à matribus ſamilias XVIII. Cal. Feb. fiebãt: in quibus aliquod ſcorteum aut ſua morte peremptum attuliſſe erat piaculum. Ouidius libro 1. Faſt. & Alexan. lib. 16. capi. 8.

Carmides vir Græcus qui tanta valuit memoria vt quæ quis exegiſſet volumina in bibliothecis legentis more repræſentaret. Plin.

Cárminæ, inſula Indiæ: inſulares, Carmini & Carminæi. Steph.

Carminius hiſtoricus qui libros aliquot de Italia ſcripſit, in quorum ſecundo ait Tuſcos æneo vomere in condendis vrbibus vſos. Cælius lib. 19. ca. 11.

Carmon, locus in Meſſenia, & templum Apollinis in Laconia, & in Achaia flumen, & mõs in Peloponneſo.

Carna ſiue Cardinea, dea quæ vitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eademque petebatur, vt iecinora & corda & cętera quæ ſunt intrinſecus viſcera, ſalua conſeruaret. Huic pulte Fabria & larido ſacrificabatur, inde Ouidius libro ſexto Faſtorum,

Prima dies tibi Carna datur, dea Cardinis hęc eſt.

Hęc ſtriges nocturnas puerorum, vt dicebãt, cunas infeſtantes, à limine ſubmouebat. Cęlius lib. 9.

Carnabas vir quidam crudelis qui parentem Triopam Perrhęborum regem interfecit. Cęl. lib. 11. cap. 17.

Carnaim, populi ſunt ciuitatis Aſtaroth, Gen. 14. Eſt & nomen ciuitatis, 1. Mach. 5.

Carnana, vrbs Minęorum, & populi iuxta mare rubrum.

Cárnapę, populi ſunt circa Męotin Plin. libr. 6. capite 7.

Carne, Phœnicię oppidum, ad montem Libanum. Plin. lib. 5. cap. 20.

Κάρνη, vrbs Steph. a Carno Phœnicis filio dicta: Gentile, Carnites. Eſt & alia Aeolidis: Gentile, Carnæus. Artemidoro Κάρνος, ciuitas eſt (eadem Carne Phœniciæ vt videtur) quam proxima Paltus ſequitur, deinde Gabala.

Carneádes, Cyreneus, nouæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itemque Plinius ait, ſcripturum aduerſus Zenonis Stoici libros, ſuperiora capitis helleboro candido purgaſſe, ne quid ex corruptis in ſtomacho humoribus, ad

dom

domicilium vſque animi redundaret,& conſtantiam vigoremque mentis labefactaret,tāta cura, tantóque apparatu,vt ingenio præſtans , ad confutāda ea quæ ſcripſiſſe Zeno aggreſſus eſt. Hunc præterea memoriæ arte vſum fuiſſe , Cic. de Orat. ſcribit. Gellius verò lib.16,& Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus, vnà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationem,dicente M.Catone in Senatu,ab hoc viro cauendum eſſe , qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem facilè quæcunque vellet impetrare poſſet.

Carneades,alius philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus. Suidas.

Carmeus citharœdus fuit qui Terpandrum viciſſe legitur.

Carneus Apollo dictus eſt à Carne vate , quem quidam Ales nomine interfecit.

Carnea ſiue Carnia feſta Apollinis apud Spartanos,in quibus Terpander primus vicit.

Carni,populi ſupra quos Apenninus mons incumbit,Galliam togatam inhabitantes, Venetis vicini , quorum regio hodie Carniola vocatur:lacum habens in amnem Iſarā confluentem , qui rapto ſecum Attage fluuio altero,effertur in Adriaticum ſinum.Plinio ponuntur in decima regione Italiæ , Noti nomine adhuc durante. Hodie tractum à ſe cognominatum inhabitant Carinthiam , & in meridiem ſupra Tergeſtum regionem , quæ vulgò *Carniola* dicitur.Ptolemæo quoque ſupra Forum Iulii & Concordiam,Carinthiam locat. Hæc regio hódie paret principibus Auſtriæ.Vadianus.

Carnia,vrbs Ioniæ.Steph.

Carniola, ciuitas ab Huldērico Corinthiorum principe, Othocaro Bohemorum regi vendita. Aeneas Syluius cap. 27.

Carnion,Nomen præſidii.2.Mach.12.

Carnius menſis apud Athenienſes Maius dicebatur.

Carnôtum,regio totius Galliæ media,Druidū ſedes.Vide DRVIDAS.

Carnuntii,populi à Carnunto dicti. Pli.lib.4. Superiora inter Danubium & Hercyniū ſaltum vſque ad Pannonica hyberna tenent, Germanorúmque ibi confinium eſt.

Carnus , inſula Acarnaniæ , Stephanus. Vide CARNI.

Carnus nomen vatis à quo Apollo Carneus dictus eſt.Pauſan.

Carnútes,populi inter Celtas, Andegauenſibus Turonibuſque finitimi,ac Oceano proximi. Horū meminit Cæſar in ſuis Commētariis.

Carnúti,Germaniæ populi,inter Danubium & & Hercynium ſaltum. Plinius libro quarto capite 12.

Carnûtum,oppidum quod Germaniæ finis eſt. Pli.libr. vltimo. Abeſt centum milibus paſſuum à Carnunto, littus Pannoniæ , quò è Germania ſuccinum importatur

Carodônum Ptol Germaniæ vrbs , hodie Craconia Poloniæ regio.

Carœa,Vide CARYA.

Carolus,cognomine Magnus , Pipini Francorum regis filius,primò Frācorum rex poſtea etiam Romanorū imperator,Hunnos,Saxones , Longobardos , Bauaros,multis præliis fregit.Britanniam, Aquitaniámque ſubegit. Vaſcones perdomuit , Pannoniam vaſtauit, multa in Hiſpania prælia commiſit,Saxones in Galliam tranſtulit,quinque concilia coēgit,ſcholam Pariſienſem inſtituit,multáſque in Italia: ſanctorum hominum res geſtas literis prodendas curauit:ventis & menſibus nomina impoſuit : ædes ſacras plurimas extruxit:denique omnium qui vnquam fuerunt principum belli paciſque artibus longè clariſſimus fuit.

Carolus Caluus, Franciæ rex , poſt multas cum fratribus de regni iure controuerſias , tandem etiam imperator factus,ex Italia rediens veneno periit.

Carolus III. cognomento Groſſus VII,Romanorum imperator , Ludouici Germaniæ regis filius,Lotharingiæ,Alemaniæque rex,anno ſalutis 881.

Carolus Simplex , Francorum rex, anno ſalutis 900.

Carolus,Lotharingiæ dux,Lotharii Francorum regis frater,tāquam legitimus hæres regnum recipere tentauit,ſed Lauduni captus, Aureliæ in cuſtodia periit.Rob.Gagui.lib.52.

Carolus,Flandriæ comes,in templo à ſuis occiſus,anno ſalutis 1124.

Carolus Valerius,Siculorum rex,àPontifice deſignatus,anno ſalutis 1283.Aemil.lib.7.

Carolus Vngariæ rex,anno ſalutis 1312.

Carolus Pulcher,Philippi Longi frater,primùm comes Marchiæ,pòſt Franciæ rex,anno ſalutis 1322.

Carolus,Roberti filius,Florentinorum dux,anno ſalutis 1328.

Carolus IIII Cæſar,cognomine Lutyelburgenſis,Bohemorum rex,anno ſalutis 1347.

Carolus Ioannes, Conſtantinopolitanus imperator , pulſo armis Catacuſino , qui regnum affectabat, in patriam rediit, opera Franciſci Gatelluſii Genuenſis,cui ob eam rē Lesbum inſulam dono dedit.Blond.anno ſalutis 1354.

Carolus, Andreæ filius , Neapolitano exercitui præfectus,qui poſt mortem Andegaui ducis, regnum Neapolitanum acquiſiuit , anno ſalutis 1379.Rit.Aemil.

Carolus V.cognomine Sapiens,Francorum rex, Ioannis regis filius, Caroli VI.pater, temporum ſuorum turbulentiſſimum ſtatum ſumma prudentia emēdauit: pacis artibus etiam bellicas res fœliciter adminiſtrare doctus, ita

vt quæ pater ſuis armatus amiſerat, inermis in cubiculo ſedens recuperarit.

Carolus VI, V. filius, VII pater, Franciæ rex, per initia imperii ſatis fœlix, nobili etiam de Flandris victoria inſignis, in morbum incidit, cuius occaſione à ſuis cõtemptus, multis ſeditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens regnum eis reliquit, coactus filium exhæredare: quæ res innumeras calamitates vtrique populo attulit.

Carolus VII. Caroli. VI. filius, rex Franciæ, homo (nequid dica durius) egregiè exercitatus: primùm enim ab Anglis omni pene regno excluſus, vt etiam per iocum rex Biturigum diceretur, eos poſtea tanta fœlicitate perſequutus eſt, vt nullus eis locus in Francia relinqueretur, vbi in ſuo pedem ponerent.

Carolus dux Burgundiæ potentiſſimus, Philippi filius, primùm Carolenſis comes appellatus, varia fortuna cum Ludouico vndecimo Francorum rege, Eburonibus, Heluetiis, bellum & pacem exercuit, tandem verò à Renato Lotharingiæ duce pugna ſuperatus & interfectus eſt.

Carolus VIII. Gallorum rex, anno ſalutis 1484. Neapolitana expeditione illuſtris.

Carolus V. Hiſpaniæ rex, Romanorum imperator, anno ſalutis 1519.

Carumemphitæ, Vide CARICAM.

Caronium, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptol.

Carópolis, vrbs Cariæ. Steph.

Carops, XIIII. Athenienſium princeps, anno vrbis Romæ conditæ primo. Euſeb.

Caros cepæ, i. Caris horti, parua regio Cariæ. Steph.

Carpaſium oppidum Cypri inſulæ. Plin. libr. 5. cap. 31.

Καρπασία, Stephano, vrbs Cypri, quã Pygmaliõ condidit. Dionyſius in Baſſaricis, Ἠδ' οἳ ναίουσι Κερύνειαν, ἠδ' αἰπεινὴν Καρπάσειαν. Eſt & inſula Carpaſia iuxta Acragantim Sarpedoniam, quam Xenagoras Carpathũ vocat, & Demetri9 Salaminius Carbaſiam, quòd ad ventum καρβὰν dictum, ſita videatur.

Carpathus, inſula in mari mediterraneo, contra AEgyptum, media inter Rhodum & Cretam docentorũ ſtadiorum circuitu, inſignis quatuor vrbibus: à qua vicinum mare ad AEgyptum vergẽs, Carpathium dicitur. Homerus, Κάρπαθος αὖ ἐπὶ τῆσι ποτὶ ζόφον. Plinius lib. 4. cap. 12. Steph. non procul a Co ſitam ſcribit. Vide CARPASIA.

Carpatus, mons Sarmatiæ in Europa. Ptol.

Carpentoracte, Galliæ Narbonenſis ciuitas. Pli. lib. 3. cap. 4 vulgò *Carpentras*.

Carpéſii, gens Iberica intra Iberum fluuium. Steph.

Carpetani, Hiſpaniæ populi, iuxta Vacceos, ad Tagum fluuium. Plinius libro tertio capite tertio.

Carpi, populi Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin. lib. 5.

Καρπία, vel Καρπεία, vrbis nomen eſt. Steph.

Carpiæ dicebantur ciuitates in præripiis fluuiorum a Roma. ad Barbarorum impetum conditæ. Cæl. lib. 4.

Carpis, fluuius Scytharum. Herod. lib. 5.

Carpócrates, hæreticus, qui negabat mundum a Deo factum.

Carpophorus, Adoleſcens magna apud Domitianum Cæſarem gratia. Martialis in Amphitheatro ipſius Cæſaris.

Carpori, populi in Romanum ſolum tranſlati, anno ab vrbe 1044.

Carpus Epiſcopus apud Bergamin martyrio coronatur ſub Aurelio Commodo anno domini 170.

Carpum, nomen viri. 2. Timoth. 4.

Carra, ciuitas Arabiæ ad rubrum mare, à qua Carræi dicti ſunt populi. Pli. Carræis latiſſimos & fertiliſſimos agros ab oppido Arabiæ, quod Carra dicitur.

Carræ, ciuitas Meſopotamiæ trans Edeſſam Craſſi & Romani exercitus cruore nobilis. Lucanus,

Aſſyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Plin. lib. 5. ca. 24. & Caracallæ imperatoris etiam nece. Hic enim, vt Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem apud ciuitatem Edeſſam periiſſe fertur, cùm leuadæ veſicæ gratia ex equo deſcendiſſet. Ibi muros domoſque ex maſſis ſalis faciunt, aqua ferruminantes. Plin. lib. 31. cap. 70.

Carræ, ciuitas iuxta rubrum mare. Steph.

Carraca, Italiæ vrbs ſub Venetia. Ptolem.

Carſeolani, populi in quarta regione Italiæ, Pli. lib. 3. cap. 12.

Carſeoli, oppidum in via Valeria non longè à Pelignis. Strab. lib. 5. Plin. libro 3. cap. 12. Ouidius 4. Faſtorum,

Frigida Carſeolis, nec oliuis apta ferendis
Terra, ſed ad ſegetes ingenioſus ager.

Carta, vnus ex Darii principibus.

Cartalo, viri proprium. Sil. lib. 15,

-cadit obuius acri
Cartalo Validio Libycæ regnator arenæ.

Cartandus mons eſt inter Perſas Medoſque poſitus.

Carteia, oppidum Hiſpaniæ: Carteſios à Græcis dicitur. Vnde Carteſius, vt littus Carteſium, in quo freti anguſtiæ ſunt. Alio nomine Tarteſſus, ſiue Tarteſus dicitur.

Cartenna, Auguſti colonia in Tingitana prouincia. Plin. lib. 5. cap. 2.

Cartha, ciuitas Leuitarum in Zabulonia tribu. Ioſue 21.

Carthea, vrbs in Cea inſula. Plin. lib. 4. cap. 12 Hinc Carthæius. Ouid. lib. 12. Metamor.

Tranſit & antiquæ Carthæia mœnia Ceæ.

Item Carthæus: Idem 10. Metamorph.

Namque

Namque ſacer Nymphis Carthæa tenentibus
Ingens ceruus erat. [arua

Carthago, Græcis Carchedon, vrbs Aphricæ totius celeberrima, Romanique imperii aliquandiu æmula, a Didone condita, ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno. Euſebius. Eò autem potentiæ vrbs hæc a tenuiſſimis primordiis paulatim excreuit, vt non modò Libyæ vniuerſæ, verumetiam inſularum, & bonæ Hiſpaniæ partis tenuerit imperium. Tria cum Romanis grauiſſima geſſit bella: quorum primo ſuperati nauali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones a victoribus acceperunt, inſulis tantum quibuſdam abſtinere iuſſi. Huic ſucceſſit bellum Punicum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſpania Sagũto, victorem exercitum in Italiam tranſportauit, eamque totos octodecim annos ferro flammaque crudeliſſime vaſtauit. Victo deinde a P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ ſunt, vt ſalutem ſuam mœnibus tueri, duriſſimaſq; pacis cõditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verùm cùm ne ſic quidẽ quietè agitare poſſent, tertióque bellum inſtaurarent, Senatus Catonis authoritatem ſequutus, Carthaginem delẽdam cenſuit, & Scipionẽ Aemilianum in Africam miſit, qui victis Pœnis vrbẽ obſidione cinxit, captamq; ſolo æquauit. Vir. Aen. 1.

Vrbs antiqua fuit (Tyrii tenuere coloni)
Carthago: Italiam contra, Tyberinaque lõgè
Oſtia, diues opum, ſtudiiſque aſperrima belli.

Tanta eius potentia fuit, vt authore Polybio & Strabone, tota Africa cultiore poſſideretur: in Hiſpania verò ab Herculis columnis adusque Pyrenæos montes maximis ciuitatibus imperauerit. Variante tandem fortuna, adeò defecit, vt ea diruta, finitimi agri Maſiniſſæ, qui ob virtutem & amicitiam plurimum Romanis curæ fuerunt, concederentur. Adrianus autem imperator eam reſtitutam Adrianopolim appellauit, & ridicule Commodus, Alexandriam Commodianam togatam. à Charta oppido haud procul à Tyro quibuſdam dicta. Cicer. verò lib. 2. de Nat. deo. à Carthagine Herculis filia, cùm Byrſa prius diceretur.

Carthago, noua vrbs, quam dux Pœnorum Haſdrubal condidit in Hiſpania Bætica. Pomponius lib. 2. à Scipione expugnata eſt, Hannone, non ſine ſuorum clade, ſe dedente. Liu. lib. 6. Decad. 3.

Carthan, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 21.

Cartii, populi Perſiæ Strab. lib. Geogra. 11.

Cartris, Cimbrorum peninſula. Plin. lib. 4. cap. 13. promontorium Cimbrorum excurrens in maria longè peninſulam efficit, quæ Cartris appellatur.

Caruantana, vrbs ab Equis capta, quam rurſus pulſis hoſtibus Valerius conſul recuperauit, anno ab vrbe 346.

Caruentus, vrbs Latinorum. Steph.

Carus XXXVI. Romanorum imperator, imperauit annis II. Cũ filio Numeriano Cæſare, doctiſſimo iuuene bellum Perſicum quod Probus parabat, aggreſſus, Meſopotamia capta, Cteſiphontem vſque peruenit, & in tempeſtate maxima morbo periit, anno ab vrbe 1035.

Caruſii, populi Troglodytis finitimi, pariter & Aethiopibus, in finibus Aphricæ, & ad latus meridiem ſpectans, inhabitant.

Carua, ciuitas Peloponneſi, quæ cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit, poſteaque à Græcis deleta eſt, Vitruuius lib. 1.

Caruilius Maximus, prænomine Spu. conſul Roman. cum collega L. Papyrio Curſore, anno vrbis cond. 482.

Carus Manlius Aurelianus prænomine M. Imperator Rom. anno ab vrbe cond. 1033.

Κάρυα, Steph. parua regio Laconicę. Incolę Caryates. fœm. Caryatis, & Caræeus, & Caræatis meliſſa, id eſt, Laconica apis. Caræa enim illic loci nomen eſt. Vide CARYUM.

Caryanda, lacus & inſula eodem nomine Carię regionis. Strabo. Geographiæ lib. 14. Steph. vrbs & ſtagnum nõ procul à Myndo & Coo.

Caryſte, es, & Caryſtos, ſti, inſula vna ex Cycladibus ſita in Euboico mari, varii marmoris ferax. Excidebantur enim ibi columnæ marmoreæ, quæ a loco etiam Caryſtea appellabantur. Seneca, Ferax varii lapidis Caryſtos. Hinc Caryſtæus. Ouid. lib. 1. Faſtorum,

Quaque Caryſtæis frangitur vnda vadis.

Caryſte, viri nomen.

Caryſtos, ſiue Caryſte. Ptolem. lib. 5. Eubœæ inſulę ciuitas, in qua (inquit Strabo lib. 10.) Caryſtiarum columnarum λατόμιον, id eſt, lapidum inciſio eſt: ibi Apollinis marmorini templum. Caryſtii marmoris meminit Plin. libro 4. cap. 12. & lib. 36, cap. 6. Item Lucanus lib. 5. de inſula Eubœa loquens,

Quas maris anguſtas fauces ſaxoſa Caryſtos.

In hac (teſte Solino) Titanes regnauerunt. Briareo enim (inquit) Caryſtii rem diuinam faciunt, ſicut Aegæoni Chalcidenſes. Nam omnis ferè Eubœa Titanum fuit regnum. Stephanus eam ait ſitam ſub Ocha ciuitate Eubœa, à Caryſto Chironis filio dictam. Theodoridas Chironiam vocat. Sita eſt ad pelagus Myrtoum ſub Ocha monte. Vocabatur etiam Aegæa ab Aegone loci domino, a quo & mare Aegæum.

Caryſtus, locus τῆς Αἰγύος iuxta Arcadiam, vbi columnæ Caryſtię ex Latomiis, & vinum Caryſtium celebrantur. Steph.

Caryum, Laconiæ oppidum, à quo Diana Caryatis, quòd illic coleretur. Vitruuius Caryam vocat, vnde ſunt Caryatides columnæ in antiquis ſubſtructionibus celebratæ. Vide Caryatides & Carya.

Caſaia,pater Ethan,1.Paral.15.

Caſaloth,nomen ciuitatis,Ioſ.19.

Caſandra,inſula contra Perſidem. Plin.libro 6. cap.25.

Caſandria, vrbs Macedoniæ, iuxta Thraciam, quæ olim Potidæa vocabatur, à Caſſandro Antipatri filio.Steph.

Casbon,nomen ciuitatis,1.Machab.5.

Caſcandrus, Plin.lib.6.cap.25. inſula deſerta in Oceano Indiam verſus.

Caſcatenſes,Hiſpaniæ populi,Plin.lib.3.

Caſed,filius Nachor ex Melcha.Geneſ.22.à quo Caaſdim,id eſt,Chaldæi.

Caſellius Vindex, optimus habitus conſultus iuris,de cuius erroribus dicitur ſcripſiſſe Terentius Scaurus Adriani temporibus.Hęc lanus Parrhaſius in illud Horatii De arte poëtica,

-neſcit quantum Caſellius Aulus,
Sed tamen in pretio eſt.

Caſilini,populi qui incluſi à Pœnis, famem nucibus ſuſtentarunt:vel quòd in eorum regione plurima hux minuta naſcitur.Feſtus.

Caſilinum, Italiæ oppidum in Campania. Plin. lib.3.cap.5. In Campano agro,inquit,Stabiæ oppidum fuerat, intercidit ibi & Tauranjai ſunt & morientis Caſilini reliquiæ.

Caſina Plauti fabula, dicta a Caſina ancilla quam Stalino ſenex eiuſque filius, certatim deperibant.

Caſina Campaniæ oppidum in Italia. Plin. lib. 3.cap.5.

Caſinum,Campaniæ vrbs in Italia.Plinius libr. 5.cap.5.

Caſinus mons Campaniæ vbi dudum Apollo colebatur, cuius templum euerſum eſt a viro quodam ſanctiſſimo.Bocat.

Caſiotis,pars Syriæ,Phœniciæ proxima.

Caſis,nomen vallis,Ioſ.18.

Caſium, mons apud Euphratem, vbi Traianus dicauit crateras argenteos in templo Iouis Caſii cum epigrammate.Suidas. Sunt tamen & alii huius nominis montes.

Caſius,mons trans Peluſium, extremum Nili oſtium,in ea Arabiæ Petrææ parte,quæ ab hoc monte Caſiotis Ptolemæo appellatur:in quo erat Magni Pompeii tumulus ab Adriano inſtauratus,vt in vita eius teſtatur Capitolinus. In hoc monte templum inſigne habebat Iupiter,qui inde Caſius cognominabatur. Lucanus lib.8.

-maneſque tuos placare licebit,
Et Caſio præferre Ioui.

Noſtri Sinai montem eſſe aſſerunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico decalogi tabulas nobilem:Plin.lib.5,cap.11, Arabiam hanc ſterilem,& pręter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat.

Caſius,mons in Syria Antiochena ſupra Seleuciam,cognomine Pieriam. Plin.lib.5.cap.22. cuius altitudo in directum eſt quatuor millium paſſuum: Cuius (inquit) excelſa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras ſolem aſpiciat: breui circũactu corporis, diem noctémque pariter oſtendens. Ptolem. præterea lib.5.cap.18,Caſium quendam montem, collocat in Meſopotamia, non procul à Singra altero eiuſdem regionis monte.Suidas.

Caſius Iupiter dictus à monte Caſio. Paleph.libro 1.

Caſſetum, oppidum Galliæ Belgicæ. Aemilius libro 8.

Caſleu, x menſis Hebræis, noſtro Decembri quandoque reſpondens.Zach.7.

Caſmene,vrbs Siciliæ.Steph.

Caſmonates,Liguriæ populi.Plin.lib.3.cap.5.

Caſmilius cognomen Mercurii.

Caſope,Vide CASSOPA.

Caſos, inſula iuxta mare Carpathium ambitu 80. ſtadiorum, in qua eſt oppidum eiuſdem nominis,a Caſo Cleomachi patre dicta coloniis eò deductis ab hac & Caſius mons in Syria. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum,a quibus veſtimenti nomen Caſiaca,quod & nunc quoque durat,vulgare Græcis militibus.Euſtathius Caſianam appellat à monte Caſio.

Caſos,Perſidis inſulæ & ciuitas.Steph.

Caſpapyrus, vrbs Gandarica, Scytharum verò ἀκτά,id eſt littus.Steph.

Caſperia, Rhœti Marrubiorum regis vxor, quæ cum Anchemolo priuigno corpus commiſcuit, vt annotauit Seruius in illud Virgilii 7. Aeneidos,

Hinc Sthelenum petit, & Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum,thalamos auſum inceſtare nouercæ.

Caſperia, oppidum in Sabinis, idem fortaſſe cum eo,quod Silius Caſperulam vocat. Virgil.7.Aeneid.

Qui tetricæ horrentes rupes, montémque Seuerum,
Caſperiámque colunt.

Caſperula opidum Sabinorum,quod Silius Italicus à Caſpiis portis quæ in Oricote ſunt, vbi Bactriana eſt regio,accepiſſe nomen fingit lib.8.

Hunc Amiterna cohors & Bactris nomina ducens
Caſperula.

Caſpin,nomen ciuitatis.2.Machab.12.

Caſphor,nomen ciuitatis,1.Machab.5.

Caſpiæ portæ, variè dicuntur. Quidam Amazones, portis Caſpiis egreſſas, ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam,prodidere,ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Hiberia in Scythiā.Neronis quoque principis comminatio ad Caſpias portas (vt inquit Plinius) ad eum tranſitum reſpiciebat.

Verùm

Verùm mons Taurus tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantùm Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptolem. Plin. & Strabo Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium. Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt quòd aliquę gẽtes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Iuga verò Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, vlterioreſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto milibus octo paſſuum longo. nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæ alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur Plin.

Caſpii, populi Scythici generis, Hyrcanis finitimi, eiuſque maris accolæ, quod ab ipſis Caſpium appellatur. Horum regio à Strabone Caſpiana appellatur. Virg. 6. Aeneid. ἀφηγηματικῶς Caſpia regna nominat,
Huius in aduentu iam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent diuûm.
Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo libro vndecimo.

Caſpii, montes iuxta mare Caſpium, Armeniam & Hyrcaniam verſus & Septentrionem, vbi etiam ſunt Caſpiæ portæ.

Caſpirus, vrbs Parthorum, finitima Indiæ: cuius incolæ omnium velociſſimi curſu. Steph.

Caſpium mare, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit, & immenſum occupat ſpatium: de quo tamen inter ſcriptores parum conuenit. Vadianus apud Pomponium.

Caſpius, dictus eſt Taurus mons à dextra. Sipontinus.

Caſſandane, filia Pharnaſpis, & mater Cambyſæ generi Aſtiagis. Herod. hiſtoria. lib. 1.

Caſſander, x x v. Macedonum rex, regnauit annis x i x. Pictuam obſedit, Olympiadam interfici iuſſit. Iuſt. lib. 14.

Caſſandra Priami & Hecubæ filia, quæ cùm ob formę venuſtatem ab Apolline amaretur, iuſſa, quancunque vellet, concubitus mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulauit: quam cùm credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus deus, quoniam munus iam datum eripere non poterat, effecit, vt vaticiniis eius fides nulla haberetur. Quare cùm equi Troiani inſidias detexiſſet, eumque mœnibus minime recipiendum clamaret, neminem tamen inuenit, qui verbis eius fidem adhibendam putaret. Hanc Virgil. poſtremis Troiani belli temporibus Chorœbo iuueni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extrema illa nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captiuam abduci videret, eique ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur: virgóque ipſa ab Aiace Oileo in Mineruæ templo vitiatur. Hæc poſtea in prædæ diuiſione Agamemnoni ceſſit: qui cùm identidem ab illa admoneretur, vt Clytemneſtræ vxoris ſuæ inſidias caueret, nihilo tamen minus eius monita, velut væſanæ muliereulæ deliramenta, contempſit. Cuius poſtea ſecuritatis pœnas dedit, vnà cum Caſſandra, vxoris Aegiſthique inſidiis in conuiuio obtruncatus. Virg. 2. Aeneid.
Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus a templo Caſſandra, adytiſque Mineruæ.
Idem,
Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.
Dicta Caſſandra Cel. lib. 24. cap. 6. quia Caſſin, id eſt, fratrem Hectora ſtrenuum habuerit ac virilem imprimis.

Caſſandra, Iobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

Caſſandra, oppidum: & Caſſandria colonia, de quibus in POTIDAEA.

Caſſanitæ, populi maritimi ad mare rubrum. Stephanus.

Caſſanorus, vrbs Aegyptia. Steph.

Caſſera, Macedoniæ oppidum. Plinius libro 4. cap. 10.

Caſſia via a Caſſio ſtrata. Feſtus.

Caſſianus, Antiochiæ rex, ab Armeniis interfectus, anno ſalutis 1099. Blondus libro 4. Decad. 2.

Caſſianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus 11. ex gentibus, anno ſalutis 142.

Caſſianus, martyr apud forum Cornelii, vbi & iacet & quò venerat peregrinationis gratia e Brixina vrbe Germaniæ, cuius erat ciuis & præſul: cumque apud forum Cornelii doceret, iuſſu Iuliani imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt.

Caſſianus Alexandrinus ſub Iouiniano in Italiam veniens, & apud Ortanum templum conſtruxit, cuius & præſul electus: inde peregrinando Auguſtodunum venit, Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

Caſſianus monachus, Honorii tempore, à Ieroſolymitana Eccleſia ab hæreticis eiectus, Maſſiliam venit, vbi duo condidit cœnobia: ſcripſit & de monachorum inſtitutis. Volat.

Caſſii populi Angliæ mari proximi & Cænimagnis, Trinobantibus, Segontiacis, Ancalitibus & Bibrocis.

Caſſiopea, Vide CASSIOPE.

Caſſiliu, vulgò *Caſſel*, Vide SYERS NOMTIVM.

Caſſinicius fluuius Thraciæ cuius aqua equos potos efficiat.

Caſſinum, oppidum dictum, quòd ſit vetus, & Caſſinum forum, vetus appellant Caſſini. Vide NOSTSONES.

Caſſiodorus, Rauennas præceptor Theodorici

Gothorum regis primùm Senator, deinde monachus factus. Nonnullos ſcripſit Pſalmorum locos. Apertius extant & eius ad Theodoricum epiſtolæ. Volater. lib. 13.

Caſſiope, ſiue Caſſiopêa, Cephei regis Aethiopum vxor, & Andromedes mater, quæ, quòd gloriaretur, Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim iactantia eius irritatæ, incredibilis magnitudinis cetum immiſerūt, filiamque eius vnicam, nomine Andromeden ſaxo alligarunt, cetóque deuorandam obiecerunt: quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit. Caſſiope verò tandem generi meritis in cęlum tranſlata traditur, & in ſiliquaſtro ſedens, vertente ſeſe cælo, reſupinato capite ferri, pedibus ipſius in ipſa Artici circuli circunductione poſitis. Aeſtiuum circulum capite & dextera manu tangit, & prope Medeam circulo lacteo diuiditur, non procul à Cephei ſigno. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite eius ſtella oſtenditur vna, in vtroque humero ſingulę, in mamilla dextra clara vna, in lumbis vna, in ſiniſtro femore duæ, in genu vna, in pede ipſius dextro vna: in quadrato, quo ſignum eius circunſcribitur, vna: in vtriſque angulis ſingulę, cæteris clarius lucentes. Hyginus de Signis cæleſt. Iope (inquit Stephanus quam Græci non rectè κασσιέπειαν vocant) Aeoli filia, vxore Cephei, Iopæ Phœniciæ ciuitati ab eius marito conditæ nomen dedit.

Mantuanus,

Solis equos ſupra fulgentem Caſſiopeam.

Caſſiope, oppidum Epiri, à quo Caſſiopei. Plin. libro 4.

Caſſiope oppidum in Corcyra inſula. Plin. lib. 4. cap 12. Ptolem. Caſſiopolis dicitur.

Caſſiterides, inſulæ decem in Indico Oceano, vnde plumbum candidum effoditur. Plinius libro 4. capite 36. alias libro 5. capite 22. Ex aduerſo Celtiberiæ complures ſunt inſulæ, Caſſiterides dictæ Græcis, à fertilitate plumbi. Vide infra in dictione CATTYSTERIDAS.

Caſſitira, inſula in Oceano, Indiæ vicina. Stephano.

P. Caſſius, vnus ex C. Iulii Cæſaris percuſſoribus vnà cum M. Bruto apud Philippos à tyrannis M. Antonio & C. Octauio victus, mortem ſibi conſciuit, vir omni laude dignus, & animo in Rempub. ſingulari: hoc tamen minus fœlix, quòd ſublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit.

Caſſius Dion, conſul, collega Iun. Tyberiani, anno ab vrbe 1043.

Caſſius Apronianus, conſul, collega Pætini, anno ab vrbe 875. Athenienſibus iura ex Draconis & Solonis reliquorúmque libris conſcripſit. Caſſiodorus.

Caſſius, cos. à Tigurinis Gallis, pago Heluetiorum, qui à ciuitate ſeceſſerant, in finibus Allobrogum cum exercitu cęſus: milites qui ex ea clade ſupererant, obſidibus datis, & dimidia omnium rerum parte, vt incolumes dimitterētur, cum hoſtibus pacti, tempore quo Iugurtha pulſus eſt a Mario. Liu. lib. 25.

Caſſius Poſthumus Labienus in Galliis regnauit annos 7. ſub Gallieno maiore Imperatore.

L. Caſſius Tribunus plebis, C. Mario, & L. Flacco conſulibus, plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus ſanxit, vt quem Populus Romanus damnaſſet, cuiue imperium abrogaſſet, id ratum eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in conſulatu. Pædianus.

L. Caſſius, dux Pompeianus, cum decem nauibus ardente bello ciuili, tranſiit ad Cæſarem.

Caſſius Longinus, iuriſconſultus, quòd C. Caſsii percuſſoris Cæſaris nomen ac ſtemmata haberet, iuſſus eſt a Nerone mori: pronepos fuit Seruii Sulpitii, ac eques Romanus. Tranquillus. Pomponius.

Caſsius Seuerus, orator, de quo Quintil. ſic ſcribit, Caſsius Seuerus, qui ſi cæteris virtutibus colorem & grauitatem orationis adieciſſet, ponendus inter præcipuos ſoiet. Nam & ingenii plurimum eſt in eo, & acerbitas mira, & vrbanitas & vis ſumma, ſed plus ſtomacho quàm conſilio dedit. Hæc ille. Huius Caſsii ſcripta ex ſenatuſconſulto abolita ſunt. Tranquillus.

M. Auidius Caſsius, præfectus exercitus Antonini principis in oriente, dum imperator ipſe res in Germania gerit contra Marcomannos, defecit ab eo. itaque relicto bello imperator eum cum exercitu petit ac ſuperat.

Caſsius, præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gothorum, cui occurrens animum eius placauit, ne ciuitati noceret. Gregor. 3. Dialogorum.

Sp. Caſsius Becillinus, regni adfectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ dominationis nocuit, quàm tres magnifici conſulatus, ac duo ſpecioſiſsimi triumphi profuerūt. Senatus enim, populuſque Romanus, non contentus capitali eum ſupplicio adficere, interempto, domum ſuperiecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Valer lib. 6. cap. 3.

Caſsius poeta Parmenſis fuit, cuius ingenium in ſcribendo carmine mire concitatum & promptum prædicat Horat. Serm. ſaty. 10,

At ſi

Quis pedibus quid claudere ſenis

Hoc tantum cōtentus amet ſcripſiſſe ducētos

Ante cibum verſus, totidē cœnatus, Hetruſci

Quale fuit Caſsi rapido feruentius amni

Ingenium: capſis quem fama eſt eſſe libriſque

Ambuſtum propriis.

Hic eſt qui in partibus Caſsii & Bruti Tribunus militum militauit, quibus victis Athenas ſe con-

ſe contulit. Quintus Varus ab Auguſto miſſus vt eum interficeret, ſtudentem reperit, & perempto eo ſcrinium cum libris tulit, vnde multi crediderunt Thieſtem Caſsii Parmenſis fuiſſe: ſcripſerat enim multas tragœdias, Acron in illud Horat.1.epiſt.41.

Scribere qđ Caſſi Parmēſis opuſcula vincat?

Caſsius Hemina chirurgus apud Romanos cui ob peritiam ius Quiritium datum eſt taberna in compito Acilio empta. Plin.cap.7.libro 25.& cap.3.lib.30.

Caſſope, vrbs in Moloſſo, vnde regio Caſſopia. Gentilia, Caſſopus, Caſſopius. Herodian. Step.

Caſſotis fons apud Delphos, a nympha Parnaſia ſic dictus.

Caſtabala, Ciliciæ & Phœniciæ ciuitas, quæ & Peralia dicebatur. Stephanus. Strabo. libro 12. Caſtabalenſes propter bella cohortes canum habuere. Plinius.

Caſtalia Acheloi filia.

Caſtalia, vrbs Ciliciæ. Steph.

Caſtalius, fons Caballinus & Libethris dicitur. Eſt in radicibus Parnaſi Muſis ſacer, a virgine Caſtalia, quæ Apollinem fugiens præcipitata, & in fontē verſa eſt, cuius aquam dicuntur bibere poetæ. Hunc fontem dicit Acron fuiſſe in Lycia, vbi armenta Apollo fertur paviſſe. Virgil. lib.3. Georgicorum,

-iuuat ire iugis, qua nulla priorum

Caſtaliam molli diuertitur orbita cliuo, &c.

Caſtalo, maxima ciuitas Brittāniæ, Gentile, Caſtolenites. Steph.

Caſtax, vrbs Iberiæ. Gentile, Caſtacæus. Steph.

Caſtanæa, Eudoxus Perthēa ſcribit. Gentile, Caſtanæus. Steph.

Caſtania, vrbs prope Tarentum Gētile, Caſtanites.

Caſthenes, Thraciæ ſinus iuxta Byzātium. Plinius lib.4.

Caſtianira, mulier genere Thraſſa, ex Aeſymo vrbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Homerus 8. Iliad

Caſtinus, conſul, collega Victoris, anno ab vrbe 1177. Diaco.li.1 . Pomp. Blond. li.2. deca.1.

Caſtnium, mons in Aſpendo Pamphyliæ. Gentile, Caſtnius, Caſtnetes. Steph.

Caſtoli, campus apud Doriēſes. Nam Lidy, Dorienſes vocant Caſtolos.

Caſtologi, Plin. lib.4. enumerātur inter populos Galliæ Belgicæ.

Caſtolus, vrbs in Lydia Steph. hinc Caſtoli cāpus apud Xenoph.

Caſtor & Pollux, fratres gemini, Iouis ex Leda ſub cygni forma compreſſa filii, qui & Tyndaridæ paſſim à poetis appellantur, quēadmodum & Helena ſoror ipſorum, Tyndaris. Hi, vbi primùm adoleuerunt, mare piratis liberauerunt, & ob id dii maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hæc Colchos cum Argonautis profecti: qua in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem, inſidias ſibi ſtruentem, interfecit. Deinde domum reuerſi, Helenam ſororem a Theſeo raptam, receperunt, Aphidna vrbe, Theſeo abſente, expugnata. Tandem cum Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodē cum Helena ouo natus, immortalis erat) fratris deſiderio a Ioue petiiſſe, vt immortalitate ſuam cum fratre poſſet partiri: qua re impetrata, alternis mori traduntur, & reuiuiſcere. Virgil. ſexto Aeneidos.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,

Itque reditque viam toties.

Cui fabulæ occaſionem dedit geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & econuerſo. A Græcis Διόσκουροι, hoc eſt, Iouis filii appellati ſunt, & inter deos Apotropæos, hoc eſt, malorum depulſores annumerati. Politianus,

Vtque bonum frænis Caſtora frater amet.

Caſtor, medicus antiquiſsimus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine ſiliquaſtrum nominant, bibi contra morbos comitiales. Plin. lib.20. cap.17.

Caſtor hiſtoricus qui de Argiuorum regno ſcripſit. vixitque anno mundi 3360.

Caſtor curſor velociſsimus. Pauſan.

Caſtra Cornelia, locus Zeugitanæ Africæ. Plin. lib.5. cap.4.

Caſtramonienſes, Italiæ populi, Plinius libro 3. capite 4.

Caſtritius, cùm tempore Syllanæ diſſentionis Placentiæ gereret magiſtratum, & Cn. Carbo conſul Marianarum partium peteret obſides Placentinos, ne Placētia ad Syllam deficeret, negantique Caſtritio dixiſſet multos ſe habere gladios: At ego annos, reſpondebat. Valer.

T. Caſtritius, Rhetoricæ doctor Romæ. Gellius lib.13 cap.20. habuit Romę locum principem declamandi & docendi, ſumma vir authoritate, grauitateque, & a D. Hadriano ob mores atque literas ſpectatus.

Caſtrum nouum, Italiæ oppidum, non procul ab oſtiis Tyberis, Pomponius libro 2. Plinius lib.3. cap.5.

Caſtrutius, Lucenſium & Piſanorum dux. Blondus, Plati.

Caſtulonenſes, populi Hiſpaniæ Bæticæ. Plinius lib.3. cap.3. Ex colonia (inquit) Salarienſe oppidani Latii veteris Caſtulonenſes qui Cęſari venales appellantur.

Caſuentilani, Italiæ populi in ſexta regione. Plin. lib.3. cap.14.

Caſuentum, fluuius in ſinu Tarentino. Plinius lib.3. cap.11.

Caſurgis, Ptolem. dicitur Praga, vrbs Bohemiæ totius caput.

Catabanes, populi Arabiæ deſertæ. Plin. lib.5. ca. 11. Hos Strabo lib.26. Catabanenſes vocat.

Catabathmus, oppidum in Africa, & vallis re-

pentè conuexa.Plinius,Póponius,Catabathmos vallis deuexa in Aegyptũ,finit Africam, ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν. Catabathmon autem, non Catabatinon legendum eſſe Hermolaus elegáter docet in Plinianis annotationibus: namque eſt in Aegyptum id latus deuexum. Quare vere Herodotus æditiſſimam Africæ maritimæ regionem Cyrenaicam eſſe in fine lib 4.ſcripſit.

Catabathmus,Stephan.locus eſt in Lycia,inter Ammoneum & Paratonium.

Cataceti,Aſiæ populi circa Mæotim.Plin.lib.6. cap.7.

Catacecaumene, regio Epheſiæ, in qua arbor nulla prouenit præter vitem,quæ vinum fert Catacecaumenite. Latine ſonat combuſta, quod ex fulminum ictu ei contigiſſe aliqui coniiciunt. Hæc regio etiam Cayſtro fluuio nomen dedit,vt infra dicetur.Eſt etiam inſula in mari rubro.Steph.

Catacriſea ſunt montes in eo deſerto per quod tranſitum fecerunt filii Iſrael ab Aegypto in terras promiſſionis venientes Bocat.

Cataceti Aſiæ populi circa Mæotim,Plinius libro 6.cap.7.

Catádupa, nomen loci.Cic. in Som. Scip. Nec eſt vllus hebetior ſenſus in vobis, ſicut vbi Nilus ad illa, quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus.

Catadupi,Plinius libr. quinto,cap.9.locus Aethiopum: & gens Arabiæ, idem libro ſexto cap.29.

Catalaunum,Vide CABVLLSNVM. vulgò *Chaalons ſur Marne.*

Cátana, Siciliæ oppidum, ad radicem Aetnæ montis ſitum, patria Charonde, inter Athenienſium legiſlatores in primis celebrati.Catanæ ſimulachrum fuit Cereris, teſte Cicerone 7.Verr. quod a viro non modò tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius libro 13

Tum Catana ardenti nimiũ vicina Typhœo.

Catánira,inſula vel vrbs,e regione Leſbi. Stephanus.

Catanni,populi ad mare Caſpium Steph.

Cataónia, extrema pars Tauri, quam Strabo Cappadociã vocat:incolæ Cataones.Stepha.

Cataphrigæ,hęretici qui in Phrygia fuerunt,vt Montanus,Priſcilla & Maximula. Hi aduentum Spiritus ſancti non in Apoſtolis, ſed in ſe traditum aſſerebant anno Domini 174.

Cátari, Pannoniæ populi.Plinius libro quarto capite 25.

Catarnia,Aſiæ regio.Plin.lib.6.cap.2, & 3.

Catarrhactes,fluuius quidam.Strabo,Poſt Olbiam Pamphyliæ Catarrhactes eſt fluuius, magno ſtrepitu ex alta rupe deiectus,vnde & nomen ei.Pomponius lib.1.

Catarrhytum,Græci vocarũt Hipponem Africæ oppidum,propter aquarum irrigua. Plinius libro quinto.

Cátarus,ciuitas Vngariæ,à Piſano Venetæ claſſis duce vi capta, diruta & incenſa. Blond. lib 10.

Cataſcopia Venus dicta eſt à κατασκοπεῖν, id eſt contemplari, quòd Venus templum haberet intra eam ſtadii partem in qua Hippolitus ſe exercebat: & vnde Phædra Hippolitum ſpectare conſueuerat.

Cataxerxe, Vide CAMBYSE.

Catelani,populi,a Genuẽſibus ſuperati. Blond. libro 10.

Cateth, terminus Zabuloniæ tribus.Ioſue 19.

Cath,filius Triſmegiſti, Euſeb.

Cathæna,vrbs Indica,vbi formoſis tantùm defertur,vt formoſiſſimum regẽ eligant. Steph.

Cathaluſius,Nicanor nominatur apud Srephanum in Micza.

Cathárcus,Vide CAPHAREVS.

Cathari Indiæ populi apud quos hic mos inualuit,vt vxores cum maritis defuncti deflagrarent: natum id ex veneficii crimine quo ſublatus à quapiam dicebatur maritus. Cæl. lib.18.cap.31.

Cathari dii in agro Pallantico templum habentes in vertice montis.Pauſan.lib.8.

Catharina,Caroli VI.Franco.regis filia, Henrici Anglorum regis vxor.

Cathon,inſula a Pomponio inter Cyclas adnumerata.

Cati,pluralis numeri,populi Germaniæ,Sicambris,vt inquit Strabo,finitimi.

Catifons dicebatur, ex quo aqua Petronia in Tyberim fluebat,quia in agro erat cuiuſdam Cati, Feſtus.

Catilina, ciuis Romanus, coniuratione contra patriam inita notiſſimus: cuius impii conatus Ciceronis prudentia oppreſſi ſunt. Lucanus libro 7.

-cuius

Pacificas ſæuus tremuit Catilina ſecures.

Virg.8. Aeneid.

-& te Catilina minaci

Pendentem ſcopulo, Furiarúmque ora trementem.

Catilius Seuerus, vir omnium doctiſſimus, diſcipulus Papiniani, anno ab vrbe *976*. Lamprid.in Alexand.

Catilius Seuerus,conſul,collega T.Aurelii Fuluii Antonii,anno ab vrbe 872.

Catilius, filius Amphiarai, qui cum fratribus Cora & Tyburto in Italiam venit, ibique reliquis adiuuantibus Tybur condidit,& a nomine fratris nomen impoſuit.Virg.7.Aeneid.

Catillusque acerque Coras,Argiua iuuentus.

Silius libro 8.

Et Tybur Catille tuum.

Catillus mons prope Tyburim ciuitatem Romæ vicinam a Catillo fratre Tyburti conditoris Tyburi dictus.

Catina,vrbs Siciliæ,Vide CATANA.

Catina, Arcadiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6.
Catizi, pygmæorum gens à barbaris dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. lib. 4. cap. 11. Stephano κάτιζυζα & γεκανὰν eorum regio vocatur: incolæ Tuſylli.
Cato Porcius, cui poſtea à Cenſuræ dignitate Cenſorii cognomen inditum eſt, ex Tuſcula no municipio ortum traxit, indéque perſuaſione atque amicitia Valerii Flacci adductus, primus ex ea familia ſe Romam contulit: vbi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulſa eſt adeptus. Primùm enim Tribunus militum in Sicilia fuit: deinde Prætor Sardiniam ſubegit, vbi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus, cùm iam natu grandior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus, citeriorem Hiſpaniam ſortitus eſt, vbi rebus fœliciter geſtis vrbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, vno die ſolo æquari iuſſit. Hunc ob morum grauitatem, ſingularémque iuſtitiam Virgilius 6. Aeneid. inferorum iudicem facit,
Secretóſque pios, & dantẽ his iura Catonem.
Gellius lib. 2. cap. 14.
Catónes duo fuerunt ſuperioris filii, quorum alter in bello contra Perſeum ſub Aemilio Paulo magna cum laude militauit. Alter Solinus ex matre cognominatus, patre ſuperſtite ac prætore deſignato, extinctus eſt, & egregios in iuris diſciplina libros compoſuit. Gel. lib. 2. cap. 14.
M. Cato Vticenſis, M. Porcii pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque diſciplinæ ſeueritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, breuique toga in publicum prodibat, ſeſe adſueſaciens non niſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatum fruſtra petit, quòd virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſſe voluerit ſupplicare. Martiam coniugem roganti Hortenſio amico liberorum cauſa conceſſit, eandémque poſt Hortenſii mortem recepit: quod Cæſar auaritię cauſa ab eo factum calumniatus eſt. Dimiſit, inquit, inopem, vt locupletem reciperet. Poſt Pharſalicã cladem, reliquias Pompeiani exercitus contraxit, & terreſtri itinere per deſerta Libyæ ad Iubam regem perduxit. Poſtremò victo à Cæſare Scipione, Vticæ, quam tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſciuit, perlecto antè Platonis Dialogo de animæ immortalitate, qui Phædon inſcribitur. De hoc Lucanus libro 1,
Victrix cauſa deis placuit, ſed victa Catoni.
Valerius Cato, grammaticus Romę, qui multos & nobiles docuit, tempore Syllæ: cuius famam hi verſus indicant,
Cato grammaticus Latina Siren,
Qui ſolus legit, & facit poëtas. Tranquillus.
Catoni, Plin. lib. 6. cap. 7. populi Scythiæ circa Mæotin agentes.
Catopterium, locus excelſus ſupra Anemoriam Phocidis vrbem, vt in Anemoria diximus.
Catre, ciuitas: Gentile, Catreus. Steph.
Catria, Vide AEGVSSA.
Cattabania, vicus fœlicis Arabiæ. Steph.
Catti, populi Germaniæ, à Druſo Liuio perdomiti, anno ab vrbe 731. Vide CHATI.
Cattiterides, Ptolem. lib. 3. cap. 6. decem ſunt inſulæ, in occidentali Oceano. Caſſiterides cæteri vocant a plumbi ſtannique copia, quod Κασσίτερος dicitur. Herodotus lib. 3. Ne Caſſiteridas quidem noui inſulas, hoc eſt ſtannarias, vnde ad nos venit ſtannum. Vide CASSITERIDES.
Cattuza, Vide CATIZI.
Cattuaci populi inter Belgas, Neruiis, Caletibus, Veromanduis ac Condruſis proximi quos fortè Douaci oppidi incolas diœceſis Atrebatenſis opinari licet.
Catti populi Germaniæ trans Rhenum flumen Ligiis Hungariæ populis, Cheruſcis, Hercinięque ſylnæ proximi, ac Hermunduris cum quibus pro flumine finitimo ſale fœcundo pugnabant & in æternum diſcordabant. Tacitus.
Catularia, porta Romæ dicta eſt, quia non longè ab ea vbi ad placandum caniculæ ſidus, frugibus inimicum, rufæ canes immolabantur, vt fruges flaueſcentes ad maturitatem perducerentur.
Catulinus, conſul, collega Apri, anno ab vr. 882.
Q. Luctatius Catulus primo bello Punico, c c c. nauibus aduerſus Pœnos profectus, ſexcentas eorum naues commeatibus impeditas duce Amilcare apud Aegades inſulas inter Siciliam & Africam depreſſit, finémque bello impoſuit: pacem petentibus hac conditione conceſſit, vt Sicilia, Sardinia, cæteriſque inſulis inter Italiam, Apbricámque cederent, & Hiſpania citra Iberum abſtinerent. Liuius.
Catulus orator, conſul cum C. Mario quarto eius conſulatu, Cimbros fudit: ab eodem poſtea, vrbe occupata per diſſenſionem, mori iuſſus eſt fruſtra precantibus pro eo ciuibus. Itaque in cubiculo inclnſus, cádentium carbonum vapore ſuffocatus eſt: Valerius. Cuius manes vltus eſt poſtea Sylla, interfecto Mario Iuniore. Lucanus,
-quid ſanguine manes
Placatos referam Catuli?
De hoc Cicero in Oratore.
Catulus ſororins Catilinæ, vir eques Romanus, partium nullarum, tantumque quieti ſtudẽs, a Catilina iuſſu Syllæ interfectur. Pædianus.
Catulus, alius huius ſuperioris filius, qui Lepidum poſt Syllæ mortem, bellum ciuile reparantem oppreſſit: hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quàm grauitatis, & apud ſuos ciues authoritatis.

Catullus, poëta Veronēſis, Epigrammatum ſcriptor, anno vno ante Saluſtium natus, quo tempore Romanum imperium Marii & Syllæ factionibus conueutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, vnde & docti cognomen promeruit: alioqui laſciuus in primis, & ſupra modum mordax, vt pote qui ne Cæſari quidem, iam rerum potito, pepercerit. Scripſit de paſſere ſuæ Lesbiæ: celebrauit nuptias Mallii: amauit Ipſithillam & Clodiam, quam ficto nomine Lesbiam vocat. Ouidius 2. Triſt.

Sic ſua laſciuo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Lesbia nomen erat.

Caturacónium, Britanniç inſulæ oppidum, Ptolemæo, vulgò *Cardulia*.

Caturiges, Italiæ Tranſpadanæ populi, in regione vndecima. Plin. lib. 3. cap. 16.

Cauares, Narbonenſis Galliæ populi, in quorum agro Auenio ciuitas ſita eſt. Pompon. libro 2. Cauares autem Strabo Cataros nominat. Ptolemæus Cauaros, iuxta Druentium & Iſaram amnes ſitos.

Cauarus, Gallorum rex, anno à diluuio 2085.

Caucaſus, mons editiſſimus, in Septentrionali Aſiæ tractu, Indiam dirimens à Scythia: cacumina habens prærupta, perpetuiſque niuibus tecta. Virgil. 4. Aeneid.

-ſed duris genuit te cautibus horrens
Caucaſus.

Hic fertur tantæ altitudinis eſſe, vt ab eo aſtra maiora viſantur, & eorum ortus, occaſuſque diligenter perſpiciantur: quò fit, vt Scythæ, eius montis accolæ, rei Aſtronomicæ peritiſſimi ſint habiti. In radicibus verò, arboribus, herbis veneficis, & vulturibus abundat. Aſiæ mons ſupra Iberiam ac Albariam in Septentrione, Ptolemæo. Eſtque pars Tauri montis, & totus Taurus Caucaſi nomine intelligi poteſt, vt perſæpe partis vocabulum toti figuratè tribuimus. Philoſtratus libro ſecundo, Caucaſus (inquit) Mediam atque Indiam terminans, in mare rubrum altero cubito deſcendit. Caucaſi montes, etiam multitudinis numero dicuntur. Pomponius libro primo. A Caucaſo fit Caucaſius, ſia, ſium. Virgilius 6. Ecloga.

-Caucaſiaſque refert volucres.

Cauchę, campi quos Tigris fluuius Septentrionem verſus, flexus ſecat. Plin. lib. 6. cap. 27.

Cauci Septentrionales populi, qui altos habitant tumulos & Caſas nauigiis ſimiles, à quibus cùm recedit mare, fugientes cum aquis piſces circa tuguria venantur.

Caucon, fluuius, Vide DYME, & CAVCONIA.

Cauconea, regio à Caucone rege aut fluuio dicta. Stephanus.

Caudis vel Caudium, Samnitum oppidum in Italia prope Beneuentum. Vnde furcæ Caudinæ, & Fauces Caudinę Romanorum ignominia & clade nobilitatę. Ibi enim Romanorum copiæ, duce Sp. Poſthumio conſule in anguſtias adductæ, & ab hoſtibus circunquaque obſeſſæ, cùm alia euadendi ſpes non eſſet, poſitis armis ſub iugum miſſæ ſunt. Lucanus lib. 2.

Vltra Caudinas ſperauit vulnera furcas.

Cauindana, Vide CANINDANA.

Caulici, Apollonio Cauliaci, populi iuxta Ionium ſinum à monte ſic dicti.

Caulinum vinum, ad quartum lapidem à Neapoli diſtans, ab agro ita nominatum.

Caulon, ſiue Caulum, qui & Aulon, oppidum in prima Italiæ fronte apud Locros. Plin. lib. 3. cap. 10. Virgil. 3. Aeneid.

Caulonisque arces, & naufragiũ Scylaceum.

Quanquam ibi poeta non tam de oppido, quam de promontorio loqui videtur. Hanc vrbem Strabo lib. 6. Pomponius lib. 2. & Stephanus de vrbibus Cauloniam appellant, boni vini abundantem. Horatius,

Et amicus Caulon fertilis Baccho.

Caumas, vnus e Centauris, Ixionis filius. Bocat. libro 9.

Caunus, Cariæ oppidum, ad Calbin fluuium, cuius meminit Stra. lib. 14. & adiuncti oppidi Cauni æſtate & autumno, vt ipſe ait, ad inhabitandum grauis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Cauni peſtilenti cælo eſſe dicuntur. Hos cùm intuitus eſſet Stratonicus citharœdus homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliad. verſiculum in eos protulit,

Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. id eſt,

Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum. Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſuggillans. Caunii verò cum hominem inceſſiſſent acrius, quòd vrbem vt morbidam carperet: Ego (inquit) morbidam dicere auſim, vbi mortui ambulant? vrbanius multò acriuſque quàm prius illudens. Hæc ex Strabone lib. 14. Ab hac ciuitate vehebantur fici Cauneæ dictæ. Cicero lib. 2. de Diuinatio. Cùm M. Craſſus exercitum Brunduſii imponeret, quidam in portu Caricas, Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat. Stepha. Caunum in Caria nominatam ſcribit a Cauno, quem Biblis ſoror refugientem amabat, vnde prouerbium, Caunius amor.

Caunus, Cretæ vrbs: Gentile, Caunius & Cauneus.

Caunus, filius Mileti & Cyanes, qui cùm à Byblide ſorore perditè amaretur, ſponte patriam reliquit, & in Cariæ littore e regione Rhodi vrbem condidit, quam de nomine ſuo Caunum appellauit. Ouidius libro nono Metamorphoſeon.

Caurium, Luſitaniæ oppidum Ptolemæo, alio nomine Caura. Vulgò *Cerra*.

Cauros, inſula cum oppido, quæ prius Andros, deinde etiam Antandros dicta eſt. Plinius

lib.

libro 4.cap.duodecimo.

Caurus, ventus ab occaſu ſolſtitiali flans, qui & Corus dicitur, & Euronothus. Virgil. 3. Georg.

Sẽper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Caus,untis,vrbs Telphuſiæ terræ in Arabia,vbi Cauſius(tribus ſyllabis) Aeſculapius colebatur.Steph.

Cauſia fuit regnum ab Alexandro inſigne.Plut. in Para.

Caycus Celæni filius.Pauſ.

Cayrethus Mynutis conditor.

Caycus, fluuius Phrygiæ,labens per Myſiam & Pergamum, per campum qui Caycus appellatur. Vide CAICVS: licet malim per υ in ſecunda.

Cayſter,fluuius Lydiæ,Sardibus proximus,qui multos amnes ſecum deferens, Aſiam paludem præterlabitur, Epheſumque abluit, cygnis præterea abundat. Dicitur ἀπὸ τοῦ καίεϑαι,hoc eſt,amburi: quoniam propinquus ſit Catecaumenæ:quæ pars eſt Epheſiæ prætorrida & deuſta, fertilis nulla præter vitem arbore,ſed vino præſtantiſſimo.Vitruuius & Plinius Catacecaumeniten ex hac origine denominant.Hinc Cayſtranus campus. Stephanus.Strabo.Virg.

-atque Aſia circum

Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Gentile,Cayſtrinus & Cayſtrius,Stephano:vt Ales Cayſtrius,id eſt,Cygnus. Ouid. de Triſtib.lib.5.Eleg.1.

Cayſtri campi,qui continui ſunt,& camporum omnium optimi,ſubiacent Sardi vrbi.Strab. lib.13.

Cayſtros,Ioniæ amnis celebratiſſimus iuxta vrbem Epheſum.Author Pomp.Mela.lib.1.

Cayſtrus, fœm.gen. vrbs Ciliciæ mediterranea. azymirus,Brademburgenſis Marchio, ductor exercitus Ferdinandi in expeditione contra Vngaros.Euſeb.

C E

Cea ſiue Ceos, (vtrunque enim ſcribitur Plin. lib.4.cap.12.)Inſula eſt iuxta Eubœam,à Cęo Titani filio ſic dicta.Ouid.

Tranſit & antiquæ Carcheia mœnia Cææ.

A qua Cææ veſtes quæ in hac inſula ex bombyce tenuiſſima texebantur in vſum fœminarum.Propertius,

Et tenues Cœa veſte mouere ſinus.

Quo in loco parum doctè Coa pro Cæa legi Hermolaus in Plin. tradit.Ab hac Cæus Heraſiſtratus, clarus medicus dictus:fuit eadem & Simonidis & Bachylidæ clariſſimorũ poëtarum alumna.Ciam Ptolemæus nominat, vt hodie quoque vulgus nautarum.Author Hermolaus.Vide infra COS & CHIOS. Scribitur frequẽtius per diphthõgũ æ:à nõnullis per œ.

Cæus,adiectiuum.Horat.2.Carm.1.ode,

Sed ne relictis Muſa procax iocis

Cææ retractes munera næniæ. Virg.1.Georg.

-cui pinguia Cææ

Tercentum niuei tondent iumenta iuuenci.

Céadus, vir Thrax,ex his qui Troianis auxilia miſerunt.Homer.lib.2.

Cebares equiſo fuit, cuius aſtu Darius regnum Perſarum adeptus eſt: nam qui magi inter ſe pacto conueniſſent, vt is cuius equus primus hinniret regno potiretur, Cebares, manum vuluæ equinæ prius admotam naribus equi olfaciendam præbuit. Quo odore irritatus equus primus dedit hinnitum.Herod.

Cebes, Thebanus philoſophus, ſcripſit dialogos tres, qui inſcribuntur, Pinax, Septima, Phrinicus,Diog.Laertius lib.2.

Cebrenia,regiuncula eſt Troadis,cum oppido eiuſdem nominis,non procul a Scepſi.Plinius lib.5.cap.30.Dicta Cebrenia vel ab amne Cebrene (vt ex ſententia Herodiani refert Stephanus) vel (vt alii malunt) à Cebrione Priami notho:quanquam Straboni magis placet, Cebrionem potius à Cebrenia regione, aut certe à Cebrene vrbe nomen accepiſſe. Hinc Cebrenis,huius Cebrenidis,fœm.patronymicum.Ouid.vndecimo Metamorpheos.

Aſpicit Heſperien patria Cebrenida ripa.

Statius in Syl.

-viduæ Cebrenidos arida luctu

Flumina.

Cebrẽnus & Cebrenius,Gentile.Auſonius,

Sic qui venalis tam longa ætate Cebrenus

Non habet emptorem,ſit tibi pro pretio.

Sunt & Cebrenii in Thracia.Strabo, Eſt fluuius quidam Ariſbris in Thracia, prope quẽ Cebrenii Thraces habitãt. Multa enim apud Troes & Thraces eiſdem nominibus appellantur,&c.

Cebrica,Cherroneſus nominatur apud Stephanum in mentione Saxonum. fortè Cimbrica legendum.

Cebriones, Priami nothus à Patroclo ſaxo ictus,interiit.Iliad.π.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν Α'γακλῆος Πριάμοιο. id eſt, Cebrionem propria haud Priamo de coniuge natum.

Cecarphus,Vide CERCAPHVS.

Cecina,fluuius ad Volaterras, authore Pomponio lib.2.& Pli.lib.3.cap.5.

A. Cecima, Volaterranus equeſtris ordinis, Quadrigariorum magiſter, Pompeianarum partium tẽpore belli ciuilis, hirundines paruas è nidis Romæ comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuntias belli mittebat amicis,vti Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens defenſus ab eo in quadam hæreditatis cauſa. Extãt & inter eos epiſtolę cõſcriptæ. Scripſit & librum de procurandis fulguribus,quẽ Seneca ſe fatetur imitari,dicitq; eum virũ facundum,niſi a Ciceronis rebus primò receſsiſſet.

Cecinna alius, Octauii Cæſaris ſcriba legitur in Epiſtolis ad Atticum.

Cecinna alius, vir conſularis, ob coniurationis ſuſpicionem a Tito imperatore ad cœnam vocatus, ac per proditionẽ interfectus. Tranquil. in Tito.

Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu è Gallia profectus, ad Bebriacum cum Othonianis congreſſus feliciter dimicauit. Tacit. lib. 8.

Cecrops, primus Athenienſium rex, qui annis quinquaginta regnauit. Hic Athenas inſtaurauit. Euſebius in Chronicis, Biformem prodidere, quia primus marem & fœminam matrimonio iunxit. Iuſtinus lib. 2. Euſeb. in præfatione Chronicorum, Iſte eſt Cecrops Diphyes indigena, ſub quo primùm in arce oliua orta eſt, & Athenienſium vrbs ex Mineruæ appellatione ſortita nomen. Hic primus omnium Iouem appellauit, ſimulachra reperit (ſcilicet in Græcia) aram ſtatuit, victimas immolauit, nequaquam iſtiuſmodi rebus vſquam antea viſis apud Græcos. Dicebatur autem Cecrops Diphyes, id eſt, duabus naturis ſiue ad longitudinem corporis, ſiue idcirco quòd cùm eſſet Aegyptius, vtráque linguam ſciebat, Græcam & Aegypticam.

Cecrops II. Athenienſium rex VII. regnauit annis XL.

Cecrópia, oppidum à Cecrope conditore: nunc arx Athenis. Plin. lib. 7. cap. 56.

Cecropius, a, um, poſſeſſiuum. Virgil. libro 4. Georg.

Cecropias innatus apes amor vrget habẽdi.

Apud Stephanum Cecropia regio, & Cecropis tribus a Cecrope denominantur: itẽ Cecropius, Cecropites.

Cécropis, regio Thraciæ, & vicus Theſſalonicæ. Steph.

Cécropis, idis, patronymicum fœmininum.

Cecrópidæ, Athenienſes dicti. Ouid. 7. Meta.

Phocus in interius ſpatium, pulchróſque receſſus
Cecropidas duxit.

Cecryphalea, promontorium, ſeu inſula Peloponneſi, vbi Athenienſes ab Aeginetis prælio ſuperati fuerunt. Steph.

Cedar, filius Iſmahelis. Gen. 25.

Cedar, Arabiæ regio, Hieronymo in Agarenorum, id eſt Saracenorũ ſolitudine, a Cedar filio Iſmahelis. 1. Par. 1, Gen. 25. ita cognominata.

Cedar, quibuſdam ciuitas, quæ Ioſepho Camala vocatur.

Cedes, vrbs in tribu Iudæ, Ioſue 15.

Cedes, vrbs Galilææ in montanis Nephthali, Ioſ. 10. deputata fugitiuis, qui neſcii, homicidium perpetrauerant, Ioſ. 20. Leuitis quoque attributa, Ioſ. 21, 1. Para. 6.

Cedimoth, oppidum in poſſeſſione tribus Ruben, Ioſ. 13. quod ſolitudo Cademoth in Deuter. 2. dicitur.

Cedinæ tabernæ, non à cędendo dictæ, ſed à domini nomine, qui Cedicius vocabatur.

Cedma, filius Iſmahelis. Gen. 25.

Cedmiel, nomen viri. 2. Eſd. 3.

Cedmonæ populi. Gen. 15.

Cedonius vnus ex diſcipulis Chriſti qui cæcus natus eſt.

Cedroſii populi ſunt feri, inhoſpitales qui vngues tota enutriunt vita, ferarum exuuiis amicti: Cete in cibos adhibent, quorũ ſpinis trabalibus tecta contignant, quamuis tegularum vice ſubeuntibus, Cæl. lib. 18. cap. 31.

Cedras, oppidum Cariæ, a quo Cedriatæ & Cedrei. Melius Cedreæ, vt ſequitur.

Cedreæ, vrbs Cariæ. Hinc Cedræus, Cedreates, Cedreaticus. Steph.

Cedron, vallis & fluuius inter Hieroſolymam & montem oliuarum. 4. Reg. 23, 2. Reg. 15. Iohan. 18.

Cedrópolis, oppidum in Caria.

Cedros, inſula eſt in Germanię littoribus, cedri genere ſyluoſa, inde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedroſſi, populi prope mare rubrum. Steph.

Ceelatha, locus ad quem venerunt filii Iſrael, profecti de Reſſa. Num. 33.

Ceila, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15, 1. Reg. 22., 1. Para. 4, 2. Eſd. 3.

Ceionius Baſſus, COS. collega Valerii Aureliani Auguſt. Suenos & Sarmatas vicit.

Ceionius, Iulianus Camœnius COS, collega Amicii Paulini.

Celadionius, Alexandrinus Epiſc. anno ſalutis 157.

Celadon, vnus ex iis, qui vnà cum Phineo in aula Cephei regis Aethiopum, Perſeo vim inferre conati, ab eo ſunt occiſi. Ouidius 5. Metamor.

Occidit & Celadõ Mẽdeſius, occidit Aſtreus.

Celadon, amnis in Alpheum influens: apud Strabonem lib. Geographiæ 8.

Celadone, vrbs Locridis: Gentile, Celadonæus. Steph.

Celadus fluuius. Pauſ.

Celaduſa, inſula parua maris Adriatici, proxima Ortygiæ, quam alii Artemicen vocant. Pomponius Mela lib. 1. & lib. 4. cap. 26.

Celæmona Hyanei filia. Pauſ.

Celæna, locus Campaniæ Iunoni ſacer. Virg. libro 7.

Quique rufas Batulique tenent, atque arua Celenæ.

Alias Celennæ legitur apud Virgilium per duplex nn. Hác Stephanus Apameam poſtea dictam ſcribit. Gentile, Celenæus, a, um.

Celænæ, inquit Liuius lib. 8. belli Macedonici, vrbs, caput quondam Phrygiæ in colle ſita. Lucanus,

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

Celænę, Straboni tumulus eſt Aſiæ proprie dictæ, Apamiæ imminens, oppidum habens

eiuſdem

eiuſdem nominis, ex quo Antiochus Soter incolas in Apamiam tranſtulit. Hoc in loco Marſyam eum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victumque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in fluuium ſui nominis fuiſſe commutatum. Cui fabulę occaſionem creditur præbuiſſe ſubiectus Celænis lacus, calamos ferens tibiarum linguis aptiſſimos. Meminit huius collis Ouidius 4. Faſtorum,

Inter, ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas
Amnis it inſana nomine Gallus aqua.

Celæno, vna ex Pleiadibus Atlantis & Pleiones Nymphæ filia, cum qua Iupiter concubuit. Ouidius,

Et te formoſa Celæno.

Maiam & Electram, Taygetámque Ioui ſcilicet concubuiſſe ferunt. Vide infra de Pleiadibus.

Celæno, vna Harpyiarum, Neptuni & Terræ filia, ſoror Ocypetes & Aellûs, quarum formam, & vbi habitent, deſcribit Virgilius lib. 3. Aeneidos,

-Strophades ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ, &c.

Ab obſcuritate nomen habent. Nam μελαινὸς Græcis niger eſt. Vide infra de Harpyis.

Celæthra, vrbs Bœotiæ prope Arnen, a Celęthro quodam. Steph.

Celai, nomen viri, Nehem. 12.

Celaia, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Celegeri, Mœſiæ, quæ Pannoniæ iungitur, populi. Pli. lib. 4. cap. 26. in deſcriptione Mœſiæ.

Celeia, Noricorum oppidum. Plin. lib. 4. cap. 24. in Noricorum deſcriptione. Vulgò Cilia.

Celendræ, ſiue Celendris, Samiorum colonia in Cilicia. Pompon. lib. 1. portum habens eiuſdem nominis, ad Selinuntis fluuii oſtium. Lucan. lib. 8.

-ſequitur pars magna Senatus
Ad profugum collecta ducem, paruiſque Celendris:
Quo portu mititque rates, recipitque Selinus.

Celer, conſul, collega Venantii iunioris, anno ab vrbe 1262.

Celerini, populi citerioris Hiſpaniæ ſupra Braecaras & Gronios. Plin. lib. 3. Quorum agrum Auo fluuius abluit vt indicat Ptolemæus.

Celeſtinus X L I Romanorum epiſcopus, regnauit annis I X. anno ſalutis 426.

Celeſtinus I I. 166. pontifex, regnauit menſibus V. diebus X I I I I. anno ſalutis 1143.

Celeſtinus I I I. Romanorum epiſcopus 176. regnauit annis V I. menſibus V I I I. anno ſalutis 1192.

Celeſtinus I I I I. pontifex 180. regnauit diebus 18. anno ſalutis 1241.

Celeſtinus V. pontifex 193. regnauit menſibus V I. magiſtratu hic ſe abdicauit, anno ſalutis 1294.

Celeſtinus hæreticus, quo adiutore Pelagius dogma ſuum contra C H R I S T I gratiam effudit, anno ſalutis 414.

Celethi, populi Theſprotiæ vicini Theſſaliæ. Stephanus.

Celeus rex erat Eleuſinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtrauit omnem agriculturæ rationem. Eius vilis & ruſticana ſupellex, abiit in prouerb. Celei ſupellex, de qua Virgilius primo Georgicorum,

Virgea præterea Celei viliſque ſupellex.

Et Ouidius 4. Faſtorum.

Celita, nomen viri, 2. Eſd. 8.

Celius, Tuſcorum imperator, anno ante vrbem conditam 1397.

Celius mons eſt à Celio nobiliſſimo Tuſcorum duce dictus. Bocat.

Cella, Rharſath. Vide I S T V S.

Celmis vnus fuit ex Idęis dactylis, qui cùm matrem deorum Rheam ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus reiectus eſt, ab hoc ferrum ſolidiſſimum eudi ſolebat. De quo extat prouerbium, Celmis in ferro. Author Zenodotus.

Celſenſes, populi citerioris Hiſpaniæ. Plin. lib 3. cap. 3.

Celſus, plagiarius, carmine Horatii notiſſimus:

Quid mihi Celſus agit monitus, multùmque monendus,
Priuatas vt quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo?

Celſus, vir doctiſſimus Alexandri Aug. à conſiliis, anno ſalutis 225.

Cornelius Celſus, cuius de medicina libros habemus. Huius meminit Quintilianus.

Celtæ, populi Galliæ comatæ, inter Garumnam & Sequanam fluuios: ita dicti a Celto Polyphemi filio. Appian. Horum regio Celtica dicitur. Plin. lib. 4. cap. 17, Gallia (inquit) Comata vno nomine appellata, in tria populorum genera diuiditur, amnibus maxime diſtincta. A Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica ante dicta.

Celtiaca, oppidum Hiſpaniæ conuentus Hiſpalenſis, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 1.

Celtibèri, Hiſpaniæ populi ad Ibèrum fluuium. Strabo lib. 3. Plin. lib. 3. cap. 3. & lib. 4. cap. 17.

Celtiberia, ea eſt Hiſpaniæ regio, quam incolunt Celtiberi. Plin. lib. 4. cap. 22.

Celtici, Hiſpaniæ populi, a Celtis oriundi. Sil.

Celticum, Hiſpaniæ promontorium, quod finem terræ hodie vulgus peregrinorum cognominat. Vadianus Pomponii interpres. Eſt etiam Celticus adiectiuum: vt viciæ Celticæ. Plinius.

Cema Narbonēſis prouincię fluuius ex Alpinum monte Cemeno profuſus. Plin. lib. 3. cap. 5.

Cemeneleum, ciuitas in Alpibus littoreis. Ptolemæo.

Cemenos, Græci eos montes vocant, quos noſtri Gebennas, longe ab Alpibus ſummotos, vbi a Cemeno Alpium monte Varus amnis in Narbonenſem verſus delabitur. Vide CEMELLEO.

Cemelleo, oppidum Liguriæ in Alpibus ſitum. Dicitur & Cemellio, quod Ptolemæus Cemelion vocat, quaſi a Cemeno monte videri poſſet appellatum.

Cemeneus, Vide CEMENOS.

Cenchreæ, Peloponneſi oppidum prope Corinthum in Iſthmo ipſo iuxta fanum, quem Strabo ob id Iſthmum appellat. Stepha. κέγχρειον Pompon. lib.1.& Plin.lib.4.cap.4.& 5. Idem locus alias Cenchris. Hieronymus. Corintho vicinus, imò portus ipſius Corinthi. Plinius libro 4. Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc, anguſtiarum termini.

Κεγχρέαι Stepha. vrbs Troadis, in qua commoratus eſt Homerus, vt de rebus Troianis certior fieret. Secunda, vrbs & nauale eſt Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates.

Cenchreis, portus Corinthiorum, ab vrbe ſtadia ad LXX. remotus. Stra.lib.8. Rom.16.

Cenchrius, Ioniæ amnis, ad Epheſum Cayſtro proximus, per lucum Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygia nutrice lotam ex partu: accolæ aditum olim quo peperiſſet, ipſamque oliuam, ſub qua partu liberata quieuiſſet, monſtrare ſoliti fuerunt. Tacitus libro tertio, vbi de horum legationibus ad Senatum miſſis: Primùm (inquit) omnium Epheſii adiêre memorantes, non vt vulgus crederet, Dianam atque Apollinem Delos genitos eſſe apud ſe Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, vbi Latonam partu grauidam, & oleæ, quæ tum etiam maneat, adniſam, edidiſſe numina, deorumque monitu ſacratum nemus.

Cenchreus Pirenæ filius. Pauſ.

Cencres, Aegypti rex, victus Hebræorum magia periit in mari rubro. Beroſ lib.5.

Cendebæus, nomen ducis, 1. Mach. 15.

Ceneia, dicta eſt Atalanta, Cenei filia. Vide Ceneus & Cenæus.

Cenereth, vrbs in tribu Nephthali, Ioſ.19. Eſt & ad orientem Iudææ mare, Nume.34, Deute.3, Ioſ.13. Alias mare Tyberiadis, & lacus Genezarethicus, ſeu Galilææ dicitur, XL. ſtadiis in latitudine diffunditur, centumque in longitudine extenditur, Ioſeph.lib.3. belli Iudaici, cap.18. per hunc medium Iordanis Iudææ amnis profluit. Porrò Ptolem. cur ex hoc duos faciat non video.

Ceneroth, vrbs iuxta lacum Genezareth, Ioſ.11. 12. quam Herodes magnificis ornauit ædificiis, atque in honorem Tyberii Cæſaris, Tyberiadem nominauit: à qua & lacus & regio circumiacens nomen inuenerunt. Ioſephus lib.18. cap.4. antiquitat. Ben-adad Syriæ rex hanc cœpit. 3. Reg.15.

Ceneſirius, lacus iuxta Tyberiadem. Steph.

Ceneum promontorium Eubœæ, à quo Iupiter Cenæus appellatus eſt, quòd ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oechaliæ expugnatione rediens, in eodem loco aram parenti conſtruxit. Ouid.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat,
Vota Ioui, &c.

Ceneus, Theſſaleus, Lapitha, cùm multis interfuiſſet præliis, nunquam tamen lædi potuit, Hinc natum prouerbium, Inuulnerabilis vt Ceneus. Neſtor apud Ouidium lib.12.

-veſtro fuit vnicus æuo
Contemptor ferri, nullóque forabilis ictu
Cycnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhębum qui factis inclytus Othryn
Incoluit.

Fuerat hic ex fœmina mutatus in virum, vt idem refert Ouidius eodem loco.

Cenez, filius Eliphas, filii Eſau ex Ada vxore, Geneſ. 36. Ciuitas principum Idumæorum, Geneſ.36.

Cenezei, populi, Geneſ.15.

Ceni, regio Philiſthinorum, 1. Reg.27.

Cenimagni, populi in Angl. a mari proximi, & Trinobantibus, Segontiatis, Ancalitibus, Bribrocis ac Caſiis.

Cenina, vrbs vicina Romæ, à Cenite conditore. Feſtus. Pompon. lib.3. Ceninenſes ſunt eiuſdem inhabitatores.

Cenites, viri proprium, qui Ceninam vrbem condidit. Feſtus.

Cenomani, Galliæ Celticæ ſiue Lugdunenſis populi, vulgò notiſſimi Plinius lib.4.cap.18. Fuerunt & Cenomanni, Italię populi, in quorum agro Cremona fuit & Brixia. Plinius libro 3.cap.19.

Cenſum, Eubœæ promontorium in Septentrionem directum.

Centauretus Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiſo equo eius potitus eum ouans conſcendit. Quod ille indignè ferens, pręceps in abrupta deſiliit, vnaque cum ſeſſore eſt exanimatus: vt ex Plutar. ſententia refert Plinius lib.8.cap.27.

Centauri, Theſſaliæ populi, ſecus Pelion montem habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt, vt à vicinis populis primùm conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. De horum origine ſic fabulantur poëtæ, Ixionem a Ioue deorum immortalium menſæ adhibitum, Iunonis amore captum fuiſſe, eamque de ſtupro interpellaſſe. Quod cùm illa viro ſuo indicaſſet, Iouem Ixioni nubem ſubieciſſe in vxoris imaginē transformatam

tam, eámque Ixionem pro Iunone cópreſſiſſe, & ex ea Centauros generaſſe: qui inde Nubigenæ dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur, caſtellum nomine νεφέλη, Centaurorum ſedes: νεφέλη enim Latinè nubem ſonat. Hi cùm in nuptiis Pyrithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur, à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt. Iidem & Hippocentauri dicti ſunt, quòd equis inſidentes, boues œſtris agitatas, ſtimulis ad tecta reuocarent, eſt enim κεντεῖν ſtimulare & pungere. Centaurorum, qui a poetis maxime celebrãtur, nomina ſunt hęc: Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Mermeros, Pholus, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucanus,

Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Virg. 2. Georg. -ille ſurentes

Centauros læto domuit. Eos ab Hercule victos interfectoſque oſtendit Diodorus.

Cẽtaurus, fluuius, qui prius Euenus dicebatur, poſt Neſſi Centauri mortem ab Hercule interfecti, à poetis Centaurus vocitatus eſt.

Centaûrus, nauis nomen apud Virgilium 5. Aeneid. inde impoſitum, quòd Cẽtauri habuerit inſigne: Cẽtauro (inquit) inuehitur magna.

Centêna, Vide MSAVLA.

Centinum, vrbs Vmbrorũ, in Italia, Ptolemæo, hodie Sentinum.

Centrónes, populi inter Alpes Græcas quæ hodie dicũtur, & mõtem Cinerum, & vrbẽ Genuam lacumque Lemanum & Rhodanum fluuium, vidẽtur nunc eſſe Tarenteſii extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia ciuitas eſt Metropolis. vulgò *Le pays de Tarentaiſe.*

Centrones Belgarũ populi, qui ſub imperio Neruiorum, nunc Tornacenſium, erant proximi Grudiis, Lenacis, Pleumaſiis & Gordonis: forte ſunt nunc Cortracenſes in Flandria Tornacenſis diœceſis, Centon, *Au pays de Liege.*

Centum perànea, inſula in agro Sentinatum, Nicolai Perotti patria.

Centúripe, ager Siciliæ, à quo Centuripinum crocum.

Centuripini, Siciliæ populi, Latinę conditionis. Plin. lib. 3. cap. 8. Et Centuripinum, eorum oppidum. Pompon. lib. 2.

Coemenes rex Lacedæmoniorum.

Cenus extremum Italiæ promontorium verſus Penorum Siciliæ.

Cephalas altum & ſyluoſum promontoriũ maioris Syrtis initium. Strabo lib. vltimo.

Cephaledion Straboni, Cephaledis Plinio oppidum Siciliæ, non procul ab Himera fluuio Plin. lib. 3. cap. 8. & Strabo lib. 6.

Cephalátomi, Colchidæ regionis populi. Plin. lib. 6. cap. 5.

Cephalane, Cephalenia, inſula Ionii maris, à Cephale Amphitryonis ſocio: vel à Cephalo

Deionei filio dicta. Pompon. li. 2. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe Molænam lib. 4. cap. 12. De hac Strabo lib. 10. Non dubitauere plerique Cephaleniam eandem & Dulychium appellare & Taphium. Alii Taſios & Cephalenios eoſdem dixere Teleboas, & aduerſus illos Amphitryonem exercitum ductaſſe aſſumpto ſocio Deionei filio, Cephalo ex Athenis profugo: Inſula deinde Amphitryonem potitum eam Cephalo tradidiſſe, ab eóque nomen habuiſſe inſulã. Hinc populi Cephalenes, qui Vlyſſem ad bellum Troianũ ſequuti ſunt, vt eſt videre apud Homerum in Catalogo nauium: Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 16.

Saxa Cephalenũ, & ſcopuloſis Neriton aruis Stephanus in Cranio, quatuor Cephaleiæ vrbes eſſe ſcribit, à Cephali filiis nominatas, quarum vna ſit Cranium.

Cephalenia inſula dicta à Cephalo Elonis filio quæ prius Telebeas appellabatur. Pauſ. lib. 1.

Cephalem Citharœdus nobilis apud Pauſan.

Cephalœdis, Siciliæ fluuius. Plin. libro 3. cap. 8. Hodie Cephalodum.

Céphalus, Eonis filius, qui Procrin Erechthei vel Hyphili, Athenienſiũ regis filiam vxorẽ duxit. Huius amore capta Aurora cùm iuuenem vxoris amantiſſimũ nulla ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verùm cùm ne ſic quidẽ conſtantiã eius poſſet labefactare, ad vxorem eum remiſit, in negotiatoris ſimilitudinem transformatũ: cuius erga ſe fidem çùm explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam eius ſolicitauit: cúmque illa pretii magitudine iam ſuccumberet, Cephalus recepta priſtina forma perfidiam ei exprobrauit. Quod Procris cùm inficias ire non poſſet, pudore impulſa, relicto viro, in ſyluas ſeſe, lucaque deſerta cõtulit. Tandem tamen viro reconciliata, iaculum ei ineuitabile & canem Lælapa nomine dedit, quem a Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus inſtructus Cephalus, ſyluis ſeſe aſſidue oblectabat, relictóque ante lucem vxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrem verita Procris (vt eſt res plena ſuſpicionis amor) ne Nymphę cuiuſpiam amore teneretur, clam eũ in ſyluas eſt ſubſecuta, & vt in furto virũ deprehẽderet, inter frutecta ſeſe occultauit. Cùm itaque Cephalus, æſtu laboréque fatigatus, ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quadã recumbens, auram, vt ſe reficeret, ex more inuocaret, Procris ſuſpicata iam pellicem affuturam, quò rem omnẽ melius cognoſceret, ſeſe erigẽs virgulta cõmouit. Qua re animaduerſa Cephalus feram ratus, iaculũ ſuũ emiſit, vxoremque chariſſimam ineuitabili ictu interfecit. Ouidius libro ſeptimo Metamor. ſed paulò aliter Hyginus Fabius poeta. capite 189.

Neque tamen deſunt, qui à Ioue in lapidem conuerſum tradant.

Cephalus, Athenienſis orator, qui primus proœmia & epilogos induxit. Suidas. Huius Cephali Aeſchines & Demoſthenes in orationibus aduerſariis meminerũt. hic gloriabatur quòd quũ plura decreta quã quis ſui temporis orator ſcripſiſſet, nunqua fuiſſet accuſatus quod contra leges decreuiſſet. Cæl. lib. 9. capite 14.

Cephalus quidam Amphitryonis ſocius. Vide CEPHALENE.

Cephas, ſic dictus fuit Simon Petrus, frater Andreæ. Ioan. 1. 1. Corint. 15.

Cephenes, Aſiæ maioris populi, qui poſtea à Perſeo Iouis & Danaes filio Perſæ ſunt appellati. Herod. lib. 7, Ouid. 5. Metamor.

Dũmq; ea Cephenũ medio Danaeius heros
Agmine commemorat.

Cepheſis, vide TALPHVSSA.

Cepheus, Aethiopum rex, Andromedæ pater, quam Perſeus periculo liberatam, vxorem duxit. Ouid. 5. Metamor.

Auxiliũmque domus, ſeruatorémq; fatentur
Caſſiope, Cepheuſque pater.

Hic poſtea generi meritis cum vxore & filia in cælum tranſlatus eſt, & à tergo minoris Vrſæ cõſtitutus, circuloque Arctico ita incluſus, vt præter caput & humeros eius nihil occidere videatur. Hinc Cepheus, a, um, Ouid. 4. Metamor.

Aethiopũ populos, Cepheaq; conſpicit arua

Cephira, nomen viri, 1. Eſd. 7. Eſt & nomen vrbis, 2. Eſd. 8. Eadem & Caphara & Caphira dicitur.

Cephis, ſtatuarius nobilis. Plin. lib. 34. cap. 8.

Cephiſia, Attica regio. nam Cecrops, Athenarum conditor, omnem eius regionis multitudinem in XII vrbeis digeſſit. Sed Theſeus poſtea has omnes in vnam Athenienſium ciuitatem congregauit. Dicta Cephiſia à Cephiſo amne.

Cephiſia, Atticæ regionis fons. Plin. lib. 6. ca. 7.

Cephiſiodorus, ſtatuarius, Praxitelis filius.

Cephiſiodorus, inſignis pictor. Plin. li. 35. cap. 9.

Cephiſis, lacus iuxta Atlanticum mare, quem Mauri electrũ vocãt, quòd ſole calefactum, electrum è limo dare videatur. Plin. lib. 37. cap. 2.

Cephiſodorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ tragœdiæ ſcriptor. Suidas.

Cephiſodorus, ſtatuarius. Plin. lib. 34.

Cephiſodorus, Athenienſium dux, qui rei malè geſtæ damnatus, in obſidione Alopeconneſi, quinque talentis mulctatus eſt. Suidas.

Cephiſſus, fluuius Bœotiæ, qui in Trinemiis naſcens, & præter Larymnam in Atticum agrũ influens, tandem per crura murorum in Piræum perductus, in Phalericum ſinum ſe exonerat. Strabo lib. 9. Luc. lib. 3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit
Fatidica Cephiſſus aqua, &c.

Vbi Cephiſſi aquas fatidicas dicit, propter Themidis oraculum, fluuio huic vicinum, à quo Deucalioni & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, qua genus humanum poſſet reparari. Plin. libro quarto capite tertio. Cephiſidæ vndæ, & Cephiſia ora. Ouid.

Cepio, Romanus ciuis, qui cum Druſo inimicitias exercuit, vnde origo ſocialis belli & exitia rerum. Valerius Max.

Cepio Seruilius, conſul Romanus, Hiſpaniam, duce Viriato, rebellantem pacauit. Procõſul, capta Tholoſa in terra Gallia, e templo aurum ſuſtulit. Vnde & ipſe, & quicunque ex ea direptione aurum attigiſſet, miſero cruciabilique exitu perierunt. Nam poſtea cõſul cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiã ruentes miſſus, apud Rhodanum victus, profligatuſque eſt. Iuſſu populi Romani eius bona publicata, eique imperium primò poſt Tarquinium abrogatum, ipſe in publicis vinculis extinctus, inde tractus diſcerptuſque ad ſcalas Gemonias, Liuius libro 67. Alii hunc in exilio periiſſe dicunt: is antea de Cilicibus triumpharat. Valer. Max.

Cepæ, oppidum Boſphori Cimmerici. Plin. lib. 6. cap. 6.

Ceracates Germaniæ Trãſrhenanæ populi Vãgionibus ac Triboeis proximi. Tacitus.

Cerambycas, fluuius: & inſulani, Cerambycæ, Vide HELIXOEA.

Ceramicus, Cariæ ſinus non longè ab Halicarnaſſu nobiliſſima vrbe. Pomponius lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 29.

Ceramici, inquit Suidas, Athenis loci duo erãt, vnus in ciuitate, alter extra ciuitatem: in quo qui in bello cecidiſſent, publico ſumptu ſepeliebantur, funebrique oratione ornabatur. Superior fuit locus & certa cõſtitutaque ſedes meretricibus. Fuit præterea Ceramicus, Atticæ regionis locus præaltus (Suidas. Eraſ. in Prouerb. Lampadem tibi curſu trado) Latine tegularius aut figularius dicitur.

Ceraſon Chryſeon promontorium Propontidis, in quo Byzantium oppidum, cui poſtea Conſtantinopolis nomen fuit impoſitum.

Ceraſtæ, inſulæ in latere Arabiæ prope Syenem quæ in fine eſt Aethiopiæ. Plinius libro 5. ca. nono.

Ceraſtis, dicta eſt Cyprus, quoniam homines Ceraſtas, cornibus inſignes, olim eã tenuiſſe quidam ſcribunt. Alii, quòd procurrentibus promontoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat. Plinius libro quinto, capite 31. & Cæl. lib. 30. cap. 1.

Ceraſus, ſuntis, & Ceraſunta, ſeu Ceraſuntia, vrbs in Põto. Hieronymus ad Marcellum, Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus & tam virginali verecundia rubentibus, vt ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem: ſiquidem hoc genus pomi, Põto & Armenia ſubiugatis, de Cera-

de Cerafunte primus Romam pertulit. vnde e patria arbor nomen accepit. Pōponius Raræ vrbes, Cerafunta & Tapezus maxime illuſtres. Alii dicunt Themiſcyræ regioni, in Cappadocia, vrbem eſſe. Meminit Plinius libro 16. & Ammianus.

Cerata locus in Megaridis cōfinio. Plut. in Paral. Item fluuii nomen ex Oceano.

Ceratus, fluuius Cretæ, Gnoſſum vrbem præter labens: quæ ab illo aliquando Ceratus vocata fuit. Strabo libro 10. Hinc Ceratæus, a, um. Virg. in Ciri,

Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

Ceraunia, ſiue Ceraunii montes in finibus Epiri, in mare vſque extenſi, vbi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: ita dicti a fluminibus, quibus ſæpe impetuntur. Ouid. 2. de Ponto, Eleg. 6.

Cùm poteram recto tranſire Ceraunia velo,
Vt fera vitarem ſaxa, monendus eram.

Lucanus libro 5.

-oræque malignos
Ambraciæ portus, ſcopuloſa Ceraunia nautę
Summa timent.

Pro iiſdem etiam Acroceraunia, vel Acroceraunios montes dicimus. Horat. libro primo Carm. Ode 3,

Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos Acroceraunia.

Plini' in Proœmio li. 4. Tertius Europę ſinus Acrocerauniis incipit montibus.

Ceraûnii montes in Aſia, in Caſpium pelagus obuerſi, Pompon. lib. 1. Quin & Taurus mōs in vniuerſum Ceraunius appellatus fuit. Pli. lib. 5. cap 27.

Ceraûnus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. libro ſexto.

Ceraunus, cognomen cuiuſdam Ptolęmæi, quo nomine etiam ſignificatur fulmen. Cæl. lib. 24. cap. 6.

Ceraunius, Iupiter dictus, quòd fulgur emittat.

Cerbalus, Apuliæ amnis. Plinius libro tertio capite 11.

Cerberus, à poëtis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos: quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virg. 6. Aeneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat, aduerſo recubās immanis in antro.

Mythologici terram interpretantur: dictúmque volunt Cerberū, quaſi κρεοβόρον, hoc eſt, carniuorum. Terræ enim proprium eſt, cadauera conſumere, & ad primam ſuam originē reuocare, hoc eſt, in humum conuertere. Cerberus etiam dictus eſt canis Alexandri Epirotæ, leonibus congrediens.

Céreaphus, filius Poleacæ. Steph. in Camiro. à quo Rhodiæ mulieres Cercaphides. Meminit eius etiam in Lindo.

Cercaſorum, oppidum in Aegypto, iuxta quod ſcinditur Nilus in Peluſium fluens & Canobum. Herodotus lib. 2.

Cercēis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia: ita dicta a texendo. Cercis enim radium textorium ſignificat.

Cercetæ, populi minoris Armeniæ. Plin. Pomp. vocantur Cerceti, lib. 1. Cercetæ, apud Nicolaum de moribus gentium.

Cerceti, montes Theſſaliæ. Plinius libro quarto, cap. 8.

Cercidas, optimus legiſlator Megalopolites fuit.

Hic cum morti eſſet proximus, ad ſuos conuerſus iucunde ſe a vita migrare pronunciauit, quod animo concepiſſet, mox paulò ex ſapientibus quidem cum Pythagora ſe congreſſurum, ex hiſtoricis cum Hecatæo, ex muſicis cum Olympo, ex poëtis cum Homero. Steph. & Cæl. lib. 21. capite 44.

Cercidas poëta iambicus. Cæl. lib. 4.

Cercina, inſula maris mediterranei, cum vrbe eiuſdem nominis, ex aduerſo Africæ ad promontorium minoris Syrtis ſita. Pompon. & Plin. lib. 5. cap. 7.

Cercinitis, perparua inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte iungitur. Plinius lib. 5. in deſcriptione inſularum, quæ ſunt ex aduerſo Africæ.

Cercion, rex Theſſaliæ, qui filiam habuit Alopen, à qua ciuitatem cognominauit.

Cercitam, Pauſ. grammaticus ait vocari temonis genus, a populis inuentoribus, qui Cercitæ appellabantur in terra India.

Cercius, ventus, vt vult Cato.

Cercopes, populi Pithecuſę inſulę, qui cùm nullo flagitii genere abſtinerent, a Ioue in ſimias mutati ſunt. Ouid. 14. Metamorph.

Quippe deûm genitor fraudem, & periuria quondam
Cercopum exoſus, gentíſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutauit, vt iidem
Diſſimiles homini poſſent, ſimileſque videri.

Cercuſium, oppidum a Diocletiano ampliatum, mœnibus & turribus inexpugnabilibus munitum. Pomp. Lætus.

Cercyon, latro inſignis apud Eleuſinen Atticæ ciuitatem, tanto corporis robore, vt validiſſimas arbores incuruare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ a Neptuno vitiata Hippoochum peperit. Quod cùm nutricis indicio reſciuiſſet Cercyon, tam ægre id tulit, vt puerum quidem in ſyluis feris deuorandum obiecerit, filiam verò carceri incluſam fame enecarit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicii genere, quo ipſe in viatores conſueuerat ſæuire. Ouid. 7. Metamorph.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleuſis.

Cercyrei populi qui quoniam crebris ſeditionibus agitabantur, conſueuerant geſtare flagra

ingentia anſis eburneis exornata.

Cerdanítæ,populi felicis Arabiæ.Steph.

Cerdous dictus eſt Apollo & Mercurius à κέρδος id eſt lucrum:hic quidē quia negotiis præſit ac lucro,qua ratione illi marſupium aſsignatur:ille verò quia oraculis æditis ad lucrum conferre inſigniter crederetur.Cæl.lib. 16.cap.19.

Cerdon,111. Alexandrinæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 99.

Cerdo ſiue Cerdon, hæreticus, qui duos deos poſuit,alterum bonum,alterum ſæuū,CHRISTVM verum hominem,& vere paſſum negauit.Euſeb.lib. 4.cap.11.Tertul. & Auguſt. de hæret.

Cerdóuia,Italiæ vrbs ſita in via, quæ Roma in Græciam ducit.Strabo lib.6.

Cérdrias,ciuitas à Lyſandro vi capta ac diruta. Xenoph.lib.2.anno ab vrbe 345.

Cere,oppidum Tuſciæ non longe à Tarquiniis. Vide CAERETE.

Cerealia,orum,ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta,quæ Pli.lib.24. Theſmophoria vocat, à Cerere Teſmophora, hoc eſt,legū latrice. Plutarch.quoque Adonia vocat. Hæc autem feſta tanta religione celebrabantur, vt feriæ pollutæ crederentur,ſi quis eo tempore cum vxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum nō adhibebatur.Plaut.in Aulul.Megadorum Cereri nuptias eſſe facturū ait,quòd nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Cereâlis,quæ alio nomine Ebura dicitur,Hiſpaniæ vrbs.Plin.lib.3. cap.1.

Cereâlis, conſul, collega Commodi,anno ab vrbe 8,8.

Cerealis,cōſul,collega Læti,anno ab vrbe 967. Thermas Romæ miri ædificii ædificauit.Nouercam Iuliam vxorem duxit. Caſsi. Spart. Oro.Eutrop.

Ceres,Saturni & Opis filia, frugum inuentrix, ex qua Iupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cùm poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres accenſis in Aetna monte tedis,filiam toto orbe,maximo labore perquiſiuit Qua in peregrinatione cùm ad Eleuſium regem perueniſſet,filium eius Triptolemum alendum ſuſcepit:eumque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu diuino cum lacte alebat, noctu verò igne obruebat.Verùm cùm Eleuſius inſolitum filii incrementum admiraretur,nutricem ſibi obſeruandam putauit,clàm ſe abſcondens ea in parte domus,vbi illa puerum ad ignem fouere ſolebat. Cùm itaque illam intueretur puerum in ignem mittētem,ſubitò expaueſcens, clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres,nimiā hominis curioſitatem morte puniit.Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit: eundémque in alatorum draconum vehiculum impoſuit, vt orbem peragrās, frugum vſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ Nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud Inferos eſſe, Iouem adit, fratriſque iniurias cum eo expoſtulat:tandemque filiæ reditum ea conditione impetrat, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet. Verùm cùm Aſcalaphi indicio palàm factum eſſet, eam in Plutonis pomario fortè obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe,aliquótque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægerrime ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutauit.Tandem tamen Iupiter vt ſororis dolorem mitigaret,Proſerpinę permiſit,vt dimidia anni parte apud inferos cum viro, reliqua apud ſuperos eſſe poſſet. Poëtæ aliquando Cererem accipiunt pro Luna, ſicut Liberum pro Sole.Virg.1.Georgic.

-vos ô clariſſima mundi
Lumina,labentem cælo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres.

Alii Cereris appellatione terrā intelligi volunt:vnde & a Græcis Δημήτηρ dicitur, quaſi γημήτηρ.Eſt enim terra,frugum omnium genitrix & altrix.Eadem & Theſmophoros dicta eſt, hoc eſt,legum latrix, quia antequam illa agriculturæ vſum docuiſſet,homines nulla lege viuebant:poſtea verò Cereris beneficio,monſtrato vſu frugum,cœptum eſt de agrorum finibus(qui antea nulli erant) diſceptari:quam primam volunt fuiſſe iuris & legum originem.Dicitur autem Ceres à creando:& Alma ab alendo,quia nos alit. Vel (vt Cicero de Natura deorum ſcribit) tanquam Geres à gerendis frugibus, caſuis prima litera immutata. Ponitur interdum Ceres pro ipſo pane,ſicut Liber pro vino.

Terentius.

Sine Cerere & Libero friget Venus.

Ceretani,populi Hiſpaniæ Plinius & Strabo,apud quos generoſa vina naſcebantur, quæ Ceretana dicebantur.

Martialis,

Ceretana nepos ponat,Setina putabis.

Ceretàni, populi ex Cereto Vmbriæ inter Spoletum & Nurſiám oppido,qui totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificant.Vnde quidam de illis inquit,Nam illa videntur prodigaliter noſtris in Ceretanis accidiſſe, vt aliqua vitis apud te excederet vuarum numerum duorum millium, Vide CAERETVM.

Cerethi, populi qui & Philiſthiim, vt Lyra ait in libro differentiarum, ſiue nomen legionū aut bellatorum Dauid.1.Reg.30,2. Reg. 8.15. 20,1.Paral 18.

Cerêtum,Vide CAERETVM.

Ceriáda,vicus Atticæ regionis in Hippochoontide tribu. Steph.

Cerinthus,oppidum in Eubœa inſula.Plin.lib. 4.cap.12.

Cerin-

Cerinthus, hæreticus, cuius meminit Dionyſius, cùm de Ioannis reuelatione diſſereret, Cerinthus (inquit) affirmabat futurum regnum CHRISTI voluptarium, mores ſuos ſaſſus, quòd gulæ luxuriæque deditus eſſet. Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb. lib.3.

Ceriſſus caſtellum in agro Theſpienſium. Pauſan. lib.9.

Cérites, populi, quos quum viciſſent Romani, ſtatuerunt vt nunquam leges conderent vel haberent. Acron in illud Horatii 1. Epiſt.6.

Cerite cera digni prouerbialis ſententia, id eſt, ſine lege & ſuffragio nullo, inquit Bud.

Cérmalus, locus in vrbe Roma ſic nominatus. Feſtus.

Cermorum, oppidum Macedoniæ. Plinius libro 4.cap.10.

Cerna vel Cerne, inſula Aethiopici maris. Plin. lib.6.cap.31.

Cernetani, qui Mariani cognominantur, Italiæ populi prope Caſinum & Bouillas. Plin. libr. 3.cap.5.

Cernétum, oppidum Italiæ. Plin.

Cerone eſt fons cuius aqua bibentes oues facit nigras.

Ceros nomen viri. 1. Eſd.2.

Cerreſtis, Vide CYRAVS.

Cerretani, Hiſpaniæ populi, Plin. lib.3.

Cerſoplepres, Thracum rex, anno ab vrbe 410.

Ceruária, locus ad templum Veneris, Galliæ Aquitanicæ finis. Pompon. lib.2.

Ceryx Mercurii filius & Pandroſi Cecropis filię.

Ceryces apud Græcos dicebantur caduceatores à Ceryce Mercurii filio, quos nephas fuerat violare, quod eorum genus diuinum putaretur: proinde in Odyſſæa Vlyſſes exploratoribus comité adiecit Ceryca. Achilles verò Cerycas Iouis nuncupat nuncios & hominũ quoniam ſacrificiorum quoque miniſterio adeſſent, Cæl lib.21.cap.16.

Ceſéna, oppidum in octaua regione Italiæ. Pli. lib.3.cap.15. Vide CAESENNA.

Ceſenius Pætus, à Parthis in Armenia obſeſſus, legionibus ſub iugum miſsis, Armeniam turpiter reliquit. Oroſ. lib.7.cap.7.

Ceſennius Priſcus, *Syriæ* prætor, anno ſalutis 47.

Ceſil, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15.

Ceſion, ciuitas Leuitarum in tribu Iſſachar. Ioſ.19.

Ceſonius Pætus, cõſul, collega Petronii, anno. ab vrbe 813.

Ceſpéria ſiue Caſperia, vrbs Sabinorum, ex qua Turnum auxilia habuiſſe contra AEneam, Maro author eſt libro ſeptimo,

Ceſperiamque colunt.

Ceſpius mons eſt in regione Exquilia.

Ceſſéro, Narbonenſis Galliæ oppidum ad Carpentoracte. Plin. lib.3.cap.4.

Ceſtius Florus, Iudææ procurator, anno ſal.64.

Ceſtria, Epiri oppidum. Plin. lib 4.cap.1. & Ceſtrini, Ceſtriæ incolæ.

Ceſtrina terra & Ceſtrinus Heleni filius. Pauſan. lib.1.

Ceſtrus, fluuius Pamphiliæ regionis. Strabo.

Cetes, AEgyptiorum rex, a Græcis Protheus nominatus.

Cethegus, conſul, Cicerone teſte, cum P. Tuditano, bello Punico ſecũdo, de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto, M. Cornelius Cethegus, cuius eloquẽtię eſt author, & idoneus quidem, mea ſententia, Q. Ennius, præſertim cùm & ipſe eum audierit, & ſcribat de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ cauſa eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illũ in nono (vt opinor) annali,

Additur orator Cornelius ſuauiloquente
Ore Cethegus.

Cethêgus, qui in Catilinæ coniuratione primas tulit. Cuius etiam ſæpe Cicero meminit Oratione in Catilinam tertia: Atque interea (inquit) ſtatim admonitu Allobrogum, C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerũ, & gladiorum extulit. Iuuen.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegũ.

Cethim, Filius Iauan. Gen.10. Ab hoc, Beroſus dicit Italos eſſe appellatos. Interpres noſter, Dani.11. tranſtulit Romanos. Vide Italia & Romani. Sunt & Græcorum inſulani, Macedones. Iſa.23. Cyprus quæ & Citium dicitur.

Cethlis, Nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ.15.

Ceticus magus fuit cuius augurio Bocrehiſta rex Getarum Romanos vicit.

Cetii, populi inter Cilices & Pelaſgos. Strab. lib.13. Homerus in Odyſſæ ac ſi dictos putat. Strabo a Cetio fluuiolo quodam in eorum agro, cuius etiã meminit Plinius libro 5.capite 20.

Cetius, mons inter Noricum & Pannoniam, hodie *Kalemberg* vulgò dicitur.

Cetùra, Altera vxor Abrahæ. Gene.25.

Ceus inſula eſt in qua lex olim lata, vt (quæ etiam Menandri ſuffragio comprobatur) qui recte viuere nequeát, turpiter ne viuunto. Significabatur autem ſexagenario maiores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerentur. Cæl. libro .28. capite 26.

Ceus ſiue Cæus, vt quibuſdam placet, Titani & Terræ filius, qui ob Latonam filiam a Ioue ſtupratam, aduerſus eum arma mouit, ſed iure ab iniuria victo periit. Virgil 4. AEneid.

Extremam (vt perhibent) Cæo, Enceladoque ſororem Progenuit.

Ceus, vrbs. Vide BAVLLIVM.

Ceyx, Vide CARYX.

Chaa,inquit Strabo lib.8.Peloponenſi vrbs Lepræo vicina,vbi Ephaſius campus iacet. Hius Chaæ,cauſa bellum inter Arcades & Pylios conflatum pleriqne aiunt.

Chaala,vicus Ægypti.Strabo lib.16.

Chabareni,populi circa Chalyben habitantes, qui peregrinarum, quibus potiti fuerint,mãmillas crudas edunt,& pueros deuorant.Stephan.ex Eudoxo.

Chabri,Nomen ciuitatis.Iudith 8.

Chabria,vicus Ægypti prope Arabiam. Stra. libr.17.

Chabrias,Athenienſis philoſophus & imperator inclytus.Hic dicere ſolebat terribiliorem eſſe exercitum ceruorum duce leone, quam leonum duce ceruo. Eius Demoſthenes cùm ſæpè in orationibus meminit, tum in oratione ad Leptinem pluribus res geſtas perſequitur, & in eius laudes digreditur, Cæl. lib.9.cap.11.

Chabul,Nomen ciuitatum earum qnas Salomõ dedit Hiram regi Tyri in terra Galilææ, 3. Reg.9.

Chadiſia,vrbs Leucoſyrorum. Themiſcyræ(inquit Hecatæus)cãpus eſt aChadiſia ad Thermodoontem vſque. Menippus in Periplo duorum Põtorum,Chadiſium vicum & fluuium nominat,ſtadiis centum quinquaginta à Lycaſto diſtantes:item ab Iri fluuio cẽtum quinquaginta a Lycaſto diſtantes:item ab Iri fluuio centum. Ciues, Chadiſii.Steph.

Chadramotitæ,populi iuxta Indicum,Perionis fluuii accolæ.Stepha.

Chæreæ,(in gignendi caſu ſubaudiẽdum vrbs) in Ægypto eſt.Gentile Chæreotes.

Chæreas,Nomen viri.2.Mach.10.

Chæremon,poëta comicus,& alter qui Hieroglyphica ſcripſit.Suidas.

Chærephon,Athenienſis philoſophus, Socratis auditor:huius nihil traditur ſcriptum. Ab hoc natum prouerbium,Nihil a Chærephõte differes, in macilentos & pallentes,apud Ariſtophanem in Nubibus. Erat enim Chærephon pallidus,vt qui magno ſtudio philoſophiæ operam daret,& in literas incumberet.Suidas.

Chæris, Citharœdus ineptus. Ariſtophanes in comœdia quæ inſcribitur Acharnes. Suidas.

Chæromon poëta comicus.

Chærónea,Bœotiæ vicus,Plutarchi patria,clade Athenienſium memorabilis. Plin.libr.4. cap.7.Stephano vrbs eſt in cõfinio Phocidis, à Chærone conditore dicta Apollinis & Theruſ filio.Hellanicus ſcribit, Athenienſes poſt Orchomenios,Chæroneam quoque Orchomeniorum vrbem cepiſſe. Olim etiam Arne vocabatur, quo nomine Homerus vtitur. Hinc Chæronæus, & fœmininum Chæronis, poſſeſſiuum Chæronicus.Steph.

Chairus Arabum Babylonem ſignificat. Cœl. libro octauo.

Chalalz, mons ſine arboribus.Iehoſue 11.17, & 12.7.

Chalæon.Bœotiæ portus,à quo VII.M.paſſuum introrſus liberum oppidum Delphi,ſub mõte Parnaſſo, clariſſimi in terris oraculi Apollinis. Plin.lib.4 cap.3.

Chálæon, vrbs Locrorum : Gentile, Chalæus. Thucydides lib.3.Steph.

Chalal,Nomen viri.1.Eſdr.10.

Chalámbrii, qui à loco Libyæ ſic appellantur. Heſichius.

Chálame,Ciuitas Perſidis,quæ nunc appellatur Æthiſiphon.

Chalanne, Ciuitas in qua regnauit Nemrod, Geneſ.10.quæ nunc Seleucia a Seleuco rege, ſiue Cteſiphon dicitur, Amos 6.

Chalaſtra,vrbs Macedoniæ ad Thermeum ſinum. Strabo libro 7. à Chalaſtra proximo portu dicta.hinc Chalaſtricus, ca, cum adiectiuum : vt Chalaſtricum nitrum. Plin. libro 31.cap.10.Hecatæo vrbs eſt Thraciæ. Ciuis,Chalaſtræus.Lycophron,

Θεσσαλοῖς ἄμφω καὶ Χαλαστραῖς λεών.

Chalce,vrbs Libyæ,alias Phœnicum,aliàs Lariſſæ. Thucydides lib.6, Soluit in Chalcen, inde in Ammon. Theophraſtus eam Chalcion nominat,Theopompus Chalcas pluraliter:Gentile,Chalcæus vel Chalcites.Steph.

Chalce, inſula cum oppido, circa Rhodium. Plin.lib.5.cap.31.

Chalcea feſta,alio nomine Athenæa dicta,Vulcano dicata, quę a cerdonibus tantum aut operariis & fabris pręſertim celebrabantur. Cęl.lib.29.cap.9.

Chalcea, Libyę vrbs Polyhiſtori, quem valde repræhendit Polybius,nõ ciuitatem eſſe ſcribens, ſed ęrarias officinas. Chalcęa verò in Caria eſt:Gentile,Chalcęates.Steph.

Chalcedónia ſiue Chalcédon,vrbs in Aſia iuxta Boſphorum Thracium,e regione Byzantii.Hanc Megarenſes condidere, Cęci appellati,qui non potius oppoſitum littus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna ſynodus celebrata eſt, quę inter octo numeratur, quibus Romana eccleſia pręcipuum impertitur honorem. nominata a Chalcido vicino fluuio.

Chalcenteros cognomen Didymi grammatici ob indefatigabile ſtudium.Cęl.libro decimonono cap.9.

Chalcedon vrbs Thracię non procul à Byzantio.Palęp.lib.2.Europam,inquit,ab Aſia ſtadiis quinque diſterminat Thracius Boſphorus.ipſis in faucibus oppidum,in ore templũ eſt,oppidi nomen Chalcedon:author Argias Megarenſium princeps,templi numẽ Iuppiter,conditore Iaſone.de hac Strabo lib.12.

Chalcénor,Vide IDALEVM.

Chalcetitis,inſula in Ponto,alio nomine Aria appel

appellata, Marti ſacra. Plin. libro ſexto capite 12.

Chalcêtis, idis, inſula quædam, cuius meminit Menippus. Steph.

Chalcetorion, vrbs Cretæ: Ciuis, Chalcetoreus, vel Chalcetor. Steph.

Chalcia, inſula quam inter Cycladas Plinius enumerat lib. 4. cap. 12.

Chalcidene, fertiliſſima regio. Plin. lib. 5.

Chalcidia vrbs, autor Feſtus.

Chalcidica Minerua dicta eſt ab vrbe Chalcidia.

Chalcidicus, Siciliæ mons.

Chalcidius, a, um, nomen gentile. etiam nomen philoſophi.

Chalcio inſula maris AEgæi, quam inter Sporadas Plin. enumerat lib. 4. cap. 13.

Chalciœcus Minerua dicta eſt, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœa Chalcidenſes fanum conſtruxerunt. Cæl. libro 19. capite 8.

Chalciope, AEetæ regis Colchorum filia, ſoror Medææ, & vxor Phryxi. Flaccus libro 5. Argonaut. Ouid. in Epiſt. Helenæ ad Paridem,
Non erat AEetes, ad quem deſpecta rediret,
Non Ipſæa parens, Chalciopeque ſoror.

Chalcis, idis, EubϾ vrbs præcipua, ab Aulide, Bœotię portu, exiguo Euripo diuiſa, vetus Athenienſium colonia: ita dicta (ſi Stephano credimus) a Chalcide filia Aſopi: aut certè, quòd ærariæ fabricæ ibi primùm fuerint repertæ. Lucanus libro quinto,
Chalcidos Euboicæ vana ſpe capte parabas.
Olim etiam Stymphelus vocabatur, & Hypochalcis, quòd ſub Chalcide monte ſita ſit, nunc Halicarna. Inde Chalcideus, & mulier Chalcis, vt ipſa vrbs. Poſſeſſiuum Chalcidicus. Vocantur etiam Chalcides in vico quodam Sicilię, qui ex Eubœa migrauerunt.

Chalcis cognomen Heroinæ cuiuſdam nomine Combe, quæ nupta viro centum pueros enixa eſt. vnde natum prouerb. Tãquam Chalcidica nobis peperit vxor.

Chalcis, vrbs Corinthi.

Chalcis, vrbs AEtoliæ à qua fluit Achelaus.

Chalcis, vrbs Syriæ, a Monico Arabe condita, vnde Chalcidenus.

Chalcis, vrbs Scythiæ, vnde Chalcita, & regio Chalcitis.

Chalcis in Meſapia, Italiæ vrbs.

Chalcis, inſula cum vrbe eiuſdem nominis iuxta Leſbum, vnde Chalcideis.

Chalcis, locus profundus & cauus ad montem Atho. Steph. Vide HYPOCALCIS.

Chalcis, inſula iuxta Eurypum, quæ alio nomine Cariſtos (alias Cariſtos) appellatur. vnde Chalcidicus, a, um. Virgil. lib. 6. AEneid.
Inſuetum per iter gelidas enauit ad Arctos,
Chalcidicaque leuis tandẽ ſuperaſtitit arce.

Chalcitæ, ciues Chalcidis vrbis Scythiæ quorũ regio quoque Chalcitis nominatur. Stephanus etiam in Chalcedone Menippum ſcribit Chalcitidis inſulæ meminiſſe. Legendum videtur, Chalcitidis: aut licet aliter legatur, eandem tamen eſſe apparet.

Chalcitis, inſula è regione Chalcedonis, ærifodinam habens. Ab Acrita (inquit Artemidorus) ſtadiis centũ & decem diſtat Hyris promontorium, cui adiacet inſula Pityodes, & Chalcitis & Prota. Inde verò ad Chalciten vrbem ſtadia ſunt quadraginta. Gẽtile, Chalcites. Stepha.

Chalcitis, inſula contra fauces Rhyndaci fluuii in Aſia, Plin. lib. 2. cap. vlt.

Chalcodonius, mons ſupra Pheras eſt.

Chalcol, Filius Maol. 3. Reg. 4. Filius item Zaræ filii Iudæ. 1. Para. 2.

Chaldæa, Aſiæ maioris regio, Arabiæ cõtermina, plana, fontium indiga, in qua Babylon ciuitas magna. Chaldęos Arphaxat inſtituit, & a ſe Arphaxateos nominauit, vt inquit Ioſephus. Chaldæi Aſſyriorum magi ex gentis vocabulo dicuntur, qui diuturna obſeruatione ſyderum, ſcientiam putantur effeciſſe, qua prædici poſſet quid cuique euenturum, & ex quo quiſque fato natus eſſet. Chaldæorum aſtronomicorum multa ſunt genera. Nam quidam Orcheni dicuntur, quidã Borſipeni, & alii complures, qui perfecti ſunt. Hi Genethliaci quoque appellantur, & Mathematici. Vide CHALYBES.

Chaldæi, (inquit Stephanus) Cephenes prius dicti ſunt, a Cepheo patre Andromedæ. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo iam Cepheo, relicta ea regione, aliò in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius Cepheniam dictã, nec incolas Cephones, ſed Chaldæos: regionem verò Chaldaicam, à Chaldæo rege, qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à Nino fuit, & Babylone iuxta Euphratem cõdita, omnes Chaldæos in eam collegit. Alii probabilius dicunt Chaldæos circa Babylonem habitare & oraculum apud ſe habere, vt Delphi apud Græcos.

Chaldæi, itẽ populi ſunt prope Colchidẽ. Step.

Chaldia, regio Armeniæ: Incolæ, Chaldi. Steph.

Chale, Ciuitas quam ædificauit Aſſur. Gen. 10.

Chaleſtra, vrbs Theſſaliæ littoralis, iuxta quam Axius fluuius in mare AEgeum deſcendit.

Chali, Ciuitas quæ terminus Aſſer eſt Ioſue 19.

Chalia vrbs Bœotię vicina Hyriæ. Gentile, Chalius. Steph.

Chalinitis Minerua dicta eſt ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ id eſt, a fræno, quod Bellerophonti pegaſum equum præbuerit, eúmque infrænauerit Paleph. lib. 2.

Chaliſia, vrbs Libyæ, & alia iuxta Pontum, vna Amazonum (fortè ſic dicta ab Amazone aliqua) cuius ciues Chaliſii. Steph.

Chalus fluuius Syriæ, in quo viſuntur piſces

magnitudine inſignes, ac mitti māſuetóque ingenio: Bos: inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri, nec iniuria aſini patiebantur, ſicut neque Columbas. Cæl.li.18.cap.34.

Chalybes, Plinio, populi pōto vicini, ad Thermodoontem fluuium, Homero Alizones appellati. Strabo lib.12. Paphlagoniæ proximi, Straboni, ſuis temporibus Chaldæi dicti ſunt. Ante autem Halizonas dictos, vel Homero teſte in Catalogo, multis coniectura eſt. Quod quidem fieri potuiſſe, Barbarorum nominum inconſtantia, idem Strabo docet: maximè enim variantur. Diuites hi ſunt, victūmque ex argēti venis, & ferri metallis quærunt. Flaccus lib. Argonaut.4.

Nō ita ſit metuenda tibi, ſæuiſsima quanquā
Gēs Chalybū, duris patiēs cui cultus in aruis,
Et tonat adflicta ſemper domus ignea maſſa.

Hecatæus etiā Chalybos vocat. Dicitur etiā Chalybdicus cum d, & regio Chalybdica. Steph. Hi optimo ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Virgil. primo Georg.

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi:
At Chalybes nudi ferrum, viroſaque Pontus
Caſtorea, Eliadum palmas Epiros equarum.

Chalybs, fluuius in Hiſpania, in quo ferrū optimè temperatur: iuxta quem & Chalybas populos collocat Iuſtinus lib. vltimo: de quibus grammaticorum nonnulli putant intelligēdum locum Virgilii paulò antè citatum.

Chalybs fluuius ex radicibus Tauri mōtis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagones interluit & in Euxinum mare euoluitur.

Chā, humani generis corruptor Saturnus AEgyptius, Chameſenuus, ob morum corruptionem cognominatus. Beroſ. lib.5, Comeros Italos nitebatur corrumpere,

Cham, Filius Noe Gen.5. Ab hoc ſæpe in ſacris literis AEgyptus terra Cham dicitur, vt Pſal. 105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis.

Chamaam, vrbs iuxta Beth-lehem, Iere.41. Proprium item nomen viri, 1. Reg.19.

Chamani Germaniæ inferioris populi pridem Phryſiæ pars, oceanum mare, Rhenum fluuiū & lacus attingens, paludibus ac ſaltibus vberrima incolentes quam mox Tubantes populi, pòſt Vſipii Germanica itidem gens inhabitarunt. Corn. Tacitus.

Chamæpus ſponſa nuncupatur, quæ nō curru ſed pedibus mariti domum petit. Cæl. lib 28.

Chamus, idólum Moabitarum. Nume.21, 3. Reg. 11, 4. Reg.23. Ierem.48.

Chanaan, Filius Cham, Gen.10.

Chanaana, Pater Sedeciæ prophetæ, 3. Reg.22. Fili[9] Balan filii Iadihel filii Beniamin, 1. Par.7.

Chananæa, Terra ſancta, cuius limites ſunt, Ad orientem Iordanis fluuius & magnus Euphrates: Ad occidentem Aegyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur: Ad

C H

meridiem deſertum Arabiæ: Ad Aquilonem mons libanus.

Chananei, populi, qui omnes gentes Palæſthinæ complectuntur, quæ inter Iordanem ſunt & mare Syriæ, Syriamque & Arabiam Petræam. Geneſ.15.

Chanani, Nomen viri. 2. Eſd.9.

Chandánace, vrbs Perſica: Gentile, Chādanacenus. Steph.

Chandáne, vrbs Apuliæ. Steph.

Chantus, vrbs in Aſia, cōdita anno ab vrbe 99.

Chaónes, populi Epiri, a quibus Chaonia regio dicta. Plin. lib.4, Chaoniam autem Helenus Priami filius, a Chaone fratre quē in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominauit, quaſi ad ſolatium fratris extincti, Seruius enarrans illum Virgilii locum, lib. Aeneid.3,

Protinus aerias Phæacum, &c.

Et rurſus in eodē libro, Epirus in vniuerſum appellata, Acroceraunìis incipit montibus. in ea primi Chaones, e quibus Chaonia.

Chaonia pars montana Epiri, licet quandoque ſumatur pro tota Epiro. Virg,

Chaoniámque omnem Troiano à Chaone dixit. Stepha. Chaonia eſt in media Epiro. hinc Chaonius, Chaonites, Chaonicus, Chaoneus, & fœmininum Chaonis.

Chaos, rudis, inordinatæque materiæ confuſa congeries. Poetæ aiunt Chaos in principio fuiſſe, id eſt, confuſionem rerum atque elemētorum. Poſtea verò Deum diremiſſe illam cōgeriem omnem, ſingulíſque rebus ex confuſo aceruo ſeparatis, in ordinemque deſcriptis, inſtruxiſſe mundum, pariter & ordinaſſe. Ouidius primo Metamorphoſeos.

Virgilius 4. Georg.

Aque Chao denſos diuūm narrabat amores.

Dictum autem putatur Chaos, à verbo Græco χέω, quod eſt fundo. Nihil enim aliud hoc nomine intelligi volunt, quam rudem, informemque elementorum omnium confuſionem.

Characa, Nomen loci. 2. Mach.12.

Characmôba vel Mobucharax, vrbs Palæſthinæ. Inde Characmabenus & Mobucharacenus. Stephanus.

Charadra, vrbs Phocidis, non procul à Lilæa: Gentile, Charadræus. Steph.

Charadrus, Ciliciæ fluuius, à quo & lacus & ſtatio propinqua nomen ſumpſerunt. Papinius libr.4. Thebaidos,

Quæque pauet longa ſpumantem valle Charadron Neris.

Charan, Filius Diſan filii Seir Horræi. Gen.36.

Charan, Latinis Carræ, Iob.11, Iudith 5, Act.7. Meſopotamiæ ciuitas in quam Abraham ſe recepit, vbi & Thare pater eius mortuus eſt, Gen.11, Act.7. à Charra Syriæ fluuio nomē inuenit. Steph. Ibi Roman[9] cæſus eſt exercit[9], &

Craſſus

Craſſus dux interfectus. Lucanus,
Aſsyrias Latio maculauit ſanguine Carras.

Charandæi, populi iuxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Charandes Tyrius apud Athenienſes legiſlator qui legem tulit ne quis armatus veniret in concionem.

Charax, locus Alexandriæ iuxta Celænas Phrygiæ, vbi Alexander Magnus caſtrametatus eſt. Gentile, Characenus.

Charax, Cariæ vrbs, quæ nunc Trallis.

Charax, maximum emporium prope Nicomediam in eius ſinu. Eſt & alius locus Ponticæ regionis. Steph.

Charaxes ſiue Caraxus, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphus poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, eius cauſa opes ſuas omnes dilapidauit, & ad ſummam redactus inopiam, piraticam exercuit. Ouid. in Epiſtola Sapphus,

Gaudet, & e noſtro creſcit mœrore Charaxus
Frater, & ante oculos itque, reditque meos.

Et paulò ante,

Arſit inops frater, victus meretricis amore:
Miſtaque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops, agili peragit freta cærula remo:
Quaſque male amiſit, nuc malè quęrit opes.

Charcamis, ciuitas iuxta fluuium Euphratem. Iſa. 10.

Charchas, Nomen eunuchi. Eſth. 1.

Chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis & prõptus. Vnde prouerbium natum, Charetis pollicitationes. Suidas. Fuit & Cares Lyndius ſtatuarius Lyſippi diſcipulus qui Rhodi ſolis coloſſum fecit. Plin. lib. 34. cap. 7. Fuit & Chares teſte Plutarcho in vita Artaxerxis, qui in bello Lycum vulnerauit, ſuccisa vena poplitis, tandemque inſania correptus eſt, nimia illati Cyro vulneris arrogantia.

Charidêmus, dux Cherſobleptę Thraciæ regis militum. Demoſthenes contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris obiectus. Martialis.

Charilaus Lacedęmonius nobilis comę nutriendæ ſtudioſus, qui interrogatus cur comam nutriret, reſpondit, Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior venuſtiórque ac ſumptus minimi: idem interrogatus cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: Quia, inquit, pauca dicentibus, paucitas legum ſufficit. Cælius lib. 18. cap. 4.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperauit. Pauſ.

Charimatæ, populi iuxta Pontum. Steph.

Charis Vulcani Lemnii vxor.

Chariſiæ, vrbs Arcadiæ, à Chariſio Lycaonis filio. Steph.

Chariſius, Atticus orator. Cicero in Bruto.

Chariſtia, feſta erant apud Rom. in quibus cognati & conſanguinei conuenire ſolebant, & inuicem mutua dona dare. Ouid. in Faſt. Hęc autem hebant xi Cal. Mar. vide Val. Max. li. 2.

Charites ſeu Gratias, quidam ex Venere & Ione genitas ſcripſerunt, alii ex Venere & Libero: Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Lactantius in primum Thebaidos, Iouis & Autonoes filias putat. Heſiodus Iouis & Eurymones Oceani filias ſcribit. Tres ſunt, Aglaia (quæ alio nomine Paſithea dicitur) Thalia, Euphroſine. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere: & iis qui in nos fuerunt liberales, retribuere: quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Alii ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debet. Quapropter ſolebant veteres ita gratias pingere, vt vna earum auerſam faciem teneret, quaſi a nobis profecta: duę verò nos aſpicerent, vt duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: iuuenes, ne beneficii memoria ſeneſcat: ridentes, quòd hilariter dandum ſit. Item connexę, quia inſolubiles eſſe Gratias decet: & beneficium, aliud ſemper beneficium parere, perpetuumque amicitiæ fœdus. Qui Veneris & Liberi filias arbitrantur, (e quibus eſt Seruius) hac mouentur ratione: quod horum pręcipue deorum muneribus, gratię concilientur. Tradunt etiam eas in Acidalio fonte, qui eſt in Orchomeno, Bœotię vrbe, lauari, quoniam pura eſſe beneficia oportet, non ſordida. Mantuanus.

Chárites, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 281.

Charmandę, vrbs trans Euphratem iuxta portas Babylonias. Inde Charmandenus. Steph.

Charmel, ciuitas tribus Iudę. Ioſ. 15. Item locus in Moab in deſerto, ad ſextum lapidem Chebronis ab orientali plaga. Iſa. 29.

Charmides pugil nobilis apud Pauſ.

Charmi, Filius Ruben, Geneſ. 46, 1. Paralip. 5. Filius item Iuda. 1. Paral. 4. qui Geneſ. 46. dicitur Her. Filius præterea Zabdi, filii zaręæ, filii Iuda, pater Achar ſiue Achan, Ioſue 7. Item nomen ciuitatis, Iudith 8.

Charmides Maſsilienſis ſcriptor, qui Luſciniã non modo muſicæ ſtudioſam ſed & gloriam ambitioſius captare ſcripſit.

Charmione, Cleopatræ ancilla, ſpontaneam dominæ mortem imitata. Plut.

Charmis, vrbs in Sardinia, a Carthaginenſibus condita. Gentile, Charmites. Steph.

Charmis Maſsilienſis medicus qui conſueuerat Balneis frigidis etiam hyeme frigidiſsima lauare ægrotos. Plin.

Charmonia, Hiſpaniæ vrbs. Ptolemæo, Carmo Straboni dicta.

Charmus Syracuſius quidã poeta, qui teſte A-

thenæo, in ſingula quæ apponerentur, verſiculos ac parœmias promebat, vti eſt illud de piſcibus, ἥκω λιπὼν αἰγαῖον, ἁλμυρὸν βάθος, id eſt, venio Aegęum linquens ſalſam profunditatem: vnde videtur Martialis argumenta deſumpſiſſe.

Charon, Lampſacenus hiſtoricus qui tempore primi Darii floruit, ſcripſit Aethiopica libris duobus, Creienſia, Græcanica, & alia.

Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, ſcripſit tyrannos quotquot in Aſia atque Europa fuère, vitas clarorum virorum libris quatuor, & mulierum totidem.

Charon, Naucraticus hiſtoricus, ſcripſit ſacerdotes Aegypti & reges, qui fuère ab initio in qualibet gente, & alia.

Charon, Erebi & noctis filius, inferorum portitor, quem poëtæ fabulantur defunctorum animas futili cymba per Stygiam paludem tranſuehere. Virgil. 6. Aeneidos,

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſeruat
Terribilis ſquallore Charon: cui plurima mento
Canities inculta iacet: ſtant lumina flamma:
Sordidus ex humeris nodo depēdet amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, veliſque miniſtrat,
Et ferruginea ſubuectat corpora cymba,
Iam ſenior, ſed cruda deo, viridiſque ſenectus.

Charoddas, Thurius (a Catana ciuitate, vnde originem habuit, Cataneus appellatus) legem tulit, ne quis armatus in concionem veniret. Cumque poſtea ipſe rure rediens imprudens vt erat gladio accinctus, in concionem veniſſet, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cùm liceret culpam diſſimulare vel defendere. Val. lib. 6. capite 5. Meminit eius Cicero libro tertio de legibus.

Charonea, orum, regio eſt Aſiæ ad Mæandrum fluuium vicina Hieropoli, Characi, Magneſiæ, & Mynuti: terram habet cauernoſam, putridam & incendiis obnoxiam. Strab. lib. 14.

Charonea porta appellabatur vna ex portis Athenienſis nomophylacii, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

Charonium eſt antrum inter Tralleis & Nyſam vbi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo lib. 14.

Charops ſiue Chárobes, vir Troianus, Hippaſi filius, & Soci frater, quos ambos vno die Vlyſſes interemit. Hom. 11. Iliad.

Charops, inter Epirotas primarius, qui Tito Quintio Flaminio, conſuli Romano, contra Philippum bellum gerenti, fauit. Plutarchus in vita Flaminii.

Charſena, Nomen viri. Eſth. 1.

Chaſluim, Filius Meſraim. Gen. 10. Heb. Chaſlubim, Populi nomen, qui & Philiſthiim, ſiue corruptè Palæſthini.

Charixena poetria quædam cuius meminit Ariſtophanes comicus.

Chaſphia, Nomen regionis, quæ à Chaſpio mari vocabulum ſumpſit, vt quidam putāt. Nicol. Lyra in Babylonis regione locum eſſe putat, vbi plures Leuitarum poſt captiuitatem manſerint. 1. Eſd. 8.

Charta, vrbs Tyri, ex qua & Dido ducta fertur, & ab ſe conditam vrbem, Carthaginem appellaſſe.

Chariheia, oppidum inſulæ Ceæ, quam Ceon alii nominant. Pli. lib. 4. cap. 12.

Charibdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, iuxta littus Taurominitanum, Scyllæ oppoſitus, contrarius fluctuū concurſibus, in miram altitudinem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obuia quæque abſorbens, iterúmque euomens. Virg. 3. Aeneid.

Dextrum Scylla latus, læuum implacata Charybdis
Obſidet, atq; imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptū fluctus, rurſuſque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat vnda.

Poetæ fabulantur Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſsimam, à Ioue cum Herculis boues ſurripuiſſet, fulminatam, & in voraginem hāc conuerſam. Seneca ad Lucillum, Charybdis an reſpondeat fabulis, perſcribi mihi deſidero. Fac nos certiores, vtrum vno tantùm vēto agatur in vertices, an omnis tempeſtas ac mare illud contorqueat, & an verum ſit, quicquid illo freti turbine arreptum eſt, per multa millia trahi. Thucydides libr. 4. ſcribit eſſe fretum inter Rhegium & Meſſanam, quo breui ſpatio Sicilia à continente diſtet. Cice. in Antonium, Quæ Charybdis tam vorax? &c. Plin. lib. 3. cap. 8.

Chaſelon, Pater Elidad principis tribus Beniamin. Nume. 34.

Chat, Mercurii Triſmegiſti filius, floruit anno ante conditam vrbem 737. Euſeb.

Chaténia, vide Chattenia.

Chatramotites regio iuxta mare rubrū. Strab. lib. 15 Ciues Chatramotitæ. Vranius Chatramotas vocat. Steph.

Chatténia: Nā in Labe apud Steph. per duplex t. ſcribitur: ſuo antē loco aliquoties per ſimplex t, quanuis ordo literarum duplex poſtularet: (ſed hîc ſæpe ab ipſo negligitur) regio eſt Gerrhęorum, aſpera alioqui, ſed vicis & turribus inſtructa, prope mare rubrum. Ciues, Chatteni.

Chatti, Vide CATI.

Chaubi, Germanię populi. Strabo lib. 7.

Chauni, populi Theſprotię. Rhianus libro quarto Theſſalicorum, Κεφηνοὶ χαῦνοί τε, καὶ αὐχήεντες ἴλαοι. Stephanus.

Chauon, Chauonis, regio Medię: inde Chauones. Stepha.

Chazene, Satrapia iuxta Euphratem Meſopotamiæ. Steph.

Chebbon, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Chebron, Aegypti rex, regnauit annis XIII.

Cheleab, ſecũdus filius Dauid de Abigail, vxore Nabal Carmeli. 2. Reg. 3.

Cheliau, nomen viri. 1. Eſdr. 10.

Chelidóniæ, inſulæ contra Tauri promontoriũ peſtiferæ nauigantibus, duæ ſunt: quarum vna Corydela, altera Menalipea dicitur, Steph. Dionyſius trium meminit, & Strabo lib. 14.

Chelidonii, populi Illyriæ. De quibus Hecat. Στεχαρδίων πρὸς βορέω οἰκέουσι χελιδόνιοι. Steph.

Chelidonium, Tauri mõtis promontoriũ. Plin. libr. 5. cap. 27. Taurus mons (inquit) ab Eois veniens littoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur.

Chelion, Filius Elimélech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

Chellon, nomen terræ. Iudith 2.

Chelmad, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chelmon, nomen loci inter Belma & Bethuliam. Iudith 7.

Chelonátes, promontoriũ Achaiæ, quod Ptol. Chelonita dicitur.

Chelonitę, inſula in rubro mari. Gentile ſimiliter. Steph.

Chelonóphagi, Plin. lib. 6. cap. 25. in Carmaniæ angulo ſunt, teſtudinum ſuperficie caſas tegentes, carne veſcentes. Nam χελώνη Grecè: teſtudinem ſignificat. Hæc (vt inquit idem Plin. li. 9.) adeò in Indico mari magnæ ſunt, vt ſingularum ſuperficies habitabiles caſas integant. Strab. lib. 16. adeò magnas alio in loco reperiri ſcribit, vt Chelonophagi in eis nauigent.

Chelub, nomen viri. 1. Paral 27.

Chelydoreus mons in Bæotia. Pauſ.

Chembis, vide CHAMNIS.

Chemmis, vide CHEMNIS.

Chemnis, vrbs magna Aegypti in præfectura Thebaica, prope Neapolim. Idem Chemnin inſulam in ea eſſe ſcribit Cęterum Hecatæus in deſcriptione Aegypti, Chembis, inquit, inſula eſt in Butis, iuxta templum Latonæ, Apollini ſacra, innatans aquæ, & huc illuc mobilis. Inſularis, Chemmites & Chemmius. Stephan. Pomp. Mela lib. 2. De hac Herodot. libro 2. ſcribit, quam Echemmin nominat: vel Chemnin, vt aliquorum habent exemplaria.

Chena, vrbs Laconicæ i ciuis Chenicus, cuias fuit Myſon, alias Cheneus.

Chencres, Aegypti rex, regnauit annis XVI.

Chenebóſcia, vrbs Aegypti, è regione Dioſpolis, quaſi ab anſerum paſcuis dicta, quæ tamen nulla illic appatent. circa Crocodilos autem occupantur Chenebóſciatæ, Steph.

Chenne, nomen vrbis. Ezech. 27.

Chennis, lege CHAMNIS.

Cheops, Aegypti rex. Herodo. lib. 2. vide CHEOSPES.

Cheóſpes, Aegypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in qua tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, vt pro apio, cæpa, allio expẽſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

Chephrem, Cleopis frater, Aegypti & ipſe rex poſt fratrem. Herod. lib. 2.

Cherias Athleta quidam, quem Hercules Condylo interfecit.

Cherias, medicus fuit Athenienſis, qui apud Plinium teſtis eſt radicem Cardui ex aqua decocta potatoribus ſtim facere, ſtomachũ corroborare & vuluis aliquid conferre.

Cherilius, malus poeta temporibus Alexandri Magni. Horat. 2. Epiſt. 1.

Chærephõ, Tragœdiographus fuit, qui nocturnis lucubrationibus ſeſe adeo extenuabat, vt per iocum noctua diceretur: vnde natũ prouerbium, Nihil differs a Chærephonte.

Chærophon Athenienſis philoſophus cuius incredibilis iracundia abiit in prouerbium: In Palladis veſtigiis nihil Chærophontis gubernabis.

Cherintus, hæreticus quidam, CHRISTI regnum terrenum futurum poſt reſurrectioné, & homines in carne iterum concupiſcentiis & vitiis ſubiectam cõuerſationem habituros dicebat. Euſeb. lib. 3. cap. 28.

Cherintus, puer admodum inſignis facie & cãdore qui ſeipſum proſtituit. Horat. 1. Serm. ſat. 2.

Cherres, Aegypti rex, regnauit annis XV. anno à diluuio 804.

Cherronéſus, ſeu Cherſoneſus, ἀπὸ τοῦ χέρσου καὶ νήσου, terra eſt, in inſulæ modũ mari cincta, vno tantùm, eóque anguſto ſpatio continẽti adiuncta: Latini Peninſulã vocãt. Quinque autem inſigniores cõmemorantur Cherroneſi: quarum celeberrima Achaiæ adhærens, Peloponneſus appellatur. Secunda, quæ à vicina continente Thracia dicitur, cuius Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide abluitur. Tertia, quæ Saxoniæ adhærens, à Cimbris qui eam tenuerunt, Cimbrica appellata eſt: hodie Dania dicta. Quarta, inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludé ſita, a Tauris Scythiæ Europæę populis Taurica appellata. Quinta, quam Auream cognominãt, in India ſita ſupra Gangẽ, Ortũ verſus, iuxta ſinũ quem Magnũ appellat Ptolemęus.

Cherronéſus, Syriæ ciuitas, quæ aliàs Apamea. Stephanus.

Cherronéſus, vrbs in Cherſoneſo iuxta Cnidũ: ciuis Cerroneſius.

Cherronéſus, vrbs Thraciæ, in Iſthmo Cherroneſi, inde Cherroneſius.

Cherronéſus, vrbs Tauricæ, Aſpera cognominata, Herod. libr. 4. Gentile, Cherroneſites. Alia

Cherronêſus Cretæ, cum oppidulo eiuſdem eſt nominis.

Cherroneſus, vrbs Libyæ, Cherrura dicta, inde Cherrurius.

Cherronêſus, promontorium in Lycia.

Cherronêſus, vrbs iuxta Corraniicm vrbem. Steph.

Cherrura, Vrbs Libyæ. Steph. Vide CHERRO-NESVS.

Cherſidamas, vir Troianus, quē Vlyſſes in bello interemit. Homer. lib. Iliad 11.

Cherſius, nomen proprium viri.

Cherſonêſus. Vide CHERRONESVS.

Cherub, nomen viri. 1. Eſdr. 2. In 2. Reg. 22. debet legi Cherub, non Cheruhim.

Cheruhim, generis neutri, & pluralis numeri, pro illo Angelorum choro. Cherub verò, ſeu Cherubim per m, tam maſculini quam neutri generis eſt.

Cheruſci, populi Germaniæ, circa Albin. Plin. lib. 4. cap. 14.

Cheruſci Germaniæ populi Trãſrhenani quos Bacenis ſylua Germanię ingens à Sueuis pro natiuo muro diuidit.

Cheſeleth-thahor, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Cheſion, oppidum Ioniæ, vnde Cheſicus ortus in maſcul. gene. vſurpans, non ciuitatem, ſed locum eſſe dicit Steph.

Cheſlon, nomen villæ in Ieroſolymæ finibus. Ioſue 15.

Chidnæi, Orpheo in Argonauticis, populi iuxta Pontum.

Chidon, nomen loci. 1. Paral. 13.

Chidôrus, ſiue Chilorus, fluuius Macedoniæ, qui per Mygdoniã fluens, in Axium Mygdoniæ fluuium intrat. Herodot. lib. 7.

Chyklarus mons eſt Hyberniæ.

Chii populi ſunt, qui quum mero calentes Spartam veniſſent acceſſiſſéntque ad curiam Ephororum in curulibus magiſtratuum ſellis ventris onera per ſummam fœditatem deiecerunt. Hinc natum prouerb. Chius omnia percacans.

Childebertus, Pariſiorum princeps, anno ſalutis 516. hic in Almarichum Gothorum regem ſororis ſuæ Clotidis maritum bellum mouit, ac victor victum obtruncauit, quòd Clotidem ipſam virgis & verberibus ob cultum orthodoxæ fidei quotidie inceſſeret. Sui etiam fratris Clodomyri filios pupillos & clientes ſuos ad ſe venire iuſſos interfecit, vt eorum patrimonio potiretur. Volat.

Childebértus, Clodouei frater, Franciæ rex, anno ſalutis 700. præclarum nihil geſſit, nec quicquam de eo ſcriptum legimus. Robertus Gaguinus lib. 1. Aemi. lib. 1.

Childebértus, Francorum rex, regnauit annis ix. anno ſalutis 741.

Childericus, Sueſſionum rex, anno ſalutis 567.

Childericus, Frãcorum rex, Merouei ſucceſſor: propter nobilium matronarum ſtuprum, in Thuringiam, Vidomaro regni cura commiſſa, fugit. Franci Aegidium in regē elegerunt, qui octo annus imperauit, quem Childericus reuocatus fudit, vicitque, recuperato regno. Paulus Aemilius lib. 1.

Childericus, Clodouei regis Francorum, trium filiorum medius, Auſtraſianis rex datus eſt. Aemil. Qui poſtea Francorum rex electus, crudelis in ſuos, nobilem in quendam palo abligatum fuſtibus cædi iuſſit: indigne hoc facinus ferentes coniurationem Franci aduerſus regem inierunt: qua facta, cum rex à venatione rediſſet, a ſuis cum vxore pregnante eſt interfectus, anno regni ſui xii. Paul. Aemil. lib. 1.

Chiliaſtæ Hæretici quidã, quos Milenarios Auguſtinus interpretatur, propter illud ex ſacra pagina vna dies apud Dominum, vt mille anni & mille anni vt vna dies. Cæl. lib. 1.

Chilo, philoſophus Lacedęmonius, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ. Eius tria dicta fuerunt Delphis in templo Apollinis cõſecrata: ſcilicet, Noſce teipſum, Nihil nimium cupias, Comes æris alieni atque litis, eſt miſeria. Quin & funus eius, quum, victore Olympiæ filio, gaudio expiraſſet, tota Gręcia proſecuta eſt. Plinius lib. 7. cap. 12.

Chilo, vir fuit Lacedæmonius qui immodica periit lętitia quum filium in complexibus teneret in ludis Olympicis coronatum.

Chilo, Catonis ſeruus grammaticus.

Chilpericus, Frãcorum rex, regnauit annis IIII. anno ſalutis 725.

Chilpericus, in Francorum regem electus, prius Daniel ſacerdos vocatus, regnauit annis III. anno ſalutis 718.

Chimæra, mons Lyciæ igniuomus, in cuius cacumine leones habitant: in medio autem, vbi paſcuis abundat, capræ: in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus eſt locus fabulæ, Chimæram monſtrum eſſe, quod flammas euomat, caput & pectus leonis habens, ventrem autem capræ, & caudam draconis. Lucretius,

Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra.

Ouid. 6. Metamorph.

Quóque Chimæra iugo mediis in partibus hircum:

Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat.

Et quoniam Bellerophon Glauci filius montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc fere Seruius in illud Virgilii 6. Aeneid.

-Flammiſque armata Chimæra.

Ignem eius accendi aqua, extingui verò terra, aut fœno Gnidius Cteſias tradit. Plin. libr. 2. cap. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis & Chedriæ. Heſiodus tamen ex Hydra natam affirmat.

Chimêra,

Chimęra vrbs Siciliæ. Xenoph. lib. t. rerum Græcanicarum: Gentile, Chimeræus. Steph.

Chimerium Phthiotidis mons in Theſſalia, Plinio lib. 4. cap. 7. Steph. promõtorium eſt Teſprotiæ. Gentile, Chimerieus.

Chione nobile ſcortum fuit, dictum à candore. χιὼν enim Græce niuem ſignificat, in hanc extat illud feſtiuum Martial. lib. 5.

Digna tuo cur ſis indignaque nomine: dicam
  Frigida es & nigra es: non es & es Chione.

Chione, filia Dædalionis, cuius nuptias cùm ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio a Cyllene monte, & Phœbo Delphis, ab vtroque conſpècta eſt: qui ſtatim amore eius capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellant. Cùmque Apollo concubitum in noctem distuliſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientemque vitiauit. Sub noctem deinde Apollo, accepta anus forma, ad eam ingreſſus, voti ſui compos factus eſt. Ex vtroque itaque grauida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini verò Philammona, qui carmine & lyra plurimum valuit. Poſtea, quòd diis placuiſſet, ſuperbia elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: qua iniuria commota Diana, ſagittis eam interemit. Oui. 11. Metam.

Item Iuuenalis,

Et dubitas alta Chionem deducere ſella?

Chios, inſula maris Aegæi, nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adiacens, inter Samum & Lesbum, in qua laudatiſſima naſcitur maſtiche. Hanc Ephorus priſco nomine Aethaliam, Cleobulus Chiam appellauit, à Chione Nympha, ſiue à niue: alii & Macrin & Pityuſam, Plin. lib. 5. cap. 31. montem habet Pellenæum, & Marmor Chium: item templum Apollinis, qui inde Chius appellatur: & promontorium Aruiſium, à quo Aruiſia vina. Lucan. lib. 8.

Quas Aſiue cautes & quas Chios aſperat vndas.

Vnde adiectiuum Chius. Tibull. lib. 2.

Nec mihi fumoſos veteris proferre Falernos
  Conſulis, aut Chio ſoluite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, vt prima ſit Chios inſula, ſecunda Cariæ vrbs, ſub monte Pellenæo, tertia in Eubœa, quarta in Cherroneſo Rhodiorum iuxta Triopiam.

Chios vrbs, poſtea Bernice dicta. Stephan. hæc inſula protulit memorabiles viros Iouem tragicum, Theopompum hiſtoricum, & Theocritum ſophiſtam.

Chios Stephano clariſſima inſula eſt Ionum prope Erysthias cum vrbe eiuſdem nominis, à Chio Oceani filia vel a niue in ea abundante.

Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus Dinocrates dici ſolet. Plinius libro 14.

Chirogylium, inſula. Plin. lib. 5. cap. 31.

Chiron, Centaurus, Saturni & Phillyræ, vel, vt Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cùm amaret Phillyram, Oceani filiam, eius concubitu vſus eſt, ſed interueniente Ope coniuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Phillyra autem concepit, peperitque animal, cuius ſuperior pars hominis, inferior verò equi formam referebat. Porrò cùm exercuiſſet, in ſyluas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum euaſit, à quo etiam cẽtauria herba nomen accepit, & Chironium vlcus, quod maximè fit in pedibus & cruribus, habens duas oras calentes, tumentéſque dolore modico, ſic dictum, quòd Chironis operam deſideret. Poſtea à genero Peleo & Thetide filia accerſitus, propter peritiam, probitatem & iuſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Aeſculapium medicinam, & Herculem aſtrologiam. Poſtremò cùm grauiter vulneratus eſſet, Herculis ſagitta Lernæo veneno perlita caſu decidente in eius pedem, optauit mori: ſed cùm immortalis à parentibus natus eſſet, vt Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum eſſe mortem, graui vexatus morbo, mori cupiens, orauit ſuperos vt mori ſibi liceret: quo conceſſo, ab eiſdem in cælum tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, & ſagittarius appellatus. Boetius, Plinius libro ſeptimo, capite 56. & Virgilius de XII. cæleſtibus ſignis,

Armatuſque arcu Chiron, & corniger hircus.

Chitone vel Chitonia, apud Epicharmum Diana eſt. ſcribit enim in Sphinge καὶ τὸ τᾶς Χιτωνέας αὐλησάτω τίς μοι μέλος. Steph.

Chius, Vide CHIOS.

Chlamydia, inſula inter Cycladas. Plin. libro 4. cap. 12. Stephanus Delum, olim Χλαμυδίαν dictam ſcribit.

Chloe, familia Corinthiorum. 1. Corinth. 1.

Chloe Cereris cognomen apud Pauſaniam.

Chlœlia virgo, Vide CLAELIA.

Chloris, florum dea, eadem cum ea, quæ à Romanis Flora dicta eſt: quæ cùm Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetrauit, vt florum omnium haberet poteſtatem. Oui. 4. Faſtorum,

Chloris eram, quæ Flora vocor.

Chloris, quædam Amphionis & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem, alióſque complures filios peperit. Hæc poſtea, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, vnà cum fratribus & ſororibus,

Apollinis & Dianę telis fuit interfecta. Ouid. lib. 6. Metamor.

Chlorus, fluuius Ciliciæ prouinciæ. Plinius lib. 5. cap. 27.

Chua, Phœnice dicebatur: Gentile, Chuanus.

Choar, x v i. Sicyoniorum rex regnauit annis x x x.

Choaſpis, Medorum fluuius, ad fines Perſidis in Tigrim defluens: cuius aquę tam ſunt ſuaues, vt finitimi reges non alia aqua ad potum vtantur. Tibullus lib. 4,

Nec qua vel Nilus vel regia lympha Choaſpis Profluit.

Choatræ, Vide C O A T R A E.

Chobar, flumen in terra Chaldæorum, de quo Ptolemæus & Strabo. Apud quos Ezechiel viſionem vidit. Ezech. 1. Quo, quia graue fuit, & pręualuit, omnia magna & grauiſſima flumina, quæ in terra Chaldæorum ſunt, ſignificantur.

Coche, vicus iuxta Tigridem fluuium. Arianus lib. 10. Gentile, Cochenus, Cochæus. Steph.

Chodor-lahomor, rex Aelamitarum, Gen. 14.

Choe Aſiæ populi prope Bechyros. Steph.

Choes feſtum apud Athenienſes quod duodecimo die Decembris celebrabatur in Lenæi Dionyſii honorem, Cæl. lib. 39.

Chœrades, vrbs Moſynæcorum: Gentile, Chœradeus. Steph.

Chœrades, ſcopuli marini circa Helleſpontum.

Chœrilus poeta Samius, ſeruili conditione natus, qui cum ex Samo Athenas profugiſſet, ab Herodoto hiſtorico exceptus eſt & inſtitutus. Scripſit Athenienſium victoriam contra Xerxem: cuius carminis nomine in ſingulos verſus ſingulos accepit aureos ſtateres. Scripſit & geſta Lyſandri Lacedæmoniorum ducis (cuius in expeditione comes erat) vt in vita illius tradit Plutarchus. Horatius author eſt, etiam Alexandri Magni geſta ſcripſiſſe Chœrillum, & pro ſingulis verſibus, ſingulis Philippeis fuiſſe donatum. Sic enim ſcribit lib. 2. Epiſt.

Gratus Alexandro Magno quondam fuit ille Chœrilus, incultis qui verſibus & male natis Rettulit acceptos, regale nomiſma Philippos.

Sunt qui tradant Alexandrum hac lege cum Chœrilo pepigiſſe, vt pro ſingulis bonis verſibus ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere autem perfecto vix ſeptem fuiſſe inuentos, qui poſſent probari. Is tamen ad extremum inedia periit apud Alexandrū captiuus. Oui.

Incluſuſque necem cauea patiaris, vt ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ. Suid.

Chœrilus Athenięſis fuit tragœdiographus qui docuit Tragœdias 160. vicit 13.

Cholargus vel Cholargi, vicus in Acamantide tribu, tribulis Cholargeus. Steph.

Chol-hoza, pater Sellun, 2. Eſd. 3. & 11.

Chollidæ, vicus in Leõtide tribu, tribulis Chollides, apud Laertium Chollieus. Steph.

Cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus fuit Tigranes. Gentile, Cholobetenus. Steph.

Cholonīticos, vrbs Cariæ: Gentile, Colonitichites. Steph.

Chompſo, inſula Nili, inter Aethiopiam & Aegyptum. Herodot. lib. 2. Gentile, Chompſotes. Steph.

Chone vrbs Oenotrorum. Strabo lib. 7. regionem appellat Chonen: incolę Chones & Chonii, ita dicti ab Hercule in Italiam aduentante, quem Aegyptii Chonem vocant Cæl. lib. 14. cap. 6.

Chonenias, frater Semei. 2. Paral. 31.

Chonodomarius, Alemannorum rex, anno à C H R I S T O nato 18. Amm. Marcel. lib. 16.

Choramnæi, ſiue Chorannei, ſylueſtres populi Perſidis, tanta velocitate vt ceruos comprehendant.

Choraſmie, vrbs Parthorum verſus orientem: incolæ Choraſmii. Herodo. lib. 3. Steph. Alias Choraſmine ſcribitur, quod probo.

Chorax, x v i. Sicyoniorum rex, annis x x x. regnauit.

Choreus fuit ſacerdos Cybeles diuinandi peritus. Virg. lib. 11.

Aureus ex humeris ſonat arcus & aurea vati Caſſida.

Chorineus, peritus iaculator apud Virgilium libro 9.

Emarhiona Liger, Chorineum ſternit Aſylas:
Hic iaculo bonus, hic longe fallente ſagitta.

Chorœbus Athenienſis, qui figulinam primus inuenit. Plin. lib. 7. cap. 6. hic primus currendi certamine victor. Cœl.

Chorœbus, adoleſcens, apud Virgilium. 2. Aeneid. De quo Seruius, Hunc Chorœbum (inquit) ſtultum inducit Euphorion, quem & Virgilius ſequitur, dans ei,

-dolus an virtus, quis in hoſte requirat?
Cùm ſit turpis dolo quæſita victoria?

Vide C O R O E B V S,

Choromandæ populi qui ſunt ſine voce, horrēdi ſtridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis.

Chorræi, qui & Horræi, Deut. 2. dicuntur populi gigantes, expulſi a filiis Edom ex monte Seir. Gen. 14.

Chorſia, oppidum Bœotorum. Pauſ lib. 9. Poſt Cyrtones ſuperato mõte, oppidum eſt Chorſia: Gentile, Chorſieus. Steph.

Chortaſo, vrbs Aegypti, ſic dicta, quòd Cleopatræ exercitus annona deſtitutus, illic ſatiatus ſit: χορτάζειν enim, eſt ſatiare.

Choſroes, Perſarum rex, literarū ſtudioſiſſimus, ad ſummum Graecæ philoſophiæ peruenit, Græcorum libris vſus a quodam in linguam Perſicā conuerſis. Atque adeò dicitur Ariſtotelē ipſum exactius tenuiſſe, quam Demoſthe-

nes

nes Thucydidem. Platonis etiã ſcriptis animum expleuit atque excoluit. Suidas.

Chranae, inſula adiacens Sunio Atticæ promõtorio. Calepin. Forte melius abſque aſpiratione, κρανά.

Chremes, nomen ſenis, apud Terentium.

Chreſtus, Byzantius inter ſophiſtas extitit, auditor Herodis Attici, Hadriani tempore, qui vino deditus, cæteris in rebus cõtinenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cùm ad galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non prius tamen ſummo ſe, quam ſtudio dabat. Philoſtratus.

Chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus. Columella.

Chriſtina Virgo regnante Iuliano ſagittis confoſſa eſt.

Chriſtodórus, è Copto AEgypti vrbe, poëta Anaſtaſii Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica. Suidas.

Chriſtodórus, Thebanus ſcriptor haud ignobilis qui de Coſma & Damiano ſcripſit. Suidas.

Chriſtoforus, e x v i i i. Pontifex Romanorum, regnauit menſibus v i i. Pontificatu priuatus, monaſticam vixit vitam, anno ſalutis 904.

Chrómios, filius Nelei & Chloridos, qui in ea pugna, quam Pylii & Meſſenii aduerſum Herculem geſſerunt, cum decem fratribus occiſus eſt.

Chrómios, Priami filius in bello Troiano, à Diomede interfectus.

Chromis, Herculis filius. Lactantius, Conſtat Chromin Herculis fuiſſe filium, & equos habuiſſe Thraces, quos Hercules occiſo Diomede abduxerat humanis carnibus veſci côſuetos. Stat.

It Chromis, Hippodamúſque alter ſatus Herculc magno. Et paulò infra,

Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem

Viribus Herculeis & toto robore patris, &c.

Chrómius quidam Argiuus, qui in ea pugna, quæ ob Thyreorum agrum inter trecentos Lacedæmonios, totidemque Argiuos commiſſa eſt, ſolus ex ſuis cum Alcenore incolumis euaſit. Herodot. lib. 1.

Chronea inſula, Steph.

Chronum, vrbs ab Archidamo capta, anno ab vrbe 307.

Chróthopus, v i i i. Arguiorum rex, regnauit annis x x i.

Chrunno, Bulgarorum rex, anno ſalutis. 810.

Chryſa, æ, ſiue Chryſe, es, oppidum Ciliciæ, in ditione Mynetis, non procul à Thebis Ciliciis, Apollinis Sminthei delubro inſigne. Strabo li. 13. Ouid. 13. Metamorph.

-Chryſenque, & Cillan, Apollinis vrbes.

Stephanus item Chryſen quandam collocat circa Lemnum, & ipſam Apollini ſacram. Vide c h r y s e.

Chryſa, fluuius agri Syracuſani.

Chryſantas dux exercitus Cyri qui hoſtẽ interfecturus iam elatum gladium in cædem reuocauit Cœl. lib. 11. cap. 18.

Chryſanthus, Alexandrinus, Romæ, quò iuuenis venerat, factus Chriſtianus, ſub Numeriano imperatore in foſſam demiſſus, ac terra ſaxiſque obrutus fuit. hic in coniugio manſit virgo vna cum Daira vxore, Volaterr.

Chryſaor, pater Mylaſi, filius Glauci, &c. Steph. in Mylaſa.

Chryſaor, Meduſæ filius ex Neptuno, qui ex Callirrhoe Geryonem ſuſcepit, vt placet Hygino Fab. Poet. ca. 152. Heſiodus in Theogonia Chryſaorem ſine patre natum vult, quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſę ſanguine, cui Perſeus Iouis & Danaes filius caput abſtulerat.

Chryſaoras, fluit per medium Maſſaurę vrbis Libyę. Stepha.

Chryſaoris, vrbs Carię, Adrias poſtea dicta: Gẽtile, Chryſaoreus. Epaphroditus verò totam Cariam Chryſaoridem vocat. Steph.

Chryſas, fluuius Siciliæ, qui per Aſſorinorum agros fluit: & apud illos habetur deus, religioneque maxima colitur. Fanũ eius fuit in agro propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam. Cicero 6. Verr.

Chryſe, inſula extra oſtia Indi. Plin. lib. 6. cap. 21, Extra oſtium Indi (inquit) Chryſe & Argyræ, fertiles metallis, vt credo. Nam quod aliqui tradidere, aureum, argenteúmque iis ſolum eſſe, haud facilè crediderim. Alia eſt Indiæ Cherſoneſus extra Gangen. Cęterũ Chryſe, vrbs eſt Apollinis prope Lemnum. Sunt & aliæ multæ Chryſæ ciuitates, & loca multa circa Scyrum. Eſt enim Chryſa, locus Leſbyę: & Panepheſtia Lemni promontorum verſus Tenedum, & Bithynię, & iuxta Chalcedonẽ, & Carię: & Dorius cãpus in Halicarnaſide: & vrbs in Helleſpõto, inter Ophrynium & Abydum: eius, Chryſeus. Steph.

Chryſeis, filia Chryſę, Apollinis Sminthei ſacerdotis, quæ in expugnatione Thebarum Ciliciarum a Græcis capta, Agamemnoni extra ſortem decreta eſt. Homerus lib. 1, Iliad. Chryſeis autem dicta eſt, a Chryſe patre, cùm vero nomine Aſtynome diceretur. Vide c h r y s a s.

Chryſes, ę, Apollinis ſacerdos, pater Aſtinomes quę a nomine eius Chryſeis cognominata fuit: quã cùm Græci expugnatis Thebis Ciliciis, vrbe Eetiõis, abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diuiſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus, ad Gręcorum caſtra acceſſit, filiámque ſibi petiit reſtitui. Quod cùm impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium implorauit, qui tam grauem Gręcis peſtilentiam immiſit, vt Agamemnõ patri puellã reſtituere fuerit coactus.

Cuius loco Achilli Briſeidem eripuit. Homerus.1.Iliad.

Chryſippa, vrbs Ciliciæ, à Chryſippo conditore: Gentile, Chryſippanus, vel Chryſippeus. Stepha.

Chryſippe, Iri filia, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Steph.

Chryſippus, philoſophus Aſianus, Stoicorum princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſane, vt qui multis præceptoribus repugnauerit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitã. In dialectica clariſſimus fuit. ita vt non illepide dicerent quidam, Si apud deos dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quam Chryſippi. Scripſit volumina ſupra quinque & ſeptuaginta. Ferunt Carneadem philoſophum Cyreneum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem. Apollonidæ filium fuiſſe ferunt, Solenſem vel Tarſenſem philoſophum, diſcipulũ Cleanthis, Stoicæ ſcholæ principem poſt Cleanthem.

Chryſippus, filius Pelopis, quem cùm pater valde amaret, nouerca eius Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſtem impulit, vt illum interficerent: ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater e viuis excederet.

Chryſippus Eraſiſtrati fuit præceptor medicus, qui Hipp. AEſculapii & Prodici medicorum placita inſigni garrulitate mutaſſe dicitur.

Chryſocera promontoriũ Thraciæ ad Boſphorum ſitum: Plin lib.4.cap.11.

Chryſóceras, Latinè Auricornu, oppidũ apud Byzantium Europæ, à latere Chalcedoniæ. Strabo.

Chryſoceras, promontorium, antea Lyges dictum, in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis. Plin. lib.4.cap.11.

Chryſógonus, nomen viri proprium. Iuuenalis, Sunt quæ Chryſogonum cantare vetant.

Chryſogonus, Syllæ libert⁹, ſector Roſcii Amerini. Cicero in oratiõe pro Roſcio Amerino.

Chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatus, nec vllius honoris pollicitatiõe per Diocletianũ à fide auerti potuit, iugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volaterranus.

Chryſópolis, Bithyniæ vrbs. Plin. libro quinto cap. vltimo.

Chryſopolis, Stephano, vrbs prope Chalcedonẽ in Bithynia, per Boſphorum nauiganti ad dextram: dicta, quòd Perſæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum ciuitatum, vel à Chryſo Chryſeidis, & Agamemnonis filio.

Chryſópolis, Ciliciæ vrbs: Gentile, Chryſopolytes. Steph.

Chryſórrhoæ, populi dicti, quòd apud eos, vt inquit Strabo, auriferi torrẽtes ſint. Vnde fabulis occaſio de vellere apud Colchos aureo.

Chryſórrhoas, fluuius Lydiæ, aliàs Syriæ, in Decapolitana regione, Damaſcum vrbem præterfluens. Plin. lib. quinto cap.18. Ita dictus ab aureis, quas voluit, arenis, cùm antea Pactolus diceretur. Ferunt enim Midam Lydiæ regem, cùm Liberum patrem hoſpitio excepiſſet, iuſſuſq; eſſet petere quod vellet, optaſſe, vt quicquid tangeret in aurum verteretur. Verum cùm ipſum etiam cibum in aurum videret commutari, & iam fame propemodũ enecaretur, tandem intellecta ſtultitia ſua, a Libero petiiſſe, vt donum ſuum, quantumuis ſpecioſum, ſibi auferret. Iuſſiſſe itaque Liberum vt in Pactolo fluuio ſe ablueret: cui cùm morem geſſiſſet Midas, ipſum quidem priſtino ſtatui reſtitutum: cæterum Pactoli aquas aureum inde colorem contraxiſſe, aureaſque tunc primùm arenas voluere cœpiſſe: vnde factũ, vt pro Pactolo Chryſorrhoas diceretur. Hyginus Fab. Poetic. cap.191.

Chryſoſtomus, ſcriptor Eccleſiaſticus præſtantiſsimus Ioannes Antiochenus, Epiſcopus Conſtãtinopolitanus, qui Chryſoſtomi nomẽ, ob eloquii venuſtatem & ſermonis prȩſtantiam accepit.

Chryſotemis, filia Agamemnonis & Clytemneſtrȩ, ſoror autem Oreſtis, Electræ, Laodices, & Iphianaſſæ. Homer.9.Iliad.

Chryſothoas dictus eſt Pactolus amnis quod aurirãmenta ferat.

Chthonia inſula eadem quod Creta. Steph.

Chthono-phyle quæ Baccho Philiuntem peperit. Steph.

Chryxus, dux Boiorum, nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam cæperunt. Sil. lib.4.

Chthonia Ceres dicta eſt, id eſt, terreſtris ſeu terrena, quanquam Pauſanias author eſt eã cognomen hoc ſortitam à Chthonia quadã puella Argiua, quòd poſt ambuſtum patrem à dea in Hermionem oppidum ducta, ibi templum ei conſecrauit, Chthoniamque à ſuo nomine appellauit.

Chthonium Feſtum erat quod in honorẽ Ceꝛeris ab Hermionenſibus eximia veneratione celebrabatur, in quo boues viſendæ magnitudinis & Ferociæ deæ ſacerdotem infirmam & vetulam mulierculam ſponte ſequebantur, velut vltro ſe offerentes immolationi. Paleph. lib.2.

Chub, Nomen gentis. Ezechielis trigeſimo.

Chun, Nomen vrbis.1. Paralipomenon decimooctauo.

Chuonrãdus, Germaniæ rex, regnauit annis vii.anno ſalutis 912.

Chuonrâdus, Romanorum imperator xvi. anno ſalutis 1025.

Chuonradus Lotharingiæ dux, anno ſalutis 1073.

Chuonrádus, Romanorum imperator xxi. imperauit annis xv. anno ſalutis 1138.

uonradus , Marchio Montisferrati , Tyrum defenſandam ſuſcepit. Blond.lib.6. Aemi.lib. 5.anno ſalutis 1186.

Chnonradus, Apuliæ rex, veneno poto Manfredi opera, diem clauſit extremum, anno ſalutis 1251.

Chus, filius Cham, Geneſis 10. à quo Aethiopes prognati.

Cbuſai, amicus Dauid, 2. Regum 15.16.17, & 1. Paral.27.

Cbuſan raſathaim, rex Meſopotamiæ. Iudic.3.

Chuſi, pater Selemiæ patris Nathaniç, patris Indi, filius Iemini. 2. Reg.18, Ier.36.

Cbyton, regiuncula Epiri, in qua habitauere quidam ex Clazomenis profecti : Gentile, Cbytites.

Chytri, ciuitas Cypri, dicta à Chytro filio Aledri, filii Acamantis.

Cbytri feſtum fuit apud Athenienſes percelebre in quo omne ſeminum genus in olla coquere ſolebant Dionyſio & Mercurio operantes vt Theopb. ſcribit.

Chytropolis, regiuncula Thraciæ. Ciuis Chytropolytes.

Chytus, Cizyci portus.

C I

Cibaini montes Thraciæ ſunt in quibus Caſter fluuius oritur.

Cybelus mons Pbrygiç in quo Cybeles deorum mater colebatur.

Cibotus mons olim fuit & in eo oppidum nomine Cantate qui terreo motu abſorptus eſt vnà cum oppido.

Cibarci, Hiſpaniæ populi. Plin.lib.4.

Cibitius, Tuſcorum rex, anno ab vrbe 63.

Cibotus, ciuitas Aſiç eadem quæ Apamia Plin. lib.5.cap.29.

Cibſaim, ciuitas ex tribu Ephraim data Leuitis. Ioſ 21.

Cibyra, Vide Stephan. in CABALIS.

Cibyræ vir. Vide TABS.

M. Cicero, oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idémque philoſophus egregius, cuius libri extant plurimi orationum, epiſtolarum, & philoſophiæ omnium qui vnquam Latine ſcripti ſunt, tum doctrina, tum ſermonis elegantia primi, equitis Rom. filius, per omnium honorum gradus: cùm ad Conſulatum etiam peruenisset, in eo leges ſaluberrimas tulit, legem agrariam fregit, Catilinæ coniurationem coërcuit, pòſt a P. Clodio Tribuno pleb. per inuidiã vrbe pulſus, omnium populi Romani ordinum ſummo conſenſu reuocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio & C. Octauio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, vnà cum patriç libertate periit, quam vſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſimè defenderat. Eius vitam vide apud Plutarchum.

Q. Cicero, ſuperioris frater, C. Cæſari legatus in Gallia fuit : pòſt Proconſulatum Aſiæ ſecunda fama adminiſtrauit : eundem cum fratre vitæ exitum ſortitus, eóque miſerabiliorem, quòd cum filio proſcriptus, rogauit percuſſores, vt prius quàm filius feriretur : eo viciſſim rogante, vt ſibi ante patrem mori liceret : ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appianus.

M. Cicero, M. Ciceronis oratoris filius, Bicongius dictus, ob temulentiam, nihil patre dignum geſſit, niſi quod interfectoribus Cæſaris pertinaciſſime fauit, antea cum patre proſcriptus, pòſt tamen ab Octauio reſtitutus, & prætor factus.

Cichiſus, fluuius ponitur ab Homero in hymno Apollinis.

Cicimeni, populi circa Mæotin. Plinius libro 6. capite 7.

Cicones, populi Tbraciæ, iuxta Hebrum, quos Vlyſſes poſt dirutam Troiam ventis eò adactus debellauit, corúmque vrbem Iſmarum dirupuit, paucis ex ſociis amiſſis. Ouid.

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Homerus Cicones, Iſmari habitatores vocat. Stephanus in Cyzico. Apud eos Orpheus obſcœni concubitus inuentor, à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. Georg.

-Spretæ Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè iuuenem ſparſere per agros.

Ciconius, nomen eius qui Brixiam condidit.

Cidænis, Vide SLAAA.

Cierium, vrbs Bœotiæ, aliàs Arne dicta. Steph.

Cilicia regio minoris Aſiæ, ad Ortum Amano monte, & portis Ciliciis a Syria diſcreta, à Septentrione Tauri iugis, ab Occidente Pamphyliæ proxima, Cilicio mari, & ſinu Iſſico ad Meridiem abluta. Huius incolæ dicti ſunt Cilices, quos piraticam exercentes, Pompeius deuicit, victoſque in deditionem accepit, eorúmque poſtea fideli opera vſus eſt in bellis naualibus aduerſus Cæſarem. Lucanus libro 3,

Itque Cilix iuſta, non iam pirata, carina.

A Cilicia, Ciliciæ portæ. Plin. libro 5. cap.27. Pomp. lib.1, ſcribit Ciliciam locum eſſe magni aliquando diſcriminis fuſorum ab Alexandro Perſarum, fugientiſque Darii ſpectatorem ac teſtem. Strab. lib.14. Ciliciam diuidit in Campeſtrem & Tracheam, id eſt aſperam. Fuit olim opulentiſſima populi Romani prouincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus author eſt, adeò olim potentem fuiſſe, vt ad Peluſiũ vſque procurrerit, Lydis, Medis, Armenis, Pamphilia, & Cappadocia ſub imperio conſtitutis : tandem ſubactam ab Aſſyriis, in breuiorem formam redactam eſſe. Vide TRACHEA.

Cilix filius Phœnicis, a quo dicta eſt Cilicia.

Cilix gentile eſt, ſignificans eum qui è Cilicia eſt. Cilices piratę fuerunt quos Cn. Pompeius victos in deditionem accepit.

Cilla, oppidum Ciliciæ, non procul à Thebis Actioneis, Apollinis Cillæi templo inſigne. Strabo lib.13. Ouid.3. Metam.

Chryſenque, & Cillan Apollinis vrbes.

Cillenius mons eſt Arcadiæ, celebris natiuitate Mercurii.

Cillus, Pelopis auriga, quem cùm Pelops ad Oenomanum proficiſcens, amiſiſſet in itinere, iuſta ei ſplendide perſoluit: & vt memoriam eius ad poſteritatem propagaret, eodem, quo mortuus eſt loco vrbem condidit, quam Cillam de nomine eius appellauit. Strabo libro decimotertio.

Cimas, inſula inter Iſtri oſtia, quæ, vt Pomponius ſcribit, vrbem habet, quam quia Bithyni colunt, Bithynidam appellant.

Cimbri, ſunt Dani aut Holſatii: horum regio à Septentrione ad mare aquilonare ſpectans includebat Dacos & Selandos, communi nomine Cimbros vocatos. Hi anno ab vrbe 640 parato maximo exercitu Romam contenderunt. Sed Marius eos fugauit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Feruntur Val. Max. Cimbri & Celtiberi in acie gaudio exultare conſueuiſſe, tanquamglorioſe & fœliciter vita exceſſuri: lamentari verò in morbo, quaſi turpiter perituri. Inde Cimbricus, ca, cum. hodie Dani appellantur & qui ipſum peninſulæ Iſthmum inhabitant Holſatii.

Cimmerii, populi in Italia ad Baianum & Auernum ſinum, qui in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliteſcebant, noctu tantùm ad latrocinia egreſſi, cùm victum ex metallorum alioqui effoſſione, diuinationum mercede, & prouentibus à Rege deſignatis quærerent, vt ex Ephoro ſcribit Strabo. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci natura erroribus ſuffragante, ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus horror fuit. Specus præterea famoſi, & ad inferos crediti aditus, quos intrare fas non erat, niſi diis manibus prius, quò auſpicatior deſcenſus foret, ſacrificio placatis. Vnde Homero ſuæ fabulæ Oeconomia quam Odyſ. lib.2. comminiſcitur, deſumpta eſt, & Virgil. lib.6. Hinc Cimmeriæ tenebræ pro denſiſſima caligine.

Cimmerii, Boſphorani, quos Herodotus lib.4. interiora Aſiæ aliquando tenuiſſe ſcribit. Verùm à Scythis pulſos magis occidua tandem petiiſſe. Ab his Boſphorus Cimmerius dictus, cuius longitudo eſt ducentorum & viginti ſtadiorum, & Cimmerii montes ſupra Albaniam, apud Ptolemæum tabula Aſiæ ſecunda. Plinius libro ſexto, capite 6. Hinc Cimmeriæ tenebræ prouerbio celebrantur, pro denſiſſima caligine. Apud Cimmerios Ouidius Somni ſedem collocat, ſic ſcribens 11. Metamorphoſeon,

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cauus, ignaui domus, & penetralia Somni.

Cimmeris, Troadis vrbs, Edonis prius vocata. Plinius lib.5. cap.30. Rurſus in littore, inquit, Antãdros, Edonis prius vocata, deinde Cimmeris & Aſſos, eadem Apollonia.

Cimolis, vrbs Paphlagoniæ. Pompon. libro 2. & Plin. libro 6. cap.2. Cimolis item vrbs Galatiæ, Ptolem.

Cimolus inſula in mari Cretico, è regione Zephyrii promontorii: ex qua optimum aduehebatur cretæ genus, abluendis veſtium maculis imprimis vtile. Ouid.7. Metam.

Hinc humilem Myconen, cretoſaque rura Cimoli.

Cimon, Athenienſis, patre Miltiade, matre Egeſiphile, liberalitate munificentiaque domi magis, quàm militiæ clarus, quapropter Lucullo ex noſtris comparatur. Nam cùm hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea ciuibus ſuis diſtribuit. Deinde amotis vndique agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, frugeſque ſumendas impunè dabat. Parabat quotidie ingens domi conuiuium, quo vndique confluentes pauperes veſcebantur. Plutar.

Cimon, pictor. Plin.

Cimborum promontorium ſub Septentrione & in Oceanum aquilonarem protenditur.

Cin, nomen viri, a quo Cinæi. Num.24.

Cina, nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſ.15.

Cinæi, nomen populi, Gen.15.

Cinæus Iupiter, Vide CANAR.

Cinara, rex Cypri, Cilicis filius, Belei filii, qui cum Myrrha filia ſua nutricis aſtutia ignarus concumbens, Adonin ſuſcepit. Cinyras ſcribit Strabo lib.16. eumque regnaſſe in Phœnicia. Vide CYNARAS.

Cincius, prætor, Siciliam ſecundi belli Punici tempore adminiſtrauit, Liuius.

Cincius, Senator Romanus, ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ, obiecit ſeculo ſuo, quòd porcum Troianum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrob. lib.15. cap.13.

Cindapſus, filium habuit Maſonardum, qui Cariæ ciuitati nomen dedit. Steph.

Cindaſuindus, Gothorum rex, anno ſalutis 640. Ritius lib.2.

Cindra, gens Thraciæ, Vide CONDRAR.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plutarchus in vita Pyrrhi. hic legatus Romam miſſus, vt de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claud. Cæco re infecta ad Pyrrhum

reuerſus

reuerſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu vrbis & ſenatus, dixit ſenatum deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe, populi autem tantam eſſe turbam vt vereretur ne regi cum Hydra quadam Lernea res eſſet: huic tam fidelis fertur fuiſſe memoria, vt poſtridie quam Romam aduentaſſet ſine vlla nomenclatoris ope ſenatui equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin.lib.7.cap.24.

Cinedocolpitæ, fœlicis Arabiæ populi, quorum regina Zadrame dicitur. Steph.

Cinesias, Thebanus Dithyramborum ſcriptor, compoſuit Pyrrhichiam, vt eſt in prouerbio, πυῤῥίχην ἔμαθε κινησίου, id eſt, Pyrrichiam didicit Cineſiæ, vel quòd in choris multo motu vteretur, contra comicos agẽs, qui in hac parte deficiunt. Erat autem Cinesias corpore pigro & fracto crure, vulgóque male audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinga, fluuius Hiſpaniæ citerioris, ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, vbi & nomen amittit. Lucanus lib.4,

-campóſque coercet
Cingra rapax, vetitus fluctus & littora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo. nam gurgite miſto,
Qui præſtat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingulum ciuitas eſt inter Picentes quæ mulos Cingulanos mittit, hinc Cingulani populi. Plin.lib.3.cap.13.

Cinna, ciuitas Caſtellanorum in Hiſpania. Plin. Cinna, ciuitas Theſſaliæ a Cinno gigante, & Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen Romani viri, qui ſumma crudelitate Rempub. vaſtauit, primo conſulatu ſeruis ad pileum vocatis, aduerſarios vicit, Octauium collegam interfecit, Ianiculum occupauit. Iterum & tertiò ſe cõſulem fecit. Quarto conſulatu, cùm bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt.

Cinna poëta doctiſſimus, Virgilii æqualis: cuius meminit Ecloga 9,

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinna
Digna, ſed argutos interſtrepere anſer olores.

Cinna trib. plebis qui quum leges pernicioſas de reuocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octauio collega magiſtratu exuius ex vrbe profugit & bellum vrbi intulit accerſito C. Mario aliiſque exulibus ex Africa, in quo bello duo fratres alter ex Cinnæ exercitu, alter ex Pomp. ignorantes concurrerunt. Et quum victor mortuũ ſpoliaret cognito fratre ingenti edita lamentatione ac rogo extructo ſe inſuper cremauit. tandem Cinna & Marius in vrbem recepti cædibus omnia compleuere, inter quos Cn. Octauium conſ. Mar. Antonium oratorem & L. Cæſarem iugularunt, corúmque capita pro roſtris poſuerunt: Ex liuio.

Cinna, alius per errorem necatus à populo Romano fuit, foro medio in funere C. Cæſaris, cùm vnus ex interfectoribus fuiſſe crederetur.

L. Cinna, Octauii temporibus ab eo, contra quem coniurauerat, vita donatus eſt, res nouas adfectans. Seneca de clementia.

Cinnarus fuit quidã Senuliſius arte lenocinia qui hoc quęſtu ad ſummas opes peruenit. is quoad viuebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum. cęterum moriẽs populo diripiendás expoſuit: vnde natum prouerb. Rapina rerum Cinnari.

Cinthius mons eſt inſignis Deli inſulæ Apollinis patriæ, cuius tanta fertur magnitudo vt vmbra ſua Aegei maris ambitum tegat.

Cínxia, quòd nuptiis præeſſet, Iuno dicebatur. Inito enim coniugio, ſolutio cinguli fiebat, quo noua nupta erat præcincta. Feſtus.

Cinyra vir quidam ditiſſimus, cuius opes abierunt in prouerb. Cinyræ opes.

Cinyps, nyphis, fluuius in extremis Africæ, prope Gramantas. apud quem magni ſunt hirci. Claudianus,

Quos vagus humectat Cinyps, &c.

Cinyphius, a, um, adiect. Virg.lib.3.Georg.
Cinyphii tondens hirci &c.

Cinyphis, dicitur ea Africæ regio, & Cinyphes, populi. Vide CYNIPHIS.

Cinyras, vide CINARA.

Cios, emporium Phrygiæ, à Cio Herculis comite, & iuxtà fluuius eiuſdem nominis. Palæmõ ex Dio. Qua Cius egregius decurrens murmurat vnde. Plin.lib.5.cap.32, Cios (inquit) cum oppido eiuſdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygię, a Mileſiis quidem conditum.

Cios, Bithyniæ ciuitas, Pruſias poſtea vocata, vt infrà dicetur.

Cippus, nobilis Romanus, vt fabulatur Ouidius 15. Metam. qui fuſis hoſtibus ad vrbem rediens, cùm cornua ſibi ſubitò enata animaduertiſſet, reſponſumque accepiſſet ab haruſpicibus, fore vt Romæ regnaret, ſi vrbis mœnia ingrederetur: Senatum, populúmque extra vrbem conuocauit: quos cum rem omnem edocuiſſet, ſpõte ſe exilio mulctauit, vnico terræ iugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit.

Cirannus vir fuit Lycius & Sapedonis comes, quem teſte Homero in Iliade Vlyſſes in bello Troiano interfecit.

Circe, Solis & Perſes Nymphæ filia, & Aetæ Colchorum regis ſoror, veneficiorum peritiſſima quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnóque per ſcelus parto, cùm crudelius imperaret, ab incolis pulſa, in Italiam profugit, & in Circæo, monte (qui antiqui olim Latii terminus erat, & efficaciſſimis herbis abũdabat) ſedem ſibi delegit: vbi cùm Glaucum marinum deum adamaret, Scyllam

puellam,quam ille deperibat, infectis fontibus,in monſtrum marinnm commutauit. Vlyſſem item vt tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit,ſocióſque eius,quos in porcos commutauerat,ei reſtituit:cui & Telegonum filium peperit. Poſtremò & Picum Latinorũ regem,quòd vxorem ſuam,nomine Canẽtem ſibi præferret, in auem ſui nominis commutauit. A Circe fit Circæus,cæa,cæum. Virgil. 4. Aeneid.

Proxima Circææ raduntur littora terræ.
Diues inaceſſos vbi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu.
Homer.10.Odyſſ.

Circes domus, oppidnm Campaniæ Pompon. Strabo Circeum vocat,Cicero Circeios.Pli. tradidit Circeos inſulam aliquãdo fuiſſe immenſo mari circundatam , mox continenti adnexam, Circeii, Ciceroni Circienſes, dicti lib. 3.de Natura Deorum.

Circium,promontorium Tuſcorum,Ptolemęo, hodie Sancta felicitas. Vnlgò *Cirgegli*.

Circius , ventus Galliæ Narbonenſi peculiaris, reliquis cæli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam ſpirans,nulli ventorum violentia inferior : quippe qui & onuſta percellat plauſtra & ædinm tecta ſecum rapiat. Circius autem à vertigine dictus putatur,eò quòd in orbem circumagatur. Lucan.lib.1,

-Solus ſua littora turbat
Circius, & fida prohibet ſtatione Monæci.
Vulgò *Cers*.

Circius,inſula in Myſia,quingentorum ferè ſtadiorum ambitu, admodum ferax, & duobus pontibus iuncta continenti,quorum iuxta alterum eiuſdem nominis vrbem habuit, & portus duos clauſos & naualia.

Circus de circis vide Nicol. Perotum in cornupia & Alex.ab Alexandro.

Cireneum promontoriuin in Aſia minori haud longe à monte Mina.

Cirni populi qui Corſicam incolunt viuúntque annis centenis quadragenis.

Ciriada,vicus Atticæ. Vide CERIADA.

Ciris,dicitur Scylla, Niſi regis filia,mutata in auem Cirim,id eſt, Alaudam. Vide SCYLLA.

Cirrha,oppidum Phocidis,ad radicem Parnaſſi montis,in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. lib.3.

Phocaidas Amphiſſa manus , ſcopuloſaque Cirrha.

Martialis ad Silium poëtam,

Quid tibi cum Cirrha? quid cum Permeſſidos vnda?
Romanum melius,diuitiúſque forum eſt.

Hinc Apollinem Cirrhæum cognominat Seneca in Hercule Oetæo.

Cirta, Numidiæ vrbs, Saluſt. Strabo libro vltimo minutiſſimam fuiſſe ait , & optimè ſtructam, Micipſæ potiſſimum opera,qui Græcos in eam habitatum deduxit,& tantum effecit, vt decem equitum millia,& peditum viginti emitteret.

Cirtiſcus, fluuius memorandus in Scythia. Herodotus.

Cis filius Abiel,pater Saul regis,1.Reg.9,1.Para. 23.Filius item Abigabaon,filius Abdai Leuitæ,1.Paral. 29.

Ciſalpina Gallia quæ & Citerior Gallia & Gallia Togata dicitur , fluuio Rubicone finitur, cuius baſim Alpes efficiunt. Cicero pro lege Manil. Inde cùm ſe in Italiam recepiſſet duabus Hiſpaniis & Gallia Ciſalpina præſidiis ac nauibus confirmata,&c.

Ciſamus,vrbs Cretæ,Ptol.hodie Ephitiſa.

Ciſapennina Italia a Catone in Aug. dicitur quę reſpectu Romanorum cis Apenninum montem eſt,ſicut Tranſapennina,quæ trans Apenninum eſt.

Ciſia , mater Memnonis , à qua Suſorum ciues Ciſii dicti. Steph.

Ciſianthi,populi Scythis Cimmeriis vicinis , ad oram Oceani Scythici. Plin.lib.13. cap.6.

Ciſii, Vide CISSIA.

Ciſon, Torrens Galilææ iuxta montẽ Thabor. Hic è monte Tabirio in mare cadit, Iudic.4, 3.Reg.18, Pſalm.82.

Ciſpius,mons Romæ,Exquilina in regione , de nomine Ciſpi hominis dictus. Feſt. Varro lib. 1. De ling. Lati. Exquilinus eſt Ciſpius mons ſexticeps apud ædem Iunonis Lucinæ.

Ciſſa,fluuiꝰ Põti Cappadocici,Ptol. Vulgò *Quiſa*.

Ciſſanus Cous fuit gregibus pecuariis ſupra modum diues,de quo extat prouerb. Ciſſanus Cous.

Ciſſeus,rex Thraciæ , pater Hecubæ. Hinc Hecuba ipſa Ciſſeis appellatur a Virg .7. Aenei.

-nec face tantùm
Ciſſeis prægnans ignes enixa iugales.

Ciſſuſa fons in quo obſtetrices Bacchum infantem lauerunt. Plut.in Lyſandro.

Ciſtèna,vrbs Aeolidis , inter Elaiticum & Idæū ſinum. Pompon.lib.1. Pli.lib.5.cap.30. Ciſthenę ſcribitur.

Citanos,inſula olim Cycladum clariſsima.

Citarii,populi Siciliæ. Plin.lib.3.cap.8.

Citariſta,vel Citariſtes, Promontorium Narbonenſis prouinciæ,non procul a Maſsilia. Plin. lib.2. cap.4. Pomp.lib.1.

Cithæron , mons Bœotiæ, Strabnni,cuius radicem Aſopus amnis alluit. Seruius credidit alterum eſſe ex iugis Parnaſsi: quod omnium Geographorum iudicio ſecus ſe habet. Eſt enim Cithæron, mons a Parnaſſo diſcretus,& ab eo plus quam triginta paſſuum millibus diſsitus. Hic mons Libero patri ſacer erat: vnde etiam ibi eius Orgia celebrabant. Ouid. 3. Metamor.

Vadit, vbi feſtus facienda ad ſacra Cithæron
Cãtibus, & clara Bacchantùm voce ſonabat.

Cithariſta ſiue Cithariſtes promontorium Galliæ Narbonenſis teſtibus Ptol. libr.2.cap.20. & Antonino qui in ſuo Itinerario ab hoc promontorium Maſſiliam vſque nauigio triginta millia paſſuum facit.

Citium, Cypri inſulæ oppidum. Plin.libr.5.cap. 31. Vnde Citieus Zeno.

Citórus, mons qui abundat buxis, inde pecten Citoriacus, quaſi buxeus dicitur, à Citorio monte. Ouid.lib.4.Metamor.

Sæpe Citoriaco deducit pectine crineis.

Vide CYTORVS.

Citron, Ciuitas in tribu Zabulon.Iud.1.

Cinaron oppidum proximum Iſaræ flumini, Vocontiis populis, montique Cineſio & Allobrogibus in Sabaudia, teſte Planco inter epiſt.familiares Tullii in illa quæ incipit, Nûquam me Hercule.

Ciuica Pompeianus, conſul, collega L. Celonii Commodi, anno ab vrbe 888.

Ciulius, ſiue Cluuius, Volſcorum imperator à Ceganio victus, anno ab vrbe 312.

Ciulius Tullus, tribunus militum, anno ab vrbe 348.

Cius, vide BRYLLIVM.

Cius, fluuius Thraciæ ex Pæonibus & Rhodope monte profluens. Eſt & vrbis nomen, quã, vt teſtatur Strabo lib.12. Demetrius cepit, deditque Pruſiæ Zelę qui hanc euertit, & Myrleã Pruſiæ vicinam. Is a ruinis eas excitãs, Ciû a ſe Pruſidam: Myrleam verò ab vxore Apamiam nominauit.

Cizicus, Vide CYZICVS.

C L

Clæon, fons in Phrygia, Plinius lib.31.capite 2. dictus èſt à fletu vt fons alter illi vicinus Gelon a ridendo.

Clampitiæ, locus Italiæ, in Brutiis. Plinius libro 3.cap.5.

Clanius, qui & Clanis, fluuius Campaniæ prope Neapolim iuxta Acerras vrbem, à κλάνιον quod eſt viola, quæ illius ripæ abundare dicuntur: vel, vt Macrobius exiſtimat, à Clanio gigante. Ab eo piſcis Clanius, qui & Silurus vocatur. Virg.libro ſecundo Georg.

Et vacuis Clanius non æquus Acerris.

Clariæ, populi Thraciæ. Plin.lib.4.

Clarium, Plin.lib.2. Vide CLAROS.

Clarius eſt mons Colophoniæ in quo colitur Apollo & ab eo Clarius appellatur.

Claros, ſiue Clarium, Ioniæ ciuitas, Apollinis oraculo nobilis. iuxta Colophonem. Hanc Manto Tireſię filia côdidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cùm patriæ cladem lugeret, & ſuam, manantibus vbertim lachrymis, fontem fecit: vnde claros, ἀπὸ τοῦ κλαίειν locus appellatus. Nearchus verò author eſt, inde vrbi huic nomen factum, quòd Apollini ſorte obtigit. Nam ſortẽ, κλῆρον

Græci nominant. Hinc Apollo Clarius dictus eſt, qui illic & fanum habuit, in quo reſponſa, epota aqua, edebantur, breuiore tamen vita bibentium. Ouidius de Arte.

Clarus, inſula in mari Myrtoo, & ipſa Apollini ſacra: de qua nonnulli intelligunt illud Ouidii 1.Metamorph.

-mihi Delphica tellus.

Et Claros, & Tenedos, Pataræáque regia ſeruit.

Claſſénce, oppidum, à Smaragdo captum, anno ab vrbe 153.

Claterna, oppidum in Piceni littore. Pomponius lib.2.

Clauda, inſula ſpectãs Cretam inter meridiem & occidentem. Act.27.

Claudia, Noricorum oppidum. Plin.lib.4.cap. 14. Ptol. Claudinium vocat.

Claudia, virgo Veſtalis, quæ cum in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulacrum matris Ideæ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuam, fertur cingulo duxiſſe nauem, quam multa hominum millia trahere nequiuerant.

Claudia gens, Romæ patricia è Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis & Druſi vſurpauit, quod Nero lingua Sabina, vir ſtrenuus & fortis dicatur: Druſi verò, a Claudio Druſo, qui hoſ:um duce Gallorum Druſo cominus trucidato, ſibi ac poſteris nomen indidit, Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudianus, poeta inſignis, Theodoſii & Honorii temporibus floruit, patria Alexandrinus. Quidam Florenti:um faciunt, ſed falſo: ingenio excellenti fuit, maximéque apto ad carmen componendum. Nam & aſſurgit feliciter, variiſque figuris ac ſentẽtiis mirifice delectat. huius meminit Suidas.

Claudianus Cæſar qui interfecto Caligula ſucceſſit in imperio: vir inauditæ crudelitatis vt ſcribit Suet. in Claudio.

Claudiana tonitrua dicebantur quæ Claudius Pulcher inſtituit, vt ludis factis poſt ſcenam coniectus lapidum ita fieret in circumactam peluim, vt veri tonitrui ſpeciem repræſentaret.

Claudiópolis, Cappadociæ vrbs. Plin.lib.5.capite 24.

Claudiuium, Vide CLAVDIA.

Claudium, vrbs Italiæ: Gentile, Claudinus. Stephanus.

Ap. Claudius Regillianus decemuir, legibus ſcribendis ſumma inter collegas authoritate: poſtremò ob Virginiæ iudicium in carcerem coniectus, ſibi manus attulit. Liu.

Ap. Claudius, Cæcus, extrema ſenectute in curiam delatus, ſenatum iamiam inclinatum, à Pyrrhi pace reuocauit. Ab hoc Appia via dicta eſt, quam Brûduſium vſque lapidibus ſtrauit. Liu.libro 9. & aquam Appiam in vrbem

duxit,Pyrrhúmque in vrbem,non eſſe recipiendum ſua ſententia obtinuit.

Claudius Nero,& Claudius Pulcher,fratres Cęci filii,Ttanquillus & Liu.libro 19.

Claúdius Sulpitius Longus,conſul, collega Q. Aelii Cæritani,anno ab vrbe 431.

Claúdius Pontius , Samnitium imperator,Romanos apud Caudium ſub iugum miſit. Liu.lib.8. Decad.1.

Claúdius Fabius,dictator,anno ab vrbe 439.

Claúdius Petilius,dictator,anno ab vrbe 442.

Claúdius,cognomento Caudex,à nauium caudicibus ſic dictus. Is Carthaginenſes Meſſana expulit, Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit. Cæcilius.

Claudius Centianus,quem nonnulli Centimalum,alii Centimanum minus rectè ſcribunt. Is librum in iure ciuili tertium à P.Parpyrio ſcripſit, & r.literam introduxit, quum prius Fuſii,qui deinde Futii dicerentur.Valerius

Claudius,qui antè Clauſus dictus.Vide CLAVSVS.

Claudius Nero,conſul, Liuii Salinatoris collega,qui aduenientem ex Hiſpania cum auxilio Aſdrubalem interfecit.

App.Clandius orator.Cic.in Bruto.

Claudius Nero, Tiberii principis pater, Quæſtor C.Cæſaris in bello Alexandrino,& deinde Pontifex Max.in P.Scipionis locum ſuffectus.

Claudius,Tiberius Nero Cæſar, III. Romanorum imperator , Octauii Cæſaris priuignus, gener,& adoptione filius.Suet.

Claudius,Rom.imperator,Britanniam inſulam in deditionem accepit , & Orchades inſulas Romano adiecit imperio. Poſtmodum ab Agrippina vxore veneno ſublatus eſt,vt Nero filius imperio potiri poſſet.

Claudius Domitius Nero , Romanorum imperatorum nequiſſimus.Vide NERO.

Claudius,Romanorum imperator, qui Gothos Illyricum vaſtantes bello adortus,incredibili clade ſuperauit. Sed cùm duobus fere annis imperaſſet,apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus , conſul,collega Seueri, anno ab vrbe 925.

Claudius Venatus,vir doctiſſimus, Alexandri à conſiliis,anno ab vrbe 976.

Clauſus,rex Sabinorum,Turno aduerſus Aeneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit,qui paucis poſt exactos reges annis cum quinque millibus cliētum ſe Romam contulit,vrbiſque partem habitādam accepit,Claudiamque familiam propagauit.Virg.7.Aeneidos,

Ecce Sabinorũ priſco de ſanguine magnum
Agmen agens Clauſus, magníque ipſe agminis inſtar,
Claudia nunc à quo diffunditur & tribus,

C L

& gens.

Clazómenæ,vrbs Ioniæ Aſiaticæ,quam condidit Paralus , patria Anaxagoræ. Hæc prius Gryna nominabatur,vicina Colophoni,vnde & Apollo Grynæus dictus eſt apud Virgilium,quoniam ibi eſſet eius oraculum.

Clazomenia, inſula, quæ Marathuſa dicitur , à qua Clazomenii , quos in Mœnia ſitos eſſe conſtat: hinc adiectiuum Clazomenius, nia, nium: vt Clazomenia vina, quæ olim apud Romanos in pretio fuerunt. Vide MARATHVSA.

Cleander nomē eſt vatis Arcadici apud Herod.

Cleāthes,philoſoph⁹ Stoicus,Cratetis primùm diſcipulus, Zenonis Citienſis ſucceſſor. Hic Phanii Aſii filius, egregius pugil, cùm Athenas veniſſet , & Zenoni adhærens , generosè philoſophatus eſt,& in eiſdem permanſit dogmatibus : ea fuit in tolerandis laboribus & perferēdis alacritate, vt alter Hercules dictus ſit. Nam quum non haberet vnde ſe alere poſſet, noctu quidem in hortis aquam hauriebat,per diem verò in ſermonibus exercitabatur.vnde Phreantes apllatus eſt, quaſi puteos hauriens.Ttradunt illum, quæ à Zenone audierat , oſſibus boum & teſtis fictilibus præſcribere ſolitũ,cùm pecunia nō ſuppeteret ad chartas emendas.

Cleanthis,mulieris nomen.Suidas.

Clearchns, Solenſis ſenior, ſcripſit de varia hiſtoria.

Clearchus iunior,Ponticus, Athenas profectus vt operam daret Platoni , in ſomnis admonitus,a ſtudiis literarum receſſit.Siudas.

Cleàrchus, dux Lacedæmoniorum , dictitabat imperatorem plus quàm hoſtē metui oportere : ſignificans eos , qui in prælio mortem expaueſcerent,certum ſibi,ſi deſeruiſſent,expectare debere ſupplicium.Fronti.lib.4.

Clearchus ,conſul,collega Richomeri, anno ab vrbe 1137.

Cleempus medicus fuit , cui Pythagoræ liber de magicis herbis à nonnullis aſcribitur.

Clemens hiſtoricus,ſcripſit de regibus & imperatoribus Romanis, ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas.

Clemens Alexandrinus,præſul,Pantherii diſcipulus,Origenis præceptor, floruit ſub Seuero & Antonino principibus.Hieronymus & Euſebius lib.6.

Clemens, Romanorum tertius epiſcopus, auditor diui Petri.

Clemens II.Pontifex 150.anno ſalutis 1048.

Clemens III.Pontifex 175.anno ſalutis 1188.

Clemens IIII.Pontifex 184.anno ſalutis 1264.

Clemens V.Pontifex 196.anno ſalutis 1306.

Clemens VI.Pontifex 198. anno ſalutis 1342.

Clemens VII.Pontifex 220.anno ſalutis 1523.

Clemens,conſul, collega Tertulli, anno ab vrbe 947.

Clemẽtinus,conſul,collega Agricolæ, anno ab vrbe 982.

Clementinus, conſul, collega Probi,anno ab vrbe 1267.

Cleóbis, Argiæ ſacerdotis filius, de quo ſic Cicero in Tuſcul. quæſtionibus, Primum (inquit) Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton filii prædicãtur.Nota fabula eſt. Cum enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificiom curru vehi iuſſiſſet ſatis longe ab oppido ad fanum, morarenturque iumẽta:tunc iuuenes ii,quos modò nominaui, veſte poſita, corpora oleo perunxerunt,& ad iugũ acceſſerunt.Ita ſacerdos aduecta in fanum,quum currus eſſet ductus a filiis, precata a dea dicitur, vt illis præmium daret pro pietate,quod maximum homini dari poſſit a Deo.Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe,mane inuẽtos mortuos.Hæc Cic.

Cleobulos,Euagoræ filius, Lindius, vnos è ſeptem Græciæ ſapientibus,robore & pulcbritudine corporis eximius,e Lindo Aegyptum philoſophandi gratia, petiſſe fertur: extat eius breuis ad Solonem epiſtola.

Cleobulina,Cleobuli filia, hexametris ænigmata quædam perſcripſit:quorum vnum adhuc extare fertur,

Eſt vnus genitor nati bona pignora bis ſex,
Triginta cuius natæ,ſed diſpare forma.
Hæ niueæ aſpectu miræque coloribus illæ,
Atque immortales omnes moriũtur ad vnã.
Diogenes Laertius & Suidas.

Cleôcritus, apud comicos taxatur vt mulieroſus & cinædus & obſcurus, Cybeles filius. Nam in myſteriis Rheæ molles tantum interſunt.Suidas.vide Eraſm.in adagiis.

Cleódamas Thaſius,philoſophus, Platonis tẽpore in geometria floruit.

Cleodamas,Achenus (Ache autem, ciuitas eſt Theſſaliæ)ſcripſit de cura equorum,Steph.

Cleodora nymphæ nomẽ matris Parnaſſi a quo Parnaſſus mons nomen accepit.Cæl.lib. 16. capite 19.

Cleogenes Sileni filius eques inſignis.Pauſ.

Cleomachus, Magneſius pugil, qui cinædi cuiuſdam & ancillæ amore captus,quæ à cinædo alebatur,cinædorum & orationem & mores eſt imitatus.Strabo.

Cleombrotus, Pauſaniæ filius, Lacedæmoniorum dux, qui timens ne videretur eum Epaminunda hoſte ſentire,temere cum eo pugnauit, ſeque & patriam in præceps dedit: nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt.

Cleombrotus adoleſcens Ambraciota.qui quũ ei nihil accidiſſet aduerſi, è muro ſe in mare abiecit, lecto Platonis libro de animorum immortalitate.Cic.in Tuſcul.

Cleomedes, Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur.Hic robore ac magnitudine eximia, quum Ciccum Epidauriũ pugil interfeciſſet, victoriæ præmii fraudatus, præ dolore in furorem incidit,atque ex Olympia Aſtypalæam reuerſus, cùm ibi multa temerè ac violenter feciſſet, poſtremò ludum puerorum ingreſſus,apprehenſam manu columnam,quæ tectum ſuſtentabat,concutiẽs, mediam fregiſſe, ac tectum deieciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad ſupplicium,in ſepulchrũ magnum ſe conieciſſe, & clauſus intus iniectum operculum tantum tenuiſſe,vt ne a multis quidem ſimul adnitẽtibus,vllo modo euelli poſſet. Cõciſo igitur circa loco,neque viuum hominem,neque mortuum eſſe compertum ferunt.Quare miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythiam, Vltimus herôum Cleomedes Aſtypalæus.Suidas & Plutarchus.

Clomedes,Græcus author qui ſcripſit de circulis cæleſtibus,quod opus elegans admodum adhuc extat.Suidas.

Cleomenes,Lacedæmoniorum dux,ab Antigono rege prælio victus, ad Ptolemæum ſe recepit,benigneque primùm exceptus,mox Nicagoræ cuiuſdam calumnia apud regem ſuſpectus,cuſtodię cum aliis quibuſdam traditus,cum illis mutuis vulneribus periit. Pòſt mortuus à Ptolemæo pelle nudatus, crucique adfixus eſt,Plutarchus.

Cleomenes Siculus, C. Verris nequitiæ adminiſter.Cicero 7.in Verrem.

Cleon,dux Athenienſium in Reipublicæ adminiſtratione aduerſari ſolitus Niciæ Nicerati filio, miſſus denique in Thraciam cum exercitu,multas vrbes cæpit. Eum inſectatur Ariſtophanes in comœdia quæ inſcribitur Equites.

Cleon Meſſeniorum dux.Pauſ.lib.4.

Cleon ſtatuarius nobilis.Pauſan.

Cleon Thetidis ſacerdos:Pauſan.

Cleon Poëta, Argonautica ſcripſit,à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, vt eius enarrator ſcribit.

Cleon Halicarnaſſeus orator, Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. Suidas.

Cleonæ,oppidum mediocre in via, quæ ab Argis Corinthum ducit. ab Argis quidẽ ſtadiis 120:à Corintho verò 80. diſtãs.Ouid.6.Meta. -Humileſque Cleonæ. Inter Cleonas & Phliuntem Nemæa ſylua conſurgit, in qua Hercules mirę magnitudinis leonẽ interfecit, qui a loco dictus eſt Cleonæus.Lucan.lib.5.
Ille Cleonæi proiecit terga leonis.

Cleónidas,vir Thebanus.

Cleonymus,id eſt,deſertor ordinis,& qui abiecto clypeo fugit,dictus eſt. Vnde prouerbiũ, Cleonymo timidior.Hinc inſectatur vt timidum & fugacem.Ariſtophanes in nubibus.

Cleonymus, vnus ex imperatoribus externis, quos ſibi acceſſierunt Tarentini.Strabo li.6.

Cleopatra, AEgypti regina, Ptolemæi Auletæ

filia, ſoror & vxor Ptolemæi vltimi, mulier impudiciſsima, à Iul. Cęſare primùm adamata: cui filiū Cæſarionē peperit. deinde ab Antonio iuſtæ vxoris loco habita. Quod cùm ęgre ferret Auguſtus, cuius ſororem Antonius vxorē duxerat, belloque inter eos exorto, Antoniū ſuperatū inſecutus, ad necem ſpontaneā cōpulit: eius exēplum imitata Cleopatra, ne viua in hoſtis poteſtatē veniret, & per ludibriū in triūpho circunduceretur, aſpidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clauſit. Statius libro tertio Siluarum,

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas

Cleopatrus, præfecti nomen apud Corinthios. Plutarchus in Arato.

Cleophanes, orator ex Myrlea. Strabo lib. 12.

Cleophantus Themiſtoclis filius, quem pater in equeſtri facultate tam ſtrenuum effecit, vt equis rectus inſiſteret, rectuſque ex equo iacularetur, Plato. in Menone & Cæl. libro decimoquarto capite 13.

Cleophantus, medicus. Plin. lib. 24. cap. 16.

Cleophantus, pictor Corinthius. Plin. lib. 35. ca. 3. hic apud Plinium vini rationem illuſtrauit primuſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt.

Cleophas, vnus ex EMAISTI diſcipulis qui proficiſcēs in Emmaunta EMAISTVM alloquebatur in itinere. Luc. 24. Iohan. 19.

Cleophon, poëta tragicus Athenienſis. Suidas.

Cleophylatius, epiſcopus, cum Stephano ab Adriano Rom. pontifice ad Carolum miſſus Germanorum, Francorúmque epiſcoporum ſynodum congregauit. In qua hæreſim Felicianam & ſynodum de imaginibus deponendis, quam Græci ſeptimam dicebant, damnauerunt, Blond. lib. 1. decad 2.

Cleopompus, Athenienſis, Thronium cæpit, Locros vicit, Æginetas ſuis e ſedibus eiecit. Thucy. Plutarch. in Peri.

Cleoſtratus Ephebus ille fuit cui ſors obtigit, vt draconi apud Theſpienſes ſæuienti immolaretur, cuius vicē dolens Meneſtratus, thorace æneo indutus in draconem dimicaturus prodiit in medium, ac belluam interfecit: ſicque & Cleoſtratum & ciuitatem liberauit.

Cleops Ægypti rex qui templa omnia obſerauit ne populus diis ſacrificaret. Herod.

Cleoſtratus, antiquiſſimus philoſophus, primus ſcripſit de ſignis cæleſtibus, atque in primis ſigna Arietis & Sagitarii. Plin. lib. 2. cap. 8.

Cleoxenus & Democlitus hiſtoriam de rebus Perſicis ſcribere aggreſſi, quam inchoatam ſe in hiſtoriis fatetur abſoluiſſe Polybius Megalopolitanus. Suidas.

Clephis, Longobardorum rex truculētiſſimus, Imolam ædificauit, à ſuis interfectus eſt, Blōd. Pompon. Æmil.

Cleſides pictor nobilis qui reginę Stratonices iniuriam à qua nullo honore fuerat exceptus depinxit, voluptatémque eius cum piſcatore quem amare credebatur.

Clethus, vxorem habuit Pallenem Sithonis filiam, quæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Steph.

Clibanus mōs eſt in extremis Italiæ finibus, nō procul a Lacinio promōtorio. Plin. li. 3. ca. 10.

Clibanus oppidum Iſauriæ quod eſt Aſiæ regio inter Pamphyliam & Ciliciam ſita. Plin. lib 5. cap. 27.

Clidemus ſcriptor antiquiſſimus fuit, cuius opus de Plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & protogoniam quæ citatur ab Athenæo.

Climax, Straboni lib. 14. mons Pamphilio pelago adiacens: is tranſitum arctum in littore relinquit, qui mari tranquillo nudatur adeò, vt iter facientibus peruius ſit, pelago autem affluente vndis contegatur. Tráſitus per montem tum arduus eſt, tum etiam prolixus, quapropter in tranquillitatibus littore vtuntur.

Clinias muſicus, & philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quando ad iram prouocaretur, ſumpta ſtatim cithara, motus animi leniebat. Ælianus de Varia hiſt.

Clio, vna Muſarum ex nouem, apud Heſiodum Theog. ἀπὸ τοῦ κλέος, id eſt, a gloria, quod poëtis gloria ex carmine naſcatur, Alii ἀπὸ τοῦ κλείειν, hoc eſt, a celebrando dictam putāt, propterea quòd hiſtoriæ inuentrix eſſe putetur: cuius proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorumque geſta ad poſteritatem tranſmittere. Virg. de Nouem Muſis,

Clio geſta canens tranſactis tempora reddit.

Clipea, vrbs Africæ minoris, aliis dicta Clupea & Clypea Ptolem.

Cliſthenes primus oſtraciſmi author apud Athenienſes, primúſque eo exilii genere mulctatus. Cæl. lib. 21. cap. 44.

Clitarchus hiſtoricus, qui & Alexandri comes fuit in expeditionibus, & eius res geſtas ſcripſit: cuius in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, vt ſcribit Quintil. Huius meminit & Plin. lib. 4. cap. 5.

Clitellæ, locus quidam Romæ vocatur propter ſimilitudinē clitellarum: & in via Flaminia, loca quædam deuexa ſubinde & accliuia.

Cliternia, Italiæ oppidum ad montem Garganum. Pompon. libro 2. Ptolem. Cliternum. vulgò *Celano*,

Clitus, Vide CLYTVS.

Clitomachus Carthaginenſis philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenii cultum, quadraginta natus annos, audiuitque Carneadem, breui quoque tēpore adeò profecit, vt quadraginta volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque Carneadis ſcholæ. Suidas.

Clitomachus athleta, Pācratiaſtes nobilis. Suid. pudicitia tanta fuiſſe dicitur, vt canes ſi fortè coeuntes vidiſſet, ſtatim vultū auerteret, in cōuiuio ſi quis ſermo laſciuꝰ incideret, ſtatim ſurgens

ſurgens abiret, AElianus de Varia hiſtoria.

Clitor, oris, oppidum Mediterraneum Arcadię, a quo vicinus fons Clitorius appellatur, ei qui guſtauerit, vini faſtidium inducens. Ouid. 15. Metam.

Clitorio quicunque ſitim de fonte leuauit,
Vina fugit, gaudetque meris abſtemius vndis.

Clitorius fons eſt Arcadiæ, qui potus vini tædium adferre dicitur.

Clitumnus, agri Faliſci fluuius, cuius aquæ potæ candidos faciunt boues. Plin. lib. 2. ca. 103. Virgil. 2. Georg.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
Victima. Silius lib. 11.
Et lauat ingentem profundens flumine ſacro
Clitumnus taurum.

Clitus Mantii filius ab Aurora raptus, nũquam poſtea apparuit.

Clitus inter præcipuos Alex. Maced. familiares eidemque chariſſimus, tum quòd filius eſſet nutricis ipſius, tum quòd ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſeruatus. Hunc tamen in conuiuio quodam liberius in Perſicos mores inuectum, rex iam temulentus ſpiculo traiecit. Cuius facti eum poſtridie tanta cœpit pœnitentia, diſcuſſa iam ebrietate vt totũ triduum cibo abſtinuerit, decreueritque omnino inedia ſibi necem conſciſcere, ac amicum optime de ſe meritum ad inferos perſequi. Tãdem ęgre admiſſa amicorũ cõſolatione, ſumptuoſiſſimo eũ funere ſepeliuit. Plut. in vita Alexã.

Cliuilius, Vide CIVILIVS.

Cloanthus, vir Troianus, AEneæ comes.

Clodia, Romana, copioſa & locuples fœmina, de qua Cicero ad Att. lib. 13.

Clodii forum, Italiæ oppidum in octaua regione. Plin. lib. 3. cap. 15.

Clodiorũ familia, à Clodio Aeneæ ſocio dicta. Feſtus. verius tamen eſt Clodios qui & Claudii dicuntur à Sabinis ortum traxiſſe nominiſque originem cœpiſſe ab Appio illo Clauſo, qui primus ea ea familia cum quinque clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem vt pellere vrbe poſſet, plebeio ſe homini adoptandum dedit: mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ deæ muliebri veſte veſtitus. Cicero ad Atticum lib. 1. poſtea a Milone interfectus.

Clodius Pulcher, orator Romæ inter patronos, ſimul cum Cicerone in cauſa Scauri. Pædianus.

Clodii cuiuſdam meminit Plutarchus in Numa, qui temporum argumentum ſcripſit.

Sextus Clodius, rhetor è Sicilia, Latinæ Grçcæque eloquentiæ profeſſor, malè oculatus, familiaris, ac præceptor Marci Antonii Triumuiri, cuius meminit Cicero in Philippic. & Tranquillus.

Clodius Quirinalis, Arelatenſis, rhetor, Romæ docuit, circa Neronis tempora.

Clodius Albinus, dux exercitus in Gallis, poſt mortem Pertinacis principis ab exercitu imperator ſalutatus, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodian.

Clodius, Francorum rex, anno ſalutis 432.

Clodius Albinus, conſul, collega Aemiliani, anno ab vrbe 957.

Clodomir, Clodouei filius, Aurelianenſis princeps anno ſalutis 516.

Clodomirus, Baſami filius, Sicambrorum rex.

Clodomyrus Clodouei primi filius, Sigiſmundum filium Bundebaldi regis Burgundiæ, bello captum vnà cum liberis & vxore in puteum iecit.

Clodoueus Francorum rex, anno ſalutis 487. Hic Halaricum Viſigothorum rẽgem, qui apud Pictauos regnabat, & Apollinarem Arnernorum præfectum vicit, ceciditque. Aemil. Voto facto Alemannos ſubegit, parta victoria, an. xxv. regni à Remigio Remenſi epiſcopo cum Francis omnibus baptizatus eſt. Blond Aemil. lib. 1.

Clodouẽus, alter Frãcorũ rex, anno ſalutis 654.

Clodouẽus, Theodorici filius, Francorum rex, anno ſalutis 967.

Clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tyberim tranauit. Quamobrem Romani nouam in fœmina virtutẽ nouo honoris genere ornandam rati, ſtatuam ei equeſtrem in ſumma Sacra via poſuerunt, Liuius li. 2. & 2. primæ decadis ab vrbe cond.

Clogio, Franci filius, Francorum rex, anno ſalutis 751.

Clónius, vnus è quinque ducibus Bœotorum, qui cum quinquaginta nauibus ad Troiam nauigauerunt. Homer. lib. Iliad. 2.

Clota, æſtuarium Britannici maris apud Ptol. Glota Tacito ſcribitur.

Clotarius, Clodouei filius, primò Sueſſionum princeps, poſtea ſolus Francorum rex, anno ſalutis 564.

Clotarius, II. Gallorum rex, anno ſalutis 597.

Clotarius, III. Clodouei filius, Gallorum rex, anno ſalutis 669.

Clotarius, III. Francorũ rex, regnauit annis 21. anno ſalutis 721.

Clotho, vna Parcarum, quas Heſiod. in Theogonia Iouis & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dicta Clotho, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod voluere, ſeu nere ſignificat. Fingunt enim Poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminũ præſcribere.

Cluẽntius, cluis Ro. ex municipio Larino accuſatus, opibus matris Saſſiæ, quòd Oppianicũ vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicero. cuius adhuc extat lõgè optima oratio pro Cluentio.

Cluacina Venus dicta eſt à cluendo, id eſt pugnado, cuius ſimulachrum poſitum fuit in eo loco vbi pax inter Sabinos & Rom. cùm propter raptas pugnarent, facta eſt.

Clunia, oppidum Hiſpaniæ, Celtiberiæ finis. Plin. lib. 3. cap. 3.

Cluniensis, Hiſpaniæ conuentus Sunt enim ſeptem (inquit Pli. lib. 3.) Carthaginenſis, Tarraconenſis, Cæſar-augustanus, Clunienſis, Aſturum, Lucenſis, Braccarum.

Clúpea, ſiue Clypea, ciuitas Africæ propriè dictæ, in promontorio Mercurii ſita: ita dicta à clypei figura. Lucan. lib. 4.

Et Clupeam tenuit ſtationis littora notæ.

Hanc Solinus Græco nomine Aſpidem vocatam tradit. Quod & ipſum nõ obſcurè affirmat Silius Italicus Bel. Pun. lib. 3.

In clypei ſpeciem curuatis turribus Aſpis.

Ptolemæus verò duas vrbes propinquas collocat in Hermæo promontorio, quarum vnã Clypeam, alteram Aſpidem vocat

Clupea exiguus piſcieulus. Plin. lib. 9. cap. 15.

Cluſini, noui & veteres populi Hetruriæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Cluſinus, dictus eſt Ianus, quia pace templi eius portæ claudi ſolebant. Virg. 5. Aeneid. & Ouid. 1. Faſt.

Cluſiolum, oppidum Vmbriç, quod interiit. Pli. lib. 3. cap. 14.

Cluſios, Galli nominant dæmones quoſdam, quos nonnulli exiſtimant ſpiritus eſſe elemẽto aëreo compoſitos.

Clùſium, oppidum eſt Mediterraneum in Tuſcia ſub quo ſepultus eſt Porſenna. Plin. lib. 39. cap. 13

Clymene, Oceani & Tethyos filia, Iapeti vxor, Heſiodo in Theogonia. Virg. 4. Geor.

Inter quas Clymene curam narrabat inanem
Vulcani, Martiſque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaethontem peperit, eiuſque ſorores Heliadas. Ouidius libro 1. & 2. Metam.

Clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorũmque eius internuntia, quæ etiam ad Troiam illam eſt ſecuta. Hom. libro 3. Iliad. Ouidius in Epiſtola Helenæ ad Paridem,

Cætera per ſocias Clymenen, Aethrámque loquemur:
Quæ mihi ſunt comites, cõſiliúmque duæ.

Clymeneis inferni cognomen à poëtis vſurpatum ἀπὸ τοῦ κλύειν, id eſt, ſonando, quòd ſonus ex inferis edatur. Paleph. lib. 1.

Clypea, Vide CLVPSA.

Clytemneſtra, filia Tyndarei & Ledæ, vxor Agamemnonis, quæ belli Troiani tempore, mutuo Aegiſthi amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit: virúmque, capta iam Troia, in patriam redeuntem, ab adultero adiuta, per inſidias interfecit: idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci eripuiſſet, & ad Strophium regem clàm miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit: vbi vnà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Aegyſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nuntiaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, vnà cum adultero eam interemit. Homer. lib. 11. Odyſſ. Seneca in Agam. Euripides in Oreſte. Sophocles in Electra.

Clytia, ç, ſiue Clytie, es, vna ex Oceani nymphis, aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri eius indicauit. Quare iratus Apollo, grauiſſimo odio eam proſequutus eſt. Illa verò amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, ſolem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur, tandem fame & dolore conſumpta, mutata eſt in heliotropium. Ouid. 4. Metam.

Clytius, filius Laomedontis, & frater Priami. Hom. 20. Iliad.

Clytius, iuuenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Aeneid. 10.

Tu quoque flauẽtem prima lanugine malas
Dum ſequeris Cytium, infelix noua gaudia
Cydon.

C N

Cnagia Diana dicta eſt à Cnagio Spartano qui in bello a Caſtore & Polluce in Aphidnam geſto captus & à Cretenſibus venditus cum deæ ſimulachro in patriam aufugit.

Cnacalyſia Diana dicta eſt a Cnacolo monte iuxta quem ſacra ei faciebant Caphyatæ. Palæph.

Cnemides, in Thracia ſunt ſecũdum Daphnuntem, locus munitiſsimus, in quem ex Eubœa Cœneum è regione conſiſtit promontorium, in Occidentem ſpectans, ſinumque Maliacum, &c. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæ. & Strabonem libro 9. Plin. Cnenus dicitur numero ſingul. Plin. libro 4. cap. 7.

Cneus, cognomẽ apud Romanos: quod quidam à næuo deducunt, præpoſita C litera. Quum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G pro C efferebant.

Cn. Aufidius Oreſtes, collega P. Cornelii Lentuli, anno ab vrbe 683.

Cn. Bæbius Pamphilus, conſul, cum L. Aemilio Paulo, anno ab vrbe 572.

Cn. Calphurnius Piſo conſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 615.

Cn. Calphurnius Piſo, conſul, cum C. Cæſare Octauiano, anno ab vrbe 731. Cl. Tiberio Nerone, anno ab vrbe 747.

Cn. Cinna Magnus, conſul, cum L. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 757. Vide CINNA & CORNELIVS.

Cn. Cornelius Aſina, conſul, cum C. Genutio

Clepſina, anno ab vrbe 483.

Cn. Cornelius Blæſus, conſul, cum M. Attilio Regulo Serrano, anno ab vrbe 496.

Cn. Cornelius Cethegus, conſul, cum Cl. Minutio Rufo, anno ab vrbe 557. Vide Cethegus

Cn. Cornelius Coſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 342.

Cn. Cornelius Coſſus, conſul, cum L. Furio Medullino, aooo ab vrbe 347.

Cn. Cornelius Dolabella, conſul, cum M. Tullio Decola. anno ab vrbe 673.

Cn. Cornelius Gallus, poeta Virg. amiciſsimus, qui in eius honorem ſcripſit decimam Bucolicorum Eclogam, quæ & Gallus inſcribitur, de cuius etiam laudibus finis libri primi Georgicorum totus cõtextus erat, quem poſtea ab Octauio coactus immutauit. Gallus enim antea Octauio ita familiaris fuerat, vt ab eo Aegypto præficeretur, à quo tamẽ poſtea per ſummam crudelitatem eſt interfectus.

Cn. Cornelius Lẽtulus Clodianus, conſul, cum P. Licinio Craſſo, anno ab vrbe 657.

Cn. Cornelius Lentulus, conſul, cum P. Aelio Pæto, anno ab vrbe 553.

Cn. Cornelius Lentulus, conſul, cum P. Cornelio Lentulo, anno ab vrbe 736.

Cn. Cornelius Scipio Aſina, cõſul, cum C. Duillio, anoo ab vrbe 493.

Cn. Cornelius Scipio Caluus, conſul, cum M. Claudio Marcello, anno ab vrbe 532.

Cn. Cornelius Scipio Hiſpalus, conſul, cum Q. Petilio Spurino, anno ab vrbe 578.

Cn. Domitius Aenobarbus, cõſul cum L. Quintio Flaminio, anno ab vrbe 562.

Cn. Domitius Aenobarbus conſul, cum C. Fannio, anno ab vrbe 632. & cum C. Caſsio Loogino, anno ab vrbe 658.

Cn. Domitius Aenobarbus, conſul, cum C. Soſsio, anno ab vrbe 722.

Cn. Domitius AEnobarbus, conſul, cum Fur. Camillo Aruncino Scriboniano, anno ab vrbe 784.

Cn. Domitius Caluinus, conſul, cum L. Cornelio Scipione, anno ab vrbe 423.

Cn. Domitius Caluinus, conſul cum M. Valerio Meſſala, anno ab vrbe 701. & cum C. Aſinio Pollione anno 714.

Cn. Domitius Caluus, conſul, cum P. Cornelio Dolobella Maximo, anoo ab vrbe 470.

Cn. Fabius Vibulanus, conſul, cũ L. Quinto Capitolino, anno ab vrbe 335.

Cn. Genutius Pauſa Tribunus militum, anno ab vrbe 357.

Cn. Fuluius Centimalus, Conſul, cum P. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 543.

Cn. Fuluius Centimalus, conſul, cum L. Cornelio Scipione, anoo ab vrbe 455.

Cn. Fuluius Centimalus, conſul, cum L. Poſthumio Albino, anno ab vrbe 525.

Cn. Iulius Mento, conſul cum Quintio Cincinnato Pœno, anno ab vrbe 325.

Cn. Lentulus Augur, conſul, cum M. Licinio Craſſo, anno ab vrbe 740.

Cn. Lentulus Getulicus, conſul, cum C. Caluiſio Sabino, anoo ab vrbe 778.

Cn. Lentulus Marcellinus, conſul, cum L. Martio Philippo, anoo ab vrbe 698.

Cn. Manlius Capitolinus Imperioſus, conſul, cum M. Popilio Lænate, anno ab vrbe 397. & cum C. Martio Rutilio, anno ab vrbe 399.

Cn. Manlius Cincinnatus, conſul, cum M. Fabio Vibulano, anno ab vrbe 274.

Cn. Manlius Volſo, cooſul, cum M. Fuluio Nobiliore, anno ab vrbe 565.

Cn. Octauius, conſul, cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 589.

Cn. Octauius, conſul, cum T. Annio Ruffo, anno ab vrbe 626.

Cn. Octauius, cõſul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 667. & cum C. Scribonio Curione, anno ab vrbe 678.

Cn. Papyrius Carbo, conſul, cum L. Cornelio Cinna, anno ab vrbe 669. II. cõſul cum eodẽ, anno ab vrbe 770. III. conſul, cum C. Mario C. filio, anno ab vrbe 972.

Cn. Pompeius Magnus, Vide Pompeius.

Cn. Pompeius Strabo, conſul, cum L. Portio Catone, anno ab vrbe 665. Picentes Marſoſque in poteſtatem redegit. Vide Pompeius.

Cn. Seruilius Cæpio conſul, cum C. Sempronio Blæſo, anno ab vrbe 560.

Cn. Seruilius Cæpio, cooſul, cum Co. Seruilio Bemino, anno ab vrbe 551.

Cn. Seruilius Cępio, conſul, cum Cn. Pompeio Nepote, anno ab vrbe 613.

Cn. Seruilius Fidenas, Tribunus milit. aono ab vrbe 370.

Cn. Seruilius Geminus, conſul, cum C. Ruintio Flaminio, anno ab vrbe 537.

Cn. Seruilius Geminus, conſul, cum Cn. Seruilio Cæpione, anno ab vrbe 551.

Cn. Vetuſius Geminius, conſul cum T. Ebutio Helua, anno ab vrbe 255.

Cnidus, inſula oppoſita Aſiæ. 1. Mach. 15, Act. 27

Cnidus, ſiue Cnidos, vrbs inſignis in extremo cornu peninſulæ Cariæ adhęrentis, Praxitelis Venere imprimis nobilis. Hora. 1. Car. Ode 30 O venus regina Cnidi, Paphique.

Eſt & herbę nomen de qua Pli. li. 21. cap. 16.

Cniſza nauale Megarorum iuxta Peloponneſum. Steph.

Cnopúpolis, vrbs Ionum, à Cnopo quodam, Erythra alias dicta. Steph.

Cnoſus, Vide Gnoſus.

C O

Coa, oppidum in Arabia felici. Ptol.

Coaſpis, Vide Choaſpis.

Coatræ, ſiue Coaſtræ, ſiue Choatræ, ciuitas ad Perſidem, iuxta quam ſunt arbores inauditæ magnitudinis. Plin. li. 6. cap. 7. pop. Scythici:

Aliis populi Indiæ, Luc. lib. 3.
Aethera tangentes ſyluas liquere Coatræ. &c.

Cobates natione Medus, magicæ artis profeſſione celer habitus eſt, quo tempore Alexander bellum mouebat in Batrianos. Author Curtius lib. 6.

Cobrys, vrbs Thraciæ: Gentile, Cobrites, Steph.

Cócalus, Siciliæ rex, qui Dędalum Minois iram fugiētem hoſpitio ſuſcepit: quem cùm Minos illuc vſque perſequeretur, a Cocali filiabus fuit interfectus. Ouid. 8. Metamorpho. Stephanus Cócalum Dædali filium in Camico imperaſſe ſcribit.

Cocanicus, Siciliæ lacus, ex quo ſalem Cocanicum nominamus. Plin. lib. 31. cap. 7.

Cocceius Nerua, imp. Rom. Vide NERVA.

Cochelúſa, inſula iuxta Lyciā à cochleis quæ ibi inueniuntur. Steph.

Cocles, vir Romanus, qui Porſena rege per Sublicium pontem tranſire conanti, ſolus hoſtiū impetum ſuſtinuit, donec a tergo pons a ſociis frangeretur: quo fracto, ſe cum armis præcipitauit in Tyberim. Et licet vulnus acceperit in coxa, Tyberim tamen tranando ad ſuos peruenit. Vnde eſt illud ab eo dictum, cùm ei in comitiis coxę vitium obiiceretur, Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei. Valerius Max. lib. 3. cap. 2. Liu. libro 2. Virgil. quoque Aeneid. 8,

Illum indignanti ſimilem, ſimilemque minãti
Aſpiceres, pontē auderet quòd vellere Cocles.

Vide Horatium.

Cocoſates Populi in Aquitania proximi Sibutzatibus, Vocatibus, Taſuſatibus, Hõtiatibus, Garumnis ac Hiſpaniæ Citeriori & Garumnæ fluuio: in Francorum regno ſiti.

Cottiæ ſiue Cotiæ, dictę ſunt Alpes a Cottio rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octauii receptus eſt. Incipiunt à Seguſia oppido, & Tacito Cottianæ appellantur. In eo tractu ſunt, quos vulgò *Montcenis & Mentanys* vocamus.

Coctoria Vide Cotthoria.

Cocynthum, Italiæ promontorium quod meridianam plagam ſpectans, Ionium & Siculum mare diſcriminat. Polyb. lib. 2.

Cocytus, Inferorum fluuius, a Styge profluens, nomen habēt ἀπὸ τοῦ κωκύειν, quod eſt gemere ac lamentari. Virg. 6. Aeneid.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludē.

Claud. de Raptu Proſerpinæ lib. 2,

Preſſo lachrimarum fonte reſedit
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit vndis.

Hinc Cocytia, dicta ſunt ſacra, quæ fiebant in honorem Proſerpinæ, quam Pluto rapuit, à Cocyto inferorum fluuio nominata. Autor Porphyrio in illud Horatii in Epod.

Inultus vt tu riſeris Cocytia.

Codanónia, inſula vna ex Hemodibus in Germania in Codano ſinu, Mela lib. 3.

Códanus, ſuper Albim fluuium ingens ſinus magnis paruiſque inſulis refertus in Germania. Plin. lib. 4. cap. 13.

Codeta, appellatur ager trans Tyberim, quòd in eo virgulta naſcuntur ad caudatum equinarum ſimilitudinem. Feſtus.

Codrus, rex Athenienſium, qui pro patriæ ſalute, certiſsimæ ſe morti obiectauit. Reſpon. ſum enim acceperāt Peloponnenſes, Ita demum ſe imperaturos, ſi hoſtium regem non occidiſſent. Fefellit ergo eos habitu mendici, eóſque in ſuam necem per iurgia prouocando, à nullo cognitus, fecit fidem oraculo. vnde Virgil. 5. Ecloga,

Si quos aut Phyllidis ignes,
Aut Alconis habes laudes, aut iurgia Codri.

Huius tanta fuit nobilitas vt abierit in prouerbium, Codro nobilior, de eo dictum cuius maxima eſt generis nobilitas. Ab eo poſteri Codridæ dicti ſunt.

Codrus, poeta quidam pauperrimus: cuius paupertas prouerbio locum fecit, vt dicamus, Codro pauperior. Iuuenal. Saty. 3

Tota domus Codri, theda componitur vna.

Cæcinum, oppidum in ſinu Scyllaceo. Mela libro ſecundo.

Cæculus, cognomento Saturnus Iunior, regnauit apud Aborigines anno ante conditam vrbem 870.

Cæla eſt Atticæ regiuncula, Miltiadæ & Thucydidis ſepulchris nobilitata. Marcel. in vita Thucyd.

Cæla eſt ſinus Euboicus T. Liuius.

Cœle, Syrię pars. Mela libr. 1. Hine etiam Cœleſytia dicta eſt. Strabo libr. 16. Nomen ſortita eſt a concauitate. Nam & κοῖλος locus cauus dicitur. Pomp. Mela lib. 1. Syria latè tenet littora, terraſque etiā latius introrſus aliis aliiſque nuncupata nominibus. nam & Cœle dicitur & Meſopotamia & Damaſcene, Adiabene & Babylonia, &c.

Cœles Vibenna Hetruſcæ gentis dux, qui ſuppetias tulit Tarquino Superbo.

Cœlus, Thraciæ portus, Athenienſibus & Lacedæmoniis (inquit Mela lib. 2.) nauali acie decernentibus Laconicæ claſsis ſignatus excidio. Ad hunc quoque portum, Milciadis & Thucydidis hiſtorici monſtrari tumulos Ammianus ſcribit.

Cœlius mons Romæ vicinus denominatus à Cœle Vibenna Hetruſcorum duce.

Coembe, Ptolemæo, Gedroſiæ vrbs, hodie Cambaia, regni caput.

Cœneum, promontorium Eubœæ. Mela lib. 2.

Cœnœum, Germ. vrbs, Ptol. vulgò *Lonébourg*.

Cœnóſis, portus Strabo lib. 7.

Cœnus ii. Macedonum rex, regnauit annis xxi. anno ante conditam vrbem 383.

Cæos, Vide CEA.

Cœrânus, naufragus à delphino ſeruatus. Vide hiſtoriam

hiſtoriam apud Plutarchũ circa finem libelli, Vtrum terreſtria an aquatilia plus ſapiant.

Cœus gigas, Titani (alias Cæli) & terræ filius: Virgilius lib. Georg. 1.

Cæumque Iapetumque creat, ſæuúmque Typhœa.

Hinc Cœa, inſula in Aegeo.

Cógainus, Lydiæ fluuius. Plin. lib. 5. cap. 29.

Cointha, nobilis mulier, ſub Decio apud Alexã driam martyrio coronata, anno ſalutis 251.

Colaia, nomen viri. 2. Eſd. 11.

Colaicum, Taprobanæ inſulæ promontorium. Plin. lib. 6. cap. 22.

Colapiani, Pannoniæ populi. Plin. lib. 4. cap. 25. iuxta quos Colapis fluuius in Saum influit: vnde & nomen acceperunt. Plin. lib. 3. cap. 29.

Colarbâſus, vide COLOARBASVS.

Colaſſis, Lyſippi diſcipulus, qui Coloſſum Rhodi fecit, ſeptuaginta cubitorum altitudinis.

Colâxes, Iouis & Oræ filius. Valerius Flaccus libro 6. Argon.

Colchis, idis, regio Aſię iuxta Pontum, regnum Aeeæ regis, & Medeæ patria, Corace monte, (qui eſt Tauri pars) a Septentrione, ab Ortu Iberia, a Meridie Phaſide, ab Occidente Euxino Ponto clauſa. Huc ferũt Iaſonem cum Argonautis nauigaſſe, Medeæque artibus adiutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima: quę res videtur locum feciſſe fabulæ, quam de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poetæ. Horat. libro 2. Carm.

Ille & venena Colchica,
Et quicquid vſquam concipitur nefas,
Tractauit.

Colchis, gentile fœmininum, quo poetæ vtũtur pro Medea, Aetæ Colchorum regis filia. Martial lib. 4.

Ignipedes poſſet ſine Colchide vincere tauros.

Colenis Diana denominata eſt à Colend qui ante Cecropem regnauit.

Coli, populi iuxta Caucaſum. Inferiores autem Caucaſi partes, Colici mõtes vocantur: regio, Colica. Steph.

Κόλαι φρύγες, populi quidam Bœotiæ. Steph.

Colia, pater Achab. Iere. 29.

Cólias, promontorium vel littus Atticę, in vico Phalereo, vbi & Venus Colias. Eſt autem locus ibi ſimilis cruri humano: Gentile, Coliacę & Colias, fœm. gen. & Colius, a, um. Steph. & Cæl. lib. 4. cap. 12.

Cólidos, inſula in Oceano Indico, Veneri ſacra, quæ tantæ altitudinis eſſe perhibetur, vt illuc aues non aduolent.

Collatia oppidum in prima Italiæ regione, ab Albanis (vt creditur) cõditum, & a Tarquinio Superbo inſtauratũ, collata eum in vſum à Pop. Rom. pecunia: vnde & nomen putatur accepiſſe, vt refert Seruius enarrans illud Virgilii 6. Aeneid.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Ex hac vrbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus, qui primus poſt exactos reges cum Iunio Bruto factus conſul, paulò pòſt non aliam ob cauſam, quàm quòd ex gente Tarquiniorum eſſet, magiſtratu ſe abdicare coactus eſt, & vitæ reliquum in exilio tranſigere. Liuius lib. 2. ab vrbe cond.

Collatina, porta Romæ, à Collatia oppido dicta. Feſtus.

Collatina dea, quæ collibus pręſidebat.

Collatinus, viri proprium, Lucretiæ maritus. vide COLLATIA.

Collatinus, vnus ex ſeptem Romæ collibus.

Collêga, conſul cũ Priſcino, anno ab vrbe 845.

Collina porta, Romę in colle Quirinali ſita (vnde & nomen accepit) non procul a Veneris Erycinæ templo. Ouid. 4. Faſtorum.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet: a Siculo nomina rege tenent.

Eadẽ & Salaria vocatur: propterea quòd per eam ſalem ferebant Sabini. Cornel. Tacitus Annal. lib. 15.

Collodis inſula eſt Sardiniæ adiacens, de qua Plin. lib. 5. cap. 7.

Colocaurum, Germaniæ vrbs. Ptol.

Colomânus, Hungariæ rex, anno ſalutis 1097.

Colonæ Troadis locus eſt non procul à Lãpſaco, Mileſiorum Colonia. Sunt & aliæ Colonæ ad exteriorem partem Helleſponti ſtadiis 140. ab Ilio diſtantes. Strabo lib. 13.

Colonia Agrippinẽſis, Vbiorũ ciuitas pręſtantiſſima, cis Rhenũ fluuium ſita, ita dicta ab Agrippina Neronis matre quę vt ſociis quoque nationib⁹ potentiã ſuã oſtentaret, in hoc oppidũ vbi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperauit. Tacit. lib. 4. cap. 11. Annal. vulgò *Coloigne ſur le Rhin.*

Colonis inſula eſt in ſinu Argolico, contra Hermionicum agrum. Plin. lib. 4. cap. 12. & Cæl. lib. 21. cap. 21.

Colonos, ager, ſiue locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur commigraſſe: vnde Sophocles tragœdiam de Oedipi calamitatibus conſcriptam, Oedipum Coloneum appellauit. Erat autem hic locus Neptuno ſacer, vbi etiam equeſtris eius ſtatua fuit, quemadmodum & Theſei, Pirithoi, Adraſti, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui a ſolitudine, hominúmque odio *μισάνθρωπος* cognominatus eſt: Pauſanias in Atticis. Pollux verò li. 7. author eſt, duo huius nominis loca in Attica fuiſſe: alterum *ἵππιον* appellatum, in quẽ confugit Oedipus: alterum in foro iuxta Euryſacium, *ἀγοραῖον* cognominatum. Cæl. Rhod. li. 21. cap. 21.

Cólophon, vrbs Ioniæ, nobilis oraculo Apol-

linis. Colophonii natales opes ſatis amplas habuere,& in equeſtribus certaminibus tantùm excelluere, vt victoriam ſibi certam polliceerentur, quibus Colophonius acceſsiſſet equitatus. Hinc factus eſt locus prouerbio, Colophonem addere,cùm ſumma operi manus imponitur.Ex hac vrbe nonnulli Homerum ortum volunt: vnde & Colophoniacus cognominatus a Virgilio in Ciri,

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

Colopena Cappadociæ pars eſt, Sebaſtiam & Sebaſtianopolim vrbes habẽs. Pli.li.6.cap.3.

Colopiani Pannoniæ populi.Plin.lib.25.cap.4.

Colops magnus,Ptolemæo Zeugitaniç prouinciæ vrbs,hodie Giges,regia ciuitas.

Colorbâſus,hæreticus, qui vitam omnium hominum in ſeptem ſyderibus conſiſtere adfirmabat.Euſeb.Tertul.

Coloſſe,ſiue Coloſsis,Strab lib.12.oppidũ Phrygiæ prope Laodiceam, quod,teſte Oroſio, temporibus Neronis cum Laodicea & Hierapoli vrbibus Aſiæ,terræ motus cæcidit.

Coloſſenſes,einſdem incolæ.

Colotes,vir Teius,pictos.Quintil.lib.2.

Colous,lacus Lydiæ,quadraginta ſtadiis à Sardibus diſtans qui & Gygæus a Poetis nominatur: iuxta quem & Dianæ templum fuit cognomento Coloënæ, vbi ſimiæ ſolennibus diebus ſaltare dicebantur. Strabo lib.13.

Colpe,ciuitas Ioniç regionis. Plin.lib.5.cap.29.

Colpedi,Thracum vel Arabum populi regio.

Colpilica.Steph.Sed apparet locus corruptus.

Cólpites,vide PHOENICE.

Cólubæ,Plinio,populi inter gentes Indicas numerantur lib.6.cap 19.

Colubraria maris Mediterranei inſula, ſerpentibus ſcatens.Pomp.Mela lib.2. Pli.lib.3.cap.5. Græci Ophiuſam dixere.

Columbaria,inſula in mari Tuſco.

Columella, cuius inſcriptio prænominis L. Moderatus Columella Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſsimos libros De re ruſtica, temporibus Claudii principis.

Columna regia, ciuitas in Brutio. Mela libr.2. Hunc locũ Græci τυάλεῖα vocant, id eſt Columellam. Ea turriculæ modo erecta, ex aduerſo turrem in Peloro ſitam reſpicit, hodie à multis appellatur Stylarion.

Columnç Herculis,duç eſſe perhibentur in Occidente: quia ex Oceano mare noſtrũ intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africa Abylam vocant. alterum in Europa Calpen. Hos quondam iunctos perpetuo iugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos. Aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri dicunt. Alii dicunt columnas Herculis in Gaditana inſula fuiſſe ex ære octo cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant qui nauigationem abſol-uiſſent,tanquam Herculi ſacra facientes.

Colytus,viri nomen,de quo vide in DIOMIA.

Comagêna,pars Syriæ,ſupra Ciliciam in Ortum ſita,trans Amanum mõtem,excurrens vſque in Meſopotamiã,à qua Euphrate fluuio dirimitur. Huius regionis incolæ Comageni dicti ſunt,haruſpicinæ olim peritia præ cęteris nobilitati.Iuuenalis Sat.6,

Spondet amatorem tenerum, vel diuitis orbi.

Teſtamentum ingens, calidæ pulmone columbæ

Tractato, Armenius vel Comagenus aruſpex.

Comana,orum,ciuitas eſt in conuallibus Antitauri montis inſigni Bellonæ fano celebris. Inde Comani dicuntur ſacri ſerui Bellonæ, quorũ Strabo ſua ætate ſupra ſex millia fuiſſe tradit,qui omnes ſacerdotis imperio parebant & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis laniabant vulneribus.Fuerunt & Comana pontica eidem deæ conſecrata Fani etiam exemplo à Comanis Cappadociæ ſumpto in quo etiam ritu ſimili Bellonæ ſacra fiebant.Strab.lib.11.

Comani,populi,a Ladiſlao Vngariæ rege, apud lacum Hood victi,anno ſalutis 1276.

Comari, Aſiæ populi ſuper Scytharum deſerta, ac Caſpium ſinum.Mela lib.1.

Comarus portus eſt ad ſinum Ambracium iuxta Nicopolin,iſthmum ſtadiorum ſexaginta efficiens.Strabo lib.17.

Comata,paſtoris nomen apud Theocritum.

Comata Gallia,vide GALLIA.

Comazon,conſul,cũ Antonino Auguſto,anno ab vrbe 972.

Combe Aſopi filia fuit, quæ prima æneam armaturam traditur inueniſſe: vnde & Chalcis eſt cognominata: a qua etiam Chalcidi vrbi nomen factum putatur. De hac nonnulli intelligunt hoc Ouid.lib.7.Meta.

Adiacet his pleuron in qua trepidãtibus alis Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Comenſes,a Como oppido Galliæ dicti.

Comerus Gallus,duxit colonias in Italiam nomen regioni a ſuo nomine impoſuit, legem ac iuſtitiam docuit.Beroſ.lib.5.

Comerus Scytha, more Scythico, vnde venerat, docuit Italos vrbem curribus componere,hinc Veii appellati ſunt, vocabulo Sago, quo Veias Plauſtrum appellant, anno ante conditam vrbem 1360.

Cometes,pater Aſterionis, vnus ex Argonautis. Valerius Flaccus lib.1.

Cominium,oppidum a Caruilio captum,anno ab vrbe 460.

Cômenii mõtes,vulgò *Les mõtagnes d'Auuergne*.

Comini populi fuerunt Italiæ in tractu Aequiculanũ.Pli.li.3.ca.12.in hoc tractu interierunt ex Aequiculis Comini, Tadiates, Acedici.

Cõmiſena pars eſt Armeniæ apud Strabo lib.11.

Commodus

Commodus, Conſul, cum Priſco, anno ab vrbe 831. Oroſ. lib. 7. cap. 9.

Commodus, conſul cum Cereali, anno ab vrbe 858.

Commodus M. Antonini filius fuit, patri diſſimilimus cui etiam in imperio ſucceſſit. Vitã eius vide apud Herodianum lib. 1. De hoc ſic ſcribit Auſonius.

Commodus inſequitur pugnis maculoſus arenæ,
 Threcidico princeps bella mouens gladio.
Eliſo tandem perſoluens gutture pœnas
 Criminibus, faſſus matris adulterium.

Commone, inſula adiacens Epheſo vrbi. Plin. lib. 5. 3.

Comoe, cognomine Chalcis, filia Aſopi. Stephanus, Vide CHALCIS.

Comom, Ciuitas Galliæ Ciſalpinæ iuxta Lariũ lacum: hæc mediocris erat colonia trans Padum, ſed Pompeius poſt Scipionem, & poſtmodum C. Cæſar eam auxerut. hinc Comẽſes dicti ſunt eius incolæ. Plin. lib. 3. cap. 17.

Comoſicus, Getharum rex & pontifex, anno ab vrbe 719.

Compitália, feſta quæ in compitis peragebantur: & Compitalitius dies, in quo compitalia celebrantur. Perottus.

Complutenſes, Hiſpaniæ populi, à Compluto vrbe. Plin. lib. 3. cap. 3.

Compoſtela, vrbs Hiſpaniæ.

Compſacus Fluuius eſt Thraciæ non procul ab Abderis in Biſtonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.

Compſani, Hirpinorum populi in Italia. Plin. li. 3. cap. 11.

Conibuſa Bithyniæ oppidum ad Thracii Boſphori anguſtias ſitum non procul a Chalcedone. Plin. lib. 5. cap. vlt.

Comum Ptol. ciuitas Gall. Ciſalpinæ iuxta Larium lacum. Hæc primum mediocris erat Colonia trãs Padum a L. Scipione deducta, deinde a Pomp. inſtaurata: poſtremò à Iulio Cæſ. multis partibus aucta miſſis eò 5000 Colonis quo tempore etiam pro Como Nouum Comum cepit appellari & incolæ Nouocomenſes, qui antea Comenſes dicebantur. meminit huius oppidi Plin. in noua regione Italiæ lib 3. cap. 17.

Comus, deus apud veteres habitus comeſſationum, nocturnarumque ſaltationum præſes: in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronati noctu cum facibus, muſicíſque inſtrumentis ad amicarum fores ſaltandi, canendique gratia concurrebant, procaciterque laſciuiebant, vt fores nonnunquam effringerent: quod optimè deſcribit Philoſtratus περὶ εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc Crepalocomus, vinolentorũ hymnus, apud Ariſtophanẽ in Ranis.

Cõcordia, Venetiæ oppidum nõ procul ab Altino & flumine Liquentia. Plin. lib. 3. cap. 18.

Concórdia, Italiæ vrbs Carnorum, Plin. li. 3. ca. 1. & item Melæ & Ptol. nomen adhuc durat.

Concórdia, Hiſpaniæ ciuitas, Ptol. & Concordienſes, Bæticæ populi, Plin. lib. 4. cap. 22. & lib. 3. cap. 1.

Concordia dea apud Roma. cui ædem Cn. Flauius conſecrauit in area Vulcani ſumma inuidia nobilium, teſte Liuio lib. 9. ab vrb. cõd. Cic. pro domo ſua, Si ſedem ipſam ac templũ pub. conſilii religione concordię deuinxiſſet. Cella Concordiæ Cic. 2. Philip. Quum in hac cella Concordiæ (o dii immortales) in qua me cõſule ſalutares ſententiæ dictæ ſunt &c.

Concubienſes, populi Vmbriæ in Italia. Plin. li. 3. cap. 14.

Condalus Mauſoli Cariæ regis in Lycia præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex: de quo tradit Ariſt. in polit. quòd qui Lycius maximo comæ nutriendæ ſtudio teneri animaduerteret, occaſionem ſibi eam oblatus, qua auri plurimum & ſibi poſſet congerere & ad regem mittere, literas ſibi à Mauſolo allatas ſimulauit, quibus illi iuberetur comam tondere & ad regem mittere: ſi tamen mallẽt aliquantulæ pecuniæ iacturam facere, ſe daturum operam, vt in Græcia comæ coemerentur, & pro Lyciis ad regẽ mitterẽtur. Quã cõditionẽ Lyciis auidè accipiẽtibus mirũ dictu quantã eo commẽto pecuniæ vim extorſerit.

Cóndate, Rhedonum vrbs in Gallia. Pto. *Rhenes en Bretaigne.*

Condigrámma, Carmaniæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 23.

Condiuineum. Vide NAMNITAE. Vulgò *Nantes ville capitale de Bretaigne.*

Condoúndus, Alemanorum rex, fines Gallorũ cum Vademaro vaſtauit. Ammia. lib. 14.

Condruſi Belgorum populi inter Eburones (qui nunc Leodienſes ſunt) Segnos & Treuiros Moſæ fluuio & ſyluæ Arduẽnnæ finitimi: gente, nomine & numero Germani: apud quos eſt ad ripas Moſæ oppidum ab Anton. Pio conditum & Benefacta appellatum. Cæſar in comm.

Cone, inſula exigua, non procul ab oſtiis Iſtri fluminis. Lucanus libro tertio.

-Et barbara Cone
Sarmaticas vbi perdit aquas.

Congêdus, amnis Celtiberorum, erumpens circa Bilbilim, qui per agri planitiem fluens, exiguum lacum efficit, tepẽtibus aquis ſalubrẽ. Martia. li. 1, Tepida natalis lene Cõgedi vada, Molleſque Nympharum lacus.

Conrades ſcriptor Græcus cuius opus de vini apparatu citat Plin. lib. 14. cap. 19.

Conibrica, Luſitaniæ oppidum. Plin. libro 4. capite 21.

Coniſalus deus apud Athenienſes qui ſimili fere ritu colebatur, quo apud Lampſacenos Priapus, Author Strabo libro tertio.

naribus mutilauit.

Conſtantinus Copronymos, Romanorum Imperator, non minus impietate, quàm crudelitate inſignis.

Conſtantinus VI. Romanorum imperator, cum Irene matre imperauit annis IX.

Conſtantinus VII. imperator Conſtant. imperauit annis XXXIX. Luith. lib. 3. cap. 7.

Conſtantinus VIII. Gręcorum imperator, imperauit annis LIII. cum fratre Baſilio.

Conſtantinus, Scotorum rex, anno ſalutis 924.

Conſtantinus LXXXVI. Pontifex Rom. anno ſalutis 706.

Conſtantinus Monomachus, Cõſtantinop. imperator, anno ſalutis 1044.

Conſtantius, imper. Rom. pater Cõſtantini Magni, Chlorus cognomine, princeps moderatiſſimus, in Gallia & Hiſpaniis imperauit, Galerio Maximino Italiam obtinente.

Conſtantius, apud Britanias tyrannus, ad Gallias tranſiit. Diac. lib. 13. Oroſ. libr. 7. cap. 40. Pompon. in Theo anno ab vrbe 1160.

Conſuanetes inter Alpinas gẽtes, Plinio numerantur lib. 3. cap. 20.

Conſus, conſiliorum deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto circo habebat, vt oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hine Cõſualia feſta, quæ fiebant in honorem Conſi. Liuius li. 1. Ludos ex induſtria parat Neptuno equeſtri ſolemnes. Conſualia vocant.

Conſygne, es, Nicomedis Bithyniæ regis vxor ob laſciuiorem cum viro iocum a cane lacerata. Plin. lib. 8. cap. 40.

Cõtadeſdus Thraciæ fluuius, qui Tearo auctus influit in Agrianem. Agriones autem in Hebrum, qui iuxta Aenum oppidũ in mare influit. Herod. lib. 7.

Conteſtantia, Hiſpaniæ citerioris oppidum. Pli. lib. 3. cap. 3.

Contignolanum bellum ſcribit Matthæus Carautus.

Continuſa inſula Hiſpaniæ adiacẽs freto Gaditano aliis nominibus Gadira & Tarteſſus dicta. Plin. lib. 4. cap. 22.

Contributa Iulia Beturiæ oppidum in tractu Celtico inter Bęrum & Anam fluuios. Plin. li. 3. cap. 1.

Coo, nomen inſulæ. 1. Mach. 15. Dicitur & Græcè κῶ: & κόος quondam, vnde & Plinius admonet dictam fuiſſe Ceam & κόον.

Coon Antenoris filius, Troiano in bello ab Agamemnone occiſus. Homer. lib. 11. Iliad.

Coons, Homero lib. Iliad. 11. primogenitus filiorum Antenoris: qui quum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam Agamemnonis manum ſubter cubitum lancea transfixit, atque ab eo interfectus eſt.

Coos, ſiue Cos, ſiue Coum, ſiue Co, inſula in mari Aegeo, ſeu, vt quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optime habitata, aſpectuque iucundiſſima eò nauigãtibus. Ambitus eius quingẽtis & quinquagenta ſtadiis clauditur, tota fertilis, & optimo vino abundans. Solent in hac inſula fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentũ, quæ Coa vocabãtur. Fuit item in ea Aeſculapii templum auguſtiſſimum. De Iunonis æde nemo ignorat, adeò clara, vt de eius inſignibus librum ſcripſerit Theodorus. author Vitru. lib. 7. Eſt inibi pectunculus piſcis, inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, vt teſtatur Gellius.

Coos, vrbs in inſula Coo, eiuſdem inſulæ caput antiquitus Aſtypalæa vocata, dicta à Coo Meropis filia, quæ ibi regnauit. Strabo ſcribit nouem gentes & quinque millia oppidorum eſſe, quorum nullum ſit minus Coo Meropide. Cous, adiect. vnde Hippocrates medicus diuinus, & Appelles pictor egregius, Coi dicti ſunt. Sinius medicus: Philetas poëta ac orator. Nicias Coorum tyrannus.

Copa, vide MAPETA.

Copæ, locus in Gręcia apud Orchomenũ Bœotiæ, iuxta Cephiſum amnem, qui facit lacum Copaidem, alias Leuconidem dictũ. Stephanus a Copeo Apatei filio dictum ſcribit. Apataleum autem Oncheſti, hunc Neptuni filium eſſe. Plin. lib. 4. cap. 7.

Cophãtus, mons ſemper ardens apud Bactros Indiæ populos Plin. lib. 2. cap. 106.

Cophen, ciuitas eadem, quæ Arachoſia, inde Cophenius, Gentile.

Cophes, Aſię fluuius in India, in amnem Indum influens. Pomp. lib. 3.

Copiæ, vide Thurini.

Copon, ciuitas populoſiſſima iuxta Thebas in Aegypto, a Diocletiano capta, & ſolo æquata, anno ab vrbe 1043.

Copónius, rector Iudeæ, datus ab Auguſto, regnauit annis 11.

Coptus, oppidum Thebaidis, Plinio libro 37. cap. 5. commune Aegyptiorum & Arabum emporium, vergens ad mare rubrum vicinas habens cautes, é quibus eruuntur ſmaragdi. Iuuen. Sat. 15.

Geſta ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Cora filia Ardonei & Perſephones. vide plura de dictione Cora apud Cæl. lib. 7. cap. 15.

Cora, ciuitas quam Dardanus ædificauit, a qua Corani dicti.

Coraceſius, pars Tauri montis.

Coracos petra, id eſt, Corui ſaxum, locus in Ithaca. Steph.

Coraconneſus, inſula quædam. Steph.

Coralius, vide SANGARIS.

Coralius, Phrygiæ fluuius, qui alio nomine Sangarius dicitur. Plin. lib. 6. cap. 1.

Coralli, populi Pontici, immanitate inſignes. Ouid. lib. 4. de Ponto.

Core Cereris filia a κόρος id eſt ſaturitate dicta Ceres enim producit materiã qua nutrimur: & ſatiamur.

Core, filius Iſaar filii Caat. Exod.6. ob ſeditionem contra Moyſen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo abſorptus eſt. Filius itẽ Hebron ſic vocabatur.1.Para.2.Sic & filius Eſau ex Oolibama vxore.Gen.36.

Core, filius Iemna,1.Paral.9,& 26,& 2.Paral.31.

Coreb mons regionis Madiam eſt iuxta ſinum Arabiæ imminens.Bocat.

Corellius Pãſa, conſul, cum Aciolo Auiola, anno ab vrbe 874.

Coréſa, Helladis, id eſt, Græciæ inſula. Plin. lib. 4.cap.12.

Coretas paſtor fuit qui omnium princeps ex af flatu eſt vaticinatus. Cæl.lib.8.cap.16.

Corfinium, Pelignorum metropolis. Strabo libro 5.

Corfinienſes, Pelignorum populi. Plin. libr.3. cap.12.

Coriaólla, Vide C O A I O L I.

Coribãntus & Cuteres Gnoſſum condiderunt, qui modulatas in armis ſaltationes repererc. Euſeb.

Córicæ, inſulæ duæ, ante Peloponneſum. Plin. lib.4.cap.12.

Coricóndame, prope Sinopen eſt: Gentile, Coricundamitis: vnde & palus Coricondamitis. Steph.

Corilla, Vide C O A I O L I.

Corniũ, Ptolemæo, Dalmatiæ vrbs, hodie Corninium.

Cornium, Britanniæ vrbs, alio nomine Claudiana caſtra. Ptolem. hodie Cloceſtria.

Corinna, poëtria doctiſſima, ab Ouidio Naſone plurimum adamata, eiuſque carminibus ab obliuionis iniuria vindicata.

Corinna Thebana, ſiue Tanagræa, Archelodori filia, & Myrtidis diſcipula, quæ Pindari ætate floruit: ipſumque Pindarum canticis vicit: ſcripſit libros quinquaginta & epigrammata. Suidas & Pauſanias.

Corinna Theſpia, veterum & ipſa monumentis plurimùm celebrata. Suid.

Corinnus, Ilienſis verſificator ante Homerum, qui primus, vt quidam volunt, ſcripſit Iliada, vigente adhuc bello Troiano. Scripſit autem literis Græcis inuentis tunc primum a Palamede, cuius fuit diſcipulus: ſcripſit & Dardani contra Paphlagonas bellum: ab eo putatur Homerus habuiſſe omnem operis materiam. Suid.

Corinthus, Iouis filius. Pauſ.lib.2.

Corinthus mons eſt præruptus, in Corintho vrbe iiſdem mœnibus concluſus, in quo arx fuit nomine Acrocorinthus, & Pirene fons muſis ſacer.

Corinthus & Corinthienſis adiectiua quæ id habent inter ſe diſcriminis, vt Corinthii ſint qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati ſunt: Corinthienſes, qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negociantur.

Corinthia vaſa dicuntur ex ære Corinthio fuſa, quæ olim tanto in precio habita ſunt, vt ſæpe argenti, interdum auri æſtimationem excederent. æris autem Corinthii non naturalis erat, ſed artificio quæſita nobilitas auro argentoque permiſto, quæ commiſtio caſu contingit confuſis nimirum ex Corinthii incendio metallis. Cic. lib.2.Tuſc. Scis igitur ſi quid de Corinthiis tuis amiſeris, poſſe habere te reliquam ſupellectilem ſaluam.

Corinthiarius a Suetonio poſitum eſt pro amatore nimio Corinthiorum vaſorum. Cæl.lib. 21.cap.25.

Corinthus, vrbs Achaiæ, ferè in medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita (Iſthmos autem Græci vocant anguſtias, quibus a peninſula ad continentem eſt aditus) ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & Corinthiacus dicitur: duobus inclyta portub⁹, quorum Lechæum Ionio, Schænus Aegæo imminet mari. Vnde & Bimarem Corinthum poëtæ peculiari epitheto appellarunt. Ouid. 4.Faſtorum.

Adriacumque patens latè, bimarémque Corinthum. Horat. lib.1. Carm. Ode 7,

Laudabũt alii clarã Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Epheſum, bimanſue Corinthi mœnia.

Dicta autem putatur Corinthus, a Corintho Marathonis, ſiue (vt alii malunt) Pelopis filio qui illam euerſam inſtaurauit, cùm antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium vrbium clariſsima fuit, atque ob ſitus oppor tunitatem, in tantam excreuit potentiam, vt ne Romanæ quidem vrbi concederet, tãtumque in faſtum euaſit, vt Corinthii Pop.Rom. legatos iniurioſius appellare, & (ſi Straboni credimus) etiam ſordibus perfundere nõ dubitarint. Qua re commoti patres, cùm etiam antea creſcentem in dies vrbis potẽtiam ſuſpectam haberẽt, bellum illi interẽdum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius, Corinthum obſedit, tandemque captã incendit, ſoloque æquauit, adeò vt vix vllum tantæ vrbis reliquerit veſtigium. Quo incendio confuſis metallis inuenta eſt miſtura æris pretioſiſsimi, quod ab vrbis huius nomine Corinthium appellarũt. Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hoc nomine dictas ciuitates: quarum vna fuit in Theſſalia, altera in Epiro, tertia in Elide.

Coriolanus, vir illuſtris Rom. quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem vterque cùm ciuis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus iniutia, ſe ad hoſtes contulit, conatumque iracundiæ ſuæ morte ſedauit. Coriolani vitam pluribus perſequitur Plutarchus.

Corioli,oppidum in Latio: & Coriolani,populi,Coriolorum incolæ.Plin.lib.3.cap.4.

Κόριλλα, Stephano, vrbs Latinorum: Gentile, Κοριλλανοί. Et rurſus, Κορικόλλα, vrbs Italiæ, vnde Κορικολλανός Steph.

Coris mons eſt Theſſaliæ ſerpentes producens qui dipſides dicuntur.

Coriſsia,oppidum & nauale Co inſulæ. Steph

Coriſſus, vrbs Epheſiæ. Hinc Coriſsius. Coriſsites.

Coritus,Vide CORYTHVS.

Córium,locus in Creta,ἀπὸ κόρης τινός, id eſt, à puella quadam dictus.Ciuis,Coreſius,& Coreſium ſtagnum, & Mineruæ Coreſiæ templum,a κόρη deducunt, à κόριον verò κορησιύς.

Coritus mons Hetruriæ a Corito rege Electræ viro & Dardani patre vná cum oppido in eo exiſtente denominatus.

Corna,næ,nomen eſt duarum vrbium.

Corne collis ſuburbanus agri Tuſculani qui olim lucum habuit faginum,antiqua religione Dianæ conſecratum.Plin.lib.16.cap.vlt.

Corneates populi Pannoniæ. Plin.libro tertio, cap.25.

Cornelia,matrona nobiliſsima,eadémque eloquentiſſima,Sempronii Gracchi vxor,& Tyberii & Caii Gracchorum mater, & maioris Africani filia à Valerio Maximo laudatur, quòd matronæ Campanæ ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti non aurum, nó gemmas,non denique veſtes oppoſuerit,ſed liberos,qui maxima ſunt matronarum ornaméta.Iuuenalis Satyra 6,

Malo Venuſinam, quam te Cornelia,mater Gracchorũ, ſi cum magnis virtutibus affers Gronde ſupercilium, & numeras in dote triumphos.

Cicero in Bruto:

Cornelia.P.Seſtii vxor.Cic.lib.5.epiſt.Famil.

Cornelianus, conſul, collega Perpetui, anno ab vrbe 989.

Cornelius XX.Romanorum epiſcopus,anno ſalutis 251.

Cornelius III.Antiochenę Eccleſię epiſcopus, anno ſalutis 124.

Cornelius Aſina,cùm fundum emiſſet,ſponſórque pretii ab eo expeteretur, poſtero die Aſinam ſacculis pecunia plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore, vnde cognomentum accepit.Macrobius.

Cornelius Balbus,genere Gaditanus,C.Cęſaris familiaris,& præfectus fabrûm,quem,cùm de ciuitate in periculum vocaretur, Cicero & Pompeius defenderunt. Extat pro eo Ciceronis oratio.

Cornelius Centimalus,& Sulpitius Galba conſules.

Cornelius Coſſus Tribu.mili. in exercitu Volumnium Lartem Veientem regem occidit, ſecundáque opima ſpolia Ioui Feretrio retulit.

Coſſos autem eos qui rugoſi ſunt, & aſpera facie, a ſimilitudine vermium qui in ligno nutriuntur,Feſtus dicit vocari.

Cornelius Epitadius,L.Cornelii Syllæ Dictatoris libertus, librum quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquerat, ſuppleuit. Tranquillus.

Cornelius Gallus,poëta elegiographus,Foroiulienſis, primùm ſummus Octauii amicus,ſed poſtea ſuſpicione coniurationis, cùm in eius odium impegiſſet,ſibiipſi mortem conſciuit, anno ætatis XLIII Ouid.lib.3 Eleg.

Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ.

Euphorionem Græcum tranſtulit in Latinum ſermonem, & amorum ſuorum de Cytheride conſcripſit libros quatuor. Fuit autem amicus Virgilii, adeò vt quartus Geor.à medio vſque ad finem eius laudes teneret, quas poſtea iubente Auguſto in Ariſtei fabulam commutauit. Gallus amauit Cytheridem meretricem,libertam Volumnii,quæ eo ſpreto, Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta, propter quod dolorem Galli nunc videtur conſolari Virg.in Bucol.Eclog.10. Cytheridem quam deperibat, mutato nomine, Lycorin vocauit:

Gallus & Heſperiis,& Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornelius Lentulus Cethegus, conſul, collega M.Bæbii Pampili,anno ab vrbe 573.

Cornelius Merula,conſul,contra Boios in Galliam miſſus, duodecim milia hoſtiũ cecidit. Liuius de bello Macedonico,lib 5.

Cornelius Merula,ſuperioris nepos,flamẽ Dialis partium Syllanarum, ingreſſo vrbem Mario,in Iouis æde, venis ſucciſis, ſe necando, mortis contumelioſæ damnationem effugit, ſacerdotiſque ſui ſanguine foci vetuſtiſsimi maduere.Valerius De morte.

Cornelius Nepos,Ciceronis tempore,vir diſertus,vitas illuſtrium virorum ſcripſit,quarum tantùm Pomponius Atticus extat. Huic Valerius Catullus Veronenſis opus ſuum dedicat,vt indicat epigramma apud Crinitum.

Cornelius Secularis,II.cõſul,collega Iun. Donati,anno ab vrbe 1012.

Cornelius Seuerus, inter poetas Epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno,& in ſcribendis verſibus facili. Conſtat eũdem fuiſſe verſutum in declamationibus, qua in re ingenium ſuũ atque eruditionem maxime probauit A Fabio Quintiliano ita commẽdatur, vt verſificator quam poeta melior habitus ſit. Scripſit inter alia multa de bello Siculo,quod ab eo abſolutũ non eſt propter immaturam mortem.Quod ſi abſoluere potuiſſet, meritò ſibi ſecundum locum vendicaſſet,vt idem Quintilianus author eſt. Extat eius carmen illud,quo eleganter defleuit.M.Ciceronis interitum.

Oráque

Oráque magnanimûm ſpirãtia penè virorum
In roſtris iacuere ſuis, ſed enim abſtulit omnes
Tanquam ſola ferer rapti Ciceronis imago.

Cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius, floruit tempore Claudii Tiberii Neronis, anno ab vrbe 767. vſque ad Flauii Veſpaſiani tempus, anno ab vrbe 822. Fuere multi alii Cornelii: nam hoc commune fuit cognomen Scipionum, Lentulorum, Cethegorum, Syllarum, Balborum, Cinnarum, &c. quos vide ſuo loco.

Corniclus, vrbs Latinorum. Steph.

Cornicularia Plauti fabula.

Cornificius, iiſdem temporibus in poëtica floruit, quibus in ſcribenda hiſtoria Saluſtius, Luceius, & Cornelius Nepos in vrbe præſtiterunt. Fuit ingenio eleganti & lepido, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus eſt: ſororem habuit Cornificiam, vt ſcribit Euſebius, cuius carmen in magno pretio habetur. Fuit & Cornificius Ciceronis paternus amicus & collega, ad quem multæ extant ipſius Ciceronis epiſt. lib. 12.

Cornificia, ſoror Cornificii, Romana poëtria, epigrammata varia ſcripſit. Cæl. lib. 14. cap. 1.

Corninium, Vide CORINIVM.

Cornicarum diuarum locus trans Tyberim erat cornicibus dicatus, quòd in Iunonis tutela cornices eſſe putabantur.

Cornûtus, Leptites genere (eſt enim Leptis, Africæ ciuitas) emicuit Romæ ſub Nerone, interfectus demum ab eo vna cum Muſonio philoſopho. Multa eius ſcripta tam in philoſophia quam rhetorica feruntur. Natura magis quàm ſtudio iuuabatur. Erat ſine liberis, humanitate alioqui tanta, vt diſcipulos ex ea cauſa plurimos ad ſe minus quam doctrina alliceret. Suid.

Cornutus, Prętor vrbanus Romæ, Cic. temporibus, de quo ſic ſcribit li. Epiſt. 10, Placuit nobis, inquit, vt ſtatim ad Cornutum Præ. vrbis literas deferremus: qui quòd coſs. aberant, Conſulare munus ſuſtinebat more maiorum. Item ad Atticum lib. 1. Epiſt. 9, Bonis vtimur Trib. pleb. Cornuto verò Pſeudocatone.

Corocomane, Vide COROMANE.

Corœbus, filius Mygdonis, qui incenſus amore Caſſandræ, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Troiani temporibus ad Troiam venit, ſocero & Phrygibus laturus auxilium, fruſtra ei ſuadente ſponſa, vt in patriam reuerteretur, certiſſimóque exitio, quod toti vrbi imminebat, ſeſe eriperet. Cuius verbis cùm fidem non adhiberet, poſtrema illa nocte, qua Ilium cecidit, a Peneleo quodam Gręco fuit interfectus. Virg. lib. 2. Aeneid.
-iuuenisque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Troiã fortè diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Vide prouerbium, Stultior Corœbo.

Corœbus curſor optimus, Elidenſis qui à Neoptolemo interfectus eſt in Caſſandrę nuptiis. Pauſanias.

Corolamus, Boiorum regulus, Marcelli copias fudit, anno ab vrbe 558.

Coromane, vrbs ad ſinum Perſicum. Gẽtile, Coromanius. Steph.

Corona, ſignum cæleſte ſupra humerum Arctophylacis, ex nouem conſtitutum ſtellis, in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro. Fabulantur poetæ hanc Ariadnes, Minois Cretenſium regis filiæ coronam fuiſſe, quam illa in Dia inſula Libero nubens, a Venere dono accepit, cùm dii omnes in eius nuptiis dona conferrent. Vnde & Cnoſſia corona paſſim a poëtis appellatur. Virg. lib. 1. Georg.
Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Cnoſſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.
Vide ARIADNA.

Corona hodie vocatur vrbs Tranſyluaniæ, quæ olim Zarmizegetuſa.

Corone, vel Corona, vrbs in Peloponneſo Meſſeniorum. Plin. lib. 4. cap. 5. oppidum Achaiæ, a quo Coroneus ſinus. Strabo lib. 8. eam Coronam appellat, de qua ſic refert: Corona, vrbs eſt mari vicina, & hanc nonnulli Pedaſum a poeta nominatam eſſe inquiunt. Gentilia eadem fere, quæ a Coronea ſunt.

Corone, pars Salaminis in Cypro: & tertia quædam, a qua Coronitæ: item vrbs Bithyniæ. Stephanus.

Coronea, vrbs Bœotiæ, à Corono Therſandri filio. In hac talpa nulla apparet, cùm alioqui per totam Bœotia talpæ ſint. Et ſi quis aliunde in Coroneã regionem inferat, viuere non poſſunt. Altera ciuitas eſt Peloponneſi, Sicyonis & Corinthi. Tertia, Phthiotidis. Eſt etiam caſtellum Ambraciæ. Quarta, Cypri ciuitas.

Coroneus, ſinus Achaiæ, ſic a Corone eiuſdem regionis oppido dictus. Plin. lib. 4. cap. 5, Sinus (inquit) Aſinæus ab oppido Aſine, Coronæus à Corone. Papin.
Meſſe Coroneam gliſſanta colentes.

Coronis, nidos, alio nomine Arſinoe, Nympha Phlegyæ, vel vt alii tradũt, Leucippi filia, quæ cùm forma eſſet non ineleganti, Apollini placuit: à quo & vitiata & grauida facta eſt. Verùm cùm poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo eius amore capta, ſui copiam faceret, à coruo deprehenſa eſt: ex quo cùm Apollo amicæ perfidiam cognouiſſet, telis eam confodit: puerúmque (qui poſtea Aeſculapius appellatus eſt) ex vtero eius exemptum, Chironi Centauro tradidit educandum. Ouidius lib. 2. Metamorph.
Pulchrior in tota, quàm Lariſſea Coronis
Non fuit Aemonia, &c.
Vide latius in dictione Aeſculapius.

Coronta, vrbs Acarnaniæ.

Coronus, filius Lapithæ, Vide PHILAIDA.

Coronus Therſandri filius. Pauſan.

Coronum, oppidum à Venetis ſubactum. Blondus lib.6.

Corope vrbs Theſſaliæ, vbi Coropæi Apollinis oraculum, cuius meminit Nicander. Sed videtur legendum Oropæus. Oropæ enim Eubœæ ciuitas eſt, Apollinis templo clariſſima. Stephanus.

Corozaim, ait Hieronymus in Ecloga, Galilææ oppidum, nunc deſertum in ſecundo lapide à Capharnao. Luc.10. Matth.11.

Corpilli, populi Thraciæ, Plin.lib.4.cap.11.

Corſæ, locus Ciliciæ, vnde Corſacus hircus apud Cratinum. Heſychius.

Corſeæ, inſula Ioniæ e regione Sami, apud Herodianum Corſia ſcribitur: Gentile, Corſeates. Stephanus.

Corſica (inquit Plin.lib.3.cap.6.) inſula in mari Liguſtico, ſed Tuſco propior, a Septentrione in meridiem proiecta. Diſtat à Sardinia ſtadiis 60. inter Italiam & Sardiniam ſita. Huius inſulæ longitudinem aſſerunt milliaria 160. latitudinem 70. A Cyrno Herculis filio dicta eſt κύρνος, vt placet Fabio pictori, cùm antea Therapne nominaretur: a Corſica verò muliere, cuius taurus ex continenti in eam inſulam tranauerat, nomē quod habebat, retulit. Scribit Strabo captos a Romanis inſulæ huius homines in admiratione fuiſſe, quòd diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Notiſſima eſt vino præſtante, durante etiamnum nomine, inter quam & magis meridianam Sardiniam, anguſtum mare interfluit. Ptol cap.2.lib.3. Cingitur ab occaſu quidem & Septentrionibus mari Liguſtico: ab ortu autem Tyrrheno, a meridie pelago, quod inter ipſam & Sardiniā interiacet. Scribit Strabo Corſicam maligne coli, aſperam & plurimis in partibus inacceſſibilem adeò, vt qui eius montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitateque feras ſuperent. Hinc factum eſſe, vt cùm Romani imperatores in eas irruant, magnum ſeruorum gregem captum aducebant. Corſicæ forma apud Ptol.6. Europæ tabula depingitur. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longæuos eſſe, quòd mellis cibo, quo plurimum abundant, vtantur aſſidue. Quod alicui mirum videri poteſt, cùm eius inſulæ mel ob taxi copiam, venenatum ſit, vt eſt teſtis Ouid. Eleg.1.

Mella ſub infami Corſica mittit apis.

Præterea Seruius grāmaticus Corſicana mella eſſe amara ſcribit, explicans illud Virgilii Georgic. lib.4.

-hinc cæli tempore certo

Dulcia mella premes.

Corſis, inſula eadem, quæ Corſica: Gentile, Corſi. Stephan.

Cortyna, ſiue Cortina, inſignis vrbs Cretę, quam præterlabitur Lenæus amnis. Iuxta eam naſcuntur calami, ſagittis aptiſſimi. Hinc Virgilius lib.11.

Spicula torquebat Lycio Cortynia cornu.

Stephan. & Strab. Pompo. Mela. lib.2. & Plin. lib.4.cap.12. Silius lib.13.

Eois quamuis certet Cortina ſagittis.

Et Cortyniam veſtem pro venatoria. Claudianus lib.2. de raptu Proſerpinæ poſuit,

-vnde Diana

Criſpatur gemino veſtis Cortynia cinctu.

Corton, abeſt à Cranone vrbe Theſſalię centum ſtadiis. Steph. ex Strabone.

Cortona, ciuitas Tuſciæ, à qua Cortonienſes, Dionyſius vocat eam Cortonia, quia inde Cortonienſes formauit. Hæc antè Corton dicebatur. Liu. lib.9. Itaque à Peruſa & Cortone & Aretio, quæ ferme capita Hetruriæ populorum erant.

Cortyta, parua regio Laconica. Steph.

Coruncanus, primus de plebe Pontifex Max. factus, teſte Liu. Cic. in orat. pro domo ſua ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum pōtificem fuiſſe dicit. Is cùm legatus ad Teucam Illyricorum reginam miſſus eſſet, in reditu contra ius gentium interfectus eſt.

Coruncanus, alter aduerſus Amilcarem Barcham in Siciliam miſſus eſt. Polyb.

Corus, ventus ſpirans ab Occaſu ſolſtitiali. Plinius lib.2.cap.47. Lucan. lib.2, Idem & Caurus quandoque appellatur propter cognationem o literæ cum au diphthongo.

Corus, menſuræ genus 45. modios continens, modius verò 20. capit ſextarios.

Corybantes, Cybeles ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitáque inter ſaltandum iactantes, alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus βαλαίμονας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur: poſtea autem in Cretam nauigaſſe, montemque quendam incoluiſſe, quem a nomine relictæ ſedis, etiam Idam appellarunt: vbi & Iouem infantem aluerunt, tympana iugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Titano fratre conuenerat, vt ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui Curetas. & Corybantas, & Caberos, & Idæos Dactylos eoſdem eſſe putent. Diodorus Siculus Corybantum ſcribit Iaſonis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra matris deûm in Phrygiam detuliſſe, eóſque qui in ſacrificia eius deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine Corybantas appellaſſe. Nominatiuus ſingularis eſt Corybas: quo vſus eſt Claudianus de raptu Proſerpinæ lib.2,

Non te progenitum Cybeleius ære canoro

Luſtrauit Corybas, &c.

Hinc Corybantius, tia, tium: vt æra Corybantia

bantia pro Magnæ matris cymbalis. Virgilius lib.3. Aeneid.

Corycæi, montis Aſiatici, ſeu (vt quidam dicunt) promontorii in Creta prætemauigatio latronibus plena, qui diſperſi per portus, ad mercatores furtim accedebant, & ſubauſcultabant quid rerum ferrent, & quò nauigarent. Poſtea diſcedentes, adoriebantur eos, ac diripiebant. Ex quo factum eſt, vt omnes curioſe ſecreta auſcultantes, Corycei dicerentur: & in prouerbio, Hunc Corycæus auſcultauit, cuius conſilia ſecreta patefacta ſunt.

Corycia, nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum. Cæl. lib.16.

Corycio, promontorium Cretæ, & portus Aethiopiæ. Steph.

Corycides, Nymphæ à ſpecu vocantur ab Ouid. lib.1. Metamor.

Corycus luctator fuit nobilis qui cùm neminem reperiret priorem aut parem, cuiuſque viribus ſuccumberet prouerbio fecit locum, luctari cum Coryco, de his qui ſupra vires aliquid moliuntur.

Corycus, mons Ciliciæ altiſſimus, cum oppido eiuſdem nominis, optimi ferax croci, quod ab eo Corycium appellatur. Mart. lib.11.

Vltima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis huius radicem antrum erat Corycium, Muſis ſacrum: vnde etiam illæ paſſim à poëtis Corycides Nymphæ appellantur. Ouidius 1. Metamor.

Corycidas Nymphas & numina montis adorat.

Corycus, mons excelſus & rubens prope Teon Ioniæ, & portus & parua inſula eiuſdem nominis, vbi Corycæi maximè piraticam exercebant.

Corydalla, vrbs Rhodiorum. Steph.

Corydallus, vicus Atticę in tribu Hippochoontide. Steph.

Corydela, Vide CHELIDONIAE.

Corydon, paſtor Theocrito & Virgilio memoratus.

Corylon, vrbs Aecanorum in Italia. Steph.

Coryleum, vicus inſignis in Paphlagonia.

Coryllus, Gothorum rex, anno ab vrbe 778.

Corymbifer Bacchus dictus eſt à Corymbo, id eſt, hedera qua Bacchus delectabatur, eaque eius ſacerdotes in Orgiis coronabantur. Ouid. 6. Faſtorum,

-hedera gratiſſima Baccho eſt.

Hoc quoq; cur ita ſit dicere nulla mora eſt.

Nyſiades nymphas puerũ quærente nouerca,

Hanc fraudem cuius oppoſuiſſe ferunt.

Paleph. lib.3.

Coryneta, latro famoſiſſimus, Vulcani filius, qui cùm iuxta Epidaurum hoſpites claua quadam, quæ Coryna dicebatur, trucidaret (vnde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cùm prius Periphaius vocaretur) a Theſeo fuit interfectus. Suidas.

Coryphæus, mons in Epidantio, vbi colitur Diana Coryphæa. Steph.

Coryphaſium, parua regio Laconica, prope Pylum.

Corythaix Homero Mars dicitur, quòd aſſiduè motaret galeam. Chorys enim galeam ſignificat. Cæl. lib.21. cap.24.

Corythallia Diana dicta eſt quòd templum habebat prope Thraſſum ad Cletam.

Corythus, oppidum Tuſciæ, prope Aretium, in paruo colle eiuſdem nominis ſitum, à Corytho rege ita appellatum. Quidam hoc nomen Corythi in plurali numero ſcribunt cum h, in principio.

Cos inſula eſt in mari Aegeo, vna Cycladum, quam Hercules olim diripuiſſe fertur, & regem Eurypilum Neptuni filium vna cum liberis & vxore Clytica occidiſſe, eò quòd ipſum tempeſtate eo appulſum & impeditum ab vrbe & hoſpitio prohiberent, poſtquam à vaſtatione Troiæ & Laomedontis rediiſſet. Celebratur ob vini ſuauitatem, quod in ea naſcitur. Vocabatur etiam olim Caria vel Caris: & Meropos a Merope gigante.

Cos a Ca Meropis filia.

Cos vrbs Aegypti: item foſſa Corinthi, in quam fures & fugitiui includebantur, quia Cous & enutriti in ea Coes. Coos enim foſſas & ſpeluncas omnes appellabant. Steph.

Cos, Vide COOS.

Cos, pater Anob & Soboba, 1 Para. 4.

Coſam pater Addi, patris Melchi. Luc. 2.

Coſiana, caſtellum Palæſtinæ, in maritima parte Syriæ: Gentile, Κοσιανεύς. Steph.

Coſmanates, Liguriæ populi. Plin. lib.3. cap.5.

Coſmeta ornator ſeruus in familia cui dominæ dominiue exornandi cura incumbit. Iuuenalis ſaty. 6.

Ponunt Coſmetæ tunicas tardè veniſſe,

Liburnus dicitur.

Coſmus, nobilis vnguentarius, a quo vnguenta Coſmiana dicta ſunt. Petronius, Affert nobis (inquit) alabaſtrum Coſmiani.

Coſroes, Perſarum rex, anno ſalutis 534. Agath. lib.4.

Coſſa, Vmbriæ oppidum. Plin. lib.3. cap.5. Orbitellum hodie.

Coſſea, pars Perſidis: incolæ Coſſæi: eſt & Thraciæ oppidulum. Steph.

Coſſini, Vide HOSTIONES.

Coſſus, Cornelius Lentulus, conſul, cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 753.

Coſſus, Cornelius Lentulus, Conſul, cum M. Aſinio Agrippa, anno ab vrbe 777.

Coſſus, Cornelius Lentulus, Conſul, cum Cl. Nerone Cæſare, anno ab vrbe 812.

Coſſutiorum familia, apud Romanos, ex qua Coſſutia vxor Cæſaris. Suetonius. Sic Coſſutii & Coſſutiani.

Coſta, Roderici frater, Hiſpaniæ rex, anno ab vrbe 1451.

Coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul a Melite, cuius incolæ Coſyræi dicuntur. Ouid. 3. Faſtorum,

Fertilis eſt Melite, ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat vnda freti.

Vulgò *Goza*.

Coſyrus, inſula iuxta Selinuntem: item Siciliæ fluuius, & vrbs eiuſdem nominis.

Cothon, inſula non procul à Cytheris: Gentile, Cothonius. Steph.

Cothon, genus poculi fictilis, paruum quidem ſed militum vſui accommodatiſſimum, vt quod nullo negotio geſtari poſſet & in pera militari circunferri. Suidas & Athenæus libro 12.

Cotiæ Alpes, Vide COCTIAE Alpes.

Cotillia, inſula in Cutuli lacu. Feſtus.

Cotiſo, Dacorum rex, cuius exercitus, cùm Pannonias inuaſiſſet, à Cornelio Lentulo duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Volater.

Cotta, orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis De oratore, Legem tulit vt liceret Trib. pleb. alios accipere magiſtratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Huius paſſim meminit Cicero in libris de Oratore, & in Bruto, vbi eum propter ſingularem dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus commendat.

Cotta alter, contra Mithridatem infœliciter pugnauit, Syllam Cæſari conciliauit.

Cotta, legatus Cæſaris in Gallia, inſidiis circumuentus, ab Ambiorigis ducis exercitu interficitur. Pædianus.

Cottus Centimanus gigas de quo Paleph. libr. de Fabulis.

Cotylum eſt collis in Ida monte 120. millibus paſſuum à Scepſi diſtans, in quo Scamandri & Granici & Aeſepi fluminum origo. vnde & nomen Cotylo inditum ἀπὸ τῆς κοτύλης quod conceptaculum & receptaculum ſignificat.

Cotys, Thracum rex, vt eſt ſcriptum apud Cæſarem in commentariis, Pompeianas partes fouit. Sed cùm natura eſſet iracudior, & aſper eorum qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis polite elegâtérque elaborata, ſibi ab hoſpite allata, cùm hoſpiti ipſi dona dediſſet, ſimul omnia confregit: ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius animaduerteret. Plutarchus in Apophthegmat.

Cotys Thraciæ rex qui tempore Tyberii Rheſcuporis patrni fraude circumuentus eſt & occiſus. Tacit. lib. 2.

Cotys, Boſphoranorum rex, anno ſalutis 50.

Cotytto, ûs, dea impudentiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur eius ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocabantur Cotytia. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat: vnde etiam ſacerdotes eius laſciuis ſaltationibus mores eius referebant. Iuuenal. Satyr. 2.

Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Polit. Miſcel. cap. 10.

Cozbi, Madianitis, filia Suri, quæ cum Zambri deprehenſa, à Phinees filio Eleazari ſacerdotis occiſa eſt. Numer 25.

C R

Crabaſia, vrbs Iberorum. Steph.

Cracea Maga fuit apud Saxones quæ appoſitas dapes in aliarum rerum farinam commutabat ludificatiſque idiotarum mentibus diuinitatis faſtigiis ſibi arrogabat.

Crabus deus apud Aegyptios cui ſalſa mentis ſacra fieri ſolitum erat. Cœl. lib. 12.

Crade, vrbs Cariæ. Steph.

Cranidæ, vrbs a Thaſiis habitata, quæ poſtea Philippi dicta eſt.

Cragus, mons Lyciæ, Tauri pars. Pompon. lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 27. ex oppoſito habens montem Anticragum: ſic dictus à Crago Tremiletis (alias Tredenetis) & Praxidicæ Nymphæ filio. Ouid. Metamor. lib. 9.

Iam Cragon, & Lymiræ, Xanthique reliquerat vndas.

Horatius 1. Carm.

Syluis aut viridis Cragus, &c.

Hic ferunt eſſe deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gentile, Cragius. Steph. Cragi vxor fuit Mylia, Solymiſor. Stephan.

Crambuſa inſula circa Seleuciam Iſauriæ. Stephanus ex Strabone lib. 14.

Crambûtis, vrbs Aegypti. Steph.

Crana Helerna, Iani filia, Comeris Italis regina præfecta. Beroſ.

Cranae, Inſula Laconica, quæ nunc Helena, ante Getheum: hinc Craneus, vel Cranaates, à Cranao rege. Steph.

Cranaus, Athenaium rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini Cranai dicti.

Crane teſte Ouid. 6. Faſt. nympha fuit luſtrandis ſyluis dedita,

Inde ſata eſt Nymphe Cranen dixere priores,
Ne quicquam multis ſæpe petita procis,
Rura ſequi, iaculiſque feras agitare ſolebat,
Nodoſaſque caua tendere valle plagas.

Cranea, parua regio Ambraciorum: hinc Craneates. Steph.

Craneum, gymnaſium apud Corinthum. Cic.

Craneus, primus Macedonum rex, cuius ſucceſſores vſque ad Alexandrum, viri XXVII. annis ferè quingentis regnarunt. Volaterranus libro 13.

Crania, Tarſus, Ciliciæ olim vocabatur à Cranio quodam. Steph.

Cranides, vicus iuxta Pontum: Gentile, Cranitæ.

nitæ. Stephanus.

Cranion eſt ciuitas Cephalleniæ, quã Thucyd. lib.5. vocat plurali numero.

Crannonius Cranxidas, eques inſignis Pauſ.

Crannus, vrbs, alias Ephyre dicta. Steph.

Cranon, vrbs Theſſaliæ Pelaſgiotidis, in campis qui Tempe vocantur. Eſt & alia Athaniinias a Cranone Theſſalo: In hac duos duntaxat coruos eſſe tradunt, & cùm pullos excluſerint, partibus relictis diſcedere. Abeſt Cranon ſtadiis centum a Cortone. Strabo. Homerus Cranonios Ephyros vocat. Steph.

Crantor, Solenſis, Academicus philoſophus, Platonis auditor, & condiſcipulus Xenocratis & Polemonis, qui nouis opinionibus Academiam Platonicam repleuerunt. Hic ſcripſit librum de conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt. Periit aquæ intercutis morbo. Taxauit Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi plane hominem ſaxeum eſſe velimus, & omni ſenſu carentem.

Crantor, Pelei armiger, a Demoleonte Centauro interfectus. Ouid lib.12. Metamor.

Crapatus, Vide CARPATVS.

Craterium, Siciliæ regio. Steph.

Craſſitius, Surentinus, alias Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Paſides, Romæ ludum grammaticæ aperuit, docuitque inter alios Iulianum Antonium, Antonii Triumuiri filium. Tranquil.

P. Craſſus, Oratoris frater, iuris peritiſſimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium: ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit.

Craſſus, prænomine Marcus, P. Craſſi filius, Romanorum omnium ditiſſimus, negauit quempiam diuitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum miſſus ſeruile, aduerſus Spartacum gladiatorem, qui fugitiuorum ingenti contracta manu Vatinium Gellium ac Lentulum Romanos imperatores fugauerat, duodecim millibus hoſtium vna cum eorum duce cæſis, apud Rhegium, iuxta Leucadis paludem, victoria eſt potitus: vrbemque ouans ingreſſus eſt, lauro nouo exemplo coronatus, cum cæteri ante eu Imperatores ex ſeruili bello non niſi myrteam coronam accepiſſent. Poſtremò cùm ei Syria ſorte obuenisſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surina regis præfecto captus atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem eam ſuſcepiſſe credebatur, Barbari mortuo liquefactum aurum in os infuderunt, iubentes, vt ſaltem mortuus ſe auro ſatiaret, cuius famem viuus nunquã ſedare potuiſſet. Lucanus li.1.

-poſtquam crudeli funere Craſſus

Aſſyrias Latio maculauit ſãguine Carras, &c.

Craſſus, M. Craſſi diuitis filius, Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: in Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit: fuit autem diſcipulus Ciceronis. De quo ille in Oratore.

L. Craſſus orator, qui cum Antonio a Cicerone introducitur in libris de Oratore: Accuſauit C. Carbonem eloquentiſsimum hominem admodum adoleſcens: ſummam ingenii non laudem modò, ſed etiam admirationem eſt conſecutus. Defendit poſtea Liciniam virginem, cùm annos 27. natus eſſet. In Bruto Ciceronis, eſt elegantiſsima ipſius Craſsi cum Antonio & Scæuola comparatio. Deploratur multis verbis Craſsi mors a Cicerone, in exordio 3. lib de Orat.

Craſſus P. Licinius, ante ætatem Pontif. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul eſt profectus contra Ariſtonicum, Eumenis filium, in quo prælio, profligato exercitu, ipſe ne in manu hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo conuerberato, in ſui necem prouocauit.

Craſſus v Argiuorum rex, regnauit annis LIIII.

Craſtinus dux Romanorum aduerſus Vandalos miſſus, anno Domini 424.

Craſtus, vrbs Sicanorum, in Sicilia, patria Epicharmi comici, & Laidis meretricis: Gentile, Craſtinus. Steph.

Cratæis, mater Scyllæ, vt quidam volunt.

Crater, a vaſis ſimilitudine, vt in monte Aetna appellatum eſt foramen illud per quod ignis euomitur. Ouidius,

Et pronos currus medio Cratere recepit.

Crater, ſinus. Strabo lib.5.

Craterus, Macedo e comitibus Alexandri, qui etiam res eius geſtas ſcripſit. Plutarch. in Ariſtide De hoc Perſius,

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Crates, Thebanus philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, vt Suidas, itemque Diogenes ſunt authores, in pecunia, omnem ſubſtantiam redigens, apud trapezitam depoſuit, hac lege, vt ſi filii philoſophi eſſent, eam indigentibus ciuibus diſtribueret, nihilo philoſophos indigere exiſtimans. Si autem idiotæ, eis redderet: vt vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in vita Apollonii, & Diocles ſubſtantiam aiunt in mare proiecisſe, vt liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, Abite peſſum malæ cupiditates: ego vos mergam, ne ipſe mergar a vobis. neque putauit ſe poſſe & virtutes & diuitias ſimul poſsidere. Emicuit autem Demetrii Poliocretæ têporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus, ſua authoritate, eum ab obſidione patriæ remouit. Plutarchus.

Crates, Athenienſis, poeta comicus antiquæ comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi. Suidas.

Crates grammaticus, ſub Ptolemæo Philometore, æquali Ariſtophanis grãmatici; cogno-

minabatur Criticus,ſiue Homericus : ſcripſit in Iliada & Odyſſ.lib 9. Commenta. Author Suidas.Hic(vt ait Tranquillus)ſtudium grammaticæ primùm Romam intulit:miſſus enim ad ſenatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennii mortem, plurimas acroaſes fecit, aſſiduéque per omne tempus legationis diſſeruit,noſtris quoque exemplum fuit admirandum.

Crathis nomen paſtoris, qui capræ amore deprehēſus,infantem ſuſtulit,qui cruribus matrem, facie verò patrem referebat, deorum numero aſcitus ac mox Hylæum numen Napæumque nominatus,Cal.lib.25.cap.32.

Cratenas Tapſi inuentor apud Plinium & Cælium lib.18.

Crathis, nomen duorum fluuiorum, quorum alter eſt in Achaia propriè dicta, prope Aegas,in ſinum influens Corinthiacum.Strabo libro 8. Alter in magna Græcia, iuxta Sybarim oppidum, cuius aqua barbis comiſque flauum colorem inducere traditur. Ouidius 15.Metamor.

Crathua fluuius & mons.

Cratinas,Africę fluuius,e lacu Sycione in Oceanum fluens iuxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci.Plin.

Cratinus,poeta comicus,clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſiia Athenis, ſatyricam fabulam induxit.Horatius libro 1.Serm. Satyra 4.

Eupolis, atque Cratinus, Ariſtophanéſque poetæ.

Hic autem fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati,ad quod alludit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis Mecœnas docte Cratino,
Nulla placere diu, nec viuere carmina poſſunt,
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Cratinus inſignis luctator:Pauſan.

Cratinus ſtatuarius omniumque formoſiſſimus, cui poſtquam alios in lucta ſuperaſſet, exercendorum puerorum officium demādatum eſt.Pauſ.

Cratinus ſtatuarius:Pauſan.

Cratippus, Mitylenæus quem Athenis docentem audiuit Ciceronis filius, vt eſt in procœmio librorum de Officiis.Hic Pōpeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem,apud Mitylenen occurrens,vltrò ſolatus eſt verbis philoſophicis, ad ſpemque hortatus, cùm quædam de prouidentia diſſeruiſſet, reſque Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plutar.in Pompeio.

Cratylus, philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

Crauſius,viri proprium, qui Britanniam annis vii.obtinuit.Pomp.Læt.Eutrop. Oroſ. inſidiis Allecti ſocii ſui occiſus eſt,anno ab vrbe 1046.

Crebénia,Vide CEARENSA.

Creina,vrbs Ponti:Gentile,Cremeſius,Steph.

Cremera, fluuius Tuſciæ, trecentorum Fabiorum clade nobilitatus,qui Veientum inſidiis circumuenti, ad fluminis huius ripas ad vnū omnes ſunt trucidati : vnde & dies ille inter atros annumeratus eſt,& porta, qua egreſſi ſunt, Scelerata eſt cognominata. Liuius lib. 2.ab Vrbe.Ouid.lib.2.Faſtorum,

Vt celeri paſſu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis,&c.

Crémmyon,ſiue Crommyon,oppidum nō procul à Corintho,iuxta quod Theſeus incredibilia magnitudinis ſuem,quæ agrôs circumiectos longè latéque deuaſtabat,occidit.Ouidius libro 7.

Quódque ſuem ſecurus arat Cremmyona colonus,
Munus,opuſque tuum eſt. Strabo libro octauo locum hunc Cromionem vocat, vnde & ſuem a Theſeo occiſam Cromyoniam cognominat.

Cremnia,vrbs Cretæ,Gortin poſtea dicta. Stephanus.

Cremōna,vrbs Galliæ Ciſalpinæ, non procul à Mantua,quæ etiam hodie nomen retinet:cuius ciues cùm contra Auguſtum cum Antonio ſenſiſſent,Cæſar victor, veteranis ſuis eorum agros aſſignauit : qui cùm non ſuffeciſſent,adiecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, niſi quòd Cremonenſibus vicini eſſent.Hinc Virgilius Ecloga 9.

Mantua,væ miſeræ nimium vicina Cremonę.

Cremyon,vide CREMMYON.

Crenides, vrbs Siciliæ, quam Philippus poſtra Philippos nominauit:Gentile,Crenitę.Steph. vide PHILIPPI.

Creon, onis, mons eſt Lesbi inſulæ. Plin. lib.5. cap.31.

Creon ontis, Corinthiorum rex, prædonis Siſyphi filius,qui Iaſoni poſt Medeam repudiatam,filiam ſuam natu minorē,nomine Creuſam,vxorem deſpondit. Quam rem iniquo animo ferens Medea, coronam naphta illitam ſponſæ dono miſit: quæ ſub noctem & luminibus accēſis concepto igne,nō modò illam, verùm etiam ſponſum & ſocerum, cum tota regia concremauit.Hyginus cap.25.

Creon,Thebanorum rex,Mœnœtii filius,& frater Iocaſtæ, qui Laio ab OEdipo filio occiſo regni adminiſtrationem arripuit. Verùm cùm Sphinx, Typhonis & Echidnæ filia, Thebanum agrum crudeliſſime vaſtaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quam ſi quis ænigma ab illa propoſitum diſſoluiſſet, Creon propoſito per vniuerſam Græciam edicto,ſi quis id præſtare poſſet,Iocaſtam OEdipi matrem, viduam, illi ſe vxorem daturum pollicitus eſt, regnóque Thebanorum vltrò illi ceſſurum.Quibus præmiis

illecti

illecti non pauci, cùm propoſitum ænigma diſſoluere non poſſent, a Sphinge occiſi, temeritatis ſuæ pœnas dederunt, donec ad rei famam Corintho excitus Oedipus, Laii & Iocaſtæ filius, ænigma explanauit. Quam rem tam ægre tulit fera vt protinus ſeſe ex prærupto monte dederit præcipitem. Hac itaque via Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens vxorem duxit, cùm paulò antè etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitiis poſtea cognitis, tantùm ex iis animo dolorem concepit, vt lucis pertæſus, vtrunque ſibi eruerit oculum, Antigoneſque filiæ ductu Athenas ſeſe in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis ſuis ea conditione relicto, vt alternis annis imperarent. Verùm cùm Eteocles (cui quòd maior natu eſſet, priores vices Polynices conceſſerat) exacto iam anno fratrem non reciperet, grauiſſimum ea occaſione inter Argiuos & Thebanos bellum eſt exortum: in quo cùm fratres ambo mutuis vulneribus cecidiſſent, Creon deinde regni gubernacula recepit. Verùm cùm præter alia complura inclementiæ ſuæ exempla, Antigunam & Argiam interficiendas curaſſet, quòd illa fratres, hæc virum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cumque occiſorum Thebanorũ propinquos funeris officio prohiberet: Theſeus, Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælióque victum vita exuit. Statius in Thebaide.

Creontiades, Herculis filius ex Megara, Creontis Thebanorum regis filia, quem pater, cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem verſus à Iunone, quòd Lycum interfeciſſet, interemit.

Creophilus, Samius, quem aliquando tradunt, ſuſcepto hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poëmatis, quod Oechaliæ captiuitatem vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium oſtendit, quod quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt, quidam non hunc ſed Ariſteum Proconneſium. Strabo lib. 15. Apuleius in Floridis.

Crepſa, Ptolemæo Liburniæ vrbs, Creza dicta Plinio.

Cres, primus Cretenſium rex.

Creſcens patricius Romanus, qui cùm Romæ principatum ſibi vendicaret, ab Othone tertio eſt interfectus. Euſeb.

Creſcens, philoſophus Cynicus, Iuſtino martyri infenſus. Tatianus in bello contra gentes.

Creſcentius Numentanus, conſulem titulo ſe Romanum præferens, vrbis dominium cœpit.

Creſcis, nymphæ marinæ nomen à fontibus dictæ: κρήνη enim fons dicitur. Perottus.

Creſium, vrbs Cypri. Steph.

Creſphontes Meſſeniorum rex, qui populari ſeditione eſt interfectus. Pauſ.

Creſſa, Cariæ portus contra Rhodum inſulam. Plin. lib. 5. cap. 28. Steph. vrbs Paphlagoniæ, quam Meriones poſt Troiam condidit. Occupauit eam Zelias Nicomedis filius: Gentile, Creſſeus. Steph.

Creſſea, Herodot. lib. 7. regio Pallenæ vicina, ac Thermæo ſinui contermina.

Creſton, oppidum quo Herod. lib. 1. Steph. vrbs eſt Thraciæ. Lycophron,

Ὀρχηματῆς αἱ τόντι χρυσάνας θεῶν. Ciues Creſtoneos vocant, aut Creſtonios, aut Creſtonas. Poſſeſſiuum, Creſtonicus. Steph.

Creſton, nomen regis Bithyniæ. Iuſt. lib. 38.

Creſtones populi ſunt qui ſinguli plures habent vxores: cùm autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna diſceptatio inter fœminas, quænam illum charius admaret viuentem: id vbi compertum eſt, quæ beneuolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & humatur cum viro.

Creta, tæ, & Crete, tes, inſula in medio Ponto centum vrbium fama clara, vnde a Græcis ἑκατόμπολις appellatur, quæ (vt ſcribit Strabo) Septentrione Aegæo alluitur, ſimul & Cretico Pelago, ab Auſtro Aphro. Alii Libyco ad Occidentem Aegilam & Cytheram ſpectat, ad Orientem Carpathon. Habet in longitudine 270. millia paſſuum, in latitudine quinquaginta millia. Circuitus eius 1589. millia paſſuum complectitur. Inſignes in ea vrbes ſunt, Gortyn, Cydonia, Gnoſſus Minois regia, & Strabonis coſmographi patria. Nullum in Creta animal noxium viuit, optimique vini fertiliſſima eſt: de qua Virgilius,

Creta Iouis magni medio iacet inſula Ponto,
Mons Idæus vbi, & gentis cunabula noſtræ
Centum vrbes habitant magnas, vberrima regna.

Dicta eſt Cureta, ab habitantibus Curetibus, & per ſyncopen Creta. Alii dicunt Cretam dictam à Crete quodam Iouis filio Curetum rege. Alii à Crete nympha Heſperidis filia. Arianus nõ a Crete, ſed ab homine cui Cres nomen erat, nominatam dicit, eo qui Iouem abſcondit in monte Lycæo. Vnde Creſſa, tantùm fœminini generis, id eſt, Cretenſis. Similiter Creſſeus & Creſſius. plura apud Stephanum, qui hanc inſulã alias Aeriam & Chthoniam & Iberiam dici prodidit.

Creta lucus eſt. Pauſ.

Creta, oppidum Scythiæ. Val. Flaccus lib. 1,

—quoties paucos ad littoris ictus
Deficiam, Scythicum metuens, Pontúmque, Cretámque.

Cretenia, locus Rhodi, vbi Althemenes habita-

ſaciunt: Gentile, Criſæus.

Criſæ, vrbs Troadis.

Criſpinus, conſul, collega Iuuentii Celſi, anno ab vrbe 865.

Criſpinus, conſul cum Aeliano, anno ab vrbe 939.

Criſpinus, conſul cum Iuliano, anno ab vrbe 976.

Criſpus Saluſtius, hiſtoricus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintil. elegantia dicendi, Attica breuitate, ſententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis originibus verba mutuatus: Trogo autem, quòd orationibus nimis longis vtatur, ſicuti & Thucydides. Ciceronis acerrimus inimicus fuit, vt ex vtriuſque inuectiuis orationibus conſtat. Marcus Varro Criſpum Saluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone, loris benè cæſum dicit: &, cùm dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gellius lib. 17. cap. 18.

Criſpus, Conſtantini Cæſaris filius, à patre interfectus.

Criſpus Vibius, orator, ore compoſitus & iucundus. priuatis tamen cauſis, quam publicis melior. Quintilian.

Criſſa oppidum maritimum Phocidis à Criſſo Phoci filio conditum. Hinc Criſſeus ſinus. Strabo lib. 9.

Critheis, vt ex Ephoro refert Plutarchus in vita Homeri, filia Aellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autẽ cùm puellam vitiaſſet, grauidamque feciſſet: atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa verò non multò pòſt Homerum peperit, ob idque Meleſigenes dictus eſt, qui poſtea cæcus factus Homeri nomen cœpit.

Crithote, vrbs Helleſponti, octoginta ſtadiis à Cadia diſtans: Gentile, Critholius. Eſt & promontorium Acarnaniæ. Steph.

Critias, philoſophus, dixit animam eſſe ſanguinem.

Critias, vnus è triginta tyrannis, Athenienſibus a Lacedæmoniis impoſitis. Cicero libro de Oratore 2.

Crito, Athenienſis, Socratis familiaris, quem & opibus iuuit, & cum quo vſque ad extremũ vitæ eſt philoſophatus.

Crito, Pieriota (Pieria autem, vrbs eſt Macedoniæ) hiſtoricus fuit, ſcripſitque res Perſicas, Siculas, Macedonicas

Crito, Naxius genere, hiſtoricus & ipſe. Suid.

Critobulus, medicus, de quo Plin. lib. 7. cap. 37. Magna & Critobulo fama eſt, extracta Philippi regis oculo ſagitta, & citra deformitatem oris curata orbitate luminis.

Critolaus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade & Diogene Stoico, vt ſcribit Cicero lib. 2. de Oratore. De huius libra ſcribit idẽ Cicer. in Tuſculanis quæſtionibus. Quo loco inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, vt terram & maria deprimat.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum cõſiliis ſuis euertit. Cicero lib 3. de Natura deorum, Is ſororem interfecit, quòd ſibi è victoria redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Demaratus apud Plut. in Parallelis. Poſtremò a Quintio Cæcilio Metello victus apud Thermopylas, veneno ſibi mortem conſciuit. Liuius.

Κριοῦ μέτωπον, id eſt, arietis frons, Cretæ inſulæ promontorium, ad Occidentem, verſus Cyrenas. Rufus ex Dionyſio. Pomponius Mela libro 2. Plin. lib. 4. cap. 12.

Croatia, vide LIBVRNIA.

Crobialus, oppidulum iuxta Põticam. Apollonius li. 3. κρωβίαλόν, κρώμνάν τε, καὶ ὑλήεντα κύτωρον. Steph.

Crobylus leno quidam omnium ſceleſtiſſimus, qui duo ſcorta domi alebat, quorum lenociniis quã plurimos adoleſcentes in perniciem alliciebat, nec his contentus eoſdem illectos furto compilabat, vnde Crobyli iugum abiit in prouerb.

Crobilus, poeta comicus.

Crobyzi, populi iuxta Iſtrum, quorũ terra Crobyzica.

Crocca, vrbs Laconicæ, vna ex centum: ciues Croccatæ. Steph.

Crocilus, nomen paſtoris, Theocritus.

Crocodilo, oppidum, Arſione poſtea dictum: ſimiliter & flumen, Stephano κροκοδείλων πόλις, id eſt, Crocodilorum vrbs, ſita eſt in Mœotide palude Aegypti: ſic dicta, quod equus cuiuſdam canes proprios fugientes perſequens, in paludem delapſus, a Crocodilo in vlteriorem ripam delatus ſit: quo in loco vrbe condita, Crocodili conſecrati & pro diis habiti ſunt, eorúmque cæde omnibus interdictum. Steph.

Crocodilon, Phœniciæ oppidum, non procul à Carmelo promontorio. Plinius libro 5. capite 29.

Crocodilus, mons eſt Ciliciæ regionis Plin. lib. 5. cap. 27.

Croconus fluuius eſt Brutiorũ, in quem ſi quid coniiciatur lapideo dureſcit cortice.

Crocotus, campus iuxta Theſſaliam ad Amphryſum fluuium. Steph.

Crocum, venatorem, ac ſagittarium fuiſſe dicũt, precibúſque Muſarum in aſtra relatum, Sagittarius nomen accepiſſe. Sidonius.

Crocus, puer formoſiſſimus, qui cum Smilacem puellam deperiret, amoris impatientia ver-

ſus eſt in florē ſui nominis. Ouid.4. Metam. Et Crocon in paruos verſum cum Similace flores.

Crocyleum, locus in Ithaca, alias δῆμος dictus. Stephanus.

Crocylion, inſula Ithacæ. Heracleon Ithacam quadripartitam facit, vt prima pars ad Meridiē, & maritima ſit, altera Neium, tertia κροκύλειον quarta ἀγυρία. Steph.

Crocylus, vir Athenienſis. Plutarch.

Crœſus, rex Lydorum, Alyattæ filius, omnium, quos hominu memoria celebrat, ditiſſimus. vnde etiam hodie, cum immenſas opes ſignificare volumus, Crœſi diuitias dicimus. Hic cùm ſe omnium mortalium feliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad viuimus, periculum ſit, ne inſtabilis huius mūdi felicitas dolore aliquo contaminetur. Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe, Crœſi calamitas poſtea declarauit. Victus enim à Cyro, pyræque impoſitus, tandem ſalubre Solonis conſilium agnouit, eiuſque nomen ſæpius inclamauit. Vnde admiratus Cyrus, quiſnam eſſet deorum, hominumue, quē ille in extremo periculo ſolū inuocaret, remque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Crœſum ab incendio liberauit, ſummóque ſemper apud ſe in honore habuit. Ouidius 4. de Ponto,

Diuitis audita eſt cui non opulentia Crœſi?

Plu. in vita Solonis, & Herod. lib.1.

Crois, Vide CROS.

Crommyon, Vide CRAMMYON.

Cromna, Paphlagoniæ oppidum. Strabo lib.12 Valerius Flaccus lib.5.

Mox etiam Croman, atque iugo pallente Cytorον.

Stephanus. Cromnam (inquit) alii Amaſtrim, alii Amaſtridis regiunculā faciunt: Gentile, Cromnites, Cromnæus. Eſt & Peloponnenſi vrbs, quæ in maſculino & fœminino genere, item ſingulari & plurali numero profertur, a Cromno Lycaonis filio.

Cromyuſa, inſula Iberiæ. Steph.

Cronciades, vnus ex præſtantioribus Herculis filiis ex Megara. Perottus.

Cronia, orum, Saturni feſta erant, quæ celebrabātur Romæ decimoquarto Calēdas Ianuarias, ita dicta ἀπὸ τοῦ κρόνου hoc eſt, à Saturno: vnde & Saturnalia à Latinis appellantur. Horum Macrobius latè meminit, citata etiam antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat,

Maxima pars Graiûm Saturno, & maximæ Athenæ

Conficiunt ſacra, que Cronia appellantur ab illis.

Cronium, nonnullis mare concretum appellatur, teſte Plin. libr.4. cap.16. Apollonius tamen in Argonauticis Cronium mare pro Adriatico poſuit, ſi interpreti eius credimus, quòd Italiam alluat, quam olim Saturnum volunt tenuiſſe.

Cronius, vnus ex Centauris.

Cropia, vicus in tribu Leontidis Steph.

Cros, vrbs Aegypti: ciuis, Croites, & præfectura Croitis. Crois, Arabum ciuitas. Steph.

Croſſa, vrbs iuxta Pontum: Gentile, Croſſæus. Steph.

Crothchildes, Childerici Burgundionum regis filia, Clodouei Francorum regis vxor. Blond.

Croton, ciuitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athleta memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſima autem rei bellicæ fuit: nec paruam operam exercendis athletis dedit. In vno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Iure itaque dici viſum eſt, Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt. Vetus quoque prouerbium alterum, Crotone ſalubrius. Quod inde ortum eſſe aiunt: quia locus ipſe ad ſalubritatem, & bonas corporis habitudines, propter athletarum multitudinem plurimùm conferat. Plurimos enim Olympionicas habuit. Ad eius gloriam accedit ingens Pythagoreorum numerus. Strabo libr.6. Hinc Gentilia nomina, Crotoniata, Crotonius & Crotonias. Steph. Crotonem vrbem eſſe ſcribit alram Tuſciæ metropolim, & montem qui Axium flumen effundit: κροτὼν etiam eſt animalculum canibus infeſtum, Latini Ricinum vocant.

Croton, tonis, nomen viri. Oui. lib.15. Metam.

Inuenit Aeſarei fatalia fluminis ora,

Nec procul hinc tumulum ſub quo ſacrata Crotonis

Oſſa tegebat humus, iuſſaq; ibi mœnia terra

Condidit, & nomē tumulati traxit in vrbem.

Crotopus, rex Argiuorum, pater Pſamathes, quę ab Apolline compreſſa, Linum peperit: quem cùm inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt. Hinc Crotopiades patronymicum maſcul. Ouid. in Ibin,

Quique Crotopiaden diripuere Linum.

Crotus, ſiue Croton, Euphemes muſarum nutricis filius.

Crunos fons eſt in Attica, vt etiam Latinè.

Crunos, Thraciç portus. Pomponius lib.2. Dionyſiopolis, inquit Plinius libro 4. capite 11. antè Crunos. Portus autem à ſalientibus aquis nomen habet, qui Græcè Cruni appellantur. Hermolaus. Vide DIONYSIOPOLIS.

Cruſis, pars Mygdoniæ, à Cruſo Mygdonis filio: vnde Cruſis adiectiuum fœm. Steph.

Cruſtumerium, oppidum in Latio, Albanorum colonia. Plinius libro tertio, capite quinto. Virgilius libro ſeptimo Aeneidūm Cruſtumeros appellat,

Ardea,

Ardea, Cruſtumeriq; & turrigeræ Antemnę.

Cruſtumium, oppidum Tuſciæ, iuxta Veios, a quo incolæ Cruſtumeni dicti, & Cruſtumina tribus, & Cruſtumina pyra, & Cruſtuminum vinum laudatiſſimum.

Cruſtumium, fluuius ex Apennino monte ortum trahens, Ariminumque præterlabens. Lucan. lib. 2.

In lęuum cecidere latus velóxque Metaurus,
Cruſtumiumq; rapax, & iunctus ſapis Iſauro.

Plin lib. 3. cap. 15.

Crya, vrbs Lyciæ. Sunt & alię inſulę Cryeorum, nempe Caryſis & Alina, Steph.

Cryaſſus, vrbs Cariæ, a Cryſſo Caretis filio. Stephano.

Crymnas locus in Troade, author Nicander in Theriachis.

C T

Ctearus, pater Amphimachi, vnus ex quatuor ducibus Epeorum, qui quadraginta nauibus ad Troianam expeditionem ſunt profecti. Homerus in catalogo nauium.

Ctemene, vrbs Theſſaliæ, a Peleo Phœnici donata, cuius ciues Homerus Dolopes vocat, & Ctemenem Dolopiadem: Gentile, Ctemenius & Ctemenæus.

Cteſibius Athenienſis paraſitus, qui aliquando interrogatus quid illi ex philoſophia ſupereſſet, reſpondit ἀσυμβόλως δειπνεῖν, id eſt ſine ſymbolo cœnare: nam cùm iocis ſcateret, ſæpius vocabatur. Cæl. lib. 27. cap. 24.

Cteſias Cteſiochi filius, medicus Cnidius qui Artaxerxen cognomento Meliorem vocauit & hiſtoriam Perſicam libris triginta conſcripſit. Suidas.

Cteſibochus pictor nobilis qui Iouem Bacchum parturientem & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices dearumque clamorem depinxit.

Cteſiphon, Athenienſis, decreto perſuaſit Athenienſibus, coronari oportere Demoſthenem aurea corona in theatro, probitatis & virtutis omnis generis ergò. Ob id ab Aeſchine Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur a Demoſthene præclara illa, atque omnium optima oratione quę περὶ στεφάνου, id eſt, de corona inſcribitur. Cicero de optimo genere oratorum.

Cteſiphon, architectus qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, & toto orbe celebratum: quod poſtea ab Heroſtrato incenſum fuit, & hac tantùm de cauſa, vt ob aliquod facinus nominaretur.

Cteſiphon, locus Parthorum Strabo lib 15. Prope Seleuciam vicus maximus eſt, nomine & re Cteſiphon, in quo Parthorum reges hyemabant. Hic vicus ciuitatis potentiam & magnitudinem habebat adeò, vt Parthorum multitudinem & apparatum omnem recipiat, ac venalia neceſſariàque artificia illis ſuppeditet. Quin & Cteſiphontem Babylonici regni caput fuiſſe Plinius lib. 6. ſcribit cap. 26. Gentile Cteſiphontius.

Cteſippus, Chabriæ filius, quem Phocion, mortuo Chabria amico, diligenter ac perhumanè collegit, quo impuros adoleſcentis mores componeret: eius tamen cùm duto, tum minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, vt curam & laborem in illo inſtituendo dimitteret: cuius ineptias non modò pertulit patienter, verùm etiam ſtudioſe tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leuiſſimi hominis ſuperatam. Nam quum ille imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus, vt erat futilis deliruſque, grauiſſimum peritumque imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere, atque illum monens, docenſue importunius perurgere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt: O Chabria, Chabria: cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſoluo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo. Plutar. in vitam Phoc.

Cteſius Iupiter dictus eſt apud Athenienſes, in cuius dedicatione Ambroſia ferebatur, id eſt, omnigeneas fruges cum oleo & latice. Cæl. lib. 28. cap. 25.

Cthonia inſula eadem quæ Creta. Steph.

Cthonophyle, ex Baccho Philiuntem peperit. Stephan.

Ctimene, Vide CTEMENE.

C V

Cuba dea apud antiquos quę pręerat cubãtib⁹.

Cubus, Vide CYBVS.

Cuculus Iupiter dictus eſt quòd Iunonis deſiderio in hanc auem fuerit transformatus.

Cuma, vrbs in Lncrenſi agro, qui eſt Ioniæ Aſiæ minoris. Fuit autem hęc Aeolicarum vrbium maxima, & ferè metropolis cæterarum ciuitatum, quæ numero erant circiter triginta. Ab ea nominata eſt Cumæa Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci Erythræam appellarũt, quæ profecta in Italiam, multa de Romanis vaticinata eſt. Item patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque poëta Cumæus fuit, qui patrem ſuum, relicta Aeolica, Cumam in Bœotiam migraſſe dicit. Plutarchus de eo in Sympoſiis multa, & Suid. Steph.

Cumanus Apollo dictus eſt, quòd Cumæ coleretur, quem quatuor dihus ſtcuiſſe memorant, cùm aduerſus Achæos regemque Ariſtonicum a Romanis pugnaretur.

Cuma, Aeolica ante Leſbum ſita, nomen habet à Cyme Amazone: quare & Amazonium dicta eſt. Hæc & Leſbus ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phryconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Euboeæ & Pãphyliæ. Item inſula pro-

pe Siciliam. Steph. huius incolæ Cumæi dicti ſunt qui ſtupiditatis nomine male audierunt: olim enim vulgatum erat tota Aſia prouerbium, Cumæos ſero ſapere. vide Eraſm.

Cumæ, marum, ciuitas Campaniæ ad mare, iuxta Puteolos, à Cumeis Aſiç populis, & Chalcidenſibus communiter condita. Seruius in illud Virgi. 3. Aeneid.

Huc vbi delatus Cumæam acceſſeris vrbem.

Eubœa (inquit) inſula eſt, ex cuius ciuitate Chalcide coloni profecti ſunt ad nouas ſedes quęrendas, & haud longè à Baiis (qui locus a ſocio Vlyſſis Baio illic ſepulto nomen accepit) inuenerunt vacuum littus: vbi viſa muliere grauida (quod illi fœcunditatis augurium interpretabantur) ciuitatem condiderunt, quam Cumas appellauerant, ſiue ἀπὸ τῆς κυόντος, hoc eſt, à pregnante: ſiue ab vndis, quas Græci κύματα appellant. Hæc ille. Strabo verò libro quinto, Cumas appellatas mauult à Cuma Aeolica vrbe, ex qua profectus eſt Hippocles, qui Megaſtheni Chalcidenſi in hac vrbe condenda ſeſe præbuit adiutorem: traditque ita conueniſſe inter duos huſce duces, vt ius quidem coloniç penes Chalcidenſes, nominis autem imponendi poteſtas penes Cumæos eſſet.

Cumanus, Iudææ procurator, anno ſalutis 51.

Cumelus, poëta, floruit anno ab vrbe 420.

Cuneus ager, Luſitaniæ promontorium. Strabo lib. 3. Caput hodie ſancti Vincentii nominant. Idipſum Ptolemæus ſacrum eſſe credidit, vt facile in locis non adeò diſtantibus error committitur.

Cuniculariæ, inſulæ paruæ, Corſicæ inſulæ vicinę, inter Corſicam & Sardiniã. Pli. lib. 3. ca. 6.

Cunina dea, quam priſci coluerunt, quæ cunis infantium pręſidere putabatur. Calepi. & Cęlius Rhod. lib. 22.

Cunipertus, Longobardorum rex, patri Crimoaldo in regno ſucceſſit, anno ab vrbe 1433.

Cupido, amoris deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terra. Simonides & Cicero ex Marte & Venere: Arceſilaus ex Nocte & Aethere: Alcæus ex Lite & Zephyro: Sappho ex Venere & Cælo: Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex ſola Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilii libro primo Aeneidos,

Nate meæ vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt: Ouid.

Alma faue, dixi, geminorum mater Amorum,

Honeſtus videlicet & turpis: illumque ex Venere & Ioue patre natum volunt: hunc autem Erebi & Noctis filiũ eſſe: quod & ipſum refert Cicero libro 3. de Natura deorum. Fingitur à poëtis armatus flammis, & duobus diuerſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique. Ouid. lib. 1. Metamor. in fabula Apollinis & Daphnes.

Cupra Piceni ciuitas non procul ab Aſculo. Pli. lib. 3. cap. 13.

Cupra Italiæ oppidum in littore Apulo: Cupra autẽ dicta eſt, haud vana coniectura, a Cypræ templo, illic à Tuſcis, qui Cypram Iunonem dicunt, extructo, vt Strabo ſcribit: vt Cupra, ſiue Cypra, vna appellatione contineatur.

Curcura, inſula in mari Adriatico, non longè à Melitine, aliàs dicitur Melena.

Cures, pluralis numeri, Sabinorum oppidum, cui imperabat T. Tatius, cuius ciues Quirites dicebantur. Conueneruntque Romulus & Tatius in hanc ſententiam, vt e duobus populis vnus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romaque nomen retineret: ſed Romani & Sabini Quirites appellarentur. Liuius lib. 1. Hinc etiam populi Cures. Virgilius libro 9.

Tatióque ſeni, Curibúſque ſeueris.

Curetes, populi Cretę inſulę, qui & Corybantes & Dactyli Idæi appellati ſunt: ex Ida Phrygiæ monte (vt quidam volunt) oriundi: a cuius etiam nomine, Cretæ mõtem, quem primùm inſedere, Idam appellarunt. Dicti κούρητες Straboni lib. 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, hoc eſt, à tonſura. Anteriorem enim capitis partem detonſam geſtabant, ne hoſtes eos cæſarie apprehenderent. Alii Curetas dictas ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quòd Iouem aluiſſe dicantur. Idem Strabo loco iam citato, Curetas in Gręciam quoque traieciſſe, tandemque conſediſſe trans Acheloum fluuium: ibique cùm intonſa ſeruarent capita, Acarnanas vocari cœpiſſe. Hos Ouid. ex imbri natos fabulatur. lib. 4. Metam.

-Largóque ſatos Curetas ab imbri.

Hinc deriuata Cureus, Curiſſa, Curitis.

Curetes, ſacerdotes Cybeles in Creta.

Curifugia, nomen villæ Nicolai Perotti, nuper inditum, quam in agro Sentinati habebat, inter duo fluenta, Sentinum & Neuolam, vbi eſt ſaluberrima cæli temperies.

Curionia ſacra, quæ à Curionibus in curiis fiebant.

Curio. Q. pater, orator egregius, ſed nulla memoria fuit. Hic in quadam oratione Cęſarem omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocauit.

C. Curio filius, tribu. pleb. Cæſarianas partes ſequutus eſt, vir luxu & audacia ſingularis: ſexcenties enim H S. debebat, vt Valerius de luxuria ſcribit. Is vt ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum ciuile impulit. Cicero in Epiſt. ad Q. Tyronem, & 2. epiſt. ad Curionem.

Curioſolitæ populi inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus qui Armoricæ appellantur, proximi Andegauenſibus. Hos Coriſopitenſes eſſe pleriſque placet:

placet: quę ciuitas eſt Epiſcopalis in prouincia Turonenſi, Britanniæ ducatu, regnóque Francorum ſiti.vulgò *Cornouaille*.

Cutis, Strabonis lib. 5. vrbs quondam inſignis, nunc autem viculus in Sabinis,&c.

Curium,vrbs Cypri,a Cureo Cinyrę filio:Gentile,Curieus, Curias fœ.& ipſa regio. Eſt etiã vrbs Aetoliæ.Steph.

Curius, Rom. ciuis exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cùm in ſcamno ſedens,rapas in foco torreret,& Samnitum legati magnum auri pōdus publice miſſum attuliſſent,inuitarentque,vt eo vti vellet:reſpōdit,M.Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri, & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecunia corrumpi non poſſe. Hūc omnium primum de Sabinis triūphaſſe, author eſt Liuius.Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum,Italia expulit: populoque viritim quaterna agri iugera diuiſit, ſibique nihilo plus ſeruauit, dicēs,Neminem eſſe debere ducem,cui non tantū eſſet, quantum militi ſufficeret. Cæcilius. Reuerſus in concione ait,Tantum agrorum cæpi,vt ſolitudo fuerit futura,niſi tantum hominum cœpiſſem: tantum hominum porrò cæpi, vt fame eſſent perituri, niſi tantum agri cæpiſſem. Poſtremò de Lucanis ouans vrbem intrauit.

Curius,Alexandriæ presbyter ſub Diocletiano, tantæ doctrinę fama, vt Origenes iunior appellaretur.Hieronymus.

Curopolis.vrbs Cariæ.Steph.

Curtius,prænomine Marcus,adoleſcens Romanus nobilis,qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus deuouit. Nam cùm terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſumque eſſet, non abituram labem,niſi quiſquam ex primę ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum deieciſſet. Curtius acceptam a patria vitam, eidem impendere non dubitauit: conſcenſóque equo, ſine mora ſe in ſpecum præcipitauit. Vnde etiam Curtius lacus nomen creditur ſeruaſſe. Ariſtides apud Plutarch.in Paralel.Liu.lib.6.

Qu. Curtius, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam.

Curtius fons inſigni aquæ ductu memorabilis, vt qui a quadrageſimo lapide in vrbem fuerit perductus opere arcuato tãtæ altitudinis, vt in omnes vrbis montes facile diſtribueretur.Plin lib.36.cap.15.

Cuſi,filius Abdi filii Maloch.1.Paral.6.

Cutha, regio Perſidis, à flumine Cutha, ſicuti Ioſephus lib.9.cap.15 antiq. Iud.ſcriptum reliquit, vocata. Inde Cuthæi, de quibus idem 11.cap.2.antiqu.in hunc modum ſcribit, Salmanaſar etenim tranſmigrans Iſraelitas, in eorum regione conſtituit Cuthæorum gentem, quæ prius in interiore parte Perſidis & Mediæ morabatur.4.Reg.17.

Cutilia agri Reatini lacus eſt in quo ſyluoſa inſula innatat quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Plin.lib.2.cap.95.& lib. 3.capite 12.

C Y

Cyalus,vrbs Lydiæ à Ioue condita:Gentile,Cyalius.Stephan.

Cyana,virgo Syracuſana,violatam ab ebrio patre pudicitiam ægre ferens,apprehenſum capillis ſtupratorē ad aram traxit,mactauitq; de, ac ſe ſuper eum necandam iniecit, ad ſedandam peſtem,qua propter facinus laborabant. Plutar.in Paralel.Vide CYANIPPVS.

Cyane,nympha Sicula,quę cùm Proſerpinæ aduerſus Plutonem opem ferre conaretur,ab illo dicitur commutata in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, vbi Anapo miſtus, non procul ab Ortygia inſula illabitur in mare.Ouid.3.de Ponto,

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyane oppidum Lyciæ Plinius libro 5.capite vigeſimoſeptimo.

Cyaneæ,inſulæ,ſeu potius ſcopuli ſub Thracio Boſphoro, modico ſpatio inter ſe diſtantes. Vnde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe cōcurrere tradiderũt, quod ex aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, naue verò paululum in alterum latus deflexa, vna tantùm videbatur. Valerius Flaccus lib.4.Argou.a quo modo Cyaneæ, modò etiam Symplegades appellantur.

Cyanee, Mæādri Phrygii fluminis filia fuiſſe fertur,quæ a Mileto compreſſa, Caunum & Byblida genuit.Ouid.lib.9.Metam.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cum Bacchi Orgia contemneret,ab irato deo tanta perfuſus eſt ebrietate, vt filię Cyanę in tenebris,quanuis reluctãti, vitium intulerit.Filia verò, cognito ex anulo, quem violatori detraxerat, parente,tunc quidem,vt potuit,dolorem diſſimulauit: poſtea autem ingenti exorta peſtilentia, cùm ab Apolline remedium promitteretur,ſi ab authore flagitii pœnas ſumerēt: admirantibus omnibus, quodnam eſſet tantum ſcelus,quod etiam ſuperis curæ eſſet authoris morte expiari, conſcia rerum Cyane, arreptum capillis patrem ad aram pertraxit, eóque primùm mactato, ſibi quoque manus intulit,Plutarch.in Parallelis.

Cyanus, fluuius eſt Colchidis, qui iuxta Acam oppidum in Phaſin influit. Plinius libr.6.capite quarto.

Cyaraxes,alii Cyaxares, Phraortis regis Perſarum & Medorum filius, Aſtyagis pater, primus Aſiæ populos in prouincias diſtinxit, primus in ſuum quoſque ordinē diſtribuit, haſtatos, ſagittarios,equites, quum prius omnia promiſcua eſſent atque implicita. Hic & cum Lydis prælium fecit: quod quum fieret, dies nox effecta, & omnem trans Halym flumen Aſiam ſibi ſubiecit.Herodot.lib.1.

Q.iiii.

Cyarda, vrbs Cariæ, à Cyardo rege Carum Bargaſi filio Steph.

Cyathus, flumen ad Arſinoem in AEtolia. Cælius Antiquarum lectionum lib. 15.

Cybale, anus illa pauperis cuiuſdam Symili, cuius paupertatẽ deſcribit Virgilius in Moreto.

Cyballus, vrbs Cariæ vt Caballus. Steph.

Cybele, Cœli & Terræ filia, & vxor Saturni, aliis nominibus Ops, Rhea, Veſta, Magna mater, Dindymene, & Berecynthia appellata. Cybele autem dicta putatur a Cybelo Phrygiæ monte, vbi eius ſacra primò creduntur inſtituta: quanquã Feſtus ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὴν κεφαλὴν dictam malit, quod Græcis ſignificat, in caput ſaltare: quo genere ſaltationis Galli, deæ huius ſacerdotes, peculiariter in ſacris vtebãtur.

Cybelèa, vrbs Ioniæ. Herodianus Phœniciæ ciuitatem eſſe ſcribit. Eſt & Cybella Phrygiæ: & Cybellum templum, a quo Rhea Cybele dicitur, Stephano.

Cybêlus, mons Phrygiæ.

Cybiani maioris Phrygię ſunt colles ex quibus Cayſter fluuius profluit. Plin. lib. 5. capite vigeſimonono.

Cybiotates rex AEgypti. Cæl. lib. 16.

Cybiratici tauri, a Cybiris dicti. Sueton. in Gordiacis.

Cybira oppidum Lycaoniæ nõ procul à Meãdro fluuio, cuius incolæ Cybirates. Cic. 6. in Verrem, Hoſce opinor Cybirę quũ in ſuſpicionem veniſſent, ciuibus fanum expilaſſe Apollinis.

Cybus, vrbs Ionum in Libya Phœnicum: Inde Cybites, vel Cybætes. Steph.

Cychrêus, crei, Neptuni & Salaminis filius, qui ob morum aſperitatem ὄφις, hoc eſt ſerpens cognominatus eſt. Hunc Eurylochus, cùm inſulam Salamina vaſtaret, expulit: ſuſcepit autem eum Ceres in Eleuſine, ſuúmque fecit ſacerdotem. Ab huius etiam nomine Salamis inſula aliquãdiu Cychrea appellata eſt Steph.

Cyclades, inſulæ maris Aegæi, circa Delum in orbem ſitæ: vnde & nomen acceperunt. Strabo lib. 10. Alii dicunt vocari Cyclades, non quia in rotunditatem ſitæ ſint, ſed quòd longo ordine eas circuire neceſſe ſit propter promontoria. Vnde & Virg. 3. Aeneid.

-ſparſaſque per æquor Cycladas.

Sunt autem numero quinquaginta tres.

Cycli quaſi circuli loca erant Athenis, vbi mãcipia vænibant. tractum nomen a circulari circunſiſtentia vẽdendorum. Cyclus enim rotundum ſignificat.

Cyclobôrus, fluuius quidã Atticę, ingẽti ſtrepitu deſluens Vide prouerbiũ, Cyclobori vox.

Cyclópes, Neptuni & Amphitrites filii fuerunt miniſtri autem Vulcani, Ioui ſua fulmina fabricantes. Cyclopes dicti ab eo, quòd vnicum haberent oculum, eumque orbicularẽ, media in fronte ſitũ. Ex his tres potiſſimùm a Poetis

celebrantur, Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ouidius 4. Faſtorum Acmonidem vocat. Virgilius 8. AEneidos,

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antrò, Bronteſque, Steropeſque, & nudus membra Pyracmon.

Cyclops, Vide POLYPHEMVS.

Cygnitis, regio in qua Cygn⁹ imperauit. Steph.

Cycnus, Martis filius, quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adiutus Arione, quem Neptunus in equum conuerſus ex Erinni genuerat. Huius necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, vt eius vlciſcendæ cauſa aduerſus Herculem arma ſumeret. Verùm antequam ad manus venirent, Iupiter iaculato fulmine eos diremit, vt refert Hyginus Fab. poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte innulnerabilis: cum quo Achilles Troiani belli tempore congreſſus, cùm fruſtra eum iaculis appetiſſet, tandem re intellecta, humi eum proſtrauit, genibuſque collo innixus, animam eripuit: cumque cadauer ſpoliare vellet, arma vacua inuenit, Cycnumque in auẽ ſui nominis vidit cõmutatum. Ouid. 12. Metamorph.

Cycnus, Ligurum rex, qui cùm Phaethõtis propinqui ſui necem inſolabiliter defleret, in auem ſui nominis eſt commutatus. Ouid. li. 2. Metamorph.

Cyda, vir Cretenſis, quem Antonius Romę inter iudices legit, cum eſſet vir perditiſſimus. Cic. Philipp. 5.

Cydãntidæ, vicus in AEgeride vel Ptolemaide tribu. Steph.

Cidathenæum, vicus in Pandionide tribu, patria Democharis comici. Steph.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam C L X I I I I. talentis Hortẽſius orator mercatus eſt, eique ædem in Tuſculano ſuo fecit: emicuit Olympiade C X I I I I. Plinius.

Cydippe, puella generis nobilitate, & formę prę ſtantia inſignis, cuius amore captus Acõtius adoleſcens, cùm repulſam metueret, quòd neque genere, neque opibus illi par eſſet, ad dolum confugit, pomumque ad pedes eius deuoluit, verſibus hiſce inſcriptum,

Iuro tibi ſane per myſtica ſacra Dianæ,

Me tibi venturã comitẽ, ſponſamque futurã.

Hoc itaque pomũ cùm puella incauta ſuſtuliſſet, verſuſque in eo deſcriptos legiſſet, fidẽ ſuam amanti imprudens obſtrinxit. Quo factum eſt, vt quoties alteri nubere conaretur, toties in grauem incideret morbum, ab irata Diana (vt Acontius credi volebat) immiſſum. Tandem re omni a puellæ parentibus intellecta, ne Dianæ numen grauius irritarent, puellam Acontio deſpondent. Vide ACONTIVS.

Cydna, vrbs Macedoniæ, corrupto vocabulo Pydna dicta: Gentile, Pydnæus. Steph.

Cydnus, Ciliciæ fluuius, nõ ſpatio aquarum, ſed liqnore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur, nec torrentes incurrunt. Iuſtin. libro 11. Tibullus libro 1.

At te Cydne canam, tacitis qui leniter vndis
Cæruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Solinus ſcribit amnem a candore, Syrorum lingua nomen ſortitum. Vitruuius lib. 8. cap. 3. Cydni aquas podagra laborantibus apprime ſalubres eſſe, cruribus in eis merſis: de cuius rei experientia Caſsii Parmenſis poetæ, ad M. Antonium epiſtola extitit, vt li. 13. adnotauit Plin. & Cæl. lib. 27.

Cydon, Plinio, vrbs inſignis Cretæ inſulæ, cuius incolæ Cydones dicuntur & poma Cydonia. Virgil. 12. Aeneid.

Partus, ſiue Cydon telũ immedicabile torſit.

Cydon, viri proprium apud eundem 10. Aenei.

Dum ſequeris Clytium infelix noua gaudia Cydon.

Cydonia, inſula, ante Lesbon. Plinus libro 2. cap. 103.

Cydonite Palladio eſt cibus ex Cidoniis decoctis & melle confectus.

Cydones vrbis Cydoniæ incolæ.

Cydræ, vrbs Byrſarum (in Theſſalia, vt videtur) alias Cydriæ. Strabo lib. 7. Steph.

Cydrara, ciuitas iuxta montes Phrygię. Stephanus ex Herodoti lib. 7.

Cydréne, vrbs Armenię, nõ Cydrus, vt alii ſcribunt. Steph.

Cydrus, vide CYDRANA.

Cygnus, vide CYCNVS.

Cylabare erat Gymnaſiũ apud Argon, de Sthenelei filio ſic nuncupatum, vbi viſebatur Palladis ſimulachrum. Cæl. lib. 9. cap. 22.

Cylandus, vrbs Cariæ. Steph.

Cyleno, filia Atlantis, mater Nictei. Bocat. li. 10.

Cylibantum apud Romanos erat mẽſa vinaria rotunda à poculis quæ vocant Græci κύλικας

Cylicrani, natio quędam hominum in Hiſpania prope Heracleam habitantium.

Cyllabatus, Stheneli filius, cum quo Seruius Aegialen Diomedis coniugem vigente bello Troiano, concubuiſſe memoriæ tradit.

Cyllarus, vnus ex Centauris, qui amantem habuit Hillemonem Centauram, ambo forma præſtantes.

Cyllarus, equus Pollucis. Virg. lib. 3. Georg.

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus.

Quem tamen locum explicans Seruius, Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, Poëtamque fratrem pro fratre potuiſſe..

Cyllene, mons Arcadiæ, in quo Maia à Ioue compreſſa, Mercurium peperit. Virgil. lib. 8. Aeneid.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Cyllenius, peculiare Mercurii cognomen inde impoſitum, quòd omnem rem ſermone, ſine manibus conficiat: quibus partibus corporis qui carent κυλλοὶ vocantur: ſiue quòd in Cyllenia vir, aut certe a Cyllene nympha fuerit educatus: ſiue quòd in Cyllene Arcadiæ monte fuerit genitus: quam opinionem ipſe etiam Virgilius ſequitur lib. 8. Aeneid. cuius verba citauimus paulò antè in dictione CYLLANA. Lucanus lib. 1,

Motuque celer Cyllenius hæret.

Cylon fuit Olympionices Athenienſis affectatæ tyrannidis compertus. Plinius.

Cyme, vrbs Aeolidis. Pomp. lib. 1, Cymen nominauit, pulſis qui habitarant, dux Amazonum Cyme. Vide CVMA.

Cymes, Cumæa Sibylla. Silius lib. 13,

At grauida arcanis Cymes anus attigit ore
Poſtquam ſacrificium, &c.

Cymæum antrum. Silius lib. 13.

Cymæo populis vox noſtra ſonabat in antro.

Cyminus, Hetruriæ lacus, ad ſex milia paſſuum ab vrbe Viterbio, Cymino monti ſuppoſitus. Appianus. De huius lacus originc talia refert Seruius, aliquando Herculem ad hos populos veniſſe: & quum a ſingulis prouocaretur ad virium oſtentationem, vectem ferreum, quo exercebatur, humi defixiſſe: quem cùm nemo illorum poſſet euellere, Herculem tandem eum ſuſtuliſſe, tantùmque repentè aquæ vim erupiſſe, vt Cyminum effecerit lacum. Virgil. Aeneid. 7.

Hi Soractis habent arces, Flauiniaque arua,
Et Cymini cum monte lacum, lucóſque Capenos.

Cymódoce, ſiue Cymodocêa, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, à placandis fluctibus ita dicta. Cymodoceam enumerat inter eas, quæ ex nauibus Aeneæ in Nymphas marinas commutatæ fuerunt, Virg. li. 10. Aeneid.

Quarum quæ fandi doctiſſima Cymodocea.

Cymodoce, nympha, Oceani & Tethyos filia. Virg. lib. 4. Georg.

Cymortius mons eſt in cuius apice ſacellum erat Dianæ.

Cymothoe fons eſt Achaiæ, authore Plin.

Cymothoe, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, Heſiodo in Theogon. ita dicta, quòd per fluctus diſcurrat. Virg. 1, Aeneid.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus, acuto
Detrudunt naues ſcopulo.

Cynæthium, Dionyſio lib. Antiquit. ciuitas eſt in Arcadia ab Aeneæ ſocio vita ibi functo ſepultóque. Hinc Cynæthenſes populi, quos tamen alii à Cynætho Lycaonis filio putant appellatos. Steph.

Cynætha, vrbs Thraciæ ſub Nerito monte.

Cynæthus poeta illuſtris Chius patria, qui Syracuſis omnium primus Homeri carmẽ cõ-

cinuit illi quoque de ſuo inſertis plæriſque. Cæl.lib.7.

Cynægirus, Athenienſis, bello Perſico magna pertinacia in inſectandis hoſtibus vſus eſt. Nam & nauem onuſtã dextera manu tenuit, ea amputata, ſiniſtrã iniecit. Quam & ipſam cùm amiſiſſet, nauẽ mordicus arripuit, morſuque retinuit furenti ſimilis. Trogus & Herodot. Valerius & Tranquillus in Cæſare.

Cynamolgi, Indiæ populi.

Cynapes, fluuius, Vide PARTHENIVS.

Cynaras, Aſſyriorum rex.

Cynaras, vide CINARA.

Cyndippe, ſi rectè ſcribitur apud Stephanum in Camiro, ex Poleade Cercaphum peperit.

Cyne, vrbs Lydiæ: Gẽtile, Cynei, vel Cynii. Step.

Cyneas Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, lõgè diſertiſſimus eſt habitus, vt qui Demoſthenis auditor fuerit, adeò vt plures Pyrrho ciuitates facunda oratione ſubegerit, quàm ille armis expugnauerit. Eidẽ expeditionem in Italia magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, vno die omnium Senatorũ nomina edidicit, quorũ conceſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plutarch. in Pyrrho. Huius memoriam commendat Cicero in Tuſc. quæſt. 1.

Cynegirus dux Athenienſum, qui in bello Perſico magna pertinacia in conſectandis hoſtibus vſus eſt. Nam & nauem onuſtam dextera manu tenuit, qua amputata ſiniſtrã iniecit: quam, & ipſam quum amiſiſſet, nauẽ mordicus arripuit morſuque retinuit furẽti ſimilis. Herodot.

Cynegius, cõſul, cum Theodoſio Aug. anno ab vrbe 1141.

Cyneſii, vide CYNTICVM.

Cynethon, Lacedæmonius poeta, Thelegoniam ſcripſit.

Cynetta, vrbs Argolica. Steph.

Cynici, philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus nouum hoc philoſophiæ genus introduxit: ita dicti, ſiue a Cynoſarge gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur: ſiue à canina mordacitate, qua in hominum vitas nullo diſcrimine inuehebantur: aut (vt alii volunt) ab eo quod canũ more in propatulo coire non dubitarent: quemadmodum de Cratete & Hipparchia tradit Laërtius.

Cynips, ſiue Cyniphis, ſiue Cyniphos, fluuius Africæ, inter duas Syrtes, in colle Gratiarum naſcens, teſte Herodoto, & per Macas in mare Libycum ſe exonerans. Iuxta hũc fluuium proceriſſimi naſcebantur hirci, qui inde Cyniphii a poetis peculiari epitheto nũcupantur. Virg. li. 3. Georgic.

Nec minus interea barbas, incanáque menta
Cyniphii tondent hirci.

Cynna, oppidulum prope Heracleam, ab vna Amazonum, vel à Cynno fratre Cari: Gentile, Cynnæus. Steph.

Cynocephali, Plin. lib. 7. cap. 2, homines in mõtibus terſæ Indię caninis capitibus, qui ferarum pellibus velantur, & qui latratum pro voce edunt, vnguibuſque armati, venatu, & aucupio veſcuntur. Gellius lib. 9. cap. 4.

Cynocephalus deus apud Aegyptios alio nomine Anubis dictus.

Cynonneſus, id eſt, Canum inſula, Libyca eſt: Gentile, Cynopolites. Steph.

Cynopolis, canum ciuitas, in Aegypto (Cynonpolis, Steph.) Gentile, Cynopolites: in qua Anubis colitur, & honor, & ſacer quidam cibus eſt canibus conſtitutus. ab hac Cynopolitana præfectura appellata eſt: qui in ea habitant, Canarii dicuntur. Perottus.

Cynos, ciuitas in Locride. Liuius 8. tertię Decadis, Cynum Locridos emporium, Ptolemæus in Locride Cynos & Calliaros, Stephanus Cynõ, Opũtis nauale vel ciuitatem eſſe ſcribit: Gentile, Cynæi & Cynii, vt à Cyne, Cynos fluuius. Plin. lib. 6. cap. 10.

Cynos Cephale, collis Theſſaliæ, & parua regio Thebarum, Pindari patria. Steph.

Cynoſarges, gymnaſium in Attica & vicus, ſic dictus a cane albo, qui ſacrificante Diomo (à quo & tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora in hunc locum detulit. Stephanus de Diomo, vide Eraſ. in prouerb. Ad Cynoſarges.

Cynoſſema, maris locus Troadis ad Helleſpontũ, Hecubę ſepulchro nobilitatus. Latine Canis tumulũ interpretari poſſumus. Fabulãtur enim poetæ, Hecubã, cùm in Græciã abduceretur captiua, poſt exitiũ patriæ ac ſuorũ, ibi doloris impatientia in canem eſſe cõuerſam & deinde ſepultam. Ouid. lib. 1. Meta.

Cynoſura, ſuræ, ſidus Septentrionale, ex ſeptem conſtas ſtellis, quod & Vrſam minorẽ appellamus. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam, vnam ex Iouis nutricib⁹, poſtea a Ioue rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, vt ex Aglaoſthenis ſententia refert Hyginus in Aſtro. Poet. Alio nomine etiam Phœnice appellatur, teſte eodem Hygino, eò quòd à Phœnicibus inter nauigandum potiſſimum ſoleat obſeruari, quemadmodum & Helice, hoc eſt, Vrſa maior, a Græcis nautis. Ouid. de Triſtibus,

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicem Graia carina notet.

Cynoſura, Stephano promontorium Arcadiæ, à Cynoſuro Mercurii filio: Gẽtile, Cynoſureus, & Cynoſuris, fœm. gen.

Cynthia, Diana dicta, à Cyntho monte in Delo inſula, in quo nata cum Phœbo eſt, vnde & Apollo Cynthius, & à quo ipſa inſula Delos Cynthia. Qui mons tantæ celſitudinis fertur, vt vmbra ſua totius inſulæ ambitum tegat. Vide CYNTVS.

Cynthia

Cynthia nomen formoſiſſimæ cuiuſdam fœminæ cuius formam commendat Propertius.

Cynthia, locus Romæ, vbi Cynthorum monumẽtum fuit. Et a Diana Propertius amicam ſuam Cynthiam ob pulchritudinem vocauit, quæ prius Hoſtilia vocabatur.

Cynthus, mons in Delo inſula, tãtæ altitudinis, vt totam inſulam dicatur inumbrare. Virgil. lib. 2. Aeneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros.

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam dicitur peperiſſe: vnde ille Cynthius, hæc Cynthia paſſim a poetis appellantur. Idem libr. 3. Georgicorum,

Et Troiæ Cynthius author.

Lucan. lib. 1.

Tertia iam grauido pluuialis Cynthia cornu.

Cynthicum, locus Iberi prope Oceanum: incolæ Cynetes & Cyneſii. Steph.

Cynúra, vrbs in Argo vel Argolica, à Cynuro filio Perſei: inde Cynurius, Cynurεύς, & Cynuris fœm. gen. Steph.

Cynurus Locrorum Epicnemediorum oppidũ, ſiue vt quibuſdam placet, nauale cuius meminit Plin. lib 4. cap. 7. & Liu. lib. 8 decad 3.

Cyneſius Nili ſinuu eſt inſula non procul a maiori Delta è regione oppidi quod Cynopolis dicitur. Ptol. lib. 4. cap. 5.

Cyon, vrbs Cariæ, Canebium antè dicta: Gẽtile, Cytes. Steph.

Cypætha, vrbs Libyæ, Steph.

Cypariſſa, vrbs Achaiæ, & Cypariſſius ſinus. Sic enim Plinius ſcribit lib. 4. Ad meridiem autem Cypariſſius ſinus, cum vrbe Cypariſſa.

Cypariſſæa, vrbs Triphiliæ, quæ vocabatur Eranna, inde Minerua Cypariſſea. Steph. Qui Cypariſſum quoque Phocydis vrbem, alias Eranum dictam commemorat

Cypariſſéis, vrbs Meſſeniæ: Gentile, Cypariſſentius. Homerus,

καὶ κυπαρισσήεντα καὶ ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Cypariſſus, Telephi filius, puer formoſiſſimus, ex Cea inſula, ab Apolline in delitiis habitus: qui cùm ceruum manſuetum, ſibique in primis charum imprudens occidiſſet, doloris impatientiã contabuit, denique amatoris miſeratione in cupreſſum arborem eſt commutatus. Ouid. lib 10. Metamorph. Seruius tamen author eſt, Cypariſſum puerum a Syluano potius, quàm ab Apolline fuiſſe adamatum: id quod & Virgilius videtur iudicare libro primò Georg.

Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum.

Cypariſſus, ciuitas circa Delphos, ab eius arboris frequentia, Pomponius lib. 2. Stephanus Phocidis ciuitatem eſſe ſcribit, quæ poſtea Appollonia dicta ſit: & aliam in Parnaſſo iuxta Delphos, que Eranus ólim vocata ſit, & a quibuſdam Apollonias, à Cypariſſo Minyæ filio, vel harum arborum multitudine. Nonnullis Cypariſſus, ſcutis.

Cypaſis, vrbs circa Helleſpontum. Steph.

Cype, caſtellum Siciliæ: Gentile, Cypeius. Ste.

Cyphon ligneum erat vinculum aut ferreum quo maleficorum colla inuoluebantur. Cynophiſmus eſt ipſum ſupplicium. Hoc adhuc noſtra ætate viitur.

Cyphus, vrbs Perrhebiæ, à Cypho Pherræbi filio. Homer. *Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.* Alia eſt Theſſaliæ. Ciues, Cyphæi. Eſt & fluuius Cyphus. Steph.

Cydra, Vide CYPRA.

Cyprianus, Carthaginenſis epiſcopus, martyrio affectus, anno ſalutis 250.

Cyprium, Sabini bonũ appellant, vnde Cyprius vicus Romæ appellatus eſt, quo Sabini ciues additi conſederunt. Sic enim a bono omine vocitandum cenſuere.

Cyprogenia, dicuntur quæ ſunt in Cypro genita, etiam Venus, vt Homerus in Hymnis.

Cyprus, inſula inſignis in ſinu Iſſico, inter Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, vt Macaria olim, hoc eſt, beata dicta ſit: luxuriæ autem tantopere dedita, vt ob id Veneri ſacra credita ſit. Hor. lib. 1. Car.

Sic te Diua potens Cypri, &c.

In ea Venus potiſſimum colebatur, vnde & Cypria, Cypris & Cyprigena dicta eſt. Quõdam nouem erat regnorum ſedes. Vrbes illius præclaræ, Cythera, à qua Venus Cytherea Paphos, Palæpaphos, & Salamis. Hęc inter maiores noſtri malis inſulas locum ſibi vẽdicat, cuius ſeptẽtrionales partes Ciliciæ oppoſitæ ſunt, ibique cõtinenti proxima eſt, oriẽtales Iſſico ſinui, occidentales Paphlicum alluunt pelagus, auſtrales Aegyptũ. Ambitus inſulæ triũ miliũ, quadringentorũ ac viginti ſtadiorũ. Hinc Cyprius, a, um, Cyprεύς, & Cyprites, quãquã & Libyca Cyprus eſt, cuius ſimiliter Gẽtile Cyprites. Steph. Idẽ hãc inſulã in Carpathio mari ſitã ſcribit, a Cypro filia Cinyræ indito nomine, vel illic naſcẽte Cypro flore. Aſtynomus Cyprũ nominatũ vult, *διὰ τὸ κρύπτεσθαι*, id eſt, quòd occultaretur ſępe fluctibus marinis. Vocabantur etiã Ceraſtios & Ceraſtias à multis promontoriis: & Amatuſia, & Meionis, & Sphecea, & Acamãthis, Stephan. Tres, paruæ inſulæ huic propinquę Cypriæ nominantur. De Cypro, Strabo lib. 14.

Cypſella, oppidũ Thraciæ. Plin. lib. 4. ca. 11. Stra. lib. 7. Cypſelum nominat. Steph. vrbs Thraciæ prope Hebrum fluuium. Item caſtellum in Arcadia a Mantinenſibus muris cinctum: Gẽtile, Cypſelinus aut Cypſalenus.

Cypſellus, tyrannus apud Corinthũ, à ciſtula nomen accepit, quã Græci Cypſelõ vocãt, in qua delituit occultatus a matre, cùm ad mortẽ quæreretur. Cic. in Tuſculan. quæſtionum

lib.5.& lib.De fato.

Cyptaſia,Galatiæ vrbs,Ptol.vulgò *Caroſa*.

Cyræ,fons in Cyrenaica.Steph.

Cyraunis,inſula iuxta Gyzantes (ſic enim lego apud Stephanum) Africæ populos.

Cyrba,vrbs Cretæ,vide HIERAPYTNA.

Cyrbæ,vrbs Pamphyliæ:Gentile,Cyrbæus.Stephanus.

Cyrbaſa,vrbs Cariæ.Steph.

Cyre,pro Cerere,Cnidiis.Cæl.

Cyre,inſula in mari Perſico: Inſularis, Cyræus. Steph.

Cyrechata,vide CYROPOLIS.

Cyrene,Penei fluminis filia,cuius amore flagrãs Apollo,in Pelio Theſſalię monte eam rapuit, & in eam Africæ partem tranſtulit,quæ ab ea poſtea dicta fuit Cyrenaica: vbi & Ariſteũ ex ea ſuſcepit.Virg.4.Georg.

Cyrene,ſiue Cyrenę,arum,inſigne Libyæ oppidum inter Syrtim maiorem, & Mareotidem ſitum,vnum ex iis,quæ Pentapolim efficiunt: à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum, & à Cyrene Penei amnis filia,quam Apollo,amore eius captus,in eam Libyæ partem tranſtulit,ita nominatum.Lucan.lib.9.

Proximus in muros & mœnia Cyrenarũ,&c.

Ab hac Cyrene tota Libya Cyrenea dicta eſt. Eſt & Cyrene nomen vrbis in Cypro inſula quam Cyrus condidit,ex qua natum putant Simonem patrem Alex.

Cyrenæus, qui natus eſt ex Cyrene:Cyrenenſis ſimiliter.

Cyrenaica,regio Africæ eſt.Eam Strabo lib.vlt. à Thereis Grecis conditam ſcribit,qui ex Laconica profecti Theram inſulam prius incoluerint: hinc in continente Cyrenen ædificauerint.Ex horum numero fuit Battus quidam qui Cyrenes cõdendæ fuit author, quod alibi idem Strabo indicat.

Cyrenaici, philoſophi,ab Ariſtippo omne bonum in voluptate poſuerunt, virtutémque cenſuerũt,ob eam rem eſſe laudandam,quòd efficiens eſſet voluptatis. Docet Diogenes. Laertius lib.2.in Ariſtippi vita.

Cyres,etis,vrbs:Gentile,Cyreſius.Steph.

Cyriacus,viri proprium.

Cyrillus,præſul Dalmatiæ.

Cyrillus, Alexandrinus præſul edidit variarum hypotheſeon tractatus, Homilias plurimas, quibus vtuntur Græci,præterea aduerſus Neſtorium Epiſtolas,quibus omnia occulta eius venena refellit. Is vixit temporibus Iuliani principis.

Cyrillus,Hieroſolymitanus præſul, ſæpe pulſus ab Eccleſia, & receptus, ad extremum ſub Theodoſio principe octo annos in ſua ſede perſeuerauit: extant eius Catecheſes. Hieron.

Cyrinus,Romanus cum Baſilide & Nabore ſub Diocletiano paſſus,ac ſepultus tertio ab vrbe lapide.Volater.

Cyris,metropolis Sabinorum:Gentile,Cyrites. Inde Iuno Cyretia. Stepha. Vide CVRES & CVRIS.

Cyrnii, populi Corſicæ inſulæ, qui longiſſimo æuo vtuntur,propter mellis vſum,quod apud eos copioſum eis naſcitur.

Cyrnus,Herculis filius,à quo Corſica dicta eſt.

Cyrnus,inſula in mari Liguſtico, vide CORSICA: Dicta Cyrnus à Cyrno rege, cùm antea Therapne diceretur.Hinc Cyrnæus,næa,næũ. Virg.Ecloga 9,

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Cyropolis,ciuitas in Aſia, quæ etiam Cyrechata vocatur,ad finem Perſidis.Ciues Cyropolitæ,& Cyrechateni.Steph.

Cyrphis,rupes quædam Parnaſſi montis.

Cyrrha,vide CIRRHA.

Cyrrhea,vrbs in Helicone,iuxta Nyſam.

Cyrreſtica,regio,a Cyrro dicta,vbi Cyrreſtis dea colebatur, quam Mineruam interpretantur. Plin.& Ptol.vide CYRRVS.

Cyrrus, vrbs Syriæ cum arce Sindaro. Ciuis Cyrreſtes, licet Demetrio Cerreſtes ſcribatur: & regio Cyrreſtica. Sunt etiam Cyrreſtæ Macedoniæ populi,non procul a Pella Alexandri patria,quorum meminit Plin.lib.4.cap.10.

Cyrrus,nomen duorum fluuiorum, quorum vnus Armeniæ & Iberiæ fines interluit, & per Albaniam labitur.Oritur in monte Caucaſo. Alius eſt in Media.

Cyrſilus, Athenienſis lapidibus obrutus, quòd inhoneſta ſuaderet. Cicero lib. 3. de Officiis, Athenienſes quum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere,ſtatuerentque vt vrbe relicta, coniugibus & liberis Trœzene depoſitis,naues cõſcenderent,libertatemque Græciæ claſſe defenderẽt,Cyrſilum quendam ſuadentem vt in vrbe manerent,Xerxemque reciperent,lapidibus obruerunt.

Cyrta, Syphacis ſedes in Africa, longius à pelago.

Cyrtea,vrbs in rubro mari,in quam Artaxerxes Megabyzum relegauit: Gentile, Cyrtæanus, vel Cyrtæenus.Steph.

Cyrtones, vrbs Bœotiæ. Eſt etiam vrbs Italiæ: Gentile,Cyrtoninus.

Cyrtus,vrbs Aegypti, in Mediterraneis: patria Dionyſii medici Steph.

Cyrus,Cambyſis filius,ex Mandane Aſtyagis regis filia, & Perſarum Medorumque rex, qui primus(vt Iuſtinus li.1.ſcribit)deuicto Aſtyage, vltimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas,& ſubacta Aſia, totum Orientem in poteſtatem redegit.Poſtremò cùm bellum Scythis intuliſſet, eoſque clade magna affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina,compoſitis inſidiis, ducenta millia Perſarum cum ipſo rege trucidauit,

ita

ita vt ne nuntius quidem tantæ cladis ſuperfuerit. Caput Cyri amputatum, in vtrem humano ſanguine plenum coniectum fuit, cum hac exprobratione: Satia te ſanguine, quem ſitiſti. Hic primùm Agradatus dictus fuit, & poſtea Cyrus, ab eiuſdem nominis fluuio per cauam Perſidem fluente, iuxta quem fuit expoſitus. Lucanus libro 3,

Non cum Mæoniis deducens agmina regnis
Cyrus, & effuſis numerato milite telis
Deſcendit Xerxes.

Cyrus minor, Artaxerxis frater: apud quem cùm falſò delatus eſſet, ægreque matris precibus ſeruatus, bellum aduerſus eundem ſuſcepit: in quo cùm iam Græcorum opera pene victor euaſiſſet, fortiter quidem, ſed incautè dimicans, eſt interemptus. Xenophon.

Cyrus Pannopolyſta fuit poeta ob cuius ingenium nobile beneficio Theodoſii imperatoris ad epiſcopatum euectus eſt. Suidas apud Volaterranum.

Cyrus, fluuius Scythiæ in Coraxieo monte oriens, longeque per Hyrcanos & Iberas fluēs, non procul a mari in eodem lacu cum Cambyſe flumine iunctus, fretum Hyrcanum influit. Vide C Y A V S.

Cyſenis filia Diognidis Thraciæ regis, viuos homines diſſecabat medios, & parentibus comedendos apponebat liberos. Volat.

Cyſſus, fluuius. Calepinus.

Cyta, tæ, vrbs Colchidis, Medææ patria, Steph. herbis veneficis imprimis famoſa. Hinc fit adiectiuum Cytæus, a, um. Vnde Virgo Cytęa appellatur Medæa a Valerio Flacco lib. 6. Itē Cytæis, idis Proper lib. 2,

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Cytcorum, Ptol. Cotyorum Plin. Cappadociæ oppidum, hodie Cecino.

Cyterium, vrbs Cenotrorum Mediterranea: Gentile Cyteriotes vel Cyterinus. Steph.

Cyteum, vrbs Cretæ. Steph,

Cythéra, orum, inſula cōtra Cretam, (vt ſcribit Strabo) quinque millibus à Malcæ promontorio diſtas, Veneris numini dedicata. Virg. lib. 10. Aeneid.

Eſt Paphos, Idaliúmque mihi, ſunt alta Cythera.

Cytherêa peculiare Veneris cognomentum, à Cytheris inſula impoſitum, in quam illa primum concha marina dicitur aducta. Virgil. 1. Aeneid. Parce metu Cytherea, manēt immota tuorum. ... Fata tibi.

Cytheriades, Muſæ dicuntur, à ſaltu cui Cytheron nomen eſt. Vide C Y T H A E R O N: ſic enim ſcribendum.

Cytherius Philoxenus poeta. Cælius. libr. 3. capite 25.

Cythéron, mons Bœotiæ, non longè à Thebis, Apollini & Muſis ſacer, à quo & Cythereides dicuntur. In eo quoque Bacchi ſacra celebrabant. Virgilius,

Nocturnuſque vocat clamore Cytheron.

Cythêris, ridis, nobiliſſima meretrix, liberta Volumnii cuiuſdam. Hanc Cornelius Gallus poeta ſupra modum adamauit, eamque Lyeoridem vocat: quo tamen ſpreto Antonium in Galliam ſecuta eſt. Hanc Virgilius 10. Ecloga, Gallum conſolans, commutato nomine, Lyeoridem vocat. Seruius.

Cythêrus, vicus in Pandionide tribu, inde Cytherius. Steph.

Cythina, vrbs Theſſaliæ: ciuis Cythinæus. Stephanus.

Cythnos, inſula vna ex Cycladibus, à Cythno primo habitatore ſic appellata. Alio nomine Ophiuſa ac Dryopis. Hinc Cythnius, nia, niū, poſſeſsiuum. Stephanus iuxta Drypodem vnā Cycladum ſitam ſcribit, & ipſam quoque ſic nominatam fuiſſe. Pomponius libro 2. Et Ouid. 7. Metamorph.

Florentemque Syron, Cythnon, planamque Seriphon.

Cytinium, vna eſt ex tribus Doricis ciuitatibus: Gentile, Cytiniates. Steph.

Cytis inſula Arabiæ, vbi Topaſius lapis inuenitur. Pli. lib. 6. cap. 29.

Cytónium, vrbs inter Myſiam & Lydiam.

Cytórus, mons Paphlagoniæ, in quo buxus plurima naſcebatur: vnde & buxifer à Catullo dicitur. Virg. li. 2. Georg.

Et iuuat vndantem buxo ſpectare Cytorum.
Ab hoc, quæ buxea ſunt, Cytoriaca dicūtur. Ouid. li. 4. Metam.
Sæpe Cytoriaco diducit pectine crines.

Cyzicenus, Athenienſis philoſophus, in mathematica, & in cæteris ſciētiis excellentiſsimus,

Cyzicenus, gentile eſt à Cyzico. Steph.

Cyzicus, ciuitas in Aſia minore.

Cyzicus, ſiue Cyzicum, inſula in Propontide, duobus pontibus iuncta continenti, habens vrbem eiuſdem nominis, mœnibus, arce, & turribus marmoreis, cui nomen indidit Cyzicus rex, quem Iaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc ciuitas magnitudine & pulchritudine cum primis Aſiæ vrbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Huius habitatores Cyziceni appellantur.

Cyzicū Bithyniæ nobilis ciuitas, dicta à Cyzico acie cæſa à Minyis imprudentibus. De Cyzico Valerius libro tertio Argonaut, & Hermol. ſuper cap. 32. lib. 5. Plinii.

DAç, populi Scythiæ, ex genere Nomadum. Seruius in illud Virgilii 8. Aeneid.
Indomitique Daæ, & pontem indignatus Araxes.
Alias Daſæ dicũtur. Steph.

Dabæi, Vide NVABÆ. Niſi legendum eſt Nabæi.

Dabereth, ciuitas quæ de tribu Iſſachar data fuit Leuitis. Ioſ. 19. & 21.

Dabir, rex Eglon, Ioſue 10. Nomen vrbis in tribu Iuda & Simeonis, Ioſue 11, & 21. quæ & Cariath-ſepher dicitur, Ioſue 15. Iudic. 1. & Cariath-ſenna, Ioſue 15. In quam confugiebant qui homicidium perpetrarant, 1. Paral. 6. Eſt & altera in tribu Gad, Ioſue 13.

Dachareni, dicti populi Arabiæ, à Nabato Nabatæi. Steph.

Dácia, regio Scythiæ Europæ, quæ ad Septentrionem Carpato monte a Sarmatia diuiditur ad Occaſum autem Tibiſco fluuio, ab Iazygibus Metanaſtis: ad Meridiem verò & ortu vſque ad Danubium extenditur. Cuius populi Daci & Dacæ dicuntur, qui olim Straboni Daui appellati ſunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum nomina ſeruilia plurimum abundabant. Hinc factum eſt, vt in comœdiis ſerui introducantur Daui nominati, qui alio nomine Getæ dicti ſunt. Dacia hodie diuiſa eſt in Tranſyluaniam, Zypſerlandiam, Raſciam, Seruiam, Septem caſtra & Bulgariam. Hinc gentile Dacus. Item Dacicus, denominatiuum, quod cognomen trophæi loco vſurparunt Romanorum aliquot imperatores, victoria aliqua de Dacis reportata. Iuue. Saty. 5.
-cum lance beata
Dacicus, & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dáctyli Idæi, iidem qui Curetes & Coribantes, quos Iouem nutriuiſſe ferunt, & ne vagitu infans proderetur, nouo luſus genere excogitato, clypeolis æneis inter ſe cõcurſantes, æris tinnitu, & numeroſi pedis cõpoſitione (qui inde Dactylus dictus eſt) Saturnum feſelliſſe, patriſque crudelitati, qui filios ſuos deuorare ſolebat, puerum eripuiſſe. Hi Phryges origine fuiſſe putantur, relictaque patria in Cretã veniſſe, montémque, in quo primùm conſederunt, a Phrygii montis nomine Idam appellaſſe.
Vide CORYBANTES.

Dadai ſunt montes Indiæ olim Cliopedis regiæ propinqui.

Dadã, Filius Regma, Gen. 10. Filius Iecſan, Gen. 25. Gens Aethiopiæ in occidente.

Dadas, Vide THEMISTUS.

Dádicæ, populi Scytharũ ex parte Aſiæ. Herod. libro 4. Stephano populi Perſiæ, ex ſeptimo libro Herodoti.

Dadocértum, Caſtellum magnũ Armeniæ. Ste.

Dædalus, faber Athenienſis, Mitionis filius, artificum omnium ſuæ ætatis ingenioſiſſimus, vt qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum, terebra, glutiuum, & lithocollam dicatur inueniſſe, primuſque omnium vela & antennas naui impoſuiſſe. Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdã neruis effecit, vt huc atque illuc mouerentur, adeò ſcite, vt ſpectantibus viuere viderẽtur. In Creta item Labyrinthum conſtruxit, multiplici & intricata viarũ perplexitate inextricabilem, in qua & ipſe vna cum Icaro filio a Minoe fuit incluſus, eò quòd vaccam ligneã feciſſet, qui incluſa Paſiphae tauro ſe cõmiſcuerat. Quare cùm terra marique effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aerem tentandam duxit. Aſſimulans itaque ſe munus conficere velle, quo regis animum placare poſſet, pennas & ceram popoſcit: quibus impetratis, ſibi & Icaro filio alas confecit, atque ita ex Creta in Sardiniam euolauit. Deinde & Cumas delatus eſt, vbi Apollini tẽplum erexit. Icarus verò cùm patris conſilium ſpernit, iuſtoque altius euolat, cera radiis Solis liquefacta in mare decidit, quod deinde à nomine eius Icarium eſt appellatum. Ouid. lib. 8. Metamorph.

Dædala, neutri generis, vrbs Lyciæ, à mõte Lyciæ, ſeu a Dædalo ibi ſepulto, cùm eò coluber aquaticus ex amne Nilo (alias Nino) in paludem, in quam Dædalus commeabat, egreſſus, momordiſſet. Plin. lib. 5. ca. 27. Dædala etiam Rhodi ciuitas eſt, ſiue regio: item alia Indiæ, & alia Cretæ.

Dædalia, vrbs Italiæ a Dædalo condita, quæ nũc Iulia vocatur Steph.

Dædalidæ, tribus Cecropidis. Steph.

Dæmogórgon, Latine dicitur deus terræ (nam dęmon deus, vt ait Lactantius, Gorgon terra) ſeu potius ſapientia terræ: cum ſæpe dæmon ſciens, vel ſapientia exponatur.
Vide GORGON.

Dæta, Thyeſtis ſoror cum qua cõgreſſus Thyeſtes Enorchũ Dęmonẽ ſuſtulit. Cęl. li. 7. ca. 13.

Dæmon deus ſiue ſapiẽs. Auguſt. li. 9. de Ciuit. Dei, Dæmones dicuntur quoniã Græcum vocabulum eſt, ob ſcientiam nominati: noſtræ religionis homines appellant ſpiritus in cælo a Deo creatos qui de cælo deiecti, partim in terræ infimo, partim in hoc aere damnati ſunt. Hinc Eudæmõ & Cacodæmon pro bono & malo dæmone. Demon etiam animus humanus in corpore ſitus vocatur. Cæl. lib. 2.

Dæmonium idem quod dæmon.

Dæthaletæ, gens Thraciæ. Steph.

Dætor, vir Troianus apud Homerum.

Dagalaiphus, conſul cum Seuerino, anno ab vrbe 1214.

Daganzachar (quod & ferreum) Miſianorum præſidium dicitur, oppidum a Romanis expugnatum, anno ab vrbe 1312.

Dagobertus, Francorum rex, anno ſalutis 639.

Dagobertus II. Francorum rex, ſub tutela Plectrudis, Papini vxoris, & Theodoaldi præfecti Palatii, regnauit annis III, anno ſalutis 715.

Dagon, nomen idoli Philiſthinorum, Iudic.16. 1.Mach.10.

Dahippus, ſtatuarius nobilis, cuius opera enumerat. Plin. lib.34.cap.8.

Dai, Perſarum populi, omnes paſtores. Herodo. lib.2.

Daicles Meſſenius vixit, regnante Athenis Carope. Solinus cap.2.

Dalaia, filius Elioenai filii Naariæ, 1 Paral.3. Filius Semeiæ, Iere.36.

Dalila, nomen mulieris, quam amauit Samſon, cuiuſque opera periit. Iudic.16.

Daliſanda, vide LALISANDA.

Dalmanutha, nomen regionis. Marc.8.

Dalmatia, Illyrici pars, contermina Liburniæ verſus Occaſum, cuius incolæ Dalmatæ appellatur. Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubiecti. In ea Iadera ciuitas inſignis rerum abundantia & Epidaurus hodie Liaguſii dictum.

Dalminium, vrbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam.

Dama fuit Pythagoræ filia, & ipſa philoſophiæ ſectatrix quæ ingenium & doctrinam in exponendis paternis ſententiarum inuolucris exercuit. Cæl lib.4.cap.1.

Damæi, populi iuxta Ichthiophagos. Steph.

Damæthus, Cariæ rex. vide SYRNA.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli CHRISTO credidit. Act.17.

Damaſcene, Syriæ pars, quæ & Cœle dicitur, circa Libanum: ſic dicta a Damaſco, clariſſima ciuitatum. Pomp. Mela lib.1.

Damaſcius Sigæus, hiſtoricus Herodoti tempore ante bellu Peloponeſiacum, ſcripſit de rebus in Græcia geſtis: præterea de maioribus eorum, qui ad Troiam profecti ſunt, & de poetis & ſophiſtis, aliaque complura. Suidas.

Damaſcius Stoicus philoſophus, Simplicii & Elamitæ familiaris, qui ſub Iuſtiniano principe viguit. Scripſit Comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur a Suida.

Damaſcus, Syriæ vrbs antiquiſſima, palmularum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde Damaſcena vocantur. Lucan. lib.3.

Et felix (ſic fama) Ninos, ventoſa Damaſcus.

Sic autem dicta eſt ab Aſco quodam gigãte, qui Dionyſium vinctum illic cum Lycurgo in fluuium iniecit, vel quòd Damaſcus Mercurii & Helimedæ nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, vrbem ſui nominis condiderit; vel quòd Dionyſius ibi perſecutus ſit, & excoriauerit Damaſcum quendam, qui vineta ſecuri exciderat. Vocatur autem Damaſcene, tum vrbs, tum regio. Steph.

Damaſcus, filiꝰ procuratoris domus Abraham, Geneſ.15.

Damaſias, Athenis annum magiſtratum geſſit. Dionyſius lib.3.

Damaſippus vir ignobilis apud Rom. qui nobiliſſimos ciues (qui partibus Syllanis fauerant) inter victimas taquam belluas enecauit: necnon Aruinæ tribuni plebis truncum in ſublimi elatum per ora vulgi deferri iuſſit, tandem a victore Sylla obtruncatus.

Damaſus poeta Hiſpanus qui floruit temporibus Eutropii & Oroſii: hic creatus pontifex Romanus complures hymnos ſcripſit.

Damaſithynus, vnus e ducibꝰ Xerxis Perſarum regis. Herod. lib.7.

Damaſus, XXXV. Romanorũ epiſcopus, anno ſalutis 368.

Damaſus II. Bauarus. põtifex 151. anno ſal. 1048.

Damatris, vide DAMIA.

Dameas, nobilis ſtatuarius. Plin. lib.34. cap.8.

Damia, cognomen Cybeles, & Damatris eius ſacerdos.

Damianus Ephaſius, ſophiſta nobilis, circa M. Antonini principis tempora, diuitiis ac potentia inter ſuos præditus, viros doctos liberalitate proſequutus eſt, eloquentiæ quoque genus ſecundum naturam imitatus. Philoſtratus in Sophiſtis.

D. Damianus, frater diui Coſmæ Medici, & ipſe Medicus.

Damium, ſacrificium quod minimè erat publicum Damiæ deæ,

Damna, ciuitas in terra Zabulon data Leuitis, Ioſ.21.

Damocles, vnus ex aſſentatoribus Dionyſii, Siciliæ tyranni.

Damocrita matrona fuit Romana, Aleippi ciuis clariſsimi vxor, quæ quum virũ ab iis qui contrarias in Repub. partes fauebant in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæque iam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur ne ex iis quiſpiam Aleippi vltor naſceretur: concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nam quum ex more fœminæ primariæ noctu in Andronem quendam ſacrorum cauſa cõueniſſent, Damocrita a filiabus adiuta, magnã vim lignorũ quæ ad ſacrificia parata erãt, ad fores cõgeſsit, ignemque iniecit, vt intus omnes exureret. Accurrẽtibus deinde auxilio viris, illa filias primum, deinde ſeipſam interfecit. Plut. in paral.

Damœtas, nomen paſtoris, de quo Virg. in Buc. Dic mihi Damœta, &c.

Damon & Pythias, Pythagorei, hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerũt, vt cùm eorum alteri Dionyſius tyrannus diẽ necis deſtinauiſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi

dies commendandorum ſuorum cauſa poſtulauiſſet, vas factus ſit alter ſiſtendi eius: vt ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi: qui quum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Hæc Cic. libr. 3. Offic. Valerius de Amic.

Damon Athenienſis Pſaltes, qui remiſſam harmoniam reperit. Cæl. lib. 9. cap. 3.

Damophila Greca mulier, vxor Pamphili, ſocia Sapphus poëtriæ, poëmata multa conſcripſit, partim amatoria, partim in Dianæ laudes. Philoſtratus in vita Apollonii.

Damophilus, ſophiſta, quem nutriuit Iulianus conſul, ſub M. Antonino principe: ſcripſit ad Lollium Maximum de vita priſcorũ, & quædam alia. Suidas.

Damoſtratus, philoſophus, ſcribit de piſcibus libros 20. Suid.

Damoxenus, Athenienſis comicus, cuius fabulæ nonnullæ memorantur ab Athenæo in Dipnoſophiſtis.

Damyndas, vir Macedo. Plutarch.

Dan, nomen loci, Gen. 14. Filius item quintus Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris ſuæ, Geneſis 30.

Dan, ciuitas ſita in valle Bethrohol procul à Ptolemaide M. P. XXIIII. cõtra boreales partes, non procul ab vrbibus Galgalis & Maſaloth. Regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan, vnde & nomen impoſitum: ante hæc Leſem appellata, Ioſue 19: & Lais, Iudic 18: ſiue Laiſa, Iſaię 10. Ipſa fuit terminus terræ Iſrael ab Aquilone, 1. Reg. 3, Ezech. 27. In qua Ieroboam rex Iſrael vitulum adorandum erexit, 3. Reg. 12, Amos 8. Hieronymus in Hebr. traditionibus Paneas vocatam putat, quæ alias Cæſarea Philippi.

Danaë, filia Acriſii regis Argiuorum, qui cùm oraculo monitus eſſet, fore vt à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ incluſit turri: cuius amore captus Iupiter, in imbrem aureum ſe cõuertit, & per tegulas, in puellę gremium ſeſe demiſit. Quo ex coitu illa grauida effecta, Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam vna cum recens nato nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndiſque obrueretur. Verùm id longè aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ littus delata, & à piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaën eum filio reperiſſet, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaën quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſulæ regi educandum tradidit: qui poſtea adultus cùm Argos veniſſet, Acriſium auum oſtenſo Meduſæ capite, in ſaxum conuertit. Vide ACRISIVS & PERSEVS.

Danaus, Aegypti frater Argiuorum rex qui Stenelo, rege expulſo, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnauit, ab eo poſtea Achaia dicta eſt Danaa, & ipſi Græci Danai. Genuit quinquaginta filias, quæ ab aui nomine Belides, a patris autem nomine Danaides dictę ſunt. Hæ vna nocte viros ſuos, Aegypti filios, interfecerunt, præter vnam Hypermneſtram, quæ Lynceum maritum ſeruauit. Ob quam impietatem tali ſupplicio apud inferos plectuntur, vt aſſidue dolium pertuſum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluat, quantum infundatur. Vnde natum prouerb. Dolium Danaidum, in auaros quibus nihil eſt ſatis, aut in prodigos.

Dandarii, populi circa Caucaſum. Steph.

Dani, populi Germaniæ, Daci dicti, Cimbri aut Holſacii. Vide DACIA.

Dania, Septẽtrionalis Oceani peninſula eſt maritimæ Saxoniæ lateri adhærens: quam olim Cymbri habitarunt, quos poſtea Marius deleuit in Italiam irrumpere conantes.

Daniel, nomen Prophetæ, quem præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor, vocauit Baltaſſar, Danielis 1. Filius autem ſecundus Dauid ex Abigail Carmelitide, 1. Paral. 3.

Daniel, ſacerdos, in regem Francorum eſt electus, mutatóque nomine Chilpericus vocatus, regnauit annis 5 5 5. anno a condita vrbe 1469.

Danna, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Dantes, poeta Florentinus, regum & principum amicitiis clarus, cuius vitam ſcribit Volaterranus lib. 12. Cæl. lib. 15.

Dantiſcum, Poloniæ oppidum, ad Viſtulam fluuium, aduectis mercibus clarum & opulentum. Vadianus.

Danubium, vrbs circa Romam: Gentile, Danubinus aut Danubienſis. Stephanus. Vide LANVBIVM, ſic enim legendum videtur: quod erat Latii oppidum in via Appia.

Danubius, maximus Europæ fluuius, qui ortus in iugis Arnobæ montis Germaniæ (vt Plinius exiſtimauit) ex aduerſo Raurici Galliæ oppidi, multis vltra Alpes millibus, ac per innumeras lapſus gentes Danubii nomine, immenſo aquarum auctu, vbi primùm Illyricum alluit, Iſter appellatus, ſexaginta amnibus receptis, dimidia ferme parte eorum nauigabili, in põtum vaſtis ſex fluminib[9] euoluitur. Hæc Plin. lib. 4. cap. 12. Hodie tamen cõpertum eſt, Danubiũ plano in loco naſci, in agri Furſtenbergenſis vico, qui à fonte eius nomen accepit.

Danuſis, Danubius.

Daphitas grãmaticus quidam fuit, qui in Thorace monte cruci affixus eſt, quòd reges maledicis carminibus inceſſeret.

Daones, populi Indiæ, à Daone quodam. Steph.

Daphca, nomen loci in quem venerunt filii Iſrael à deſerto Sin. Nume 33.

Daphne,

Daphne, Penei, ſiue, vt alii habent, Ladonis fluuii filia, quæ cùm Apollinis vim effugere nõ poſſet, implorato paternis numinis auxilio, in laurum arborem eſt commutata. Ouid. li. 1. Metam.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenſes, Vide EPIDAPHNE.

Daphnis, iuuenis Siculus, Mercurii filius, Bucolici carminis inuẽtor. Hic cùm formoſiſſimus eſſet, cum Nympha quadam, quę mutuo eius amore tenebatur, ita pepigit, vt qui prior fidem violaſſet, vtroque lumine orbaretur. Cuius ſponſionis immemor Daphnis, cùm nouis ſeſe amoribus implicuiſſet, irati dii, quos ſtipulationis ſuæ teſtes illi adhibuerãt, Daphnin excæcarunt. Suidas.

Daphnis & Idęus, filii Paridis ex OEnone Nympha Idæa, ſeu Pagaſæa.

Daphnis, Steph. Antiochiæ ſuburbanum, quod octoginta ſtadiorum ambitu claudebatur, vt ait Strabo. Lyciæ præterea ſolum fuit, & alia prope Peluſium à copia laurorum illic naſcentium, & ſuburbanum, in ore Ponti ad ſiniſtram, quod Sergium vocant, & in ipſis Ponti faucibus ad dextram nauigãti portus. Steph. Daphnis ad oſtium Nili Peluſiacum reddit Herodotus.

Daphnites, dicitur Apollo Ammonius.

Daphnus, vrbs Phocica. Steph.

Daphnus fluuius. Steph.

Daphnus, tribus vicina Co. Steph.

Daphnuſi, populi prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnudiũ, prope Rhegium eſt, Thracibus vicinum: Eſt & Aegypti vicus. Steph.

Dapſa genus erat ſacrificii quod fiebat hyeme ſæuiente.

Dapſolibyes, populi. Steph.

Dara, filius Zaræ filii Iudæ. 1. Paral. 2.

Dara, ciuitas ab Arſace cõdita. Iuſti. libro quadrageſimoprimo.

Daradus, fluuius Lybiæ, Ptolem. hodie *Darat*.

Darę, munitiſſimum caſtellum Anaſtaſii ciuitatis, cuius ciues Dareni: alias Darthæ.

Darandus, vide TARANTVS.

Darapſa, vrbs in Bactria. Steph.

Darcon, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Dardæ, Indici populi, qui ſub Deriade contra Dionyſium pugnarunt. Steph.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ. Steph.

Dardanus, Iouis filius ex Electra Atlantis filia, qui cùm Iaſium fratrem interemiſſet, inde fugiens, in Samothraciam primùm, deinde in Aſiam venit, locaque tenuit Helleſponto proxima, vrbemque ibi Dardanum condidit, regionémque totam Dardaniam nominauit: quam poſtea Tros Erichthonii filius, Troiam appellauit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virgilius libro tertio AEneidos,

Dardanus Iliacæ primus pater vrbis, & author.

Vnde Dardaniæ artes, id eſt, magicæ. Colum.
At ſi nulla valet medicina repellere peſtem,
Dardaniæ veniant artes, &c.

Dardanarii qui omnia præmunt, vti deinde carius vendant. dicti a Dardano quodã contaminatiſſimo & profligatiſſimo mago, a quo etiam Dardaniæ artes a Columella vocantur magicæ, vti modo probatum eſt. Hic libros de magia ſcripſit, quos in ſepulchro fertur conſtituiſſe: eos Democritus editis commentariis illuſtrauit, diſciplinamque ex illis reconditam accepit.

Dardanium genus ornamẽti, quod lacertis adhibebatur. Plinius libro 33. capite tertio. Cuius ſceleris nos arguimus illum primùm, qui auro dignitatem per annulos fecit, vt habeant in lacertis iam quiddam & viri quod è Dardanis venit, itaque & Dardanium vocabatur.

Daſius medici nomẽ cuius meminit Mart. li. 6.
Oſtendunt digitum ſed impudicum,
Alconi, Daſioque, Symmachóque.

Dares, Phrygius hiſtoricus, ſcripſit bellũ Troianum Græce, in quo ipſe militauit, vt ait Iſidorus, primus fere hiſtoricorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remanſit, vt ſcribit Cornelius Nepos, qui opus eius è Græco in Latinum ſermonem conuertit, dicauitque Saluſtio. Virg. lib. 5. Aeneid. Daretis alterius meminit.

Dares apud Virg. eſt pugil ignauus quidem, ſed tamen oſtentator maximus.

Darmentius, fluuius Meduallorũ, ſeſe per confragoſa loca in Rhodanum præcipitans.

Darnaeus, nomen regis Perſarum, tempore Tyberii Caii, & Claudii imperatorum, vt ſcribit Philoſtratus in vita Apollonii Tyanei.

Daridna, vrbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariorigum, Galliæ vrbs, Ptol. vulgò *Vannes*.

Dariſtane, vrbs Perſica. Steph.

Daritæ, populi quidam, Steph.

Darius, Satrapes inter Perſas nobiliſsimus, qui poſt mortem Cambyſæ, a nobilibus aliquot Perſis adiutus, occiſo Pſeudoſmerdi, Perſarum regnum è Magorum manibus vindicauit: equique ſui hinnitu rex declaratus, poſtquam 36. annos regnaſſet, Xerxem filium regni ſucceſſorem reliquit. Herodotus libro quarto.

Darius, vltimus Perſarum rex, qui Alexandri adoleſcentiam deſpicatui habens, bello eum aggreſſus eſt: ab eoque quamuis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cum ſe fuga victori eripere conaretur, a ſuis comprehenſus eſt & trucidatus. Claudianus in epiſt. ad Adrianum.

Darmaſcus, videtur eadẽ ciuitas quę Damaſcus. 1. Paral. 18, 2. Paral 16. 24 28.

Darrhæ,populi iuxta rubrum mare.Steph.

Darſania,vrbs Indica,vbi vno die mulieres veſtem contexunt.Steph.

Darſii,populi Thraciæ.Steph.

Daruernum,Ptol. Britanniæ inſulę portus,vnde in Galliam traicitur.

Darus,aliis Drauus,Pannonię inferioris fluuius Ptol.id eſt,Vngariæ.vulgò *Mora*.

Daſæ,vide DAAE.

Daſcon,Siciliæ regio.Steph.

Daſcylium,vrbs Cariæ in finibus Epheſiæ,à Daſcylo filio Periandri. Eſt & alia poſt bellum Troianum condita.Tertia, Ioniæ, quæ μέγα nominatur,vt pote maior aliis. Quarta, circa Bithyniam.Quinta, Aeolidis & Phrygiæ. Eſt & Daſcylitis ſiue Daſcylia palus. Steph.

Daſcylos Bithyniæ oppidum,Plinio & Pomponio lib.1.Ptolemæus & Strabo Daſcylium nominant, iuxta & lacum Daſcyliticum hodie Diaſquillo.

Daſeæ,Arcadia.Steph.

Daſes,vnus e ducibus Darii,qui Herodot.lib.6. bello apud Marathonem victus eſt.

Daretæ,Thraciæ populi,quos a tergo Epiro iūctos Plin.ſcribit.de his Mela lib.2.

Daſtylus,Gygis regis pater.Herod.lib.hiſt.1.

Dathan,filius Eliab. Num.16.Deut.11. tyrannus quidam qui quum inſurrexiſſet in Moſen & Aaronem, excitaſſetque populum vt huic ſacerdotium,illi principatū tolleret,protinus (vt ſcribitur Numer. cap.16.)terra dirupta eſt ſub pedibus,à qua vna abſorptus eſt.

Datheman,nomen vrbis,1.Mach.5.

Dathos,vide PHILIPPI.

Datis erat quiſpiam Perſarū Satrapes,excellens in rei bellicæ gloria:qui hoc ſemper habebat in ore,ἥδομαι,καὶ εὐφραίνομαι,καὶ χαίρομαι, id eſt, delector, gaudeo, lætor. vnde natum prouerb.Datidis cantilena.

Datinorum,nauale Antiſara eſt.

Datum,vrbs Thraciæ:ciues,Dateni.Steph.

Datylepti,populi Thraciæ.Steph.

Datylus, vir Athenienſis qui ad ſummos honores euectus eſt:vnde natum prouerb.Datyli dies.

Daue,vrbs Arabiæ,Steph.Gentilia,Dauęus,Danenus,Dauites.

Dauid,filius Iſai,rex Iudææ potētiſsimus,idémque propheta,1.Reg.17,1.Par.2.

Dauid,Scotiæ rex,anno ſalutis 1132.

Daulis,nympha,a qua Daulidi vrbi nomen.Stephanus.

Daulia,vel Daulis, oppidū Phocidis, olim ſub ditione Terei regis Thracum.Vnde Philomela ab Ouidio Daulias dicitur,quòd in Daulide vrbe in auem ſui nominis fuerit conuerſa:

Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Dauni,Italiæ populi, à Dauno duce Diomedis ſocero victi.Horum oppidum eſt Salapia,Annibalis meretricio amore inclytum. Plinius libro 3.capite 11.

Daunia, Apulia, à Dauno Illyricæ gentis claro viro,qui eam condidit.

Daunia Apuliæ ſylua a Dauno patre Turni dicta.

Daunium,vrbs Italiæ. Eſt & Daunium murus Thraciæ.Steph.

Daunus,filius Pilūni & Danaes, & auus Turni, qui in Apulia regnauit, a quo etiam regio illa Daunia dicta eſt.

Daunus,prioris filius,ex Venilia ſorore Amatę, Latini regis vxoris,Turnum ſuſcepit. Virgil. lib.12.

Daunus,fluuius in Apulia.Horat.lib.3. Carminum,Ode 33.

Et qua pauper aquæ Daunus agreſtium
Regnator populorum,&c.

Daunotichiæ Sceptii.Steph.

Dauriſer,ſiue Dauriſes, Herodo. circa finem libri 6. vnus ex Darii ducibus fortiſſimus, qui in inſidiis a Catiis cæſus eſt.

Dauſara,vrbs circa Edeſſam.Steph.

D E

Deabus,tyrannus apud Celtiberos,hoc cognomentum promeruit,a fodinis auri & diuitiis, quas primus ibi cæpit & inuenit, opprimens colonias.Beroſ.hic alias Gerion dictus eſt.

Debbaſſeth, ciuitas, terminus Zabulonia tribus.Ioſ.19.

Debelaim,nomen viri.Oſee 1.

Debera,nomen loci.Ioſ.15.

Deblatha,ciuitas apud Ezechielem.

Deblathaim,ciuitas in terra Moab.Iere.48. Eadem videtur quæ & Helmon-deblothaim.

Debora,nutrix Rebeccę.Gen.35.Vxor item Lapidoth prophetę, quæ populo Iudæorum aliquot annos præfuit,Iudic.4.

Decamnichus Archelai aulicus,qui aliquando Euripidi fœtorem oris vitio dedit, ac ab eodem id permittente Archelao plagis multis confoſſus eſt, quod tamen indigne ferens in Archelaū graſſantibus ducem ſe præbuit, ac necis illius cauſa extitit grauiſſima. Cæl. lib. 24.cap.10.

Decapolis, ſiue Decapolitana regio Syriæ, Iudææ propinqua : ſic dicta à numero oppidorum,Plin.lib.5.cap.18. Hanc multi Cæſaream eſſe dixerunt.

Deceates,Ligurum populi. Clariſsimos Ligurum fuiſſe Salyos, Deceates & Oxibios, ſatis ex Strab.Plinio,& Floro conſtat.

Decela,vna ex duodecim vrbib', quas Cecrops digeſſit.

Decelia,pars tribus Hippothoontidis, ſic dicta à quodam qui Dioſcuris dux fuit Aphidras. Steph.

Decentia, Pannoniæ populi,à Decentio Magni filio, Magnentii fratre.Steph.

Decentius,

Decentius, Cæſar, à Magnentio fratre factus, anno ab vrbe 1105. Apud Senonas laqueos vitã finiuit Pomp.

Decianus, viri proprium, ex Emerita Hiſpaniæ oppido.

Decietum, vrbs Italiæ Steph.

Decii, Romani fortiſſimi, tanta patriam charitate complexi, vt pro eius ſalute ſe diis Manibus deuouere non dubitarint: pater quidem bello Latino, filius bello Hetruſco, nepos verò eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit. Dicti Decii à decem, vt Quintius à quinque.

Decius, Conſul cum Longino, anno ab vrbe 1139.

Decius, Conſul ſolus, anno ab vrbe milleſimo duceenteſimo octuageſimo.

Decius Auſonius Gallus, Conſul cum Olybrio, anno ab vrbe 1132.

Decius Brutus Iulianus, Cõſul cum M. Aemilio Mamerco, anno ab vrbe 677.

Decius, Romanorum imperator, anno ab vrbe 1003.

D. Haterius Agrippa, Conſul cum C. Sulpitio Galba, anno ab vrbe 774.

D. Iunius Bubulcus, magiſter equitum, Samnites vicit, anno ab vrbe 445.

D. Iunius Brutus, Conſul cum P. Scipione Naſica Serapione, anno ab vrbe 616, Luſitaniam perdomuit.

D. Iunius Brutus Scæua, Conſul cum L. Furio Camillo, anno ab vrbe 430.

D. Iunius Brutus Scæua, Conſul cum Q. Fabio Maximo, anno ab vrbe 461.

D. Iunius Pera, Conſul cum M. Fabio Pictore, anno ab vrbe 487.

D. Iunius Syllanus, Conſul cum L. Murena, anno ab vrbe 692.

D. Iunius Syllanus, Conſul cum Q. Haterio Antonino, anno ab vrbe 805.

D. Lælius Balbus, conſul cum C. Antiſtio Vetere, anno ab vrbe 748.

Decius Auſonius Gallus poeta qui Gratianum Cæſarem literis & diſciplinis erudiit, cuius beneficio ad conſularem dignitatem eſt euectus. P. Crinitus.

Decla, filius Iectan. Gen. 10.

Dedan, vrbis nomen. Ierem. 25.

Dedanim, filii Dedan, Iſa. 21.

Dedmaſa, vrbs Cariæ. Steph.

Deianira, filia Oenei, Aetoliæ regis, primùm Acheloo, mox Herculi deſponſata. Qua de cauſa exorto inter riuales diſſidio, Achelous ſingulari certamine ſuperatus, Herculi concedere eſt coactus. Porrò cùm Hercules tranſiturus eſſet Euenum, Aetoliæ fluuium, qui tum temporis maximè excreuerat, Neſſus Centaurus ſeipſum vltrò obtulit ad tranſuehendam Deianiram: quam cùm illi commiſiſſet, ipſe primus intrepide tranauit fluuium. Sed cùm Neſſus, qui in altera remanſerat ripa, nouæ nuptæ vim inferre pararet, ægre id ferens Hercules, ſagitta hydræ ſanguine infecta Centaurum transfixit, qui ſe moriturum ſentiens, vt hoſtem vlciſceretur, Deianiræ veſtem ſuam proprio ſanguine perfuſam dono dedit, aſſerens ei vim amatoriam ineſſe: & ſi hac maritus indueretur, ipſum ab aliarum mulierum amore iri auocatum. Mulier itaque nimis credula, munus accepit, & cùm audiſſet maritum ſuum in Eubœa amore Ioles, Euryti filiæ detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lychæ famulo tradidit domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans, cùm ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, vt in furorem verſus, Lycham è Cenæo monte in Euboicum mare deiecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Hercules arcu & ſagittis Phyloctetæ commiſſis, ſe in ardentem pyram in OEta monte conſtructam coniecit. Quod Deianira audiens, dolore periit, Herculis claua ſe interfecit, ex cuius ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ouidius lib. 9. Metamorph.

Deicoóntes, Herculis filius ex Megara filia Creontis Thebani. Hom. in Odyſſea.

Deidamia, filia Lycomedis, regis Scyri inſulæ, quam Achilles, cum inter regis huius filias ſub muliebri habitu lateret, grauidam fecit, & ex ea Pyrrhum genuit. Propert. lib. 2,

Syria nec viduo Deidamia viro.

Deiòces, alii Deioces, v. Medorum rex, regnauit annis LIII. anno ab vrbe 39.

Deione, nes, mater Mileti, ex Apollinis cõcubitu. Vnde Miletum Deionidem vocat Ouid. lib. 9. Metamorph.

Deióneus, pater Cephali, à quo Cephalene dicta exiſtimatur.

Deiopeia, ſiue Deiope, vna ex Nymphis Iunonis quam illa apud Virgilium I. Aeneid. Aeolo vxorem pollicetur.

Sunt mihi bis ſeptem præſtãti corpore Nymphæ,

Quarũ quæ forma pulcherrima, Deiopeiam Connubio iungam ſtabili, propriamque dicabo.

Deiótares, GalloGræciæ tetrarches, anno ab vrbe 680.

Deiótarus, Galatiæ rex à Senatu, iuuante Pompeio, factus, in bello ciuili eius poſtea partes ſequutus, poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit. Deinde ad Cæſaris clementiã confugiens, bella gerenti ſubſidia miniſtrauit. Quare ab ipſo rex dimiſſus, verùm parte regni tantùm mulctatus fuit. Tandè accuſatus a Philippo quodam, quòd Cæſari apud ſe diuertenti inſidias ſtruxiſſet, a Cicerone defenditur luculenta illa pro Deiotaro tege oratione. Pædianus.

Deiotarus, alter Adramytenus, ludi literarii magiſter, apud Gargara Troadis. Steph.

Deiphile, Adraſti regis filia, & Tydei vxor, mater autē Diomedis, Græcorū omniū poſt Achillem & Aiacem Telamonium fortiſsimi.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Aeneam ad inferos duxit. Virg. libro ſexto. Aeneid.
-Phœbi, Triuiæque ſacerdos,
Deiphobe Glauci.

Deiphobus, filius Priami ex Hecuba, qui interempto Paride Helenam duxit vxorem: cuius tamen dolo & proditione interfectus eſt a Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromiſit, Virg libro 6.

Deiphylus, Stheleni filius, Capanei in bello Troiano amicus fidiſsimus. Hom. lib. quinto. Iliad.

Deipites, vir Troianus, quē Vlyſſes in bello interemit. Hom.

Deipylus, Vide DEIPHYLVS.

Deipyrus, vnus ex principibus iuuētutis Græcorum. Hom. lib. 8. Iliad.

Delas, & Tygris minor, fluuii, Apameam Meſenorum ciuitatem circundant. Steph.

Delbea, Vide DEBBA.

Delbiccæ, Vide DEBBIAS.

Deldon rex Thraciæ quem M. Craſſus Auguſti auſpiciis debellauit.

Delbora, mulier bellatrix quæ Iſraelitis imperauit, quos ab incurſionibus vicinorū plerunque tutata eſt, eorumque Rempub. & imperium variis auxit honoribus. Vide DEBORA.

Delean, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Delia, vrbs Cariæ, Steph.

Delium, oppidulum Bœotiæ in Tanagra, & tēplum Apollinis. Steph.

Delius, qui eſt ex Delo inſula, vt Apollo Delius & Delia Diana. ferunt enim Latonam ex Ioue grauidam quum partui vicina eſſet, metu Pythonis ſerpentis qui eam Iunonis iuſſu perſequebatur, in inſulam Delum fugiſſe.

Delli, lacus breuiores, non longe a Catana, miræ profunditatis, quos incolæ Crateras vocant. Hos poetæ fingunt fuiſſe Palicos Iouis & Thaliæ filios. nam quum Thalia ſe videret ex Ioue grauidam, metuens iram Iunonis, optauit vt ſibi terra dehiſceret. Inſtante autem partus tempore recluſa terra in ea parte vbi nunc Delli illi lacus ſunt, duo pueri emerſerunt, quos Palicos fratres vocarunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι quod prius in terram demerſi denuo reuerſi ſunt. Hos lacus accolæ fratribus Palicis ſacros putant, quòd per eos credantur in lucem eſſe reuerſi, & lacus ipſos Dellos vocant: qui tanta olim in veneratione habiti ſunt, vt circa eos iuramētū exigi ſoleret, ſi quis in furti ſuſpicionē veniſſet, prius tamen accepto fideiuſſore, qui ſi iuranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet.

Delmatia, Italiæ regio, incolæ Dalmatæ & Dalmatenſes. Steph. Vide DALMATIA.

Delminium, Ptolemæo vrbs Dalmatiæ, hodie Demna. Vide DALMIVM.

Delos, inſula maris Aegei, Cycladum omnium clariſſima, in qua Latona Apollinem & Dianam dicitur enixa. Qua ex opinione hominum illa inſula eorum deorum ſacra putata eſt, tantumque ei religionis ſemper fuit, vt ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, diis, hominibuſque indixiſſet, & mille numero nauium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Cicero 3. in Verrem. Dicta autem putatur Delos, ἀπὸ τοῦ δήλου, quod cùm antea mari tecta eſſet, Latonę locum ad pariendum quærenti, repente ſe oſtenderit. Antea Ortygia dicebatur, Aſteria, Cynthia, Lagia, Chamidia, Cynethus & Pyrpile, ab igni ibi primum reperto. Virgilius libro tertio Georgicorum,
Cui non dictus Hylas puer, & Latonia Delos?

Deliacus, ca, cum, qui eſt ex Delo. Vnde Deliaca vaſa dicta ſunt ex ære pretioſo, ab inſula Delo, vbi fuit prima nobilitas æris. Plinius libro 34. capite 2. Antiquiſſima æris gloria Deliaco fuit, mercatus in Delo concelebrante toto orbe. Cicero pro Roſcio, Domus Chryſogoni referta vaſis Corinthiis & Deliacis. Ex ære Deliaco fiebant pedes tricliniorum fulcraque.

Delphi, ciuitas in Bœotia, iuxta Parnaſſum, dicta à Delpho Neptuni filio, magis rupibus & loci natura, quam humana arte munita, vbi clariſſimum templum habuit Apollo, reddebatque oracula, vnde & Delphicus vocatus eſt. Nomen autem accepit a Delpho Deucalionis filio, ex Melantho eiuſdem filia ſuſcepto.

Delphicus dictus eſt Apollo. Teſte Macrobio 6. a priſca Græcorum voce δελφός quæ Solum ſignificat eò quòd interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat: qua ratione etiam Sol a Latinis eſt appellatus.

Delphinia Diana dicta quòd Delphis coleretur.

Delphinius Apollo dictus non quòd in Delphina transformatus claſſi ducem ſe præſtitiſſet: ſed quòd Delphinem emiſerit, quem conſecuti Cretenſes Cirrham ſunt delati. Cæl. lib. 8. cap. 6.

Delphinion, oppidum à Lacedęmoniis captum, anno ab vrbe 343.

Delphinum, caſtellum Chiorum.

Delphinus, ſyderis nomen. Var. 2. de re Ruſtica, cap. 5. Maxime idoneum tempus ad concipiendum à delphini exortu, vſque ad dies quadraginta, & paulò plus.

Delphon, filius Aman filii Amadatha. Eſth. 9.

Delphuſa, fons in Delphis. Steph.

Delphūſia,

Delphuſia, vrbs Arcadiæ. Steph.

Delta, vrbs iuxta Syriam, & inſula Aegypti, ſecundum Aegyptios Ptimyris dicta: Gentile ab inſula Deltites, ab vrbe Deltenus, Stephanus. Eſt & Aegypti locus, fere regionum illarum nobiliſſimus, non longe ab Alexandria: quod nomen à ſimilitudine literæ cæpit. Nam pars quædam fluminis Nili deriuata inter ſe duobus itineribus, paulatim medium inter ſe ſpatium relinquens, diuerſiſſimo ad litus interuallo à mari adiungitur. Hircius lib. 4. bell. ciuil.

Deltorum, ſydus à figura triquetra litera, Δ. Cic. in Arati Phæn.

Delus, vide DELOS.

Demas, nomen viri. Col. 4, 2. Tim. 4.

Demades, orator Athenienſis, plurimum potentia & opibus valuit, quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Repu. quæreret, ingentes diuitias per luxum ac libidinem perdidit. Cùmque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul & auaritia perditus, in eum ſolebat Antipater cauillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis, præter linguam ſupereſſe. Cicero hunc nihil ſcripſiſſe author eſt. Plutarch. in vita Demoſthenis, & Suidas.

Demagoras adulatoris nomen apud Athenienſes, quem decem talentis demultarunt, quod Alexandrum deum appellaſſet.

Demarathus, Lacedæmoniorũ dux, cùm exularet apud Athenienſes, belliquecõtra patriam cerneret apparatum, plus ſe debere patriæ, quàm Athenienſibus exiſtimans, clam Lacedæmonios certiores fecit. Hunc vixiſſe temporibus Philippi Macedonis author eſt Plutarchus in vita Alexandri.

Demarathus, Liuio, Corinthius negotiator diues, qui ob ſeditiones domo profugus, tyrannidem Cypſelli fugiens, vt ſcribit Cicero Tuſcul. quæſtion. libro quinto, in Hetruriam commigrauit, comparatis opibus luculentis, qui a Tarquinienſibus Hetruriæ populis exceptus, Tarquinium Priſcum regem populi Romanorum, ex illuſtri Hetruſca vxore genuit.

Demænetus, viri proprium apud Plautum in Aſin. & ſignificat popularem & idiotam.

Demarchus princeps populi, aut tribunus pleb. dicitur. ·partianus in vita Adriani fuit Demarchus in patria ſua, Athenis Archon.

Demarchus athleta nobilis Parrhaſius, quem ferunt guſtatis pueri qui immolabatur extis in lupum commutatum, decimo poſt anno formæ priſtinæ reſtitutum.

Demeter, dicta eſt Ceres, quaſi gemeter, id eſt, terrę mater. Hinc apud Galenum lib. 2. De alimentis, legimus Demetria ſigna: id eſt Cerealia & frumentaria.

Demetrianus, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 254.

Demetrias, Theſſaliæ oppidum, quod prius Pagaſa dicebatur. Stephanus à Demetrio dictum ſcribit, qui in eo regnauit, & vrbes ſub Pelio ſitas euertit. Ad Pagaſeticum ſinum iacet, inter Eubœam & Phocidem. Secundum eſt Macedoniæ, tertium Perſidis iuxta Arbelum. Stephanus Demetrias iterem, eadem eſt quæ Paros, vna Cycladum. Stephanus.

Demetrium, locus iuxta Theſſaliam, circa campum Crocotum, & Amphryſum fluuium. Eſt etiam Aeolidis ciuitas. Steph.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius, cognomento Poliocertes. Hic poſt Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniã occupauit, Athenas, Caſſandri Ptolemæíque imperio liberauit: Cyprum, victo Ptolemæo, bello nauali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Theſſalię repreſsit. Poſtremò cùm bellum aduerſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnans, in eius poteſtatem venit: Cherſoneſique ab eo cuſtodiæ traditus eſt, permiſſo tamen ei regio ſumptu, mollique victu, venationibus, omnibúſque voluptatibus: quibus ille vſus minimum de ſalute anxius, in morbum ob incontinẽtiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur à Plutarcho in Parallelis. Philan vrbem in Macedonia iuxta Peneum à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor, qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis decem, trecentiſque ſexaginta ſtatuis æreis honoratus eſt. Hic (vt Plutarchus inquit) monebat Ptolemæum regem, vt de regno, imperióque libros ſibi compararet atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Cic. in Bruto.

Demetrius Syrus, Ciceronis in arte dicẽdi præceptor, vt ſcribit ipſe in Bruto.

Demetrius, Seleuci filius. 1. Mach. 7. Nomen etiã argentarii cuiuſdam, Act. 19.

Demetrius, xxvii. Macedonum rex, Philippum & Alexandrum per inſidias morti tradidit. Iuſt. lib. 16.

Demetrius, Antigoni filius, Græciam à tyrannide liberauit, anno ab vrbe 507.

Demetrius, xxxv. Macedonum rex, anno ab vrbe 572.

Demetrius, qui & Nicanor, xii. Syriæ rex, anno ab vrbe 607.

Demetrius, xvi. Syriæ rex, anno ab vrbe 607. Iuſti. lib. 9.

Demetrius Soter x. Syriæ rex, Antiochum & Lyſiam interfecit. Ioſeph. libr. 12. cap. 15. Iuſti. lib. 34.

Demetrius, Illyriorum rex, anno ab vrbe 533.

Demetriut, Ruſſorum rex, à fratre regno pulſus eſt, anno ſalutis 1073.

Demetrius, Alexandrinæ Eccleſiæ epiſcopus, adminiſtrato epiſcopatu, an. XLIII. obiit anno ſalutis 233.

Demipho, perſona apud Terentium in Phorm.

Democedes, Crotoniata medicus illuſtris, qui cum inter Darii captiuos eſſet, & Darius ipſe ob inuerſum pedem grauiter ægrotaret, ita vt iam [illegible] inſommes exegiſſet, nec a med[illegible]is vel parum iuuaretur, ductus in medium, vt erat vinctus, Darium penitus liberauit, & deinde maximo in honore apud regem & Perſas omnes habitus eſt. Herodot. lib. 4.

Demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, Suſpende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem, vos (inquiens) rogate ab Athenienſibus, quos cenſeant ſuperiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca libro tertio, de Ira. Hic etiam hiſtoriam earum rerum quæ geſtæ erant ſua ætate Athenis, non tam hiſtorico, quam oratorio genere ſcripſit. Cicero in Bruto.

Democides, medicus qui Policratē, Samiorum tyrãnum, curauit talentis duobus, ſcripſitque librum de medicina. Suid.

Democles, adulator quidam Dionyſii tyranni felicitatem admirabatur. Tyrannus autem vt beatitudinem ſuam illi oſtenderet, induit eum habitu regio, & menſam copiosè paratam ei adpoſuit, ſed ſuper caput eius appendit tenui filo gladium diſtrictum. Tunc Democles tyrannicam vitam miſeram eſſe intellexit. Valerius. Cic. Tuſcul. Quæſt.

Democles, puer quidam ingenus ac formoſiſſimus, qui quum à Demetrio Poliorcete ad ſtuprum traheretur, neque vim tyrãni poſſet effugere famæ pudicitiæque ſtudioſus in proximum aquæ feruentis lebetem coniecit, atque ibidem interiit.

Democoon, nothus Priami, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. hunc Vlyſſes in bello interemit. Hom. libro Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexand. qui Alexandriam metatus eſt.

Democrates athleta, facto in ſtadio circulo conſiſtens, à nullo dimoueri poterat. Aelianus de varia hiſtoria.

Democrates, medicus. Plinius libro vigeſimoquinto primus inuenit herbam quam appellamus hyberidam.

Democritus, philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu maioribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragrauit. Poſtea in patriam reuerſus, cum ſumma inopia, in hortulo iuxta ſuæ vrbis muros, ſed ad ſolas rerum naturas contemplandas cõtulit, a quibus ne externis obiectis auocaretur, æneæ peluis fulgore ſeipſum obcæcauit. De hoc memoriæ proditũ eſt, quod quocunque fortunæ caſu, & mutabilium rerũ auditu, in riſum ſoluebatur, ſicut Heraclitus in fletum: vnde Gelaſinus nominatus eſt. Agebat autem centum & nouem annos cum mortuus eſt. Hic dixit omnia ex atomis fieri, ac plures eſſe mundos, & corruptibiles. Fertur theologiã ac aſtrologiam didiciſſe a Magis & Chaldæis, cũ gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. In philoſophia adeò profecit, vt pentathlos, id eſt, quinque certaminum athleta dici poſſet. Namque naturalia, moralia, mathematica, liberales diſciplinas, artiumque omnium peritiam callebat. Hunc Plinius virum ſagacem, & vitæ vtiliſsimum fuiſſe refert, ſed nimio iuuandi mortales ſtudio prolapſum. Conſtat hunc diuitiis opulentum fuiſſe vſqueadeò, vt pater eius, Xerxis exercitui epulum aliquando dederit.

Demodocus, citharœdus, quem Homerus lib. Odyſſ. 8. inducit in conuiuio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem.

Demogorgon, magus tam excellens, vt præeſſe laruis diceretur, & illas pro nutu cogere, & ſi errarent, acerrime plectere. Vide GORGOON.

Demolchus, Syracuſanus comicus, Epicharmi medici filius, docuit fabulas XIIII. lingua Dorica. Suid.

Demonax, Adriani temporibus philoſophus, qui non vt plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putauit, inter homines amicitia: omnemque hominem ſibi familiarem exiſtimabat: nullum ſibi vnquam viaticum præparauit, ſed quũ eſuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quæritabat. Cẽtenarius deceſsit, elatus publico ſumptu. Lucian.

Demoneſus, inſula circa Chalcedonem, à Demoneſo quodam dicta. Naſcitur in ea Cyaneus lapis, chryſocolla & aurum pretioſum. Steph.

Demonica, mulier quæ auri auiditate vrbem Epheſum Brenno duci prodidit. Plutarch. in Parallelis.

Demonidas Pædotriba Claudicans, qui cum crepidas amiſiſſet, imprecabatur vt furis pedibus conuenirent erant verò hæ non recte, nec accommodæ: illi tamen pro pedum deprauatorum ratione imprimis aptæ. Cæl. lib. 7. cap. 3.

Demophoon, phoontis, vel Demophon, Theſei ex Phæ-

ex Phædra filius, rex Athenarũ, qui ab expeditione Troiana rediens, aduerſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibique a Phyllide, Lycurgi regis filia, hoſpitio & lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos mẽſes ſe rediturum iurauerat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientia de amygdalo ſe ſuſpendit. Vide PHYLLIS.

Demophoon vatis nomen qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demopolis & Neocles, Themiſtoclis filii, quum apud Athenienſes mentionem feciſſent legum, quæ aduerſus exules latæ erãt, a paternis inimicis lapidibus obruti ſunt. Cæl. li. 8. cap. 12.

Demoſthenes, ciuis Athenienſis, Græcorũ omnium oratorum clariſſimus, patre cultellario natus, qui relictus puer in hæreditate locupleti, tutorum fraude & negligentia direptis bonis, vix habuit, vnde præceptoribus mercedem ſolueret. Verùm cùm multo ſtudio & labore in clariſſimum oratorem euaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, grauibus concionibus Philippum, vt publicæ libertatis inſidiatorẽ identidem inſectas. Poſt cuius mortem patria pulſus tandem reuocatus eſt. Sed iam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, cùm certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam (vt ſcribit Suidas) vbi aſylum erat, Neptuno ſacrum, cõceſſit. Quò cùm veniſſet Archias actor tragœdiarum, qui ab Antipatro miſſus erat, vt Demoſthenem comprehẽderet, primùm ei perſuadere conatus eſt, vt vna ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cuius fraude intellecta Demoſthenes, Nihil eſt (inquit) Archia, quod coneris. Neque enim in ſcena mihi vnquam placuiſti mimus, neq; nunc perſuadebis legatus. Cùm autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur, Tandem (inquit) Macedonica oracula aperuiſti: nam prius quidem tanquam hiſtrio ſimulabas. Verùm age, parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo. Hæc locutum, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus, calamum ori admouit, hauſtóque, quod eum in vſum aſſeruabat, veneno, necem ſibi conſciuit. Plutarch. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam r, pronuntiare poſſet, quibuſdam calculis in os coniectis prope maris littus declamans, naturę vitium emendauit, vt poſtea eloquentiſſimus euaſerit. Orare cœpit annos natus 27. Mantua.

Nec te diu Maro Demoſthenis ora diſerti, &c.

Demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco apud Thucydidem.

Demoſthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam orationem conuertit. Suidas.

Demus, locus in Ithaca, alias Κροκύλειον dictus, apud Athenienſes vicum ſignificat. Stephan. Eſt etiam pars tribus.

Denaba, vrbs in Edom, in qua regnauit Bela. Geneſ. 36.

Denizes, Saracenorum rex, anno ſalutis 777.

Deo, Ceres, à Græcis appellatur παρὰ τὸ δήω τὸ εὑρίσκω, eò quòd frugum fuerit inuentrix. Hinc Deois patronymicum, filia Deûs, quę eſt Proſerpina. Ouid. 6. Metam.

Addidit vt Satyri celatus imagine, pulchram
Iuppiter implerit gemino Nycteida fœtu,
Mnemoſynen paſtor, varius Deoida ſerpens.

Dicitur & Deolis.

Dera, Iberiæ regio, per quam Sicanus fluit. Stephan. Quanquam ciuitaſne an regio ſit, in Græco non additur.

Derbe, vrbs minoris Aſiæ.

Derbe, ciuitas Lycaoniæ, ſiue Iſauriæ. Act. 14.

Derbenſes, populi, ex quorum numero fuit Timotheus, Apoſtoli Pauli diſcipulus.

Dérbices, populi iuxta Caucaſum montem. hi ſupra Stoicam ſeueritatem minimum quoque delictum pœna capitis puniunt, terram venerantur, fœmininum animal neque edũt, neque ſacrificant, qui LXX. annos exceſſerũt, iugulant, cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, deinde ſepeliunt, citra ſeptuageſimum annum obeuntes non edunt, ſed humant. Strabo lib. 2. Dicuntur & Derbies.

Derbies, ſeu Derbiæ & Dérbii, populi Hyrcanis propinqui, vide DSABIESS. Hos Cteſias Derbios ſiue Therbiſſos vocat apud Stephanum.

Derce Veneris filia, de qua plura lege apud Cæl. lib. 23. cap. 5.

Derce, fons frigidiſsimus æſtate, inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa fere Salonis amnis. Martialis hunc fontem Dircennam vocat non Dercen. Sic enim ſcribit libro primo ad Lucianum.

Tepida notabis lene Congedi vada,
Molleſque nympharum lacus.
Quibus remiſſum corpus aſtringes breui Salone, qui ferrum gelat, Auidam rigens Dircenna placabit ſitim, Et Nemæa quæ vincit niues. Quo in loco ſi Dirce legatur, verſui deerit ſyllaba.

Derceto, ſiue Dercêtus, nomen fabuloſæ deæ, quæ apud Iopen, authore Plinio, aut (vt Diodoro lib. 1. placet) iuxta Aſcalonem colebatur humana facie, reliquo corpore piſcis: hãc Syri Atargatim vocabant. Filiam habuit Semiramidem, quam a columbis educatam ferunt. Ob id Syrorum genti aues eas ſacras eſſe oſtendit Tibullus lib. 4.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro. Cæl. libro 23. cap. 5.

Dercilus, x x x i. Aſſyriorum rex.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedæmonio ſucceſſit: Lariſſam, Amaxiton & Colonas cœpit, Kebrinos per deditionem recepit, Scepſeos libertati reſtituit, Gergithem ſubegit, vndecim Iſthmi ciuitates muro cinxit, Atarneam occupauit. Xenoph. lib. 3.

Dercyllus, vnus e præfectis Pyrrhi. Plutar.

Derea, vrbs Arcadiæ. Steph.

Deriades. Vide D A R D A N.

Derrha, locus Laconicæ: Gentile, Derrheus vel Derheates, vnde Derheatidis Dianæ tẽplum. Stephan.

Derrhan, Steph. populi Thraciæ. Herodot. Derſæos vocat.

Derſæi, ſiue Derſes, Herod. lib. 7. populi in littoribus Thraciæ, per quos Xerxes iter fecit.

Derſes, Vide D E R S A E I.

Derton, vrbs Ligurum, Artemidorus Dertunam vocat. Steph.

Dertona, Taurinorum vrbs. Ptolem.

Dertoſa, Vide L E R T O S A.

Deruſiei, oratores Perſici Herod. lib. 6. Steph. populi ſunt Perſici, ex 1. lib. Herodo.

Deſiderius, vltimus Longobardorum rex.

Deſili, populi Thraciæ. Steph.

Deſſau, nomen caſtelli. 2. Mach. 14.

Deſitiates, Liburniæ populi in conuentu Naronenſi. Plin. lib. 3. cap. 22.

Deſticos inſula exigua Thraciæ adiacens, non procul à Cherroneſo: Plin. lib. 4. cap. 12.

Deua, fluuius Britanniæ. Ptolem.

Deuana, Ptolemæo, vrbs Britanniæ inſulæ: alio nomine Duana caſtra.

Deucalion, filius Promethi, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam coniugio iunxit. Porrò cùm hic apud Theſſalos regnaret, ingens diluuium vniuerſum terrarum orbem inundauit, genúſque humanum ad internecionem deleuit, Deucalione tantùm & Pyrrha ſeruatis: qui in Parnaſſum montem nauicula delati, vbi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quánam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptóque reſpõſo, vt magnæ matris oſſa poſt terga proiicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris, hoc eſt, terræ oſſa interpretabantur) poſt terga iactabant: qui protinus naturali poſita duritia in vtriuſque ſexus homines ſunt cõmutati: ii quidẽ, qui à Deucalione iaciebãtur, in mares: qui verò à Pyrrha, in fœminas, Ouid. li. 1. Metamorph. Inde Deucalioneus, nea, neum: vt Deucalionei imbres, pro maximis & copioſiſſimis imbribus ponuntur à poëtis, ſiue pro vniuerſo totius orbis cataclyſmo, quem illius volunt Poëtæ contigiſſe temporibus. Lucan. lib. 1,

Deucalioneos fuiſſet Aquarius imbres.

Deuelton Ptolemæo oppidum Thraciæ mediterraneum, lacum habens eiuſdem nominis: Plin. lib. 4. cap. 11.

Deuerra, dea ab antiquis putata eſt, quam venerabantur, vt ſcopis domum verrere poſſent.

Deuſdêdit, L X V I. Romanorum Pontifex, anno ſalutis 616.

Dexamenæ, pars Ambraciæ, à Dexameno Meſoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius perhibetur. Steph.

Dexamène, vna ex nymphis marinis, à recipiendo dicta, δέχομαι enim recipio dicitur.

Déxari, populi Chaſonum, Encheleis propinqui. Steph.

Deximontani Carmaniæ populi dexteram ripam Granii amnis accolentes. Plin. li. 6. ca. 23.

Dexicreontis Venus dicta eſt à Dexicreonte circulatore, qui Samias mulieres luxu petulantiaque perditas, ſacris quibuſdam piacularibus expiauit: vel potius à Dexicreonte nauclero, qui quum Veneris iuſſu aquam tantam in nauim impoſuiſſet vt ex ea mercatoribus nautiſque ſitientibus diſtracta diues factus eſſet, Veneri ſtatuam grati animi indicem poſuit, quam à ſuo nomine Dexicreontem appellauit. Paleph. lib. 2.

Dexiphanes, pater Soſtrati architecti. Steph.

Dexippus, Herennius appellatus orator Athenienſis ſub Valeriano vſque ad Aurelianum.

Dexippus Cous medicus, diſcipulus Hippocratis, ſcripſit de medicina librum vnum, & de prognoſticis. Suid.

Dexter, conſul, collega Fuſci, anno ab vrbe 977.

Dexter Barcinonenſis hiſtoricus qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit.

D I

Dia inſula maris Aegei, vna Cycladum, diſtans à Delo X V I I. M. paſſuum. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionyſias, à vini fertilitate. Plin. lib. 4. cap. 12. In hac Liber pater Ariadnen à Theſeo deſtitutam, vxorem duxit: qua de cauſa, etiam Baccho ſacram eſſe volunt. Ouid. in Triſtibus,

Qua breuis æquoreis Dia feritur aquis.

Dia, vrbs Theſſaliæ ab Aeaco condita: ſecunda Thraciæ iuxta montem Athon: tertia, Eubœę: quarta, inſula & ciuitas Peloponneſi circa Scylæum: quinta, Luſitanię ad Oceanum: ſexta, Italiæ iuxta Alpes: ſeptima, Scythiæ circa Phaſin. octaua, Cariæ: nona, Bithynię iuxta Pontum. Sunt & quatuor inſulæ Diæ nominatæ, quarum prima Naxus dicitur: ſecunda, prope Miletum eſt: tertia, vicina Sarmoſſot quarta, prope Cnoſſum Cretæ. Stephanus Theocriti interpres, Diam inſulam eſſe prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum & Cherſoneſum in Co, & in Peloponneſo ſimiliter nominari.

Diabatina erant ſacrificia quæ apud Græcos in tranſitu aliquo fiebant, dę quibus Plutarch. in Lucullo.

Dia deæ nomen quæ apud Sicyonios & Phliſiaſios

ſiaſios colebatur: quæ eadem fuiſſe creditur cum Hebe iuuentutis dea.

Diabetæ,inſula circa Symen.Steph.

Diabete, inſula occidétalior quam Sardinia & Corſica.Steph.

Diacopene regio Cappadociæ ad Halim fluuium.Strab.lib.12.

Diacrea,tribus Atticæ Pallantis ſedes.Steph.

Diactor,ſiue Diactorus,quaſi internuntius Mercurii cognomen.Cæl.lib.29.cap.14.

Diadæ, Athenæ a Cecrope conditore ſic nominatæ,hanc vrbem Euboici Orchomenon appellarunt.

Diades,nomen dedit Diadi vrbi in Lycia,quam condidit.Steph.

Diadochi, vrbs in Perſia non procul à Cteſiphonte.Steph.

Diadumenus, quaſi inuitatus diadematúſque: quo nomine dictus eſt iuuenis ſpecioſus, filius Macrini imperatoris,qui patre ab Heliogabalo victo vna cum eo eſt interfectus.

Diagoras, philoſophus Atheuienſis, qui ἄθεος cognominatus eſt,id eſt,negans deos: poëta Melicus poſt Pindarum & Bacchylidē,quem Democritus ob phyſiognomiam,cùm ſeruus eſſet,emit mille drachmis, vt diſciplinis erudiret.Sic myſteria contempſit, vt etiam ea ſectantes auerteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt iis qui eum interfeciſſent.Suidas. Cic.lib.1.de Natura deorum.

Diagoras,Rhodius gaudio exanimatus.Gel.lib. 3.cap.15.Is treis filios adoleſcenteis habuit,vnum pugilem,alterum pancratiaſten,tertium luctatorem, eóſque omnes vidit vincere, coronarique eodem Olympiæ die: & cùm ibi eum tres adoleſcentes amplexi, coronis ſuis in caput patris poſitis ſuauiarentur, cùmque populus gratulabundus flores vndique in eum iaceret,ibi in ſtadio inſpectante populo, in oculis,atque in manibus filiorum animam efflauit.Cic.Tuſcul.1.

Dialis,le,quod Iouis eſt.Vnde flamen Dialis,Iouis miniſterio aſſignatus à Numa Pompilio, vt docet Liuius lib.1.ab.vrbe coud.

Diamaſtigoſis, ſacri genus apud Lacedæmonios, in quo ante oram nobiles adoleſcentes ſeſe mutuis verberibus afficiebant aſtantibus propinquis. Phileſtratus in vita Thianei Apollonii.

Diana,Iouis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita: quæ & Luna dicitur, ſiue quòd noctu vna,hoc eſt,ſola,& ſine fratre luceat: ſiue quòd lumen à Sole accipiat, quaſi luce lucens aliena. Præterea,& Nocticula dicta eſt: ſub quo nomine etiam templum in Palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes Iuuonis Luciuæ nomine inuocabant:Iunonem quidem appellantes à iuuando:Lucinam verò, quòd partum in lucem proferre putaretur.Virgil.4.Ecloga,

Caſta faue Lucina,tuus iam regnat Apollo.

Græci εἰλείθυιαν vocant.Alii Lucinam dictam putant,quod oculis & luci præſit:alii a luco, quem Romæ in Exquiliis habebat.Eadem & Proſerpina dicta eſt, & Dictynna: quarum appellationum rationem vide ſuo loco. Apud inferos Hecate dicitur,vel quòd centum victimis placetur, vel quòd centum annos errare faciat inſepultos. Dicta eſt & Pergæa,à Perga Pamphyliæ oppido, in quo templum habuit inſigne. Plures tamen Dianas fuiſſe Cic.lib.viti.de Natu.deor.ſcribit:ſed illa nominatiſſima eſt,quæ eodem partu cum Apolline ex Ioue & Latona nata eſt. Hæc ob virginitatis amorem,fertur hominum conſortia fugiſſe, & vt à ſe libidinis pruritum amoueret,venando ſyluas incoluiſſe,paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat,& pharetram, ſuccincta ſemper incedens,& cothurno induta.Ob hanc cauſam ſyluarum & nemorum dea putabatur. Dicta eſt Faſcelis,à faſce liguorum, vbi eius ſimulachrum abditum erat,quod occiſo Thoante, Tauricæ regionis rege,ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum eſt. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios: aliud item in Taurica regione, vbi carne tantùm humana litabatur.Lucan.lib.1,

Et Tauro Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Dianam autem dictam putant, quaſi Iouianam,ἀπὸ τοῦ Διός. Triuiam,quòd viis præeſſe crederetur.

Diana,fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis.Ptolem. Pomp.Mela lib.3.

Dianei,populi Galatiæ.Steph.

Dianium oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis, in ora maris Palearici. Ptolem. inter Idetanorum oppida enumerat.

Diaphanes eſt fluuius Ciliciæ, ea in parte quæ Syriæ contermina eſt:ita dictus ab aquæ perſpicuitate.Plin.lib.5.cap.27.

Diapolitus, Aegyptiorum rex, cui & nomen erat Amoſis,ſub quo fuit fames magna. Oroſ. lib.1.cap.8.

Dias,vrbs Lyciæ quam Diades condidit.Steph.

Dias, Sophiſta Epheſius Philippi Macedonis tempore.Philoſtrat.

Diaſia Milichii Iouis feſta apud Athenienſes fuerunt,vt Suidas &Lucianus in Charidemo docent. meminit & Ariſtoph. agebantur autem vt Heſychius ſcribit, cum peculiari quadam triſtitia.

Diaúla, vna ex quatuor porticibus Romæ, quæ ad Meridianas regiones ſpectabat.

Diaúlus,vir ex medico factus cadauerum funerator.Martialis,

Chirurgus fuerat, nunc eſt veſpillo Diaulus.

Dibon,nomen loci Moabitarum, vbi colebantur idola.Iſa.15,Numer.21.Iere.48.Eſt & vrbs

Moabitarum primo, & poſtea Sehon regis Amorthæorum, in tribu Ruben vltra Iordanem ad Orientem poſita. Ioſ.13.

Dibon-gad, nomen loci, in quo filii Iſrael fixere tentoria, profecti de Oboth. Num.33.

Dibutades Sicyonius, primus figulus Corinthi, qui ex Creta docuit fingere primuſque perſonas tegularum extremis imbricibus impoſuit. Plin.lib.37.cap.2.

Dicæa, vrbs Thraciæ, a Dicæo Neptuni filio.

Dicęa, in Tyrrhenico ſinu, Ionum colonia (aliàs Dicæarchia) & Puteoli. Steph.

Dicæarchia, quæ nunc Puteoli, quòd ea ciuitas quondam iuſtiſſime regebatur. Nam Græci δίκην iuſtitiam vocant, ἀρχὴν principatum. Quidam ſcribunt Dicarchæa. Sidonius Apollinaris,

Nanque Dicarchææ tranſlatus puluis arenæ.

Dicæarchus, philoſophus Miſenius. Cicero lib. Tuſcu. Hic opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe, tàquam ſemper fuerit humanum genus. Compoſuit tres libros, in quibus ſcribit, animam nihil aliud eſſe, quam vim quandam atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum quam hominum, quæ a corpore foret inſeparabilis, vt à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum anima morerentur.

Dicæarchus, Siculus e Meſſana, Ariſtoclis auditor, philoſophus, orator & geometra, ſcripſit de republica Spartiatarum, quem librum quotannis prelegere in loco publico cautum eſt, iuueneſque auditum conuenire.

Dicæarchus, Lacedęmonius grammaticus, Ariſtarchi auditor. Suid.

Dicelictæ apud Spartanos dicebantur qui luſus comicos leues & tenues obibant. Cælius lib. 6.cap.17.

Dicæogenes poëta, ſcripſit tragœdias & Dithyrambos. Suid.

Dicæus Apollo dictus eſt, id eſt iuſtus, qui cùm Thebæ ab Alexandro caperentur, aurum à fugiente ſinu eius conditum, cælatum diu & ſeruatum ſit. Cæl.lib.23. cap.19.

Dice dea & præſes iudiciorum apud antiquos credebatur, cuius miniſtri dicebatur Dicaſtæ quaſi litium diremptores: hæc Iouis filia & virgo eſſe dicebatur, virgo quia iudices puri integrique eſſe debent Iouis verò filia, quia Iuppiter eſt nomothetes princeps ac imperator vniuerſorum. Cæl.lib.23.cap.16.

Diceneus Boroiſta, vir doctiſſimus, Gothorum conſiliarius, omnem eos edocuit philoſophiam & theologiam, ſacella fieri iuſſit, ſacerdotes inſtituit. Iornan.

Dicte, mons Cretę, à Nympha eiuſdem nominis, quæ in eo colebatur, ita appellatus. Hinc Dictæus, a, um, quod pro Cretenſi Poëtæ vſurpant. Virgil. Ecloga 6.

Dictæę Nymphę nemorū iam claudite ſaltus.

Dictynna, Nympha Cretenſis, quæ caſſes venatorios prima creditur inueniſſe: vnde & Dictynna eſt appellata, cùm antea Britomartis vocaretur. Ferunt autem hanc in Creta Dianæ conſuetudine familiariſſimè vſam fuiſſe, quæ & ipſa ob id à poëtis nonnunquam Dictynna appellatur. Sunt qui Dictynnam à Minoë Cretenſium rege adamatam ferant, eiuſque vim cùm alioqui effugere non poſſet, ex edita rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibuſque piſcatoriis exceptam fuiſſe, indeque nomen accepiſſe.

Dictynna, Cretæ inſulæ vrbs, à qua mons Dictynnæus dictus. Strabo.

Dictynneum, promontorium in Creta, ſimiliter & delubrum. Strabo. Vide BRITOMARTIS.

Dictys, vnus ex Centauris, Pirithoi manu in Hippodamię nuptiis interfectus. Ouid.lib.12. Metamorph.

Dictys, Cretenſis hiſtoricus, qui cum Idomeneo ad Troiam profectus, totum illud bellum Phœnicum literis conſcripſit. Suidas hiſtoriam Ephemerida compoſuit.

Dictys, piſcator quidam, qui Perſeum educauit. Statius lib.2.

Fluctiuagus volnerē comebat Perſea Dictys.

Dida, Pœoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno necauit. Liu.lib.10.

Didas pugil nobilis. Pauſan.

Didia lex à Didio lata poſt Fanniam legem duodeuiginti annos ſecuta eſt, cuius ferendę duplex ratio fuit. Prima, vt non ſolùm vrbs Romana, ſed vniuerſa Italia lege ſumptuaria teneretur. Secunda, vt non modò qui conuiuia maiore ſumptu feciſſent, ſed etiam qui ad ea vocati eſſent, atque omnino interfuiſſent, pœna legis tenerentur. Macrobius libro 3.cap.17.

Didius Iulianus, XX. Romanorum imperator, anno ab vrb. 945. hic vſque adeò parcus erat vt porcellum atque lepuſculum ad ſe numen miſſum in triduanas partiretur cœnas: prandebátque interim paucis oleribus & herbulis contentus: cuius hic fuit vitæ exitus, vt à Septimio Seuero ſucceſſore ſuo in abditas palatii balneas ductus extenta damnatorum more ceruice vltimum diem obierit. Author Sext. Aure.

Dido ſiue Eliſa, filia Beli, Tyriorum regis, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti, iuncta fuit: quem cùm Pygmalion, Eliſæ frater, theſauris eius inhians, ante aram obtruncaſſet, illa in ſomnis monita, cum iis, quibus Pygmalionem inuiſum eſſe ſciebat effoſſis clam theſauris, nauim conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana appellata eſt, delata, tantum ſibi ſoli emit, quantum taurino corio poſſet circundare. Quo in loco, cùm corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſ-

diſſecuiſſet, locúmque ſatis amplum complexa eſſet, vrbem condidit, quam Carthaginem appellauit, arcemque in medio vrbis, quam a corio bubulo Byrſam vocauit. Deinde cùm Iarbas Getuliæ rex, nuptias eius ambiret, recuſantemque vi armiſque cogeret, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum honeſta morte occumbere, quam prioris lecti iura ſecundis nuptiis polluere. Virg. libr. 1. & 4. Aeneid. fabulatur Aeneam, capta Troia, a patria profugum, vi tẽpeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Eliſamque amore eius captã, cùm præter ſpem desereretur, mortẽ ſibi cõſciuiſſe. Quæ tamen res grauiſsimorum hiſtoricorum fide facile refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam conditam, ab Eliſa condi cœpiſſe. Ab Aeneæ verò in Italiam aduentu vſque ad vrbem conditam numerantur anni amplius quam trecenti, quibus Albæ regnatum eſt. Hac de re extat elegans apud Auſonium Epigramma.

Didyma, locus & oraculum Mileti, Ioui & Apollini ſacrum. Sunt etiam fontes Theſſaliæ: Item duæ paruæ inſulæ iuxta Syrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didimæ, arum, inſulæ Africæ, quæ Aegypto adiacent.

Didime, inſula Siculi maris inter eas, quas Aeolidas vocant. Pompon. libro 2. Eſt & vrbs Libyæ. Stephanus.

Didymeô, ſiue Didymaon, armorum artifex eximius De quo Virgilius 5. Aeneid.

Et clypeum efferri iuſſit Didymaonis artes,
Neptuni ſacro Danais de poſte refixum.

Didymeus Apollo dictus eſt, quòd geminam ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandóque lunam. Ex vno enim fonte lucis, gemino ſidere, ſpatia diei & noctis illuſtrat. Macrob.

Didymeum templum, Apollini dicatum apud Myletum, quo prius oraculum Brãchidarum, Plinio appellatum eſt. Strabo lib. 4. Poſt Poſſidium, inquit, Mileſium eſt oraculum, Apollini Didymeo ſacrũ apud Brãchidas, ad XVIII. ſtadia aſcendenti. id a Xerxe incenſum eſt, quemadmodum extera templa omnia, Epheſio excepto. Poſtea Mileſii templum conſtruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remanſit ſine tecto, variis antiquarum artium donis ſumptuoſiſsime ornatum.

Didymus, ſic dicebatur Thomas Apoſtolus, Iohan. 11. & 20.

Didymus, vir Alexandrinus, qui licet à parua ætate oculis captus foret, diuinas tamen literas optimè callebat, & inter eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus. Quod cùm propter cæcitatem etiam elementorum ignarus eſſet, tãtum miraculum ſui omnibus præbuit, vt geometriam, quæ vel maximè viſu indiget, perfecte didicerit.

Didymus Alexandrinus, alius ſalſamentarii filius, quo nemo (vt Quintilianus inquit) plura ſcripſit, grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora peruenit, qui ob aſſiduam circa libros moram χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum & quingentos ſcripſiſſe dicitur.

Didymus, poeta, Georgica ſcripſit.

Didymus, philoſophus Academicus.

Dieſpiter, Iupiter: quaſi diei, hoc eſt, lucis pater vt in Satur. interpretatur Macrobius. Horat. lib. 1. Carm.

-nanque Dieſpiter
Igni coruſco nubila diuidens.

Digeri, populi Thraciæ. Steph.

Diglito, appellatur Tigris fluuius, vbi tardior fluit, hoc eſt, vſque ad Medorum fines.

Diiouis, Iupiter appellatus eſt, quaſi diem iuuans.

Dimales, Illyrii ciuitas, ab Aemilio vi capta, anno ab vrbe 535.

Dimas curſor nobilis de quo Stat. libro ſexto, Theb.

Et bis in iſthmiaca victor clamatus arena.
Phœdimus alipedumque fugam prægreſſus equorum Ante Dimas.

Dimona ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 15.

Dina, Filia Iacob ex Lia vxore. Gen. 30.

Dinæi, Populi. 1. Eſd. 4.

Dinamene nympha marina, Nerei & Doridos filia, ita dicta ab eo quòd in mari plurimum polleat. Heſiod. in theogon.

Dinarchus Corinthius, iuſſu Polypercontis iugulatus. Plutarchus.

Dindryme, vrbs Macedoniæ. Steph.

Dindyma Stephano, mõtes ſunt Troadis, à quibus Dindymene, Rhea. Steph.

Dindymene, & Dindyme, dicitur Cybele quod in Dindymo Phrygiæ monte eius ſacra fierent. Sipont.

Dindymus, dymi, ſeu Dindyma, morum, mons celſiſsimus Phrygiæ, ſiue (vt quidam volunt) Idę iugum, in quo Cybeles ſacra à Gallis, miris ſuperſtitionibus ſolita ſunt celebrari. Propert. libro tertio,

Dindymus, & ſacræ fabricata iuuẽta Cybelę.

Vide DINDYMENE.

Dinéa, qui & Arathe, Arabum rex, anno ab vrbe 747.

Dinócrates Meſſenius, Romæ in conuiuio temulentus muliebri ſaltauit habitu: poſtera die quum ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſolicitare vellet, peteretque propterea præſidium a Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus: te verò miror vina tractare, ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res huiuſmodi moliri audeas. Plutarchus.

Diuolochus curſor velociſsimus, Pauſ.lib.6.

Diuomenes Syracuſanorum tyrannus. Pauſan.

Diuomenes ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Dinus Florentinus medicus præſtantiſsimus. Euſeb.

Dio Conſul. Romanus. Euſeb.

Dinoſthenes ſtatuarius nobilis. Pauſan.

Diuoſycles nobilis ſtatuarius.

Diobullium, oppidum prope Pontum Steph.

Dióchites, vicus Aegypti, in quo ſepultus eſt Oſiris. Steph.

Diocles primus rex Medorum. Euſeb.

Diocles Athenienſis, comicus poeta antiquus, cuius fabulas nónullas cómemorat Athenæus.

Diocles medicus Caryſtius, Darii Hiſtaſpis tempore, reliquit & ipſe commentarios. Suidas.

Diocletianus Iouius, XXXVII. Romanorum imperator, cùm XXII. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſsiſſet, depoſito imperio ruri vitæ reliquum egit non minori libertate quam rei familiaris tenuitate.

Diócleus, Orſilochi filius. Homerus.

Diodôrus, philoſophus Socraticus, Hier. quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur, de quibus & Philo, Carneadis magiſter, pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodôrus, cognomento Chronus, Dialecticus ex Iaſſo Aſiæ ciuitate fuit, Platonis tempore, Euclidémque audiuit. Dictus Chronus ab Apollonio Chrono eius præceptore, cuius vt famam obſcurauit, ita & cognomen vſurpauit. Dialecticus etiã appellatus, quód (vt ait Laërtius) primus inuolutum diſſerẽdi genus inuenerit. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cùm inter epulas a Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extempló nequiuiſſet exoluere, ob id á rege per iurgium Chronus appellatus, cõuiuium deſeruit, ac edito per otium ſuper ea propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Diogenes Laërtius.

Diodórus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, vt in Bruto ſcribit ipſe, Eram (inquit) cum Stoico Diodoro: qui cùm habitauiſſet apud me, mecumque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus: á quo cùm in aliis rebus, tum ſtudioſiſſimè in dialectica exercebar.

Diodôrus, comicus poeta, cuius comœdias enumerat Athenæus.

Diodôrus Alexandrinus, filius Pollionis philoſophi, eius qui compoſuit Dictionarium Atticum. floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodôros præterea duos e Lydia Tyberii tempore Strabo commemorat, ambos oratores.

Diodôrus Siculus ſcripſit hiſtoriam, quam Bibliothecam inſcripſit: continet autem res Romanas & varias in libris XL. vt Suidas teſtatur, qui dicit eum floruiſſe ſub Auguſto.

Diodôrus Tarſenſis, præſul. Hieronymus.

Diodôrus, qui & Triphon, XIIII. Syriæ rex, Flor. in Liu. lib. 55.

Diógenes, philoſophus Cynicus celeberrimus, Antiſthenis diſcipulus, ἡμερόβιος, hoc eſt, in diem viuens, vulgò appellatus, quòd omni abiecta ſolicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitauit in portarum veſtibulis & porticibus ciuitatum: cumque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum iocabatur, & ſe cum temporibus una mutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in Meridiem, æſtate ad Septentrionem, & vtcúque Sol ſe inclinauerat, Diogenis Prætorium vertebatur. Obiit ferme nonagenarius, mortique iam vicinus, iuſsit cadauer ſuum inhumatum abiici, quærentibuſque amicis, volucribuſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui: Minimè, inquit, ſed bacillum apud me, quo illas abigam ponitote: irridens nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaueris, omnis ſenſus expertis, erant ſoliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, a feriſne, an a vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam cõſuluit, quonammodo poſſet excellere: reſpondit, Si nummos adulteraret. Quo ille facto patria pulſus, Athenas venit, iam ſenex á Scytalo pirata captus, venundatuſque, Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumiſit, eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit, apud quem Diogenes viuere voluit, quum poſſet ab amicis redimi. de eo ſcribitur, quòd cùm Antiſthenes nullum diſcipulorum reciperet, & perſeuerantem Diogenem remouere non poſſet, nouiſſimè claua minatus eſt, niſi abiret. Cui ille ſubieciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo poſsit obſequio ſeparare. Vtebatur Diogenes palliolo duplici propter frigus, peram pro cellario habuit, ſecumque portauit clauam ob corpuſculi fragilitatem, qua iam ſenex membra ſuſtentare ſolitus erat. Ferunt accedentem Alexandrum rogaſſe, ne ſibi apricanti à ſole obſtaret. Plutarchus in Apophthegm.

Diogenes tragicus poëta. Cæl. lib. 9. cap. 3.

Diogenes Apolloniates, Anaximenis auditor temporibus Anaxagoræ.

Diogenes Sicyonius qui Peloponneſiaca ſcripſit.

Diogenes Tarſenſis quæſtionum poeticarum ſcriptor.

Diógenes Babylonius, Stoicus philoſophus, præceptor Antipatri, Cicero in Officiis.

Diogenes Laërtius, hiſtoricus, ſcripſit de vita & moribus philoſophorum.

Diogenêtus, ſiue Dioginêtus, VI. Athenienſium iudex.

Diogenêtus, ſiue Diognêtus, vnus itinerum Alexandri regis menſor, quem Plin. lib. 6. ſe ſeſequi teſtatur.

Diogenetus, ætate Cæſaris Antonini philoſophi pictor egregius. Iulius Capitolinus.

Diogenetus, Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi, vocatus ante Haſdrubal.

Diogenianus, ex Heraclea grammaticus ſub Adriano principe ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte grammatica. Suidas.

Diognetus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 261.

Diognetus fuit pictor ſub Antonino.

Diomeda, Hom. Iliad. 9. Phorbantis filia, quam e Lesbo abduxerat Achilles: & cum qua poſt raptam Briſeida, dormire conſueuerat.

Diomedea, vrbs Dauniorum, a Diomede condita, & inſula in qua Ardeæ cicures aduolitant, & ſinum ſubeunt, in quas Diomedis ſocios mutatos aiunt. Eſt & Diomedea prope Argyrippam. Steph.

Diomedeæ inſulæ duæ, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deſerta eſt, vbi diſparuiſſe aiūt Diomedem & ſocios eius ob dolorem in aues conuerſos, quæ ob id Diomedeæ vocitatæ ſunt. Has aues Iuba Cataractas appellat. Dentes eis eſſe dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ ſunt, quæ in ſola Diomedea inſula viſuntur.

Diomedei campi, vocati ſunt in Apulia, qui in diuiſione regni, quam cum Dauno feciſſe dicitur, Diomedi ceſſerunt.

Diomedes, rex Aetoliæ, Tydei & Deiphiles filius, qui cum reliquis Græcis ad Troiā profectus, adeò ſtrenue ſe geſſit, vt poſt Achillem & Aiacem Telamonium fortiſſimus haberetur Nam præter occiſos a ſe reges, & ſingulares pugnas aduerſus Hectorem & Aeneam, aliosque inſignes Troianorum principes, & captos Rhœſi equos, Palladiumque Troianis ſubtractum, Martem quoque in eo bello vulnerauit, Veneremque dextra manu, dum Aeneam protegere vellet. Quamobrē dea indignata, Aegialen vxorem eius tanta libidinum turpitudine inuoluit, vt eius cauſa patriam exoſus Diomedes domum reuerti noluerit, ſed in Apuliam profectus, regni partēa Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomedem ab Aenea dolo occiſum, eiuſque doloris impatientia in aues Diomedeas eſſe comutatos.

Diomedes, rex Thraciæ, qui cùm equos ſuos humana carne aleret, ab Hercule victus, equis ſuis in pabulum eſt obiectus. Ouid. in Ibin,

Vt qui Threicii quondam præſepia regis
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Idem 9. Metamor.

Quid cum Thracis equos humano ſanguine pingues? &c.

Diomedes grammaticus, multi ingenii vir.

Diomia, pars tribus Aegeidis, quòd Hercules illic Colitti hoſpitio ſuſceptus, Diomum eius filium amauerit. Steph. Vide CYNOSARGES.

Dion vrbs in Eubœa ad Cynnæum. Cæl. lib. 15. cap. 24.

Dion Alexandrinus, philoſophus præſtantiſſimus, cuius frater Iopſius, luctator erat: is cùm a quodam probris ac conuiciis grauiſſimè fuiſſet laceſſitus, ne verbo quidem maledictis reſpondit, videlicet philoſophiæ dogmatum memor: ſed hoc tantùm conuiciatori reſpondit, Ne gry quidē: vnde natum prouerbium, Dionis gry.

Dion Syracuſanus, apud ſuos ciues potentia & facultatibus prędìtus, Platonem primò Syracuſis audiuit, dum illic apud Dionyſium ageret: apud quē ipſe quoque in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cùm eum ſæpe ad liberandas Syracuſas, tum per ſe, tum per Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit: quare in exilium actus, Athenas nauigauit: quo tempore Platoni, ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditauit. Tandem a Platone (vt creditur) inductus, patriam tyrannide liberauit, exacto Dionyſio. Plutar.

Dion Caſſius, patria Nicæus hiſtoricus, vir conſularis, ſcripſit Rom. hiſtor libris L X X X. præterea res geſtas Traiani principis, vitam Ariani philoſophi. Suid.

Dion Pruſieus, ſophiſta & philoſophus, cognomento Chryſoſtomus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Traianum plerunque vixit, cuius familiaris, eodémque curru dignatus. Scripſit pro Homero contra Platonem libros quatuor. De virtutibus Alexandri Magni decem. Pręterea, An mundus eſſet interiturus. De comæ laudibus. De laudibus Herculis. Suidas.

Dione, vna ex Nymphis Oceani & Tethyos filia, Veneris autem mater, ex Ioue. Vnde & Venerem ipſam Dionæam cognominat Virgil. 3. Aeneidos,

Sacra Dionææ matri, diuiſque ferebam
Auſpicibus cœptorum operum, &c.

Dionia, vrbs Cypri. Steph.

Dionyſia. Vide DONYSA.

Dionyſia, ludi in honorem Bacchi, vbi maxima bibendi licētia permittebatur. His intererant populus & athletæ paſſim coronati.

Dionyſia, ſub Decio martyrio apud Alexādriam coronata, anno ſalutis 251.

Dionyſia, vrbs Italiæ.

Dionyſias, inſula, quam aliter Naxum vocant à vinearum fertilitate ſic dicta. Eſt & gemma, miſtis nigro rubentibus maculis, quæ in aqua trita ſaporem vini facit. Plinius libro 37. capite 10.

Dionyſiodorus geometra nobilis, in cuius mortui ſepulchro affines reperiiſſe dicuntur, epiſtolam eius nomine ad ſuperos ſcriptam, perueniſſe eum à ſepulchro ad infimam ter-

ram, eſſéque eò ſtadiorum XLII millia. Au-

Dithor Plinius in fine ſecundi.

Dionyſiodorus Tibicen nobilis apud Plin.

[Di]onyſiopolis, ciuitas in Ponto, Cruni prius dicta, ab aquarũ defluxu: cùm verò poſtea Dionyſii ſimulachrum e mari ad locum appuliſſet, nomen inde recepit.

Dionyſiopolis, vel Dionyſopolis, vrbs Thraciæ. Plin. & Pomp. Melæ lib. 2.

Dionyſius, deus vini inuentor, Iouis ex Semele Thebana filius, quem & Bacchum & Liberum patrem nominamus. Vnde & Dionyſia dicta ſunt feſta in honorem eius inſtituta.

Dionyſius, Siciliæ tyrannus. Iuſtinus ex Trogo.

Dionyſius è Sicilia, Carthaginenſibus pulſis, occupatóque totius inſulæ imperio, copias in Italiam traiecit aduerſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionyſius, quem paulò antè non Italia, non Sicilia capiebat, aſſiduis belli certaminibus, à Carthaginenſibus victus, inſidiis ſuorum interficitur. Iuſtinus ex Trogo.

Dionyſius, ſuperioris filius, natu maximus inter fratres, patri, militum fauore ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi libertate conciliãs, tria millia captiuorum è vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennium remittit, ſublatiſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatem inuiſus Syracuſanis, bello expugnari cœptus, in arcẽ ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra ius gentiũ retinuit. Tandẽ vi pulſus ex arce, profugis clam in Italiam, Locros conceſſit; qui ſub eius erant poteſtate. A Locrenſibus verò ignaris quòd exul eſſet, exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſæuitiam, ſex annis rapinis, ſtupriſque omnia complendo: deinde Locrenſium conſpiratione ciuitate eiectus, in Siciliam rediit, ibi Syracuſas, ſecuris omnibus, poſt longum pacis interuallum per proditionem recepit. Cúmque grauior eſſet, iterata conſpiratione, duce Dione Syracuſano, cùm Corinthiorum auxilio obſideretur, depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agens, pueros in triuiis docebat. Trogus. Erat enim eruditus, vtpote Platonis auditor olim. Interrogatus iam exul, quid ei philoſophia profuiſſet: reſpondit, Vt æquo animo ferrem talem fortunę mutabilitatem. Regnauit hic annis trigintaocto. Plutarchus ait regiã Dionyſii puluerulentam fuiſſe, propter eorum multitudinem qui geometricas in puluere figuras deſcribebant.

Dionyſius philoſophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cùm renum morbo laboraret, cruciaretúrque dolore intolerabili, ſuccumbens dolori clamabat, Falſa eſſe quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, dolorem ſcilicet non eſſe malum, ſed indifferens.

Dionyſius dialecticus, e Bithynia commemoratur. Stra. lib. 12.

Dionyſius Corinthius, vt Suidas ſcribit, vt alii, Afer ex Byſante ciuitate, temporibus Auguſti, ſcripſit geographiam verſibus hexametris.

Dionyſius Alexandrinus grammaticus, peruenit ad Traiani tempora, cuius bibliothecæ & epiſtolis præfuit. Suid.

Dionyſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtrat. hunc ſcribit, Adriano principi, ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo Satrapes factus ſit, adſcriptuſque inter equites.

Dionyſius Halicarnaſſeus, Auguſti temporibus Romanam ſcripſit hiſtoriam. Suidas. Scripſit etiam de characteribus antiquorum oratorum. Præterea de compoſitione orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panægyrica, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem conuertit.

Dionyſius, Heracleonis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnauit. Strabo libro 16.

Dionyſius Areopagita, præſul Athenienſis, Pauli diſcipulus, vt ſcribitur in Actis Apoſtolorum, ſolus Paulo concionante e philoſophis qui aderant, credidit. Hic cùm eſſet in Aegypto, quò ſe diſciplinæ cauſa contulerat, videretque Eclypſim nulla ratione, cùm CHRISTVS paſſus eſt, vna cum Apollophane ſophiſta præceptore ſuo, dixit, Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſoluetur. Scripſit ad Timotheum præſulem Epheſi de diuinis nominibus libros XII. de Hierarchia cæleſti, de cęleſtibus ordinibus: præterea alia complura opuſcula, vt ait Suid. Hunc ferunt Lutetiæ martyrio coronatum.

Dionyſius, Corinthiorum præſul ſub Marco & L. Antoninis, doctrina & ſanctitate clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam valde laudatas. Hieronymus.

Dionyſius, pręſul Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cuius operum meminit Hieronymus.

Dionyſius Gorgyienſis, in Gorgyia loco Sami colitur. Steph.

Dionyſius, Hammonis regis Libyę & Amaltheæ filius. Beroſus.

Dionyſius, Phocenſium dux, anno ab vrbe 351.

Dionyſius XXIII Romanorum pontifex, regnauit annis X. anno ſalutis 267.

Dionyſius, conſul, collega Florentii, anno ab vrbe 1182.

Diope, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diopœnus, nobilis Cretenſis ſculptor. Plin.

Diophanes, Mitylenæus rhetor, Gracchi præceptor.

ceptor. Cicero in Bruto.

Dióphanes, vir Bithynicus, Vticenſem totum Dionyſium Pœni Magonis librorum de Agricultura interpretem, per multa diffuſum volumina, ſex epitomis circūſcripſit. Columel. & Varro.

Diores, vir, quem Turnus interemit. Virgilius libro 12.

Dioryctos, nomen inſulæ, id eſt continenti abſciſſa.

Dioryctus locus eſt Acarnaniæ trium ſtadiorum longitudine, vbi Leucadia inſula olim opere accolarū a cōtinēti fuit abſciſſa, eidemque reddita, ventorū flatu congeriem arenæ accumulantium. Plin. lib. 4. cap. 1.

Dios hierō, id eſt, Iouis tēplū, oppidulū Ioniçæ, inter Lebedum & Colophonem. Steph.

Dioſcorides Anazarbeus, medicus, M. Antonii & Cleopatræ familiaris, ſcripſit libros VIII. de Materia medica.

Dioſcorius Miræus, grammaticus, præfectus prætorii Leonis imperatoris, ac præceptor filiorum eius. Suidas.

Dioſcoron, inſula in finibus Italiæ, è regione Lacinii promontorii

Dióſcorus Alexandrinus, à ſynodo Chalcedonenſi DC. epiſcoporum damnatus, anno ſalutis 453.

Dioſcorus, conſul, collega Eudoxii, anno ab vrbe 1195.

Dióſcorus, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

Dióſcorus, nomen menſis. 2. Mach. 11.

Dioſcurum, vicus in Libya, vbi Dioſcuri Paridem perſecuti, Helenam rapuerunt. Steph.

Dióſcuri a Græcis dicuntur Caſtor & Pollux, quaſi Iouis filii. Antiquitas credidit, hos ſalutares eſſe nauigantibus, ſi gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie, antennæ aut malo inſidentes) contra triſtes, ſi ſinguli. Dioſcuri, apud Græcos (inquit Cicero libro 3. de Natura deorum) multis modis nominantur. Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Ioue antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Ioue tertio nati ex Leda, Caſtor & Pollux. Tertii, dicūtur à nōnullis Alco & Melampus, Emolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit.

Dioſcuriades, vel potius Dioſcurias, vrbs in Colchide nunc deſerta, quondam adeò clara, vt nonnulli prodiderint in eam trecētas nationes, quæ diſſimilibus linguis vterentur, deſcendiſſe, & poſtea a Romanis centum triginta interpretibus negotio ibi geſta fuiſſe. Stephano Dioſcurias, vna eſt ex Leucis inſulis in Africa, item alia iuxta Pontum, quæ Sebaſtopolis vocatur, & prius Aea dicebatur. Eſt etiam inſula Dioſcoridis in mari rubro. Stephanus.

Dioſpolis, Aegypti ciuitas, quæ Hecatompylos quandoque dicta fuit. Sunt & aliæ locis aliis hoc nomine in Aegypto quatuor præter hāc puſillæ ciuitates. item in Lydia, in Palæſthina. Apud Stephanum etiam Arabiæ ciuitas eſt, Berythus poſtea vocata. Multa ad eius hiſtoriam traduntur a Stephano.

Diotima nomen eſt mulieris philoſophiæ ſectatricis, cuius lectionibus intereſſe non erubeſcebat Socrates. Plato in Sympoſio.

Diotimus Athenienſis viri nomen, qui cognominabatur Chorias. Cæl. lib. 29. cap. 1.

Diotrephes, vir peſſimus, vt teſtatur Ioannes in tertia ſua epiſtola.

Dioxippus, nobilis athleta. Plin.

Dioxippus, poëta comicus, cuius fabulas commemorat Suidas.

Dioxippus, miles Alexandri Magni, mira fortitudine prouocatus a Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite, item Macedone claua eum cecidit. Aelianus, & Curtius li. 8.

Dipæa, vrbs Arcadiæ. Steph.

Diphilus, Athenienſis imperator, anno ab vrbe 311.

Diphilus fuit Architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus: adeo vt locū fecerit prouerbio, Diphilus Diphilo tardior. Cic. ad Q. fratrem lib. 3.

Diphri, vrbs Phœnicum. Steph.

Dipnias, vrbs Theſſaliæ circa Lariſſam, vbi aiūt Apollinem primum eſſe pranſum, cùm ex Tempe purgatum rediit. Steph.

Dipœnus & Scyllis, marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt. Ii Sicyonem ſe contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plin. lib. 36. cap. 4.

Dipſas, nomen lenæ, quam Ouidius ſuis carminibus inſectatur, quòd puellam ſuam meretricia arte inſtrueret.

Dipſum fluuius Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8.

Dirades, pars tribus Leontidis, à Dirade quondam dicta. Steph.

Diradiotes Apollo dictus eſt à Dira loco vbi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, ſed prius eam viri concubitu abſtinere oportebat. Singulis autem menſibus agnum nocte immolabat, cuius ſanguinem cum epotarat, repente dei numine afflari credebatur. Paleph. lib. 1. de deorum cogn.

Diræ, quaſi deorum iræ, Acherontis & Noctis filiæ, animorum ſibi male conſciorum exagitatrices. Seruius in illud Virgilii 12. Aeneid.
Dicuntur geminæ, peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream Nox intempeſta Megærā
Vno, eodemq; tulit partu, paribuſq; reuinxit
Serpentum ſpiris, &c.

Diras eaſdem facit cum furiis, & in cælo quidē Diras vocari ait, in terris Furias & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.

Dirbę, locus Scythiæ, in quo Theos ciuitas eſt,

ſi recte legitur apud Stephanum.

Dirce, Lyci Thebarum regis vxor, quam ille repudiata Antiopa vxorem duxerat: quæ cùm Antiopam grauidã eſſe animaduerteret (nam poſt repudium a Ioue compreſſa fuerat) ſuſpicata virum ſuum clàm cum illa conſueſcere, in vincula eam coniecit. Verùm inſtante iam partus tempore, Iouis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem montem confugit: vbi Amphionem & Zetum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt: Circen verò caudæ indomiti equi alligarunt: quæ diu ita per terram raptata, tandem deorum commiſeratione in ſui nominis fontem cõuerſa eſt, non procul a Thebis. Propertius libro tertio, Lucan. libro 3. Ab hoc fonte Thebani dicti ſunt Dircæi. Virg 2. Ecloga,

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Dirce Babylonia, quæ ſua forma tumens, cùm Palladi conuitiaretur, inter lauãdum in piſcem conuerſa eſt. Ouid. lib. 4. Metam.

Dirce quã verſam ſquamis velantibus artus
StagnaPalæſtini credunt coluiſſe figura.

Dircẽna fons eſt gelidiſsimus in Hiſpania Tarraconẽſi non procul a Bilbili. Mart. lib. 1. Auidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Dire, promontorium & vrbs eiuſdem nominis iuxta AEthiopiam.

Dire, ciuitas Athenienſium ſocia. Steph.

Diris, mons Mauritaniæ, quem propter altitudinem, cæli columnam vocauerunt. Ex euẽtu ab Atlante rege in eum mutato, nunc Atlas vocatur.

Dirphys, mons Eubœæ, vbi Dirphya Iuno colitur. Steph.

Dis, Iouis & Neptuni frater, inferorum deus, quem & Plutonem appellamus: vtroque nomine a diuitiis deducto, quæ ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur.

Diſan, Filius Seir Horræi, Gen. 36. Filius item Anæ filii Sebeon, Ibidem.

Diſoræ, populi Thraciæ. Steph.

Dithyrambici poëtę à Dithyrambo Baccho dicti, quorum peculiare fuit verbis vti compoſitis, nodoſis implicitiſque, ſed & tumentibus. Vnde Dithyrambicus intellectus de obſcuro dicitur nec cuiuis peruio: dicti ſunt & Amphianactes quod frequentiſſime ita exordirentur ἀμφί μοι ἄναξ. Cæl. lib. 7. cap. 5.

Dithyrãmbus, nomen quo Bacchus vocitatus eſt, quòd iterum ſatus fuerit, & idem ſonet. Bis enim natus creditur ex vtero matris Semeles & femore Iouis: vel Bacchus dictus eſt Dithyrambus quaſi Lythirambus, vt eſt apud Pindarum, quod Iupiter illum aſſuiſſet femori ac mox eo in lucem prodituro, inclamaſſet λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, id eſt, ſolue ſuturam, ſolue ſuturam, Lactantius.

Dithyrãmbus, vir Thebanus, à quo creditur genus illud verſuum fuiſſe cognominatum in honorem Bacchi factum, Horat. lib. 4. Carm.

Dius, XXVII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 205.

Dizerus, vrbs Illyriæ, dicta nimirum, ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι τὴν Μήδειαν, quòd illic quęſita ſit Medæa. Steph.

D O

Dóberus, vrbs Peoniæ. Steph.

Docimeum, vrbs Phrygiæ. Steph.

Dóclea, Liburniæ vrbs, Ptolemæo, hodie Antibaris. huius incolæ dicti ſunt Docleatæ quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 22.

Dodau, Nomen viri. 2. Paral. 20.

Dodanim, Filius Iauan. Gen. 10. à quo Rhodii.

Dodoona, ciuitas Chaoniæ, regionis Epiri, iuxta quam propinquum erat nemus Iouis ſacrum querneum totum, vbi Iouis Dodonæi templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium quę apud Gręcos fuerunt, vetuſtiſſimum. In hoc duas columbas conſulentibus reſponſa dediſſe quidam fabulãtur, quarum altera Delphos, altera verò in Ammonis Iouis templum volauit. Alii arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Hinc Dodonæus Iupiter, qui in Dodonæo nemore colebatur. Itẽ Dodonæum æs, tintinnabuli quoddam genus, die noctuque continuò crepitans: vnde & ad homines iuſſò loquaciores prouerbiali metaphora transferri ſolet. Auſonius,

Nec Dodonæi ceſſat tinnitus aheni.

Dictam autem volunt Dodonam à Nympha quadam marina eius nominis, aut, vt aliis placet, a Dodone quodam Iouis & Europę filio. Stephanus.

Dodona ſylua Chaoniæ, de qua proximè dictum eſt.

Dodone, Iouis & Europæ filia, quæ & Dodona dicitur.

Dodone, locus, quem Deucalion ex oraculo condidit, collectis his qui ſuperfuerant diluuio, Dodonamque appellauit ab Oceani filia Dodone. Vnde Dodonius, nia, nium.

Dodonides, Nymphæ fuerunt (vt Pherecydes ait) Liberi patris nutrices, ita dictæ a Dodona Epiri ciuitate. Hæ & Atlantides vocãtur, quarum nomina ſunt, Ambroſia, Eudora, Paſithoe, Coronis, Plexaura, Pytho, Tyche.

Dœantes, campus Phrygiæ. Acmonem enim & Dœantem fratres fuiſſe aiũt, a quibus Dœantium & Acmonium nemora dicta ſunt, Ste.

Doeg, vnus ex paſtoribus Saulis. 1 Reg. 21.

Dolabella, cognomen ciuis Romani.

Dolba, vrbs Adiabenæ. Steph.

Dóliche inſula, quæ prius Icharos dicebatur, nõnulli nomen mari inditum eſſe perhibent ex hoc nomine, & non ex Icaro Dedali filio. Steph.

Dolichene, vrbs Comagenæ. Steph.

Dolichiſte, inſula e regione Chimæræ Lycii montis.

montis. Plinius libro 5.cap.31.

Dolióues, incolæ Cyzici, alias Dolici, vel Dolionii. Stephanus.

Dolichenus, 2. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 174.

Dolon, vir Troianus, egregia pedum pernicitate præditus, qui cum in caſtra Græcorum ſpeculator miſſus eſſet, a Diomede & Vlyſſe deprehenſus, conſilia Troianorum ſpe conſeruandæ vitæ illis aperuit: quem tamen vt proditorem falſa ſpe deluſum, occiderunt. Virg. lib. 12. AEneid.

Dolonci, populi Thraciæ, à Dolonco fratre Bithyni. Stephanus.

Dolopes, populi Theſſaliæ, in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cuius imperio parebant) Troiani belli tempore Phœnicem præpoſuit, vt ex Homeri ſententia refert Strabo lib. 9. Hinc Dolopeius. Val. Flaccus 2. Argonaut.

-vidiſſe putant Dolopeia buſta.

Plin. AEtoliæ adnumerat Dolopes. Stephanus Theſſaliæ proximos facit, a Dolope quodam dictos, & regionem Dolopiam vel Dolopeidem vocari ſcribit.

Dolus, author Mendeſi. Columella.

Domiduca Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte cóſueuerât. nuptiis autem Iuno præeſſe credebatur.

Dominica, vxor Valentis imperatoris quæ Gothos ad euertendam Conſtantinop. irruentes pacauit.

Dominicus Malateſta, Italus vir clarus, nullis liberis relictis obiit.

Dominicus Maurocenus, Venetorum dux, Polam, Rubinum, Parenticum, Hemoniam & Humagum reip. ſubegit, anno ſalutis 1149.

Dominicus Michael, Venetorum dux, claſſe inſtructa in Aſiam nauigauit, ad Iopen Barbaros fudit, fugauit, multos cæpit, Tyrum occupauit. Quam victoria Emanuel, Græcorũ imperator, ægre tulit, claſſem Venatam reuocauit. Indignatus Dominicus, redeundo Rhodum & Chium inſulas ſpoliauit. Samũ quoque Mytilenas & Andrum, Spalatum & Traguriam vrbes Vngarorum vi cepit, Blond. lib. 5. deca. 2.

Domitii plures fuerũt apud Romanos: Cn. Domitius, L. Domitius Nero, Domitius AEnobarbus. Plinius, Liuius & Plutarchus.

Domitianus grammatici nomen apud Romanos, ita dictus quòd eſſet intractabilis & valde moroſus.

Domitianus imperator Tranquillo autore Flauium Clementem patruelem ſuum (cuius filios etiam paruulos ſucceſſores palàm deſtinauerat) interfecit, diſcipulum Paconimi puberem occidit, nullam aliã ob cauſam quàm quòd magiſtro forma ſimilis eſſet. Metiũ Pompoſianum, quòd habere imperatoriam geneſim ferebatur, & alias quaſdam ob cauſas leuiculas necauit: Philo. omnes vrbe Italiaque exegit. Vide plura apud Q. Curtium.

Domitius Vlpianus, iuriſperitus, Alexandri à cõſiliis, anno ab vrbe 976.

Domitius Marſus Poeta, ſcriptor Epigrammatum. Idem compoſuit bellum Herculis contra Amazones.

Domitius Nero imperator Romanus, Vide Nero.

Domitius Apher Nemauſenſis, clarus orator Neronis tẽporibus, qui ex cibi copia in quadam cœna, mox ſpiritum effudit.

Domitii ciuitas, in Iſauria eſt, Stephanus.

Dommim, regio. 1. Reg. 17.

Domninus philoſophus apud Cęl. lib. 14. cap. 2.

Domnus, Demetriani epiſcopi filius, damnato, eiecto & excómunicato Paulo Samoſateno, Antioc. eccleſiæ præfectus eſt. Euſebius lib. 7. cap. 26.

Don, fluuius, à quo Dodonam aliqui dictam putant. Stephanus.

Donatus, grammaticus doctiſſ. D. Hieronymi pręceptor.

Donatus hæreticus natione Afer, qui dicebat Filium eſſe minorem Patre, & Spiritum ſanctum Filio.

Donettini, gens Moloſsiæ. Stephanus.

Donus, LXVI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 334.

Donus, II. Romanorum pontifex CXXXIIII. anno ſalutis 634.

Donúſia, inſula parua Rhodi, in quam Dionyſius Ariadnen ex Naxo tranſtulit, cùm Minos pater eam perſequeretur. Vnde corruptũ vocabulum videtur pro Dionyſia. Steph.

Donyſa, inſula in mari AEgéo, vna ex Cycladibus in qua viride marmor naſcitur. Virg. lib. 3. AEn. Baccatamque iugis Naxon, viridemque Donyſam. Vide DIONYSIAS.

Dor, ciuitas maritima in tribu Manaſſe, Ioſue 11, & 17, Iudic. 1, 1. Paral. 7, 1. Mach. 15. Quidam falſò Stratonis Cæſaream appellatam exiſtimant.

Dora, inſula in ſinu Perſico. Stephanus.

Dorcades, inſulæ. Plin.

Dorcas, nomen mulieris quæ & Tabitha Syriace dicebatur. Act. 9.

Dorceus, cei, ab Ouidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Actæonis.

Dorda, Filius Maol. 3. Reg. 4.

Dores, Herod. lib. 1. populi in Aſia, quos Crœſus ſubegit.

Dores, populi Doricæ, iuxta AEtoliam.

Doria & Dorica, nomina partis Achaiæ, quę propinqua eſt Athenis, dicente Platone lib. 3. Legũ, Dori pro Achiuis mutato nomine appellati, propter Doricũ, à quo exules reſtituti

fuerunt. Seruius verò 2. AEneid. Dorica(inquit)a Doro Neptuni filio dicitur.

Dorieum,Phrygiæ ciuitas.Steph.

Dórion,oppidum Peloponeſi, in tractu Meſſeniaco,iuxta quod Thamyras citharœdus Muſas ad cantus certamen prouocauit,Plin.lib. 4.cap.5.Item Lucanus lib.6,

-Pteleos & Dorion ira
Nobile Pieridum,&c.

Doris,Nympha maris, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim marinarum Nympharum peperit, quæ a nomine patris, Nereides appellatæ ſunt. Ponitur nonnunquam pro ipſo mari.Virg.in Gallo,

Sic tibi cùm fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat vndam.

Doris,Græciæ regio, iuxta ſinum Maleacum, à tergo habens AEtam montem: ita dicta a Doro Neptuni & Alopes filio:ex qua regione qui originem traxerunt,quacunque terrarum in parte conſederint, Dores appellati ſunt.Hinc Doricus,ca,cum, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam vſurpant. Virg. 2.AEneid.

-iuuat ire & Dorica caſtra,
Deſertoſque videre locos.

Doris, vrbs Doricæ regionis.

Dorii & Dorienſes,ſiue Dories, populi ſic dicti a regione Doride,iuxta Maliacum ſinum, cuius a tergo mons eſt Oeta. Sunt & eiuſdem nominis populi in Aſia Curibus vicini ad Carpathium mare, e ſuperioribus oriundi, quorum frequens eſt mẽtio apud Herod. li. 5.

Doriſcus,vrbs littoralis Thraciæ, fere ex oppoſito ad Samothraciam à Dori nympha nominatur.Iuxta hanc,Herod.campus eſt magnus eiuſdem nominis, per quem Hebrus amnis defluit.Plin.Doriſcus(inquit)e xx.mille hominum capax, ita Xerxes ibi dinumerauit exercitum. Fuit igitur tabulato cuipiam adſimilis, quo conferto, quantum militum eſſet,dignoſci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non ſuppetebat. Id pluribus lib.7.Herodotus.

Doriſtus,v.Lacedæmoniorum rex.

Dórius,Luſitaniæ fluuius, ad quem portus eſt, & ciuitas Ptolem.

Dorocótterus,vrbs Galatarum, Aquilonarium. Steph.

Dorótheus, Armeniæ prætor, anno ſalutis viceſimo nonageſimo.

Dóricum,Ptol.lib.3.cap. 9, Miſiæ ſuperioris ciuitas,iuxta Danubium amnem.

Dórium,nomen fœminæ, diminutionis ſeu adulationis cauſa ſic prolatum,quaſi dulce & amabile nomen.

Dorus,filius Epaphi,filium habuit Pygmæum à quo Pygmæi dicti.Steph.

Dorus,Neptuni filius,regnauit in parte Græciæ, à quo Dori dicti.Seruius apud Virgilium AEneid.2.

Dorus,vrbs Phœniciæ:incolæ Doritæ, à Pauſania Dorienſes vocantur. Eſt etiā Cariæ vrbs. Steph.

Dory,oppidum Ponti.

Dorycles,filius Priami.

Doryclus,filius Priami nothus,ab Aiace in bello Troiano interfectus.Hom lib.11.Iliad.

Doryclus,frater Phinei regis Thraciæ. Virg. li. 5.Aeneid.

Fit Beroe Iſmarii coniux longæua Dorycli.
Et paulò pòſt,
-Non hæc Rhœteia matres, Eſt Dorycli coniux,&c.

Doryclus primus Cæſti victor in olympiis.Cæl.

Dorylæum,Ptol.lib.5.cap.2.magna Phrygiæ ciuitas.Plin.lib. 5. cap. 29, Dorilaum vocat, iuxta quam oritur Hermus amnis. apud Ste. δορυλάειον & δορύλαιον nominatur.

Dórylas, nomen Naſamonis cuiuſdam potentiſſimi,vnius ex iis,qui Perſeo in aula Cephei vim inferre conati,ab illo ſunt interfecti. Ouid.5.Metamorph.

Et Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri,
Diues agri Dorylas: quo non poſſederat alter
Latius,aut totidem tollebat farris aceruos.

Dórylas, Centaurus. Ouid.12.Metam.

Dorylaus,fluuius in Phrygia.

Dórylus,vnus ex Centauris.

Doſo cognomen populare Antigoni Demetrii nepotis, inde tractum quòd benigne omnibus promitteret, nec promiſſa præſtaret: ille enim quiduis petentibus reſpondere ſolebat δώσω,id eſt Dabo,vnde natum prouerb. Doſones.

Doſitheus.Nomen ducis.2.Mach.12.

Dothain,ſiue Dothan, locus in Iudæa, vbi Ioſeph reperit fratres ſuos pecora paſcentes, Geneſ.37: qui etiam temporibus Hieronymi ſupererat in duodecimo a Sebaſte miliario contra aquilonis plagam,4.Reg.6.

Dotium,vrbs Theſſaliæ,in quam Gnidii migrarunt,quorum regio Gnidia vocatur, a Doria Elati filia ſic dicta,vel a Dotide,vel Doto.Ste.

D R

Drabeſcus, Thraciæ regiuncula.Steph.

Draco, antiquiſſimus Athenienſium legiſlator ante Solonem,cuius leges Solon ipſe,præter quam quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curauit,propter ſeueritatem. Nam vna omnibus pœna conſtituta erat, vt etiam qui deſidiæ damnati eſſent,aut qui olera ſurripuiſſent,capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat,Draconem non atramento,ſed ſanguine leges ſcripſiſſe. Gell. lib.12.cap.18.

Draco,homo quidam ſceleratiſſimus.Vide PYTHIA.

Draconigena, à poetis dicebatur vrbs Bœotiæ, à Cadmo

à Cadmo cum quinque viris ex Dracone ab ipſo interfecto natis, conſtructo. Dicitur & Thebæ.

Dracônis, inſula in Libya. Steph.

Dràconũ, mõs & ciuitas in Icaria inſula. Steph.

Dracus, Achæorum dux, à L. Mumio Romanorum duce victus. Liu. lib. 52.

Dragmus, vrbs Cretæ. Steph.

Drances, vnus ex Latini regis proceribus, eloquens quidem, ſed inbellis, Turno Rutulorum regi infenſiſſimus. Virg. lib. 11.

Drangæ, populi Perſici: vnde fœmininũ Drangeis, & regio Drangana. Steph.

Drangiana, prouincia in Aſia maiori, quã Ptol. ab occaſu & ſeptentrione Aria & Bagao mõte terminari ait, ab oriente Arachoſia.

Drauli, Thraciæ populi, Herod. lib. 5, ad editum puerorum ſedentes plorant, & quaſcunque neceſſe ſit illi, qui vitam ingreſſus eſt, perpeti humanas calamitates, recenſent. Fato functos magna lætitia ſepeliunt.

Drauus, Vide D A R V S.

Drépana, vrbs Lyciæ. Et Drepana, in plurali numero, vrbs Siciliæ. Steph.

Drépana, ſeu Drepanum, promontoriũ & vrbs Siciliæ, trans Lilybæum promontorium, non procul ab Eryce monte ita dicta, quod *δρεπανοειδὴς* ſit, hoc eſt, in modum falcis incuruata: vel ab eo quòd Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem proiecerit. Ouid. lib. 3. Faſt.

Quique locus curuæ nomina falcis habet.

Drépane, Phæacia. Eſt etiam Drepane in Bithynia, iuxta Aſtacenum ſinum: item mons Aethiopiæ. Bithynicam ſic dictam aiunt à falce Saturni. Steph.

Drepane, olim vocata eſt Scheria.

Drepanum, vrbs Libyæ: ſunt & duæ inſulæ circa Lebinthum. Steph.

Dreſia, vrbs Phrygiæ. Steph.

Drilon, Ptol. lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluuius: qui à Scardo mõte profluit, iuxta medium ſuperioris Myſiæ, aliàs Drylon.

Drilonius, vrbs magna, vltima Celticarũ. Steph.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromeas paraſitus quidam, à quo cum quæſitũ eſſet, an apud Chalcidem lautius pararetur conuiuium respondit, Iucundius ſibi videri Chalcidenſis cœnæ proœmium oſtreorum numero & varietate.

Dromocheres Getarum rex qui Lyſimachum hoſtem bello captum mira clemẽtia illæſum dimiſit.

Dromos Achillis inſula, quia illuc vſque Iphigeniam à Diana raptam, ne immolaretur, eſt amanter perſecutus. Cæl. lib. 14. cap. 4.

Drongilon, regiuncula Theſſaliæ. Steph.

Druentia, fluuius, qui Rhodanum ingreditur. Vide I S A R A. vulgò, *la Durence*.

Druidæ, ſiue Druides, aut, vt alii ſcribũt, Dryadæ, Magi, ſeu ſacerdotes fuerunt Gallorum, maximo apud eos in honore habiti, ita dicti, quòd in ſyluis inter arbores degerent. *δρῦς* enim, quãuis peculiariter quercum ſignificet, olim tamen pro quauis arbore accipiebatur. Hi ſolebant ſacrificia publica & priuata procurare, religiones interpretari, adoleſcentes diſciplinis inſtituere, rerum naturalium cauſas ſcrutari, de cæde, de finibus, cæteriſque controuerſiis cognoſcere, & ſi quis decreto non ſtetiſſet, eidem ſacrificiis, hominum ſermone & congreſſu interdicere, Cæſ. Cõment. lib. 6. Immortales animas, & mundum non genitũ aſſerebãt: in primis autem hoc nitebantur perſuadere, non interire animas, ſed ab aliis poſt mortem tranſire ad alios: atque hoc maxime homines ad virtutẽ excitari putabãt, metu mortis neglecto. Hanc religionẽ (inquit Suetonius) ſub Auguſto interdictam, Claudius imperator quintus penitus aboleuit. De his etiam Cic. lib. 1. de diuinat.

Druſilla, vxor Felicis præſidis Iudææ. Act. 24. Sic etiam dicta eſt Liuia vxor Auguſti.

Druſomagus, Ptolemæo vrbs Rhætiæ, hodie Campidonæ.

Druſus, vir Romanus, genere & eloquentia magnus, ſed ambitioſus & ſuperbus, Catonis auus. Cic lib. 4. de Fini. Interfectus is eſt domi ſuæ. Cic. pro Milone.

M. Liuius Druſus, cognomento Salinator, vnà cum Cl. Nerone, collega ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virg. lib. 6. Aeneid.

Druſus, Liuiæ Auguſtæ filius, in Germania periit: de cuius morte extat Ouidii carmen conſolatorium ad Liuiam matrem.

Dryades, Nymphæ ſyluarum præſides, ita dictæ à Græco nomine *δρῦς*, Virg. 1. Georg.

Ferte ſimul Faunique pedem, Dryadéſque puellæ.

Dryena vrbs Siliciæ à Dryeno condita, Chryſopolis poſtea nominata. Steph.

Dryantiades, dictus Lycurgus, Thraciæ rex, Dryantis filius, qui cùm vites excidere vellet, ne Baccho in poſterum libaretur, tibias ſibi ſuccidit.

Ouidius in Ibin,

Vtque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti, &c.

Dryas, filius Hippolochi, & pater Lycurgi qui in bello Thebano Eteoclis partes ſecutus, cùm in pugna Parthenopæum lethali ictu vulneraſſet, à Diana ſagittis occiſus eſt. Stathius lib. 8. Thebaid.

Dryas Fauni filia aſpectum virorum vſque adeò exoſa vt in publicum prodire nuſquam viſa eſt. Quo factum eſt, vt ſit vetitum, ne eius ſacris intereſſent mares. Author Plutar.

Dryide, Vide Druidæ.

Dryle, vicus non procul à Pontica Trapezunte. Stephan.

Drylon, Vide DRILON.

Dryme, vrbs Libyæ. Steph.

Drymia, vrbs Phocidis. Steph.

Drymôdus, prius dicebatur, quę nunc Arcadia, ſed deinde Pelaſgus.

Drymûſa, inſula Ioniæ. Steph.

Dryope, vrbs circa Hemionam.

Dryope nomen cuiuſdam, qui Hylam Nymphã rapuit.

Dryopes, populi Epirotici. Strab. li. 8. & 13. Plin. in præfatione lib. 4. Sunt & Dryopes, Seruio, populi iuxta Parnaſſum.

Dryopes, populi circa Oetam, à Dryope Eurypyli filia dicti. Steph.

Dryópia, regio Dryopum circa Trachinem. Stephanus.

Drys, vrbs Thraciæ, & alia Oenotrorum, item vicus Lyciæ circa Arum fluuium. Steph.

Dryſus, vir Troianus. Homer. in Iliad.

Dryuſa, Samos olim dicta eſt. Steph.

D V

Dubis, Ptolemęo, Galliæ fluu⁹, vulgò *Le Doux*. Alijs dictus Alduaduſius, aliis Alduabis, aliis Alduaſdalis. hic Veſontionem Sequanorum oppidũ penè totum cingit. Cæſar bell. Gal. libro primo.

Dubitapes, fictor egregius, vaſa ex rubra Creta primus effinxit.

Ducona, Ptol. Cadurcorum in Gallia vrbs.

Dudia, Nomen viri. 1. Paral. 27.

Duel, Pater Eliaſaph, principis tribus Gad. Nume. 1.

Duellonam, Bellonam antiqui appellabant.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex nauali victoria triumphauit. Is iam ſenex & trementi corpore in quodam iurgio audiuit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtiſque ſe domum contulit. Quúmque apud vxorem queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, vt huic vitio mederetur: Feciſſem, inquit illa, niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere.

Dulichium, inſula in mari Ionio, non procul ab Ithaca, vna ex iis, quibus Vlyſſes imperabat. Virg. 3. Aeneid Hinc Dulichius, a, um.

Dulopolis, id eſt, ſeruorum ciuitas, in Libya eſt. Alia Hierodulorum eſt, in qua vnicus liber eſt. Aiunt & in Creta Dulopolim fuiſſe mille virorum. Eſt etiam parua regio in Aegypto huius nominis. Steph.

Duma, Hebræis dicitur Idumæa.

Duma, ciuitas in tribu Iuda, Ioſue 15. vbi interpres ſcripſit Ruma, ſecutus LXX. qui ῥῦμα ſcripſerunt.

Duma, filius Iſmahelis, Gen. 25.

Dumatha, vrbs Arabiæ. Steph.

Dunium, Ptol. vrbs inſulæ Britanniæ: alio nomine Dorlinga.

Dura, Vallis prouinciæ Babylonis. Daniel. 3.

Dura, vrbs Meſopotamiæ: Gẽtile, Durenus. Ste.

Duram, quidam putãt eſſe fluuium, iuxta quem gigantes turrim Babel fecerunt. Alii volunt eſſe campum: vnde eſt apud Danielem, In campo Duram ſtatuit Nabuchodonoſor ſtatuam.

Duria, ſiue Durias, Straboni fluuius Edenatorum in tractu Tarraconenſis Hiſpaniæ, Valentiam præterfluens, & in ſinum Sucronenſem ſe exonerans. Saluſtius Turiam vocat, quam ſcripturę rationem in Claudiano quoque obſeruauimus, qui ſic habet:

Floribus, & roſeis formoſus Turia ripis.

Ptolemæus hac in parte Turulim vocat amnem. Eſt in Luſitania quoque Durius, quem Strabo Duriam, multi Doram appellant. Silius lib 1.

Hinc certant Pactole tibi Duriúſque Tagúſque.

Plinius.

Duriopus, vrbs & regio Macedoniæ. Steph.

Durocottorum, Galliæ vrbs in Belgica. Ptol.

Duſare, ſcopulus & vertex altiſſimus Arabiæ: ſic dictus a Duſaro deo, qui apud Arabes & Dacharenos colitur: Gentile, Duſareni. Steph.

D Y

Dyman, tribus Dorienſium. Steph.

Dymas, Virg. 2. Aeneid.

Iphitus oblati per lumen Hipaniſque Dymáſque.

Dymbrius, Vide THYMBRA.

Dyme, vrbs Achaiæ vltima ad occaſum, quam Antimachus Cauconidem a Caucone fluuio cognominat. Steph.

Dynamene, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ita dicta ab eo, quòd in mari plurimum polleat. Heſiod. in Theogon.

Dynautius. cos, cum Sifidio, anno ab vrbe 1341.

Dyndaſum, vrbs Cariæ. Steph.

Dyndima & Dyndimene tellus dea dicta eſt à Dynmis Phrygiæ montibus, vbi colebatur.

Dyrbæi, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

Dyrrachium, vrbs in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico incumbit, diſtans a Brundiſio CCXX. M. paſſuum traiectu. Dictum autem volunt Dyrrachium a nomine eius, qui vrbi portum adiecit: nam antea Epidamnus vocabatur, Pli. lib. 3. cap. 23. Hanc vrbem Cicero exilii ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam: in qua & commoratus eſt, donec Senatuſconſulto reuocaretur.

Dyrrachium, Laconiæ vrbs Stephano, vna ex centum.

Dyſpontium, vrbs Piſææ, à Dyſpontio Pelopis filio. Stephan.

Dyſrachia, Illyriæ regio, cuius incolæ Dyſrachii & Dyrracheni. vrbs eadem eſt & Dyrrachium vt author eſt Euſtath. in Dionyſ.

Dyſtus, vrbs Eubœæ. Steph. 18.

EAdimundus rex Anglorum cuius caput amputatum, lupus alioqui ſæuiſſim⁹, intactum ſeruauit & illęſum.

Eantes, hiſtoricus Cicyzenus, ætate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eanus ab antiquis Ianus dictus eſt, qui ſæpe e, pro i, vſurpabant, quod docet Quintilianus lib.5.cap.6.

Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionyſium pugnauere. Steph.

Earinus nomen formoſi pueri apud Mart. à Vere dictum.

Eaſo, ciuitas Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptol. vulgò *S. Sebaſtianus*.

E B

Ebal, Filius Sobal filii Seir. Gen.36.

Ebionitæ, hæretici, purum hominē ex communi natiuitate, e viro & muliere CHRISTVM natum aſſerentes, legemque Moſaicā neceſſariò obſeruandā. Euſeb. li.3. ca.27. anno ſal. 88.

Ebora, vide EBVRA.

Eboracum, Britanniæ ciuitas. Ptol.

Eboſus, Vide EBVSVS.

Ebrimirus, Theodati gener, ad Beliſarium defecit, anno ab vrbe 1289.

Ebroe, vrbs in Chananæa Iudææ, Gentile, Ebromus. Steph.

Ebroinus, vir quondam apud Galliæ reges potentiſſimus, idemque nequiſſimus.

Ebron, mons Palæſthinorum, haud longè à Gaza Syriæ ciuitate.

Ebrus, Thraciæ fluuius, ex Rhodope mōte fluens, in cuius arena inueniuntur ramenta auri, Strabo.

Ebudæ, vel Ebudes, inſulæ ſunt quinque numero, in Oceano Britannico, anguſto freto diuiſæ. cuius incolæ Solino, lacte ſolùm & piſcibus veſcuntur. Plin. Hæbudes ſcribit.

Ebura, Luſitaniæ vrbs, Ptole. hodie Ebora: Stephano αἴβυρα, alibi ἔβυρα, vrbs iuxta Oceanū poſt Gades ſita.

Eburini, Lucaniæ populi. Plin. lib.3. cap.11.

Eburónes, Galliæ Belgicæ populi, qui per fraudem multos ex Cæſaris exercitu trucidarūt: hodie Leodienſes dicuntur. Cæſar in Commentariis. Aulerci, Eburones cognominantur. Plin. lib.4.

Eburonices, inter Celtas populi, Aulercis, Lexouiis, Vnellis & Curioſolitis proximi, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingētes. Martianus in Cæſarem.

Eburum, Ptolem. 20, vrbs Germaniæ, vulgò *Olmuntz*.

Ebuſus, inſula in mari Balearico, altera Pityuſarum, nullum animal noxium gignēs. Plinius lib.3. cap.5. Ebuſi terra fugat ſerpentes, Colubrariæ paritideo infeſta omnibus, niſi Ebuſitanam terram inferentibus. Habet hæc inſula oppidum eiuſdem nominis, à Phœnicibus, vt putatur conditum, aut certè a Pœnis qui a Phœnicibus originem duxerunt. Silius libro tertio,

Iamque Ebuſus Phœniſſa mouet, iámque Artabus arma.

Ebútius Heluius, magiſter equitum, anno ab vrbe 320.

Ebutius veterator quidam Romæ, aduerſus quē Cicero pro Cecinna perorauit.

E C

Ecaméda, magnanimi Arſinoi filia, forma deabus æquanda, quam a cæteris Græcis electā, Neſtor, quòd conſilio reliquos antecelleret, ſibi donatam e Tenedo ad Græcorum caſtra deportauit, cui illa decorè & iucundè miniſtrabat. Homerus Iliad.11.

Ecbaſus, Vide in PARRHASIA.

Ecbatana, numero plurali, metropolis Mediæ vel vt quidam exiſtimant, regio quædam magna condita à Diocle rege Medorum. Strab. libro 11.

Ecbátana, vrbs in Syria, quæ Epiphania quandoque vocata eſt: ac per g, etiam ſcribi poſſe quidam teſtantur, Egbatana. Alii Ecbatam appellant, quam Plinius a Seleuco rege conditam ſcribit, a Caſpiis portis, per viginti millia paſſuum diſtantem.

Ecebolius ſophiſta Conſtantinopolitanus.

Ecelinus, Pontificis exercitum cæpit: ei Brixiani ſeſe commiſerunt. Blond. lib.8. decad.2.

Ececan, Nomen viri, 1. Eſdræ 8.

Ecelinus tyrannus fuit, qui poſt infinita prope flagitia & crudelitatis exempla, tādem in bello (quod contra Martinum Turianum Mediolani principem ſuſceperat) vulneratus more frendentis belluę vulnus diſcerpſit, eóque miſeram euomuit vitam. Hic dum viueret circa Taruiſum exercebat tyrannidem, pueros caſtrabat, ſtuprabat virgines, matronis adimebat māmas, prægnātum ſecabat vteros, partus exertos in ignem mittebat. Volater.

Echaia, Nomen viri. 2. Eſd.10.

Echelide, vicus in Attica ab Echelo heroe: cui hoc nomen fecit ἕλος, locus inter Piræum & Tetracomum Heracleum, vbi Gymnici ludi in Panathenæis fiebant. Stephanus.

Echemnis, Vide CHEMNIS.

Echêmon, Priami filius, a Diomede occiſus. Homerus Iliados quinto.

Echenêus, omnium Phæacum generoſiſſimus. Homerus lib.7. Odyſſeæ.

Echetia, vrbs Italiæ. Steph.

Echetla, vrbs Siciliæ. Steph.

Echétra, vrbs Italiæ. Steph.

Echi, Filius Beniamin, Geneſ.46. qui 1. Paral.8. Rapha dicitur.

Echinades, exiguæ inſulæ, Acarnaniæ adiacentes, ex aduerſo oſtii Acheloi fluminis, natæ ex

arena & limo, impetu Acheloi conuecto. Plinius lib.2.cap.85. Statius lib.2. Theb.

Turbidus obiectas Achelous Echinadas exit.

Lucanus,

Cratis oblimat Echinades vndis.

Seneca in Troade declinat Echina, næ. Quolibet vento faciles Echinæ.

Echinon, Thraciæ vrbs ad Pegaſeum ſinum. Pōponius Mela lib.2.

Echinus, ni, vel Echinuntis, ciuitas vel inſula in Aegæo. Cic. in Arato,

Dicitur excelſis errans in collibus amens,
Quos tenet Aegæo defixa in gurgite Echinus.

Echion curſor nobilis, de quo Ouid. libro 8. Metamorph.

Impiger Euriſton curſuque inuictus Echion.

Echion, vnus illorum, quorum opera adiutus Cadmus, Thebas ædificauit: vnde & Thebani ipſi, Echionidæ dicti ſunt, & Thebæ ipſæ, Echioniæ.

Echioni, dicti ſunt Thebani, à rege Echione. Et Echionius, id eſt Thebanus.

Echireus, x v. Sicyoniorum rex, annos 55 rexit.

Echo, Nympha, Cephiſſi amnis accola, quę Narciſſi amore capta, cùm ab illo ſperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in ſaxum conuerſo, nihil preter vocem retinuit. Ouidius lib.3. Metamorph.

E D

Eddana, vrbs iuxta Euphratem, quam Phœnices habitant, ab Eddano duce dicta. Gentile Edebeſſeus & Edebeſſius. Steph.

Eddo, Nomen viri. 1. Eſd.8.

Edebeſſeus, Vide EDDANA.

Edema, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Eden, Orientalis regio, Iſa.37, 4. Reg. 19. Eſt & nomen proprium viri, 2. Paral.29.

Eder, Filius Muſi filii Merari, 1. Paral.23.

Eder, vrbs in tribu Iuda. Ioſ.15. & 19.

Eder, turris, vbi filii Iacob tabernaculum fixerunt. Gen.35. vbi legitur, Fixit tabernaculum trans turrem gregis: Hebraicè, turrem Eder. Item Michææ 4. Et tu turris gregis: Hebraicè, Et tu turris Eder.

Edeſſa, Arabiæ ciuitas, antea Antiochia dicta. Plin. lib. 5. cap. 24. Hinc Edeſſenſes populi. Strabo, Trans Euphratem eſt Bābyce, quam Edeſſam & Hierapolim vocant, in qua Atergatim Syriam deam colunt.

Ἔδεσσα, Stephano, vrbs Syriæ, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην, niſi forte mauis ῥόθιον, id eſt, ab aquarū impetu ſic dicta, ab vrbe Macedonica.

Edgarus, x i i. Anglorum rex.

Edgarus, Scotiæ rex.

Edi, populi Scythiæ. Steph.

Edilbertus primus Anglorum rex Chriſtianus.

Ediſſa, Nomen mulieris, quæ & Eſther. Eſth.2.

Edmundus, i x. Angliæ rex.

Edmūndus, x v. Angliæ rex, mortuo patre, à Londinenſibus rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem ſæpius victum victoremque, demum ſingulari certamine Edmūdus proſtratum conſortem imperii fecit.

Edna, ſiue Ednas, Nomen viri. 1. Eſd.10.

Edna, princeps militum in Manaſſe. 1. Paral.12.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem rufæ lentis, cuius edulio primogenita perdidit: Hebræi namque vt Ioſephus ſcribit lib.1. Edom rubeum dicunt. Gen.25. & 36.

Edom, regio, quę & Idumęa. 3. Regum 11. Iſa.34. Hæc in Syria ad meridiem Iudææ ſita, habet Arabiam ab Auſtro, Phœniciam a Borea. Alias porro Gabalene, item & Amalecbitis ab Amalech vocitatur, vt Ioſephus libro 2. cap. 1. indicat. Veruntamen idem Ioſephus lib. 5. cap.3. antiq. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & inferiorem. Superiorem elegit tribus Iudæ, quæ in longum quidem extenditur vſque ad Ieroſolymam: latitudine verò vſque ad paludem Sodomæ cōſtituta eſt. In hac autem ſorte ciuitates erant Aſcalon & Gaza: iſtam, Palæſthinam alias dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Aegyptum eſt & Arabiæ montem, Hæc ille.

Edom, Heb. Adam, vrbs. Ioſue 3.

Edomus, mons prope Pangæum in finibus Theſſaliæ

Edon, Seruio, mons eſt Thraciæ, aut certè in ea parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui a Plinio lib. 4. cap.11. appellatur Edonus. Ab hoc monte vicini populi dicti ſunt Edonii, vel Edoni. Horatius libro ſecundo Carminum.

-non ego ſanius
Bacchabor Edonis: recepto
Dulce mihi furere eſt amico.

Hinc etiam fiunt adiectiua, Edonius & Edonus, quæ idem ſignificant quod Thracius: & Statius Edonas hyemes pro frigore acerrimo, quale eſt in finibus Thraciæ.

Edōnides, mulieres bacchantes, quæ furore diuino agitatæ, myſteria Bacchi celebrabant. Variis autem nominibus appellabantur Euantes, Thyades, Mimallonides, Mænades & Baſſarides. Ouidius.

Edonis, ciuitas, Phrygiæ, Cimmeriorum olim ſedes, Antendrus poſtea dicta. Steph.

Edônus, Vide EDON.

Edrái, vrbs regis Og, in regione Amorrhęorū, vbi ipſe contra Iſrael pugnauit & cæſus eſt. Deut.1. & 3. Num.21. Ioſ.12. Eſt & alia in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Edri Ptolemæo inſula iuxta Orientalem plagam Hiberniæ, Andros Plinio dicta.

Eduardus 1. Angliæ rex, leges correxit nouas & ſalutares dedit, Polyd. lib.17.

Eduardus, 2. rex Anglorum x i i i. ab Alfreda nouerca occiſus venenato poculo. Volebat enim ſcelerata mulier Ecelderum filium ſuū ſepten-

ſeptennem principem eligi.

Eduardus,II.Anglorum rex regnauit annis L. hic vxorem quam dilexerat nũquam attigit.

Eduardus,III. Anglorum rex,in vinculis a cuſtodibus necatus.

Eduardus,VII. Anglorum rex, Dacos vicit, Orientalium Anglorum ditionem ſuæ armis adiecit, Ericio rege à ſuis interfecto, Mertiā recepit.Polyd.lib.6.

Eduardus,Anglorum regis filius,Vuallıæ & Aquitaniæ dux.

Eduardus,XIX. Anglorum rex,pius,[illegible]ctus, etiam in vita miraculis claruit.

Eduardus,Henrici Anglorum regis filius,quem pater Vuallıæ principem fecit,Aquitaniæ & Hyberniæ præfecit. Hinc conſuetudo introducta, vt rex filium natu maiorē Principem Vuallıæ dicat.

Edminus,Edmundi filius,XI.Anglorum rex, regnauit annis IIII.

Edumæi,populi Arabici.Steph.

Eduſam,ab edendo dixerunt veteres deam,quæ eſui præerat, quemadmodum Potinam, quæ potui.

Edya, nympha Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia.

Edyme,vrbs Cariæ.Steph.

E E

Eétion,onis,pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, Homero lib.12 Iliad.Hinc deducitur adiectiuum Eetioneus.Ouid.13.Metamorph.
Eetioneas impleui ſanguine Thebas.

Eetiónea,alterum Piræei promontorium ab Eetione.Steph.

E F

Efrem,XIII.Hieruſalem epiſcopus,anno ſalutis 126.

E G

Egebértus, primus Anglorum rex,Vvallos domuit Bertuiphum Merciorum, Ethenolfum, Cantianum,Suthredum, Orientalium Saxonum reges & Northumbros vicit, regna ſuo imperio adiecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulæ impoſuit.Polyd.lib.4.

Egelaſte,oppidum in Hiſpania Citeriore: vnde ſunt Egelaſtani.

Egemnon,m.Corinthiorum rex.

Egemon poeta fuit qui ſcripſit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum.

Egeria,nympha, cui ſacrificabant prægnantes, quòd eam putabant facile fœtum aluo egerere.Feſtus.

Egeſinus,philoſophus,Euandri auditor.Cicero Acad.quæſt.lib.4.

Egeſippus,hiſtoricus ſcripſit de bello Iudaico.

Egeſtha,filia Hippotis Troiani, quam ne marinæ belluæ ob periuria Laomedontis ſecundū Apollinis reſponſa traderetur , pater impoſitam naiculæ miſit,quò ſors tuliſſet quę tandem ad Siciliam delata, à Crinſo fluuio in canem conuerſo compreſſa, Aceſtem edidit. Vide CRINISVS.

Egeſta,ciuitas in Sicilia,quam Aeneas cōdidit, & ab Aceſtis matre Egeſtam nominauit: quæ poſtea Segeſta nominata eſt.Steph. ab Egeſto Troë ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Vide SEGESTA & EPIDAMNVS.

Egeus,Eunuchus Perſarum regis.Eſther 2.

Egidius Atherienſis ſolitudinis ſtudio, genus, patriam,& opes reliquit.

Egidius,Hiſpanus cardinalis,vir acerrimus,circa annum ſalutis 1457.Blond.

Egica , rex Hiſpaniæ fuit , qui Faſillam ducem Tudenſem(vt eius vxore potiretur)necauit.

Egion , vrbs inter Aetolos & Peloponneſum. Pomp.

Egipſa,Hiſpaniæ rex,anno ab vrbe 1436.

Egla,vxor Dauid,2.Reg.3.1.Para.3.

Eglon,nomē vrbis in tribu Iudæ,cuius rex fuit Dabir, Ioſue 10.& 15. Nomen regis Moab.Iudicum 3.

Egnatia,Ptolem.Apulorum vrbs in Ionio pelago,hodie Iuuenantium.

Egra,vrbs Arabiæ iuxta ſinum Ailanitē. Steph. prope Iathrippam.Vide MANOSGADA.

E H

Ehud,v. Hebræorum dux,qui & Aod filius Gera, filius Gemini , liberauit Iſraelem à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Iudic.3. Ioſeph.lib.5.cap.5.

E I

Eionius, vnus è Græcorum principibus qui ad Troiam profecti ſunt,ab Hectore interfectus. Homerus.

Eionius, Thrax, pater Rhœſi regis, qui noctu à Diomede & Vlyſſe interfectus eſt.Homer.lib. Iliad.10.

Eion,vrbs in Cherſoneſo Eſt & alia apud Pieriam.Steph.

Eion,eadem quæ Amphipolis,Macedoniæ ciuitas.Steph.

E L

Ela,ciuitas Idumæorum.Gen.36.

Ela,pater Oſeæ prophetæ.4.Reg.15.

Ela,filius Caleb filii Iephone.1.Paral 4.

Ela,pater Semei præfecti in Beniamin.3.Reg.4.

Ela,filius Ozi.1.Paral.9.

Ela,filius Baaſa regis Iſrael.3.Reg.16.

Ela,IIII rex Iſrael.

Elacatæum, mons Theſſaliæ,in quo Iouis Elacatæi templum.Steph.

Elad,filius Suthalæ filii Zabad.1.Paral.7.

Elada, filius Tabat, filii Bared filii Suthalæ filii Ephraim.1.Paral.7.

Elæa,Steph. vrbs Aſiæ in Aeolica,Pergamenorum nauale, quæ Cidenis nominabatur , à Meneſtheo condita.

Elæa,Phœniciæ vrbs, inter Tyrum & Sidonem.

Elæa, vrbs prope Myſiam, nauale Bithyniæ.

Elæa, vrbs & portus Aethiopiæ, & inſulæ tres. Inde Gentile Elaitæ.

Elæeus, vicus in tribu Hippothoontide, cuius incolæ Eleuſii. Steph.

Elæeus, vrbs in Helleſponto, & alia in Argo: incolæ Eleuſii. Steph.

Elæuſſa, inſula Ciliciæ poſt Epirum, quæ nunc Sebaſte, iuxta Cyzicum. Sunt & aliæ inſulæ ſeptem: Gentile, Elæuſsius. Steph.

Elæntichos, id eſt, olei murus, vrbs eſt Lyciæ.

Elaira, vide LEVCIPPIDES.

Elamitæ, Arabiæ populi. Plin. cap. vigeſimooctauo. lib. 6.

Elamitæ, Perſarũ principes, ab Elam filio Sem. Ioſeph.

Elaphiæa, Diana dicta eſt ab Elaphia nutrice. Paleph.

Elaphebolia feſta apud Græcos quæ fiebãt menſe Februario, in quibus cerui Dianæ Elaphebolíæ ſacrificabantur: vnde & menſis ille Elaphebolion dictus eſt.

Elaphoneſus, vna Sporadum inſularum, cum vrbe eiuſdem nominis. Steph.

Elaphus, mons, vide ARGINVSSAE.

Elaphuſſa, inſula in Adriatico mari.

Elaſa, filius Rapha filii Banaa. 1. Para. 8.

Elaſa, filius Saphan. Iere. 29, 1. Eſd. 10.

Elatea, vrbs maxima Phocidis ab Elato quodã, & alia Theſſaliæ, & alia Theſprotiæ, quam etiam vocant Elatriam. Steph.

Elath, ciuitas regni Edom, ad quã profecti ſunt filii Iſrael, de Heſiongaber. Deut. 2.

Elatus, Perrhæbus quidã, pater Cinæi, qui inde Elateius cognominatur ab Ouid. lib. 12. Meta.

Elauia, caſtellum Siciliæ. Steph.

Elbeſtii, populi Libyæ. Steph.

Elbo, inſula quædam. Steph.

Elbonthis, vrbs inter AEgyptum & Cyrenen. Steph.

Elbora, Vide EBORA.

Eleana, filius Core filii Iſaar, filii Caath. Exod. 6.

Eleana, filius Ieroboam. 1. Reg. 1, 1. Para. 12.

Elcana, filius Aſir. 2. Paral. 6, & 28.

Elcebus, Ptolem. Galliæ vrbs.

Elceſæus, viculus in Galilea, vnde Nahum propheta. Nahum 1.

Eldaa, filius Madian filii Abrahæ. Gen. 25.

Eldad, nomen viri, ſuper quem requieuit Spiritus Domini in caſtris. Num. 11.

Eldana, Ptolemæo, Hiſpaniæ vrbs, Donia alio nomine.

Eldredus 2, Anglorum rex, anno ſalutis 940. Polydo. lib 6.

Elea ciuitas Lucaniæ, quam quidam Helam, à fonte nominauerunt. Alii a palude dictam opinantur, quæ Græce τὸ ἕλος dicitur. Stepha. Lucaniæ vrbem eſſe ſcribit, olim Bylen dictam, deinde ab amne vicino Eleam, & ſuo tempore βελίας. Hec Latine Velia dicebatur.

Elia, Aeolidis vrbs, Pomp. lib. 1. In ea natus eſt Zeno philoſophus qui Eleates dicitus: & eius philoſophia, Eleatica. Ariſtoteles.

Eleale, ciuitas Amorrhæorum in Galaatide regione, tribui Iudæ adſcripta. Iſa. 15. quam ædificauerunt filii Ruben, Num. 32.

Eleazar, filius Aaron filii Amram filii Caath filii Leui. Exod. 6, 1. Paral. 6.

Eleazar Dinęi, princeps ſeditionis inter Iudæos & Samaritas, ex qua latrocinia oborta ſunt. Quadratus, ſeditionis principes cruci affixit. Ioſeph. lib. 20. cap. 11. & 12. Tacit. lib. 12.

Eleazarus, filius Mathatiæ, filii Ioannis. 1. Machab 2. Pater Phinees filius Moſollamiæ. 1. Paralip. 9.

Eleazarus, Annę filius pontifex conſtitutus, anno ſalutis 20.

Electa, Mulier ad quam ſcribit Ioannes, 2. Ioan.

Electra, Heſiodo, Nympha Oceani & Tethyos filia, vxorque Atlantis: cuius filia etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit. Virg. lib. 8.

Electra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem ad multum ætatis vitam egit: vnde etiam ab Helena apud Euripidem πολυχρόνιος παρθένος, hoc eſt, annoſa virgo per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quaſi ἀλεκτρον, hoc eſt, ſine thalamo: quanquam aliis magis placet a flauo colore, electrumque referente, ita fuiſſe appellatam.

Electrides, inſulæ, in quibus Dædali & Icari ſtatuæ ſunt. Aiunt has inſulas iuxta Eridani oſtia eſſe. Eſt etiam ſtagnum prope fluuium, aquæ calidæ, vnde tam grauis odor redditur, vt nullum animal inde bibat, & aues ſuperuolitantes mortuæ decidant. Ambitus eſt ſtadiorum ducentorum. Fabulatur autem, Phaëthontem fulminatum ibi decidiſſe, & plurimas ibidem populos prouenire, ex quibus electrum manat, gummi ſimile, lapidis inſtar dureſcens. Incolæ loci, Electritæ vel Electrini. Steph.

Electrion, Amphitryonis pater filius Alcæi. Heſiodus in Aſpide.

Elegea, regiuncula trans Euphraten.

Elchanan, Nomen viri. 2. Reg. 23, 1. Paralip. 11.

Elei, populi in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Iouis Olympii, ludoſque Olympiacos, quorum præfecturam Elei habuerũt. vnde Elei equi, & Eleus cancer ſæpe leguntur. Lucanus,

Quantum clamore iuuatur Eleus ſonipes.

Eleleus, vnũ ex Bacchi cognominibus, ab ἐλελίζω verbo Græco, quod ſignificat vociferari, quemadmodum prælio congreſſuri conſueuerunt. Ouid. libro quarto Metamorph. Hinc Bacchæ ipſæ dictæ ſunt Eleides, Ouidius. 4. Epiſt.

Nunc feror, vt Bacchi furiis Eleides actæ.

Eleleus, dictus eſt ſol: ἀπὸ τοῦ ἐλίττεσθαι περὶ τὴν γῆν, hoſt eſt, quòd æterno circa terram meatu volui videatur.

Eleph, vrbs in tribu Beniamin, Ioſ.18.

Elephātina, vrbs quæ diſtat a Thebis Aegyptiis viginti & octingentis ſtadiis.

Elephantini, vel Elephanticæ, populi Apuliæ.

Elephantis, Nili inſula, Plin.lib.5. infra nouiſſimum cataracten, nauigationis Aegyptiæ finis. Ibi Aethiopicæ conueniunt naues: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad cataractas ventum eſt.

Elephantis, poetriæ nomē, quæ libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, varioſque coeundi modos complexa eſt. Martialis.

Nec molles Elephantidis libelli.

Eleus, Bacchi cognomen, dictus quaſi pius pater, quòd libertatem hominibus præſtet. Græci enim ἔλεον miſericordiam vocant. Ouidius. Nictileuſque Eleuſque parens, &c.

Eleus, Eleuntis, Thraciæ vrbs. Thucydides libro 8. Herod.lib.7. Ab ea Eleuntii dicti, Thucydidi ibidem. Nam cæteras Eleuntii concremarant.

Eleus, fluuius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleuſa, inſula ex oppoſito Cypri.

Eleuſina, vrbs ab Ogyge condita. Oroſ. libro 1. cap.7.

Eleuſis & Eleuſin, ciuitas Atticæ vicina, nō longe ab Athenis, in qua regnauit Eleuſius, qui Cererem filiā quærentē liberaliſſime hoſpitio ſuſcepit. Ob cuius memoriam, Eleuſini Cereri ſolennia ſacra inſtituerunt, quę Theſmophoria dicebantur. Ouid.7. Metam.

Cercyonis letum vidit Cerealis Eleuſis.

Quin & Ceres ipſa ab huius oppidi nomine Eleuſina cognominatur. Virg.1. Georg.

Tardaque Eleuſinæ matris voluētia plauſtra.

Eleuſius, nomen viri, quē Ceres docuit omnem agriculturam, a quo Eleuſis, ciuitas nominata eſt.

Eleuthera, ciuitas Cretæ, ab Eleuthere vno Curetum, Aorus alias dicta. Steph.

Eleuthera Cilicia, id eſt libera Cilicia, cuius partes diuerſis in locis recēſentur: Gentile, Eleuthero Cilices. Steph.

Eleutheraclini, ciuitas Cretæ, poſtea Apollonia dicta. Steph.

Eleutheræ, vrbs Bœotiæ ab Eleuthere Apollinis filio, & alia Cretæ, ab Eleuthere vno Curetū, quæ etiā Saorus vocabatur, a Saora nympha. Eſt & alia iuxta Iſtrum fluuium in Ponto, ſic dicta, quòd Iaſon Aetam fugiens, timore illic liberatus ſit. Eſt etiam Lyciæ vrbs, à nympha quadam. Steph.

Eleutheris, vrbs Bœotiæ Oropi, prope Cothum & Encleum. Steph.

Eleutheriſcus, vrbs Macedoniæ. Steph.

Eleutherium, oppidulum Myſiæ. Steph.

Eleutherius Iuppiter dictus eſt, quaſi liberator, quod apud Aſopum Platæarum amnem Græcorum copię Mardonium cum trecentis Perſarum milibus ad internecionem deleuiſſent.

Eleutherius, conſul cum Euagrio (alias Euchario) anno ab vrbe 1134.

Eleutherius Exarchus, Italiæ regē ſe dixit, quem militiæ duces apud oppidum Luceolum interfecerunt: caput tyranni Conſtantinopolim miſerunt. Blond.lib.9. deca.1.

Eleutherius, D. Dionyſii Areopagitæ & vitæ & mortis ſocius.

Eleutheria feſta, pluraliter, quaſi liberatoria, id eſt, libertatis ſolēnia. Plautus in Perſa, Baſilicè agito Eleutheria. in his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur. quæ feſta nomen acceperunt a Ioue Eleutherio qui templum habebat ad Platæas Bœotiæ ciuitatem.

Eleutherna, vrbs Cretæ, ab vno Curetum dicta. Steph. vide ELEVTHERAE & SATRA.

Eleutheros, flumen eſt iuxta Orthoſiam vrbem quæ eſt in radice Libani montis. Plinius libro 9.

Eleutherus, XII. Rom. epiſcopus. Euſeb. libr.5. cap.1.

Eleutii, populi Apuliæ, gens quam Parthenius Elephantidem vocat.

Elgos, oppidum Lydiæ. Steph.

Elia, filius Ieroboam, 1. Paral 8, 1. Eſd.10.

Eliali, filius Phallu filii Rubein, Num.26. Primogenitus filiorum Iſai patris Dauid, 1. Reg.17, 1. Para.2. Filius etiam Helon, princeps tribus ſuę Zabulon. Num.1.

Eliacim, filius Helciæ, Iſa.22, 4. Reg.18. præpoſitus domus regis Ezechiæ. Filius item Ioſiæ regis, a Pharaone Nechao Ioacim appellatus, 4. Reg.23. Pater Iona, Luc.3.

Eliada, pater Razon, 3. Reg.11. Filius Dauid, 2. Reg.5, 1. Paral.3.

Eliam, filius Achitophel, 2. Reg.23.

Elias, propheta ſanctiſsimus & celebratiſſimus. 3. Reg.17.

Eliaſaph, filius Duel, princeps tribus ſuæ Gad. Num.1.

Eliaſib, filius Elioenai filii Naariæ, 1. Paral.3.24, 2. Eſd.10.

Eliatha, nomen viri, 1. Paral.25.

Elibyrge, vrbs Tarteſſi. Steph.

Elica, nomen viri, 2. Reg.23.

Elice, ſtella maris, vel ſydus iuxta polum Arcticum. vide HELICE.

Elicius, Iouis cognomentum, qui in Auentino colebatur, ab eliciendis, hoc eſt, euocandis fulminibus impoſitum. Ouid.3. Faſt.

Eliciunt cælo te Iupiter vnde minores

Nunc quoque te celebrabant, Eliciúmque vocant.

Vide Paleph.li.1.cap.3. de deorum cognominibus.

Elidad, filius Chaſelõ, princeps tribus Beniamin. Num. 4.

Eliel, filius Thohu, 1. Para. 6, & 8. Mahumetes, 1. Paral. 11, 2 Paral. 31.

Elidicus, XVI. Athenienſium princeps, anno ab vrbe 22.

Eliezer, filius procuratoris domus Abraham. Geneſ. 15.

Eliezer, filius Moſis. Exod. 18, 1. Paral. 23.

Eliezer, filius Bechor filii Beniamin filii Iacob. 1. Paral. 7.

Eliezer, filius Iorim. Luc. 3.

Eligius Nouiomenſis epiſcopus, quum antè aurifex eſſet, quicquid ea arte lucri conſequebatur dabat pauperibus.

Elihoreph, filius Siſa princeps exercitus Salomonis, 3. Reg. 4.

Elim, ciuitas Moabitarum non procul à limite: ad quam peruenerunt filii Iſrael profecti de Mara, Exod. 16, Num. 33. Eſt & nomen putei, Iſa. 15: aut nomen ciuitatis, & debet legi Beer-elim.

Elimelech, nomen Beth-lehemitæ cuiuſdã, maritus Noëmi. Ruth. 1.

Elimia, vrbs Macedoniæ, ab Elymo heroe, vel Heleno, vel ab Elyma Tuſcorum rege. Steph.

Elioenai, filius Naariç filii Semeię filii Sechenię, 1. Par. 3. & 4. Filius itẽ Bechor, filii Beniamin, filii Iacob, 1 Para. 7. & 8.

Elionora, Angliæ regis filia, Alphõſi, cognomine Boni, Hiſpaniæ regis vxor, anno ſalutis 850.

Eliphal, filius Vr, 1. Paral. 11.

Eliphalet, filius Dauid, 2. Reg. 5. qui 1. Par. 3, & 14. dicitur Eliphelet. Eſt & filius Eſec, 1. Par. 8.

Eliphalu, nomen ſacerdotis, 1. Par. 15.

Eliphaz, filius Eſau, ex Ada vxore. Gene 36.

Eliphelet, filius Aasbai, 2. Reg. 23. Filius item Dauid, 1. Paral. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Eliphalet.

Elis, oppidum in Occidentali tractu Peloponneſi, non procul ab Olympia: a qua & circuniecta regio Elis appellatur, Alphæo fluuio irrigata. Virg. 3. Georgic. Hinc Eleus, lea, leum. Item Elias, Eliadis: vt equę Eliades, quę apud Elidem certamine curuli palmas merentur, vt annotauit Seruius in illud Virgilii 3. Georg.

-Eliadum palmas Epirus equarum.

Elis, Stephano ciuitas apud Olympiam AEgyptiam, ab Eleo Tantali filio. Eſt & alia Arcadiæ, & tertia Hiſpaniæ. Ciuis Elideus, Elicus & Eleus. Poſſeſſiuum, Eliacus. Patronymicum Eliadæ. Homerus Epeos vocat.

Eliſa, filius Iauan, Gen. 10. Ab hoc Aeoles ſiue inſulæ Ionii maris, Ezech. 27.

Eliza Beli Phœnicum regis filia, Dido cognominata, quòd plurima ſupra animi muliebris fortitudinem geſſerit. Nam & fratris inſidias fugiens, Carthaginẽ condidit: cúmque à ſuis ciuibus cogeretur Iarbæ, nouæ vrbi bellum inferenti nubere, morte ſpontanea ſe à ſecundis nuptiis liberauit. Virg. 4. Aeneid. Vide DIDO.

Elizabeth, Vxor Aaron, filia Aminadab, Exo. 6. Vxor item Zachariæ, mater Ioannis Baptiſtę, Luc. 1. Fuit etiam Vngarię regina, mulier ſanctiſſima inter diuos relata.

Eliſaphã, filius Oxiel filii Caath filii Leui, Exo. 6. Filius item Pharnach, Num. 34.

Eliſama, filius Ammiud, princeps tribus ſuæ Ephraim, Num. 1, 1. Para. 7. Filius item Dauid, 1. Para. 3. & 14. qui 2. Reg. 5. dicitur Eliſua. Pater Nathaniæ, 4. Reg. 25. Sic nominabatur filius Icania filii Sellu filii Siſamoi, 1. Paral. 2.

Eliſeus, propheta, Eliæ diſcipulus, Filii Saphat. 3. Reg. 19, & 4. Reg. 3, Luc. 4.

Eliſua, Filius Dauid, 2. Reg. 5. qui Eliſama, 1. Par. 3. dicitur.

Eliſur, filius Sedeur, princeps tribus Ruben. Numer. 1.

Eliu, filius Ieroham patris Elcana, 1. Reg. 1. Nomen principis militiæ, 1. Para. 12, & 26, & 27.

Eliud, filius Achim filii Sadoch. Matth. 1.

Ellel, pater Abdon iudicis Iſrael. Iudic. 12.

Elli, vide ELLOPIA & SELLI.

Ellopia, regio Eubœæ, & ipſa inſula ab Ellope Iouis filio. Sic etiam dicebatur regio iuxta Dodonam, cuius incolæ Elli & Selli. Eſt etiam vrbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpias. Steph.

Ellopium, vrbs Aetoliæ. Steph.

Ellus, v. Conſul & ſolus, anno ab vrbe 1231.

Elmantica, vrbs Iberiæ, intra Iberum fluuium. Stephanus. Vide an ſit Salmantica Ptolemæo dicta.

Elmelech, ciuitas in tribu Aſer, Ioſ. 19.

Elmodad, filius Iectam. Gen. 10.

Elnaem, pater Ioſaia & Ieribai. 1. Paral. 11.

Elnatham, filius Achobor, Iere. 26. Pater Noeſta matris Ioacbin filii Ioacim. 4. Reg. 24.

Elon, filius Zabulon, Geneſ 46. Iudex Iſraelitici populi, Iudic. 12. Nomen ciuitatis in tribu Nephthali, Ioſ. 19, 3. Reg. 4. Tale fuit nomen patri Baſemath & Ada vxorum Eſau, Geneſ. 26. & 36.

Elone, vrbs Perrhebiæ, quæ & Limone dicitur. Steph.

Elops, Centauri proprium.

Elorus, fluuius Siciliæ, qui adiacẽtibus campis ſuperfuſus, Nili more eos fœcundat: & non procul à Pachyno promontorio in mare euoluitur. In eo fluuio piſces manſueti cibum è manu capiunt. Plin. lib. 32.

Elorus, vrbs Siciliæ, ab Eloro fluuio, Alia eſt Macedoniæ. Thucydides etiam Elorinæ viæ meminit. Steph.

Elos ancilla fuit Athamantis, à cuius nomine dicta eſt vrbs Achaiæ, Elos.

Elotæ ſeu Elotia ſua publica appellant mancipia Lacedæmonii, id eſt, miniſtros publicos: vt ſunt

vt ſunt apparitores, lictores, qui apud Theſſalos dicuntur Peneſtæ.

Elpenor, vnus ex comitibus Vlyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum conuerſus fuit: & deinde priſtinæ formæ reſtitutus, delapſus de ſcalis ceruicem fregit. Homerus decimo Odyſſeæ.

Elpes, Boetii vxor.

Elphaal, filius Mehuſim. 1. Paral. 8.

Elpia, vrbs in Dauniis, a Rhodiis condita. Stephano,

Elpidius Cappadox ſolitudinis amator qui annis 25. in ſpelunca quadam vixit, ibique bis tantùm in hebdomade veſcebatur.

Elpis nomen proprium Boëthii vxoris, de qua hoc extat epitaphium,

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patria coniugis egit amor.
Quo ſine mœſta dies, nox anxia, flebilis hora:
Cumque viro ſolum ſpiritus vnus erat.
Lux mea non clauſa eſt tali remanēte marito:
Maioriſque animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibuſq; ſacris, ia nuc peregrina quieſco
Iudicis æterni teſtificata thronum.
Neue manus buſtum violet, ne forte iugalis
Hæc iterum cupiat iungere membra cinis.

Elthece, ciuitas in tribu Dan, Ioſ. 19. quæ Ioſue 21. Eltheco dicitur.

Eltheco, Vide ELTHECE.

Elthecon, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15.

Eltholad, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. in tribu Simeon, Ioſ. 19.

Eluidius Auxentii diſcipulus fatebatur virginem peperiſſe, ſed poſtea cum viro congreſſam, alios ſuſcepiſſe liberos fratres Domini. inſanam eius opinionem confutat Hieronymus.

Eluina, dicta eſt Ceres ab Eluio oppido, vel ab Eluide fluuio, in quo colebatur.

Elul, nomen ſextæ lunationis, partim Auguſto, partim Septembri reſpondentis. 1. Mach. 14.

Eluri, populi Scythici. Steph.

Eluſa, vrbs nunc quidem Palæſtinæ tertiæ, olim verò Arabiæ. Steph.

Eluzai, nomen viri, 1. Paral. 12.

Elymæ, regio Aſſyriorum iuxta Perſiam, prope Suſidem. Steph.

Elymaida, ciuitas in Perſide. 1. Mach. 6.

Elymais, Plinio capite 35. libr. 6. regio Perſidi vicina.

Elymas, nomen magi, Act. 13.

Elymnium, inſula Eubœæ, cum ciuitate. Steph.

Elymus, heros, Elymiæ ciuitati Macedoniæ nomen dediſſe putatur. Steph.

Elyrus, vrbs Cretæ. Steph.

Elyſium, locus vbi piorum animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως, a ſolutione. Nā animę poſt ſolutionem vinculi corporei deueniunt ad Elyſios campos. Hunc locum alii inferorum fœlicitatibus plenum, alii fortunatas inſulas, alii circa lunarem circulū eſſe dicunt, vbi iam aer purior eſt.

Elyſii campi in Bœotia, in campo Thebano. Lycophron. Plutarchus celebrat in inſulis Britannicis ad Oceanum, cui aſtipulatur Homerus. in Arcadia etiam & in Hiſpania. Vide ATLANTICAE INSVLAE.

Elzabad, nomen principis. 1. Paral. 26.

E M

Emalchuel, nomen viri. 1. Mach. 11.

Emeo, filius Zaræ filii Iuda. 1. Paral. 2.

Emanuel, Conſtantinopolitanus imperator, anno ſalutis 1142. Blond. lib. 5. decad. 2.

Emanuel, Chryſoloras Byzantius, Græcas literas in Italiam reduxit, anno ſalutis 1398. Plat.

Emat, ciuitas quę nunc Antiochia nominatur. & duæ ſunt (vt inquit Hieronymus) magna ſcilicet & minor. Magna, Antiochia: minor appellatur Epiphania. Vnde etiam nunc pergentibus in Meſopotamiam prima manſio Emas, corrupto quidem vocabulo, ſed priſtini nominis veſtigia retinente.

Emath, Nehem. 12. Hebr. Meah, Nomen turris.

Emathia, nobilis Europæ regio, Thraciæ finitima, poſtea Macedonia appellata: ita dicta (vt quidam exiſtimant) ab Emathione rege, fratre Memnonis, Titani & Auroræ filii. Plin. lib. 4. cap. 10. Poetæ Emathiam aliquando vſurpant pro Theſſalia, ſuo quodam iure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virgil. 1. Georgic.

Nō fuit indignū ſuperis, bis ſanguine noſtro
Emathiam & latos Hæmi pingueſcere campos.

Lucanus lib. 1.

Bella per Emathios pluſquā ciuilia campos:

hoc eſt per campos Pharſalicos, qui in Theſſalia ſunt, teſte Plinio libro quarto, capite octauo.

Embarus inſanus & Delirus vir in Piræo inſula, qui ſolus in eadem regione repertus eſt, qui filiam ad numen placandum ob famem ibi graſſantem ſacrificaret: vnde natum prouerbium, Embarus ſum: dictum de inſano deliroque. Eraſmus Chil. 3. centuria 10. Prouerb. 81.

Embatum, locus Erythreæ, id eſt maris rubri. Stephan.

Emer, nomen loci. 1. Eſd. 2.

Emericus, Vngariæ rex, anno ſalutis 1193.

Emerita Lucii Anglorum regis ſoror, quæ pro Chriſtiana pietate flammis extincta eſt.

Emerita Auguſta, vrbs Hiſpaniæ ad Luſitaniam ſpectans, Strab. Eſt hæc vrbs cocco celebris, quod eſt rubrum granum, cuius ſucco vellera tinguntur, Tyrio ſplendori neutiquam cedentia. Plin. lib. 9. cap. 41.

Emiſa, vrbs Phœniciæ Libanuſiæ: Gentile, Emiſæus, vel Emiſenus. Steph.

Emmaus, Ptolemæo, Iudææ vrbs, eidem alio nomine Nicopolis, vbi cognitus

ſ T V S in fractione panis. Luc. 24.

Emmer, pater Phashur ſacerdotis. Ierem. 20. 1. Eſdr. 2. Pater item Moſollamith. 1. Paralip. 9, & 24.

Emodus, mons qui circa finem Indiæ in duos ramos diuiditur. Alteri Ortorocotas nomen eſt, alteri Semantinus.

Emplatia feſta apud Athenienſes in quibus mulieres plexis capillis ſolebant procedere. Heſychius.

Empanda, veterum dea erat, quæ rebus patentibus præeſſet.

Empedocles, philoſophus & poëta Agrigentinus, qui de rerum natura verſibus ſcripſit: vt apud Romanos Lucretius. Hic (vt author eſt Hieronymus) omne quod viuit & mouetur, non putauit edendum ſicut & Pythagoras: & ex lite amicitiaque inter ſe diſſentientibus, cuncta conſtare dixit. Mentem non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe: ac illis partibus homines magis ſentire, quibus plus mentis ineſt. Ferunt hunc, cùm lacum Aetnæ montis inueſtigare contenderet, decidiſſe in foueam igneam, & incendio conſumptum. Vel, vt alii, noctu a ſociis clam diſcedentem, in ardentem caminum montis Aetnæ ſe demiſiſſe, vt deus immortalis haberetur: ſed ferreas eius crepidas, ex camino per flammam reiectas, rem pateſeciſſe.

Emporiæ, vrbs Hiſpaniæ Tarracohenſis. Ptolemæo.

Emporium, vrbs Celtica, à Maſſilienſibus condita: altera eſt Macedonię: tertia Sicilię: quarta Campaniæ. Steph.

Empotium, oppidum quod aliàs Tanais, iuxta Tanais fluuii oſtia in Mæotin. Steph.

Empuſa, genus laruæ & terriculamenti, dicatum Hecatæ, vno pede incedens, vnde & nomen, Euſtathius. vide prouerbium, Empuſa mutabilior.

E N

Enac, gigantes, Num. 13. quos expulerant Chananæi. Deut. 2.

En-agallim, nomen vici in principio maris mortui. Ezech. 47.

Enaim, villa in tribu Iuda, Ioſ. 15. Hodiéque villa eſt Bethenim circa Therebinthum. Hieronym. in locis Hebraic. Hebr. Enaim.

Enalus, à delphino ſeruatus. Vide hiſtoriam apud Plutarchum circa finem libelli, Vtra animalia plus ſapiant.

Enam, nomen villæ ſiue viculi, Num. 34, Ezech. 48. Pater item Ahira principis tribus Nephthali Num. 1.

Encænia feſta erant dedicationis apud Græcos, de quibus Gyraldus lib. 17. hiſt. deorum.

Enceladus, Titanis & Terræ filius, gigantum omnium, qui aduerſus Iouem coniurarunt, longè maximus, quem Iuppiter fulmine ictum Aetnæ monti ſuppoſuit. Virgi. 3. Aenei.

Fama eſt, Enceladi ſemuſtum fulmine corpus
Vrgeri mole hac, ingentemq; inſuper Aetnam
Impoſitam.

Encheleæ, oppidum Illyridis, iuxta quod Cadmus, & Harmonia eius vxor in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib. 3.

En-dor, vrbs tribus Manaſſe in Iezrael iuxta Naia vrbem ſita. Ioſ. 17, 1. Reg. 28, Pſal. 82.

Endymion, paſtor quidam, Aethlii filius, quem Iuppiter in cælum aſſumptum, cùm Iunonem amaret, atque etiam cum nube pro Iunone concumberet, iratus rurſum deiecit, & perpetuo ſomno damnauit. Huius poſtea amore Luna quoque capta, eum in Latmi, Cariæ montis ſpecu occultauit, atque ibidem cum eo conuerſata eſt. Vide prouerbium, Endymionis ſomnum dormire. Hic primus lunæ curſum inuenit. Apollonius lib. 4. Argonaut. Plin. lib. 2. cap. 9.

Eneccus, comes Bigorræ, à quo Nauarrę regnum initium ſumpſit, hic e montibus Pyrenæis in vicinam Nauarræ planitiem cum exercitu deſcendens, omnem eam regionem a Saracenis liberauit, pro quibus meritis, rex in eo loco primus appellatus eſt circa annum ſalutis 962. Volater. Ritius.

Eneti, habitabant olim iuxta Paphlagoniam, inde Homerus ſylueſtres mulos educi ſcribit. Dicuntur & equæ Enetides.

Enetus, etiam poſſeſſiuum eſt, & ciuitas, Myrmecis dialectici patria. Steph.

Engaddi, Hieronym. vicus prægrandis Iudæorum, iuxta mare mortuum. Vnde opobalſamum venit, quas vineas Engaddi Salomon in Canticis nominat. Idem alibi, Engaddum ager eſt terræ Iudææ, non tam vineis quam balſamis florens.

Ἐγγάδα, vicus magnus, prope Sodoma Arabię, in fœminino aut neutro genere: Gentile, Engadenus. Steph.

En-gannim, locus tribus Iudæ, Ioſue 15. Hieronymus in locis Hebraicis, vicus iuxta Bethel. Alia ciuitas ſacerdotum in tribu Iſſachar. Ioſue 19.

Engelanes, populi Illyriæ, iidem qui Encheleæ, Stephano.

Engonaſis, ſignum in cælo, quod Latinè Ingeniculus vocatur: & eſt Hercules, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur.

Engyum, vrbs Siciliæ. Steph.

En-hadda, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19.

En-haſot, ciuitas tribus Nephthali. Ioſ. 19.

Enhippus rex fuit Argiuorum miræ fœlicitatis, cuius clypeum qui apud Græcos rem præclarè geſſiſſent per vrbem incedentes ferebant honeſtamenti cauſa.

Eninochidas, ſiue Eniochida, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 142.

Eniochi, vel Heniochi (ſed melius aſpiratur ſe-

eundum Græcos) Ptolemæo cap.9.lib.5.populi Sarmatiæ iuxta Pontum non longe ab Achæis.Plin.cap.5.lib.6, Strabo verò libro 11 tradunt Laconas habitaſſe Heniochia, quorum duces Rhecas & Amphiſtratus fuerunt, Caſtoris & Pollucis aurigæ, vnde ἡνίοχοι (vt par eſt) ex iis quidem ſunt nominati. Ex lembis itaque claſſem comparantes, & interdum ad naues onerarias, interdū ad regionem vel vrbem aliquam nauigātes, mari dominabantur. Boſphorani eos nónnunquam in ſtationibus accipiunt, & commeatus & vendendæ prædæ copiam ſuppeditant. Hi quum domum repetunt, & vltra nauigare nō poſſunt, lembos humeris impoſitos in ſyluas referūt, in quibus habitantes tenue ſolum arant. Rurſum quum nauigandi tempus adeſt, eos in mare deferunt.

Eniopeus, Hectoris auriga, à Diomede lancea confixus. Homer.8.Iliad.

Enipeus, fluuius Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, iuxta quem Cæſar vicit Pompeium, lentus primò, ſed Appidano mixtus, velociſſimus eſt. Lucan.

Enipeus, fluuius in Elide, in Alpheum illabēs, qui recentiore nomine Bernichius dicitur. Strabo lib.8.

Eniſpe, vrbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Quidam Cletoriæ, alii Phocidi eam adnumerant. Steph.

Enna, ciuitas inſignis in ipſo Siciliæ vmbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata, nemoreque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Hinc Proſerpina ipſa Ennæa cognominatur: & Ceres Ennæa vel Ennenſis. Cic.7.actione in Verrem. Vide ANNA.

Ennæa Ceres dicta eſt, quæ auguſtiſsimo in templo apud Ennam colebatur: cuius ſimulachrum tanto erat effictum artificio, vt qui illud intuerētur aut ipſam videre Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam, ſed cœlo delapſam arbitrarētur. Cic.in Verr.

Ennea-crunos, fons apud Athenas à Piſiſtrato conditus, à numero ſalientum dictus, quos Græci κρουνοὺς appellant: hoc eſt, fiſtulas, aquæductuſue: noſtri verò ſalientes.

Ἐννέα ὁδοὶ, id eſt, Nouem viæ, ciuitas Macedoniæ, eadem quæ Amphipolis. Steph.

Ennius, poeta antiquiſsimus, Rudiis Calabriæ oppido natus, Q.Valerio & C.Manilio Coſſ. à Catone Quæſtore in vrbem adductus, in Auentino habitauit, ancillę vnius miniſterio contentus. Scripſit Annalium libros, Satyras, Comœdias, & Tragœdias, ex quibus ad nos nihil peruenit, exceptis aliquot verſibus, à ſcriptoribus paſsim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque viciſsim ab eo eſt adamatus, vt alter ab altero ne ſepultura quidem diuelli voluerit. Periit morbo articulari, quem immodico vini vſu contraxerat. Vnde & Horatius libro ſecundo Epiſtol. obiter eum tangit, tanquam vino plus ſatis deditum,

Ennius ipſe pater nunquam, niſi potus, ad arma
Proſiluit dicenda.

Ennius, grammaticus, duos libros de literis ac ſyllabis & metris conſcripſit. Tranquil.

Ennon, nomen viri, Iere.7.

Ennoſigæus, Neptuni cognomen, ab eo quòd terram concutiat, impoſitum: vnde etiam Enoſichthon dicitur.

Enoch, filius Cain. Geneſ.4. prima item mundi ciuitas ab ipſo Cain ædificata, & nomine filii appellata. Fuit & alius vir iuſtiſſimus, qui cum Deo ſublatus euanuit.

Enodia, Hecate, quòd in via inuenta ſit ab Inacho. Steph.

Enon, terminus Damaſci, Ezec.47. Eſt & Enon iuxta Salim oppidum haud longe à Iordane, vbi baptizabat Iohannes, Ioan.3.

Enona, Ptolemæo, vrbs Dalmatiæ.

Enope, vrbs Peloponneſi, in tractu Meſſeniaco, iuxta Pylum, ſub ditione Agamemnonis. Homer.lib.9.Iliad.

Enos, filius Seth Geneſ.4, Luc.3.

En-ſemes, nomen loci. Ioſ.18.

Entela, vrbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocii Carthaginenſibus. Steph.

Entius, Friderici imperatoris fili', Sardinię rex, cui pater Italiæ & Longobardiæ adminiſtrationem commiſit. Blond.lib.7.deca.2.

Entribæ, populi Thraciæ. Steph.

Enyalius, Bellonæ filius, quaſi ἐνυοῦς υἱός. & pro bello capitur.

Enyo, ſoror Martis, quam Latini Bellonam vocant: quanquam a poetis non rarò pro ipſo bello ſiue prælio accipiatur. Mart.lib.1.

Nec te decipiat ratibus naualis Enyo,

Hoc eſt nauale prælium.

E O

Eordææ, duæ regiones Mygdoniæ: itē aliæ duæ, vna Iberiæ, altera Thraciæ, ab Eordo quodam: Gentilia, Eordæus, Eordus, Eordiſto. Steph.

Eordi, populi Theſſaliæ. Stephanus in Amyro.

Eos, a Græcis dicitur, quam nos Auroram vocamus.

E P

Epacria, vrbs Atticæ, quam cū aliis duodecim ſic digeſſit Cecrops. Steph.

Epæa, ciuitas Græciæ: Epæi, ciues, contra quos Neſtor bella geſſit.

Epænetus, amicus Pauli. Rom.16.

Epagris, inſula vna ex Cycladibus, ab Ariſtotele, propter aquarum abundantiam Hydruſſa appellata.

Epaminūdas, Thebanus, honeſto genere natus, muſicam & philoſophiam doctus, modeſtus,

prudens, grauis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeò veritatis diligens, vt ne ioco quidem mentiretur. Hic cùm apud Leuctra Lacedæmonios plaga peſtifera adeò afflixiſſet, vt ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum vltra reparere nequiuerint, dicere ſolebat, Orbum ſe, non tamen ſine liberis, & ex ſe natã relinquere pugnam Leuctricam. Hic poſt ingentia facinora edita, extremo tempore apud Mantineam, cum acie inſtructa, & ducis optimi & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo percuſſus, relatuſque in caſtra ſemianimis, requiſiuit a circunſtantibus, ſaluuſne eſſet clypeus: cùm ſaluum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, allatum, veluti ſocium laborum gloriæque oſculatus eſt. Iterum quæſiuit, eſſentne fuſi hoſtes: cùm id quoque, vt cupiebat, audiuiſſet, euelli tum denique ſpiculum iuſſit: ita multo ſanguine profuſo, in lætitia & victoria mortuus eſt. Cuius morte Thebanorum vires hebetatæ ſunt, vt non tam illum amiſiſſe, quam cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminundam Thebani alieno imperio paruerunt, poſt interitum eiuſdem in ſeruitutem priſtinam reuoluti ſunt: vt manifeſtum ſit gloriam Thebanam cum illo & natam, & extinctam fuiſſe. Trogus libro ſexto.

Epaphus, Iouis filius & Iûs, qui Memphim in Aegypto condidit. Ouid. 1. Metam.

Epaphras, viri fidelis nomen. Coloſ. 4.

Epaphroditus, a libellis Neroni imperatori à Domitiano imperatore capitis damnatus, quòd Neronem in conſciſcenda ſibi nece ſua manu adiuuiſſet.

Epaphroditus, grammaticus fuit patria Cheronæus, Archiæ grammatici alumnus, quem Modeſtus Aegypti præſes ſibi coëmit & filiũ ſuum Petelinum eidem in diſciplinam tradidit, quẽ ille Romæ inſtituit ſub Nerone: mortuus eſt hydropiſi. Suid.

Eparitæ, populi Arcadiæ. Steph.

Epeus, Endimionis filius, & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & Aries dicitur. Plin. lib 6. ca. 56. quæ res locum fecit fabulę, Epeum fabricatorem fuiſſe equi lignei, quo Troia prodita eſt, Virg. lib. 2. Aenei.

-Et ipſe doli fabricator Epeus.

Epeus, vir quidam timidiſſimus: de quo natum eſt prouerb. Epeo timidior. Datum eſt hoc cognomen Cratino comico per alluſionem fortaſſis, quod cum Oenoidis tribus princeps eſſet, in eo munere timidius ſe gereret. Eraſ. in Chil.

Epei, populi in Occidentali ora Peloponneſi, alio nomine Elei dicti. Plin. libr. 4. cap. 5. Cuius ſententiæ etiam Stephanus ſubſcribit. Homerus tamen in Catalogo nauium, Epeorum vrbem diuerſam facit ab Elide, quam videtur Epeorum iuri ſubiicere. Vide Strab. lib. 8.

Epha, filius Madiam filii Abrahæ, Gen. 25. Ab eo Arabia Fœlix, Deſerta ſiue Petrea, dicta eſt Epha. Iſa. 6ς. Fuit & nomen concubinæ Caleb, 1. Par. 2. Filius Iahaddai, 1. Par. 2.

Epher, filius Madiã filii Abrahæ, Gen. 25, 1. Par. 1. Filius Ezra, 1. Para. 4. & 5.

Epheſtiades, inſulæ, quæ & Latinis Vulcanię & Aeolię, quòd Aeolus Iliacis temporibus illic regnauerit.

Epheſtria Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta, in quibus ipſius ſimulachram virilibus veſtimẽtis exuebatur, & muliebribus induebatur, móxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipſius Tireſiæ fabulam.

Epheſus, vrbs Ioniæ, emporium totius citerioris Aſiæ celeberrimum, Amazonum opus, Dianæ templo in primis nobilitatum. Hæc ciuitas loco cauo olim habitata, diluuium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus ciuitatem in eum locum, vbi nunc eſt, tranſtulit, & ab vxoris nomine Arſinoem vocauit: eo mortuo, priſtinum nomen receptum eſt.

Epheſus, inſula Nili, vt etiam Chius & Lesbus, & cætera. Steph.

Epheſiæ literæ, erant notulæ quædam & voces magicæ, quibus vtentes in omni negocio victores euadebant: vnde natũ prouerb. Epheſiæ literæ, dictum de iis qui mira felicitate tanquam diuina virgula quicquid optant, aſſequuntur. Vide plura apud Eraſ. Chilia. 2. Centuria. 8.

Ephippius Cumæus auditor Iſocratis, qui ſcripſit hiſtoriam ab exilio Troiæ vſque ad ſua tempora, libris xxx.

Ephialtes, Neptuni filius, gigas incredibili corporis robore, qui cùm ſingulis menſibus nouem digitos creſceret, in tãtam altitudinem euaſit, vt ſtatura ſua fretus, vna cum fratre Oto ſuperis bellum inferret: quapropter a Ioue fulmine ictus, ad inferos eſt detruſus.

Ephod, pater Hamiel, Num. 34.

Ephori apud Lacedæmonios tales erant magiſtratus, quales apud Rom. Tribuni plebis, qui à Theopompo ſic appoſiti ſunt regibus, vt apud Rom. conſulibus Tribuni: vt enim à Cõſulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros prouocare quiſque poterat: olim pro miniſtris regum fuerunt, tandem eò potentię peruenerunt, vt ſenſim a rege proprium magiſtratum conſtituerint, nomine Ephoriam. Ephori dicti ἀπὸ τῦ ἐφορᾶν quod eſt intueri, quòd ad ciuitatis ſalutem intentos haberent oculos.

Ephorus, hiſtoricus Cumanus, Iſocratis auditor, &

tor,& condiſcipulus Theopompi. Suidas in eius vita.

Ephra,ciuitas Gedeonis,Iudi.6.& 8,1.Reg.13.

Ephraim,Filius ſecundus Ioſeph. Gen.41,1.Par. 6. Ab hoc tribus Ephraim nomenclaturam habet,quæ a Iordane flumine vſque ad Gazer longitudinem habuit:latitudinem verò,quę cúque a Bethel vſque ad campum maximum terminatur.Ioſeph.lib.5.cap.3.Iud.antiq.

Ephraim, mons qui inter Ierichontem & Ieroſolyma extenditur, & ab hoc fine aſcendit contra Septentriones per tractum maris vſque Gazeram vrbem, quam poſſederunt filii Ioſeph,Ioſ.13.&17.Dictę ſunt quoque decem tribus Iſrael,ſiue regnum Iſrael,Ephraim : vt Iſa.7.& 9,Oſee 5.legitur & Pſal.59, Ephraim fortitudo capitis mei. Et Pſalm. 78, Tribum Ephraim non elegit.Similiter Pſalm.108.

Ephrata,vxor Caleb filii Heſron,1.Paralip.2.Ab hac Ephratha vrbs nomenclaturam accepit, quæ eſt in tribu Iudæ,Gene.35. Alias Beth-lehem dicta,Gen.48,1.Para.2.& 4. Videtur eadem eſſe quæ Caleb Ephratha appellatur, 1. Para.2. vbi mortuus eſt Heſron. Hieronymus in traditionibus Hebraicis.

Ephree,rex Aegypti,Iere.44.Heb.Hephree.

Ephrem,ciuitas.Pſal.77,Ioan.11.Heb.Ephraim.

Ephron,filius Seor, Gen.23.à quo ciuitas in tribu Iuda,2.Para.13,1.Mach.5.

Ephyra, phyræ, vrbs Peloponneſi, in ipſo ſita Iſthmo, quæ alio nomine Corinthus dicta eſt. Ephyræ autem nomen accepiſſe volunt, ab Ephyra Nympha,Oceani & Tethyos filia: cuius meminit Virg.lib.4.Geor. Hinc Ephyræus,hoc eſt,Corinthius Virg.2.Geor. Ephyreius per quinque ſyllabas extulit,

Illuſas auro veſtes, Ephyræiaque æra.

Sunt autem multæ Ephyræ in Theſſalia, Epiro,Arcadia,Campania,Theſprotis,Aetolis (a quibus Ephyrii populi vocantur.) Item alia, Crannus alioqui dicta, alia in Oenoe, & inſula non procul a Melo.Vide Stephan.Homerus Cranonios Ephyros vocat, Phlegyas, Gortynæos.Stephan.

Ephyris,vrbs Laconiæ.Herod.

Epiæ,numero plurali tantùm, oppidum Achaiæ:inde Epii,populi quibuſcum bellum geſſit Neſtor adhuc iuuenis, poſtea Helii dicti ſunt:malim Elei.

Epicephelia,vicus in tribu Oeneide.Steph.

Epicharmus,Tityri(vt Suidas ſcribit)vel Chrymarii filius, Siculus poeta comicus & philoſophus, cui nonnulli inuentum comœdiæ tribuunt: Pythagoræ auditor, ſcripſit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi ſententiam de morte refert.Cice.lib.1. Tuſcul.quæſt.

Epici,Italiæ populi.Steph.

Epicles citharœdus nobilis Athenienſis.

Epicnemidii,pars Locrorum.Vide OZOLAE.

Epictetus, philoſophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ vrbe, Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari ſeruiuit, atque ad Marci vſque Antonini tempora peruenit. Domitiano autem imperáte eius dominatu offenſus, Roma Hierapolim migrauit, ratus verum eſſe,quod eſt tragicum, patriam eſſe cuiuſque, vbi quis recte ageret. Tata vero apud omnes homines eius vitę admiratio extitit,vt Lucianus Cyrus Epicteti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus,ob eius authoritatem vęniſſe tradat.Hic Enchiridion ſcripſit Græce,opus vtile,quod Ang.Politia.Latinu fecit.

Epicurus,eius ſectę author,quæ ab eo Epicurea dicta eſt, Summum bonum in voluptate ponebat,non tamé in voluptate corporis,quemadmodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, hoc eſt, in abſentia omnium dolorum. Dialecticam damnabat, quod Philoſophiam ſimplicibus verbis affirmaret poſſe comprehendi.Deorum prouidentiam e rebus humanis tollebat. Huic Lucretius tantùm tribuit, vt non dubitet affirmare,Epicurum reliquorum omnium philoſophorum lumen obſcuraſſe,quemadmodum Sol ſuo ſplendore aliorum cœleſtium corporum claritatem obtenebrat. Traditur fuiſſe continentiſſimæ vitæ: nomen tamen illud voluptatis, in qua ſummum bonum ponebat,effecit,vt ab eo homines voluptarii Epicurei dicantur.

Epidamnus, ſiue Epidamnum, oppidum in ea parte Macedonię,quæ Adriatico mari incumbit, tritiſſimo e Græcia in Italiam traiectu nulli non cognitum.Epidamnum dictum ab Epidamno rege Barbarorum.Sed Romani có coloniam deducentes (inquit Plinius libro 4.capite 27.) Dyrrachium dicere maluerunt, propter inauſpicatum nomen Epidamni, tanquam a damno dicatur Epidamnum. Ad quod alluſit Plautus in Menæchmis, cum ait, Ne mihi damnum in Epidamno duas, tanquam nomen inditum ſit Epidamno, quòd illuc nemo ſine damno diuertat. Vide DYRRHACHIVM.

Epidaphne,vrbs in Seleucide Syriæ,quæ & Antiochia dicta a Daphne vicino ſuburbano, quod locum habebat amœniſſimum 80. ſtadiorum, & fanum Apollinis cum Dianæ delubro.Iul.Capitol.

Epidaurus,ciuitas Peloponneſi,Aeſculapii templo celeberrima. Vnde etiam Romani, cùm graui peſtilentia laborarent, conſultoque oraculo iuberentur Aeſculapium Romam aduehere, triremé cum legatis eá de cauſa Epidaurú miſerunt.Verum cùm Epidaurii deum opiferum à ſe inuiti dimitterent, ferunt illis cunctantibus, ingentem anguem ad Romanorum triremem adnauiſſe, ſeſeque in puppi in gyrum complicuiſſe: quem illi Aeſculapium arbitrati, magna cum veneratione Ro-

mam aduexerunt. Hoc etiam nomine dicta fuit vrbs Dalmatiæ, ad Illyricum mare ſita. Lucanus lib.2,

Illyris Ionias vergens Epidaurus in vndas.

Pauſaniæ & Straboni Lymira cognominata, quòd ſit portuoſa, dirura à Gothis è cuius suinis Raguſia iuxtà ædificata. Raph.Volat.

Epidelius Apollo dictus eſt ab Epidelia vico, qui eſt iuxta Maleam Laconiæ promontorium, vbi templum habebat. Nam poſt Delum euerſam cùm barbarus quidam Apollinis ſimulachrum per contumeliam in mare proieciſſet, poſteaque ad Peloponneſi littora perueniſſet à Laconibus magna veneratione ſuſceptum eſt, vocatuſque Apollo Epidelius, quaſi ex Delo aduectus. Paleph.lib.1.

Epigenes, philoſophus Byzantinus.

Epigoni, dicti ſunt authores ſecundi belli Thebani, quaſi fœtus illorum qui primùm confecerant bellum. Græce enim γόνοι fœtus appellatur, & qui pòſt gignitur. Inde Euripides tragicus, tragœdiam hoc argumento compoſitam, Epigonos ſcripſit. Errant qui exiſtimant, Epigonos apud Strabonem eſſe populos, à quibus fabulæ nomen inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diuerſis populis conflati, ſecundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statii lectione cõſtat bellum Thebanum, & nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt: quorum filii, vt mortem parentum vlciſcerẽtur, communi concilio contra Thebanos iterum arma mouerunt: qui acceperunt reſponſum ab Apolline, eam ſe ciuitatem expugnaturos, ſi Alcmęonem Amphiarai filium imperatorem feciſſent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græcis collecto, contra Thebas duxit copias acerriméque commiſſa pugna, potitus eſt victoria, & Thebæ captæ ac dirutæ ſunt. Epigoni etiam dicti ſunt ſucceſſores Macedonum veteranorum, qui ſub Alexandro Magno ex Aſiaticis fœminis ſobolem ſuſceperunt, quæ ſoboles (vt hiſtorici memorant) nomen habuit Epigoni, qui in caſtris nati, in armis educati, à paruula ætate periculis exercitati, labosibus durati, prorſus inuicti fuerunt.

Epiicidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadii, vrbs poſt Acarnaniam. Steph.

Epimachus, ſub Decio apud Alexandriam martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Epimenides, Poeta Epicus, patria Cretenſis, Apuleio lib.2. Floridos. qui a patre Agiaſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus, in quodam antro obdormiuit annos LXXV. Vnde emanauit prouerbium, Epimenidis ſomnum dormire. Tandem à ſomno excitatus, cùm videret omnia mutata, domum reuerſus à fratre omnia didicit. Quamobrem pro deo eſt habitus. Idem Athenienſibus peſtilentia laborantibus dixit, Ciuitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cùm rogatus eò veniſſet, iuſſit oues albas atque nigras apud Areopagum immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam renuit, Plato in primo & tertio de legibus. Suidas de ipſius ſomno mentionem facit, indeque manaſſe prouerbium.

Epimetheus, Iapeti filius, frater Promethei, qui cùm ingenio pluſimùm valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Iupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegauit.

Epimethis, Pyrrha filia Epimethei & vxos Deucalionis.

Epiphania, vrbs Syriæ iuxta Raphaneas, in confinio Aradi, vbi natus eſt Euphrates Stoicus: altera, Ciliciæ: tertia, Bithyniæ: quarta, iuxta Tigrim. Steph.

Epiphanes, cognomen Antiochi regis, qui Antiochiam denominauit. Hic Syrię vrbem condidit, quæ etiam ab eius nomine Epiphania cognominata eſt. Dictus Epiphanes, quaſi illuſtris à rerum geſtarum claritate.

Epizephyrii Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis cauſa vinum hauſiſſet largius, medico non imperante, morte expiabatus libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epipolæ, regiuncula prærupta, iuxta Syracuſas, Stephanus.

Epirus, regio Græciæ finitima, ad ortum Acheloo fluuio ab Achaia diſcreta: ad Occaſum Acroceraunius montibus, qua mari Adriatico incumbunt: ad Septentrionem Macedoniæ parte terminata: ad meridiem Ionio mari abluta. Hæc primùm Moloſſia dicta eſt, & à Chaone Heleni fratre, Chaonia: nunc verò Albania vocatur. Quondam vrbibus populiſque fuit frequentiſſima: ſed a Romanis ſubacta, cùm ſæpius deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Alit hæc regio equas præſtantiſſimas, quæ ab ea Epiroticæ appellantur. Virgil 1.Georg.

Epirota, aliquis ex Epiro, & Epiroticus.

Epiſtropus, Phocidis rex, vnus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Troiam. Homerus lib. Iliad.2.

Epitalium, vrbs Tryphaliæ. Steph.

Epitaurus, Vide EPIDAVRVS.

Epiteon, Nelei filius, vt eſt in Græcis commentariis Apollonii.

Epitherias, ciuitas in ſinu Arabico, alias Arſinoë dicta.

Epithymbia Venus dicta eſt, quòd principium ac finem vitę inferre crederetur: ad cuius ſtatuam quæ Delphis erat in parentationibus & libationibus manes elicere ac euocare moris erat. Paleph.lib.2.

Epitragia Venus dicta eſt, quòd in formam capræ

præ ſeipſam commutauerit: nam cùm Theſeus in Cretam ad Minotaurum interficiendum nauigaturus Veneri ac Apollini Delphico pro ſua ſuorumque ſalute ſacra faceret: reſponſum a deo accepit, vt Venerem ſibi itineris ducem aſſumeret: tum autem apparuit Venus in capram mutata. Paleph. lib. 2.

Epii, populi, qui Elidenſes poſtea dicti ſunt, Tortelio.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Siſyphus illic Aeginā a Ioue rapi viderit. Steph.

Epopeus, XVII Sicyoniorum rex.

Eporedia, Salaſiorum vrbs, Ptol. hodie Hiaurea. hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab Eporedicis eo nomine Galli præſtantes equorum domitores ſua lingua appellabant nominata, vt non obſcure innuit Plin. lib. 3. cap. 17.

Epnia, vrbs quæ nunc Ambracia dicitur, prius Paralia. Steph.

Epulo, Virgil. 12. Aeneid.

Archetium Mneſtheus Epulonem obtruncat Achates.

Epy, Vide AEPY.

Epulus, Ouid. 4. Faſtor.

Propius eſt titulis Epylus alba tuis.

E Q

Eques Tuſcus, Hetruriæ rex, anno ab vrbe 318.

Equeſtris, Venus dicta eſt à filio Aenea, qui longa diuturnaque nauigatione feſſus, tandem equum conſcendit, matrémque huiuſmodi effigie coluit. Paleph. lib. 2.

Equeſtris, Ptolem. Sequanorum ciuitas in Gallia Vulgò *Newfchaſtel.*

Equi, populi, Vide AEQVI.

Equicolus: Virgilius 9. Aeneid.

Cōtinuò quercus & pulcher Equicolus armis.

Equiria equitum erant feſta in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Ouid. qui ait bis in anno celebrari 13. idus Martii & 18. Aprilis.

Equitius, cognomen familiæ Romanæ, ab equo deductum.

Equitius, cos. cum Gratiano Aug. anno ab vrbe 1127.

E R

Eranus & Eranea, Vide CYPARISSARA & CYPARISSVS.

Eraphiotes, Bacchus dictus eſt, ab inducenda contentione, quoniam vinum, iram atque certamen inducit. ἔρις enim contentio, φαίνειν oſtendere.

Eraſia filia Phinei regis Peoniæ.

Eraſinades dux quidam fuit qui quia infeliciter pugnaſſet, tum ſe tum aliis omnibus ad internecionem extinctis factus eſt prouerbii locus, Militauit cum Eraſinade, de his quibus res vndequaque malè procederent.

Eraſinus, fluuius ex Stymphalide Arcadiæ lacu profluens, qui deinde terra occultatus in agro Argino denuò erumpit, & in ſinum Argolicum illabitur. Ouid. lib. 15. Metam.

Eraſinus, fluuius iuxta Buræ ruinas in ſinum Corinthium illabens. Item alius in Eubœa inſula, iuxta Erethream vrbem: Rurſus alius in Attica, iuxta Brauronem. Strabo lib. 8.

Eraſiſtratus, medicus eximius, ex Ariſtotelis familia cuius multis in locis meminit Plinius.

Eraſmus Campanus Epiſcopus qui Diocletiano imperante floruit: hic inter vaſtas nemorum ſolitudines coruus paſtum attulit.

Eraſtus, miniſter Pauli, Actor. 19, Romanor. 16. 2. Timot. 4.

Eratæ, vrbs Gorytanorum.

Erate, tes, nympha Oceani & Tethyos filia.

Erato, vna Muſarum.

Eratóſthenes Cyrenæus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipulus, Plato minor à quibuſdam ob doctrinam vocitatus, præfuit bibliothecæ regiæ, coſmographus inſignis. Scripſit præter philoſophiam poemata, hiſtorias, aſtronomica, de ſectis dialogos. Suidas. Hic vixit annis octoginta & vno qui annus octogeſimus primus maximus climaſter, & humanæ vitæ periculoſiſsimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus conſtans ex nouem nouenariis. Eodem ætatis anno deceſsit Plato, & Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus.

Erbéſſus, vrbs Siciliæ. Steph.

Erbita, Vide HERBITA.

Ercinia, Vide HERCYNIA.

Ercius, Iupiter dicebatur ab arcendo, qui intra conceptum cuiuſque domus colebatur, quem etiam Penetralem appellabant.

Erchueni, populi. 1. Eſdr. 4.

Erebidæ, pars Lotophagorum. Steph.

Erebinthius Bacchus dictus eſt, ab Erebintho, id eſt Cicere. nam Bacchus non modò vini, ſed & fructuum propè omnium inuentor creditur.

Erebus, inferorum deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, vt refert Hyginus Fabul. Poeta. cap. 1. Cicero tamen de Natura deorum, Noctem Erebi vxorem facit. Id quicquid eſt, Poetæ frequenter Erebum pro ipſa inferorum ſede collocant. Virgil. 4. AEneidos,

Pallētes vmbras Erebi, noctemque profundam. Ouidius li. 5. Metamorph. Proſerpinam Erebi reginam appellat.

Erebus, fluuius inferorum. Virgilius,

Erebi tranauimus amnes.

Erechtheus, rex Athenienſis: cuius filię virgines mortem pro patria cōtempſiſſe dicuntur. Cicero pro Seſtio.

Erechthia, vicus Atticæ in AEgeide tribu, ab Erechtheo qui Cererem hoſpitio ſuſcepit.

Erembi, populi Arabiæ, qui & Ichthyophagi & Troglodytæ vocantur, prærupta ſaxa & ſpecus montium inhabitant ſine opibus.

Ereme, inſula. Steph.

Ereſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens, & eius lucum ſuccidens, tam famelicus factus eſt, vt propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ouid. lib. 8. Metam.

Ereſus, vrbs in Lesbo, Theophraſti Ereſii patria, ab Ereſo Macaris filio dicta. Steph.

Erethienſes ſiue Eretrienſes, populi Eubœæ capti: & abducti a Dario, in Audérica regione ſunt collocati, anno ab vrbe 258.

Eretria, Eubœæ inſulæ vrbs clariſſima. Pomponius Mela lib. 1. Homerus libr. 2. in catalogo nauium. Stephano, ab Eretrieo Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Vocabatur etiam Melaneis, a Melaneo Euryti patre. Eſt & Eretria Theſſaliæ. Stephan.

Eretum, oppidulum Sabinorum, non procul à Tyberi in colle ſitum, quem etiam veteres Montem Eretum vocauerunt: hodie autem Italorum vulgus corrupto vocabulo Mõtem rotundum nominat. Virg. lib. 7. Aeneid.
Ereti manus omnis, oliuiferæque Mutuſcæ.

Ereuatis, vrbs Lyciæ, a Reuaſte & Eleuthera. Stephan.

Ereuthaliõ, vir quem Neſtor interemit, tum miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuus in bello Pyliorum & Arcadum.

Erganica, Ptol. Hiſpaniæ vrbs, Erganicũ hodie.

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum Cyzicum quadringentis & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis: a quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Gal. lib. 9. ſimpl.

Ergaſylus, viri proprium, Tortelio.

Erganica oppidũ Hiſpaniȩ Tarraconenſis in tractu Vaſconum, teſte Ptolem. lib. 2. cap. 6. Plin. quoque libro 3. cap. 3. Erganiſcenſes populos enumerat in eodem Hiſpaniæ tractu.

Ergeteni, populi ſub Ergeto oppido. Silius,
Hadrianum Ergetumque ſimul.

Ergetium, vrbs Siciliæ. Steph.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeno vrbe extruſus interfecit, eò quòd tributa quotannis a Thebis exigeret, ipſamque vrbem incenſa regia euertit.

Erginus, Thraciæ fluuius. Plinius & Pompon. Mela lib. 2.

Eribœa, dicta eſt ab Homero Iuno, quaſi buculæ moleſtia, quòd Io in bouem verſam multis affecerit moleſtiis. Nam ἔρις contẽtionem & βόες bouem ſignificat.

Eribœa, Macedoniæ vrbs. Ptol. vulgò *Preſſa*.

Eribotes Thebonis fuit filius medicinæ peritiſſimus, vt qui Oilei vulnus a Stymphalibus illatum ſanauerit. Teſtis Orpheus apud Aegidium Maſerium in Argonauticis.

Ericates, viri cuiuſdam Lycaonii nomen, à Meſſapo Aeneæ comite interfecti. Virgilius 10. Aeneidos.

E R

Ericea, vicus Athenis in tribu Aegeide. Steph.

Erichtheus, rex Athenarum, quem Minerua è rure, vbi natus erat, ſuſcepit, educauit, & Athenienſi populo pro rege tradidit. Ab eo Athenæ Erichtheæ dictæ ſunt. Virgil. in Ciri,
Qualis Erichtheis olim portatur Athenis.

Erichthonius, qui etiam Erichtheus dictus eſt, Athenienſium rex, ex ſemine Vulcani in terram proiecto editus. Vnde & nomen habet, ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονός, id eſt, ex certamine atque humo. Nam cùm Vulcanus diis arma feciſſet, eique Iuppiter optionem dediſſet præmii, quod vellet, poſtulandi, iuraſſetque per infernam paludem ſe nihil negaturum: tum ille Mineruæ nuptias poſtulauit: quas cùm Iuppiter iuramento aſtrictus, ei negare non poſſet, Mineruam tamen monuit, vt repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illa colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum draconum pedibus, nomine Erichthonium: qui cùm adoleuiſſet, vt pedum deformitatem tegeret, primus currus vſum adinuenit. Seruius in illud Virgi. lib. 3. Geor.
Primus Erichthoni' currus, & quatuor auſus Iungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.
Idem fuit argenti inuentor, ſecundum Plinium. Alius fuit Dardani filius, ex Candauia coniuge, vt quibuſdam placet.

Erichtho, mulier Theſſala, Luca. lib. 6. multitudine veneficiorum famoſa. Quo nomine etiam vſus eſt Ouid. in epiſt. Sapphus, pro Furiæ cuiuſdam infernalis nomine.

Ericis portus, Ptolem. Liguriæ oppidum: Plin. Delphini portus.

Ericuſſa, vna inſularum Aeolidum: Gentile, Liparæus ex Ericuſſa. Cõmuniter enim omnes in hiſce inſulis Liparæi vocantur. Copioſus in ea naſcitur Erice frutex. Steph.

Eridanus, Italiæ fluuius, in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodie notiore nomine Padus appellatur. Eridanum autem dictum volunt ab Eridano Apollinis & Clymenes filio qui à luce illius incendii, quo bonam terrarum partem exuſſit, Phaëthõ cognominatus eſt. Hunc poëtæ fabulantur, cùm paternum currum regendum ſuſcepiſſet, aurigandique imperitia orbem terrarum in diſcrimen adduceret, a Ioue fulmine ictum, in Padum fluuium decidiſſe, eique Eridano nomen feciſſe. Virgilius, quòd Italicorum omnium maximus ſit, Regem fluuiorum appellat.

Eridanus, cæleſte ſignum Arieti proximum. Cicero ex Arato.

Erigone, Icarii filia, Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorumque miſeratione in cœlum tranſlata, virginis nomen ob-tinuit

tinuit. Virgilius 2. Georgic.
Quà locus Erigonè inter, Chelaſque ſequẽtes
Panditur.
Inde Erigoneius adiectiuum: vt Canis Erigoneius, Ouid. lib. 5. Faſt.
Erigryppus, vnus ex Centauris.
Erimantus, qui lites diſſeminando diuinat. ἔρεις lis, μάντις diuinus. Iuuenal.
Aut Dyſphilus, aut Erimantus.
Erimum, vrbs Oenotrorum in mediterraneis. Stephano.
Erineos locus aſper fuit ſub Ilii montibus à caprificorum (quos Græci appellãt ἐρινεούς) multitudine dictus: meminit huius loci Andromache apud Hom. lib. 6. Iliad.
Erineum, vrbs in Doride à caprifico dicta. Stra. Eſt & alia Italiæ, & alia Achaiæ.
Ēringius, Theofrido Reciſuindi filio pulſo, regnum Hiſpaniæ annis 7. òccupauit, anno ab vrbe 1429.
Erinna, poëtria, ex Teno vrbe Laconica, Olympiade 107. mortua eſt x i x. annos nata.
Erinnys Ceres dicta eſt, cuius cognominis hæc eſt ratio, Neptunus in equum conuerſus ſtuprauit Cererem, quod primum iniquiſſimo tulit animo, deinde ita paulum remiſſa in Ladone fluuio corpus lauit, vnde duobus cognominibus à Thalpuſiis Arcadibus eſt nuncupata.
Erinnys ab illa indignatione animi, nam apud Arcades ἐρινύειν indignari ſignificat, & λοῦσαι à corporis ablutione. Paleph. lib. 2.
Erinnys, vna furiarum infernalium, ita dicta ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν τὸν νοῦν, hoc eſt, a corrumpenda mente. Virg. 2. Aeneid.
-quò triſtis Erinnys,
Quò fremitus vocat.
vel Erinnis dicitur, quaſi ἐρευνήτωρ, id eſt, indagatrix eorum hominum qui grauiſſima flagitia patrarunt.
Erioch, Rex Elicorum. Iudith. 1.
Eriónia, regio circa Sardis, quæ & Aſia. Steph.
Eriphia, venefica fuit & faſcinatrix: quæ ſi quod animal aſpexiſſet, illi protinus aliquid mali accidebat. Eraſmus in Prouerbiis.
Eriphyle Thalaonis, vel, vt alii volunt Iphios filia, & vxor Amphiarai, & ſoror Adraſti, quæ accepto a Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, vbi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam vxoris perfidiam ægrè ferens Amphyaraus, filio Alcmæoni in mandatis reliquit, vt accepto primo mortis ſuæ nuntio, matrem interficeret: quod & ille in patris vltionem adimpleuit. Iuuenalis Sat. 6,
Occurrent multę tibi Belides atq; Eriphylę.
Eriphyſa, inſula vna ex Aeoliis.
Eriſichthon, Vide ERISICHTHON.
Eriſthenes à matre Media interfectus eſt, quòd male in bello pugnaſſet.
Eriſitos, Vide ERASICTHON.
Erithrus apud Celtiberos regnauit.
Ermanaricus, Oſtrogothorum rex, ex vulnere mortem obiit. Iornand. anno ab vrbe 1127.
Ero, puella formoſiſsima, ex Seſto Thraciæ vrbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu eius cauſa Helleſpontum ſolebat traiicere. Verùm cùm aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato, ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cuius cadauer cùm fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Ero doloris impatientia, ex editiſsima ſeſe ſpecula in mare præcipitauit. Muſæus.
Erœadæ, vicus in tribu Hippothoontide. Stephanus.
Eroge, mons, terræ motu ſciſſus. Ioſephus libro 9. cap. 11.
Erópia, inſula vna ex Cycladibus, aliter Acis, & poſtea Syphnus appellata.
Eropoliſtides, nomen apud Plaut. quo ſignificatur ob amorem vendita.
Eros ſeruus Antonii fuit à quo quum Ant. ipſe ab Auguſto ſuperatus, rerum deſperatione gladium petiiſſet ad inferẽdam ſibi mortem: ille quidem gladium accepit quaſi dominum percuſſurus: at conuerſo gladio ſeipſum confodit.
Eros, comœdus quidam cuius meminit. Cic. in oratione pro Roſcio Comœdo.
Eroſtratus, nebulo quidam fuit ſceleratiſſimus, qui quum nomen ſuum poſteritati conſecrare omnibus modis cuperet, atque hoc virtute conſequi non poſſet, templum Dianæ Epheſiæ manu propria incendit, ratus propter hoc ſaltem facinus nomen ſuum ab hiſtoricis propagatum iri.
Erotium, nomen mulieris dictæ ab amore.
Erotium Cupidinis imago.
Erſenius, nobilis gladiator.
Ertha, vrbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.
Erutius Clarus, II. Conſul cum Cethego, anno ab vrbe 922.
Eryce, vrbs Siciliæ. Steph. Vide ERYX.
Erycina, næ, Veneris cognomentũ, ab Eryce Siciliæ monte, in quo religioſiſſimè colebatur
Erylus, Politianus,
Feciſſet triplex qualia vix Erylus.
Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorũ vaſtatorem Hercules domuit, viuumque in humeris ad Euryſtheum detulit: quo conſpecto, Euryſtheus in æreo ſe vaſe abſcondit.
Eſt & ſylua & fluuius hoc nomine in Alpheũ deſinens. Plin. lib. 4.
Erymanthis, thidis, poſſeſſiuum fœmininum. Ouid. 2. Meta.
-Cuſtos Erymanthidos Vrſæ
Arctophylax.

item Phares filii Iuda, Gen.46. Nomen præterea loci,Ioſ.15.Heb.Heſron.

Eſſæi ſiue Eſſeni,Iudæi.nam tria Iudæorum dogmata,vt ſcribit Ioſeph.extitere,Phariſæi,Sadducæi,& Eſſæi: & quidem Eſſæi ab vxoribus & vino & carnibus abſtinuerunt ſemper, & quotidianum ieiunium vertterũt in naturam. Apud eos proprium nemo aliquid poſſidet, omnibus in medio poſitis communiter vtuntur: habitant ſimul & conueniunt quaſi ſodales. Cùm a laboribus mercedem ceperunt, apud quæſtorem deponunt: is omnia diligenter procurat quibus egent, nullas ciuitates colunt neque ſeruos habent, quando omnes velut mater eadem genuit natura. Triplici regula vitam trãſigunt, amore in Deum ardentiſſimo, virtutum cultu diligentiſſimo, charitate in Chriſtum feruentiſſima. Ioſeph. Antiq.lib.13.cap.8.& Iud.lib.2.cap.7.

Eſſedones,in Aſia populi:hi Scythiam vtranque incolunt,ſuper Mæotin habitantes,non procul a Riphæis montibus.Plin.li.4.ca.12.Quibus(Herod.lib.4. hiſt.)mos eſt parentum funera cantu proſequi,& congregatis proximis cadauera ipſa, pecudum admiſtis carnibus comedere: qui oſſa capitum ſuorum parentum auro eincta,in poculorum tradere miniſterium afferuntur Steph populi Scythiæ.

Eſſus,vrbs Locridis.Steph.

Eſthaol, vrbs tribus Iudæ ſiue Dan inter Azotum & Aſcalonem in Palæſthina,Ioſ.15.19.vbi filii Iſrael poſuerãt caſtra contra Philiſthiim, Iud.13.iuxta quam ſepultus erat Samſon,Iud. 16. Hieronym.villula Aſco dicta.

Eſthamo,ciuitas,1.Reg.30,1.Parali.4.quæ(vt videtur)dicitur Eſthemo & Eſthemoa.

Eſthemo, ciuitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Iudæ eſt aſſignata, Ioſ.21,1.Para.6. eadem quæ & Eſthamo.

Eſther,nomen mulieris, quæ & Ediſſa filia Abihail dicta eſt, Eſther.2.

Eſthon,filius Mahir.1.Para.4.

Eſtiza,Vide ESTIAEA.

Eſtiania.Vide NOLTIA.

E T

Etan,vrbs Laconica.Steph.

Etalus,Corinthiorum rex,regnauit annis XXX.

Etam,nomen viri,1.Paral.4.

Etam,petra munita quæ in tribu Iuda erat, vbi Samſon aliquando habitauerat iuxta torrentem. Iud.15.Ioſ.lib.5.Antiq.cap.13.Eſt quoque ciuitas Iudæ a Roboam ædificiis munita.1. Paral.4,& 2. Paral.11.

Etburga filia Eduardi ſenioris regis Angliæ quæ relicta paterna domo ſeſe in ſolitudinem contulit in qua reliquum vitæ peregit.

Etearchus,Oaxi ciuitatis Creticæ rex,qui amiſſa vxore, filiæ ſuæ Phronimæ nouercam ſuperinduxit, quæ domum ingreſſa vt erat, ita re ipſa ſe nouercam præſtitit, cùm lædendo, atque omne iniuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam impingendo. Etearchus criminationibus vxoris fidem habens, Themiſonem quendam Thereum iureiuiurando aſtrinxit, vt acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cùm neque Etearchi crudelitatis miniſtrũ ſe præbere vellet,neque rurſum iuſiurandum violare,reuinctam funibus puellam dimiſit in pelagus, eaque ſubitò retracta, Theram peruenit: vbi Polymneſtus vir inter Thereos ſpectatus, in concubinatum Phronimã accepit: qui ex ea Battum genuit, Cyrenarum in Aphrica conditorem.Herodot.lib.4.

Eteocles, Oedipi Thebanorum regis filius, ex nefando Iocoſtæ matris concubitu editus, cui cum fratre Polynice ita conuenerat, vt alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno,cùm Eteocles,qui,quòd maior natu eſſet, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere,Polynices adiutus à Tydeo & Adraſto ſocero; fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impoſitis deinde cadaueribus eidem rogo,flamma ſe diuiſiſſe traditur, tanquam odium illud, quod inter viuos fuerat,ne morte quidem finiri potuerit.Stat.in Theba.Virgi.in Culice.

Eteones, vrbs Eubœæ, ab Eteoneo quodam. nunc Scarphe vocatur in colle ſita.

Eteſiæ,venti quotannis ſtatis temporibus flantes, biduo incipientes poſt Caniculæ exortum,flatumque ad dies fere quadraginta continuantes. Plinius libro 2.capite 15.Hinc Eteſiæ dicti ſunt,quaſi annui, quòd ex ventis omnibus hi maximè ſtati ſint, & quotannis eodem tempore recurrant.

Etgarus Angliæ rex,qui ſingula erexit monaſteria ſingulis quibus regnauit annis.

Ethai,nomen viri, 2.Reg.15:qui & Ithai,2.Reg. 23.Filius Roboam ex Maacha.2.Para.11.

Ethalia,inſula in Liguſtico mari Populoniæ vrbi oppoſita,ab Ethalio qui ei præfuit,ſic dicta.

Ethalion, vnus ex Thyrrenis nautis, quos in delphinas mutatos dicit Ouid.3.Metam.

Etham, nomen loci ad quem venerunt filii Iſrael profecti de Socoth. Exo.13.Num.33.

Ethan,vir quidam ſapiens,filius Maol,3.Reg.4. Filius Zaræ filii Iuda,1.Para.2.Filius Gazaiæ, 1.Paral 15.Filius Zamma filii Semei, 1.Para.6. Filius Cuſi filii Abdi,1.Para.6.

Ethanim,nomen menſis ſeptimi,qui noſtro Septembri reſpondet.3.Reg.8.

Ethbaal,nomen regis Sidoniorum.3.Reg.16.

Etearchus rex Cretæ qui ſuaſu vxoris ſecundam Phronymam filiam per negociatorem Themiſonem ſubmergi iuſſit.Heród.

Etheel,nomen viri,1 Eſd.11.

Ethelbaldus,III. Anglorum rex.

Ethelbertus,IIII. Anglorum rex.

Ethelredus,V. Anglorum rex.

Ethelredus, XIII. Anglorum rex, huius temporibus Anglia Dacis tributaria facta eſt Polyd. lib. 7.
Etheluolfus, I. Anglorum rex.
Etheluolfus, Cantianus rex, anno ab vrbe 1550.
Ethei, filius filiæ Seſan ex ſeruo Aegyptio. 1. Paralip. 2.
Ethemon, nomen viri. Virgi. lib. 10. Aeneid.
Et clarus Ethemon Lycia comitatur ab alta.
Ether, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.
Ethi, nomen viri. 1. Para. 12.
Ethnan, filius Ashur ex vxore Halaa. 1. Para. 4.
Ethneſtæ populi Theſſaliæ, ab Ethneſto Neoptolemi filio. Steph.
Ethruria. Vide Hethruria.
Etia, vicus Laconiæ, aut Cretæ ciuitas.

E V

Eua, vrbs Arcadiæ: Gentile, Euæus. Steph.
Euadne, Martis filia ex Thebe vxore Aſopi, & coniunx Capanei, quæ illum incredibili amore dilexit. Itaque cùm audiſſet illum apud Thebas fulmine periiſſe, fere in mortis ſtuporem diriguit, & rigida facta eſt: deinde cùm celebraretur funus, ſe in rogum proiecit. Virgil. 6. Aeneid.
Euçi, populi habitantes ad Meridiem, quos expulerunt Cappadoces. Deut. 2. Ioſue 13, 4. Regum 17.
Euæmon, pater Eurypyli, qui cum Græcis ad Troiam profectus cum 40. nauibus, præfuit Ormeniis. Hom. in Catalo. nauium.
Euæmon, Steph. vrbs Orchomeniorum.
Euænetus rex Lacedæmoniorum, qui ad cuſtodiendum introitum Theſſaliæ contra Xerxem, vna cum Themiſtocle Athenienſium duce a Græcis conſtitutus fuit.
Euagoras, rex Cypriorum, ad quem Iſocrates ſcripſit.
Euagrius presbyter annis XIII. manſit in ſolitudine contentus pane & oleo. Si quando Venereis titillaretur illecebris, demergebat ſe in puteum, vt aquę frigiditas libidinis feruorem compeſceret.
Euagrius, monachus apud Aegyptios doctiſſimus, anno ſalutis 399.
Euagrius, alias Eucharius, cos. cum Eleutherio annó ab vrbe 1134.
Eualeni, populi. Glaucus lib. 2. de Arabia.
Euan, vnum eſt ex Bacchi cognominibus, ab Euantium mulierum clamore impoſitum. Ouid. 4. Metam. Euantes dicuntur mulieres eiuſdem dei ſacra celebrantes.
Euander, Carmentis filius, Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicoſtrata habitus eſt. Hic dimiſſa Arcadia, cùm patrem caſu interfeciſſet, auito regno pulſus, ſuadente matre, quæ vates erat, conſcenſa naui in Italiam venit, & pulſis Aboriginibus, tenuit illa loca, vbi poſtea Roma condita eſt, paruumque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum à Pallante proauo dictum. Virg. 8. Aeneid.
Hinc Euandrius, a, um. Idem 10. Aeneid.
At tibi Tymbre caput Euădrius abſtulit enſis.
Euanthe Gratiarum mater, vt placet quibuſdam.
Euangelus poëta fuit comicus qui de re militari ſcripſit.
Euantia, Vide TRALLIS.
Euariſtus, IIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 102.
Euarix rex Gothorum, qui templorum aditus ſpinis obſerabat & ſepiebat, vt introeundi raritas obliuionem religionis induceret, clericos verò carceribus includebat: nullum omittebat tormenti genus, in quo ſuam feritatem non exerceret.
Euax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Neronem.
Eubœa, inſula maris Aegæi, inter Sunium Atticæ promontorium & Theſſaliam in longitudinem extenſa, & à Bœotia Euripo admodum anguſto dirempta: ita dicta ab Eubœa heroicæ indolis matrona, cùm antea Abantis & Macris diceretur. Hodie Nigropontum nominant. Hinc Euboicus, Virgilius libro 6. Aeneidos,
Qualis in Euboico Baiarum littore quõdam
Saxea pila cadit, &c.
Item lib. 9.
Eubulus, Athenienſis ciuis, Demoſtheni ſæpe aduerſatus, vt ex ipſius in Midiam oratione notum eſt.
Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta. Suid.
Eubulus, hiſtoricus, qui hiſtoriam Mitræ multis voluminibus explicuit.
Eucarpia, Steph. vicus eſt in minori Phrygia, in qua, Metrophane teſte, racemus tantus prouenit, vt currus medius præ onere aliquando rumpatur. Hanc regionem Barbari Iouem Cereri & Baccho fœcunditatis gratia donaſſe fabulantur. Eſt etiam Eucarpia, caſtellum Siciliæ inter Timæos.
Euchemus ordinis ſenatorii dignitate conſpicuus, ſpeluncam dumis horridam & tutam nigro lacu habitauit in agro Lugdunenſi.
Euchion, Bacchum cognominant Poëtæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς, id eſt a voto, vt notant grammatici, inter quos Sipontinus. Malim Euhyus vt ſequitur.
Euclides, geometra inſignis, tẽpore primi Ptolemæi poſterior aliquanto his qui Platonis temporibus vixerunt, antiquior verò Archimede & Eratoſthene. Multa ſcripſit, quæ ad geometriam & muſicam pertinent.
Euclides, Megarenſis Socraticus, belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore muliebri veſte noctu ad Socratẽ venire ſolitus. Ab hoc philoſophi Megarici dicti, qui id bonum ſolum eſſe dicebant, quod eſſet bonum & ſimile & ſemper idem. Suidas & Diogenes Laert.

Ecrates fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætexu, ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum prouerb. Vias nouit quibus effugit Eucrates.

Eucratida, vrbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.

Eudæmon Arabia, felix Arabia dicitur apud Pomponium lib. 2.

Eudęmonidas, nomen viri proprium, Tortelio.

Eudamidas, Archidami filius, & frater Alcidis, alias Agidis. Plutarch.

Eudêmus, orator Megalopitanus, Philopœmenis ducis præceptor. Plut. in Philopœmene.

Eudêmus, v i 1. Corinthiorum rex.

Eudipne, inſula Libyæ Phænicum. Steph.

Eudo, Roberti Andegauenſis ducis filius, Francorum rex, regnauit annis i x. Hic Caroli Simplicis tutor fuit, anno ſalutis 891.

Eudo, Vaſconiæ dux, pacis fœdere rupto, quod cum Carolo icerat, in ſubiectas illi regiones multa tentauit. Blond. lib. 10. decad. 1.

Eudóchia, cum filiis, Græcis imperauit menſibus v i i. anno ſalutis 1070.

Eudócia, Theodoſii filia, Valentiniani vxor, Tripart. hiſt. lib. 12. ca. 13.

Eudóra, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia. Item vna ex Atlantidibus, quæ ſeptem numero eſſe perhibentur.

Eudôrus, Mercurii filius ex Polymela Phylanthis filia, qui Achillem ad bellum Troianum ſequutus eſt. Homer. 8. Iliad.

Eudoxius, cos. cum Dioſcoro, anno ab vrbe 1195.

Eudóxus, Aeſchinis filius, qui patria Gnidius, geometra & aſtrologus, ſummus medicus, Socratis & Platonis auditor, qui primus annum compoſuit. Scripſit leges, & de Geometria atque aſtrologia libros edidit. Cic. 2. de Diuinatione.

Fuit alius Eudoxus Rhodius hiſtoricus alius Siculus Agathoclis poëta comicus.

Eudoxus, præſul Conſtantinopolit. qui Arianæ ſectam eſt imitatus Valentis principis ætate.

Euelgia, vrbs quædam. Steph.

Euemenius, vir Cardianus magnæ virtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis acceſſit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum hiſtoriis. Vide EVMENES.

Euemerus, hiſtoricus antiquus è ciuitate Meſſana, res geſtas Iouis, & cæterorum qui dii putantur, collegit: hiſtoriamque contexuit & titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur. Hanc hiſtoriam interpretatus eſt Ennius, & ſequutus. Lactantius.

Euenetus, Vide EVAENETVS.

Euenus, Martis & Steropæ filius, qui cùm ſtupratorem filiæ Marpeſſæ Apharetum nomine comprehendere non poſſet ad ſupplicium, ſe coniecit in Lycormam fluuium animi dolore, Plutar.

Euenus, fluuius Aetoliæ, in Callidromo monte naſcēs, & iuxta Calydonem in mare Ionium influens: ita dictus ab Eueno Martis filio & Marpeſſę patre, qui ſe in hunc fluuium præcipitauit. Ouid. lib. 9. Metam.

Nanq; noua repetēs patrios cū coniuge muros,
Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad vndas.

Lucanus,

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Euenus Calydona ſecat, &c.

Euenus, philoſophus, qui ignem, optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plutar. fuerunt item Eueni duo Parii, Elegiarum ſcriptores, quorum meminit Suidas.

Euergetes cognomen Ptolemæi Aegyptiorum regis qui Philadelpho ſucceſſit à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impoſitum.

Euergetæ, populi Scythici, qui & Arimaſpi: quòd benefici fuerint in Argonautas, tēpeſtate maris ad terram ipſorum appulſos. Steph.

Euchardus, Francorum dux, anno ſalutis 913.

Eueſperis, vel Eueſperides, vel Heſperis, vrbs Libyæ. Steph.

Euganei, populi ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Troianis & Henetis, qui Antenore duce in eā Italiæ partem venerūt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Liuius lib 1. ab Vrbe. Dicti autem ſunt Euganei, ἀπὸ τῆς εὐγενείας, hoc eſt, à generis nobilitate. Plin. lib. 3. cap. 20.

Eugannió Cyrenæus, Theogoniam ſcripſit, anno ab vrbe 186.

Eugenia filia cuiuſdam inter Rom. potētiſſimi, quę virum mentita eſt in cœnobio quo ſe incluſit, vt Chriſto ſeruiret commodius.

Eugenius, ab Arbogaſte imperator factus anno ab vrbe 1145. Tripart. hiſt. lib. 9. cap. 45.

Eugenius, LXXIII. Romanorum pontifex, anno ſalutis 318.

Eugenius, II. XCVII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 824.

Eugenius, III. Romanorum pontifex CLXVIII. anno ſalutis 1144.

Eugenius, IIII. Romanorum pontifex, CCVIII. bellum geſſit Romæ aduerſus Columnenſes, anno ſalutis 1431.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Steph.

Euhyus, ſiue Euius, vnum ex Bacchi cognominibus, à ſque illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim Poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum patrem ſe in leonem conuertiſſe, vnúmque ex Gigantibus interfeciſſe: & ob rem tam ſtrenue geſtam, Euyon, hoc eſt, bonum filium à Ioue fuiſſe ſalutatum. Inde fit fœmininum Euhyas, quod Bacchi ſacerdotem ſignificat.

Eui, rex Madianitarum, Num. 31.

Euii, populi Liguriæ. Steph.

Euilla, regio ad Orientem vergens, quam circuit de paradiſo Phiſon egrediens, quem noſtri mutato nomine Gangem vocant. In ea aurum precioſum, & gemmæ precioſiſſimæ, carbunculus, ſmaradu ſque naſcuntur.

Euil-merodach, rex Babylonis. 4. Reg. 25.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Eumæus, ſubulcus Vlyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem quanuis incognitum hoſpitio excepit, & in vrbem deduxit, eique in vlciſcendis vxoris procis fidelem operam nauauit. Hom. lib. 22. Odyſſ.

Eumelis, augur nobilis. Stath. 4. Sylu.

Eumelus, Admeti regis Theſſaliæ filius ex Alceſta vxore. Bocat. lib. 5. cap. 43.

Eumenes Neoptolemum interfecit, anno ab vrbe 430.

Eumenes Bithyniæ rex, Aſiam inuaſit, anno ab vrbe 516.

Eumenes, v i. Alexandriæ epiſcopus, anno ſalutis 134. Euſeb. lib. 4. cap. 5.

Eumenia, vrbs Phrygiæ, quam Attalus ab Eumene Philadelpho ſic vocauit: aut Hyllas quòd bene in ea manſiſſet, ſic eam appellauit. Alia eſt Cariæ, tertia in Hyrcania.

Eumenides, furiæ infernales, κατ' ἀντίφρασιν εὐφημισμοῦ cùm minime εὐμενεῖς, hoc eſt, beneuolę ſint. Has autē tres ferunt fuiſſe, Acherontis & Noctis filias, vno partu editas: & apud inferos Canes Stygias vocari. Apud mortales autem Furias, ab effectu. Cic. 2. de Legib. Agitant & inſectantur impios Furiæ non ardentibus tedis, ſicut eſt in fabulis, ſed angore conſcientiæ, & fraudis cruciatu. Apud ſuperos vero Diras. Virgil. lib. 12. Aeneid.

Eumilus, vnus ex Græcis ducibus qui ad Troianum bellum profecti ſunt.

Eumolpidæ, dicti ſunt ſacerdotes, ſeu magiſtratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolpi regis, quem Aegyptii generis fuiſſe Diodorus refert.

Eumólpus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poetæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. ab hoc Eumolpidas, ſacrorum quorundā præſides dictos volunt, Aeſchines in oratione contra Cteſiphôntem. Fuit & Pythionices, hoc eſt victor in Pythiis ludis Græciæ.

Eumónides, nomen proprium viri Thebani. Plut.

Eunæ, vrbs Cariæ, in qua fluuius eſt Eunæus. Eſt etiam Eunæ, vrbs Argûs, quam habitabant Cyrenæi. Steph.

Eunêus, Iaſonis filius ex Hyſipyle, filia Thoantis regis Lemni, Homerus lib. 7. Iliad.

Eunice, mater Timothei. 2. Timoth. 1.

Eunomiani, hæretici, qui & Aetiani ab Aetio dicti ſunt, anno ſalutis 358. Tripart. hiſt. lib. 5. cap. 13.

Eúnones, Adorſorum rex, anno ab vrbe 801.

Euónymos, inſula parua ex Aeoliis. Plin. lib. 3. cap. 19. ita dicta quod e Lipara in Siciliam nauigantibus ſiniſtra offeratur: nam εὐώνυμα Græci κατ' εὐφημισμὸν vocant ſiniſtra, autor Strabo lib. 6. Eſt etiam Euonymus Theoph. arbor infelix, malo punicæ ſimilis in Lesbo inſula potiſſimum proueniens pecori guſtatu lethalis. Plin. lib. 13. cap. 22.

Eunus, ſub Decio martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Euodia, Mulieris nomen. Philip. 4.

Euodius, Conſul, cum Honorio, anno ab vrbe 1139.

Euodius, primus poſt diuum Petrum Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 68.

Euonymia, vrbs Cariæ. Eſt & vicus Athenienſium, ab Euonymo terræ & cæli vel Cephiſi filio. hic vicus etiā Euonymus vocatur. Steph.

Euonymitæ, populi Aegypti, iuxta Aethiopiam. Steph.

Eupales, xxxii. Aſſyriorum rex.

Eupalia, vrbs in Locride. Steph. Alii Eupalion, alii Eupolion vocant.

Eupator, filius Antiochi. 1. Mach. 6.

Eupatria, vrbs Lydorum. Steph.

Eupheme, mulieris nomen, nutricis Muſarum, & Croci matris.

Euphorbus, nobilis Troianus, Iliaco in bello à Menelao occiſus. Cuius animum Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Ouidius libro 15. Metam.

Euphorion, poeta Chalcidenſis, quem trāſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, vt eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, eiuſque poëmata ſtudioſe cantarent, poſthabitis aliorum poëmatibus.

Euphranor, ſtatuarius laudatiſſimus Iſthmius, qui de ſymmetria & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit centeſimaquarta Olympiade, plurimàque ſigna nobiliſſima ex ære confecit, quæ enumerantur a Plinio lib. 34. ca. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in vnoquoque genere excellens, ſibique æqualis.

Euphranta, vrbs Libyca. Steph.

Euphratis, regio eadem quæ Syria, à vicino fluuio Euphrate, qui cum Araxe fratre ex monte Armeniæ profluit. Steph.

Euphrates, philoſophus grauiſſimus, temporibus Adriani principis, voluntaria morte exceſſit e vita, veniam ei dante Adriano, vt citra ignominiam & infamiam, cùm propter ſenectutem, tum etiam propter grauem morbum, cicutam bibere poſſet. Dion.

Euphrates, tis, fluuius Meſopotamiæ, quē Strabo ſcribit ex Niphate monte Armeniæ, magnū, profundū, & celerē naſci: influere autem in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tygri coniunctum

Meſopotamiam facere. Dictus autem putatur Euphrates (quod & Ambroſius annotauit) ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν, hoc eſt, à lætificando: propterea quòd circumiacentem agrum reſtagnationibus ſuis adeò lætum fœcundumque reddat, vt ſequente anno ſponte reſtibilis fiat ſeges.

Euphrateſiæ, vrbs ſiue regio quædam. Steph.

Euphrone vna ex tribus Gratiis.

Euphrone nox dicitur a Poëtis, id eſt ſapiens ſeu prudens, quod in ea multum ſapimus, vt teſtatur Epicharmus inquiens: Si quid docti inquiris fac noctu, eius inueſtigationi vaces. nam omnia præclara noctu quam die cogitando melius reperiuntur.

Euphróſyna, næ, & Euphroſyne, nes, vna Gratiarum, ſoror Aglaiæ & Thaliæ, ab animi hilaritate (id enim Græcis ſonat εὐφροσύνη) ita appellata.

Eupilis, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens.

Eupolis, priſcę comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit. Horatius Satyra 4. Scripſit comœdias ſeptédecim ex quibus nouem victoriam meruerũt. periit in prelio nauali inter Lacedæmonios & Athenienſes iuxta Helleſpontum commiſſo, cuius mors vſque adeo luctuoſa ciuitati fuit, vt poſtea edicto publico cautum fuerit ne poëtæ in poſterum militare liceret.

Eupómpus, Macedo Arithmeticę & Geometrię periti ſſimus, ſine quibus negabat artem poſſe perfici. Eſt & Plin. li. 35. ca. 10. pręclarus pictor, qui docuit Pãphilum Apellis præceptorem.

Eupória, vrbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & a fertilitate ſic dicta. Steph.

Euporus, ſeruus C. Gracchi, qui dominum ex Auentino fugientem, qua potuit ratione tutatus eſt, ac ſuper occiſum, animam euulſis proprio vulnere viſceribus effudit. Macrob.

Euproſopon, promontorium Phœniciæ ad Babylonem vrbem. Nomen habet ab inſigni aſpectu. Vadianus.

Eupyridæ, vicus de tribu Leontide, &c. Steph.

Euricus, Viſigotorum rex, anno ab vrbe 1220.

Euripides, inſignis poeta tragicus, natus eo die quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, a quo etiam ſummo in honore eſt habitus. Scripſit fabulas LXXV. ex quibus quinque tantùm victoriam meruerũt. Caſtitate autem vitæ tanta fuit, vt vulgò μισογύνης, hoc eſt, mulierum oſor fuerit cognominatus. Periit noctu ab Archelai canibus, vt fertur, diſcerptus. Oſſa eius regis iuſſu Pellam ſunt tranſlata, repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tẽtauerant, vt ciuis ſui reliquias ſibi in patriã referre liceret.

Eurippa Diana dicta eſt apud Pheneatas, cui templum Vlyſſes conſtruxit, quòd amiſſos equos ibi inueniſſet.

Euripidius numerus in talis quadragenarius ab Euripide inuentus, eo tempore quo exactis triginta tyrannis quadraginta principes Athenienſium Remp. adminiſtrabant. legitur & Euripides in eadem ſignificatione: Vide Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 27.

Euripus, fretum anguſtum inter Aulidem Bœotiæ portum, & Eubœã inſulam, quod vnius diei & noctis ſpatio ſepties recurrit eo impetu, vt nauigia repugnantibus vẽtis ſecum rapiat. Mela. lib. 2. Sunt & Euripi canales ſeu ductus aquarum aliunde deductarum in ſublime ſalientium, ſi paulò minutiores ſint, quos intra domos Romani per pratum ducebant, ſi autẽ maiuſculi ſint Nili dicũtur. Cic. 1. de Legibus: Ductus aquarum quos iſti Nilos Euripoſque vocant, quis quũ viderit non irriſerit? Euripi quoque ſunt foſſæ in ludis circumdatæ pro ſeptis, quorum loca temporaria prius cloſtra fuerunt authore Plinio.

Euriſtenes, Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XLII.

Euriſteus, I. Mycenarum rex.

Euromus, vrbs Dariæ, ab Euromo Care Idrici filio. Steph.

Eurónotus, alio nomine Vulturnus, ventus ab oriente hyberno ſpirans, quòd inter Notum & Eurum ſit.

Eurôpa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Iupiter in bouis ſpeciem transformatus rapuit, & per mare in Cretam tranſuexit. Ouid. lib. 2. Metamorph. Ab hac tertia orbis terrarum pars nomẽ accepiſſe creditur, ab Aſia Tanaide fluuio, ab Africa mari mediterraneo diſcreta.

Eurôpa, Nympha marina, Oceani & Thetyos filia. Heſiodus in Theogonia.

Europs, II. Sicyoniorũ rex, regnauit annis XLII.

Europs, VI. Macedonum rex, anno ab vrbe 146.

Europum Syriæ vrbs olim Thapſacum, poſtea Amphipolis appellata. Plin. lib. 5. cap. 24.

Europum oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas. Plin. lib. 6. cap. 15.

Eurôpus, ciuitas Meſopotamiæ.

Eurôpus, vrbs Macedoniæ, ab Europo filio Macedonis & Orithyæ filiæ Cecropis. Eſt & alia Syriæ, & alia Cariæ, quam Idriadẽ ab Idrie Chryſaoris filio nominant. Steph.

Eurótas, fluuius Laconiæ, Spartam præterlabens, Liuio bel. Macedon. lib. 4. ripaſque habens frequentibus lauris conſitas.

Eurus, ventus ſpirans ab Ortu Brumali, quem Latini Vulturnum appellant. Plin. lib. 2. cap. 47. Ouid. 1. Metamorph. Cæl. lib. 5. cap. 5.

Euryale, regis Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti, Argiuorum regis filia, Tertia ex Gorgonibus vna, quæ tres fuerunt in extrẽma Africa, circa Atlantem

montem: quæ omnes vnum oculum habebãt, quo inuicem vtentes, quoſcunque aſpiciebant, conuertebant in ſaxa. Harum nomina fuerunt Meduſa, Sthenyo, & Euryale. Seruius eximia paríque pulchritudine virgines fuiſſe tradit, quarum ſolo aſpectu adoleſcentes obſtupeſcebant: quam rem fabulæ occaſionem ſubminiſtraſſe exiſtimat, vt diceretur quoſcunque aſpexiſſent, in ſaxa transmutare. Hęc ille, enarrans illud Virgilii lib. 6. Aeneid.
Gorgones, Harpyæque, & forma tricorporis vmbræ.

Euryalus, vnus ex principibus Peloponeſiacis, qui Argos & propinquas vrbes incolebãt, & ad Troiam cum octoginta nauibus venerũt. Homerus in Catalogo. Fuit etiam hoc nomine Troianus quidam, arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſo cõiunctus: qui noctu Rutulorum caſtra vnà ingreſſi, magnam hoſtiũ ſtragem ediderunt. Verum cùm inſtante iam die ſeſe recipere conarentur, in hoſtium equitatũ inciderunt: a quo circunuentum Euryalum cùm Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit obiicere, quam amicum deſerere. Virg. lib. 9. Aeneid.

Euryalus, cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cuiuſdam nomen, de quo Iuuenalis,
Nobilis Euryalum aut Marmillonem exprimat infans.

Euryampus, vrbs Magneſiæ. Steph.

Euryanaſſa inſula eſt maris Aegei, è regione Ioniæ, non procul ab Arginuſſa. Plin. li. 5. ca. 31.

Eurybates, præco Ithacenſis, ex Vlyſſis comitatu, ab Agamemnone miſſus, vt ab Achille auferret Briſeidem. Ouid. Epiſt. 6. Homer. Illiad.

Eurybatus, latro aſtutia ſingulari, quem deprehenſum cùm cuſtodes vellent cogere vt oſtẽderet quibuſnam modis cõſueſſet domos cõſcendere: ille aptatis ſpongiis, & ſtimulis ferreiſque retinaculis, irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificiique nouitatem mirantibus, prehenſo laqueari, per tegulas effugit, eóque modo periculum euaſit. Homerus lib. 19. Odyſſææ.

Eurybia, nympha quæ ſtellas & Luciferum genuit. Heſiod. in Theogoni.

Eurybiades, Herodoto libro ſeptimo, vnus ex ducibus Xerxis.

Eurybiades Lacedæmonius quidã nobilis fuit, Euryclidæ filius, vniuerſæ Græcorum claſsis dux à Lacedæmoniis conſtitutus aduerſus Xercem. Herod. lib. 8.

Eurycléa, Opos Piſenomdæ filia pulcherrima, quam Lértes in prima exiſtens pubertate viginti boum pretio emit, nec minore, quàm vxorem, honore domi habuit, Vlyſſemque nutriendum ei dedit: quem & prima in patriam redeuntem agnouit. Homerus Odyſſ. lib. 19.

Eurycles, vates, qui de ſe ſuiſque incommodis aliquid ſemper diuinabat. Hic per adſiſtentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Euriclidæ dicuntur omnes diuinaculi. Cæl. lib. 5. cap. 10.

Eurycléa, Vide EVRICLEA.

Eurycratidas, vir Lacedęmonius. Plutarch.

Eurycyon, faber argentarius. Virgil. lib. 10,
Quæ bonus Eurycyon multo cęlauerat auro.

Eurydamas, vir Troianus, Latine dicitur Latè domans. Ouidius, Per Eurydamanta intelligunt Hectorem, qui virtute cuncta domabat.

Eurydame, Dictatoris filia, & Menii ſoror, quam Leutychides Spartiatarum rex duxit in vxorem. Herodot. lib. 6.

Eurydice, vxor Orphei vatis, cuius amore captus Ariſtæus, cùm vim illi inferre pararet, illa per arua fugiens, incidit in colubrum in herba deliteſcentem, cuius morſu interiit. Orpheus autem vxoris mortem ęgerrime ferens accepta cithara inferos adiit, vbi Plutonem Proſerpinámque tã ſuaui carmine demulſit, vt ei vxorem ab inferis reducere permitterẽt, ea tamen conditione, ne prius eam, quam ad ſuperos rediiſſet, intueretur. Quam legẽ cùm ille amoris impatientia eſſet pręuaricatus, Eurydice denuò ad inferos eſt retracta. Virgil. 4. Georg.

Eurydice, Clymeni filia, vxor Neſtoris, ex qua ſeptem filios & vnam filiam ſuſcepit. Homerus Odyſſ. lib. 3.

Eurydomene, nympha marina. Perhibent hanc matrem Oratiarum fuiſſe, quam alii Eurymeduſam vocant.

Euryélus, Macropolis Epipolorum. Eſt autem oppidulum Syracuſarum in loco prærupto. Steph.

Eurylion, Latinorum rex, qui alio nomine dictus fuit Aſcanius. Dionyſ. Hali. 1. de Antiq. Roman.

Eurylochus, vnus ſociorum Vlyſsis, qui ſolus Circes pocula non guſtauit, neque in ſuis figuram eſt transmutatus. Ouid. 14. Metamor.

Eurylochus, Phlegyarum rex, qui Pherecydi ſtruxit Thebas, antequam Cadmus aduenirret, qui eas poſtea reædificauit.

Eurymachus fuit Thebanorum potentiſsimus, qui quum Platæas noctu per proditionẽ occupiſſet, rebellãtibus deinde omnibus, viuus in hoſtium poteſtatẽ peruenit, vnaque cum ſuis omnibus ſupplicio affectus eſt. Thucyd lib. 2.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, regem Phœacum, & Alcinoi patrem. Homer. Odyſſ. lib. 7.

Eurymedon, filius Fauni. Stat. in Thebaide,
Proximus Eurymedon cui paſtoralia Fauni
Arma patris, &c.

Eurymedon, Athenienſium dux cũ Demoſthen.

Eurymedon, Pamphylię fluuius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphil. tranat. Mela lib 1

& Stephanus : qui etiam locum iuxta Tharſum hic nominatum ſcribit.

Eurymeduſa, Gratiarum mater.

Eurymenæ, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Euryminus, vir quidam qui cum per calũniam conaretur Caſtorem & Pollucem fidiſſimos amicos inter ſeſe committere, alterum apud alterum inſimulans, pòſt deprehẽſus vtrique dedit grauiſſimas pœnas, vnde abiit in prouerbiu Euryminus, de iis qui per calumniam conatur fidos amicos inter ſeſe committere.

Eurynome, nympha, Oceani & Tethyos filia, mater Leucothoes.

Eurynome, Apollinis filia, quæ Adraſtum Argiuorum regem & Euriphylen Amphiarai cõiugem peperit.

Euryon, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem a matris inſidiis liberauit.

Eurypylus, Telephi filius, Gothorum rex, bello Troiano, cui propter Caſſandræ amorem interierat, extinctus eſt. Iornand.

Euriphylus, Herculis filius, regnauit in Co inſula, & omnium Græcorum augur peritiſſimus eſt habitus, non tamen ſimilis Calchanti Troiano. hic cum aliis Græcorum ducibus ad Troiam profectus eſt. Virg. 2. Aeneid.

Suſpenſi Euryphylum, ſcitatu oracula Phœbi
Mittimus, &c.

Euryſtheus, primus Lacedæmoniorum rex.

Euryſtheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Iunonis odio obſequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, vt ponderis magnitudine opprimeretur. Qua in re mirum in modum opinione falſus eſt. Nam ille rebus ex ſententia confectis ſemper victor rediit, clariórque ex periculis & maior emerſit.

Eurytanei, populi Italiæ. Steph.

Eurythius, XVI. Italiæ exarchus, anno ab vrbe 1479.

Eurythus, vide EVRYTVS.

Eurytion, vide EVRSION.

Eurytus, OEchaliæ rex, pater Ioles, qui cùm ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam ab eo irato tradere recuſaret, iratus Hercules Eurytu occidit, & Iolem abduxit. Hinc Eurytis, idis, patronymicum fœmininũ: quo Poetæ vtuntur pro Iole Euryti filia.

Eurytus, vnus ex Centauris, qui cùm Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo eſt occiſus.

Euſebia, ciuitas Cappadociæ, Cæſarea pòſt dicta.

Euſebius, Laodicenus epiſcopus, anno ſalutis 274.

Euſebius, XXXVIII. Rom. epiſcopus, anno ſalutis 308.

Euſebius, cos. cum Ruſinio, anno ab vrbe 1100. cum Hypatio, anno 1112.

Euſebius Cronio, cos. cum Probino, anno ab vrbe 1242.

Euſtachius, Conſul cum Agricola, anno ab vrbe 1174.

Euſtachius, martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea vocatus. Volat lib. 15.

Euſtathius, Antioch. epiſcopus, anno ſalut. 322.

Euſtathius, Antiochiæ epiſcopus, quo in exiliũ ob fidem truſo, Ariani eccleſiam occupauerunt, anno ſalutis 331.

Euſtathius, Epiphanęus, ſcripſit temporum epitomen ab Aenea Troiano vſque ad Anaſtaſium principem ſub quo fuit: Tomos etiam ſeptem, & alia quædam. Suid.

Euſtathius, genere Paphylus, præſul Antiochenus aduerſus Arianorum dogma, multa compoſuit ſub Conſtantino principe: pulſus demum eſt in exilium Traiapolim, Thraciæ ciuitatẽ, vbi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de anima, epiſtolæque plurimæ. Hieronymus.

Euſtathius præſul, is qui in Homerum & Dionyſium poetas commentarios edidit, patria Conſtantinopolitanus.

Euſtephius, Aphrodiſieus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suid.

Euſtochius, Cappadox ſophiſta, ſcripſit ad Conſtantem principem de Cappadociæ aliarumque gentium antiquitate. Volat. lib. 15.

Euſtochium Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum & Hebraicarum literarum perita, vnde & ſuo tempore nouum orbis prodigium vocata eſt: ingenium ſacris literis deuouit maxime, atque adeo vt Pſalmos Hebraice legeret curſim & mira celeritate. Qua in re amorem B. Hieronymi ſibi maxime conciliauit.

Euſtratius, philoſophus, qui in Ethica Ariſtotelis ſcripſit.

Eutæa, vrbs Arcadiæ. Steph.

Euterpe, vna Muſarum, quæ mathemata, vel, vt aliis placet, tibias inuenit, a cõcentus ſuauitate nomen trahens. eſt enim εὖ bene, & τέρπειν delectare. Virgilius,

Dulciloquis calamos Euterpe flatib⁹ implet.

Euthenæ, vrbs Cariæ. Steph.

Eutheric⁹, cõſul cũ Bæthio, anno ab vrbe 1264.

Euthericus Cillica, cõſul cum Iuſtino Aug. anno ab vrbe 1272.

Euticheſ fuit poeta comicus.

Eutichianus, conſul cum Honorio Aug. anno ab vrbe 1151.

Eutichus, propter fidem à Genſerico Gotho martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 439.

Euthydemus, Suidæ, Maſſilienſis philoſophus, præceptor Apollonii Tyanei.

Euthymedon, nomen cuiuſdam philoſophi.

Euthym⁹, pugil, in Locris Italiæ, qui Epizephyrii cognominatur, ortus Aſtycleo patre: vel (vt indigenis perſuaſum eſt) Cæcino amne genitus, qui Locros a Rheginis diuidit. Hunc ſemel a Thaſio Theagene victum tradit Pau-

ſanias,nō iuſto quidem illum certamine,ſed circumuentum dolo,vnde nec Theagenī decretus honor: inſuper damnatus vt mulctæ nomine talentum Euthymo repræſentaret. Aelianus variæ hiſt.lib.8. Euthymus,Locrus ex Italia,pyctes inclyt⁹ & robore inſigni fuit, lapidem geſtabat ingenti magnitudine, qui Locris oſtēditur:& Temeſſæum heroa,quod cuique per vim abſtulerat,reddere coegit, etiam cum fœnore:vt inde natum ſit adagium iis qui ſordidos & iniuſtos quæſtus faciunt, affore Temeſſæum genium. Hic ad amnem Cæcinum, oculis hominum apparere deſiit. Plin.lib.7.cap.47.

Eutocus,Bocatio lib.5. Apollinis & Cyrenes filius. Hunc dicunt deſcendentibus fratribus ex Africa,& in Græciam venientibus, Cyrenis remanſiſſe & imperaſſe, qui vnà ſecum ibidem remanſere.

Eutrapelus,homo quidam callidiſſimus.Horat. 1.Epiſt.

Eutrapelus cuicunque nocere volebat,
Veſtimenta dabat pretioſa,&c.

Eutreſis, pagus inter Theſpias & Platæas ſitus, quem Zetus & Amphiſus muris cinxerunt ſic dictus,quòd multis viis, ſeu vicis prius vſus & quaſi perforatus fuerit. Hinc Eutreſites Apollo, cuius templum ibi & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutreſium,vrbs Arcadiæ. Steph.

Eutropius,de geſtis Romanorum ſcripſit hiſtoriam.

Eutropius, conſul cum Valentiniano Auguſt. anno ab vrbe 1140. & cum Theodoro, anno 1152.

Eutychia eſt inſula Theſſaliæ adiacens, ante ſinum Pagaſicum.Plin.lib.4.cap.12.

Eutyche,mulier Tralliana triginta partus enixa & à viginti liberis rogo illata. Plin. libro 7. cap.5.

Eutyches,Conſtantinopolitanus abbas, tertius poſt Manetem & Apollinarem, alium adfirmabat eſſe CHRISTVM, aliud verbum Dei negabatque CHRISTI carnem noſtræ ſimilem: nec in Patre duas in eodē ſuppoſito naturas eſſe: ſed de cælo corpus deſcendiſſe dictitabat, ac in Virginis vtero tanquam ſolis radios penetraſſe: vt viſum ſit ſanè ex muliere generatum, quamuis vere generatum non ſit. Suidas. In hūc celebrata eſt quarta ſynodus.Volater.

Eutychianus, XXV. Romanorum epiſcopus,regnauit menſibus x.anno ſalutis 282.

Eutychides.Plinio libro34.capite 8. ſtatuarius, centeſima viceſima Olympiade floruit. Hic, vt idem author eſt, fecit Eurotam, in quo artem ipſo amne liquidiorem plurimi dixêre.

Eutychus,nomen adoleſcentis,quem ſuſcitauit Paulus.Act.20.

Euxinus pontus,ſinus maris latiſſimus,Thracio & Cimmerio Boſphoris interceptus,Axenus dictus,hoc eſt,inhoſpitalis,propter immanitatem eorum, qui eius maris littora incolebant.Illi enim & hoſpites immolare ſolebāt. Strabo. lib. 7. & carnibus pereſis, ex caluis eorum ſibi pocula cōficere.Poſtea verò, cùm in locis maritimis Iones aliquot oppida condidiſſent,cohibito Scytharum aſſueto latrocinio, receptóque Græcorum hominū commercio,pro Axeno Euxinus, hoc eſt, hoſpitalis appellatus eſt.Ouid.de Ponto,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

E X

Exagonus,legatus Oblogenum,qui ſunt populi in Cypro:is quum Romam veniſſet, ibique de herbarum viribus multa diſſereret,volens coniectus eſt a cōſulibus in dolium plenum ſerpentibus experimenti cauſa, vbi ſerpentes ipſi non ſolum eum non mordebant, ſed etiam linguis demulcebant. Plin.lib.28.

Exampus, Scythiæ fons inter Boryſthenem & Hypanim flumina. Herodo.lib.4.Inter Boryſthenem(inquit)& Hypanim flumina, locus eſt nomine Exampus,ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

Excetra,dicta eſt hydra, quod vno cæſo capite, tria excreſcebāt.Scribit Diodorus, Herculem debellaſſe hydram non ſolùm ferro,ſed etiam flāmis,adhibito Iolao, qui inciſam ceruicem ardente face e veſtigio inureret. Conſtat (ſecundum hiſtoricos) hydram fontem fuiſſe in Lerna Argiuorum palude aquas euomentem,quæ vallabant vicinas ciuitates, in qua vno meatu clauſo multi erumpebant. Quod Hercules videns,loca ipſa exuſſit: & ſic aquæ meatus clauſit.Nam hydra,ἀπὸ τοῦ ὕδατος, id eſt,ab aqua, nomen accepit. Plato aſſerit in Euthydemo,Hydram fuiſſe, calidiſſimum ſophiſtam, cui propter ſapientiam, pro vno ſermonis capite amputato, multa repullulabant.

Exius,vrbs Siciliæ.Steph.

Exitiria feſta apud Græcos erant,in quibus primitiæ frugum diis offerebantur vt tradunt grammatici.

Exquiliæ,liarum, mons Romæ, dictus ab excubiis regis Tulli Hoſtilii, qui hūc collem vrbi adiecit(teſte Liuio lib.1.ab Vrbe) & in eum, vt frequētius habitaretur, domicilium ſuum tranſtulit. Sunt qui ab excolendo, Exquilias dictas volunt, quòd ea pars vrbis, cùm antea neglecta iacuiſſet, a Tullo rege fuerit exculta.

Extricatus, conſul cum Præſente,anno ab vrbe 969.

E Z

Ezechias,rex Iuda,filius Achaz.4.Reg.18,1.Paralip.3.

Ezechiel,

Ezechiel, Nomen prophetæ.1.Paral.24, Ezech.1

Ezechiel, 1.Eſdræ 8.Nomen viri.

Ezel, Nomen lapidis viatorii in agro vrbis Saul, ſub hoc latuit Dauid in ſupremo digreſſu à Ionatha.1.Reg.20.

Ezer, Filius Hur primogeniti Ephrata, 1.Paral. 4.Filius item Suthalæ filii Zabad. 1. Paral.7. & 12.

Eziel, Filius Haraia.2.Eſd.3.

Ezra, Nomen viri.1.Paral. 4.

Ezrel, Nomen viri.1.Eſdr.10.

Ezri, Nomen viri.Iudic.6, 1. Paral.27.

Ezricã, dux domus Achas, 2.Par.28.Filius Naariæ filii Semeiæ, 1.Paral.3.Filius Haſel filii Elaſa, 1.Paral.8.

Ezriel, pater Saraiæ.Ierem.36, 1.Paral.5.

F A

FAbariz, inſula, Plin.lib.4.ca. 14.a frugis ſimilitudine ſponte prouenientis, alias Buchara dicta.

Fabaris, fluuius Sabinorum, alio nomine Farfarus appellatus Fabia, Vide PHABCA.

Fabia mulier Rom. quæ Fabium Fabricianum interfecit vt liberius poſſet laſciuire cum Petronio Valentiano liberali forma adoleſcentulo: qui cum adulterii conſuetudinem habebat. Plut.in Paral.

Fabiãnus, x m. Romanorum epiſcopus. Euſeb, libr.6.cap.21. martyrio coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Fabiãnus, na, num, à Fabius fit. vnde dicitur arcus Fabianus, qui conſtructus eſt iuxta regiã in Via ſacra.

Fabius, à faba, cognomen eius qui fabam optime ſerebat: ſic Cicerones, Lentuli, Piſones, & huiuſmodi.

Fábii, Romani nobiliſsimi, ſimul ac potentiſsimi, qui bellum aduerſus Veientes ſoli cum ſuis clientibus & ſeruis in ſe receperunt: cùmque ex leuibus aliquot præliis ſæpius victoriam reportaſſent, tandem ad Cremeram fluuium inſidiis circumuenti, ad vnum omnes cæſi ſunt. Ouidius libro 2.Faſt. Ex tanta Fabiorum clade vnus tãtùm ſuperfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in vrbe relictus erat: ex cuius ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator aduerſus Annibalem creatus, cunctabunda quadam prudentia remRomanam aliorum imperatorum temeritate labefactam, primus reſtituit, adeò vt veriſsimè de eo Ennius dixiſſe videatur,

Vnus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Sed qui primus Fabius, dictus eſt Allobrox, quòd apud flumen Iſaram Allobrogum regem cecidiſſet.

Fabiola fuit Romana mulier quæ quum magno ſtudio ſacras literas amplecteretur Prophetias, Euangelia & Pſalmos frequentiſſime reuoluebat, vt iterata plerunque lectio amorem diuinæ religionis (qua deflagrabat) augeret magis, vnde. & D.Hieronymus librum de veſte ſacerdotali eidem nuncupauit.

Fabius Maximus, Conſul cum C.Iulio Cæſare, anno ab vrbe 709.hic in Hiſpania Pompeianos vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.

Fábius Africanus, Conſul cum Iulio Antonio, anno ab vrbe 744.

Fabius Chilo, Conſul, cum Libone, anno ab vrbe 956.

Fabius, Tatianus, alias Duitianus, Conſul, cum Neratio Cereali, anno ab vrbe 1111.

Fábius pictor, homo nobiliſsimus, iuris & literarum antiquitatis bene peritus. Cic.in Bruto.

Fabratéria, oppidum Campaniæ, a quo fit Fabraternus. Iuuenal. Sat.3.& Silius libr.8.huius inſulæ meminerunt.

Fabricius, Rom.ciuis frugaliſsimus, qui in tenuiſsimo cenſu Samnitum munera forti animo ſpreuit. Hic norma paupertatis & exemplum apud Romanos, qui patellam & ſalinum ex argento tãtum colendorum deorum cauſa domi habuit, ita tamen vt patella corneo pediculo ſuſtineretur. Cuius filiæ ob paupertatem de publico dotibus donatæ, ad maritos ierunt, portantes gloriam domeſticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, vt ſecum eſſe vellet, ac proximum a ſe locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho, Non hoc illi conducibile eſſe. nam ſi Epirotæ (inquit) ambo nos norint, à me regi quam abs te mallent. Virgi.lib.6.

-paruóque potentem Fabricium, &c. Cic.li. 3.Offic.

Fabritianus, matrem Fabiam interfecit, quòd illa Fabium Fabritianum maritum ſuum occidiſſet, vt liberius adulterium cum Petronio adoleſcente committeret. Doſitheus apud Plutarchum.

Fabula formoſa quædam puella apud Mart. Bella es nouimus: & puella, vèrum eſt. Et diues quis enim poteſt negare?

Fabulinus, putabatur deus, qui pueris primò fari incipientibus præeſſet. vnde huic Rom. ſacrificabant, quum primum eorum liberi fari incipiebant. Varro de liberis educ.

Facûndus, Coſ. Nepotiani collega, anno ab vrbe 1088.

Faleo, Coſ. Clari collega, anno ab vrbe 945.

Fadius, Pompeianus miles, Aſinius Pollio libr. Epiſtolarum decimo.

Fadus: Sil.lib.6. Hinc Fadum & veterem tellure Labicum.

Falacrium, promontorium Siciliæ, Ptolem. hodie Melazo.

Falcidia lex, quæ amputat legata, quando ſaltem quarta pars bonorũ non ſuperſit hæred.

Falerii,orum,fuit oppidum Faliſcorum in Tuſciæ mediterraneis .Ptol.lib.4.cap.1.

Falerina,tribus Romana.Liu.lib.9.decad.1.

Falernus,regio Campaniæ,optimi vini feraciſsima.Pro vino verò tam maſculini,quam neutri generis eſt.Martialis,

Retina bibit vina Falerna. Tibullus,
Nũc mihi fumoſas veteres proferre Falernos.

Quōdam Amineum appellatum , vt Amineæ vites apud Maronem.

Faliſci , ſiue Phaliſci,populi quondã Hetruriæ, vberrima incolentes paſcua: vnde gramen Faliſcum a ſcriptoribus paſsim celebratur.Hi cùm a Camillo obſiderentur, magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis deambulandi prætextu vrbe egreſſus , ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari iuſſit,& a pueris cæſum in vrbem remitti. Qua ex re id conſequutus eſt Camillus, vt quos armis ſubigere non potuerat iuſtitiæ admiratione ad deditionẽ compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſsimi genus fiebat , lucanicis non diſsimile, quod ventrem Faliſcum appellabant. Martial.lib.1.

Et lucanica ventre cum Faliſco.

Fanesii,populi in Oceano Septentrionali , qui, vt refert Plinius libro quarto , tam grandes aures habent,vt eorum nuda corpora tegãt.

Faneſtris , colonia Pomponio eſt,quam Plinius Fanum Fortunæ appellat libro 3.cap.14. & item Ptolemæo libro 3. Porrò ea colonia ſita eſt non procul a flumine Metauro. Plinius libro 13.cap.14.

Fannia lex, lata eſt anno poſt vrbem conditam quingenteſimo octauo,quæ ludis Rom.item ludis plebeis, Saturnalibus , & aliis quibuſdam diebus in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſsit , decemque aliis diebus in ſingulis menſibus tricenos , cæteris autem omnibus diebus denos.Gellius lib.2.cap.24.

Fannii , oratores erant duo : quorum C. Fannius,qui C O S. cum Domitio fuit, vnam orationem de ſociis & nomine Latino , contra Gracchum reliquit. Alter autem C.Fannius, M.F.C.Lælii gener,& moribus,& ipſo dicendi genere durior,Cicero in Bruto.

Fannius Cepio deprehenſus in coniurationem aduerſus Auguſtum ſibi mortem conſciuit. Mart.libro 2.

Hoſtem quum fugeret , ſe Fannius ipſe peremit,
Hic,rogo,non furor eſt,ne moriare mori?

Fanum, vrbs Piceni ſeu Vmbriæ , amæniſsima in Adriatico littore,inter Piſaurum & Senogalliam ſita,haud longè a Metauro amne ſic dictum, quòd in ea pulcherrimum Fortunæ fanum,id eſt,templum fuerit.Hinc Fanenſes, ſeu Faneſtres eius incolæ φάνα, ἡ, Stephano vrbs eſt Italiæ.

Fanus,deus,qui euntibus præerat, vel deus anni. Cuius imaginem cum Phœnices vellent exprimere,draconem finxerunt in orbem redactum, caudamque ſuam deuorantem , vt appareat mundum in ſe reſolui.Macrob.

Fana virgo Gallica clariſsimis orta parentibus, Heraclio imperante,quæ cum ad nuptias cogeretur,in tantas prorupit lachrymas, vt inde cæcitatem contraxerit.

Faramundus , primus Francorum rex,anno ſalutis 421.

Faran,Vide P H A R A N.

Farfarus, ſiue Farfar, Syriæ fluuius,in radicibus Libani montis emittitur,& per Antiochiam fluens , in Syriaco miſcetur mari. Hic tantus fertur, vt tranſiri vado non poſſit.Farfarus etiam dictus eſt fluuius qui per Sabinos tranſit. Vide F A B A R I S. Farfarum vocat Plautus in Pœnulo,arborem,populum:Proſternebam inquit,eos,vt folia Farfari,quæ leui pulſu venti alicuius, autumno vniuerſa aliquando cadunt.

Farnus,Medorum rex.Diod.

Farreatio celebritas quæ fiebat in nuptiis Farreo libo : aliter vocabatur Confarreatio. At cùm diſſoluebantur nuptiæ Diffarreatio.

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur,a faſce lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ſimulachrum eius abſconderunt , cùm ex Taurica regione in Italiam illud afferrent.

Fatua,Vide F A V N A.

Fatuelus,quidam deus,cuius vxor Fatua eſt dicta.Seruius.

Fatugal, fuit Romæ ſacellum Iouis, in quo erat fagus arbor,quæ Ioui ſacra habebatur.

Faucula Cluuia fuit meretrix,alioqui tamen clementiſſima , quæ Annibale Capuam tenente alimenta captiuis egentibus furtim ſuppeditauit.Liu.lib.26.

Fauentia,Hiſpaniæ oppidum. Plinius libro tertio,cap.1.

Fauentia,ciuitas in Italiæ octaua regione,quam hodie Itali ſua lingua vocant *Faenza*, eius incolæ vocantur Fauentini , Fidentinis finitimi.Plin.lib.3.cap.15.

Faula Herculis ſcortum : Verrius apud Lactantium.

Fauii,populi ſic dicti , quòd princeps eius gentis ex ea natus ſit,cum qua Hercules in fouea concubuit. Quanuis alii putent ita vocitatum, quòd primus oſtenderit , quemadmodum vrſi & lupi foueis caperentur.

Fauna,deæ cuiuſdam nomen erat, cui a Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore : viri autem tanta cura ab eius ſacris arcebantur, vt vel in ædem eius inſpexiſſe , capitale haberetur. Rationem huius

affert

affert Macrobius libro primo Saturnal. capite 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni vxorem fuiſſe tãta pudicitia, vt perpetuò gynæcio, hoc eſt, mulierum conclaui incluſa, nullum vnquam virum, præter maritũ aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris & Terræ nomine a Romanis colebatur. Eadem & Fatua dicebatur: quod nomen à fando deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quam terram attigerint: eadẽ & Bona dea vocata eſt, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrabantur, quarum meminit Horat. in odis, & Alex. ab Alexandro lib. 3. cap. 18.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini: a quo ruſtica ea numina genita putantur, quos Faunos, ſeu Syluanos poetæ appellant, cornutis capitibus & caprinis pedibus inſignes.

Fauni, agrorum & ſyluarum putati ſunt dii, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd e terra geniti ſint: hinc Fana dicta exiſtimat Probus. Hos quidem Incubos vocãt. Fauni apud Latinos ii ſunt, qui apud Græcos σάτυροι, filii Saturni. Scribit & Hieronymus Satyrum à diuo Antonio inuentum.

Faunus, Pici filius, Latini pater, qui regnauit in Latio, a fando dictus, quòd oracula ſua voce redderet.

Faunus Iunior, apud Aborigines regnauit. Dionyſius Halicar. lib. 1.

Fauonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans, contra Subſolanum, Plin. lib. 2. cap. 47. à fouendo dictus, quòd cuncta foueat. Eſt enim genitalis ſpiritus mũdi, quo plantæ hyberno frigore enectæ, reuiuiſcunt. Vnde etiam a Græcis Zephyrus dicitur quaſi ζωὴν φέρων, hoc eſt, vitam afferens.

Fauo nobilis hiſtrio Rom. qui in funere Veſpaſiani imperatoris perſona eius tulit, virique, vt moris erat, dicta & geſta imitatus eſt.

Fauorinus, philoſophus Arelate oriũdus, Dionis auditor, præterea eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, ſe Gallum græciſſare, eunuchum mœchum putari, & inimicum imperatori viuere. Ob quam cauſam ſtatua eius diſiecta Athenis, vbi viuebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæreſque librorum ab eo factus eſt. Philoſtratus. Gellius huius ſæpe meminit. Aelianus de varia hiſtoria, dicit hunc quãdoque in diſputatione quadam Hadriano ceſſiſſe, admirantibuſque proximis, Nonne cedam (inquit) ei qui xx. habeat legiones?

Fauſta, Conſtantini vxor, ab eodem interfecta, anno ab vrbe 1087.

Fauſtianum vinum dicitur quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Fauſtinæ, puellæ alimẽtariæ ab Antonino Cæſare, in honorẽ Fauſtinæ matris ſuæ inſtitutæ.

Fauſtinus, cos. cum Gallieno Auguſto, anno ab vrbe 1014.

Fauſtinus, cos. cum Rufino, anno ab vrbe 962.

Fauſtulus, paſtor, qui Romulum & Remum ad Tyberim expoſitos inuenit, Laurentiæque vxori ſuæ educandos tradidit. Liuius libro 1. ab vrbe.

Fauſtus Sylla, cos. Syluii Othonis collega, anno ab vrbe 804. hic Fauſtus cognominatus eſt, quòd ſibi perpetuam in rebus gerendis felicitatem arrogauerit.

Fauſtus, cos. cum Theodoſio Auguſto anno ab vrbe 1191.

Fauſtus, Syllæ dictatoris filius.

Fauſtus, Quintilianus ſenator tempore Iuliani principis.

Fauſtus Afer hæreticus Manichæus, qui ſcripſit libros in orthodoxam fidem, quibus abunde reſpondit Auguſtinus.

Februa dea apud antiquos quæ menſtruis fluoribus præerat. dicta a Februis, id eſt, purgationibus, quòd fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur. Paleph. lib. 2.

Februa ſacra erant, quæ diis manibus placandis fiebant menſe Februario. Ouid. 2. Faſt.

Februus, inferorum deus, quem & Plutonem & Ditem appellamus: vnde & Februarius menſis dictus eſt, quòd tunc potiſſimum à Romanis deo huic ſacra fierent. Macro. lib. 1. Satur.

Fellenius deus fuit Aquileienſium tutelaris ac præſes.

Felſina, vrbs Italiæ, poſtea Bononia appellata. Plin. lib. 3. cap. 15. Intus (inquit) colonia, Bononia, Felſina vocitata, cùm princeps Hetruriæ eſſet.

Felſinus, Tuſcorum rex, regnauit annis 33.

L. Feneſtella, hiſtoricus, mortuus eſt Cumis Auguſti tempore. Euſeb.

Fenni Germaniæ ſunt populi, quorum mira erat feritas & fœda paupertas, non arma, non equi, non penates: victus herba, veſtitus pellis, cubile humus, ſola in ſagittis ſpes, quas inopia ferri oſſibus aſperabant. Idem venatus viros pariter ac fœminas alebat: viuebant in ſyluis, quod beatius arbitrabantur quam ingemere agris, illaborare domibus. Anthor Cor. Tacitus.

Federicus II imperator Roma. qui filium ſuum Henricum peremit in carcere, quòd ſuſpicaretur eum fauere Gregorio Pontifici qui cum bellum ipſe ſuſceperat.

Felicitas Romana mulier quæ filios pro religione Chriſtiana ſub Antonino emori læta conſpexit.

Felicula virgo ingenua, quæ quum nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtiana religione diuerti poſſet, iuſſu Flacci Comitis

in latrinas detruſa eſt & ibidem mori coacta.

Felix Ruſſatus auriga nobilis apud. Plin. libro ſeptimo.

Femella Amatriciana, mulier conſtantiſſima, quòd quum intellexiſſet filium demiſſo minus animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens iuſſit vt exuto periculi metu, cœlum & ſolem ſuſpiceret, quod quum feciſſet, An, inquit, ignoras fili, te confeſtim in arces illas emigraturum?

Feralia, orum, feriæ erant apud Romanos, diis Manibus ſacratæ, ita dictæ à ferendis ad tumulum epulis. Ouid. 2. Faſtorum. & Varro.

Ferdinandus II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1159.

Ferdinandus III. Hiſpaniæ rex, Alphonſi VIII. filius, Hiſpaniam ferme omnem Saracenis eripuit, fœliciſſimus regum omnium fuit, anno ſalutis 1245. Volater.

Ferdinandus V. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1475.

Ferdinandus IIII. Caſtellæ rex, anno ſalutis 1295.

Ferdinandus, Arragonum rex, Saracenis Maiorica inſula, & Valentia vrbe pulſis, eas ad fidem CHRISTI reduxit. Blond. libro 7. decad. 2.

Ferdinandus, Nothus Alphonſi filius, Apuliæ rex, anno ſalutis 1458.

Ferdinandus, Sanctii Maioris, Caſtellæ comitis filius, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1011. Volat. Hic Sanctiam Alphonſi regis Legionis filiam Veremiidi ſororem vxorem habuit, cui ceſſit Legionis regnum iure hæreditario.

Ferentia, Tuſcorum vrbs, Ptolemæo, hodie Ferentium.

Ferentinum, oppidum quod Plinius collocat in prima Italiæ regione, in qua Roma eſt, à quo Ferentinates dicti ſunt. Eſt & Ferentinum in Tuſcia.

Ferêtum, oppidum Sabinorum, ſeu Samnitum, a quo Ferentani dicuntur. Dionyſ. Halicar. libro 17.

Feretrius, dictus eſt Iupiter, non à pace ferenda, (vt quibuſdam viſum eſt) ſed à ferendis ſpoliis. Nam Romulus, deuictis Ceninenſibus, hoſtium ſpolia ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu ſuſpenſa, loui conſecrauit, eodemque in loco Ioui Feretrio templum condidit, authórque fuit poſteris, vt eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrēt. Liuius lib. 1. ab vrbe. Inde exercitu victore reducto, ipſe cùm factis vir magnificus, tum factorum oſtentator haud minor, ſpolia ducis hoſtium cæſi ſuſpenſa, fabricato ad id aptè ferculo gerens, in Capitolium aſcendit: ibique ea cùm ad quercū paſtoribus ſacram depoſuiſſet, ſimul cum dono deſignauit Iouis templo fines, cognoménque addidit deo: Iupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templúmque iis regionibus, quas modò animo metatus ſum dedico, ſedem opimis ſpoliis, quæ regibus ducibuſque hoſtium cæſis, me authorem ſequentes poſteri ferent. Hæc templi eſt origo, quod primum omnium Romæ ſacratum eſt. Ita deinde diis viſum, nec irritam conditoris vocem eſſe, qua laturos eò ſpolia poſteros nuncupauit, nec multitudine compotum eius doni vulgarem laudem. Bina poſtea inter tot annos, tot bella, opima parta ſunt ſpolia: adeò rara eius fortuna decoris fuit. Propertius lib. 4,

Nunc Iouis incipiam cauſas aperire Feretri.

Feretrum, oppidum a Deſiderio Longobardorum rege captum, anno ab vrbe 1523.

Feretrus, mons, à quo familia Feretria dicta, à qua Vrbini dux originem habet.

Feronia, nemorum dea, à ferendis arboribus dicta. Hæc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cum fortuito aliquandò arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulachrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus reuiruiſſe. Strabo author eſt eos qui Feroniæ numine afflabantur nudis pedibus ardentes prunas ſine vlla læſione perambulari ſolitos.

Feronia ciuitas in radicibus Soractis montis Hirpinorum in Faliſcis, in cuius vertice templum erat deæ eiuſdem nominis, quam finitimi mira religione colebant.

Ferraria, Hiſpaniæ promontorium, in Sucronenſi ſinu Carthaginem verſus, ſic ab accolis cognominatum, quòd Ferrarias effoſſiones admodum feraces habeat. Mela libro ſecundo.

Ferualis Iuno, ſiue Februata, ſiue Februlis dicebatur, quòd ei menſe Februario ſacra fiebant.

Feſcennia, oppidum Hetruriæ, Plin. lib. 3. cap. 5. Virg. 7. Aeneid.

Hi Feſcenninas acies, æquóſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces.

In hoc oppido carminis quoddam genus omni obſcœnitate opprobrióque plenum, inuentum putatur, quòd a loco dictum eſt Feſcenninum.

Feſcennia vinolenta mulier apud Martial. libr. primo.

Ne grauis heſterno fragres Feſcennia vino
Paſtillos Coſmi luxurioſa voras.

Feſcenninum, oppidum Campaniæ: cuius populi originem ducit ab Athenienſibus. Seruius.

Feſtus, Domitiani amicus, qui dum mentagra vſque ad deſperationem laboraret, gladio ſe traiecit: prius tamen amicos conſulatus. Eius mortem Mart. lib. 1. deſcribit.

Feſtus, Conſul, collega Theodoſii Aug. anno ab vrbe 1192.

Feſtus, Conſul, Martiani collega, anno ab vrbe 1225.

Feſulæ, vrbs olim Hetruriæ, non procul à Florentia. Nūc vicus modicus, licet epiſcopalem ſedem retineat: conditam autem volunt ab Atlante Mauritaniæ rege.

F I

Fidena, næ. & Fidenæ, narum, vrbs Latinorum Mediterranea. Hinc Fidenates, Fidenarum incolæ. Plin. lib. 3. cap. 5.

Fidentia oppidum eſt in octaua regione Italiæ, à qua incolæ, Fidentini. Plin. lib. 5. cap. 15.

Fidentia Hiſpaniæ Bæticę vrbs, inter Bętin amnem & Oceanum ſita: alio nomine Iulia appellata. Plin. lib. 3. cap. 1.

Fidiculanus Falcula, Senator Romanus, vir leuiſſimus & ſordidiſſimus. Cicero pro Cecinna & pro Cluentio.

Fidius deus, Iouis filius, à fide dictus, cui præeſt, vt nonnullis placet. Plautus, Per deum Fidium credis iurato mihi. Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeò vt templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt à veteribus in Quirinali iugo Nonis Iunii. Ouid. 6. Faſt.

Fidon Argiuus menſuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Iudæa & Hieruſalem regnaret. Eutrop. lib. 1.

Filiſtim, vide PHILISTIIM.

Fimbria Romanus, homo longè audaciſſimus. Cic. pro Roſcio Amerino. Is diem Scæuolæ dixit, quòd non totum telum corpore accepiſſet.

Fiminalis, mons à Seruio Tullo Romæ adiunctus.

Firmilianus, Cappadocum gētis, vrbis Ceſareæ epiſcopus, anno ſalutis 232.

Firmius, Aegypti præſes, anno ab vrbe 1025.

Firmum caſtellum, Pomponio & Straboni: Firmium, Ptolemæo: Plin. Firmanorum caſtellum, vrbs Italiæ in Piceno.

Firmus, Imperator (quem Aurelius latronem Aegyptium vocabat) ſtatura fuit ingenti, oculis prominentibus, criſpo capillo, fronte caperata, fuſco vultu, piloſo corpore & hiſpido, ita vt Cyclops vulgò diceretur. Robore autem adeò inſignis, vt Tritanum vinceret. Nam & incudem pectori ſuperpoſitam tondentibus fabris conſtanter perferebat, quum reſupinus & in manus curuatus pendere magis videretur, quam iacere. Crinitus.

Fiſon, vide PHISON.

F L

Flaccus, Conſul cum Gallo, anno ab vrbe 926.

Flamen, ſacerdotem ſignificat. tres autem erant flamines apud Rom. qui cognomina ab eo deo cui ſacra faciebant, ſumebant: Dialis, à Ioue: Quirinalis, à Quirino: Martialis, à Marte. Dicti quaſi Filamines à Filo, quo cingebant caput, cùm per æſtum pileum ferre non poſſent.

Flamingi, populi Galliæ Belgicæ, qui à Saxonibus originem duxerunt. Aemil. lib. 3.

Flaminius, ciuis Rom. a quo via Flaminia, arcus Flaminius, & forum Flaminium: Conſul cum Annibale pugnās, ad Thraſimenum interfectus eſt: eius cadauer inter mortuos ab Annibale quęſitum: nec inuentum, Liuius libro 22.

Flaminius prænomine Q. Superioris filius, qui Philipp. Maced. regem vicit, filiumque Demetrium obſidem dare coëgit. Plutar. in eius vita.

L. Flaminius huius frater fuit, quem Cato Cenſorius ignominioſe à ſenatu expulit, quòd Gallum quēdam in gratiam pueri quem deperiſſet, tum quum Galliæ præerat, interfeciſſet. Liuius.

Flandrenſes, vide FLAMINGI.

Flādria, Galliæ Belgicæ regio, ad littora Oceani Septentrionalis.

Flauia Colonia Palæſtinæ vrbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tyb. Cæſaris Cęſarea appellata. poſtea deducta eò a Flauio Veſpaſiano Colonia, Flauia appellata eſt. Plin. lib. 5, cap. 3.

Flauinium, locus in Italia. Seruius.

Flauii, à flauo deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia ampliſſima, ex qua erant Veſpaſianus, & filius eius Titus & Domitianus.

Flauiobriga oppidum Fardulorum in Hiſpania citeriori. Plin. lib. 4. cap. 20.

Flauiopolis Thraciæ oppidum eo loco conditum, vbi antea Zela fuerat. Plin. lib. 4. cap. 11.

Flauium Norici oppidum eſt apud Plin. libr. 3. cap. 34.

Flauius Auienus, Conſul cum Pompeio, anno ſalutis 1254.

Flauius Antiochianus, Conſul cum Lurio Orphito, anno ab vrbe 1022.

Flauius Baſilicus, Conſul cum Herminericho, anno ab vrbe 1218.

Flauius Claudius, XXXIX. Romanorum Imperator, anno ab vrbe 1021. Hic Aureolum vicit, ac imperio exuit. Apud Mœſios, Martianopolim, Byzantios & Theſſalonicam, Gothos fudit, ceciditque ad trecenta viginti millia.

Flauius Clemens, Conſul cum Domitiano Cæſare, anno ab vrbe 847.

Flauius Promotus, Conſul cum Flauio Timaſio, anno ab vrbe 1142.

Flauius Stillico, Conſul cum Aureliano Cæſare, anno ab vrbe 1152.

Flauius Timaſius, Conſul cum Flauio Promoto, anno ab vrbe 1142.

Flauius Val. Valentinianus, XLII. Romanorū imperator, cum Valente, anno ab vrbe 1118.

Flauius Varro, Conſul cum Tertullo, anno ab vrbe 1163.

Flauona Ptolemæo oppidum eſt Illyrici apud Plin. lib. 3. cap. 21.

Fornax dea Farris torrendi: de qua Ouid.lib.2. Faſtor.

Fortuna,dea credita eſt antiquis. Iuuen. Te facimus Fortuna deam,cęlóque locamus.

Fortunatæ inſulæ,à fructuum vbertate,vel aëris bonitate dictæ, contra Mauritaniæ finem ad Occidẽtem ſitæ ſunt.Quam quidem ad partem & Hiſpaniæ terminus concurrit.Strabo lib.3.Fuerunt autem ſex numero, Plin. lib.6. quarum prima Ombrion: ſecunda Iunonia: tertia eodem nomine:quarta Capraria:quinta Niuaria, a perpetua niue nebuloſa: ſexta Canaria,plena canibus ingentibus: nunc omnes Canariæ dictæ.

Fortunatus,prçſul Pictauiẽſis, qui geſta ſanctorum partim pedeſtri, partim ſoluta oratione conſcripſit.

Foruli,oppidum Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum: vnde Strabo lib.5. petram vocat ad rebellandum,quam ad habitandum,aptiorem. Virg.lib 7.

Forum Bibalorum,Ptole.Hiſpaniæ vrbs.

Forum Claudii,Centronum ciuitas in Alpibus, Ptolem.hodie Tarantesa ducis Sabaudiæ.

Forum Claudii, Tuſcorum vrbs Ptolemæo & Plinio dicitur.

Forum Cornelii,Galliç Togatæ vrbs,Ptol.lib.3. cap.1.hodie Imola.

Forum Cornelium,ciuitas in Flaminia, quæ & Forum Syllæ. Forocorneliẽſis agri meminit Plin.lib.3.cap.16.

Forum Egurrorum, Ptole. vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis.

Forum Iulii,Galliæ Narbonenſis vrbs,nõ longè diſtans à Maſſilia, & Octauanorum colonia. Pomp.Mela lib.2.Forum Iulium Ptolem. dicitur.Gal.*Freius*.

Forum Iulium, regio Italiæ, quæ quondam lapidia dicebatur Carnorum colonia. Ptolem. In ea ſunt Aquileia, Vtinum,Ciuidale,&Tergeſtum.

Foroiulienſes & Foroflaminienſes,populi.Plin. lib.3.cap.14.

Forum Liuii,Galliæ Togatæ vrbs,Ptolemæo.

Forum Liuium,ciuitas in Aemilia,nobilis Galli poëtæ ortu.

Forum Seguſianorum,oppidum Galliæ.Ptol.

Forum Sempronii,Vmbrorum ciuitas,Ptole.

Forum Tyberii, Heluetiorum ciuitas in Gallia iuxta,Rhenum.Ptol.

Forum Gigurorum a Ptol.lib.2.cap.6. appellatur vrbs quædam Hiſpaniæ, in tractu Tarraconenſi, quam Hiſpani ſua lingua vocant, *Medina de Riſeco.*

Foſſæ Marianæ, Ptol.Galliæ Narbonenſis vrbs, ad alterum ex Rhodani oſtiis ſita, ita dicta à foſſa propinqua, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum lacum.Strabo lib.4. Galli. *Aigues-mortes.*

Foſſæ Papyrianæ,Tuſcorum ciuitas.Ptol.

Foticidia,vt inquit Varro,feſta erant apud Roman.dicta à Fardis bobus,vel à Fordis cæden dis,quę celebrabantur ad XVII.Calen.Mart.

F R

Framea gladius eſt Marti peculiaris,Iuuenal. Et Martis Frameam & Cyrrhęi ſpicula vatis. Corn.Tacitus vbi de populis Germaniæ loquitur, Frameas pro haſtis videtur accipere his verbis,Rari gladiis aut maioribus lanceis vtuntur. Haſtas vel ipſorum vocabulo Frameas gerunt anguſto & breui ferro. Et eques quidem ſcuto Frameàque contentus eſt, pedites & miſſilia ſpargunt.

Franci,ſiue Francones,Germaniæ populi,qui à meridie Sueuos & Bauaros habent:ab occaſu Rhenum,ab ortu Boëmos.Alluitur regio flumine Megano, Ptolem. Menio vocato. Cicero in epiſtolis ad Atticum lib.14. Mantuan. Miſiſſet fortes contra genera impia Francos.

Francia,regio Germaniæ inter Haſſiam & Sueuiam.

Francia,Gallia nunc dicitur.

Franciſcus 1.Gallorum rex,anno ſalutis 1515.

Franciſcus Petrarcha,poeta nobilis Romæ, circa annum ſalutis 1339.

Franciſcus Gatelluſius,vir fortiſsimus,cuius opera Carolus Ioannes Conſtantin.imperator in patriam rediit,cuique imperator ipſe Leſbum inſulam dono dedit.Blond.

Franciſcus De vico, vrbis prçfectus,Viterbium pontifici proditione abſtulit, anno ſalutis 1392. Blond.Plat.

Franciſcus Sfortia,Mediolani regulus, Venetos iuxta Garanatium vicit captique, quibus mox reconciliatus eſt.

Franciſcus, Franciſcanorum familiæ author, à Gregorio Pont. Rom.in numero ſanctorum inſcriptus eſt,anno ſalutis 1228.

Francus, Hectoris filius, Celtis imperauit poſt dirutam Troiam.

Frànita, aliàs Fabritius, ceos.cum Vincentio, anno ab vrbe 154.

Fràxinẽtum,oppidum à Saracenis occupatum, anno ſalutis 891. Luith.lib.1.cap.1

Fredericus AEnobardus imperator qui ad expeditionem Hieroſolymitanam profectus, quum aliquot Armeniæ oppida iam cepiſſet,in amnis tranſitu periit.

Fregella, Stephano,vrbs Italiæ, quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt,olim clariſſima inter Formias & Sinueſſam ſita, non procul à Lyri amne,quem nunc Garilianum vocamus.Cuius etiam hodie non obſcura extant veſtigia,ex quibus facile poteſt æſtimari, quanta olim fuerit eius vrbis amplitudo.Hæc cùm à Romanis defeciſſet, diruta fuit & ad vicum iam vſque à Strabonis tempore redacta. Silius lib.8.Eadem dicitur Fregellæ, multitudinis numero, a qua Fregellani, populi, Plinio libr.3.cap.5.& Fregellana vitis,

Columel lib.3.cap.2.

Fregellanus, proditor. Cic.lib.5.de Finib. Quis (inquit) Fregellanum proditorem, quanquam Reip.noſtræ profuit, non odit?

Frentani, Italici populi, Daunis & Picentibus vicini. Alii a Ferentinis qui in Tuſcia ſunt, & Ferentinatibus qui Latium habitarunt. de quibus diſputat Hermolaus lib.3. cap.5.Plin. Illorum regio Frentana Plin.dicitur.

Fridericus I.Sueuus dictus Aenobarbus, Romanorum imperator, circa annum ſalutis 1153.

Fridericus II.Romanorum imperator, anno ſalutis 1212.

Fridericus III.Auſtriæ dux, Romanorum imperator, anno ſalutis 1440.

Fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam ſubegit. Blond.lib.9. Aemil.lib.8.

Fridigernus, Gothorum rex, anno ab vrbe 1128.

Friſii, populi protinus vltra Rhenum Oceano oppoſiti: vt Ptole.ait, Chaucis ſucceſſere: iidē qui Friſones.

Fro & Thor ſunt nomina deorū in hiſtoria Saxonis grammatici.

Fronto, philoſophiæ ſimul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeo ab illo dilectus, vt ille ſtatuam ei a ſenatu ſtatui peteret. Capitol.

Fruſino, ciuitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cuius incolæ Fruſitanes dicuntur. Plin.li.3.cap.5. Iuuenal. Saty 3.

-optima Soræ,

Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Fruſinum, Latinorum oppidum. Ptol.

Frurinal, dictum eſt templum Veneris frutæ. Sipontinus.

F V

Fucinus, lacus in quarta regione Italiæ, prope Albenſes Marſorum populos.

Fugalia feſta fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum liberatæ que Reip. inſtituta, alio nomine Regifugia dicta, ſolita celebrari menſe Februario poſt Terminalia. Auguſt.li.2.de Ciuitate Dei.

Fulco, Andegauenſium princeps, quintus rex Ieroſolymorum, equo in caput euerſo occubuit. Volater.

Fulginates, populi Vmbriæ in Italia. Plin.libro 3. cap.14.

Fulſinates, populi Illyrici. Plinius libro quarto, capite 21.

Fuluius Flaccus, Cenſor, tectum marmoreum Iunonis Laciniæ ſpoliauit, vt ædem, quam dedicauerat equeſtri Fortunæ, tegeret. Liuius libro 42.

Fuluius, cos.cum Aſtratino, anno ab vrbe 841.

Funda, quæ & Fundi, oppidum Italię prope Caietam, quod intercidit. Hodie ſolum paluſtre ibi, ita tamen vt ædificiorum veſtigia ruinæque cernantur, iuxta quod lacus eſt Fundanus. Plin.lib.5.cap.3. Inde generoſa vina Fundana ſcriptoribus commendata.

Fundi, Vide FVNDA.

Furiæ, deæ furoris, Noctis Acherontiſque filiæ fuiſſe memorantur, Alecto, Tiſiphone & Megæta. Fictum eſt a poëtis inferna loca furias habitare, ſed tormenta ſceleſtę mentis eſſe veteres voluerunt. Cic.pro Roſc. Amerino. Tres etiam furię ſignificant tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agūt, quorum Ira vltionem deſiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Euripides in Oreſte, Eædem Diræ in cælo, Eumenides apud inferos, Furiæ in terris dicuntur. Cic.lib.3.de Natura deorum.

Fur. Camil. Aruntius Scribonius, cos.cum Cn. Domitio Aenobarbo, anno ab vrbe 784.

Furina dea furum. Secundum Ethruſcos tamen dea ſortium ad dirimendas lites.

Furnalia, vel Furinalia ſacra Furinę, quam deam dicebant. Feſt.

Furnus, cos.cum Domitiano Auguſt. anno ab vrbe 837.

Fuſcianus, cos.cum Syllano, anno ab vrbe 940.

Fuſcus, cos.cum Dextro, anno ab vrbe 977.

Fuſidius, orator, Cic.in Bruto.

Fuſidius, fœnerator. Horat.

Fuſidius vappæ famam timet, &c.

Fuſius, orator. Cic.li.2.de Orat. Fuſius (inquit) neruos in dicēdo C.Fimbriæ, quos tamē habuit ille, non adſequitur: oris prauitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Futinus, deus, in cuius ſinu nubentes reſidebāt, vt illarum pudicitiam prior deus delibaſſe videretur.

F Y

Fyternus, Ptolem. Frentanorum fluuius, Typhernus aliis.

G A

GAal, Filius Obed. Iudic 2.

Gaas, mōs iuxta Thamnathſare, in cuius ſeptentrionali parte Ioſ. ſepultus eſt. Ioſ.24. Iud.2.

Gaba, Ciuitas quæ & Gabaa videtur. Iſa.10.

Gabaa, Ciuitas tribus Iudæ, Ioſ.15, 1.Reg.11: quā ædificauit Aſa rex Iuda, 3.Reg.15, 4. Reg.23, 1. Par.2, 2. Par.16. Eadem eſt ciuitas quæ Geba.

Gabaa, Syriæ vrbs.

Gabaath, oppidum in tribu Beniamin. Iſa.10. Ioſue 18, 2.Reg.23.

Gabae, Ciuitas tribus Beniamin, Ioſ.21. quæ Gabre dicitur, Ioſ.11.

Gabala, Syriæ vrbs, Ptolemæo, libro quinto, cap.15.

Gebol Hebræis: hodie autem Volaterrano Gibel dicitur. Stephano Gaballa, Phœniciæ aut Syriæ vrbs.

Gabales, Aquitanicæ Galliæ populi, Plin. libro 4. capite 19: apud quos olim fiebat optimus caſeus.

Gabalum, oppidum Aruernorũ in Gallia Aquitanica, Narbonenſi terræ proximum. Hinc Gabalici.

Gabalus, Romanus imperator, qui ſe Solem dici voluit, quare Heliogabalus dictus eſt.

Gabaon, Metropolis Heuæorum, ab Ieroſolymis L. ſtadiis diſtans, Ioſ.18. Iere. 11. Hæc è tribu Beniamin, filiis Aaron eſt adſcripta, Ioſ.21. nunc (vt ait Hieronymus) oſtenditur villa eodem nomine. in quarto milliario à Betele contra Occidentalem plagam, iuxta Rhama, vbi Salomon oblatis victimis, diuinum meruit oraculum.

Gabaonitæ, Gabaon habitantes.

Gabatha, Græcè dicitur λιθόστρωτος, id eſt lapidibus ſtratus. erat autem locus editior, vel ſtratum lapideum eminens Ieroſolymis, iudicio accommodatum. Iohan.19.13.

Gabathon, ciuitas in tribu Dan. Ioſ.21. quæ in 19. dicitur Gebbethon.

Gabaupolis, oppidũ Galilææ. Steph. ex Ioſepho Antiq.lib.6.

Gabba, vrbs Syriæ: cuius Gentile, Gabenus. Stephanus.

Gabee, ciuitas in tribu Beniamin, Ioſ.18, 1.Par. 6. quæ Gabae dicitur, Ioſ.21.

Gabalus, nomen viri, Iob.1.

Gaber, filius Suri.3.Reg.4.

Gabienus, fortiſſimus militum Cæſaris, à Sext. Pompeio captus, eiuſdem iuſſu inciſa ceruice iacuit in littore tota die. Deinde quũ aduespe raſſet, petiit vt Pompeius ad ſe veniret, teſtatus ſe ab inferis remiſſum habere quod nuntiaret. Plin lib.7.cap.2.

Gabii, Volſcorum vrbs, L X X. millibus paſſuum ab vrbe diſtans, à Galacto & Bio fratribus Siculis condita, fraude autem Sexti Tarquinii Superbi filii, in Romanorum ditionem redacta. Liu.li.1. Virg.lib.6. vrbis huius originem ad reges refert Albanorum: quibus enumeratis, ſic ſubdit,

Hi tibi Nomentum, & Gabios, vrbémque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Hinc Gabinus, na, num: vt, Iuno Gabina, apud Virg.6.Aeneid.

Gabim, ciuitas. Iſa.10.

Gabina Iuno à Gabinis culta religioſiſſimè, vt apud Virg.7.Aeneid.

-quinque arua Gabinæ
Iunonis, gelidúmque Anienem & roſcida riuis.

Gabinius, Romanus, vir Conſularis, qui cùm Syriæ præeſſet, Ptole. Aegypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt.

Gabinus, presbyter, ciuis Rom. Iuſſu Diocletiani imperatoris in carcerem coniectus eſt, ibique fame extinctus, quòd Chriſtianam profiteretur religionem. Frater fuit Caii Pontificis, pater Suſannæ virginis & martyris, quæ nuptias filii Diocletiani reſpuit. Volat.

Gabriel, nomen Angeli. Dan.8, Luc.1.

Gabriel Brixiēſis, Cardinalis presbyter, qui mirari ſolebat ſe annos xxx. nulli mortaliũ ſucceníuiſſe.

Gad, filius Iacob ſeptimus, ex Zelpha ancilla Liæ vxoris eius, Gen.30, 1.Par.5. Nomen item prophetæ, 1.Reg.22.

Gadalaiphus, alias Dagalaiphus, C O S. cum Oratiano, anno ab vrbe 1119.

Gadanus, vir auſterus qui apud Iordanem magna conſenuit abſtinentia ſub dio degens, & nullo opertus tecto.

Gadara, vrbs Cauæ Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocata eſt: inde Gentilia, Gadareus, & Gadaris de fœmina ac de regione.

Gadara, vrbs eſt Paleſthinæ: vnde Gẽtile, Gadarenus. Steph.

Gadareus, ſophiſta, qui prius more medicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio conſulatum adeptus eſt.

Gaddel, nomen viri. 1. Eſd.2.

Gadder, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.22. quæ Ioſ.15. dicitur Gedera, & à Stephano Antiochia, item & Seleucia.

Gaddi, filius Suſi, princeps tribus Ioſeph, Num. 13. Nomen loci, 1.Par.12. qui & Gaddi dici videtur.

Gaddis, filius Mathathiæ. 1. Mach.2.

Gadditæ, viri de tribu Gad. Ioſ.1.

Gaderes, ciuitas Syriæ, non longè ab Aſcalone, ex qua Theodor. rhetoricæ præceptor, qui Strab. ætate floruit, Gadareus dictus eſt.

Gaderoth, vrbs in tribu Iuda. 2.Par.28.

Gaderothites, idem 1.Par.12.

Gades, dium, duæ inſulæ. Plin.lib.4.ca.22. vltra finem Bæticæ prouinciæ, & in extremo noſtri orbis, verſus Occidentem, extra freti anguſtias, quibus Africa ab Europa dirimitur. Harum maior Erythia Pomponio dicitur, à Tyriis ab Erythræo mari oriundis, qui in hac inſula vrbem condiderunt. Vnde Lucanus Gades Tyrias appellat. Diſtat à Calpe, Straboni, ſeptingentorum quinquaginta ſtadiodiorum interuallo, parua quidem inſula, ſed virorum dignitate excellens. In qua equeſtris ordinis Gaditanos, quingentos in vno cenſu numeratos aliquando fuiſſe compertum eſt. Inſula hæc vbi continenti eſt proxima, interluitur freto D C C. non amplius pedũ. Huic adiacet altera inſula minor, & ipſa Gadis appellata, vnius tantùm ſtadii Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta eſt pabuli lætitia, vt pecudum ibi paſcentium lac ſerum non efficiat, neque ex eo caſeus fieri poſſit, niſi multa admiſta aqua. Quin illud etiam traditur, paſcentes in hac inſula pecu-

des,niſi ſubinde ſanguinem exhaurias, intra triginta dies pinguedine ſuffocari. quæ res poetis occaſionem videtur miniſtraſſe corum,quæ de Geryonis armẽtis fabulati ſunt. Strabo libro 3. Declinatur autem hoc nomen in vtroquenumero. Dicimus enim Gadis in numero ſingulari pro alterutra harum inſularum,vel in plurali numero Gades. Plin.lib. 4.ca.22. Gadis longa eſt XII. M. lata III. M. paſſuum. Inde Gaditanus, vt mare Gaditanum,& Gaditanę puellæ,quæ agilitatis laſciuiæque nomine olim in pretio fuerunt.

Gadgad, locus in quo aliquando caſtrametati ſunt filii Iſrael. Num.33.

Gadi pater Manahem, 4.Reg.15. Eſt & nomen loci,2.Reg.23.qui & Gaddi dici videtur.

Gadis,vrbs opulẽta in Gadibus,quæ antea Cotinuſa & Tarteſſos dicebatur, Rufus Auienus in deſcriptione orbis. Hermolaus Gadiruta legit apud Plin.lib.4.

Gadira, locus iuxta Hiſpaniam extremam, ad quem profectus Hercules, & pertranſire non valens, columnas ab incolis ſumptas infixit. Græci ſic vocant Gades,inſulam.

Gador,locus, 1.Par.4. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gedor.

Gæon,à Ioſepho dicitur Nilus. Rectius ſcripſeris Githon.

Gætulia,regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima:cuius incolæ Gætuli appellantur.

Gagates fluuius in Sicilia, & lapides in eo primùm reperti.

Gages,in Lycia oppidum ab amne Gaga,vbi & Gages lapis inuenitur. Dioſcor. Amnis à quo lapis nomen habet,Gages appellatur.

Gaham,filius Nachor ex Roma concubina.Geneſ. 22.

Gaher,nomen viri,1.Eſd.2.

Gaius,VI.Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 155.

Gaius,XXVI.Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 283.

Galaad, filius Machir filii Manaſſe filii Ioſeph. Numer. 26. Pater Iara patris Hari, 1. Paralip.5.

Galaad, regio Galilææ ad Oriẽtem vltra Iordanem.Gen.32. vbi & dimidia tribus Manaſſes accepit poſſeſſionem cum tribubus Ruben& Gad, Num.32. Deut.3. Ioſ.13. Eſt autem ad tergum Phœnices & Arabiæ, collibus Libani copulata, extenditur per deſertum ad regionem Amorrhæorũ vbi Sehon regnauit. Pſal. 60,& 108.

Galaaditæ,idem.plur.nũ.Num.26.

Galaaditim,idem,plur.nũ.1.Mach.5.

Galactophagi,Scythiæ Aſiaticæ populi, à lacte denominati: hos Homer. 13. Iliad. hominum iuſtiſſimos appellat quòd tenui victu contenti,ab omni iniuria ſeſe continerent.

Galactopotæ, Nomadum Getarúmque populis quòd frumenti expertes,lacte veſcantur.

Galada,vel Galadene,vel Galaditis, regio Arabiæ.Steph.

Galadræ,vrbs Macedoniæ in Pieria.Steph.

Galadrus,mons quidam à Galadro Emathii filio dictus.Steph.

Galal,nomen viri,1.Par.9.

Galalai,idem, 2.Eſd.12.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina ſua partus doloribus laborans, à Iunone ne pareret,impediretur, mira aſtutia dicitur deã eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu ac lætitia geſtientem & ſolutam iam partu reginam mentiendo confinxiſſe.qua re intellecta, admiratione ſimul ac dolore concitam deam reſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubitò Alcmænam ſine vllo cruciatu Herculem enixam: Lucinam verò indignatam mox Galanthidem in animal ſui nominis galen, id eſt, muſtellam mutaſſe,hac addita pœnã, vt ore quo præcipuè peccauerat,pareret.

Galarina,vrbs Siciliæ,à Morgo Siculo condita. Dicitur & regio Galaria.Steph.

Galata, inſula non procul à Melita. Mela libro ſecundo.

Galatæ,populi qui Galatiam habitãt.Steph. Hi primo Gomoritæ dicti ſunt,a Gomor Iaphet filio(Ioſeph.lib.1.) & fratre Aiacis, qui ad ea loca veniens,ibi ſedes poſuit.

Galatea, nympha marina, Nerei & Doridos filia,à Polyphemo adamata:quę cùm illa ſperneret,Acimque ei præferret, indignatus Cyclops,riualem ſaxo de rupe auulſo interfecit: cuius caſum miſerati dii marini, in fluuium ſui nominis eum commutarunt.

Galathea,nomen ruſticæ puellæ.Virg.in Bucolicis.

Galathes,à quo Samothei,Galli dicti, apud Celtas regnauit.

Galatia,regio minoris Aſiæ,Phrygiæ conterminа,ita dicta à Gallis, qui relicta patria ibi ſedes fixerunt.Huius incolæ Galatæ appellantur, & Gallogræci, quòd ex Gallis ſimul & Græcis coaluerint, eodẽm fere tempore à Bithyniæ rege agrorum præmio ad belli ſocietatem excitis. Ab Oriente Cappadociam & Halym fluuium, ab Occidente Bithyniam & Aſiam, à meridie Pamphyliam, a Septentrione Pontum Euxinum habet. Plinius libro 5. cap.32.

Galaxæra,nympha marina, à lactis candore ſic dicta.

Galba Sergius, vir conſularis, tẽporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillius ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem XXX. millibus Luſitanorum perfidia trucidatis, Viriatiui belli cauſam extitiſſe. Valerius autẽ dicit,cũ triũ Luſitaniæ ciuitatũ cõuocato populo,tanquã de cõmodis eius acturum, nouem millia hominum trucidaſſe. Pædianus ait, cum

cum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duóſque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordia fuiſſe. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita vocitatus eſt. Eſt enim Galba, vermiculus miræ exilitatis in æſculis naſcens. Alii è contrario, quod præpinguis fuerit, nominatum ſcribût. Talem enim Galli vocant Galbam. Alii quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtrà diu oppugnatum, illitis demum Galbano facibus, ſuccenderit. Nonnulli quòd in diuturna valetudine Galbo, hoc eſt, remediis lana inuolutis, vteretur.

Galba Imperator fuit gulæ deditus, qui hyberno tempore cibum ante lucem capiebat: inter cœnam verò cibo adeò abundanti vtebatur, vt congeſtas per manus reliquias circunferri iuberet ſpargique ad pedes ſtantibus.

Galiatus Mantuanus vir, qui Papiæ quum hybernaret, puella (quam vnicè amabat) per iocum imperante, ſe in fluuium deiecit. Autore Pont.

Galenus, medicus excellētiſſimus ex Pergamo, Aſiæ vrbe, floruit temporibus Marci & Commodi imperatorum, emicuit Traiani temporibus vſque ad Antoninū Pium, ſcripſit volumina x v. Suidas. Scripſit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordine literarum. Fama eſt hunc centum & quadraginta annos vixiſſe. Multa compoſuit in medicina, philoſophia, grammatica, & rhetorica. Quo nomine etiam dictus eſt imperator Romanus.

Galenus imperator Valentini filius qui gemmatas ferebat caligas, exemplo Caligulæ, qui inde traxit nomen.

Galeotæ, vates quidam in Sicilia & Attica, & à Galeote Apollinis filio, qui frater Telmeſſii eius traditur, qui Telmeſſum vrbem in Caria condiderit, oraculo ex Dodone accepto.

Galeotus, Foroliuii princeps, qui Adami Bentiuoli filiam duxit in vxorem. A quo dum ſperneretur puella, ſimulata ægritudine ſicarios ſubornauit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.

Galepſus, vrbs Thraciæ & Pæonum. Steph.

Galerius, Tuſcorum rex.

Galerius, à Narſe victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrens in itinere, ad quem antea aduerſi belli fama peruenerat, purpura indutus (Cæſar enim erat) M. paſſus ante Carpentum indignati principis, pedes excurrit. Poſtea in Armenia maiore Perſas vicit, Cteſiphontem expugnauit, totam Aſſyriam cœpit. Quinque prouincias Tranſtigritinas ſubegit. Pomp. Læt. Oroſ. Eutrop.

Galerius imperator cùm Chriſtianos omnibus modis cruciaſſet, tandem in morbum incidit cuius impatientia gladio ſibi latus aperuit. Bap. Egnatius.

Galeſus, fluuius Calabriæ, non procul à Tarento, leni admodum labens curſu.

Galeſus ditiſſimus, in agro Latino agricola, qui eo in tumultu, qui inter Aſcaniū comites & Tyrrhei armentarii regii liberos exortus eſt, cùm pacis componendæ ſtudiò medium ſeſe inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ eſt interfectus. Virgilius ſeptimo Aeneidos.

Galetes adoleſcens fuit formoſiſſimus ob formam regi Ptolemæo ita gratus, vt ipſe Ptolemæus quibuſdam, qui ad ſupplicium trahebantur eiuſdem patrocinio pepercerit. Cæl. lib. 7. cap. 35.

Galgal, ſiue Galgala, ciuitas vltra Iordanem, non procul ab Iericho. Oſee 9, 12. Eſd. 12, Ioſue 4. 5. & 15, 1. Reg. 10.

Galilæa, Syriæ regio ad Septentrionem Iudææ ſita, quæ ab ſolis occaſu Ptolemaide ciuitate & Carmelo monte diſterminatur. Ab Oriente eam Hippene ſiue Ioppe & Gadara ſuis finibus reſecant. A meridiano latere Scythopolis & Samaria ſuis vtraque excipiuntur regionibus, nec vltra fluenta Iordanis patiuntur extendi. Septentrionalia eius à dextro latere Tyrus claudit, Egeſippus lib. 3. cap. 6. de Ieroſolymorum excidio, & Ioſephus libro 3. cap. 2. belli Iudaici. Tradunt verò hiſtorici duplicem eſſe Galilæam, ſuperiorem ſcilicet & inferiorem. Superior iuxta Tyrum, Sidonem & Cæſaream Philippi ſita eſt, qua gentes attingit ad Aquilonem. Iſta Galilæa gentium, Iſaiæ 9, & Matthæi 4. appellatur. Vel quia illic gentes vſque ad Salomonis tempora habitarint, vel quòd Hiram regi Tyriorum oblata ſit, 3. Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali ſita eſt. Inferior Galilæa circa Tiberiadem & ſtagnum Genezareth in tribu Zabulon poſita eſt. De qua Matthæi 3. & 4. CHRISTVS frequenter verſatus eſt in Galilæa, Iohan. 4. Vnde etiam Galilæus vocatus eſt, Matth. 26. aut propter Nazareth & Capernaum, in quibus illi domicilium, Lucæ 2. & 4. Quapropter etiam Iulianus imperator Chriſtianos ſolebat Galilæos nuncupare. Euſeb. lib. 10. cap. 35. eccleſ. hiſt.

Gallaici, ſiue Gallæci, Hiſpaniæ populi, Gallis finitimi. Martialis.

Gallécia, citerioris Hiſpaniæ regio. Plinius lib. 4. cap. 20. Iuſtinus à Teucro Telamonis filio conditam ait.

Galléſium, vrbs Epheſi. Steph.

Gallia, Europæ pars, à candore populi dicta. Gala enim lac Latinè dicitur. Nam montes & rigor cæli ab ea parte ſolis ardorem excludunt, vt eorum corpora non colorentur. Eſt autem triplex, Togata, Comata, & Bracata. Gallia togata ea eſt, quę Alpium radicibus

& Rubicone fluuio intercipitur:alio nomine dicta Ciſalpina, Comata autem cognominatur omnis Tranſalpina Gallia, Plin.li.4.cap.17. quam in tria populorum genera hiſtorici diuiſerunt, Belgicam, Celticam, & Aquitanicam, quæ Aremorica ante dicta eſt. Nam à Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunenſis: inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitania. Videtur igitur Comatæ nomen reliquę Galliæ conuenire, (ſecluſa Prouincia Narbonenſi) quæ a Braccarum vſu (id veſtis genus erat villoſum) Braccata eſt cognominata. Vulgò, *La France*.

Gallia Ciſalpina, vide CISALPINA.

Gallicanus, na, num, idē quod Gallicus: vt, Gallicanæ res. Cic. pro Quintio.

Gallicus, a, um, quod ex Gallia eſt: vt arma Gallica, Gallica terebra. Columel.

Gallius, a, um, ſicut Gallicus & Gallicanus. Saluſt. lib. 4. Hiſtor. Duæ Galliæ mulieres conuentum vitantes, ad menſtrua ſoluēda montem aſcendunt.

Gallus, a, um, quod ex Gallia eſt: vnde Galli dicti ſunt, qui ex Gallia originem habent.

Galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygia, dicti à Gallo flumine, cuius aquis poti, ſtatim furere incipiebant, adeò vt ſeipſos caſtrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samia teſta. Hi ſacra facientes furentium more, capita rotabant.

Gallicaflauia, Ptolemæus lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs.

Gallicanus, COS. cum Attilio Titiano, anno ab vrbe 879. & cū Venuſtio, anno ab vrbe 902. & cum Symmacho, anno ab vrbe 1082.

Gallienus, cum Licinio Valeriano, Romanorū imperatore, anno ab vrbe 1018. apud Mediolanum eſt interfectus. Eutrop. Oroſ. Pomp.

Gallienus imperator Romanorū, qui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, vt in his etiam iocari non dubitauerit. nam cùm accepiſſet Aegyptum à Rom. imperio deſciuiſſe, Quid enim, inquit, ſine lino Aegyptio eſſe non poſſumus? Perdita Gallia, ridens: Et non eſt, inquit, tuta Reſp. ſine Tarbeatis ſagis? Aſia Alemanorum & Scytharum incurſationibus vaſtata, Quid, inquit, ſine Aphronitis eſſe non poſſumus?

Gallim, vicus Accaronis, vnde dicitur fuiſſe Phalti, qui Michol duxerat vxorem poſt fugam Dauid, 1. Reg. 25, Iſa. 10. Ciuitas item non procul a limite Moabitarum, Iſa. 15.

Gallinaria, inſula in mari Tuſco ſecundum Italiam, contra montes Liguſticos, vt inquit Varro lib. 3. de re Ruſtic. a gallinis ruſticis appellata.

Gallinaria ſylua, Cumis vicina. Cic. ad Pætum.

Gallinicus III. Italiæ exarchus, anno ſalutis 694. Blond.

Gallion, Proconſul Achaiæ. Act. 18.

Gallogræcia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina: alio nomine Galatia dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferenter Galatę dicuntur, & Gallogræci. Nam cùm Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiámque ferro flammaque crudeliſſimè vexaſſent, inde Camilli virtute depulſi, non parua manu in Gręciam Macedoniámque irruperunt: indeque Leonorio duce, Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam traiecerunt: acceptiſque à Bithyniæ rege agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, vt conflati ex Gallis Græciſque populi, vno nomine Gallogræci dicerentur. Strabo libro duodecimo.

Gallonius, vir luxu perditiſſimus, à quo eſt prouerbium ſumptum Gallonii. Hunc Lucilius ait, nunquam benè cœnaſſe, quòd nunquam eſuriens cœnaret. Cic. 2. de Finibus.

Gallubri, populi qui nunc Romandioli vocantur.

Gallus Hoſtilianus, cum Voluſiano filio, XXX. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1004.

Gallus, cos. cum Flacco, anno ab vrbe 926.

Gallus cos. cum Antio Fauſto, anno ab vrbe 1050.

Gallus poeta. Vide CORNELIVS GALLVS,

Gallus Vibius vir eloquentiſſimus, qui dum inſaniam mentiretur, quod aſsimulabat ad verum redegit. Cæl. lib. 11. cap. 13.

Gallus, fluuius Phrygiæ, in Modris montibus naſcens, & in Sangarium ſeſe exonerans. Strabo lib. 12. Huius fluminis tam admiranda eſt natura, vt parce potus & cerebrum purget, & inſaniam tollat: contra largius hauſtus lymphaticos reddat. Plin. lib. 31. cap. 2. Ouid. lib. 4. Faſto.

Galſonda Athanagildi Gothorum regis filia, quæ à Chilperico marito noctu iugulata eſt, ſuaſu Fredegundæ pellicis. Volat.

Gáinale, vrbs in Iudæa. Ioſeph. Antiquit. 4. Stephano, Syriæ habitatio quædam.

Gamaliel, Filius Phadaſſur, princeps tribus ſuæ Manaſſe, Nume. 1, Act. 5. præceptor Pauli, Act. 22.

Gamarias, Filius Heleiæ, Iere. 29. Filius item Saphan ſcribæ, Iere. 36.

Gamelia Iuno & Gamelius Iuppiter quod nuptiis præeſſent.

Gamelia feſta nuptiarum apud Græcos in menſe Gamelione, in quo Iuno Gamelia culta eſt.

Gambrium, vrbs Ioniæ. Steph.

Gaphaſantes, Aethiopiæ populi, Pom. lib. 1. nudi ſunt, armorumque omnium ignari: nec vitare ſciunt tela, nec iacere, ideóque obuios fugiunt: neque aliorum quam quibus idem ingenii eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiuntur.

Gamzo, nomen vrbis 2. Paral. 28.

Gan-

Gandara, gens Indorum, populi Gandarii dicuntur,& regio Gandarica. Steph.
Gandericus rex Vandalorum,dum capta Hiſpali Beticæ vrbe, templum vellet prophanare, mortuus repentè concidit. Volater.
Gandri,populi interioris Aſię,Pomp.quos Plin. trans Margianam in ortum ponit.
Gandulphus martyr dum vxorem adulterii increparet, eiuſdem inſidiis eſt interfectus ab adultero.
Gangamela,Vide GAVGAMELA.
Ganganorum,promontorium Hyberniæ.Ptole. lib.2.cap.3.
Gangaridæ, Curtio, populi inter Aſſyrios & Indos iuxta Gangem.Virgil.3.Geor.
Gange,ges,vrbs Indiæ regia.
Ganges, qui a Moſe Ialzetam, in India ſedem nominis firmauit.Fuit autem filius Eber pronepotis Sem.Gen.10.Beroſ.lib.5.
Ganges, gis, & Gangetis, Indiæ fluuius maximus,qui vniuerſam ſecat Indiam, ſecum aureas arenas trahens, alio nomine Phiſon à Græcis dictus: quem ſacræ literæ inter eos annumerant,qui de paradiſo profluunt.Fontes eius alii incertos eſſe tradunt, vicináque omnia rigare,quemadmodum & Nilum. Alii in Scythicis montibus naſci dixerunt,ſluerēque in eum triginta amnes. Minima Gangis latitudo per octo millia paſſuum, maxima per viginti patet. Altitudo,vbi vadoſiſſimus eſt,menſuram centum pedum implet. Dictus Ganges, à Gange Aethiopum rege. Suidas. Hinc Gangeticus.Lucan.lib.7.
Et quas ſentit Arabs, & quas Gangetica tellus.
Gangra, vrbs Paphlagoniæ. Alia eſt in Arabia felice.
Gannodurum, Heluetiorum ciuitas ad Rhenum,Ptolem.lib.2.cap.9. Vulgò hodie Conſtantia,*Conſtance*.
Ganyctor,nomen viri, Tortelio.
Ganymedes, Trois filius, puer formoſiſſimus, quem cùm Iupiter deperiret, in Ida monte venantem ab aquila rapi iuſſit, & in cælum afferri, eumque caliculis præfici, repudiato miniſterio Hebes filiæ Iunonis, quæ antè illius raptum miſcendo nectari præerat. Hyginus in Aſtro. Poët. tradit Ganymedem inter ſydera tranſlatum confiecre ſignum illud, quod Aquarium vocamus, quòd eius ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem videantur referre.
Garamantes, populi interioris Libyæ,Pſyllis finitimi: à Garamante Apollinis filio cognominati,qui ibiGaramantum oppidum ex ſuo nomine condidit.hi matrimoniorum expertes,paſſim cum fœminis degunt,nullas certas habent ſedes.Sub ciliciis ſemper agunt.
Garamas, Libyæ rex, cuius filiam Iupiter Ammon ad Bragadam fluuium compreſſit, & Iarbam ex ea genuit. Seruius in illud Virgilii 4.Aeneidos,
Hic Ammone ſatus,rapta Garamantide Nympha.
A Garamas fit Garamanticus adiectiuum: vt Garamantica ſigna. Silius lib.1.
Gareb,Nomen collis, Iere.31. Nomen item viri, 2.Reg.23,1.Paral.11.
Garganus,promontorium Apulię,trecentis ſtadiis in mare Adriaticum procurrens. hodie vocatur Mons ſancti Angeli.
Gargarenſes,gens mixta Amazonibus.
Gargaris Mellicola, apud Hiſpanos regnauit. Iuſtinus.
Gargarum, lacus ex quo Scamander & Simois fluuius decurrunt.
Gargarum, Lampſaci oppidulum, & aliud Epiri, & aliud Italiæ, à Gargaro Iouis filio, &c. Stephan.
Gargarus, gari, & in plurali Gargara, rorum, cacumen montis Idæ, Macrobio,in ea parte, vbi ad Myſos declinat, tanta frugum vbertate affluens, vt quoties infinitum rei alicuius numerum volumus denotare,à Gargarorum frugibus ſumamus ſimilitudinem.Huius autem tantæ vbertatis cauſa eſt fontium abundantia,quibus ſolum irrigatur: adeò vt æſtiuis caloribus fruges non facile poſſint aduri. Nam quum Ida mons totus fere plurimis irrigetur fontibus (vnde & Homerus πολυπίδακα vocat) præcipuè tamen ea pars huius montis,quę ad orientem ſolem Myſiam contingit. Eſt etiam oppidum hoc nomine in radice huius montis ſitum. Macrobius libro 5.cap.19..
Garge,vrbs Libyæ.Steph.
Gargettius, oppidum & pars de tribu Aegeide.
Gargettius, canis cuiuſdam generoſi nomen, qui Geryonis boues cuſtodiebat,& leonibus inſultabat: quem tunc Hercules interfecit, cùm illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater,vt ſcribit Iulius Pollux libr. 5.de vocabulis rerum,ad Commodum Cæſa.
Gargilianus cinœdus quidam, de quo Martialis lib.3.
Gargilius hiſtoricus qui vitam Alexandri principis eſt diligenter perſecutus.
Gargilius venator nobilis de quo Horat.libro 1. Epiſtolarum,
Venemur, vt olim Gargilius, qui manè plagas,venabula,ſeruos
Differtum tranſire forum, populúmque iubebat.
Vnus vt è multis populo ſpectante referret emptum mulus aprum.
Gargus,vnus ex collibus Tauri montis.
Garizim,mons Samariæ iuxta Galgal,vltra Iordanem, Sichimorum imminens ciuitati. Iudic.9,Deut.11,2.Machab.6.
Garſia,Nauarræ rex,anno ſalutis 1015.

Garſias Alphonſi filius, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 878.
Garumna, fluuius Galliæ, in Pyrenæis naſcens montibus, Celtaſque diuidens ab Aquitanis, & per Santonum fines in occiduum influens Oceanum.
Gaſpha, nomen loci, 2. Eſdr. 11.
Gaſtronia, regio Macedoniæ. Steph.
Gatham, filius Eliphas, filii Eſau, ex Ada vxore. Gen. 36.
Gatheæ, vrbs Arcadiæ. Steph.
Gathis regina Syriæ quæ edicto cauit, ne quis piſcem comederet, quin ipſa adeſſet, at hæc piſcibus data & deuorata dicitur. Volat.
Gaudara, vicus Macedoniæ. Steph.
Gaugamela, vel Gamgamela, locus Perſidis. Stepha. Strab. lib. 6.
Gauleon, Solino, ora Libyæ obiacens, in qua ſerpens neque naſcitur, neque inuectus viuit, puluiſque eius quocunque gentium iactus, angues & ſcorpiones perimit.
Gaulon, ciuitas refugii in Baſan. Ioſue 20, 1. Paralip. 6.
Gaulus, inſula prope Carthaginem, Steph.
Gaurus, mons Campaniæ, Maſſicis & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Hinc Gauranus, vt Gaurani montes. Plin. lib. 3. cap. 5. Gauranum vinum, quod in ſummis agri Falerni iugis naſcebatur. Nam quod in mediis gignebatur montibus Fauſtianum, quod in imis Falernum dicebatur. Plin. lib. 14. cap. 6.
Gaza, inſignis ciuitas Palæſtinæ, quæ olim Iudæ in ſortem cecidit, ſic dicta à regia Gaza, id eſt, pecunia, quam illuc quondam Cambyſes, Perſarum rex vehi curarat, quondam muniti ſſima, vt Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè ceperit. Diodo. lib. 17. Hæc eſt Hebrorum ciuitas, in qua habitauêre Cappadoces, priſtinis cultoribus interfectis. Apud veteres terminus erat Chananæorum iuxta Aegyptum. Vnde Gazæus & Gazeticus, vt vina Gazetica.
Gazabar, pater Mithridatis, 1. Eſd. 1.
Gazaca, vrbs aut vicus maximus in Media. Ste.
Gazam, nomen viri. 1. Eſd. 2.
Gazer, ciuitas à Salomone ædificata, 3. Reg. 9, Ioſ. 10, & 16. quæ ex tribu Ephraim data fuit Leuitis, Ioſ. 21, 1. Para. 6. 7. 14. in quarto milliario Nicopolis.
Gazetæ, populi Galatiæ aurum gerentes. Steph.
Gazi, Turcarum rex, à Balduino rege Hieroſolymorum captus, anno ſalutis 1121.
Gazorus, vrbs Macedoniæ. Steph.
Gazus, vrbs Indica longè maxima. Steph.

G E

Gea, oppidum prope Petras in Arabia. Steph.
Geba ciuitas de tribu Beniamin, poſteris Aaron data, 2. Eſdr. 7, & 11. quæ & Gaba & Gabaa dicitur.
Gebal, ciuitas Syriæ, Pſal. 82. quæ nunc Gibel dicitur, teſte Volater. appellatur & Biblus.
Gebala, Arabiæ regio. Stephanus in Gaballa, In γάβαλα verò tertiam Palæſtinæ partem eſſe ſcribit.
Gebalêna, regio in finibus Eleutheropoleos.
Gebbai, nomen viri. 2. Eſd. 11.
Gebbanitæ, ſiue Celbanitæ, populi maris rubri accolæ, in Arabia deſerta, quorũ caput Thomna eſt, vnde genus myrrhæ Gebbaniticum.
Gebbar, nomen viri. 1. Eſd. 2.
Gebbethon, ciuitas Leuitis data in tribu Dan in terra Philiſthinorum, Ioſ. 19. quæ iu 21. dicitur Gabathon, 3. Reg. 15.
Gebeleizes, dæmon, idem Zamolxidi putatur. Herod. lib. 4.
Gebenna, alias Cebenna Galliæ oppidum, & mons inter Aruernos & Heluios mediuſtumero multitudinis extulit Lucanus,
-qua montibus ardua ſummis
Gens habitat, cana pẽdentes rupe Gebennas.
Vulgò, *Les Cenenes & Sennrne*.
Gebeonitæ, populi prope Hieroſolyma. Steph.
Gebol, Vide ABVLA.
Gebuſæus, filius Canaan, à quo Gebuſæi dicti ſunt, qui Hieruſalem habitauerunt.
Gedanum, Germaniæ vrbs in Viſulæ fluminis oſtio.
Geddel, nomen viri, 1. Eſd. 2.
Geddiel, filius Sodi. Num. 13.
Gedelias, filius Phaſſur. Iere. 38.
Gedeon, pater Abidam principis tribus Beniamin, Num. 1. Filius Ioas, iudex in Iſrael, Iud. 6. qui & Ierobaal dictus eſt, Iudic. 6.
Gedera, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quæ à Stephano Antiochia, item & Seleucia vocatur.
Gederothaim, vrbs in tribu Iuda. Ioſ. 15.
Gedlethi, nomen viri, 1. Paral. 25.
Gedor, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15, 1. Par. 4, & 12. Eadem videtur eſſe vrbs quæ & Gador, cùm Hebræis, iiſdem conſonantibus & punctis ſcribatur. Item vir, filius Phanuel, 1. Para. 4, Filius Abigabaon, 1. Paral. 8.
Gedroſia, Aſiæ regio, Ptolemæo, hodie Tarſe regnum Haithono & Sabellico: ſunt autem populi Chriſtiani.
Gedroſii, populi.
Gehenna, hoc nomen proprium, inquit Hieronymus, à Seruatore noſtro ponitur hac occaſione. Erat idolum Baal iuxta Hieruſalem, ad radicem montis Mora, vbi Siloa fluit. Hæc vallis & parua campi planitiẽs irrigua erat, & nemoroſa, plenàque deliciis, & locus in ea idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, vt deſerto templo vicinia ibi hoſtias immolaret, filióſque ſuos incenderent dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe Gehennon, id eſt, vallis Hennon. Hoc Regum volumina & Paralipomenon, & Hieremiæ pleniſſimè ſcribunt.

bunt. Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaueribus mortuorum, vt nequaquam Tophet & Bahal, ſed vocetur Polyandrium. Futura ergo ſupplicia & pœnæ perpetuæ, quibus impii cruciandi ſunt, huius loci vocabulo denotantur. duplicem autem eſſe Gehēnam, nimii ignis & frigoris, in Iob legitur. Matth.18.

Gehennon, vallis, Ioſue 15. tribui Beniamin data, 18. Interdum ſcriptum reperias Ge-ennom

Gehon, fluuius qui e paradiſo terreſtri labitur, Geneſ.2. Ioſephus Nilum vocat.

Géiſa II. Vngariæ rex, Belæ filius, cum Germanis in Pannoniam irruentibus, graue bellum geſsit, primò victus, deinde victor Ludouicum Franciæ regem & Cōradum imperatorem, copias ad recuperandā Terram ſanctam ducentes, hoſpitio ſuſcepit, circa annum ſal. 1143.

Geiſai, Vngariæ rex, anno ſalutis 1075.

Gela, fluuius Siciliæ, vrbem præterfluens eiuſdem nominis, a pruina, quā multam gignit, (Siculi enim γέλαν pruinam vocāt) deducto nomine. Hinc campi circumiacentes, Geloi appellati ſunt. Virg. 3. AEneid.

Apparet Camarina procul, campique Geloi,
Immaniſque Gela, fluuii cognomine dicta.

Gentile, Gelæus. Suidas.

Gelunor Argiuus quidā fuit princeps qui cum Danao de Argiuorum imperio contendit.

Gelaſius II. Pontifex Rom. CLXII. regnauit anno vno, anno ſalutis 1118.

Gelbanitæ, Vide GELBANITHAE.

Gelboe, mons Iudææ in ſexto lapide à Sintopoli. 1. Regum 28.

Gelenor, Argiuorum rex, quem cum Argini imperio pepuliſſent, regnum Danao tradiderunt. Euſebius.

Gellius, viri cuiuſdam proprium, quem poëta ſatyricus patrui ſui irrumatorem, matriſque & ſororis ſtupratorem arguit.

Gello virgo quædam quæ puella adhuc vita diſceſſit. cuius ſpectrum oberrare Leſbiis creditum eſt, ac pueros impetere: vnde puerorum mortem qui præmaturo Fato perirent, huic Gello imputabant,

Gelo, ſiue Gelon, Siculorum tyrannus. Dionyſius lib.7.

Geloi, Vide GELA.

Gelon, Pyrrhum veneno necare eſt aggreſſus. Plutarchus in vita Pyrrhi.

Gelon, AEtnæ & Hymari filius. Steph.

Gelónes vel Geloni, populi interioris Scythiæ Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, vt terribiliores in prælio videantur. Patientiſsimi ſunt inediæ, faméque vrgente, equo quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eóque cum lacte cōmiſto, inediam leuant. dicti a Gelono Herculis filio Agathyrſi fratre. Virg. 2. Georg.

Pictóſque Gelonos. item Georg. 3. Hic nunc Getæ dicuntur, ſiue Tartari, corrupto vocabulo. Popon. Mela lib.1, & 2. Virg. lib. 9. Multas ſinguli habebant vxores: cōtenti viuebāt ſuis finibus. Horatius lib.2. Carm.

Gelonum, vrbs Sarmatiæ Europææ, lignea, in Budinis ſita, maximam gentem complexa. Ibi Tarandus animal inuenitur.

Gelos, Cariæ portus. Pomp. lib.1.

Gelôum, ſtagnum Siciliæ, quod appropinquantes tetro odore abigit, à quo non procul duo fontes ſunt, ex quorum altero ſi ſterilis bibit, concipit: ex altero autem ſi fœcunda, ſterilis fit.

Gemagog gigas cubitis duodecim procerus, de quo Architrenius: cubitis ter quatuor altum Gemagog Herculea ſuſpendit in aëra lucta.

Gemalli, pater Amiel. Num.13.

Gemellus Tribunitius Romanus qui lupanar domi ſuæ inſtituit in quo Mutiā & Fuluiam fœminas illuſtres, nobilemque puerum Saturninum proſtituit.

Gemelli, Nomen vallis 2. Reg. 8.

Génea, vicus Corinthi, vnde prouerbium Εὐδαί μων ὁ κορίνθος, ἐγὼ δ' ἐσ γενεάτης Aliqui tamē incolas eius γενεάδας vocant. Steph.

Genebria mulier Veronenſis peritiſsima tempore Pii ſecundi Pontif. Rom. hæc doctiſsimas ſcripſit epiſtolas, quas recitabat decoro geſtu, voce virili permixta ſuauitate.

Geneſara, Galilææ lacus circunſeptus vrbibus plurimis, & celebris. Solinus cap. 48.

Géneſe, vrbs Laconicæ. Steph.

Geneſius mimus nobilis apud Domitianum qui Chriſtianos turpiſsimis geſtibus irridebat. Tandem & ipſe ſub imperatore paſſus eſt.

Genétes, portus & fluuius. Vnde Geneteum, promontorium, in quo templum fuit hoſpitalis Iouis, quem Xenion appellāt. Steph.

Genethlius dictus eſt Iuppiter quod ei incumbat cura gignendorum liberorum.

Genethlius, Palæſtinus doctiſsimus ſophiſta, diſcipulus Minutiani & Agapeti. Scripſit autem multa, λαλιὰς ſeu διαλέξεις & μελέτας & multa alia. vt mirabile ſit dictu tā paucis annis vitæ tanta ſcripſiſſe. Suidas.

Genetyllis Venus dicta (vt Ariſtophanis interpres ait) quod geniture præſit, qua ratione & latinè genitrix dicta eſt: cui de victimis ſacrificari quidpiam ſolitum erat.

Geneua, extremum Allobrogum oppidum, proximum Heluetiorum finibus. Ex eo oppido pons eſt ad Heluetios pertinens. Gal. Geneue.

Genezar, ſiue Genezareth, Stagnum Galilææ, iuxta quod CHRISTVS Apoſtulos vocauit, Luc.5. Idem dicitur mare Tyberiadis, à Tyberiade ciuitate: & mare Galilææ etiam, ab ad-

iacente Galilæa prouincia. Habet hoc ſtagnum centum quadraginta ſtadia longitudinis, quadraginta verò latitudinis.

Génius, dicebatur à priſcis deus naturæ, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, vnde cuiuſque rei dicebatur ſuus Genius: hominique duos Genios aſsignabãt, bonum & malum. Accipitur pro ipſa natura: quidam ipſam animam vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet. vnde Geniales ab antiquis appellabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. inde prouerbiũ Indulgere genio. fuerunt etiam qui aquam, terram, ignem, aêrem, item duodecim ſigna & ſolem & lunã deos genios facerent: & à gerendo quod multa gerere poſſent, primum gerulos deinde genios appellatos eſſe putarent.

Gennadius Maſsilienſis ſcriptor, qui de viris illuſtribus Theodoſii tempore ſcripſit.

Gennæus, Nomen viri. 2. Machab. 12.

Genoæi populi Moloſsiæ, á Genoo duce ipſorum. Steph.

Genogália vrbs à Deſiderio Longobardorum rege capta, anno ab vrbe 1523.

Genſericus princeps Vandalorum quum Carthaginem cepiſſet, omneſque opes interfectis ciuibus in ius ſuum vertiſſet, animum ad eccleſiarum ſpoliationem adiecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione priuatas, equorum ſuorú fecit ſtabula.

Genta: vrbs Indiæ extra Gangem. Steph.

Genthon, Nomen viri. 2. Eſd. 10.

Gentiânus, Cõſul, cum Baſſo, anno ab vrbe 963.

Gentînus, vrbs Troadis, ab vno filiorum Æneę condita. Steph.

Géntius rex, Gentianam herbam inuenit Rex eſt Illyriorum apud Liuium bel. Maced.

Génua, Ligurum caput in Italia, ad mare noſtrum. Hinc incipit Apenninus mons, diſtãtque à Sabatiis ſtadiis ducentis ſexaginta. Dicta Genua à genu, quia habet tanquam genu recuruum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe. Vel (vt quidam aiunt) à Gẽuino Phaëthontis ſocio. Alii etiam à Iano Italorum rege. Hanc Annibal penitus deleuit, ſed Cornelius Seruilius Conſul inſtaurauit, ſicut Liuius refert. Hinc fiunt adiectiua Genuenſis & Genuanus. Quidam ex imperitioribus Ianuam hanc vrbem appellant, quòd à Iano conditam dicunt.

Genubath, Filius Addad Idumæi aduerſarii Salomonis 3. Reg. 11.

Genûſus, fluuius quem Dyrrhachio euntes in Theſſaliam inueniunt. Lucanus lib. 5.

Quàm velocer Genuſus, quã mollior Apſus
Circumeunt ripis, &c.

Geon, Vide G I O N.

Geórgi, Aſiæ populi, ab agricultura nomen ſortiti, quibus vicinos Corſitas, Phoriſtas &

Riphaces Mela facit. Conſtat etiam Tauricã Cherſonneſum Georgam cognominatam, propter memorabilem in ea frumenti copiã. Vadianus.

Georgiâna, regio Aſiæ à Tartaris ſubacta. Blond lib. 7. decad. 2. anno ſalutis 1221.

Geórgius de Podebra, Bohemorum rex, anno ſalutis 1458.

Geórgius Poggiebratius, Bohemiæ gubernator Aeneas cap. 60.

Geórgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multiſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius Trapezontius nobilis philoſophus qui in extrema ſenectute omnium literarum quas antea nouerat, oblitus eſt.

Georgius Cappadox tribunus militum ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem in Africa peremit liberata puella, quæ eidem in prædam deuota fuerat.

Gergóuia, oppidum Aruernorum in monte poſitum.

Gephyra, vrbs Bœotiæ: eoſdem & Tanagræos eſſe aiunt. Steph.

Gephyrote, vrbs Libyæ. Steph.

Gera, Filius Bẽiamin, Gen. 46. qui 1. Para. 8. Ahara filius Bela filii Beniamin. Pater item Aod, Iudi. 3. Pater item Semei viri de cognatione domus Saul, 2. Reg. 16.

Gera, arx, à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geræa, Luſitaniæ vrbs. Ptolem.

Geræſtus, vicus quidam à Geraſto Iouis filio, in quo Neptuni templum erat. Steph.

Gerania vrbs Phrygiæ: item mons inter Megaram & Corinthum, à quo ſe præcipitẽ dedit Ino cum fugeret Athamantem. Steph.

Garánthæ, vrbs Laconicæ. Steph.

Gerara, Metropolis terræ Paleſthinæ, in qua natus eſt Iſaac, Geneſ. 10. & 20. & 26. Ab hac Geraritica regio nomenclaturam ſumpſit, 2. Para. 14. quæ olim terminus Chananæorum fuit ad auſtralem plagam.

Géraſa, vrbs Cœleſyriæ, illius quæ Teſſareſcæ decapolis dicitur. Viros claros inde oriundos Stephanus recenſet. inde Geraſeni, Mat. 8

Geraſtus, filius Mygdonis, à cuius filiâbus Parthenopolis in Macedonia dicta eſt. Steph.

Gerea vrbs Indica. Steph.

Geren, vrbs, aut vicus Lesbi, à Gerene Neptuni filio. Steph.

Gerenia, vel Gerênus, vrbs Meſſeniæ, vbi Neſtor Pylius educatus eſt. Steph.

Gergeſæi, populi. Geneſ. 15.

Gergeſæus, filius Chanaan. Geneſ. 10.

Gergis, vel Gergithus, vrbs Troadis, Stephano. Hinc Gergithes, & Apollo Gergithius.

Gerion. Vide D E A B V S.

Germánia, regio Europæ latiſsima, quæ à Gallis Rhætis ac Pannoniis Rheno & Danubio fluminibus, à Sarmatis, Daciſque metu mutuo,

ac

ac mótibus ſeparatur: cętera ambit Oceanus, latos ſinus, & inſularum immenſa ſpatia complectens. Huius regionis incolæ Germani dicuntur: cuius nominis rationem ad Romanos authores nonnulli referunt, qui cùm primum Rhenum, deuictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, & colore flauo, forma pręterea & moribus, & viuendi ritu Gallis ſimilimos, Germanos eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alii inde Germanos dictos putant, quòd peculiari eius regionis ritu, ſe mutuò ſua lingua Germanos, hoc eſt, fratres conſalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli huius etymologiam ex ſua potius lingua petendam exiſtimant. Illi enim *Gar* ſiue *Ger*, totum dicunt, & *Man* virum: vt Germanos dictos intelligas, quaſi prorſus viros. Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſia, aut Aphrica, aut Italia relicta, Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperam cælo, triſtem cultu aſpectuque, niſi patria ſit. Hinc Germaniei, & Germanieani, quæ inter ſe differunt ſicut Hiſpanienſes ab Hiſpanis ſeparantur, Sicilienſes à Siculis. Nam Germanicani dicuntur milites Romani in Germania militantes: Germanici qui ex Germania ſunt.

Germanica, legio ſeptima, Ptolem. Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

Germanicea, vrbs vel regiuncula Euphrateſiæ, Stephano.

Germanicus Cæſar, collega C. Fonteii Capitonis, anno ab vrbe 764.

Germanion, XXVIII. Hieruſalem epiſcopus, anno ſalutis 209.

Germanus, Capuæ epiſcopus, anno ſalutis 521.

Germanus, Altiſſiodorenſis epiſcopus, à Pelagiano errore, Britannos ad veram fidem reuocauit, anno ſalutis 431.

Germara, populi Celticæ. Steph.

Germe, vrbs Helleſponti, prope Cyzicum, quam Herodian. Aſiæ adnumerat. Steph.

Gerontia inſula ante ſinum Leguſicum. Plinius lib. 4. cap. 11.

Gerra, nomen trium vrbium, quarum vna eſt in Syria, alia prope Traconitas, alia in fœlici Arabia, Steph. vrbs eſt Chaldæorum.

Gerreni populi, 2. Mach. 13.

Gerrus, fluuius Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herodotus libro quarto. Stephano locus eſt & fluuius proximus Boryſtheni.

Gerſam, filius Moſis. Exod. 2. Heb Gerſom.

Gerſom, filius Moſis, 1. Para. 6. 15. 23. Eſt & alius Gerſom de filiis Phinees. 1. Eſd. 8.

Gerſon, filius Leui, filii Iacob, Geneſ. 46, 1. Paralipom. 6.

Gerſynium, vrbs Italiæ, quam Quadratus Gereniam vocat. Steph.

Gerterius, ordo militum D. Georgii à rege Anglorum Eduardo III. inſtitutus, anno ſalutis 1351.

Gerunda, Hiſpaniæ vrbs. Ptolem.

Gerundenſis ager, à Saracenis vaſtatus. Blond. lib. 2. decad. 2.

Geruſa, Sarmatiæ in Aſia ciuitas, Ptolem. hodie S. Georgius.

Geryon, onis, ſiue Geryones, næ, Chryſaoris filius, Heſiodo, trium Hiſpanicarum inſularum rex, Balearidum videlicet duarum, & Ebuſi: quæ res locum fecit poëtarum fabulis, vt Geryonem tricorporem fuiſſe dicerent. Hunc Hercules interfecit, bouesque eius in Græciam abegit. Sunt qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tanta inter ſe animi concordia viuentes, vt anima vna regi putarentur.

Gerzi, nomen pagi, 1. Reg. 27.

Geſan, filius Iehaddai. 1. Par. 2.

Geſodunum, vrbs in Norico, Ptolemæo, Vulgò *Salburgum*.

Geſoriacum, Ptol. oppidum Morinorum nauale. volunt nonnulli eſſe illud oppidum, vnde breuiſſimus eſt in Angliam traiectus, quod vulgò Caletum vocant.

Géſſen, regio Aegypti, vbi Iacobus patriarcha cum ſuis habitauit liberis, quam nonnulli (vt Hieronymus in Hebraicis quæſt. author eſt) Thebaidem vocant. Gen. 45.

Geſſur, regio Syriæ, 2. Reg. 3, 1. Paral. 1. & 3.

Geſſuri, regio Syriæ, quæ & Geſſur. Deut. 3, Ioſue 13, 1. Reg. 27.

Geſſus, Ioniæ fluuius, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Geſſum Panioniam nominant.

Geta Cæſar, conſul, collega Plautiani, anno ab vrbe 955.

Getæ, populi in Scythia Europæa. Appianus Dacos appellat. Strabo verò libro 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, vt Getæ ſint, qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Danos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienſes Dauorum & Getarum ſeruilia nomina in vſu maximè fuerunt. Aelius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea Gothi appellati ſunt.

Geticus, a, um: vt Humus Getica.

Geth, ciuitas Palæſtinæ à Roboam conſtructa. 2. Paralip. 11. Vnde Ionas Propheta, 1. Regum 6, & 17, 4. Regum 14. Quæ alias Anthedon, item & Agrippia, Volaterrano libro vndecimo dicitur.

Gethaim, ciuitas ad quam fugerunt Berothitæ interfectores Isboſeth. 2. Reg. 4.

Geth-hepher, ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Gethæi, populi, Ioſ. 13, 2. Reg. 15.

Gether,filius Aram. Gen.10. Ab hoc Acarnanii ſiue Carii(vt refert Hieronym.in quæſt.Heb.) originem traxere.

Getheum,Vide GRANAE.

Geth-remmon , nomen ciuitatis. Duæ autem fuerunt : altera data tribui Dan, Ioſue 19. altera tribui Manaſſe. Ambæ autem Leuitis poſtea aſſignatæ. Ioſ.21.

Gethſemani(ſcribi debet Geſemani)nomen vallis quæ eſt ad radices montis Olıueti.Matth. 26. Marc.14.

Gethuſſa,vrbs Libyæ.Steph.

Getia,regio Getarum in Thracia.

Getuli,Africæ populi,& Libyes,primi omnium ex Punicorum Annalium fide Africam tenuerunt,aſperi incultique: quibus cibus erat caro ferina , atque humi pabulum vti pecoribus . Hi neque moribus , neque lege aut imperio cuiuſquam regebantur : vagi palantes quò nox coegerat, ſedes habebant. Saluſt.in Iugurth.Vide ORTYGIA.Lucanus.

Gezer,ciuitas.2.Regum 5.Eadem quæ & Gazer dicitur.

Gezeron,nomen ciuitatis.1.Mach.4.

Gezez,filius Caleb.1.Paralip.2.

G　I

Giah, nomen loci. 2.Reg.2. in tribu Beniamin: pro quo interpres vertit vallis.

Gibel.Vide OAZALA.

Giblii, populi ciuitaté Gebal in Syria habitantes: de qua Pſal 82. Ezech.27. 3.Reg.5.

Gideroth,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

Gidica vxor Comminii Laurentini quæ dum Comminium priuignum maximè deperiret, neque tamen ad concubitum poſſet inducere,ſe ſuſpendit Doſitheus apud Plut.

Giezi,famulus Eliſei.4.Reg.4.

Gigantes , Telluris filii excelſiſſimæ ſtaturæ, & draconum pedibus , in deorum perniciem procreati,vt ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Iouémque de cæli poſſeſſione deiicerent Macrobius libro 1.Saturn. cap. 20 Gigantes nihil aliud fuiſſe credit,quàm hominum quandam impiam gentem , deos negantem , & ideo exiſtimatam deos pellere de cæleſti ſede voluiſſe.Horum pedes in draconum volumina deſinebant : quod ſignificat , nihil eos rectum cogitaſſe , totius vitæ eorum greſſu atque proceſſu in inferna vergente. Phyſici verò interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos,qui dum exitum non inueniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt , & fruſta ipſa quaſi in cælum eiaculantur. Hos poëtæ in campis Phlegræis cum diis congreſſos fabulantur , ſed partim Iouis fulmine, partim Apollinis & Dianæ telis confixos cecidiſſe , alióſque ſub Aetna monte , alios ſub Mycone & Lipara inſulis ſepultos eſſe : nonnullos etiam in Tartarum detruſos impietatis ſuæ pœnas luere. Hinc

Giganteus,a,um.

Gigantis,vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigonus,vrbs Thraciæ iuxta Pallenem,à Gigone Aethiopum rege dicta , quem Dionyſius vicit. Hanc Artemidorus Epheſius Gigonidem vocat.

Gihon, Fons in occidentali Dauidicæ ciuitatis parte.3.Reg.1,2.Paral.32.

Gilda,vrbs Libyæ.Steph.

Gildo,rex Aphricæ,Maſcezelis fratris ſui filios necauit. Is in Italiam fugiens , ab Honorio copias accepit , cum V. M. pugnatorum fraternas copias deleuit : ipſiuſque Gildonis, à fuga retracti,velo gulam, quibus mandatum erat,fregere.Pomponius, Oroſius lib.7.capite 36. Diacon.libro 13. Blondus libro primo, decad.1.

Giligambæ,populi Libyæ.Steph.

Gilimeres,Vandalorum rex,anno ab vrbe 1287.

Gilippus, dux a Lacedæmoniis ad Syracuſanos cum auxiliaribus copiis miſſus.

Gillus , exul Tarentinus , Herodoto. hic quum Perſarum exploratores a piratis captos pecunia ſua redemiſſet & ad Darium reduxiſſet, iuſſus eo nomine petere quicquid vellet, hoc vnum petiit vt regis opera in patriam reduceretur.

Gilo,nomen ciuitatis in tribu Iuda, Ioſue 15, 2. Regum 15.

Gimanti , capras in Gimanti natas Alexander Myndius ſcribit ſex menſes non bibere. Aelianus.

Gimbrace,Scionitharũ rex, anno ab vrbe 1109.

Gimera,vrbs a Q.Fabio occupata, anno ab vrbe 456. Liu lib.10.

Gindanes, populi Libyæ, qui ſolo Loti arboris fructu victitant, Stephano. apud hos vxores multis pelliceis fimbriis adornantur . nam cùm ducant pulcherrimum a plurimis adamari , à ſingulis quibus ſui copiam faciunt, fimbriam vnam exorant , eóque argumento oſtendunt quot habuerint amatores. Herod. libro 4.

Gindara,vicus iuxta Antiochiam: incolæ Gindarenſes, vel Gindari.Steph.

Gindes,fluuius,qui per Dardanos fluens,ingreditur Tigrim.

Gineth,Pater Thebni 3.Regum 16.

Gingla oppidum Comagenes , non procul ab Euphrate fluuio.Plin.lib.5.cap.24.

Ginglymote,vrbs Phœniciæ.Steph.

Gion,vel Geon,fluuius qui apud Aegyptios Nilus vocatur , in paradiſo oriens , vniuerſam circuit Aethiopiam. Quo nomine etiam vocatus eſt mons in Iudæa , apud quem Salomon in regem vnctus fuit.

Gippius Romanus vir qui ſimulabat ſe dormire & ſtertere, quò facilius eius vxor mœcharetur: vnde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epiſtola ad Fabium Gallum,

Non omnibus dormio. Autor Lucilius apud Beroaldum.

Giram, mons apud Garamantas, in quo naſci gemmas vetuſtas teſtata eſt.

Giſlbertus, Lotharingiæ dux, anno ſalutis 913.

Gilla, Lotharii Lotharingiæ regis filia, Godefridi Northmanorum regis vxor. Aemil. lib. 3.

Giſulphus, Salerni princeps, anno ſalutis 1048.

Giſulphus, Apuliæ comes, Beneuentum cæpit, anno ſalutis 1052.

Giſumar, Vandalorum rex, anno ab vrbe, 1098.

Gitta, vrbs Palæſtinæ. Steph.

G L

Glabrio, Conſul cum Vlp. Traiano, anno ab vrbe 845. quo tempore Domitianus imperator dominum & deum ſe appellari iuſsit. Caſsi. Eutrop. lib. 9. Sueto in Domitia.

Glabrio, Coſ. cum Hamullo anno ab vrbe 904.

Glabrio, Conſul cum Antonino Commodo, anno ab vrbe 938.

Glabrio, Conſul cum Valerio Maximo, anno ab vrbe 1008.

Glaura, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Iudæorum principis vxor, anno ab vrbe 762.

Glandómyrum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolemæus.

Glaneus, vir Chius, qui omnium primus ferri compactionem fertur excogitaſſe.

Glanicus, amnis Italiæ, qui & Lyris appellatur, in cuius ripa templum fuit Maricæ nymphæ Minturnenſis.

Glanis, fluuius Cumæ, à quo Glanis vel Glanus, piſcis dicitur. Eſt & Iberiæ fluuius, & tertius Italiæ iuxta Tyberim fluuium. Steph.

Glanum, Saliorum ciuitas in Gallia. Ptolem.

Glaphyræ, vrbs Theſſaliæ, a Glaphyra, conditore Magnetis filio. Homerus. Eſt & vicus Ciliciæ, à Tarſo verſus occidentem triginta diſtans ſtadiis. Steph.

Glaphyrus, notiſsimus adulter, Iuuenalis tempore, de quo is Satyra 6,

Vxorem ducis, de qua citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiat pater.

Nomen deductum eſt a feſtiuitate & elegantia, quam Græci γλαφυρότητα dicunt.

Glauci tribus, in Lycia eſt, a Glauco heroe dicta: Gentile Glaucodemus.

Glaucia, oppidulum Ioniæ. Steph.

Glaucias medicus fuit in anatome cadauerum exercitatiſsimus. Cæl. lib. 16. cap. 29.

Glaucópus, habens oculos cæſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ a Latinis dicitur Cæſia: a colore cæli quaſi Cælia. Diodorus ſcribit aërem nominatum eſſe Pallada: & ideo dicit Glaucopiu, quoniam aer glauci, hoc eſt viridis ſit aſpectus.

Glaucus, Hippolochi filius, qui Troiano bello Priamo ſuppetias tulit: homo tam ſtupidus, vt cum Diomede, armorum permutatione facta, ænea acceperit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauci & Diomedis permutatio prouerbio celebratur: quo vtimur, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Martial. lib. 5. Ferunt tamen hunc ab Aiace occiſum, cùm pro corpore interfecti Achillis pugnaretur, & poſtea in Lyciam ventis delatum, in fluuium mutatum eſſe.

Glaucus piſcator, cùm piſces captos in ripa explicuiſſet, ii ſubitò contacta quadam herba ſe colligentes, in fluuium proſilierunt. Admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus, in aquam inſiluit, mariſque deus factus creditur. Alii aliter referunt hanc fabulam, Glaucum inſignem vrinatorem fuiſſe, qui cùm ſæpius inſpectantibus ſuis municipibus in fluuium ſe deieciſſet, diutiuſque ſub aqua moratus ſemper emerſiſſet: tandem cum illis fruſtra expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris deus.

Glaucus, ex Potnia Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cùm equas ſuas à coitu cohiberet, quò eſſent velociores, Venus indignata, furorem eis tantùm immiſit, vt dominum dilacerarint. Virgilius 3. Georg.

Glaucus, Hippolyti filius, a quo Iones nati ſunt reges, multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois filius, in mellis dolio necatus, qui Aeſculapii ope reuixit.

Glaucus Caryſtius pugil, ex Eubæa qui ex aratro in Olympia productus, ſæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretenſis.

Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur ab Herodoto.

Glaucus, Lemnius ſtatuarius. Steph.

Glaucus Chius, primus ferri glutinum inuenit. Eutrop. Euſeb.

Glaucus, Libyæ ſinus, & amnis. Plin. Strabo.

Glaucias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educauit. Plutarch.

Gleſſaria inſula in Oceano Germanico, quæ teſte Solino, cryſtallum dat & ſuccinum, *Sudan* vulgò appellata, haud longe a Pruſsia.

Gletes, gens Iberica poſt Cynetas, Steph.

Gliſſas, vrbs Bœotiça Gliſone aut Gliſante quodam dicta, Steph.

Glogauia, Vide Lugidunum.

Glouldis vxor regis Clodouei, quæ relictis opibus & regno, cœnobio ſe incluſit.

Glycerium Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis (quam à Praxitele gratis acceperat) Theſpienſibus quoque dono dedit.

Glycera virgo formoſiſsima apud Horat. Vrit me Glyceræ nitor ſplendentis pario marmore prunis, Vrit grata proteruitas, & vultus nimio lubricus aſpici.

Glycon, vir robuſtiſsimus, & gladiatoria quadam totius corporis firmitate. Horat.

Nec quia deſperes inuicti membra Glyconis.

Glycon,medicus Panſæ Conſulis, qui in carcerem coniectus eſt ob ſuſpicionem veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneri domini ſui. Suetonius in Auguſt. & Cicero in Epiſt. ad Brutum.

G N

Gnatho Siculus homo voraciſsimus qui conuiniis adhibitus ſeſe in paropſides emungebat, vt cæteris abſtinentibus ſolus veſceretur.

Gnes,gens quæ Rhodi habitauit:Gentile,Gnetes,vel Ignetes.

Gneus,prænomen viri,Vide CNAVS.

Gnidus,Vide CNIDVS.

Gnoſidicus,Nebri clariſsimi Aſclepiadarum in Co inſula Steph. filius : magni Hippocratis medici proauus,

Gnoſippus ea voracitatis infamia adeò laborauit vt Athenienſes liberis ſuis interdixerint,ne cum eo veſcerentur.

Gnoſus,ſiue Cnoſus,ſiue Cnoſſus , vrbs Cretæ clariſſima,Minois regia, olim Ceratus appellata à vicino eiuſdem nominis fluuio. Hinc Gnoſsius, adiectiuum .Item Gnoſsis , ſidis, Gentile,fœmininum, quo poetæ vtuntur pro Ariadne Minois regis filia.

G O

Goaréne,regio Arabiæ prope Damaſcum, dicitur etiam Goarea.Steph.

Goatha, Nomen loci non procul à Ieroſolyma, Ierem.31.Hunc LyranusGolgotha eſſe putat.

Gob,Nomen loci.2.Reg.21.

Gobæum promontorium , Galliæ oppidum. Ptolemæo.

Gobázes, Lazorum , qui quondam Colchi dicebantur,rex,anno ab vrbe 1307.Agath.libro ſecundo.

Góbrias,vir Perſa nobilis,vnus ex his qui cum Dario aduerſus Magos coniurarunt. Nam erat Darii ſocer, antequam regnum Darius ipſe adipiſceretur.Herod.lib.7.

Godefridus,Danorum rex,anno ab vrbe 1543.

Godefridus,Northmannorum rex,anno ſalutis. 884.

Godolias,Filius Ahicam filii Saphan,4.Reg.25. Filius item Amariæ,Sopho.1.

Gog, Nomen gentis, Ezech.38, Apocal.20. Filius Ioel,1.Paralip.5. De gente vide D.Hieronymum.

Gogaréne,regio inter Colchos & Iberos. Step.

Golan,ciuitas in Baſan , Deut.4: quæ Ioſue 20. dicitur Gaulon : licet Hebraicè Golan legatur,ſicut & hic.

Golgi,gorum,locus in Cypro inſula, Veneri & Cupidini ſacer. De quibus Catul. in nuptiis Pelei.

Golgotha , locus in quo crucifixus fuit CHRISTVS Dominus noſter.Iohan.19.

Goliath , Nomen gigantis , quem expugnauit

Dauid.1.Reg 17.

Gomer,Filius Iaphet,Gen.10:à quo Gomeritæ , qui nuncGalathæ dicuntur.Hoc nomen habuit & filia Deblaim vxor Oſee,Oſee 1.

Gomolitæ,populi Idumææ.

Gomorrha,ciuitas Pentapoleos, ad orientalem plagam terræ Iudæ ſita in vicinia Sedom, Gene.19.

Ea cum Sodoma, igne cælitus immiſſo , deflagrauit.

Gomphi,vrbs Theſſaliæ.Steph.

Gondamiris, Hiſpaniæ rex,anno ab vrbe milleſimo trecenteſimo quinquageſimo quinto.

Gōdræ,populi Thraciæ.Herod.Cindra & Rhōda legitur.Steph.

Gonéi,vrbs Thraciæ , cuius incolas aliqui vocant Adrianopolitas.Steph.

Gonni, vrbs Perrhæbiæ aGuneo quondam Cyphi nepote dicta:Regio Gonnia.Steph.

Gonnus,vrbs in ſuperiori parte Theſſaliæ , vnde ad Theſſaliam introitus comperitur.

Góntharis, Africæ tyrannus , anno ſalutis 5;8. Procop.

Gonûſa,vrbs Perrhæbiæ.Steph.

Gorâma,regio Arabum Scenitarum , cuius incolæ Gorameni.

Gordianus ſenior audita filii morte qui pro patria in bello occubuerat , laqueo ſe ſuſpendit iam octogenarius : partim dolore amiſsi filii,partim ne traheretur captiuus. Marcel. libr.26.

Gordianus Iunior, cum Maximo Pupieno & Balbino XXVII.Romanorum imperator,anno ab vrbe 991.Saporem Perſarum regem vicit, Syria expulit, Antiochiam recepit, Carras & Niſibim rurſus ſubegit.Iul. Capito. Oroſ.libro 7.cap.19. Eutrop.libr.8. In finibus Perſicis a Philippo interfectus eſt.

Gordiâni Cæſares tres fuerunt , pater , filius & nepos. Volat.lib.23. Horum patri adeo literę placuerunt vt pluris fecerit librorum quam auri vel argenti ſibi Theſaurum comparare. habuit enim in Bibliotheca LXII. millia librorum.Iul. Capit.Gordiēum , vrbs magnæ Phrygiæ iuxta Cappadociam,à Gordio patre Midæ.

Górdii murus,vrbs Midæ , à Gordio filio condita.

Górdius XXIX.Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 208.

Górdius, rex Phrygiæ ruſticus alioquin & ignobilis,rex deſignatus , & conſalutatus ab omnibus quod ex oraculo Apollinis primus templum ingreſſus fuiſſet:in cuius rei memoriam lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis: vnde natum Prouerb.Nodus Gordius.

Gordyæa, regio Perſica , à Gordye Triptolemi filio.Stepha. Vocant etiam Gordos & Gordochos

dochos hos populos,& montes Gordyæos.

Gordynia,vrbs Macedoniæ. Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de Concordia,Græcis tunc inter ſe diſſidentibus,recitauit Olympiæ.

Górgias, philoſophus Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis diſcipulus, Iſocratis autem & aliorū philoſophorum & rhetorum præceptor. Cicero in Bruto,& lib de Oratore. Hic arte ſua tantum pecuniæ corraſit, vt auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conuentu poſcere,qua de re quiſque vellet audire:ac de omni re,quæcunque in diſceptationem quæſtionemque vocaretur,ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur.

Gorgipe,Vide SYNDICVS.

Gorgippia,vrbs Indiæ.Steph.

Gorgo nauis eſt qua Perſeus vbi Meduſam Gorgonem ſuperaſſet,vectus eſt ad ſuos, ita dicta à Gorgonis, id eſt,Meduſæ capite, quod in ea repoſitum fuerit, & vnà cum Perſeo aduectum.

Górgones,Phorci filiæ,Meduſa, Sthenio,& Euryale, quæ Dorcadas inſulas, in Oceano Aethiopico ſitas,habitaſſe dicuntur,contra Heſperidum hortos. Numen habent à truculentia,quam Græci γοργότητα appellant.Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africa bellicoſas,aduerſus quas Perſeus bellum geſſerit, & earum reginam Meduſam debellauerit ac interfecerit.Hinc Gorgoneus adiectiuum.

Gorgonius vir ſub Diocletiano imperatore prò Chriſtiana religione vitam ſuſpendio finiit: cuius corpus mortuum famelicis canibus obiectum eſt, quod tamen remanſit intactum.

Gorgonia Pallas dicta eſt, quod Meduſam vnam ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu ſuo templum deæ profanauerat, Perſeus Mineruæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet:vel ab aſpectu truculento. nā τὸ γοργὸν truculentum ſonat,fortaſsis quia caput Gorgonis quod anguibus loco crinium circundabatur viſu atrox eſſet.fabulantur enim Gorgonis caput tale fuiſſe, vt homines hoc conſpecto ſtatim in lapides verterentur.

Gorgon Minerua dicta eſt à Cyrenæis.

Gorgonius,viri proprium malè olentis. Horat. in Sermonibus,

Paſtillos Ruffinus olet,Gorgonius hircum.

Górgopas, nomen viri qui Eunomum apud Zoſtera vicit, naues quatuor cæpit, à Chabria ſuperatus occubuit.Xeno.lib.3.

Gorgophoros dicta Pallas quod in eius Clypeo Meduſæ Gorgonis caput eſſet inſculptum.Cic antè quam iret in exilium.

Gorgyia,locus in Samo,vbi Dionyſius Gorgienſis colitur.

Gorgythion,Priami filius ex Caſtianira Threiſſa ſuſceptus,qui poſtea in bello Troiano à Teucro Telamonis fillo confoſſus occubuit. Homerus Iliad 8.

Gortyn,ſiue Gortys,tynis,ſiue Gortyna,næ,oppidum mediterraneum Cretæ inſulæ, ad Lethæum fluuium. Plin.lib.4.cap.12.Hinc Gortynius adiectiuum, vt Gortynia ſpicula, hoc eſt ſagittæ,quibus Cretenſes plurimùm valebant. Virg.11. Aenei.Item Gortynis, nidis,patronymicum fœmininum. Lucan.lib.6,

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scæuam.

Goſen, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.10. & 15. à qua circumiacens plaga,terra Goſen nuncupatur.

Goſſem,nomen viri,2.Eſd.2.

Gothfredus,Apuliæ comes,anno ſalutis 1049.

Gothfridus, Gothfridi Ardenenſis comitis filius,Othoni in ducatu Lotharingiæ ſucceſſit, anno ſalutis 1005.

Gothfridus, Gothfrido parenti in regno Lotharingiæ ſucceſsit,anno ſalutis 1070.

Gothfridus, Gothfridi gibboſi ex ſorore nepos Lotharingiæ dux,anno ſalutis 1089.

Gothfridus Boloonius,ab exercitu rex Hieroſolymitanus eſt conſtitutus,anno ſalutis 1100.

Gothoniel,nomen viri,1.Par.27.

Gotthi immanes Scythiæ populi, in tractu Septentrionali Europæ,Danis & Noruegis contermini,qui olim armis Italiam ſubegerunt, Romámque ipſam ſolo æquarunt, ſuamque in totum orbem inuexerunt barbariem.

Gotthia, regio Europæ, contermina Daciæ & Noruegiæ.

Gozan,fluuius in Meſopotamia,4.Reg.19,1.Paral.5.Iſa.37.

Gozilo,Lotharingorum dux,anno ſalutis 1071.

G R

Gracchus Sempronius, Caii & Tiberii pater in Hiſpaniam Proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Ilurcimque eorum oppidum ſplendidius à ſe reſtitutum, vt geſtarum a ſe rerū memoria ſupereſſet, de ſuo nomine Gracchurim appellauit. Huic vxor fuit Cornelia ex Scipionum familia, inſigni pudicitia & eruditione mulier, ex qua Tiberium & Caium Gracchos ſuſcepit,generoſiſſimæ quidem indolis iuuenes,eloquentiaque in primis admirabiles, cæterùm popularis auræ plus ſatis auidos. Quæ res fecit,vt relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legéſque agrarias perpetuos ſeditionum fomites in lucem reduxerint:neque antea quieuerint,donec Senatum in ſuam necem armarent, Tiberius prior occiſus eſt in concione à Publio Naſica: Caius autem biennio poſt cùm montem Capitolinum occupaſſet,iuſſu Opimii conſulis eſt interfectus. Iuuenalis Satyra 10,

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querētes?

Graccuris,vrbs Iberiæ,quæ antea Ilurcis nomi-

nabatur, ita nominata à Sẽpronio Graccho qui acceptis in deditionem Celtiberis eam vrbem ſplendidius reſtitutam vt ſupereſſet rerum a ſe geſtarum monumentum, ſuo nomine Gracchurim nominauit.

Gradiuus, Martis, bellorum præſidis, cognomentum, à gradiendo (vt Feſto placet) impoſitum, eò quòd gradatim, & per ordines in bellum eatur: aut certè à vibratione haſtæ, quod Græci vocant κραδαίνειν. Huius ſedem apud Thracas & Getas Poetæ collocarunt, quòd eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ, & a pacis otiis alieniſsimæ.

Græa, vrbs Eretriæ, Steph. per aphæreſin pro Tanagræa, Vide TANAGRA, & OROPVS.

Grææ, tres fuerunt ſorores, Phorci filię vnicum tantùm habentes oculum & dentem, quibus viciſsim inter ſe tres vtebantur. Harum ope Perſeus ad Gorgonas peruenit. Vide prouerbium apud Eraſmum, Orci galea.

Græcia, Europæ regio olim omni diſciplinarum genere exculriſsima, ſemper tamen leuitatis, vanitanſque nomine malè audiens. Hæc à Ptolemæo Achaia nominatur. Principium ſumit ad Meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, indéque ad Septentrionem in Theſſaliam vſque, & partem AEgæi maris extenditur. Ad occaſum Acheloo fluuio ab Epiro dirimitur. Ab ortu rurſus habet mare AEgæum, qua parte Sunium eo abluitur.
Scinditur in multas regiones, quarum præcipuæ ſunt Attica, Bœotia, Phocis, & Locri. Dicta eſt Grecia, à Græco primo eius prouinciæ rege. Plin. lib. 4. cap. 7. Eſt & Gręcia altera cognomento Magna, in extrema Italiæ ora, à Locris Italiæ fonte initium ſumens, in tres recedens maris Auſonii ſinus, patens in longitudinem LXXXII. paſſuum M. vt ex ſententia Varronis tradit Plinius lib. 3. cap. 10. Hanc Græci ſubactam maximis potentiſſimiſque vrbibus frequentarunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliæque complures.

Græcóſtaſis, quaſi Græcorum ſtatio, locus ante curiam Hoſtiliam & roſtra ſubſtructus, vbi nationum ſubſiſterent legati, qui ad ſenatum eſſent miſsi. Cicero ad Quintum Fratrẽ li. 2.

Græcus, nomen viri, à quo Græcia, regio Europæ dicta eſt. Vnde & Græcus, adiectiuum.

Græes, AEolenſium populi, qui in Pario habitant. Steph.

Graiúgenæ, Gręci dicti ſunt. Cicero De natura deorum, Graiugena de iſto aperit ipſa oratio. Ex Pacuuio. Virgil. 1. AEneidos,

Graiugenúmque domos, ſuſpectáque linquimus arua.

Gráius, adiectiuum, Græcus.

Grâmmium, vrbs in Creta: Ciues Grammitæ, Grammitii. Sunt & Grammitæ, populi, iuxta Celticam. Steph.

Gránicus, Bithyniæ fluuius, pugna quæ inter Perſas & Alexandrum fuit nobilis, in qua ſexenta millia hominum Perſarum cæſa, fugataque ſunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Hunc fluuium aliqui a Græco Theſſali filio dictum putant. Steph.

Graunone fons eſt calidus, cuius aqua vino permixta triduo calorem potionis cuſtodit in vaſis.

Graſtillus, vrbs Macedoniæ, aliàs Praſtillus. Steph.

Gratię tres ſunt: Aglaia, Thalia, & Euphroſine Iouis filiæ, matris tamen dubię, Veneris aſſeclæ, Mercurii comites. Vide CHARITES.

Gratidia, nomẽ mulieris Neapolitanæ, vnguentariæ ac maleficæ, quam Horatius in Epiſtolis Canidiam nominat.

Graucaſum, Caucaſum nominarunt, quod Scytharum lingua ſignificat niue candidum.

Grauionárium, Germaniæ vrbs, Ptolem. Vulgò *Bamberg.*

Grauiſcæ, Ptolemæo, caſtellum in Tuſcia, quod hodie Montem altum vocant: ita dictum ab aëris grauitate.

Gregórius, LXII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 595.

Gregórius II. Romanorum epiſcopus LXXXVIII. anno ſalutis 731.

Gregórius III. pontifex. LXXXIX. anno ſalutis 752. A Emil.

Gregórius IIII. XCVIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 827.

Gregorius V. Saxo, Romanorum pontifex CXL. à Romanis eius electionem nequaquam approbantibus, minis & maledictis vrbe pulſus anno ſalutis 995. Hic Gregorius ſanctionem fecit de electione imperatoriæ & electoribus. quæ in hunc vſque diem obſeruatur. Blond. libro 3. decad. 2.

Gregorius VI. Romanorum pontifex. CXLIX. anno ſalutis 1046. ſchiſmatis tempore.

Gregórius VII. Romanorum põtifex CLVII. Ildebrandus dictus, anno ſalutis 1074.

Gregórius VIII. Romanorum pontifex CLXXIIII. anno ſalutis 1187.

Gregórius IX. Romanorum pontifex CLXXIX. anno ſalutis 1226.

Gregórius X. Romanorum pontifex CLXXXV. anno ſalutis 1271.

Gregorius XI. Romanorum pontifex CCI. anno ſalutis 1370.

Gregórius XII. Romanorum pontifex CCV. anno ſalutis 1407.

Gregórius, Nazianzenus epiſcopus, anno ſalutis 371. vir ſanctitate & eloquentia clarus, libros multos ſcripſit, qui etiam hodie extant.

Greſinus, vrbs Cherſoneſi. Steph.

Greſtónia, regio Thraciæ iuxta Macedoniam,

Gaſtro quodam dicta.

Griffo, Caroli Franci filius. In eum Pipinus eius frater exercitum duxit. AEmil. lib. 2.

Grimoaldus Pipini filius, Dagobertum Sigiſperti ſecundi filium, fidei ſuæ poſt mortem patris eius commiſſum interfecit, vt Auſtraſiæ regnum cui præerat pupillus, ſibi vendicaret. Hic tandem fluxu ſanguinis correptus, periit.

Grona, ciuitas ab Henrico Germaniæ rege capta. Vuitich. lib 1.

Gróuia, vrbs Phocidis. Steph.

Grónii, Hiſpaniæ populi ad Durium amnem, Pomponius lib. 3. Plin. & Silius.

Groſsióni, gens Arabica per Aſiam inſtigante Babylonico Soldano, Chriſtianos variè afflixerunt. Demum ſepulchrum Dominicum ſumma ignominia & vaſtitate defœdarunt. Blond. lib. 7. AEmil. lib. 7.

Gruningen, vrbs Phryſiæ, condita à Gruno duce, anno ab vrbe 374.

Gruno, dux Phryſiæ, Sicambrorum regis frater, anno ab vrbe 375.

Gryllus, Xenophontis filius, qui pro patria fortiter pugnans, occubuit. Huius laudes & epitaphia multi ſcripſere. Ariſtoteles.

Grynêa, vrbs Troadis. Steph.

Grynéum, oppidum Mycenæorum. Strabo. lib. 13. in quo templum Apollinis & locus vaticinandi peruetuſtus, templum autem candido marmore ſuptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, vnde & Gryneus appellatur.

Gryneus, cognomen Apollinis, inditum à Gryneo nemore iuxta Clazomenem Aſiæ ciuitatem, in quo Apollo colebatur. Seruio, Gryneum nemus eſt in finibus AEolidis, Apollini conſecratum. Dictum eſt autem hoc nemus à Grynio vicino oppidulo. Strabo li. 13.

Grynéus, nomen vnius ex Centauris.

Grynia, vrbs AEoliæ in confinibus Ioniæ.

Grynus, ſiue Grynni, oppidulum Mycenæorum, vbi Gryneus Apollo colebatur.

G V

Gualterus, Athenarum dux appellatus, x. menſibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, anno ſalutis 1345. Blond.

Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à ſuis interfectus eſt, anno ſalutis 1049.

Guel, filius Machi, princeps tribus Gad. Numero. 13.

Guido Luſignanus, Cypri rex, anno ſalutis 1192.

Guido Luſignanus, Hieroſolymorum rex, anno ſalutis 1184.

Guido Nouellus, Florentinorum dux, anno ſalutis 1260.

Guido Petramala, præſul Mediolanenſis, Ludonico Bauaro imperatori ferream coronam impoſuit, anno ſalutis 1327.

Guido Cremenſis, Octauiano defuncto, imperatoris iuſſu, in papatu eſt ſuffectus, anno ſalutis 1164. Blond. Plat.

Guilelmus Rufus, Guilielmi filius, xxii. Anglorum rex, anno ſalutis 1089.

Guilelmus, Henrici 1. Anglorum regis filius, à patre Northmanniæ dux deſignatus, anno ſalutis 1115. Polyd.

Guilelmus, Siciliæ rex, Beneuentana ſuburbia quædam occupauit, quem anathemate papa percuſſit, anno ſalutis 1153.

Guilelmus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1166.

Guilelmus Gonzaga, Rhegii vicarius, anno ſalutis 1340.

Guelforum factio in Italia ſuborta, anno ſalutis 1240. Blond. lib. 7.

Gumilda vxor Aſmundæ regis Danorum, quæ mariti in pugna interfecti mortem adeo ęgrè tulit, vt ſibi ipſi manus violentas intulerit. Autor Saxo grammat. libro 1. hiſtor. Danicarum.

Gunas, locus in Syria, vberis & fœcundi ſoli, vnde nomen ei. Steph.

Gundabundus, Vandalorum rex, Chriſtianorum hoſtis, in Arianam hæreſim fideles pœnis inducere conatus eſt, anno ſalutis 486. Procop. lib. 3.

Gundicarus Burgundiorum rex, anno ab vrbe 1188. Diaco. lib. 14.

Gundiſaluus, Sanctii comes, anno ſalutis 934.

Gundobaldus, Burgundiorum rex, Italiam per ſaltum Domuſſulæ intrauit, ex Comenſibus & Taurinis ac Sporedienſibus præda onuſtus domum rediit, anno ab vrbe 1243. Blondus lib. 3.

Guni, filius Nephthali. Gen. 46, 1. Para. 7.

Guntrannus, Clotarii Francorum regis filius, Aurelianenſium rex, anno ab vrbe 1318.

Gur, cliuus montium Ieblaam. 4. Reg. 9.

Gur-baal, nomen loci, 2. Par. 26. in quo Arabes habitauerunt. Eadem quæ Gerara.

Gurgenes, Iberorum rex. ad Romanos, eò quòd Cabades fidem CHRISTI eum abnegare volebat cogere, confugit, anno ſalutis 526. Procopius.

G Y

Gyarus, ri, vel Gyara, ræ, inſula maris Aegęi, vna ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Idem numero plurali, Iuuenal.
Aude aliquid breuibus Gyaris & carcere dignum.

Gyas, vir Troianus Aeneæ comes.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis quadraginta à Sardibus diſtans, qui poſtea Colous dictus eſt. Propert. lib. 3,
Lydia Gygæo tincta puella lacu.
Hom. in fine Catalogi. Plin. lib. 5. cap. 29, Gygæum ſtagnum appellat.

Gyge ancilla fuit Paryſatis reginæ Perſarum & matris Cyri. Plut.

Gygemorus, monticulus non longè à Theſſalia.

Gyges, gigas Centimanus, Cęli & Terrę filius, &

frater Briarei.Ouid.4.Triſtium,

Centimanumque Gygen,ſemibouémque virum.

Gyges,fuit,quidam Lydus, cui cùm Cādaules, Lydiæ rex, vxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens,Gygen ad necem eius impulit, ſeſeque cum regno illi tradidit. Herodotus lib.1. Cic.lib.3. Offic. Hinc ille Gyges (inquit) inducitur a Platone, qui cùm terra diſceſſiſſet magnis quibuſdam imbribus, in illum biatum deſcendit, æneumque equum (vt ferunt fabulæ) animaduertit, cuius in lateribus fores eſſent: quibus apertis, bominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitata, annulumque aureum in digito, quem vt detraxit, atque ipſe induit (erat autem regius paſtor) tum in conſilium paſtorum ſe recepit.Ibi cùm palam eius annuli ad palmā conuerterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat: idem rurſus videbatur, cùm in locum annulum inuerterat. Itaque bac opportunitate annuli vſus, reginæ ſtuprum intulit, eaque adiutrice regem dominum interemit, ſuſtulit quos obſtare arbitrabatur: nec in his facinoribus eum quiſquam videre potuit Sic repente annuli beneficio rex exortus eſt Lydiæ. Hæc Cic.

Gyges viri nomen apud Virg.lib.9.

Principio Pbalarim & ſucciſo poplite Gygē Excipit.

Gyges formoſi pueri nomen apud Horat.2.Car.

Luna mari Gnidiuſue Gyges.

Gyges Lydię fluuius.

Gylacea, Illyriæ ciuitas, à Gylace Corinthio, aliàs Apollonia.

Gylippus vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus qui Athenienſes multis bellis, multiſque cladibus affecit. Tibul.li.4.

non magni potior ſit fama Gylippi.

Gylo, Vide OSLO.

Gymnéſiæ, duæ inſulæ (non vna, vt quidam volunt) iuxta mare Tyrrhenum: alias Balęares dictæ, & populi Baleares, quod Græcè ſonat funditores, quoniam fundarum iactibus ſe exercerent. Dicti ſunt Gymneſii, quòd æſtatę nudi degāt. Steph. Inuenio & Gymnetas pro Gymneſiis, quod minus placet. Vide BALEARES.

Gymnetes populi Aethiopū, Nigritis & Pharuſis vicini. Plin.lib.5.cap.8.

Gymnoſophiſtæ, philoſopbi Indorum, ſic dicti, quòd nudi incederent. nam σοφιστὴς ſapiens dicitur, & γυμνὸς nudus. Pliu.li.7.ca.2. ait ab exortu ad occaſum perſtare, cōtuentes ſolem immobilibus oculis, feruentibus arenis toto die alternis pedibus inſiſtere. Hi frigora nimium & æſtus flammæ citra dolorem perferunt. Fertur Alexandrum Macedonem ad eos acceſſiſſe, dixiſſeque, Petite quodcúque vultis. Qui reſponderunt, Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus. Quibus ille ait, Cùm ego ſim mortalis, immortalitatē nemini præſtare poſſum. Si ergo (inquiūt) mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus, omnibus infeſtus totum orbem ſubiicere conaris? Cic. Tuſc.quæſt.li.5. Augu.lib.15.de Ciuit.Dei.

Gynecopolis, ciuitas Phœnicū, & alia Aegypti. Steph.Plin.lib.5.cap 9.

Γυναικῶν λιμὴν, id eſt, mulierum portus, circa Phædaliam eſt, inter Anaplum & Leoſthenium. Steph.

Gyndes, Aſſyriorum fluuius maximus ſecúdum Euphratē: is cùm Cyri impetū venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſumme dilectus regi eius moliēs tranſitum, rapacitate fluuii abſorptus eſſet, rex iratus, amicum vlciſci ſtatuit, iurans eum, quē nūc præclarum equitem vorauiſſet, mox vix tinctarum genua mulieris. Nec peragendo ſegnior bellum cum flumine geſſit, & totis copiis per magnas deductum foſſas in XLVS. alueos diſpartiuit. Seneca lib.3.de Ira.

Gypſeis, inſula Aethiopiæ. Steph.

Gyrton, vrbs Theſſaliæ & Perrhębiæ, quam Homerus Gyrtonam vocat, à Gyrtone Phlegyæ fratre, qui eam condidit. Steph.

Gytheum, oppidum Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi opera condiderunt, omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum. Hinc Gytheates.

Gyzantes, populi Africæ, apud quem etiam Gyzantes reperitur.

H A

HAba, filius Gomer filii Heber.1.Para.7.

Habacuc, nomen prophetæ. Habac.1.

Haber, filius Baria, filii Aſer, filii Iacob. 1.Para.7, Iudic. 4.vir Cinæus.

Habeſſus, Lycię ciuitas, quondam ſic dicta: dein de Antiphellus. Plin.lib.5.cap.27.

Habia, nomen viri, 1.Eſd.2.

Habides, rex Hiſpaniæ.

Habor, fluuius.4.Reg.17, & 18, 1.Paral.5.

Habronicus, nomen viri.

Habſanias, pater Ieremiæ filii Iezoniæ. Iere.35.

Habundantius, conſul cum Theodoſio Auguſt. anno ab vrbe 1146.

Hacel-dema, nomen agri, pecuniis illis, quibus CHRISTVM vendiderat Iudas proditor, empti in ſepulturam peregrinorum. Qui hodie monſtratur in Aelia ad auſtralem plagam montis Sion. Hieronymus in locis Hebraic. Matth.27, Act.1.

Hachamoni, pater Ieſbaan, 1.Parali.11. Pater Iahiel, 1.Paral.27.

Hachelai, Pater Atherſatha.2.Eſdr.10.

Hachila, collis in ſorte tribus Iuda, ad deſertum Ziph, in quo latuit Dauid.1.Reg.23,& 26: arcem habens natura munitiſsimam, olim ab Herode extructam, Meſida nomine, 1.Reg.23. & 26.

Hacoc, ciuitas, 1 Paral.6: quæ eadem eſſe videtur, quæ alias Hueuca dicitur in tribu Nephthali, Ioſue 19.

Hacupha, nomen viri.1.Eſdr.2.

Hacus, nomen viri.2.Eſd.3.

Hadad, Filius Iſmahelis.Ge.25,1.Par.1.

Hadali, pater Amaſa.2.Par.28.

Hadaſſa, ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

Hadid, ciuitas.2. Eſd.7,& 11.

Hadingus Rex Danorum fuit, qui præ dolore quem ex morte Hadingi Sueonum Regis conceperat, ſuſpendio proprijs manibus inducto vitam finiuit. Autor Saxo hiſtoricus.

Hadrach, ciuitas, Zach 9. Quidam Syriam fuiſſe putant. Hieronymus in locis Hebr. terram Damaſci credidit.

Hadramitani, Siciliæ populi. Plinius libro tertio cap.8.

Hadria, maſc.gen. pro ſinu maris, ſeu pro ipſo mari Hadriatico.

Hàdria, fœ.gen. oppidum ad Ferrariam nunc demerſum, ad xxxv. lapidem vulgò *Ari*. Ab eo Hadriaticum mare nomen accepit.

Hadria, Romanorum colonia, arduo in colle ſita. Ex qua Hadrianus imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomé non aſpirent. Vide ADRIA & ATRIA.

Hadrianópolis, vrbs à Maomethe capta, vbi regiam ſedem ſtatuit, anno ſalutis 1402. Egnat.

Hadriel, gener Saulis, maritus Merob.1.Reg.18.

Hadſi, Nomen loci.2.Reg.24.

Hæbudes, inſulæ quinque inter Caledonium quæ hodie Scotia dicitur & Thulen inſulam. Solin. A Calydoniȩ promontorio Thulen petentibus, bidui nauigatio eſt. Excipiunt Hœbudes inſulæ quinque numero.

Hædui, Vide HAEDVI.

Hæmodes, Lyciȩ mons. Pomp.lib.2. Hemodes per, e, inſulæ ſunt ſeptem in Oceano Germanico.

Hæmon vir quidam fuit qui Rhodopen filiam pro coniuge habuit. Ambo tamen diis inceſtum vindicantibus in montes ſunt conuerſi. Ouidius in Ibin.

Hæmon, iuuenis Thebánus, qui Antigonem Oedipi & Iocaſtæ filiã tanto proſecutus eſt amore, vt cum eam Creontis iuſſu occiſam intelligeret propter ſepulturæ honorem, quam fratribus impertiuerat, doloris impatientia ad tumulum eius ſeſe iugularit. Propert.lib.2.

Hæmónia, Vide AEMONIA.

Hemus, mons eſt Theſſaliam à Thracia diuidens, dictus ab Hemo Boreæ & Orythiæ filio, in huius montis vertice erat Martis domicilium, in radicibus verò amœna illa loca quæ Græcis Tempe dicuntur.

Hærennius, nomen viri, ab hærendo dictum.

Hæres, nomen deæ, cui veteres poſt acceptam hæreditatem, rem diuinam faciebant. Feſtus.

Hagab, ſiue Agaba, Nomen viri.2.Eſdr.2.

Hages vnus ex adulatoribus Alexandri, qui primus vnà cum Cleone Siculo viuenti Alexandro diuinos honores tribuit, eumque noua Apotheoſi dignũ prædicauit: Cæl.plura.

Haggia, Filius Merari.1.Par.6.

Hagion, locus Scythiæ, vbi Aeſculapius celebratur.

Hagnes, nomen mulieris à caſtitate impoſitum

Hai, Ciuitas Amorrhæorum trans Iordanem ſupra Iericho ſita, iuxta Bethauen, ad orientalem plagam oppidi Bethel non longe ab eo diſtans, Ioſue 7,& 12. Cuius regem ſuſpenderunt filii Iſrael, Ioſ.8. Hæc Iſaiæ 10, Aiath appellatur: Hieronymus in locis Hebraicis Agai quoque appellat. Huius mentio habetur etiam Ge.12, Ierem.49.Ioſ.12.1.Eſdr.2.

Hala, fluuius.4.Reg.17,& 18.

Halaa, altera vxor Aſhur.1.Par.4.

Hala comene & Halacomenæ tã ſingul. quàm plural. numero, ſiue Halalcomenium, ciuitas in Bœotia, vnde Minerua Halalcomenida cognominata eſt, quòd in eo loco coli ſolita ſit. Vide ALACOMENA.

Halæ Aexonides, pars tribus Cecropiæ Steph.

Halæ, oppidum Bœotiæ. Eſt & è regione Maſetis & Ciliciæ ciuitas. Item Hale, ἁλαί vicina Argiuis: ἅλικος κτῆμα in Cilicia: & Haliee regio, ἁλιεῖος χωρίον iuxta Auguſtam, & mons eiuſdem nominis.

Halæa Minerua dicta eſt ab Halæo quodam Tegeate, qui Mineruæ templum extruxit, quo conſumpto igni Tegeatæ ſumptuoſius poſtea conſtruxerunt: quos cum deuiciſſet Auguſtus imperator prælio Actiaco, dentes apri Calidonii qui in eo tẽplo erant, quique vlnæ longitudinem vincebant, Romam tranſtulit. Pauſ.& Paleph.

Haleus Apollo dictus, à Philoctete qui cùm finem ſuis erroribus vellet ſtatuere, Apollini Halęo templum conſtruxit. Paleph.lib.1.

Halæſus, Agamemnonis filius ex Briſeide, aut (vt alii malunt) ex Clytæmneſtra, quem aiunt cum illa ſenſiſſe contra patrem, & poſtea patria pulſum in Italiam veniſſe, atque apud Maſsicum Campaniæ montem conſediſſe, & tanquam Troiani nominis hoſtem Turno aduerſus Aeneam fauiſſe. Virg. libro 10. Aeneid. Ouid. libro 4. Faſt. author eſt, ab hoc Halæſo Faliſcos originem accepiſſe.

Halarodii, populi circa Pontum. Steph.

Halcath, Ciuitas in tribu Aſer, data Leuitis. Ioſ.19, quæ & Helcath dicitur, Ioſ.21.

Halcyon, Ceyx (inquit Seruius) filius Luciferi, habuit vxorem Halcyonem: à qua diſſuadente

tecùm iſſet ad conſulendũ Apollinem de ſtatu regni, naufragio periit. Cuius corpus cùm ad vxorem delatum fuiſſet, illa ſe præcipitauit in pelagus. Poſtea miſeratione Thetydis & Luciferi conuerſi ſunt ambo in aues marinas quæ Halcyones vocantur. Vide ALCYONE.

Halcyone, Vide ALCYONE.

Halei, maritima vrbs Laconicæ. Steph.

Haleius campus, Vide ALEIVS.

Haleſa, Siciliæ ciuitas. Cic. act. 5. in Verrem.

Haleſius ager in Epiro, vbi ſal copioſus fit. Stephanus.

Haleſus, fluuius & mons non longè ab Aetna, vbi Proſerpina flores legebat in horto cum aliis virginibus. Columella.

Halhul, Ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Halia nympha marina, Nerei & Doridis filia ἀπὸ τῆς ἁλὸς hoc eſt à mari dicta.

Hàlia, eadem quæ Theſſalonica.

Haliacmon, fluuius Macedoniæ, ad quem ducebant quæ volebant candida naſci. Plin. libro 31. capite 2 aliàs Halialmoni, alias Alyacmon, & lib. 4. capite 10.

Haliartus, Straboni libro nono vrbs Bœotiæ ab Haliarto Therſandri filio condita. Steph. vide ONCHISTON.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna, Vide CHALCIS.

Halicarnaſſus, Cariæ ciuitas, Argiuorum colonia, in qua Mauſolei quondam nobiliſsimum opus extabat, clara Herodoto, Heraclito poeta, Callimachi ſocio, & Dionyſio hiſtorico, qui res Ro. Strabonis temporibus ſcripſit. Regia olim regum Cariæ fuit Iſtmus alias dicta. Diod. lib. 17. & Strabo lib. 14.

Halicyæ, vrbs Siciliæ. Steph.

Halicyrna, vicus Acarnaniæ. Steph.

Halimêda nympha, Vide DAMASCVS.

Halizon, fluuius.

Halizónes, populi Paphlagonũ, ſic dicti, quod vndique mari circundentur. Tortelius. Stephanus hos populos inter Myſiam, Cariam & Lydiam habitaſſe ſcribit, ex Ephoro: & ita dictos videri tanquam ἀλαζόνες quòd diuitiis ſuperbirent. Vide CHALYBES.

Halmyris lacus ambitu LXIII paſſ. ex Danubio natus ſupra Iſtropolin, de quo Plinius libro quarto cap. 12.

Halone inſula Propontidis ante Cyzicum oppidum habens eiuſdem nominis. Plin. libro quinto cap. vltimo.

Haloneſos, inſula Aegæi maris prope Thraciã, quam aliquando omnibus, qui mares erant, cæſis, tantum fœminæ tenuiſſe dicuntur. Mel. lib. 2. Strabo libro 14. Ob hanc inſulam Philippus & Athenienſes inter ſe contenderunt. Eſt & alia Ioniæ, Steph.

Halſius campus, Vide Tragaſæ.

Halus, ciuitas Achaiæ & Phthiotidis. Parmeniſcus aliam facit Malliacam Achilli ſubditam aliam Proteſilao. Steph. Incolæ Halei, Haluſii vel Halii dicuntur.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in auem ſui nominis. Ouid 8. Metam.

Halyattes, Lydiæ rex, pater Crœſi, qui ab eo Halyatticus cognominatur. Horat. lib. 3. Carm.

Halys, fluuius in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, & tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe euoluens, Crœſo fatalis, Ouid. quarto de Ponto.

Halyſii campi metionem facit Aeneas Syluius.

Hama pugil nobilis apud Saxones, qui tamen ſatis infeliciter pugnauerit cum Starcathero altero pugile iam ſene: De quibus Saxo lib. 6

Hamadryades, Vide Dryades.

Haman, Vide Aman.

Hamathæus, Filius Chanàan, Gen. 10, 1. Par. 1: à quo Hamath vrbs, quam Macedones Epiphaniam nuncupauerunt, alii Antiochiam, vt nonnullis placet. Mihi videtur eſſe vrbs tribus Nephthali, quæ Emath dicitur: a qua circuniacens regio ſic dicta eſt.

Hamáxa, regio Bithyniæ. Steph.

Hamáxa, ſydus, quod nos ſeptentriones dicimus: à figura poſituràque ipſa, quia ſimile plauſtri videtur. Gel. lib. 2. cap. 21.

Hamaxampeus, pars fluminis Hypanis, qui cũ fonte Xampeo amaro commixtus eſt. Tortel.

Hamaxantia, pars tribus Hippothoontidis. Stephanus.

Hamàxia, Ciuitas Attichea Ciliciæ. Steph. ex Strabone.

Hamàxitos, Vide Amaxitos.

Hamaxóbii, qui carrucis degunt, & plauſtris ædium vice vtuntur, vt Scythæ. Dicuntur etiam Hamaxœci, Hamaxitæ & Hamaxitæ. Plin. libro quarto cap. 12.

Hamaxobitæ, populi Sarmatiæ in Europa: qui quia pro ſedibus plauſtra habent, ſic dicti ſunt Pomponio lib. ſecundo. Græcis enim ἅμαξα plauſtrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus, Melæ interpres, eos eſſe credit, quos hodie albi ſitos Poloni Moſcouitas nominant, corrupto vocabulo.

Hamdam, Filius Diſan filij Seir Horræi. Gen. 36 qui 1. Par. 1. dicitur Hamran.

Hamer, Doringiorum rex, anno ſalutis 660.

Hamilcar, Vide Amilchar.

Hammodara oppidum inter Aegyptum & Aethiopiam iuxta ſe habens fontem bituminis. Pli. lib. 6. cap. 29.

Hammon, Vide AMMON.

Hamon, Ciuitas. Ioſue 19. 1. Paralip. 6. in tribu Nephthali.

Hamoth-dor, ciuitas, Ioſ. 21: quæ de tribu Nephthali nõ ſolùm Leuitis, imò etiã profugis homicidis pro tutiſſimo aſylo eſt aſsignata.

Hamran, Filius Diſan, filii Seir Horræi, 1. Par. 1:

qui

qui Gen.36,dicitur Hamdan.
Hamuel,filius Maſma.1.Par.4.
Hamul,filius Phares filii Iudæ.Gen.46.1.Par.2.
Hamullus,Conſul cum Glabrione,anno ab vrbe 904.
Hanan,filius Maacha,1.Paral.11. Filius Sizac, 1. Par.8.Filius Aſel filii Elaſa,1.Par.8.& 9,2.Eſd. 7.& 8.Filius Legedeliæ,Iere.35,1.Par.4.
Hanameel,filius Sellum patruelis Ieremiæ prophetæ.Iere.32.
Hananeel,nomen turris Ieroſolymæ.2.Eſd.3,Iere.31.
Hanani,pater Iehu prophetę.3.Reg.16,2.Par.16. Nehe.12.
Aanania, ſiue Hananias, pater Selemiæ patris Ieriæ, Iere.27. Pater item Sedeciæ principis, Iere.36. Filius Zorobabel filii Phadaia, 1.Par. 3.& 8. Nomen prophetæ, Iere.28. Etiam hoc nomine vocabatur ille qui cum Daniele propheta à Nabuchodonozor in captiuitate enutritus fuit,cui prępoſitus eunuchorum,Sidrach nomen impoſuit.Dan.1.
Hanapis,fluuius Scythiæ.Herod.
Hanathon,ciuitas in terra Zabulon.Ioſ.19.
Hanes,ciuitas Aegypti.Iſa.30.
Haniel, filius Olla,1.Par.7. Filius Ephod princeps tribus Manaſſe.Num.34.
Hanni, nomen viri.2.Eſd.12.
Hannibal,vide ANNIBAL.
Hanno Carthaginenſis, Philippi Macedonis temporibus,qui Carthagine priuatis opibus potens,regnum adfectans: & in filiæ nuptiis principes ciuitatis veneno necare, prodito a miniſtris conſilio fruſtra cogitans, alia adgreſſus via,ſeruitia concitauit, quibus incautam vrbem opprimeret, quo etiam ciuibus prouiſo ac vitato periculo, ipſe demum in caſtellum munitum ſeſe recipiẽs,Afros,Maurorúmque regem armauit: captus poſtremò, ac primùm virgis cæſus, deinde effoſſis oculis,ac manibus cruribúſque fractis, cruci adfixus eſt: ac in cognatos omnes etiam animaduerſum.Trog.lib.21.
Hanno Carthaginenſis,Agathocli cum triginta millibus Pœnorum obuius factus, conſerta pugna occiſus eſt. Trog.lib.22.
Hãno,factionis Barchinæ,qui cùm optima cõſuleret Carthaginẽſibus de pace,nequaquam exauditus eſt. Liuius in primo & vltimo de bello Punico.
Hanon, filius Naas regis filiorum Ammon. 2. Reg.10,1.Par.9.
Hanones,Belgicæ populi.
Hanum,nomen viri.2.Eſd.3.
Hapham,filius Hir.1.Par. 7.
Hapharaim,ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ.decimo nonó.
Haphra, qui & Apries, Aegypti rex, regnauit annis xxxv.anno ab vrbe 143.
Haphſiba,mater Manaſſe.4.Reg.21.
Happhim,filius Machir.1.Para.7.
Harad, ſiue Harada, nomen fontis, ſiue loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Sepher.Iudic.7,Num.33.
Harara,pater Eziel.2.Eſd.3.
Haraldus, xx.Anglorũ rex, Goduini filius, Toſto fratri regnum inuidens, Haraldum Noruegiæ regem,ſpe regni, prædæque in fratrem commouit, claſſe inſtructa Angliam applicuit prelio commiſſo,occubuit ipſe & Toſto, anno ſalutis 1067.
Haran, ciuitas Meſopotamiæ, à Charra Syriæ fluuio,in qua habitauit Thare, Gen.11.12.27 28.& 29. De qua & 4.Reg.19,Iſa 37, Ezec.27 Dicitur & Charan à Græcis,Act.7.Eſt & nomen viri,1.Par.2.
Harbon, apud Celtas regnauit, anno ante conditam vrbem 897.
Harbona,nomen eunuchi, Eſther 1.
Harcalo veneficus fuit, qui innocuos leones impurè attrectabat manibus. Syl.lib.1,
Harcalo non panibus fœtas mulcere leænas.
Hareph,nomen viri.2.Eſd.7,Nehem.10.
Hares nomen montis in quo ſita eſt Aialon.Iudic.1,2.Eſd.8.
Hareth,nomen villæ ad occidentem.1.Reg.22.
Harhur,nomen viri.1.Eſd.2.
Harim,nomen ſacerdotis.1.Par.24,1.Eſd.2.10.
Hariph,filius Hur.1 Par.2.
Harma, ciuitas in tribu Iuda & Simeon. Ioſ.15, 1.Reg.30.Ioſ.19.Iud.1,dicitur Sephath.
Harma, vrbs Bœotiæ Tanagricæ: eſt etiam tribus Atticæ pars.Steph.
Harmata,vrbs Indica.Steph.
Harmatites,ciuitas quædam.Steph.
Harmathus,thuntis,ciuitas ſeu promontorium è regione vrbis Methymnæ, à qua Harmatopolitæ dicti ſunt.
Harmodius & Ariſtogiton, ciues Athenienſes Tyrannicidæ,quorum paſſim mentionem facit Demoſthenes in orationibus.
Harmatopolitæ,populi ſunt Aſiæ in ſinu Elaitico,ita dicti ab Harmathonte vicino promontorio.Plin.lib.5.cap.30.apud Strab.hoc promontorium vocatur Hermatus,per e literam in prima ſyllaba.
Harmonia, Martis & Veneris filia,Cadmi vxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale monile dedit, eò quòd ex coniugis adulterio fuiſſet prognata.Ouidius libro 4. Metamorph.Vide CADMVS.
Harmonia,Gelonis filia,Themiſtii vxor.
Harmonides,Troianus,quem, teſte Hom.lib.5. Iliad. precipuo quodam amore Minerua dilexit, ideóque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet.Is inter alia quę fabrefaceret, naues illas Alexandro ædificauit quę fuerunt malorum omnium, quæ Troianis contigerunt caput: pernicioſas quidem ac mortiferas, vt cæteris Troianis, ita ipſi ædificatori,

quia deorum monita non intellexiſſet.

Harnapher,Filius Supha filii Helem.1.Par.7.

Harodi,ciuitas.2.Reg.23.

Haromaph,Filius Ledaia.2,Eſdr.3.

Haroſeth, ciuitas quæ iuxta Ioſephum lib.5.antiq.Iud. ſuper paludem Samachonitidem ſita eſt.Iudic.4.

Harpágium,oppidum iuxtaParium,apud quod Ganymedem puerum Phrygium raptum Græca fabuloſitas auſa eſt adſerere. Vadian. Stephanus Harpagia numero multitudinis, locum eſſe ſcribit circa Cyzicum , vnde raptus ſit Ganymedes.

Harpagus,dux Cyri, inferiorem Aſiam ſubegit, anno ab vrbe 207.

Harpálice,mulier Thrax,Lycurgi filia,venationibus dedita:hæc cùm patrem ſenem a Getis captum ſenſiſſet,collecta confeſtim multitudine,& celerius, quàm de fœmina ſperari potuerit,illum armis & robore liberauit.Virgilius lib.1.Aeneid.

Hárpalus,nomen prædonis. Cic.lib.3. de Natura deorum. Hic diis illudebat quòd in tanta fortuna tam diu viueret.

Hárpalus,ab Alexandro fugitiuus,Athenas traiecit.Plutarchus in vita Phocionis.

Harpalycea , ciuitas Phrygiæ à Gordiotichitis condita.Steph.

Harpaſa,oppidum Aſiæ, oppoſitum fluuio Harpaſo. Plin.libr.5. cap.29. vbi cautes ſtat horrenda vno digito mobilis:eadem ſi toto corpore impellatur , reſiſtens.idem Plinius libr. 2.cap.45.ἅρπασα Stephano,ciuitas Cariæ.

Harpe, pes, enſis falcatus , quo Mercurius vſus fertur in occidendo Argo illo centoculo , & Perſeus in amputando Meduſæ capite. Harpedophorus Mercurius dictus eſt,quòd Harpe id eſt , hamato gladio vſus eſſet in Argo necando.Ouidius 5.Metamorph.

Harpocrates , ſimulachrum in ſacris Iſidis & Serapidis erat , quod digito labiis impreſſo, admonere videbatur,vt ſilentium fieret. Hūc Aegyptii ſilentii deum eſſe volebant. Reuera autem Græcus philoſophus fuit Harpocrates , cuius eruditio ac præcepta cò maximè tendebant , vt ſilentium præciperet,& omnibus rebus anteponeret. Hinc reddere Harpocratē (vt monet Eraſmus in Adagiis) prouerbialiter dictum eſt , pro ſilentium imponere.

Harpyia , vrbs Illyriæ iuxta Encheleas. Stephanus.

Harpyiæ , Ponti & Terræ filiæ, vt ait Seruius, vnde in inſulis habitant , partem terrarum, partem maris tenentes : dictæ ἀπὸ τῷ ἁρπάζειν,id eſt,à rapiendo. Volatiles,vultu virgineo, manibus vncis. Alii dicunt eas Neptuni filias , qui ferè prodigiorum omnium pater eſt , nec immeritò. nam ſecundum Mileſium Taletem , omnia ex humore procreantur , vnde eſt ,.Oceanúmque patrem rerum. Alii autem dicunt Harpyias , filias Thaumantis & Electræ. Has Virgilius tres eſſe dicit,Aelo, Ocypete, Celæno,quarum poſteriorem Homerus Podargen vocat , & ex ea Zephyrum ventum, Achillis equos , Balium videlicet & Xanthum genuiſſe dicit. Heſiodus tantum duas nominat, Aëlo videlicet & Ocypeten. Vide CALAIS, ZETHVS, & PHINEVS.Virgilius lib.3.Aeneid.

Harſa,nomen viri. 1.Eſd.2.

Harudes populi Tranſrhenani ſunt in Galliam Celticam circa fines Sequanorum ac Heduorum ab Arioviſto Germanorum rege tranſportati Gall. *Le pays à l'entour de Conſtance.*

Harus , pater Meſſalemeth matris Amon regis Iuda.4.Reg.21.

Haſaba , filius Zorobabel filii Phadaiæ. 2. Paralip.3.

Haſabia, filius Amaſiæ, 1.Paral.6. Princeps Leuitarum,2.Paral.35,1.Para.25.

Haſadias , filius Zorobabel filii Phadaiæ. 1.Paralip.3.

Haſael,rex Syriæ,Vide HAZAEL.

Haſar-moth,filius Iectan.Gen.10.

Haſar-ſuhal,ciuitas,1.Paralip.4.Hæc & Haſerſual appellatur.Ioſ.19.

Haſar-ſuſim,ciuitas,1.Par.4.quæ & Haſer-ſuſa.

Haſaſon-thamar , oppidum , quod & Engaddi dicitur.Gen.14,2.Para.20.

Hasbadana,nomen viri.2.Eſd.8.

Haſdrubal,Vide ASDRVBAL.

Haſebia,filius Merari,1.Paral.9.

Haſebna,nomen viri.2.Eſd.10.

Haſebnia,nomen viri.Nehem.9.

Haſebonias,nomen viri.2.Eſd.3.

Haſem,nomen viri.2.Eſd.7.

Haſer-gadda,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

Haſerim,ciuitas in dorſo montis Seir inter Aegyptum & Chananæam,in qua Hauim,id eſt Heuæi gigantes habitarunt , ab Caphthorim expulſi, Deut.2,Ioſ.13.aliàs Haſeroth, vt quibuſdam videtur appellata.

Haſeroth , nomen heremi , per quam tranſierunt Iſraelitæ , aſcendentes in terram Chanaan ex Aegypto,Deut.1,Num.13,& 33.

Haſer ſual , ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis, Ioſ.19.quæ 1.Para.4 Haſar-ſuhat dicitur.

Haſer ſuſa,ciuitas in tribu Simeonis,Ioſ.19.quę & Haſar-ſuſim.

Haſim, nomen viri.1.Paral.7.

Haſom,nomen viri.1.Eſd.10.

Haſor,ciuitas regni Iabin Chananæorum regis, quæ & Herſom dicitur , quam ſolam Ioſue incendit,Ioſ.11,1.Reg.12,4.Reg.15.quæ principatum tenuerat inter omnia regna Amorrhæorum,Ioſ.11,& 12. Fuit vna in tribu Iuda, Ioſ.15. Alia in tribu Nephthali, Ioſ.19.vbi regnauit Iabin,Iudic.4,3.Reg,4.Reg.15.

Haſra

Haſra, pater Thecue patris Sellum mariti Oldæ prophetidis, 2.Par.34. qui 4.Reg.22. dicitur Araas.

Haſſemon, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ.15.

Haſſub, filius Ezricam. 1.Par.9.

Haſta oppidum in extremis Italiæ finibus circa Lapygium promontorium. Plin. libro 3. cap.1.

Haſub, nomen viri. 2. Eſd.11.

Haſum, nomen viri. 1. Eſd.2, 2. Eſd.8.

Haſupha, nomen viri. 1. Eſd.2.

Hatharh, filius Othoniel. 1.Par.4.

Hatil, nomen viri. 1. Eſd 2.

Hatipha, nomen viri. 1. Eſd.2.

Hatita, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Hattus, filius Semeiæ filii Secheniæ, 1.Paral.3. 1. Eſd.8, Nehe.19, & 12.

Hauoth-iair, Villę iair LX. in Hermon monte & Galaad, quas expugnauit Iair filius Segub, Num.32. Siue nomen regionis, quæ & Baſſan dicitur, Deut.3.

Hazael, nomen viri, 3.Reg.19, 2.Paralip.22. Succeſſor Ben-adad in regnum Syriæ, 4. Reg. 8, Amos.1.

Hazia, nomen viri. 2. Eſd.11.

Hazir, nomen viri. 2. Eſd.10.

H E

Hebal, filius Iectan, Gen.10. Eſt & mons vltra Iordanem in terra Chanaan, non longe ab Ierichonte, in quo altari conſtructo poſuit Moſes maledictiones. Ioſeph. li.4. cap. 6. antiq. Iud. Deut.11. & 27.

Hebe, filia Iunonis, abſque patre, & dea iuuentutis, de cuius ortu huiuſmodi refertur fabula: Apollinē, cùm Iunoni nouercæ cōuiuium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe: quas cùm Iuno auidè comediſſet, cùm antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperitque Heben, quam poſtea Iupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis prefecit. Verùm cùm Ioue apud Aethiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, perque lubricum minus caute incedens, cecidiſſet, reuolutiſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, eiuſque loco Ganymedes ſubrogatus. Hæc Seruius. Homerus autem ex Ioue eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum deorum pincernam fuiſſe, Ganymedem verò ſolius Iouis. Hæc poſtremò Herculi nupſit in deorum numerum relato: cuius etiam precibus adducta, Iolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ouid. lib.9. Metam.

Hoc illi dederat Iunonia muneris Hebe, &c.

Heber, filius Brie, Gen.46, 1.Par.4.7. & 8, Num. 26. Item filius Sale, Gen.10, Luc.3. Filius item Elphaal filii Mehuſim. 1. Par.8.

Hebræi, dicti ſunt Iudæi, ab Heber qui fuit abnepos Sem filii Noe. Et quia in eius familia remanſit lingua, quæ prius humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diuerſitate ſunt diuiſæ, deinceps Hebræa eſt nūcupata. Ab Hebræus fit Hebraicus, ca, cum, vt lingua Hebraica.

Hebri, nomen viri. 1. Par. 24.

Hebron, ciuitas in terra Chanaan in montanis Iudææ, ciuitas Amorrhæorum quōdam Philiſthinorū metropolis. Hæc dicta eſt & conuallis Mambre, Geneſ.13, Num.13, 1 Paralip.3. & Arbee, Geneſ.23. & Cariath arbe, Ioſue 15. Filius item Gaath filii Leui, Exod.6, 1.Paral. 2. & 6.

Hebrona, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, Num.33.

Hebrus, fluuius Thraciæ, aureas voluēs arenas in Rhodope monte naſcens, ſupra Philippopolin, & e regione Samothraciæ inſulæ in mare Aegeum ſeſe exonerans. Fabulantur poetæ Orphei caput in hunc fluuium proiectum fuiſſe, cùm a Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus: vnde & Oeagrius dicitur, ab Oeagro Orphei patre. Virgilius lib.4. Georgicon,

Tum quoque marmorea caput à Ceruice reuulſum
Gurgite quum medio portans Oeagrius Hebrus
Volueret, &c.

Hebrus hodie Mariza dicitur.

Hecale, anus paupercula, quæ Theſeum adhuc adoleſcentem hoſpitio ſuſcepit. Huius paupertatem Callimachus iuſto volumine celebrauit. Hinc natum eſt prouerbium, Nunquam Hecale fies: hoc eſt, nūquam te inopia opprimet.

Hecalius, Iupiter dictus eſt ab anicula quadam Hecale nomine, quæ cum Theſeum quodam tempore comiter excepiſſet, promiſiſſetque ei ſe ſuam ipſius animam Ioui immolaturam, ſi ſaluus ex prælio domum rediret: atque ante reditum Theſei obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit vt in honorem ipſius ſacrum Hecaleſium Ioui inſtitueret, eumque Hecalium vocaret Paleph. lib.1.

Hecameda, Arſinoi filia, quæ direpta Tenedo Neſtori in prædam ceſſit. Hom. lib.11. Iliad.

Hecate, Iouis & Latonæ filia, ſoror Apollinis, quæ & Diana dicitur. Huic triplex numen attribuitur, vnde etiam à Virgilio Tergemina vocatur. Nam in cælo creditur eſſe Luna, in terris Diana, & apud inferos Proſerpina. Dicta Hecate, Seruio, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Veriſimilius tamen videtur Hecates nomen factum eſſe à maſculino ἑκάτης, quo nomine Græci vocant Apollinem: ſicut à Cynthio Cynthia, à Delio Delia, à Phœbo Phœbe. Dictus autem Sol eſt Hecatos, ab ἑκάς, longè, quòd eminus ra-

chos ſuos ad nos mittat, & quodam modo iaculetur. Hæc & τρικέφαλος cognominatur, quia (vt inquit Orpheus in Argon.) tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſuis agreſtis. Ouidius lib.9. Metam.

-Tuque triceps Hecate.

Hecate, herbarum veneficiorúmque peritiſſima, quæ in Taurica Cherroneſn regnauit, Dionyſio Mileſio. Filia fuit Perſæ, filii Solis, & fratris Aetæ: à quo & Perſeis, ſiue Perſeia cognominatur. Ouid.7.Meta. Valerius Flac. lib.6.

Hecatæus hiſtoricus Mileſius fuit Protagoræ auditor, qui primus ſoluta oratione hiſtoriam condidit: floruit tẽporibus Darii qui Cambyſi ſucceſſit.Suid.

Hecatæus grammaticus quidam Abderita, cuius meminit.Suid.

Hecateſia, ſic Idrias vrbs Cariæ nominabatur.

Heccatombea, vide HEAAEA.

Hecatombe, ſacrificii genus, in quo ritus ſic ſeruabantur, vt centenæ ſui generis mactarẽtur victimæ: vt centum ſues, centum hœdi. Dicta Hecatombe à numero victimarum, vel à numero ſacrificantium, quia centum Peloponneſi vrbes id faciebant.

Hecatompolis, Cretæ inſulæ epitheton, à numero ciuitatum impoſitum, quæ centum in hac inſula fuiſſe perhibentur, vel Virgilio teſte lib.3. Aeneid.

Hecatompylos, Thebes Aegyptiacæ epitheton, à portarum numero, quæ centum in hac vrbe fuiſſe dicuntur. Iuuenalis,

Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis.

Eſt item eiuſdem nominis vrbs in Parthia teſte Steph.

Hecatonchiros Briarei ſiue Aegeonis epitheton quaſi Centimanus. Hic enim centum habuiſſe manus & quinquaginta ventres à poetis fingitur. Plutar. in eo opuſculo quod περὶ πολυφιλίας inſcripſit.

Hecatóneſi, paruæ inſulæ viginti circa Lesbum, ab Hecato Apolline dictæ, qui in illis locis plurimum colitur.

Hechelias, pater Nehemiæ.2.Eſd.1.

Hector, Priami regis ex Hecuba vxore filius, Troianorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus: dictus (vt ſcribit Plato) ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd vrbem contra hoſtium impetum tenuerit, patriámque ſeruarit. Eo namque ſoſpite Troia nunquam potuit expugnari. Vxorem habuit Andromachen, ex qua Aſtyanacta ſuſcepit, quem Vlyſſes capta Troia è faſtigio turris præcipitauit. Solus Græcos, quemadmodũ Achilles ſolus Troianos, fugabat: ex quibus Proteſilaum & Patroclum, alioſque permultos interfecit. Tandem ab Achille interemptus eſt: à quo etiam bigis alligatus, circum Patrocli ſepulchrũ, Troiæque muros tractus eſt. Tandem eius corpus per duodecim dies inſepultum ab Achille ſeruatum, Priamus auro redemit, idque veteri more honorificentiſsime cremauit. Home. libro 23. Iliados. Hinc Hectoreus: Ouidius in Epiſt.

Nomine in Hectóreo pallida ſemper eram.

Hecuba, Priami Troianorum regis vxor, filia Dymantis, Homero, aut (vt Virgilius Euripidem ſecutus ſentit) Ciſſei, capta Troia in canem verſa. Ouid. lib.3. Meta. Quam fabulam inde ortã putat Seruius, quòd cùm a Græcis captiua abduceretur, & filii ſui Polydori corpus in mare abiectum agnouiſſet, quoniam aliter iniuriam vlciſci non poſſet, Græcos inanibus laceſſiuerit conuitiis.

Hecubæ ſepulchrum, Thraciæ promontorium.

Heddai, nomen viri.2.Reg.23. qui Huri.1.Par.11. dicitur.

Heder, filius Beriæ.1.Par.8.

Hedui, Galliæ populi, Aruernis finitimi, poſt Heluetios & Sequanos in occaſum vergẽtes, iuxta quos ex Alpibus fluit Araris. olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Auguſtodunum erat. Tacitus lib.3. vulgò *Le pays à l'enuiron d'Augſtun en Bourgongne.*

Hedymeles: Iuuen. Satyr.6. Quo tener Hedymel.

Hedypus Suſianæ fluuius qui Perſarum Aſylum præterluens in Eulæum illabatur Plin. lib.6. cap.27.

Hegaleos, mons Atticæ nemoroſus. Stat. lib.11.

Hegemon Characenus, (Eſt autem Charax, Phrygiæ vrbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricõ Thebanorum Lacedæmoniorum. Steph.

Hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tanta eloquentia mala vitæ repreſentabat, vt earum miſeranda imagine audientium pectoribus inſerta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: ideóque a rege Ptolemæo vlterius hac de re dicere prohibitus. Cicero in Orat. & lib.1. Tuſcul. quæſt. Alter Magneſius, orator quoque egregius, cuius meminit Strabo.

Hegeſippus hiſtoriam ſcripſit Eccleſiaſticam quinque libris quos habemus a Chriſto paſſo ad ſua tempora. Suid.

Hegeſippus, poeta comicus: inter fabulas ipſius commemorantur συναίτεροι Athenæus.

Hegeſippe, Holori regis Thraciæ filia quã Miltiades Athenienſium dux accepit. Tortelius.

Hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perueniens, quemnam locum coleret, conſuluit deum, cui Phœbus, vbi ſaltantes videret ruſticos cum coronis oleaginis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, vrbem condidit Eleam, Pythocles Samius apud Plutarchum.

Hegitinatia

Hegitiuatja, Ptole.lib.2.cap.11, Germaniæ vrbs. Vulgò *Lignits*.

Hegla, filia Salphaad filii Hepher filii Galaad. Nume.26.

Hela, regiuncula Aſiæ, Attali regis emporium. Stephan.

Helam, ciuitas. 2.Re.10, haud procul à Iordane.

Helba, ciuitas, quæ ſorte tribui Aſer euenit. Iudic.1.

Helcat, ciuitas, quæ de tribu Aſer data fuit Leuitis, Ioſ.21. Hęc etiam Halcath dicitur. Ioſ.19.

Helci, nomen viri. 2. Eſd.12.

Helcia, pater Eliacim, 4.Reg.38, Iſa.22. Eſt & nomen ſacerdotis, 4. Reg. 22. Pater item Ieremiæ Prophetæ, Ierem.1, 1.Paral.6, 2. Eſd.12.

Helec, filius Galaad filii Machir filii Manaſſe filii Ioſeph. Num.26, Ioſ.11.

Heled, filius Baana, 2.Reg.23.

Helegeus inuentor tubæ primus. Paleph. lib.2. & Pauſan.

Helei, Vide ELEI.

Helem, nomen viri, Zach.6, 1.Para.7.

Helemaida, vrbs Ioſep.lib.12.cap.13.

Helena, æ, ſiue Helene, es, filia Iouis ex Leda, Tyndari Laconiæ regis vxore, quæ à Ioue in cygni formam tranſmutato compreſſa, duo peperit oua: ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytemneſtra excluſi fuerunt. Ex his Helena cum cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantia pręſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multò tamen pòſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus, citra iniuriam reſtituta eſt, & Menelao vxor tradita: cui & Hermionem filiam peperit. Poſt hęc fama pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam ſeſe contulit: vbi à Menelao hoſpitio ſuſceptus, clam ſe in amorem Helenæ inſinuauit: tandemque abſente hoſpite Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Qua tam inſigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troianis inferendo in Aulide Bœotiæ coniurarunt. Nec multò pòſt mille cõtractis nauibus in Aſiam nauigarunt, multiſque expugnatis oppidis, tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cùm Paris oppetiiſſet, Helena Deiphobo fratri eius nupſit. Verùm cùm eò iàm res rediiſſet, vt Gręci armis diffidentes ad dolum ſeſe conuerterent, Helena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediundi negotii inter ipſam & Græcos conuenerat) ex arce ſuſtulit captâque iam vrbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.

Helena, inſula Atticæ, ad quam appulit Helena poſt captam Troiam: quæ & Macris ob longitudinem dicebatur. Eſt etiam fons in Chio, in quo ſe Helena lauit. Steph.

Helene, alio nomine Cranaë, inſula vna ex Sporadibus, adiacens Sunio promontorio terræ Atticæ: inde dicta, quòd Paris raptæ Helenæ primum in ea ſtuprum intulerit.

Helenes, Deucalionis & Pyrrhæ filius, à quo Græci Helenes nuncupati ſunt.

Helenia regio, Vide HALINE.

Helenius, locus iuxta Canobum. Steph.

Helenopolis, Vide HALLANOPOLIS.

Helenus, filius Priami ex Hecuba, vaticinio clarus, quem quidam ob id a Græcis ſeruatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipſis iudicaſſet. Quinetiam euerſo Ilio Pyrrhum à nauigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolùm à Pyrrho ſeruatus, verumetiam liberaliter habitus eſt: cúmque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea iuſtæ vxoris loco habuerat, Heleno cõceſſit: adiecta etiam regni parte, quam Helenus de fratris ſui nomine Chaoniam appellauit: in qua & vrbem ad ſimilitudinem Troię condidit, in qua & profugam Aeneam hoſpitio ſuſcepit. Virg.lib.3. Aeneid.

Helenus, Sicambrorum rex, anno ab vrbe trecenteſimo nonageſimoſeptimo.

Helenus, filius Dioclis, Sicambrorum rex, ob inertiam regno ſe abdicare coactus eſt, anno ſalutis 454.

Heleph, ciuitas. Ioſ.19, Terminus Nephthali.

Heles, nomen viri. 2.Reg.23.

Heli, nomen ſacerdotis illius qui Samuelem vnxit in Prophetam, 1. Reg.1. pater item Ioſeph mariti Mariæ virginis. Luc.3. qui Matth. 1. dicitur Iacob.

Heliades, filiæ Solis & Clymenes, ſorores Phaëthontis, quarum nomina ſunt Phaëthuſa, Lampetuſa, & Lampetia. Hæ cùm iuxta Padum montem Phaëthontis fulmine deiecti inſolabiliter deflerent, in alnos, ſiue (vt alii volunt) in populos verſæ ſunt, electrum lachrymantes. Vocantur autem Heliades à patre ſole, qui Græcis ἥλιος dicitur. Ouidius libro 2. Metamorph. Eædem & Phaëtontiades appellantur à fratre Phaëthonte. Virgilius Ecloga 6.

Heliæa, iudicium Athenienſium omnium maximum, vtpote ex aliis quatuor congregatum, videlicet 500, & 50, & 200, & 100. Iudices Heliaſtæ dicuntur.

Helias, Vide ELIAS.

Helice, es, Græco nomine dicitur, quæ à nobis Vrſa maior: ἀπὸ τῆς ἑλίκης, hoc eſt, a circumuolutione, quòd diei noctiſque ſpatio circum polum Arcticum voluatur ſignum cæleſte ad ſeptentriones.

Helice, oppidum Achaiæ propriè dictæ, ad ſinum Criſſæum, maris impetu hauſtum. Plin. lib.2.cap.92. Vide ELICE.

Helice, Steph. vrbs Peloponneſi, ab Halica Lycaonis filio, aut Helice Iouis vxore & Selinū-

tis Neptuni nati filia. Steph.

Helicon, mons Phocidis, ſinui Criſſæo incumbens, non procul a Parnaſſo, eique æmulus & altitudine & circuitu: qui & ipſe Apollini ſacer eſt & Muſis. Hinc Heliconides, & per epentheſin Heliconiades, Muſæ ſunt appellatæ. Dictus Helicon ab Helicone, qui ibi cum Cithærone fratre ſingulari certamine pugnaſſe fertur.

Heliconius, Neptunus dictus eſt, non ab Helicone fonte decantatiſſimo, ſed ab Helice ciuitate vbi poſitum ei templum erat. Stra. lib. 8. refert totam Helicem, vna cum Heliconii Neptuni templo diluuii inſtar miſere a fluctibus abſorptam, eámque cladem ob iram Neptuni accidiſſe. Nam cum Iones ex Helice profugi legatis ſæpius miſſis ab Helicenſibus neque Neptuni ſtatuam, neque ſacra impetrare potuiſſent, iratum deum proxima hyeme vrbem ipſam toto cum loco aquis obruiſſe.

Heligaſtus, Sicambrorum vates & ſacerdos admirabilis, floruit anno ab vrbe 486. Tritem.

Helini, populi Theſprotiæ, & regia Heleniæ: Gentile Helenius. Steph.

Heliocopis, nomen Nymphæ.

Heliodorus, nomen viri. Sophiſta fuit clarus, cuius etiam extant hiſtoria.

Heliodorus rhetor Adriani Cæſaris temporibus, Imperatori chariſſimus, & ab eodem magiſter Epiſtolarum effectus: in quem extat illud Dionyſii Sophiſtæ ſcomma, Pecuniam & honores dare Cæſar poteſt, rhetorem efficere non poteſt.

Heliogabalus, Antonini Caracallæ filius, qui ad imperium aſſumptus fuit, matris opera apud Antiochiã. Huius mores impuriſſimos Lampridius deſcribit. Herodian. lib. 5.

Helionora, ſiue Leonora, Luſitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Auſtriæ duce coronata, anno ſalutis 1451.

Heliopolis, ciuitas Aegypti, inter Alexandriam & Coptum quæ a Græcis, teſte Diodoro Siculo, Thebe dicitur. Altera eſt eiuſdem nominis in Cilicia, patria Chryſippi Stoici. Solinus. Corinthus etiam olim Heliopolis dicta eſt. Steph.

Helis, Vide ELIS.

Heliſeus, Vide ELISEVS.

Heliſos, fluuius Atticæ. Sta. lib. 4. Thebaid.

Henſyci, populi Ligurum. Steph.

Helius Cæſareus Neronis adulatione potentiſſimus fuit qui Sulpitium Camerinum virum primarium, eiuſdemque filium è medio ſuſtulit, crimini dans quòd cum cognomine hæreditario Pythici dicerentur in Pythicas Neronis victorias ἐκ τῆς ἀμαρτωλίας impii viderentur. Ex Dione Caſſio.

Helius, proprium nomen viri, à ſole, qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.

Helixæa, inſula Hyperborçorum, non minor Sicilia, ſub fluuio Cerambica: Inſulani Cerambyeæ dicuntur Steph.

Helixus Cei inſulę fluuius, iuxta Coreſſum. Stra. libro 10.

Hellanicus, hiſtoriographus clarus, anno ab vrbe 250.

Hellas, ladis, latiſſima Europæ regio, olim diſciplinarum omnium nutrix, quæ alio nomine Græcia dicitur, Vide GRAECIA. Dicta Hellas ab Hellene Deucalionis filio. Thucydides libro 1. Eſt & flumen Achaiæ.

Hellas, vrbs Theſſaliæ, condita ab Hellene, non quidem Deucalionis, ſed Phthii filio & Chryſippi Iri filia. Phthius autem, Achæi filius erat. Eſt & alia Hellas Cœleſyriæ: Gentile, Hellanicus & Helladicus. Steph.

Helle, les, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ vna cum Phryxo fratre, nouercales inſidias metuens, cùm accepto a patre ariete aureo Pontum vellet traiicere, magnitudine periculi conterrita, in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Helleſpontum vocant eruditi. Ouid. 11. Metam.

Hellen, Deucalionis filius, à quo Græcos Hellenes nonnulli credunt fuiſſe nominatos. Vide HELLAS.

Hellenes, ipſi Græci, Vide PANELLENES.

Hellenicum & Caricum, loci in Memphide, à quibus Hellenomemphitæ & Caricomemphitæ, Steph.

Hellenopolis, vrbs Bithyniæ, poſt inſtaurationem Bithalbes. Steph.

Helles, filius Azariæ filii Iehu filii Obed. 1. Paralip. cap. 2. 11. & 27.

Helleſpontus, fretum anguſtum inter Propontidem & mare Aegeum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum interuallo diſterminans: ita dictum ab Helle Athamantis filia in eo ſubmerſa. Hinc Helleſponticus dicitur & Helleſpontiacus.

Helleſpontius, regio adiacens ſinui: Incolæ Helleſpontii. Steph.

Helleſteus, Aethiopum rex, anno ab vrbe 1232.

Helmechildis, Albionum regem, victus Roſimundæ impudiciſſimæ mulieris promiſſis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina ſunt, Nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Dibon-gad. Num 33.

Helon, ciuitas in terra Moab, Num. 2, Ierem 48. Pater Eliab principis tribus Zabulon, Num. 1, & 10. Eſt & nomen vrbis, 1. Paral. 6. quæ Ioſ. 21. dicitur Holon.

Helotus, Vide ELORVS.

Helos, vrbs Laconica, quę & Phiheleon & Dorion dicta, quòd in palude ſita ſit. cuius ciues Helotæ & Eleatæ, & regio ἑλωτεία. Eſt etiam Helos Aegypti. Steph.

Helos,lucus Atticæ.vide ACHELIDAI.

Helotæ,vide HELOS.

Heluereri populi inter Celtas proximi Aruernis quorum ſub imperio eſſe conſueuerant in prouincia Bituricenſi & regno Fräcorum ſiti.Glar.in ſept.Comm.Cæſ.in hunc locum, Helenteros legendum docet.

Heluetii, Gallorum vel Celtogallorum gens nobiliſſima:horum caput Auenticum erat: hodie Vuiuelſpurg vocant, qui e finibus ſuis in Germaniam tranſgreſſi, intra Hercyniam ſyluam, Rhenúmque & Mœnim amnes habitauerunt. Eorum tractum hodie è Germanis illuc profecti,tenent: hodie Eidgnoſſem,hoc eſt,confœderati,& a nonnulli Suiceri nominantur.Cæſ.libro 1.de bello Gallico, & Ptolemæus libro 2. Strabo libro 4. & Cicero libro 1. Epiſt. ad Atticum.Heluetiorum termini ſunt Rhenus latiſſimus atque altiſſimus fluuius,mons Iura altiſſimus, lacus Lemannus, & Alpes. Ipſa verò ſocietas , & fœdus Heluetiorum, quod barbaro vocabulo Ligam appellant,tredecim ciuitatibus cõſtat,quarum hęc ſeries eſt: Tigurum,Berna,Lucerna,Vria, Suicia, Syluania,Tugium, Glarona, Baſilea, Friburgum, Solodurum, Scaphuſia , Abbatiſcella. His omnibus æqua libertas eſt , nec vllum caput habent, quemadmodum falſò credidit Sabellicus. Bello & rebus geſtis inſignes ſunt omnes, nec hodie peditatus vllus pręſtantior eſt.Inter Germanos nunc cenſentur,non Gallos vt olim. Vide Comment. in Melam,Cæſarem,& Corneliũ Tacitum. vulgò *Les Suiſſes*.

Heluii, populi inter Celtas monte Gebenna ab Aruernis diuiſi : proximi ſunt Gabalis, Cadurcis,ac Gallię prouincię Romanorum. Ciuitas eſt Epiſcopalis in prouinca Bituricenſi & regno Francorum ſita:nunc Albienſes dicti. Hinc M.Tullii Ciceronis matrem ortam eſſe Euſebius & alii tradunt. Vulgò *Le pays d'Albigeoys*.

Heluri,à paludibus dicti.Doxippus li.12. Chronicorum.Varinus.

Helymus & Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comites,venatores fuerunt Virg.lib.5.Aeneid.

Hemam, filius Lotan filii Horræi,Gen.36. qui, 1.Paral.1.dicitur Homan.

Heman,filius Maol,3.Reg.4.Filius Ioel. 1.Paral. 6.15,& 16.

Hemath,vide AMATH.

Hemeroſcopium,vrbs Celtiberorum, Phocenſium colonia.Steph.

Hemicynes,quaſi ſemicanes, populi nõ procul a Maſſagetis & Hyperboreis, quos Apollonius in Argonautis canũ inſtar latrare ſcribit.Steph.

Hemingus , Danorum rex , fœdus cum Carolo Magno imperatore icit,anno ſalutis 812.

Hemodes , inſulæ ſeptem , in Oceano Germanico.

Hemon,vide HAEMON.

Hemona,ciuitas in tribu Beniamin.Ioſ.18.

Hemor,pater Sichem.Gen.33.& 34,Act.7.

Hemoroſcopium vrbs eſt Celtiberorum, Phocenſium colonia.Steph.

Hemus,vel Hæmus,vel Aemus,mons in Thracia , excelſitate conſpicuus , ex cuius vertice vulgata opinio eſt, Ponticum ſimul & Adriaticum mare , & Hiſtrum amnem , & Alpes conſpici poſſe: nam eius excelſitas ſex milia paſſuum continet. Dictus Hæmus, à nomine regis Hæmi , à cuius ſorore alter quoque mons Rhodope nominatur , in quo transfiguratos eſſe Rhodopem & Hæmum fabulæ canunt.Ouidius lib.6.Metam.Eſt & Hæmus nomen Græculi hiſtrionis , cuius meminit Iuuenalis.Eſt & nomen famoſi latronis. Vide AEMVS.

Hen,nomen viri.Zach.6.

Henadad,nomen viri. 2.Eſd.3.

Henetia, olim dicta, quæ nũc vocatur Venetia. Seruius.

Heneti , Paphlagoniæ populi , qui Antenore duce cùm in intimum maris Adriatici ſinum veniſſent,permiſti Troianis, omnes vno nomine Veneti appellati ſunt. Liuius libro 1. ab vrbe.

Heniochi,vide ENIOCHI.

Heniochia,regio apud Caucaſum: incolæ Heniochi.Steph.

Henoch,filius Cain,Gen.4. Filius præterea Iared,vir iuſtus à Deo viuus ſublatus, Geneſ.5, Luc. 3. Filius etiam Madiam filii Abrahæ, Gen.25. Filius item Rubem. Gen.36, 1.Par.5. Ciuitas item quam Cain extruxit,illique filii nomen indidit,Gen.4.

Henricus,Foroiulianorum dux , Iringum Auarorum ducem ſuperauit,expoliauit:inęſtimabilem prædæ theſaurum Carolo regi Francorum miſit,anno ab vrbe 1547.

Henricus 1. Saxo , Germaniæ rex , anno ſalutis 920. Hũgaros variis prælis vicit,ceciditque. Sclauos ſubegit , Brennaburgum cepit, hinc Dalmatas , capta Grona ciuitate,tributarios fecit,vicit & Bohemos. Vuitich.lib. 1. anno ſalutis 928.Danos,nauali incurſione Friſones deprædantes , vicit , tributa eis impoſuit, & Nubam eorum regem baptiſmum ſuſcipere coëgit. Luith.lib.3.cap.13.

Henricus 11. Romanorum imperator, anno ſalutis 1003. Principes defectores vicit atque ſubiecit. Capuæ Saracenos vicit , & Italia cedere compulit, Bubaganum Conſtantinopolitani imperatoris ducem , qui Saracenis fauebat,bello acerrimo inſequutus eſt, Troiam in Apuliæ finibus, vbi olim Hannibalis caſtra fuere, à Græcis ædificata, obſedit, & per deditionem accepit. Blondus libro tertio, decad.2. Hunc Henricum cum vxore Kune-

gunda virginitatem perpetuam obſeruaſſe quidam ſcribunt, & poſt mortem miraculis claruiſſe.

Henricus, Henrici II. Romanorum imperatoris filius, Cæſar Aquiſgrani electus eſt, anno ſalutis 1025. Blond.lib.3.decad.2.anno ſalutis 1036.

Henricus III. Romanorum imperator XVII. anno ſalutis 1040. aduerſus Oldericum Bohemorum regem infeliciter pugnauit. Tandem Oldericum ſuperauit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitumque validum Romam duxit: congregata ſynodo, tres pontifices, tanquam tria teterrima monſtra, Benedictum, Syluestrum & Gregorium damnauit. Suitgerum Bombergenſem epiſcopum, qui Clemens II. dictus eſt, pontificem in ſynodo fecit, à quo & imperiale diadema accepit, Romanóſque à pontificum electione prohibuit, anno ſalutis 1054. Blond. libro 3. decad.2.

Henricus IIII. Henrici III. imperatoris filius, Romanorum imperator XVIII. regnauit annis L. varia fortuna: nam & Saxones, Bauaróſque & Rodulphum imperii æmulum ſæpius vicit, pontificem Romanum, à quo per iniuriam e Chriſtianorum numero exemptus fuerat, vrbe expulit, aliumque pontificem fecit. Poſtremò à filio, bello petitus, dum ſe comparat, morbo periit, anno ſalutis 1106.

Henricus V. Henrici imperatoris filius, Romanorum Cæſar XIX. Romam venit, cæpit pontificem & aliquot Cardinales, ſeruauítque in vinculis, donec pace facta, Pontifex hactenus obſeruatam authoritatem Cæſari confirmaſſet: nempe beneficiorum & epiſcopatuum per baculum & annulum inueſtituram, quam decreto abrogauerat Vrbanus II. Blond.lib. 4.decad.2. Aemil lib.5.

Henricus VI. Friderici filius, Romanorum imperator, anno ſalutis 1190. Siciliæ regnũ obtinuit, ducibus Archiepiſcopo Moguntino & Othone Saxoniæ duce ſubſidiarium exercitum in Aſiam miſit. Qui anno ſequenti audita imperatoris morte, in Germaniam rediere. Blond. Plat. Aemil.

Henricus VII. Lucemburgenſis, Romanorum imperator, anno ſalutis 1309. ſingulis Longobardiæ ciuitatibus præſides dedit, Florentiam obſedit. Cum Friderico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam aduerſus Robertum Neapolitanum duxit, apud Bonconuentum morbo laborans, non ſine ſuſpicione veneni, diem clauſit extremum. Blond. libro 9. Aemil.lib.8. anno ſalutis 1313.

Henricus I. Hiſpaniæ rex, ludens cum pueris, gulæ caſu apud Palantiam periit, anno ſalutis 1243.

Henricus II. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1366.

Henricus III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1388.

Henricus IIII. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1463.

Henricus, Roberti filius, Francorum rex, anno ſalutis 1023, & 1057. Aemil.lib.3.

Henricus, Coriuthiæ dux, rex Bohemiæ IX. anno ſalutis 1307.

Henricus I. Angliæ rex XXIII. anno ſalutis 1101. fratrem Robertum Northmannorum ducem inſtructa acie vicit, & Northmanniam obtinuit. Polyd. lib.2. Vuallos vicit, cecidit, & in ſua verba iurare coëgit. Imperatori filiam ſponſam cum dote vxorem dedit.

Henricus Andegauenſis, Angliæ rex, anno ſalutis 1155. Cumbriam, Northumbriámque recepit, ac Vuallos ad defectionem declinantes domuit. Thomam Cantuarienſem archiepiſcopum exilio damnatum, occidendum curauit. Hyberniam ſubegit, ac pontificis Romani conſenſu ſuo adiecit regno.

Henricus III. Angliæ rex, anno ſalutis 1156.

Henricus IIII. Angliæ rex, anno ſalutis 1399. Principes aduerſus hunc Henricum conſpirarunt, manus conſeruerunt, triumphauit Henricus victis hoſtibus. Polyd.lib.21. Variis ſeditionibus, coniurationibus, inteſtinis bellis laborauit. Idem lib.21.

Henricus V. Angliæ rex, anno ſalutis 1414. Ad Trecas cum Carolo & Philippo Burgundo pactus eſt Franciæ regnum. Catharinam Caroli VI. Francorum regis filiam vxorem accepit. Polyd. lib.22.

Henricus VI. Angliæ rex, anno ſalutis 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit: tãdem domeſticis inſidiis regno Angliæ pulſus, in carcere trucidatus eſt.

Henricus VII. Angliæ rex, anno ſalutis 1485.

Henricus VIII. Anglorũ rex, anno ſalutis 1509.

Henricus II. Galliæ rex, humaniſſimus inter cæteros, qui vbi annos regnaſſet duodecim, maximo cum omnium non ſolum ſuorum ſed & exterorum mœrore, fato functus eſt, eo ferme tempore quo pro pace cum Philippo Hiſpanorum rege inita Lutetiæ ſolemnes feriæ celebrabantur, anno Domini 1559. tertio idus Iulii.

Hephæſtia. vrbs in Lemno. Steph. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, vbi Vulcani templum erat: Tribuli Hephæſtiades. Steph. Iuxta hũc vicum collis eſt, Vulcani vt creditur caſu nobilitatus: ferunt eum Vulcanum à Iunone ob inſignem deformitatem è cælo præcipitatum in collem illum decidiſſe. Cuius fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quòd totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque planta vlla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra lemnia Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maxime celebrata. Vrbis huius meminit Ptol. Geograph. lib.3.

Hephæſtiades, vide PHESTIADAS.

Hephæſtion,

Hephæſtion, vnus ex Alex. Magni ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, vt huuc quidem φιλοβασιλέα, Hephæſtionem verò φιλαλέξανδρον appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, vt facile omnes pompas ſuperaret: in funus enim hoc ſupra duodecim talentorum millia impenſa feruntur. Plutar. in vita Alex.

Hephæſtos, proprium viri, & nomen Vulcani.

Hephæſtunefi, id eſt, Vulcani inſulæ, regioni Adiabnæ adnumerantur. Steph.

Hepher, filius Ashur ex Naara vxore. 1. Para. 4. Portio regni, tetræque Chanaan, quam Ioſue expugnauit. Ioſ. 12, 4. Reg. 14.

Hepium, vrbs Triphylliæ. Steph.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes: qnorum nonnulli Thyzeres vocaban tur, Steph. Byzeres legendum videtur. Heptacometæ nimirum à ſeptem vicis dicti ſunt.

Heptagoniæ, nomen loci. Liu. 4. bel. Maced.

Heptaphonos, nomen porticus, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympia. Plinius libro 46 cap. 15.

Heptaphorus, nomen viri.

Heptaporus, Rheſus fluuius Troianus: qnia ſeptem locis vadari poteſt eadem via, propter quod & Polyporos Straboni appellatus eſt.

Heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à ſeptem portarum numero ductum: idque ad diſcrimen Thebarum Aegyptiarum, quæ à numero centum portarum ἑκατόμπυλοι dicebantur.

Her, filius Iudæ ex Sue vxore ſua. Gen. 38, 1. Para. 4. Pater Elmadan. Luc. 3.

Hera, Iunonis nomen apud Græcos, vnde Heræa ipſius feſta, & Heræum templum eius appellant. Siciliæ etiam vrbs Hera dicebatur, quæ aliàs Hybla minima. Steph.

Heraclea, Bithyniæ vrbs, clariſſima ob celeberrimas quas emiſit colonias: Strab. din tyrannorum ſæuitiam paſſa, mox libera facta eſt Iuſtinus lib. 15. Heracleam à Bœotiis iterum oraculo monitis, in Herculis honorem conditam eſſe ait.

Heraclea, vrbs in Italia ad Crotonem. Mela libro 2.

Heraclea, Siciliæ vrbs inter Pachinum & Lilybæum. Mela lib. 2, & Ptolem.

Heraclea, vrbs Ponti: hodie Naxioportus.

Heraclea, ciuitas Boſphorana, in finibus Europæ, quæ antea Perinthus vocabatur. Mantuanus,

-qua magna Perinthus
Ante fuit, priſcum mutauit Heraclea nomen.
Nunc Colpe.

In hac fuit amphiteatrum tanta ſtructura, vt inter ſeptem orbis miracula connumeratum ſit, à qua Dionyſius philoſophus Zenonis diſcipulus Heracleotes à Cicerone in Tuſc. Alia eſt in radicibus Oetæ montis, quam Aſaris fluuius abluit. Alia in Ponto iuxta Lycum amnem. Alia iuxta Rhodani oſtia. Alia item in Campania quç & Herculaniū dicitur.

Heraclea, Steph. inſignis vrbs Thraciæ in Ponto: ſecunda Siciliæ, tertia Lydiæ, 4. Libyæ. 5. Sardiniæ, 6. Italiæ, 7. Celticæ, 8. Theſſaliæ, 9. Cariæ, 10. in Lydio Tauro, 11. inter Scythiam & Indiam, 12. inſula in Carpathio pelago, 13. Syriæ, 14. Phœniciæ, 15. Pieriæ, 16. ciuitas & inſula, 17. Cretæ, 18. Piſaica, 19. Cariæ, quæ vocatur Alemania, mediterranea, 20. ciuitas iuxta Cumam Aeolidis, 21. Acarnaniæ, 21. inſula in Atlantico, 23. Macedoniæ, ab Amynta, Philippi fratre condita. Gentile, Heracleus & Heraclotea. Stephanus. Idem alibi Heracleam Cariæ, alias Pliſtarchiam nominatam ſcribit.

Heracleobucoli, vicus in Aegypto.

Heracleon, grãmaticus Aegyptius, ſcripſit commentarios in Homerum & Lyricos. Suid.

Heracleonas, cum Martina matre, 62. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1394. Blond.

Heracleopolis, nomen trium ciuitatum. Vna eſt in Aegypto, ex qua Theophanes phyſicus: altera non longe à Peluſio: tertia ſecundum Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volaterranus ex Stephano.

Heracleum Tetracomum, Vide in CHELIDE.

Heraclides Lycius, domi vir clarus, ſophiſtica facultate inſignis, Smyrnæ docuit, vbi in honore maximo fuit. Dicunt cum olim apud Seuerum principem extemporali facultate dicentem, aulicis pręſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus ſophiſtarum ad hanc artem induſtria & labore, natura minime innante contendit. Philoſtratus.

Heraclides, è Mopſo, ciuitate Ciliciæ, grammaticus nobilis. Steph.

Heraclides, pictor nobilis Macedo, qui initio naues pinxit: captóque Perſeo a Paulo Aemilio, Athenas commigrauit eodem tempore quo & Metrodorus philoſophus & pictor. Plinius.

Heraclides, Ponticus philoſophus, Athenas con ceſſit, Platonem, deinde Ariſtotelem audiuit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, vt pro Pontico Pompicus vocaretur. Diog. Laert. Cic. Tuſcul. quæſt. lib. 5.

Heraclitus, eccleſiaſticus nobilis, anno ſalutis 196.

Heraclitus, philoſophus Epheſius, σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt tenebricoſus, propterea quòd de induſtria adeò obſcuraret ſtylum, vt eius ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerent. De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, fere ſolitum, cùm Democritus contrà ſoleret ridere, propterea quòd alteri omnia, quæ agimus, miſeræ, alteri

ineptię videren tur. Vergente in ſęnium ætate in hydropem incidiſſe ferunt: cúmque ſpretis medicis, fimo bubulo ſe obleuiſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum: nullum inuenitur habuiſſe præceptorem, tantùm natura & diligentia ſola profecit. quidam tamen audiſſe Xenocratem & Hippaſum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus vltimi Darii: ſcripſit poëticè multa: ab Ariſtotele ſæpe teſtis citatur. Fuerunt alii quatuor Heracliti: primus poëta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſeus ſummę elegantię, tertius Lesbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam, quartus vir ridiculus.

Heraclius, imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione Græca.

Heræa, promontorium è regione Chalcedonis, (alias Carthaginis) quam aliqui non rectè vulgò ἥρειαν dictam putant. Deſcriptionem eius carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat.

Heræa, vrbs Arcadiæ Sologorgus dicta, iuxta Meſſeniam Peloponneſum verſus ſita. Steph. Gentile, Heræus, vel Heraëus.

Heræa, vrbs quæ & Hecatombea vocatur, quòd Iunoni centum boues illic immolarentur, &c.

Heræum, vel murus Heræus, vrbs Thraciæ. Stephano.

Heræum item Græci vocant templum Iunonis, quam ἥραν appellant.

Heraldus x v i i. Angliæ rex, anno ſalutis 1038.

Heran, filius Suthala, filii Ephraim. Num. 26.

Heratus, x. Sicyoniorum rex.

Herbanum Tuſciæ oppidum. Plin lib. 3. cap. 5.

Herbita, Siciliæ vrbs apud Ptolemæum, hodie S. Nicolaus.

Herceus, ſiue Hercius. Vide H R A C I V S.

Hercinia Germaniæ tranſrhenanæ Sylua eſt, forte ab Hercinio monte Germaniæ dicta: latiſſima ac ſupra omnes alias longiſſima. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum ac Rauracorum finibus, rectàque fluuii Danubii regione pertinet ad fines Anartium & Dacorum, quos plerique putant Hungariæ partem habitaſſe. Hinc conſtat Nemetes, qui Spirenſes vocantur, & Heluetios trans Rhenum fines tempore Cęſaris habuiſſe. Quæ ſylua multò longior atque latior eſt, quàm Italia vel Gallia tota.

Herculaneum, oppidum Campaniæ. Diodorus, Eutropius.

Herculanus, conſul, collega Aſporatii, anno ab vrbe 1205.

Herculanus, nomen poſſeſſiuum. Eſt & Herculanus, nomen proprium, ab Hercule deriuatum. Gellius libro quinto, adiectiuum poſuit, Comprehenſa (inquit) menſura Herculani pedis.

Herculeus, vir Romanus, qui Matianas partes ſequit cum Sertorio.

Hércules, Iouis & Alcmenæ filius, ob fortitudinem & gloriam inter deos relatus, Cic. lib. 3. De natura deorum, ſex hoc nomine fuiſſe appellatos commemorat: quorum primus fuit, qui certauit cum Apolline de tripode. Alter, Nilo natus, Aegyptius, quem aiunt Phrygias literas inueniſſe. Tertius, ex Idæis Dactylis, cui inferias afferunt. Quartus, Iouis filius, ex Aſteria Latonæ ſorore, qui Tyri colitur, filiámque habuit Carthaginem. Quintus, in India, qui & Belus dicitur. Sextus, Thebanus, ex Alcmena & Ioue tertio genitus, cui aliorum geſta aſſignant. Herodotus ſcribit, Herculem vnum eſſe ex duodecim diis Aegyptiorum, Græcóſque ab Aegyptiis hoc nomen mutuatos indidiſſe filio Amphitryonis. Varro x L I I I. Hercules nominat: omnes tamen qui robore prę̄ſtiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmenæ filio appellatos fuiſſe affirmat. Macrob. lib. 1. Satur. cap. 20. aſſerit Herculem eundem eſſe cum Sole. Herculem autem Alcmenes filium maximè nobilitauit implacabile Iunonis odium, quæ, quòd ex pellice natus eſſet, perdere illum cupiens, nouis ſemper monſtris obiecit: quæ res expectationem eius maximè fefellit. Ille enim ſemper victoriã referens, immortale ſibi decus peperit, adeò vt illa prius iubẽdo, quàm hic laborando defatigaretur. Quo factum eſt, vt licet multi fuerint Hercules, qui variis temporibus floruerunt, omnes heroica virtute, rerumque geſtarum magnitudine inſignes, tamen huic vni reliquorum omnium labores tribuantur: quorum quãdo nuſquam non mentio occurrit, viſum eſt celeberrimos aliquot ſubiicere. Primò itaque cùm adhuc in cunabulis iaceret, geminos angues a Iunone immiſſos eliſit. I I. Theſpi filias numero quinquaginta adhuc puer, ſed corporis robore præſtans, vna nocte compreſſit, ſuſcepitque quinquaginta filios, quos Theſpiadas vocauerunt. I I I. Iam adultus hydram colubris & capitibus pullulantem, face & ferro in Lerna palude oppreſſit. I I I I. Ceruam æripedem, aureáque habentem cornua, in Mænalo monte curſu comprehendit atque interfecit. V. in Nemea ſylua iuxta Cleonas inuſitatæ magnitudinis leonem iugulauit, & detractam pellem pro inſigni geſtauit. V I. Diomedem Thraciæ regem, qui equos ſuos hoſpitum carnibus & ſanguine paſcebat, deuicit, victúmque ipſius equis in pabulum dedit. V I I. in Erymantho Arcadiæ monte terribilem aprum, & omnia circa illum locum deuaſtantem, cæpit, eumque viuum ad Euryſtheum attulit. V I I I. Stymphalides aues ſagittis, vt quidam volunt, interfecit, vt alii, ſonitu ahenei crepitaculi vſque ad inſulam Aretiada fugauit. I X. Taurum, inſulam Cretam ferè totam deuaſtantem domuit, cúmque vinctum ad

Euryſtheum

Euryſtheum attulit: qui poſtea cum Atticæ regioni immiſit, cui plurimum damni intulit: ſed a Theſeo interfectus fuit apud Marathonem. Ouidius libro 7. Metamorphoſeon. x. Acheloum ſuperauit. xi. Buſiridem Aegypti regem hoſpites ſuos mactantem occidit. xii. Antæum gigantem in Libya lucta victum ſuffocauit. xiii. Calpen & Abylam montes antea coniunctos, diuiſit. xiiii. Aurea mala in Heſperidum hortis, interempto prius dracone peruigili, qui ea cuſtodiebat, ſuſtulit. xv. Cælum, iam feſſo & ſuccumbente ponderi Atlante, humeris tulit. xvi. Geryonem Hiſpaniæ regem tricorporem bello ſuperauit, eiuſque armenta abduxit. xvii. Cacum latronem, Vulcani filium, ſemihominem, & flammiuomum oppreſſit. xviii. Lacinum latronem, extremam Italiæ oram infeſtantem ſuſtulit, ibique Iunoni templum conſtituit, quod Iunonis Laciniæ appellauit. xix. Albionem & Bergionem iter ipſius impedientes, haud longè ab oſtio Rhodani, a Ioue patre lapidum imbre adiutus, deuicit. xx. Pyrechmum Eubœæ regem, Bœotiis bellum inferentem profligauit, eumque pullis equinis alligatum in diuerſas partes diſcerpſit. xxi. Centauros domuit. xxii. Augiæ ſtabulum repurgauit. xxiii. Heſionem Laomedontis filiam monſtro marino expoſitam liberauit, occiſo prius ceto: ſed quum Laomedon equos præſtantiſſimos in præmium illi pollicitos, denegaret, Hercules indignatus, Troiam euertit, & occiſo rege Heſionem Telamoni, qui primus murum conſcenderat, in prædæ partem conceſſit. xxiiii. Diripuit inſulam Cón, regémque Eurypylum cum vxore & liberis trucidauit. xxv. Amazonas debellauit, earúmque reginam Hippolyten cepit, cui baltheum abſtulit, Euryſtheóque regi tradidit: captam verò Amazonem Theſeo bellorum ſocio dedit. xxvi. Ad inferos deſcendit, & Cerberum iter prohibentem, triplici catena vinctum ad ſuperos traxit. Sunt qui dicant Herculem etiam adiuuiſſe Theſeum in rapienda Proſerpina: alii ſolum Theſeum eam eduxiſſe ad ſuperos, Ditémque vulneraſſe. xxvii. Alceſtim Admeti regis coniugem ab inferis ad virum reduxit. xxviii. Ab inferis reuerſus Lycum Thebarum regem, eò quòd Megaræ coniugi vim voluiſſet inferre, interemit. xxix. Aquilam, quæ Promethei in Caucaſo religati perpetuò renaſcens iecur exedebat, ſagittis traiecit. xxx. Cygnum Martis filium equeſtri certamine vicit. xxxi. Occidit Theodamantem, quòd ei cibum denegaſſet, illiúſque filium Hylam ſibi chariſſimum, ſecum abduxit. xxxii. Cercopas vicit, dum Omphalæ Lydorum reginæ ſeruiret. xxxiii. Pylum diripuit, eiúſque regem Neleum, cum tota domo præter Neſtorē trucidauit: inſuper Iunonem Neleo opem ferentem telo triſulco vulnerauit. xxxiiii. Eurytum Oechaliæ regem, occidit, ipſamque Oechaliam vrbem deleuit, & Iolen Euryti filiam ſibi denegatam (quam tamen parens antea ei deſponderat) vi obtinuit, eamque ſecum in Eubœam abduxit. Quod cùm Deianira coniunx reſciuiſſet, maritum ſuum Ioles amore detineri, per Lycham ſeruum veſtem illi miſit Neſſi Centauri ſanguine infectam, futurum rata, vt ea ratione languentem viri amorem excitaret, eumque ab aliis auulſum, ad ſe vnam reuocaret, quemadmodum Centaurus ipſi perſuaſerat. Cùm itaque Hercules veſtem ſacrificaturus induiſſet, in tantam rabiem verſus eſt, vt conſtructa pyra ſeipſum combuſſerit: poſt mortem verò in deorum numerum relatus eſt.

Herculeum, promontorium Locrenſe.

Herculis portus, Ptolemæo, vrbs Maſſilienſium. Eſt & Herculis portus in littore Brutio non procul à Metauro fluuio: Plinius libro 3. capite 5.

Herculis turris, Ptolemęo libro 4. capite 6. vrbs Cyrenes.

Hercynia, maxima Germaniæ ſylua, de qua Cæſar commentariorum 6, Huius, inquit, Hercyniæ ſyluæ, quæ ſuprà demonſtrata eſt, latitudo nouem dierum iter expedito patet: non enim aliter fieri poteſt, neque menſuras itinerum nouerunt. Oritur ab Heluetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſus, diuerſis à flumine regionibus, multarúmque gentium fines propter magnitudinem attingit, neque quiſquam eſt huius Germaniæ, qui ſe aut audiſſe, aut adiſſe ad initium eius ſyluæ dicat, cùm dierum iter xl. proceſſerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hactenus Cæſar, apud quem præpoſtero characterum ordine xl. pro lx. legi videtur, teſte Vadiano. Stephano ἑρκύνιον mons Italiæ, à quo Hercynis regio: Hercynius poſſeſſiuum.

Hercynii, populi, vetus Pelaſgorum colonia.

Herebus, profunditas inferorum dicitur. Vide EREBVS.

Hered, filius Balæ filii Beniamin. Nume. 26. Heb. Ared.

Hered, ciuitas. Ioſ. 12.

Herem, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Herennianus, conſul cum Seuero, anno ab vrbe 923.

Heresburg, caſtrum à Carolo Francorum rege captum, anno ab vrbe 1524.

Heri, filius Gad filii Iacob. Gen. 46.

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cùm audiſſet ſcientiam lau-

bellum ad Troiā gerebat. Quo in bello cùm Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhuſque filius eius in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum quæ a ſocero geſta erant, Hermionem Pyrrho deſpondit, & in patriam reuerſus vxorem ei tradidit. Quam rem ægre ferens Oreſtes, Pyrrhum in Apollinis templo trucidauit, ſponſamque ſuam recepit. Virgi. lib. 3. Aenei. Extat apud Ouidium Epiſt. Hermiones ad Oreſtem.

Hermione templum in Peloponneſo ſacrum Cereri ac Proſerpinæ, ad quod qui confugerint, tuti ſunt, propter loci religionem: vnde natum prouerbium, Hermionis vice.

Hermione filia Martis & Veneris, vxor Cadmi, cuius Vulcanus pulchrum ſed pernicioſum monile formauit: tandem cum marito mutata dicitur in ſerpentem.

Hermiones, Germaniæ populi vltimi. Pompon. libro 3. Pomerani nunc vocantur Vadiano. Tacitus.

Hermippus, Athenienſis poëta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili comici, ſcripſit fabulas XL.

Hermippus Berytius, diſcipulus Philonis Byblii, q multa cōpoſuit ſub Adriano principe.

Hermocrates Phocenſis, clarus ſophiſtica facultate, Antipatri magiſtri epiſtolarum Seueri principis, filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit, quam poſtea repudiauit. Philoſtratus.

Hermodorus Siculus, auditor Platonis, cui vitio datum eſt, quòd quæſtui philoſophiam habuerit: dicta quæ ſub præceptore audiuerat colligendo, ac deinde in Sicilia venditando. vnde natum prouerbium, Verba importat Hermodorus.

Hermodorus, philoſophus Epheſius, quem in Italia exulantem, Pomponius Iureconſultus tradit, authorem fuiſſe duodecim tabularum ferendarum Decemuiris. Pli. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuiſſe interpretem legum Decemuiralium, eique ob id ſtatuam publice dicatam Strabo lib. 14. in Epheſo fuēre viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus. Item Hermodorus, de quo hic idem inquit, dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi eiecerunt, dicentes, Nemo noſtrum frugi eſto, alioqui cum aliis eiiciatur.

Hermodotus, poëta. Plutarchus.

Hermógenes Tarſenſis, annos natus XV. ſophiſta adeò probatus eſt, vt fama eius ad auditorium Marcum Antoninum pricipem exciuerit, ab eóque munera egregia tulerit. Deinde tempore præcedente, cum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus ſophiſta dicebat, Hermogenes in pueritia ſenex, & in ſenectute puer. Volater. lib. 15. Latinè dicitur Mercurio genitus. Contra hunc cauillatus eſt Cratillus, eum Hermogenem non rectè dici, quia doctrinæ ſcilicet atque eloquentiæ nihil ſaperet.

Hermoglyphus, marmorarius & ſtatuarius.

Hermolaus, Conſtantinopolitanus grammaticus, ſcripſit ad Iuſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de vrbibus. Suidas Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrum coniurauit.

Hermólaus, ſtatuarius inter eos qui ędes principum ſignis nobilibus ornarūt. Pli. li. 36. ca. 5

Hermon Pelaſgorū princeps, qui quia vnà cum ſua gente Pelaſga coactus, nimirum Darii Athenienſium ducis metu, reliquiſſet Lemnum quam occupauerat, ſimulabat tamen ſe volentem cedere quo gratum faceret Athenienſibus, ideo factus eſt Prouerbii locus, Hermonium officium: de eo qui vult videri aliquid officii gratia facere, quod alioqui coactus facit: Vide totam hiſt. apud Eraſ. in Chiliadib.

Hermon, mons, quem Sidonii Sarion, Amorrhæi Sanir vocant, Deut. 3, Ioſue 13, Pſalm. 88, 1. Par. 5. Aliàs dicitur & Sion, Deut. 4. A nonnullis traditur duos eſſe hoc nomine mōtes, vnum non procul à Gelboa iuxta Iordanem: alterū verò multò altiorem altero ſupra Trachonitidem regionem. Quod equidē haud obſcurè etiam Dauid Pſalmo 42. innuere videtur, dum inquit, De terra Iordanis & Hermonii, a monte modico.

Hermon, piſcatorium in Peloponneſo.

Hermonaſſa, inſula parua in Cimmerio Boſphoro, vrbem habēs Ionum Coloniam. Scymnus ἑρμώνεσσα vocat. Strabo Hermonactis vicum: Menippus regiunculam Trapezuntis, Hecatæus & Theopompus ciuitatem eſſe dicunt. Steph. Adiacet Tauricæ.

Hermonthis, vrbs Aegypti, Stephano, vbi Iupiter, Apollo, & Iſis coluntur.

Hermopolis, Volater. lib. 12. vrbs Aegypti in Sebenitica præfectura, vbi Pan colitur & hircus, vt ait Pindarus. Nomen habet à conditore. Herodianus duas eſſe ſcribit, magnam & paruam, & tertiam in Aegypto, & quartam κατὰ ῥυμῶνα, & quintam in fluuio, & ſextam in Co inſula, ſeptimam in Arcadia. Steph.

Hermos vicus in tribu Acamantide. Steph.

Hermotymbiei, pars bellicoſorum in Aegypto dicuntur & Labarei. Steph.

Hermunduri, populi Germaniæ Ligiis Hungariæ populis proximi. Eutrop. lib. 8.

Hermupedion, locus apud Cuman. Steph.

Hermus, fluuius minoris Aſiæ, aureas arenas trahens. Oritur iuxta Dorylaum Phrygiæ ciuitatem, auctuſque Pactolo, Smyrnę campos irrigat, tandémque in Phocaicum ſinum illabitur. Plin. lib. 5. cap. 29. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus
Hermus.

Hernici,populi Campanię loca ſaxoſa incolentes:vnde & nomen acceperunt.Nam Hernias Sabini ſaxa vocant.Hos tamen Hernicos appellatos voluit Macrobius ab Herno quodam Pelaſgo ipſorum duce. Horum metropolis eſt Anagnia.

Hero,III.Antiochiæ epiſcopus,Ignatio ſucceſſit,anno ſalutis 109.Euſeb.lib.3.cap.36.

Hero, vrbs Aegyptia, Hæmus etiam dicta, eò quòd Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strabo Heroum ciuitatem vocat.Steph.

Hero,puella.Vide HERO.

Herodes, Antipatri, ex Cypride vxore filius, à patre Galilææ pręfectus eſt,anno ab vrbe 710. Iudæorum rex XII. à Senatu Romano deſignatus,primus ex alienigenis,regnauit annis XXXVII. Ananelum ſummum ſacerdotem conſtituit, quem mox ſacerdotio priuauit. Cum Soſio Hieruſalem cepit. Ioſeph. lib.14. cap.vltimo, Aege.lib.1.anno ab vrbe 717. Ariſtobulum,qui & Ionathas,interfecit.rurſus Ananelum ſacerdotio donauit. Cleopatram in Aegyptum deduxit,Arabes vicit. Mariamnem vxorem & amicos neceſſarios ſuos occidit.Simonem ſummum ſacerdotem,depoſito Ieſu, conſtituit: Simonis filiam vxorem duxit. Illius regno Cæſar adiecit Gadaron, Hippon,Samariam,Gazan,Archedonem,Ioppen & Pyrgon Stratonis, Traconitidem, Batauiam & Aurantem. Aedificauit ciuitates, Agrippion,quę prius Anthedona dicebatur, Cyprum,Facelum & Herodium.Iuxta Paniada Cæſari templum conſtruxit. Templum poſt captiuitatem Babylonicam à Zorobabel Iehoſua & Eſra ædificatum, funditus depoſuit, maximis ſumptibus,ſumma magnificẽtia aliud ſecundum figuram primi Salomonis conſtruxit. Ariſtobulum & Alexandrum filios ſuos innocentes laqueo necari iuſſit. Phariſæos,quia finem regni ſui adeſſe prædixerant,neci tradidit, omnémque vxoris ſuæ cognationem,anno quo IESVS ſeruator noſter ex Virgine natus eſt.

Herodes,qui & Antipas,tetrarcha Galilęę, Sephorim muro cinxit, eamque Anthocradorida,Betharanta,Iuliã nominauit,anno ſal.16.

Herodes,Agrippæ frater, Chalcidis rex à Claudio Cæſare deſignatus.Ioſeph. lib.19.cap. 4. Sacerdotum & templi adminiſtrationem à Claudio impetrauit. Eo mortuo eius regnũ Claudius Agrippæ iuniori tradidit.

Herodes Atticus, COS. cum Torquato, anno ab vrbe 86;.hic Græca oratione(inquit Gellius) ferè vniuerſos grauitate atque copia elegantiáque vocum longe præſtitit. Is Athenis natus, nobilitate generis, potentia ſimul & ſophiſtica facultate clarus, genus ex AEacidarum ſanguine ducebat, patre Attico, cui diuitiarũ initium ex theſauro prope domum reperto fuit.Huius Herodis vitam vide apud Philoſtratum.

Herodes,rex Parthorũ, qui M.Craſſum occidit.

Herodiani,populi.Matth.22.

Herodianus,Alexandrinus grammaticus, Apollonii etiam grammatici filius & diſcipulus, floruit ſub Marco Anton. imperatore: ſcripſit de arte grammatica: præterea Cæſarum hiſtoriam quæ ad nos peruenit.Suidas.

Herodias,nomen mulieris,Matth.14.

Herodion,cognatus Pauli.Rom.16.

Herodotus Halicarnaſſeus, ſcripſit hiſtoriam libris nouem: quilibet Muſæ nomine inſcribitur: cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſsit in Samum, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patria regnabat:eo expulſo rediit.Poſtremò inuidiæ ciuium obnoxius, ſpõte Thurium conceſsit,Athenienſium coloniam, vbi extinctus eſt,& ſepultus:licet aliqui Pellæ dicant. Suidas.Cicero in lib. de Legib. patrem hiſtoriæ appellat.

Heroldus,cum Reginfrido Danorum rex, anno ſaluris 813.

Heron,Athenienſis orator, ſcripſit commentarios in Herodotum, Xenophontem & Thucydidem.Suid.

Heron, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus eſt,anno ſalutis 251.

Herophila fuit nomẽ proprium Sybillæ Eretriæ quæ Tarquinii tẽpore Romam venit treſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnã pecuniæ ſummam à rege petiiſſet, nec obtinuiſſet, duos exuſſit: vniuſque qui reliquus erat nomine tantundem obtinuit,quantum paulò antè pro tribus popoſcerat.Suid.

Heros,vir ſanctus Arelatenſ.epiſcopus,à populo innocẽs pulſus eſt,& Patroclus ordinatus, eaque res inter epiſcopos magnarum diſcordiarum cauſa fuit,anno ſalutis 414.

Heroſtratus, Epheſius, homo ignauus & ſceleſtus,qui celeberrimum illud Dianæ Epheſiæ templum ſuis manibus incendit,vt ea re nominis immortalitatem ſibi cõpararet. Epheſii autem, ne ſperatum ex ſcelere fructũ conſequeretur, ſeueriſſimis edictis cauerunt, ne quis eum vnquam nominaret:non tamen efficere potuerunt, vt nomen illius ad nos non perueniret.Strab.lib.14.

Heroum ciuitas,vide HERO.

Herſilia, vxor Romuli, Liuio libro 1.quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cùm iidem ex inuidia filias ſuas Romanis elocare recuſarent. Hæc poſtea in Horam deam mutata eſt.

Heruli,populi à Francis ad Parmam cæſi, anno ab vrbe 1312.

Herus,v.Antiochenæ eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 143.

Heſænus,mons qui Pannoniam & Mediam diſtinguit,

ſtinguit, in quo feram Monopem reperiri aiunt. Ariſtoteles ab initio mirabilium narrationum. Alibi tamen lib. 9. hiſt. Meſſapus legitur montis illius nomen.

Heſaias, Vide ISAIAS.

Heſebon, ciuitas in Galaad Moabitarum, in qua habitauit Sehon rex Amorrhæorum, Iſa. 15. Num. 21. quam ædificauerunt filii Ruben, Numer. 31, 1. Par. 6.

Heſer, ciuitas à Salomone ædificata, tertii Regum nono.

Heſichius, Mileſius, ſub Anaſtaſio principe ſcripſit Onomatologion, id eſt, Catalogum nominum, quorum epitome Suidas ſe fatetur vſum eſſe. Compoſuit & hiſtoriam libris ſex, in quibus complectitur tam Rom. imperatorum, quam aliarum gentium & tyrannorum res geſtas vſque ad ſua tempora. Suid.

Heſiodus, poeta natus in Aſcra Bœotiæ vico: vnde & Aſcræus dictus. hic miſſus à patre ad ouium cuſtodiam, dormiens ſomniauit ſe repēte factum poëtam. Scripſit poëmata, Theogoniam, Aſpida, Heroidum mulierum catalogum, opera & dies, quod imitatus eſt Virgilius, & quædam alia. Primus etiam agriculturæ præcepta tradidit. Plin. lib. 14. Oui. lib. 6. Faſt. Hinc Heſiodus, a, um, quod eſt Heſiodi, ſiue quod ab Heſiodo compoſitum eſt. Cic in Bruto, Illud Heſiodum laudatur.

Heſli, pater Nahum patris Amos. Luc. 3.

Heſione, Laomedontis Troiæ regis filia, quam Hercules ceto expoſitam liberauit. Verùm cùm Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægrè ferens, Troiam diripuit, Heſionemque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, vxorem dedit. Ouid. lib. 11. Metam. Virg. lib. 8.

Heſmona, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Methca, diuidens Aegyptum & ſortem tribus Iudæ ad mare vſque tendentem. Num. 33.

Heſperia, nomen tam Italiæ, quàm Hiſpaniæ commune: Italiæ quidem ab Heſpero Atlantis fratre impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit: Hiſpaniæ verò ab Heſpero ſtella, quę veſperi ad Occidentem apparet, propterea quòd hæc regio omnium extrema ſit ad Occidentem: vnde & Heſperiam vltimam a poëtis ferè videmus appellari, vt eo veluti peculiari epitheto, ab Italia diſtinguatur. Quoties verò Heſperiam ſine adiectione dicimus, Italiam ferè intelligimus.

Heſperides, appellatæ ſunt Heſperi fratris Atlantis filiæ, Aeglæ, Arethuſa & Heſperethuſa, quas poëtæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone peruigili ſeruatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomàque aurea ad vitricum Euryſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis, quod hortos Heſperidum amplectebatur, vbi præter oleaſtrum, aliud nihil ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea oues ſignificari dicit, quas Hercules ex Africa in Græciam exportauerit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat ouem & pomum.

Heſperis, vrbs, poſtea Berenice vel Beronice dicta. Steph.

Heſperos, frater Kytim, apud Celtiberos regnauit.

Heſperum, promontorium Africę, nauigatione decem dierum ab Oenothema monte.

Heſperus, filius Iapeti & frater Atlantis, qui à germano regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionémque eam Heſperiam de nomine ſuo appellauit. Diod. Siculus, fabuloſę hiſtoriæ lib. 2. ait Heſperum hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, vt ex loco eminentiore aſtrorum curſum commodius obſeruaret: nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, vt vulgus in aſtrum illud lucidiſſimum verſum putarit, quod manè ſolem pręcedens, Luciferum, veſperi ſubſequens de nomine eius Heſperum appellamus.

Heſrai, nomen viri, 2. Reg. 23. qui Heſro, 1. Para. 11. dicitur.

Heſron, ciuitas, quæ & Aſor in tribu Iuda. Ioſ. 15. Filius Ruben, Gene. 46. Item filius Iuda, id eſt (vt exiſtimo) filius Phares filii Iuda, vt ſequitur, 1. Par. 4. qui Gen. 46. dicitur Zara. Filius item Phares filii Iuda, Gen. 46.

Heſronitæ, populi. Num. 26.

Heſſeni, Palæſthinæ populi, apud quos lege columbis parſum olim, & tantam earum copiam factam, vt aduenarum ora cicures petierint. vnde ſunt illa Tibulli verba lib 1,

Quid referam, vt volitet crebras intacta per vrbes
Alba Palæſthino ſancta columba viro?

Plin. lib. 5. cap. 17. Heſſeni, gens ſola, & in toto orbe præter cęteras mira, ſine vlla fœmina, omni Venere abdicata, ſine pecunia, ſocia palmarum, &c.

Heſtiæa, Theſſaliæ pars, Strab. lib. 13, & Ptolem. Homero oppidum eſt Eubœæ, Polyſtaphyli epitheto ornatum. Stephano etiam vrbs Eubœæ eſt, dicta ab Heſtiæa iuxta Olympum ſita: item alia Acarnaniæ.

Heſychius Mileſius hiſtoricus fuit qui tempore Anaſtaſii principis floruit. Scripſit hiſtoriarum libros ſex de Romanis aliarumque gentium principibus. Item Dictionarium quo ſe vſum fatetur Suidas.

Heth, nomen populi, Gen. 23.

Hethalon, vrbs, terminus Iudææ ad Septentrionem Ezech. 47.

Hethæus, filius Chanaan, Geneſis 10. à quo Hethæi.

Hethæi, nomen populi. Geneſ.15,4.Reg.7. Cyprum Hieronymus eſſe dicit.

Hethim, nomen loci.Iud.1.

Hetruria, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam vſque Tyberis ripam protenſa, Macra fluuio a Liguria diſcreta: auguriorum olim, & haruſpicinę peritiſſima. Claudianus in Rufinum. Dicta eſt autem Hetruria, quaſi ὑπερούρια ἀπὸ τῦ ὑπέρα, καὶ ὄρα eò quòd ex tendebatur ad alteram ripam Tyberis, qui eſt terminus inter Latium & Hetruriam. Hinc Hetruſci(τυῤῥηνοὶ)ſunt dicti regionis eius incolæ.

Heua, prima mulier creata à Deo.Gen.3.

Heuxi, populi genus.

Heuæus, filius Chanaan.Gen.10.

Heuila, ſiue Heuilath, filius Chus, Geneſ.10. Filius item Iectan, Gen.10. Nomen item regionis, Geneſ.2, & 25, 1.Reg.15. Getuli a Ioſepho dicuntur.

Hexadius vide Bura.

Hexagon, Plinius lib.28.cap.3.legatus Oblogenum(qui populi ſuut in Cypro)a conſulibus Romæ in dolium ſerpentium coniectus, experimenti cauſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit.

Hezeci, filius Elphaal.1.Paral.8.

Hezion, pater Tabremon patris Ben-adad regis Syriæ.3.Reg.15.

Hezir, nomen viri.1.Paral.24.

H I

Hiarbas, Vide IARBAS.

Hiberius, filius Iubal, Celtiberorum rex, à quo Hiberi nominati fuerunt.

Hibernia, Vide HYBERNIA.

Hibrildes, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 262.Dionyſ.lib.7.

Hidruntum (Hydrus Ptolemæo libro tertio capite 1.) Calabriæ oppidum iuxta Ionium mare. Vulgò *Otranto*.

Hier, nomen viri illius qui reędificauit Iericho. 3.Reg.16.

Hiera, ſiue Hiarba, Numidiæ rex, anno ab vrbe 671.

Hiera, inſula inter Siciliam & Liparam, vna ex Aeolijs, in qua vetuſtas Vulcani officinam collocauit, propterea quòd noctu cerneretur ignis quamplurimum, interdiu verò fumum copioſiſſimum emittere. Thucyd.lib.3.Steph. nihil aliud quàm inſulam eſſe tradit, vnde Gentile Hieroneſites, vel Hieroneſius.

Hiera, dicta fuit vxor Telephi regis Myſorum, cui tanta fuit formæ præſtantia, vt ipſam etiam Helenen diceretur ſuperare. Hæc à Nereo interfecta dicitur, cùm viro ab Achille vulnerato opem ferre conaretur. Hyginus tamen Fab.poët.cap.101. Telephi vxorem non Hieram facit, ſed Laodicen, Priami filiam. Tarſus etiam Ciliciæ vrbs, olim Hiera vocabatur. Stephan. Fuit & via ſic dicta, quòd ea irent ſacerdotes ad Eleuſinam Cererem.

Hieraxa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Stephanus.

Hieramæ, vrbs Cariæ.Steph.

Hierane, in mari Cretico eſt, & alia Aegypti. Stephanus.

Hieraphe, inſula Libyæ. Steph.

Hierapolis, ciuitas Aſiæ, contra Laodiceam, vbi aquæ calidæ ſcaturiebant, quæ in tophum admodum facile durabantur. Eſt & os Plutonium in paruo quodam montis cacumine, ita commenſuratum, vt hominem ſuſcipere poſſit mira profunditate, cui vallum propoſitum erat quadratum ambitu ſemiiugero, nebuloſa & craſſa caligine plenum, vt vix ſolum diſcerni poſſet. Exterius tranquillo cælo, aër innoxius, animal ſi quod ingrederetur, ſtatim moriebatur: & tauri introducti mox cadebant, educebanturque mortui. Strabo ſe paſſeres immiſiſſe ait, qui ſubitò expirauerint. Apud Hierapolim aqua quædam adeò tingendis lanis idonea fuit, vt ex radicibus tincta, cum his decertarent, quæ ex purpura tingebantur. Gentilia, Hierapolitæ. Stephanus.

Hiera Pytna, vrbs Cretæ, quæ prius Cyrba, deinde Pytna nominabatur, poſtea Camyros, poſtremo Hiera Pytna, inde Hierapytnius.

Hieremia, Vide IEREMIA.

Hieri, populi vltra Sauromatas, calui & ſimi à natiuitate omnes, & promiſcue barbam habentes. Qui ideò ἱεροὶ, id eſt, ſacri dicuntur, quia nihil iniuſte agunt, nec bella norunt.

Hiericho, Vide IARICHO.

Hiericus oppidum Iudææ inter Hieroſolymam & Iordanem ſitum, Palmetis circunquaque conſitum & fontibus irriguum. Plinius lib.5. capite 14.

Hierius, conſul, collega Ardaburii, anno ab vrbe 1180.

Hiero, Syracuſanus, cùm eſſet ex duce rex factus, populi Romani perpetuus amicus fuit: ac cùm omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac vltrò ſermonibus Phyſicis accōmodatae, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poëtis Pindaro & Simonide acceſſitis vſus eſt. Aelianus de varia hiſtoria. hic corporis pulchritudine & viribus adeò præſtitit, vt omnibus penè miraculum eſſet. Iuſtin.lib.23.

Hiero, Athenienſis, familiaris Nicię ducis Athenienſis, vnaque cum eo diſciplinis eruditus: poëmata nulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Nicia ad ætatem ſuam perueniſſe teſtatur.

Hieroboam, Vide IEROBOAM.

Hieroceps, inſula in Cypro prope Paphum, qua voce ſignificatur ſacer ortus.

Hierocomitæ, populi ab Hierocome ciuitate Cariæ. Polybius.

Hieron,

Hieron, Syracuſanorum rex.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit admodum puer: cui pater metuens, relictis tutoribus XVI. mandauit moriens vt fidem erga populum Romanum annos quinquaginta ab ſe cultam, inuiolatam ſeruaret. Hic poſtea abiecta tutela, contempta patris diſciplina ac moderatione, luxurioſius & arrogantius agendo, à Romanis deſciuit, Annibalique adhæſit. Cumque ſuperbe nimis in ciues ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Liuius lib. 4. ſecundi belli Punici.

Hieronymus, hiſtoricus Rhodius, familiaris Demetrii Poliorcetis, relictuſque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrii geſtas. Plutar. in Demetr.

Hieronymus Rhodius philoſophus, qui finem ſummi boni ponebat in indolentia.

Hieronymus ſcriptor eccleſiaſticus vir doctiſſimus ac eloquentiſſimus: ita dictus quaſi ἱερὸν ὄνομα, id eſt, ſacrum nomen.

Hieropolis, Vide HIERAPOLIS.

Hieros colpos, id eſt, ſacer ſinus, prope Aradum ciuitatem eſt. Steph.

Hieroſolyma, mæ, & Hieroſolyma, morum, & Hieroſolymæ, marum, tantùm plurali, vrbs Iudææ, ſeu Palæſthinæ, quæ & Hieruſalem vocabatur. Item Solyma & Salem. Euſebius libro nono Euangeli. præparat. ait Hieroſolyma appellari, quaſi Hieron Solomonis, hoc eſt, ædem Solomonis, à templo quod Solomon Hieroſolymis pulcherrimum magnificentiſſimúmque conſtruxit. Hinc Hieroſolymita, Hieroſolymitanus, Hieroſolymus & Hieroſolymites & Hieroſolymarius quo nomine dictus eſt Cn. Pompeius ab Hieroſolymis expugnatis. Cicero ſecundo libro ad Atticum, Si verò quæ de me pacta ſunt ea nõn ſeruantur, in cælo ſum, vt ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis puriſsimis orationibus retulerit.

Hierótheus, Nomen viri proprium.

Higinius VIII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 140. Euſeb. li. 4. cap. 9.

Hilarius Phrygius quidam vates ſub Iouiniano principe, literarum quidem imperitus, cæterũ tanta diuinadi peritia præditus, vt Deus cum illo futurorum cognitionem communicaſſe videretur.

Hilarius ſenator quidam Antiochenus de quo multa apud Suidam.

Hilàrius XLVII. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 464.

Himãtópodes, populi in Aethiopia loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, hoc eſt quod Solinus interpretatur, flexis crurum neruis ingredi. ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Plin. lib. 5. cap. 8.

Himella, fluuius Italiæ. Virg. li. 7. Aeneid.

-qui flumen Himellæ,

Et Tyberim Fabarimque bibunt, &c.

Himèra, fluuius Siciliæ, in duo ſectus cornua, quorum alterum dulcibus, alterum ſalſis fluit aquis.

Hiólcon, oppidum in Theſſalia, quod Thracenſes Aemonii condiderunt.

Hippàcrites, Vide Hippuaera.

Hipparchus, Nicœus aſtrologus, ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de lunæ motu contra Platonem. Primus inſtrumenta mathematica inuenit, vnde hæc ſenſibus deprehendi poſſent, Plinio maxime laudatus.

Hipparchus, poeta comicus, cuius fabula quædam περὶ γάμων id eſt, de nuptiis inſcribitur. Suid. Alius propinquus Ariſtotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium, Ariſtogitonis coniurationem in ſe excitauit. Thucyd. Idem vt inuidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit viriſque doctis maximè fauit. Aelianus de varia hiſtoria. fuit quoque alius propiquus Ariſtotelis: Alius Hetruriæ tyrannus.

Hipparis, fluuius in Camarina, cuius aquarum pars dulcis eſt, pars ſalſa. Interpres Pindari.

Hippaſos, vnus ex Centauris.

Hippaſus Metapõtinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſſimus, nihil ſcripſit. Demetrius, & Laërtius.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cùm in mõte Pelio ſeſe venando exerceret, grauida facta eſt, & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equam conuerſa eſt, & in cælum tranſlata. Sunt qui Hippem mulierem fatidicam fuiſſe aſſerant, ideóque in equam eſſe mutatam, quòd deorum arcana mortalibus enuntiaſſet.

Hippia Minerua dicta eſt ab Arcadibus quod ea vſum quadrigarum inueniſſe crederetur. Paleph. lib. 2. cap. 3.

Hippia, vrbs Perrhæbiæ, aliàs Phalanna dicta. Steph.

Hippias, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſideni, ita ſe comparauit, ne cuiuſquam ope egeret, ſummũ bonũ αὐτάρκειαν poſuit, hoc eſt, eo cõtentum eſſe, quod ſimplici victui ſat eſſet. Is Olympiam cùm veniſſet, maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus eſt, cuncta penè audiente Græcia, Nihil eſſe vlla in arte rerum omnium, quod ipſe neſciret: nec ſolùm has artes quibus liberales doctrinæ atque ingenuæ continerentur, geometriam, muſicam, literarum cognitionem & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, quæ de hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: ſed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, ſe ſua manu confeciſſe. Cic. lib. 3. de Oratore.

Hippias, Piſiſtrati filius, in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens, &c. Cicero ad Atticum.

Hippion, is fuit quem ferunt edocuiſſe medicinam Aeſculapium.

Hippion Argos, quod Achaicum dicebatur, Peloponneſi vrbs, & ab equis deduci videtur.

Hippo duplex in Africa, Hippo regius. Hic epiſcopatu inſignis eſt diui Auguſtini, qui ſe alioqui Tagaſtanum fuiſſe, e Tagaſta Africæ oppido, libro ſecundo Confeſſionum ſcribit. Strabo libro vltimo vtranque Hippomenem regiam nominat, niſi codex vitiatus eſt. Alterum autem Diarrhytos Græcis dictum, Plinius ſcribit, quòd paluſtri ſolo madeat. Vtranque Silius libro tertio hoc verſu expreſſit,

Tú vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Vagam enim Diarrhytos nominat, quòd paluſtri ſolo ſita ſit, quare terræ motibus frequentius infeſtatur. Nec perperam vagam dixit fœmineo, cum ſic æquè vt maſculino proferantur. Plinius libro 6. capite 34. & libro 9. capite 8. Vtranque Hipponem Græcos equites condidiſſe, author eſt Solinus. Eſt & Hippo, puellæ Bœotiæ nomen. Plutarchus in Peloponn.

Hppo item oppidum Locrorum in Brutiis. Vide Hipponium.

Hippobotos, pratum quoddam ampliſſimum eſt ſub Caſpiis portis, in quo regium armentum quinquaginta millium equorum paſcitur, vnde & nomen accepit. Strabo lib. 11. vide MEDIA.

Hippocentauri, monſtroſum hominum genus in Theſſalia iuxta Pelion montem, anteriore parte (vt poetæ fabulantur) hominum, poſteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occaſionem miniſtraſſe videtur, quòd primi equos domare cœperint, uſque ita aptè inſidere, vt homines cum equis vnum in corpus coaluiſſe viderentur. Iidem antea Centauri dicebantur, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, hoc eſt, ab eo quòd tauros ſtimulis agitarẽt. Verùm cùm idem poſtea ex equis præſtarent, iiſque inſidentes ſtimulis tauros præ ſe agerent, Hippocentauri dici cœperunt: qui cùm ad Peneum amnem aquatum veniſſent, conſpecti ab vlterioris ripæ accolis, pro monſtris habiti ſunt, præſertim cùm inclinata potandi gratia, equorum capita non conſpicerentur.

Hippocométæ, Vide Hippucome.

Hippócoon, cũ liberis ab Hercule interfectus.

Hippócrates, Cous medicus, auditor Democratis, vt quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Exceſsit e vita annos natus CIIII. Suſcepit filios Theſſalum & Draconem. Artaxerxes, rex Perſarum, ad Hyſtanẽ Helleſponti præfectum de Hippocrate ſic ſcripſit, Rex regum magnus Artaxerxes, Hyſtani Helleſponti præfecto ſalutem. Hippocratis medici Aeſculapio prognati ad me artis fama peruenit. Da igitur operam, vt aurum illi tribuas quantum cupit, aliaque item quorum indiget, & eum ad me mitte: erit enim par honore ſummis in Perſide viris, &c. Valer. Hic vir diuina ſcientia dicebat coitum morbum eſſe comitialem leniorem. Eius libri tanquam diuino emanauerint ore, vbique celebrantur. in primo enim Iuſiurandum continetur, in ſecundo Prognoſtica, tertio Aphoriſmi, quarto illa admirabilis compoſitio LX. libris omnem ſcientiam medicinæ complectens. Suidas. Hippocrates, præter ſuperiorem, idẽ Suidas quinque cõmemorat, omneſque eiuſdem artis & familiæ, quorum omnium excellentiſſimus fuit primus. Hippocratem alium, Athenienſium ducem ponit in bello Peloponneſo Thucydides,

Hippocrene, fons in Bœotia, nõ procul ab Helicone monte, quem Poetæ fabulatur factum eſſe vngula Pegaſi equi alati: cui fabulæ occaſionem videtur miniſtraſſe Cadmus, qui cùm in Bœotia locum vrbi condendæ quæreret, huc illuc obequitans, hunc fontem primus creditur inueniſſe. Et quoniam Cadmus literarum inuẽtor creditur, factum eſt, vt hic fons Muſis ſacer habeatur. Perſius ad verbum reddens vocem Græcam, Fontem Caballinum appellat. Nam ἵππος nobis equum ſonat, κρήνη fontem.

Hippodame, es, & Hippodamia, æ, filia Oenomai regis Elidis & Piſarum, qui cum ex oraculo, ſe a genero interemptum iri didiciſſet, & illa tamen a multis procis ob formæ præſtantiam expeteretur, curule certamen procis propoſuit (habebat enim equos velociſſimos, qui ex ventorum flatu creati erant) ea lege, vt qui vinceret, filiam haberet, victus ſubiret mortem. Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops Tantali filius viſa puella, eius amore protinus exarſit: cuius nuptias vt aſſequeretur, Myrtilum eius aurigam pollicitis corrupit, ſic vt ille axes infirmos & fragiles ſubiunxerit, vel, vt alii volunt, obicem axi non obiecerit: & ſic fracto vel diſſoluto curru, Oenomaus excidit, morienſque Myrtili caput deuouit: obteſtans Pelopem, vt vicem ſuam vlciſceretur: quod & factum eſt. Cùm enim pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope poſceret, ab eo in mare deiectus eſt, atque hoc modo Pelops puella & regno potitus eſt. Ouid.

Venit vt in Phrygios Hippodamia ſinus.

Virg. 3. Georgic.

Hippodaméque, humeróque Pelops inſignis eburno.

Hippodamia, Briſę filia, quã Achilles expugnato Lyrneſſo oppido, ſecum abduxit. Hanc

poetæ

poetæ à patris nomine Briſeida appellant.

Hippodamia, Anchiſę filia, quæ Alcathoo Troiano vxor data eſt, quem poſtea Idomeneus Cretenſis in pugna occidit.

Hippodamia, Pirithoi vxor, quam cùm ipſo nuptiarum die Centauri ei præripere conarentur, ab Hercule & Theſeo ingenti clade ſunt profligati. Ouid. 12. Meta. Pyronæi item forum Hippodamia appellatum fuit ab Hippodamo Mileſio architecto, qui Athenienſibus Piræum extruxit. Suid.

Hippodamus, Mileſius, natura ſtudioſus, primus eorum qui in republica verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo ciuitatis ſtatu. Conſtituit enim ciuitatem ex numero x. millium, diuiſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam & priuatam. Erat ob ambitionem vitæ moroſior, crinium prolixitate, ac ſumptuoſo ornatu. Ariſtoteles lib 2. Politi. Martial. lib. 1,

Non ſemper belle dicit Hippodamus.

Hippodamus Mileſius architectus, qui Athenienſibus Piræum portum extruxit, a quo forum Piræi Hippodamiâ appellarunt, Suidas.

Hippodorus, vnus Codridarum, inuidiam populi vitare cupiens, & optimam ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeueritate in ſuos vſus, filiam eum mœcho deprehenſam currui iuſsit alligari atque diſcerpi. Aelianus de varia hiſtoria.

Hippodromus, Theſſalus genere, patria Lariſſeus, circa M. Antonini principis tempora Athenis ſcholæ ſucceſsit. Philoſtratus.

Hippola, vrbs vetus Laconicæ: Gentile, Hippolaites.

Hippólochus, filius Bellerophontis, & pater Glauci. Homer. lib. 6. Iliad.

Hippólochus, Antimachi Troiani filius, vnà cum Piſandro fratre in bello Troiano interfectus. Homer. lib. 11. Iliad.

Hippólyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio ſuperatam Theſeo vxorem dedit, cui & Hipolytum peperit.

Hippólytus, Theſei & Hippolytæ Amazonis filius, qui cùm cœlibem ducens vitam venatu ſeſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, a Phædra nouerca abſente patre amatus eſt: cuius turpi deſiderio cùm obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tanquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cùm videret Hippolytus patrē nouercæ dolo perſuaſum de nece ſua cogitare, conſcenſo curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in littus exierant equorum & rotarum ſtrepitu perterritæ, magno impetu ſe in mare præcipitarent, exterriti equi fruſtrà obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos & ſaxa traxerunt, iuuenemque infelicem loris implicitum varias in partes diſcerpſerunt. Hunc poſtea Aeſculapius à Diana exoratus, reuocauit ab inferis, & priſtinæ incolumitati reſtituit. Hippolytus verò relicta Attica, in Italiam ſe ſe contulit, & Virbium ſe appellari iuſsit. quòd bis vir fuiſſet: vbi & vxorem Ariciam nomine duxit, vrbemque condidit non procul à Roma, quam de nomine illius Ariciam appellauit. Ouid. lib. 15. Metam.

Hippomachus, tibicen, qui cùm videret à plebe laudari diſcipulum: quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere iuſsit, dicens maximum erroris argumentum, quòd ab ignara turba laudaretur. AElianus.

Hippomenes, Macarei vel Megarei & Meropes filius, Neptuni pronepos, vt alii, Martis, qui cùm Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui factus eſt compos. Nam cùm illa virginitatem illibatam cuperet ſeruare, procis ſuis curſus certamen ea lege propoſuit, vt illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cùm itaque non paucos ſpe nuptiarum eius illectos, neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore eius tenebatur, neque tamē pedibus ſatis fidebat, Veneris opem implorauit: quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis vſus eſſet in illis, edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalanta certare non dubitauit: cùmque parum abeſſe videret, quin illi pręcurrentem aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta quam longiſsimè extra viam diuerſa in latera abiecit: quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurúmque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hac itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem iniecit, vt in ipſo Matris deûm delubro, nulla habita numinis reuerentia, cum vxore concubuerit. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam verò in leænam commutauit. Ouid. libr. 10. Metam. & Hyginus Fab. Poëticarum cap. 185.

Hippómenes, x v I I. Athenienſium rex.

Hippomólgi, populi ab equis mulgendis dicti. Stephanus.

Hippon, Vide H I P P O.

Hippôna, dea quam ſtabularii maximè colebant, cuiuſque effigies in ſtabulis locabatur. Apuleius lib. 2. Metamorph.

Hippónax, nomen poëtæ Epheſii à quo iambicum Hipponacticum, ſeu Hipponacteum, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Plin. lib 36. cap. 5. Hic tam deformi & fœda fuit facie vt eius effigies à pictoribus quibuſdam publice expoſita fuerit deriden-

da : quamobrem indignatus Hipponax, tam amarè in illos inuectus eſt, vt aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Vnde natum Prouerb. Hipponacteum prçconium.

Hipponeſus, vrbs Cariæ, & alia Libyæ. Steph.

Hippónium, vrbs Bruttiorum ab Heroë, a Romanis pòſt Annibaluentia dicta: Gentile Hipponiates, tanquam ab Hipponia. Steph.

Hippónicus, Hippiæ filius, Athenięſis, cùm patrię ſtatuam dedicare decreuiſſet, nonnullis eam a Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudine ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis virtus laudaretur. Aelianus.

Hippophagi, Scythiæ in Aſia populi.

Hippópodes, populi in Oceano Scythico, qui Solino, humanam vſque ad veſtigium formam tenent, ſed in equinos pedes deſinunt. Plin. lib. 4. cap. 12.

Hippótades, patronymicum maſculinum, ab Hippote deductum : quo Poetæ fere vtuntur pro Aeolo ventorum rege. Hippotæ Troiani ex Segeſta filia nepotes. Ouid. 11. Metamor.

Hippotamadæ, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Hippotoxotæ dicti ſunt equeſtres ſagittarii qua voce vtitur Hircius. lib 5. belli Aſiatici.

Hippuaera (quaſi dicat, equi promontoriũ) vrbs Libyæ: Gentile, Hippocrites. Steph.

Hippucome, locus Lyciæ dictus ab equo viatorum quorundam illic mortuo: Gentile, Hippocomitæ. Steph.

Hippuris, inſula quædam maris mediterranei.

Hippuriſcus, inſula Cariæ. Steph. Pompon.

Hippus, fluuius Moſcorũ in Phaſin defluens. Strabo lib. 11. Hãc Phaſis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in ſe recipit, atque Hippum e vicinis montibus cadentes.

Hippus, inſula Eretriæ. Item vrbs Siciliæ, & alia Palæſthinæ. Gentilia, Hippius, Hippenus, Hippinus. Steph.

Hipſa. Vide SILENVS.

Hipſeus, filius Aſopi fluminis, qui Eteocli in auxilium venit aduerſus Polynicem.

Hir, filius Caleb filii Iephone. 1. Para. 4.

Hira, filius Acces 2. Reg. 23, 1. Paral. 11, & 27.

Hira, maritima vrbs in agro propinquo Pylo, ſub Agamemnonis dominio. Home. libro 11. Iliad. ἱρὰ, Stephano, vrbs Meſenię, & alia Melienſium.

Hiram, rex Tyri. 2. Reg. 5. qui 2. Paral. 2, & 4, & 8. dicitur Huram Hebraice.

Hiram, Gen. 36. 1 Par. 1. Ciuitas Idumæorum.

Hiras, nomen viri Odolamitis. Gen. 38.

Hiraſa, locus Libyæ, in quem Afri Battum tranſtulerunt. Steph.

Hircanus, Ioſephi filius, ſibi mortem conſciuit. Ioſeph. lib. 12. cap. 5.

Hircanus, qui & Ioannes, dux Iudæorum 1131. anno ab vrbe 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit. Idumęam ſubegit, Iudaicis legibus eis viuere conceſsit. Ioſep. lib. 13. cap. 16. Samariam funditus deleuit. idem libro 16. cap. 17.

Hircius vel Hirtius Conſul fuit Romæ vnà cum Panſa, quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinę, ad quem liberandum profectus vna cum collega eſt interfectus.

Hirpiæ, familiæ, Plinio libr. 7. cap. 2. paucæ haud procul ab vrbe Roma in Faliſcorum agro. Hæ ſacrificio annuo, quod fit ad montem Soractem Apollini, ſupra ambuſtam ligni ſtruem ambulantes non aduruntur. Hirpi Solino vocantur.

Hirpini montes, ex quibus Aufidus Apulię fluuius oritur.

Hir-ſemes, Ciuitas in tribu Dan. Ioſue 19.

Hirtius, Conſul, cum Panſa, collega in prælio ab Antonio cæſus. Cic. lib. Epiſt. 12. epiſt. 25.

Hiſmaelitæ, populi, qui nunc Saraceni dicuntur, ab Hiſmaele ſic nominati.

Hiſpalis Bæticę prouinciæ vrbs clariſsima Romanorum colonia cognomine Romulenſis: a qua vnus ex quatuor Bæticæ conuentibus, Hiſpalenſis dicitur. Plin. lib. 3. cap. 1. Hæc hodie Siuilia dicitur.

Hiſpalus, Celtiberorum rex, ad tyrannos Italiæ conuerſus eſt. Beroſ. lib 5. Diod. Sicu. lib. 6.

Hiſpania, regio lautiſſima Europæ, quæ a montibus Pyrenæis incipiens, per columnas Herculis circumiens, vſque in Borealem Oceanum protenditur. Diuiditur autem omnis Hiſpania Plinio lib. 3. cap. 1. 2. & 3. in Citeriorem & Vlteriorem. Vlterior ruſus ſecatur in duas partes, in Bæticam, quæ hodie Granata dicitur : & Luſitaniam, quam vocant Portugaliam, quæ Ana fluuio a Bætica diſtinguitur. Vlterioris Hiſpaniæ cõuentus erant quatuor : Gaditanus, Cordubenſis, Aſtigitanus, & Hiſpalenſis. Citerior autem, quæ & Tarraconenſis dicebatur, in ſeptem diuidebatur conuentus : Carthaginenſem, Tarraconenſem, Cæſarauguſtanum, Clunienſem, Aſturum, Lucenſem, & Bracarum. Idem lib. 3. cap. 3. Omnis autem Hiſpania ab Ibero fluuio primùm dicta fuit Iberia : poſtea ab Heſpero Atlantis fratre, ſiue (vt alii malunt) ab Heſpero ſtella lucidiſſima, quæ veſpertino tempore in Occidente apparet, ſolem ſubſequens, vocata eſt Heſperia : vltimò verò ab Hiſpali vrbe ad fretum Atlanticum ſita, quam hodie Siuiliam vocant, dicta fuit Hiſpalia : vnaque deinde litera immutata, Hiſpania. Tibul. 4.

-nec latis audax Hiſpania terris.

Decem milibus ſtadiis (vt Appianus ſcribit) eius latitudo commenſuratur. Longitudo prorſus eadem eſſe videtur: Terra, frumenti, vini, olei, auri, gemmarum, metallorumque

ferax

ferax. Ex qua etiam bellicoſiſſimi viri ac velociſſimi equi procreãtur. In ea quatuor magna flumina ſunt, Bætis, Minis, Iberus & Tagus, qui aurum trahit.

Hilliæa, ciuitas in Eubœa. Hom. lib. Iliad. 2.

Hiſtiæus, Mileſiorum tyrannus. Herodo. lib. hiſtoriarum 6.

Hiſtonium, Italiæ oppidum, non procul à monte Gargano. Pomp. lib. 2.

Hiſtria, vide ISTRIA. & in apellatiuis hiſtriones.

H O

Hoba, regio Syriæ ad dextram Damaſci, id eſt Euphratem verſus: dicta etiam Soba & Sophene. Gen. 14.

Hobab, filius Raguel ſoceri Moſi, Numer. 10. Iud. 4.

Hod, filius Supha filii Helem. 1. Par. 7.

Hodes, vxor Saharaim. 1. Par. 8.

Hodius, Hom. lib. 9. Iliad. vnus ex Græcorũ præconibus in bello Troiano.

Hodœdocus, vide Calliarus.

Hodomantii, populi Thraciæ. Inde Hodomanticus, & fœm. Hodomãtis. Steph. ex Thucydid. lib. 2.

Hœticbus, Hom. lib. 2. Ilia. vir fuit Achiuus longe optimus, artis ſtatuariæ opifex.

Holcades, populi intra Iberum fluuium. Steph. ex 3. Polybii.

Holda vel Holdai, nomẽ viri, 1. Par. 27, & Zach. 6. Item prophetis vxor Sellum filii Thecue. 4. Reg. 22.

Holmi, vrbs Ciliciæ Aſperæ vbi prius habitabant, qui nunc Seleuces: Gentile, Holmeis.

Holmium, vrbs Bœotiæ: Gentile, Holmieus.

Holmones, vicus Bœotiæ, ab Holmo Siſyphi filio. Pauſan. lib. 9. Gentile, Holmoneis.

Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonozor. Iudith 2.

Holon, ciuitas quæ de tribu Iudæ ſeu Simeonis, Leuitis data eſt, Ioſ. 15, & 21. quæ 1. Par. 6. dicitur Helon.

Homan, filius Lotan filii Seir. 1. Par. 1. qui Geneſ. 36. dicitur Hemam.

Homeritæ, populi Aethiopum. Steph.

Homeromaſtix, cognomẽ Zoili, qui hoc ſolùm nomine innotuit quòd Homerum libris editis inſcitiæ arguere auſus fuerit. Hos libros quum Ptolemæo regi Aegypti obtuliſſet, rex tum quidem diſſimulata indignatione quam ex hominis impudentia conceperat, poſt aliquot dies pecuniam petenti qua inopiam ſubleuaret, Mirum (inquit) te inopia premi, qui multò Homero es doctior, quũ ille, qui ante annos mille Fato functus eſt, etiam hodie tot hominum millia paſcat. Tãdem parricidii accuſatus iuſſu regis in crucem ſublatus eſt. Hoc cognomen omnibus detractoribus accomodatur, qui inſana reprehendendi libidine optima quæque lacerant: quùmque Venerem ipſam non poſſint, ſandalum eius reprehendunt.

Homerus, nomen poetæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum ſexaginta, vt Cornelius Nepos in libris Chronicorum tradit. Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen ſortitus eſt, quum prius Meleſigenes diceretur, quòd ad Meletem fluuium natus eſſet. Cumæi nanque & Iones captos oculis ὁμήρους appellant, quòd ὁμήρους, id eſt, itineris ducibus egeant. Hinc Cæcutiens Mæonius nuncupatur a Martiano lib. 1. de nuptiis Philologiæ. De patria eius nihil certi traditur. Fecit enim nominis eius claritas, vt quem viuum, rebuſque omnibus egentem, nemo agnouerit, nunc multæ Græciæ vrbes certatim ſibi vendicent, adeò vt quibus potiſſimum credere debeamus, non facile fuerit diſcernere. Quod etiam teſtatur Cicero pro Archia, Homerum (inquit) Colophonii ciuem eſſe dicunt ſuum, Chii ſuum vendicant, Salaminii repetunt: Smyrnæi verò ſuum eſſe confirmant: itaque etiam delubrum eius in oppido dedicauerunt: multi alii præterea pugnant inter ſe, atque contendunt. Extat ea de re diſtichon Græcum apud Gellium lib. 3. cap. 11,

Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, ῥόδος, κολοφὼν, σαλαμὶν, ἴος, ἄργος, ἀθῆναι.

Septem vrbes certant de ſtirpe inſignis Homeri, Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ius, Argos, Athenæ. Scripſit duo opera, alterum de bello Troiano, quod Ilias dicitur: alterum de erroribus Vlyſſis, quod Odyſſea nominatur, & alia opuſcula. Reliquam eius vitam, breuitatis cauſa, hic prætermittimus: quã qui latius noſſe cupit, Herodotũ adeat, & Plutarchum. Ab hoc Homeridæ, familia apud Chios illuſtris fuit. Hellanicus.

Homerus II. Chius, medicina clarus. Archilochus.

Homerus III. Chius, magica arte clarus. Archilochus.

Homerus IIII. inſtitoria arte, Salaminenſis ciuis prædiues. Archilochus.

Homerus V. Colophius pictor, & ſtatuarius præclarus habitus. Archiloch.

Homerus VI. ciuis Athenienſis, qui nouas Athenienſibus leges dedit. Archiloch.

Homerus VII. arte Muſica & Geometria clarus apud Argiuos habitus eſt. Archiloch.

Homerus, patria Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea ius literarum & linguæ Græcæ emendandarum ſoli tributum eſt, cuius quoque emendatione & literæ & lingua Græca vſque in hanc diem contenta fuit. Archiloch.

Homole, es, mons Theſſaliæ, Cẽtaurorum olim ſedes, quemadmodum & Othrys. Virg. 7. Aeneidos,

Ceu duo nubigenæ cùm vertice montis ab alto
Deſcendunt Cẽtauri, Homolem, Othrynque niualem
Linquentes.

Incolæ, Homolẽis: & Thebæ iuxta montem ſitæ, Homoloides. Iupiter item Homolius in Bœotia colitur, vel ab Homole mõte, vel (vt vult Suidas) ab Homoloia vate Emygi filia, quam Delphos fuiſſe miſſam Ariſtoph. in Thebaicorum ſecundo ſcribit, vel quod apud Aeoles ὁμόλιος concors & pacificum dicatur. Fuit & Homoloia Ceres Thebis.

Homopatoria feſta erãt Athenis ita dicta quòd patres liberorum Curiæ aſcribendorum gratia tum cõuenirent: de quibus ſacris Suidas.

Homolium, oppidum Magneſiæ. Pli. li. 4. ca. 9. ὁμόλιον, Stephano, oppidum eſt Macedoniæ & Magneſiæ. Strab. lib. 7. Inde Homolicus, & Homoloius.

Homonœa, proprium mulieris, quo ſignificatur concordia.

Hon, filius Pheleth, Num. 16.

Honorichus, Vandalorum rex, anno ab vrbe 1231.

Honorius, XLVI. Romanorum imperator cum fratre Arc[illegible] ab vrbe 1149.

Honori[illegible] LXVIII. Romano[illegible]m pontifex, anno ſalut[illegible] 625 ſacras ædes nouas [illegible]dificauit, veteres inſtaurauit.

Honorius II. Rom. epiſcopus CLXIIII. anno ſalutis [illegible]16.

Honorius IIII. Rom. pontifex 187.

Honorius V. Rom. pontifex 191.

Hon[illegible]ria, Valentiniani imperatoris ſoror. Diac. Pomp.

Hoppha, nomen viri. 1. Par. 24.

Hor, nomen montis, Nu. 20. & 33. in finibus terræ Idumææ prope Petram ciuitatem.

Hora, deæ ciuſdam nomẽ erat apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, hoc eſt, à venuſtate & pulchritudine, cui præeſſe putabatur. Hanc Romani putabant eſſe Herſiliam Romuli vxorem, quæ poſt Romuli apotheoſin in cælum tranſlata, pro Herſilia vocata eſt Hora. Ennius,

Teque Quirine pater veneror, Horámque Quirini.

Apud Ouidium tamen in fine lib. 14. Meta. legitur Ora ſine aſpiratione, & priore correpta.

Horam, Rex Gazer. Ioſ. 10.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui eo in bello, quod Porſena Hetruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cùm Ianiculum iam captũ videret, hoſteſque inde in vrbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conuerſis, duobus tãtùm comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolueretur. Quem cùm iam interciſum videret, vt erat armatus, in Tyberim inſiliit, & incolumis ad ſuos tranauit. Virg. 8. Aeneid.

Illum indignanti ſimilem, ſimilémque minanti
Aſpiceres, pontem auderet quòd vellere Cocles.

Horatius Flaccus, poeta Venuſinus, lyricorum & ſatyrarum ſcriptor, qui anno imperii Auguſti Cæſaris XXXIII. ætatis verò ſuæ LXIII. moriens, Auguſtum reliquit hæredem, maxima pompa apud Mecœnatem in Exquiliis ſepultus. Scripſit Carminum lib. 4. Epodon li. 1. Satyrarum lib. 2. De arte poetica lib. 1. & Epiſt. lib. 2. quæ etiam hodie omnium teruntur manibus.

Horchia erat dea Hetruriæ vrbis, in qua fanum habebat. Ab ea vicus Horchianus ſumpſit nomen.

Horeb, nomen montis in regione Madianitarum, Exod. 3, Pſal. 105, Sinai alias dicitur, in quo data fuit lex Moſi: Eſt & nomen petræ. Exod. 17.

Horem, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. decimonono.

Hori, filius Lotan filii Seir. Gen. 36.

Horma, ciuitas in tribu Aſer. Ioſ. 19.

Horma, ciuitas in tribu tam Iudæ quàm Simeonis inter Haſmonam & Cadeſ-barne, Num. 21: quæ cap. 1. Iudicum dicitur Sephat, 1. Paral. 4 In Ioſue 15 ſcribitur Harma: in Ioſue verò 19. Bethularma, vbi vnica dictio eſt, cùm ſeparatim legendæ ſint: duæ enim ſunt ciuitates.

Hormaſdes apud Chaldæos bonus erat Dæmõ qui Iupiter putabatur. Sipontinus.

Hormine, vide HYRMINA.

Horodes, rex Parthorum qui M. Craſſum occidit.

Horantes, vide ORONTES.

Horrhæi, Gigantes, quos expulerũt filii Edom à monte Seir, Deut. 2. qui Gen. 14. Chorræi dicuntur.

Hortenſia, Hortenſii filia eloquentiſſima: quæ, cùm matronarum ordo graui tributo a Triumuiris, Octauio, M. Antonio & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentatáque patris facundia impetrauit, vt maior pecuniæ pars eis remitteretur. Appian.

Hortẽſis Venus dicta eſt de loco qui dicebatur Horti, vbi colebatur. Pauſan.

Hortenſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano cauſarum rex ob eloquentiam dictus eſt, licet eius ſcripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto ſic refert, Primùm memoria tãta, quantum in viro cognouiſſe me arbitror, vt quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis eiſdem redderet, quibus cogitaſſet. De quo etiam fertur, quòd ſedens

dens olim totum diem in auctione, omnes res venales, & pretia & emptores, ordine ſuo recenſuit, argentariis recognoſcentibus, ita vt in nullo falleretur.

Hortus Aſsyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 15.

Horus, Iſidis filius, quem cùm Iſis amiſiſſet, verita eſt, ne illi obueniret, quod Oſiri patri acciderat, ſed eo inuēto, mœrorem in lætitiam conuertit.

Horus, ab AEgyptiis dicitur Sol, Bocatius.

Horus, Aſſyriorum rex. Plinius lib. 30. capite decimo quinto.

Hoſa, Nomen viri, 1. Paral. 26: Nomen item cuiuſdam ianitoris, 1. Paral. 16: Ciuitas item, quæ tribus Aſer terminus eſt, non procul à mari, inter Tyrum & Axaph, Ioſue 19.

Hoſa, Tuſcorum fluuius, Ptolemæo: Martha hodie.

Hoſpitius vir quidam Nicenſis, qui tam auſteræ vitæ fuiſſe traditur, vt antro incluſus perpetuo cilicio carnem maceraret, corpus catenis ferreis vinctum contineret, Volat.

Hoſtanus vnus ex comitibus Alexandri, in arte magica præſtantiſsimus.

Hoſtaſius Rauennatum princeps fuit qui à ſuis ciuibus relegatus eſt, quod in ocio & ignauia torpeſceret, publicæque adminiſtrationi eſſet ineptus.

Hoſtia, vrbs Italiæ, Vide OSTIA.

Hoſtia, puella, quam à ſe amatam, Propertius Cynthiam vocauit.

Hoſtiæi, Vide HOSTIONES.

Hoſticus, nomen poetæ.

Hoſtiones vel Hoſtiæi, populi iuxta Oceanum occidentalem, quos Artemidorus Caſsinos (alias Coſsinos) vocat. Steph.

Hoſtius Hoſtilius, vir bello ſtrenuus, qui ob virtutem a Romulo Romanorum rege frondea corona donatus eſt, quòd Fidenam primus irrupiſſet. Dionyſ. lib. 3.

Hoſtius, Lucretius Tricipitinus, Conſul cum L. Sergio, anno ab vrbe 327.

Hotham, Filius Heber filii Bariæ filii Aſer filii Iacob 1. Paral. 7, & 11.

Hozai, Nomen prophetę 2. Paral. 33.

Hoziel, Filius Semei filii Gerſon 1. Paralip. vigeſimo tertio.

H V

Hucaca, Ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19.

Hugo, cognomine Capetus, ex Pariſienſium comitum familia, Francorum regnum occupauit, anno ſalutis 988.

Hugo Luſignaneus, Cypri rex. Blond. libro 10. decad. 2.

Hugo, Italiæ rex. Luith. lib. 3. cap. 14.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerant moribus, à principibus pulſi ſunt. quos rex ab exilio reuocauit, conſcripto exercitu principes perſequutus, vicit, fudit, cecidit, cepit, ac vltimo ſupplicio captos affecit. Hugonibus imperium credidit, regnóque præfecit, anno ſalutis 1321.

Huguitio Fagiolanus, Piſanorum dux, anno ſalutis 1314.

Huida, nomen prophetæ.

Hul, Filius Aram. Geneſ. 10. Hic à Ioſepho lib. 1. antiquitatum Iud. traditur Armeniam inſtituiſſe. Quam ego equidem plane arbitror ab eius patre nomen inueniſſe.

Huldenricus, Carinthiorum princeps, circa annum ſalutis 1273.

Huldericus, dux Vuitembergenſis, ex auito regno pulſus eſt, anno ſalutis 1519.

Humana, ciuitas. Blond. lib. 10. decad. 2.

Hunfredus Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu ſucceſsit, anno ſalutis 1042. Blond.

Hunfredus, Gloceſtriæ dux, vir militia clarus, Angliæ regens, noctu à coniuratis in Burienſi cœnobio, laqueo ſtrangulatus eſt, anno ſalutis 1447. Polyd.

Hungaria, Vide VNGARIA.

Hunni, populi, qui quondam in Scythia Europæa ſuper Mæotim paludem incoluere: deinde mutatis ſedibus, ingenti multitudine in Pannoniam irrupere. Hæc gens temporibus Valentiniani principis duce Attila tota penè Europa peruagata, Galliā, Italiāmque fœdiſſimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victa, rurſus ſe recepit in Pannoniam. Quare credibile eſt, Hunnos eos eſſe, qui etiam hodie Pannoniam incolunt, paucis immutatis literis Hungari appellati. Claud. Saxo ſcribit hos quadam tempeſtate in tantam famem redactos, vt nec canibus pepercerint quibus ad paſtum vterentur.

Hunoldus, Aquitaniæ nobiliſſ. dux. AEmil. li. 2.

Huphan, Filius Beniamin. Nume. 26.

Hur, Filius Iuda filii Iacob 1. Paralip. 4. qui Gen. 46. dicitur Onan. Filius Caleph ex Ephrata vxore, 1. Paralip. 2. Rex item Madianitarum, Numer. trigeſimo primo.

Hurai, Nomen viri. 1. Paral. 11, qui 2. Reg. 23. dicitur Heddai.

Huram, Filius Bela filii Beniamin. 1. Paral. 8.

Huri, Pater Saphat, Nume. 13. Pater Abihail, 1. Paralip. 5.

Hus, Filius Aram, Geneſ. 10. Is iuxta Ioſephum atque Hieronymum Trachonitidis & Damaſci conditor extitit. Nam principatum tenuit inter Paleſthinam & Cœleſyriam. Huius regio in Iob, a LXX interpretibus αὐσίτιδι, quaſi Huſitidis dicitur, Iob 1: Primogenitus item Nachor, Geneſ. vigeſimo ſecūdo: Filius etiam Diſon filii Seir, Geneſ. 36.

Huſan, rex tertius qui regnauit in Edom, Geneſ. trigeſimo ſexto.

Huſathi, Ciuitas 2. Reg. 21.

Huſi, Pater Banna. 3. Reg. 4.

Huſim, Alrera vxor Saháraim, 1.Paral.8.Filius Dan filii Iacob, Geneſ.46.

Huſsitarum hæreſis, temporibus Vinceſlai imperatoris, anno ſalutis 138 ;.

H Y

Hyacintha, orum, ſacra nocturna, à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci iactu interfecti. Ouidius lib. 10, Metamorph.

Hyacinthus, puer Amyclæus, eodem tempore a Zephyro & Apolline adamatus. Verùm cùm in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægre id ferens Zephyrus, amorem in odium conuertit. Cum Hyacintho ſuis deliciis diſci iactu ſeſe exerceret, Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum, flatu ſuo in caput Hyacinthi conuertis, puerumque interemis. Cuius mortem cùm ægerrimè ferret Apollo Tellus in amatoris dei ſolatium, cruorem eius commutauit in florem ſui nominis. Palęphatus in tractatu de Fabuloſis narrationibus: paulò aliter Ouid. lib. 10. Metamorph.

Hyades, ſtellæ ſeptem in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluuias creant: vnde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν quod eſt pluere. Ouid. lib. 5. Faſtor. Fabulantur poëtæ, Hyades Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & Dodonides Nymphæ vocatæ ſunt, à Dodona ciuitate Epiri: quæ cùm Iunonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis ſæuitiam, à Ioue in cęlum ſuns tráſlatæ. Alii tradunt Atlantem ex Aethra vxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptemque puellas, quarum hæc ſuns nomina: Ambroſia, Eudora, Paſithoe, Coronis, Plexauris, Pytho, & Tyche, quæ cum fratrem a leone deuoratum implacabili luctu proſequerentur, doloriſque magnitudine extabeſcerent, Iouis miſeratione in ſeptem ſtellas ſunt conuerſæ, &, vt perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, a fratris nomine Hyades appellatæ. A Latinis Suculæ dicuntur, quòd propter maximas, quas exortu ſuo afferunt, pluuias, luto gaudere videantur, quemadmodum & ſues.

Hyæa, vrbs Locrorum Ozolorum: Gentile Hyæus. Stephanus.

Hyàmea, vrbs Meſſenes, vna ex quinque. Ciuis Hyameites. Steph.

Hiâmion, vrbs Troiana: Gentile, Hyamius vel Hyamieus. Steph.

Hyampolis, vrbs Phocidis, ad Parnaſſum montem. Ciuis Hyampolites. Stephanus. & Plin, lib. 4. cap 7. Strabo lib. 9.

Eſt & Hyâpolis altera in Bœotia non procul ab Orchomeno. Ptolem. lib. quarto capite decimo quinto.

Hyantes, ab antiquis appellabantur Græciæ populi, poſtea Bœoti appellati. Plin. libro 4. cap. 7. quod nomen ab Hyante rege traxiſſe putantur. Strabo lib. ſeptimo. Hinc deducitur adiectiuum Hyantius, idem ſignificans quod Bœotius: vnde Actæonem Cadmi nepotem Hyantium cognominas Ouidius. 3. Metamorph.

Hyantia, Stephano, vrbs Locrorum.

Hyarbas, Vide IARBAS.

Hyapea, vrbs Phocidis, ab Hiapo. Ciuis Hyapeus. Stephanus.

Hyas, Atlantis filius ex Aethra Oceani filia, qui cum adhuc puer venationibus ſeſe exerceret, a leone deuoratus eſt. Vide HYADES.

Hyas Bæotiæ rex à quo Bœoti aliquando Hyantes ſunt nominati. Strabo. lib. 7.

Hyaſis, Vrbs Libyæ, quę & Oaſis, vnde Hyaſites vel Oaſites. Steph.

Hyba, vel Hybadæ, vicus in tribu Leont. Steph.

Hybâda olim inſula fuit Ioniæ. Poſtea maris receſſu continenti annexa. Plinius. lib 2. cap. 89

Hybele, vrbs iuxta Carthaginem: Gentile, Hyelites.

Hyberes, Vide IBERES.

Hyberia, regio Aſiæ, cui ad Septentrionem Nomades altans, & Caucaſi montis accolæ, ad meridiem Armenia eſt, ad Occidentem Colchis. Tota regio Caucaſiis montibus circundatur. Vide IBERIA.

Hybernia, inſula non procul ab Anglia, vulgò *Hrlanaia*. Cæſ. libr. 5. de bel. Gal. Alterum latus vergi ad Hiſpaniam, atque Occidentem ſolem qua ex parte eſt Hybernia dimidio minor (vt exiſtimatur) quam Britannia, ſed pari ſpatio tranſmiſſus, atque ex Gallia eſt in Britanniam. Huius incolæ longe magis quam Britanni ſylueſtres ſunt. Strabo lib. 4.

Hyberus, Vide IBERVS.

Hybla, ſiue Hyble, ſiue Hybles, mons Siciliæ, thymi copia, ſalicum & apibus abundans, vna cum oppido eiuſdem nominis, ab Hyblone rege dicto. Strabo a Dorienſibus conditum ſcribit. Hinc Hybleus adiectiuum. Hic mons etiam Megara vocatur. Stephanus vrbem ipſam poſtea Megara dictam ſcribit: Gétile, Hyblæi.

Hybla, Italiæ ciuitas. Steph.

Hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ ciuitati nomen fecis quæ poſtea Magara dicta eſt. Steph.

Hybreas inſignis Orator ex Nylaſis Cariæ vrbe: cui quum pater nihil præter mulum lignarium & mulionem reliquiſſet, illorum opera, aliquandiu nutritus, Diotrephi ſophiſtæ operam dedit. Tandem ad reip. gubernacula conuerſus proximam Euthydamo authoritatem obtinuit, quem cum tyrannidem quidem exercere ſed tamen patriæ maximè vtilem videret, fertur illi in concione dixiſſe, Euthydame malum es ciuitatis neceſſarium. Nam nec tecum viuere poſſumus nec ſine te. Hic quum Labienus Parthorum auxiliis inſtructus in Aſiam irrupiſſes, adoleſcentulúm-

que quendam iactantem audiret, ſe Parthicum, Imperatorem eſſe, At ego, inquit, Caricus. Quo nomine irritatus Labienus, impetum in vrbem fecit, eaque capta magnificas Hybreæ ædes diruit. Strabo lib.14.

Hyecaron, oppidum Siciliæ, vbi Laidem meretricem natam aiunt: Gentile, Hyecareus: Poſſeſſiuum Hyecaricus. Steph.

Hyda, dæ, ſiue Oyde, des, oppidum Lydiæ, ſub Tmolo monte ſitum. Homerus in Catologo. Sunt qui idem eſſe putent cũ Sardibus. Strab. lib.13.

Hydaræ populi Indiei, qui contra Bacchum pugnauerunt. Steph.

Hydarnes, ſiue Hydarnus, nobilis Perſa, qui Herodoto lib.3. eum Dario in Magum coniurauit. Strab. lib.11.

Hydaſpes, fluuius Indiæ, qui per Parthos & Medos fluens, in Indiam vſque extenditur, Nyſamque vrbem alluens, Indo flumini miſcetur. Alii non in Indum, ſed in mare labi tradunt. Lucan. lib.6.

Qua rapidus Ganges, & qua Nyſæus Hydaſpes
Accedunt pelago.

Dictus ab Hydaſpe antiquiſſimo Medorum rege.

Hydiſſus, vrbs Cariæ, ab Hydiſſo filio Bellerophontis & Aſteriæ filiæ Hydæi, ex quibus natus eſt Hydis, a quo ciuitati nomẽ: Ciuis Hydiſſeus. Steph.

Hydra Lernea ſerpens erat, quinquaginta capita, vnicũque duntaxat corpus habens: ex quibus vno exciſo duo alia ſtatim repullulabat. Paleph. lib. de fab.

Hydra, inſula Lybiæ iuxta Carthaginem: Gentile, Hydræus, vel Hydrates.

Hydra, vrbs, vide LYSIMACHIA.

Hydramia, vrbs Cretæ. Steph.

Hydrea, inſula iuxta Trœzenem: Gentile, Hydreates. Steph.

Hydrela, vrbs in Caria: Gentile, Hydreleus. Stephanus.

Hydrochous, ſignũ cæleſte, quod Latinè Aquarium dicimus: παρὰ τὸ χεῖν τὸ ὕδωρ, hoc eſt, ab aqua fundẽda dictus. Qui aſtrologiã poeticam ſcripſerunt, putant hunc fuiſſe Ganymedem Troianum puerum, Iouis iuſſu ab aquila raptum, & in menſa deorum miſcendæ nectari aquæ præpoſitum.

Hydruntum oppidum extremum agri Salentini. Plin. libr.35. cap.11. Stephanus. Straboni Hydrus appellatur.

Hydrus, mons Apuliæ, iuxta quem eſt oppidum eiuſdem nominis. Eſt & nomen fluuii, qui in Adriaticum mare effluit.

Hydrus Hydrũtis, vrbs in littore Adriatici maris, Strab. quæ & Hydruntum dicitur in Calabria, Ptolem. lib.3. cap.1. Gentile, Hydruntinus, Hydruſſæus, vel Hydruſſius.

Hydruſa, vrbs in Attica regione. Strabo. Eſt & Hydruſa, inſula, alio nomine Andros dicta vna Cycladum.

Hyela, Herodo. lib. Hiſtor. 1. ciuitas in agro Oenotriæ, a Phocenſibus, qui Rhegium confugerãt, condita. Strab. li.6. Alius item flectenti contiguus ſinus offertur, vbi vrbs ab ædificatoribus Phocenſibus Hyela nominata eſt, alias Hyella.

Hyellus, Tuſcię rex, anno ab vrbe 203.

Hyerus, pauper quidam, qui à Ioue, Neptuno, & Mercurio hoſpitio ſuſceptus, Oriona filiũ ſuſcepit. Ouid. Vide HYRIEVS.

Hyettus, vicus Bœotiæ, ab Hyetto quodam Argiuo ſic nominatus, quod maximis imbribus complicatur. Gentile, Hyettius. Aliqui Aſpledonem Hyettum vocauere. Steph.

Hygaſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Hygaſſius, ſeus. Steph.

Hygiæa, dicta eſt Minerua à medendi arte bonaque valetudine, quam pręſtare credebatur. Paleph. lib.2.

Hygris, ciuitas Sarmatiæ. Ptolem.

Hylabi, vrbs Lyciæ: Gentile, Hylamites. Steph. Apparet Hylami legendum per m: vt in Gentili: alioqui Hylamus ibidem apud Stephanum legitur.

Hylactor, nomen vnius ex canibus Actæonis, ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, hoc eſt, a latrando impoſitũ. Ouid. 3. Metam.

Hylæa, regio, à qua Hylæum mare coalluitur. Hiero. Traiecto Boriſthene, a mari in primis eſt Hylea regio. Herodo. li.4. Stephano, regio eſt Ponti, alias Abica, id eſt, ὑλαῖα dicta.

Hylæus, Centauri nomen, a ſyluis deductum. Virg. 8. Aeneid.

Hylas hiſtrionis nomẽ cuius meminit Macrob. lib.2 Saturnalium.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calidonia, occiſo Oenei pincerna fugeret, veniſſetque cum Deianira & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lychas pedagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet: arreptum vnum ex bobus Theodamãtis mactauit atque coxit. Quamobrem Theodamas, conuocatis popularibus, arma aduerſus Herculem mouit: & quamuis in ea pugna ferè oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamãte, Hylam filium eius ſecum abduxit: quẽ poſtea vnicè dilexit, ſecúmque cum reliquis Argonautis Colchos nauigãs, duxit. Verùm cùm inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, vnà cum Hyla naui egreſſus eſt, vt alium in Myſiæ ſyluis quæreret. Inualeſcente autem æſtu, cùm ſiti premeretur, Hylam cum vrna miſit ad Aſcanium fluuium, vt inde ſibi aquam afferret. Verùm cùm ripa altior eſſet, quam

vt ſtans haurire poſſet, procumbẽs in pectus Hylas, vrnam e manibus amiſit: quam cùm ſubitò recipere conaretur, pondere eius demerſus eſt. Quæ res poetis occaſionem præbuit fabulandi, Hylam à Nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem, cùm Hylas nuſquam compareret, caſum eius tam ægre tulit, vt relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret.

Hylatæ, populi Syriæ Cœles. Plinius libro 5. capite 23.

Hylates, Apollo, colitur in Eryſthea vrbe Cypri. Steph.

Hylax, lacis, vide HYLAS.

Hyle, vrbs Cypri, vbi Apollo Hylates colitur. Item vrbs Locrorum Ozolorum, vnde Hylæus: dicta ab Hyle Theſpiei filia, vel quòd ſyluoſa ſit. Eſt etiam Hyle, regiuncula inter Sabinorum & Romanorum vrbem. Steph.

Hyleeſſa, Paros, vna Cycladum olim vocabatur. Eſt etiam Zacynthi epitheton. Steph.

Hyliates, Adiabenorum imperator, anno ab vrbe 801.

Hyllarima, oppidum Cariæ, ſupra Theoſtrotoniciam, patria Hieroclis ex athleta philoſophi. Ciuis, Hyllarimeus. Steph.

Hyllei, Dorienſium tribus. Stephanus, Hylleis, inquit, ab Hyllo filio Herculis, & Melites filiæ Aegei fluminis. Eſt item Hylle, ciuitas: Gentile, Hylleus: fœm. Hylleis & Hyllis. Supra Hylos (inquit Apollodotus) Liburni ſiti ſunt, & quidam Iſtri dicti Thraces. Hyllis maxima Peloponneſi Cherroneſus eſt, quindecim magnas vrbes continens. Eſt item Hyllis, tribus in Argolide, alia in Doride, alia in Trœzenia, tribulis Hylleus, Steph.

Hylluala, vicus Cariæ, vbi Hylus interiit cum templo Apollinis. Aliàs Hylluæa.

Hyllus, filius Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, vxorem duxit. Ouid. li. 9. Metam. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuerunt, ab Euryſtheo pulſus, Athenas confugit, ibique Miſericordiæ vel Clementiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenieñſibus beneficii teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & perfugium.

Hyllus, filius Herculis ex Melita Aegei fluminis filia, à quo Hyllinenſes populos, & Hyllicum portum denominatum tradunt.

Hyllus, Strab. lib. 13. fluuius eſt, qui nunc Phrygius vocatur.

Hylonome, mulier ex genere Centaurorum. Cyllari Centauri vxor, quæ mortuo marito, gladio ſuo incubuit. Ouidius libro 12. Metamorph.

Hylyſeus, rex Tyri.

Hymenæus, deus nuptiarum præſes, qui & Hymen dicitur, & coniunctis dictionibus Hymen Hymenæus. Hic Liberi patris & Veneris, aut (vt alii malunt) Vraniæ filius fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τῦ ὑμένος, hoc eſt, à membrana, quæ clauſtrum virginitatis eſſe, & primo coitu rumpi putabatur: quanquam inter anatomicæ rei peritos ſatis conſtat, in virginum diſſectionibus pelliculam eiuſmodi nullam inueniri. Alii volũt Hymenæum virum Atticum fuiſſe, qui raptas à latronibus virgines, parentibus intactas reſtituit: ideóque in nuptiis eius nomen inuocari, tãquam defenſoris virginitatis: vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis virginalibus Thalaſſii nomen inuocant. Alii dicunt Hymenæum fuiſſe quẽdam iuuenem, qui die nuptiarũ ruina oppreſſus interiit. Vnde poſtea inſtitutum eſt, vt expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non rarò quoque Hymenæum poetæ pro ipſis ponunt nuptiis. Virg. 1. Aeneid.

Pergama quum peteret, inconceſſóſque Hymenæos.

Hymenæus, nomen viri qui à fide CHRISTI excidit. 2. Tim. 2.

Hymera, vide HIMERA.

Hymettus, Stephano & Suidæ mõs Atticæ; apibus, & optimi mellis copia abundans, quod ab eo Himettium vocatur. Martial. lib. 14. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur. Plinius, Lucius Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.

Hyope, vrbs Matienorum, (fortè Matianorum) Gentile, Hyopeus, enus, ites. Steph.

Hyops. vrbs in Iberia Cherroneſi, non procul à Leſyro fluuio. Inde Hyopus. Steph.

Hyppacaris, Scythiæ fluuius.

Hyppæa, Maſſilienſium inſula vna Stœchadum. Plin. lib. 3. cap. 5.

Hyppelochii, gens Molloſſica. Steph.

Hypæpæ, arũ, Stephano & Straboni Lydiæ oppidum, Veneri ſacrũ, quod occurrit à Tmolo monte ad Cayſtri campeſtria iter faciẽti, nomen ei eſt (vt inquit Stephanus) ab eo, quòd ſub Aepo monte ſitum ſit.

Hypana, vrbs Triphiliæ: Gentile, Hypaneus. Steph.

Hypanis, fluuius Scythię, ex magna palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum miliare miſceretur ei exiguus fonticulus (Exampæum nominat Herodotus libro 4.) qui ſua amaritudine totum corrumpit Hypanim. Eſt & alter eiuſdem nominis fluuius in India, cuius meminit. Strabo libro 15.

Hyparchia, mulier quædam Græca doctiſſima quę philoſophicis diſciplinis valde excelluit: Laertius.

Hyparchus, vide HIPPARCHVS.

Hyparinus,

Hyparinus, Dionis filius, Siciliȩ imperator, duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypata, ciuitas Theſſaliæ, & quaſi metropolis eius regionis, à qua Hypatenſis ager. Stephano, vrbs eſt Aenianum, & regio prope Sangarum fluuium: Gentile Hypatæus, vel Hypateus.

Hyparia, mulier Alexandrina, Theonis Geometræ filia, vxor Iſidori Philoſophi, vixit imperante Arcadio: ſcripſit in Aſtronomiam: profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus vndique diſcipulis. Suid.

Hypatios Iupiter dictus eſt ab Hypatio monte ſupra Gliſſantem Bæotiæ ciuitatem.

Hypatius, per ſeditionem imperator factus cum cæteris ſeditionis principibus, morte punitus eſt. Procop. lib. 1.

Hypatius, Conſul cum Euſebio, anno ab vrbe 1112.

Hypatius, c o s. cũ Patricio, anno ab vrbe 1254.

Hypatos, Phœniciæ amnis. Plin. & Mela lib. 1.

Hypecauſtria ſacra quȩdam Mineruȩ in quibus multa ſacra & myſteria fiebant ad euertenda mala. Plut.

Hypenor, princeps quidam Troianus, quem, teſte Homero libro 5. Iliad. Diomedes in bello occidit.

Hypenus, Athleta, qui primus diaulo vicit. Pauſanias.

Hypera, Phæacum ciuitas, Egros poſtea dicta. Steph.

Hyperaſia, vrbs quædam: Gentile, Hyperaſieus. Steph.

Hyperbolus quiſpiam erat mirum in modum appetẽs litium: cuius meminit Ariſtophanes in Equitibus, inquiens, Hyperbolum fuiſſe hominem modis omnibus improbiſſimum, nec vlla re clarum aut potẽtem niſi vitio linguæ. Et Cicer. lib. de Claris orator. Homo ſimillimus Atheniẽſis Hiperboli cuius improbitatem veteres Atticorum comædiæ notarunt. Ab hoc natum prouerb. Vltra Hyperbolum.

Hyperborei, populi Septentrionales, ita dicti, quòd ſupra Boreæ flatum ſiti eſſe crederẽtur. Feſtus docet Hyperboreos eſſe ſupra Aquilonis flatum habitãtes: ita dictos, quoniam humanæ vitæ modum excedant, viuendo vltra centeſimum annum, quaſi, ὑπερβαίνοντες ὅρον humani ſeculi. Ferunt magnam his de cælo clementiam conceſſam eſſe, auras ſpirare ſalubres, nihil noxii flatus habere, domos eſſe nemora, victum arbores miniſtrare, diſcordiam neſcire, ægritudine non inquietari, ad innocentiam omnibus æquale votum eſſe, mortem accerſere, & voluntario interitu obeundi tarditatem caſtigare. Diodorus oppoſitam Celtis Oceani accolis eſſe inſulam ſcribit, haud multò Sicilia minorem, valde fertilem & biferam, hoc eſt, bis quotannis fructus ferentem: habitarique ab iis, qui Hyperborei appellantur, eò quòd vento Boreæ ſint expoſiti. Hyperboreorũ, inquit Pomp. Mela, terra anguſta, aprica, per ſe fertilis: cultores iuſtiſſimi, & diutius quam vlli mortalium, beatius viuunt. Plinius libro 4. capite 12.

Hyperdexion, regio Lesbi, vbi Iupiter Hyperdexius, & Minerua Hyperdexia coluntur. Stephanus.

Hyperea, fons Meſcidis, & vrbs Siciliæ. Stephanus.

Hyperechius, Alexandrinus grammaticus, ſub Martiano principe ſcripſit de nominibus & verbis, & de orthographia. Suid.

Hyperelia, vrbs Achaiæ. Theõ male Hyperean vocat. Nomen ei ab Hyperete Lycaonis filio: Gẽtile, Hyperelieus, & item. Hypereſis. Theopompus Hyperaſieis vocat, ab Hyperea fonte. Steph.

Hyperides, Athenienſis, vnus è decem oratoribus clariſſ. æmulus quãdoque Demoſthenis, accuſatuſque ab eo ſuper rapina pecuniȩ: deinde cum eo damnatus iuſſu antipatri, aufugit in Aeginam, &c. Volat. lib. 6. Plutarch. in Demoſth.

Hyperion, aliis ſolis pater, aliis ſol ipſe, quòd eat ſuper terras, dicitur. Poetæ pro ſole ipſo vſurpant. Diodorus ſcribit Hyperiona Saturni fratrem fuiſſe, Cœli filium, qui ſolis ac lunæ, aliorumque aſtrorum motus, horaſque primùm ſumma cura obſeruationeque à ſe percepta, cæteris noſcenda tradidit. Ideo eorum patens nominatur, velut ipſorum naturæ contemplator. Cic. in Prognoſt.

Vt cum luna means Hyperionis officit orbi.

Frequens eſt ſolis epitheton apud Hom.

Hypermneſtra, vna ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cum totidem Aegyſthi filiis nupſiſſent, iuſſæque eſſent a patre prima nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritũ ſuum Lynceum nomine ab inſidiis liberauit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter Epiſtolas Ouidii vna Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

Hypius, vrbs, & fluuius ſub Pontica Heraclea. Ibidem Hypii montes, quorum incolas Myſos eſſe aiunt: Gentile, Hypianus. Steph.

Hypobarus, Indiæ fluuius, iuxta quem arbores electrum producunt. Plin. lib. 37. cap. 2.

Hypochalcis, vrbs Aetoliæ in Europa, ſita ſub Chalcide monte: Gentile, Hypochalcideus. Steph.

Hyppona, dea erat equorum, quam ſtabularii colebant. Eius ſimulachrum locabatur in ſtabulis. Iuuen. Saty. 8.

Iurat ſolem Hipponam & facies olida ad prȩſepia pictas.

Hypothecȩ, vocatæ ſunt Potniæ in Bœotia. Alii

oppidulum quoddam eſſe aiût à loci ſitu ita nominatum. Steph.

Hyppias, Atheniẽſis tyrãnus, anno ab vrbe 230. Euſeb.

Hypſea, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de qua Horat. in ſermonibus,

Ne corporis optima lyncei
Contemplans oculis, Hypſea cæcior, illa
Quæ mala ſunt ſpectes.

Hypſelis, vicus Aegypti: vnde Hypſelitæ. Sunt etiam Hypſelitæ in vico quodam Thraciæ. Steph.

Hypſenor, Homer. lib. 5. Iliad. filius magnanimi Dolopionis, qui erat ſacerdos Scamandri in tanto honore habitus, ac ſi deus quidam eſſet. Illum Eurypylus in bello Troiano interemit.

Hypſeus, filiam habuit Cyren, quæ Cyrenæ in Africa nomen dediſſe exiſtimatur. Steph.

Hypſicratea, vxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata, tõſis capillis victum a Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſa ſequuta eſt. Plutarchus in Pompeio. Hanc Mithridates in omnibus bellis adiutricem armatamque habuit, crudelis alioquin in ſuos. Volaterranus.

Hypſipyle, Lemni regina Thoantis filia, quæ cùm reliquæ mulieres eius inſulæ viros cognatoſque omnes, ex communi ſententia occidiſſent, ſola patrem ſeruauit. Ob quam pietatem e Lemno eiecta, capta fuit a piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: a quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio eius præpoſita. Nam paulò ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iaſone, quem in Colchos nauigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cùm Argiuis ad Thebanam expeditionem proficiſcẽtibus, Langiam fontem oſtenſura, Archemorum alumnum humi depoſuiſſet, ea abſente adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomine cùm a Lycurgo ad ſupplicium quæreretur, ab Adraſto, cæteriſque Argiuis ſeruata eſt. Papinius li. 4. & 5. Thebaidos. Hinc fit denominatiuum Hypſipylæus: vt, Tellus Hypſipylæa, hoc eſt, Lemnos inſula, Hypſipyles patria.

Hypſus, untis, Lycaonis filius, condidit Thyræũ Arcadiæ vrbem. Steph. Eſt & Hypſus, Arcadiæ vrbs. Steph.

Hyram, vide HIRAM.

Hyrcania, regio Aſiatica, magna ex parte plana, & præclariſſimis vrbibus adornata, quarum celeberrimæ ſunt Talebrota, Samaria, Carta & Tape: adeò autem fertilis & opulẽta, vt vitis vini metretam ferat, & ficus ſexaginta modios ficorum: frumẽtum ex ſemine naſcatur, quod cadit ex culmo: in arboribus mellificetur: profluat mel ex oleis. Dicta Hyrcania, ab Hyrcana ſylua, quæ Scythiæ ſubiacet. Habet ab Oriente mare Caſpium, a Meridie Armeniam, à Septentrione Albaniam, ab Occaſu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardi, & tigres abundant, cum ſyluis aſpera ſit. Hinc Hyrcanus adiectiuum.

Hyrcania, vrbs Thraciæ: Gentile, Hyrcanius vel Hyrcanites.

Hyrcanius, vicus Palæſtinæ prope Iudæam, ab Hyrcano præfecto Iudæorum.

Hyrcanius, campus Lydię. Steph. Et rurſus Hyrcani, inquit, populi vicini Caſpio mari.

Hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cum Iouem, Mercurium, & Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, iuſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpõdit ſe quidem nihil æque cupere ac filium, vxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dii in bubulũ tergus, quod ille iuuẽco detraxerat, quem Ioui recens immolauerat, lotium reddidere: ex quo decimo menſe natus eſt puer, quem illi ἀπὸ τοῦ οὔρου hoc eſt, ab vrina, Vrionem vocauere: qui deinde prima litera immutata dictus eſt Orion.

Hyria, regio prope Aulidem Olim etiam oppidulum erat. Heſiodus Antiopen in Hyria fuiſſe ſcribit, Euripides autem in Hyſia. Eſt autem Hyria iuxta Euripum: Hyſia verò in Paraſopia, ſub ipſo Citherone. Conditor Hyrieus: ciuis, Hyriates. Hyria quoque eſt iuxta Iſauriam, Seleuciam, quam Calycadnus ſiue Calydnus fluuius alluit. Ad hæc Hyria eſt Apuliæ, a Cretenſibus condita Herodot. lib. 7. Gentile, Hyricus. Steph.

Hyrium, Apuliæ vrbs, Ptol. Tiriũ alio nomine, vulgò *Ieſina*

Hyria, eadem quæ Paros. Steph. Vide SELEVCIA.

Hyrmine, vrbs Elidis. Horminas verò etiam Aepcos vocari Stephanus meminit. Strabo lib. 8.

Hyrnithium, parua regio in Epidauro, cui nomen dedit Hyrnitho filia Temeni: Gentile, Hyrnithias. Steph. ex Pauſ. lib. 2.

Hyrodes, Parthorum rex, anno ab vrbe 697.

Hyrtacus, vel Hyrtacinus, vrbs Cretæ: Gentile, Hyrtacius vel Hyrtacinus. Steph.

Hyrtacus, a quo Hyrtacides Virgil. libr. 9. vir Troianus ex Ida mõte, qui filium habuit Niſum Aeneæ comitem.

Hyſaeis, inſula parua & magna Aethiopum: Inſulares, Hyſaitæ. Steph.

Hysbe, vrbs Lydiæ: Gentile, Hysbæus vel Hyſbites. Steph.

Hyſcana, vrbs Illyriæ: Gentile, Hyſcaneus. Stephanus.

Hyſia, vrbs Bœotiæ, colonia Hyreorum, Thucydidi li. 3. a Nycteo Antiopes patre condita. Eſt & alia, regia ſedes Parthorum: Gentile, Hyſieus. Eſt item vicus Argiuus Thucydidi.

cydidi, Characi verò ciuitas : vnde Hyſiates, tis. Item Arcadiæ vrbs.

Hyſtaſpæ, populi Perſici. Steph.

Hyſtaſpes, Darii Perſarum regis filius ex Atoſſa Cyri filia, Herod.lib.7.fuit & ante hunc alter eodem nomine Arſamenis filius & iam dicti Darii pater, de quo Herod lib.2.

Hyſtiæa, vrbs a Perſis capta, anno ab vrbe 274.

Hyſtrus, vrbs in Põto cõdita, anno ab vrbe 99.

Hytenna, vrbs Lyciæ. Steph.

Hythmitæ, populi iuxta Liburnos & Syopios. Steph.

Hyttenia, vide Tetrapolis.

Hytenna, vrbs Lyciæ. Steph.

I A

IA, nomen minoris filiæ Atlãtis, ſoror Maiæ matris Mercurii, Hom.lib.14.Odyſſ. & Latinè vox dicitur.

Iabel, filius Lamech ex Ada vxore. Gen.4.

Iabes, pater Sellũ. 4.Reg.15.

Iabes, nomen loci, 1.Par.2. Eſt & nomen viri, 1.Par.4.

Iabes Galaad, ciuitas, Iudic.21, 1.Reg.11. procul vi.m a Pella pergentibus Gadaram.

Iabin, rex Aſor. Ioſ.11, Iud.4, Pſal.82.

Iabis, bidis, vel Iabiſſus, vrbs: Gentile, Iabidites, Iabiſſenus. Steph. ex Ioſepho.

Iabnia, ciuitas. 2.Par.26.

Iaboc, nomen vadi in Iordanem profluentis. Gen.32. Ieboc etiam appellatur.

Iacam filius Eſer filii Seir, 1.Par.1. qui in Gen.36, dicitur Acam, Deut.10, 1.Par.5.

Iacanam, nomen loci in Carmelo. Ioſuę duodecimo cap.

Iacchus, vnum ex Bacchi nominibus, ἀπὸ τοῦ ἰακχεῖν, hoc eſt, à vociferãdo impoſitum. Solent enim Bacchæ, Liberi patris Orgia celebrantes, omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non rarò Iacchum poëtæ pro ipſo vſurpant vino. Virg.6. Ecloga,

Inflatum heſterno venas vt ſemper Iaccho.

Iachan, nomen viri. 1.Par.5.

Iachin, filius Simeonis filii Iacob, Gen.46. Nomen item columnæ in porticus Salomonis, 3.Reg.7, 2.Paralip.3. Nomen item ſacerdotis, 1.Paral.9.

Iachinitæ, idem. Num.26.

Iacim, filius Semei. 1.Par.8, & 24.

Iacob, filius Iſaac, Gen.25, & 27. qui alio nomine Iſrael. Iacob autem dictus eſt quaſi Athleta & exercens ſe, quòd practicis operationibus vacaret primùm, deinde verò vbi luctando victor euaſiſſet & ſeſe contemplationi rerum dediſſet, à Deo Iſrael vocatus, & ab eo donatus æterna beatitudine, quæ in viſione Dei conſiſtit. Iſrael enim hominem cum ſignificat qui Deum videat.

Iacoba, nomen principis. 1 Paral.4.

Iacoba muliercula quædam apud Rhodiginos, ex cuius ventre immundi ſpiritus acclamati futura prædicebant. Cæl.Rhod.

Iacobus, nomen Apoſtoli fratris Ioannis Euangeliſtæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Math.4.

Iacobus, Aragonum rex, anno ſalutis 1241.

Iacobus, rex Cypri, ex vxore Veneta relicto infante, diem clauſit extremum Veneti regni adminiſtrationem obtinuere: paulò pòſt defuncto infante, ipſi regnum occuparunt, anno ſalutis 1473.

Iacobus, Siciliæ rex, Blond. lib.9.

Iacobus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1421.

Iacobus Appianus, publicus ſcriba Piſanæ ciuitatis, cum filiis occidit Petrum Gambacurtam, Piſarum dominum, ipſoque dominatu potitus eſt, anno ſalutis 1392. Blond.

Iacobus Picenninus Senenſibus bellum intulit, anno ſalutis 1455.

Iacobus III, rex Scotiæ, anno ſalutis 1492.

Iacobus Steuarius, Roberti Scotiæ regis vnicus filius, traiiciens in Galliam, ab Anglica claſſe captus eſt, anno ſalutis 1413. Polydo.

Iacobus Tarraconenſis rex, Baleares inſulas auxilio Ferdinandi Caſtellæ regis cæpit, anno ſalutis 1252.

Iada, filius Onan filii Ierameel ex Atara vxore. 1 Paral.2.

Iadaia, nomen viri. 1.Eſd.3.

Iadan, nomen prophetæ. Ioſe. lib.8. cap.8.

Iaddo, nomen viri. 1.Para.27.

Iaddus, ſiue Iaddua, filius Ioannis, Iudę filii, frater Manaſſes, ſummus ſacerdos apud Iudęos.

Iader, fluuius Dalmatiæ, in Adriaticum mare defluens, iuxta quem oppidum eſt Iadera.

Iadera, Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum. Pomp lib.2.

Iadias, nomen viri. 1.Paral.27.

Iadihel, filius Beniamin. 1.Par.7, & 11. qui Gene. 46. dicitur Asbel.

Iadon, nomen viri. 2.Eſd.3.

Iadra, ciuitas, quæ nunc vulgò *Zara*, Veneto imperio ſubiecta.

Iætia, vrbs Siciliæ. Steph.

Iagur, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ.15.

Iahaddai, nomen viri. 1 Para.2.

Iahala, nomen viri. 2.Eſd.7.

Iahat, filius Lobni filii Gerſom. 1.Paralip.6. Filius Raia filii Subal. 1.Paral.4, & 24. Præpoſitus inſtaurantibus templum, de filiis Merari 2.Paral.34.

Iahaziel, nomen ſacerdotis, 1.Para.16. Filius Hebron, 1.Paralip.23. Filius Iabath, 1.Paralip.24, 2.Paral.20.

Iabel, vxor Haber Cinæi. Iudic.4.

Iahelel, filius Zabulon. Gen.46. inde

Iahelelitæ,idem.Num.26.

Iahiel,nomen viri.1.Par.15.16.23.& 29, 2.Par.21. 29.31.35.

Iair,filius Segub filii Eſron filii Phares filii Iuda. 1.Par.2. Fuit & nomen iudicis in Iſrael, Iud.10.Nomen item loci,Ioſ.13.

Iairus,nomen viri.Marc.5.Luc.8.

Iala,nomen viri.1.Eſd.2.

Ialchitenei,populi Libyæ.

Ialemus,Calliopes filius infelix nulliúſque pretii homo præſertim in cantu ſupra modum frigidus.Vide Prouerb. Ialenio frigidior.

Ialleel,nomen viri.1.Par.4.

Ialmenus,vide ſupra ASCALAPHVS.

Ialon,filius Ezra.1.Par.4.

Ialyſos,Rhodi inſulæ vrbs.Pomponio enim lib. 2, in Rhodo,tres quondam vrbes erant, Lindos,Camiros,Ialyſos.Ialyſos autem hæc ipſa eſt,quæ Telchinas olim aluit:his qui in Creta floruere,cognomines, maleficũ genus hominũ, & præſtigiis infame. Ouid.lib.Meta.7. Plin.lib.5.cap.31.

Ialyſſus Stephano,ἰάλυσσος,per duplex σσ,vrbs in Rhodo & in Adria,inde Ialyſſius.

Iamæ,populi Scythiæ.Steph.

Iamblichus,Pythagoricus philoſophus,è Chalcide Syriæ,Porphirii diſcipulus , Conſtantini Magni tẽpore,adeò profecit,vt ſecundas poſt præceptorẽ Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur, niſi quòd ille melior facilitate candoreque orationis , hic paulò durior habebatur, ac, vt de Xenocrate Plato dicebat,venere dicendi carebat.

Iambraſus,Samus à fluuio ſic dicta.Steph.

Iameſa,vel Iameſais,Plin.lib.2.cap.3.æſtuarium Britannici maris: Tameſus , fluuius, Cæſari, nunc Thamis dictus.

Iami,populi Scythiæ.Steph.

Iamin,filius Simeonis filii Iacob.Gen.46,1.Paralip. 4. Filius Ram primogeniti Ierameel, 1. Paral.2.inde

Iaminitæ,idem,Num.26,2.Eſd.8.

Iamnia,oppidulum Phœniciç.Strabo vicum eſſe ſcribit ab Iamno dictum , quòd Iamnos Græci vocant humidos & floridos locos. Gentile,Imnites,pro Iamnites.

Iamno,caſtellum in Balearibus minoribus.Pompon. Mela lib.2. Plin.lib.3.cap.5. Ptole.Iamnam nominat.

Iamnor,nomen viri.Iudith 8.

Iamra,filius Supha filii Helem.1.Para.7.

Iamuel, filius Simeonis filii Iacob. Gen.46.qui 1.Paral.4.dicitur Namuel.

Iana prius,& deinde Diana, d literæ appoſitione,ait Nigidius.

Ianai,filius Gad.1.Para.5.

Ianaſſa, nympha dicta à ſuauiter regendo .ἰαίνω dulcoro,ἀνάσσω,regno,impero.

Ianaſum,Pompo.Melæ lib.2.oppidum Celticæ gentis.

Ianiculum,oppidulum in Ianiculo monte trans Tyberim:ita dictum a Iano conditore,vt quidam putauerunt : vel quòd tanquam Ianua eſſet Romanis in Hetruriam proficiſcentibus.Virgil.8.Aeneid.

Ianineæ columnæ , à Iano patre in Arabia fœlice poſitæ.

Ianira, Nymphæ nomen, Oceani & Tethyos filiæ,παρὰ τὸ ἰαίνειν τοὺς ἄνδρας, hoc eſt,a viris demulcendis.Heſiod.in Theog.

Ianne,pater Melchi patris Leui.Luc.3.

Iannes, nomen incantatoris ex eorum numero qui Moſi reſtiterunt,cùm ſigna faceret coram Pharaone,2.Tim.3.

Ianneus,qui Alexander v 1.Iudæorum dux, anno ab vrbe 648.propter crudelitatem Trucida dictus eſt.Ioſe.lib.13.cap.20.

Ianoe,nomen ciuitatis in tribu Ephraim.Ioſue 16,4.Reg.15.

Iantha,ſiue Ianthe, puella Cretenſis, ex Phæſto oppido, Teleſtæ filia, vxor Iphidis, qui ipſo nuptiarum die ex fœmina mutatus eſt in marem,Ouid.9.Metamorph.

Ianualis,porta Romæ,a Iano dicta, vbi & poſitum fuit eius ſignum. Hanc Numa inſtituit, vt eſſet clauſa ſemper,niſi cùm bellum foret.

Ianuarius , Conſul , collega Iuſti, anno ab vrbe 1080.

Ianum,ciuitas in tribu Iuda.Ioſue 15.

Ianus,antiquiſsimus Italiæ rex , qui Saturnum à Ioue filio e Creta fugatum, nauique in Latium appulſum , hoſpitio ſuſcepit , agrique colendi rationem ab eo edoctus,in regni portionem eum recepit:ambóque vnanimi conſilio imperantes , duo condiderunt oppida, quorum alterum a Iani nomine Ianiculum: alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt,in cuius altero latere roſtrum nauis , in altero Iani imago erat impreſſa. Ianum autem regum omniũ ſuæ ætatis prudentiſsimum fuiſſe volunt,& præterita ſcientem,& futura præuidentem:vnde & bifrons fuiſſe fingitur. Mortuus inter deos relatus eſt , templúmque habuit Romæ ad infimum Argiletum a Numa Pompilio poſitum,quod tempore belli patebat , tempore pacis claudebatur: vnde Patulcius & Cluſius cognominabatur. Seruius. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe clauſum , primùm regnante Numa : iterum poſt bellum Punicum ſecundum: tertiò poſt bellum Actiacum.Huius autem claudendi vel aperiendi templi ratio varia eſt. Alii dicunt Romulo cõtra Sabinos pugnante,quum iam prope vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe,quæ fugauit exercitum Sabinorũ Hinc ergo tractum morem, vt pugnaturi aperirent templu,quod in eo loco fuerat conſtitutũ.quaſi ad ſpem priſtini auxilii. Alii dicũt Tatiũ & Romulũ facto fœdere hoc templum

ædifi-

ædificaſſe. Vnde & Ianus ipſe duas facies habet, vt oſtendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri, locum ſibi apertum debeat relinquere quò tutò poſſint reuerti. Hunc nonnulli eundem eſſe putauerunt cum Sole: ideoque & quadrifrontem fecerunt, ob quatuor, quos ambit orbis, cardines, & Ianum Quadrigeminũ vocitarunt, & Iunonium, quaſi Calendarum principem. Calendæ enim ſunt Iunoni dicatæ.

Ianus, locus Romæ, vbi fœneratores conſiſtebant, e regione Baſilicæ: quoniam in eo Iani ſimulacra collocata viſebantur. Ouidius.

Qui puteal, Ianumque timet, celeréſque Calendas.

Horatius in epiſtolis,

-hæc Ianus ſummus ab imo

Prædicat.

Ianxuatis, vrbs Libyum: Gentile, Ianxuatites. Steph.

Iaoleus, vide IOLEVS.

Iaonitæ, populi Lydiæ, aliàs Ibeni dicti. Steph.

Iapetus, Cæli ſiue Titani & Terræ filius (vt inquit Heſiod.) vir quidem potens apud Theſſalos, ſed proterui ingenii, magiſque ſiliorum quàm ſua virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham vxorem duxiſſe, & ex ea Heſperum, Atlatem, Epimetheum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ. De quo Virgil. libr. 1. Georgic. & Syllius lib. 12.

Iaphet, filius Noe, Gen. 5. Hic Aphricam tenuit ſecundum Beroſum, à quo Gentiles.

Iaphia, filius Dauid, 2. Reg. 5, 1. Par. 3. & item 14. Rex Lacbis, Ioſ. 10.

Iaphie, nomen oppidi in tribu Zabulon. Ioſ. 19.

Iapidæ Dalmatæ, & Pannonii, in poteſtatem à Cæſare redacti, anno ſalutis 721.

Iapis, idis, nobilis Aetolus, qui patria pulſus, cùm ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit: à quo ea pars Italiæ, quę Timauo fluuio irrigatur, Iapidia dicta eſt. Quinetiam Timauum ipſum ab huius nomine Iapidem cognominat. Virg. 3. Georg.

Caſtella in tumulis, & Iapidis arma Timaui.

Ιαπὶς, Stephano, vallis eſt, χαράδρα. Attica, ad Megara perducens.

Iapodes, populi Celtici, verſus Illyriam. Steph.

Iapigæ, populi, victi fuerunt à Sempronio, anno ſalutis 418.

Iapygia, giæ, (ſiue, vt alii voluut, Iapygium, Salentinorum promontorium) regio in finibus Italiæ, in Cherroneſi formam coacta, cuius Iſthmus à Tarento Brũduſium vſque extenditur. Alio nomine Meſſapia dicitur. Strabo li. 6. Seruius, Iapygia (inquit) pars eſt Apuliæ, in qua mons eſt Garganus, qui vſque ad marę Adriaticum extẽditur. Quod ſi verum eſt, longè maiores ſunt Iapygię fines, quam quos modò ex ſententia Strabonis deſcripſimus. Nam Garganus mõs multis paſſuum milibus extra iam dictam peninſulam ſitus eſt. Hanc regionem Calabriam & Salentinam multi nominant. Iuncta quidẽ & Calabriæ & Salentinis. Strabo libro 6. Plinius lib. 3. cap. 11.

Iapygia, Stephano, vrbs Italiæ & alia Illyriæ. Vide CALABRIA. Dicta autem Iapygia, ab Iapyge Dædali filio. Solinus in Polyhiſtore.

Iapys, nomẽ eſt auguris ac citharœdi apud Virgil. lib. 12. vbi ait,

Iamque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapis

Iaſides acri, quoadam cui captus amore

Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo

Augurium citharamque dabat celeréſque ſagittas.

Iapyx, huius Iapygis, Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solin. cap. 8.

Iapyx, ventus ex Apuliæ ora proficiſcens, quem eundem Caurum Gellius li. 2. eſſe iudicat. Eſt enim occidentalis, & vtilis Gręciam petentibus ex Italia Horat. li. 1. Carm. Ode 3.

Iara, pater Huri. 1. Par. 5.

Iara, filius Ahaz, 1. Paralipp. 9: qui cap. 8. dicitur Ioada.

Iaramoth, nomen ciuitatis in tribu Iſſachar, data Leuitis, Ioſ. 21.

Iarbas, Iouis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui cum Didũs ambiret nuptias, ab ea repulſus, naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare non poſſent, reginam ſuam cò adegerũt, vt nuptiis ſuis pacẽ redimeret. Quod cùm illa alia ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe antè Sichæi (id defuncti mariti nomen erat) manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio, pyram ingentem extruxit, cui ſuperincumbens, ſuis ſibi manibus necem conſciuit. Ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiamſi Virg. lib. 4. Aeneid. de Iarba rege, & exitu Didus alia quædam comminiſcatur.

Iareas, Indorum philoſophorum princeps, Philoſtratus in vita Apollonii Tyanei, alias Iarchas.

Iardanus, fluuius Lydiæ.

Iare, filius Ictau. Gen. 10.

Iared, filius Maalaleel, Gen. 5. Filius item Ezra, 1. Par. 4.

Iarephel, ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ. 18.

Iarib, filius Simeonis filii Iacob, 1. Paral. 4: qui Gen. 46. dicitur Ahod.

Iarim, pars montis. Ioſ. 15.

Ias, pars Illyriæ, dicitur Ionica: Incolę, Iatæ. Steph.

Iaſa, nomen ciuitatis, quæ de tribu Ruben Merari nepotibus data eſt iuxta Ioſuam, Num. 21, Deut. 2, Iudic. 11, 1. Par. 6. Eadem Ioſue 13. Iaſſa dicitur, Hebræis iiſdem punctis & con-

ſonantibus ſcribitur.

Iaſer, filius Caleb & Azuba prima vxore, 1. Paral.2.

Iaſi,nomen viri.1.Eſd.10.

Iaſiel,filius Nephthali Gen.46,1.Par.7.Hebraice Iaheſiel.

Iaſiel,vir de Maſobia,1.Par.11 27.

Iaſion,onis, quem Diodorus libro 6. etiam Iaſium appellat, Iouis & Electræ filius, adeò à Cerere adamat*, vt in eius gratiã ad nuptias Hermiones ſororis ipſius,maxima & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eo fertur genuiſſe, qui cultum vitæ inſtituere,pecuniaſque coaceruare,ac in vſus cuſtodire omnium primus docuit, cùm antea parua congregandæ ſeruandæque pecuniæ fuiſſet cura. Alii addunt fabulæ: cum poſtea à Ioue ex inuidia fulminatum: quanuis non deſint, qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quòd ſimulacrum eius contumelia affeciſſet.

Iaſius, filius Abantis Argiuorum regis, frater Dardani.Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iaſius fratres fuerunt, Electræ filii:ſed Dardanus e Ioue, Iaſius è Corito procreatus eſt. Hinc Græci Iaſidæ, & Iaſis vocatur Atlanta eiuſdem filia. Fuerunt & alii eiuſdem nominis: vnde Iaſides Palinurus,apud Virg.5. Aeneid.& Iapis Iaſides,apud eundem lib.12.

Iaſon,põtifex Max.apud Iudæos, primus ex ſacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit, in quo iuuentus more Græcorum exerceretur in diſciplinis ethnicis. 2.Mac.4. Porrò Ioſephus huius fratri Oniæ,qui & Menelaus,hoc facinus aſcribit.

Iaſon, filius Aeſonis ex Alcimede, quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendauit,tradito etiam regno,ea tamen lege,vt illud adulto Iaſoni reſtitueret. Porrò Alcimedes ſuſpectum habens Peliam, Iaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Iaſon adultus, cùm ad repetendum paternum regnum veniſſet,Pelias iuuenem laudis auidum adColchicam expeditionem incitauit, ſperãs futurum vt periculi magnitudine ſuccumberet. Fabricata itaque naui,quæ ab architecti nomine dicta eſt Argo,Iaſon cum Græcæ iuuentutis flore,mari ſe commiſit, primumque ad Lemnum inſulam appulit, vbi ab Hypſipyle & hoſpitio & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde ad Phineum regẽ, à quo muneris loco edoctus eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe cõcurrentes ad Colchos vſque tutò nauigare poſſet. Quò cùm perueniſſet,Medea Colchorum regis filia,forma eius capta, à certiſſimo eum eripuit exitio,oſtenſa ratione, qua & æripedes tauros perdomare, & draconem peruigilem ſopire poſſet. Eius itaque cõſilia ſecutus Iaſon,aureum vellus ſuſtulit,& inde clam cum ſociis & Medea fugam arripiens, ad Iſtri oſtium peruenit,aduerſòque flumine ſubiens, cùm cum tãdem in locũ perueniſſet, vbi Danubius Liburniæ mõtibus proximus eſt,nauim, qua vectus erat,ſuis ſociorumque humeris,ſuperatis montibus,in mare Adriaticũ deportauit: tãdémque ſoſpes in patriam reuectus, duos ex Medea filios ſuſcepit. Sed cum poſtea Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans,eam vxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens diuortium, Creuſam cum regia exuſſit. Sunt qui tradunt,Medeæ poſtea recõciliatum Iaſonem, Aeten ſocerũ a Perſa pulſum,in regnum reſtituiſſe,multaque alia præclara geſſiſſe, adeò vt diuinos in Aſia honores fuerit promeritus. Apollonius Rhodius, & Valerius Flaccus.

Iaſonium,promontorium Cappadociæ, hodie S.Thomas.Ptol.lib.5.cap.6.

Iaſſen,nomen viri.2.Reg.23:qui 1.Par.11. dicitur Aſſem.

Iaſſus,vide IASVS.

Iaſub,filius Iſaię prophetæ,Iſa.7. Filius item Iſſachar,1.Par.7:qui Gen.46.dicitur Iob.

Iaſus,inſula Cariæ,quę continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte victum ex mari captabãt, cùm ſterilem regionem haberent, à qua Iaſius ſinus, cuius municeps Chœrilus fuit. Stephano, inſula Cariæ, cum oppido eiuſdem nominis: Iaſus verò,Argos eſt: incolæ,Iaſii. Eſt etiam Cariæ oppidum, Plin. lib. 5.ca.29. Dicta eſt etiam ciuitas Peloponnenſi, quæ poſtea Argos ab Iaſo, cuius filia fuit Io. Steph.

Iateba,nomen loci.4.Reg.21.

Iathaneel, nomen viri. 1 Paralipom. vigeſimoſexto.

Iathrippa,vrbs Arabiæ prope Egram.Steph.

Iatinum,Ptol.lib.2.cap.8.Meldentium ciuitas.

Iaua, Hiſpaniæ ciuitas,Ptolem.

Iauan, filius Iaphet, Gen.10.a quo Iones, ſiue Græci,Ezech.27.

Iaus,nomen viri.1.Par.23.

Iaxamatæ,populi circa Mæotim, Steph. In impreſſis Stephani codicibus,Iazabatæ legitur. Equos Ephorus appellat Sauromatas. De his Ammian.lib.4. Circa hæc ſtagna gentes,ſermonum inſtitutionumque varietate diſpares,Iaxamatæ,Mæotæ, & cum Gelonis Agathyrſi.de quibus Pompon.

Iaxartes, Scythiæ fluuius in Aſia, amnium ab Oriente in Caſpium influentium vel maximus:nam multos ſecum rapit,& immani vndarum copia extumeſcit: oritur in vltimis Sogdianorum finibus ex mõtibus,quos Sogdios Ptolemęus vocat. Alexander,militeſque eius Tanaim putauerunt, cùm ſit alius. Trans amnem Apollini Didymæo aras olim ſtatuit nominis gratia Dæmonas (alias Demodamas) Seleuci & Antiochi dux, citra verò Herculis,Bacchi,Cyri,Semiramidis,& Alexandri

quondam

quondam erectæ aræ.Plin.lib.6.cap.16.Strabo lib. 2.Curtius lib.6.

Iaxes,fluuius,quem eodem,cum ſuperiore, tractu quidam locant.

Iazabatæ, populi iuxta Mæotin,quos Ephorus Sauromatas vocat.Steph.

Iazer, vrbs Amorrhæorum, ſiue Moab. Iſa.16. Num.21:quam conſtruxerunt filii Gad,Num. 32, Ioſue 13. In Ioſue 21, legendum Iaſa, non Iazer.

Iazel,filius Azmoth.1.Par.12.

Iaziel,nomen ſacerdotis.1 Par.15.

Iazyges, Metanaſtæ populi in Europa, qui (Ptole.lib.3.)ab Oriente habent Daciam, ab Occaſu & Auſtro Germaniæ partẽ,a Septentrione Sarmatiam.Vulgò *Tranſſyluani*.

Iaziz,nomen proprium viri,1.Par.27.

I B

Ibæi,qui & Iberi,populi Celticæ.Sunt etiam Iberi Lydiæ,alias Iaonitæ dicti.Steph.

Ibellinum præſidium, a Fulcone Andegauenſium comite Hieroſolymorũ rege conditum, anno ſalutis 1132.

Ibernia,vide HYBERNIA.

Iberus,fluuius Hiſpaniç nobiliſſimus,nauigabili commercio diues, ortus in Cãtabris haud procul oppido Iuliobrica,quadringenta millia paſſuum fluens, nauium per ducẽta ſexaginta millia, a Varia oppido capax : propter quem vniuerſam Hiſpaniam Græci appellauere Iberiam.Plin.lib.3.cap.3.

Iberia, primùm appellata fuit Hiſpaniæ regio, Ibero flumio proxima,quã poſtea Celtæ Gallorum populi,relictis ſedibus ſuis habitauere:vnde compoſito ex nomine gentis vtriuſque vocabulo,Celtiberi dicti ſunt.Poſtea tamẽ vniuerſa Hiſpania dicta eſt Iberia, & Hiſpani ipſi Iberi. Eſt &regio eiuſdem nominis iuxta Pontum, inter Colchos & Armeniam, Alazone fluuio ab Albanis diuiſa: cuius incolæ Iberes dicuntur.Plin.lib.6.cap.10.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hiſpaniam obtinuit,anno ſalutis 777.

Iboreas,dux Longobardorum.

Ibycus,Rhegynus poëta, quẽ maximè omnium amore flagrauiſſe ex ipſius ſcriptis conſtare ſcribit Cice. Tuſc.quæſt.lib.4.De quo multa, & ſuauiſſima apud Eraſmum in prouerbio, Ibyci grues: à quo etiam genus metri dictum eſt Ibycum.

Ibylla,vrbs Tarteſſiæ ciues Ibyllini,apud quos auri & argenti metalla ſunt.Steph.

Ibzan Betblehemites, iudicauit Iſraelem annis VII.Iud.12.hunc quidam Hebręorum putant eſſe Boas patrem Iſai,auum Dauidis.

I C

Icadius, prædo, de cuius fato ſic ſcribit Cicero in libro de Fato, Ne Hercule Icadii quidem prædonis video fatum vllum:nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex ſpelunca ſaxum in crura eius incidiſſe?

Icadiſtæ cognominati ſunt Epicurei philoſophi, quod τὰς εἰκάδας, hoc eſt, viceſimam quamque lunæ diem quo natus eſt Epicurus celebrarent, imagines eius per cubicula circunferentes. Athenæus lib.7.

Icamia, filius Sellum, filii Siſamoi filii Elaſa. 1. Paral.2.

Icaria,inſula in Icario mari,ab Icaro Dædali filio dicta, quæ trecentorum ſtadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum Tauropolion appellatum, eſtque inter Sardum & Siculum mare.Vide Ichthyeuſa.

Icaria,Steph. vicus in tribu Aegeide, ab Icaro Erigones patria.

Icarion,nomen ſæuiſſimi piratæ.

Icarius,Oebali filius, pater Erigones,qui cùm à Libero patre vtrem vini accepiſſet, vt eius vſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibique paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim contraxerant, vinum propinauit:qui cùm nouo potus genere delectati, largius hauſiſſent,altiſſimóque primùm ſomno, deinde & crapula correpti eſſent, toxicũ ſibi datũ rati,Icarium interfecerũt,occiſumque in puteum proiecerunt. Aderat fortè Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonẽ reuerſa, veſtem eius mordicus arripuit, illam que ſequentem ad patris cadauer perduxit: quæ tantùm ex patris nece dolorem concepit, vt mala multa eius percuſſoribus imprecata,laqueo vitam finierit. Mæram quoq; tam heri, quam filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Iouiſque miſeratione in cælum trãſlatam in Caniculę ſtellam cõuerſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonem verò in zodiaci ſignum, quam Virginẽ appellamus. Hyginus Aſtronomius poët.libro ſecundo.

Icarius, patria Lacedæmonius, pater Penelopei. Hinc Penelope ipſa patronymico nomine Icaris appellatur.

Icarus, Steph.inſula vna Cycladum, quæ prius Macris vocabatur, & Doliche,& Ichthyoëſſa. Secunda,ciuitas quędã. Tertia,inſula iuxta mare rubum.Gẽtile,&ciuis nomẽ,Icarius.

Icelon deus ſomni,de quo Ouid.

-At Alter
Fit fera, fit volucris,fit longo corpore ſerpẽs:
Hunc Icelon ſuperi mortale Phabetora vulgus Nominat.

Icarus, Dædali filius, qui vnà cum patre è Creta euolãs,dum iuuenili audacia paterna ſpernens monita iuſto altius fertur,liquefacta ſolis calore cera,qua conglutinatæ erant pẽnæ, abſque diſſolutis,in mare decidit, quod a nomine eius Icarium deinde eſt appellatum.

Iceſius conditor Eraſiſtratiorum ſcholæ apud Smyrnam.Strabo lib.11.

Iceni populi ab Octorio Rom, duce ſubacti,qui

Z iiii.

ſurte Icii portus accolæ fuerunt.

Ichabod, filius Phinees filii Heli ſacerdotis. 1. Reg. 4.

Ichana, oppidum Siciliæ, obſeſſione Syracuſanorum nobile: Gentile, Ichanius. Steph.

Ichnæ, vrbs Macedoniæ. Erathoſtenes Achanas vocat, Philetas diuerſam ab Achuis facit. Hine Themis Ichnæa, quam perſequens Iupiter κατ' ἴχνος, id eſt, ſecundum veſtigia, apud Ichnæos deprehendit. Alia eſt ciuitas Ichnæ in Oriente. Steph.

Ichnuſa, Steph. dicta eſt inſula Sardinia, quòd ad ſimilitudinem veſtigii facta ſit. Eſt enim Græcis ἴχνος, veſtigium. Vide Sardinia.

Ichobalus, Aſtartæ ſacerdos, Phelleté peremit, & regnauit apud Tyrum annis xxxii.

Ichthicuſa, inſula, alias Icaros dicta, ſita ab exortu ſolſtitiali, Delo ad quinquaginta millia paſſuum propinqua. Vide Icaria.

Ichthyoeſſa, inſula in mari Icario, vna Cycladũ inter Samium & Myconum ſita, quæ nominibus Icaros & Icaria dicitur. Pli. lib. 3. ca. 12.

Ichthyophagi, qui piſcibus viuunt, populi in Aethiopia interiori, qui magnum ſinum occidẽtalis Oceani tenent. Ptolem. libro quarto capite 9. Hieronymus contra Iouinianum, ſuper petras ſolis calore feruentes aſſant piſces, & hoc ſolo alimento victitant. Strabo libro 15. Ichthiophagorum regio magna ex parte arboribus caret. Raritas in ea aquarum, & domeſtici cibi maxima eſt. Veſcuntur piſcibus tum ipſi, tum eorum pecora, & aquas fluuiales ac foſſiles potant, pecorum carnes piſcibus præbent, domicilia ex oſſibus cetorum & oſtreorum conchis magna ex parte faciunt. Nam trabium & fulcrorum vſum coſtæ præſtant, portas maxillæ: e vertebris fiunt mortaria, in quibus piſces ſubiguntur, ad ſolem aſſantur: poſtea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiſcentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum eſt, id enim aliunde afferri poteſt: concidunt eas, cùm attritæ ſunt lapidibus iis, quibus & ſagittas & miſſilia præuſta exacuunt. piſces partim in cupis pauariis aſſant, partim (quod frequenter fit) crudos edunt. Capiunt eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis eſt promontorium in Achaia apud Thucydidem.

Iconium, oppidum Ciliciæ, in quo Cicero ſe commoratum eſſe ſcribit lib. Epiſt. 3. Fortaſſe Piſidiæ, in Actis Apoſtolorum. Eſt etiam oppidum Cappadociæ optimè olim habitatum, fortunatiorem habens regionem. Alterum eſt in Aſia Pontica regione apud Trogetem lacum. Strabo.

Iconium, celeberrima vrbs Lycaoniæ, de qua Plinius libro 5. cap. 27. Strabo lib. 12. Volater. lib. 10. Geograph.

Icos, inſula vna Cycladum, Eubœę proxima: Inſularis, Icius, Iciacus. Steph.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui à comitatu eius deſciuerant, locum deligunt, iaciunt mœnia: ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero vrbi nomen datum. Solinus.

Ictus Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore veneris expers fuit, vt arti accomodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Aelianus de varia hiſtoria & Volat.

Icus, Vide I c o s.

Icutiel, ſiue Iecutiel, nomen viri. 1. Para. 4.

I D

Ida, dæ, mons altiſſimus, qui ad Troadem ſpectat. Latus eius Septentrionale, ex anguſtiis Abydi vſque ad Eſapum & Cyzicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentatale ad Helleſpontum reſpicit: Auſtrale promontorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Myſos declinant, abundàtque mons aquis, & multa flumina ex eo deſcendunt, parua quidem, cùm mox a mari abſorbeantur: celeberrima verò propter ea quæ geſta ſunt apud Ilium. In hoc quoque monte Paris ſententiam tulit pro Venere, de pomo aureo aduerſus Palladem & Iunonem. Homerus libro octauo Iliados, ferarum parentem eſſe dixit. In cuius ſummitate locus fuit Gargarus appellatus.

Ida, Dardani Scytharum regis filia. Hinc Idæus dæa, dæum, nomen ab Ida deductum. Alius eſt in Creta altiſsimus, qui multis vrbibus cingitur.

Idaia, pater Allon patris Sephei 1. Par. 4.

Idaia, Nomen viri. Nehe. 7, & 11. Zach. 6.

Idæa, eadem quę Creta. Item Troia, regio Aſiæ, olim dicta eſt. Steph.

Idæi Dactyli, filii Mineruæ & Solis, vel (vt alii volunt) Saturni & Alciopes, & dicuntur alias Corybantes. Sunt etiam gemmæ quæ ferreo colore humanum pollicem exprimunt. Plinius lib. 37. cap. 10.

Idęus, Rhodius verſificator, ſcripſit Rhodiorum res geſtas verſibus ter mille. Suidas.

Idale, oppidum in Troade. Plin. & Luc. lib. 3.

Idalium, Vide Idalus.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri ſacer, vnde eſt Idalia dicta, ad cuius radices ſitum eſt Idalion, Cypri oppidum, quod ab euentu nomen accepit. Nam cùm oraculum Chalcenori datum eſſet, vt illic vrbem conderet, vbi primùm orientem Solem conſpicatus eſſet, vnus e comitibus, qui forte aſtabat, ad eum conuerſus ἴδ' ἥλιον inquit, id eſt, vide ſolem. Quo audito, Chalcenor arripuit omen ciuitatemque ibi ſtatuit, & ab ea vocauit. Steph.

Hinc Idalius,a, um,ἰδάλιοι in eo Venus præcipue colebatur.

Idanthyrſus, Scytharum rex , bello res magnas geſſit, bonam partem Aſiæ ſubiugauit, vſque in Aegyptum excurrit.Stra.lib.14.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipſa Neptuni,qui acceptis à patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eueni regis Aetoliæ,Martis filii,in Dianæ luco ſaltantem rapuit.Ob quam rem eius pater(qui nulli procorũ filiã ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſus fuiſſet victus:ſe autem victos decollare , eorumque capita, in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore commotus , interemptis , quos habebat equis , ſe in fluuium Lycorman,qui poſtea ab ipſo Euenus dictus eſt,præcipitauit. Cæterùm fugienti cum puella Idæ , Apollo in itinere obuius factus eſt, qui cùm Marpeſſam & ipſe præripere Idę vellet , ventum vtrinque ad certamen eſt. Sed à Ioue miſſus Mercurius , arbitrium Marpeſſæ commiſit, vt ipſa vtrum vellet eligeret : illa autem Idam elegit , verita ne ſeſe ætate prouectam Apollo relinqueret.Hom.lib.9.Iliad. Vide Marpeſſa.

Idaſpes.Vide Hydaſpes.

Ide, Vide IDA. Eſt & nomen proprium viri, quem Troianorum præconem dixit Home.

Iddo,Silonitis propheta.

Ideres,populi Iberici.Steph.

Idicus,poſſeſſiuum ab Ida monte.Plin.lib.16.

Idida,mater Ioſiæ.4.Reg.22.

Idithun,pater Galal.1.Para.9,Pſal.38.

Idmon,vates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ filius: ex Idmone autem & Teſtia, Teſtor: e Teſtore Calchas item vates, vt placet Pherecydi. Apollonius autem poëta Idmonem Abantis filium eſſe dicit, & item Herodotus.

Idomene, vrbs Macedoniæ, Steph. apud quem alibi Idomenę ſcribitur:Gentile,Idomenius.

Idoméneus, Deucalionis filius, Nepos Minois, rex Cretenſium,populos ſuos ad Troiam duxit : & cùm poſt euerſam Troiam reuerteretur,in tempeſtate deuouit diis ſacrificaturum ſe rem quæ ei primùm occurriſſet. Contigit vt ei filius primus occurreret,quem cùm vt alii dicunt , immolaſſet, vt alii, immolare voluiſſet,à ciuibus pulſus regno,Salentinum Calabriæ promontorium tenuit, iuxta quod condidit ciuitatem.Virg.3.Aeneid.

Idothea,filia Proeti Argiuorum regis,quam vnà cum ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit.Hom.11.Odyſſ.

Idrias vrbs Cariæ , quæ prius Chryſaoris dicebatur,ab Idria filio Caris : Gentile, Idrienſis: fœmininum Idrias.Steph.Vide Hecateſia.us

Idrieus,filius Euromi Caris.Steph.

Idumæa,regio Syriæ,ſic dicta ab Edom filio Eſau.Iſa.11,2.Reg.8.Heb.Edom.Vide EDOM.

Idumæi, populi inter Iudæam & Arabiam ſiti, ad Occaſum Caſio monti proximi : à Nabatheis orti, Strab.lib.6.qui orta domi ſeditione,relictis ſedibus ſuis,extrema Iudææ occuparunt.Horum regio Idumæa dicitur,ab Idume oppido.Hinc fit Idumæus,mæa,um.

Idya,dicta eſt à Cicer.mater Medeæ quam Ouidius Ipſæam vocat.

Idyma,vrbs Cariç vbi Idymus fluuius eſt.Steph.

Idyrus,vrbs & fluuius Pamphyliæ.Steph.

I E

Ie-abarim, 38.Iſraelitarum manſio in Moabitarum finibus.Num 21,& 33.

Iebahar,filius Dauid.2.Reg.5,1.Para.3,& 14.

Iebanias,pater Rahuel.1.Par.9.

Ieblaam, nomen vrbis in tribu Manaſſe. Ioſ.17, Iud.1, 4.Reg.9.

Iebnael,nomen ciuitatis,terminus tribus Nephthali.Ioſ.19 .

Iebneel, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15. Dicitur alias Iamnetorum portus.

Ieboc,nomen torrentis, Num.21,Deut.2.Ioſ.12. Dicitur & Iaboc.Gen.32.

Iebſem , filius Thola filii Iſſachar filii Iacob.1. Paral.7.

Iebus,ciuitas metropolis,quę poſtea Salem,tertiò Hieroſolyma dicta eſt. A Iebus dicti ſunt Iebuſæi , de quibus Hieronymus ad Dardanum.

Iebuſęus,filius Chanaan,Gen.10,2.Reg.4.à quo primùm Ieruſalem,Iebus,& Ieroſolymitę,Iebuſæi vocati ſunt.

Iecemia,filius Ieconiæ filii Ioacim.1.Par.3.

Iechelia,mater Azariæ regis Iuda.4.Reg.15.

Iechonias,filius Ioacim filii Ioſiæ, 1.Paral.3.Rex Iuda,Eſth.2.qui Ierem.22,& 37.Hebraice dicitur Chonias.

Iecmaan, ciuitas in tribu Ephraim, 3.Reg.4, 1. Par.6. Item filius Hebron,1.Par.23.

Iecnam,nomen ciuitatis in tribu Zabulon. Ioſ. 21.quæ Ioſ.19.dicitur Ieconam.

Ieconam, eadem ciuitas in tribu Zabulon. Ioſ. 19.quæ Ioſ.21.

Ieclan,filius Abrahæ ex Cetura.Gen.25.

Iectan,filius Heber.Gen.10.

Iecthel, nomen ciuitatis tribus Iudæ. Ioſ.15 , 4. Regum 14.

Iedaia,nomen ſacerdotis.1.Para.9,& 24.

Iedaia,filius Haromaph.2.Eſd.3.

Iedala,ciuitas in tribu Zabulon.Ioſ.19.

Iedda,nomen viri.2.Eſd.12.

Ieddo,nomen viri.1.Par.5.

Ieddo,filius Buz.1.Par.5.

Ieddoa,nomen viri.2.Eſd.12.

Ieddu,nomen viri.1.Eſd.10.

Ieddua,nomen viri 1.Eſd.10.

Iedebos,filius Etam.1.Par.4.

Iediel,nomen principis.1.Paral.5.

Iedihel,filius Samri,1.Paralip.11. Princeps mili-

tum,1.Paralipomenon.12.

Iedlaph,filius Nachor ex Melcha.Gen.22.

Iegaal,filius Semeiæ filii Secheniæ.1.Par.3.

Iegbaa,ciuitas,Num.32.quam ædificauerunt filii Gad.Iudic.8.

Iegedelia pater Hanan.Ierem.35.

Iehedeia,nomen viri.1.Para.24.

Iehelı,nomen viri.1.Para.26.

Iehet,nomen viri.1.Para.13.

Ieheziel,nomen viri.1,Para.12.

Ieiıas,Sacerdos quidam.1.Parali.15.

Iehiel,nomen ſcribæ.2.Para.26. nomen cantoris.1.Para.9.11.15.& 16,2.Para.35,1.Eſd.8.& 10. nomen principis.1.Paral.5.

Iehitlı,nomen viri 1.Para.26.

Iehoacham,x x.rex Iudæorum,menſe tertio ſui regni à Pharaone Nechao captus, ductuſque in Aegyptum.

Iehoachas,Vide IOACHAZ.

Iehoiada,Vide IOIADA.

Iehoiakin,Vide IOACHIN.

Iehoiaphai,ſummus ſacerdos.

Iehoiarib,Vide IOIARIB.

Iehora,Vide IORA.

Iehoram,Vide IORAM.

Iehoſaphat,Vide IOSAPHAT.

Iehoſua,Vide IOSVA.

Iehu,x.rex Iſraelitarum,ab Heliſeo vnctus,omnem domum Achab deleuit, Ioram interemit,Iezabel e domo præcipitauit, ſacerdotes Baal occidit,idoli templum ſuccendit.4.Regum 9.Ioſeph.lib,9.cap.6.

Iehuel,filius Zara.1 Para.9.

Iehus, filius Eſau ex Oolibama,Geneſ.36.Filius Balan filii Iadihel filii Beniamin. 1.Par.3. Secundus filius Eſec.1.Par.8.

Iehus,filius Saharaim,ex Hodes vxore ſua.1.Paralip.8.

Iemai,filius Thola filii Iſſachar filii Iacob.1.Paralip.7.

Iemini,pater Aphia,1.Reg.9.& 22,2.Reg.16. Pater Chuſi.Pſal.7.

Iemla,pater Michææ prophetæ.3.Reg.22.

Iemlech,nomen principis cuiuſdam,1.Par.4.

Iemna,filius Aſer filii Iacob. Gen.46.Pater Core.1.Par.7,2.Par.31.

Iemna,filius Helem.1.Par.7.

Ienyſus, oppidum in ora Syriæ tridui itinere à Caſio monte diſtans.Herod.lib.3.

Iephdaia,filius Seſac.1.Para.8.

Iephlat,filius Heber filii Bariæ filii Aſer,filii Iacob.1.Para.7.

Iephleti,Terminus filiorum Ioſeph.Ioſ.16.

Iephone,Pater Caleb.Num.13.

Iephone,filius Iether.1.Par.7.

Iephta,ciuitas quæ in ſortem tribus Iudę ceſſit. Ioſue 15.

Iephtahel,nomen vallis,terminus tribus Zabulonis.Ioſ.19.

Iephthe,x 11.dux Hebræorum, vir militaris,filios Iſrael de poteſtate Philiſthinorum liberauit quibus annos x v 111. propter idololatriæ peccatum ſeruierant. Hic imprudenti voto filiam immolauit.Iudic.11.Ioſeph.lib.5. capite 9.

Iera,nympha quædam,ab impetu ſic dicta.ἱεμαι enim impetum facio ſignificat.

Ieraa, ſeruus Aegyptius Seſan filii Ieſi filii Aphaim.1.Par.2.

Ierameel,filius Eſron filii Phares,1.Para.2. Eſt & regio vltra Iudæam ad Arabiam.1.Reg.27.

Iercaam, ciuitas eſt,quæ ſorte miſſa,tribui Dan obtigit ſecundum commentatorem Hebręorum.1.Par.2.

Iereon,ciuitas in tribu Dan.Ioſ.19.

Ieremia,ſiue Ieremias,nomen principis, 1.Paralipomen.5. Eſt & nomen prophetæ filii Helchiæ.Iere.1.

Ieremiel,filius Amelech.Iere.31.

Ierias,filius Selemiæ filii Hananiæ.Iere.37.

Ieriau,filius Hebron.1.Para.23.

Ieribai,filius Elnaem,1.Par.11.

Iericho, ciuitas opulentiſſima in Beniamin tribu, ab Ieroſolymis C L. & ab Iordane L X. diſtans ſtadiis, Numer.22, Ioſue 2. quam ædificauit Hiel de Bethel, 2.Regum 16,Matth.20, Lucæ 18. & 19. Nobilis palmetis & balſami viridariis. Vnde etiam ciuitas palmarum appellatur, Deuteronom. 34. Gentile, Ierichontinus.

Ieriel,filius Thou filii Iſſachar filii Iacob. 1.Paralip.7.

Ierimoth, filius Sela, filii Beniamin filii Iacob. 1.Paral.7. Filius item Beciæ,1.Para.8,2.Paral. 31. Eſt & nomen ciuitatis in tribu Iuda,cuius rex dicebatur Pharan, Ioſ.10.& 15. In tribu item Iſſachar,datæ Leuitis,quæ Ieramoth dicitur. Ioſ.21.

Ierimuth,nomen viri.1.Para.12.

Ierioth,filius Caleb ex Azuba vxore.1.Para.2.

Iermai,nomen viri.1.Eſd 10.

Ierna,Hiſpaniæ fluuius,Melæ lib.3.Strabo libro 3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam amnem potuiſſe vocari veriſimile eſt.

Ierne, inſula in vltima plaga occidentali, inde Ierneus.Steph.

Ierobaal, nome iudicis in Iſrael,qui & Gedeon dicebatur Iudic.6,1.Reg.12.

Ierobeſeth,nomen viri.2.Reg.11.

Ieroboam, filius Ioas filii Ioachaz regis Iſrael. 4.Reg.14. Fuit item alius eiuſdem & nominis & regni rex impius,3.Reg.11,

Ieroham,filius Elcana filii Caath, 1.Par.6.12.27. Filius Phaſor, 1.Para.9.Filius Eliu filii Thau. 1.Reg.1,2.Para.23.

Ieron,ciuitas in tribu Nephthali.Ioſ 19.

Ieroſolyma,Vide HIERVSALEM.

Ierſia,Filius Ieroham.1.Paral.8.

Ieruſa,mater Ioathan filia Sadoc.2.Par.29.

Ieruſalem, Iudææ metropolis à Melchiſedeco, teſte Ioſepho, condita, alias Salem: item & Iebus à Iebuſæo Chananæi filio, Ioſue 18. Poſtremò Aelia (vt Volaterranus lib. 11. ait) ab Aelio Hadriano dicta. Is enim imperator par tem eius extruxit: montem Caluariũ, CHRISTI ſepulchrum, & Golgotha, loca extra mœnia antea ſita, muro cinxit. Porrò hæc olim vrbs, bifariam diuiſa eſt, in ſuperiorem ſcilicet & inferiorem. Superior in vertice Sionis, vnà cum templo in eiuſdem montis latere ſita erat: quæ à conditore interdum ciuitas Dauidis nominabatur. Templo autem adhærebat inferior ciuitatis pars. 1. Paral. 3.

Ies, Ietis, ciuitas Achaiæ, in promontorio eiuſdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis prçterfluens, ſex milibus paſſuum nauigatur. Tortelius.

Ieſaar, Filius Caath filii Gerſon. Num. 3.

Ieſaia, Vide ISAIAS.

Ieſamari, Filius Elphaal. 1. Paral. 8.

Ieſana, Nomen ciuitatis. 2. Paral. 13.

Ieſba, Filius Ezra. 1. Paral. 4.

Ieſbaam, Filius Hacamoni. 1. Paral. 11. & 12.

Ieſbacaſſa, Nomen viri. 1. Paral. 25.

Ieſbi-benob, Gigas quidam, de quo 2. Reg. 21.

Ieſboam, Nomen principis. 1. Paral. 27.

Ieſboc, Filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25.

Ieſcha, Filia Aran filii Thare, quæ & Sarai dicebatur. Geneſ. 11.

Ieſcias, Filius Phaltiæ filii Ananiæ filii Zorobabel. 1. Paral. 3.

Ieſema, Filius Etam. 1. Paral. 4.

Ieſer, Filius Nephthali. Geneſ. 46, 1. Paral. 7.

Ieſeſi, Filius Ieddo. 1. Paral. 5.

Ieſi, Filius Apphaim filii Nadab filii Semei filii Onam, 1. Paral. 2. & 4. Pater Phaltuæ, 1. Paral. 4. 5. 12. & 23.

Ieſia, Filius Izrahia filii Ozi filii Thola. 1. Paral. 7. 24.

Ieſiel, Filius Nephthali. Num. 29.

Ieſimon, Nomen loci. 1. Reg. 23.

Ieſmachias, Nomen viri. 2. Paral. 31.

Ieſmaias, Nomen viri. 1. Paral. 27.

Ieſpha, Filius Beriæ. 1. Paral. 8.

Ieſphan, Filius Seſac. 1. Paral. 8.

Ieſraeli, Filius cuiuſdam viri, nomine Iethra Iſraelitæ, &c.

Ieſſe, pater Dauid. Iſa. 11. qui & Iſai dicitur.

Ieſſen, oppidum, quo Ioſeph in occurſu patris Iacob in Aegyptum proceſſit.

Ieſſui, Filius Aſer filii Iacob, Gen. 46, 1. Paral. 7. Filius Saul, 1. Reg. 14.

Ieſua, Nomen viri. 1. Paral. 24.

Ieſua, Filius Aſer filii Iacob. Gen. 46, 1. Paral. 7.

Ieſue, Nomen viri. Heb. Ieſia. 1. Eſd. 10.

Ieſus, Hebræum nomen, quod apud nos Seruator dicitur, quod conuenit regibus & ducibus, qui ſalutem ſequentibus ſe populis dant. Hoc autē nomen datum eſt CHRISTO, qui cunctis ſalutifer venit.

Ieſus, Sacerdotis nomen filii Ioſedec. Zach. 1. 3. & 6. De quodam Ieſu loquitur & Paulus Coloſſ. 4.

Ieſus, qui & Iaſon, Oniæ frater ſummus ſacerdos, huic Antiochus ſacerdotium abſtulit, & conceſſit Oniæ, qui & Menelaus.

Ieſus, Sabetis filius, ſummus ſacerdos.

Ieta, ciuitas quæ Leuitis è tribu Iudæ vel Simeonis eſt data, Ioſue 21. Eadem videtur eſſe quæ Iota dicitur, Ioſue 15. licet plerique diuerſe ſentiant, aſſerentes hanc alias Ietan dici, illam, Iota, alias Loche.

Ietau, caſtellum Siciliæ: Gentile, Ietbæus. Stephan.

Ietebatha, Nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Gadgad monte. Num. 33.

Ieterus, Mœſiæ fluuius ex Rhodope profluens. Plin. lib. 4. cap. 26.

Ieth, Filius Ierſon filii Leui. 1. Paral. 6. Heb. Iahath.

Iethela, Nomen ciuitatis In tribu Dan Ioſ. 19.

Iether, ciuitas de tribu Iuda, Leuitis data, Ioſue 15. & 21. Primogenitus Gedeonis. Iudic. 8. Filius Ezra. 1. Paral. 4. & 6.

Iether, Nomen ciuitatis, 1. Reg. 3. Nomen item viri, 1. Paral. 7. Filius item Iada, filii Onam filii Ierameel, 1. Paral. 2.

Ietheth, ciuitas Idumæorum. Gen. 36, 1. Paral. 1.

Iethma, vir Moabites. 1. Paral. 11.

Iethnan, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 15.

Iethra, pater Amaſa filii Abigail ſororis Dauid, 2. Reg. 17. & Iſraelites erat. in 1. Paral. 2. dicitur Iether Iſmaelites.

Iethraham, Filius Dauid ex Egla. 2. Reg. 3, 1. Paral. 3.

Iethran, Filius Supha filii Helem, 1. Paral. 7. Filius item Diſon filii Seir Horræi, Gen. 36.

Iethræus, Filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb. 1. Paral. 2. & 11.

Iethro, ſocer Moſis, Exodi 3. qui Exodi 2. dicitur Raguel.

Iethſon, Nomen ciuitatis. Ioſue 21.

Ietur, Filius Iſmahelis, Gen. 25, 1. Paral. 1.

Ieus, Filius Roboam ex Abihail. 2. Paral. 11.

Iezabad, vir Gaderothites. 1. Paral. 12.

Iezabel, Filia regis Sidoniorum, vxor regis Achab, 3. Reg. 16.

Iezatha, Filius Aman filii Amadatha. Eſter 9.

Iezer, Filius Galaad filii Machir filii Manaſſe, Num. 26. qui Ioſ. 17. dicitur Abiezer.

Iezer, Nomen ciuitatis Amorrhæorum, quæ Leuitis & homicidis pro aſylo e tribu Gad eſt attributa. Eadem quæ & Iazer dicitur, vide 1. Paral. 6.

Iezia, Nomen viri. 1. Eſd. 10.

Iezlia, Filius Elphaal. 1. Paral. 8.

Iezonias, Filius Maachati. 4. Reg. 25.

Iezra, Filius Moſollam. 1. Paral. 9.

Iezraia,nomen viri,2.Eſd.12.

Iezrahel,ciuitas tribus Iudæ,Ioſ.15.17.19.Iudic. 6, 1.Reg. 25. Filius item Oſeæ ex Gomer vxore,Oſeæ 1.

I G

Igaal ,filius Nathan de Soba.2.Reg.23.

Igal,filius Ioſeph.Nume.13.

Ignatius,Antiochenæ eccleſiæ præſes, anno ſalutis 91.Is Romam perductus,ac beſtiis obiectus eſt. Euſeb.lib.3.cap.36.

Igneces populi Rhodii.

I H

Ihelon filius Eſau ex Oolibaina vxore.Gen.36.

I I

Iim,ciuitas tribus Iudæ.Ioſ.15.

I L

Ilapinaſtes cognomen Iouis apud Cypros,inde ductum quod magnifico apparatu ſplendidiſque epulis quas εἰλαπινάς vocant Græci, coleretur.

Ilaraugatæ,Iberi,& Ilaraugates fluuius.

Ilaris,vrbs Lyciæ.Steph.

Ilattia,vrbs Cretæ.Steph.

Ilba,vel Ilua,inſula in mari Tuſco,diſtās à continenti decem millibus paſſuum, de qua Plinius capite 14.libr.34. refert hoc eſſe mirum, quòd in aliis regionibus effoſſis metallis terræ ſint vacuæ: apud Ilbam ſublata renaſcuntur,&rurſum de eiſdem locis effodiuntur.Vide ILVA.

Ilderichus,Vandalorum rex,anno ſalutis 525.

Ildico,Attilæ vxor,anno ab vrbe 1026.Blond.

Ildouadus, Gothorum rex, omnes Tranſpadanos, omneſque Venetiæ regionis vrbes in poſtatem recepit, anno ab vrbe 1295. Blond. libro 5.

Ilerda oppidum citerioris Hiſpaniæ,in conuentu Tarraconenſi,non procul a Sycori fluuio.

Ilergetes Hiſpaniæ populi in tractu Tarraconenſi, non procul ab Ibero amne. Plinius libro 3.cap.3.

Ileſium,nomen loci.Hom.Steph.

Ilia, quæ & Rhea, Numitoris Albanorum regis filia,quam Amulius pulſo iam Numitore fratre, & interfecto eius filio Lauſo, virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris ſpem partus ei adimeret. Verùm cùm illa aquam è Tyberi ad obeunda ſacra peteret,in ripa fluminis obdormiuit, & in ſomnis ſibi viſa eſt à Marte comprimi, & ſic geminos concepit: quos cùm peperiſſet, exponi iuſſit, matrémque Iliam viuam apud Tyberim fluuium infodi:vnde poetę eam Tyberi nupſiſſe fingunt, qui ob id quoque Vxorius amnis ab Horatio libro 1.Carminum dicitur. Quid verò pueris acciderit, vide AMVLIVS. Virgil.libro 1. Aeneidos.

Iliacus,Vide ILIVM.

Ilias,Iliadis,Homeri opus clariſſimum,omnium quotquot vnquam extiterunt, poetarum ſcriptis citra controuerſiam prælatum. Dicta Ilias ab eo, quòd bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ,geſtum. Quoniam verò hoc in opere nullum mali genus non recenſetur,factum eſt,vt Ilias malorum, pro omni genere calamitatis accipiatur.

Iliberis,ciuitas prouinciæ Narbonenſis.Plinius lib.3.cap.4,& Pompon.alias Liberia,Hiſpaniæ ciuitas.Meminit & Ptolemæus lib.2,cap. 4.Hanc quidam eſſe aiunt,quæ nunc Granata dicitur, longè clariſſima vrbium Occidentis,erepta nuper Mauritanis regibus, auſpiciis regum Hiſpaniæ. Dicta Iliberis Straboni à flumine.

Ilienſes, populi Corſicæ inſulæ antiquiſſimi. Pompon.lib.2.Pauſan.

Ilione, inter filias Priami natu maxima,Polymneſtoris Thraciæ regis vxor. Virgilius libr.1. Aeneid.

Ilioneus,nobilis Troianus,Phorbātis filius, qui deleto Iliò Aeneam in Italiam ſequutus eſt: & quoniam eloquentia plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus. Seruius in 1.Aeneid. Non mirum, inquit, ſi eloquens à Virgilio introducatur Ilioneus, cùm pater eius Phorbas, Homero teſte, ſemper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnarit.

Iliſſus, amnis in Attica regione, Muſis dicatus, quas ab eo Iliſſidas vocat.Papin.lib.4.Theb. videtur hunc fluuium Furiis cōſecrare, cùm ait,

-anfractu riparum incuruus Iliſſos

Sæuus honos fluuio,Stygias luſtrare ſeueris.

Eumenidas perhibetur aquis.Stephano vrbs Atticæ.

Ilithyia,dea parturientibus propitia,quæ & vno Lucina à Latinis appellatur. Oui.9. Metam. Vide INATVS.

Ilithyie,ciuitas in Aegypto.Steph.

Ilium,vrbs Phrygiæ minoris,ſiue Troadis,M.D. paſſuum à mari diſtās, à Dardano Iouis filio condita,ab Ilo verò rege ampliata, & Ilium nominata. Hæc Aſiæ totius ciuitas fuit florentiſſima,ſub Laomedōte ab Hercule euerſa: denuóque ſub Priamo ob Helenam a Paride raptam decennali bello obſeſſa, ac demum expugnata. Effertur & Ilios fœminino genere. Hinc Iliacus,id eſt,Troianus. Legitur & Ilius, in eadem ſignificatione 9. Aeneidos.

Illeus,Apollo in Troia.Steph.

Illiberis,Ptole.li.2.cap.10. Tectoſagum ciuitas, vulgò *Salſes*,Hiſpanorum ditionis.Vide ILIBERIS.

Illipa cognomento magna ciuitas Turdetanorum in tractu Hiſpaniæ Bæticæ.Ptolem.lib.2. cap.5.& Plin.lib.3.cap.1.

Illipula, mons Hiſpaniæ Bæticæ.Ptolem.libro 2. cap.4.

Illurcis, Iberiæ vrbs, quæ poſtea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta eſt.

Illuro, Hiſpaniæ citerioris oppidum paruum Pompo. lib. 2. Eſt item Plin. lib. 3. cap. 3. oppidum ciuium Romanorum in ea parte Hiſpaniæ Bæticæ quæ Luſitaniæ proxima eſt. Ptol. lib. 2. cap. 5. & Plin. lib. 3. cap. 1.

Illyris, idis, ſiue Illyrium, rii, ſiue Illyricum, ci, regio Europæ ſatis ampla, ſecundum dextrum maris Adriatici latus extenſa, a cæteris partibus Iſtria, Myſia ſuperiori, & Macedoniæ parte, quæ Adriatico mari incumbit, terminata. Dicta ab Illyrio Polyphemi (vt Appianus ſcribit) ſiue (vt Euſtathio placet) Cadmi filio. Hodie Sclauoniam vocant. Hinc Illyricus, ca, cum.

Ilmamolinus Africanus, Saracenorum imperator, claſſe in Hiſpaniam traiecit, totam in Gallias vſque igne ferróque vaſtauit, tandem reges Hiſpaniarum cum eo congreſſi vicerunt, fuderuntque, Granatam verò obtinuit. Blondus lib. 6.

Ilorci, oppidum, Plinio libro 3. cap. 1. in Europa ſitum.

Ilua, inſula in mari Mediterraneo, Tuſciæ adiacens, ferri fodinis nobilitata, Vide ILBA.

Ilurcis vrbs fuit Vaſconum in citeriori Hiſpania, poſtea à Sempronio Graccho Gracchuris dicta.

Ilurgia, vrbs Iberiæ Steph. ex 11. Polybii.

Ilus, filius Trois regis Troianorum pater Laomedontis, quem matura ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab huius nomine celeberrimum illud Myſiæ minoris, ſiue Troadis caput, Ilii nomen accepit: ſiue quòd ab Ilo primum fuerit conditum, cùm Dardanus antea in montibus Dardaniam condidiſſet, vt placet Homero lib. 2 3. Iliad. ſiue quòd à Dardano extructum inſtaurarit Ilus, & auctius reddiderit: quemadmodum obſcurè innuit Virgilius lib. 8,

Dardanus Iliacæ primꝰ pater vrbis, & author.

Author eſt Strabo libro 13, primum omnium Ilum auſum fuiſſe in campis habitare. proindeque in medıis campis fuiſſe ſepultum: cuius ſepulchri meminit & Homerus 11. Iliad. Fuit & alter Ilus, Aeneæ filius, alio nomine Aſcanius appellatus, Virgi. 1. Aeneid.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

I M

Imacarenſes populi Siciliæ ſtipendiarii in Mediterraneis inſulis ſiti. Plin lib. 3. cap. 8.

Imaduchi Scythię populi, Caucaſi montis iuga accolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

Imantopodes populi in Aethiopia loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, hoc eſt, vt Solinus interpretatur, qui flexis crurum nexibus ingrediuntur. ἱμάντα enim Græci lorum dicunt. Plinius lib. 5. cap. 8. Sunt & aues quædam Imantopodes dictæ ex argumento pedum, quaſi loripedes quòd habent crura prælta, Plinius lib. 10. cap. 47. Vide ſupra Hemodopodes.

Imaus, mons Indiæ, qui extenditur vſque ad fontes Gangis, vltra quem ſunt Scytharum gentes. Eſt & pars Caucaſi & Tauri, vt Plinius & Ptolemæus tradunt.

Imbaros Sami inſulæ fluuius apud Plinium lib. 5. cap. 27.

Imbraſus Sami inſulæ fluuius apud Plinium libro 5. cap. 2.

Imbræus, vnus ex Centauris. Ouidius libro 12. Metamorph.

Imbrus, inſula Thraciæ, vel è regione Thraciæ, Cabiris & Mercurio ſacra, quem vocant Imbrum ſuperi. Oppido quoque in ea nomen eſt Imbrus, vt inquit Stephanus.

Imera. Vide ISSA.

Imnites, Vide IAMNIA.

Imola, vrbs in Aemilia, quæ olim forum Cornelii dicebatur. Ptol. lib. 3. cap. 5.

Imphes, populi vicini Perrhæbis.

Importunus v. conſul, anno ab vrbe 263.

Imyra, vrbs Phœniciæ. Steph.

I N

Inachia regio, quæ Io vocabatur.

Inachia, Steph. tota Peloponneſus vocatur, non ſolùm Argos ab Inacho fluuio.

Inachium Peloponneſi oppidum inter Scyllæum promontorium & Iſthmum ſitum: alio nomine Argos Hippium appellatum Plinio lib. 4. cap. 5.

Inachus, fluuius in latere exortiuo Peloponneſi per agrum Argiuum in ſinum Argolicum illabens. Hunc poëtæ fabulantur Ius patrem fuiſſe, quam Iupiter cùm vitiaſſet, aduentum Iunonis præſentiens in vaccam mutauit. Oui. lib. 1. Metamor.

Inachus, primus Argiuorum rex, qui Inacho fluuio nomen dedit: a quo Argiui ipſi, Inachidæ appellati ſunt. Huius filiam nomine Io cùm Iupiter vitiaſſet, & in Cretam aduexiſſet, Iuno pellicis impatiens, grauiſſimis odiis eam exagitauit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit, Io Inachi fluuii filiam fuiſſe, Iunonis metu a Ioue in vaccam mutatam: quam cùm illa a coniuge dono accepiſſet, œſtro immiſſo tantoperè fuiſſe exagitatam, vt furore correpta nuſquam conſiſtere poſſet, donec in Aegyptum tranſuecta, in Iſidem deam mutata eſt. Hinc deducitur Inachis, patronymicum fœmininum: quo nomine poëtæ intelligunt Io Inachi filiam.

Inalpini dicuntur qui Alpes incolunt. Plin. lib. 3. cap. 6.

Inarime, inſula in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, ait Plin. libro 3. cap. 6. in quo mons fuit, qui terræmotum paſſus, alteram fudit inſulam, quæ Prochyta ab effuſione dicta eſt.

Sub hanc inſulam Typhoëa gigantem à Ioue detruſum eſſe, author eſt Vergilius libro 9. Aeneid. Eadem & Aenaria à ſtatione nauium Aeneæ, & a coxendicis forma Iſchia dicitur: quod nomen etiam hodie ſeruat. Ab Homero in Catalogo inſula hæc ἄριμος appellatur. Primum Virgilius, cùm illud Homeri εἰν Ἀρίμοις transferret, ex εἰν, Ionum præpoſitione, & Ἀρίμοις, vnam dictionem conflauit, numero & declinatione mutatis. Inarime verò dicta eſt ab Arimis, ſiue populis, ſiue belluis, ita priſca Hetruſcorum lingua ſimias dictante, quas Græci πιθήκους vocant, vnde nomen inſulis Pithecuſis, vt Straboni placet, ex hiſtoria fabuloſa, quam Harpocration, Xenagoras & Suidas ita referunt: Fratres (aiunt) duo fuerunt, Candulus & Atlas, omnium ſcelerum, quibus humana vita obnoxia eſt, authores & inuentores: adeò vt morum peruerſitas, Cercopum nomen eis fecerit. Impoſtores enim ac planos, quales hi præcipui fuere, ita Græci vocant ab animalibus, quæ κέρκῳ, id eſt, caudæ motu blandiuntur: iis ſummum ſtudium fuit, appulſos & aduenas dolis quibuſcunque circumuenire. Quod cum in ipſum etiam Iouem tentaſſent, ab eo ex hominibus in ſimias mutati ſunt, quas Græci Pithecos vocant. Vnde inſulis, quas tenebant, Pithecuſis vocabulum datum. Ouidius Xenagoram ſequutus 14. Metamor. Plinius tamen lib. 3 author eſt, Inarimen a Græcis dictam Pithecuſam non a ſimiarum multitudine, vt aliqui exiſtimauere, ſed a figlinis doliariorum.

Inatus, vrbs Cretę. Alii montem fluuium eſſe dicunt, in quo colatur Ilithyia Inatina. Steph.

Incubi, dicti ſunt Syluani & Fauni, quos improbos quandoque fuiſſe mulieribus compertum eſt, ac earum appetiiſſe pereguſeque concubitum.

Idara, Sicanorum ciuitas Steph.

India, regio Orientalis, Aſiæ terminus, quæ tam vaſta eſſe perhibetur, vt eam tradant eſſe tertiam partem omnium terrarum. Pomponius ſcribit, tantum ſpatium littoris eam occupare, quantum per 60. dies noctesque velificantibus curſus eſt. Author eſt Strab. lib. 15. in India fuiſſe 5000. oppidorum, quorum nullum Cô Meropide minus fuerit. Nomen habet ab Indo flumine, in quem ab Occidentali plaga deſinit, qui ſolus præter Nilum crocodilos creat. A Septentrione Tauri iugis, ab ortu Eoo pelago, a Meridie ſuo, hoc eſt, Indico clauditur. Gemmis abundat, elephantos procreat Africanis multò maiores. Arbores habet ſemper frondẽtes: tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnama ad nos mittit. Illic binæ æſtates, lenes auræ, temperies cœli, vbertas ſoli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt, vt maiora in India, quam in cæteris regionibus naſcantur animalia.

Indica, vrbs Iberiæ prope Pyrenæum, quam aliqui Blaberuram vocat. Gentile, Indicitę. Ste.

Indus, fluuius Orientis, ſecundum Gangem longe maximus, Indiam ab Occaſu alluens: a quo tota ea regio nomen accepit. Hunc in iugo Caucaſi montis, quod vocatur Paropamiſus aduerſus ſolis ortum effuſum aiunt, iſque x i x. amnes recipere. Arianus de geſtis Alexandri lib. 5.

Inferię ſacra erant mortuorum apud Romanos, Sueton. Caligul a: Inferiaſque his annua religione publice inſtituit.

Ingæuon Thuyſconum imperator, publica literarum ſtudia, ad comprimendam hominum audacia inſtituit. Cor. Tacit. de morib. Germ.

Ingenones latiſſimi Germaniæ populi in Sicambros, Teutonos & Cauchos diuiſi. Plinius libro 4. cap. 14.

Ingauni Liguriæ populi fuerunt, qui Abingonum oppidum in ora Liguſtica cõdiderunt.

Ingeniculus, ſignum cæleſte, quod Gręco vocabulo ἐγγόνασιν nominant. Firmic. lib. 6. Hic eſt Hercules (vt Hyginus docet) qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dexteram partem opprimere conatur.

Inger, Northmannorum, qui Ruſſi dicuntur, rex claſſe M. nauium Conſtantinopolim venit, quibus Romanus x v. Chelandriis occurrit, ignem claſſi Ruſſorum iniecit, vicit, fudit, fugauitque, plurimos cæpit, victor Conſtantinopolim rediit. Luith. lib. 5. cap. 6.

Inguinium, vrbs in Liguria, opibus ac vetuſtate nobilis, nunc Albinga, Proculo imperatore Rom. alumno & ciue ornata. Eutrop.

Innocentius, x x v i i i. Romanorum epiſcopus anno ſalutis 404.

Innocentius i i. Pontifex c l x v. anno ſalutis 1130.

Innocentius i i i. Pontifex c l x x v i i. anno ſalutis 1198.

Innocentius i i i i. Pontifex c l x x x i. anno ſalutis 1243.

Innocentius quintus, papa c l x x x v i. anno ſalutis 1275.

Innocentius ſextus, Pontifex c x c. anno ſalutis 1352.

Innocentius ſeptimus, Pontifex c c i i i i. Ludouicum nepotem ſuum Piceni agri Marchionem & Firmanum principem conſtituit, anno ſalutis 1405.

Innocentius v i i i. Pontifex c c x i i i i. anno ſalutis 1484.

Innocentius i x. Pontifex 1496.

Innocentius Falſus pontifex creatus à Friderico Romano imperatore, expulſo Alexandro i i i. Pontifice: anno ſalutis 1160. Euſeb.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix cum qua Athamas Thebanorum rex ſecũdas cõtraxit nuptias, poſtquã Nephele (ex qua

qua ille iam Phryxũ & Hellẽ ſuſceperat) Liberi patris furore agitata, in ſyluas ſe cõtulerat. Hæc, vt erat, ita reuera ſe nouercam geſsit, priuignoſq; identidem apud patrem accuſans, eò compulit, vt conſcenſo aureo ariete, fuga ſibi conſulerent. Qua rem ęgre ferens Iuno Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerut rabiem, vt cùm Ino ad ſe accedentẽ aſpiceret, hanc quidem leænam, filios autem ſuos eius catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learcum alterum ex filiis ſaxo illiſerit: idem in vxore exemplum editurus, niſi illa arrepto Melicerta altero filio, vna cum illo in mare ſe abiecißet: vbi deorum miſeratione in deam marinam eſt transformata, quam Gręci quidem λευκόθεαν, Latini autem Matura appellant. Melicertes autem in Palæmonem, quẽ nos Portunum nominamus. Ouid. lib. 4. Metamorph. Hygin. Fab. poet. cap. 1. 2 3. 4.

Inſubres, populi Ciſalpinæ Galliæ, quorum ciuitates ſunt, Mediolanum, Papia, Lauda, Nouaria, Vercellæ & Comum. Srabo lib. 5.

Inſubria, regio eſt Galliæ Ciſalpinæ, cuius populi Inſubres dicuntur.

Interamnia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prægutiorum ciuitas in Italia. Vulgò *Teranium*, quòd inter duos amnes ſit conſtituta.

Interduca Iuno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere prima nocte conſueuerant: Iuno autem olim nubentibus præerat.

Inutrium, Vindeliciæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 13. Idem eſſe putatur cum eo quod hodie Oenipontem nominant Germani.

Inyſſus, vrbs Aegypti prope Caſium montẽ. Ste.

I O

Io, filia Inachi fluuii, à Ioue adamata, quam ob interuentum Iunonis, ne agnoſceretur, Iupiter in iuuencam transformauit. Iuno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam a Ioue ſibi dono dari poſtulauit: quam cùm accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum cẽtoculum, à quo cùm moleſtiſsima cuſtodia premeretur, ægre id ferens Iupiter, per Mercuriũ eum interficiendum curauit. Quam ob rem indignata Iuno, œſtrum pellici immiſit, cuius aculeis exagitata, in Aegyptum vſque fugit: vbi implorato Iouis auxilio, priſtinam formam recuperauit, regique Oſiridi nupſit: Aegyptiiſq; omnibus adeò chara fuit, vt poſt mortem dea habita ſit, quam illi Iſidem appellarunt ſacraque eius Iſiaca, quibus anſer immolari cõſueuit. Ouid. lib. 1. Metamorph.

Ioab, pater Abiſai, 1. Paral. 26. Filius item Sauiæ filiæ Iſai, 2. Reg. 2, 1. Paral. 2, Filius etiam Saraiæ, 1. Paral. 4.

Ioachaz, Filius Ioſiæ regis Indæ, 4 Reg. 23, 2. Paral 35. Filius item Iehu regis Iſrael, 4. Reg. 10, 2. Paral. 21.

Ioachaz, pater Ioha, qui à commentariis erat Ioſiæ regi. 2. Paral. 34.

Ioachim, filius Ioacim, ſiue Eliacim, 4. Reg. 24. quem Ieremias 29. & 37. vocat Iechoniam.

Ioacim, filius Ioſiæ regis, qui prius Eliacim dicebatur, 4. Reg. 23, 2. Paral. 3.

Ioadam, mater Amaſiæ regis Iudæ, 4. Reg. 14, 2 Paral. 25.

Ioah, Filius Gerſon filii Leui. 1. Paral. 6.

Ioah, Filius Zemma, 1. Paral. 6, 2. Paral. 29. Filius item Iochaz illius, qui fuit Ioſiæ regi à commentariis, 2. Paral. 34.

Ioahe, Filius Aſaph. 4. Reg. 18.

Ioarim, Nomen viri. 1. Mach. 2.

Ioas, pater Gedeonis, Iudicum 6. Rex Iuda filius Ochoziæ Ioram filii Achab, 4. Reg. 11. 12. & 13, 1. Paral. 3. item 4. Reg. 14. Filius Ioachaz filii Iehu, rex Iſrael, 4. Reg. 13. & 14. pater Ieroboã regis Iſrael, 4. Reg. 14.

Ioas, rex Iuda, filius Ochoziæ filii Ioram, filii Achab. 4. Reg. 11. & 12.

Ioas, Filius Bechor filii Beniamin filii Iacob. 1. Paral. 7. & 27.

Ioatham, Filius Oziæ ſiue Azariæ regis Iuda, 4. Reg. 15, 2. Paral. 26. à LXX. *ἰωαθὰμ* & *ἰωθὰμ* trãsfertur. Filius item Ierobaal ſiue Iedeonis, Iudic. 9. Filius item Iahaddai, 1. Paral. 2. Filius Azariæ filii Amaſiæ, 1. Paral. 3.

Iob, Filius Achaz filius Micha, 1. Paral. 8. qui 9. dicitur Iara.

Iob, Nomen viri. Iob 1.

Iob, Filius Iſſachar, Gen. 46. qui 1. Paral. 7. dicitur Iaſub.

Iobab, filius Iectam, Gen. 10. Filius Saharaim ex Hodes vxore, 1. Paral. 8. Filius item Zaræ rex Edom, Gen. 36.

Iobachus, Bacchi cognomen.

Iobania, Filius Ieroham. 1. Paral. 9.

Iocaſta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, vxor Laii, quæ poſt mariti necem, Oedipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclum & Polynicem genuit: qui cum ſe mutuis vulneribus cõfeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Statius 8. Thebaid.

Iochabed, Filia Leui vxor Amram filii Caath, filii Leui. Exod. 6.

Iochabela, nomen matris Moſis, vt ex Ioſepho tradit Hieronymus.

Iócritus, Lycurgi filius, Vide ſuprà EOTACHIDAE.

Ioed, Nomen viri. 2. Eſd. 11.

Ioel, Nomen principis, 1. Para. 4. Nomẽ prophetæ filii Phathuel, Ioel. 1. Pater Sammua, 1. Paral. 5. & 15. Filius Azariæ. 2. Para. 29. Filius Maath filii Amaſai, 1. Para. 6. Primogenitus Samuelis prophetæ, 1. Reg. 8. Filius Gad, 1. Paral. 5.

Ioela, Filius Ieroham. 1. Paral. 12.

Ioezer, Nomen viri. 1. Paral. 12.

Ioſiẽdus, Campaniæ comes, conſilio Petri, vrbis præfecti Iohannem XIII. Pontificem cæpit, & cuſtodiæ mancipauit. Blond. libro 3. anno ſalutis 966.

Iogli pater Bocci principis trib⁹ Dan.Num.34.
Ioha,Filius Bariæ.1.Paral.8.
Iohanna Ben Reſa,Iudæorum dux,regnauit annis LIII.
Iohanna,ſacerdos, fratrem ſuum Ieſum in templo occidit, ob quod facinus Vagoſes, dux Artaxerxis,templum violauit, & Iudæos ſeptem annis tributa dare coëgit.Ioſeph.libro 11.cap.7.
Iohannes Baptiſta, Herode, Philippo & Lyſania tetrarchis, prædicare, & Baptiſmo Dei populum colligere nouum cœpit,anno ſalutis 30. Vinctus in carcerem ab Herode, propter Herodiadem miſſus eſt, atque capite truncatus in Macherunta.Matth.14, Ioſeph. lib.18.cap.13.& 14.
Iohannes Apoſtolus & Euangeliſta,in inſulam Pathmum eſt relegatus.Euſeb. lib.3. cap. 18. Ab exilio reuocatus, poſtea Epheſum rediit. Euſeb.lib 3.cap.20.anno ſalutis 98.
Iohannes II. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 323.
Iohannes III, Romanorum Pontifex, anno ſalutis 166.
Iohannes IIII. Romanorum epiſcopus LXX. anno ſalutis 639.
Iohannes V.Romanorum epiſcopus LXXX. anno ſalutis 683.
Iohannes VI. Romanorum Pontifex LXXXIII. natione Græcus, eo tempore Pontificatum iniit, quo Theophylactus exarchus Italiam petiit,anno ſalutis 700.
Iohannes VII.Græcus, Romanorum Pontifex LXXXIII.anno ſalutis 703.
Iohannes VII. Anglicus, ex Moguntiaco oriūdus,fœmina,mentito habitu,propter doctrinam Pōtifex electus,regnauit annis duobus, menſe vno,anno ſalutis 514.
Iohannes VIII.Pontifex CV.anno ſalutis 873.
Iohannes IX.Pontifex CXIII.anno ſalutis.899.
Iohannes X.Pontifex CXXII. anno ſalutis 915. hic Sergii Pontificis & Maroziæ ex adulterio filius fuit.Luith.lib.2.cap.13.
Iohannes XI. Romanorum Epiſcopus CXXV. anno ſalutis 932.
Iohannes XII Romanorum Pontifex CXXX.anno ſalutis 956. Adelbertum Romam intromiſit. Otho Romam petiit, fugit Iohannes, & Adelbertus ſynodum congregauit. Damnatus eſt Iohannes, & electus Leo. Blond. lib. 3.decad.2.Luith.lib.6.cap.6.7.& 9.& 10.
Iohannes XIII,Iohannis epiſcopi filius,Pontifex CXXXII.anno ſalutis 966.
Iohannes XIIII. Roman. Pontifex CXXXVII. A Romanis captus in Adriana mole, pædore carceris & inedia vitam finiuit, anno ſalutis. 984.
Iohannes XV.Romanorum Pōtifex CXXXVIII. omnia diuina & humana amicis largitus eſt, anno ſalutis 985.
Iohannes XVI. Romanorum Pōtifex CXXXIX. patre Leone presbytero natus,Romanus,anno ſalutis 985.
Iohannes XVII. Romanorum Pontifex CXLI. anno ſalutis 996.
Iohannes XVIII. Romanorū Pontifex CXLIII. anno ſalutis 1001.
Iohannes XIX.Romanorum Pōtifex CXLIIII. anno ſalutis 1001.
Iohannes XX. Romanorum Pontifex CXLVII. anno ſalutis 1020.
Iohannes XXI.Papa CLXXXVIII. anno ſalutis 1276.
Iohannes XXII.Romanorum Pontifex CXLVI. anno ſalutis 1317.
Iohannes XXIII. Romanorū Pontifex CCVII. anno ſalutis 1412. in concilio Conſtantienſi Pontificatu priuatus eſt,Platin.Volater.anno ſalutis 415.
Iohannes,Iudæ filius,frater Ieſu, ſummus ſacerdos anno à diluuio 1911.
Iohannes Columna cardinalis ad res Aſiæ cōponendas legatus ab Honorio III.Romanorum principe,anno ſalutis 1216.
Iohannes,Hieroſolymorum epiſcopus VII. anno ſalutis 106.
Iohannes Chryſoſtomus,epiſcopus Conſtantinopolitanus, a Theophilo Alexandrino epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt,anno ſalutis 403.vbi ſpiritū Deo reddidit.Tripart.hiſtor.lib.10.cap.18.
Iohannes Anocherita, monachus, propheta vixit ſub Theodoſio imperatore, anno ab vrbe 1147.
Iohannes Caſſianus,monachus,Maſsiliç floruit anno ſalutis 1186.
Iohannes Viteleſcus, patriarcha, Romam, omnémque eccleſiæ terram recepit, anno ſalutis 1434.
Iohannes Palæologus, Conſtantinopolitanus imperator,anno ſalutis 1434.
Iohannes Vuytocliffus, in Anglia, anno ſalutis 1366.
Iohānes Haucuth, Anglus, qui vicecomitibus Mediolani militauerat, copiis Vrbani Quinti Pontificis præfectus eſt, vt eccleſiç ditionem ab hoſte tueretur.Platin.Blondus.
Iohannes primus, Hiſpaniæ rex,patri Henrico Hiſpaniæ regi ſucceſsit,anno ſalutis 1374.
Iohānes,Britanniæ dux,totam Britanniam,eiectis Francis,recuperauit,anno ſalutis 1376.
Iohannes Hus, in concilio Conſtantienſi exuſtus,anno ſalutis 1416.
Iohannes Sirmienſis, abbas ex Pannonia ſuffectus eſt in locum Guidonis Antipapæ, anno ſalutis 1169.
Iohannes de monte regio, aſtronomus inſignis floruit anno ſalutis 1476.
Iohannes Zimiſceus XIII. Conſtantinopolitanus imperator, regnauit annis VI. Baſilium & Con

& Conſtantinum Romani I I. filios Cæſares fecit, anno ſalutis 971.

Iohannes I I. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1415.

Iohannes de Bregua, magno conſenſu Chriſtianorum, Hieroſolymorum rex eſt deſignatus, ductaque Chunradi Montis Ferrati filia in vxorem, Tyri regium diadema ſuſcepit, anno ſalutis 1210. Blond.

Iohannes, Philippi Valeſii filius, Frãcorum rex, magna ex parte apud Anglos captiuus, infœliciter regnauit annis 15.

Iohannes Hunyades Vuainoda tutor regni Hũgariæ factus. Ritius li. 2. anno ſalutis 1445.

Iohãnes, Richardi frater, Northmanniæ dux, rex Angliæ, anno ſalutis 1201. Prouentus eccleſiæ ſex annos occupauit, vnde ab Innocentio excommunicatus eſt, qui ad Pontificis miſericordiam confugiens, Angliam, Hyberniámque Romanæ eccleſiæ feudatarias, ex fœdere conſtituit, centum auri pondo pro vtraque inſula quotannis ſoluere pollicitus. Vuallos rebelles ſubegit, anno ſalutis 1211.

Iohannes, Scotiæ rex, anno ſalutis 1392.

Iohannes Baliolus, Scotiæ rex deſignatus eſt, mortuo Alexandro, nulla prole relicta, anno ſalutis 1292.

Iohannes, Henrici imperatoris filius, Bohemorum rex, anno ſalutis 1312.

Iohannes Hircanus, filius Simonis, Iudæorum dux. Ioſeph. Antiquit. lib. 13. Euſebius eum ob deuictos Hircanos cognomen hoc obtinuiſſe dicit. Huius tempore exortæ ſunt tres ſectæ apud Iudæos, Phariſæorum vna, Eſſenorum altera, tertia Sadducæorum. Ioſeph. Antiquit. lib. 13. cap. 8. Is Samariam, Idumæã, & aliquot Syriæ vrbes cæpit, templum quoque quod in monte Garizim, tempore Alexandri Magni, conſtructum eſt, diruit, populóſque ſubiectos circuncisionem ac reliquos Iudæorum ritus accipere coëgit. Fœdus cum Romanis renouauit, anno ab vrbe 633.

Iohannes Ziſcha, Huſſitarum dux, regnum Bohemicum ferè occupauit, quo cum Sigiſmũdus aliquoties congreſſus, infœliciter pugnauit, anno ſalutis 1420.

Iohannes Tizocopos, x I I I I. Italię exarchus, anno ſalutis 712.

Iohannes De Poli, Romanus ſenator, Annibalis ſucceſſor, priſcæ reipub. mores imitatus, legem rogauit, vt vectigales prouentus, & vrbis & prouinciæ reipub. iurium cenſerẽtur. Blond.

Iohannes, Conſul cum Vararo, anno ab vrbe 1219.

Iohãnes, C O S. cum Aſclepione, anno ab vrbe 1253.

Iohannes, C O S. cũ Paulino, anno ab vrbe 1251.

Iohannes, C O S. cum Buſeo, anno ab vrbe 1220.

Iohannes, Burgundiæ dux, captus a Sigiſmundo, anno ſalutis 1396.

Iohãnes & Albricus, ex Cumis comitibus, omnem Italiam in vnam ſocietatem S. Georgii coëgerunt, externos milites, quorum auxilio Itali hactenus erant vſi, Italia eiecerunt, Teutonicos, Britones & Anglos. Blond. Plat.

Iohannes Galeatius, Mediolani princeps, Barnabam patruũ in vinculis ad mortem vſque retinuit, omnémque ditionem eius in ſuam redegit poteſtatem, anno ſalutis 1385. A Roberto Iacobi Appiani filio Piſas emit. Peruſium deditione accepit. Bononia, Lucaque eſt potitus.

Iohannes Maria, Iohannis Galeatii Mediolanẽſium ducis filius, Mediolanenſium etiã dux, à Mediolanis ipſis interfectus eſt, anno ſalutis 1411.

Iohannes, Lencaſtriæ dux, Conſtantiæ vxoris nomine Caſtellæ regnum iure hæreditario repetiit. Hiſpanias armata manu ingreſſus eſt, adepta victoria affinitatem cum Iohanne Hiſpano contraxit, Henrico eius filio Catharinam filiam deſpondit. Alteram filiam Philippam Iohãni Luſitaniæ regi dedit nuptui, pace inita, cõtracta affinitate, domum victor rediit, anno ſalutis 1389.

Iohannes Villerius, noctu Pariſios ingreſſus, tyrannidem exercuit maximam, cædemque fecit, anno ſalutis 1418.

Iohanna, Siciliæ regina, Alphonſum Aragoniæ regem adoptauit, anno ſalutis 1422.

Iohanna, Roberti Neapolitani filia, Andreę Vngaro nupſit: eumque veneno dato tradidit neci, hinc Ludouico Tarenti principi nupſit. Blond. lib. 10. anno ſalutis 1347.

Iohanna, puella ex oppido Vallicolore, annorũ circiter viginti, armis inſtructa, militis munus ſubiit ſub Carolo ſeptimo Franciæ rege, cuius auſpiciis multis in locis proſperè pugnatum eſt. Remis receptis, Aurelium obſidione liberatum. Capta eſt ab Anglis, & Rothomagi cremata, anno ſalutis 1430.

Iohanna, Ladiſlai ſoror, fratri in regno Siciliæ ſucceſſit, anno ſalutis 1414. Volater.

Iohanna, Mulier quæ ſequebatur CHRISTVM vxor Chuſæ. Luc. 8. & 23.

Iohannam, Filius Careæ. 4. Reg. 25. Primogenitus Ioſiæ regis Iuda, 1. Paralip. 3. Filius Azariæ, 1. Paralip. 6. Filius Elioenai filii Naariæ, 1. Paralipo. 3. Principis nomen, 1. Paralipo. 12. Nehem. 12.

Ioiada, Nomen ſacerdotis. 4. Reg. 11, Ierem. 29.

Ioiar, Nomen ſacerdotis. 1. Paral. 9. & 24.

Iol, Numidiæ vrbs, quæ poſtea Colonia Cæſarea dicta eſt. Strabo lib. vlt. à Iuda Ptolemæi patre, in gratiam Auguſti, cuius liberalitate, cùm poſt victum patrem Iubam, Romæ in triumpho ductus eſſet, reſtitutus eſt in regnum.

Iolans, Iphicli filius, qui Herculi hydram interficienti adfuit, ferróque candenti cruorem

cohibuit, ne alia ex eo capita ſuppullarent. Hic cum ad decrepitam ætatem perueniſſet, Herculis precibus iuuentuti reſtitutus eſt. Ouid. 9. Metamor.

Ioleos, oppidum Magneſiæ (quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab Ortu annexa) inter Pelion & Oſſam montes ad ſinum Pelaſgicum, quem & Iolciacum ab huius oppidi nomine appellat. Ouidius 7. Metamorph.

Iole, es, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cùm Eurytus iam victus ei tradere recuſaſſet, licet certaminis lege debitam, ira accenſus Hercules Eurytum interfecit, vrbeque direpta Iolem abduxit, poſteaque Hylo filio ſuo vxorem tradidit. Ouid. lib. 9. Metamorph.

Iolum, mons Perrhæbiæ: Incolæ, Ioli. Steph.

Ion, poeta Græcus Tragicus & Lyricus & Philoſophus, cuius ſcripta cõmemoràtur a Suida

Ion, Xuthi filius: a quo Ionia dicta eſt Athenienſium ciuitas. Stephanus in Heliee.

Iona ſiue Ionas, propheta filius Amathi, 4. Reg. 14. Pater Ioſeph patris Iudæ patris Simeon, Luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli, Iohan. 1. & 21.

Ionadab, Filius Semmaa fratris Dauid, 2. Reg. 13. Filius item Rechab. Ierem. 35.

Ionathan, Filius Gerſon filii Moſis, Iudic. 18. Nomen ſcribæ cuiuſdam, Ierem. 37.

Ionathan, Filius Saulis regis, 1. Reg. 13. 14, 2. Reg. 1. 21, 1. Paral. 10. Filius Abiathar ſacerdotis, 2. Reg. 15. 17, 2. Reg. 1. Filius Iada filii Onam filii Ierameel, 1. Paral. 2. Filius Sagę, 1. Paral. 11, Eſd. 8. Filius Aſael, Eſdræ 10, Nehem. 12, filius Careæ, Ierem. 40.

Ionathas, dux Iudæorum conſtitutus, Bacchidem apud Iordanem vicit. Ioſeph. lib. 13. cap. 1. & 1. Machab. 9.

Ionathas, Annæ filius ſuffectus in locum Caiphæ a Vitellio Cæſare, anno ſalutis 39.

Ione, Ciuitas Palæſtinæ, alias Gaza dicta, quòd Io illuc appulerit. Steph. Ione eidem, Antiochia ab Argiuis habitata iuxta Phadnem.

Ionia, Aſiæ minoris regio, media inter Cariam & Aeolidem, tum cæli bonitate, tum ſitus cõmoditate nulli regionum poſthabenda. Huius incolæ dicti ſunt Iones ab Ionibus Græciæ populis oriundi: quorum olim duodecim præcipuæ fuerunt ciuitates, decem in contineti ſitæ, Miletus ſcilicet, Myûs, Priene, Epheſus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa, Erythræa, & duæ in inſulis, Chios & Samos. Ouid. 6. Faſtorum.

Ionicus, ica, icum, quod eſt ex Ionia: vt Ionica lingua, inter quinque Græcarum linguas notiſſima. Horat. 3. Carm. Ode 5.

Ionius, nia, nium, adiectiuum: vt Ionium mare, dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ ſupra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur. Sunt qui iſthmum Peloponneſiacũ Ionii Aegæi maris terminum faciunt. Quod ſi cõcedamus, dicendum erit, Creticum mare, Aegæi, non Ionii partem eſſe. Ptolemæus verò in deſcriptione Macedoniæ eam quoq; partem ſinus Adriatici, quæ Macedoniæ orã ab Occaſu alluit, Ionio mari attribuit: eiuſq; terminos, Dyrrhachio ſiue Epidamno vrbe, & Pylichno fluuio circunſcribit. Rectius tamen Plinius, cæterique Acroceraunio promontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quod autem ad nominis rationem attinet, non ſatis conuenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab Ionio quodam Dyrrhachii filio, quem Hercules cùm imprudenter occidiſſet, in mare proiecit, vt memoriam eius propagaret: Solinus ab Ionia extrema Italiæ regiuncula dictũ mauult. Lycophron, ab errore Ius, Inachi filiæ. alii ab Ionum naufragio: nonnulli ab Ione quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Iopas, rex Afrorum, vnus ex procis Didonis, vt punica teſtatur hiſtoria. Virg. lib. 1. Aeneid.
Cithara Crinitus Iopas Perſonet aurata.

Iópe, Steph, vrbs Phœniciæ prope Iamniam, vt Philo ait: vt Dionyſius, Palæſtinæ: (nam & Palæſtina Phœnicia dicebatur) ſic dicta ab Iope, Aeoli filia (quam Græci non rectè Caſſiepeã vocant) vxore Cephei cõditoris & regis. Alia eſt Iope Theſſaliæ. Dicitur etiam Iopia (alias per duplex p) nimirum ab Aethiopia.

Iôpis, regio Laconiæ. Steph.

Ioppe, vrbs maritima Palæſtinæ, Cephei regis, circa quam Andromedem ferũt marinæ belluæ fuiſſe expoſitam, poſteaque a Perſeo liberatam, eidem nupſiſſe. Hanc antiquiſſimam orbis totius vrbem fuiſſe volunt, ante terrarũ inundationem, quæ Deucalionis cõtigit temporibus, conditam: in qua etiam hodie ſcopulum incolæ oſtendut, vinculorũ Andromedes veſtigia retinentẽ. Nonnulli tamen nõ Ioppẽ Palæſtinæ, ſed aliã Indiæ vrbe fuiſſe dicunt, vbi Andromeda marinæ belluæ fuit expoſita.

Ióppe, oppidum in ora Curuæ Syriæ in monte ſitum, vna cum portu, qui a Barbaris nũc Iaffa appellatur. Num. 21, Ioſ. 19. 2. Paral. 2, 1. Eſd. 3, Ion. 1, 1. Mach. 10, Act. 9.

Iora, Nomen viri. 1. Eſd. 2.

Iorai, Nomen viri 1. Paral. 8.

Ioram, Filius Thou regis, 2. Reg. 8. Filius item Ioſaphat, 1. Paral. 3.

Iorãm, Filius Ioſaphat regis Iuda, 3. Reg. 22. Filius item Achab regis Iſrael, frater Ochoziæ, 4. Reg. 1. 3. 8. 9. 12. 2. Par. 21, 22. Matth. 1. Eſt & nomen ſacerdotis, 2. Para. 17.

Iorapata, orum, ſiue Iopata. Steph. Syriæ oppidum apud Ioſeph. lib. 3. Antiquit.

Iordanes, Conſul cum Seuero, anno ab vrbe 1223.

Iordanis, fluuius Iudææ, aquas habens ſuauiſ-

ſimas,

ſimas,Peræam à reliqua Iudæa diſterminans, Plinio libr. quinto,cap.14.Oritur ad radices Libani duobus fontibus:alteri nomē eſt Ior, alteri Dan , qui ſimul iuncti Iordanem efficiunt,Gen.13.

Iordanis Lydiæ rex pater Omphales : Paleph. lib.de fabulis.

Iornandes, librum rerum Gethicarum ſcripſit.

Ios, Inſula in mari Myrtoo,Plin.lib.4.capi. 12. vna Sporadum, diſtans à Naxo x111 1.M.paſſuum. In hac Homerum ſepultum ferunt, ita iubente oraculo, vt in materna patria ſepeliretur, propterea quòd matre certa,patre verò incerto natus eſſet.

Ioſa,nomen principis.1.Paral.4.

Ioſaba,Filia regis Ioram,ſoror Ochozię,4,Reg. 11:Vxor Ioiadæ ſacerdotis,2.Paral.22.

Ioſab-heſed , Filius Zorobabel filii Phadaiæ. 1. Paral.3.

Ioſabeth, Nomen mulieris,2. Paral.22 : quæ 4. Regum 11.dicitur Ioſaba.

Ioſabia,Filius Saraiæ filii Aſiel,pater Iehu principis.1.Paral.4.

Ioſaphat,Filius Aſa regis,3.Reg.15,1.Paral.3: Filius Ahilud,3.Reg.8.Filius item Pharuæ,3.Regum 4.Nomen vallis videtur,Ioel.3.

Ioſaphat,Vir Mathanites.1.Paral.11.

Ioſedec,Filius Saraiæ filii Azariæ,1.Par.6: Pater Ieſu ſacerdotis,Zach.1.

Ioſedum inter Celtas oppidum fluuii Sequanæ ripas citeriores attingens, ſupra Melodunum oppidum ei finitimum & Luteteię proximum: vulgò *Corbeil* , nominatur vt quidam exiſtimant : vide Glareanum in lib. 7. comment. Cæſ.

Ioſeph, Vndecimus filius Iacob ex Rachel vxore. Geneſis 30.Pater item Igal,Numer.13,1. Paral.25.

Ioſeph,prim⁹ dux Iudæorū,regnauit annis vii.

Ioſeph iunior Arſes, Iudæorum dux , regnauit annis L X.

Ioſeph,xiii. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 229.

Ioſeph,Cani filius ſummus ſacerdos, anno ſalutis 47.

Ioſephus, Thobiæ filius, Oniæ ex ſorore nepos, Iudæos ab ira Ptolemæi liberauit. Ioſeph.li. 4.cap.4.

Ioſephus,qui & Cayphas, Simoni in pontificatu ſucceſſit.Ioſeph.lib.18.cap. 7.

Ioſia,filius Elnaem.1.Par.11.

Ioſias,rex Iuda filii Amon filii Manaſſe. 4.Reg. 22.

Ioſpica oppidum in ora Liburniæ apud Plin.li. 3 cap.21. Ptol. Lopſicam appellat.

Ioſue,filius Num princeps tribus Ephraim, Oſeæ prius nominatus . Num.13,1.Par.7.

Iota,ciuitas in tribu Iudæ. Ioſ.5. Eadem videtur eſſe quæ.Ioſ.22.Ieta appellatur.Vide Ieta.

Iotapata, vrbs in Syria,Steph.ex Ioſepho à conditore ſic vocata.

Iouianus Pontanus , poeta multa ſcripſit tum proſa oratione,tum carmine.

Iouinianos, Maximinianus Cæſar voluit vocari qui ſe fortiter in Illyrio geſſiſſent.

Iouinianus hæreticus quidam fuit, qui nuptias virginitati præferebat , ſecutus opinionem ſtoicorum de virtutum & vitiorum æqualitate. Eius ſcriptis reſpondit Hieronymus.

Iouinus, Conſul cum Lupicino , anno ab vrbe 1120.

Iozabad,nomen ſerui Ioas regis, à quo occiſus eſt ipſe Ioas.4.Reg.11,1.Paralip. 26,2.Paralip. 17.24.

Iozabad,vel Iozabeth, Princeps militiæ. 1.Par. 12,Nehem.11,2.Par.31.3.,2. Eſd.8.

Iozachar,filius Semaar, ſeruus Ioas regis Iuda, qui Iozachar occidit ipſum regem Ioas adiutus à Iozabad conſeruo.4.Reg 12.

Iozarus,ſummus ſacerdos,anno ſalutis 11.

I P

Ipana,vrbs circa Carthaginem.Steph.

Iphates & Teſtorius , filii Priami, quos illi vno partu Periuia Idæa nympha enixa eſt , quam ipſe furtim in venatione compreſſerat:poſtea verò in bello Troiano ab Antilocho Neſtoris filio ſunt occiſi.

Iphianaſſa & Lyſippe, filiæ Prœti Argiuorum regis, quæ cùm ad Iunonis templum veniſſent, deam contumeliis affecerunt , patris ſui domum diuitiis templi Iunonis , vel , vt alii ferunt,formam ſuam deæ pulchritudini præferentes, à Iunone in furorem verſæ ſunt, adeò vt putarent ſe eſſe vaccas,agróſque falſis mugitibus implerent. Ad quas curandas accerſitus eſt Melampus , cui pater regni partem,& alteram filiam, quam vellet,nuptui promiſit. Placata igitur per ſupplicationem & hoſtias Iunone, Melampus Prœtidas à morbo curauit, & Iphianaſſam vxorem duxit. Hoc etiam nomine appellatur a Lucretio libro primo Iphigenia, Agamemnonis filia ex Clytemneſtra.

Iphiclus , ſiue Iphicles , filius Amphitryonis & Alcmenæ,eodem cum Hercule partu editus, quamuis diuerſo ex patre. Hic cùm Iuno nouercali concitata odio Herculi angues duos immiſiſſet , tanto perculſus eſt timore , vt de cunis decidens , vagitu ſuo parentes excitarit : qui cùm repente ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem.

Iphicrates,Aemilio & Plutarcho,vir Athonienſis , non tam magnitudine rerum geſtarum, quàm diſciplina militari nobilitatus.

Iphicrates ſculptor nobilis apud Athenienſes.

Iphidamas, Hom.lib.11. Iliad. Antenoris filius, corpore lato atque procero,ab Agamemnone in bello Troiano interemptus.

Iphigenia , Agamemnonis & Clytemneſtræ

fılia : de qua fabulam huiuſmodi comminiſcuntur poetæ: cùm Agamemnon in Aulide ceruum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata contrariis flatibus Græcorum nauigationem eſt remorata. Qua de re cùm vates cõſulerent, reſpõſum eſt, Agamemnonio ſanguine deam eſſe placandam. Miſſus igitur Vlyſſes, Iphigeniã aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulãs: cùmque iam immolanda eſſet, Dea eius miſerta, ceruam pro ea ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, vbi à Thoante rege eius deæ ſacris pręfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quò cùm poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, iamque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum qua non multò pòſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianę ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam Faſcelidem vocarunt) quod cùm in Italiam veniſſent, in Aricino nemore collocarunt.

Iphimedia, vxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno, filios geminos peperit, Otum & Ephialten, qui ſingulis menſibus nouem digitorum longitudinem ſtaturæ ſuæ adiiciebant, cúmque paucis annis in ſummam corporis molem excreuiſſent, vnà cum cæteris gigantibus aduerſus ſuperos bellum mouentes, Apollinis & Dianæ telis confixi ſunt.

Iphinaſſa, vide IPHIANASSA.

Iphinous, vnus ex Centauris, apud Ouidium 12. Meta.

Iphis, puer formæ venuſtate conſpicuus, qui cùm Anaxareten puellam impotenter adamaret, neque illa eius amori reſponderet, impatientia repulſæ vitam laqueo finiuit. Cúmque iam ad ſepulturam efferretur, Anaxarete e feneſtra proſpiciens, immotiſque oculis funus aſpiciens, in ſaxum mutata eſt. Ouid. 14. Metam.

Iphis, puella quædam Cretenſis, ex Phæſto oppido, Lygdi & Telethuſę filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nam cùm Lygdus vxorem grauidam eſſe animaduerteret, peregrè proficiſcens, in mandatis ei reliquit, vt ſi filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cùm ita eueniſſet, anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti iuſſa auderet præuaricari, mediam viam delegit, qua & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem euitaret. Simulat itaque marem ſeſe peperiſſe, habitúque virilem mẽtitur ſexum, noménque Iphidi imponit, mari fœminæque commune. Verùm cùm iam adoleuiſſet, patérque puellam Ianthen nomine ei deſpondiſſet, Telethuſa animaduertens rem diutius celari non poſſe, Iſidis opem implorauit: quæ precibus eius exauditis, Iphidem in marem commutauit. Ouidius libro nono Metamorphoſeos.

Iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiſo patre, è turri præcipitauit.

Iphitus Troianus. Virg. 2. Aeneid.

Ipnus, quam aliqui Ipneam vocãt, vrbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Ipnus, untis, vel Ipnuſia, parua regio in Samo, vbi Iunonis Ipnuntidis templum erat. Steph.

Ipſicuri, populi Liguriæ. Steph.

I R

Ira, nomen ſacerdotis, 2. Reg. 20. Filius Acces Thecuites. 1. Par. 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4.

Irai, filius Bela filii Beniamin filii Iacob. 1. Paralip. 7.

Iraphiotes, vide ERAPHIOTES.

Irene, inſula, vide CALABRIA.

Irene, Conſtantini VII. imperatoris mater, imperauit cum filio annis IX. anno ſalutis 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicea vrbe CCC & L. epiſcoporum celebrarunt, in qua ſanctorum imagines eccleſiis ſunt reſtitutæ. Blond. Conſtantinus iam adultus, matrem haud amplius paſſus, imperio deiecit, eiectam in ordinem redègit, & ſolus regnauit annis VI. Irene autem Conſtantini flagitia ægro ferens animo, filium dolo captum, effoſſis oculis, coniecit in carcerem, in quo & exhalauit animam, anno ſalutis 798. Tum imperauit ſola annis IIII.

Ireneus, Lugdunenſis epiſcopus, vir doctiſſimus, cuius extant plurima opera, anno ſalutis 169. Euſeb. lib. 5. cap. 5.

Ireſidæ, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Iria Flauia, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Ptolemæo lib. 8. cap. 6. S. Maria, finis terræ vulgò. Iria etiam, Taurinorum vrbs, Ptolem. Tiria Plin. hodie Sartirana.

Iringus, Auarorum dux, ab Henrico Foroiulianorum duce ſuperatus & expoliatus inæſtimabili præda, anno ab vrbe 359.

Iris, Thaumantis filia, quam poëtæ Iunonis nuntiam faciunt, reuera eſt arcus cæleſtis, Iunonis autẽ nomine aërem intelligimus. Vnde cùm poëtę Irim Iunonis faciunt nuntiam, hoc intelligi volunt, pluuiæ eam prænuntiam eſſe.

Iris, fluuius minoris Aſiæ, in Euxinum Pontum ſe exonerans.

Irpini populi erant ad Soractem montem, dicti ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, ſiue quòd lupum ducem ſequuti, ſedes ſuas delegerũt, vt Feſtus tradit, ſiue quòd more luporum ex rapto viuerent. hos Seruius Hirpinos per aſpirationem vocat.

Irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum Penelopes, verò nomine Arnæus dictus, Irus autem cognominatus, quòd quemadmodum Iris deorum, & pręcipue Iunonis, ita hic procorum nuntius eſſet. Hunc Vlyſſes, domum

reuerſus,pugno interfecit. Hom.18.Odyſſ.Huius paupertas abiit in prouerbium,vt hominem extremæ inopiæ Iro pauperiorem dicamus.Filiá habuit Chryſippen,quæ ex Phthio Hellenem peperit.Stephanus in Hellas.

Irus,vrbs Theſſaliæ:Ciuis,Irotes.Stephanus.

I S

Is,vrbs Perſica, à Babylone itinere dierum octo diſtans:apud quam eſt Is fluuius,e quo bitumen ad totius Babylonis murum ſubminiſtrabatur.Hero.lib.1.

Iſaac,Filius Abraham ex Sara.Gen.17,& 21.

Iſaar,Filius Caath filii Leui,Exod 6,1. Paral.6, & 23.qui Num.3.dicitur Ieſaar,iiſdem tamen conſonantibus & punctis.

Iſaari,Nomen viri,1.Paral 24.

Iſabella,Henrici Anglorum regis ſoror,Friderico imperatori nuptui data eſt.Polyd.lib.16.

Iſabella,Portugalliæ regis ſoror, Caroli Hiſpaniæ regis vxor,anno ſalutis 1526.

Iſaca,fluuius Britanniæ inſulæ.Ptolem. libro 2. cap.3.

Iſachæi aliàs Aſachæi ſunt populi in Aethiopia,apud quos tanta Draconum copia naſcitur,vt Cratium modo impliciti erectis capitibus velificẽt ad meliora pabula Arabię.Plin.

Iſacius Angelus,Conſtantinopolitanus imperator,ex Peloponeſio bello vocatus, Andronicum bello vicit,cæpit,mutilatis mẽbris eum interfecit,anno ſalutis 1185.

Iſàcius Commenus, Gręcorum imperator, anno ſalutis 1059. Hic vſque adeò continens fertur, vt vxorem nunquam inire voluerit poſt prolem ſemel ex ea ſuſceptam : quamuis ad morbi remedium medici conſulerent vt frequentiore venere vteretur.

Iſacius,Patricius Conſtantinopolitanus, Italiæ VIII exarchus.Blond.lib.9.decad.1.

Iſæus, Aſſyrius rhetor, adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit:deinde vir factus,frugaliſſimus omnium fuit. Caracterem orationis non profuſum habuit,ſed parcum caſtigatúmque, ac ſecundum naturam, qui tantùm rebus breuiter enarratis ſuppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, ſummàque cõplecti ipſius primùm inuẽtum eſt:vt Lacedæmoniis de ordinibus conſulentibus ac ſollicitis illud Homericũ iactauerit, Scutum ſcuta premunt,galeam galéæque, virum vir.Philoſtratus,Plin.Iunior lib.2.

Iſagrus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 245.

Iſai,pater Dauid,1.Reg.16.Ruth 4: quem Græci Ieſſæ vocant.

Iſaias,ſiue Ieſaia,ſiue Ieſaias,ſiue Eſaias,Nomẽ prophetæ,qui nobili genere ortus, in Hieruſalem prophetauit, nihil ruſticitatis in ſermone habens,qui non tam propheta, quàm euangeliſta fuit. Vniuerſa CHRISTI eccleſiæque myſteria ad liquidũ proſequutus eſt, vt non putes eum de futuro,ſed de præterito hiſtoriam texere. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes,occubuit.

Iſaicus Imperator fuit cognominatus Angelus qui ab Alexio fratre,quem prius magna pecunia à Turcis redemerat,excæcatus eſt & in carcerem coniectus: Bap.Egnat.

Iſander, Filius Bellerophontis & Achimeneco in bello,quod Lycii Solymis intulerũt, ab hoſtibus interfectus. Homerus 6.Iliad.

Iſapis,fluuius propinquus Cæſennæ. Strab.li.5.

Iſara,fluuius Allobrogum,non procul a Cemeno monte in Rhodanum influens. Vide Cæſarem & Plinium lib 3.cap.4.

Iſari Nomen viri.1.Paral.25.

Iſaria, inſula e regione Veliæ, alio nomine Aenotris.Vide ISCIA.

Iſauria, regio minoris Aſiæ ad Taurum mõtem Ciliciæ proxima, quam P. Seruilius cognomento Iſauricus, in ditionem Romanorum redegit,multis piratarum munitionibus,quę in ora maritima erant, vi expugnatis. Strabo lib.12. Dicta Iſauria ab Iſauris,præcipua regionis totius vrbe,inter Lycaoniam & Ciliciam ſita,quam poſtea Claudius,deducta cò colonia de nomine ſuo Claudiopolim appellauit. Ammianus.

Iſaûrum, ciuitas Pamphiliæ, à qua Iſauricus Seruilius Romanus dictus eſt qui Iſaurum cæpit. Ouid.1. Faſt.

Iſaúrus, Flaminiæ fluuius, qui accepto Sapi nõ procul à Cæſena in mare influit Adriaticum.

Isbaab, Nomen viri. 1.Paral. 24.

Isboſeth, Filius Saul regis Iſrael. 2.Reg. 2.

Isbus, Iſauriæ ciuitas: Gentile,Iſbotes. Steph.

Iſchalis, Britaniæ vrbs.Ptolem. lib. 2.

Iſcariotes,Iudas ille CHRISTI Domini noſtri proditor. Mat. 10.

Iſchómache, ches, vxor Pirithoi, ex Atracia Theſſaliæ regiuncula,alio nomine Hippodamia appellata,quem cùm Centauri Pirithoo pręripere conarentur, ingẽti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt.Propert. lib. 2. Eleg. 4.

Iſchomachus Crotoniates nobilis athleta, qui in ſtadio victor extitit, M. Valerio & P. Poſthumio Romæ Coſſ.

Iſchópolis,Ptolem. Ponti Cappadocii vrbs iuxta Sidonem.

Iſcia, inſula è regione Veliæ, alio nomine OEnotris dicta.Plin.lib.3.cap.7.Vide ISATIA.

Iſdigértes,Perſarum rex,anno ſalutis 400.

Iſei lacus,Vide SEBINVS.

Iſepus,gens Scythica.Steph.

Iſæum,vrbs Aegypti ab Iſide dicta, cuius incolæ,Metaboli(id eſt mutabiles): tales enim erant, ſolis mercatoribus onera vniuerſim vẽdunt,ipſa ab artificibus ſingulatim ementes. Steph.

Iſiaci, Iſidis ſacerdotes, in AEgypto qui veſti-

bus tãtùm lineis quas illi λινοστολίας appellabant, amiciebantur: a qua conſuetudine emanauit ſcitum illud Plutarchi dictum, Nam neque philoſophos facit barba promiſsior, veſtiſque attrita: nec item Iliacos linei amictus. Habet autem hoc non inuenuſtam prouerbii ſpeciem, Iliacum non facit linoſtolia, pro eo quod trito vulgi prouerbio dicimus, Monachum non perſici cucullo.

Iſidôrus, ſub Decio imperatore martyrio apud Alexandriam coronatus eſt, anno ſalutis 251.

Iſidôrus, Conſul cum Senatore, anno ab vrbe 1189.

Iſinda, vel Iſindus, vrbs Ioniæ. Eſt & Iſinda vel India, regiuncula, Steph.

Iſiphylus, pater Proteſilai, ſocer Laodamiæ. Ouidius Epiſt. 6.

Iſis, Inachi fluminis filia, Io prius dicta: quam cùm Iupiter adamaret, metu interueniẽtis Iunonis in iuuencam transformauit. Neque tamen tam calidè rem diſſimulare potuit, quin ſuſpicioſiſsimæ vxori ſuboleret: quæ cùm iuuencam illam ſibi dono dari petiiſſet, neque ille auſus eſſet pernegare, Argo cuſtode illi appoſito, arctiſsime eam obſeruauit. Quam rem tam ægre tulit Iupiter, vt Argũ per Mercurium interficiendum curarit. Iuno autem œſtro pellici immiſſo, ſummis eam doloribus ſine intermiſsione exagitauit, donec vicem illius miſeratus Iupiter, bona cum venia vxoris priſtinæ eam formæ reſtituit. Hæc poſtea Oſiridi nupſit, mutatóque nomine Iſis dicta eſt, quam Aegyptii vita functam, ob beneficiorũ memoriam, quæ in ipſos contulerat, diuinis honoribus ſunt proſecuti, ſacerdoteſque ei inſtituerũt, quos Iliacos de nomine eius appellarunt. Lucanus lib. 8,

Nos in tẽpla tuam Romana recipimus Iſim.

Scribit Suidas, Iſim Iouem ex Argo rapuiſſe, & cùm Iunonem timeret, mutaſſe nũc in bouem candidam, nunc in nigram, nunc in violaceam, cumque ea oberrantem in Aegyptũ veniſſe.

Iſmahel, Filius Abraham ex Agar ancilla, Gen. 16: Filius item Nathaniæ, 4. Reg. 25: Filius Aſel filii Elaſa, 1. Paral. 8, & 9.

Iſmàhela, Arabiæ parua regio. Incolę, Iſmahêlitæ, Stephano.

Iſmahelitæ, populi, quos Moſes (vt quidam dicunt) Madianitas vocat. Gen. 37. Euſebius Agarenos ſiue Saracenos.

Iſmarus, ri, ſiue Iſmara, orum, mons Thraciæ aſper & incultus ex vna parte, ex altera fertilis vinetis & oliuetis, quem Orpheus incoluit. Inde Iſmarius, a, um, id eſt Thracius.

Iſmêne, Oedipi filia. Stathius 2. Thebaidos, Cyrrhei cuiuſdam iuuenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt.

Iſmenias, nomen Thebani optimi tibicinis. De hoc Plutarchus in Pericle, Cùm audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimũ eſſe tibicinem, reſpondit, Malus igitur. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.

Iſmenus, fluuius Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum illabens. Dictus autem putatur Iſmenus, ab Iſmeno Pelaigi filio. Ouidius 2. Metamorph. Inde Iſmenius, a, um, id eſt, Thebanus. Iſmenides, mulieres Thebanæ, & Apollo Iſmenius. Steph.

Iſmenius Apollo dictus eſt ab Iſmenio colle Thebano vbi templum habebat:

Iſmiel, nomen principis, 1. Para. 4.

Iſocrates, orator Athenienſis vnus e decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit: ad rempublicam non acceſſit, neque in concionem aſcendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad euitandam inuidiam eorum, qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Ciuitatem tamen iuuit, Philippumque in his quæ ad illum ſcripſit, Athenienſibus conciliauit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Aſiam mutuis expoſtulationibus relictis, Gorgiam excitauit, vt idem quoque faceret. Optimæ eius orationes cenſentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Deceſſit annos ferè centum natus, poſt Athenienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non ſuſtinens nuntium Athenienſium cladis. Ex Philoſtrato.

Iſocrates, ſuperioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipſe nobilis: reliquit orationes 5. qui & vna cum claris oratoribus certauit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid.

Iſocrates & Machaon, præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponnęſiaco contra Athenienſes, à Thucydide commemorantur.

Iſora Nuarrola, mulier quędam Veronenſis, quę per totam vitam philoſophiam verbo & opere profeſſa eſt. Hæc ſcripſit Dialogum in quo diſputatur vter grauius peccauerit Adam an Eua. Quibus literarum laudibus adiecit perpetuum virginitatis florem.

Iſpalis, Bæticæ Hiſpaniæ vrbs clariſſima, a qua etiam Iſpalenſis conuentus Plinio dictus: ſicut Cordubenſis, Aſtigitanus & Gaditanus. Pompon. libro 2. & Straboni lib. 3. Romulea cognominata eſt. Hodie vulgò *Siuilia* dicitur, Ptol. lib. 2.

Iſpellum, ciuitas in Vmbria, ex altera montium parte qua Camertes.

Iſpolum, Vilumbrorum (qui Vmbris magis orientales ſunt) vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 3. Iſpellum hodie.

Iſporis, Ptolem. lib. 4. cap. 3. vicus Syrtis magnę: Hodie Naim ciuitas.

Iſrael, nomen Iacob, inditum ei ab angelo. Geneſ. 35.

Iſraelitæ, populi ab Iſrael ſic cognominati. 2. Regum 3.

Iſcela, Nomen viri. 1. Paral. 25.

Iſſa, inſula in mari Adriatico, Dalmatiæ adiacés & Illyriæ, cum oppido eiuſdem nominis. Ptolemæus lib. 2. Strabo lib. 7. Pomponius lib. 2. Ab ea fit Iſſæus, a, um. Eſt item caſtellæ nomen apud Martialem epigram. 138.

Iſſa, vrbs in Lesbo, Imera etiã dicta, deinde Pelaſgia & Iſſa, ab Iſſa Macaris filia.

Iſſachar, Nouus filius Iacob ex Lia vxore ſua, Gen. 30. Nomen tribus, 3. Reg. 4.

Iſsiórium, vrbs Laconiæ, vnde Diana Iſſoria, Steph.

Iſſus, vrbs inter Syriam & Ciliciam, vbi Alexãder Darium vicit, ideóque Nicopolis ab eo dicta eſt, hinc Iſſicus ſinus, ciuis Iſſæus ibidem fluuius eſt nomine Pinarus. Steph.

Iſter fluuius Europæ lõge maximus, qui ortus in iugis Arnobæ mõtis Germaniæ, ex aduerſo Raurici Galliæ oppidi, multis intra Alpes millibus, ac per inumeras lapſus gentes, ſexaginta auctus amnibus, in Pontum ſex oſtiis euoluitur. Alio nomine Danubius dicitur, præſertim a fonte vſque ad cataractas, quæ ſunt in montibus Daciæ, non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Iſtri dicuntur huius fluminis accolæ. Lucanus lib. 4.

Iſthemo, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari ſolét, in honorem Neptuni instituta à Theſeo, (vt Plutarcho videtur) aut certe in honorẽ Palæmonis, vt ex Archiæ Poetæ Græco Epigrammate colligitur, quod etiam hodie circunfertur. Huius certaminis victores pinu coronabantur. De inſtitutione horum ludorum ſic ſcribit Plutarchus in Vita Theſei, Theſeus primus Neptuno certamen inſtituit, glorianque eſt ſolitus, ob Herculem Ioui, ob ſe verò Iſthmia Neptuno celebrari. Dicta autem ſunt Iſthmia, à Peloponeſi Iſthmo, in cuius faucibus celebrabantur, non procul à Neptuni templo, quod illic erat in primis celebre.

Iſtiæa Ionicè pro Eſtiæa vrbs Eubeæ, quę nunc Oropus: Gẽtile Eſtiæus: nam Iſtiotes ab oppido Theſſaliæ deſcendit.

Iſtob, vir bonus. 2. Reg. 10.

Iſtone, mõs Corcyræ proximus, vnde Iſtonæus, Steph.

Iſtonium, Italiæ oppidum. Ptol.

Iſtria, Italiæ regio, poſt flexum Adriatici ſinus Illyrio contermina, quæ in latitudine ſexaginta paſſuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur, à Phormione, nunc Tiſano fluuio, ad Banaticum ſinum extenſa, in quo Arſia Amnis decurrens, Iſtriam ab Illyrio dirimit. Huius regionis incolæ Iſtri dicuntur. Hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe, miſſis ab Aeta rege ad Argonautas perſequendos; qui vt à Ponto intrauerunt Iſtrum, nec raptores inueniſſent, ſiue metu regis, ſiue tædio longæ nauigationis, iuxta Aquileiam conſederunt, Iſtrique ex amnis nomine, quo a mari conceſſerant, ſunt appellati

Iſtriana, ciuitas ad mare Perſicũ: Gentile, Iſtrianites vel Iſtrianeus. Steph.

Iſtrina Scytharum regina Ariputhis vxor quæ Sylem filiu Græcam linguam literaſque edocuit. Herod. in Melp.

Iſtropolis, vrbs Thraciæ non procul ab oſtiis Iſtrimeleſiorum colonia. Plin. lib. 4. cap. 11.

Iſtrus, vrbs Cretę, quam Artemidorus Iſtronem vocat. Altera eſt in Põto. hinc Iſtrius, Iſtrianus, Iſtrienus. Tertia, inſula cum oppido eiuſdem nominis iuxta Triopiũ Cnidiæ: Quarta, vrbs Iapygiæ. Steph.

Iſtula, fluuius ad finem Germaniæ, ortum verſus. Vide VIS VLA.

Iſtus, inſula Africæ, ab Afris Vdenoẽ dicta, à Phœnicibus Cella Rharſath, quod interpretatur Iſtonis: naui enim ſimilis eſt: Gentile, Iſtius, Steph.

Iſuhaia, nomen principis. 1. Paral. 4.

Iſura inſula eſt ſinus Arabici. Plin. lib. 6. cap. 28.

Iſus & Antiphus, Priami filii: verùm Antiphus ex Hecuba ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet Iſus. Homerus in Iliade.

I T

Italianus vnus ex ducibus Philippi Mariæ ducis Mediolanenſis quem ſecuri percuti iuſſit, quòd eum Florentinis in quos bellum gerebat, diceretur clam conſentire: Volater.

Italia, Europæ regio nobiliſſima, prius Heſperia dicta, ſiue ab Heſpero rege, qui ab Atlante fratre ex Africa pulſus, & Hiſpaniæ & Italiæ dedit nomen: ſiue (vt Macrobius inquit) ab Heſpero ſtella, quòd occaſui ſubiecta ſit. Dicta etiam fuit Oenotria, vel à bonitate vini, quod in Italia naſcitur (nam Græci οἶνον vinum dicunt) vel ab Oenotrio Sabinorum rege. Poſtea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges condidit, eamque partem, in qua poſtea Turnus regnauit, à ſuo nomine Italiam appellauit. Virgilius 1. Aeneidos. Timæus & Varro, à bobus vocatam Italiam prodiderunt, propterea quòd Græcorum veteri lingua Itali vocati ſunt, à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Latium autem & Auſonia, non totius Italiæ, ſed partium quarundam ſunt nomina. Latium enim eſt ea pars Italiæ, quæ citeriori Tyberis ripæ adiacet, vbi hodie eſt Roma. Auſonia verò dicta fuit Italiæ regio maritima, inter eam agri Brutii partem (quæ Siciliæ obiicitur) & Salentinos intercepta: vnde etiam vicinum mare Auſonium appellatum fuit. Eſt autem omnis Italia in formam cruris, inter Adriaticum & Tuſcum mare, à iugis Alpium

durſoque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens vſque ad fretum Siculum. In vltimo ſui ſe inditur in duo cornua, quorū alterum Ionium ſpectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo, quæ ab Augusta Prætoria, in Alpino limite ſita, per Romam Capuamq; porrigitur, vſque ad oppidum Rhegium, Solino teſte, decies centena & viginti millia paſſuū continet: latitudo verò quadringēta decem, vbi maxima latitudo: vbi verò minima, centum trigintaſex: habetque vmbilicum in agro Reatino. Olim ad Septentrionem terminum habuit Rubiconem fluuium, quem Auguſtus in ſua deſcriptione ad ipſas vſque Alpes protulit. Regiones maxime inſignes ſede cim habet, Liguriam, Hetruriam, Latium, Cāpaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samnium, Picenum, Flaminiam, AEmiliam, Vmbriam, Galliam Ciſalpinam, Venetiam, Iapidiam, Carniam, & Iſtriam. Hinc Italus, a, um, vt Regna Itala, Virgilio tertio AEneidos.

Italica, vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur. Strabo. Alia in Hiſpania, patria Silii Italici. Et inde Adrianus imperator ortum habuit.

Italica, Steph. ciuitas Bæticæ: Ptol. lib. 2. cap. 4. patria Traiani Cæſaris: hinc

Italicēſes, dicti ſunt populi ab Italica Hiſpaniæ vrbe.

Italus & Atlas, dictus eſt Kitim, Ianigenarū rex. Hic filiam ſuam Electram Ianigenarum principi Camboblaſconi dedit coniugem: & Romam filiam ſuam primam ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſ. Hæc Roma prima vrbis Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, vt meritò vrbs diceretur, Fab. Pictor.

Italus, Cheruſcorum rex, anno ab vrbe 799.

Itanus, vrbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab vno Curetum 8. Eſt & promontorium. Stephanus.

Itea, vicus in tribu Acamātide: Tribulis, Itæus. Steph.

Ithabalus, rex Tyri.

Ithaca, inſula in mari Ionio, ante Epirum, Vlyſſis patria, frequentibus ſcopulis aſpera. Virg. 3. Aeneid. In ea vrbs eſt eiuſdē nominis. Item mōs Neritos, à quo tota inſula interdum dicta eſt Neritos.

Ithaca, Steph. inſula prope Cephaleniam, ab Ithaeo conditore dicta, vnde Vlyſſes Ithacus. Eſt & aliud Gentile Ithaceſius.

Ithai, filius Rybai, 2. Reg. 23: qui & Ethai, 1. Par. 11.

Ithamar, filius Aaron filii Amram filii Caath, filii Leui, Exod. 6, 1. Par. 6.

Ithome, oppidum Phtiotidis, regionis Theſſaliæ. Hom. in Catalogo.

Ithome vrbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedemonii poſt decem annorū obſidionem in deditionē acceperunt. Thucydides li. 1. Stathius 4. Thebaid.

Ithonea, ciuitas in Bœotia, ab Ithonio Amphyctioni filio, quam alii Ithonem vocāt. A qua & Pallas Ithonia eſt appellata. Siue (vt Strabo inquit) ciuitas Theſſaliæ, ad Amphryſum fluuium ſita. Vide Iton ex Steph.

Ithyphalli, curatores Bacchi, qui in Orcheſtra ſaltabant. Hoc nomine dictus eſt Priapus.

Ithyra, vrbs in Tauro monte Parthiam verſus. A qua Ithyreus, a, um. Eſt autem Ithyreus, epitheton arcus. Vnde dicimus Ithyreos arcus & Ithyreas ſagittas, id eſt, Parthios arcus, & Parthicas ſagittas, eò quòd Parthi præcipuè arcubus & ſagittis vtebantur in prælio.

Itius portus inter Belgas, Morinis Oceanoque mari finitimus, Ambianis & Atrebatibus proximus, a continenti Angliæ xxx. M. paſſuum diſtans, & traiectui commodiſſimus, cui ad dexteram Zelandia & Flandria, ad ſiniſtram comitatus qui dicitur Pontus, Picardiæ pars, & Northmanniç ducatus. Ex oppoſito verò Angliæ conſiſtit. Oppidum eſt illic populorum quibus Caletis nomen eſt. Id adiecto Itii portus nomine, vt quibuſdam placet, Calitium nuncupatur, Morinenſis diœceſis. Hic cùm ducentis & decem annis in poteſtate Anglorum fuiſſet, tandem a Gallis receptus eſt, anno Domini 1557 quarto Idus Ianuarii. Hunc portum memorat Lucanus. Dictus autem videtur Itius ab Itando vt innuit Paulus Aemylius libro 7. de rebus geſtis Francorum.

Iton, vrbs Theſſaliç, aliqui Ἴτωνα vocant à frumenti feracitate. Dicitur & Itonus, ab Itonæ heroë: vnde & Pallas Itonia, quæ & Itone, & Itonæa, & Itonis, Itonias quòd in hoc oppido eximium haberet templum ſummoque cultu veneraretur.

Itone, ciuitas in Epiro, & Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ: ciuis Itonius. Item Itone, regio ſub Hæmo. Steph.

Ituræi, populi Syriæ Cœles, in Arabiam vergentes, accolas, qui plana incolunt, perpetuis excurſionibus infeſtantes. Hi arcu potiſſimum vtebantur in bello: vnde Ituræi arcus à poetis plurimum celebrantur. Virg. 2. Georg.

· Ituræos taxi curuantur in arcus.

Ituria, regio, a qua Ituræi populi. Ituræi (vt ait Probus) natio Scytharum. Strabo libro 17, Montanam regionem Ituræi & Arabes habent, malefici omnes. Plinius libro 5. in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, ſcribit eſſe Ituræorum gentem.

Iturum, Vmbriæ eſt oppidum non procul ab Iſpello. Strabo lib 5.

Ituriſſa, ciuitas Hiſpaniæ citerioris. Mela libro 3. & Ptolem. lib. 2.

Ityea,

Ityca, vrbs Lybiæ, Tyriorum colonia: Gentile, Itycæus. Vide Vtica.

Itylus, filius Zethi ex Aedone coniuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cuius fœcunditati inuidebat, quòd iam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore mane cognito, doloris impatiétia contabuit, & deorum miſeratione in luſciniam, aut (vt alii malunt) in carduelem eſt commutata.

Itymoneus, Hom. Hyperochi filius, vir in primis ſtrenuus, qui in bello Pyliorũ cum Helidenſibus ab Neſtore iaculo eſt interfectus.

Itys, Terei Thracum regis filius, ex Progne Pandionis Athenienſum regis filia, quem mater interemit, Tereoque viro ſuo, quòd Philomelæ ſorori ſuæ vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam vxoris impietatem cùm Tereus agnito filii capite deprehendiſſet, ſtrictoque enſe Prognen & Philomelam inſequeretur, in vpupam dicitur eſſe commutatus, Progne verò in hirundinem, Philomela autem in luſciniam, Itys denique in Phaſianum.

I V

Iuba, rex Mauritaniæ, Pompeianarum partium conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem a Cæſare in Africam miſſum, cum omnibus copiis deleuit. Victo verò Pompeio, cum Scipione copias coniunxit, commiſſoque prælio ſuperatus, cum nulla iam ſpes reliqua eſſet, magnifice epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens, fortiſſime cecidit. Cæſar poſtea, eius filium in triumpho duxit. Plutarchus in Cæſare, De Iuba rege triumphauit: eius filius Iuba quoque nomine, puer admodum in eo deductus eſt triompho: fortunatiſſimam vtique captiuitatem qua effectũ eſt, vt ex Barbaro & Numida inter doctiſſimos ſcriptores connumeretur.

Iubal, filius Lamech ex Ada vxore. Gen. 4.

Iubalda, filius Heberi, Celtiberorum rex.

Iubillius, Hermunduorum rex, anno ab vrbe 802.

Iucadam, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Iuchal, filius Selemiæ. Iere. 37.

Iud, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 19.

Iuda, quartus filius Iacob ex Lia vxore. Gen. 29.

Iudæa (quæ & Chananæa & repromiſſionis terra, quæ ſancta in Scripturis ſacris nuncupata eſt) Syriæ regio, in Aſia maiore, ad Orientem habet mare mortuum, quod & ſalſum, Num. 34: vbi quondam Sodoma & Gomorrha vrbes ſitę erant, vltra quod Iordanis fluuius, qui mare mortuum ingreditur: deinde Amorrhæi habitant. Poſt quos Moabitæ terram occupãt: deinceps Ammonitæ & magnus Euphrates. Vltra illos Babylon atque Chaldæorum eſt regio. Perſia deinceps inchoat. Ad Aquilonem Galilæa cubat, in cuius tergo Libanus mons terminus Iudę eminet. Damaſcus deinde, & Euphrates celebre flumen: vltra quod Syria & Aſſyria ſitæ ſunt, quæ reſpiciunt & extenduntur ad Orientalem plagam. Vlterius Sidon & Tyrus Occidentem verſus declinant & extenduntur. Occidentem verſus Philiſthum, quæ Palæſthina & Allophylorum terra dicitur, incipit: vltra quam mare magnũ, quod & Mediterraneum, Exo. 23: hoc Palæſthinorum mare appellatur. Ad Meridiem Amalecitæ habitant, Num. 13. poſt quos Seir mons, & Edomitæ: vltra illos Madianitæ ſedent. deinde eſt mare rubrum: vltra quod Aegyptus ſita eſt ad Occidentem Iudææ extenſa. Iudæa aliquando tota terra duodecim tribuum appellatur, velut, Marc. 3. & Pſal. 76, Notus in Iudæa Deus. Aliquando duæ tantùm tribus, Iuda & Beniamin, appellitantur, ad diſtinctionem Galilææ & Samariæ, aliarumque in terra repromiſſionis regionum. Obſeruabis itaque apud hiſtoricos Iudęam pertinere ad Palæſthinam: Galilæam verò atque Samariam ad Phœnicem. Neque obſcurũ eſt poſt Salomonis mortem, decem tribus Iſrael defeciſſe a Roboam ad Ieroboam Ephratæum, 3. Reg. 12. exinde duæ tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin, quæ ſemini Dauidis adhęſerant. nunc domus Dauid, nunc regnum Iuda, Ieruſalem, aut Beniamin in Scripturis potiſſimum à prophetis nuncupari. Sicut decem tribus, quæ defecerant, regnum Iſrael, domum Iacob & Ioſeph, Ephraim, regnum Samariæ, Iezrael, Bethel, Bethauen appellari notum eſt.

Iudaia, vxor Ezrar. 1. Par. 4.

Iudas, filius Iacob ex Lia vxore, à quo Iudęi nominati.

Iudas, filius Mathathiæ filii Ioannis. 1. Mach. 2. Vnus ex duodecim Apoſtolis, Mat. 10. Eſt & nomen cuiuſdam Galilæi, de quo Act. 5.

Iudas, Ezechiæ Galilæus, ſeditionem mouit. Inde Simon Herodis ſeruus, ſumpto diademate, qui à Grato victus fuit atque interemptus, demum ab Athonge paſtore, propter quas ſeditiones 11. fermè milia hominum à Varo in crucem ſunt acti. Ioſephus libro 17. cap. 15.

Iudas Caulonites, iuncto Sadduceo, Phariſæo, Eſſeorum ſectæ principes propter tributum ſeditionem mouerunt: hinc cædes & latrocinia, templumque exuſtum eſt. Ioſephus libro 18. capite 3. De bello Iudaico libro 2. capite 2. De Iudæorum hæreſibus libro antiquit. 18. capite 5. Eutropius libro 1. capite 3. anno ſalutis 52.

Iudas, ſummus ſacerdos, Ieſum fratrem germanum in templo Hieroſolymis interfecit, anno à diluuio 1930.

Iudas xv. vltimus ex Hebræis Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 131.

Iudi, filius Nathanię filii Selemię ſibi Chuſi. Ier. 36.

Iudith, nomen viduæ cuiuſdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitus regis Aſſyriorum patriam ſuam obſidentem dolo peremit. Iudith 8.

Iudocus Britonum regis filius, qui relicto principatu, cui poſt patrem erat ſucceſſurus, byſſum & purpuram in pannoſas & viles commutauit tunicas. Volat.

Iuernia, Steph & Ptol. inſula in Septentrionali Oceano, tantùm ferè a Britannia diſtãs, quantum Britannia abeſt a continente. Cæſar Hyberniam vocat, Mela Iuuernam: quo nomine etiam Iuuenalis eam appellat Saty. 2.

Iugantinus deus, qui iugis præeſſe putabatur.

Iugarius, vicus Romæ, dictus, quia ibi Iunonis Iugę ara erat, quam putabant matrimonia cõiungere. Liuius, Iugarium Aequimelio & Fortunæ templo vicinum ſtatuit.

Iugula, ſignum eſt quod Actius appellat Oriona. Huius ſigni caput dicitur ex tribus ſtellis, quas infra duæ claræ, quas appellant humeros, inter quas quod videtur Iugulum, Iugula dicta.

Iugurtha, filius Manaſtabalis, fratris Micipſę regis Numidarum, quem patruus moriens, hæredem regni ſui conſtituit, vna cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale & Hyempſale: quos ille poſtea beneficiorũ immemor, inſidiis adortus interfecit, vt ſolus regnaret. Id ægre ferẽtes Romani, bellum aduerſus Iugurtham mouerunt: quod ducum inertia, perfidiaque præter omnium expectationem multos in annos eſt protractum: quo temporis interuallo, vario ſæpe euentu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Iugurtha fractis opibus ſuis ad Bocchum Mauritaniæ regẽm confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ in triumpho ductus, tandémque in carcerem coniectus, animi dolore periit. Saluſtius de bello Iugurthino.

Iulia, vrbs Italiæ, à Dædalo condita. Steph.

Iulia, Plin. lib. 4. cap. 34. Norici oppidum.

Iulia Fidentia Hiſpaniæ oppidum inter Bærin amnem & Oceanum ſitum. Plin. lib. 3. cap. 1.

Iulia Claritas, Bæticæ oppidum in conuentu Aſtigitano. Plin. ibidem.

Iulia fama, Iulia virtus, Iulia concordia, Iulia contributa, Iulia reſtituta, Iulia felicitas eiuſdem Bęticæ oppida apud Plin. eodem loco.

Iulia, Auguſti filia, parum ſecundæ famæ, adeò vt ob frequentia adulteria à patre ſit in inſulam relegata.

Iulia, oppidum in Gadibus ciuium Romanorum.

Iulia gens, dicta eſt ab Iulo Aſcanio: ſiue ab Iulo, Iuli Aſcanii filio, inquit Feſtus. ἰυλεῖς (inquit Stephanus) dicti ſunt Romani à rege, qui etiam menſi Iulio nomen dedit, vel ab Iulidæ.

Iulianus, vii. Hieroſolymorũ epiſcopus ex Gentibus, anno ſalutis 160.

Iulianus, Alexãdriæ epiſcopus, anno ſalutis 181. Euſeb. lib. 5. cap. 9.

Iulianus, ſub Decio imperatore, martyrio apud Alexandriam coronatus, anno ſalutis 251.

Iulianus Cardinalis, cecidit ad Varnam in bello Vngarorum, anno ſalutis 1445.

Iulianus, cos. cũ Torquato, anno ab vrbe 900.

Iulianus, cos. cum Piſone, anno ab vrbe 927. ii. cos. cum Criſpino, anno ab vrbe 176.

Iulianus, hæreticus Pelagianus, contra gratiam CHRISTI dogma effudit, anno ſalutis 415.

Iulias Iudææ oppidum ad latus exortiuum Geneſaræ lacus. Plin. lib. 5. cap. 15.

Iuliobona, Galliæ Celticæ vrbs, Ptolem. libro 2. cap. 8.

Iuliobrica, Ptolemęo libro 2. capite 6. Hiſpaniæ vrbs.

Iuliomagus, Andium ciuitas in Gallia. Ptol. li. 1 cap. 8. Vulgò *Angiers*.

Iuliopolis Myliæ oppidum. Plut. libro quinto, cap. 32.

Iulis, oppidũ inſulæ Deæ vel Co, Simonidis patria (qui Melicus, à ſuauitate cãtus, dictus eſt, vt in Suida legitur. Idem primus cecinisse nęnia fertur) & Bacchylidæ, & Eraſiſtrati medici, & Ariſtonis Peripatetici. Apud eos lex erat, ſenes maiores ſexagenariis occidi, vt victus cæteris ſufficeret.

Iulium Carnicum, Ptol. lib. 2. cap. 14. vrbs inter Italiam & Noricum. Hodie Golitia, ditionis Auſtriæ.

Iulius ii. pontifex ccvii. anno ſalutis 1503. Bononiam pulſis Bentiuolis vi cæpit, Seruiam, Rauennam, Imolam, Fauentiam, Forumliuium, & reliquas eccleſiæ terras a Venetis occupatas, armata manu obtinuit. Mutinam & Mirandulam cæpit. Bononia ab eo defecit.

Iulius, xxxii. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 335.

Iulius, v. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 151.

Iulius Paulus Iuriſconſultus, vir doctiſſimus, Alexandro Seuero Romanorum imperatori à conſiliis, anno ab vrbe 976.

Iulius Africanus, cos. cum Vlp. Troiano Auguſto, anno ab vrbe 864.

Iulius Africanus, Conſul cum Maximino, anno ab vrbe 988.

Iulius Antonius, Conſul cum Fabio Africano, anno ab vrbe 744.

Iulius Rufus, cos. cum Fonteio Capitone, anno ab vrbe 819.

Iulius Ruſticus, cos. cum Aquilino, anno ab vrbe 914.

Iulius

Iulius Meſſala, c o s. cum Grato, an. ſalutis 231.

Iulius Seuerus, conſul cum Platio Syluano, anno ſalutis 893.

Iulius Maximus, cum filio Maximino, x x v i. Romanorum imperator, Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Seueri amicos vndique interfecit. Capito. Herodot. libro 7.

Iulius Cæſar, omnium Romanorum Imperatorum primus, idemque clariſſimus, quemque vnum ex Romanis habemus, quem Alexandro Macedoni non modò conferre, verùm etiam iure poſſimus præponere. Eius res geſtas paucis perſtrictas, vide apud Plinium lib. 7. cap. 25. Iuliorum autem nomen, ab Iulo Aſcanio Aeneæ filio tractum putatur. Virgilius lib. 1. Aeneid. Huius honori tributum eſt, vt ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) Iulius fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet a Martio, a quo Romani ſuum olim auſpicabantur annum. Vide C. Iulium Cæſarem.

Iulus, filius Aeneæ, alio nomine Aſcanius, Vide ASCANIVS.

Iulius Cordus hiſtoricus qui vitas imperatorum ſcripſit.

Iulius Montanus poëta quidam Elegiographus, cuius meminit Crinitus.

Iunganni, Ligures: incolæ Alphigi oppidi, diſtant a Monœci portu ſtadiis quadringentis octoginta.

Iunia, nomen viri conceptiui Pauli. Rom. 16.

Iunius, ſextus eſt in ordine menſium, a iunioribus dictus, quemadmodum Maius, a maioribus. Ouid. 6. Faſtor.

Iunius Brutus. Vide BRVTVS.

Iunius Bleſus, Africæ Procos. Tacfarinam fudit, fugauitque, anno ab vrbe 774. Tacit. lib. 3.

Iunius Donatus, c o s. collega Cornelii Secularis, anno ab vrbe 1012.

Iunius Maximus, i i. c o s. cum Aquilino, anno ab vrbe 1038.

Iunius Tyberianus, c os. cum Aurel. Probo Auguſt. anno ab vrbe 1033. i i. conſul cum Caſſio Dione, anno ab vrbe 1043.

Iuno, Saturni & Opis filia, ſoror & coniunx Iouis, dea regnorum & diuitiarum, quæ & nubentibus preeſſe creditur, vnde Pronuba vocatur: & parturientibus obſtetricari, vnde Lucinæ nomen ſumpſit. Filiam habuit Heben, quam ex ſylueſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline inuitata auidius comederat. Ioui Vulcanum & Martem peperit: quanquam Ouidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe, Olenii tantùm floris contactu. Phyſici Iunonem aëra interpretantur: ideoque Iouis & ſororem, & coniugem dictam volunt, quòd ſumma ſit aëris cum æthere cognatio & ſimilitudo. Hinc Iunonius, a, um. Ouidius ad finem libri primi Metamor. Cic. 2. De Natura deorum. Iunonem à iuuando dicitur eſſe nominatam.

Iunonia maior & minor, inſulæ ex fortunatis. Plin. lib. 6. cap. 32.

Iupiter, Opis & Saturni filius in Creta inſula eodem cum Iunone partu editus, & in Ida monte à Curetibus educatus: idque clàm patre, qui ex pactione cum Titano fratre inita, filios ſuos omnes deuorabat. Cùm autem in virum adoleuiſſet, cognouiſſetque etiam tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diuiſit: ac Ioui quidem cæli & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Iunonem deinde ſororem ſuam vxorem duxit, quæ ei Vulcanum peperit. Cic. 3. de Natura deorum tres enumerat Ioues, ex quibus primum & ſecundum natos in Arcadia, alterum patre Aethere, ex quo etiam Proſerpinam natam ferunt, & Liberum: Alterum patre Cælo, qui genuiſſe Mineruam dicitur, quam principem & inuentricem belli ferunt. Tertium Cretenſem, Saturni filiũ, cuius in illa inſula ſepulchrum oſtenditur. Phyſici interpretantur Iouem eſſe elementum ignis, dictumque Io uem putant à iuuando, eò quòd nulla ſit res, quæ ſic omnia foueat, quemadmodum calor. Nonnunquam tamen a poetis pro aëre, ſeu apetto cælo accipitur. Horat. 1. Carm.

-Manet ſub Ioue frigido.

Aliquando etiam pro pluuia. Virgilius lib. 2. Georgicorum,

Et iam maturis metuendus Iupiter vuis.

Aliquàdo per Iouem intelligimus ipſam vim duorum ſuperiorum elementorum, quæ actiua eſt, dum agit in hæc duo inferiora ad generationem & corruptionem. Et quanuis tre centos Ioues a M. Varrone enumeratos Tertulianus teſtatur, tamen huic omnia tribuimus, ne multitudo memoriam fallat.

Iupiter Stratius apud veteres colebatur.

Iouis ciuitas, Iouis templum. Vide DIOS.

Iura, mons Galliæ, Sequanos ab Heluetiis diuidens. Cæſar in Commentariis. Vogeſus dicitur aliis authoribus. Vulgò, *Les monts ſainct Claude.*

Iuſtinianus, L v I. Romanorum imperator, multa bella per legatos ſuos confecit, ius ciuile in eum ordinem redigendum curauit, quo nunc vtimur, Pandectas ſcilicet & Codicem.

Iuſtinianus i i. L x v. Romanorum imperator, anno ab vrbe 1438. Cum eo fœdus icit Ammirathus Saracenorum rex. Africa & Libya reſtitutæ eóque fœdere interuentum, vt per annos x. Saraceni ſingulo quoque die, nummos mille aureos ſoluere, ſeruumque ex gente ſua, & vnum item equum Romano imperatori mittere tenerentur. Blondus libro 10. Decad. 1. Contra fœdus in Bulgaros exerci-

rum duxit, cædibus & incendiis in Bulgariam debacchatus eſt: demum omnes ſaltus, omnem denique viam, reſumptis animis Bulgari, qua imperatori Thraciam redeundum erat, minuerunt. Quare imperator, dimiſſis captiuis, reddita præda, pacem periit, precario impetratã ſacramento confirmauit. Blondus libro 10. Regno deturbatus eſt à Leontio patritio, adnitente Gallinico patriarcha Conſtantinopolitano, abciſſoque naſo, in Cherſoniam ab eo eſt relegatus. Diaco. lib. 18. anno ab vrbe 1447. E Cherſona ad Bauarorum regem fugit, à quo ſuſceptus, filiã Bauari ſponſam accepit: ab Abſimaro porrò Bauarus pecuniis corruptus, hoſpitem & generum tradere pactus eſt. Quo cognito, Trebellioni Bulgarorum reginæ Iuſtinianus ſe credidit, & auxilio Bulgarorum regno reſtitutus, Gallinicum exoculatum Romam miſit, in hoſtes ſuos, eorumque ſtudioſos crudeliſſimè deſæuiit: quoties enim ſtillantem truncis naribus mucum abſtergebat, quempiam aduerſariorum trucidauit. Iterum cum Tiberio filio regnauit annis VI. denique Cherſonam euertere ſtudens, a Philippico quem exilio damnauerat, cum Tiberio filio, bello ſuperatus eſt & occiſus, anno ab vrbe 1463.

Iuſtinus hiſtoriographus, qui epitomen in Trogum tanta ſtyli fœlicitate conſcripſit vt alienum prope inuentum vendicauerit.

Iuſtinus, philoſophus Apologeticũ pro CHRISTI fide conſcripſit, & Antonino Pio Romanorum imperatori tradidit, tandem martyrio coronatus.

Iuſtinus, Colchis & Armeniis præfectus, anno ab vrbe 1313.

Iuſtus, hiſtoriographus quidam Tiberienſis, qui de rebus Iudaicis hiſtoriam ſcripſit. Volaterranus.

Iuſtus, Hieroſolymorum epiſcopus, Simeoni cruci affixo ſucceſſit, anno ſalutis 97.

Iuſtus, XI. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 118.

Iuſtus, V. Alexandriç epiſcopus, anno ſalutis 122.

Iuſtus, conſul cum Ianuario, anno ab vrbe 1080

Iuturna Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror, quam Iupiter pro erepta virginitate, immortalitate donauit, Numicique fluminis nympham fecit. Hæc in bello fratrem aduerſus Aeneam multum iuuit: ſed videns fratri necem inſtare, in Numicum flunium ſe occultauit. Virg. 12. Aenei. Alii dicunt, eam rem habuiſſe cum Latino rege, eòque palam facto, ſua ſponte ſe in Numicum præcipitauiſſe. Reuera autem Iuturna, fons eſt in agro Latino, in Numicum influens amnem: quæ res poetis fabulandi occaſionem videtur ſubminiſtraſſe.

Iuuenalis, nomen proprium Satyri poëtæ.

Iuuencius Celſus, conſul, collega Neratii Marcelli anno ab vrbe 881.

Iuuencius Celſus, iuriſconſultus, conſul cum Criſpino, anno ſalutis 865.

Iuuencus, presbyter Hiſpanus, Euangelia heroicis verſibus explicuit, anno ſalutis 332.

Iuuentas, dea iuuentutis, Iunonis filia, quam Græco nomine Heben vocamus. Acron. Aliud eſt Iuuentas, aliud Iuuenta, aliud Iuuentus. Iuuenta, ætas putatur: Iuuentas, ipſum numẽ: Iuuẽtus, ipſi iuuenes. Accipitur tamen aliquando Iuuentas, pro ætate ipſa iuuenili.

Iuuerna, inſula in Oceano Septentrionali, tantùm ferè à Britannia diſtans, quantùm Britannia à continente. Iuuena. Saty. 2. Plinius Hyberniam vocat: Claudianus in quarto Honorii conſulatu, Iernam. Hodie vulgi vocabulo *Irlandia* nominatur.

Iuuianus, XLI. Romanorum imperator, menſes VIII. regnauit, anno ab vrbe 1117, vno & altero prælio a Perſis victus, ignobilem, ſed neceſſariam pacem fecit. Prouincias quinque transtigritanas reddidit Perſis, & Meſopotamiæ partem.

I X

Ixiæ, regiuncula Rhodi ab Ixo portu: hinc Ixus Apollo. Steph.

Ixias, vrbs Oenotrorum in Mediterraneis.

Ixibatæ, populi iuxta Pontũ, prope Indicã. Ste.

Ixion, Phlegye, ſiue (vt Hyginus mauult) Leontei filius, qui ſocerum ſuum (ſiue is Deioneus fuerit, ſiue Eioneus) fraude peremit. A qua cæde cùm neque homines, neque dii eum luſtrare vellent, diuque incertus vagaretur, Iupiter illius miſertus, in cælum aſſumptum expiauit. Cumque iam purgatus apud ſuperos degeret, Iunonem amare cœpit, eamque de ſtupro appellauit. Quod cùm Iupiter ab vxore intellexiſſet, nubem illi ſub Iunonis effigie oppoſuit, ex qua ille Centauros genuit. Deiectus deinde in terram, cùm paſſim gloriaretur, cum deorum regina ſe rem habuiſſe, Iupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curauitque vt ibi rotç alligatus, perpetuò circumageretur.

Ixion, II. Corinthiorum rex.

Ixus portus, Vide IXIAE.

I Z

Izelus, caſtellum Siciliæ. Steph.

Izrahia, filius Ozi filii Thola filii Iſſachar. 1. Paralipomenon 7.

K A

KAilla Pannoniæ regina quæ maritum ſuum Vazulem excæcauit. Volater.

Kene, dux Hunnorum, qui poſtea Hungari appellati ſunt: quo duce ipſi Hũni Pannoniam ingreſſi, ad Tulmam Auſtriæ locum contra Romanos victores fuere. Occubuit

dux

dux, cui ſucceſſit Attila. Volaterranus geographiæ 8.

K I

Kitim regnauit apud Ianigenas, relicto in Celtiberis rege filio Sicoro, quem Kitim Ianigenæ ſua lingua ob mentis excellentiam vocauerunt Italum Atlanta. Hic filiam ſuam Electram Ianigenorum principi Camboblaſconi dedit coniugem, & Romam filiam ſuam primò ſubreginam Aboriginibus ſacrauit. Beroſus.

K V

Kunigunda, Hĕrici imperatoris vxor virginitatem perpetuam obſeruaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis claruiſſe, anno ſalutis 1018.

L A

LA, vrbs Laconica, Homerus Laan vocauit: ſic dicta, quòd in excelſo ſaxo ſita ſit.

Labim, filins Meſraim, Gen. 10. Ab hoc, Libya, quæ prius (vt Hieronymus refert in Hebraicis quęſtionibus) Phutenſis regio appellata eſt, nomen habet.

Laad, filius Iahath filii Subal filii Iuda. 1. Par. 4.

Laada, filius Sela filii Iudæ. 1. Par. 4.

Laadan, filius Thaan filii Thale. 1. Par. 7.

Labæ, vrbs Chatteniæ regionis Gerræorum: Gentile, Labæus. Steph.

Laban, frater Rebeccæ filiæ Bathuelis filii Nachor ex Melcha. Gen. 24. Eſt & locus in deſerto vbi Moſes Deuteronomium pręlegit filiis Iſrael. Deut. 1.

Labana, ciuitas ſacerdotū in tribu Iuda, Ioſ. 15. Eadem videtur quæ & Lebna. Ioſ. 10.

Labanath, ciuitas, quæ tribus Aſer terminus eſt. Ioſ. 19.

Labanis inſula in ſinu Arabico. Pli. li. 6. cap. 28.

Labara, vrbs Cariæ: Gentile, Labareus. Steph. Vide ΠΡΑΜΟΤΥΜΒΙΕΙ.

Labaſardach, XII. Babyloniorum rex, anno diluuii 1750.

Labatus, viri proprium, cuius crebra mentio apud Plutar.

Labda Amphionis cuiuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id à Bacchiadis cæteris ſperneretur Aetioni nupſit eique puerum peperit quem ab euentu Cypſelum nominauit. Nam quū duo Corinthus reddita eſſent oracula, quib⁹ illi monebantur fore vt Labdæ filius Corinthi aliquando tyrannidem inuaderet, miſſi ſunt publico decreto decem viri qui puerum interficerēt. Verùm quum fortè puer ei qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordia motus, adduci non potuit vt eum occideret, quapropter ille alteri tradidit & ille rurſus alii. atque ita deinceps per manus traditus infans a decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſthæc illi egreſſi, & pro foribus ſtantes ſeſe mutuò, præcipuè verò qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex conuento non occidiſſet. Quod quum audiſſet Labda, quæ intus ad fores aſtabat, puerum in menſura frumentaria, quam Cypſelum vocant Græci, occultauit. Vide latius hanc hiſtoriā apud Herod. lib. 5.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate iam in ſenium vergente Thebas euocatus, aliquandiu ibi regnauit, filiúmque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regnum ſucceſſit: vnde & Labdacides dictus eſt. Stathius 6. Thebaid. Et Labdacidæ, dicuntur Thebani à Labdaco rege.

Labdalon, promontorium Epipolæorum, prope Syracuſanos. Steph.

Labdas, Hieroſolymorum epiſcopus XXXIII. anno ſalutis 297.

Labeo Antiſtius iuris quidem ciuilis diſciplinam principali ſtudio exercuit, & conſulentibus de iure publice reſpōſitauit: cæterarum quoque bonarum artium non expers fuit, & in Grammaticam ſeſe atque Dialecticam, literáſque antiquiores, altioreſque penetrauerat: Latinarumque vocum origines, rationéſque percalluerat: eáque præcipuè ſcientia ad enodādos pleróſque iuris laqueos vtebatur. Gell. libro 13. cap. 10. De quo rurſus cap. 12. eiuſdem libri ſcribit, Agitabat hominem libertas quædam nimia, atque vecors vſque eò, vt D. Auguſto iam principe & Rempub. obtinente, ratum tamen, penſúmque nihil haberet, niſi quod iuſtum ſanctumque eſſe in Romanis antiquitatibus legiſſet. A labiorum magnitudine dictū putant. Labeones & Labrones cognominantur.

Laberius, poeta mimographus, Eques Romanus Macrob. Saturn. lib. 2, & Gell. lib. 11. cap. 9. Seneca lib. 7. Declamationum. Laberium mimum diuus Iulius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit: quem quum iuſſiſſet ire ſeſſum, omnes Equites ita ſe coarctauerant, vt venientem non reciperent.

Laberia Arabiæ oppidum, ab Aelio Gallo dirutum. Plin. lib. 6. cap. 2.

Labici, Italiæ populi, qui genus ſuum à Glauco Minoïs filio traxerūt, quem Labicum appellarunt à ſcuto militari intus anſato, quod ſcuti genus primus in Italia oſtendit. Nam λαβὰ Græcis anſam ſignificat, vel manubriū. Virg. lib. 7. Quicūque enim magna labia habent. Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici. Hinc Labicanus ager Labicis vicinus, cuius meminit Liuius lib. 2. ab vrbe.

Labienus, Cæſatis in Gallia legatus, qui magnas ſub eo res geſſerat: demum bello ciuili trãsfugit ad Pompeium, cui Cæſar bona, quæ habebat in poteſtate, remiſit.

Labienus, hiſtoricus, cuius ſcripta abolita fuere. Tranquill. in Caligula cap. 15. T. Labieni, Cordi Cremutii, Caſſii Seueri ſcripta ſenatuſ conſultis abolita, requiri, & eſſe in manibus, lectitarique permiſit: quando maxime ſua intereſſet, vt facta quæque poſteris tradantur.

Labina, vicus inter Veronam & Cremonã duabus cladibus Romanorum notus, quæ antea Bebryacus dicebatur.

Labinetus, qui & Baltaſſar, XIII. Babyloniorum rex, regnauit annis V. anno diluuii 1757.

Labinetus, filius Nictocris reginæ Babyloniæ, tandémque Babyloniorum tyrãnus. Herod. lib. 1.

Lablaium, vide S I S E C A.

Laboriæ, arum, Italiæ pars illa, quæ vulgò *Terra laboris* dicitur. Pli. li. 17. cap. 4, Campus eſt adeò pinguis, vt ſtipulam tantę craſſitudinis faciat, vt ea incolæ pro ligno vtantur. Sic dictus, quòd ingẽs labor ſit in eo colẽdo: quippe ſolum habet arduum opere, difficile cultu, bonis ſuis acrius penè paſcit, quam vitiis. Idem lib. 9. cap. 11. Quantum autem vniuerſas terras campus Circuncampanus antecedit, tantùm ipſum pars eius, quæ Laborię vocantur, quem Phlegræon Græci appellant. Finiuntur Laborię via ab vtroque latere Conſulari, quæ à Puteolis, & quæ à Cumis Capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobilis in Campania. Plin. lib. 17. cap. 4.

Labores, IIII. Lacedęmoniorum rex, anno diluuii 1284.

Labradeus Iupiter in Caria colebatur, cui ſimulachrũ primus conſecrauit Arſalis rex, quòd victo Candaule Lydorum rege, ſecurim quæ Lydorum regum erat, quæque à Lydis Labrys dicitur in Cariam retuliſſet, à qua Ioui Labradeo nomen dedit. Cæl. lib. 6. cap. 11. & Plin. lib. 32. cap. 2.

Labranda, vicus Cariæ: Gentile, Lambrandenus & Labrandius. Steph.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. lib. 36. cap. 13. Creticum à Dædalo factum quo incluſus erat Minotaurus: Aegyptium in nomo Heracleopolitæ quem deſcribit Mela lib. 1. Lemnium columnarum nitore inſignem. Italicum à Porſena Hetruſcorum rege ſepulchri cauſa extructum.

Laecobriga, Hiſpaniæ vrbs, Ptol. li. 2. cap. 6. alio nomine Coymbra.

Laccopluti cognominati ſunt Callię Athenienſis poſteri quòd is repente ditatus eſſet theſauro in campis Marathoniis ſubter terram inuento. Nã Græci λακκοὺς appellabant quos & ſiros dicimus, hoc eſt loca ſubterranea, in quibus vinum, oleum, frumentaue condebãt. Vnde & Laccum pro ſepulchro vſurpat Pſalmorum interpres, Et ſimilis ero deſcendentibus in laccum.

Lacedæmon, clariſſima Pelopõneſi totius vrbs, alio nomine Sparta dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Hęc Menelai regia fuit, quam Paris diripuit, Helenamque inde in Phrygiam abduxit. Lacedæmones eius inhabitatores, populi olim bellis egregii, qui iuuentutem laboribus & nando, currendo, eſuriendo, algendo, æſtuando erudiebãt. Veget. lib. 3.

Lacedæmon, Cypri mediterranea: Ciuis, Lacedæmonius: poſſeſſiuum Lacedæmonicus.

Laceria, vrbs Magneſiæ, & alia Italiæ: Gentile, Lacerides, & Lacerda, fœmin. vt primitiuum. Steph. vide L V C E R I A.

Lachares, Mithridatis filius, Boſphori rex, à Lucullo in amicitiã receptus, anno ab vrbe 685. Florus lib. 98.

Lachelis, vna Parcarum, quam Latinè Sortem interpretari poſſumus. nam λαγχάνειν, eſt ſortiri. Hanc autem idcirco vitæ humanæ præeſſe voluerunt, quòd in ea ſortem, hoc eſt, caſum plurimùm valere arbitrabantur.

Lachis, ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 10. 15, 4. Reg. 18. conſtructa a Roboam, 2. Par. 11.

Lacia, vel Laciade, vicus in Oeneide tribu: Tribulis, Laciades. Steph. Hi abũdabant raphanis, quibus vtebãtur in deprehenſos in adulterio ludibrii cauſa. Suidas & Eraſmus in Chiliad.

Laciburgium, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germanię vrbs. Hodie Roſtochium. vulgò *Roſtoch*.

Lacinium, promontorium in extremis Italiæ finibus, inter Petiliam & Crotonem in mare excurrens, Ioniumque dirimens ab Adriatico. Dictum Lacinium, à Lacinio quodam latrone, quem Hercules, quòd boues ſuos abegiſſet, ibi dicitur interemiſſe, templumque ibi Iunoni condidiſſe, quam etiam à nomine illius Laciniam cognominauit. Virgil. 3. Aeneid.

Lacides, Cyrenæus philoſophus, nouæ academiæ princeps, Arceſilę auditor. Suid. Cic. lib. 4. Acade. quæſt.

Lacippo, Ptol. lib. 2. cap. 4, Hiſpaniæ ciuitas, alio nomine Lapecia dicta.

Lacius & Antiphemus fratres. Steph.

Lacmon, promontorium Pindi montis, ex quo Inachus & Aiax fluuii manant: inde Lacmonius. Steph.

Laconia, Pelopõneſi regio inter Argiuũ agrum & Meſſeniacum ſecundum littus extenſa: olim à numero cẽtum ciuitatum Hecatompolis appellata: quarum omnium caput fuit Lacedæmon, alio nomine Sparta appellata, ſalutaribus olim Lycurgi legibus optime inſti-

tuta

tuta. Incolæ Lacones : fœmininum Lacæna. Eſt item Lacon canis nomen apud Ouidium 3.Metamorph.

Lacriues vir Lacedæmonius miſſus ad Cyrum. Herodot.lib.1.

Lactiphagi, quidam Scythiæ populi, qui & γαλακτόφαγοι dicuntur.

Lactucini, cognomina Romanorum procerum, a lactucis deducta. Plin.lib.19.cap.5.

Lacydes, philoſophus fuit Cyrenæus primus nouæ Academiæ inſtitutor, tantopere ab Anſere adamatus, vt ei perpetuò comes eſſet, nuſquam ab eo non in publico, non in balneis, non interdiu digrediens.

Lacydes rex Argiuorum, molli inceſſu, comáque perpetuò vnguentis delibuta. Plutarch. in opuſculo eo, quo docet quo pacto vtilitatem ex inimicis capere poſſimus.

Ladas, Alexandri Macedonis curſor, tanta pedum velocitate, vt veſtigia eius in arena non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam νικοφόρον cognominabant.

Lade inſula Aeolidis: Gentile, Ladæus.

Ladepſi, populi Bithynorum. Steph.

Ladeſta, aut Ladeſtum, vna Liburnidum inſularum: Gentile, Ladeſtanus. Steph.

Ladiſacites, inſula in Perſico mari. Steph.

Ladiſlaus, Vngarorum rex, anno ſalutis 1078. Hic vir ſanctus ſumme modeſtus, ad ſuſcipiendum regnum a proceribus coactus eſt. Per mortem Zolomeri regis, cui nupta Ladiſlai ſoror erat, Dalmatiam, Croatiamque Pannoniæ finibus adiecit. Hunnos prælio ſuperauit: Rhuthenos item, qui olim Roxolani, in proprios fines remigrare (Vngariam enim inuaſerant) compulit, Polonos coercuit, Cracouia capta.

Ladiſlaus, infans, Alberti regis filius, Vngarorum rex, anno ſalutis 1440.

Ladiſlaus III, Emerici ex Conſtantia Aragonia filius, Vngarorum rex, anno ſalutis 1201.

Ladiſlaus IIII, Vngarorum rex, anno ſalutis 1274. Bellum cum Comanis geſſit, duce Oldamiro apud lacum Hood, prælio inito, victor tandem diſceſſit: poſtea cum Comanis pacem fecit. Irreligioſe ſe erga Caroli Siciliæ regis filiam habuit, plùribus ei pellicibus ſuperinductis. Volater. Ritius. A Comanis eſt interfectus, anno ſalutis 1289.

Ladiſlaus, Apuliæ rex, Romam armis intrauit. Capitolium obtinuit, molem Adriani obſedit: a Paulo Vrſino Pontificis partes defendente fuſus, fugatuſque eſt, anno ſalut. 1406.

Ladiſlaus Bohemorum rex, ſub tutela Friderici Cæſaris. Elegerant Bohemi Albertum Bauariæ ducem, a quo repulſi ſunt, anno ſalutis 1440.

Ladon fluuius Arcadiæ, iuxta quem poëtæ fabulantur, Syringa nympham in arundinem fuiſſe mutatam. Ouid.lib.1.Metam. Eius ripæ lauris abundant. Eſt & nomen canis Actæonis apud Ouidium lib.3.Metam. Habuit Ladon Telphuſam filiam, à qua Arcadiæ vrbi nomen. Steph.

Læana oppidum Arabiæ ad ſinum illum rubri maris, qui in Aegyptum vergit, qui ab oppidi huius nomine Læaniticus vocatur. Plinio lib.5.cap.11.

Laëa, vrbs Cariæ: Gentile, Laites. Steph.

Lael, filius Eliaſaph principis. Num.3.

Læna, ſiue Leæna meretrix, amica Armonii & Ariſtogitonis qui Hypparchum tyrannum interfecerant, cùm tormentis cogeretur, vt ſocios proderet, linguam ſuam mordicus amputauit. Euſebius.

Læneus, fluuius Cretæ, Cortynam vrbem præterlabens, per quem a Ioue Europam, Agenoris filiam, tauri dorſo vſque ad eam vrbem vectam fuiſſe prodiderunt.

Laerte, nomen vrbis Ciliciæ.

Laertes, Arceſii filius, pater Vlyſſis, qui ab eo Laërtiades dicitur. Ouid. in Epiſt. Penelopes.

Laertes, Strab.lib.14. caſtellum in tumulo quodam ſitum, qui mamillæ ſpeciem præbet.

Λαέρτης, Stephano, parua regio Ciliciæ. Strabo lib.14. Alexander verò & montem & vrbem eſſe tradit. Gentile, Laërtiuus, vel potius, Laërtius, a, um: vt Regna Laërtia, apud Virgilium 3. Aeneid.

Laertius, Diogenes hiſtoricus, qui de philoſophorum vita ſcripſit.

Læſtrygones, populi immaniſſimi, Formias Campaniæ vrbem incolentes, quos Plin.lib.7. tradit humana carne victitaſſe. Horum rex fuit Antiphates, qui Vlyſſem in littus ſuum tempeſtatis impetu ciectum, totis viribus oppugnauit, vnumque ex eius ſociis ore apprehenſum dilaniauit. Hom.10. Odyſſ.

Lætus, Aegypti Proconſul, anno ſalutis 1003.

Lagaria, caſtellum Siciliæ prope Thurios, quod Epeus & Phocenſes condiderunt: inde Lagaritanum vinum. Steph.

Lagia, vnum ex nominibus Deli inſulæ. Plinius lib.4.cap.2.

Laginia oppidulum Cariæ: Gentile, Laginæus, Laginites.

Laginitis dea, Vide HECATASSA.

Lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſsit in regno. Hinc Lagæus, a, um, Vide PTOLEMAEVS.

Laguſa, inſula circa Cretam: Gentile, Laguſæus, aut Laguſius. Steph.

Lagyges, populi Sarmatiæ. Perotus.

Lagyra, Ptolem.lib.3.cap.9, vrbs Tauricæ Cherſoneſi.

Lahem, nomen loci. 1.Paral.4.

Lahela, nomen fluuii. 1.Par.5.

Laia. Vide LAVA.

Laiti, populi Pæoniæ. Steph. ex Thucydide.

Lais,idis,meretrix nobiliſſima,quę quęſtus gratia,ex Sicilia , vbi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit: vnde a ſcriptoribus paſſim Ephyręa, hoc eſt, Corinthia cognominatur. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potentiſſimi quique ex omni Græcia conueniebant: nec quiſpiam admittebatur , niſi qui dabat, quod popoſcerat. Vnde profectum creditur prouerbium, Non cuiuſuis hominis eſſe adire Corinthum. Tam carè enim Lais ſuis locabat noctes, vt vel potentiſſimi, pretii magnitudine,deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur , qui cùm ſcorti tam nobilis fama accenſus,aliquādo Corinthum nauigaſſet , illaque noctis vnius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expauefactus pretii immenſitate,Gręce reſpondit, οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Non emo , inquit , decem millibus drachmarum pœnitentiam.Propert.lib.2.

Non ita complebant Ephyrææ Laidos ædes.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta,cùm ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, vt eius veſtibulum etiam vino aſpergerent Theſſalæ mulieres inuidia motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra fierent quæ viris nequaquam adire fas erat,confoderunt.propter quod facinus Theſſaliam peſtis inuaſit , nec prius ceſſauit quam Veneris ἀνοσίας templum condidiſſent.

Lais , regionis quidem Aſer tribus, poſſeſſionis autem Dan.Iudi.16. quæ & Dan,& Leſen dicta eſt,Iudic.18.& Leſem-Dan,Ioſue 19.Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul, 2.Regum 3.Vide LESEM.

Laiſa,ciuitas,quæ alias Dan dicitur Iſa.10.

Laius , filius Labdaci regis Thebarum , pater Oedipi qui Iocaſtan Creontis Thebani filiam vxorem duxit.quam cùm concepiſſe audiſſet , de futura prole oraculum conſuluit: cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu periturum.Quo reſponſo perterritus,puerum recens natum vni ex ſatellitibus necandum tradidit: qui cùm neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet , neque rurſus domini mandata auderet negligere , viam mediam delegit, traiectiſque vimine pueri pedibus,ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus, vt inedia moreretur. Verùm cùm Phorbas, Polybi Corinthiorum regis paſtor illac iter faceret, audito vagitu,eò accurrit , puerumque ſeruauit:quem & reginæ,quæ liberis carebat magni muneris loco obtulit, à qua,veluti puer cœlitus miſſus, filii loco eſt educatus,& à pedibus ex vulnere tumentibus Oedipus appellatus eſt. Grandior deinde natu factus , cùm generis ſui cognoſcendi auidus Apollinem conſuluiſſet , reſponſum accepit, ſe patrem in Phocide inuenturum.Quò cùm veniſſet,Laium in tumultu quodam inter ciues ſuos exteróſque exorto interfecit , matrémque imprudens duxit vxorem. Vide OEDIPVS.

Lalætania , Hiſpaniæ regio in tractu Tarraconenſi,Ilergetibus & Indigetibus contermina. Inde adiectiuum, Lalætanus,a,um: vt vinum Lalętanum,magis copia,quàm bonitate laudatum.Plin.lib.14.cap.6.

Lalaſſis eſt fluuius Iſauriæ quæ Aſiæ regio eſt inter Ciliciam & Pamphyliam ſita.Plin.lib.5. capite 27.

Laliſanda,vrbs Iſaurica:Gentile,Laliſandεύς,ſed vrbs nunc Daliſanda vocatur,ciues Daliſandeotæ.Steph.

Lamachus, Athenienſium dux. Plutarch. Thucydides lib.6.

Lambotus,filius Africæ.Strabo.

Lambrus,fluuius in Ciſalpina Gallia,quem Padus defert in mare Adriaticum.Plinius lib.3. cap.16.& 19. A quo Lambraui dicti ſunt eius accolæ.Sueton.in Cæſ.

Lamech,nomen filii Mathuſala, Geneſ.4.5,Lucæ 3.

Lametini , vrbs à Lamete fluuio iuxta Crotonem,cuius ciuis Lametinus.Steph.

Λάμια,Steph. vrbs Melienſium in Theſſalia,vel à Lamio Herculis filio, vel à Lamia muliere, quæ Trachiniis imperauit. Illis etiam Lamicum bellum fuit. Eſt & alia Ciliciæ:Gentile, Lamiεῖς & Lamiotæ. Eſt & λάμεια, vrbs Arcadiæ : Gentile , Lameates. Stephano. Vide LAMPIA.

Lamiæ , ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſiue verius dæmonum quædam phantaſmata,quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumpta,pueros,pariter,& iuuenes blanditiis allectos deuorabant. Hæ cùm foris eſſent egregie oculatæ , domi prorſus cæcutiebant. Horat. 1.Carmin.

Neu pranſæ Lamiæ puerum viuum extrahat aluo.

Philoſtratus in Apollonio ait Lamias à quibuſdam Laruas appellari,& Lemures,à nonnullis etiam Empuſas,eſſeque ad amorem & venerem propenſas, & carnes humanas,maximeque formoſorum, auidè appetere, ideoque libidinis cupiditate allicere eos,vt poſtea deuorent.Cæl Rhodi.lib.29.cap.5.Lamiarum nobilis Romæ familia fuit, à Lamo orta Antiphatis patre , Læſtrygonum rege , qui Formiis regnauit. Ex hac familia fuit Aelius ille Lamia, ſenator Roman.ad quem ſcribit Horat.Carm.3. Ode.17. Chryſoſtomus, Dion in intima Africa feras quaſdam eſſe ſcribit muliebri facie , quæ Lamiæ dicuntur : vberibus autem totóque pectore adeò ſpecioſæ vt nullo pictoris ingenio effingi queant,quibus retectis homines in fraudem alliciunt , captóſque deuorant.Lamia item meretrix quædam inſignis fuit Demetrii regis amica cui blandientes

dientes Thebani, Veneris Lamiæ delubrum conſecrarunt.
Lamirus Herculis filius, ex Iole Euryti regis filia.
Lamiſcus Samius hiſtoriarum ſcriptor.
Lamiſſus I I. Longobardorum rex, anno ab vrbe 1177.
Lamius, Vide LATMVS.
Lampadius, conſul cum Oreſte, anno ab vrbe 1283.
Lampado, vna ex Pleiadibus.
Lampares, XXIIII. Aſſyriorum rex.
Lampe, Argyrippa poſtea dicta, Dauniæ ſiue Apuliæ ciuitas. Steph. Alia eſt Lampe (vel Lampex) Cretæ vrbs, ab Agamemnone condita, à Lampo Tarrhæo dicta. Alia eſt Acarnaniæ, alia Argolidis. Steph.
Lampedo mulier Lacedæmonia raræ fœlicitatis, vt quæ & regis filia fuerit & regis vxor & regis mater. Plin. lib. 7. cap. 41.
Lampetia, filia Solis ex Neæra, ſoror Phaetuſæ, quas pater gregibus ſuis in Sicilia paſcendis præfecit. Ad has cùm Vlyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam eiectus, ſocii, qui ſumma cibi penuria premebantur, ipſo dormiente, boues aliquot mactarunt. Quam rem cùm ex Lampetia filia ſua Apollo didiciſſet, querelam ad Iouem detulit: qui nati precibus obſequens, Vlyſſis ſocios ad vnum omnes fulmine & tempeſtatibus perdidit. Hom. ad finem libri 12 Odyſſ.
Lampetia, vrbs Brutiorum: Gentile, Lampetianus. Steph.
Lampetium, ſepulchrum in Lesbo, à Lampeto Iri filio. Steph.
Lampeto, Amazonum regina. Iornand.
Lampetus, ſoror Phaëtontis in arborem mutata. Seruius.
Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 1.
Lampia, fluuius Arcadiæ. Stat. lib. 4. Theb.
-Cadenſque iugis Lampia vinoſis.
Eſt item oppidum Arcadiæ eiuſdem nominis apud Lactant. Vide LAMIA.
Lampon, Panchates, Pelorus, Camphaſus, nomina equorum apud Silium. Fuit & Mampon, ſacrificus vates per anſerem velut auem auguralem iurare ſolitus. Eraſ. in Prouer.
Lamponia, vrbs Troadis.
Lamprides, XXIS. Aſſyriorum rex.
Lampſacius, filius Cilicis, eique ſucceſſit in regno Paulus & Theodontius antiquiſſimi ſcriptores. Bocat. lib. 2. cap. 48.
Lampſacus, ſiue Lampſacum, vrbs Aſiæ ad Helleſpontum, inter Simoentem & Granicum fluuios, in quo Priapus exquiſitiſſimis honoribus colebatur. Ouidius 6. Faſtor. Strabo libro 3. vrbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo Matris deûm inſignem. Cicero in Verrem act. 3. Oppidum (inquit) in Helleſponto eſt Lampſacum, Iudices, in primis Aſiæ prouinciæ clarum & nobile: homines autem ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes ciues Romanos officioſi, tum præterea maxime ſedati & quieti, prope præter cæteros, ad ſummum Græcorum otium potius, quàm ad vllam vim aut tumultum accommodati.
Lampſacus, Stepha. vrbs iuxta Propontidem, à Lampſace quadam eius loci puella.
Lampſacus, Phocenſium ſtructura olim Pityuſa dicta & ab Homero Pitea à pinetis, cum Laomedontia prius nominaretur. Generoſo vino abundat, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per beneuolentiam donata eſt.
Lamuel, nomen regis. Prouer. 31.
Lamus, filius Herculis ex Omphale Lydiæ regina. Ouid. in Epiſt.
Lamus, Neptuni filius, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Horat. lib. 3. Carm.
Lamus, eques generoſus apud Silium,
Tû Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.
Lamus fluuius Ciliciæ & regio circumiacens, Lamuſia: Gentile, Lamuſius. Steph.
Lamyra, vrbs Lyciæ & fluuius. Steph.
Lamyrus, Vide LAMIAVS.
Landia, fons, qui Archemoro illic à ſerpente vulnerato, Archemorus dictus traditur.
Lando Romanorum pontifex CXXI. anno ſalutis 915.
Langia, fons in Nemea ſylua, poſtea Archemorus dictus, ab Hypſipyles alumno, quem cùm illa, Argiuis fontem hunc oſtenſura, in gramine reliquiſſet, ſerpens interemit. Stat. lib. 4. Thebaidos.
Lanuium, ſiue Lanuuium, Romanorum ciuitas, Strabo. lib. 5. in Appiæ viæ dextera, à qua proſpectus eſt maris & Antii.
Lanthberius, Vuidonis filius, iuuenis bellicoſus Italiæ rex, anno ſalutis 901.
Lanubium, Latinorum vrbs, Ptolemæo libro tertio, capite primo. Hodie Lauinium. Vide LAVINIVM.
Laocoon, ontis, filius Priami ex Hecuba, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troia prodita eſt, intra vrbem recipiendum diſſuaſit, haſtamque in eum tanto impetu contorſit, vt ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Mineruæ violator. Protinus enim e mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt, qui primùm duos eius filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. 2 Aeneid.
Laodamantia, inſula in Libya. Fortaſſis à Laomedonte Troiano, Laomedontia dicebatur: Gentilia, Laomedontites & Laodamantites. Steph.
Laodamas, Halius & Clytoneus, filii Alcinoi regis & Aretes. Hom. in Odyſſ.

Laodamia, Bellerophontis filia ex Achemene coniuge: cuius amore correptus Iupiter, cum ea concubuit, ſuſcepitque Sarpedonem, qui poſtea Lyciæ rex factus eſt. Verum cùm Bellerophontes rerum ſucceſſu elatus, in cælum euolare conaretur, Iupiter hominis temeritatem ægre ferens, œſtru illi immiſit, quo exagitatus equus ſeſſorem excuſſit. Diana quoque Laodamiæ infenſa, ſuis eam telis confixit. Hom. 6. Iliad.

Laodamia, Acaſti & Laodothæ filia, quæ tanto amore Proteſilaum virum ſuum adamauit, vt cum ab Hectore occiſum cognouiſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquam tamen interiret, in ſolatium mœroris optauit, vt mortui vmbram videre poſſet: qua viſa in illius amplexibus expirauit. Ouid. Epiſt. 10.

Laodice, Priami filia & Hecubæ, quæ Helicaoni Antenoris regis Thraciæ filio nupſit.

Laodicæ, Agamemnonis filia, quam pater cum Chryſotemi & Iphigenia, ſeu Iphianaſſa Achilli obtulit, vt ex his, quam vellet, vxorem eligeret.

Laodicea, vrbs celeberrima in Aſia, Lyco flumini impo[illegible] Ptolemæo libro 5. capite 29. Primò Dioſpolis appellata, deinde Rhos, poſtea Laodicea a Lyco flumine. Hanc vrbem loci virtus & ciues quidam fortunati valde magnificarunt. Primùm Hieronymus qui hæreditatem populo diuiſit ſupra duo millia talentorum, & multis donis ciuitatem exornauit: poſtea Zeno orator, & Polemo eius filius, qui ob res fortiter geſtas, prius ab Antonio, poſtea ab Auguſto ad regiæ dignitatis faſtigium euectus eſt. Eſt & alia ad montem Libanum ſita.

Laodicea (inquit Stephanus) vrbs eſt Syriæ, quę prius Λευκὴ ἀκτὴ, id eſt, album littus dicebatur, & Rhamitha ab initio: quòd paſtor quidam fulmine tactus exclamaſſet Rhamanthas, hoc eſt, Deus ab excelſo. Rhaman enim excelſum, Athas Deum ſignificat. Hæc Philon. Poſtea nomen accepit a Laodice matre Seleuci Nicanoris. Optimo vino, & omni genere fructuum abundat. Alia eſt Lydiæ, ab Antiocho Stratonices filio condita, cuius vxori nomen erat Laodice, per oraculum admonito, quod Stephanus recitat. Alia quoque eſt Lycaoniæ, & alia Mediæ. Steph.

Laodochus, Antenoris Troiani filius, iuuenis imprimis ſtrenuus, cuius formam aſſumpſit Pallas, cùm ſe in acies Troianorum inferret, Pandaro ſuaſura, vt ſagitta in Menelaum ęmiſſa fœdus violaret. Hom. 4. Iliad.

Laomedon, Ili filius, Troianorum rex, qui cùm de ædificandis Troiæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox extructis mœnibus ſe illis ſoluturum iurauit. Verùm cùm poſtea iuramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati nouam vrbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline verò peſtem eò immittente. Qua de re cùm Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, alia ratione deos placari non poſſe, quam ſi quotannis virgo Troiana, quam ſors declaraſſet, ceto dilaceranda exponeretur. Verùm cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem eius filiam prodidiſſet, & iam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illac forte iter faciens, liberandam Heſionem ea conditione recepit, ſi equos diuino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione facta, Hercules interfecta bellua, virginem liberauit. Sed cùm Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules, collecto vndiquaque exercitu, Ilium expugnauit, Laomedontem occidit, Heſionem Thelamoni vxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque eius filium captiuum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit. Ideoque ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, hoc eſt, à redimendo, nomen obtinuit. Hinc Laomedonteus, Laomedontea, Laomedonteum. Item Laomedontiades patronymicum.

Laomedon, XVIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XL.

Laomedon Mytilenus, rex Syriæ, anno ab vrbe 430.

Laomedontia, vrbs quę Lampſacus pòſt appellata eſt. Steph. Vide Laodamantia.

Laomim, filius Dedan filii Iecſan. Gen. 25.

Laonome, Calliarum ex Odœdoco filium peperit, qui Locrorum vrbi nomen dedit. Steph.

Laoſthenes, XXXIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XLV.

Laperſa, mons Laconiæ, à Dioſcuris Laoperſis: Gentile, Laperſæus.

Lapethus, vrbs Cypri, portum habens & naualia: Gentile, Lapethius. Steph.

Laphyſtius Iupiter dictus eſt a colle Laphyſtio, vbi colebatur.

Laphria Diana dicta eſt à Laphrio Phocenſi, qui eam Calydoniis erexerat: licet alii malint ſic dictam, quòd ira deæ ſingulis annis in Oeneum ἐλαφροτέρα, id eſt mitior fieret.

Laphrya Minerua dicta eſt quaſi Laphyria per ſyncopen, quòd victores ex bello ferant σκῦλα ἄφυρα, id eſt, exuuias.

Lapidoth, maritus Deboræ prophetidis, Iudicum 4.

Lapis, Cretenſium rex.

Lapithæ, populi Theſſaliæ, Pindum & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos & ſtrata equorum creduntur inueniſſe. Virgilius tertio Georgicorum.

Lapithe, es, vrbs Theſſaliæ, à Lapitha Periphantis

tis filio. Incolæ, Lapithæ.

Lapithę, mons Laconiæ, Steph Gręcorum nonnulli Lapithas dictos volunt a Lapitha Apollinis & Stilbes nymphæ filio.

Lapithes, Vide PHILAIDA.

Lapithos, vrbs in Cypro inſula.

Lapyges, populi Sarmatiæ.

Lara, vna Naiadum, Almonis fluuii filia, ex qua Mercurius Lares dicitur genuiſſe Ferunt enim Iouem, cùm Iuturnam Turni ſororem adamaret, neque illa potiri poſſet, quòd protinus illa in fluuium inſiliens, ſui copiam illi eriperet, Latii totius Nymphas conuocaſſe, & ab iis petiiſſe, vt Iuturnæ ad Tyberis ripam obſtarent, ne eo in fluuio ſeſe poſſet occultare. Qua in re quum cæteræ nymphæ Ioui operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primùm Iuturnæ, deinde & Iunoni enuntiauit. Quam rem tam ægre tulit Iupiter, vt vſu linguæ eam priuarit, Mercurióque ſtatim tradiderit ad inferos ducendam. Verum Mercurius, cùm iuſſa patris exequitur, Laræ forma captus, in itinere eam compreſſit, gemelosque legitimo tempore ex ea ſuſcepit, quos ex nomine matris Lares appellauit. Ab aliquibus dii agrorum vocati ſunt. Quoniam autem Lares, ſiue penates etiam priuatorum domibus præeſſe credebantur (Plautus in Aul.) factum eſt vt vtrunque vocabulum pro ipſis domibus vſurparetur. Saluſtius in Catilinam. Illos binas aut amplius domos continuare, nobis Larem familiarem nuſquam vllum eſſe? etiam pro foco poſſet accipi, ſicut & alibi ſæpe apud poëtas. Quandoque pro igne: Columella libro 12. de villico, Conſueſcat ruſticos circa larem domini, focúmque familiarem ſemper epulari.

Lararium, ſacratium domeſticum, in quo lares & dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alexādrum Seuerum in larario rem diuinam matutinis horis factitaſſe, ad effigies deorum, in quibus habebat Apolloniū, Orpheum, Abrahamum & Chriſtum: in ſecundo larario ſimulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laranda, ciuitas Lycaoniæ: vnde Ptolemæus cap. 6. lib. 5. municipium Larandam in Lycaoniæ parte Antiochiana dicta collocat.

Lardana apud Herodotum nomen eſt ancillæ, à qua fluxerunt Heraclidæ.

Larentia, nobiliſſima meretrix quæ populum Romanum (vtpote quæ ditiſſima eſſet) hæredem fecit, & poſtea pro dea habita, Flora appellatur, cuius ſacra Floralia dicuntur. Vide Flora & Laurentia.

Largus, Conſul cum Meſſalino, anno ab vrbe 899.

Larina, virgo quædam Italica, vna ex Camillæ comitatu, quæ Turno aduerſus Aeneam ſuppetias tulit. Virg. 11. Aeneid.

Larine, fons in Attica regione, Plin. li. 4. ca. 7.

Lariſe, vrbs Aeoliæ, Herod.

Lariſſa, nomen multarum ciuitatum. Vna eſt in plaga Theſſalica iuxta Peneum, ab Acriſio condita, a qua Achilles Lariſſæus dictus eſt. Alia Penſilis in Creta, a nonnullis Pelaſgia dicta, (Stephanus Gortynem Cretæ vrbem olim Lariſſam dictam ſcribit) alia in Peloponneſo arx Argiuorum, alia in agro Attico. Ad Tralles etiam Aſiæ eſt Lariſſa (vt Strabo ſcribit) à qua Lariſſæus Iupiter eſt dictus. Lariſſa quoque in Italia, quam (vt Diodorus lib. 1. ſcribit) Pelaſgi condidere. Cæſar 3. belli ciuilis. Vniuerſam ſimul Lariſſam verſus ſe recipere cœperunt. Stephanus duas Cretæ Lariſſas facere videtur, item duas Theſſaliæ: vnam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia eſt Troadis, cuius Homerus meminit: Alia Aeolidis iuxta Cumā: Alia Syriæ, quam Syri Sizara vocant: alia Lydiæ. Eſt & parua regio in Oſſa. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, vbi Apollo Lariſſenus colebatur: alioqui à Lariſſa Lariſſæus fit, & Iupiter λαρισσεῦς. Idem alibi, Lariſſa (inquit) etiam Phriconis vel Phriconitis nominatur.

Larius, lacus totius Italiæ ampliſſimus: vnde & à Virg. 2. Georg. maximus vocatur, quem à Como vicino oppido nonnulli appellant Comenſem. Per hunc lacum medius fluit Abdua fluuius, aquaſque eius reddit ſuauiores: deinde per oppoſitam lacus partem erūpens, in Padum non longe à Cremona influit. Dictus Larius à fulicarum multitudine. A Græcis enim λᾶρος vocatur fulica, quæ eſt auis nigra & aquatica. Hinc fit Larius, a, um.

Larodii, populi in Scythia Aſiæ. Herodoto libro 4.

Larrius, filius Lydi, Herculis filii.

Larta, vrbs in Epiro hodie, olim Ambracia.

Larunda, Nympha, quam alii Laram vocant, ex qua Lares dicti. Vide Lara.

Laryna, oppidū Bœotiæ ad Cephiſum fluuium. Plin. Strab. & Pom. lib. 2.

Laſa, ciuitas, quæ Hierony. in Hebraicis quæſt. Callirhoe dicitur. Gen. 10.

Laſſia, inſula, quæ & Andros, in mari Aegeo.

Laſthenes, nomen cuiuſdam proditoris apud Herod. qui Olinthum prodidit Philippo Macedoni.

Laſthenia, mulieris nomen, quam Platone præceptore vſam ſcribit Plutarchus, ornatuque virili auditorium ingreſſam ſcribit etiam Laert.

Laſthenis, nomen viri. 1. Mach. 11.

Laſus, primus de muſica ſcripſit, & dithyramborum certamen protulit primus, vixitque temporibus Darii Perſarum regis.

Lateranus, proprium nomen patricii Romani,

qui latêie frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, iuſſu Neronis interfectus eſt. Aedes eius ampliſſimæ datæ fuerunt a Conſtantino imperatore pontifici maximo. Inde Lateranenſe palatium,& Lateranenſis baſilica ſancti Ioannis ædes vocata eſt, quæ in Lateranorum nobiliſſimæ gentis ædibus extructa fuit.

Lathirus,Vide Ptolemæus.

Latialis,Vide Latium.

Latinæ, arum, ſacrificia quædam Ioui conſtituta,ab Latinis populis dicta, quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere fuit ius cum Romanis,vt inquitVarro.Cic pro Plancio, Quibus municipiis vix iam qui carnem Latinis petant, inueniuntur. Latinæ autem, dies conceptiuus erat.Varro 4.de ling.Latin.

Latini populi Italiæ in Latio:de quibus Saluſt. Primò Italiam tenuiſſe quoſdam, qui appellabantur Aborigenes:hos poſtea aduêtu Aeneæ Phrygiis iunctos, Latinos vno nomine nuncupatos. Seruius autem ait, Aeneam victis Latinis, vt eorum fauorem ſibi conciliaret, nomen Latinum non ſolùm illis non ſuſtuliſſe,ſed etiam Troianis impoſuiſſe.

Latinienſis,Vide Latinus & Latium.

Latinus,Laurentum rex,Fauni & Maricæ nymphæ,aut(vt Heſiodo placet)Vlyſſis & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Lauiniam ſuſcepit,quam cùm externo genero tradere oraculo iuberetur, Aeneæ poſt excidium Troiæ in Latium delato eam deſpondit. Qua re intellecta, Turnus qui illam impotentiſſimè adamabat, tam ægrè tulit aduenam ſibi præferri, vt ea de cauſa bellum aduerſus Aeneam ſuſceperit:cuius is fuit exitus,vt ſingulari certamine victus Turnus, vitaque exutus, victoriam cum ſponſa riuali reliquerit.Virg.12.Aeneid.

Latinus Syluius,v. Latinorum rex,regnauit annis quinquaginta.

Latium,Straboni propriè ea pars Italiæ eſt, teſte Plinio lib.3.cap.5: quæ inter oſtia Tyberis & Circeios interiacet, millia paſſuum quinquaginta in longitudinem non excedens: quod poſtea prolatis imperii terminis, Antiquum Latium eſt appellatum. Noui verò Latii tractus ad Vulturnum vſque amnem extenditur,diuiditurque in Latium citerius & vlterius.Citerius Latium à Tyberis ripa Fundos vſque protenditur. Vlterius à Fundis vſque ad Vulturnum amnem. Dictum autem Latium putatur,quòd illic latuerit Saturnus cum Iouem fugeret. Ouid.lib.1. Faſtorum. Hinc Latius,a,um:& Latinus,na,num.

Latiniénſis, idem quod Latinus. Cicero de Aruſp. Reſp. Quòd in agro Latinienſi auditus eſt ſtrepitus cum fremitu. Significare etiam poteſt eum qui alibi ortus, in Latio cum Latinis verſatur.

L A

Latialis, & hoc,le, quod ex Latio eſt. Cicero, Sicut vtique ferias non Latiales, Latiareſue, ſed Latinas dixerat aut Latias. Et Latialis ſermo,Romanus & Latinus.Plin.lib.3.cap.4.

Latmus,mons Cariæ,non procul a Mileto, Endymionis fabula notiſsimus,quem cùm Luna adamaret, in monte hoc dicitur eum ſopiuiſſe,vt vnũ ab eo oſculum auferret: vnde & ipſe Endymion Latmius dictus eſt.

Latoẽos,vicus in Alexandria, deriuatus à Latona vocabulo.

Latobrigi ſunt populi Heluetiorum finitimi, inter Belgas non longe ab Allobrogibus, quos Lauſanenſes fuiſſe coniectura eſt. Ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Veſontinæ in Ducatu Sabaudiæ ſita, ac eius proprio antiſtiti ſubdita: Vulgò, *Ceux d'aupres Lauſanne.*

Latois,idis,patronymicum fœmininum,à Græco nomine λητὼ deductum: quo nomine illi Dianæ matrem appellant, quam & nos Latonã. Latois itaque a Poetis accipitur pro Diana Latonæ filia,quã & Latini Græcorum imitatione Latoniam appellant.

Latomia, locus Romæ in carcere prope Tullianum.Liu.lib.3, Triumuiri carceris Latomiarum intentiorem cuſtodiam haberi iuſſi. Latomiæ etiam,carcer eſt Syracuſis,in quas (ſicuti ſcribit Cic.) ſi qui publice cuſtodiendi erant,ex omnibus oppidis Siciliȩ deduci imperabantur. In eas Latomias Verres multos ciues Romanos coniecerat.

Latona,filia Cœi Titanis,quȩ à Ioue compreſſa geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Iuno, vt immiſſo aduerſus illam Pythone ſerpente, per totũ terrarum orbem pellicem perſecuta ſit, & ne partui quidem vicinæ quietem,locumue pariendi conceſſerit,donec illa tandem poſt longos errores ad Aſteriem ſororem ſuã peruenit, in Ortygiam inſulam iam permutatã: a qua ſuſcepta,primùm Dianam peperit, quæ e veſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinemque naſcentem ſuſcepit:qui poſtea adultus,maternȩ iniuriȩ memor,Pythonem ſagittis interfecit.Hinc Apollo Latonius, &Diana Latonia dicta eſt.Similiter Delos, vt ait Seruius,dicta eſt Latonia,quòd in ea Latona enixa ſit Dianam & Apollinem.

Latonæ ciuitas, vrbs Aegypti,pars Memphidis, vbi Pyramides ſunt,& Latonæ templum.

Latoria lex erat apud Romanos,qua cauebatur in eos qui pupillorum bona diriperent, aut eorum bona malis artibus alienarent.

Latreus,vnus ex Centauris.

Latuſſim,filius Dedan filii Iecſan.Geneſ. vigeſimo quinto.

Latymnum,mõs Crotonis,vel,vt alii,Laconiæ, vt ſcribit ſcoliaſtes Theocriti.

Lazarus,nomẽ viri, Luc.16. Eſt & nomẽ cuiuſ-

dam

dam alterius à Bethania, amici Chriſti: fratris Mariæ & Marthæ. Ioan. 11. quem Chriſtus ſuſcitauit a mortuis, ibidem.

Lauanium, Vide Libarnum.

Lauce, inſula in Ponto, Boryſthenis oſtio obiecta, dicta Achillea, quoniam Achilles ibi ſitus ſit.

Lauerna, dea, quam Romani coluere, à qua Lauerniones dicti ſunt fures, quòd ſub tutela deæ Lauernæ eſſent, in cuius obſcuro loco ſoliti erant inter ſe furta diuidere. Hinc Lauernalis porta, Romæ dicta eſt, ab æde Lauernæ propinqua.

Laugia, fons in Nemea ſylua Arcadiæ, cuius aquis ab Hypſipyle monſtratis refectus fuit Græcorum exercitus, cum ad Thebanam expeditionem proficiſceretur: alii fluuium eſſe volunt.

Lauinia, filia Latini regis & Amatæ, primùm Turno deſponſata. Verùm cùm Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare iuberetur, denuò eam Aeneæ deſpondit. Qua occaſione, orto inter duos potentiſſimos riuales bello, magna vtrinque edita eſt ſtrages, donec victus ſingulari certamine Turnus, vitaque exutus, victoriam vnà cum ſponſa Aeneæ reliquit. Mortuo verò poſt triennium Aenea, Lauinia, quę pregnans relicta erat, priuigni inſolentiam timens, in ſyluas profugit, & apud Tyarheum paſtorem diuertit, ibique peperit filium, quem Iulum Syluium Poſthumum appellauit, eò quòd poſt patris funus in ſyluis natus eſſet. Hanc tamen poſtea Aſcanius in regnum reuocauit, cùm ipſe ſeceſſiſſet, Albam longam, vrbem à ſe conditam, Lauinio nouercæ relicto, quod illa moriens Iulo Syluio Poſthumo filio ſuo reliquit. Virg. lib. 12.

Lauinium, ſeu Lauinum, vrbs in Latio, ab Aenea condita, & à nomine Lauiniæ vxoris ita appellata. Liuius 1. ab vrbe. Hinc adiectiuum Lauinus. Virg. 1. Aeneid.

Italiam fato profugus, Lauinàque venit
Littora.

Launtium, metropolis Latinorum. Dionyſ. lib. 5. Rom. hiſtor.

Laurea, Tullii Ciceron. libertus cuius meminit Plinius lib. 31.

Laurea, proprium nomen mulieris.

Laurentia, vxor Fauſtuli, paſtoris Amulii, quæ Romulum & Remum Amulii iuſſu ad ripam Tyberis expoſitos ſuſtulit, domique ſuæ liberaliter, tanquam filios ſuos educauit. Hæc quoniam vulgato corpore quæſtum faciebat, à paſtoribus Lupa appellabatur. Vnde factus eſt locus fabulæ, Romanæ vrbis conditores à Lupa fuiſſe nutritos. Hæc cùm opes multas corraſiſſet, moriens populum Romanum hæredem reliquit. Vnde diuinos honores promeruit, dieſque feſtos, quos à nomine eius Laurentalia appellarunt, quibus ſacerdotes in Velabro ei ſacra faciebant. Varro 5. de Lingua Lat. Vide Laurentia.

Laurentius, Laureolus, Laura & Laurentia Fauſtuli, Romuli & Remi nutrix, nomina virorum ac mulierum propria, a Lauro dicta.

Laurentius, ſub Decio imperatore martyr, igne execoctus eſt, anno ſalutis 151.

Laurentum, ciuitas Latii, Pici regis opus, non procul à Lauinio: ita dicta a ſylua laurea, eo in loco, cùm conderetur, inuenta. Huius incolæ Laurentes dicti.

Laureolus, latro fuit ſceleratiſſimus, eóque nomine in crucem ſublatus & a feris deuoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis repræſentata eſt. Et Domitianus imperator hanc fabulam repræſentaturus, nocentiſſimum quendam vltimo ſupplicio damnatum in crucem erigi iuſſit, & immiſſa vrſa dilacerari: atque ita rei veræ, non fictæ ſpectaculum populo exhibuit. Martial. in Amphitheatro Cæſaris,

Qualiter in Scythica religatus rupe Prometheus
Aſſiduæ nudo pectore pauit auem.
Nuda Calydonio ſic pectora præbuit vrſo,
Non falſa pendens in cruce Laureolus.

Laurolauinium, vrbs Latii proxima Laurento.

Laurion, locus in Attica regione, vbi argentum fodiebatur.

Laus, vrbs Laconiæ, à Lao fluuio dicta: Gentile, Lainus. Steph. A La quoque vrbe Laconica, gentile fit Laus.

Laüs, fluuius in ea parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico proxima eſt, per Apolloniatarum agrum in mare ſeſe exoneras. idem opinor cum eo quem Plinius Acantem appellat. Ptolem. lib. 3. cap. 13.

Lauſus, filius Numitoris, frater Iliæ Syluiæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Alius fuit Mezentii filius, quem Aeneas interfecit, cùm parentem vulneratum defenderet. Virgil. lib. 11.

Lautulæ, tularum, locus fuit in vrbe Romana, non procul a Iano gemino a lauando dictus, quòd aquas calidas haberet. Varro lib. 4. de lingua Latina.

Laus, Pompeia, Italiæ tranſpadanæ oppidum à Boiis conditum. Plin. lib. 3. cap. 17.

Laynus Caluus, Caſtellæ iudex, anno ſalut. 882.

Lazi, populi Scythiæ. Steph.

L E

Lea, inſula iuxta Cyrenaicam inſulam Aphricæ regionem. Apud Plinium legitur Lea.

Leæna, nomen Athenienſis ſcorti. Plin. lib. 34. cap. 8. Vide LAENA.

Leander, iuuenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido in littore Helleſponti ſito, qui cùm Erûs puellæ amore captus eſſet, quæ in oppoſiti littoris oppido Seſto habitabat, noctu ad eam tranabat. Quod vbi aliquoties non infe-

liciter cecidiſſet, iam audacior factus, cùm mari tumido & impacato ſe commiſiſſet, vi ventorum fluctuumque victus, in Helleſponto ſubmerſus eſt. Fabulam hanc, aut fortaſſis hiſtoriam elegantiſsimo carmine apud Græcos proſequutus eſt Muſæus: a quo Ouidius mutuatus eſt argumentum Epiſtolarum, Eris ad Leandrum, & Leandri ad Ero. Inde Leandrius, a, um: vt Leandrius Helleſpontus, apud Silium lib. 10.

Learchus, Athamantis & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum ſibi viſus interimere. Quod cùm vidiſſet Ino, arrepto Meliceria altero filio, in mare ſe præcipitauit: atque illa quidem in deam maris mutata eſt, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palæmona, Latini Portunum nominant. Oui. 6. Faſt.

Lebadia, vrbs Bœotiæ, vbi Orchomenus & Cephiſus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles.

Lebana, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Lebaoth, ciuitas ſortis Iudæ. Ioſ. 15.

Lebedus Ioniæ ciuitas, a Colophone 120. ſtadia diſtans. Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

Lebna, locus in deſerto, vbi XVII. Iſraelitarum manſio fuit, egreſſorum de Remmon Phares, Nume. 33. Eſt & ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda, Ioſ. 10. Dicitur & Labana. Ioſ. 15.

Lebona, nomen oppidi. Iudic. 21.

Lebynthus, inſula maris Mediterranei.

Lecha, nomen loci. 1. Par. 4.

Lechæum, portus Corinthi, ad ſinum Criſſæum ſiue Corinthiacum, qui Iſthmum Peloponneſi ad Occidentem alluit. Nam alterum, qui ſinu Saronico ab Oriente alluitur, Schœnuntem appellant. Papinius,

Curua Palæmonio ſecluditur vnda Lechæo.

Lechi, locus cui Samſon ſic nomen indidit. Iudic. 15.

Leci, filius Semidæ filii Galaad filii Machir filii Manaſſe. 1. Paral. 7.

Lecum, ciuitas quæ Nephthaliæ tribus terminus eſt. Ioſ. 19.

Leda, Theſtii filia, Tyndari Laconiæ regis vxor quam cùm Iupiter adamaret, transformatus in cygnum cum ea concubuit, cùm iam antea ex Tyndaro grauida eſſet. Expletis itaque legitimis menſibus, Leda duo peperit oua: ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero Caſtor & Clytemneſtra.

Ledan, ſiue Leedan, vir de cognatione Gerſon filii Leui. 1. Par. 23. & 26.

Legea, vna ex nymphis, à cantus ſuauitate dicta.

Legerda, vrbs Armeniæ maioris, in Entetena regione, non longè ab Euphrate fluuio. Ptolemæo lib. 5.

Legio ſecunda Auguſta, Britanniæ vrbs. Ptolemæo lib. 2.

Lehemam, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Leitus, vnus ex quinque Bœotorum ducibus, qui ad Troiam profecti ſunt. Hom. lib. 2.

Lelamnonius, ſinus Britannicus. Ptol. lib. 2. cap. 3. Lemannonius tamen legitur in antiquo exemplari.

Leleges, Aſiæ populi, origine Græci, ita dicti, quaſi λελεγμένοι, eò quòd diuerſis e locis collecti eſſent. Hi primùm inſulas tenuerunt: indeque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſia ad Adramytenum ſinum conſederunt: vbi & Homerus maiorem Lelegum partem videtur collocare: partim in eo Ioniæ tractu, qui Cariæ eſt proximus: vnde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, Lelegeida olim fuiſſe appellatam.

Lelegum originem nonnulli ad Theſſalos retulerunt: e quibus eſt Seruius, explicans illud Virgilii 8. Aeneid.

Hic Lelegas, Caraſque, ſagittiferóſque Gelonos

Finxerat. Plin. verò lib. 4. cap. 7, Lelegas olim appellatos fuiſſe ait, quos poſtea Locros Epicnemidios nominarunt, per quos Cephiſſus amnis in mare illabitur. Euſtathius λέλεγας multis ex locis confluxiſſe exiſtimat, atque inde etiam nomen accepiſſe: quod etiam non obſcure innuit Strabo lib. 7. Ariſtoteles autem Lelegum appellationem ad Lelegem quendam Leucadium refert, cuius nepotem ex filia tradit fuiſſe Teleboam.

Lelegum vrbs in Icaria eſt, Megalopolis poſtea, tertiò Aphrodiſias dicta. Steph.

Lemanus, lacus Allobrogum, Geneuam & Lauſannam vrbes alluens, Rhodanumque fluuium impermiſtis aquis tranſmittens. *Le lac de Geneue & Lauſanne.*

Lemannonius, Vide LELANNONIVS.

Lemannus, Celtarum rex, Manetho.

Lemigius Thrax, exarchus Italiæ VI. anno ſalutis 610.

Lemnos, inſula maris Aegei, Thraciam à Septentrione, ab Occaſu Athon montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilitata. Eadem & Hypſipylæa dicitur, a filia Thoantis eiuſdem nominis, quæ in hac inſula regnauit. Hinc deducitur Lemnius adiectiuum, vt Lemnia turba, apud Ouidium in Ibin. Saxa Lemnia, apud eundem 5. Triſtium. Lemnia mala, id eſt ingentia & inaudita, qualia Lemnum affixiſſe dicuntur. Lemnia terra, quæ in Lemno inſula effoditur. de qua Gal. lib. 9. ſimpl. & Dioſcorides.

Lemouices, Vide LIMVSCA.

Lemures, laruæ nocturnæ, & terrificationes imaginum & beſtiarum, inquit Nonius. Oui. 5. Faſto. Mox etiam Lemures animam dixere ſilentum. Et Vulcanus Lemnius dictus eſt à

Lemno

Lemno inſula in quam à matre Iunone ſimulatque natus fuit, præcipitatus eſt ob deformitatem.

Lemuria feſta erant Lemuribus ſacra, quæ cùm celebrabantur (id autem erat menſe Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæque omnes infauſtæ putabantur: quæ res locum fecit prouerbio: Malum menſe Maio nubere. Ouidius 5. Faſto.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria ſacri
  Inferias tacitis manibus illa dabunt.
Et paulò pòſt,
Fana tamen veteres illis clauſere diebus,
  Vt nunc ferali tempore operta vides.
Nec viduæ tædis eadem, nec virginis apta
  Tempora: quæ nupſit non diuturna fuit.
Hac quoque de cauſa (ſi te prouerbia tangũt)
  Menſe malas Maio nubere vulgus ait.

Lena meretrix, Vide LAENA.

Lenæus, vnu ex Bacchi cognominibus ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, hoc eſt, a torculari, ſiue lacu impoſitu: vnde Lenaicus & ληναῖος. Eſt etiam vicus quidã.

Lenas Põſianus, conſul cum Antonino Rufino, anno ab vrbe 883.

Lentini, ſeu Lentuli, Romanẽ quidam cognominati ſunt a lente, vt Cicerones a cicere. A quibus denominatiuum Lentulitas. Cic. ad Appium lib. 3. Vllam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quam ornamenta virtutis exiſtimas?

Lenus, regio Piſarum.

Leo Iſaurus, LXXI. Romanorum imperator, anno ſalutis 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines vt aboleret. Cui papa reſtitit: perque vniuerſum orbem ſcripſit, ne imperatoris iuſſionibus obedirent, & in apertam rebellionem plurimos adduxit. Blond. lib. 10. Idem Conſtantinopoli imagines ſanctorum deponi, in foro igne incendi, non obedientes interfici iuſsit. Blond.

Leo, imperator Orientis, anno ſalutis 459 Olybrium Romam miſit, vt viuente Anthemio purpuram indueret. Diac. Pomp. Leonem iunioré in conſorté imperii aſſumpſit. Caſſ. Leo III. Romanorum imperator LXXIII. anno ſalutis 778. In Saracenos Syriam inhabitantes incurſionem fecit. Blond.

Leo v. imperator Conſtantinopolitanus IIII. anno ſalutis 814. Is Chrumnum, Bulgarorũ regem, ex parta victoria elatum, qui Cõſtantinopolim exercitum duxerat, eruptione facta, interfecit, Bulgaroſque repulit. Occiſus eſt autem a Michaele Balbo domeſticorum comite, qui per arma ad imperium ſublatus eſt, anno ſal. 821. Blond.

Leo VI, Baſilii imperatoris filius, Conſtantinopolitanorum imperator XL. Hic Bulgaros deſciſcentes Turcarum auxilio primò vicit. Verùm ab his poſtea per inanes inducias deluſus, magna clade affectus eſt. Inde in Saracenos claſſe comparata, Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit. Egnatius.

Leogoras, Andocidę rhetoris pater fuit. Suidas.

Leomomiges canes Arcades ex canibus & Leonibus prognati.

Leo XLIII, Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 442.

Leo II, Romanorum pontifex LXXVIII, anno ſalutis 681.

Leo III, Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 796 Hunc Paſchalis Primicerius & Campulus armatis ſtipati in Letania maiori intercęperunt: quem proſternẽtes, linguam pars deſecuit, pars illum excæcatura digitis oculorum concaua effodiebat. Qui recepto viſu, vt aiunt, miraculo, ad Carolum Francorum regem fugit: a quo & ſedi reſtitutus eſt. Blond. lib. 1. decad. 2, Platina. Hic Leo iuramẽto ab obiectis criminibus ſe purgauit, Carolo Romæ cauſas audiente. Aemil lib. 3.

Leontius nobilis fuit ſtatuarius qui Olympiæ fecit ſtadiodromon aſtylon: aliáque opera quæ cõmemorantur a Plin. Plin. lib. 34. cap. 8.

Leontius, quidã fuit Tripolis Lydiæ epiſcopus, ex Mœſia ortus, de quo vide Suid.

Leontiſcus, Mamertinus quidam pyctes fuit ex argumẽto Acrocherſites cognominatus, tanto corporis robore, vt ſummis aduerſarium manibus arripiens, non prius eum deſereret, quam deficientem ſentiret. Suid.

Leo IIII. pontifex Romanorum CI, anno ſalutis 846.

Leo v. Romanorum pontifex CXVII, à Chriſtophoro (qui poſtea pontifex factus eſt) XL. die vinculis eſt iniectus, anno ſalutis 904.

Leo VI. Romanorum pontifex CXXIII. anno ſalutis 929.

Leo VII. pontifex Romanorum CXXVI. anno ſalutis 937.

Leo VIII. pontifex Romanorum CXXXI. anno ſalutis 965.

Leo IX. pontifex Romanorum CLII. anno ſalutis 1049.

Leo X. pontifex Romanorum CCXIII. anno ſalutis 1513.

Leo Iunior, COS. ſolus, anno ab vrbe 1227.

Leo Nomenculator, gener Theodori Romanæ eccleſiæ primicerii. Blond. lib. 2.

Leo Byzãtius, auditor Platonis, ſophiſta nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, Dic age (inquit) Philippe, quæ te cauſa trahit oppugnatum noſtra mœnia? At ille, Amor, inquit, tuę patriæ, qua vti potiar, veni. Leo excipiens reſpondit, Atqui inſtrumento muſico, non bellico, amantibus opus eſt. Hæc ex Philoſtrato Suidas ait, Philippũ, quũ Leonem in expugnatione Byzantii, præter cæteros aduerſantem haberet, epiſtolas ad Byzantios ſcripſiſſe, calumniæ plenas: ſi voluiſſet tantum dare pecuniæ Leoni, quantum

petebat, iamdudum vrbe fuiſſe potitum. Ciues hoc accepto, domum eius circumſtetere: ille ſibi metuens, laqueo vitam finiuit, parum philoſophicè. Suid.

Leochares, ſculptor eximius, qui Plinio libro 36. capite 5. vnus fuit eorum qui exlauere Mauſoleum.

Leochrates, XVIII. Athenienſium princeps, regnauit annis X. anno ab vrbe 42.

Leochorium monumentum fuit ab Athenienſibus in medio Ceramico erectum. nam cùm Attica vniuerſa maxima fame laboraret, vnumque hoc ab oraculis oſtenderetur remedium: ſi quis ſuos liberos immolaret, inuentus eſt Leos quidam Orphei filius qui tres filias ſuas virgines Paſitheam, Theopen & Eubulen tradiuit immolandas, cuius beneficii memores Athenienſes monumentum in Ceramieo erexerunt: quod Leochorion appellarunt. Suidas.

Leodamas, mantis, philoſophus mathematicus.

Leona, Vide POLEMONIVM.

Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere conſanguineus, vna cum Alexandro educatus. Suid.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum rex, qui aduerſus Xerxem pene incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos fortè cœnabimus. Cecidit ad Thermopylas, cùm illas anguſtias cuſtodiret quadringentis ſolum militibus.

Leonides, Alexandri pędagogus, parum probatus. Quintilianus.

Leonina Roma. ab imperatore Henrico capta, anno ſalutis 1083.

Leonogildus, Gothorum rex, Sueuorum reliquias ex Hiſpania eiecit, anno ab vrbe 1326.

Leontini, Vide ARGVRA.

Leontium, ciuitas Siciliæ.

Leontius, LXXVI. Romanorum imperator, anno ab vrbe 14‑8.

Leóntius, COS. cum Salluſtio, anno ab vrbe 1096.

Leopoldus, Auſtriæ dux cepit Viennæ Iohannem fratrem Richardi, Angliæ regis. Polyd. lib. 14.

Leos Orphei filius. Vide Leochorion.

Leóſthenes, Nomen viri, qui cùm ſponſus eſſet, & Lamiacum bellum concitaſſet, interfectus eſt. Ob cuius amorem ſponſa, Demotionis Areopagitarum principis filia, ſe interfecit. Hieronymus contra Iouinianum. Suidas ait, Bello contra Macedones lapide percuſſum in prælio cecidiſſe.

Leóſtratus, Athenienſium imperator, anno ab vrbe 86.

Lepadûſa, ſiue Lopadûſa, inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi patellaria.

Lepanthum. Vide NAVPACTVS.

Lepontii populi ſunt Alpini, Salaſſis finitimi ex comitatu Herculis ibi relicti, quod membra haberent niue præuſta. Plin. lib. 3. cap. 20. Vulgò *Gryſons*.

Léprium, Plin. oppidum in Achaia prope Alpheum amnem: dictum a lepra, qua curabantur ibi, quodam de flumine mergentes: vel à Leprio heroë, quem occidit Hercules. Hinc Lepriatæ populi. Eſt & aliud Leprũ (alias Leptum) in Arcadia, ait Cicero li. 6. ad Atticum. Stephanus in Maciſto, Phrixam vrbem in alto monte ſitam eſſe ſcribit verſus orientem Lepritices.

Lepſemandus, oppidulum Cariæ. Steph.

Leptenacra, promontorium Indiæ, quod alii Derpanum vocitauerunt. Solinus.

Leptines Athenienſis orator fuit nobilis: qui quum liturgiarum onus ad paucos eoſque tenuioris fortunæ rediiſſe videret, potentioribus ſere omnibus immunitate donatis, tulit legẽ, vt ſublato iure immunitatis, liturgiarũ ſumptus ex æquo a ditioribus ſuppeditarentur. Quam legẽ oppugnat Demoſthenes ea oratione, quã aduerſus Leptinẽ inſcripſit.

Leptis, Africę minoris, quę Zeugitana prouincia dicitur, duarũ vrbiũ nomen eſt. Eſt enim Leptis minor, quæ Sarrana cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Altera trans Syrtim minorem ſita, iuxta Ocam oppidum, Magnę cognomen habet: illam Neapolim dici exiſtimant. Hęc Vadianus, Melæ enarrator. Strabo. lib. 17.

Lepydni, vxor fuit Methymna, Macaris filia. Steph.

Lerina eſt inſula prouinciæ Narbonenſi adiacens, è regione Antipolis. Plinius lib. 3. capite 5.

Lerne, ſiue Lerna, lacus in agro Argiuo, Herculis labore notiſſimus: qui in eo Hydram Lerneam fertur interemiſſe, vicinę omni regioni adeo infeſtam, vt locũ fecerit prouerbio λέρνη κακῶν, hoc eſt Lerna malorum. Eſt & fluuius eiuſdem nominis per Praſias in ſinum Argolicum illabens. Strabo lib. 8. Hinc Lernæus, a, um.

Lerne, oppidum in ſinu Argolico. Pomp. lib. 2.

Leros, quæ & Leria, inſula in Icario mari. Strabo lib. 24. Inſulani Lerii dicuntur, qui olim corruptiſſimis moribus fuiſſe perhibentur. Hinc illud Phocylidis: λέριοι κακοὶ οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ· πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης λέριος, hoc eſt, Lerii mali, non vnus quidem, alter verò minimè, ſed vniuerſi excepto Patrocle: etiam Patrocles Lerius, &c.

Lertoſa, Ptolemæus libro 2. capite 6. Hiſpaniæ vrbs: Straboni, Dertoſa: hodie Tortoſa dicitur.

Lesbos, inſula in mari Aegeo, Aeolicarum vrbium metropolis, quę olim vniuerſæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius ſtadiorum

rum centum ſupra mille, à Borea in Auſtrum protenſa, quingenta & ſexaginta ſtadia longitudinis habens: feraci agro, & multa materia ad claſſes conficiẽdas idonea. Vrbes ipſæ fuere memoratu dignæ Mitylehe, à qua nunc tota inſula Mitylene vocatur: & Pyrrha, in occidentali litore ſita. Fuit & Ereſſos, & Autiſſa cum portu, & Methymna. Dicta Lesbos ab vrbis nomine, quæ in ea potentiſſima fuit: ſiue a Lesbo, Iapeti filio, qui in eam inſulam nauigauit. Hinc Lesbius, a, um: vt Lesbium vinum, & Lesbous. Horat. 1. Carm. Item Leſbis, idis, hoc eſt, mulier ex Lesbo. Sappho apud Ouidium in Epiſt.

Leſem, Nomen vrbis in tribu Aſer, in poſſeſſione verò Dan, Ioſue 19: quæ & Lais dicitur & Dan. Hæc ea putatur à pleriſque, quæ tãdem à Philippo Tetrarcha, ſenioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæſarea Philippi appellata, vulgò a Barbaris nunc Bellina vocitatur.

Leſem-dam, vrbs quæ Dan, & Leſem & Lais dicitur Ioſue 19.

Leſtorum, regio Indiæ extra Gangen, cuius incolæ ſyluestres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eo eſſe coruos albos & pſittacos. Ptolem. lib. 7. Hodie regnum Pego dicitur.

Leſtrigones, Vide Læſtrigones.

Leſyrus, fluuius, Vide Hyops.

Letæus, Nicarchus vir clariſſimus: ex illis qui cum Alexandro Magno militarunt. Steph.

Lete, vrbs Macedoniæ, a Latonæ templo in vicinia.

Lethæus, fluuius Aſiæ, ortum habens è Pactio Epheſiorum monte, & circa Magneſiam vrbem in Mæandrum influens. Strabo libr. 14. Eſt & Lethæus alius in Creta inſula nõ procul a Gortyne. Strabo lib. 10. Sunt & alii eiuſdem nominis fluuii, qui recenſentur ab eodem Strabone.

Lethe, es, fluuius inferorum apud poetas, cuius aquam ſiquis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum obliuiſci eum voluerunt. Idcirco ἀπὸ τῆς λήθης, hoc eſt, ab obliuione nomen creditur accepiſſe. Conſtat autem reuera Lethen, amnem in Aphrica eſſe, circa extremũ Syrtium cornu, Berenicen vrbem alluentem. Verùm quoniam terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, perſuaſum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Inde Lethæus, Lethæa, Lethæum.

Letus, mons à M. Valerio captus, anno ab vrbe 578.

Leuaci ſunt populi inter Belgas, ſub imperio Neruiorum proximi Crudiis, Pleumoſiis, Gordumis & Centronibus. hodie Louaniũ.

Léuana, dea quæ pueris præerat de terra leuandis, Auguſt.

Leucagus, vir interfectus, excuſſus curru, apud Virgil. lib. 10.

Leucadia, peninſula cõtra ſinum Ambracium, opera accolarum à continente abſciſſa, arenæque accumulatione rurſus continenti reddita. Pomponius lib. ſecundo. Hæc etiam Neritis appellata fuit. Plinius lib. quarto, cap. 1. Hinc Leucadius, dia, dium.

Leucæthiopes, Pli. li. 5, cap. 7, populi, qui primi omnium cum Libyægyptiis in interiori ambitu Africæ ad Meridiẽ verſus, ſuperque Getulos, interuenientibus deſertis, habitant. A quibuſdã Leucoæthiopes, & Libyę Aegyptii ſcribitur: quod Hermolao non placet.

Leucas, adis, oppidum in Leucadia peninſula. olim Neritum appellatum. Plin. libr. 4. cap. 1. Quinetiam Strabo totam peninſulam, ſiue (vt ipſe appellat) inſulam (aliquando enim humano opere a continenti fuit abſciſſa, & rurſus arenæ alluuione eidem annexa. Leucadem appellat, eodem, quo oppidum, nomine. Leucadem (inquit lib. 10.) in inſulæ formam redegerunt, & in eum locum traſportato Nerito, qui quondam fuerat Iſthmus, nunc verò fretum, & Euripus eſt, ponte iugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, ſumpto (vt reor) à Leucate vocãbulo.

Leucas, Ciuitas Phœniciæ, Balaneæ prius dicta Stephan.

Leucaſpis, vnus ex comitibus Aeneæ, natione Lycius, vna cum Orunte in Tyrrheno mari tempeſtate ſubmerſus. Virg. 6. Aeneid.

Leucates, tæ, promontorium eſt Acarnaniæ, ad ſinum Ambracium, Apollinis templo nobile, à petræ candore nomen habens. Virgilius tertio Aeneid.

Leuce, oppidulum in finibus Ioniæ & Aeolidis, non longe à Smyrna, olim inſula. Plin. libr. 5. cap. 29.

Leuce, inſula Ponti exigua, Boryſtenis amnis oſtio obiecta. quæ, quòd Achilles in ea ſepultus fuerit, alio nomine vocatur Achillea. Plin. lib. 4. cap. 13 Aliud item huius nominis oppidum in Italia, ſtadiis quingentis à Tarẽto diſtans. Lucanus lib. 5,

-Secretaque littora Leuce.

Leuceacte, id eſt, Album littus, prius vocabatur quæ pòſt Laodicea, Syriæ vrbs. Steph.

Leuci, Galliæ Belgicæ populi, Treuiris & Mediomatricibus finitimi, iaculãdi peritiſſimi. Lucanus lib. 1,

Optimus excuſſa Leucus, Rhemúſq; lacerto.

hodie Tullenſes dicuntur. Ciuitas eſt epiſcopalis in Lothariugia regione.

Leucippides, id eſt, filiæ Leucippi à Caſtore & Polluce raptæ, Phœbe & Elaira, ex Aphydnis ciuitate Laconica.

Leucippus, philoſophus, qui omnia pleno & inani conſtare dixit. Cic. Tuſc. quæſt. lib. 4.

Leucippus viii. Sicyoniorum rex, regnauit annis 53.

Leueo, Boſphori rex, anno ab vrbe 360.

Leucoæthiopes, Vide Leſſexthiopes.

Leueogabi, ſiue Leucogæi, Plin lib.35.cap.15, colles in Italia, in Neapolitano Campanóque agro, inter Puteolos & Neapolim, in quibus inuenitur alica ſimul & ſulphur. Sũt etiam Leucogæi eidem Plinio libro 31. capite 2, fontes inter Puteolos & Neapolim, qui oculorum claritati & vulneribus medentur, dentibuſque firmitatem afferunt.

Leucogæi colles ſunt in agro Campano inter Neapolim & Puteolos, in quibus ſulphur præſtantiſſimum effodiebatur: & cretæ genus optimum, quod alicæ admiſtum candorem ſimul afferebat & teneritatem: fontes quoque ex his collibus erumpebãt, vulneribus medicinam, dentibuſque firmitatem afferentes. Plin.lib.18.cap.11. & lib.31.cap.2. & lib.35.cap 15.

Leucopolis oppidum Aſiæ in ſinu Doridis. Pli. lib. .cap.29.

Leucola, li. promontorium Pamphyliæ, Lyciæ conterminum. Eſt & inſula prope Cyprum, & quidē in mari Lycio. Strabo quoque portum in Cypro vocari tradit Leucola.

Leucon, rex Ponti, a fratre Oxylocho necatus, quòd cum eius vxore adulterii & inceſtus conſuetudinem haberet. Ouid. in Ibin,

Aut pia, te cæſo, dicatur adultera: ſicut
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leuconis, lacus Bœotiæ, qui aliàs Copias vel Copæa. Vide Copæ.

Leucópetra, Cic. Philip.1, promontorium agri Rhegini, à candore nomen habens.

Leucóſia, inſula cõtra Pæſtanum ſinum, in mari Tyrrheno, Lucaniæ adiacens. (Strabo lib. 6.) paruum ad continentem habens curſum. Dicta Leucoſia, ab vna Sirenum, eiuſdem nominis, quæ hoc in loco periit, quum ſpreta ab Vlyſſe, in profundum ſeſe abiecisſet. Feſtus ab Aeneæ conſobrino, loco datum nomen exiſtimat. Quin & Samothraeia, Leucoſia prius eſt appellata, vt inquit Ariſtoteles de Rep. Samothraeiæ. Ptol. lib.5. cap.6, Cappadociæ locus.

Leucoſyria prius, nunc Cappadocia dicitur Strabo lib.12.

Leucoſyrus, fluuius Ciliciæ, Pyramus poſtea dictus. Steph.

Leucóthea, vxor Athamantis, nomine Ino, quæ cùm virum tanto furore correptum videret, vt communem filium Learchum nomine, ſaxo illideret, idémque exemplum in ſeſe, & alterũ filium edere pararet, aſſumpto in vlnas Melicerta (id filio alteri nomen erat) ex celſiſſima rupe in mare ſeſe præcipitauit: vbi vterque deorum miſeratione in marina numina ſunt mutati atque Ino quidem Leucothea à Græcis dicta eſt, à Latinis autem Mater Matuta: Melicertes autem a Græcis Palæmõ, à noſtris Portunus eſt appellatus. Ouid. quarto Metamorph.

Leucóthoe, Orchami Babyloniorum regis filia, cuius amore captus Apollo, in Eurynomes (ea Leucothoes mater erat) figuram ſeſe transmutauit, & tanquam ſecretò aliquid cũ filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat ſecedere iuſſit. Deinde priſtinæ reſtitutus formæ, profeſſus quis eſſet poſt multas blanditias, non admodum inuitæ vim intulit. Quod cùm reſciuiſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enuntiauit: qui (vt natura crudelis erat) filiam viuam defodit. Cuius mortem ægerrime ferens Apollo, cùm vitæ eam reſtituere non poſſet, in virgam thuream eam transformauit. Ouid. quarto, Metam.

Leuctra, ctrorum, vicus Bœotiæ iuxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus. Lacedæmonios vicit, adeoque attriuit, vt poſtea imperium nequiuerint reparare. Hinc deducitur adiectiuum Leuctricus, ca, cum: vt Leuctrica pugna, Leuctrica monumenta. Item Leuctricæ puellæ, id eſt, Hippo & Miletia, ſiue (vt aliis placet) Theano & Euexippe, Scedaſi filiæ, quæ a Lacedæmoniis quibuſdam hoſpitibus vim paſſæ, doloris impatientia ſibi necem intulerunt, eóque in campo ſepultæ ſunt, in quo poſtea commiſſa eſt ea pugna, qua Lacedæmoniorum opes conciderunt.

Leui, tertius filius Iacob ex Lia. Gen.29: Sic vocabatur & Matthæus apoſtolus, Matth.2. Luc.5: Pater Mathat Luc.3.

Leuiathan, magnus piſcis marinus. Iob 40.

Leuphana, Saxoniæ vrbs apud Ptolem.

Leutychides, vir Lacedæmonius, inimicus Demarati, poſt cuius fugam conſtitutus fuit Spartanorum rex. Herod. lib.6.

Lexubii, Ptolem. libr.2. cap.8. Lexouii aliis, Galliæ vrbs. Vulgò *Lisieux*. populi in prouincia Rotomagenſi, ducatu Normandiæ.

L I

Lia, Maior filia Labam. Ge.29.

Liba, libæ, inſula in mari Indico.

Libanæ, vrbs Syriæ, iuxta Atras. Steph.

Libánius, ſophiſta Antiochenus, floruit Iuliani transgreſſoris temporibus, vſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic multa ſcripſit: inter quæ eſt opus, De modo dictandi epiſtolas. vixit Conſtantinopoli. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit.

Libanotus, ventus flans inter liba hoc eſt Africum & notum. Plin. lib.2. cap.47. Legendum potius Libonotus.

Libanus, Syriæ mons, à Sidone Phœnices oppido, vſque

do, vſque ad Symiram vrbem Syrię Cœles extenſus, cêtum quinquaginta ſtadiorum longitudine. Huic ex aduerſo obtenditur Antilibanus, valle tantùm interiecta, olim muro illi coniunctus. Inter duos hoſce montes, Orûtes fluuius oritur. Plin lib. 5. cap. 19. 20. & 22.

Libarnum, Ptolem. libr. 3. cap. 1. Libarna Plinio, vrbs Liguriæ: hodie Lauanium, Lauaniæ comitatus.

Libentina, dea Venus, ſeu Proſerpina. Augu. lib. 4. de Ciuit. Dei. Vide Libitina.

Liber, deus vini, qui & Bacchus & Dionyſius dicitur. Multos autem fuiſſe liberos oſtendit Diodorus: quorum longe celeberrimus eſt, qui ex Semele & Ioue genitus fertur, quem tertium fuiſſe aiunt, & Thebis Bœotiis natû, qui Liber appellatus eſt, a liberando: nam libertatis deus eſt: ſiue quòd Bœotiæ vrbes liberas fecerit: (ipſe enim, vt inquit Plutarchus, pro Bœotiæ libertate pugnauit) vel quia vinum curat ſoluat, & mentem ab illis liberet: ſeu quod vino vſi liberè loquantur. Solem quoque poetæ Liberum appellant, eò quòd libere per aerem vagetur. Virg. 1. Georgicon,

Vos ò clariſſima mundi lumina,
Labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres, &c.

Libera, ræ, Iouis & Cereris filia, quæ & Proſerpina dicitur. Cic. 1. de natura deorum.

Liberalia, liorum, Liberi feſta, quę apud Gręcos dicuntur *διονύσια*. Næuius.

Liberius, xxxiiii. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 351.

Liberius Maximus, Iudææ procurator, anno ſalutis 75.

Libertas, dea, cuius templum in Auentino conſtitutum fuiſſe narrant hiſtoriæ.

Libethra, Magneſiæ fons muſis ſacer. Plin. lib. 4. cap. 9. Pom. Mela lib. 2. Placet quibuſdam, fuiſſe vrbem in olympo monte Aſiæ, torrente funditus euerſam, quum iam olim oraculo prædictum eſſet fore, vt Libethrii *ὑπὸ συὸς* omnes interirent, quum Orphei oſſa ſol inſpexiſſet. erãt autem Orphei reliquiæ in columna quadam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum quum ingens hominum vis conueniſſet, vt paſtorem in ſomnis ſuauitate canentem audirent: euenit, vt, columna euerſa, Orphei oſſa nudarentur: eodemque die torrẽs nomine Sys ſupra modum auctus, Libethrios cum vrbe ſubmerſit. Cæl. lib. 18. cap. 22.

Libethrides, dictæ ſunt Muſæ a Libethra Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poetarum carminibus celebrato. Mela li. 2. in deſcriptione Macedoniæ. Strabo tamen lib. 10. author eſt Muſas appellatas eſſe Libethridas, à Libethro Thraciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt, ſub quo & antrum fuiſſe ait Muſis Libithredibus à Thracibus conſecratum.

Libethrus, apud Licophronem poetam, videtur eſſe mons Macedoniæ, habens ad radicem Pimpleam fontem. Vnde Muſæ dicuntur Libethrides. Alii Libethron Thraciæ mõtem eſſe aiũt, poſtea a Macedonibus occupatum ad cuius radicem antrũ fuit muſis Libethridibus conſecratum. Strab. lib. 10.

Libiſoca, Libiſoſona, Libora & Libunca, ciuitates in honorem Herculis, à Celtiberis ædificatæ.

Libitina, dea apud Romanos, in cuius templo vendebantur & locabantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant: ita dicta a libitu, vel a libidine. Plutarch. Venerẽ fuiſſe putat, redditque rationẽ in Problematibus, quare Romani ea, quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris tẽplo voluerint aſſeruari, vt ſcilicet eo ipſo humanæ fragilitatis admoneremur, certò ſcientes exitum ab ortu nõ procul abeſſe, cùm eadem dea & moriẽtibus præſit, & vitam ingredientibus. Alii malunt Proſerpinam eſſe, Plutonis vxorem: quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant: ideóque etiã ea, quibus mortui exornati veluti ad inferos deducuntur, in eius tẽplo voluerũt aſſeruari. Hinc factum eſt, vt Libitina à poetis pro morte ipſa, ſeu pro feretro, quo mortui efferuntur, nõ raró accipiatur. Horat. 3. Carm. multáque pars mei vitabit Libitinã: Libitina quandóque pro funebri apparatu legitur, quem Libitinarii in vſum exequiarũ locabant. Liu. lib. 40. In vrbe tanta fuit peſtilentia, vt vix tunc Libitina ſufficeret ad ſuppeditanda ſcilicet funeribus neceſſaria: vnde exercere Libitinam illi dicebãtur, qui in æde Libitinæ præerant locandis, vendendiſque iis, quæ neceſſaria erant funebrem pompam inſtructuris.

Libo ciuis fuit Rom. qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit quod ideo Libonis puteal dicitur ab Horat. lib. 1. epiſt. 20. forũ putealque Libonis Mandabo ſiccis: adimã cantare ſeueris.

Libo, Conſul cum Fabio Chilone, anno ab vrbe 956.

Libora, olim Elbora, Ptol. lib. 2. cap. 6, Hiſpaniæ vrbs: Talabrica hodie.

Libra, ſignum Zodiaci, quod Cæſaris ætate, octauo, hodie decimooctauo Cal. Octob. Sole hoc ſignum ſubeunte, æquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libs, libis, ventus ab Occaſu brumali flans aduerſus Vulturnum: ita dictus, quòd à Libya ſpiret, qua ratione & Africus a noſtris appellatur. Gel. lib. 2. cap. 22. Plin. lib. 2. cap. 47.

Liburnia, regio ſupra intimum Adriatici ſinus receſſum ſita, inter Iſtriam & Dalmatiam. ita dicta à Liburno, quodam Attico, ſi Stephano credimus hodie Croaciam vocãt, in ditione

Ligyes,populi Aſiæ,qui cum Xerxe, Herodoto lib.Hiſtoriarum 4.contra Græcos militarũt.
Ligyſtides,inſulæ eædem,quæ Stœchades.
Ligyſtina, vrbs Ligurum prope occidentalem Iberiam & Tarſum : Incolæ,Ligyes.Steph.
Ligyſtus,Fabio pictori,Phaëthõtis filius, à quo Liguria cognominata eſt.
Lilæa,Vrbs Phocidis.Steph.
Lilybæum, promontorium Siciliæ, cum vrbe eiuſdem nominis,Libyam ſpectans. Tria enim traduntur eſſe eius inſulæ præcipua.promõtoria:ex quibus quod Græciam reſpicit, Pachynum:quod Italiam, Pelorum, Scyllæ oppoſitum:quod autem in auſtrum,Libyam verſus procurrit, Lilybæũ appellatur.Pomp. lib.2.Hinc Lilybeius,bæia.bæium.
Limenia Venus dicta eſt,cui apud Hermionios, virgines ante nuptias & ſi qua vidua ad maritum rurſus accederet,ſacra faciebant.
Limenius,e o s. cum Acone Catulino Philomano,anno ab vrbe 1102.
Limenôris,Cherſoneſus Celtica.Steph.
Limẽtinus,putabatur deus,qui liminibus præeſſet.
Limere,Vrbis nomen.
Limioſaleum, Ptolemæo libro 2. cap. 11. vrbs Germaniæ.
Limnæ,locus in arce Athenarum, templum habens Dionyſio ſacrum,a Theſeo rege extructum : quo in loco vetuſtiora Bacchanalia peragebantur die duodecimo menſis Anthe- ſterionis,qui noſtro fere Nouembri reſpondet. Ariſtophanes in Ranis, & Thucydides 2.Hiſtor.
Limnæa,vicus in Argo.Steph.
Limni,inſula iuxta orientalem plagam Hyberniæ, quæ deſerta eſt. Ptolem.lib.2.cap.2. Silimnus dicta Plinio.
Limnoria,Nympha,a cura lacus ſic dicta. λίμνη enim lacus:& ὤρα,cura dicitur.
Limnotha Laſſa inſula Hiſpaniæ adiacens, inter Carthaginem nouam & Sucronem, non procul à Diano.Strab.lib.3.
Limone,vrbs Perrhæbiea,a prato in ea ſito dicta:alias,Elone.Steph.
Limoniades,nymphæ florum & pratorũ, quas aliquando mori ac deficere dicit Ariſtotel.licet Panes,Faunique faciunt.
Limonum, Pictonum oppidum in Gallia,Ptolem.lib.2.cap.7.Vulgò *Limon*.
Limuici,Ptolemæo lib 2.cap.7.Galliæ populi: alio nomine Lemouices.Vulgò *Limoſin*.
Limira,vrbs Lyciæ,à Limyro fluuio.Steph.
Lincolina,Vide L I N D V M.
Lindecolinum,Vide L I N D V M.
Lindonium,Vide L I N D V M.
Lindos,Vide L Y N D V S.
Lindum, Ptolemæo lib.2.cap.3. vrbs Britanniæ inſulæ : alio nomine Lincolina & Lindecolinum. Vulgò *Lincoln*. Stephano Lindoniũ: Gentile, Lindonius, Vide L O N D I N V M.
Lingones,populi Galliæ Belgicæ, ad ortum Matronæ fluuii, Heduis, Sequanis,& Leucis vicini:qui etiam hodie, ſeruato nonnullo priſci nominis veſtigio, Langri appellantur. Hinc fit adiectiuũ Lingonicus,a,um:vt Bardocucullus Lingonicus, apud Perſium, pro veſtimenti viliſſimi genere quod Lingonibus præcipuè erat in vſu. Hinc Statiũ Poëtam,qui Thebaida & Achilleida heroico verſu ſcripſit,ortum tradunt:quamuis Statii nomen ſerui ſignificat vt ſcribit Aul.Gell.
Lingus, caſtellum Caſſandrorum. Inde Lingæus,& Lingius ſinus.
Linon,parua regio Helleſpontia, inter Parium & Priapum. Incolæ, Linuſii. Stephanus ex Strabonis lib.13.
Linternum, vicus Campaniæ, non procul à fluuio qui Linternus dicitur, vbi inclytus ille Scipio Aphricanus inuidiæ cedens obiit, & ſepultus eſt. Silius.
Linternus,Bocatio, Campaniæ fluuius, haud longe a Vulturno fluuio & oppido.
Linum,Vide L I N O N.
Linus,primus poſt D. Petrum Romanorum epiſcopus,anno ſalutis 70.
Linus, filius Apollinis ex Pſammate Crotopi Argiuorum regis filia. Cum enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clam eum Pſammate filia eius concubuit : quæ ex eo compreſſu grauida effecta, expletis legitimis menſibus puerum peperit, quem Linum appellauit. Hunc, cùm patris indignationem metuens,inter virgulta occultaſſet,canes inde extractum dilacerarunt.
Linus, Apollinis & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor.Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impacta in caput cithara, quòd ipſum ruſticius canentem irrideret.
Linx, fluuius, & vrbs Mauritaniæ : aliqui Lixum, & ciues Lixos nominant. Steph. Vide L I X V S.
Lipara,inſula vna ex Aeoliis, ita dicta à Liparo rege, Auſonis filio, cui ſucceſsit Aeolus, cùm antea Meligunis vocaretur. Plin. lib.3. cap.9.
Liparis, Ciliciæ fluuius, ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ. quoniam ſcribit Vitruuius libr. 8. cap.3. natantes in hoc flumine,aut ſe lauantes,non aliter vngi ab ipſa aqua, quam ſi oleo aut adipe lauarentur.
Lipaxus,vrbs Thraciæ.Steph.
Liquentia,fluuius Galliæ Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ,poſt Trauiſinum agrum. Oritur in Opiterginis,& in mare Hadriaticum cadit.
Lirimiris, Ptolemæo lib 2. cap. 11. Germaniæ vrbs:alias Lirimeris,oppidum Saxonum.
Liriope, Nympha marina, Oceani & Tethyos

filia ex qua Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ouid.lib.3.Metamorph. Liris, fluuius Campaniæ, ortus in Apennino, & Minturnas præterlabens, Qui & Glanicus, Vide LYRIS.

Lirnytea, vrbs Pamphyliæ. Steph.

Liſidas, Megalopolitanorum dux, anno ab vrbe 517.

Liſſa eſt inſula maris Adriatici contra Iader. Plin.lib.5.cap.vlt.

Liſſus, ſiue Liſus, fluuius Thraciæ, inter Meſembriam Samothracum, & Strymam Thaſiorũ vrbem in mare illabens, quem Græci ſcriptores inter eos annumerant, quos à Xerxis exercitu exiccatos tradunt. Herodot.lib.6.

Liſſus, oppidum in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ contiguum, non procul à Nymphæo promontorio, Plin.lib.3.cap.22.& Ptolem.li.2 cap.vlt.

Litana, ſylua in Gallia togata prope Boios. Cuius arboribus vtr finitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſthumii COS Rom. exercitus tam fœda ſtrage eſt obrutus, vt ex vigintiquinque millibus vix decem homines ſuperfuerint. Liuius libr.3. de bello Punico.

Lithetius, Apollo in Malea, quòd ibi in lapide collocatos ſit, a lithos: ſic, Marathesius a Marathos. Steph.

Lithoſtrotos, Nomen loci in quo ſedit Pilatus, CHRISTVM D.noſtrũ morti adiudicaturus. Iohan.19.

Litòrius, aruſpicum reſponſis & dæmonum oraculis addictus, a Gothis vinctus & occiſus eſt, anno ab vrbe 1192. Diaco Caſsiod.

Lityerſa, nothus erat Midę regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos qui aduenissent, compellebat, vt ſecum meterent, deinde præſectis capitibus reliquum corpus manipulis inuoluebat. Idem inſtituit, vt in honorem Midæ thericos, id eſt, æſtiuus aut meſſorius hymnus caneretur. vnde ductum prouerb. vt qui non ex animo canerent aut qui coacti canerent, hi Lityerſam cantionem canere dicerentur Vide Eraſ.in Chiliad.

Liuius, Fidenas, Tuſciæ rex, regnauit annis XLVIII.

Liuius, hiſtoricus Patauinus, res Rom. miro artificio luculentóque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum, Ad Titum Liuium lacteo eloquentiæ fonte manantem de vltimis Hiſpaniæ Galliarumque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus. Et quos ad contemplationem ſui Roma nõ traxerat, vnius hominis fama perduxit. Hunc Caius princeps tanquam verboſum inſectabatur: Pollio verò tanquam Patauinitatem redolentem: Quintiliano magnopere laudatur, cumque Herodoto comparat, in concionibus præſertim ſuadétque pueris ediſcendum, vt Ciceronis imitatorem.

Liuius Andronicus, Liuii Salinatoris libertus, cuius filios erudiit, ab eóque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano COSS. anno ante natiuitatem Ennii. Diomedes. Gel.lib.16.

Liuthprandus, Ticinenſis eccleſiæ Leuita, à Baſilio imperatore hiſtoriam rerum per Europam geſtarum exorſus eſt, anno ſalutis 865.

Liuthprandus, puer ſub Aſprandi ducis ſtrenui tutela a patre Cuniperto Longobardorum rege, regni hæres relictus, anno ſalutis 687. Blond.lib.10.decad.1.

Lixa, vrbs Libyæ, a Lixo fluuio: Gentilia, Lixii, Lixitæ, & Lixatæ, Vide LINX.

Lixus, colonia à Claudio Cæſare ducta in Mauritania Tingitana, circa quam Poëtarum fabulæ & Antæi regiam, & Heſperidum hortos collocarunt, aurea ferentes mala, à dracone peruigili ſumma cura aſſeruata. Cui fabulæ occaſionem ſuppeditaſſe exiſtimat Plinius flexuoſum maris æſtuarium, draconis modo nemus quoddam ambiens, nihil præter oleaſtros ferens, Plin. lib.5.cap.1.

L O

Lobna, Ciuitas ſacerdotum in tribu Iuda. Ioſ. 21.4. Regum 8,1,.1. Paral.6. Eadem eſſe videtur quæ Lebna & Labana.

Lobni, Filius Gerſon filii Leui. Exod.6.1. Paralipomenon 6.

Lobnitica, Nomen familiæ. Num.3.

Lobrini, montes in Phrygia: vnde Rhea Lobrina, Scholiaſtes Nicandri.

Lochias eſt promonturium Aegypti, non procul ab Alexandria & Pharo. Strab.lib.17.

Locoritum, vrbs Germaniæ: hodie Trutonia Ptolem.

Locôzus, vrbs Phrygiæ, in qua Thraces Locozii habitant: quos Xanthus Locoxitas vocat. Ea vrbs diluuio abſumpta eſt. Steph.

Locoritum, Ptolem, vrbs Germaniæ, hodie Trutonia. Vulgò *Forchheim* in Franconia.

Locri, crorum, Græcię populi, Parnaſſum mõtem vtrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam, ad Criſſeum vſque ſinum pertingentes, medii inter Aetolos & Phocenſes, à grauitate odoris Ozolæ, & à ſitu Heſperii cognominantur. Qui verò Parnaſſum ad ortum accolunt, ad mare vſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte Epicnemidii, illi verò ab Opunte vrbe Opuntii cognominantur. Strab.lib.9.

Locri in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, oppidum incolentes eiuſdem nominis, ab iis Locris, qui Aiacem Oileum ad Troiam ſequuti ſunt, conditum. Seruius in illud Virgilii 3. Aeneid.

Hic

Hic & Naricii poſuerunt mœnia Locri.
Hi diſcriminis gratia, Epizephyrii cognominatur, quòd ſupra Zephyriu promontorium ſiti ſint.

Locuſta, venefica Neroni grata, ex Galliis euocata: cuius opera Agrippina Claudium & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tacit. li. 12. Iuuen. Saty. 1.

Lod, ciuitas, quam ædificauit Samad filius Elphaad. 1. Par. 8. 2. Eſd. 7.

Lodabar, oppidum Galaad mõtis, in ambitu: vt videtur 2. Reg. 9.

Loide, Auia Timothei, 2. Tim. 1.

Lœmium, Apollinis cognomen, quod ei Lidii impoſuerunt ob malorum expulſionem, finita peſtilentia.

Lollianus, Conſul cum Arbitrione, anno ſalutis 1108.

Lollianus Auitus, Conſul cum Gauio Maximo, anno ab vrbe 896.

Lollianus Auitus, Conſul cum Pompeiano, anno ab vrbe 962.

Lomẽtus, vrbs Italiæ, aliàs λωμεντὸς dicta. Steph.

Lõmini, trigemini fratres filii Gerionis Tyranni, ædificauerunt à ſuo nomine vrbem magnam Lomminiam. Beroſ.

Londinum, Ptol. alii Londinum oppidum celebre in Anglia, ciuitas epiſcopalis in qua Reges, principes, Senatus, populi & mercatores continentur in prouincia Cantuarienſi ſita. Vide Lindum.

Longaalba, vrbs in Latio, quã Aſcanius Aeneæ filius ædificauit. Virgil. libr. 1. Aeneid. Vide ALBA.

Longho, apud Celtas regnauit. Beroſ.

Longimanus Artaxerxes rex Perſarũ dictus eſt, quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus ſucceſſit Narſeti Italiæ principi, & nouum magiſtratum Exarcatum in Italiam introduxit. Blond. lib. 8. decad. 1. Aemil. lib. 1. anno ab vrbe 1323.

Longinus, Conſul cum Decio, annò ab vrbe 1239.

Longobardi, populi Germaniæ, quòs à longis bardis cognominatos ferunt, & ab Oceano Germaniæque vltimis oris veniſſe, nouas ſedes quærẽtes. Hi Albino duce Italiam intrauere, breuique omnes penè citerioris Galliæ vrbes cepere: ibi cum ducentis annis regnaſſent, à Carolo magno ſuperati fuerunt: ſed tamen (vt diximus) vt Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit vna natio: ita Lingones populi Germaniæ, & Bardi Galliarum populi, facta vnione, gentem vnã & vnũ nomen admiſcuerunt. Et ideo Ponticus, vir doctus noſtri temporis, Lingobardos appellat, nõ autem Longobardos.

Longone, vrbs Siciliæ. Steph.

Longus, Conſul cum Tyberio Claudio Cæſare, anno ab vrbe 794.

Lopaduſſa, inſula iuxta Thapſum Libyę. Steph.

Loryma, vrbs Cariæ. Etiam portus Rhodi: Gentile, L· ymæus. Steph.

Los, in' à circa Theſſaliam: Inſularis, Lous. Steph.

Lot, filiv s Aran. Gen. 11.

Lotan, filius Seir Horræl. Gen. 36.

Lotharius, Italiæ rex interuentu Berengarii deſignatus. Linth. li. 5. cap. 12. anno ſalutis 947.

Lotharius, Roman. imperator xx. anno ſalutis 1127. Blond. lib. 5. decad. 2.

Lotharius III. Ludouici Romanorũ imperatoris filius, & ipſe imperator, annis quindecim regnauit. Filii propter regni diuiſionem, vehementiſſimis inter ſe odiis exarſerunt, arreptis armis in Altiſſiodorenſibus apud Fontanicũ coactis copiis, prælium commiſerunt grauiſſimum: in quo ſtrages Francorum, quanta nunquam alia, facta eſt. ſuperatus Lotharius, fuga ſalutem quęſiuit. Blond. lib. 2. Ludouicũ filium conſortem imperii ſumpſit, anno ſalutis 850. Imperio ſe abdicauit, & monaſticum induit habitum, in quo & animam Deo reddidit in monaſterio, quod Prumia dicitur, diuiſo inter filios in primis regno: Ludouico imperiũ & Italiam, Lothario, Lotharingiam, Carolo prouinciæ regnũ tradidit. Aemil. lib. 3. anno ſalutis 856.

Lotharius, Frãcorum rex, Ludouici regis filius ex Gerberga imperatoris ſorore, anno ſalutis 956. Lotharingiam occupauit, Aquiſgranum vſque delatus, agros populatus eſt. In quem Otho imperator ex Bauaria exercitum cùm duxiſſet, Lotharingiam recepit: Lotharius in Pariſios eſt reuerſus. At imperator eum inſequens, Franciam ingreſſus, Laudunenſium, Sueſſionũmque agris vaſtatis, Pariſiorũ ſuburbia incendit, anno ſalutis 979.

Lotis, tidis, Nympha formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cùm Priapi vim effugere non poſſet, inuocata deorum ope, in lotum arborem eſt commutata. Ouid 9. Metam.

Lotophagi, populi in Africa apud Syrtes, à loto nomen ſortiti, quòd arboris eius fructu credantur victitare: cuius cibus tam eſt dulcis, vt aduenis ineutiat patriæ obliuionem. Itaque cùm Vlyſſis ſocii delati fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom 9. Odyſſ.

Lotus quidam filius habuit Ammanum, à quo Ammanitæ, Arabes dicti. Steph.

Lous, vide LOS.

Loxa, Ptol. li 2. cap. 3. fluuius Britanniæ.

Loxias, Apollinis cognomentum, inde impoſitum, quòd obliqua ederet reſponſa: aut certè ab eo quòd Zodiacum obliquè percurrat, λοξὸν enim Gręci vocant obliquum. Macrob. in Saturnal.

L V

Lublana, vide SISCIA.

Luca, ciuitas Tuſciæ, à qua Lucenſes, qui in ea habitant, vel qui in ea orti ſunt. Dicta à Lucumone Hetruſcorum rege. Strab. lib. 5. Vrbs eſt olim vna cum regione virorum probitate florens, & robur militare magnum educēs, & equitum multitudinem: ex quibus Senatus militares cepit ordines.

Lucani, populi Italiæ a Samnitibus oriundi, ſecundum mare extenſi, Silaro fluuio à Picentinis, Lao à Brutiis diremipti: quorum oppida præcipua fuerūt, Velia. Pæſtum, & Buxentum, aliaque nonnulla Plin. lib. 3. cap. 5. apud hos vt aliorū criminum, ſic & ocii cauſæ arguuntur: ita vt, ſi quis homini ocioſo ac voluptatibus dedito mutuaſſe aliquid conuincatur, priuetur apud eoſdē mutuo dato. Stobæus ſermone 42.

Lucania, Italiæ regio, inter Apuliam & Calabriam.

Lucanus, Cordubenſis patria, poeta egregius, Senecæ viri grauiſſimi, & tragœdiarum ſcriptoris nepos. Hic bellum ciuile inter Cæſarem & Pompeium hexametris, & plura alia ſcripſit: in quibus maximam laudem adeptus eſt ingenii & doctrinæ. Vide Crinitum.

Lucaria, feſta apud Roman. quæ ſolita erant celebrari in luco, in quo Romani à Gallis fugati ſeſe occuluerant. Feſtus, Plutarch. Tacitus.

Lucaria, vide LVCERIA.

Lucas, medicus Antiochenſis, vnus è quatuor Euangeliſtis.

Lucētia, citerioris Hiſpaniæ vrbs, Romanorum quondam colonia. Mela lib. 2.

Lucentum, Hiſpaniæ Tarraconenſis oppidum à ſuperiore diuerſum, quod Ptolemæus lib. 2. cap. 6. ſtatuit ſupra Carthaginem, occaſum verſus.

Luceres, tertia pars populi Romani, temporibus Romuli regis. Seruius, Conſtat (inquit) primò tres partes fuiſſe populi Romani: vnam Tatienſium, à Tito Tatio duce Sabinorum iam amico poſt fœdera: alteram Ramnetum, a Romulo: tertiam, Lucerum, quorum ſecundum Liuium & nomen & cauſa in occulto ſunt. Varro tamen dicit Romulum dimicantem contra Titum Tatium à Lucumonibus, id eſt, Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Vnde quidam venit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars vrbis eſt data, à quo in vrbe Tuſcus dictus eſt vicus. Ergo à Lucumone Luceres dicti ſunt. Sic autem in tres partes diuiſum fuiſſe populum Romanum conſtat, vt etiam qui præerant ſingulis partibus, tribuni dicerentur. Vnde etiam ſumptus, quos dabāt populo, tributa nominarunt.

Luceria Dauniorum colonia in Apulia. Pli lib. 3. cap. 11.

Lucerius, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Romulo aduerſus Tatium.

Lucerius, dictus eſt Iupiter, à luce, quā præſtare hominib' putabatur. Sic Iuno Lucetia, quod lucis cauſa ſit.

Luchinus Vicecomes, Mediolani vicarius, à Benedicto pontifice conſtitutus, anno ſalutis 1340.

Lucianus Samotenſis, ſcriptor dialogorum præſtantiſſimus & facetiſſimus: floruit ſub Traiano principe, primùm Chriſtianus, demum fidei deſertor: ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas grauiſſimas. nam à canibus deuoratus miſere interiit.

Lucifer, Iouis & Auroræ filius, qui Thraciniam Nympham adamauit, & ex ea geminam prolem Ceycem & Dædalionem ſuſcepit.

Lucifer, vna errantium ſtellarum, quam & Venerem appellamus, quæ mane Solem præcedens, vnaque cum Aurora ſeſe oſtendēs (vnde & Auroræ filius fingitur) Lucifer dicitur: veſperi autem Solem ſubſequens, Heſperus nominatur.

Lucilius, poeta venuſtiſſimus, patria Auruncanus, qui primus Latinorum Satyram ſcibere aggreſſus eſt. Obiit Neapoli anno ætatis ſuæ quadrageſimo ſexto, publicòque funere elatus eſt.

Lucilius Baſſus, Iudææ legatus, anno ſalutis 74.

Lucilius miles quidam Romanus fortiſſimus, qui quum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippenſes, obtulit ſe periculo ac in medias hoſtium manus irrupit, vt ipſi Bruto faceret tempus ad fugam

Lucilla virgo filia Nemeſii Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volat.

Lucillus, Conſul cum Valeriano Aug. anno ab vrbe 1017.

Lucina, dea partuum præſes, quæ & Iuno dicitur, & Diana. Terentius in And. Iuno Lucina fer opem. Cic. lib. 2. de natura deorum, Luna à lucēdo nominata ſit: eadem eſt enim Lucina. Itaque, vt apud Græcos Dianam, eamque Luciferam, ſic apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant: quæ eadem Diana omniuaga dicitur, nō à venādo, ſed quòd in ſeptem numeratur tanquam vagantibus. Dicta Lucina, quòd partū ferat in lucem. Pli. lib. 16. ca. 44. putat Lucinam dici, quòd oculis præſit & luci. Sunt qui a luco deducant, qui Romæ Iunoni ſacer eſt in Exquiliis. Oui. lib. 2. Faſt.

Lucius, prænomē eius, qui primus ita vocatus, quia oriēte luce natus eſt. Sic Lucia, nomen mulieris.

Lucius, nomen prophetæ. Act. 13. Ro. 16.

Lucius, XXI. Romanorum epiſcopus, anno ſalutis 254.

Lucius II. Pontifex CLXVII. anno ſalutis 1144.

Lucius III. Romanorum pontifex CLXXII. anno ſalutis 1181. Propter conſularem factionem, Veronam fugit.

Lucius, Conſul cum Herodiano, aliàs Heraclio, anno ab vrbe 1166.

L. Aelianus, Conſul, collega Paſtoris, anno ab vrbe 915.

L. Aelius Commodus Verus, & M. Aelius Antoninus philoſophus Diui F. AA. XVII. Romanorum imperatores, regnarunt annis XIX. tum primùm Romana Reſpublica duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit, anno ab vrbe 913. Eutrop. lib. 8.

L. Aelius Lamia, Cõſul, collega M. Seruilii, anno ab vrbe 755.

L. Aelius Mamercus, magiſter equitum, anno ab vrbe 414.

L. Aelius Mamercus, cos. collega Q. Publii Philonis, Latinos per deditionem ſubegit, anno ab vrbe 417.

L. Aemilius Barbula, collega Q. Martii Philippi, anno ab vrbe 472.

L. Aemliius Mamercus, Cõſul, collega Cæſonis Fabii Vibulani, anno ab vrbe 270.

L. Aemilius Mamercus, Cõſul, collega C. Plãtii Deciani, anno ab vrbe 429.

L. Aemilius Mamercus, cos. collega Caii Seruilii Priſci, anno ab vrbe 276. III. cos. collega Vobiſci Iulii Tullii, anno ab vrbe 281.

L. Aemilius Mamertinus, Tribunus militũ, anno ab vrbe 367. II. cos. collega C. Genutii, anno ab vrbe 393.

L. Aemilius Paulus, Conſul, collega Attilii Reguli, agrum Boiorum vaſtauit, triumphũ duxit, anno ab vrbe 129.

L. Aemilius Paulus, cos. collega M. Linii, Dimalem Illyrii ciuitatem vi cepit. Polyd. lib. 3. anno ab vrbe 535. II. cos. collega C. Terentii Varronis occubuit ad Cannas, cæſis Romanis, anno ab vrbe 538.

L. Aemilius Paulus, Conſul, & collega Cn. Bœbius Pampbilus receperũt in fidem Ligures, anno ab vrbe 572. II. cos. collega C. Licinii Craſſi Perſeum vicit ac cecidit, Macedoniam que ſubegit. Liu. 5. decad. 5.

L. Aemilius Paulus, cos. collega C. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 704.

L. Afranius, cos. collega Q. Cecilli Metelli Celeris, anno ab vrbe 694.

L. Annins Fabianus, cos. collega Martii Nonii Mutiani, anno ab vrbe 953.

L. Anitius Gallus, Cõſul, collega Marci Cornelii Cethegi, anno ab vrbe 594.

L. Antiſtius, Tribunus militum, anno ab vrbe 377.

L. Antiſtius Vetus, cos, collega Claudii Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 807.

L. Antonius Commodus, Romanorum imperator XVIII, regnauit annis XIII. A prima ſtatim pueritia turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratuſque, trecentas concubinas, trecentos & puberes in deliciis habuit. Aelius Spartianus. Hic Coloſſi capite ſublato, ſuæ imaginis caput iuſſit imponi, Hercules & deus voluit vocari. Lamprid. In Veſtiliani domo ſtrangulatus eſt à Martia & Læto præfecto prætorii. Lamprid. Herodia. lib. 1.

L. Antonius Pætus, Conſul, collega P. Seruilii Iſaurii ſeditionem mouit aduerſus Cæſarem: apud Peruſiam victus eſt. A Cæſare veniam eſt conſecutus. Appianus libr. 5. Florus lib. 4. cap. 7.

L. Apruſtius, cos. collega M. Valerii Leuini, anno ab vrbe 528.

L. Aquilius Coruus, Tribunus militũ, anno ab vrbe 368.

L. Aruntius, cos. collega Caii Claudii Marcelli, anno ab vrbe 732.

L. Aruntius, cos. collega M. Aemilii Lepidi, anno ab vrbe 758.

L. Aſinius, Conſul, collega P. Marii, anno ab vrbe 814.

L. Atilius Longus, Tribunus militum, anno ab vrbe 311.

L. Atratinus, cos. collega L. Scribonii Libonis, anno ab vrbe 720.

L. Aurelius Cotta, cos. collega Seruii Sulpitii Galbæ, anno ab vrbe 610.

L. Aurelius Cotta, cos. cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 635.

L. Aurelius Cotta, cos. collega L. Octauii anno ab vrbe 679. II. cos. collega L. Manlii Torquati, anno ab vrbe 689.

L. Aurelius Oreſtes, cos. collega Sex. Iulii Cæſaris, anno ab vrbe 597.

L. Aurelius Oreſtes, cos. collega M. Aemilii Lepidi, anno ab vrbe 628. Sardos ſubegit. Florus lib. 60.

L. Aurelius Oreſtes, cos. collega C. Marii Nepotis, anno ab vrbe 651.

L. Cæcilius Metellus, cos. collega C. Seruilii Tuccæ, anno ab vrbe 469. II. Conſul, collega M. Fabii Buteonis, anno ab vrbe 506.

L. Cæcilius Metellus, cos. collega L. Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 635.

L. Cæcilius Metellus Creticus, cos. collega Q. Martii Vatiæ, anno ab vrbe 686.

L. Cæcilius Metellus Diadema, cos. collega Q. Mutii Scæuolæ, anno ab vrbe 637.

L. Cæſianus, cos. collega C. Cæſaris Caligulæ, anno ab vrbe 790.

L. Calphurnius Beſtia, Conſul, collega P. Scipionis Naſicæ, anno ab vrbe 643. quo bellum Iugurthinum factum eſt. In quo Beſtia pecunia, muneribúſque corruptus, pacem cum Iugurtha fecit. Oroſ. lib. 5. cap. 5. Eutrop. lib. 4.

L. Calphur. Piſo, cos. collega C. Mutii Scæuolæ, anno ab vrbe 621.

L. Calphur. Piſo, cos. collega M. Druſi Liuii, anno ab vrbe 739.

L. Calphur. Piſo, cos. collega, Coſſi Cornelii Lẽtuli, anno ab vrbe 753.

L. Calphur. Piſo, cos. collega M. Licinii Craſſi, anno ab vrbe 979.

L. Calphur. Piſo, cos. collega Claudii Neronis Cæſaris, anno ab vrbe 809.

L. Caſſius Longinus Rauila, cos. collega L. Cornelii Cinnæ, anno ab vrbe 627.

L. Caſſius Longinus, Conſul, collega C. Marii Nepotis, in finibus Allobrogum a Tygurinis Gallis pago Heluetiorum cum exercitu cæſus eſt, anno ab vrbe 647.

L. Ceionius Commodus, cos. collega Ciuicæ Põpeiani, ab Hadriano adopratus eſt. Spart. in Ceionio, anno ab vrbe 888.

L. Cornelius Cinna, Conſul, collega L. Caſſii Longini Rauilliæ, anno ab vrbe 627. II. Conſul, collega C. Marii Nepotis, anno ab vrbe 668. III. Conſul, collega Cn. Papyrii Carbonis, anno ab vrbe 669. IIII. Conſul, collega eiuſdem Papyrii, anno ab vrbe 670.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega Q. Publii Philonis, anno ab vrbe 428.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega M. Curii Dentati, anno ab vrbe 778.

L. Cornelius Lentulus Caudinus, cos. collega Q. Fuluii Flacci, anno ab vrbe 516.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega Iulii Appuli, anno ab vrbe 555.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega C. Martii Figuli, anno ab vrbe 598.

L. Cornelius Lentulus, cos. collega L. Mummii Achaici, anno ab vrbe 608.

L. Cornelius Maluginenſis, cos. collega Q. Fabii Vibulani, anno ab vrbe 295. De Equis & Volſcis coss. triumphum egerunt. Pax Equis data.

L. Cornelius Merula, cos. collega Q. Minutii Thermi, anno ab vrbe 561.

L. Cornelius Scipio interrex, anno ab vrbe 404.

L. Cornelius Scipio, II. cos. collega Cn. Domitii Caluini, anno ab vrbe 423.

L. Cornelius Scipio, cos. collega Cn. Fuluii Cẽtumali, Hetruſcos fudit, anno ab vrbe 455.

L. Cornelius Scipio, cos. collega C. Aquilii Flori, anno ab vrbe 494. Corſicam & Sardiniam vaſtauit, triumphum egit, Eutrop. Florus libro 17.

L. Cornelius Scipio Aſiaticus, cos. collega C. Lælii Africani, anno ab vrbe 564.

L. Cornelius Sylla, cos. collega Q. Pompeii Ruffi, anno ab vrbe 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cùm eſſet, multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit qui ciues ſuos morte mulctauerit, anno ab vrbe 674. Depoſito magiſtratu vitam vixit priuatam. Plutarchus. Mortui funeri honos datus, in Campo Martio ſepultus eſt.

L. Cornelius Sylla, cos. collega Seruii Sulpitii Galbæ, anno ab vrbe 785.

L. Cornelius Syllanus, cos. collega Publii Valerii Aſiatici, anno ab vrbe 798.

L. Cornificius, cos. collega Sex. Pompeii, anno ab vrbe 719.

L. Domitius Aenobarbus, cos. collega C. Cæcilii Caldi, anno ab vrbe 660.

L. Domitius Aenobarb⁹, cos. collega Ap. Claudii Pulchri, anno ab vrbe 701.

L. Domitins Aenobarbus, cos. collega P. Scipionis, annn ab vrbe 738.

L. Ebutius Helua, Conſul, collega P. Seruilii Priſci, anno ab vrbe 291. quo tempore graſſata eſt peſtis, & mortem obiere coss. Liuius libro 3.

L. Fonteius Capito, cos. collega C. Vipſanii Aproniani, anno ab vrbe 811.

L. Fuluius Curuus, cos. collega Q. Fabii Rutilani, anno ab vrbe 432. is Magiſter equitum cùm eſſet, Sãnites fudit, fugauitque, qui Poſtiam Pliſtiamque Romanorum ſocios, vt parem dolorem hoſti redderent, circunſederũt, anno ab vrbe 438.

L. Furius Camillus, Tribunus militum, anno ab vrbe 358. Dictator dictus eſt, anno ab vrbe 406. cos. collega Appii Claudii Craſſi, anno ab vrbe 407. III. cos. collega D. Iunii Bruti Scæuę, anno ab vrbe 430.

L. Fucius Medullinus, cos. collega Caii Manilii Volſonis, anno ab vrbe 280. II. cos. collega C. Cornelii Coſſi, anno ab vrbe 347.

L. Furius Medullinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331. VII. Tribunus militum, anno ab vrbe 365.

L. Furius Purpureo, cos. collega M. Claudii Marcelli, anno ab vrbe 558.

L. Furius Tricipirinus, IIII. Tribunus militum, anno ab vrbe 375.

L. Geganius Macerinus, Tribunus militum, anno ab vrbe 378.

L. Gellius Publicola, cos. collega M. Coccei anno ab vrbe 718.

L. Genutius Auentinẽſis, cos. collega L. Aemilii Mamerci, anno ab vrbe 383. II. cos. collega Q. Seruilii Halæ, anno ab vrbe 394. Bello cũ Herniicis occubuit. Liu. lib. 7.

L. Genutius Auẽtinenſis, cos. collega Ser. Cornelii Ruffi, anno ab vrbe 451.

L. Genutius Clepſina, cos. collega C. Quintii Claudii Rhegium cepit, legionem octauam, quæ Pyrrhi bello à Romanis defecerat, Romam miſit, populi iuſſu, virgis cæſi ac ſecuri milites percuſſi ſunt, anno ab vrbe 492. Oroſ. lib. 2. cap. 3.

L. Horatius Barbatus, Tribunus militum, anno ab vrbe 331.

L. Hora-

L.Horatius Puluillus,Tribunus militum, anno ab vrbe 370.

L.Hoſtilius Mancinus,cos.collega Q.Fabii Maximi Aemiliani,anno ab vrbe 609.

L.Iulius Cæſar,cos.collega Q. Martii Thermi, anno ab vrbe 690.

L.Iulius Libo,Conſul,collega M. Attilii Reguli Serrani,anno ab vrbe 486.

L.Iulius, I I I,Tribunus militum,anno ab vrbe 317.

L.Iulius,magiſter equitum,anno ab vrbe 325.

L.Iulius Tullus,Conſul,collega L.Papyrii Craſſi,anno ab vrbe 326.

L.Iulius Tullus,II.Tribunus militum,anno ab vrbe 359.

L.Iulius Tullus,cos.collega M.Aemilii Lepidi, anno ab vrbe 688.

L.Iulius Brutus,cos. filios proprios propter cõiurationem cum Tarquiniis capite plecti iuſſit.Vide Brutus.

L.Iunius Pullus,Conſul,collega Appii Claudii Pulchri,anno ab vrbe 504. Ad Drepani portum naufragium paſſus eſt.

L.Lentulus Cruſcelius,Cõſul,collega C. Claudii Marcelli,anno ab vrbe 705.

L.Licinius Craſſus,cos. collega Q. Mutii Scæuolæ, anno ab vrbe 659.

L.Licinius Lucullus, cos. collega A. Poſthumi Albini, anno ab vrbe 603.

L. Lucretius Flauus, cos. collega Ser. Sulpitii Camerini,anno ab vrbe 363.

L. Lucretius Tricipitinus, Conſul, collega T. Veturii Geminii,anno ab vrbe 292. Conſules triumpharunt de Hernicis, Volſcis & Equis. Volſcũ nomen prope deletũ eſt. X.M.CCCCLXX. cecidiſſe in acie & fuga.M.CCL. captos viuos, ſigna XIIII.militaria relata,referunt. Liuius libro 3.

L. Manlius Acidinus, cos. collega Q. Fuluii Flacci,anno ab vrbe 575.

L.Manlius Capitolinus, tribunus militum, anno ab vrbe 334.

L.Manlius imperioſus, figendi claui gratia Dictator dictus,anno ab vrbe 393.

L.Manlius Proconſul, ab Herculeio Sertorii legato victus eſt. Flor.lib.90. Idem lib.3. cap. 22.anno ab vrbe 676.

L.Manlius Regulus, conſul, collega Q.Cæditii Longi,anno ab vrbe 497.

L.Manlius Torquatus,II.conſul, collega Lucii Aurelii Cottæ,anno ab vrbe 689.

L.Manlius Volſo, conſul, collega C.Attilii Reguli Serrani,anno ab vrbe 503.

L.Martius Cenſorinus, conſul, collega M. Manilii anno ab vrbe 605.

L.Martius Philippus,conſul, collega Sextii Iulii Cæſaris,anno ab vrbe 663.

L.Martius Philippus, conſul,collega Cn.Lentuli Marcellini,anno ab vrbe 698.

L.Memmius Regulus, conſul, collega Verginii Ruffi,anno ab vrbe 815.

L.Menenius Lanatus,conſul,collega Seſtii Vaticani,anno ab vrbe 302.

L.Menenius Lanatus, conſul, collega Proculi Geganii Macerini, anno ab vrbe 315. Liu.lib. 4. Eutrop.lib.1.

L.Metellus Caluus,conſul,collega Q.Fabii Maximi Seruiliani,anno ab vrbe 612.

L.Minutius Decemuir, anno ab vrbe 304. Præfectus annonæ creatus,anno ab vrbe 315. Aureo boue donatus eſt. Liuius lib. 4. anno ab vrbe 316.

L.Minutius Carbetus,conſul,collega Caii Nautii Rutilii,anno ab vrbe 296.

L.Minutius Ruffus,conſul,collega Flau.Domitiani Auguſti,anno ab vrbe 840.

L.Mummius Achaicus,Vide MVMMIVS.

L.Munatius Plancus,conſul, collega M. Aemilii Lepidi,anno ab vrbe 712. II.conſul,collega C.Silii,anno ab vrbe 765.

L. Muréna,Conſul,collega D.Iunii Syllani,anno ab vrbe 692.

L.Nonius Aſprenas, Conſul, collega M. Aquilii Iuliani,anno ab vrbe 791.

L.Norbanus Balbus, Conſul, collega M. Syllani,anno ab vrbe 771.

L. Octacilius Craſſus,Conſul, collega L. Valerii Flacci,anno ab vrbe 492.

L. Octauius,Conſul,collega Aurelii Cottæ, anno ab vrbe 679.

L. Opimus,Conſul, collega Q. Fabii Maximi, anno ab vrbe 633.

L.Oſtius, tempore bellorum ciuilium, patrem ſuum proſcriptum,quem Triumuiri ad ſupplicium perquirebant,latentem prodidit, vt eius bona acciperet.Plutarch.in Rom.

L.Papyrius Craſſus,Conſul,collega M. Cornelii Maluginenſis,anno ab vrbe 319.

L. Papyrius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 387.

L.Papyrius Craſſus, Conſul, collega Cæſonis Duillii Heluæ,anno ab vrbe 420.II.Conſul, collega L. Plancii Venocis, anno ab vrbe 425.

L. Papyrius Mugillanus, Conſul, collega C. Seruilii Halæ ſtructi, anno ab vrbe 329. Tribunus militum,anno ab vrbe 334. Interrex, anno ab vrbe 335.

L. Papyrius Mugillanus Curſor, Conſul,collega C. Petirii Balbi,anno ab vrbe 429.De ære alieno grauatis, nequis in compedibus teneretur, legem tulerunt. Idem Papyrius Dictator fuit, anno ab vrbe 430.II. Conſul, collega Q. Publii Philonis, anno ab vrbe 434. Ferentanos vicit, Sannites cecidit, Luceriam cepit. VII. M. Samnitum ſub iugum miſit,triumphauit.Eutrop.lib.2.III. Conſul, collega Q. Aelii Cæritani, anno ab vrbe 435. IIII. Conſul, collega Publii Philonis, anno ab vrbe 440. V. Conſul, collega C.Iunii

Bruti Bubulci,anno ab vrbe 492.

L.Papyrius Curſor,Conſul,collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 460. Ad Aquiloniam Samnites vicit, cæſi ſunt XXX. M. CCCXL. capti III.M.D.CCCLXX. Oroſ.lib.3.cap.20. II.Conſul, collega Sp. Caruilii Maximi, anno ab vrbe 481.

L.Paſſienus Rufus, Conſul, collega C. Caluiſii Sabini,anno ab vrbe 750.

L.Pinarius Ruffus,Conſul, collega P. Furii Medullini,anno ab vrbe 282.

L.Pinarius Mamercus,Tribunus militum:anno ab vrbe 324.

L. Piſo Cæſonianus, Conſul, collega M. Liuii Druſi,anno ab vrbe 642.

L.Piſo Cæſonianus,Conſul,collega A.Gabinii, anno ab vrbe 696.quo tempore Clodius Tribunus plebis Ciceroni diem dixit, Cicero in exilium abiit.Plutarch.in Cicerone. Appian. Florus lib.103.

L. Plautius Venox, Conſul, collega L. Papyrii Craſſi,anno ab vrbe 425.

L.Plautius Venox, Cõſul, collega M.Folii Flaccinatoris,anno ab vrbe 436.

L.Pomponius Flaccus, Cõſul,collega Caii Cæcilii Ruffi,anno ab vrbe 769.

L.Popilius Volſus,Tribunus militum, anno ab vrbe 356.

L.Porcius Cato, Conſul, collega Cn. Pompeii Strabonis,anno ab vrbe 665.

L.Porcius Cenſorinus,Cõſul,collega Caii Caluiſii Sabini,anno ab vrbe 715.

L. Porcius Licinius, Conſul, collega P. Clodii Pulchri,anno ab vrbe 570.

L.Poſthumius Albinus,Tribunus militum,anno ab vrbe 367. III.Conſul, collega T. Sempronii Gracchi, anno ab vrbe 539. Inſidiis Gallorum occubuit. Liu.lib.3. Eutrop. lib.3. Oroſ.4. Florus 2.

L.Poſthumius Albinus,Conſul,collega M.Popilii Lenatis,anno ab vrbe 581.

L.Poſthumius Albinus,conſul,collega Q.Opimii,anno ab vrbe 605.

L.Poſthumius Megellus:conſul, collega T.Minutii Augurini,anno ab vrbe 449.

L.Poſthumius Megellus,conſul,collega Q.Manlii Vituli,anno ab vrbe 491.

L.Poſthumius Regillus,tribunus militum,anno ab vrbe 375.

L.Quietus, Iudææ procurator,à Cæſare conſtitutus, Iudæos Meſopotamia expulit, multa millia interfecit,anno ab vrbe 867.

L.Quintius Capitolinus Barbatus, VI.conſul, collega Agrippæ Menenii Lanati, anno ab vrbe 316.

L. Quintius in Valerii conſulis locum ſuffectus, anno ab vrbe 294. Liuius lib.3.

L.Quintius Cincinnatus,tribunus militum,anno ab vrbe 370. Idem ab agro accerſitus, vt Dictator fieret,arans, & ſua manu ſemen ſpargens inuentus eſt.

L.Quintius Criſpinus,conſul,collega Druſi Neronis, anno ab vrbe 745. II. conſul, collega M.Statilii Tauri,anno ab vrbe 796.

L.Quintius Flaminius,conſul,collega Cn.Domitii Aenobarbi,anno ab vrbe 562.

L.Quintius Flaminius, conſul, collega M.Acinii Balbi,anno ab vrbe 604.

L.Quintius Gulo, conſul, collega Q.Fabii Maximi Pictoris,anno ab vrbe 484.

L.Racilius Volſo,tribunus militum,anno ab vrbe 357.

L.Ragonius,conſul,collega Seueri,anno ab vrbe 987.

L.Scipio Aſiaticus, conſul, collega C. Norbani Bulbi,anno ab vrbe 671.

L.Scribonius Libo, conſul,collega L. Atratini, anno ab vrbe 720.

L.Scribonius Libo,conſul,collega Siſennæ Statilii Tauri,anno ab vrbe 768.

L. Sempronius Atratinus, Conſul, collega L. Papyrii Mugilani,anno ab vrbe 311. Tribunus militum,anno ab vrbe 336.

L. Septimius Seuerus, XXI. Romanorum imperator,anno ab vrbe 946. Apud Cyſinum, Aemilianum Nigri ducem fudit,fugauitque. Rurſus in Bythinia Nigri milites à Seuerianis victi ſunt. Ad Iſicum ſinum in Cilicia Niger victus fugatus eſt,cæſuſque, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit,fugauit,ceciditque, ciuitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato & occiſo Albino, Senatores & optimates quàm plurimos occidit. Arabiam Felicem vaſtauit. Armenio rum rex fœdus cum eo icit. Angarus Oſchœnorum rex ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum,Parthorum regem,fugauit. Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperauit. Britannis bellum mouit,vt receptas prouincias redderet ſecuriores, vallum per CXXXII. paſſuum M. à mari ad mare duxit. Herodot. li.tertio, Caſsiod. Herodia. Oroſ. Spart.

L.Sergius Fidenas, Tribunus militum,anno ab vrbe 359.

L.Sextius Lateranus, Tribunus plebis,anno ab vrbe 382, Conſul creatus ex plebe, collega L. Aemilii Mamerci, anno ab vrbe 390.

L.Sylla, Conſul,collega C. Cæſaris Octauiani Auguſti,anno ab vrbe 749. Eutrop.lib.7.

L. Tarquinius Collatinus,primus Romæ Conſul, collega L.Iunii Bruti,anno ab vrbe 245. Rex ſacrorum. Conſulatum abdicauit propter Tarquinii nominis inuidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui ſuffectus eſt P. Valerius.

L. Tarquinius Priſcus, V. Romanorum rex. Vide Tarquinius.

L.Teleſinus, Conſul cum C. Suetonio Paulino,anno ab vrbe 818.

L. Titi-

L.Titinius Lõgus, Tribunus militum,anno ab vrbe 357. II,Tribunus militum,anno ab vrbe 360.

L.Turpilius Dexter, Conſul cum Priſco, anno ab vrbe 948.

L.Valerius,Cõſul cũ Antiſtio Vetere,anno ab vrbe 848.

L.Valerius Flaccus,coſ. collega Octacilii Craſſi,anno ab vrbe 491.

L.Valerius Flaccus,coſ.collega M.Porcii Catonis,anno ab vrbe 559.

L.Valerius Flaccus,coſ.collega M.Claudii Marcelli,anno ab vrbe 602.

L.Valerius Flaccus,coſ collega P.Licinii Craſſi,anno ab vrbe 626.

L.Valerius Leuinus, II. coſ. collega M.Claudii Marcelli,anno ab vrbe 544. Agrigẽtum ſubegit pulſo hoſte ex Sicilia.

L.Valerius Meſſala,coſ. collega C. Cinnæ Magni,anno ab vrbe 757.

L.Valerius Potitus,coſ.collega M. Fabii Vibulani,anno ab vrbe 272.II.Conſul, collega M. Aemilii Mamerci,anno ab vrbe 284.

L.Valerius Potitus,coſ.collega M. Horat. Barbati,anno ab vrbe 306.

L. Valerius Potitus , Tribunus militum , anno ab vrbe 342. V. Tribunus militum , anno ab vrbe 358. coſ.collega M.Manlii, anno ab vrbe 364.

L.Valerius Publicola,V.Tribunus militum,anno ab vrbe 376.

L.Veturius Craſſus,II.Tribunus militum, anno ab vrbe 389.

L.Veturius Philo, coſ. collega Q. Cæcilii Metelli,anno ab vrbe 548.

L.Veturius Leuina,coſ.collega C.Luctatii Scæuolæ,anno ab vrbe 534.

L.Vetus,Conſul,collega Aemilii Aeliani, anno ab vrbe 868.

L. Vipſanus Publicola , coſ. collega A.Vitellii, anno ab vrbe 800.

L.Virginius,miles Romanus , filiam interemit, vt liberaret eam ab Appii Claudii Decemuiri libidine. Liu.lib.3.

L.Virginius Tricoſtus,coſ.collega Iulii Tullii, anno ab vrbe 320.

L.Virginius Tricoſtus,Tribunus militum,anno ab vrbe 367.

L.Vitellius,coſ.collega Pauli Fabii Priſci,anno ab vrbe 786.III. coſ. collega Tiberii Claudii Cæſaris,anno ab vrbe 799.

L. Viſellius Varro , coſ. collega Sexti Cornelii Cethegi,anno ab vrbe 776.

L.Volumnius Flamma,coſ.collega Appii Claudii Craſſi, anno ab vrbe 449. II. coſ. collega eiuſdem Craſſi,anno ab vrbe 458.

L.Voluſius Saturninus, coſ. collega C. Cæſaris Caligulæ , anno ab vrbe 793. Ouans vrbem natali ſuo ingreſſus . Intra IIII. menſem à Chærea interfectus.Sueton.Ioſephus libr.19, capite primo.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ præcipuũ lumen, filia Lucretii Tricipitini præfecti vrbis , vxor Tarquinii Collatini:quã Sextus Tarquinius, cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruẽs, mortem minabatur , ni voluntati ſuæ obſequeretur:addebàtque,ſe cum mortua iugulatum ſeruum poſiturum,vt in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita,vt infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt.Poſtridie verò cõuocatis patre, marito, cæterſque amicis , obortis repentè lachrymis,tyranni flagitium detexit, & educto cultro,quem ſub veſte occultũ habebat,ſeſe ſtatim cõfodit. Qua re moti pater cum marito & cæteris amicis,populo ad arma concitato reges expulerunt. Liu.ad finem libri I.ab vrbe.

Lucretilis,mons in Sabinis, de quo Hora.lib.I. Carm.

Lucretius, poeta antiquiſſimus , qui Ciceronis tamen ætatem non multò anteceſſit. Scripſit de rerum natura libros ſex : qui etiam hodie leguntur. Periit annos natus ſupra XL. Euſebius tradit eum tanto furore percitum fuiſſe, aſſumpto amatorio poculo , vt propria manu ſe interfecerit.

Lucrinum,Dauniorũ oppidũ in Apulia. Strabo lib.6.Pomp.lib.2.

Lucrinus,lacus Campaniæ in ſinu Baiano , cõtra Puteolos,tam propinquus Auerno lacui, vt mari tempeſtatibus concitato quandoque ſoleant cõiungi. Dictus a lucro,propter multitudinem piſcium qui ibi capiebantur.

Luctarius Daphnis , Q. Catulli libertus Romæ profeſſus eſt.

Luctatius Catullus, Romanus ciuis, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduerſum Pœnos profectus,ſexcentas eorum naues cõmeatibus & aliis oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam depreſſit, finemque bello impoſuit : pacem petentibus hac conditione conceſſit,vt Sicilia, Sardinia, & cæteris inſulis intra Italiam Africàmque decederent , Hiſpania circa Iberum fluuium abſtinerent.

Lucullus,vir clariſſimus Romanus, qui præclaras res geſſit.hic nobilis,diſertus &diues,munus quæſtorium ampliſſimum dedit. Prætor Africam iuſtiſſimè rexit. Aduerſus Mithridatem miſſus collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberauit.Cyzicon obſidione ſoluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit,eumque regno ſuo Ponto expulit : quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubueniente,magna felicitate ſuperauit. Hic(vt refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam tediiſſet, ad vitã ſumptuoſam & elegantem ſe conuertit : tantas enim opes

parauerat, vt ædibus & prætoriis extruendis, hortis & cœnationibus amœniſſimis, incredibilique ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni vtriuſque linguę libris referta, atque omnib⁹ obuia & patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cùm interim quotidiano epularum apparatu in prouerbium penè venerit. Nimius in habitu, maxime ſignorum & tabularũ amore flagrauit. Pòſt cùm alienata mente deſipere cepit, tutela eius M. Lucullo fratri permiſſa eſt.

Lucumo, viri nomen, à quo Lucumedi appellati, qui poſtea Lucerenſes ſunt dicti. hi fuerũt Tuſci.

Lucus, Celtarum rex.

Lucus Auguſti, Ptolem. li. 2. cap. *6*, alio nomine Oluca, Hiſpaniæ Tarraconẽſis vrbs, *Lugo* vulgò. Olucenſe epiſcopiũ, Aras Sextianas Plin. Auguſti turrim Mela nominat.

Lucus Feroniæ, Tuſcorum colonia, Ptole. lib. 3. cap. 1. Bientina hodie.

Lucus Feroniæ, promontoriũ Hetruriæ eidem Ptol. Vulgò *Petra ſancta*.

Lud, filius Sem. Gen. 10.

Ludim, filius Meſraim. Gen. 10.

Ludouicus I I. Romanorum imperator, anno ſalutis 815. Heroldum regno pulſum, victis Danis, patrio imperio reſtituit. Blond. Bernhardus, Italiæ rex, ſuaſu quorundam epiſcoporum, imperatori rebellauit. quem ideo imperator reum capite plecti iuſſit, alios exilio damnauit, quoſdam monaſteriis perpetuò incluſit. Hic Ludouicus Lotharium primogenitum imperii conſortem declarauit. Pipinum ſecundo natum Aquitaniæ, Ludouicum iuniorem Bauarię reges deſignauit, Britaniam igne ferróque vaſtauit: Contra hunc commotio & ſimultas filiorum eius, & optimatum exorta eſt. A filiis captus, in vinculis habitus eſt. Rurſus liberatus, militari ſe baltheo cinxit, & imperium re aſſumpſit.

Ludouicus Romanorũ imperator, anno ſalutis *856*. Cum Sclauiis, prœliis multis pugnauit: captum demum eorum principem, nomine Raſtim, propter rupta fœdera exoculauit.

Ludouicus Balbus, VI. Romanorum imperator, anno ſalutis *879*.

Ludouicus Balbus, Francorum rex, anno ſalutis *879*.

Ludouicus Bauarus, IIII. Romanorum imperator, anno ſalutis 1316. Poſt Henrici imperatoris mortem inter electores variatum eſt in ſuffragiis. pars Fridericum Auſtriæ ducem, pars Ludouicum Bauarum creatum imperatorem iri volebãt. Lecti Cæſares, primò apud Francfordiam congreſſi, ad pugnam non venere. Dein Leopoldus Auſtriæ dux, fratri auxiliaturus, Ludouico ad Spitam occurrit: fugit Ludouicus. Hinc apud Eſlingam dubio marte pugnatum eſt, vt neutri victoria ceſſiſſe videatur. Secundò ad Bruſcam Alſatiæ fluuium congreſſis, fugit Bauarus. Octauo demùm anno Cæſares inter Milberg & Getingem congreſſi, victoria Bauarus potitus eſt, Friderico capto. Blond. lib. *9*. Plat. Rerum potitus, Italiæ ciuitatibus, vicarios imperatorio nomine impoſuit. Primumque vicecomites Mediolanenſes ita fouit, vt Mediolano ſint potiti.

Ludouicus, Germaniæ rex, Abroditos à ſe deficientes bello perdomuit, anno ſalutis *845*.

Ludouicus III. a proceribus, rex Germaniæ deſignatus, regnauit annis X. anno ſalutis *902*.

Ludouicus VII. Caroli Simplicis filius, Francorum rex, anno ſalutis *929*.

Ludouicus, Lotharii filius, Frãcorum rex, anno ſalutis *987*.

Ludouicus Groſſus, Philippi filius, Francorum rex, anno ſalutis 1107.

Ludouicus Iunior, Ludouici Groſſi filius, Remis, præſente patre vnctus eſt in regem, anno ſalutis 1131. Ad expeditionem aduerſus Turcas ſe accinxit, Conſtantinopolim ſe cõtulit, ſeductus pariter ab Emanuele per Syriæ deſerta, ſummo cum periculo exercitum duxit, difficultate & inopia rerum preſſus, Antiochiam, re infecta, lacerum exercitum ducere fuit coactus. Alienoram vxorẽ dimiſit, quam Henricus Northmannus ſibi deſponſauit: ob quas nuptias Aquitania, Andegaua, Cœnomania & Turonenſis comitatus Henrico acceſſere. Ludouicus Conſtantiam Alphonſi Caſtellæ regis filiam vxorem duxit. Aemil. Tertiam duxit vxorem Alizam Theobaldi Bleſenſis comitis filiam. Huic natus eſt Philippus, quem Adeodatum nominauit. Sacri Cæſaris comitem cum ſacro auro, quod populares, vt cuiuſque animus religióque ferebat, contulerant, miſit in Aſiam, vt ſenex Latinos Aſiaticos eo ſubleuaret, quibus ipſe ætate florẽs, armis ac longinqua militia opem tulerat.

Ludouicus D. Ludouici pater, Francorum rex, anno ſalutis 1224, Auenionem, quæ Albigenſium hæreſi infecta erat, cepit, muros deiecit, extirpauit errorem. Gagui. lib. 7.

D. Ludouicus IX. Franciæ rex, anno ſalutis 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, ſuperauit, & in fidem reduxit. Cruce ſignatus ad iuuandas res Chriſtianas cum ingẽti exercitu in Aſiam nauigauit, ibique, cùm Heliopolim in Aegypto cepiſſet, ipſe captus eſt, redẽptuſque pecunia, iterum cum tribus filiis Chriſtianæ rei augendæ gratia, magna claſſe parata, exercitum in Africam duxit. Tunetim, olim Carthaginem, vi cepit. peſtilentia hinc graſſante, cùm exercitum inuaſiſſet, morbo periit. Blond. Plat. Gaguin. Aemil.

Ludouicus

Ludouicus Hutinus, Francorum rex, anno ſalutis 1313. Idem in Nauarræ regno matri ſucceſſerat. Aemil.lib 8.

Ludouicus xi. Fràcorum rex, anno ſalutis 1462.

Ludouicus, Aurelianorum & Valeſii dux, Francorum rex, anno ſalutis 1497. Adepto regno, Iohannam primã vxorem repudiauit: deinde Caroli regis relictam vxorem duxit. Mediolanum cepit: regno Neapolitano cum Friderico rege potitus eſt. Genuenſes, qui ab eo defecerat, deditione recepit. Venetos vicit, Brixiam, Bergomum, Cremam, Cremonam in ſuam redegit poteſtatem.

Ludouicus, Vngarorũ rex, anno ſalutis 1343. Italiam ingreſſus, filii necem vindicaturus, Apuliæ regnum obtinuit. Relicto præſidio in Neapolitano regno cum fideliſſimo equitatu & peditatu, tertio menſe, quàm venerat, in Vngariam eſt reuerſus.

Ludouicus, Vngariæ atque Bohemiæ rex, anno ſalutis 1517. Mariã, Caroli archiducis Auſtriæ ſororem, vxorem duxit: anno ſalutis 1521.

Ludouicus, Tarenti princeps, à pontifice Clemente Neapolitanus rex deſignatus eſt, anno ſalutis 1351.

Ludouicus, Boſonis filius, Italiæ rex, an.ſal. 905.

Ludouicus Andegauenſis, rex Siciliæ, à pontifice Martino deſignatus, anno ſalutis 1422.

Ludouicus, Ludouici Romanorũ imperatoris filius, Bauariæ rex à patre deſignatus, anno ſalutis 821.

Ludouicus, Aquileienſis patriarcha, cardinalis, primus equos & canes alere cœpit, anno ſal. 1444. Volat.

Ludouicus, Andegauenſis dux, cum exercitu xxx. m equitum Italiam intrauit, vt Iohãnam Vngarorum reginam ab ipſis Vngaris liberaret, anno ſalutis 1382.

Ludouicus, Innocentii pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio, & Firmanus princeps conſtitutus eſt, anno ſalutis 1406. Plat.

Ludouicus, Aurelianus dux, Pariſiis interfectus. anno ſalutis 1407. Gagui.lib. 9.

Ludouicus Epiſcopus Toloſanus Caroli ſecundi Siciliæ regis filius, qui ea fuit caſtitate vt nulli prorſus fœminæ præterquam matri & ſororibus verba faceret: ne vel colloquio ſanctitatem corrumperet.

Luentinum, Britanniæ vrbs. Ptol.lib. 2. cap. 3.

Lugdunum, emporium totius Galliæ Celticæ longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ, Lugdunenſis dicta eſt. à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: vbi etiam hodie non obſcura antiquæ vrbis extant veſtigia. Habuit hæc vrbs templum inſigne, communi Galliæ totius impenſa extructum, & Cæſari Aug. conſecratum, ea parte ante vrbem, vbi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat, gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulachris. Ad hanc aram à Caligula Cæſare (vt in vita eius cap. 20 teſtatur Suetonius) inſtitutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ: idque ea lege, vt victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui verò maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongia, linguàue delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Huc ſpectaſſe videtur Iuuenal. Sat. 6. Hæc autem vrbs, tam inſignibus, tótque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Seneca in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno à quo fuerat condita, vna nocte conflagrauit. Hodie verò in plano ſita eſt, magna ſui parte Rhodano & Arari fluminibus incluſa.

Lugdus, Celtarum rex, à quo prouincia & homines cognomenta ſumpſerunt. Beroſ.

Lugidunum, Ptol.lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs, hodie Glogauia.

Luiba, Ricaredi filius, Gothorũ rex, inſidiis Viterici de medio ſublat⁹ eſt, anno ſalutis 595.

Luiduuardus, Vercellenſis epiſco. anno ſalutis 890.

Luitbaldus, Bauariæ dux, anno ſalutis 907.

Luit, mons Lyrano & Hebræorum commentatori in Commentariis ſuper Iſa. cap. 15. Euſebio verò Pamphilo, vicus inter Areopolim & Ioaram. Aliis inter Petram & Segor.

Luna, Hetruriæ oppidum ad mare ſitum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo Lunenſe dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

-quorum qui maximus æuo.
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ, &c.

In hoc oppido caſei genus conficiebatur, magnitudinis potius, quàm bonitatis nomine nobilitatum: quippe quòd ad ſingula millia pondo non rarò premeretur: vnde inter ſeruorum obſonia numeratur à Iuuenale lib. 14.

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Luna, montis promontorium, Ptolem. lib. 2. ca. 5. Luſitaniæ locus.

Lunarium, promontorium, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Alio nomine mons Iouis. *Lunenburg.* Vide MARONIS.

Lupa, quæ & Acca Laurentia dicta eſt, vxor Fauſtuli paſtoris Armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tyberis expoſitos aluit. Liu. lib. 1. ab vrbe.

Lupercal, locus ſub Palatino monte, Pani paſtorum deo cõſecratus, in quo ſolennia quędam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui Luperci dicebãtur, nudi per vrbẽ curſitabãt, mulierũ palmas, vteróſque caprina pelle ferientes: quare & fœcunditatẽ & facilẽ partum fieri puta-

bant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Euandro, in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebãt. Quare autem nudi diſcurrerent Luperci, Seruius hanc affert rationem. Cùm Romulus & Remus, ludicro huic intenti eſſent, latrones interim occaſione arrepta, pecora illorũ abegiſſe: eáque re intellecta, Romulum cum omni iuuẽtute, abiectis veſtibus, vt ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolennem, vt Lupercalia à ludis celebrarentur. Hæc Seruius in illud Virg. 8. Aeneid.

Hic exultãtes Salios, nudóſq; Lupercos, &c.

Lupfurdum, Ptol. lib. 2. cap. 11, Germaniæ vrbs. Hodie Miſna: vulgò *Meyſſen*.

Lupia, Germaniæ fluuius, Pomp. li. 3. Coniectura eſt eum eſſe, quem hodie Neccharum vocant, qui haud longe à Danubii fontibus ortus per Vuittembergenſem ducatum lapſus, moxque in occaſum, verſus Rhenũ ſeorſum illabitur. Strabo longè ſecus quàm Pomponius Lupiam in Viſurgim deferri ait, vt Lupiæ nominis non Neccharus, ſed is amnis, quem hodie Fuldam vocãt, intelligatur. Tacitus (adeò in re tantilla variãt ſcriptores) libro Auguſtæ hiſtoriæ 2. Lupiam vocat amnem, nõ in Rhenum, ſed in Oceanũ elapſum. vide LVSPIAE.

Lupicinus, Cõſul, collega Iouini, anno ab vrbe 1120. Quo tempore Conſtantinopoli grando miræ magnitudinis decidens, aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluuia mixta defluxit. Pauſ.

Lupus, Foroiulianorũ dux, anno ab vrbe 1420.

Lupus, Cõſul, collega Maximi, anno ab vr. 984.

Lupus, Senonenſis epiſcopus, qui tanta erat in pauperes munificentia, vt nullum ſibi relinqueret theſaurum, ſed omnes exauriret in id loculos. Volat.

Lurius Tuſcus, rex Tuſcorum, regnauit annis 25. Hic Lucam vrbem Italiæ condidit. Cato de Orig. anno ab vrbe 40.

Lurius Lupus, conſul, collega Aure. Probi Aug. anno ab vrbe 1030.

Lurius Orphitus, conſul, collega Fl. Antiochiani, anno ab vrbe 1022.

Luſia, vna ex Hyacinthi filiabus, qua λυσιεύς, pertinens ad hunc vicũ tribus Oeneidis. Ste.

Luſitania, tertia Hiſpaniæ pars, quam Plin. lib. 4. cap. 22. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens. In qua ſententia & Ptolemæus eſt: at Strabo cum Mela conuenit: Huius regionis (inquit) latus Auſtrale Tagus cingit, ab Occaſu verò & Septentrione Oceanus, ab Aurora Carpetani, Vetiones, Vaccei, & Callaici famæ maioris populi. Scribit Plin. lib. 3. ca. 1, Luſum Liberi patris, ac Lyſam cum eo debacchantem, nomen dediſſe Luſitaniæ. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua eſt ciuitas Emerita, & Portugaliç regnum. Luſitanum littus pollet gemma ceraunio, quod Indicis præferunt, & aduerſus vim fulgurum creditur opitulari. Belitani Steph. iidem cum Luſitanis ſunt. Apud eundem legitur *Λυσιταvία*, pars Bæticæ: & Gentile, *Λυσιταvοί*.

Luſius, Bocatio, ſiue, vt quidam, Lyſius, Arcadiæ fluuius, quem penes eſt ſepulchrum Aeſculapii, Aſippi & Arſinoæ filii: qui primus alui purgationem, atque dentis euulſionem adinueniſſe dicitur. Luſius etiam Gentile eſt à Luſſis.

Luſius Marii ex ſorore nepos: qui cùm virgini pudicæ ſanctitatis vim & ſtuprum vellet inferre, ab eadem eſt interfectus.

Luſpiæ, Ptolem. lib. 3. cap. 1, Calabriæ vrbs: Lupia Plinio.

Luſſi, vrbs Arcadiæ, vbi Melampus Præti filias lauit, & inſula liberauit. Ciuis, Luſius, Luſiates, Luſeus. Steph.

Luſus, Celtiberorum rex.

Lutetia, Galliæ vrbs maxima & nobiliſsima, magnitudine & frequentia certat cum maximis Europæ vrbibus. Græcis λευκοτεκίαν nominant ab albedine parietum, vt quidam contendunt. Vulgò *Paris*.

Luza, ciuitas Chananææ in tribu Beniamin, Ioſ. 18. Quæ alias Geneſ. 28. & 35, nuncupatur Beth-el a Iacob. Eſt ſecunda Luza, quæ cecidit in ſortem filiorum Ioſeph iuxta Sichem, in tertio lapide ipſius Sichem, ſiue Neapolos, Ioſ. 16. Eſt & tertia Luza, in terra Hethim, à veteris Luzæ proditore cõdita, Iudicum 1.

L Y

Lyæus vnum ex Liberi patris cognominibus, inde impoſitum, quòd immoderatus vini vſus pariat λύαν, hoc eſt, rixam & ſeditiones. Aut certe παρὰ τὸ λύειν τὰ μέλη τῶν μεθυσκομένων, hoc eſt, ab eo, quòd ebrioſũ mẽbra vel quòd curas ſoluat: vnde & λυσιμελὴς a Græcis cognominatur. Virg. lib. 4. Aeneid.

Legiferæ Cereri, Phœboque, patrique Lyæo.

Inde Lyæus, a, um, pro Lyæius. Virg. 1. Aeneid.

Regales inter menſas, laticemque Lyæum.

Lybarni, populi ab Hercule Lybio nominati & conditi.

Lycæa, vel Lycætha, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lycæus.

Lycæus, cæi, Arcadiæ mons, Ioui ſacer, teſte Pauſania in Arcadicis, olim etiam Olympus, & ἱερὰ κορυφὴ, id eſt, ſacer vertex ab incolis áppellatus, quòd Iouem ibi educatum exiſtimarent. In hoc etiam monte Iouis Lycæi ara fuit, à Lycaone Pelaſgi filio primùm cõſecrata: quã cùm poſtea mactati pueri ſaguine reſperſiſſet, in lupũ dicitur eſſe trãsformatus. Erat ibid. & Iouis Lycæi lucus, quẽ, ſi quis lege ſpreta eſſet ingreſſus, annum ſuperuiuere negabatur.

negabatur. Item fons inſignis, nomine Agno, tam admirabilis naturæ, vt re diuina ibi curioſius peracta, quernóque ramo aqua leuiter commota, mox denſus inde ſurgeret vapor, nebulæ aſſimilis: quæ non multò pòſt effecta nubes, aggregatis item aliis, largos demitteret imbres. Hæc Pauſanias. Conſtat tamen Lycæum montem non ſoli Ioui, verumetiam Pani ſacrum fuiſſe. Virg. 1. Georg.

Ipſe nemus linquens patriũ, ſaltuſque Lycæi,
Pan ouium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ,
Adſis ô Tegæe fauens.

Hinc etiam Pan Lycæus paſſim à poëtis cognominatur. Idem lib. 8. Aeneid.

-gelida monſtrat ſub rupe Lupercal:
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Lycæa, ſacra in Lycæo Arcadiæ monte in honorem Panos fieri ſolita: quæ poſtea ab Euandro in Latinum tranſlata, Lupercalia dicta ſunt, vt placet Ouidio lib. 2. Faſt.

Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.

Lycambes, Neobules pater, qui cùm filiam Archilocho poëtæ deſpondiſſet, poſteàque pœnitentia ductus non tradidiſſet, tam acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, vt vna cum filia laqueo vitam finierit. Horatius in Epod. Ode 6.

-in malos aſperrimus
Parata tollo cornua:
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener, &c.

Hinc Lycambeus, a, um. Ouid. in Ibin,

Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelaſgi filius, quem Iupiter, quòd aram ſuam in Lyceo monte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum mutauit, vt ſcribit Pauſan. in Arcadicis. Ouid. tamen lib. 1. Metam. omnino aliam tradit tranſformationis huius cauſam, quæ ſic habet, Iupiter aliquando cùm multa de humani generis impietate inaudiſſet, neque tamen omnia crederet, vt rem omnem certiùs exploraret, relicto cælo in terram deſcendit: aliquótque regionibus peragratis, tandem ſub noctem in Arcadiam peruenit ad Lycaonis regiam, vbi cùm ſe deum eſſe ſignificaſſet, vulguſque ſe ad ſacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, ea ipſa nocte ſe periculum facturum eſſe dixit, deumne, an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet: conatuſque eſt noctu dormientem interimere. Quod cùm fruſtrà tentaſſet, alia ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides a Moloſſorum gente ad ſe miſſos. Horum vnum iugulauit, partimq; aſſum, partim elixum Ioui epulandũ appoſuit. Cuius rei immanitate indignatus Iupiter, regiam tyranni immiſſo fulmine exuſſit, ipſumque in ſyluas fugientem, in lupum transformauit. Hinc Lycaonius, a, um: vt Axis Lycaonius, hoc eſt, vrſa maior, in quam Caliſto Lycaonis filia creditur trãſformata. Oui. 2. Tri.

-Quæque Lycaonio terra ſub axe iacet.
Idem 1. Metamor.
-Fœda Lycaoniæ referens conuiuia menſę.

Lycaon, Nelei filius, & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ex Laothoë Altai Lelegenſium regis filia, ab Achille occiſus. Alius item Lycaon, Cnoſius faber, & artifex enſis: quem Aſcanius dedit Euryalo, vt oſtendit Virgilius libro nono.

Lycaonia, regio Aſiæ minoris prope Phrygiam, à qua montibus ſeparatur, ad Taurum Cilicium & Piſidicum extenſa, medium quodammodo locum & arcem occupat. Sunt qui ſcribant Lycaoniam eſſe partem Arcadię cognominatam. Stephanus totam Arcadiam olim Lycaoniam dictam ſcribit, & à filio eius Hypſunte Thyreum in Arcadia conditum. Idem alibi Lycaoniam Lycię & Iſauriæ regionem eſſe tradit. Gentile, Lycaonius, & Lycan, & Lycaon: quanquam & primus author eius inhabitandæ Lycaon dicatur. A Lycaonia fit Lycaonius, a, um.

Lycaones, populi Aſiæ, Phrygibus & Gallogræcis, quos Galatas nominari antè ſcripſimus, vicini. Pompo. Mela lib. 1.

Lycapſus, vicus prope Lydiam. Steph.

Lycas vir quidam qui ab Hercule præcipitatus eſt, quòd ei tunicam cruore Neſſi tinctam & veneno imbutam attuliſſet. Sabellic. & Ouidius in Ibin.

Lycaſte, filia Priami ex concubina, cuius amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, eam vxorem duxit.

Lycaſte, meretrix nobilis, apud Drepanum Siciliæ vrbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cùm Buten, Amyci Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, eius concubitu vſa, Erycem ei peperit: quo factum eſt, vt apud poſteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycem genuiſſe. Vide BVTES.

Lycaſtos, vrbs Cretæ ſic à luporum multitudine dicta, quæ ibi eſſe creditur. Pomponius Mela libro 2. & Strabo 10. Homerus Λύκτον μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον. Ciuis, Lycaſtius. Steph.

Lyceum, gymnaſii celeberrimi nomen iuxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academia. Cice. 1. Acad. Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo. Idem alibi, Inque Academia vmbrifera, nitidóque Lyceo, Fuderunt claras diuini pectoris artes.

Lyceum, gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſculano, à nomine ſcholæ Ariſtotelicæ ita dictum de quo lib. 1. de Diuin. ſic refert, Nuper cùm eſſem cum Qu. fratre in Tuſculano, diſputatum eſt. Nam cùm ambulandi cauſa in

Lyceum veniſſemus(id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi (inquit ille) tuum paulò ante tertium de Natu.deorum.

Lyceus,Vide Lycæus.

Lychas,Vide Lichas.

Lychnidos,alias Lychnitos,vrbs Illyriæ:Gentile,Lychnidius, & Lychnia palus, & Lychnitis. Eſt etiam Lychnitis parua regio Armeniæ.Steph.

Lycia, regio minoris Aſiæ inter Pampbyliam & Cariam ſita : olim(ſi poëtarum fabulis credimus)Chimerę monſtri ignibus infeſtata.Cuius fabulæ occaſionem prębuit Chimera eius regionis mons,crebrò ignem eructans.Dicta eſt autem Lycia à Lyco Pandionis filio. Vrbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam:à qua Apollo Pataræus cognominatur.Hinc Lycius,Gentile.Virg.1.Aenei.

Vnam,quæ Lycios fidúmque vehebat Orontem.

Et Lyciæ ſortes, Virg.4.Aeneid. id eſt,ſortes Apollinis,qui in Lycia apud Pataram reſponſa edebat.

Lycidas,dæ, nomen Centauri, vnius ex iis, qui Pirithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati,a Lapithis interempti ſunt. Ouidius 12. Metamorph.

At non Eurynomus,Lycidáſque,& Aræus,& Imbreus
Effugere necem.

Eſt & nomen paſtoris apud Virgilium nona Ecloga.

Lycimnius,frater Aſtyochię,auunculus Tlepolemi,à quo & ipſe interemptus eſt.Hom.

Lyciſca apud Martialem notatur vt venefica:vbi ait,

Facere in Lyciſcam Pauli me iubes verſus,
Quibus illa lectis rubear,& ſit irata.
O Paule malus es irrumare vis ſolus.

Lyciſca,canis nomen,à Lyco lupo,vel quaſi Laceſſa,id eſt,ex Laconia,quia inde veniunt optimi canes.

Lyciſcus,pueri nomen.Horatius Epod.11.

Nunc gloriantis quamliber mulierculam
Vincere mollitia,amor Lyciſci me tenet.

Lycius,Apollo dictus eſt à Lyco lupo, quòd ſicut lupi pecora rapiunt , ita ipſe humorem haurit radiis.Priſci Gręcorum primam lucem quæ præcedit ſolis ortum, λύκην appellarunt. ἀπὸ τῆς λύκης,id eſt à luce. Idque tẽporis,hodie quoque λυκόφως cognominant. Et Lycii Apollinis oraculum , quia in Lycia maximæ claritatis fuit,ob luporum interfectionem.

Lycoa,vrbs Arcadiæ: Gentile,Lycoates.Steph. ex Pauſ.lib.8.

Lycoanitis Diana dicta eſt à Lycoa ciuitate,vbi templum habebat.Paleph.

Lycomedes, Scyri inſulæ rex, cui Thetis filium ſuum dormiente præceptore ſuo Chirone clàm raptum,ſeruandum tradidit,vt ibi inter eiuſdem regis filias (erat enim facie venuſta & puellari,ita vt facile pro puella ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Troianum,à quo illum non reuerſurum eſſe ſciebat,proficiſci cogeretur. Apud quem cùm deliteſceret,Deidamiam regis filiam vitiauit,& ex ea Pyrrhum ſuſcepit.

Lycomedes Creontis filius. Homerus libro nono Iliados.

Lycon,philoſophus Pythagoricus.

Lycon Socraticus,ſiue Peripateticus,eloquens, & in dicendo ſuauis adeò,vt pro Lycon,Glycon nominaretur , quod ſignificat dulcedinem.Hic fuit cultu & veſtium mollitie nitidiſſimus , lucta & pilari luſione exercebatur. Periit podagræ morbo annos natus 74. Tertius Lycon fuit poëta. Quartus epigrammatum ſcriptor.Laërtius.

Lycon polis,Vide Lycopolis.

Lycone,vrbs Thraciæ: Gentile,Lyconeus. Stephanus.

Lycophron,poëta, patria Chalcidenſis,Sophoclis grammatici,adoptione verò Lyci Rhegini hiſtorici filius , inter ſeptem poëtas , qui Pleiades dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo receptus. Erant autem hi,Theocritus,Aratus,Nicandrus,Apollonius , Philecus , Homerus iunior , Lycophron. Author Suidas. Is ſcripſit Alexandram,poëma valde obſcurum,in quo meminit de vaticiniis Caſſandræ , exorſuſque ab Hercule,& rebus Troianis,proſequitur vſque ad Alexandrum Macedonem. De huius morte Ouid. in Ibin,

Vtque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Perinthi Corinthiorum regis filius,qui matrem occiderat viuente adhuc patre.de quo vide multa apud Herodotū.lib.3. & Laërt.in Periandro.

Lycopolis,vrbs Aegypti,ſic à lupis cognominata , eò quòd Aethiopes agros Aegyptios incurſantes , lupi facta acie vſque ad ciuitatem Elephantinam repulerint.Sed ibidem ciuitatem conſtruentes Aegyptii , vbi aciem ſtruxerant,à beſtiis illis Lycopolim cognominarunt,ac pro diis lupos ipſos venerantur. Author Diodorus Siculus libro 2.Steph. Λύκων πόλις,vna eſt in Lycopolitide præfectura Aegypti:altera,in Sybennitica iuxta mare:Gentile,Lycopolitæ.

Lycorea , vicus in Delphis à Lycoreo rege. Ciuis Lycorus,Lycoreus, Lycorites. Eſt & Lycoræus Iupiter.Steph.

Lycoris, idis, Volumnii Senatoris liberta, vero nomine Citheris dicta, miſere à Corn. Gallo adamata:quo tamen ſpreto,Antonium in caſtra ſequuta eſt.Virg.10.Ecloga,

-tua cura Lycoris

Perque

Pérque niues alium, pérque horrida caſtra
ſequuta eſt.

Lycormas, fluuius Aetoliæ, flauas arenas voluens. Hic poſtea Euenus ab Eueno rege Aetoliæ, qui ſe in illum præcipitauit, appellatus eſt. Strab. lib. 7. Ouid. lib. 2. Metam.

Arſuruſque iterum Xanthus, flauuſque Lycormas: Gentile, Lycormæus.

Lycoſthene, vrbs Lydiæ, Stepha. Gentile, Lycoſtheneus, vel Lycoſthenites.

Lycoſura, vrbs Arcadiæ in Lyceo monte, inde Lycoſureus. Steph.

Lycozea, vrbs Thraciæ: Ciues, Lycozei. Steph.

Lyctonia, vrbs Cretæ inſulæ. Tortel.

Lyctus, Cretæ vrbs inſignis, Idomenei patria, vnde ille Lyctius cognominatur a Virgil. 3. Aeneid.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorũ regis: cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomũ vxorem grauidam reliquiſſe. Quod vbi primùm cognouit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, tutoris nomen aſſumpſit, regique adulto (Charilao ei nomen erat) regnum fideliter reſtituit. Verùm cùm ciuitatem peſsimè inſtitutam animaduerteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempublicam animum adiecit. Conſcripſit itaque iis, quæ longa peregrinatione didicerat ciuitati vtilia fore, Delphos ſeſe contulit, vt dei quoque conſilium in re ſanctiſsima exploraret. Cumque Pythia conſilium eius a Phœbo maximè probari, deique potius, quam hominis inuentum eſſe reſpondiſſe, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro aliquot armatis occupato, leges ſuas perfert. Quibus cùm iam ciues mediocriter aſſuefactos videret, vt quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quiddam ſupereſſe, quod ad ciuitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eáque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reip. intereſſe, vt leges, quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inuiolatæ ſeruarētur: idque ita futurum, primùm a Regibus, deinde a cæteris omnibus iuſiurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cùm Pythiam reſpondentem audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, feliciſsimamque fore ciuitatem eam, in qua illæ quam diutiſsimè ſeruarētur, conſtituit ſibi amplius in patriam non eſſe redeundum: ne illi aliquando iureiurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartã oraculo, amicóſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſſis, Cirrham conceſsit, vbi mox ſuis ſibi manibus necem conſciuit. Quanquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Creta interiiſſe volunt: vbi etiam ſepulchrum eius apud Pergameam vrbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia eius in patriam merita, diuinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam eius apud Plutarchum.

Lycurgus, Nemeæ rex, & pater Archemori, alumni Hypſipyles. Statius libro quinto, & ſexto. Thebaidos.

Lycurgus, Thraciæ rex, filius Dryantis, qui quòd Thracas immoderate vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi iuſsit. Plutarchus eo in opuſculo, quod de poëtarum vtilitate conſcripſit. Hinc datus eſt poëtis locus fabulæ, Lycurgum infeltiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeò vt nutrices illius, in Nyſa latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantùm terroris incuſſerit, vt præcipiti fuga traiecto mari, in Naxum ſe receperit: ideóque iuſta numinum ira Lycurgum in furorem conuerſum, cùm vites quoque, ne Baccho in poſterum libaretur, excidere vellet, tibias ſibi ſuccidiſſe. Hic eſt ille Lycurgus, cuius meminit Virgilius 3. Aeneid.

Terra procul vaſtis colitur Mauortia cãpis.
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Lycurgus, gigas ab Oſiride in Thracia peremptus. Beroſ. Diod. libr. 1. de Fab. antiquit. geſtis.

Lycurgites, filii Lycurgi apud Ouid. in Ibin,
Quique Lycurgiden (Ancæum ſeu Angæum intelligens, quanuis tamē hunc quidem Neptuni & Aſtypaleæ filium dicant, de quo ſupra) lacerarat ab arbore natum,
Idmonaque audacem, te quoque rumpat aper. Quem autem idem poeta eodem loco Lycurgum Pentheiden vocat, inquiens,
Qua ſua Pentheidem proles eſt vlta Lycurgu, Hæc maneat teli te quoque plaga noui. Mihi non, ſatis liquet, quanuis Guido quidã Morillonus hunc locum, annotans, dicit, Buthen quendam Lycurgi Thracum regis filiũ, & Penthei nepotem, Bacchi ſacerdotes in patris vindictam occidiſſe, contra reliquos omnes authores, qui hunc Lycurgum Dryantis, non Penthei filium faciunt. Sit tamen cuique liberum iudicium.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam vxorem duxit: quam poſtea, cùm à Ioue in Satyrum conuerſo compreſſam cognouiſſet, repudiauit, Dircenque vxorem duxit: quæ verita ne Antiope cum Lyco in gratiam rediret, arctiſsimis eam in vinculis aſſeruauit: quibus Iouis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit: vbi Amphionem & Zethum peperit: qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriuerat, edocti, eum vna cum vxore interfecerunt, vt latius docui

mus ſuprà in dictionibus Amphion & Dirce.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis, quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei bene gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupauit: cúmque iam Megaræ Herculis vxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, & cum ſuis omnibus interfectus, vt latius eſt videre apud Senecam in Hercule furente.

Lycus, nobilis Troianus, vnus ex comitibus Aeneæ. Virg. 1. Aeneid.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci.

Lycus, fluuius Aſiæ, non procul à Laodicea, qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, & rurſus emergit. Ouid. 15. Metam.

Sic vbi terreno Lycus eſt epotus hiatu.
Exiſtit procul hinc, alioque renaſcitur ore.

Item alius iuxta Heracleam Maryandinorum in Pontum Euxinum illabens. De hoc Ouid. lib. 4. de Ponto,

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniúſque, Hypaniſque, Crateſque
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Rurſus alius in Germania, Rhœtos a Vindelicis dirimens. Ptol. li. 2. ca. 12.

Lycus, Priami filius. Item vnus è Centauris. Item Lycus fluuius Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

Lycus medicus nobilis Neapolitanus qui Atriplicem herbam contra cantharidas bibendum cenſet, Plin. lib. 20. cap. 20.

Lydda, Paleſtinæ Iudææ vrbs, Ptol. lib. 5. ca. 16. Alio nomine Dioſpolis: hodie Rama.

Lydia, regio Aſię minoris, Crœſo rege & Pactolo aurifero flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Myſiæ, Meridiana parte Cariam amplectens. Lydia dicta a Lydo, Atyos filio, cùm antea Mæonia vocaretur. Vrbes habet Philadelphiam, Hypæpas, Magneſiam & Sardis Crœſi regiam, totiuſque regionis caput, Ouid. 6. Metamorph.

Lydia tota fremit, Phrygiæque per oppida facti Rumor iit.

Huius regionis incolæ Lydi dicuntur, qui Herodoto lib. a, primi aurum, argentúmque ſignarunt, primique caupones inſtitoreſque fuerunt. Horum improbitas maxima abiit in Prouerb. Lydi mali: poſt hos Aegyptii. vide Eraſ. in Chil. Eſt & nomen mulieris purpurariæ. de qua Act. 16.

Lydus, Herculis filius ex Iole.

Lydus, Atyos Mæoniæ regis filius, & frater Tyrrheni, à quo Mæonia Lydiæ nomen accepit. Nam cùm Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, vt inter ſe ſorte ducta, alter onероſam multitudinem educeret, nouáſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cùm ſors ita cecidiſſet, vt Tyrrhenus relicta patria nouarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus verò domi relictus, paternique regni ſucceſſor factus, Mæoniam de nomine ſuo Lydiam appellauit.

Lygdamum, Plinio libro quinto. cap. 3. oppidi nomen.

Lygdamus, nomen viri. Perottus.

Lygus fœmina quædam, quæ quum metu militum filiam occultauiſſet, & illi per cruciatus interrogarent, vbi nam occuluiſſet, vterum oſtendens, ibidem dixit latere: nec vllis tormentis cogi potuit, vt conſtantiam vocis egregiæ mutaret: Corn. Tacitus.

Lygurinus Horatii amaſias, de quo 4. Car. Sed cur heu Lygurine, cur manat ra..a meas lachryma per genas? Cur fœcunda parum decoro inter verba cadit ſilentio?

Lyle, vrbs Arcadiæ: Gentile, Lylæus. Steph.

Lymba, Gothorum rex, regnauit annis 11 1. viuens in Hiſpania principatu fratri ceſsit, anno ab vrbe 1323.

Lymira, Liciæ flumẽ, & eodem nomine ciuitas, inquit Pomp. lib. 1.

Lynceſtæ, populi a Braſida fugati, ann. ab vrbe 230.

Lynceſtis, Macedoniæ fluuius, cuius aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam ſi quis vino ſe ingurgitaſſet, Plin. lib. 2. cap. 106, Lynceſtis aqua temulentos facit. Hinc Lynceſtius, ſtia, ſtium. Ouid. lib. 15. Metam.

Huic fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunque parum moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat, quàm ſi mera vina bibiſſet.

Lynceus, Apharei filius, vnus ex Argonautis, tanta oculorum acie præditus, vt diceretur vel parietem viſu penetrare, & (vt ex hiſtoricis nonnulli prodiderunt) nouiſsimam Lunam, primamque eodem die in ſigno Arietis conſpicere: quod paucis mortalium contigit vidiſſe. Vnde Valer. lib. 1. Argon.

-ſolus tranſibit nubila Lynceus.

Hunc Varro centum triginta millia paſſuum proſpexiſſe ſcribit: ſolitúmque exeuntem à Carthagine claſſem Punicam, numerumque nauium, ex Libycana ſpecula maniſeſtiſsimè notare.

Lynceus, frater Idæ, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initaque pugna Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas verò, cùm ipſum etiam Pollucem conaretur adoriri, immiſſo a Ioue fulmine

mine interiit. Vide Ouidium ad finem libri 5. Faſtorum. Apollonius tamen in Argonauticis Idam à Caſtore interfectum tradit: idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe.

Lynceus, quem Ouidius alio nomine Limum appellat, filius Aegypti, & ſolus ex L. fratribus miſericordia Hypermeſtræ coniugis euaſit à morte: qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao, regnauit apud Argos.

Lynceus, 11. Argiuorum rex, regnauit annis 41.

Lyncus, vrbs Epiri à Lynceo nominata: Gentilia, Lyncius, Lynciſtes, Lynceus, & fœmininum Lynciſtis. Steph.

Lyncus, vt habet Ouidius: Lynceus, vt alii: Lynx, vt rurſus alii, rex Scythiæ immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, vt hominibus frugum vſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cúmque nomen, patriam, vixque cauſam ab eo didiciſſet, vt tam præclari inuenti gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cúmque iam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata, in Lyncem feram eum conuertit. Oui. 5. Metamorph.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

Lyndus, Homero, ciuitas Rhodi inſulæ, in qua, vt ait Lactantius, Herculis ſacra fiebant, quorum a ceteris longè diuerſus eſt ritus. Siquidem non εὐφημίᾳ (vt Græci appellant) ſed maledictis & execratione celebratur, eáque pro violatis habent, ſi quando inter ſolennes ritus, vel imprudenti alicui exciderit bonum verbum. Eſt & Herodoto ciuitas in Dorica regione.

Lynx, Vide LYNCVS.

Lynx, vrbs Lybiæ iuxta Gades poſt Atlantem. Et inſula Atlantis, & vrbs Lynxo: Gentile, Linxites & Lyngius.

Lyra, ſignum cæleſte, ſtellarum nouem, inter genu & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cum ſagittario: occidit autem exoriente Virgine. Ouid 3. Faſt.

Illa nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, Vbi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poëticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe a Mercurio primùm inuentam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: ab Apolline autem inuenta cithara Orphæo conceſſam, eóque interempto, a Muſis in cælum tranſlatam.

Lyrcæ populi Scythiæ, qui venatione victitant hoc modo: Conſcenſis arboribus, quas habent frequentes, inſidiantur feris. Singulis adeſt canis & equus in ventrem cubare edoctus, humilius ſubſidendi gratia. vbi quis feram ab arbore vidit, ſagitta percutit: percuſſam, ſi fugiat, conſcenſo equo perſequitur, comitante cane.

Lyrceus, ſiue Lyrceum, fons Arcadiæ ſub Cynu-

ſia monte, ex quo Inachus fluuius oritur. Strab. lib. 8. Stat. 4. Thebaid.

Aret Lerna nocens, aret Lyrceus, & ingens Inachus.

Stephanus Lyrceum agri Argiui montem eſſe ait, indéque vicinam regionem Lyrceam appellari. Hinc Lyrceus, a, um, Ouidius 1. Metamorph.

-iam paſcua Lernæ,
Conſitaque arboribus Lyrcea reliquerat arua.

Item Lyrceius, a, um, per quatuor ſyllabas. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

-dominum Lyrceia tellus,
Antraque deprenſę tremuerũt conſcia culpę.

Lyris fluuius eſt Campaniæ ex Apenninis montibus illabens: Fregellas alluit, demum labitur in lucum ſacrum, quem Minturnenſes religioſiſſimè colunt.

Lyrneſſus, oppidum Troadis, patria Briſeidis, quam Achilles euerſa vrbe ſecum abduxit, occiſo Mynete eius marito, ciuitatis illius principe. Hinc deducitur denominatiuum Lyrneſſius, a, um. Oui. in Epiſt. Briſeidis,

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Item Lyrneſſis, idis, quo poëtæ vtuntur pro Briſeide, ex Lyrneſſo oppido orta. Ouidius 4. Triſtium,

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles.

Lyris, fluuius Campaniæ, ex Apenninis montibus oriens, vrbem Minturnenſium interfluit. item lucum eiuſdem vrbis quem incolæ religioſiſſimè incolunt. Vide LIRIS.

Lyrnatia, Cherſoneſus & parua regio Lyciæ: Gentile, Lyrnaticus. Steph.

Lyſa. Vide Luſitania.

Lyſander, dux Lacedæmon inuictiſſimus, cuius ductu Athenienſes cum duce Conone illam nauali pugna cladem acceperunt. Ex quo Athenæ ſemidirutæ, impoſitumque iugum 30. tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſo terreſtri pugna, & interfectus, vbi Pauſanias eius collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Emicuit enim Lyſander tempore Pauſaniæ & Ageſilai Lacedæmoniorum. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ ex noſtris comparatur. Plutarch. in Paralellis.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit.

Lyſanias, procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abilenam regionem. Luc. 3.

Lyſanias, Ptolemæi Manei, qui ad Libanum habitauit, filius.

Lyſiades, Athenienſis, Phædri philoſophi filius. De quo Cicero Philippica 5. ſic ſcribit, Lyſiadem Athenienſem plerique nouimus: eſt enim Phædri philoſophi nobilis filius, homo præterea feſtiuus, vt ei cum M. Curio conſeſſore eodem & colluſore facillimè poſſit conuenire, &c.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, vnus è decem oratoribus natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migrauit. rediit annos natus XLVII. interque principes oratores habitus. De quo ſic Cicero in Bruto, Tum fuit Lyſias (inquit) ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor atque elegans, quem iam prope audeas oratorem perfectum dicere (nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facilè dixeris) nihil acute inueniri potuit in eis cauſis, quas ſcripſit: nihil (vt ita dicam) ſubdole, nihil verſute, quod ille non viderit: nihil ſubtiliter dici, nihil preſſe, nihil enucleate, quo fieri poſſit aliquid limatius: nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum, vel verborum grauitate, vel ſententiarum, quo quid quam eſſet elatius. Hactenus Cicero

Lyſias, princeps quidam exercitus, ſiue tribunus 1. Mach. 3. Act. 24.

Lyſicrates, vir quidam qui capillos iam canos nigro tingebat, quo iuuenis etiamdum videretur.

Lyſide, Vide PHILAIDA.

Lyſidice, filia Pelopis & Hippodamiæ, Pitthæi ſoror, quæ Electrioni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit, vt inquit Plutarchus. Alii verò, inter quos eſt commentator Homeri, matrem Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cuiuſdam filiam faciunt.

Lyſimachia, Stra. lib. 10. vrbs Aetoliç humi proſtrata, & ipſa ad lacum adiacens: quæ prius quidem Hydra, hoc verò tempore Lyſimachia nominatur. Verùm Iuſtino, vrbs eſt Helleſponti, quç terrç motu corruit: 22. anno, poſtquam à Lyſimacho rege vno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed poſtmodum reædificata, cauſa fuit multarum cladium. Steph. vrbs eſt Cherſoneſi in Thracia, Cardia prius appellata, Ciuis Lyſimacheus.

Lyſimachus, Agathoclis filius, è ſucceſſoribus Alexandri Magni Pergamo præfuit, vbi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeò, vt Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpius audiuerit, poculúmque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinauerit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni obiecisse dicitur, ſed ille viribus fretus, rem poſteris prodendam fecit. manum amiculo conuolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit, quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus, & apud eum in honore maximo fuit. Trogus libro 15.

Lyſimachus, natione Acarnan, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leonidem obtinuit, nullo vrbanitatis genere præditus, niſi quòd ſe Phœnicem: Alexandrum, Achillem, Philippum verò Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

Lyſimachus, frater Menelai. 2. Mach. 4.

Lyſippe, pes, vna filiarum Prœti, quç quòd ſe Iunoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, vt per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent. Vide IPHIANASSA.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patria Sicyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſet. Hic teſte Quintiliano, ad veritatem optime acceſſit: quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab vno Lyſippo ſe fingi voluit, vt pingi ab Appelle. Horat. lib. 2. Epiſt. ad Auguſtum,

Edicto vetuit, ne quis ſe, præter Apellem,
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Lyſippus, poëta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus.

Lyſia philoſophus quidam: qui dixit Deum eſſe numerum ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem. Origenes.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis comœdia.

Lyſiſtratus Sicyonius, Lyſippi ſtatuarii frater, primus ſtatuas e gypſo finxit, creuitque res in tantum, vt nulla ſigna ſtatuæue ſine argilla fierent. Quo apparet antiquiorem hanc fuiſſe ſcientiam quam fundendi æris. Plinius cap. 12. lib. 35.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios, ἀπὸ τῦ λύειν, hoc eſt, a ſoluendo impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando a Thracibus deprehenſus, partim captos, partim in fugam verſos fuiſſe: ex quibus cùm nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis, noctu aſtantem loci eius deum, Liberi patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi, Thracas ex inſidiis adorti ſunt: quos cùm vino ſomnóque obrutos inueniſſent, nullo negotio ſuperarunt, receptíſque ſuis, cùm in patriã rediiſſent, Dionyſio, cognomento Lyſio templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Iulius Pollux, deos omnes, qui auerruncandi mali gratia colebantur, Lyſios vocari ait, quos & ἀλεξικάκυς & ἀποτροπαίυς Grçci nominant. Vide LVSIVS.

Lyſo, quidam Ciceronis hoſpes, vt ſcribit epiſtolarum lib. 16.

Lyſtra, ciuitas in Lycaonia, Act. 14. Ciuitas item Lyciæ, Plin. lib. 5. cap. 27. Act 27.

Lyſus, Arcadiæ fluuius, ad cuius radices eſt Aeſculapii tumulus.

Lytæ, parua regio Theſſaliæ, ſic dicta, quòd Neptunus diſſipatis diluuii aquis Tempe liberauit. Steph.

Lythyrambus Bacchi cognomen:inde dictum, quod ex fœmore Iouis (cui interempta matre inſertus fuerat) in lucem prodituro iden tidem Iupiter inclamarit λῦθι ῥάμμα ſolue ſuturam.

Lyus,fluuius minoris Aſiæ in pontum defluēs.

Lyaea,vrbs Acarnaniæ, à Lyxeo quodam:Gentile,Lyxeus.

M A

MA, Vide MASSAVRA.

Maacha, Filius Nachor ex Reuma concubina, Gen. 22. Filia Tholmai regis Geſſur,2. Reg.3.1. Para.3. Filia Abſalom mater Abiam regis,3. Reg.15. quæ 2. Para. 13. dicitur Michaia : Concubina item Caleb, 1.Paralip.2.Vaor Machir patris Manaſſe,1.Paralip.7.Vaor Iahiæ,1.Paral.9.

Maachati,Pater Aasbai,2.Reg.23. Pater Iezoniæ,4.Reg.25. Ciuitas Amorrhæorum ſuper Iordanem iuxta montem Hermon , Ioſ.12,& 13.1.Paralip.4.

Maadi,Nomen viri,1.Eſd.10.

Maai,Nomen viri,2.Eſd.12.

Maala, Filia Salphaad filii Hepher filii Galaad. Num.26.Ioſ.17.

Maaſai,filius Adiel,1.Paral.9.

Maaſia,ſiue Maaſias , Filius Achaz.1.Paral.15.2. Paral.28. Nomen cuiuſdam doctoris,2.Paral. 26.Pater Sophoniæ,Ierem.21. Princeps ciuitatis Ieruſalem,2.Paral.34.

Maaſias , Pater Neriæ patris Baruch & Saraiæ, Ierem.32,& 51.

Maaziau,Nomen viri,1.Paral.24.2.Eſdr.10.

Mabſam,Filius Iſmahelis,Gen 25.1.Paral.4.

Mabſar,Vicus grandis Gabalenæ , pertinens ad vrbem Petram.Geneſ.36.

Macæ,populi Arabiæ felicis , Carmanis oppoſiti , in tractu nardum & myrrham ferente. Mela.lib.3.

Macar,filium habuit Ereſum, qui Ereſo Lesbi ciuitati nomen dedit.Steph.

Macara,inſula Lyciæ.

Macareæ,vrbs Arcadiæ , à Macaro Lycaonis filio,Romani Beatã vocant:Gentile,Macareates,Macareus,vel Macarieus.Steph.

Macareus, filius Aeoli,qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus,cum ea cõcubuit, puerũmque ex ea ſuſcepit,cuius & pater erat & auunculus. Quam rem cùm Canace patrem maximè celatum cuperet,ſacris frondibus puerum tegit, curàtque clanculum ad nutricem perferendũ. Verùm cùm per Aeoli aulam efferretur , vagitu ſuo puer proditus eſt , auique iuſſu canibus obiectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit , vt eo pro meritis vteretur : quo & necem illa ſibi

traditur conſciuiſſe. Macareus verò re cognita,fuga ſalutem quæſiuit: cumque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad Macareum inter Ouid.

Macaria,Herculis filia,ſe pro incolumitate publica deuouit inferis , ad expiandum ſcelus, vt ſcribũt. Cælius & Eraſ.in Prouerb.Cyprus inſula ob fertilitatẽ olim Macaria dicebatur.

Macarius,nomen viri apud Homerum.

Macarius,ſub Decio Romanorum imperatore, Martyrio apud Alexandriam coronatus , anno ſalutis 251.

Macarius, Hieroſolymorum epiſcopus XXXV. anno ſalutis 316.

Macaros,nomen Cretæ inſulæ,à temperie cęli.

Maccabeus,Vide MACHABAEVS.

Maccaræ,regio ſuper Pharſalum:Gentile,Maccareus.

Macces,Nomen loci.3.Reg.4.

Mace (alias Μαιάκη) Celtica ciuitas: Gentile, Mænacenus.Steph.

Maceda,ciuitas tribu Iudæ,Ioſ.10.& 15.

Macednon,parua regio in Pindo.Steph.ex Herodoti lib.1.

Macedo filiũ habuit Europũ.Steph.in Europo.

Macedonia,latiſsima Europæ regio,duobus olim regibus,& terræ imperio clariſsima , antea Aemonia & Emathia appellata,quę a tenuibus initiis , regum prudentia , gentiſque fortitudine eò magnitudinis excreuit,vt domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc a Septentrione , Dalmatia Mœſiaque montana ſeiungunt : ab Occaſu mari Adriatico, ſiue Ionio , ab ortu Aegæo abluitur. Meridianam oram Epiroticæ gentes,& ipſa Græcia excipit. Dicta Macedonia à Macedone quodam Oſiridis , ſiue (vt Stephanus & Solinus ſcribunt) Iouis filio, & Thyriæ filiæ Deucalionis : Gentile,Macedo, donis.Item Macedonicus,ſiue Macedonius, poſſeſſiuum. Reperitur& Macetes.Et fœminina,Macedonis,Maceſſa,Macetia, vel Maceta,Macetis.Steph.

Macedonius,hæreticus , qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe,non Deum dixit,quare πνευματομάχος appellatus eſt. Auguſt.de hæreſ.

Macella,vrbs Italiæ:Gentile,Macellæus Steph.

Macelius,viri nomen.

Maceloth , nomen loci,ad quem profecti ſunt filii Iſrael de Harada.Num.33.

Maceloth,Filiꝰ Abigabaõ,filius Iahiel.1.Par.9.

Macenias,Sacerdos.1.Paral.15.

Macer,poëta de herbarum viribus ſcripſit.

Maceſtus,Vide MACISTVS.

Macetes,Maceſſa,Vide MACEDONIA.

Macha,vel potiusMaacha nomẽ regis.2.Reg.10

Machabæus,Filius Mathathiæ,1.Mach.2:nomẽ barbarũ , quo vocati ſunt viri illi fortiſſimi, apud ſacras literas celebratiſsimi.

Machærus,runtis,caſtellum Iudææ;Gentile,Ma

charitæ, Steph.ex Ioſeph.& Plin.cap.10.

Machalaum,oppidum in Brixiano agro, Inſubrium clade nobile.

Machaon, filius Aeſculapii & Arſinoes, (alii Coronidis, alii Heſiones filiæ Meropis, alii Xanthiones filium faciunt) Podalirii frater, & medicus inſignis, qui vnà cum reliquis Græciæ principibus ad Troiam profectus, tandem ab Eurypylo eſt occiſus. Virg. lib.2. Machaonem numerat inter eos, qui equo ligneo incluſi, Ilii portas ſuis reſerarunt.

Machara,Cyprus antea dicta eſt. Perottus. Meliùs Macaria.

Machbanai,Nomen principis.1.Paral.12.

Machbena,Nomen loci. 1.Paral.2.

Machi,pater Gnei, vel Gehuel principis tribus Gad.Num.13.

Machir,Filius Manaſſe,Geneſ.50:Pater Galaad. Num. 26,1. Paralip.7: Filius item Ammihel 2.Reg.9.

Machiritæ,Familia quædam.Num.26.

Machmas, Nomen vici magni ſiue oppidi in tribu Ephraim.1.Reg.13.Iſa.10.

Machmas, oppidum quondã tribus Ephraim ad auſtralem plagam.Eſd.2.Nehem.7.

Machnies,Vide MAZYES.

Machmethath, Terminus tribus Manaſſe in ſorte Ephraim.Ioſ.16.& 17.

Machlyæ populi ſunt Africę ſupra Naſamones, quos Andtoginos eſſe tradit Calliphanes, vtriuſque naturæ inter ſe vicibus coeuntes. His Ariſt. tradit dextram mammam eſſe virilem,læuam muliebrem. Plin.lib.6.cap.2.

Macicratis, vrbs Aegypti, ab Athenienſibus condita.Euſeb.

Macidos,vrbs Thraciæ, quam Ptolemæus Madi nominat degenere vocabulo. Mela lib.2. in deſcriptione Thraciæ.

Maciſtus, vrbs Triphyliæ quam Caucones inhabitarunt,à Maciſto fratre Phryxi, a quo etiam Phryxa vrbs in alto monte Lepritieæ ſita verſus orientem. Et alia Elidis, Steph. Ciuis Maciſteus:Gentile, Maciſtius. inuenitur & Maceſtius.Steph.

Macomaca villa,Ptolem.lib.4.cap.3.vrbs Syrtis magnæ.

Macra, flunius ex Apennino fluens,Liguriamque diuidens ab Hetruria, & iuxta Lunam ciuitatem in mare Liguſticũ illabens. Plin. lib.3.cap.5. & Strabo lib.5. Eſt & inſulæ nomen in Carcinite ſinu. Plin.li.4.cap.13 Ptol. Marcalla dicitur.

Macri, campi inter Bononiam & Rauennam, per quos Romam itur.

Macrianus,imperator electus,in Illyrico ab Aureolo imperatore Illyrici exercitus,cum filio victus eſt,atque occiſus,anno ſalutis 262.

Macries,Vide MACRYES.

Macrinus, COS. collega Aelii Celſi, anno ab vrbe 916.

Macris,olim dicta eſt Eubœa, item Icarus vna Cycladum Macris olim & Doliche dicebatur.Steph.à Macris fit Macrieus, & Macreis, fœm.item Macrones.Idem Macrones eſſe ſcribit,qui nunc Sanni vocantur.

Macritius Cous, Sinopen in Ponto condidit. Steph.

Macrobii,populi Aethiopiæ vltra Meroem, vt inquit,Solinus, quibus dimidio protenſior eſt vita quam noſtra. Iuſtitiam colunt, amãt æquitatem,plurimũm valent robore, & forma pulcherrimi. Vltra hos populos deſertæ inhumanæque ſolitudines ſunt. Apud eos lacus eſt, quo perfuſa corpora, quaſi vncta niteſcunt,adeò liquidus, vt ne folia quidem ſuſtineat.

Macrobius, nomen viri, Latinè longæuus dicitur. Nam Μακρὸς longus & βίος vita dicitur.ſcripſit Saturnaliorum libros & commentarios in ſomnium Scipionis.

Macroceni montes ab Iſtro flumine non longinqui.Plin.lib.4.cap.11.aliàs Macrocemnii.

Macrocephali,populi, Pomponio, ad Boſphorum. Stephanus Colchis vicinos eſſe ſcribit.

Macrochir cognomẽ fuit Artaxerxis Aſſyriorũ regis. ideo illi impoſitum quod alteram manum haberet longiorem: Latini Longimanũ vertunt.

Macron oppidum eſt Thraciæ non procul ab Iſthmo Cherroneſi,ita dictũ à longo muro, quem Miltiades à Propontide ad Melianum ſinum duxit. Cherroneſſum à reliqua excludens Thracia:Plin.lib.4.cap.11.

Macrones,Vide MACRIS.

Macropolis,Vide EVRYELVS.

Macryes,populi Libyæ.Steph.

Macrynca, vrbs Aetoliæ, vnde Macryneus. Steph.

Mactorium,vrbs Siciliæ.Steph.

Macyberna,Herodoto,vrbs Sithoniæ.

Macynia oppidum Aetoliæ in Thaphiaſſo mõte. Strab. lib.10. & Plin. lib. 4. cap. 2. apud Steph.Macrynia legitur ſed corruptè, quod & ipſa literarum ſeries & alphabetici ordinis lex ſatis indicat.

Madai, Filius Iapheth, Geneſ.10. Hic primum Medorum genti nomen indidit.

Madan,Filius Abrahæ ex Cetura.Gen.25.

Madaura, ciuitas in collimitio ſita Getuliæ & Numidiæ,à qua Apuleius Madaurenſis eſt appellatus. Ad hanc vrbem ſcribit Auguſtinus lib.Confeſſ.ſe contuliſſe, cùm adoleſcens eſſet,diſcendarum ingenuarum literarum gratia,florente ibi gymnaſio.

Madaurenſe, Plin. libr.5. cap.4, vrbs in Africa libera.

Madi,Vide MACIDOS.

Madia, Nomen viri.2.Eſd.12.

Madian,Filius Abrahæ ex Cetura, Geneſ. 25. A quo ciuitas trans Arabiam ad meridiem Iudææ ſita

dææ ſita, in deſerto Saracenorum contra Orientē maris rubri, inde Madianitæ. Alia vrbs eſt iuxta Arnonem & Ariopolin, euius nunc ruinæ tantùm demonſtrantur, vbi Hobab ſiue Iethro ſocer Moſis, ſacerdos Madian habitauit, Exod 2. Act. 7. Inde Madianitæ, Gen. 37. & Madianitis, fœm. gen. Nume. vigeſimo quinto.

Madmena, ciuitas tribus Iudæ, 1. Para. 2 quę & Berſabee dicitur. Sunt tamen qui ſentiant non ipſam eſſe Berſabee, verùm in eius vicinia ſitam.

Madon, ciuitas regis Iobab. Ioſ. 11.

Madytus, vrbs Helleſponti: Gentile, Madytius, vel Madyteus. Steph.

Mæa, vrbs Helleſponti: Gentile, Mæatos. Steph.

Mæander, fluuius Aſiæ clariſſimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, plurimiſque affuſus oppidis, & repletus fluminibus crebris, ita ſinuoſus redditur flexibus, vt ſæpe ad fontem credatur reuerti. Apamenam primùm peruagatur regionem, mox Eumeneticam, ac deinde Bargylieticos campos, & Cariam alluit: omneſque eos agros fertiliſsimo rigans limo, ad decimum a Mileto ſtadium illabitur in mare. Plin. lib. 5. cap. 29. Vnde obliquitates omnes, Mæandros veteres appellarunt, vt cùm res agitur non ſimpliciter, ſed vafris & obliquis conſiliis, ſumpta metaphora à fluuio Mæandro, qui ſinuoſus ac flexuoſus labitur, vnde & nomen habere videtur, quaſi oberret, quærens hominum conſortia. More Mæandri illud fieri dicitur, quod tortuoſe flexuoſéque fit. Hunc poetæ fingunt Oceani & Terræ filium fuiſſe, & Cyaneen Nympham genuiſſe: quam poſtea Miletus Solis filius compreſſit, & ex ea Caunum & Byblidē ſuſcepit.

Mædia, ciuitas Thraciæ, prope Macedoniam, à qua Medi populi. ſcribitur cum æ diphthongo, vt differat à Medis populis Aſiæ. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pæonię. Horum nonnulli ad Macedonas migrauerũt, Mædobithyni dicti. Steph. Apud Ariſtot. de Mirabilibus, & lib. 9. hiſtor. anim. hæc regio etiam per α ſcribitur μαιδία, vt magna Aſiæ Media.

Mænades, eædem, quæ Bacchæ, hoc eſt, mulieres inſanientium ritu Bacchi Orgia celebrantes. Mænades dictæ à verbo Græco μαίνεσθαι, quod ſignificat inſanire.

Mænalus, ſiue Mænala, orum, Arcadiæ mons altiſſimus, Pani cõſecratus, & pinis refertus: ita dictus à Mænalo Lycaonis filio, vt annotauit Scholiaſtes Theocriti. Hinc Mænalius, a, um id eſt Arcadicus. Eſt & nomen vrbis Arcadiæ. Steph.

Mænalia, vrbs Galatiæ. Steph.

Mænaria, Vide MENARIA.

Mænobora, vrbs Maſtienorum; Gentile. Mænoboræus. Stephanus. qui alibi Maſtianos ad Herculis columnas habitare ſcribit.

Mænoles, dictus eſt Dionyſius, quod Latinè totum furentem ſignificat, cui Bacchæ Orgia celebrant. Et crudas carnes comedentes, ſacro furore initiantur, Euan Euan clamantes: quæ vox aſpirata ſecundum exquiſitam Hebræorum linguam, fœminei ſexus ſerpentē ſignificat.

Mæon, Vide MAEONSA.

Mæonia, regio minoris Aſiæ, poſtea Lydia dicta à Lydo Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Miſiæ, Meridiana parte Cariam amplectens, ad Occaſum ſupra Ioniam excurrens: ita dicta à Mæone fluuio, vt Stephano placet. Hanc Strab. lib. 13. κατακεκαυμένην χώραν, hoc eſt, exuſtam regionē vocat: eamque arboribus prorſus carere tradit, præter vitem, vini iucundiſſimi feracem. Summam autem camporum faciem cinerulentam eſſe petroſam, & nigram, aduſtionis quandam ſimilitudinem retinentem. Imminet autem Mæoniæ Tmoli montis rupes altiſſima, ex qua Pactolus fluuius defluit, aureas trahens arenas: vnde & Chryſorrhoas dicitur. Hinc Mæonius, a, um, Virg. 4. Georg.
-cape Mæonii carcheſia Bacchi.

Mæonis, Gentile fœmininum, à Mæonia deductum, quo Poëtæ vtuntur pro Arachne, puella Lydia. Ouid. 6. Metamorph.
Mæonis eluſam ſignat ſub imagine tauri
Europam.

Mæonius dictus eſt Bacchus à Mæonia minoris Aſiæ regione, in qua nullæ ſunt arbores præter vitem. Virg.
-cape Mæonii carcheſia Bacchi.

Mæotis, palus Scythica, in regione Septentrionali, iuxta Phaſidis oſtiũ, Cimmerio Boſphoro a Ponto Euxino diſcreta, hyeme congelaſcens, Tanaim, alióſque innumeros ferè recipiens fluuios: ita dicta ab accolis, qui Mæotæ appellantur. Lucan. lib. 3.
Quaque fretum torrens Mæotidos egerit vndas. Inde fit adiectiuum Mæoticus, a, um. ticũ.
Virg. 6. Aeneid.
-iam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent diuûm, & Mæotica regna.
Aliqui Tauricam inſulam (vel potius peninſulam) Mæotim vocarunt. Steph. Hinc piſces Mæotides, ſeu Mæotici dicti, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel, vt Steph. putat, ſuæ ſpeciei tantùm: & Mæotica mella, apud Plin. Ouid. lib. 3. Triſt. eleg. 12. primam corripit, -annóque peracto
Longior antiquis viſa Meotis hyems.

Mæſia, Vide MOESIA.

Mæſon quidam hiſtrio comœdiarum Megatenſis: a quo natum Prouerb. Mæſonica dicteria.

Magarſus, maximus collis in Cilicia iuxta Mallum, inde Magarſius & Magarſia Mineruą.

Dd. ij

cuius illic templum eſt. Steph.

Magdalena, Mulieris nomen. Matt. 28. Luc. 8.

Magdalgad, Ciuitas tribus Iudæ. Ioſ. 5.

Magdal el, Ciuitas in tribu Nephthali. Ioſ. 19.

Magdalon, Vrbs Aegypti. Ierem. 44. Exod. 14. Num. 33.

Magdiel, Ciuitas Idumæorum principũ, Gen. 36. 1. Paralip. 1.

Magdolus Aegypti oppidum apud Steph. cuius incolæ dicuntur Magdelitæ.

Magedan, Matt. 15. in Græco, Magdala, Ciuitas in littore ſtagni Genezareth, ſiue maris Galilææ. Hieronymus banc regionem nunc Macedan cõtra Ieraſan ſcribit in locis Hebr. A quibuſdam dicitur & Dalmanutha regio & Magdalũ, ſita inter lacũ Genezar & Thabor.

Mageddo, Ciuitas in tribu Manaſſe, Ioſ. 17: quã reparauit Salom. 3. Reg. 9. 1. Par. 7: Locus in quo occiſus eſt Ioſias, 4. Reg. 23.

Mageth, Ciuitas Galaad. 1. Machab. 5.

Mageturbia, locus in Celtis in quo Ariouiſtus Germanorum rex copias Gallorũ prælio vicit, non longe à paludibus: Rheno fluuio proximus, Gallice *Toust*.

Magi, populi circa Median. Steph.

Magia, fons Siciliæ in agro Syracuſano.

Magia, Steph. vrbs Illyriæ: Gentile, Magiates, vel Magianus.

Magiſtrica, regio Tauriſcorum iuxta Alpes: Incolæ Magiſtrices, vicini Germanis.

Magdolus, vrbs Aegypti: Gentile. Magdolites, Stephano.

Magna, inſula Lybica, quę Lybũ lingua σαμαθὸ, i. Magna vocatur: Gentile, Magnites, Steph.

Magna Græcia, Vide GRAECIA.

Magnata, vrbs Hyberniæ, à qua Magnatæ populi vocati ſunt.

Magnentius, imperator Auguſtæ à militibus ſalutatus eſt, electuſque, anno ab vrbe 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem cõuerſus, Deſiderium fratrẽ vulnerauit, arrepto gladio: põſt quoſdam amicos interfecit: tandem ſe gladio confodit, anno III. imperii ſui. Eutrop. Tripart. hiſt. lib. 5. cap. 10.

Magnes, Athenienſis comicus Antiquæ comœdiæ, tempore Epicharmi. docuit fabulas nouem, vicit duabus.

Magnes, Smyrnæus puer, præ cæteris mortalibus formoſus, poëtica inſuper & muſica ornatus, corona inſignis aurea, ac habitu molliore indutus ciuitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autẽ probrum huiuſmodi peroſi, capta occaſione comã eius inciderũt, veſtem, ornatúmq; omnem lacerauerunt. Quare perturbatus Gyges, in Magneſios bellum mouit: quibus tandem ſuperatus reuertens, Sardibus panægyricum celebrauit magnificentiſsimum. Suidas.

Magneſia, Macedoniæ regio, Theſſaliæ annexa. Plin. lib. 4. cap. 9.

Magneſia, Ioniæ oppidum ad Mæandrum fluuium, diſtans ab Epheſo (ſicuti ſcribit Plin. li. 5. ca. 29.) XVI. M. paſſuum. circa quam L. Scipio Aſiaticus Antiochum regẽ magna clade affecit. Hinc fit Gentile, Magnes, etis. Lucan. lib. 6. Et Magnetes equis, Minyæ gens cognita remis. Item fœmininum Magneſſa. Horat. lib. 3. Carm. Ode 7.

Magneſſam Hippolytẽ dũ fugit abſtinẽs, &c.

Magnetis, filius Glaphyras, conditor Glaphyrarum vrbis Theſſaliæ. Steph.

Magnus, Olani filius, Dacorum rex. Polyd. l. 8.

Magnus, Conſul, collega Apollonii, anno ab vrbe 1213.

Magnus portus, apud Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ locus, vel portus Hannonis, vbi ciuitas Sonthampton.

Mago, caſtellum, Vide IAMNO.

Mago, authoris nomen. Plin. l. 17. c. 10. & li. 1. ca. 3. Item Varr. li. 1. de re Ruſtica, ca. 1. Magones plures fuiſſe conſtat. Primus omnium rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante vllum Punicum bellum, vt Liuius & Trogus referunt, cum CXX. nauibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægrè ferens Italiam ab externis inuadi: cui actæ a Senatu gratiæ, auxiliaque remiſſa. Duos moriens filios reliquit, Aſdrubalem & Annibalem. Mago, Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit: ſed apud Locros a Manlio clauſus, ab Annibale liberatur. Liuius quoque li. 30. ſcribit Magonem Annibalis fratrem, in agro Inſubrium vulneratum. cùm in Africam per legatos reuocatus, nauigaret, apud Corſicam obiiſſe. Mago alius a Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpania, Romamque per Lælium mittitur. Mago denique Afer, qui de re Ruſtica ſcripſit, de quo Columella lib. 1. ſic ait, Veruntamen Carthaginenſem Magonem vel ruſticationis parentem veneremur. Nam huius 28. memorabilia illa volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem conuerſa ſunt. Huius Magonis meminit & Seruius, quẽ Virg. in Georg. ſcribit immutatum. Mago itẽ oppidum in minoribus Balearibus. Pomp. in fine lib. 2.

Magog, Filius Iapheth, Gen. 10. A quo Scythæ genus ducũt, qui primùm Magogi dicti ſunt. Apocal. 20.

Magron, Locus in extremo Gabaad contra Machmas. Iſa. 10.

Maguntina, Vide MOGVNTIA.

Magus, Samotis filius, apud Celtas regnauit, à quo illis oppida plurima ſunt poſita. Beroſ.

Mahalath, Vxor Roboam. 2. Paral. 11.

Mahalon, Filius Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

Mahanaim, Nomen loci in quo obuiam facti ſunt angeli patri noſtro Iacob: ab ipſo ꝓpterea impoſitum, quòd duas turmas vidiſſet in

eo loco,ſuam & angelorum,Gen.32.
Maharai,Nomen viri,2.Reg.23.1.Paral.11.
Mahath, Filius Amaſai filii Elcana.1. Paral.6.2. Paral.29.& 31.
Mahazioth,Nomen viri,1.Paral.25.
Mahelech, Tertia vxor Eſau, filia Iſmahelis, Gen.28.
Mahida, Nomen viri,1.Eſd.2.
Mahir,Filius Caleb,patris Sur.1.Paral.4.
Mahol,Nomen viri.3.Reg.4.
Mahometus Arabs,ex Hebræis partim,partim ex Chriſtianis nouã deſumptam doctrinam introduxit.Blõd.li.9.Pomp.anno ſalutis 635.
Mahometes, Turcarum v.imperator, anno ſalutis 1398.
Mahometes, Ammuratis filius, Turcarum imperator IX.imperauit annis XXX. anno ſalutis 1449.Conſtantinopolim vi cepit & expugnauit.hinc Conſtantinus imperator capite truncatus,ſublatúſque cum tota gente fuit.Is Mahometes ad Bellogradum,vel,vt alii, Taurinum oppidum, quod nunc Albam dicũt ad confluentes Sauum, Danubiumque ſitum, à paucis Chriſtianis fugatus, cæſuſque, caſtris exutus eſt.Plat. Hic præter Conſtantinopolitanum & Trapezuntium imperia,quæ ſubuertit, regna duodecim Chriſtianis ademit, ducẽtas vrbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit.Bellum maritimum annis multis cũ noſtris maioribus geſsit. Capham-Ponticam vrbem expugnauit,Rhodum fruſtra tentauit. Italiæ,capto Hydrunte,arma intulit. Egnat. lib.3.anno ſalutis 1463.
Mahumites,Nomen viri.1.Paral.11.
Maia, Atlantis filia ex Pleione,Nympha ex qua Iupiter Mercurium ſuſcepit. Virg.8.Aeneid.
Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
At Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas,
Idem Atlas generat,cæli qui ſidera fulcit.
Horatius in Odis,
Mercuri facunde nepos Atlantis.
Nonnulli etiam tradunt eã Vulcano nupſiſſe. Significat & obſtetricem,vt ait Suidas in Socratis vita. Eſt & dea,Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant.
Maieſtas,dea,Honoris & Reuerẽtiæ filia. Ouid.
Donec Honor,placidóque decens Reuerẽtia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris,
Hinc ſacra Maieſtas quæ mundum temperat omnem,
Quáque die partu eſt ædita:magna fuit:
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo,
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.
Maimin,nomen viri.1.Par.24.
Maiolus Patria Aruernẽſis, archidiaconus Mariſconenſis:qui ex morbo luminibus orbatus eſt: viſum tamen compluribus prodigioſe reſtituit.
Maiorian*,XLIX.Rom.imperator,imperauit annis v.an.ab vr.1210.cos. collega Leonis Aug. in Africã mouit procinctũ.Caſſio Proco.li.3. de bel.Vandal.Haud procul à Tertrionẽſi ciuitate iuxta Hiriam flumen occiſus eſt.Diac. Pomp.Caſſ.Iornandes,anno ab vrbe 1214.
Maiorica,inſula.
Maius, menſis à maioribus dictus eſt, quia (vt inquit Macrob.) maioribus cõſecratus erat, quorum conſilio Reſpub.gerebatur:ſicut Iunius à Iunioribus, qui rem armis gerebant. Poſtquam enim Romulus populum Romanũ in maiores minoreſque diuiſit, vt altera pars conſilio,armis altera Rempublicam tueretur, in honorem vtriuſque partis hunc Maium, ſequentem Iunium vocauit. Ouid.
Hinc ſua Maiores tribuere vocabula Maio:
Iunius à Iuuenum nomine dictus adeſt.
Sunt qui Maium à Maieſtate dea denominatum velint,quòd flamen Vulcanalis Calendis Maiis huic deę rem diuinam facit. Alii à Maia Mercurii matre,proptcrea quòd hoc menſe mercatores omnes Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.
Malaca, ciuitas in Hiſpania Bætica. Martianus, Syga oppidum è regione Malacam vrbem Hiſpanię contemplatur.Pomp.lib.2.Gentile, Malacitanus.Steph.
Malachias,nomen prophetæ.Mala.1.
Malachitanam hiſtoria Petrus Boſca deſcripſit.
Malachus, poëta Syracuſanus, qui nunquam meliùs aut doctiùs ſcribebat carmine, quàm cùm ira percitus ad carmen accedebat.
Malalai,nomen viri.2.Eſd.12.
Malaleel,filius Cainan.Gen.5.Luc.3.
Malaſar,nomen viri.Daniel.1.
Malateſta, Pandulfi filius, Piſaurienſis Senator Romanis à Pontifice Benedicto datus eſt,anno ſalutis 1399.
Malchus, nomen illius, cui Petrus auriculam abſcidit.Ioan.18.
Malchus, hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino vſque ad Anaſtaſium.Suidas.
Malcolmus,Scotiæ rex,anno ſalutis 1154.
Malconſeglio,Vide SCORDANA.
Malea,ſiue Malia,promontorium Laconiæ. per 50.millia paſſuum in mare protenſum,aduerſiſque ventorum flatibus nauigationem reddens periculoſam: vnde factus eſt locus prouerbio, Cùm ad Maliam deflexeris,domeſticos obliuiſcere.Virg.lib.5.
Ionióque mari, Maleęque ſequacibus vndis.
Stat.lib.7.Thebaid.
-Raucæ circunſonat ira Maleæ.
Dicta Malea à Maleo Argiuorum rege, qui in ea templum pulchrum conſtruxit, quod Maleoticum appellauit.

Maleuentum, Campaniæ vrbs, quam nunc, teſte Perotto, boni ominis cauſa Beneuẽtum dicimus. Plin. lib. 3. cap. 10.

Maleus, Plin. lib. 2. cap. 73. in Indiæ gente Oretum mons eſt, iuxta quem vmbræ æſtate in Auſtrum, hyeme in Septentrionẽ iaciuntur.

Maliaca, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptol. li. 2. cap. 6. Vulgò *Malgrado*.

Maliacus ſinus locrorum Epicnemidiorum eſt e regione Eubœæ, in quem Sperchius fluuius influit. Ptol. Ita dictus a Malieo oppido, cuius meminit Steph.

Malichis Antipatrũ veneno necauit, anno ab vrbe 711.

Malica, vrbs Theſſaliæ, à qua populi Maliees, & mare vicinum Malienum dicitur. Strabo lib. 13.

Μαλιεύς, Stephano, vrbs dicta à Malo filio Amphictionis, aut Amyri Bœoti. Hinc ſinus Maliacus. Gentile, Malieus & Maleates, quod etiam à Malea promontorio Laconiæ deriuatur. Steph.

Malimnus, Siciliæ mons malis, hoc eſt pomis, refertus. Theocritus.

Mallada vrbs Perſica: Gentile, Malladenus. Stephanus.

Malli, populi Indiæ, ex illis qui cum Dioniſio Baccho reſtiterunt. Steph.

Mallois, entis, Apollo Lesbius & Malois locus in quo templum Apollinis Lesbii, ἀπὸ τοῦ μήλου τοῦ μαντοῦ. Steph.

Mallos, Ciliciæ oppidum clariſſimum, à Mallo conditore ita dictum, vt ex Callimachi ſententia refert Steph. Lucan. lib. 3,

Mallos & extremæ reſonant naualibus Aegæ.

Mallotæ, Nomen populi. 2. Mach. 4.

Mallotes, a populis Indiæ Mallis: vt Ariſtoph.

Mallotes. Vide MALLI.

Malloch, Filius Azabiæ filii Amaſiæ. 1. Para. 6.

Malot Tages, apud Ianigenas regnauit.

Malſane, vrbs felicis Arabiæ: Gẽtile, Malſanites: Steph.

Malua, fluuius Africæ, ex Atlante oriens.

Malus, vide MALEAE.

Mallus mõs eſt in ea parte Indiæ, quæ eſt intra Gangem, à quo vicini populi, Malli appellantur. Plin. lib. 6. cap. 17.

Malys, vide MEMPRICUS.

Mamarcina, vrbs Auſoniæ: Gentile, Mamarcinæus. Steph.

Mamaus, fluuius eſt Peloponneſi, in tractu Triphiliaco, non procul à Pylo, qui olim Amathus dicebatur. Strab. lib. 8.

Mamblia, oppidum Aethiopię, ab ea parte qua Africam ſpectat. Plin. lib. 9. cap. 29.

Mambre, ciuitas, Gen. 13. quæ & Hebron & Arbee dicitur, Gen. 23. & 35. Sunt tamen qui dicunt locum eſſe in Hebron, dictum in quercub. procul ſex ſtadiis ab Hebrone. Frater Eſchol & Aner. Gen. 14. Heb. Manre.

Mambres, vnus ex illis qui Moſi reſtiterunt. 2. Tim. 3.

Mamelus, XVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX.

Mamercus, præſul Viennenſis, qui, teſte Ptolemæo, Lucenſi anno CCCCLIIII. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes noſtri vocant, ob frequentes terræ motus, quibus ea regio infeſtabatur. Volaterranus.

Mamers, lingua Oſcorum, dictus eſt Mars, detractione ſyllabæ, qui & Mauors etiam appellatur. Mamertus prænomen Oſcum, ab eo quòd hi Martem, Mamertem appellãt. Apud Liuium Mamertus Aemylius dictator, ex gente Mamerta. Quidam dicunt, Aemyliam gentem à Mamerto appellatam, cui propter humanitatem ciuicam, cognomen fuerit Aemylio.

Mamerthes Corinthius, filios fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam vbi Siſapo factum reſciuit, eum membratim diſcerpſit. Ouid. in Ibin.

Mamertina, quæ & Meſſana, nomen vrbis.

Mamertinus, conſul, collega Neuitæ, anno ab vrbe 1115.

Mamertini, populi Campani. Hi cùm Meſſanam colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potius quàm Meſſanenſes ſunt vocati, & cùm ager eorum vini feraciſſimus ſit, Mamertinum vinum, non Meſſanenſe appellatum eſt. Martial.

Amphora Neſtorea tibi Mamertina ſenecta
Si detur, quoduis nomen habere poteſt.

Dicti à ciuitate Mamertina, quæ à Lacedæmoniis ſubuerſa fuit, quòd Meſſanii 50. virgines Lacedæmones violare tentaſſent, & non conſentientibus, eas occidiſſent. Plin. lib. 14. cap. 6. De Mamertinis & Mamertina ciuitate Cice. in Verrem act. 4. & 7. de Orat. μαμέρτιον Steph. vrbs Italiæ.

Mamertus, Vide MAMERS.

Mamertus Corinthius.

Mamitus, a III. Aſſyriorum rex, regnauit annis XXX. Is rurſus milites exercuit, & aſſuefecit laboribus, & interpoſitis deliciis, vnguentis & opobalſamis militiam & pugnas exequebatur, cœpitque formidini eſſe Syris & Aegyptiis. Beroſ.

Mamius Papyrius, rex Sacrorũ, anno ab vr. 245.

Mammeanæ, puellæ alimentariæ, & Mammeani pueri ab Alexandro Seuero inſtituti. Lamprid. anno ab vrbe 984.

Mammilla, nomen mulieris, Telegoni filiæ, à qua Mammillorum familia eſt vocata.

Mamucban, dux Perſarum. Eſth. 1.

Mamurius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit, & Saliorum ancilia confecit, ad ſimilitudinem eius, quod de cælo deciderat. De hoc ſic ſcribit Feſtus,

Mamurii

Mamurii Veturii nomen frequenter in cantibus Romani frequentabant hac de cauſa: Numa Pompilio regnante, è cælo cecidiſſe fertur ancile, id eſt ſcutum breue: quod ideo ſic appellatum eſt, quia ex vtroque latere erat reciſum, vt ſummum infimumque eius latus medio pateret, vnaque edita vox eſt, omniũ potentiſsimam fore ciuitatem, quandiu id in ea manſiſſet. Itaque facta ſunt eiuſdem generis plura, quibus id miſceretur, ne internoſci cæleſte poſſet. Probatum opus eſt Mamurii Veturii, qui præmii loco petiit, vt ſuum nomen Salii inter carmina canerẽt. Hæc ille. Ouid.3.Faſtorum,

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
 Præmia perſoluunt, Mamuriumque vocãt.

Mamurra, Formiis natus, eques Romanus, vt tradit Cornelius Nepos. primus Romæ in Cælio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtauit. Hic eſt qui Epigrammate Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plinius, Mamurra alter ante hunc apud Oſcos natus tempore Numæ, ancilia, pluraque deorum ſigna ex ære compoſuit. Huius etiam meminit Ouid. in Faſt.

Mamúrræ, ſenatoria familia erat Romæ.

Manæthus Aegyptius fuit ex Dioſpoli vrbe ortus, qui de phyſiologia & aſtrologia iudiciaria carmen reliquit: fuit & alter hoc nomine Mandeſius ſacerdos apud Aegyptios. vtriuſque meminit Suid.

Manahath, Filius Sobal filii Seir, Gen.36.1. Paral.1. Eſt & regionis nomen, 1.Paral 8.

Manahem, Filius Gaddi.4.Reg.16.

Manaim, ciuitas quæ eſt terminus tribus Gad. in regione Galaaditide, Leuitis & confugio conceſſa. Ioſ.13. & 21.1.Paral.6.

Manalis lapis, oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manant, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam vocabant petram quandam, quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam ſiccitatem in vrbem pertraherẽt, ſequebatur ſtatim pluuia: eùmque, quòd aquas manaret, manalẽ lapidẽ dixere. Feſtus.

Manaſſe, ſiue Manaſſes, Filius primogenitus Ioſeph, Geneſ.41. Pater Eſriel, 1.Paralip.7. Filius Ezechiæ, regis Iuda, filii Achaz, 4.Reg.21.1. Paralip.3.

Mancaleus, XIIII. Babyloniorum rex, regnauit annis XXX.

Mancinus, nomen viri, à quo Mancinates pro damnato, quòd Mancius inſignem domum habuerit, quæ eo interfecto publicata eſt.

Mandane, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem tantum vrinæ facere, vt omnem ipſius vrbem oppleret, atque vniuerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo genuit Cyrum. Herodot. lib.1.

Mandanes, II. Medorum rex, regnauit annis 50.

Mandanis fuit Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Iouis filii epulum vocari iuſsiſſet, & parenti ampliſſima præmia: detrectanti verò grauiſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſime ferũt reſpondiſſe, nec illum Iouis filium eſſe magnæ parti terrarum imperare, nec ſe illius donis permoueri, cui nulla eſſet ſatietas: nec minas pertimeſcere, quod viuenti India abunde multa eſſet ſuppeditatura, mortẽ verò tantum abeſſe vt formidaret, vt multis etiam votis eam expeteret quæ ſeſe marcida ſenio carne liberatum, in puriorem melioremque vitam immutaret. Strab. lib.15.

Mandaræ, pars Cyri Macedonicæ.

Mandonius, dux Hiſpanus, partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpania iuuit, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitauere, in Romanóſque inſurgere cœperunt. Quos quum Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor, tantùm caſtigatos verbis dimiſit. Liu. li.29.

Mandreni & Mandianitæ, populi Arabiæ. Vtuntur autem Arabes duobus his typis Gentilium. Stephanus.

Mandro, nauicularius quiſpiam, qui aſpirante fortuna, tandem factus eſt imperator: vnde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes euecti, priſtinæ conditionis non meminerint.

Mandropolis, vrbs Phrygiæ: Ciuis Mandropolites. Steph.

Mãdubii Auſabii, Gallicè *le pays à l'entour d'Aleſie en la duché de Bourgongne*.

Mandyrium, vrbs Apuliæ: Ciuis Mandyrinus. Stephanus.

Manes, Manichæorum princeps, Perſes vita, & moribus barbarus, ingenio acer, Chriſti ſe nunc gerere formam conabatur oſtendere, nunc ſe ipſum Paracletum eſſe prædicabat. Cuius imitatores Chriſtum veram carnem ſumpſiſſe negarunt, anno ſalutis 279. Euſeb. li.7.cap.27. Auguſt. lib. de Hæreſ.

Manes hæreticus, qui imperante Aureliano Romam venit e Perſide: Hic ponebat duo principia inuicem contraria: Dicebat ſe natum ex virgine, & in montibus educatum: Ponebat vnicam in Chriſto naturam diuinam: Eius verò humanitatem dicebat eſſe phantaſticam: cauſatus non eſſe veriſimile deum pati voluiſſe: Euſeb. plura de hoc.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut deos inferos, authore Seruio. Sunt autem, inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphraſim. Nam manum bonum eſt. Alii Manes a manando dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter Lunarem & terrenum circulum vnde defluunt. Hæc ille. Augilæ, populi Africæ iuxta Syrtes, Manes tantùm deos putant, per eos deierant: eos, vt o-

raculo conſulunt,precatique quę volunt,vbi tumulis incumbuere, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Pomp. Melæ lib.1. Manes etiam ad genios duos, quos cum vita ſortimur,authore Seruio, retulit Virg.6. Aen. eo carmine,

Quiſque ſuos patimur Manes,&c.

Nam manes, δαίμονες ſunt præſules corporibus humanis attributi, qui parentum ſeminibus manauerunt. Inde Summanus,id eſt,ſummus inter manes dictus eſt Pluto. Verùm Manes,quoniam corporibus eo tẽpore tribuuntur,quo fit prima conceptio,poſt vita iiſdem corporibus delectantur,atque cũ his manentes appellantur Lemures. Qui ſi vitæ prioris adiuti fuerint honeſtate, in Lares domorum vrbiumq; vertuntur. Si animi deprauatur ex corpore,Laruę perhibentur ac Manes. Manes igitur tam boni quam truces ſunt cõſtituti, quos Agathos & Cacodæmonas vocat Græci. Antiqui animũ a corpore ſeparatum Manẽ deum vocabat. Apuleius de Socratis dæmonio dicit, Manes animi dicũtur melioris meriti,quæ in corpore noſtro genii dicutur corpori renuntiantes lemures,cũ domus incurſionibus infeſtarent, laruæ appellabãtur: contra ſi boni fuerint,lares familiares. Feſtus ait, Manes Dii ab auguribus vocabantur, quòd per omnia manare credebant, eóſque deos ſuperos atque inferos dicebant. Cic.l.2. de legib. Deorum maniũ iura ſancta ſunto.

Maneſium, vrbs Phrygiæ à Mane ditiſsimo cõditore. Steph.

Manêthus Mẽdes, Aegypti ſacerdos. Alter eiuſdẽ nominis è Dioſpoli Aegypti,ſcripſit phyſiologiam & apoteleſmata verſibus in aſtrologia,id eſt,effectus aſtrorum. Suid.

Manethuſa vrbs cretæ inſulæ. Pomponius Mela lib.2.

Manfredus,regem Siciliæ ſe appellari,adorari, coronarique ex ritu & maiorum more curauit. Blondus.

Mania,niæ,vrbs Parthorum ab oriente hyberno. Plin.lib.6.cap.25.

Mania,dea,larium mater,cui olim ſacrificabãt, & Maniæ,laruę quædam,quas nutrices pueris minitari ſolent.

Manichæi, hæretici quidam dicti ſunt à quodã Perſa,qui vocatur Manichen:quanuis & ipſum,cùm eius inſania, doctrina cœpiſſet prędicari,(nam antehac Vrbicus vocabatur)diſcipuli eius in Græcia vitantes nomen inſaniæ,quaſi doctores, & eo ipſo mẽdaciores,geminata nn Mannichæũ,quaſi manna fundentẽ,pro Manichęo,id eſt inſano,appellauerũt.

Manilius Octauius, à quo Manilii fluxere: is Tuſc.dux,& Tarquinii gener,ad quẽ ille poſt fugam ſe recepit,eiuſque auxilio Romanis intulit bella. Liu.lib.2.

Manilia lex illos etiam admittebat ad gerẽdos magiſtratus, quorũ maiores in Romana rep. magiſtratum non exercuiſſent.

Maniolæ,inſulæ ex aduerſo Indiæ, extra Gangem,in quibus tradunt nauigia, quæ clauos ferreos habent,detineri, nec vlterius progredi ſinunt,nequando lapis Herculeus,qui circa ipſas gignitur,illa ad ſe trahat. Eas tenent Antropophagi, Manioli dicti. Ptol.lib.7.

Manius Marcius,ædilis plebis,primùm frumento populum in modios aſſibus donauit. Plin. lib.18.cap.3.

Manliana,vrbs Luſitaniæ,Ptol. Vulgò *Mons maior*. Manliana item, Tuſcorum vrbs,Ptol. hodie Mallianum.

Manlius Capitolinus,prænomine Marcus, nobilis Romanus,qui re male geſta a cõſulibus ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus vrbis parum eſſe præſidii, lecta mille iuuenum manu,arcem Capitolinam occupauit,& a vi hoſtium ſeruauit intactã. A qua tamen ipſa arce,quòd in affectati regni ſuſpicionem veniſſet,poſtea præcipitatus eſt: cautumque eſt Senatuſconſulto, nequis ex Manlia gente Marcus diceretur. Hiſtoriam hanc latius refert Liuius libro ſecundo ab vrbe, & Seruius enarrans illud Virgilii, In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis. Plinius de fortitudine cap.28.lib.7, Haud minora,inquit,forent Manlii Capitolini decora, ni perdidiſſet illa exitu vitæ. Ante xxii. annos bina ceperat ſpolia. Primus omnium eques coronam muralẽ acceperat,ſex ciuicas xxxvii. dona,xxxiii. cicatrices aduerſo corpore exceperat: P. Seruilium magiſtrum equitum ſeruauerat, ipſe vulneratus humerum ac femur. Super omnia, Capitolium, ſummamque rem in eo ſolus a Gallis ſeruauerat, ſi non regno ſuo ſeruaſſet.

T. Manlius Torquatus, cognomento imperioſus,quòd ſæuiſsimi exempli author,inſignem crudelitatis titulum occupaturus fuerit. Atque inde, Imperia Manliana dicta apud Liuium Decadis primæ lib.4. Gellius lib.9.cap. 13. vel quòd filium quòd contra edictum ſuũ cum hoſte pugnaſſet virgis cæſum ſecuri iuſſiſſet percuti: Eraſ.in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenii & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus fuit, patrémque iudicio exemit a Marco Pomponio accuſatum, Liuius libro quarto. Decad. primæ.

Manlius Volſo: Liuius libr.8. de bello Macedonico,Cn. Manlius Volſo, inquit, Conſul in Aſia acceptis à L. Scipione copiis & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eiſque ſuperatis reuertens,cùm in æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati, qui cum eo miſsi fuerant, reſtitere: inter quos L. Furius Purpurio, & L. Aemilius Paulus dicebant ſe legatos, Cn. Manlio datos,

pacis

pacis fœderiſque cum Antiocho ineundi gratia: Manlium autem operam dediſſe, vt eam pacem turbaret, multoſque nobiles viros in exercitu, ſua temeritate morti obieciſſe: vicit tamen, amicis atque cognatis ſuffragantibus, res feliciter geſtas, & exercitum integrum reportatū dicentibus. Triumphus igitur ei decretus. Hactenus Liuius.

Manlius proconſul, ex Hiſpania reuertens, cùm in æde Bellonæ triumphum ob res bene geſtas peteret, exemplum obſtabat, quod ita comparatum more maiorū erat, ne quis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatamque prouinciam tradidiſſet ſucceſſori: medius autē honos Manlio habitus eſt, vt ouās vrbē intraret. Liu. l. 50

T. Manlius, iuris Pontificii peritus, iudex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, audita cauſa ita pronunciauit, Cùm probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum republica & prole mea indignum indico, protinuſque e conſpectu meo cum abire iubeo. Silanus itaque dolore animi percitus, nocte proxima ſe ſuſpendit: neque pater exequiis interfuit: ſed dum funus duceretur, conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuaſque præbuit aures. Valerius de ſeueritate.

Manlius Torquatus, Ciceronis tēporibus, vir doctus, ex Rhodia diſciplina Molonis, & natura ad dicēdum nec ſatis ſolutus neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet, ſublato ambitu Cōſul factus eſſet. Plus facultatis habuit ad dicendum quàm volūtatis. Itaque ſtudio huic non ſuffecit. Hæc Cicero.

L. Manlius Torquatus, cui etſi non deerat (inquit Cicero) oratio, quam Græci Politicen dicunt: erant in eo plurimę literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ: ſumma verborum & grauitas, & elegantia: atque hæc omnia vitæ decorabat grauitas, me quidem admodum delectabat. Pædianus autem de eodem ſic ſcribit, L. Torquatus, qui P. Syllam patris competitorem in conſulatu accuſauit, qua & ipſe Sylla & collega damnati ſunt. Rurſus eum accuſauit, quòd in cōiuratione Catilinæ fuiſſet: defenditur a Cic. cuius extat oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem quum Seruilius forte cœnaret, filioſque ſuos deformes animaduerteret: Non ſimiliter (inquit) Manli fingis & pingis. Ad quem Manlius, In tenebris (inquit) fingo, in luce pingo. Macrob.

Manlius Antiochenus, conditione ſeruus, arte aſtrologus ac poeta, vna cum Plotio poeta mimorum, & Taberio grammatico conſeruus, ex Aſia vna naui aduectus deſcribitur. Plin. libro 35. cap. 17. Fuit & cognomen eius qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis vtilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit.

Manlius Mathematicus apici gnomonis auratam pilam addit, cuius vertice vmbra colligeretur in ſemetipſam, alia atque alia incremēta iaculantem apice, ratione, vt ferunt, a capite hominis intellecta. Plin. lib. 36. cap. 10.

Manlius Theodorus, Conſul, collega Sabiniani, anno ab vrbe 1258.

Manacarta, vrbs Arabiæ: Gentile, Manacartenus. Steph.

Manneos, regio media inter fluuios, in qua habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tuiſconis dei, aliàs Teutonis, à quo Alemanni dici gloriantur. Vide ALEMANNI.

Mantalus, vrbs Phrygiæ, à Mantalo eius conditore: Gentile, Mantalenus. Steph.

Manthyrea, vicus Arcadiæ: Gentile, Mãthyreus.

Mantinea, vrbs Arcadiæ, quæ poſtea Antigonia dicta fuit, in adulationem Antigoni eius, qui Philippo Perſæ patri curator regni fuit. Sed poſtea Hadriani imperatoris iuſſu rurſus Mantinea fuit appellata. Strab. lib. 8. Homer. οἳ τεγέαν τ' εἶχον, καὶ μαντινέην ἱμερτήν. Mãtineam, Epaminondas ſuperatis ſecunda pugna Lacedæmoniis, illuſtrem reddidit, in qua & ipſe diem obiit: Gentile, Mantineus, & Mantinis fœm. Mantinieus poſſeſſiuum.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianaſſa filia Prœti Ex qua, Homer. lib. 5. Odyſſ. Polyphideum & Clytum ſuſcepit.

Manto, ûs, mulier fatidica, Tireſiæ Thebani filia, quæ cùm poſt patris obitum, Creontis & Theſei tyrannidem fugeret, primùm in Aſiam venit, vbi Apollinis Clarii templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi fluuio (vt poetę fabulantur) aut certè ex Tyberino rege Ocnum peperit: qui poſtea ad Padum fluuium vrbem condidit, quam a nomine matris Mantuam appellauit.

Mantua, vrbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, ab Ocno filio Tyberis, & Mantûs Tireſiæ Thebani vatis filiæ, ad Padum condita, & à nomine matris eius Mantua appellata. Virg. lib. 10. Aeneid.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris,
Fatidicæ Mantûs & Tuſci filius amnis,
Qui muros, matriſq; dedit tibi Mãtua nomē.

Sed an verum ſit, quòd vnquam in Italiam venerit, nolo nunc citare Pauſaniam, Hellanicum, & Græcorū multitudinem magnam. Poëtarum clariſſimo illuſtriſſimoque principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius fœlix ingenium tam omnes efferre debent, quàm imitari nulli poſſunt. Mantuanus, na, num, à Mantua deducitur. Vnde Mantuanus Homero, Virgilius dictus eſt. Eſt etiam Mantua, oppidum Hiſpaniæ olim Viſeria apud Ptolemæum.

Mantuanus poëta Strozas, qui Bucolica & alia poëmata ſcripſit.

Manue, pater Samſon. Iudic.13.

Maoch, pater Achis regis Geth.1.Reg.27.

Maon, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15: Filius Sammai filii Recem, 1.Paral.2. Eſt & nomen ſolitudinis in campeſtribus ad dextrã Ieſimon, 1.Reg.24.

Maonathi, Filius Othoniel filii Cenez.1.Reg. 23.1.Paralip.4.

Maozim, Nomen idoli. Daniel.11.

Mapeta, Sarmatię in Aſia vrbs. Ptol. vulgò *Copa.*

Mara, Quinta Iſraelitarum mãſio. ibi enim Moſes iactu ligni, amaras aquas in dulcem vertit ſaporem. Exod.15. Num.33.

Marache, vrbs Indica: Gẽtile. Marachi⁹. Steph.

Marai, Nomen viri, 1 Paral.27.

Maraia, Nomen viri.2. Eſd.12.

Maraioth, Nomen viri.2. Eſd.12.

Maras, Nomen viri, apud Beroen Syriæ ciuitatem ditiſſimus, humanus & officioſus in omnes tum ciues, tum hoſpites. Eraſ.

Marathesium, vrbs Cariæ, incolæ Marathesii.

Marathius, XIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XXX.

Marathon, Attici agri ciuitas, diſtans ab Athenis circiter decem millia paſſuum, non procul a Tricorytho & Rhamnunte, nece Icari regis inſignis, & Milciadis gloria, qui ibi cẽtum millia ex Darii Perſarum regis exercitu profligauit: Item Theſei victoria, qui taurũ Marathonium ibi ſuperauit. Ouid.8 Metam.

-te maxime Theſeu

Mirata eſt Marathõ Cretęi ſanguine tauri.

Stephano Marathon, vicus eſt in tribu Leontide: poſſeſſiuum Marathonniaeus Et alibi vnam dicit ex Tetrapoli Attica. Eſt & oppidũ hoc nomine iuxta Tricorythum & Rhamnem vrbem: in qua clarum Nemeſis templũ fuiſſe memoratur.

Marathonia, ſylua fuit in Attica, in qua Theſeus taurum toti regioni formidoloſum occidit.

Marathonia, vrbs Thracię, non procul Abderis. Gentile, Marathoniates. Steph.

Marathus, vrbs Acarnaniæ: Ciuis Marathenus: Gentile, Marathuſius. Steph.

Marathuſa, inſula quædam a copia fœniculi dicta, quæ & Clazomenia dicitur. Stephanus prope Clazomeniam eſſe ſcribit. Ciuis Marathuſius.

Maratus, XIIII. Sicyoniorum rex, regnauit annis XX.

Marcæum, mõs Troadis iuxta Geragithem. Incolæ, Marcæiſſii. Steph.

Marcella, mulier Romana, quæ cùm à matre rogata eſſet, gauderetne ſe nupſiſſe, Ita valde, reſpondit, vt amplius nolim.

Marcellinus, Conſul, anno ab vrbe 1093.

Marcellinus, alius Conſul, cum Aureliano Aug. anno ab vrbe 1027.

Marcellinus, Roman. pontifex XXVII. anno ſalutis 295.

Marcellius, à Tiberio Cæſare Iudææ præfectus. Ioſeph. lib.18. cap.11.

Marcellus, nomen viri clariſſimi Romani proprium, cuius geſta, & a Plutarcho, & ab aliis ſcripta ſunt. Hic Gallorũ ducẽ ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit, Syracuſas per tres annos expugnauit, quinquies conſul inſidiis Annibalis deceptus, magnificẽ ſepultus fuit. Vide Marcellos reliquos in MAXEVS.

Marchia, Bohemiæ regio.

Marcia, vide MENLARIA.

Marcion, hæreticus, Cerdonis hæretici diſcipulus, circa annum ſalutis 143.

Marclylas, latro inſignis in ſylua Dodonæa. Tortelius.

Marcomani, interioris Germanię populi, Hercyniæ ſyluæ accolæ, qui hodie Marauí dicuntur. Hi Ariouiſto duce Rhenũ tranſgreſſi magna ſuorum ſtrage a Cęſare fuerunt ſuperati.

Marcomirus, Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliam impetum fecit, eamque ad Moſam vſque ſubegit.

Marcus Acilius Auiola, conſul, anno ab vrbe 13.

Marcus Acilius Balbus, cos. anno ab vrbe 640.

Marcus Acinius Balbus, conſul, anno ab vrbe 604.

Marcus Aelius Antoninus, philoſophus, & L. Aelius, Commodus, Verus, Diui F. AA. XVIII. Rom. an. XIX. Tum primùm Romana Reſp. duobus æquo iure imperium adminiſtrantibus paruit. Eutrop. lib.8. Iul. Capitol. in M. Anton. anno ſalutis 162.

Marcus Aemilius Barbula, conſul, ab vrbe condita 524.

Marcus Aemilius Lepidus, conſul, ab vrbe condita 468.

Marcus Aemilius Lepidus Porcina, conſul, ab vrbe condita 617.

Marcus Aemilius Mamercus, II. tribunus militum, ab vrbe condita 355.

Marcus Aemilius Mamercus, conſul, ab vrbe cond.346. V. trib. milit. ab vrbe condita 380.

Marcus Aemilius Paulus, magiſter equitum, Hetruſcos vicit, triumphum egit, ab vrbe condita 452.

Marcus Aemilius Scaurus, conſul, ab vrbe condita 639.

Marcus Aemilius Scaurus Hortenſius, conſul, ab vrbe condita 646.

Marcus Albinus, tribunus militum, ab vrbe condita 377.

Marcus, Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, Eumenidis ſucceſſor. Euſeb. lib.4. cap.11. anno ſalutis 147.

Marcus Antonius orator, Vide ANTONIVS.

Marcus Antoninus philoſophus, patre Annio Vero,

Vero, qui in prætura deceſſit, porrò Annio Vero auo, qui Conſul I I. fuit, natus. Iul. Capit. anno ſalutis 122. Qui etiam ab Antonino Pio Hadriani iuſſu cum L. Vero adoptatus fuit, præceptores habuit in elementis primis Euphorionem, Geminum Commodum, Andronem muſicum, & Geometram. Vſus eſt grammaticis, Græco Alexandrino: Latinis, Troſeo Apro, Pollione, & Eutychio Proculo Siccenſi. Oratoribus, Græco annio Marco: Caninio Celere, & Herode Attico: Latino, Frõtone Cornelio. Anno XII. ætatis habitum philoſophi ſumpſit. Vſus eſt Cõmodo magiſtro, Apollonio Chalcedonio. Audiuit & Sextum Cheronenſem, Plutarchi nepotem, Iuniũ Ruſticum, Cl. Maximum, & Cinnam Catullum Stoicos, & Cl. Seuerum, Peripateticum. Iul. Capit.

Marcus Apuleius, Conſul, anno ab vrbe 204.

Marcus Aquilius, Conſul, anno ab vrbe 625, & 653.

Marcus Aquilius, Iuriſconſultus egregius. Cic. pro Cæcinna.

Marcus Aſinius Agrippa, Conſul, anno ſalutis 26

Marcus Aſinius Marcellinus, Conſul, anno ſalutis 55.

Marcus Attilius Glabrio, Conſul, ab vrbe condita 563.

Marcus Attilius Metilius Bradua, Conſul, anno ſalutis 109.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus, egregia virtute, primò Carthaginenſes pluribus prælijs vicit, tandem tame ab iis duce Xathippo Lacedæmonio victus captuſque, Romã miſſus eſt, de captiuis cõmutandis acturus, fide data, ſe, ſi nihil perfeciſſet, rediturũ. Cùm autem Romæ in Senatu ita egiſſet, vt cenſeret è Rep. non eſſe captiuos cõmutandos, factumque eſſet in eius ſententiam Sen. Conſultum, amicis omnibus inuitiſſimis (vt fidem ſuam liberaret) ad Carthaginenſes redijt, ab iiſque eſt exquiſitiſſimis ſupplicijs interfectus. Cice. in Paradoxis, & aliis locis.

Marcus Attilius Volſo, Conſul cum M. Iunio Bruto, anno ab vrbe 576.

Marcus Aufidius Fronto, Conſul cum P. Cornelio Anulino, anno ab vrbe 951.

Marcus Aurelius Cotta, Cõſul cum L. Lucullo, anno ab vrbe 680.

Marcus Aurelius Cotta alius, Conſul cum M. Meſſala, anno ab vrbe 772.

Marcus Bæbius Pamphilus, Conſul cum Cornelio Cethego, anno ab vrbe 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Conſul cum M. Aemilio Scauro, anno ab vrbe 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Conſul cum C. Iulio Cæſare nullam partem iuris ſui tenuit, collega omnia pro libidine agente tanta petulantia, vt aliquando Bibulum liberius ſibi reſiſtentem in carcerem duci curauerit magna omnium bonorum indignatione. hic legem agrariam tulit, & item aliam de iure triũ liberorum.

Marcus Claudius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe 353.

Marcus Claudius Marcel. Dictator, anno ab vrbe 428.

Marcus Claudius Marcellus, Conſul cum C. Nautio Rutilo, anno ab vrbe 466.

Marcus Claudius Marcellus. Vide MARCELLVS.

Marcus Claudius Marcellus, vir cõſularis, cùm Pompeio fauiſſet, à Cæſare tamen per Senatum venia impetrata redire vellet Romam, à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis oratio: qua Cæſari, ob eius reſtitutionem gratias agit.

Marcus Claudius Marcellus, tres Conſulatus geſſit, quorũ primò Alpinos Gallos domuit, anno ab vrbe 588.

Marcus Cornelius Decemuir legum ferẽdarum, anno ab vrbe 304.

Marcus Cornelius Cethegus, Conſul cum L. Auitio Gallo, anno ab vrbe 594.

Marcus Cornelius Cethegus alius Conſul cum P. Sempronio Tuditano, anno ab vrbe 550.

Marcus Cornelius Maluginenſis, Tribunus militum Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 386. Iterum anno 389.

Marcus Cornelius Maluginenſis, alius Conſul cum L. Papyrio Craſſo, anno ab vrbe 319.

Marcus Crareuicus, Bulgarorum princeps, prælio ſuperatus a Pazaite, patris mortem vlturo, Pazaites magnam Bulgariæ partem ſibi ſubiecit. Egnat. anno ſalutis 1378.

Marcus Curtius, nobilis Romanus, qui cùm Romæ in foro, terra ingenti hiatu diſceſſiſſet, reſpõdiſſentque aruſpices, deos Manes nõ aliter quam humana victima poſſe placari, neque priùs hoc barathrũ claudẽdũ eſſe, quàm ſi ſe aliquis in id ſponte deieciſſet, armatus equo inſidẽs ſe diis Manibus deuouit, atque ita in apertam voraginẽ ſe præcipitauit: quæ eo facto clauſa eſt. Vide CVRTIVS.

Marcus Curius Dentatus, vide CVRIVS.

Marcus Fabius Ambuſtus, Tribunus militum Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 375: & iterum anno 386. idem II Conſul cum M. Popilio Lenate, anno ab vrbe 400, Tarquinienſes & Faliſcos ſuperauit.

Marcus Fabius Buteo, bis Conſul fuit: ſemel cum L. Cæcilio Metello, anno ab vrbe 506. iterum biennio pòſt. cum C. Attilio Balbo: primo Conſulatu claſſem Punicam apud Egimnurum ſuperauit.

Marcus Fabius Dorſus, Cõſul cum Seruio Sulpitio Cametino, anno ab vrbe 411.

Marcus Fabius Licinius, Conſul cum M. Octacilio Craſſo Meſſala, anno ab vrbe 507.

Marcus Fabius,cognomine Pictor, nobilis Romanus,qui præter ſtudia literarum &rei bellicæ, quibus inſignis erat, etiam pingere didicerat, vnde cognomen reportauit. ſcripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam etiam hodie extant. Fuit autem Conſul cum D.Iunio Pera, anno ab vrbe 487.

Marcus Fabius Vibulanus, Conſul cum Poſthumio Ebutio Helua, anno ab vrbe 313, idē decennio pòſt, Tribunus militum Cōſulari poteſtate.

Marcus Folius Flacinator, Tribunus militum Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 323.

Marcus Folius Floccinator, Cōſul cum P. Plautio, anno ab vrbe 436.

Marcus Fronto, Conſul cum Traiano Aug. anno ab vrbe 852.

Marcus Fuluius Flaccus, Conſul cū M. Plautio Hypſæo, primus omnium Ligures tranſalpinos bello domuit, anno ab vrbe 629.

Marcus Fuluius Nobilior, Conſul cū Cn. Manlio Volſone, anno ab vrbe 565.

Marcus Fuluius Pætus, Conſul cum T. Manlio Torquato, anno ab vrbe 454.

Marcus Furius Camillus, vide CAMILLVS.

Marcus Geganius Macer, Conſul cum C. Iulio Tullo, anno ab vrbe 308. iterū cum T. Quintio Capitolino Barbato, anno 312. quo anno, Cluilium Volſcorum imperatorem prælio victum cepit, & in triumpho duxit. tertium cū L. Sergio Fidenate, anno ab vrbe 318.

Marcus Genutius Augurinus, Cōſul cum P. Curiatio Philone, anno ab vrbe 310.

Marcus Cermeus, Achæorum dux primus, anno Romæ conditæ 498.

Marcus Herennius, Conſul cū C. Valerio Flacco, anno ab vrbe 661.

Marcus Horatius Barbatus, Conſul cum L. Valerio Potito collega, Decemuirorum tyrannidem fregit, App. Claudium vrbe pellēdum curauit: de Volſcis, Equis, & Sabinis triumphauit.

Marcus Horatius Puluillus, Conſul cum P. Valerio, eo ipſo anno quo reges exacti ſunt: nā cùm Brutus, c o s. cum Arunte Tarquinio cōgreſſus, mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriuſque Lucretius in eius locum ſuffectus, paulò pòſt eſſet etiā mortuus, Horatius ei ſucceſſit, in id quod eius anni ſupererat, bienniòque pòſt iterum Conſul factus eſt cum Valerio Publicola.

Marcus Horatius Puluillus alter fuit, Pōt. Max. tanta conſtantia, vt cùm Capitolini Iouis ædem dedicaret, poſtemque teneret allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutarit, neque poſtem remiſerit, carmenue quod pronūtiabat interruperit, neque prius quidquam nuntio reſponderit, quam abſoluta dedicatione.

Marcus, Iudææ præfectus, anno ſalutis 14.

Marcus Iulius Tullius, Tribunus militum, Conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

Marcus Iunius Brutus, Iuriſcōſultus egregius, ſcripſit tres libros de iure ciuili. Cicero de Orat.

Marcus Iunius Brutus, Iuriſconſulti filius, adeò a parēte degenerauit, vt comeſo patrimonio accuſatoriam factitarit. Cic. de claris orator.

Marcus Iunius Brutus, C. Cæſaris interfector. Vide BRVTVS.

Marcus Iunius Pera, Conſul cum M. Aemilio Barbula, anno ab vrbe 524.

Marcus Iunius Pœnus, Conſul cū Q. Aelio Pæto, anno ab vrbe 587.

Marcus Iunius Syllanus, c o s. cum Q. Metello, dum collega Iugurtham Numidia exuit, ipſe interim a Cimbris fuſus fugatuſque eſt.

Marcus Iunius Syllanus, Cōſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 729.

Marcus Iuuentius Helua, Conſul cum T. Sempronio Graccho, anno ab vrbe 591.

Marcus Licinius Craſſus, vide CRASSVS.

Marcus Licinius Craſſus, alius Conſul cum C. Octauio Cæſare, anno ab vrbe 724 Item alius Conſul cum L. Calphurnio Piſone, anno ab vrbe 779.

Marcus Licinius Craſſus Frugi, Cōſul cum Q. Lecanio Baſſo, anno ab vrbe 816.

Marcus Licinius Lucullus, Conſul cū C. Caſſio Varo, anno ab vrbe 681.

Marcus Liuius, Conſul cum L. Aemilio Paulo, anno ab vrbe 535.

Marcus Liuius Denter, Conſul cum C. Aemilio. Paulo, anno ab vrbe 452.

Marcus Liuius Druſus, Conſul cum L. Piſone Ceſoniano, Scord ſcos vicit, gentem a Gallis oriundam, anno ab vrbe 642.

Marcus Liuius Druſus, vide DRVSVS.

Marcus Liuius Salinator, Conſul cum Claudio Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſpania ad fratris Annibalis auxilium aduenientem, collegæ ope interceptum, vicit & occidit: quæ res præcipue Annibalis animum debilitauit. Vide Claudius Nero. Idem cùm Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Maximum, qui illud recuperarat, gloriaretur, ſua opera receptum eſſe: Certe, inquit Fabius, niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.

Marcus Lollius, Conſul cum Q. Lepido, anno ab vrbe 733.

Marcus Mălius Capitolinus, vide Capitolinus, item Manlius.

Marcus Manlius Tullus, Conſul cū Seruio Sulpitio Camerino, anno ab vrbe 255.

Marcus Marullus, Cōſul cum Aeliano, anno ab vrbe 936.

Marcus Meſſalinus, Conſul cum C. Lētulo Getulico, anno ab vrbe 751.

Marcus Minutius Procoſ. in Macedonia Thraces fu-

ces ſuperauit, anno ab vrbe 645.

Marcus Minutius Augurinus, conſul cum Au. Sempronio Atratino, anno ab vrbe 257.

Marcus Minutius Rufus, c o s. cum P. Cornelio Asina, anno ab vrbe 533.

Marcus Nonius Mutianus, c o s. cum L. Annio Mutiano, anno ab vrbe 953.

Marcus Oblitius Malleolus, c o s. cum M. Aemilio Lepido, anno ab vrbe 521.

Marcus Octacilius Craſſus, c o s. cum M. Valerio Maximo, anno ab vrbe 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno ab vrbe 507.

Marcus Papyrius Craſſus, Vide Papyrius.

Marcus Papyrius Mugillanus, tribun. militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 338. & iterum biennio pòſt c o s. cum C. Nautio Rutilio, anno 345.

Marcus Perpenna Nepos Ariſtonicum, Attali regis filium, victum prælio, interfecit.

Marcus Plautius Hypſæus, conſul cum M. Ful. Flacco, anno ab vrbe 629.

Marcus Pætilius Libo, conſul cum C. Sulpitio Longo, anno ab vrbe 441.

Marcus Pomp. Matho, c o s. cum Q. Fabio Maximo. anno ab vrbe 520. Iterum, triennio poſt cum C. papyrio Maſſo.

Marcus Popilius Lenas, conſul cum Cn. Manlio Capitolino, anno ab vrbe 397. Iterum cum Marco Fabio Ambulto, anno 400. Tertiò cum Aulo Cornelio Scipione Aruina, anno 406. quo anno de Gallis triumphauit. Quartò cum Marco Valerio Coruino fœdus cum Carthaginenſibus percuſſit, anno ab vrbe 408.

Marcus Portius Cato, Vide Cato.

Marcus Poſthumius Regillenſis, cùm Tribunus militum Conſulari poteſtate multa egregia facinora feciſſet, Equos viciſſet, Volas cepiſſet, ab exercitu, ſuperbiam eius peroſo, lapidibus obrutus eſt.

Marcus Poſthumius Albinus, tribunus militum conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

Marcus Pulcher Perpenna, c o s. cum P. Claudio Pulchro, anno ab vrbe 662.

Marcus Pupius Piſo Calphurnianus, c o s. cum M. Valerio Meſſala, duobus annis poſt Cicer. conſulatum.

Marcus Quintillus Varus, trib. militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 353.

Marcus Robuleius, tribunus militum, conſulari poteſtate, anno ab vrbe 304.

Marcus Sempronius Tuditanus, c o s. cum C. Clandio Centone, anno ab vrbe 513.

Marcus Sempronius Tuditanus, c o s. cum Appio Pulchro, anno ab vrbe 569.

Marcus Seruilius Geminus, c o s. cum T. Claudio Nerone, anno ab vrbe 552.

Marcus Statilius Taurus, c o s. cum L. Quintio Criſpino, anno ab vrbe 796.

Marcus Suillius Seruilianus. c o s. cum C. Antiſtio vetere, anno ab Vrbe 802.

Marcus Syllanus, c o s. cum L. Norbano Balbo, anno ab vrbe 771.

Marcus Terentius Varro, Vide V A R R O.

Marcus Titinius, magiſter equitum ſub C. Iunio Bubulco Dictatore, de Equis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Tullius Cicero. Vide C I C E R O.

Marcus Tullius Decola, c o s. cum Cn. Cornelio Dolabella, ſub Dictatore Sylla.

Marcus Valerius Coruinus, v. conſul & Dictator, Vide Valerius.

Marcus Valerius Leninus, conſul cum L. Apuſtio, anno ab vrbe 528.

Marcus Valerius Leuinus, Cn. Cornelio Hiſpalo conſule demortuo in conſulatu ſuffectus, bello Liguſtico cecidit, cum prius Letum montem de hoſtibus cepiſſe anno ab vrbe condita 578.

Marcus Valerius Maximus, conſul cum Sp. Virginio, anno ab vrbe 298.

Marcus Valerius Maximus, alius conſul cum P. Decio Mure, anno ab vrbe 443.

Marcus Valerius Maximus, alius conſul cum Q. Mamilio Vitulo, anno ab vrbe 488. Iterum biennio pòſt, cum M. Octacilio Craſſo. Fuit & M. Valerius Maximus Dictator, qui de Hetruſcis triumphauit, anno ab vrbe 452.

Marcus Valerius Meſſala, Vide M E S S A L A.

Marcus Valerius Publicola, Vide V A L E R I V S.

Marcus Valerius Voleſus, conſul, vna cum collega P. Poſthumio Tuberto, de Sabinis triumphauit, anno ab eiectis regibus 5.

Marcus Vibullius Augurinus, conſul cum Syluano, anno ab vrbe 908.

Marcus Viuitius Quartinus, iterum conſul cum A. Cornelio Coruino, anno ab vrbe 796.

Marcus Vipſanius Agrippa, Vide Agrippa.

Mardi Atiæ populi, Plin. li. 6. ca. 5. ad Heracleam Colchidis, Achæos, Mardos & Cretas nominat: quanquam & apud Perſas Mardi ſunt: alii tamen ab his Stephano, populi Hyrcanorum, qui ſagittandi periti ſunt, & latrocinantur. Vide A M A R D I.

Mardochai, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Mardochæus, filius Iair filii Semei patruus Heſter, Heſth. 2, 2. Eſd. 7.

Mardones, gens Epirotica. Steph.

Mardonius, Perſa, quem Xerxes apud Salaminam victus cum exercitu reliquit, vt reliquias belli foueret: ab Arimneſto Spartiata ſaxo obrutus eſt. Plutarch. in Ariſtide.

Marea, vrbs & Palus iuxta Alexandriam, aliàs Mareotis. Steph. Aliis, Aethiopiæ ciuitas.

Mareotis, tidis, lacus in Aegypto, Alexandriam a Meridie alluens, multis Nili foſſis, tum a ſuperioribus partibus, tum a latere adauctus, portum habens nobilem, eóque, qui ad mare eſt, multò vtiliorem. Author Stra. lib. 17. Mareotis præterea appellatur pars illa Libyæ

quę eſt inter Cyrenaicam regionem & Aegyptum, a Ptolemęo Marmarica appellata. Eius deſcriptionem vide apud Plinium lib.5.cap.6. Eſt præterea Mareotis, pars Epiri, in qua vinum optimum naſcitur: vnde Mareotides vuæ dictæ ſunt, & Mareoticæ vites.

Mares, populi vicini Moſinœcis. Steph.

Mares, nomen principis cuiuſdam. Eſth.1.

Mareſa, ciuitas in tribu Iuda, patria Michææ prophetæ, quam ædificauit Roboam. 2.Paralipo.11.

Mareſia, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15, 1.Par.4.

Mareth, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15.

Margæa, nomen fontis apud Plinium, quo nomine etiam dicta eſt vrbs in Elide. Stephano. Gentile, Margæeus.

Margana, vrbs Indiæ. Reperitur etiam *μαργάναι*, Gentile, *μαργανεῖς*. Steph

Margarita, Henrici v 1. Anglorum regis vxor, magno animo fœmina, virum ab hoſtibus victum & captum, celerrime comparata manu, victis hoſtibus, liberauit. Fuit autem Renati Andium ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ domini filia & hæres, Maximiliano Cæſari nupſit.

Margiana, regio Aſiæ minoris inclytæ apricitatis (vt inquit Solinus) ambitu ſtadiorum 1500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, vt lib.10.& 11. Strab.

Margium, ciuitas Phrygiæ, poſtea Apollonia dicta. Steph.

Margus, fluuius Aſiæ, quem Ptolem.lib.6.cap.10, duobus fontibus ex montibus Seraphiis deſcendere tradit, & per Maſſagetes, qui Margianis vicini ſunt, ac Dorbicas in Oxum amnem deferri. Eſt & Margus, fluuius per Seleuciam fluens.

Maria, ſoror Aaron & Moſis, Nume.27. Filia Ezra, 1.Par.4. Nomen item virginis, quæ CHRISTVM tulit in vtero, Mat.1. Soror item Marthæ ſororis Lazari, Luc.10. Ioan.11. Heb. Mariam. De quadam Maria loquitur & Paulus, Rom.16. Fuerunt & aliæ duæ Iacobi & Salomæ vxores, CHRISTI ſectatrices & adminiſtræ. Fuit & Maria nobilis mulier, quæ Hieroſolyma à T. Veſpaſiano obſeſſa, proprium filium, fame vrgente, deuorauit. Ioſephus lib.7.cap.15.

Mariaba, metropolis Sabæorum iuxta mare rubrum. Strab.lib.15. Steph.

Mariammia, vrbs Phœnicum: ciues, Mariamitæ. Steph. ex Pauſ.lib.6.

Mariana Colonia, Corſicæ inſulæ ciuitas: Ita dicta à C. Mario ſepties conſule qui eò coloniam duxit Plin.lib.3.cap.6.

Marianæ foſſæ Narbonenſis prouinciæ oppidum, quod hodie Aquas-mortuas appellant, ita dictum à vicina foſſa à C. Mario ad mare vſque ducta. Ptolem.lib.2. cap.10. Plin.lib.3. cap.4. Strab.lib.4.

Mariandyni, Bithyniæ populi iuxta Pontum olim ſub tyrannide Crœſi regis, vt ſcribit Herodot.lib.1. Strab.lib.8.

Mariandynum, regio Aſiæ, Bithyniæ contermina, Acheruſia ſpecu nobilitata, per quam Hercules Cerberum canem tricipitem ad ſuperos traxiſſe dicitur: quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxis euomuiſſe, ex qua ibi natum volunt aconitum. Nomen regioni eſt (inquit Stephanus) a Mariandyno quodam Aeolico: Gentile, Mariandynus: & fœminina, Mariandyne, Mariandynis.

Marianus, Ptol. Hiſpaniæ Bæticæ mons, vulgò *Sierra Morena*, ſaltus Caſtulonenſis.

Maricus quidam ex plebe Boiorum qui auſus eſt ſe deum facere. Cor. Tacit.

Marica, nympha, Liris fluminis accola in littore Minturnenſium, quæ regi Fauno nupſit, eique Latinum peperit. Virg.7. Aeneid. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem ſacellum fuiſſe perhibent.

Maridunum, Britanniæ inſulæ vrbs. Ptolemæus lib.8.cap.3.

Marimuth, nomen viri. 1. Eſd.10.

Marinianus, conſul cum Paterno, anno ab vrbe 1020.

Marinianus alius, conſul cum Aſclepiodoto, anno ab vrbe 1176.

Marionis, Germaniæ ciuitas. Ptol.lib.2.cap.12. Vulgò *Lunemburgum*. Item altera eiuſdem regionis eidem authori: Vulgò *Sberir*.

Mariotis, Vide Mareotis.

Maris, fluuius Agathyrſorum in Iſtrum fluens. Herodot. libro 4. Marus, mons Thraciæ. Vide Maronea.

Marium, ciuitas Cypri, à Marieo quodam: Arſinoë poſtea dicta. Gentile, Marietis. Steph.

Marius, prænomine Caius, vir ſtrenuus fuit, ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos in villa Ciuernate vitam ruſticam egit, procul ab vrbanis deliciis. Hic per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidia criminando, Conſulatum adeptus. Iugurtham captum ante currum egit: tantámque fortitudinis ſuę opinionem Romanorum animis infixam reliquit, vt imminente Cimbrorum Teutonúmque terrore, quinque continuos Conſulatus ei detulerint. Sextùm coſ. cù Catulo factus, Cimbros in Gallia, apud aquas Sextias, Teutonas in Italia vicit, deque his triumphauit. Victus à Sylla Minturnis in palude latuit: inuentus, & in carcerem coniectus, immiſſum percuſſorem Gallum vultus authoritate deterruit: Acceptaque nauicula in Africam traiecit, vbi diu exulauit. Mox Cinnana dominatione reuocatus, cæſis inimicis, ſeptimo conſulatu morbo, aut (vt quidam ferunt) voluntaria

morte

morte deceſſit. Hic cùm in cruribus varices haberet, præbuit varicoſum crus medico ſecandum: & dum ſecaretur, neque ſuſpirans, neque ſupercilia contrahens, pertulit ſectionem, fixiſque oculis ſpectauit cruciabilem curationem. Cumque medicus alterum crus ſecare vellet, minimè aſſenſum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam eſſe non arbitror. Habuit filium Matium nomine, qui quum eſſet vigintiſeptem annorum, Conſulatum inuaſit: quem honorem mater tam immaturum fleuit. Hic patri ſæuitia ſimilis, curiam armatus obſedit, & inimicos trucidauit: tandem & ipſe crudeliſſimo mortis genere Catuli manibus inferias miſſus eſt.

Marma, filius Saharaim ex Hodes vxore. 1. Paralip. 8.

Marmaces, populi Aethiopiæ. Steph.

Marmarica, regio Africæ Nilo proxima, Ptol. li. 4. ab Occaſu Cyrenaica prouincia, a Septentrione Aegyptiaco pelago terminata: ab Oriente Aegyptum habens, a Meridie interioris Libyæ partem, quæ Aegypto contermina eſt. In ea Naſamones & Libyarchæ populi: hodie Barcha dicitur. Hinc fit Marmaricus, ca, cum, id eſt Libycus. Plin. lib. 5. cap. 6. Mareotidem appellat, incolas autem ipſos Marmaridas.

Marmaridæ, populi Africæ Aegypto contermini, qui vſque ad maiores Syrtes protenduntur. Plin. lib. 5. Horum opera vſus eſt Cato, quum reliquias Pompeiani exercitus per deſerta Libyæ ad Iubam regem perduceret.

Marmarion, vrbs Eubœæ. Steph. cuius incolæ dicũtur Marmarii & Marmarini vnde, & Apollo Marmarinus dictus eſt qui inſigne ibi habeat templum. Strab. lib. 10.

Marmaridius magi nomen apud Plinium lib. 3. cap. 1.

Marme, vrbs Phœniciæ. Steph.

Marnan, templum Iouis Cretenſis in Gaza Paleſtinæ. Vocatur autem puellæ in Creta Marnan. Steph.

Maro opifex fuit figulus, ſiue (vt alii putãt) magi cuiuſdã viatoris mercenarius, Virgilii Latinorum poetarum principis pater.

Maro, Virgilii poetę cognomen, Vide VSAGILIVS.

Maro, vide Menophis.

Maronea, Stephano, Ciconum ciuitas, in Thracia, præſtantiſſimo vino laudata. Inde Maroneus: Gentile, Maronæus, Maronites: & fœm. Maronitis.

Maronis, Germaniæ ciuitas, Vide Marionis.

Marpeſia, prima Amazonum regina. Iuſti.

Marpeſſa, filia Eueni, & ſpecioſa inter paucas nympha, vxórque Idæ, omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi: mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ, vxoris Meleagri. Hãc maritus tam teneriter fertur adamaſſe, vt cùm eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis, raptorem inuadere nõ dubitarit. Verùm cùm eius recuperandæ ſpes nulla ſupereſſet, mater eam pro Marpeſſa Alcyonem nominauit, propterea quòd fatũ Alcyone ſimile ſortita videretur. Hom. lib. 9. Iliad.

Marpeſſus, mõs in Paro inſula, cãdidi marmoris ferax. Hinc Marpeſſia cautes, apud Virgil. 6. Aenei. pro marmore Pario. Steph. Marpeſſam ſcribit eſſe montem in Paro, à quo lapides excindantur.

Marrubii, populi Italiæ, circa Fucinum lacum habitantes, ſic dicti vel a rege Marrubio, vel quòd circa mare habitarent. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Sil. libr. 8. Marrucina ſimul frentanis æmula pubes.

Mars, deus belli ab antiquis creditus: dictus Varroni libro 4. de lingua Latina, quòd maribus in bello præſit: aut certè à Sabina dictione Mamers, quo nomine illi Martem dicebant. A poetis Mauors dicitur per epentheſim, quòd magna vertat. Hic Iouis & Iunonis filius fuiſſe fingitur, vel, vt Ouidius fabulatur, ſolius Iunonis. Cùm enim olim Iuno turbata, quòd animaduertiſſet Ioue percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Mineruam, verſus Oceanum proficiſceretur, vt ſcrutaretur quo pacto & ipſa ſine viro parere poſſet, & in itinere fatigata, ſecus fores Florę Deæ, coniugis Zephyri, conſediſſet, interrogata ab ea fertur, quam ob cauſam ad Oceanum pergeret: qua cognita, facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Iuno Iouem celaret. Quod cùm Iuno iureiurando affirmaſſet, mox illam Flora monuit, in campis Olenis florem eſſe, quo tacto ſtatim conciperet ſine viro. Id experta Iuno concepit, & peperit filium, quem Martem nominauit. Hunc ferunt poſtea cum Venere cõcubuiſſe, eoſque Vulcani artibus, vt erant nudi, occulti laqueis irretitos, deorum omniũ riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſoluit. Sororem habuit Bellonam, belli deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum: quos in dei huius tutela eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo Martiales dicebantur. Ponitur ſæpiſſimè pro ipſo bello. Hinc Martius, tia, tium, id eſt bellicoſus, vel bellicus. Eſt & ſtella vna ex ſeptem errantibus, supernè Ioui proxima, quatuor & viginti menſibus & ſex diebus orbem luſtrans.

Martius, mẽſis primus olim anni apud Roman. quem Romulus genitori ſuo inſtituit. Oui. 3. Faſt.

Marſana, nomen principis, Eſther. 1.

Marſi, ſorum, populi Italiæ fortiſſimi, Picenti-

bus, Aequiculanis & Samnitibus finitimi, à Marſo Circes filio orti: qui ſaliua ſua ſerpentum morſibus medebantur. Sunt & Marſi alii populi in Scythia. Herod. lib. 4.

Marſia, vel Marſias, fluuius Apameam præterfluens.

Marſia, fons in Phrygia, ad oppidum Cyllenarum.

Marſias, ſiue Marſius, Tuſcorũ rex, ante Romam conditam, anno 281.

Marſippus, vrbs Phœniciæ: Gentile, Marſippius. Steph.

Marſpiter, Martis pater: ſicut Dieſpiter, diei pater. Gel. lib. 5. cap. 12.

Marſius, vide Marſias.

Marſus regnauit in Tuſcia, circa annum ante Romam conditam 318.

Marſus, Syriæ præfectus, ſub Claudio Cæſare.

Marſia, vrbs Phœnices a Marſo dicta.

Marſpiter Mars pater, ſicut Iupiter & Iouis pater, hoc eſt ipſe Iupiter & ipſe Mars. Gel. li. 5. cap. 12.

Marſyas, Peleus hiſtoricus, nutritus vnà cum Alexandro Magno. ſcripſit res Macedonicas libris decem, a primo rege vſque ad Alexandrũ. De rebus Atticis libros duodecim. Marſyas Philippeus item hiſtoricus. Marſyas Taben', qui ſcripſit de trãquillitate libros duodecim: fabuloſa libris ſeptem, & quędam alia de patria ſua. Suid.

Marſyas, fratrem babuit Cibyran: & Tabas in Lydia condidit. Steph.

Marſya, ſiue Marſyas, inſignis tibicen, ex Celeni oppido Phrygiæ: Ouidius ſatyrum fuiſſe author eſt, qui tibiis à Minerua inuentis, auſus ſit Apollinem ad certamen prouocare, à quo victus & excoriatus eſt. Ouidius lib. 6. Faſtorum.

Marſyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd nympharum lachrymis Marſyam deflentium creuiſſet, vt apud Ouid. 6. Metam. Vide Marſya.

Martha ſoror Lazari illius, quem ſuſcitauit CHRISTVS. Luc. 10. Iohan. 11.

Martia, Catonis minor filia, quæ, cùm quæreretur ab eo, cur poſt amiſſum maritũ denuò non nuberet, reſpondit, non ſe inuenire virum, qui ſe magis vellet quàm ſua: quo dicto oſtendit diuitias magis in vxoribus eligi ſolere, quàm pudicitiam.

Martia Catonis Vticẽſis vxor fuit, quam poſtea, quum ex ea aliquot liberos ſuſtuliſſet, Hortẽſio amico conceſſit: eòque mortuo ſub initium bellorum ciuilium eam reduxit. Qua in re Cato maleuolorum reprehenſione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimiſſam eſſe calumniabantur, vt poſtea Hortenſii teſtamento locupletatam reciperet. Pluta. in vita Caton.

Martiales, miniſtri publici Martis, atquę ei deo veteribus inſtitutis, religionibuſque Larinatium conſecrati.

Martialis, poeta lepidiſſimus, ex Bilbili Hiſpaniæ oppido, cuius etiam extant epigrammatum libri doctiſſimi & feſtiuiſſimi.

Martinus, primus pontifex Rom. anno ſal. 642.

Martinus, II. Pontifex Rom. anno ſalutis 883.

Martinus, III. Pontifex Ro. anno ſalutis 945.

Martinus, IIII. Pontifex Ro. anno ſalutis 1282.

Martinus, V. Pontifex Ro. anno ſalutis 1417.

Martinus, ex Dalmata Turonũ archiepiſcopus, poſt mortem inter diuos relatus, vixit circa annum ſalutis 380.

Martion, Smyrnæus, Plin. lib. 26. cap. 3. de ſimplicibus affectibus ſcripſit.

Martius Aneus, quartus Romanorũ rex, æquitate & religione inſignis, Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montes vrbi addidit, noua mœnia oppido circundedit, ſyluas ad vſum nauium publicauit, ſalinarũ vectigal inſtituit, carcerẽ primus ædificauit, Oſtiam coloniam maritimis commeatibus opportunam in oſtio Tyberis deduxit. Plin. lib. 31. cap. 3.

Martius campus, Romæ, dictus, quòd Marti cõſecratus eſſet. Liuius, Ager Tarquiniorũ, qui inter vrbem & Tyberim erat conſecratus Marti, Martius deinde campus fuit.

Marullus, Tribunus plebis, coronas Cæſaris Dictatoris ſtatuis detraxit, eoſquẽ, qui primi Cæſarem regem ſalutauerant, in vincula duci iuſſit. Quamobrem Cæſar Marullum magiſtratu priuauit. Plutarch. in Cæſa.

Marullus, poeta mimographus ſub Antonino principe. Spart.

Pomponius Marullus grãmaticus Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cùm ex oratione Tyberium reprehendiſſet affirmante Atteio Capitone & eſſe illud Latinum, &, ſi non eſſet, futurũ certe. Iam inde mentitur (inquit) Capito: tu enim Cæſar ciuitatem dare potes hominibus, verba non potes. Pugilẽ olim fuiſſe Aſinius Gallus hoc in eum epigrammate oſtendit,

Qui caput ad læuã didicit, gloſſemata nobis
Præcipit: os nullum, vel potius pugilis.

Marus, mons Thraciæ.

Maſæſylia, regio Libyæ Mauruſis contermina: Gentile, Maſæſylii, Maſæſylitæ, Maſæſylεis. Steph.

Maſa, ciuitas in tribu Aſer. 1. Par. 6, quæ Ioſ. 19. dicitur Meſſal.

Maſalia, Cretæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 17. Hodie Meſano.

Maſaloth, nomen vrbis. 1. Mach. 9.

Maſanorada, vrbs Cariæ, à Maſanorado Cyndapſi filio: Gentile Maſanoradeus. Steph.

Maſatis, vide Maſſaura.

Maſea, vrbs Celtiberorum. Strab.

Maſcane, vrbs Scenitarum Arabum, Steph.

Martia

Martia aqua quæ & Auſeia, omnium toto orbe aquarum clariſſima fuit, à nono lapide ſtructis fornicibus in vrbem producta: ita dicta ab Anco Marcio Romanorum rège, qui eam primus in vrbem ducere auſpicatus eſt. Vide ſupra Auſeia, & apud Plinium libro trigeſimo primo, capite primo.

Manſcotus, vrbs Libyæ, & alia prope Heſperides.

Maſdorani Aſiæ populi iuxta Parthium & Carmaniam deſertam incolentes. Ptolemæus lib. 6. cap. 5.

Maſdoranus, mōs qui Parthos ab Aria ſeparat.

Maſepha, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ. 15. quæ alias Maſpha dicitur.

Maſerepboth, in Hebręo eſt Maſerephot-maim locus eſt vbi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandoque ſalem faciunt. Commentator Hebræorum ſuper Ioſue ſic inquit, Salinæ ſunt, vbi aqua maris trahitur ad foſſas, ad hunc vſum factas, & ſole ſiccatus. Ioſue 11. 13. Regio Sidoniorum.

Maſerei, filius Sobal filii Hur, primogenitus Caleb ex Ephratha concubina. 1. Par. 2.

Maſes, vrbs Argiuorum, Home. ὅττ' ἔχον ἄργεας μασσίλίτε κῦρον ἐχεσὶν. Dicitur etiam Maſetus in recto. Ciues, Maſetii. Steph.

Maſetis, Palus quædam & vicus, & inſula. Stephano.

Maſgaba, Maſiniſſæ regis filius, rex Numidiæ.

Maſiniſſa, rex Numidarum acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſtea verò fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam vſque ſenectam mira valetudinis proſperitate, vegetóque corporis robore vius eſt, adeò vt nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Liuius lib. 3. belli Punici.

Maſius, mons ſupra Niſibin: incolæ Maſieni vel Maſiani. Steph.

Maſlot Naum, Iudæorum dux, olympiade 5.

Maſma, filius Iſmahelis. Gen. 25, 1. Par. 4.

Maſmana, nomen viri principis. 1. Par. 12.

Maſobia, nomen loci. 1. Par. 11.

Maſpha, ciuitas in tribu Iuda, quam ædificauit Aſa rex Iuda. 3. Reg. 15. quæ Ioſ. 15. Maſepha dicitur iiſdem conſonantibus & punctis. Eſt & locus Galaad. 1. Reg. 22, 4. Reg. 25. vbi pactum inierunt Laban & Iacob. Gen. 31.

Maſphath, ciuitas quæ & Maſpha dicitur in tribu Iuda. 1. Reg. 7. Ierem. 40.

Maſphe, Ioſue vndecimo & decimo tertio, in Galaad ſita videtur ciuitas.

Maſpii, gens Perſica. Steph.

Maſreca, ciuitas Idumææ, regia Semlæ v. regis in Edom. Gen. 36.

Maſſa, Libyæ fluuius. Ptol.

Maſſa, filius Iſmahelis. Gen. 25.

Maſſaca, vrbs Indorum: Gentile, Maſſacenus, Stephano.

Maſſæſylia Africæ regio, à Mauris Mulucha flunio (quem Molochat appellant) dirempta. Strabo libro 17, & Plinius libro 5. capite 2. Huius regionis populi Maſſæſyli vocati fuerunt, quos Plinius teſtatur ſua ætate extinctos fuiſſe, regionemque eorum a Getulia fuiſſe occupatam.

Maſſagetæ, populi Scithici in Aſia vltra mare Caſpium, Orientem verſus trans Araxem. Qui cùm per deſerta diſcurrunt, equorum ſuorum ſanguinem cum lacte bibunt, quemadmodum & Biſaltæ populi. apud hos ſenio confecti, in fruſta cæduntur: qui verò morbo intereunt, feris deuorandis abiiciuntur. Strabo libro ſecundo. Infeſtiſſimi ſunt hoſpitibus: neque cum vicinis populis vllam ſeruant amicitiam aut fidem. Vxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipue venerantur, cui & equum immolant: cæteros habent neglectui.

Maſſalia, Vide MASSILIA.

Maſſaura, vrbs Lydię, à Ma quadam, quę Rheam ſequebatur, cui Iupiter Bacchum nutriēdum dedit. Et cum a Iunone interrogaretur, cuius eſſet infans, reſpondit ἄρεως, id eſt, Martis. Vocatur autem Bacchus apud Cares Maſaris. Rhea etiam Ma vocabatur, & taurus ei immolabatur apud Lydos, vnde nomen vrbi: Gentile, Maſtaureus, & Meſtaurites. Stepha. Vide MASTAVRA.

Maſſia, vrbs pertinens ad Tarteſios: Gentile, Maſſianus. Steph.

Maſſica, regio Bæticæ, Tarteſiis appoſita. hanc Vitruuius Maxiam appellat.

Maſſicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam Maſſicum dicitur.

Maſſilia, vrbs Narbonenſis prouinciæ, optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibuſque ſanctiſſimis optimè conſtituta. Macedonibus Aſtyage, Hebræis verò Sedecia imperante condita, circa ſecundam & quadrageſimam olympiadem, annis antequam virgo pareret, DCXIII. poſt obitum Dauidis regis annis CCCCXXXIIII. Diruta deinde, à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtituta Græcia, in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt. Agrum habet vini præſtantiſsimi feracem. Olim Maſsiliæ ſtudia ingenuarum doctrinarum adeò floruerunt, vt Romani pro Attica peregrinatione Maſsilioticum peterent gymnaſium ad diſciplinas capeſſendas. Plautus in Caſina, Maſsilienſes mores tanquam optimos, & probatiſsimos dixit, Vbi tu es, qui colere mores Maſsilienſes poſtulas? Fuit etiam rerum geſtarum gloria, & opibus, & omni genere doctrinæ tā celebris & clara hæc vrbs, vt a Cicerone libro 2. de Officiis multis verbis laudetur: cum etiam in oratione pro Flacco. A Maſsilia fiunt Maſsilienſis, Maſsi-

li.anus, Maſſilioticus.

Maſſima, Guluſſę filius, Maſſiniſſę regis Numidię nepos, Romæ, ex inſidiis, à Bomilcare quodam interfectus eſt.

Maſſurius, eques Romanus, tempore Tyberii, Iureconſultus non incelebris, qui publicè ſcripſit, Sabinus cognómine.

Maſtyli, Stephano, populi Africæ, Cæſarienſi Mauritaniæ & Maſſeſylis proximi. Hi neque frænis, neque ephippiis vtuntur, ſola contéti virga, qua equos regunt. Hinc Maſſylus, adiectiuum.

Maſſuli, iidem cum Maſſylis.

Maſtaura, Vide MASSAVRA: quanquam magis placet, vt Maſtaura dicatur, à Ma, id, eſt, Rhea & tauro.

Maſtiani, populi iuxta Herculis columnas, ab vrbe Maſtia. Steph.

Maſtinus Scaliger, Veronæ dominus, Parmam, Lucam & Patauium in ſuam poteſtatem redegit: coniuratione tamen Italiæ totius perterritus, Patauium quidem fœdere icto dimiſit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platina.

Maſtramelle, vrbs & palus Celticæ. Steph.

Mataurus, vrbs Siciliæ a Locris condita: Gentile, Matauriuus. Stepha. Metaurus fluuius eſt, de quo infrà.

Mater magna, Terra dicitur, & ſus prægnans ei mactabatur, quæ hoſtia eſt propria terræ. Dicitur & mater alma, quòd omnia alat. Item mater deûm, quòd omnia generet. Vocatur item mater Phrygia, à monte Phrygiæ, quem plurali numero Dindyma vocant.

Maternus, conſul cum Bradua, anno ab vrbe condita 937.

Mathan, Deiparæ virginis anus. Hierony.

Mathan, pater Saphatiæ, Ierem. 38, 2. Par. 23.

Mathana, ſolitudinis nomen. Num. 21.

Mathanai, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Mathania, ſiue Mathanias, filius Ioſiæ, patruus Ioachim, frater Ioacim ſiue Eliacim, à Nabuchodonozor Sedecias nominatus. 4. Regum 24. Filius item Micha, 1. Paralipomenon 9, 2. Paralip. 29.

Mathanian, nomen viri. 1. Par. 25.

Mathat, pater Heli patris Ioſeph viri Mariæ. Lucæ 3.

Mathat, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Mathathia, ſiue Mathathias, pater Iudæ Machabæi, 1. Mach. 2. Primogenitus Sellum Coritæ, 1. Par. 9 Sacerdos. 1. Par. 15.

Mathera, vrbs Italiæ, à Græcis deſtructa, anno ſalutis 979.

Mathias, Hieroſolymorum VSSI. epiſcopus, anno CHRISTI 1109.

Mathias, frater Ionæ, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno CHRISTI 45.

Mathias, Huniadis filius, Vngariæ rex, circa annum CHRISTI 1460, magnam Bohemiæ partem ſubegit, poſteàque Bohemorum rex electus eſt.

Mathildis, Angliæ regis filia, Henrici V. Cæſaris vxor, anno CHRISTI 1109.

Mathildis, quædam virili animo mulier, Parmam, Mantuam & Ferrariam cepit, anno ſalutis 1101.

Mathuſael, filius Mauiael. Gen. 4.

Mathuſala, filius Henoch filii Iared. Geneſis 5. Lucæ 3.

Matiana, pars Mediæ. Steph. ex Strab. lib. 12.

Matinus, mons Calabriæ, authore Porphyrione buxo & apibus abundans. Hinc Matinus adiectiuum: vt apis Matina.

Matinus mons Apuliæ, buxis abundans, Latini dicuntur populi circa eum habitantes. Lucanus lib. 9,

-& arua
Vulturis, & calidi lucent buxeta Matini.

Matium Cretæ inſulæ oppidum. Plinius libro 4. capite 12.

Matiſcon, oppidum in ducatu Burgundiæ, vulgò *Maſcon*.

Matoas, olim vocabatur Danubius.

Matralia, matris Matutæ feſta.

Matred, virga deſcendens, aut virga imperantis, ſiue lectuli deſcenſio vel imperium: aut Syriacè, labor. Pater Meetabel vxoris Adar regis in Edom ſeptimi. Gen. 36.

Matrinus fluuius in Piceno non procul ab Adria vrbe. Strab. lib. 5. & Ptol.

Matra, Veneris cognomen apud Perſas.

Matrona Iuno dicta eſt, quòd his præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, vt fiant matres.

Matrona, fluuius eſt Gallię, in Lingonum montibus naſcens, vnaque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Gallice *Marne*.

Matthæus, nomen Apoſtoli, Matth. 9. qui & Leui dictus eſt, Marc. 2.

Mattiacum, oppidum in Germania calidis fontibus nobilitatum. Vnde Mattiacæ pilæ, quas Martialis pro ſapone poſuit,

Accipe Mattiacas quo tibi calua pilas.

Sunt & Mattiaci in Germania fontes trans Rhenum: quorum hauſtus triduo feruet, circa margines verò punicem faciunt aquæ.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Grę ci Λευκοθέαν appellant. Hanc poëtæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis vxorem, quæ mariti inſaniam fugiens, in mare ſeſe præcipitauit vnà cum Melicerta filio: quorum corpora cùm nuſquam inuenirentur, pro diis marinis habiti ſunt: & Ino quidem a Græcis Λευκοθέα, à noſtris Matuta dicta eſt: Melicerta autem, à Græcis Palęmon, à Latinis Portunus eſt appellatus.

Matyeetæ, gens Scythica. Steph.

Mauia, Saracenorum regina, circa annum ſalutis 876. Tripar. lib. 9. cap. 1.

Mauiael, filius Iared. Gen. 4.

Mauman,

Mauman, nomen eunuchi cuiuſdam. Eſth. 1.

Mauors, vide MARS.

Mauortius, conſul, anno ab vrbe 1189.

Mauregatus, Alphonſi regis Hiſpaniæ nothus, poſt patris mortem, Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri populi, qui Mauritaniam Africæ regionem occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca perueniſſe multi crediderunt, vt Strabo libro vltimo ſcribit. Saluſtius certè in Iugurthino, Mauros & Numidas, reliquoſque qui maritimam Africam cultiorem reddiderunt, Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maxime autem rebus contra Iugurtham geſtis, innotuerunt. Strab. lib. vlt.

Mauricius, imperator Romanorum quinquageſimus octauus.

Mauricius, Bracharēſis epiſcopus, circa annum ſalutis 1114.

Mauritania, Africæ regio extrema, verſus Gaditanum fretum & Occidentalem Oceanum, in qua Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex: Cæſarienſis a Cæſarea, & Tingitana a ciuitate Tingi. Dictaque eſt Mauritania, ἀπὸ τοῦ μαύρου, quod inter cætera ſignificat obſcurum vel nigrum, quòd nigros habeat colonos. Gignit ſimias, dracones, ſtruthiones & elephantes. Eius incolæ Mauri dicuntur. Inualuit autem iam apud noſtros conſuetudo, vt omnes Africæ aut Aſiæ populi, Mahometanæ ſuperſtitioni dediti, Mauri dicantur.

Maurusii, dicuntur Græcè Mauritani: hinc adiectiuum Mauruſius, ſia, ſium, & Mauriliacus.

Mauſolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, nulla re abſtinuiſſe, pecuniæ cauſa. Suidas. Fuit autem prouinciæ Græciæ præfectus, quem Satrapem Perſæ vocant, Artemiſiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore proſecuta eſt, vt eius fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulchrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod a nomine eius Mauſoleum eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter ſeptem orbis miracula numeratum. attollitur in altitudinem 25. cubitis, cingitur columnis triginta ſex. ab hoc ſepulchro omnia precioſa ſepulchra Mauſolea dicuntur. Vnde Suetonius ſepulchrum Cęſarum appellauit Mauſoleum, quod extruxit Auguſtus.

Mauſos, vicus agri Corinthii. Steph.

Maxentius, crudeliſſimus tyrannus, Romæ in Cæſaris nomen inuaſit, Seuerum à Maximiano Cæſare adoptatum, prælio fudit: poſtea tamen a Conſtantino victus, in Tyberi ſubmerſus eſt, Chriſtiani nominis hoſtis teterrimus.

Maxies, Africę populi à Troianis, vt ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant: ſiniſtiam radunt & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Maximianus Galerius, imperator Roman. cum Conſtantio, patre Conſtantini Magni, Chriſtianis infeſtiſſimus.

Maximianus Herculius, imperator Romanus cum Diocletiano.

Maximilianus, imperator prudentiſſimus Caroli V. Cæſaris auus paternus.

Maximus Curio, cuius authoritate curię omnes Curioneſque regebantur.

Maximus, Romanorum imperator cum Pupieno, Balbino & Gordiano, Romæ in tumultu militari occiſus.

Maximus pſeudimperator Gratianum imperatorem Pariſiis vicit, anno ab vrbe 1137.

Maximus Hieroſolymorum epiſcopus XIII. anno Chriſti 148.

Maximus, conſul cum Gordiano, anno ab vrbe 903.

Maximus, conſul cũ Orphito, anno ab vrbe 914.

Maximus, conſul cum Apro, anno ab vrbe 959. Idem II. cum Aeliano, anno 975.

Maximus, conſul cũ Albino, anno ab vrbe 979.

Maximus, conſul cum Lupo, anno ab vrbe 984. Idem II. cum Paterno, anno 985. Idem III. cum Vrbano, anno 986.

Maximus Dexter, conſul cum Numio Albino, anno ab vrbe 1015.

Maximus, cognomine Momma, conſul cum Plinta, anno ab vrbe 1172.

Maximus, conſul cum Theodoſio Auguſto, anno ab vrbe 1186. Idem II. cum Paterno, anno 1196.

Mazaca, Stephano, Plinius libro 2. cap. 208. ciuitas Cappadociæ ſub monte Argeo, quæ nunc Cæſarea. Hinc Mazacenus, & Mazaces, zacis in genitiuo.

Mazæna, vrbs Palæſtinæ. Stepha. huius incolæ Mazæneni.

Mazæum, ciuitas in Bithynia. Steph.

Mazæi ſunt Pannoniæ populi. Strab. lib. 7.

Mazares ex Medorum Satrapis fuit, qui Prienſes in Cyri ditionem redegit. Herodo. lib. 1.

Mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. lib. 4.

Mazeras, fluuius in ora maris Hyrcani. Plin. lib. 6. cap. 16.

Mazeres, Cyri regis miles. Herodot.

Mazyes, Nomades Libyæ: alii ſunt Maxyes, alii Machmes. Steph.

Mazzabanes, Hieroſolymorum epiſcopus, 31. anno Chriſti 253.

M E

Meandrius, Sami principatum obtinuit, pulſo Siloſonte. Olympiad. 65.

Mearus fluuius Hiſpaniæ in ora Aſturum. Pomponi. lib. 3.

Mecades, Athenienſium princeps, circa annum ante vrbem conditam 160.

Meceſtus Troadis fluuius, in Rhyndacum influens. Strabo lib. 12.

Mecha, ciuitas hodie ſic dicta in Arabia felice, quam Saraceni incolunt, Mahumericæ ſuperſtitionis caput.

Mechmas, nomen oppidi in tribu Ephraim. 2. Eſd. 11. qui 1. Regum dicitur Machmas iiſdem conſonantibus & punctis.

Mechnedebai, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Mecholanum, vrbs Santonum ad Oceanum vergens maxima ex parte arenoſa, & agro tenui, hoc in loco ſinus eſt, in Narbonenſi littore Iſthmum efficiens, vt ſinum Gallicum eodem cognomine. Strab.

Mecilius Hilarianus, conſul cum Pacatiano, anno vrbis 1094.

Meciſtus, fuit ex ſociis Aiacis Telamonii. Hom. lib. Iliad. 13.

Meciſtum, Triphyliæ oppidum eſt Stephan. Eſt autem Triphylia Peloponneſi regio littoralis: quæ & Meſſenia dicitur.

Mecœnas, Eques Roman[9], Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus: cui velut vnico ſtudiorum patrono Virgilius Georgica ſua, & Horatius libros carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolum cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorat: quare cùm Auguſtus Malacinum vocabat, & exagitabat frequenter, vt Cacozelum. Tranqu. Fuit vir hic in prouehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poëticæ cultoribus adeò benignus, vt ab eo etiam hodie ſtudiorum patroni. qui in ſublenanda doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, Mecœnates appellentur.

Mecon, Steph. vrbs eſt Peloponneſi, non procul à Corintho, quæ poſtea Sicyon eſt appellata. Strab. lib. 8.

Meculonius, pupillus quidam Romę ditiſſimus. Cicero pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniæ oppidum: & Mecybernęus ſinus, eidem oppido adiacens. Pliu. lib. 4. cap. 10. Steph. vrbs Pallenes in Cherroneſo Thraciæ. Ciuis Mecybernæus.

Meda, vrbs eſt Theſſaliæ, Perottus.

Medaba, vrbs Nabatheorum: ciuis, Medabenus.

Medaba, vrbs Arabiæ in tribu Ruben, Num. 21. Ioſ. 13, 1. Para. 19. Iſa. 15.

Medad, nomen viri, ſuper quem requieuit Spiritus Domini in caſtris. Num. 11.

Meddin, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Meddix ſummi magiſtratus nomen erat apud Oſcos. Ennius,

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Aetæ regis Colchorum ex Ipſea, vt alii, Idya coniuge, quę Iaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit: cùmque eius amore flagraret, verere-túrque ne incolumis non rediret, vtpote quæ pericula noſceret, habita ſui coniugii ratione, docuit ipſum, qua ratione æripedes tauros domare, & iugo ſubmittere, draconemque peruigilem ſopire & deinde occidere, eiuſque dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Quo peracto cum eo fugam arripuit, trahens ſecum fugæ comitem Abſyrtum, paruulum fratrem. Quos cum pater perſequeretur, neque quiſquam inſequentem remorari poſſet, Medea fratrem Abſyrtum occidit, & articulatim diſcerptum paſſim per agros disiecit, atque ſic dum pater filii membra colligeret, illa cum raptore aufugit. Tandem poſt longos errores in Theſſaliam cum Iaſone peruenit, vbi eius precibus Aeſonem patrem annis decrepitum, in robuſtiorem ætatem retraxit: cúmque Iaſoni duos filios pepetiſſet, in Peliæ mortem ſuas filias armauit. Poſtremò ab ipſo Iaſone repudiata eſt, qui aliam vxorem Creuſam, videlicet Creontis Corinthiorum regis filiam duxerat. Quod Medea ægerrimè ferens, ignem in ſcriniolo muneris loco Creuſæ miſit, quo ipſa cum tota regia exuſta eſt. Quo tamen impio facinore Iaſon iratus ſupplicium de ea ſumpturus irruit. Medea verò arreptis filiis, quos ex ipſo ſuſceperat, ipſos in patris conſpectu iugulauit. Veneficiis ſublata Athenas venit, vbi Aegæo iam ſeneſcenti nupſit, peperitque filium, quem de ſuo nomine Medum appellauit. Vide Iuſtinum lib. 42. Tandem neſcio quo pacto Iaſoni conciliata cum eo Colchos rediit, patremque ſenem & exulem Iaſonis viribus in regnū reduxit. Alii verò referunt, eam non Iaſoni recōciliata, ſed poſt ſuſceptū ex Aegeo Medū filiū nubes carminibus excitaſſe, uſque cū Medo filio inuolutā in eam Aſię partē, quę hodie Media dicitur, prouolaſſe. Dio. Sicul. 5.

Medemena, ciuitas tribus Iudæ, quæ alias Berſabee dicitur. Ioſue 15. Iſa. 10. Sunt tamen, qui Medemena ſentiant diuerſam a Berſabee eſſe ciuitatem, ſed tamen vicinam.

Medena, prouincia, de qua 1. Eſd. 6. Heb. Madai.

Medeon, vrbs Bœotię, & alia Phocidis, a Medeone filio Pyladis, filii Electræ: Gentile, Medeonius. Eſt & Epiri ciuitas & vicus, Steph.

Medeſicaſtes, filia Priami notha. Homer.

Media, Aſiæ regio latiſſima, a Septentrione Hyrcano mari, ab Occaſu maiori Armenia & Aſſyria terminata: a Meridie Perſidem, ab Ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſſaorum montibus ab ea excluditur. Dicta Media (vt Solino placet) a Medo Medeæ & Aegæi filio. Strabo lib. 11, Mediam in duas diuidit partes: quarum alteram Maiorem vocat, cuius caput facit Ecbatana: altera Minorem, quæ & Atropatia dicta eſt, ab Atropato duce, qui eam a Macedonū imperio iuiam præſtitit. Eſt autē Media, bona ſui parte montoſa & frigida,

&frigida,& ferè tota ſterilis,excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concauo iacet ſolo, quæ opuleńta eſt,rerumq; omnium neceſſariarum ferax, præterqnam olei.¶In ea campus eſt latiſſimus,quem Hippoboton vocant. in quo equorum quinquaginta millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primùm allata eſt malus citrea, quæ inde Medica dicitur. Naſcitur in ea regione Silphium: ex quo Medicus liquor,non multùm inferior Cyrenaico colligitur. Item Medica herba,qua optimè paſcuntur equi.Huic prouinciæ attribuit ſacra Scriptura Aracuſiam,Parthiam, Aſſyriam, Perſidem. Inde Medus,Medius,Medicus,fœm.Medis.

Medidus, Medorum rex tertius circa quintam Olypiadem.

Medina cæli.Vide MEDIOLVM.

Mediolanium,Ptolemæo, Britanniæ vrbs:Item Mediolanum eidem Germaniæ vrbs, hodie Monaſterium.Vulgò *Munſter*. Mediolanium aliud Xautonum vrbs, authore eodem Stephano, Aquitaniæ:incolæ,Mediolanii:Gallice *Xainctes*.

Mediolanum, vrbs Ciſalpinæ Galliæ metropolis, populi multitudine refertiſſima: dicta à ſue dimidiatá lanata.nam apud Ambroſinm legitur in quadam epiſtola, Cùm à Gallicanis populis initum conſilium foret,pro conſtituenda vrbe,effoſſo ſolo,inueniſſe ſuem dimidiam lanatam. Itaque à portento Mediolanum eſſe nuncupatum. Ferunt hanc vrbem à Gallis Senonenſibus ante Chriſti aduentum annis 359. inſtauratam,ſeu conditam fuiſſe.hinc Statius,Cæcilius comicus ortus fuit. Liuius lib.5.Deca.1.

Mediolanum, Britanniæ oppidum,alio nomine Mediolaninm.Item aliud Germaniæ inferioris oppidum in Colonienſi diœceſi: quod hodie Monſterium vocant. Strabo libro 4. aliud huius nominis oppidum collocat inter Xantones Galliæ Aquitaniæ populos quos hodie. vulgò *Xainctes* vocant. Steph.

Mediolum.Ptol.lib.2.ca.6.Hiſpaniæ vrbs.Vulgò *Medina cæli*.

Mediomatrices,populi Germaniæ inferioris,ad ripas Moſellæ fluuii,Treuiris finitimi, hodie Metenſes. Cæſar. Pli. & Strab. Mediomatricos vocat.

Medion,vrbs iuxta Aetoliam: Gentile, Medonius,fortè Medionius.Steph.

Medioxumi, dii minores antiquis dicti ſunt. Plaut.in Ciſtellaria,Ita me dii deæque ſuperi atque inferi & Medioxumi.

Meditrina,medicamentorum dea,Feſto.

Meditrinalia, ſacra deæ Meditrinæ. Mos erat, ait Feſtus Latinis populis, quo die quis primùm guſtaret muſtum,dicere ominis gratia, Vetus nouum vinnm bibo:veteri nouo morbo medeor: à quibus verbis etiam Meditrinæ deæ nomen cœptum, eiuſque ſacra Meditrinalia dicta ſunt. Varro de Lingua Latina lib.5.

Medma, Stephano oppidum in agri Brutii littore vna cum portu.Plin.lib.3.cap.5.

Medmalus,vrbs Cariæ.Steph.

Medmæ, vrbs Italiæ, a Medme fonte: ciuis, Medmæus. Eſt & alia Liguriæ.Steph.

Medoacus,Vide MEDVA.

Medod,vnus ex Centauris, Perottus.

Medon,notus Oilei,ex matre Rhena.Homer.li.2.Iliad.

Medon,filius Codri regis Athenienſium, primus eorum princeps,ſine regio nomine, circa annum ante Romam conditam 315.

Medon,vnus ex procis Penelopes.Ouid.1.epiſt.

Medua, portus, Plin. lib.3.cap.5. inde Meduacus ſiue Medoacus,Venetorum fluuius, Patauium alluens: qui nunc vulgò *Brenta* dicitur.Nam oſtia Padi,Plin.lib.3.cap.16. deſcribens ait, Proximum portum facit Brundulum, ſicut Edronem Meduaci duo, & foſſa Clodia. Strabo lib.5. ſcribit Meduacum vocari,& portum & fluuium.Ibidem ſupra Venetos Carnorum & Meduatorum fuiſſe gentem tradit.

Meduali,populi Alpini,Vocontiis proximi, ad eos montes,è quibus prodeunt fluuii, Padus & Druentia.

Medullia,Steph. Latii oppidum fuit Albanorũ opus.Plin.lib.3.cap.5.

Medullina,virgo Romana ab ebrio patre in tenebris violata: vt ſtupri authorem agnoſceret, digito eius annulum detraxit:vbi ex pignore patrem eſſe cõperit, cum ad aram gladio confodit.Plutarch.in Parall.

Medullus,Hiſpaniæ mons.

Meduſa,filia Phorci ex Ceto,marina bellua,quę vnà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione, Gorgadas inſulas in Oceano Aethiopico tenuiſſe fertur. Vnde & Gorgonides appellantur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes, capillos habuiſſe fertur, proximè ad auri colorem accedentes:quorum ſplendore captus Neptunus, in Mineruæ templo cum ea concubuit: ex quo cõcubitu poſtea natus eſt Pegaſus equus. Quam iniuriam Minerua graui & iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat, in angues mutauit: deditque, vt omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Quamobrem cùm nemo tam immane mõſtrum intueri poſſet, Perſeus Iouis & Danaes filius, Mercurii talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis itẽ ſcuto, vt ęre repercuſſam effigiem eius videre impunè poſſet,ex improuiſo,cùm ipſa angueſque ſopiti eſſent,eam adortus, vno validiſſimo ictu peremit:&in patriam rediens,cùm eius caput ſecum deferret, contigit,vt guttæ ſanguinis decidentes per ſolitu-

Meges, vnus ex Grçcorum principibus, qui Dulichio & Echinadibus inſulis prçfuit, & cum nauibus 40. ad Troiam eſt profectus. Home. in Catalog. nauium.

Megiſtanes dicuntur proceres & primates. Cor. Tacit. Et Megiſtanes Armenios (qui primùm à nobis defecerant) pepulit ſedibus.

Megiſte, vrbs inſula Lyciç, à Megiſteo quodam, Stephan.

Megiſtias, patria Acarnanius Orimicus à Melampode clarus vaticinio: qui proſpectis extis futura prædicebat. floruit tempore Leonidæ Spartani. Herod. lib. 7.

Megiſtheus, vnus ex Amaſiis Anacreontis. De quo Politianus in Ruſtico.

Megphias, nomen viri. 2. Eſd. 10.

Meherdates, rex Aſſyriorum, ſub Cl. Cæſare.

Mebuſim, pater Abitob. 1. Par. 8.

Meionis olim Cyprus dicebatur. Steph.

Mela Pomponius, Coſmographus, cuius extat liber de ſitu orbis.

Melacbræna, Sibylla Cumana à quibuſdam dicta eſt. Ariſt. in mirabilibus.

Melæna, inſula maris Ionii ante Epirum: quæ alio nomine Corcyra dicitur. Plinius libro 3. cap. 26.

Melæna, Plin. lib. 4. cap. 12. quondam Cephalene dicta.

Melæne, oppidum in Arcadia, à Melæneo Lycaonis filio, inter Heream & Megalopolim. Stephan. Gentile, Melæneus. Sunt & *μελαιναὶ* vrbs Lyciæ: Gentile dici poteſt Melænites. Vide MELAENEIS.

Melæneis, vicus in Antiochide tribu. Callimachus Melçnas vocat. Tribulis, Melçneus. Ste. Vide MELAENAE.

Melampea, vrbs Lydiæ: Gentile, Melampeus. Stephanus.

Melamphylis, inſula in Samothracia, & Samos ipſa dicta eſt Melamphylos. Steph.

Melamphylus, exiguus mons Theſſaliæ. Aliàs Melamphylum, inſulæ nomen in Aſia. Plinius lib. 5. cap. 31.

Melampus, filius Amythaonis & Dorippes, Homer. Odyſſ. lib. 23. ex prima Argo, Biantis frater. Nomen autem cepiſſe fertur, eò quòd mater infantem expoſuerit toto corpore tectum præterquam pedibus, qui à ſole, atro colore attracto, nomini cauſam dederunt. Augurio claruit: Biantem item iuuit in auferendis bobus Iphiclo, quas ille Neleo reſtituit: cuius beneficii memor Neleus, filiam ſuam nomine Pero, ei vxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas, ſanitati mentis reſtituit: quarum vnam Iphianaſſam cognomine coniugem accepit.

Melampus, vnus ex canibus Actæonis, à pedum nigritie ita dictus. Ouid. 3. Metam.

Melampus, eſt etiam in tertio Europæ ſinu, apud Ouidium 3. Metamorphoſeon, ſicut & Melanchætes.

Melampygos, cognomen eſt Herculis, quaſi nigro podice: quòd eam partem corporis, non Lydorum more vulſam neque candidam: quemadmodum ſolent effœminati: ſed nigris pilis hirſutam ac ſyluoſam haberet. Vide Eraſmum in prouerbiis, Ne incidas in Melampygum.

Melanchçtes, vnus ex canibus Actæonis *ἀπὸ τῆς μελαίνης χαίτης*, hoc eſt, à pili nigredine dictus. Ouid. 3. Metam.

Melanchlçni, populi iuxta Boſphorum Cimmerium in Aſia. Ioan. Henterus.

Inde Melãchlænis Mœotidos accola, Sindon.

Μελάγχλαινοι, inquit Stephanus, populi Scythiæ, à veſtibus nigris dicti.

Melandia, regio Sicyoniæ: Gentile, Melandius. Stephan.

Melanea, oppidum in Arcadia. Plin. lib. 4. ca. 5.

Melanes, vel nigri, montes iuxta deſerta Arabiç. Ptol. lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ: Sur deſertum Hebræis, à Mauris Tur dicitur.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria Melaneis olim dicebatur.

Melaneus, numeratur inter canes Actçonis apud Ouid. 3. Metam. Eſt & Centauri nomen apud eundem 12. Metam.

Melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, hominesq; noctu ſæpius cōtat. Paleph.

Melanion vir quidam tantæ caſtitatis, vt odio mulierum in ſolitudinem abierit & per auia montium & nemorum cane, quo vno coniunctore vtebatur, feras inſectaretur, nec vnquam domum reuocari potuerit: vide prouer. Melanione caſtior.

Melanthus fuit poëta Elegiographus, Cimonis ducis Athenienſium familiaris.

Melanium. Vide Melanyon.

Melanippium, fluuius Pamphyliæ, vel, vt alii, Lyciæ: Gentile, Melanippius, Melanippeus, Melanippea. Vide CHELIDONIAE. Stephã.

Melanius, Vide Malanius.

Melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrha.

Melanthius nomen viri, qui cùm Gorgiç inimicus eſſet, dixit, Hic nobis de concordia præcipit, qui tres in vna domo concordare non potuit. Eſt & nomen viri Troiani proprium, quem Euripylus in bello Troiano interemit, vt ſcribit Homerus. Alius eiuſdem nominis paſtor, apud Theocritum. Alius item pictor cura pingendi præcipuus.

Melanthius, paſtor fuit caprarum Vlyſſis: qui quòd & rem domini abſentis vna cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Vlyſsis à Telemacho trucidatus eſt, vt eſt videre apud Hom. Odyſſ. lib. 22. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem.

Melantho, filia Protei ſenis, cui conſuetudo

fuit, poſitis veſtibus, dorſo delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Qua re ſic cognita, Neptunus ſe in delphinũ transformauit, illamque blandiendo illexit, vt dorſo ſuo inſideret: tranſuectæque in aduerſum littus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuiſſe quidam prodiderunt: quem tamen Seruius Melites filium facit.

Melanthus, XVI. Athenienſium rex, circa annum ante vrbem conditam 367.

Melanyon, dictus eſt Hippomenes, eò quòd pomis certamen confecerit: ἀπὸ τῶν μήλων, hoc eſt, à malis, & ἀνύω, perficio. Alij per iota ſcribere malunt Melanion, putantque compoſitum eſſe a nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι: vt Melanion dicatur, quaſi mala e manu emittens. Hippomenes enim (vt ſupra retulimus) cum Atalanta curſu certaturus, a Venere mala aliquot aurea accepit, quæ inter currendum emiſit, vt Atalantam iis colligendis occupatam, interim præuerteret.

Melaria, Vide MILOS.

Melas, multorum fluuiorum nomen eſt. nam vnum eſſe in Mygdonia oſtendere videtur Ouid. lib. 2. Metam. Mygdoniuſque Melas. Alium eſſe eiuſdem nominis in minori Aſia, & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit. Alium nauigabilem eſſe in Cilicia, & ipſius terminum, id eſt, qui Ciliciam a Pamphylia diuidat, ſcripſit Plinius libro 5. Alium item in Thracia, vt in eodem libro idem Plinius confirmat. Alium præterea eſſe dixit ipſe Plinius lib. 2. in Bœotia: qui a Parnaſſo profluens, Mineruæ ſacer dicitur à poetis, quia ripę eius oliuis ſint refertæ. Is vnus omnium fluuiorum Græciæ ab ipſo fonte nauigabilis, atque circa ſolſtitium æſtiuum, vt Nilus, ſtata accipiens incrementa, nec longius excurrit, ſed in lacus & cuniculos delapſus, modica ſui parte Cephiſo infunditur. Statius lib. 7. Herodot. lib. 7.

Melas Pontus, id eſt nigrum mare, ſic dictus eſt à Melane Phryxi filio illapſo, vel à Melano fluuio eius loci. Poſt ipſam autem aiunt eſſe Sarpedoniam Petram.

Melcha, vxor Nachor filii Thare, filia Aran fratris mariti ſui Nachor, Gen. 11. Filia item Salphaad filii Hepher filii Galaad. Num. 26.

Melcha, in Græco ſcribitur Melea, pater Eliacim patris Iona. Luc. 3.

Melchi, pater Leui patris Mathat. Luc. 3.

Melchiades, ſiue Melciades, Roman. epiſcopus XXIX. circa annum ſalutis 309.

Melchias, pater Phaſſur, Iere. 21. Filius Amelech, Iere. 38. Filius Athanai filii Zara. 1. Par. 6.

Melchiel, filius Beriæ filii Aſer. Geneſ. 46. 1 Paralip. 7.

Melchiram, filius Iechoniæ filii Ioacim. 1. Paralip. 3.

Melchiſedech, Sacerdos & rex Solymæ ſiue Ieruſalem. Gen. 14. Heb. 7.

Melchiſua, filius Saul. 1. Regum 14. & 31. 1. Paralip. 8.

Melchom, Idolum quod colebant filii Ammon. 4. Reg. 23. 1. Par. 20. Ierem. 49.

Meleagenes, nobilis Architectus Athenienſis, qui fanum Mineruæ extruxit.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius, ex Althæa coniuge, quo recenter nato, viſa ſibi eſt mater tres Parcas igni aſſidentes videre, manúque ſtipitem tenentes, ęqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis, Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſime aſſeruauit. Adulto deinde Meleagro contigit, vt pater eius ex ſuſceptis frugibus omnibus, diis ſacrificaret, præter ſolam Dianam. Quapropter dea irata, aprum immiſit, omnes Aetoliæ agros deuaſtantem. Ad hunc igitur conficiendum, Meleager, collecta robuſtiſſimorum iuuenum manu, aprum interfecit, caputque eius Atalantæ Iaſii Argiuorum regis filiæ, quæ prima aprum vulnerauerat, velut partem ſpolii dedit. Quod ægrè ferentes Plexippus & Toxeus, Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conati ſunt. Quamobrem Meleager iratus eos obtruncauit, duxitque Atalantam in vxorem, quæ ei Parthenopeum peperit. Nuntiata itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientia in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem coniecit, quo exuſto, Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt.

Meleagrea, Calydon vrbs dicitur: quoniam Meleager in ea imperauit. Perottus.

Meleagrides, Oenei & Althææ filiæ, ſorores antem Meleagri: quæ cùm fratrem immoderatius lugerent, in Meleagrides aues ſunt commutatæ. Hyginus Fab. poët. cap. 174. & Ouid. lib. 8. Metamorph.

Meleagrus, rex Macedoniæ XXI. circa annum à Roma condita 474.

Melech, filius Micha filii Merib-baal. 1. Paralipomenon 8.

Melegene, inſula in mari Adriatico adiacens Dalmatiæ. Ptol. lib. 2. cap. 17.

Melenis Amaſia fuit Domitii Marſi. Martialis, Nota tamen Marſi fuſca Melenis erit.

Meles, rex Lydorum III. circa olympiadem 13.

Meles, lis, & letis, fluuius prope Smyrnam. Plin. lib. 5. cap. 29.

Meleſigenes, proprium nomen Homeri poëtæ: ſumptum a Melete fluuio Smyrnæ propinquo, iuxta quem natus eſſe dicitur, poſtea Homerus appellatus. Vide ſupra.

Meleti ſinus, a Meleto fluuio dictus, antea Smyrneus. Steph.

Meletius, præſul, in Aegypto Arianæ ſectæ ſectator: qui ſub Diocletiano in exilium pulſus eſt, quòd præter opinionem fidem noſtram defen-

defendiſſet, cùm tamen Atiana vellet tutari. Hiſtoria Tripartita.

Melia, vrbs Cariæ; Gentile, Melieus. Steph.

Melibœa, littoralis vrbs Magneſiæ, vel ſecúdum aliquos, Theſſaliç, Herod. lib. 6. patria Philoctetç Pæantis filii: a quo Melibœus, a, um, nobilis ob purpuram quç illic inficiebatur. Stephanus ex Strabon. lib. 9, Theſſaliæ vrbem eſſe ſcribit. Eſt etiam hoc nomine vicus in mari Laconico. Item Melibœus, nomen paſtoris, dictus, quòd boum curam habeat. Theocritus & Virgil.

Melicerta, ſiue Melicertis, Inûs & Athamantis Thebarum regis filius: cum quo mater, cùm virum furore correptum Learchum filium ſuum videret occidiſſe, in mare ſe præcipitauit: ambóque deorum miſeratione in numina marina ſunt commutati. Ino quidem in Leucotheam, quam & Matutam matrem vocant: Melicerta verò in Palæmonem, quem Latini Portunum nominant.

Meliei vel Melienſes, Theſſaliæ populi. Stephanus.

Meligene, Melituſa à Polybio dicitur. Nos Melitem vocamus, de quo poſteà. Vide ſupra MELEGANE.

Meligunis, vna ea Aeoliis, Lipara aliàs dicta. Steph. Gentile: Meliguneus.

Melina, vrbs in Argo, vnde Venus Melinæa. Stephanus.

Melinophagi, populi Thraciæ. Steph.

Meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia: quæ vnà cum ſorore Amalthea, Iouem caprino aluit lacte. Hanc primam mellificium ferunt inueniſſe: vnde data eſt occaſio fabulæ, Meliſſam in apem fuiſſe conuerſam. Colum. lib. 9. cap. 2. Nec ſanè ruſtico dignum eſt, ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrima ſpecie, quam Iupiter in apem conuertit.

Meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni vxor: quam ille concubinatum delationibus temere credens, cùm grauida eſſet, pedibus conculcans interemit, Laërt. in vita Periandri.

Meliſſa, filia Epidamni, Stephanus in Dyrrhachio. Et Meliſſonius locus, vbi ex Neptuno Dyrrhachium peperit.

Meliſſa, vrbs Libyæ: vnde regio Meliſſæa. Eſt etiam in Cyriaco, Meliſſa vicus: Gentile, Meliſſenus, Steph.

Meliſſus, Cretenſium rex fuit, pater Amaltheæ & Meliſſæ: quæ Iouem melle & lacte caprino aluerunt, vt latius ſuprà docuimus in dictione Amalthea.

Meliſſus grammaticus, muneri datus Mecœnati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

Meliſſus Samius, Parmenidis auditor, philoſophus ciuibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit, Rempublicam adminiſtrauit, claſſique in bello præfuit. Apollodorus.

Melita, tæ, ſeu Melite, es, inſula Siciliç adiacens, qua parte in Africam vergit, diſtans à Lilybæo CXIII. M. paſſuum. Plin. lib. 3. cap. 8. vt ſcribit Strabo, ante Pachynum ſita, haud longe a Sicilia, periculoſo tamen diſiuncta mari. Ab Melita canes nobiles *μελιταῖα κυνίδια* aliquando dicti, Strabo lib. ſexto, In deliciis habiti à fœminis: à quibus adagium natum, Melitæus catulus, de re hominéue ad ſolam voluptatem comparato. In qua inſula fuit oppidum eiuſdem nominis Carthaginenſium colonia: à quo non longè in promontorio fanum fuit Iunonis celeberrimum. Cicero Miletenſem roſam commendat, Puluinus, inquit, erat Melitenſi roſa fartus. Diodorus refert in Melita inſula pretioſam tenuitate ac mollitie telam fieri. & Cicero in Verrem, Act. 4. veſtem & textrinum Melitenſe nominauit. A Melite fit Melitæus, a, um, & Miletenſis: vt Canes Melitæi & Melitenſes. Plin. lib. 30. cap. 5. Vide MELIGENAE. Ea noſtra ætate nobilitata eſt ab equitibus Hieroſolymitanis, quos Rhodios vocant, ſeu Rhodienſes: qui Rhodo à Solymano imperatore pulſi, in ea ſedem fixerunt, *Malte*.

Melite, vicus in tribu Oeneide: Tribulis, Melateus. Steph.

Melitea, vide Melitæa.

Melitena, vrbs Armeniç minoris, iuxta Euphratem.

Melitene, vrbs Cappadociæ: Ciues, Meliteni. Steph. ex Strab. lib. 12.

Melites, fluuius. Vide Meleſigenes.

Melitis, vnus eſt ex felicíſſimis illis fatuis, quos Homerus ſuo carmine nobilitauit. is non poterat numerare ſupra quinque: ductáque vxore nouam nuptam non attigit, veritus, ne ſe illa accuſaret apud matrem. cuius ſtultitia abiit in prouerb. Melitide ſtultior.

Melito, epiſcopus. Euſebius libro quarto, capite 21.

Melittæa, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Melittæeus. Theopõpus & Philon *μελιτῆεαι* vocant, vnde Melitteus. Steph.

Melitus, nomen eius qui Socratem accuſauit.

Melituſa, vide Melegene & Meligene.

Melituſa, vrbs Illyriæ: Gentile, Melituſæus, vel Melituſius. Steph.

Melizandrus Mileſius, Lapitharũ & Centaurorũ bellum ſcripſit. Aelian. de varia hiſtoria.

Mella, fluuius Galliæ, iuxta quem Amello herba frequens naſcitur. Seruius in 4. Georg.

Mellicola, qui & Gargaris, regnauit in Hiſpania circa annum mundi 1382.

Mello, Ambitus montis Sion interior, quem reges incluſerant muro. Vel, vt alii volunt, vrbs non ita procul hinc, cuius ciues Abimelech regem ſibi conſtituerunt, Iud. 9. Ab hoc loco Dauid cepit munire terram, 2. Reg. 5: Salomon hanc reparauit, 3. Reg. 9, & 4. Reg. 12, 2. Par. 32.

Mellona,vel Mellonia, dea mellis Romanis putabatur.

Mellochi,nomen viri.1.Par.25.

Melluch,nomen viri.1.Eſd.10.

Mellus, vrbs Græciæ condita eodem tempore quo Thaſus & Paphus,anno ſcilicet ante Romam conditam 675.

Melo, nomen fluuii, qui & Milus & Geon appellatus eſt. Auſonius in Aenigmate,Melonis albam paginam.

Meloboſis,nympha Oceani & Thetyos filia,Heſiodo in Theogonia, ſic dicta ab ouibus paſcendis.

Melocabus, Germaniæ vrbs, Ptole.lib.8.cap.11. Vulgò *Choburgk*.

Melodunum oppidum inter Celtas, in inſula fluminis Sequanæ poſitum,vicinum Lutetiæ, ab ea ſolum diſtans 20. miliaribus. Gallice *Melun*.

Meloeſſa, inſula ex Syrenis vna, non tam à pomorum, quam à pecorum abundantia dicta. Plin.lib.3. cap.10. Steph. *μήλισσα*, inſula eſt iuxta Iberos:Gentile,Meluſſæus.

Melopa, Gothile Gothorum regis filia, Philippi Macedonis vxor. Lycophron.

Melon, nomen Aſtrologi apud Plutarch.in Nicia,qui cùm eſſet militiæ, videretque peſſimè ſuæ parti futurum, inſaniam mentitus eſt,atque etiam domum incendio dedit,vt miſſionem & militiæ vacationem impetraret. Plutarch.in vitis Alcib.& Pyrrhi.

Melos,gene.fœm.inſula Cretæ adiacens,& vrbs in ea. Strabo, Melos inſula inter Cretam Peloponneſumque interuallo æquali ſita, a Peloponneſo promontorium Scylleum,à Creta Dictynneum habens. Inter Cycladas numeratur à Pomponio lib. 2.capite 1. Hanc priùs (inquit Stephanus) Phœnices habitauerunt: vnde & Byblus vocata eſt a Bybliis Phœnicibus:item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, & Socrates,& Ariſtophanes.In Theſſalia verò populi quidam Melienſes dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ,à quo melicus,vel Malicus Doricè. A melius etiam formatur melieus, meliacus, & regio melis, Stephano. Vide Malica.

Melos & melaria,duo oppida in finibus Hiſpaniæ, à malis ſic dicta. fertur enim Hercules aurea mala illuc ex Lybia attuliſſe. Steph. in Belo.Vide Meloeſſa.

Melus oppidum Theſſaliæ,quod Niceas Athenienſium dux obſedit,expugnauitque, non tam machinis bellicis quàm fame: vnde natum prouerb.Fames Melia.

Melus,filius mantus,à quo Melois,Lesbi locus, Stephanus.

Melpomene,vna ex muſis, tragœdiarum inuentrix, a modulando nomen trahens.Virg. de muſarum inuentis.

Melpomenos Bacchus dictus eſt ab Acharnenſibus,quaſi dicas cantu oblectabilem.

Melſus,Vide Meſembria.

Meltias,Nomen viri,2.Eſd.3.

Melus,Vide Melos.

Memaliarus,vnus ex Cadmi ſociis, Theram inſulam condidit.Steph.

Membliarus,inſula prope Theram & Anaphen: à Membliaro Phœnice,Cadmi ſocio,qui Theram habitauit. Dicitur etiam Bliarus per aphæreſin:Gentile, Membliarius.Steph.

Memmius,ciuis Romanus,ambitu poſtulatus à Q. Curtio. Cicero ad Qu. fratrem lib.3. hic quum ageret Tarracinæ,deperibat quandam mulierem, non ſine Largio quodam riuali: cum quo quum aliquando rixa incidiſſet,eo iracundiæ prouectus eſt Memmius, vt ipſi Largio brachium mordicus arripuerit:vnde fluxit adagium in vulgus, Lacerat lacertum Largii mordax Memmius.

Memnon, Homero, filius Tithoni, fratris Laomedontis ex Aurora ſuſceptus: qui cum maxima orientalium populorum copia in auxiliũ venit Priamo,& in pugna ab Achille occiſus,vel(vt alii tradũt) a Theſſalis inſidiis occiſus eſt. qui quum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in auem mutatus eſt: ex eademque pyra multæ aliæ aues euolarunt, quas Memnonias vocarunt. quæ quotannis ex Aethiopia in agrum Iliacum dicũtur aduolare,Memnoniſque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diuiſæ, roſtris vnguibuſque concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parẽtare. Oui.13. Meta. Strab. lib.15.

Memnon, Darii Perſarum regis dux exercitus, Chion, Methimnam, Ereſam, Pyrrham & Mytilenem vel occupauit, vel vi cepit, quo tẽpore Alexander primùm in Aſiam traiecit.

Memnones,populi Aethiopici. Steph.

Mempheus,mons circa Theſſaliam.

Memphi,populi Memphim habitãtes.Vide TAPVIS.

Memphis, vrbs Aegypti regia, ab Ogdoo rege condita, & à nomine filiæ eius ita appellata. Hæc inter omnes Aegypti vrbes ſecundum ab Alexandria locum obtinuit,pyramidibus, regum ſepulchris in primis inſignis.eius ambitus traditur fuiſſe centum & quinquaginta ſtadiorum. Sita eſt in loco totius Aegypti opportuniſſimo, vbi Nilus in duas ſciſſus partes, literæ Δ ſpeciem præbet: quò fit, vt portuoſiſſima ſit, omnique penè ex nauigiis aditum præbeat. Vulgus hodie *Alcayrum* vocat. Hinc fit Gentile Memphites, phitæ. Item Memphitis, tidis. Item Memphiticus, ca,cum.

Memphis, Ptolemæo libro 4. capite 5. in finibus Arabiæ ciuitas, quæ Nophet & Migdol Hebræis.

Mempricus,rex Britanniæ, qui fratrem Malym

exuit vita, vt eo mortuo regnaret. Volaterran.

Mena, apud Romanos dea, quæ menſtruis floribus præeſſe putabatur. Quo etiam nomine dictus eſt piſcis quidam breuia, qui hyeme candidus, æſtate nigrior fit: ſed tunc Mæna cum diphthongo ſcribitur. Cic. lib. de finib. Qui voluptatem contemnunt, eis licet dicere ſe accipenſerem mænæ non anteponere.

Mena primus Aegyptiorum rex, circa annum mundi 2251. Diodo. Sicu.

Menæchmi, apud Plautum comœdia, in qua Menechmus introducitur. Legitur Menæhmi ſine c.

Menæchmus, philoſophus Platonicus, Proconneſius Eudoxi auditor. vixit temporibus Platonis, & ſcripſit libros tres in lib. Platonis de Republica.

Menæchmus, Sicyonius hiſtoricus ſcripſit hiſtoriam Alexandri Magni. Suid.

Menala, Seruius enim ſine diphthongo ſcribit. Vide MAENALA.

Menalcas, paſtoris nomen apud Virg. in Ecloga tertia.

Menalippe, Antiopes Amazonũ reginæ ſoror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello, quod cõtra Amazones geſsit: quam quum Antiopæ ſorori reſtituerat, accepit pretium, arma reginæ & baltheum. Nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat iuſſus ab Ariſteo.

Menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata epica, & epigrammata, & elegos. Huius ex filia nepos Menalippides iunior, item poëta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuuſque eſt apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suid.

Menalippus, ciuis fuit Thebanus, qui cùm Tydeo ad Thebas vulnus lætale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtari petiit, vt antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent. quod cùm nõ exiguo ſuorum, tum hoſtium ſanguine obtinuiſſet, feræ ritu dentibus dilaniauit, tandémque veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expirauit. Stat. Thebaid. 8.

Menalippus, Tydei frater quem Tydeus in venatu fertur peremiſſe, óbque id fratricidium exulaſſe.

Menalippus Troianus, ob virtutem, à Priamo filii loco amatus.

Menander, Athenienſis comicus nouæ comœdiæ, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus. ſcripſit fabulas LXXX. & epiſtolam vnam ad Ptolemæum regem, aliaque nõnulla ſoluta oratione. Hæc Suidas. Quintilianus autem de eo, ſic libro 8, Menander, inquit, meo iudicio diligẽter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnem imaginem in vita expreſſit, tãta in eo

inueniendi copia, & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accõmodatus, vt omnibus eiuſdẽ operis authoribus tenebras obduxerit. Porrò tanto fuit in pretio, vt etiã inuitatus ſit à regibus Aegypti, oblatis magnis honoribus & diuitiis.

Menander, Laodiceus ſophiſta, ſcripſit cõmentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Mintiani. Suid.

Menander alius, Simoni Mago ſucceſſit, non ſolùm eius referens impietatem, ſed longè ſuperans, maioribus portẽtis efferebat, ſeſe ſeruatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docenſque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi poſſe, quam artis magicæ diſciplina & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proueniat. Iuſtinus & Euſeb. li. 3.

Menander, Pergamenus hiſtoricus.

Menapii, populi, qui ad vtranque Rheni ripam habitãr, iuxta Neruios, ſed ad mare proximi, qui hodie vocantur Geldrenſes, ſiue, vt alii, volũt, Iuliacẽſes, qui ſub duce Cleuenſi ſunt. Strab. lib. 4. Gallice *Gueldres & Cleues.*

Menaria (melius per diphthongum æ ſcribetur) inſula, Plin. lib. 3. ca. 5. contra Magonem: ſic dicta à piſcium multitudine, qui menæ dicuntur.

Menaa Samnis quiſpiam, qui in ſolitudine ac paupertate vixit curandis apibus intentus. neque tamen deerant adeuntium dona, quæ ad bonam frugem ſolebat conuertere..

Mendæ, vrbs Siciliæ prope Palicoa. inde Mendæus, Steph.

Mende, vrbs Thraciæ, à Mende vel Mendi muliere, Inde vinum Mendæum. Steph.

Mendes, vrbs Aegypti, iuxta Lycopolin, vbi Pana & hircum colunt. Hircus enim Aegyptiorum lingua Mendes appellatur. Ciuis, Mendeſius, aut Mendites, Steph.

Mendeſicum, vnum ex Nili oſtiis. Plin. libr. 5. cap. 10.

Mendeſua, vrbs Aegypti, à qua Mendeſium, vnguentum dicitur. Vide MENDES.

Mendoza, familia illuſtris in Italia, à Roderico quodam originem traxit.

Meneceus, Creontis Thebanorum regis filius. Stat. 7. Thebaid.

Menecheua, oraculo edito largitus eſt patriæ ſuum ſanguinem. Cic. in Tuſcul. quæſt. circa finem l. 1. Vide MANOECEVA.

Menecina, vrbs Oenotriæ in Mediterraneis, à qua Menecinæi & Meneceni populi. Steph.

Menecis, vrbs Phocenſium vltima, quæ ad occaſum vergit.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curabat inprimis ſacrum morbum, tantùm hac mercede contentus, vt liberati, ſe ipſius eſſe ſeruos faterentur: ſe verò Iouem appellabat. Vi-

de Merecrates.

Menecrates,comicus poëta.Suid.

Menedemium, vrbs Lyciæ : Gentile , Menedemius,vel Menedemieus.Steph.

Menedemus ,philoſophus nobilis inter Socraticos Phædri diſcipulus , pauperis architecti filius , ex Eretria ciuitate, à quo philoſophi Eretriaci dicti ſunt. Eretria verò in Eubœa eſt.Strab.li.9. Hic militiam primò exercuit, poſtea ad Platonem conceſsit : fuit honeſtate & grauitate inſignis: ſtatus corporis in eo ſene , vt in iuuene fuit firmus & validus. Et cùm primùm ab omnibus ludibrio haberetur, poſtea in tanta admiratione habitus eſt, vt ciuitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ ſuæ anno ſeptuageſimo tertio.

Menedemus Lampſacenus , Cynicus , qui in tam prodigioſam venerat ſuperſtitionem, vt ſumpto habitu furiæ , prodiret , dictitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe , delaturum dæmonibus mortalium pèccata. Pullatus ambulabat cum tunica talari adſtricta baltheo puniceo. Arcadium pileum geſtabat, cothurnos tragicos , virgam in manu. Laërtius.

Menelâium,parua regio Spartæ : Gentile μενελαιεὺς: Poſſeſſiuum, Menelaicus : ſed ab Aegyptia vrbe Menelaites dicitur. Steph.

Menelaus , filius Atrei & Aëropes , vt Homerus tradit.Pliſthenis verò, vt Heſiodus,& frater Agamemnonis,rex Spartæ:qui Helenam Iouis & Ledæ filiam vxorem habuit : quam cùm Paris,Priami filius,eo abſente rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit , qui illam repeteſent:qui cùm re infecta rediſſent , omnes totius Græciæ principes ad bellum conuocauit , qui collecta mille nauium claſſe , ad vnum ſub Agamemnone rege in excidium Troianum coniurarunt. Quumque iam tota Phrygia atque Myſia deuaſtata,Ilium Priami regiam, decennali bello oppugnaſſent,tandem fraude magis , quam viribus expugnauerunt : atque ſic egregiam ſuam coniugem recepit,conſcenſaque naui poſt octauum erroris annum domum rediit: Tantæ molis erat infame reducere ſcortum.

Menelaus,vrbs Aegypti, Straboni lib.14:& regio,Menelaites.

Menelaus quidam , cùm ſacerdotium Iudæorũ per fraudem adeptum duodecim annis occupaſſet , ab Antiocho Epiphane , Syriæ rege, interfectus eſt.1.Mach.14.

Meneleus,vnus ex Centauris.

Meneleus, vnus ex canibus Actæonis. Ouid.3. Metamorph.

Menephron,viri proprium,qui cum matre cõcubuit.Ouid.7.Metamorph.

Menes , Herodoto , primus omnium hominum in Aegypto regnauit,ſub quo tota Aegyptus præter Thebas,plaga paluſtris fuit,

Meneſthius, Arithoi & Philomeduſæ filius , ex Arna ciuitate , quem Paris in bello Troiano occidit.Homer.initio lib.7.Iliad.

Meneſtho, nomen Nymphæ, a memorando dictæ. Vnde Meneſtheus,proprium nomen aurigæ Diomedis.Vide MENESTHEVS.

Meneſtratus ſculptor præſtantiſſimus : qui Epheſi in templo Dianæ Hecaten tanta marmoris radiatione inſculpſit , vt in eius contemplatione æditui admonerent, oculis parcere.

Menia columna,locus Romæ.Cic.pro Seſtio.

Mennix, inſula Plin.lib.5. cap.7, circa Africam clariſſima , longitudine XXXV. M. paſſuum, latitudine XXV. ab Eratoſthene Lotophagitis appellata. Stephanus inſulam & vrbem eſſe ſcribit iuxta Syrtes : Gentile , Meningius.

Menippus,Phœnix, philoſophus Cynicus , nihil memoria dignum edidit:porrò ipſe,liberique eius ridendi. Cumque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finiuit.Diogenes Laërtius.

Menippus,poeta comicus.Suid.

Menippus, Stratonicenſis in tota Aſia diſertiſſimus,præceptor Ciceronis, vt ipſe in Bruto teſtatur. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem philoſophum & ſeruum fuiſſe tradit : ſcripſiſſéque libros,quos in Satyris Marcus Varro imitatur , quas Menippeas nominauit : alii verò Cynicas.

Menismini populi Aethiopiæ , qui viuunt lacte cynocephalorum , quorum armenta paſcunt , maribus interemptis niſi ſobolis gratia.

Menius,Lycaonis filius : qui cum patre in lupũ verſo,& domo conflagrante, Iouem deteſtaretur,ab eo fulmine percuſſus eſt.

Menius,Conſul Roman.anno ab vrbe 430. deuictis nauali prælio priſcis Latinis ac Antiatibus,eorum roſtra nauium ærata in foro poſuit, appellarique forum roſtra cepit. Liuius lib.8.Plin. lib.34.cap.5.

Menlearia, Hiſpaniæ vrbs vulgò Marcias. Ptol. lib.2.cap.6.

Menna , pater Melcha,ſiue , vt Græcè habetur, Melea.Luc.3.

Menna , epiſcopus Byzantinus , anno CHRISTI, 536.

Menni,Nomen regionis,Ierem.51.

Mennith,vrbs in terra Gad.Iudic.11.

Menodotus,medicus inſignis ætate Serapionis, cuius meminit Gad.in Therapeut.

Menœceus,iuuenis Thebanus, filius Creontis: qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum , atque adeò vitam ipſam ſponte profudit. Nam cùm Thebanis eo tempore , quo ab Argiuis obſidebantur,redditum eſſet oraculum, vrbem ſaluam fore , ſi vltimus ex Cadmi

poſteris

poſteris, ſpõtanea ſe morte manibus eius deuoueret, intelligens Menœceus oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſciuit. Statius 10. Thebaid. Cic.1.Tuſcul.

Menæcis, vide Menecis.

Menœtes, vnus ex ſociis Aeneæ, qui gubernator fuit nauis, cui nomen erat Centauro. Virgi.5. Aeneid.

Menœtius, Homero, filius Actoris ex Aegina, quam vitiatam Iupiter illi cõiugem dederat. Hic poſtea relicta Aegina matre, in Opuntem Locrorum ſe contulit, ibique Patroclum ex Sthenele vxore ſuſcepit, qui ab eo Menœtiades appellatur.

Menoba, ciuitas in Hiſpania inter ſacrum promontorium & columnas Herculis. Strab.

Menoles, dictus eſt Dionyſius. Vide MAENOLAS.

Menon fuit arrogãtiſſimus ſophiſta Socratis ætate. Plut. in libello de multiplici amicitia.

Menophilus, Eunuchus, qui Mithridates a Põpeio victus filiam ſeruada dedit in arce quadam, quam cum Manlius Priſcus obſediſſet, defenſoreſque deditionem parantes Menophilus ſentiret, gladium in viſcera ſua compegit, veritus ne captiua puella raperetur & violaretur. Ammianus Marc.16.

Menophis, rex Aegypti circa annum ante Romam conditam 662.

Menoſca oppidum Vardulorũ in Tarraconenſi Hiſpania. Plin. libr.4 cap.20. Ptolem. libro 2. cap. 7.

Menotharus, fluuius in Mæotim influens. Plin. lib.6. cap.7.

Menoſgada, Germaniæ vrbs, Ptol. hodie Egra.

Menoſticus, portus in inſula, quã Bætis bipartitus efficit. Strabo.

Meſaria, Ptol. li.2. cap.6, Hiſpaniæ vrbs. Vulgò *Marcia.*

Mentaurus, vide Molus.

Mentercoſa, Hiſpaniæ vrbs, Ptolem.

Mentiſa, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo, alio nomine Menteſa.

Mentoas, fluuius olim dicebatur, quem nunc (Euſtathio in Dionyſium teſte) Iſtrũ ſiue Danubium appellamus.

Mentor, vaſis cælandis mirus artifex, Plin. li.12. cap.11. Hinc Mentoreus, rea, reum.

Mentor, Aſiæ maritimæ præfectus, ſub Artaxerxe Perſarum rege, omnes eius regionis ciuitates vi aut dolo regi ſubiecit.

Mentores, populi fuerunt in Illyrico: Plin. lib.3. cap.21.

Mentyrna, vrbs Samnitum in Italia: Gentile, Mentyrnæus.

Menuthias, inſula Auſtralis, Ptol. lib.5. cap.9. ad Aethiopiam. hodie Medagaſcar, ſiue inſulam S. Georgii nominant, licet accolę ſint Mahometiſtæ: Gentile, Menuthieus.

Menuthis, vicus Aegyptius iuxta Canobũ. Gentile, Menuthites. Steph.

Menus, vir fuit inter Samnites natus, qui mirè ſolitudinem amabat, in qua ne quid per otiũ perperam faceret, apes curabat.

Menus, Bocatio, Germaniæ fluuius eſt, in quo ſilurum aiunt piſcem equos nantes deorſum trahere. Mœnus potius per œ, qui Francfordiam alluit, nec procul inde Rheno iungitur. Vide Mœnus. Vulgò *Man.*

Mephaath, ciuitas Leuitarum in tribu Ruben, in terra Moab. Ioſ.13. & 21. Iere.48.

Mephitis, Dea odoris grauiſſimi, id eſt graueolentis. Alii Mephitim deum eſſe volunt, Leucotheæ connexum: ſicut eſt Veneris Adonis, Dianæ Virbius. Alii Iunonem intelligunt, quam aerem eſſe conſtat. Omnis autẽ putor, Mephitis appellatur.

Mephres, rex AEgypti circa annum mundi 230.

Mera, ſacerdos Veneris. Stat.8. Theb.

Mera, Prœti & Antiæ filia, quæ cùm venationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, a Ioue conſpecta eſt, & adamata: qui cùm nulla ratione caſtiſſimæ puellæ animum ad ſui amorem poſſet pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figura aſſumpta, vim ei intulit. Quamobrem cum Dianæ cõſortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps Deæ parere vellet, ſuſpicas, ne Iupiter aliquis ſub eius imagine lateret, telis eius eſt confoſſa, tandemque deæ eiuſdem miſeratione in canem mutata. Ouid. 7. Metam.

Mera, canicula Erigones, quæ cùm Icariũ herũ ſuum a paſtoribus interemptum videret, & in puteum coniectum, ad filiam heriliem rediit, veſteque eius mordicus arrepta, ad patris cadauer eam perduxit. Cumque Erigone patris deſiderio, doloriſque impatientia laqueo ſibi necem cõſciuiſſet, Mera quoque dominis ſuis ſpiritu ſuo parentauit, Iouiſque miſeratione in cælum eſt tranſlata, & in ſtellam Caniculæ conuerſa. Vide Icarius & Erigone.

Meraioth, filius Achitob, 1. Par.9. filius Zaraiæ filii Ozi. 1. Par.6.

Merala, Limes Zabuloniæ tribus. Ioſ.19.

Merari, filius Leui filii Iacob. Geneſis 46. 1. Paral.6.

Meraritæ, populi, Num.26.

Mercemanni. Vide Marcomanni.

Mercuria, mulier propter religionem Chriſti, ſub Decio imperatore, apud Alexandriam, ſupplicio affecta.

Mercurius, Iouis & Maię filius: ita dictus à mercibus, eò quòd negotiatoribus præſidere exiſtimaretur. A Græcis Hermes dicitur, ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, hoc eſt, ab interpretando. Variis a Poetis appellatur nominibus: nam modò Ligius dicitur, modò Argiphontes, modò Nomius, modò Cyllenius. Præter

hunc tres alii fuiſſe Mercurii dicuntur: vnus Cæli & Diei filius: alter Liberi & Proſerpinę: tertius Iouis & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cædem profugum, literas Aegyptiis oſtendiſſe. Verùm omnes ad Maiæ filium referuntur: cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem ferri per aëra ſermonem. Ideo autem deorum nuntium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enuntiantur. Dictus eſt deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam pręſtare putabatur. Habitus eſt etiam deus mercatorum, lucri, palæſtræ, furum. Lyram inuenit: Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit: Martem è duris carceribus liberauit: Argum interemit: Prometheũ in Caucaſo religauit. Eſt etiam Mercurius vnus ex ſeptem planetis, cuius corpus cunctorum ſiderũ minimum, ferè ſemper ſubeſt radiis ſolaribus, a quibus non recedit longiùs, quàm viginti octo gradus. Aſtronomis στίλβων dicitur, quod eſt radians. Vnde etiam peruſtus fingitur, quòd Soli vicinior ſit, quam reliquę ſtellæ. Cicero tertio, de Natura deorum.

Mercurius Triſmegiſtus, Philoſophus Aegyptius, antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de philoſophia diuina: quorum quædam fragmenta hodie etiam extare putantur.

Mercurius, qui & Ioãnes, LIIII. Rom. epiſcopus, ſub annum ſalutis 532.

Merecrates, medicus Syracuſanus: qui nullam ab eis mercedem accipiebat quibus medebatur. Curabat in primis morbum regiũ hac lege, vt literati ſe eſſe ipſius ſeruos faterentur, eumque Iouem appellarent: ferũtque in id tumoris fuiſſe euectum vt quandoque ad Ageſilaum Spartæ regem hoc modo ſcriberet: Merecrates Iupiter Ageſilao regi ſalutem: Subridẽs Ageſilaus reſpõdit: Ageſilaus Merecrati ſanitatem: Plutar. in Apopth. & Cæl. cap. 38. li. 6. dicitur & alio nomine Menecrates, de quo ſuprà.

Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis. 1. Paralipomenon 4.

Meremoth, nomen viri. 1. Eſd. 8.

Meres, Aethiops, rex Aegypti. Olympiade 22.

Merib-baal, Filius Ionatham filii Saul. 1. Paralip. 8. 9.

Meribanes, Iberiæ rex, ſub annum ſalutis 362.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux nauium, quæ è Creta venerant ad Troiam, fortitudine Marti, vel Martis ipſius iudicio, cõparandus. Homerus in Catal.

Meritus, mons eſt in tertio Europæ ſinu.

Mermerois, dux exercitus Perſarum, ſub Coſroe rege.

Mermeros, Centaurorum velociſſimus, qui ea in pugna, quam in Piritboi nuptiis aduerſus Lapithas commiſerunt Centauri, grauiter vulneratus, vix fuga ſalutem quæſiuit. Ouid. 12. Meta.

Mermeſſos, vrbs Troica, patria Erithrææ Sibyllæ: Gentile, Mermeſſius & Mermeſſeus. Steph.

Mermuth, nomen viri. 2. Eſd. 10. 12.

Mero dictus eſt Tyberius Nero per iocũ, quòd impendio vinoſior eſſet. Tranquillus in Tyberio.

Merob, primogenita regis Saul. 1. Reg. 14.

Merobandes, Conſul cum Gratiano Aug. anno ab vrbe 1130. Iterum cum Saturnino, ſexcennio pòſt.

Merodach, rex Babyloniorũ. Iſa. 39. qui 4. Reg. 20. dicitur Berodach.

Merodaeus, Sicambrorum rex XIIII. Olympiad. 164.

Meroë, roës, inſula Nili, omnium, quæ eo fluuio ambiuntur, longe maxima: quippe cuius longitudo ad tria millia ſtadiorum, latitudo ad mille extendatur. Vrbem habet eiuſdem nominis inſulæ totius caput, à Cambyſe conditam, & de nomine ſororis ibi defunctæ, Meroëm appellatam. De hac ita ſcribit Herodotus, Meroe fuit olim regni caput: clypei figuram ea inſula imitatur, ad tria millia ſtadiorum cum Nilo protenſa. Accolunt paſtores eam qui paſſim venantur, & agricolę qui aurifodinas habent. Effodiuntur in ea aurum, argentum, æs, ferrum, ebenum: præterea fert & lapidum multiplex genus: diſtatque à Syene quinque millibus ſtadiorum, vltra quam eſt ad torridam Zonam. Alia eſt Meroe Antiochię iuxta Daphnem, orientem verſus: Gẽtile Meroæus, aut Meruſius. Poſſeſſiuum Meruſiacus. Eſt & Meroë, ciuitas Lyciæ. Steph. Vide Meruſium.

Merom, Aqua ſeu flumẽ in terra Chanaã, iuxta quod gentes cõuenerant aduerſus Iſraelitas. Ioſ. 11. Hieronymus in locis Hebraicis Merrũ vicum fuiſſe dixit in XII. milliario vrbis Sebaſte iuxta Dothaim.

Merome, nomen loci, Iud. 5. Vbi alii interpretes pro in regione Merome, legũt, in excelſis campi.

Meronẹ, olim dicta inſula, quæ poſtea Siphnus. Steph.

Merope, inſula dicta (vt quidam exiſtimant) à Merope terrigena, Triopæ filio. Plin. libro 5. cap. 31. Merope enim dictus eſt vnus ex terrigenis gigantibus illis, qui affectaſſe regnum cæleſtę finguntur, hoc eſt, qui turrim Babel extruxerunt, in qua ædificanda, cùm interuenerit linguarum cõfuſio, vocũmque diuiſio, qui eam moliebantur, dicti ſunt Meropes, id eſt diuerſarum vocum.

Merope, es, vna filiarum Atlantis ex Pleione Nympha, cuius ſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cùm ſorores omnes diis nupſiſſent, ſola Siſypho nupſerit.

hominí mortali. Ouid. 4. Faſt.

Meropia vna eſt inſula Cycladum: quæ aliis nominibus & Siphnos & Acis appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Meropis inſula eſt Cariæ adiacens: quæ notiore nomine Cos appellatur. Plin. lib. 5. cap. 31.

Meropus, mõs Græciæ, iuxta Theſſaliam, variis præruptus anfractibus, vnde & nomẽ habet. Nam cum ex variis anfractibus vndique referente Echo, voces diuerſas reddat, ab effectu etymologiæ appellationem ſortitus eſt.

Meros, ſiue Merus, mons in finibus Indiæ, in cuius radice Dionyſius in Indiã proficiſcens, Nyſam vrbem condidit. Curtius lib. 6. Inde Græci mentiendi traxere licentiam. Iouis fœmore Liberum patrem fuiſſe celatum. Græcè enim μηρὸς, fœmur ſignificat.

Meroueus, Francorũ rex tertius à Pharamũdo.

Meroz, vrbs Galilææ. Iud. 5.

Merres Aethiops, Aegypti rex, Olymp. 22. Vide Meres.

Merthes rex fuit Aegypti: qui Cornicem habuit vſque adeò cicurem, vt quoquò iuſſiſſet ille, epiſtolas deferret: non ignorans quò trãſuolandum eſſet, aut vbi conſidendum.

Merula, fluuius qui Albingæ ciuitatis latus alluit, alio nomine Centena dictus, quia centenis amnibus augeatur.

Meruſium, parua regio, cuius incolæ Meruſii. Diana quoque μερουσία cognominatur. Locus abeſt Syracuſis per ſtadia ſeptuaginta. Aliqui à Meroë Aethiopiæ dictam volunt, Steph. fit etiam Meruſius, Gentile, Meroë Antiochiæ, vt dictum eſt.

Mes, Filius Aram. Ge. 10: qui 1. Par. 1, dicitur Moſoch. Ab hoc Meones traxerunt originem.

Meſa, Rex Moab, 4. Reg. 3. Filius item Caleb fratris Ierameel, 1. Par. 2.

Meſa, fluuius notus per Leodium fluens, & per Brabantiam ac Gueldriam: vulgò tamen *Meſa* dicitur, & coniungit ſe cum Rheno.

Meſacus, qui & Meſech, Meſiam veterem condidit, quæ Cappadocia appellatur.

Meſanites, ſinus nominatur a Marciano in Perſici maris deſcriptione. Steph.

Meſapia, Apulia, à Meſapo rege dicta. Strabo lib. 9. Bœotia etiam, Steph. teſte, μεσαπία prius vocabatur: item inſula quædam, de qua in Calabria, pro qua Meſſapia alias per duplex ſ. ſcribitur.

Μεσαπία, Steph. regio Apuliæ, Tarentò vicina: Gentile, Meſapius.

Meſapium, mons Eubœæ (Vide ſuprà in Heſſeno.) Hinc Meſapicus, a Meſapio, qui in Italiam migrauit. Steph. De Meſſapeis per duplex ſ, vide infra.

Meſapus, Neptuni filius, inquit Seruius, per mare ad Italiam venit. Vnde Neptuni dictus eſt filius, quem inuulnerabilem ideo dicit, quia nuſquam periit, nec in bello. Ignem autem ei nocere non poſſe propter Neptunum dicit, quia aquarũ deus eſt. Ab hoc Ennius dicit ſe originem ducere. Seruius in 7. Aeneid.

Meſe, ſes, ventus inter Boream & Cæciam medius, vnde & nomen habet. Plin. lib. 2. ca. 47. Vide Meſſene.

Meſech, Vide Meſacus.

Meſelemia, Nomen viri, 1. Par. 26.

Meſembria, vrbs Pontica: Ciuis, Meſembrianus.

Meſembria, vrbs Thraciæ, Megarenſium colonia, quam antea Menebriam vocabant, quaſi Menapolim, id eſt Menæ ciuitatẽ. Eius enim ædificator Menas appellabatur: Bria verò, ſermone Thracio, ciuitas vocatur, vt refert Strabo lib. 7. Hinc Meſembriacus.

Meſene, vel Meſenia, eadem regio quæ Adiabena. Vide infra Meſſene.

Meſentius, Vide Mezentius.

Meſezebel, pater Barachiæ. 2. Eſd. 3.

Meſia, prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vſque cum Danubio decurrens.

Meſia, Pompon. lib. 3. palus eſt. Sunt qui hoc nomen cum œ diphthongo ſcribunt, alii cum y pſilo. Vide infra.

Meſizabel, Nomen viri. 2. Eſd. 10.

Meſoa, Vide Meſſoa.

Meſola, vrbs Laconię, vna ex quinque. Gentile, Meſolates, vt a μεσόα meſotes. Steph.

Meſoli, cuiuſdam filius fertur Dexamenus. Vide Dexamenus.

Meſollam, Filius Saphatiæ, 1. Par. 9. Filius item Sadoc, ibidem.

Meſomedes, poeta Adriano principi chariſſimus, ſcripſit in laudem Antinoi liberti ſui. Suidas.

Meſon, aſtrologus ex his vnus, qui Athenienſibus adſcriptus fuit, nauigaturis in expeditionem Siciliæ, onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit. Cumque propterea minimè proficeret, ſimulauit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetrauit. Aelianus de varia hiſtoria.

Meſopontius, Neptunus, in Ereſo Lesbi ciuitate colitur. Steph.

Meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima, Tigrim habens ab Oriente, Euphratem ab Occidente, à meridie Babyloniam, a Septentrione Caucaſum. Meſopotamia dicta ab eo, quòd media ſit inter duos fluuios, Tigrim & Euphratem. Hæc regio etiam dicta eſt Seleucia, vt refert Plin. lib. 6. Gentile, Meſopotamites.

Meſpanenſe, vnum ex oſtiis Rhodu fluuii, aliàs Rhodani.

Meſphar, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Meſpharath, Nomen viri. 2. Eſd. 7.

Meſphe, in monte Iarim prope Silo domiciliũ Samuel. Vide Maſepha & Maſpha.

Meſraim, Filius Cham, Gen. 10. Ab hoc Aegyptus Hebræa lingua Meſraim nuncupatur: quæ & ſæpe in ſacris literis dicitur terra Chã,

à Cham filio Noe, Pſal.105. Hieronymus in quæſtionibus Hebraicis.

Meſſa, regio Iudææ. Hiero. in locis Heb. in qua habitauerunt filii Iectan. Gen.10.

Meſſa, Nomen viri. 4 Reg.11.

Meſſaba, vrbs Carum: Gentile, Meſſabeus. Stephanus.

Meſſal, ciuitas in tribu Aſer, Ioſ.19: quæ & Maſſal, 1. Paral.6. dicitur.

Meſſala, dictus eſt Valerius Coruinus, quia Meſſanam in Sicilia vicit, & vrbis captæ in ſe tranſlato nomine, Meſſana primò, paulatimque vulgo permutante literas, Meſſala dictus eſt. Vnde & Meſſalarum familia Romæ florentiſſima, ex qua Meſſala Coruinus orator nobilis ortum habuit. Hic cùm prouectior foret, ante biennium quam moreretur, adeò memoriæ ſenſum amiſit, vt vix paucula verba coniungeret, & nominis quoque ſui immemor eſſet. Tandem verò vlcere ori innato, ſeipſum inedia confecit. Cælius & Crinitus libr.1.cap.11. Is orator fuit (Fabio teſte lib.10.cap.1.) nitidus & candidus & quodammodo præ ſe ferens nobilitatem ſuam, viribus tamen minor.

Meſſalemeth, mater Amon regis Iuda. 4.Re.21.

Meſſalina, filia Barbati Meſſalæ, conſobrini Claudii imperatoris. Quæ cum adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, ita vt innumeris adulteriis ſe ſubmiſerit, & mutata veſte, lupanaria celebrauerit. Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certauit, & ſuperatam a ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem & noctem vigintiquinque paſſam concubitus affirmauit. præterea ſeſe labore potius feſſam, quam concubitu ſatiatam deſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cum C. Silio nupſiſſet. Tranquillus in Claudio. Prodigioſam huius libidinem lege apud Iuuenalem Satyra 6: Tacitum lib 11: & Plin. lib.10.cap.62.

Meſſalinus, Cōſul cū Largo, anno ab vrbe 899.

Meſſaliani, hæretici, ſub tempore Valentis & Valentiniani, AA. omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum, præter orationem, probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

Meſſana, vrbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, a Meſſeniis Achaiæ populis condita, & à nomine relictæ ab illis vrbis ita appellata. Huius incolæ primùm Meſſanenſes dicti ſunt: poſtea verò quum Mamertini natio Campana, eò colonos miſiſſent, ipſi quoque Mamertini potius, quàm Meſſanenſes ſunt vocati. Apud hos vinū naſcebatur præcipuæ nobilitatis, quod & ipſum Mamertinum dicebatur. Clariſſima autem eſt ex bellis Punicis & Atticis etiam: fuit enim cauſa primi belli Punici. Florus lib.2.

Meſſanicus, Vide Paduſa.

Meſſapeæ, parua regio Laconica, vbi colitur Iupiter μεσσαπεῦς. Steph.

Meſſapia, idem quod Calabria inſula, vide ſupra per ſimplex ſ.

Meſſapion Eubœæ inſulæ mons, dictus à Meſſapo quodam, qui inde in Italiam coloniam deduxit. Steph.

Meſſapus, vnus ex fortiſſimis Italiæ ducibus: qui Turno aduerſus Aeneam ſuppetias tulit. Virgil.

At Meſſapus equum domitor Neptunia proles, &c. vide ſupra Meſapus.

Meſſapius, Sicyoniorum rex nonus, circa annum ante Romam conditam 1213.

Meſſene, ciuitas Græciæ in Peloponneſo, à qua Meſſenii. De qua Hieronymus contra Iouinianum, Spartiatæ & Meſſenii diu inter ſe habuere amicitias in tantum, vt ob quædam ſacra etiam virgines ad ſe mutuò mitterent. Tandem verò Spartani Meſſenios, propter frequentem defectionem, in ſeruitutem redegerunt, eoſque durius etiam quam reliquos ſeruos tractarunt, ne denuò res nouas molirentur. Hinc adagium natum, Seruilior Meſſena. Hi ſe nota literæ M, cognobiles reddebant. Plin. lib.4.cap.5. Frequentius Meſene per ſimplex ſ. ſcribitur. Vide Meſſana & Miſſenia.

Meſſias, Hebraicè: Græcè, Chriſtus: Latinè, vnctus dicitur.

Meſſoa, vrbs Laconiæ, & tribus eiuſdem: Gentile, Meſſoates. Steph.

Meſſogis, mons Lydiæ; inde Meſſogites, optimi vini ferax. Steph.

Meſſulam, pater Aſalia patris Saphan ſcribæ. 4.Reg.22.

Meſthees, Hom. vnus ex his ducibus qui in Troianorum auxilium venerunt. Homerus 2. Iliad.

Meſuuium, Ptol.li.2. cap.11, Germaniæ vrbs: vulgò *Maydbourg*, in Saxonia.

Metabeel, Nomen viri. 2. Eſd.6.

Metaboli, Vide Iſæum.

Metabus, Priuernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus, filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecrauit. Virg.11. Aeneid.

Metabus, Siſyphi filius, nepos Aeoli, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metachœum, caſtellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Coroneam: aliàs Metachœrum. Stephanus.

Metageitnia, ſacra quædam in honorem Apollinis Metageitnii apud Græcos inſtituta, quæ fiebant ſecundo Græcorum menſe. de quibus Gyraldus lib.17. hiſt. deorum.

Metagonium, promontorium Africani à Numidia diuidens, dictū quòd angulare ſit. Steph. vrbs eſt Libyæ: inde Metagonites.

Metapa,

Metapa, vrbs Acarnaniæ: Gētile, Metapæus, vel Metaparus. Steph.

Metapnium, vnum ex oſtiis Rhodani.

Metapontis, inſula. vide Syme.

Metapontium, Italię oppidum in Sinu Tarentino a Pyliis, qui Neſtore duce a Troia nauigauerunt, conditum: adeò terræ prouentu & agricolatione felix, vt ea gratia auream æſtatem Apollini Delphico, aliquando donum obtulerit. Pomp. lib. 2. Ptolemæo Metapontium dicitur. Stephanus a Metabo heroe dictum ſcribit, qui Siſyphi filius fuerit. Metapontum autem barbaros Metabum vocare. Ciuis, Metapontinus vel Metapontius.

Metas, vide Metaum.

Metaſthenes, Perſa, hiſtoricus, floruit Olympiade 124.

Metaum, vrbs Lesbi, quam Metas Tyrrhenus condidit. Steph.

Metaurus, Vmbriæ fluuius, per Flaminiam decurrens, & inter Fanum Fortunæ & Senogalliam in mare defluens: iuxta quem Claudius Nero Conſul & Liuius Salinator Aſdrubalem cum copiis vniuerſis delerunt.

Metelis, vide Metilis.

Metellus, pontifex Rom. quem adeò impeditæ ac balbutiētis linguæ fuiſſe tradunt, vt multis menſibus fatigatus, totuſque fuerit, dum meditatur in æde Opiferæ dicere: multis diebus in pontificatu vixiſſe perhibetur. Is Metellus prænomine Lucius, conflagrante æde Veſtæ, Palladium Troia aduectum ſubtraxit ab incendio, magna quidem pietate, ſed euentu miſero. nam dum in flammas auidus ſe coniiceret, orbatus eſt viſu. Pli. li. 7. cap. 44. Hic Metellus etiam primo bello Punico, de Pœnis, ſpecioſiſſimum egit triumphum xiii. ducibus hoſtium, & c x x. elephantis in co ductis.

C. Metellus, à domita Macedonia Macedoniens vocatus, prætor Pſeudophilippū & Achæos, quos bis pręlio fudit, triumphandos Mumio tradidit. Inuiſus plebi ob nimiam ſeueritatem, & ideo Conſul ægre factus. Liuius libro 50. Memorantur alii plures Metelli, vt Balearicus, Vittacus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus, præterea Numidicus dictus, quòd de Numidiæ rege Iugurtha triumphauit, Cic & Aul. Gel. cap. 6. lib. 1, & lib. 9. cap. 1.

Metellus Creticus, a deuicta Creta dictus. Plura. in Pomp. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis. Pædianus act. 3. contra Verr.

Metelli, plebei fuere, vt ait Liu. lib. 9. verùm clari victoriis & magiſtratibus, Cæciliuque omnes appellati.

Metenſes, populi Germanię inferioris. vide Mediomatrices.

Methca, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de Thare, Num. 33.

Metheon Aſtrologus, qui Athenienſibus expeditionem agitantibus, cum ex Aſtrologiæ diſciplina præuideret futuram belli calamitatem, cōbuſta domo, ſuaque fortuna palam in concione deplorata, ſic populum commouit, vt præter conſuetudinem filium ſuum reciperit ab omni militia exemptum.

Methone, ciuitas littoralis Peloponneſi, in Magnesia regione: quam cùm obſideret Philippus rex Macedonum, Alexandri Magni pater oculum amiſit, ictu ſagittæ quam iecerat Aſter oppidanus, cui inſcriptum erat, Aſter telum Philippo immiſit in oculum. Ptol. lib. 3. cap. 6. Hodie Modona: via peregrinantium Hieroſolymam a Venetiis.

Methone, Steph. vrbs Thraciæ. Homer. Ciuis, Methonæus. Alia eſt Macedoniæ. Abundat vino, quod Græci μέθυ vocat, vnde nomen. Alia eſt Laconiæ, cuius Gētile, Methonæeus. Quarta, Perſidis: Quinta, Eubœæ.

Methuriades, inſulæ inter Aeginam & Atticam prope Trœzenem: Gentile, Methurieus. Stephanus.

Methydrion, vrbs Arcadię: Ciuis, Methydrieus, & alia Theſſaliæ ciuitas. Steph.

Methymna, Aetoliæ oppidum.

Methymna vel Methymne, vrbs Lesbi, à Methymna Macharis filia vxore Lepydni, hinc Methymnæus, Stephano, apud quam naſcitur bonum vinum. Ab hac vrbe ortum habuit Arion citharœdus nobilis, quem Herodotus a prædonibus in mari obrutum, & a delphine incolumem deuectum, in portum ad Tænarium fabulatur.

Metilius Bradua, Conſul cū Vero, anno ab vrbe 912.

Metia, vna ex xxxv. tribubus populi Romani.

Metianus, Iuriſconſultus, tempore Alexandri. Aug.

Metilis, vrbs Aegypti prope Alexandriam, quæ nunc Bechis vocatur. Hinc μετηλίτης νομός. Forte etiam pro vrbe μέτηλις legendu. Steph.

Metiochus, Miltiades Athenienſis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Perſarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læſus fuit, ſed eum donauit Darius pulcherrimo palatio, multis poſſeſſionibus & diuitiis, atque vxore Perſiba, ex qua liberos ſuſcepit. Herodotus libro ſexto.

Metis, Heſiodo in Theogonia, nympha, ſic dicta a conſulendo (μῆτις enim conſilium ſignificat) vna ex filiabus Oceani & Thetyos.

Metiſcus, Turni auriga. Virg. lib. 12. Aeneid.

Metius Carus, delator inſignis. Plin. 1. epiſtol. ad Vocanium: & lib. 6. ad Hiſpanum.

Metius Geminus, dux Tuſculanorū, ſuperatus a Romanis bello Latino.

Metius Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, ob raptas Sabinas acriter pugnauit.

Metius Suffetius, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Romanorum: qui quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, iuſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quę à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetrauit, vt in quaſcunque vellet ſpecies, tranſmutaretur. Quare cùm pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitū conuerſa, ſeruitute ſe exemit. Qua occaſione vſus Eriſichthon, iterum atque iterum illam vendidit. At illa modò bouis, modò cerui, modò auis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatem. Ouid. ad finem lib. 8. Metam. Reuera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondum inuento auri, aut gemmarum vſu, bobus aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: vnde factus eſt locus vulgi fabulæ, vt Metra diceretur tranſmutari in ea omnia, quæ ab amatoribus accipiebat. indeque manauit prouerbium, Mutabilior Metra.

Metranus, ſub Decio apud Alexandriam, martyrio coronatus eſt.

Metri, nomen viri. 1. Reg. 10.

Metrocles, philoſophus Maronites, frater Hiparchiæ, Crateris leuir. Tortel.

Metrodorus, Lampſacenus, Epicuri diſcipulus, fidiſſimuſque amicus. Strab. Diogen.

Metrodorus Athenienſis, Carneadis auditor, pictor & philoſophus. Cicero libro 1. de Oratore.

Metrodorus Sceptius, è philoſophica vita in ciuilem mutatus eſt, magna ex parte in ſuis ſcriptis oratorie loquitur: & nouo quodam dicēdi genere vſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen coniugium apud Carthagineſes adſecutus eſt: atque vti Carthagineniſis viuebat. Cumque amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliaſſet, ad illum cum vxore diſceſſit, & honore maximo adfectus eſt. Strab. lib 13. huius ſumma memoria a Cicerone commendatur. Tuſcul.

Metrodorus Chius, qui vniuerſum ſempiternū eſſe dicebat. Nam ſi factum eſſet a non ente, infinitum etiam eſſe oportere, quoniam ſempiternum, cùm non habeat principium vnde incipiat, nec exitum habebit quo terminetur. Immobile quoque aſſerit, quoniam moueri non poſſit, quod non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt aut in plenum, aut in vacuum, in quorum alterum tranſitus fieri non poteſt. ex æthere autem nubes fieri denſatione aquæ, quæ ſolem decurrens extinguit ipſum, quibus terrefactis, rurſum accenditur. Solem ſiccitate conſtipatam ex aqua ſplendida, ſtellam efficere. dicit etiam diem ac noctē inde fieri, quòd ſol extinguatur atque accendatur. eclypſim quoque extinctione fieri.

Metropolis, vrbs Phrygiæ, à matre Deum condita. Eſt & alia rurſus in Phrygia. Item aliæ octo ſequentium regionum, Lydiæ, Theſſaliæ, Acarnaniæ, Doridis Moſynicorum, Ponti, Scythiæ, Eubœæ, ſuperioris Theſſaliæ: Gentile, Metropolites. Steph.

Mettinus, rex Tyri, anno à mundo 3061.

Meuania, Vmbriæ oppidum, inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam armētorum & gregum ferax. Meuanates populi hinc dicti. Plin. lib. 35. cap. 41.

Meuius, poeta ineptiſſimus, Virgilii & Horatii temporibus, vtrique æquè inuiſus, quòd poemata illorum inſectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam aucuparetur: vnde & Virgiliomaſtix vulgò appellatus eſt. Virgil. 3. Ecloga,

Qui Bauium non odit, amet tua carmina, Meui:
Atque idem iungat vulpes, & mulgeat hircos.

Horatius lib. 1. Carm.

Mala ſoluta nauis exit alite
Ferens olentem Meuium.

Meza, filius Rahuel filii Eſau. Gen. 36.

Mezaab, pater Matred patris Meetabel vxor Adar, regis in Edom ſeptimi. Gen. 36.

Mezades, vi. Athenienſium iudex circa annum mundi 3021.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, ſummus deorum contemptor: qui cùm tyrannidem domi crudeliùs exerceret, a ſuis per ſeditionem pulſus, vnà cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum aduerſus Aeneam gerentem. Quo in bello, cùm magnam tam Troianorum, quàm Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, vnà cum filio ab Aenea eſt interemptus. Virg. 10. Aeneid.

M I

Miacorus, vrbs Chalcidica: Ciuis, Miacorius. Steph.

Miagrus, deus erat muſcarum. Aliter vocabatur Myodes & Achor. Plutar.

Miamin, nomen viri. 2. Eſd. 10.

Mibahar, nomen viri. 1. Par. 11.

Michar, pater Abdon, 2. Par. 34. qui 4. Reg. 22. dicitur Michaia, filius Ioel, 1. Par 5. Filius Meribbaal filii Ionatham, 1. Par. 8. Filius Miphiboſeth. 2. Reg. 9.

Michael, filius Izrahia filii Ozi Thola filii Iſſachar. 1 Par. 7. Pater Galaad. 1. Par. 5. Pater item Sthur principis tribus Aſer. Numer. 13. Eſt & nomen Angeli, Dan. 10.

Michael, Conſtantinopolitanus imperator, anno CHRISTI 812.

Michael Balbus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum CHRISTI 822.

Michael Theophili, cum Theodora matre, 11.

annis

annis Cōſtantinopoli imperauit, ſub annum CHRISTI 846. Blond.

Michael Athenaeus, Cōſtātinopolitanus imperator, ſub annum CHRISTI 1024. Blond.

Michael Paphlagon, occiſo Romano, Conſtantinopolitano imperatore, imperium arripuit ſub annum ſalutis 1036.

Michael Calaphates, Zoes Auguſtæ adoptione Conſtantinopolis imperator factus, in inſulam eam relegauit, ſed ab ea poſtea & regno & oculis priuatus eſt. Blond.

Michael Senior, vno anno Cōſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1058.

Michael Pirapinaceus, Cōſtantini ducis filius, Conſtantinopoli imperauit, ſub annum ſalutis 1076.

Michael Palæologus, Balduino pulſo, Cōſtantinopolitanum imperium arripuit: quem mortuum Græci ſacerdotes (quia ſe Romanæ eccleſię, in concilio Lugdunenſi, ſubiecerat) ſepultura arcuere. Blond.

Michael Cathalaicus, Cōſtātinopolitanus imperator, ſub annum ſalutis 1009.

Michaia, Pater Achobor, 4. Reg. 22. Filius Meribbaal filii Ionathan, 1. Par. 8. Mater item Abiam regis Iuda. 2. Par. 13. quę 3. Reg. 15. dicitur Maacha.

Michale, Centaurea mulier quæ docuit Theſſalas remedium amoris. Seneca.

Michas, Heb. Michæas, nomen viri de monte Ephraim. Iudic. 17.

Michæa, ſiue Michæas, Filius Gamariæ filii Saphan ſcribæ, Iere. 36. Filius itē Iemla, 3. Reg. 22, 2. Eſd. 12.

Michæas, nomen prophetæ. Iere. 26. Mich. 1.

Michol, nomen filiæ minoris regis Saul. 1. Reg. 14. eadem vxor Dauid.

Micipſa, Numidarū rex, Maſſiniſſæ regis filius: qui Iugurtham Manaſtabalis fratris filium, vnà cum Adherbale & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Salluſtius, Fuit enim Iugurthæ patruus. Alias Micypſa.

Midæ, vel Midaeum, vrbs Phrigiæ: Hinc Midæeus, Midaeus. Steph.

Midas, Gordii Bubulci filius, Phrygiæ rex pecunioſiſſimus: qui cùm Bacchum hoſpitio ſuſcepiſſet, iuſſuſque eſſet petere, quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æque ſe optare reſpōdit, quàm vt protinus, quicquid attigiſſet, in aurum verteretur. Quod cùm Bacchi benignitate obtinuiſſet, ſolidas arces & regias ſolo contactu in aurum conuertit. Verùm cùm vrgente fame cibum ſumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, ſenſit tandem ſtolidus, ſe parum ſapienter optaſſe: petiitque à Libero patre, vt munus illud, quātumuis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque eius Bacchus, iuſſit vt in Pactolo fluuio ſe ablueret. Cui cùm morem geſſiſſet, ipſe quidem priſtino reſtitutus eſt ſtatui: cæterùm Pactolus ex eo tēpore aureas arenas voluere cepit: vnde & Chryſorrhoas eſt appellatus. Poſt hęc cùm Pan Apollinem ad cantus certamen prouocaſſet Tmoluſque iudex electus ſecundum Apollinem pronuntiaſſet, approbātibus iudicis æquitatem cæteris, qui aderant, omnibus, vnus inuentus eſt Midas, qui Panem Apollini præferre nō dubitaret, Tmolique ſentētiam, tanquam iniuſtam reprehenderet. Quamobrem indignatus Apollo, aſininas ei auriculas addidit: quas tam ſcitè occultauit, vt nemo ſciret, præter ſolum tonſorem: qui cùm rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamauit, Aures aſininas habet rex Midas. Deinde foſſam terra adoperuit: eóque in loco temporis proceſſu creuerunt arūdines, quæ cōmotæ vocem, quam tonſor infoderat, reddiderūt: vt latius fabulatur Oui. 11. Metam. Alii tamen malunt, Midam inter Apollinem & Marſyam decertātes iudicem cōſtitutum, cùm pro Marſya ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natū eſt prouerbiū, Auriculas aſini Midas habet: quo vtimur in ſtolidos, & craſſis auribus, pinguique iudicio homines. Alii rurſus ſic narrant, Cùm præteriret aliquando Midas Liberi patris aſinos, atque eos afficeret iniuria, iratum Bacchum auriculas ei aſininas addidiſſe. Sunt qui dicāt huic aures natura prælongas fuiſſe, & aſinarum inſtar prominētes: atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hac allegoria ſignificatum Midam, vt pote tyrannum, corycæos ac ſubauſcultatores dimittere ſolitū, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierēt, vel dicerentur, cognoſceret, nimirū illis vtens aurium vice. Proinde cùm vulgus admiraretur, ab illo reſciri etiam ea, quæ clàm ac procul fierent, occaſionem fabulæ datam eſſe, vt Midas diceretur auriculas aſini habere: vel quòd nullum aliud animal acrius audiat, quàm aſinus, excepto mure: vel quòd aures habeat omnium longiſſimas.

Midea, vrbs olim in Argo, nunc vicus.

Midea, Haloëi filia, Perſei vrbs quondam dicta. Hinc Mideates & Midiæus. Alia eſt Perſepoli in Perſide, de qua infra. Eſt etiam Bœotiæ Midea. Homer. οἵ,τε πολυσταφυλον ἄρνην ἔχον, οἵ,τε μίδειαν. Eſt & alia Lyciæ. Steph.

Mieza, oppidum Macedoniæ, quod olim Strymonium vocabant, a Mieza Beretis filia cognominatum: Gentile, Miezeus & Miezæus. Steph.

Milamon, vir quidā, quem ferunt poetæ in leonem fuiſſe commutatum. Paleph. lib. De fab.

Mileſius, cognomen Apollinis iculus & Strabo & Lactantius meminerunt. Hic conſultus aliquādo vtrum Chriſtus homo eſſet an deus,

Ff.i.

Θνητὸς ἦν κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις
Ἀλλ' ὑπὸ χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις συλληφθεὶς
Γόμφοις, καὶ σκολόπει πικρὴν ἀνέλυσε τελευτήν.

Id eſt,

Mortalis erat ſecundum carnem,ſapiens portentoſis operibus. Sed ſub Chaldæis iudicibus armis comprehenſus,clauis &cruce amarum tolerauit finem.

Miletopolis,vrbs inter Cyzicum & Bithyniam, iuxta Pyndacem. Alia eſt in Perſide. Ciuis,Miletopolites.Stephanus ex Strabonis lib.12.

Miletus, filius Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel vt Ouidius habet, Deiones: qui cùm Minoa Cretenſium regem iam ſenem regno priuare vellet,à Ioue territus,in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibique oppidum condidit,quod de ſuo nomine Miletó appellauit,eiuſque incolas Mileſios.Oui. lib.9.Meta.Alii tamen Miletum conditũ malunt à Sarpedone Iouis filio, Minois ac Rhadamanti fratre,& ab eo Miletum appellatam fuiſſe, ab altera eiuſdem nominis vrbe,quam in Creta reliquerat.Strab.lib.14. Vrbem hanc præſtantiſſimæ lanę prouentus nobilitauit,ex qua fiebant Mileſia ſtragula,& veſtes Mileſiæ, ob inſignem mollitiem in matronarũ deliciis habitæ.

Miletus, vrbs in finibus Ioniæ & Cariæ, Herodoto,à Neleo ędificata,decem ſtadiis ab oſtio Meandri amnis ſecreta. Hæc autem Anactoria nominata ſuper octoginta vrbium per cũcta maria genitrix,vbi oraculum fuit antiquitus Branchidarum appellatum,poſtea Apollinis Didymei.Pompo.lib.1. Miletus (inquit) vrbs quõdam Ioniæ totius belli, paciſque artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, & Timothei muſici, & Anaximandri phyſici aliorumque ciuium inclytis ingeniis meritò inclyta. Ab hac Mileſii,populi dicti ſunt, qui quum prius potentes eſſent & opulenti, deliciis dediti,& opes & potẽtiam amiſerũt. Stephanus.Prius Lelegeis vocabatur, quòd Leleges inhabitarent:deinde Pityuſa,à Piceis arboribus, & quòd picea primùm illic nata dicatur.Poſtea Anactoria nominata eſt,ab Anactore (ſic enim legendũ videtur in Stephano) Terræ & Cæli filio. Alia fuit eiuſdem nominis vrbs in Creta.Hom.lib.2.Iliad.

Milyas,Herodoto, locus in Aſia, cuius populi iam tunc appellabãtur Solymi.His poſtquam imperauit Sarpedon, Termilæ ſunt appellati, tantiſper dum Lycus Pandionis filius à fratre Aegæo Athenis pulſus ad Sarpedonẽ in Termilas abiiſſet, factũmque eſſet vt temporis progreſſu ad Lyci nomen Lycii vocarentur. μιλύας Stephano per υ in penultima. Dicuntur etiã Milyes à Milye,vxore Solymi & ſorore,poſtea vxore Cragi. Gẽtile,Milyeus & Milyites.Vide Termile & Solymi.

Milichius,Bacchus dictus eſt, quòd non ſolùm vini ſed & ficorum & fructuum prope omniũ inuentor fuit. Nam Milicha ficos olim ſignificabant.

Milichiæ fons in agro Syracuſano. Plin.libr.2. cap.8.

Milicho,nomen viri.2.Eſd.12.

Milinus,in Creta prędo & pyrata crudeliſſimus, ab Hercule Libyco interfectus.Beroſ.

Miliſſia, vrbs, Epidaurus poſtea dicta,vt ſuprà ex Stephano diximus.

Milo,Crotonienſis,homo tantæ fortitudinis,vt in Olympico certamine bouem retẽto anhelitu per ſtadium portauerit: quem ictu pugni interfecit,vnóque die integrũ deuorauit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere: dũ conſtitiſſet, nemo veſtigio educere.Quum autem nimia neruorum fiducia arborem in parte media hiãtem diducere vellet, brachiis hinc inde conſtrictus,& deficiente conatu retentus,lupis fuit præda.

T.Annius Milo, è Lanuuio municipio,familia Papia,adoptatus à Tito Annio,auo materno: qui cùm P. Clodium Tribunus plebis multa ſeditioſè in repub.molientẽ occidiſſet,fruſtra à Cicerone defenſus elegantiſſima illa oratione,quæ etiam hodie omniũ manibus teritur, Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cum ob eam cauſam exularet Maſſiliæ,vidiſſetque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam, longe meliorẽ ea quæ habita fuerat,dixiſſe fertur, Si ſic oraſſet Cicero, nõ ego Maſſiliæ (alii legũt Vmbilicos) lumbricos legerem. Dion.in Romanorũ hiſtoria. Eſt item nomen mõtis Indię,in quo homines naſcuntur auerſis plantis,octonos digitos in ſingulis pedibus habentes.

Milonia,vrbs Samnitum clariſſima: Gẽtile,Miloniates.Steph.

Milthas, vates quo in explicandis prodigiis Dion vſus eſt.Plut.in Cimone.

Miltiades, dux Athenienſis clarus, qui decem millibus ſuorum ciuium, & Plateenſibus auxiliariis mille, profligauit Perſarum ſexcenta millia in cãpis Marathoniis.Iuſtin.li.2.Poſtea tamen peculatus damnatus in carcere,& vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt. Valerius Maximus lib.5.cap.3.

Miltiades,Doloncorum tyrannus.Olymp.57.

Mileorus,vrbs Chalcidica in Thracia.Steph.

Milyæ,Milyas,vide Milias.

Mimalces,populi Libyæ.Steph.

Mimalion, adoleſcens, qui Atalantẽ puellã venatricẽ, in Arcadia amauit. ſunt qui eundẽ & Meleagrum fuiſſe putent. Propert.li.1. Eleg.1.

Mimallis,Plin.lib.4.cap.12. à Callimacho inſula dicitur quæ ab aliis Melos,à nonnullis Zephyria.

Mimallones, Straboni, mulieres Liberi patris orgia celebrãtes,quæ & Thyades dicuntur,&

Mænades,

Mænades, & Bacchæ. Mimallones autem dictæ putantur, a Mimante Ioniæ monte, Baccho ſacro: vel a verbo Græco μιμεῖσθαι, quod eſt imitari, eò quòd thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem viderētur imitari. Eædem & Mimallonides dicuntur. Hinc Mimalloneus, a, um.

Mimallonides, cognomen Bacchantium mulierum. Vide Mimallones.

Mimas, mons minoris Aſiæ (vt docet Homer. in Hymnis) vel Thraciæ (vt Suid. ait) haud procul à Colophone, cōtinuis obſeſſus vrbibus, vnde futuræ tempeſtates ſentiuntur. Solinus. In hoc monte quotannis Baccho ſacra facere conſueuerunt, a quo mulieres ſacrificulæ Mimallones & Mimallonides dicuntur.

Mimermnus, Suidæ, Ligytiadę filius, poeta Colophonius, aut (vt alii malunt) Smyrnęus, Elegiarum ſcriptor, Olymp. xxxxvii. natus: quanquam non deſunt qui eodem tempore vixiſſe velint, quo in Græcia ſeptem Sapiētes floruerunt. Propert. lib. 1. Eleg. 9.

Mimas, gigātis nomen, quem Iupiter fulminauit. Horat. lib. 3. Carm.

Mymnedus, vrbs Lydorum: Gētile, Mimnedius.

Minæi, Steph. populi in regione Arabiæ, mari rubro adiacentes, qui primi cōmercium thuris fecere, nec præter hos Arabes alii thuris arborem vident. Vnde ab ipſis thus ipſum Minæum dictum eſt. Plin. lib. 12. cap. 14.

Minalium, vide Melanyon.

Mincius, Venetorum fluuius, qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit: & inde rurſus, multis torrentibus auctus, influit in Padum. Virg. 4. Georg.

Minedus, vide Minnedus.

Minerua, ſapientiæ & bonarum omnium artiū dea, ex Iouis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Iouem, cùm Iunonem ſterilem videret, ne prorſus ſine prole eſſet, cerebrum ſuum percuſſiſſe, indéque Mineruam proſiliiſſe. Quo commento illud ſignificare voluerunt poëtæ, bonarum artium diſciplinas, humani ingenii non eſſe inuentum, ſed ex Iouis cerebro, hoc eſt, ex inexhauſto diuinæ ſapientiæ fonte in humanum vſum eſſe depromptas. Dictam autem Mineruam quidam exiſtimant à minando, quaſi vim minetur. Solet enim ſimulachrum eius fingi ægide & haſta formidabile. Vnde & Pallas à Græcis dicitur, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, propterea quòd haſtam tenens, eam veluti vibrare videatur. Eadē & Tritonia appellatur, eò quòd Ogygis regis temporibus, circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicatur apparuiſſe. Ab Homero peculiari epitheto γλαυκῶπις dicitur, à glauco oculorum colore: vnde & Cæſiam noſtri cognominãt. Hæc prima lanificii inuentrix creditur extitiſſe, atque artis eius præſtantia cum Arachne puella Lydia contendiſſe: cúmque iam penè ab ea vinceretur, radio percuſſam in araneā eam commutaſſe. Olei quoque vſum prima putatur oſtendiſſe, diuinoſque ob id honores meruiſſe, dignamque ideo iudicatam eſſe, quæ Athenarum vrbi nomen imponeret, reiecto Neptuno, qui edito equo naſcenti vrbi potentiam bellicam promittebat. Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe, virginitatémque perpetuò illibatā ſeruaſſe: vnde & innuptam peculiari epitheto appellant poëtæ. Auguſtinus & Beroſus ſcribunt eam Ogygis temporibus ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali apparuiſſe ætate. de hac etiam in dictione PALLAS. hanc filiam Iouis ac virginem putauerunt, quòd & incorruptibilem aiunt eſſe natura, & extremum locum vniuerſi obtinere contendunt. Tritoniam verò appellatam, quoniam ter in annuo ſpatio, vere, æſtate, hyeme cōmutatur. γλαυκῶπιν, id eſt, glaucoculam, non quia glaucos habeat oculos (quod vocabulum ipſum denotat) ſed quoniam aër viſum animalibus præbeat. Quinque autem Mineruæ fuerunt. Prima Apollinis mater. Secūda orta Nilo, quam Aegyptii Saitæ colunt. Tertia, quam a Ioue generatam ſupra diximus. Quarta à Ioue nata, & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam nominant, & quadrigarum inuentricem ferunt. Quinta, Pallantis, quæ partem dicitur interemiſſe, virginitatem ſuam violare conantem, cui pinnarum talaria adfingunt. Cic. lib. 3. de Natura Deorum.

Mineus, vir quidam Thebanus, cuius filiæ in veſpertiliones ſunt commutatæ. Oui. 4. Met.

Mineias, ſeu Mineis, Minei filia. Quid. loco ſuprà citato.

Minilus, mons Theſſaliæ, poſtea Orchomenus dictus.

Minio, fluuius Thuſciæ, non procul à Cærete oppido.

Miniatæ, populi Italiæ Florentinorum ditionis. Blond. lib. 10.

Minius, fluuius Hiſpaniæ, à colore pigmenti quo plurimum exundat.

Minius Raſaranus, Hiſpanus, vnus ex quatuor iudicibus, quos Hiſpani, poſt defectionem ab Ordonio rege, crearunt. Ritius.

Minnæi, Vide MINEI.

Minoa, vrbs in Amorgo inſula Cycladum. Stephanus in Amorgo. Eſt & altera in Sicilia. Item Megarenſium emporium fuit, duodeuiginti ſtadiis diſtans ab vrbe, quod & Niſea appellatur. Strab. li. 9. Stephanus Gazam Paleſtinæ quoque Minoā olim dictam, author eſt. Alia quoque eſt in Siphno vna Cycladū. Et alia Arabiæ, cuius ciues Minoitæ, à Minoē. Item inſula quædam, non procul Megaris (fortè eadem a Megarenſium emporio, de quo iam diximus) Parus etiam vocaba-

tur μινῶα,vnde ciues Minoę.Steph.Infra Minois legitur pro Paro.

Minos, filius Iouis ex Europa, vt poetæ ferè omnes aſſeruit. Alii vero nõnulli affirmant nõ Iouis, ſed Xanthi regis Cretenſium ex Europa filiũ fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Herod. verò lib.1. dixit eum fratre Sarpedone de regno Cretæ diſſenſiſſe,ſed illo fugato regnum obtinuiſſe. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſtot.Polit.1. Paſiphaen Solis filiam matrimonio ſibi iũxit,& ex eo filios,filiaſque progenuit.Maxima bella geſſit aduerſus Megarenſes & Athenienſes, quòd filium ſuum Androgæum occidiſſent : atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois capta, Miſum patrem fatali capillo ſpoliauit : Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, vt ſeptem quotannis iuuenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro obiiciendos. Dædalum quoque Athenienſem patria exulantem hoſpitio ſuſcepit:qui cùm ingenio,artiſque fabrilis peritia plurimùm valeret,labyrinthum ei extruxit innumeris viarum ambagibus intricabilem:cui & Minotaurum incluſit, monſtrum ex tauro & Paſiphaë vxore ſuſceptum.Verùm cùm poſtea didiciſſet, Dædalum vxori ſuæ in tam nephando concubitu adiutorem ſeſe præbuiſſe,vaccámque ligneam fabricaſſe,cui illa incluſa tauro fuerat cõmiſta, ipſum quoque vna cum Icaro filio eodem labyrintho incluſit : cumque illi alis cera conglutinatis inde euolaſſent, claſſe eos in Siciliam vſque eſt perſecutus:vbi apud Camerinum,ſeu Camicum oppidũ à filiabus Crocali ſeu Cocali regis occiſus eſt.Alii tamẽ à Cocalo rege per proditionem captum, & in thermis ſuffocatum tradunt.

Minotaurus, mõſtrum biforme, partim habens formam hominis,partim tauri,natum ex Paſiphaë vxore Minois, quæ opera Dædali cum tauro concubuerat,iuſſu Minois Labyrintho incluſum, humanis carnibus veſcebatur. Huic quotannis Athenienſes ex præſcripto fœderis ſeptem ex ſuis liberis mittebant deuorandos.Sed tertio anno Aegæi filius Theſeus ſorte miſſus, Minotaurum occidit,& ab Ariadne accepto filii glomere, fuga euaſit. Seruius interpretatur Taurum, ſcribam fuiſſe Minois, qui abſente rege, cum Paſiphaë concubuit in domo Dædali : & quia Paſiphaë eodem tempore gemellos peperit,quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis,factum eſſe locum fabulæ, Minotaurum biforme monſtrum peperiſſe dicatur.

Minthe, à poëtis Cocyti filia fuiſſe fingitur: quam cùm Perſephone cum Plutone deprehendiſſet, in herbam ſui nominis commutauit. Nam μίνθα à priſcis Græcis dicebatur herba,quę poſtea ab odoris ſuauitate ἡδύοσμον appellata fuit.Latini vnius tantum literæ immutatione Mentham vocant. Ouidius 10. Metamorph.

Minthe, mons,vt ſcribit Strabo libro 8.dictus à Plutonis pellice,quam Proſerpina in herbam Mentham mutauit.

Mintius Venetiarum fluuius, ex Benaco ſcaturiens,delabitur Mantuani.Polit.

O ſacris Minti celebrate Muſis.

Minturnæ,Ptolem.oppidum in Campania inter Sinueſſam & Formias,ad Lyrini fluuium:habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit,fugiens perſecutionem Syllæ.

Minutia,Veſtalis,quæ propter corporis elegantem cultum in ſuſpicionem venit libidinis, vnde & viua defoſſa eſt.Liu.lib.8.

Minutia,porta quædam Romę,dicta ab ara Minutii,cui erat proxima.

Minutianus ſophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

Minutius Fundanus, Aſiæ Procoſ.ſub Hadriano Cæſare.

Minutius Augurinus Trib.pleb.qui Sp.Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic,quòd farris precium trinis nundinis ad eam vilitatem redegiſſet, vt aſſe modius veniret, tantum à plebe eſt habitum honoris vt collata in capita ſtipe vnciaria, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin.libro 37. capite 5. & libro 28.capite 3.

Minya,vrbs Theſſaliæ,à Minyo dicta,quæ prius Almonia dicebatur. Inde Minyates, populi. Eſt & altera in Phrygia : Hinc Minyeon, Minyeis, Minyeius : Gentile, Minye. Stephanus.

Minyæ, populi Theſſaliæ, aut certè Magneſiæ, quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab ortu annexa : qui Iaſonem in Colchos proficiſcentem ſecuti ſunt. Dicti Minyæ, à Minya Orchomeni rege,Chryſæ filio: Alii, populi Bœotiæ circa Ioclum montem habitantes.

Minyas Chryſæ filius,à quo Minyæ, quibus imperauit,nomẽ acceperunt. Hic quum omnes mortales ſuæ ætatis opibus ſuperaret,primus omnium gazophylacium recondendarum pecuniarum gratia conſtruxit. Pauſan. & Cæl. Rhod.lib.20.cap.25.

Mipbiboſeth,Filius Ionathæ filii Saul, 2.Reg. 4.9. Fuit item alter, filius Saul ex Reſpha, 2. Reg.19.& 21.

Minyeus,ſiue Minyeius,Homero fluuius Theſſaliæ,poſtea Orchomenus dictus. Plin.lib.4. cap.8. Hunc Strabo lib.8. eundem facit cum Anigro. Homer.lib.11.Iliad.iuxta Arenem in mare defluere tradit,cùm ait,

Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης.

Miracles fuit neſcio quis cõcinnatulus,qui vnguẽtatos auratóſq; capillos fertur habuiſſe.

De hoc

De hoc Val. Flac. lib. 2. Argon. Simul armiger ibat Semiuir, impubémque gerẽs ſterilemque iuuentam.

Mirandula, Italiæ, ciuitas, Ioanoe Pico comite nobilis.

Miritus, exiguus mons Theſſaliæ.

Mirobriga, vrbs Hiſpaoiæ vlterioris in cõuentu Cordubenſi, Ptolemæo. Plin. lib. 3. cap. 1. Mirobricam vocat.

Miſaam, filius Elphaal filii Mehuſim. 1. Par. 8.

Miſach, vous ex tribus pueris, de quib⁹ Daniel, qui & Miſael dicitur.

Miſael, oomen viri, quem princeps Eunuchorũ regis Nabuchodonoſor vocauit Miſach. Dan. 1. Filius item Oziel filii Caath. Exo. 6.

Miſael, puer quidam, qui vnà cum aliis duobus Anania & Azaria in fornacẽ ignis coniectus, hymnum Domini ibi cecinit.

Miſcellus, Crotonis conditor. Vide SYRACVSAE.

Miſcera, vrbs Sicaniæ: Gentile, Miſcereus. Stephanus.

Miſdates, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 300.

Miſenus, Aeoli filius, Hectoris tubicẽ, quo mortuo Aeneam ſecutus eſt io Italiam. Hic cùm deos marinos ad tubæ certamẽ prouocaret, à Tritone ſubmerſus eſt, ſed poſtea ab Aenea inuentus, ab eo io monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde Miſenus vocari cepit. Virg. lib. 6.

Miſenus promootorium eſt Campaniæ, non procul à Cumis, nomen habẽs a Miſeno Aeneæ tubicine illic ſepulto. Virg. 6. Aeneid.

Miſetus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Miſetius.

Miſgetes, populi Iberûm. Steph.

Miſgomene, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Miſgomenius.

Miſpila, vrbs Medorum: Gẽtile, Miſpilates. Stephanus.

Miſſenia, regio Peloponneſi, in qua eſt ciuitas Meſſenæ, cuius incolæ Meſſenii dicuntur. Ouid. lib. 12.

Miſſeſſus, Armenius, Conſtantio Cæſare à ſe interfecto, Cæſar appellatus a militibus, ab iiſdem paulò pòſt eſt interfectus, ſub annum ſalutis 695.

Miſtillus, nomen coqui apud Martialem.

Mithra, a Perſis dicitur ſol. Strabo libro 15. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apuleius libro vlti. Ipſumque mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.

Mithriaca, ſacra ſolis, ſiue Oſyridis. De quibus Lamprid. in Commodo, Sacra Mithriaca hõmicidio vero polluit, cùm illi aliquid ad ſpeciem timoris vel dici, vel fingi ſoleat.

Mithridates, rex Ponti, vi tanta & animi & corporis, vt ſex iuges equos regeret, duarum & viginti gẽtium ore loqueretur. Hic diffidentibus Romanis ſociali bello, Nicomedem, Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit: Græciam, inſulaſque omnes, excepta Rhodo, occupauit: Ciues Romanos tota Aſia negotiãtes, nocte vna occidendos curauit. Q. Oppium Proconſulem, & Apuleium legatum in vincula coniecit, ſed a Sylla apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus, tanta ſuorum clade ſuperatus eſt, vt rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cuius ope cùm bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandémque a Pharnace filio in regia obſeſſus, veneno vitam abrumpere tentauit. Verum cùm ea via parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis aduerſus venena firmaniſſet, immiſſum percuſſorem Gallũ, authoritate vultus eius territum reuocauit, & in cædem ſuam manum trepidãtis adiuuit. Hic Mithridates arguitur maximæ crudelitatis: nam Laodicem cõiugem & ſororem, præterea matrem, fratremque, ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit.

Mithridates alius, Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo.

Mithridates, filius Gazabar. 1. Eſd. 1.

Mithridates Arſaces, Parthorum rex. Olympiade 139.

Mithridates, rex Pergami. Olymp. 183.

Mithridates, Hiberus, Parthorum rex. Olymp. 203.

Mithridates, Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitylene, nes, & Mitylenæ, arum, vrbs maxima in Lesbo iuxta Methymnam, à cuius nomine nunc omnis inſula Mitylene appellatur: in qua fuerunt olim duæ nobiliſſimæ ciuitates, hæc videlicet & Methymna. Hanc eandem inſulam pridem Lesbum dictam voluot, ab vrbis nomine, quæ io ea potentiſſima fuit. Dicta Mitylene, Diodo. li. 4. a Mitylene Macari filia. Hæc nunc Mitallinum dicitur, vrbs clara Pittaco ex ſeptem ſapientibus vno, & Alceo poeta, & Antimenide fratre eius, & Diophane oratore, & Theophane rerũ ſcriptore, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hac ſcribit Vitruuius li. 1. quòd magnificenter & eleganter ædificata fuerit, ſed nõ prudenter poſita, in qua Auſter cùm flat, homines ægrotant: cùm Corus, tuſſiunt: cùm Septentrio, reſtituũtur in ſalubritatem. Mitylene, Stephano (quanquam prima per υ, ſecunda ι, apud eum ſcribitur) a Mitylene Macaris (ſic enim legendum videtur, non Cæſaris) aut Pelopis filia, vel à Mitylẽ conditore: vel a Mytone Neptuni aut Mitylenes filio proximo continenti abeſt quinquaginta ſeptem millia paſſus. Act. 20.

Mitys, vir quidam, cuius ſtatua eum, à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſtot. cap. 10. de poetica.

Mitterim, inſula vltra Britanniam ſex dierum nauigatione, vt lib.4.Plin. ſcribit. In ea candidum plumbum prouenit.

Mizraim, vide Mezraim.

M N

Mnas, pirata, qui temporibus Pompeii oram Italiæ prodituria claſſe infeſtabat. Plut. in Antonio.

Mnaſyriûm, locus eſt in Rhodo inſula non procul a Lyndo oppido. Strab.lib.14.

Mnemoſine, Nympha Pieria, quæ Ioui nouem Muſas peperit, Heſiodus in Theogonia, Latine memoriam interpretari poſſumus: quam ideo Muſarum matrem fingunt poetæ, quòd omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conſeruetur.

Mneſarchus, inter principes philoſophorũ Ciceroni numeratur Acade.quæſt.lib.4.

Mneſimachus, poeta comicus, cuius tres fabulæ enumerantur a Suida.

Mneſitheus, medicus Athenienſis, Galen. libro 1. ad Glauc. Item Meneſitheus herba quædam quæ vulgò oculus bouis dicitur. Dioſc. lib.3.

Mneſter, Agrippinæ, quæ Neronis iuſſu interfecta eſt, libertus. Is, Agrippina a ſatellitibus Neronis interempta, ferro ſe transfixit: incertum charitate in patronam, an metu exitii. Cornel.Tacit.lib.14.

Mneſtheus, nomen proprium viri Troiani. De quo Virgilius,

Mneſtheumque vocat, &c.

Is ab Aſſaraco rege originem traxit, vt idem Virgilius author eſt in 12.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus.

Nõnunquam verò cauſa metri additur e poſt m, Meneſtheus. Virgil. 10. Aeneid.

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Meneſtheo.

Nec aliter poteſt ſtare verſus, vt annotauit Seruius.

Mneſtheus, qui & Peteo xi. Athenienſium rex, anno ante Romam conditam 450.

Mneus Suida, bos Soli ſacer: quem Heliopolitæ pro deo colebant in ſepto eum nutrientes. Strab.lib.17.

M O

Moab, filius Lot ex filia ſua maiore, Geneſis 19. A quo vrbs Arabiæ (quæ alias, vt Euſebius refert, Areopolis dicitur) & regio nomen acceperunt, Iſa. 11. Eſt & regnum filiorum Lot ad Orientem Iudææ ſitum, proximum mari mortuo & Iordani. Eſt præterea nomen regis, 1.Reg.12.& 20.1.Par.4.

Moabitæ, Idem.

Moabites, Idem.

Moabitides, Idem.

Moabitis, Idem.

Moadia, nomen viri.2.Eſd.12.

Moba, pars Arabiæ, pro Moaba: vnde Mobeni & Mobites. Steph. vide Moab.

Mobonnai, nomen viri.2.Reg.23.

Mobucharax, vide Charaemoba.

Mocarſus, parua regio Thraciæ: Gentile, μοκαρσὸς, Steph.

Mocata, vrbs Bithyniæ: Gentile, Mocatenus. Steph.

Mochona, ciuitas.2.Eſd.11.

Mochori, pater Ozi.1.Par.9.

Mocle, vicus Phrygiæ: Incolæ, Mocleni, Stephanus.

Modeſtinus, aliàs Herennius, iuriſconſultus, Alexandri Aug. temporibus.

Modeſtus, Conſul cum Arintheo, anno ab vrbe 1125.

Modin, ciuitatis nomen in monte ſitæ, vt videtur Baala, ſuper torrenti qui apud Secronam effunditur, patria Machabæorum, vbi eſt eorum memorabilis ſepultura, ſeptem pyramides ex quadrata mole ſurgentes. 1.Machab.2.

Modona, vide Methone.

Mœmagus, Ptolemæo, Galliæ vrbs: hodie *Nemours*.

Mœnis, Germaniæ fluuius in Rhenum fluens. Pomp.lib.3. Huius fluuii meminit & Tacitus, Mœnus potius. vide Menus.

Mœrageres, Iupiter dictus eſt, quòd quæ à Parcis mortalibus deſtinata ſunt, non ignoret. Pauſanias author eſt in Templo Apollinis ſimulachra duarum Parcarũ fuiſſe, Iouemque pro Tertia aſtitiſſe cognomento μοιραγέτην, & eodem cognomine ibi Apollinem fuiſſe. Paleph.

Mœris, veneficus deſcribitur Virgilio in Bucol. Item eſt inſula in mari Lycio, de qua Plinius lib.3. cap.31. fuit & rex Aegyptiorum, cuius opus eſt lacus inter Arſinoithem & Memphitem manufactus, circuitu c c c c L. paſſ. qui ab illo Mœridis lacus appellatur. Plinius lib. 5. cap.9.

Mœſia, Europæ prouincia, quæ Pannoniæ iungitur, ad Pontum vſque cum Danubio decurrens. In Myſia Aſiatica ſunt Dardani, Mœſi & Triballi, Pontóque contermini Scythæ. Hæc tamen à multis per y ſcribitur Myſia. Vide infra & ſuprà, Meſia.

Moga, primùm dicebatur quæ poſtea Cappadocia, nunc autem Cæſarea a Cæſare, vt refert Ioſeph. & ſupra dictum eſt in Cæſarea.

Moguntia, oppidum Tranſalpinæ Galliæ. Vulgò *Maintz*, ad Rhenum, *Maience ſur le Rhin*.

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnauit ſub annum a diluuio 300.

Mohola, nomen viri, 1 Par 7.

Moholi, filius Merari filii Leui. Exod.6.

Molada, ciuitas, quæ in tribu tam Iudæ, quàm Simeonis reperitur. Ioſ.15.& 19.1.Par.4.

Molathi, ſiue Molathites.1.Reg.18,2.Reg.21.

Molo orator Alambandenſis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plutar. in vita Cic. & Strabo lib.14.

Moloch, idolum Ammonitarum, 4.Reg.23, Act. 7. quod & Molchom dicitur.

Molochath, flumen. Vide Mulucha.

Molebō, filius Saharaim ex Hodes vxore, 1.Par. 8. Sic vocabatur & Moloch, Ammonitarum idolum, 3.Reg.11.

Molid, filius Abiſur filii Semei filii Onam, 1.Paralip.2.

Molio Iupiter dictus eſt ab hoſpite quodā Molione.

Molorcus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio ſuſcepit. Cuius beneficii gratiam vt hoſpiti ſuo rependeret Hercules, leonem Nemeæum interfecit, qui circuniectam regionem latiſſime deuaſtabat. Huic ſeni ſacra ſolennia inſtituta, quæ Molochea dicebantur.

Moloſſia, pars Epiri, à Moloſſo Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quem poſtea Helenus, de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellauit. Hinc Moloſſus, ſa, ſum. Hæc regio præſtantiſſimos educabat canes, qui & eodem, quo gens ipſa, vocabulo Moloſſi dicebantur. Hos canes, poetæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo, à Vulcano fabricato, quem ille Ioui, Iupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Iulius Pollux libro quinto, capite 5.

Moloſſus, pes dictus eſt, ab eius patriæ ſaltatione. Vel quòd eo metri genere odas, in templo Iouis ad laudem canere cōſueuerunt, in memoriā Moloſſi filii Pyrrhi & Andromaches: à quo poſtea feſta Moloſſia ſunt dicta. Vel, vt alii volunt, quòd Moloſſi, id eſt, Theſſali ad bellum procedentes, huius modulata compoſitione vtebantur. conſtat autem tribus longis, vt Aeneas.

Molus, vxorem habuit Siden, Mentauri filiam, & nomen dedit inſulæ. Steph. in SIDE.

Molucha, Vide MVLVCHA.

Molus, Home. vir Cretenſis, Merionis aurigæ & Idomenei pater.

Molybdana, vrbs Meſtianorum. Steph.

Molycria, vrbs Aetoliæ, Strab. lib.10. Hinc Molycrius, Molycricus, Molycræus, Molycriſæ, Molycrias. Steph. Vide RHION.

Molyndea, vrbs Lyciæ, à Molyndeo: Gentile, Molyndæus. Steph.

Molytis, Ariſtoteli locuſtæ genus, quæ frumenta depopulatur.

Molys, vrbs Libyæ: vnde Molytes & Molyates. Stephan.

Momemphis, vrbs Aegypti: vnde Momemphitis præfectura. Stephan.

Momus, deus quidam a poëtis fingitur, Nocte matre, vt inquit Heſiodus, ac Somno patre progenitus: cuius naturæ proprium eſſe ferunt, ipſum quidem nihil operis edere, ſed aliorum deorum opera curioſis oculis contemplari, & ſi quid eſt omiſſum, aut perperam factum, id ſumma cum libertate carpere: vnde & nomen accepit. Nam μῶμος Græce, reprehenſionem ſonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de hæreſibus. Vide prouerbium, Momo ſatisfacere.

Mona eſt inſula inter Britanniam & Hyberniam ſita. Plinius libro 4. capite 16. Corn. Tacit. lib.14.

Mona, inſula in Rheno fluuio, Hollandiæ, Phryſiæ, ac Ghueldriæ proxima, vnde fortè dicti ſunt Monaſterienſes. Tacit.

Monabæ, vrbs Iſauriæ: Gentile, Monabates. Stephanus.

Monacris, Arcadiæ mons, quaſi ſolus vertex, ſiue ſola ſummitas, Tortelius.

Monacum ciuitas Germaniæ: vulgò *Munchen*. Vide Cambodunum.

Monæſis, Parthorum rex quidam, de quo Horat.3. Carm Ode 6.

Monaœda, Ptol. lib.2. cap.2. inſula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ: alio nomine Monarina dicta.

Moneſio ære à Vulcano canis Cephali. Poll.5.

Moneta, Iunonis cognomentum apud Romanos, a monendo impoſitum. Cicero primo de Diuinitate. Nam cùm vrbs maximo terræmotu concuteretur, nec quiſquam noſſet qua victima id mali poſſet expiari, vox ex Iunonis templo audita eſt, quæ ſacerdotes monuit, ſue grauida terræmotum eſſe procurandum.

Monerium, oppidum Iapodum prope Iſtriam. Strab. lib.7.

Monna, inſula Britanniæ proxima. Tacitus de Sue. Paulino. Eſt & eius nominis inſula in Rheno fluuio Friſiæ proxima.

Monodos, Pruſiæ filius, qui dentium loco os vnum continuum habuit. ὀδοὺς enim dens, vnde monodus, quaſi vnicus dens: quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuiſſe Plin. refert.

Monomœri ſunt populi ſeptentrionales ſingulis cruribus ſaltatim currentes, viuaciſſimæ pernicitatis, autor Gellius.

Monœcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum nauium capax, ab Albinga oppido diſtans ſtadiis quadringentis & octogiuta. Nomen ab Herculis æde accepiſſe putatur, quòd is in ea ſolus coleretur, quaſi μόνου ἡρακλέος οἶκος. Arcem habet munitiſſimam, non procul a Nicea, quam hodie Itali vocant Monicho. Dicitur portus Herculis, quia (teſte Seruio) pulſis aliis, illic Hercules ſolus habitauit, vel quòd

cius templo alius deorum nõ colitur. A Moneci portu vſque in l'uſciam vniuerſum litus continuum omnino ſine portu eſt, exceptis quibuſdam paruis ſtationibus ad iactandas anchoras.

Monogiſſa, locus mutilus eſt in Steph. Hinc Diana Monogiſſena, qui templum Dædalus extruxit. Megiſſa enim lingua Carũ lapidem ſonat. Nunc verò cruſtaceos & molles lapides, Giſſa nominamus. Steph.

Monophaga erant ſacra apud Aegienſes, quæ copioſe deſcribuntur a Plut. in quæſtionibus Græcis & Athenæo.

Monoſceli, homines Indici ſingulis cruribus. σκέλος enim crus dicitur: qui & Sciapodes vocantur, quòd in maiore æſtu humi iacentes σκιᾶ ποδὸς, hoc eſt, vmbra pedis ſe protegãt.

Monothelitę, hæretici quidam, qui duas in Deo voluntates negabant, diuinam ſcilicet & humanam, quum tamen res aliter ſe habeat. Cõtra hos celebrata eſt ſexta ſynodus anno ſalutis 1035. Princeps ſectæ fuit Sergius præſul Cõſtantinopolitanus. Autor. Paul. Diac. de geſtis Longob.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cuius fines ſunt, hinc Padus, inde Apenninus & Tartarus amnis ex ſuperiore parte, mõtes proximi Moncauerio, vbi Pedemontium incipit.

Mons ſanctus, vide Pſentris.

Monthaburum, caſtellum munitiſſimũ in Germania, à Baſano Sicambrorum rege conſtructum. Olyp. 131.

Montanus, poeta quidam, Ouid. 4. de Ponto, Elegia 16.

Montanus, hæreticus quidam, ſub annũ CHRISTI 173.

Mõtanus, alius hæreticus, ſub annũ ſalutis 254. à quo Montani, qui & Cathari. Euſeb. lib. 6. cap. 34.

Monicha, chæ, nomen matris diui Auguſtini, cuius vitæ ſanctimoniam & ipſe diuus Auguſtinus & Mapheus Vegius Landenſis vates literis mandauere.

Monychia, apud Stephan. Munychia legendum videtur. Vide Munichia.

Monychus, Centaurorum fortiſſimus, corporis robore in tantum pollẽs, vt vel proceriſſimas arbores humo euelleret, & pro telis in hoſtes vteretur. Ductum eſt autẽ hoc nomen à Græco μόνυξ, quod perinde eſt, acſi Latinè ſolungulum dicas. Hoc autem proprium equorum eſt epithetum, qui vnica, eaque ſolida vngula pedes habent calceatos. Quò fit, vt & Centauris tribuatur, quibus poëtarum fabulæ equinos tribuerunt pedes.

Monyma, Mithridatis vxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum, detractum e capite diadema, illud collo circunligaſſe traditur, ſeſeque ſuſpendiſſe: & cùm corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe, Execrandum diadema, neque in tam triſti miniſterio mihi profuiſti: moxque cùm ſuper illud humi abiectum inſputaſſet, eunucho regio iugulandam ſeſe obtuliſſe.

Monymus, Corinthii cuiuſdam trapezitæ ſeruus, qui cùm philoſophiæ amore teneretur, cuperetque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc a Domino poſſet impetrare, ſimulata inſania monetam cœpit ſpargere, eoque modo dimiſſus, ad philoſophiam ſe conuertit, Diogenémque ſecutus eſt. Laërt.

Moos, filius Ram primogeniti Ierameel. 1. Paralipom. 2.

Mophim, filius Beniamin. Gen. 46.

Mophis, rex Indiæ, ab Alexandro Magno deuictus.

Mopſi focus, locus Ciliciæ iuxta Pyramum fluuium a Mopſo vate: Ciuis Mopſeates. Stephanus.

Mopſion, ciuitas Palaſgitidis regionis Theſſaliæ. Strab. l. 9. Gentile, Mopſius.

Mopſiſtiæ, vrbs Ciliciæ, à Mopſo condita.

Mopſocrenæ, vrbs in Cilicia, à Mopſo condita.

Mopſopia, Attica regio, à Mopſo rege ſic dicta. Strabo.

Mopſos liberum Ciliciæ oppidum, ad Pyramum fluuium ſitum. Plin. l. 5. cap. 27. Strabo lib. 14. μόψου ἑστίαν vocant.

Mopſus, vates Theſſalus, Ampyci & Chloridis filius, vnus ex Argonautis: Hyginus Fab. poët. cap. 14. Fuit & alius eiuſdem nominis, Apollinis & Mantus filius, à quo Colophonem conditam volunt. Hic cùm in Calchantem vatem incidiſſet, de artis peritia cum eo certauit, victórque euaſit. Quam rem tam ægre tulit Calchas, vt ex dolore, ægritudine contracta, vitam finierit. Vide CALCHAS.

Moraſti, Vicus contra orientem Eleutheropoleos, patria Michææ Prophetæ. Ierem. 26.

Moraſthites, Idem.

Morauia regio Germaniæ, nunc regno Bohemico adiuncta.

Mordiæum, Ciuitas Piſidiæ, Apollonia poſtea dicta. Steph.

Morgentium, vrbs Italiæ, vocatur etiam Morgentina: Gentile, Morgentinus & Morgites. Stephan.

Morges, in Italia, regnauit ſub annum mundi 2349.

Morgina, vrbs Siculorum: Gentile, Morgynęus Stephan.

Moria, Collis, 2. Par. 3. qui Terra viſionis, Gen. 22 dicitur, à latere montis Sion.

Morici, populi Indiæ, ligneas domos habitantes. Steph.

Morgus eſt fluuius ab Alpibus defluens vnus eorum qui a Pado excipiuntur. Plin. lib. tertio cap. 16.

Morini, populi inter Belgas ad Oceanũ Britannicum, Caletibus & Neruiis vicini, quorum oppidum

oppidum mediterraneum, Ptol.teſte,fuit Taruanna,etiam hodie nomen retinẽs. Hi a Virgilio 8. Aeneid. extremi hominum appellantur,quòd (vt iam diximus) Oceano ſint proximi, breuiſſimuſque ab eis, vel ipſo Cæſare teſte,in Britanniam ſit traiectus.

Moriſeni Thracię populi circa Ponti littora incolentes.Plin.lib 4.cap.11.

Morpheus, Somni miniſter, qui (vt in fabulis eſt) iuſſu domini quoſcunque vultus hominum fingit, verba ipſa, mores item & geſtus imitans. Ouid.lib 11.Metam.

Morpho apud Lacedæmonios Venus dicta eſt, ἀπὸ τῆς μορφῆς, id eſt,a forma. Huius ſimulachro Tyndarus pedicas impoſuit,nõ quòd Venerem vinxerit,vt deæ in filias opprobria vlciſceretur, quod nonnulli putarunt: ſed vt per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes. Paleph. libro 2.

Morta,vna ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus, quaſi monſtra habeantur.Parcas autem,Latini Nonam,Decimam & Mortam vocitarunt.Vide Parcæ.

Mortuum mare,ſic dicitur,quia nihil viuum gignit. Lacus eſt Syriæ in prouincia Pentapoli, qui nihil præter bitumen gignit, nihil in eo graue ſubmergitur. Ideo Aſphaltus vocatur, quòd omnia in eo tuta ſint.

Morylii Macedonię populi in occaſum vergentes,iuxta Allaucenſes & Lynceſtas.Plinius libro 4.cap.10.

Morychus cognomen Bacchi apud Siculos:cuius faciem vindemiæ tempore muſto & recentibus ficis oblinere conſueuerunt. Eraſm. in prouerb.Morycho ſtultior.

Moſa,filius Caleb ex Epha concubina.1.Para.2. Filius Zamri filii Ioada.1.Par.8.

Moſa, 1.Paralipom.8, filius Saharaim ex Hodes vxore.

Moſa,fluuius inſignis Galliæ Belgicæ,ex Vogeſo monte, non procul a Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batauorum accepto Rheno in Oceano ſe exonerans.Plin.lib.4.ca.14.& 15.Tacitus lib.2.& 20.& Cæſar de bello Gallic.Vide MESA.

Moſchi,populi Aſiæ, Albanis & Iberis finitimi: à quibus pars Tauri montis in Septentrionem declinans, Moſchii nomen accepit. Pli. lib.5.cap.27,& lib.6.cap.10.

Moſchus, regio Aſiatica prope Phaſim fluuium tripartita: vnam Colchi,alteram Hiberes,& tertiam Armenii inhabitant.

Moſchus, grammaticus & poëta Syracuſanus, Ariſtarchi familiaris: hic ſecundus a Theocrito ſcripſit carmen Bucolicon.Suid.

Moſella, fluuius qui circa fines Lingonum in Celtis oriens,Metenſem ac Treuirẽſem vrbes præterfluit.Tacit.lib.13.Gallicè *Moſelle*.

Moſera,nomen montis vbi Aaron mortuus eſt & ſepultus.Deu.10.qui Hor,Num.20,& Moſeroth,Num.33.dicitur.

Moſeroth, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Heſmona,Numer.33. Eadem quæ Moſera dicitur.

Moſes,Moſis,& Moſi:ſicut & Achilles,lis,li,nomen inclyti Iudæorum ducis, & interpoſito y, Moyſes dicitur, quod habetur in frequentiori vſu.

Moſes, patruus Orcanis regis Turcarum Celapini filii, quia eundem Orcanem ſuæ fidei commiſſum & interfecit & regno ſpoliauit.

Moſes, Ethiops quidam, qui vbi multa furta commiſiſſet,tandem in ſolitudinem ſe contulit,vbi 95.annos vixit,cellulam quandam annis ſeptem nuſquam egreſſus.

Moſobab,nomen principis.1.Par.4.

Moſoch, filius Iaphet, Geneſ.10. Ab hoc Cappadoces originem traxerunt. Ezech. 27. Filius item Aran,1.Paralip.1.qui Geneſis 10.dicitur Mes.

Moſollam pater Salo,1.Para.3.5.8.9. Præpoſitus inſtauratoribus templi.2.Par.34.

Moſollamith,filius Emmer.1.Par. 9.

Moſollamoth,pater Barachiæ principis. 2.Par. 28. Dicitur & Moſeus,Moyſeuſque.

Moſylon,promontorium &emporium Aethiopiæ.Steph.

Moſyni, vel Moſynœci, populi Aſiæ verſus Septentrionem, qui(vt Pompo.lib.1.refert) turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſignant,propatulo veſcuntur,promiſcuè concumbunt, & palam reges deligunt, vinculiſque arctiſſima cuſtodia tenent. Stephanus à domiciliis quæ habitant,dictos ſcribit: poſſeſſiuum,Moſynœcicus.

Motho,vicus Arabiæ,in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt.Significat autem Arabum lingua locum mortis: incolæ,Motheni.Steph.

Motieni,parua regio Iberiæ,colonia à Romanis deducta, Phlegon Mutienum vocat:Gentile, Motienus.Steph.

Motye,vrbs Siciliæ, à Motya muliere,quæ Herculi prodidit illos,qui boues eius abegerant. Philiſtus maritimum Siciliæ caſtellum eſſe ſcribit:Gentile,Motyſæus.Steph.

Motylæ,caſtellum Siciliæ iuxta Motyen:Gentile,Motilæus.

Moyſes,Vide MOSES.

Mozel,nomen regionis.Ezech.27.

M V

Muciſſus,vrbs Cappadociæ.Steph.

Mugius, cognomen Romani cuiuſdam, à frequenti murmuratione,à quo Mugiola porta, cui ipſe aliquando præfuit,nominata eſt. Vide MVOONIA.

Mugonia,porta Romæ,à mugitu,quòd per eam

venale pecus intraret. Hæc & Trigonia appellata eſt, hoc eſt, trium angulorum. Vide MVOIVS.

Mulciber, Mulciberis, & per ſyncopam Mulcibris: eſt enim tertii ordinis non ſecundi: idem qui Vulcanus, deus ignis præſes, à mulcendo dictus, quòd ignis omnia mulceat, id eſt, molliat, vincat ac domet. Apud Ciceronem lib. 2. Tuſcul ex vetuſto aliquo poëta legitur genitiuus Mulcibri ſecúdę declinationis, & trium ſyllabarum, Iouiſque numen Mulcibri adſciuit manus. Donatus putat Vulcanum Mulciberem dictum à mutilando, quòd claudus à poëtis fingatur, & mutilatus. Fuit enim Mulciber Iouis ex Iunone filius, quem cùm parentes infeliciſſima forma eſſe vidiſſent, ex cælo in Lemnum inſulam præcipitarunt: ex qua ruina intorto pede fertur claudicationē contraxiſſe. Homerus fingit eum a Ioue ideo pręcipitatum, quòd Iunonem matrem ex eius irati manibus eripere conaretur.

Muliadas, fluuius Hiſpaniæ, poſt Tagum fluens. Strabo.

Mulierum ciuitas, & mulierum portus, Vide Gynæcopolis, & Gynæcon λιμὴν.

Mulucha, fluuius Numidiam a Mauritania dirimens. Stra. lib. 19. Plin lib. 5. cap. 2.

Mumaſtis, vrbs Cariæ: Ciuis, Mumaſtites. Stephanus.

Mummius, vir Romanus, qui Corinthum vrbem Achaiæ nobiliſſimam euertit, vnde Achaici cognumen tulit.

Munda, oppidum Hiſpaniæ Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem & Pompeii liberos geſto nobilitatum, quo quidem in pręlio tanta vtrinque edita eſt ſtrages, vt Cæſar victor, hoſtes, qui fuga ſeſe in vrbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum extruxerit.

Mundus, adoleſcēs quidam, qui, cùm Paulinam, Saturnini cuiuſdam vxorem, quam deperibat, flectere non poſſet, eam in Iſidis templo, adnitentibus ſacerdotibus pecunia corruptis, conſtuprauit. Ioſeph. lib. 18. cap. 10.

Munim, nomen viri .1. Eſd. 2.

Munychia, chiæ, tumulus eſt in Cherroneſi formam curuatus, ingreſſum habens anguſto ore, à quo murus XL. ſtadiorum longitudine protendebatur, Athenarum vrbem cum Piræeo, duobuſque aliis portubus connectens. Hinc Munychius, poſſeſſiuum. Fuit item Munychia, Dianæ cognomen, quæ apud Pygellam, non procul ab Epheſo colebatur. Strab. libro 14.

Munychia, Munychiorum, feſta Palladis. Inde Munychius portus extra Athenas dictus, Hellanico teſte, à quodam Munychio rege Panteuclei filio.

Munychiates, Ptolemæo libro 5. cap. 17, Petrææ Arabiæ vrbs, hodie Medina Talnabi, vbi

Mahumeti ſepulchrum.

Muræna, cognomen viri Roma. ab eo piſce deductum, qui Murena dicitur. Vnde Ciceronis extat pro Muræna oratio.

Murcea dea, quam ita appellarunt, quòd præter modum faceret hominem Murcidum, id eſt deſidioſum. Cui contraria erat dea Strenua, quæ faciebat homines ſtrenuos.

Murgantia, vrbs in Samnio à P. Decio IIII. conſule capta. Liuius.

Murgis, Plinio lib. 3. cap. 1. Bæticæ ſinus, à quo Murgitana regio.

Munita vir quidam Chriſtianæ religionis defenſor acerrimus, qui ab Arianorum principe in exilium miſſus, ibidem fame & frigore extinctus extremum diem obiit.

Murocla, Ptol. lib. 2. cap. 15. Pannoniæ ſuperioris vrbs: vulgò *Moreclz*.

Murranus, priſcus Latinorum rex, à quo poſtea Latini omnes reges Murrani ſunt dicti. Seruius.

Murrhanus fuit quiſpiam, qui de generis nobilitate apud Vergilium gloriabatur,

Murrhanum hic Atauos & auorum antiqua ſonantem

Nomina per reges actum genus omne Latinum

Præcipitem ſcopulo, atque ingenti turbine Excutit. [ſaxi

Murſa, vrbs Ioniæ, ab Adriano condita: Gentile, Murſæus. Dicitur etiam Murſium. Steph.

Murtius, Auentinus mons, quòd e lapidibus & veluti muro conſtaret. A quo Murtia dea Venus.

Murtia, tiæ, Veneris cognomētum à myrtho arbuſcula illi ſacra impoſitum: vnde primùm Myrtea dicta eſt, & deinde corrupto nomine Murtia. Plinio lib. 15. cap. 29. Ara fuit Romæ vetus Veneris Myrtææ, quam nunc Murtiam vocant. Feſtus hanc deam Murceam appellat, & ſub Auentino eam ſacellum habuiſſe tradit. Murceam autem dictam vult, ſiue quòd homines murceos, hoc eſt ignauos & inertes redderet, ſiue quòd Auentinus, ſub quo ſacellum habuit, olim Murcus fuerit appellatus.

Muſa Antonius Auguſti medicus fuit. Horat. libro 1. epiſt. ad Vallam Plin. lib. 19. cap. 8.

Muſæ, Iouis & Mnemoſynes filiæ, in Pieria natæ, ſedemque habentes in Helicone, qui mōs Bœotiæ eſt Phocidi vicinus: à quo Heliconides, & per epentheſim Heliconiades, appellantur. Diſtat autem Helicon non procul à Parnaſſo Phocidis monte, æmulus illi & altitudine & ambitu, rupē vt ille ſaxeam habens. Quin & Parnaſſum habitare dicuntur. Vnde & Parnaſſides dictæ. Et quoniā Phocidi confinis Aonia eſt, etiā Aonides appellantur. Alio etiā nomine dicuntur Cithærides vel Cytheriades, a Cithęrone, Atticę regionis mōte,

quem

quem ſimiliter Muſis ſacrum eſſe dicunt. Pierides item dictæ ſunt a Pieria, quæ regio eſt Macedoniæ, Emathia ante dicta. Hæc Muſarum patria, domuſque eſt, a nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Item dicuntur Theſpiades, a Theſpia oppido Heliconi propinquo. Item Pegaſides & Hippocrenides, ab Heliconis pulcherrimo fonte, qui a Græcis Hippocrene, a noſtris Fons Caballinus vocatur, & Pegaſus eo loco ſaxum vngula feriens, fontem dicatur aperuiſſe. Rurſus Muſę Libethrides vocatæ ſunt, a fonte Libethra, Muſis ſacro, in ea Theſſaliæ parte, quæ Magneſia dicitur. Item Pimpleides, ſeu Pimpleę, a Pimpla Thraciæ monte, vel a fonte Pimpleo in radice eius montis ſito. Item Caſtalides, a fonte Caſtalio in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacro, qui a Caſtalia Nympha nomen aſſumpſit. Nouem autem Muſæ finguntur, quibus hæc nomina impoſita fuere. Primam enim a bonitate vocis dixere Calliopen. Secundam Clio, à gloria & celebritate rerum geſtarum, quas canit. Tertiam Erato, vel a canendis amoribus, vel quòd cantus ab omnibus deſideretur. Quartam a voluptate ac laſciuia cantus Thaliam: θάλλειν enim virere, germinare, florere eſt. Quinetiam Melpomenen a Græco μέλπεσθαι, quod eſt canere ſeu modulari: vnde & Tragœdiis præſidere putabatur. Sextam Terpſichoren, ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοῖς χοροῖς: hoc eſt, a delectadis choreis: vnde a quibuſdam dicitur Citharistria. Septimà Euterpen, a ſuauitate concẽtus. Hæc ab aliquibus Tibicina dicta eſt, & peculiariter tibiarum cantui creditur præſidere. Octauam Polyhymniam, a multitudine cantus: ſiue Polymneiam, a magnitudine memoriæ. Nonam, Vraniam, quaſi cæleſtem vel a cæleſtium rerum cantu, vel a cantus diuinitate. Vnde autem dictæ ſint Muſæ, inter ſcriptores non ſatis conuenit. Plato in Cratylo, ἀπὸ τοῦ μῶσαι dictas putat, hoc eſt, ab inquirẽdo: vnde ab antiquis interdum vocatæ ſunt Moſæ. Alii Muſas dictas putant, quaſi ὁμοούσας, quòd inter omnes diſciplinas ſimilitudo ſit, & quaſi cognationis vinculum, quo inter ſe omnes coniunguntur & copulantur. vnde & Muſæ ita pingi ſolent, vt ſe mutuò tenentes, choros ducant. Sunt etiam qui Muſas dictas putent ἀπὸ τοῦ μυεῖν, quod ſignificat, bona, honeſtaque diſciplina inſtituere. Cic. lib. 3. de Natura deorum de Muſis ſic ſcribit, Iam Muſæ primæ quatuor natæ Ioue altero, Telxiope, Aœde, Arche, Melete. Secundæ Ioue tertio & Mnemoſyne procreatæ nouem. Tertiæ Ioue tertio, Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas & Pieria ſolent poëtæ appellare iiſdem nominibus, eodem numero quo proximæ ſuperiores.

Muſæus, poëta inſignis, Orphei tempore, cuius & diſcipulus & filius putatus eſt. Primus, Teſte Diogene, Deorum genealogiam verſibus tradidiſſe fertur, ſphæramque inueniſſe. Scripſit amores Herus & Leandri hexametris qui extant.

Deceſſit Faleriis, vt indicat epigramma.

Eumolpi exanimem Muſæum terra Falerum
Continet hoc tumulo pignora chara paris.

Vnus fuit ex Argonautis, de quo extat verſus.

Ancus erat Romę, quo Martius optimus ęuo,
Muſæus Græcis floruit in patribus.

Quod Epigramma ſi verum eſt, Muſæus non fuit vnus ex Argonautis, qui expeditionem fecerunt in Colchon, ante tempora Troiana. Muſæos tres Suidas commemorat, vnum Eleuſenium, Antipheni filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit ὑποθήκας, id eſt vitæ præcepta, ad Eumolpum filium verſuum fere IIII. millibus. Alterũ Thebanum, Thamirę filium, ante Troianum bellum, qui poeta Melicus fuit: ſcripſitque hymnos & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res pergamenſes, præterea de Perſide lib. 10. Suid.

Muſæum, locus circa Olympum in Macedonia. Stephan.

Muſarni, populi Italiæ antiquiſſimi, à Libyco Hercule conditi.

Muſca poetria fuit lyrica quæ & epigrammata & odas ſcripſit. Cæl. lib. 8. cap. 1.

Muſchianus, Conſul cum Paulo, anno ab vrbe 1166.

Muſi, Filius Merari filii Leui. Exod. 6. 1. Par. 6.

Muſolani, Africæ populi, a Coſſo duce exercitus Octauii Cæſaris victi. Oroſ. lib. 6. cap. 21.

Muſtella, viri nomen, qui Ciceronẽ plurimùm dilexit, vt ipſe ſcribit ad Atticum 12.

Muſtella alius, gladiator. Cic. Philip. 2.

Mutieni, Vide MOTIANI.

Mutina, Straboni, ciuitas Galliæ Ciſalpinæ in Flaminia, Romanorum colonia, in qua Antonius D. Brutum obſedit: quã tamen Hircius & Panſa Conſules, victo Antonio, liberarũt. Inde Mutinenſis color dictus eſt a Mutinẽſibus lanis, ex quibus nariuo colore panni fiunt, & Mutinenſes veſtes.

Mutius, nobilis Romanus, qui accepta poteſtate a Senatu, in caſtra Porſenæ regis, tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intrauit, eo animo, vt regem occideret. Sed cum regem non cognoſceret, vnũ ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regẽ perductus eſt, qui cùm extrema illi ſupplicia comminaretur, Mutius iniecta in foculum dextera, ſponte ſibi eam exuſſit: partim, vt eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facile poſſe contemnere: partim vt pœnam eam a dextera ſua exigeret, quæ in cęde aberrans, ſatellitem purpuratum pro re-

ge occidiſſet. Hine poſtea Scæuolæ cognomen traxit, quòd ſiniſtra manu pro dextera vteretur. σκαιὰν enim Græci ſiniſtram vocāt. Admiratus itaque hominis fortitudinē Porſena, liberum eum dimiſit. Cuius beneficii nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicauit illi trecentos iuuenes ſimili modo in eum coniuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum pace mutauit. Fuerunt præterea alii Mutii, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterrau.lib.17.

Mutunus, alias Mutonus, deus qui & Priapus dicitur.

Mutuſcæ, Sabinorum ciuitas, quæ & Trebula & Suffena appellata eſt. Hanc quoque poſtea Trebiam dictam Seruius in lib.7.Aeneid.teſtatur, vbi Annibal Romanos maxima clade affecit. Virg.lib.7.

Oliuiferæque Mutuſcæ, &c.

Muzirum Indiæ Emporium. Plin. lib.6.cap.23.

M Y

Myagrus, nomen viri proprium: cuius meminit Plin.lib.34.cap.4 Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, vt ſcribit Plutarch. Plin.lib.10.cap. 28, Inuocant & Aegyptii Ibes ſuas contra ſerpentium aduentum, & Elei Myagrou deū, muſcarum multitudine peſtilentiam afferente, quæ protinus intereunt, qua litatum eſt illi die.

Mycale, nomen veneficæ mulieris, apud Ouid. libro duodecimo Metamorph. Eſt præterea, Herodoto, promontorium in continenti ſitum. Stephano vrbs eſt Cariæ. Hinc Mycaleſius, Mycaleus, & fœm. Mycaleſis. Didymus montem eſſe ſcribit. Nomen inde natum eſt, quod reliquæ Gorgones μυκώμεναι, id eſt mugientes eo in loco, dum Perſeum inſequerentur, caput Meduſæ reuocarint. Aliqui Mychalem nominant, quòd ſita ſit ἐν μυχῷ τῆς καρικῆς ἁλὸς, i. in receſſu Carici maris. Stephan.

Mycaleſſia, Ceres dicta eſt, à Mycaleſſo mari, iuxta quod templum habebat: vel a Mycaleſſo ciuitate Bœotiæ, ſecundum mare. Illud verò memoratu dignum quod Mycaleſſiæ Cereris templum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri rurſuſque claudi putabatur. Quin etiam fama erat omnes fructus autumno colligi ſolitos, ſi ante pedes Mycaleſſiæ Cereris depoſiti fuiſſent toto anno ægros manere.

Mycaleſſus, vrbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd.lib.7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmū cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit. Eſt & alia Cariæ: Gentile, Mycaleſius, & fœm. Mycaleſſis. Eſt item mons e regione Sami. Steph.

Mycenæ, narum, & Mycena, næ, penul. producta, vrbs Peloponneſi, quam Perſeus Danaes filius extruxit, regiuncula, in qua regnauit Agamemnon, à Mycena nympha ſic appellata. Stephanus dictas ſcribit à Mycenæo Spartonis filio, Phoronei fratre, vel a capulo gladii, Græci μύκητα vocant, quem Perſeus geſtabat, quo delapſo, Mercurii iuſſu vrbem condidit. Vel quòd Io bos illic mugiuerit. Hinc Mycenæus, Myceneus, & fœmin. Mycenis.

Mycerinus, Cheopis Aegyptiorum regis filius, qui poſtquam patri ſucceſſit in regnum, ita paterna facta peroſus eſt, vt populo ad extremum calamitatis afflicto res ſuas agendi fecerit poteſtatem, quinetiam præ regibus omnibus iuſtitiam exercuiſſe dicitur. Herodot. lib.2.

Mychale, Vide MYCALE.

Mychthonia, Vide MYGDONIA.

Myci, populi, de quibus Hecateus ἐκ μυκῶν εἰς ἀραξίον ποτί. Steph.

Myciberna, vrbs Helleſponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Did.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſeruus, cui cùm dominus moriens & regnum & liberos ſuos commendaſſet, tutelam eorum tam ſancte geſſit, imperiumque tam clementer obtinuit, vt Rhegini a ſeruo regi nō dedignarentur: adultis deinde pueris & bona & imperium tradidit: ipſe paruo viatico ſumpto profectus eſt: & Olympiæ, cum ſumma tranquillitate conſenuit. Macrob. Saturnal lib.1.cap.11.

Mycon medicus fuit qui aduerſus ſerpentes nihil eſſe efficacius hippomarathro ſcripſit. Cæl.cap.38.lib.6.

Mycon, nomen pictoris egregii. Fuerunt autem duo Mycones, vnus Athenienſis, Syracuſanus alter.

Mycone, nes, ſeu Myconos, ni, inſula maris Aegæi, vna Cycladum, ſub qua Poetæ fabulantur ſepultos eſſe Gigantes, poſtremò ab Hercule interfectos: vnde factus eſt locus prouerbio, Omnia ſub vnam Myconon congerere: quod in eos dici conſueuit, qui res natura diſiunctas, eodem libro vel titulo conantur complecti. Scribit Seruius, hanc inſulam terræ motu diu laboraſſe: quo ceſſante, è vicinis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent & incolerent. Hinc Myconius, nomen poſſeſſiuum: Huius inſulæ incolæ, Myconii dicti ſunt, de quibus literis proditum eſt caluos eſſe ſolere. Hinc factum eſt vt Myconium prouerbiali metaphora pro caluo accipiamus. Plin.lib.11.cap.37.

Mydia, inſula, quæ etiam Delos dicitur: vna ex Cycladibus.

Mydon, teſte Hom.lib.5. Iliad. Atymnis filius, Pylemenis ducis Paphlagonum auriga, ab Antilocho Neſtoris filio in bello Troiano interemptus.

Myes.Myetis,vrbs Ionica:Gentile,Myeſius.Stephanus.
Mygdon,Vide Mygdonus.
Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens trans Axium fluuium,teſte Plinio lib.4. cap.10. Huius incolæ Mygdones dicuntur, qui in Aſiam tranſgreſſi, in ea parte Myſiæ conſederunt, quæ Troadi ſuperiacet, Rhyndaro amni & Daſcylitico lacui propinqua, eámque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniam appellarũt.In hac regione Nioben natam volunt poëtæ.
Mygdonus, frater Otrei, ac (teſte Porphyrio in Iliad.3.)Hecubæ regis Priami vxoris,Ciſſei filii, ambo reges in Thracia: & à Mygdono,eius filius Chorœbus, Mygdonides dictus eſt. Malim Mygdon, qui fratrem habuit Edonum,à quo Edoni Thraciæ populi,Stephan. & alibi,A Mygdone,inquit, Mygdonia dicta eſt,vt etiam Herodoto à Mygdone rege. Mygdon filium habuit Geraſtum, Stephanus in Parthenopoli.
Mygiſi, vrbs Cariæ. Hinc Mygiſia Minerua, & Mygiſais.Stephan.
Myle,vrbs Siciliæ: Ciuis,Mylaites.Sunt & Mylę in Theſſalia,vnde Mylæus.Steph.
Mylaces,gens Epirotica.Lycophron.
Mylantia, promontorium in Camiro Rhodi. Hinc dii Mylanii.Fuit autem illic Mylas quidam,qui molæ vſum primus reperit.Steph.
Mylas,oppidum.Seneca lib.4.Naturalium quæſtionum, Circa Meſſanã & Mylas fimo quiddam ſimile mare profert,feruetque, & æſtuat non ſine calore fœdo.Vnde illic ſtabulari Solis boues fabula eſt.
Μύλας, vrbs eſt Cariæ, à Mylaſo Chryſaoris filio,hinc Mylaſeus,Steph.
Mylaſa, liberum Cariæ oppidum dictum à Mylaſo Aeoli abnepote.Plin.lib.5.cap.29.
Myliſin,gens Phrygiæ.Steph.
Mylitta,Venus dicta eſt apud Aſſyrios, ad cuius templum mulieres indigenæ ſemel in vita cum externis hominibus conſuetudinem habere lege cogebantur: hoſpitem verò illum, qui pecuniam in ſinum mulieris iniiciebat, dicere oportebat,Tanti ego tibi deam Mylittam imploro.
Mylon,vrbs Aegypti: Ciuis, Mylopolites,Stephanus.
Mylon fuit poëta comicus. Heſychius.
Mymnernus fuit poëta Colophonius Elegiographus,qui dicebat Nihil eſſe iucundum ſine amore & iocis.Horat.

Si Mymnernus vti cẽſet ſine amore iociſque,
Nil eſt iucundum,viuas in amore iociſque.

Propertius,

Plus in amore Mymnerni verſus Homero.

Idem fuit tibicen clariſſimus.Strab.lib.14.
Myndus, vrbs Cariæ. Eſt & alia antiqua Myndus in Caria:Gentile,Myndius.
Myndones,populi Libyæ.Steph.
Mynes, etis, Lyrneſſi princeps, maritus Briſeidis, quem Achilles capta vrbe occidit, vxorémque eius abduxit,quę poſtea ab Agamemnone ei erepta, implacabilis inter eos odii cauſa extitit.Hom.3.Iliad.
Mynetes,Vide Menetes.
Mynias fuit quiſpiam ſua ætate mortalium ditiſſimus, qui primus Theſaurum recondendis pecuniis ſtruxiſſe fertur.
Myon,vrbs Locrorum in Epiro: Ciues, μυάνες vel μυανεῖς,Steph.
Myonia,vrbs Phocidis.Steph.
Myoneſus, vrbs vel parua regio inter Teon & & Lebedon.Inſularis,Myoneſius.Steph.
Myoparo genus erat nauigii,quo vtebantur Pyratæ, autore Nonio, Cicero lib.3.de Repub. Nam cùm quæreretur ex eo, quo ſcelere impulſus mare haberet infeſtum vno Myoparone,Eodem(inqnit)quo tu orbem terræ.Saluſtius libro quarto hiſtor. marique placido à duobus prædonum Myoparonibus circumuenta.
Mypſei ſeu Nipſæi. Herod. lib.4.populi Thraciæ, qui Dario Thraciam oppugnante, vltrò ſeſe dediderunt.Vide Nipſa.
Myra, vrbs Lyciæ, cui D. Nicolaus epiſcopus præfuit.Strab.lib.14.
Myrandrus,ciuitas Syriæ,iuxta Phœniciam.Stephan.vnde ſinus Myriandricus.
Myrgetæ,populi Scythiæ.Steph.
Myrcinus, locus & vrbs apud Strymonem fluuium condita.Steph.Gentile,Myrcinnius.
Myrica,Macedonię ciuitas eadem quæ Amphipolis.Steph.Et alibi μυρίκη, inquit,inſula eſt in mari rubro.
Myricus, vrbs Troiæ è regione Tenedi & Leſbi.Ciuis,Myricuſius.Steph.
Myrina,regina Amazonum, quæ 30. millia peditum, & 2.millia equitum in exercitu habuiſſe dicitur.Diod.lib.4. Fuit præterea Homero vrbs in Aetolia,& alia in Lemno. Stephan.Vide Myrinæus.
Myrinus, Apollinis cognomentum, à Myrina Aeolidis vrbe, in qua religioſiſſimè colebatur.Vnde & Myrini campi appellati.
Myrinus,nomen proprium.Martialis,

Nuper cum Myrino peteretur Myſia læſo.

Myrinutta,Vide Myrinus.
Myrlea.Plinius lib.5.cap.32,oppidum Bithyniæ, quod Apamea poſtea dictum eſt, à Myrrho Colophoniorum duce,vel à Myrlea Amazone. Nicomedes autem Epiphanes, Pruſiæ regis filius, de matris nomine Apames, Apaincam vocari voluit. Alii à Myrlea Amazone. Hinc ſinus Myrleanus, & regio Myrleatis. Strab.Steph.
Myrmecides,nomen viri proprium,de quo Cicero in Academicis,Vt etiam inter deos Myrmecides minutorum opuſculorum fabrica-

tot fuiſſe videatur.

Myrmecium,oppidulum Tauricę:inde Myrmeceius,vel Myrmeceicus.Steph.

Myrmex, Epimethei vxor, filium habuit Ephyrum : à quo Corinthus olim Ephyra dicta. Stephanus.

Myrmidones , populi Theſſaliæ , qui Achillem ad bellum Troianum ſecuti ſunt. De horum origine varie fabulantur poëtæ: alii enim ſic dictos putant à Myrmidone rege , Iouis & Corymoſæ Nymphæ filio , quem etiam poſt Cecropem Athenienſium regem fuiſſe tradunt. Alii à Myrmice puella, in Attica regione : quæ cùm ob caſtimoniam & ſolertiam gratiſſima eſſet Mineruæ,contigit,vt aratrum in odium Cereris a Minerua conditum omnibus oſtenderet:quapropter dea irata eam in formicam transformauit : quæ cùm multitudinem procreaſſet , euenit , vt morientibus Theſſalis , regnante Aeaco , in homines mutarentur. Nam (vt inquit Seruius in 2.Aeneidos)Aeacus, cùm in arbore fici formicas, id eſt,μύρμηκας vidiſſet , optauit tot ſibi ſocios euenire : & ſtatim formicæ in homines verſæ ſunt. Ouidius libro 7. Metamorphoſ. dicit ex formicis homines factos , precibus à Ioue poſtulante Aeaco , poſtquam peſtilentia ipſius totus populus periiſſet,& inde Myrmidones dictos. Aeginetas autem Myrmidonas dictos conſtat,teſte Strabone libro ſeptimo, quòd agricolæ ſtrenui eſſent , perpetuòque in fodienda terra formicarum more verſarentur.

Myrmiſſus, vrbs iuxta Lampſacum : inde Myrmiſſius.

Myron,ſtatuarius inſignis,Ageladis diſcipulus: qui cùm multis aliis operibus, tum præcipuè bucula ex ære veræ vaccæ ſimillima claruit, multis poëtarum verſibus celebrata. Ouid.3. de Ponto. Alter Athenienſis fuit,vt ſcribit Pauſan.Vnde Propert.

Atque aram circunſteterant armenta Myronis,
Quatuor artificis inuida ſigna,boues,&c.

Myron, vrbs Lyciæ , à Myrone vel Myro fluuio præterfluente , vel potius à Myra. Vſurpatur in fœm.& neut.gen.Gentile.

Myronis,inſula in Arabico ſinu eſt:Gentile,Myrononeſites,vel Myronoſæus.Steph.

Myrrha,filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit,peperitque Adonim filium. Pater verò cùm illud nefas cognouiſſet , filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam , deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide ſuprà, Cynaras , item Adonis,&c.

Myrrina, vrbs Aſiæ terræ motu euerſa,anno ſalutis 105.

Myrſilus Myrſi filius, vltimus ex Heraclidarum genere Lydiæ rex : alio nomine Candaules appellatus: qui cùm vxorem haberet formoſiſſimam , non contentus ſecreta ſuarum voluptatum frequentia, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus, nudam eam oſtendit. Quod indignè illa ferens , Gygem ad viri necem impulit, ſeſeque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodot.lib.1.

Myrtea, Venus dicta eſt,à Myrto Veneri dicata, quòd Myrtus odorifera ſit , & Venus odoribus vnguentiſque delectetur.Paleph.

Myrſinus(aliàs Myrſinum)Home.ciuitas in Peloponneſo.Stephan.vrbs Elidis,poſtea Myrtotium dicta: Gentile,Myrtoſius.

Myrſus,Herod.pater Candaulis Sardium tyranni:à quo & Myrſilus dictus eſt.

Myrtilus , Mercurii ex Phaëtuſa , ſeu Myrto Amazone filius,auriga Oenomai:qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao certaturo pollicitis corruptus,axi vectem non obiecit, vt ea ratione Oenomai currus diſſolueretur, & Pelops victor euaderet. Quæ res cùm Pelopi ex ſententia ſucceſſiſſet,Oenomaus,curru delapſus,ceruicem fregit,iamque animam agens , Pelopem obſecrauit , vt vicem ſuam vlciſceretur.Quare cùm pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret,ab eo in mare proiectus eſt: quod inde Myrtoum eſt appellatum.

Myrtoum pelagus , pars maris Aegæi, ſeu eius quod eſt inter Aegæum & Ionium:nomē habens à Myrtilo Mercurii filio : qui cùm Oenomai auriga eſſet , herumque in certamine curuli prodidiſſet, à Pelope victore cùm perfidiæ præmium repoſceret, in hoc mare præcipitatus eſt. Plinius tamen lib.4. cap.11. appellatum mauult a Myrto exigua inſula, non procul a Cariſto Eubœę oppido ſita,quę cernitur a Gereſto Macedoniam petentibus.Incipit à Megarico ſinu , Cretamque abluit , & Atticam, Occiduamque Cariæ oram: habetque inſulas plurimas, Cythera,Calauriam,& quæ Aeginam cingunt , & Salaminem, & ex Cycladibus pleraſque.

Myrtotium.Vide Myrſinus.

Myrtuſſa,mons Lybiæ,vnde Myrtuſcus,& Myrtiſius.Vide Myrſinus.

Myrus,fluuius,Vide Myron.

Mys , Myos , proprium nomen viri,qui claruit argento cælando.P.item Decius hoc fuit cognomine.

Myſia Ceres dicta eſt à Myſia regione vel à Myſia quodam.Paleph.

Myſia , regio minoris Aſiæ ad Helleſpontum, Troadi contermina : cuius incolæ Myſi dicti ſunt, abiectiſſimæ conditionis homines, ſortiſque adeò cōtemptæ, vt ceſſerint in prouerbium. Quoties enim hominem nullius pretii volebant denotare , Myſorum vltimum eſ-

ſe di-

ſe dicebant, vt eſt author Cicero in oratione pro L. Flacco. Strabo etiam Myſos conſtituit in Europa, in confinio Pannoniæ, ad Danubinm fluuium, putatque Myſos, Aſiæ populos ab his, vt originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio non Myſi, ſed Mœſi appellantur: in Hypiis etiam montibus ſub Pontica Heraclea Myſos habitare aiunt. Stephanus. Apud eundem, Μυσία, regionis & vrbis nomen eſt, vnde Myſi, Myſii, & Myſadii, Aeolice. Myſos alii Thraces, alii Lydos fuiſſe dixerunt. Et quoniam Lydiphagum acetoſam (quæ multa naſcitur in Olympo) Myſiam vocauere, ab eo Myſos dictos putarunt, quibus ſermo fuit ex Lydo, Phrygióque permiſtus. Phryges & Myſi, inquit Stephanus, vtriuſque Phrygiæ incolæ dicuntur. Vide MYSIA & MOESIA. Sunt qni dicant tranſiſſe ex Europa Meſas & Brigas & Hnnos, & quibus appellantur in Aſia Myſi, Phryges & Bithyni.

Myſomacedones ſunt populi Aſiæ in tractu maioris Myſiæ a Macedonibus oriundi. vnde & nomen habent. Plin. lib. 5. cap. 29.

Myſtia, vrbs Samnitum: Ciues, Myſtiani. Stephanus.

Mytilene, Mytanides, Mytonides, Mytile, Myton, &c. Vide ſupra in Mitilene, cum prima per iota.

Myteſerata, caſtellum Siciliæ: Gentile, Myſeratinus, Steph.

Mytiſtraton, oppidū iuxta Carthaginem: Gentile, Mytiſtratius, Steph.

Myrus, vntis, vrbs Ioniæ, Strabo lib. 12. Ciuis, Myuſius.

N A

NAzra, vna ex pediſequis Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione (quæ etiam erat vna ex pediſequis) ſpontaneam Cleopatræ mortem eſt imitatat Vide Plutarch. in vita M. Antonii. & Prouerb. apud Eraſ. Nazra & Charmione.

Naalol, ciuitas Leuitatum in tribu Zabulon. Ioſue 19, & 21. Iudic. 1.

Naama, ciuitas in tribn Iuda, Ioſ. 15: Mater item Roboam, 3. Reg. 14.

Naaman, Filius Beniamin, Gen. 46: qui 1. Par. 8. dicitur Nohaa.

Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qni cùm leproſus eſſet, à rege in Iudæam miſſus, ab Heliſæo Propheta curatus eſt, 4. Reg. 5. Luc. 3: Filius item Bela filii Beniamin, 1. Par. 8.

Naara, ſiue Naaratha, Terminus tribus Ephraim, Ioſ. 16. Altera vxor Ashur, 1. Par. 4.

Naarai, Nomen viri. 1. Par. 11.

Naarda, vrbs Syriæ iuxta Euphratē, inde Naardanus, Stephanus.

Naaria. Filius Semeiæ filii Sechenię, 1. Par. 3, & 4.

Naas, ciuitas, 1. Par. 4: Rex Ammonitarū, 1. Reg. 12. 1. Par. 19. Eſt & nomen cuiuſdam viri, de quo 2. Reg. 11. 2. Reg. 17.

Nabaioth, Filius Iſmahelis, Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate vſque ad mare rubrum, vſque hodie Nabathena dicitur, quæ pars Arabiæ eſt, Iſa. 60.

Nabal, viri nomen, cuius vxor Abigail dicebatur. 1. Reg. 25. Is, omnium Iudæorum ditiſſimus, cùm Dauidi eſurienti eſcas denegaſſet, eum ita iratum reddidit, vt in animo haberet domnm eius euertere: feciſſetque, niſi Abigail eius vxor obuiam progreſſa, eum placaſſet.

Nabalia flumen trans Rhennm Phryſium & Gueldrenſem agrnm alluens. Tacitus.

Nabat, pater Ieroboa ſerui Salomonis. 3. Reg. 11.

Nabatha, ciuitatis cuiuſdam nomen.

Nabathæa, Steph. regio orientalis, ab Arabia incipiens, eamque intra ſe continens: quæ vſque ad mare Rubrum ex latere dextro, Perſicu ex ſiniſtro, Indicumq; ex ſuperiori parte protenditur. Nomen habet à Nabath Iſmaelis primogenito. Huic Metropolis eſt Petra. Hinc Nabatheus, adiectiuum. Et qnia Nabathæa regio, orientem ſpectat, factum eſt, vt Nabathæus accipiatur pro orientali. Ouid. 1. Metam. Eurus ad Auroram, Nabathæaque regna receſsit.

Nabis, Lacedæmoniorum tyrannus cum Romanis bellum aliquandiu geſſit, mox pacem impetrauit, ſub annum ab vrbe condita 560.

Nabius, Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius, Ptol. lib. 5. cap. 6. Narium dicit Mela.

Naho, ciuitas in terra Moab, in tribu Ruben, Iſaiæ 15. Ierem. 48: quam ædificauerunt filii Ruben, Nu. 32. Eſt & nomen montis eiuſdem nominis. Dicitur & Nebo. Idoli præterea nomen, Iſa. 46.

Naboth, vir Iudæus, per iniuriam & dolum, ab Achab rege circumuētus & interfectus: quia ei vineam ſuam vendere noluerat. 3. Reg. 21.

Nabriaſſa, Ptol. li. 2. ca. 4. alus Nebriſſa, hodie Veneria cognominata, Hiſpaniæ ciuitas.

Nabn, nomen vnius ex principibus regis Babylonis, Ierem. 39.

Nabuchodonozor, rex Chaldæorum.

Nabuſezbaz, nomen viri. Ierem. 39.

Nabnzardam, princeps exercitus regis Babyloniorum. 4. Reg. 25. Is reliquis Iudæorum in Meſopotamiam abduxit.

Nachon, nomen loci. 2. Reg. 6.

Nachor, Filius Sarug. Gen. 11. Luc. 3. Filius item Thare, Gen. 11.

Nachoragas, dux exercitus Perſarum ſub rege Coſroe.

Nacolla, alias νακολία vel νακόλεια vrbs Phrygię, a Nacole nympha, vel a Nacolo Daſcoli filio,

aliàs Nacolæ. Gentile, Nacoleus. Strab. li. 12.

Nacone, vrbs Siciliæ: Gentile, Naconæus. Stephanus.

Nacria, Vide NVCRIA.

Nadab, Filius Aaron, Exod. 6. Filius item Semei filii Onam, filii Ierameel, 1. Paralip. 2. Filius Iahiel, 1. Paralip. 9. Filius Ieroboam, 3. Reg. 14.

Nadabia, Filius Iechoniæ filii Ioacim. 1. Paralip 3.

Næniam deam veteres coluere: cui ſacellum, authore Feſto, extra portam viminalem fuerat dedicatum.

Næſſus, vrbs Thraciæ, patria Conſtantini regis, à quo etiam condita eſt: Gentile, Næſitanus, vel Naiſitanus. Steph.

Nænia, nomen mulieris, a Næuo ſic appellatæ.

Næuia, ſylua quædam prope vrbem Romam. Feſtus.

Næuius, poëta comicus Romæ, ſtipendia fecit primo bello Punico: idque bellum verſibus deſcripſit.

Næuius Turpio, Verris in omni calumnia præcurſor & emiſſarius. Cic. 7. in Verrem.

Nagis, vel Nagidos, vrbs inter Ciliciam & Pamphiliam à Nagide gubernatore condita: Gentile, Nagideus. Eſt & inſula Nagiduſa, Steph.

Nagnata, Hiberniæ vrbs inſignis, Ptol. lib. 2. ca. 2. Magnata legimus in codice manu ſcripto vt ſuprà.

Nagnia, Vilumbrorum vrbs in Italia, Ptolem. li. 3. cap. 1. prius Nequinum, Narnia hodie. Vide infra.

Nahabi, Filius Vapſi. Num. 13.

Nahaliel, locus vbi caſtra fixerunt Iſraelitæ. Num. 21.

Naham, frater Odaiæ mulieris, & filius Caleb filii Iephone. 1. Paral. 4.

Nahamani, nomen viri. 2. Eſd. 7.

Naharai, Armiger Ioab. 2. Reg. 23. 1. Paral. 11.

Nahaſſon, Filius Aminadab, frater Elizabeth, vxoris Aaron. Exod. 6.

Nahath, Filius Rahuel filii Eſau. Gen. 36. 2. Paral. 31.

Nahor, qui & Nachor, auus paternus Abrahami.

Nahum, nomen Prophetæ, Nahum 1. 2. Eſd. 7.

Naiades, ſiue Naides, nymphæ fontium & fluuiorum: ἀπὸ τοῦ νάειν, quod eſt fluere. Ab his fit Naicus, ca, cum. Propert. lib. 2.

Suppoſita excipiens Naica dona manu.

Naim, ciuitas Galilææ, duobus millibus diſtans à monte Thabor.

Naioth, nomen loci, 1. Reg. 19.

Nais, fluuius, qui ex Tauro monte naſcens, in Pontum mergitur.

Nais, meretrix inſignis. Steph. in Eucarpia.

Namnitæ, ſiue Nannetes, populi Galliæ Celticæ ad Ligeris fluminis oſtia, quorum ciuitas Condiuincum, Ptolem. libr. 2. cap. 8. Vulgò. *Nantes en Bretaigne.*

Namſi, pater Iehu regis Iſrael. 3. Reg. 19.

Namuel, Filius Simeonis filii Iacob, 1. Par. 4. qui Gen. 46. 10, dicitur Iamuel.

Namuelitæ, Idem. Num. 26.

Nancium, oppidum in Lotharingia, iuxta quod Carolus dux Burgundiæ a Duce Lotharingiæ prælio commiſſo ſuperatus eſt. Gallice *Nancy.*

Nanea appellabatur Diana, lingua Perſica 2. Machab. 1.

Nanius, Actius vir Romanus, tanta augurandi peritia, vt a Tarquinio Priſco Romanorum rege accerſitus, & interrogatus, an id quod cogitaſſet, fieri poſſet, capto Augurio, poſſe reſponderit: cumque ille cotem ſe nouacula diuidere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe, confirmarit, tanta erat artis fiducia: ac denique cotem allatam nouacula diuiſerit.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuiſſe narratur, qui diluuium futurum præuidit. Vnde ob eius antiquitatem natum eſt Prouerb. A Nannaco.

Nannes, rex Galliæ, ſub annum ante Romam conditam quingenteſimum.

Nannetes, Vide NAMNITAE.

Nantuates (qui a quibuſdam Antuates dicuntur) ſunt populi Germaniæ citra Rhenum fluuium, per quorum fines longo ſpatio quaſi ab ortu ſuo Rhenus ipſe citatus fertur: proximi Heluetiis ac Sequanis. Hi ſunt quos Conſtantienſes appellamus, Ciuitas eſt epiſcopalis Maguntinæ prouinciæ. Horum meminit Plin. lib. 3. cap. 20. & Strab. lib. 4. Gallicè *Le pays de Vaud.*

Napææ, ſyluarum Deæ, quæ & Dryades dicuntur. Nam νάπη, ſiue νάπος ſaltum ſignificat, aliis ſyluarum, ſeu collium & florum deæ, ſicuti Dryades arborũ, & Nymphæ ſunt fontium, vt ſcribit Seruius.

Nape, vrbs Lesbi, vnde Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi in Epiro.

Napæi, Vide NAPE.

Napatæi, populi in Aethiopia. Steph. Napatæ, vrbs eſt Libyæ iuxta Aethiopiam: Gentile, Napatæus. Vide NAPITAE.

Napheg, Filius Iſaar filii Caath filii Leui, Exo. 6. Filius item Dauid, 1. Paral. 14.

Naphis, Filius Iſmahelis. Gen. 25. 1. Paral. 5.

Napitæ, populi in Scythia, quorum caput vicus Napis, qui & Napatæ nominantur. Steph. vicus eſt Scythiæ: Incolæ, Napates aut Napites. Vide NAPATAEI.

Nar, Stephano, fluuius Vmbriæ, qui per Narniam effluens, Tyberi immiſcetur. Eſt & alius hoc nomine, qui a Danubio videtur deriuari, Virgil.

Sulphurea Nar albus aqua. Strabo hunc Naranem vocat. Plin. lib. 30. cap. 5.

Nar, Sabinorum fluuius, à Viſcello monte oriẽs, aquis

aquis ſulphureis miſcetur. Alius item in Dalmatia, qui & Naro dicitur. Vide NARANE.

Narane, fluuius Dalmatiæ, ab Epidauro diſtans centum millibus paſſuum. Vide NAR.

Naracuſtoma ſecundum Iſtri fluminis oſtium. Plin. lib. 4. cap. 12.

Narbaſis, vrbs in Hiſpania, & æſtuarium.

Narbis, vrbs Illyriæ, Steph.

Narbo cognomento Martius, olim [illegible]liſſimũ fuit Galliæ Braccatæ emporium[illegible] Strabone lib. 4. hodie tuiſſimum G[illegible]um aduerſus Hiſpanos propugnaculum: à quo tota ea pars Galliarum, quæ olim Romanorum fuit prouincia, nomen accepit. Martium autem Narbonem ex eo dictum putant, quòd eò Cæſar ex Martia legione colonos deduxerit. Martianus Narboneſiam vocat: Gentile, Narbonites. Eſt & Narbonitis palus. Hecatæus Narbæos nominat. Stephanus.

Narbonenſis Gallia, à Narbone [illegible]re dicta eſt. Hæc olim Braccara Gall[illegible]batur. Amne Varo ab Italia & Alpibus diſcernitur: à reliqua verò Gallia, montibus Gebenna & Iura, agrorum cultu, virorum morúmque dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarum pòſtferenda. Mela lib. 2. cap. 5. & Strabo lib. 4.

Narcæa Minerua dicta eſt à Narcæo quodam Græcorum principe, [illegible] bellum cum finitimis geſſiſſet, mag[illegible] potentiam fuiſſet adeptus, Mineruæ [illegible] templum de ſuo nomine condidit. Paleph.

Narcaſus, vicus & vrbs [illegible] inde Narcaſeus, Stephano.

Narciſſus, vndecimus Hieroſolymorum epiſcopus, ſub annum ſalutis 180.

Narciſſus, puer formoſiſsimus, Cephiſsi amnis, & Liriopes Nymphæ filius: quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit, reſponſúmque accepit, tandiu victurum, quandiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamuis primùm ridiculum videretur, euentu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cùm Narciſſus iam adultus, à Nymphis compluribus & præcipuè ab Echo adamaretur, mira omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verùm cùm aliquando æſtu defatigatus, ad limpidiſsimum fontem bibendi gratia ſe contuliſſet, imagine ſua in fonte conſpecta, ſui amore captus eſt: eúmque nulla potiundi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio contabuit, & in florem ſui nominis eſt commutatus. Ouid. 3. Metamorph. Monumentum eius fuit in ora Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, vnde Taciturnum vocabant.

Narciſſus, nomen fluuii.

Narciſſus, Claudii imperatoris libertus, potentiſsimus & ditiſsimus apud principem.

Narciſſus, Nomen viri, cuius meminit Paulus, Ro[illegible]

Nari[illegible], Brutiorum ciuitas in Italia, ab Aiacis [illegible] ſociis condita, à qua Naritii dicuntur populi, & Naritius, tia, tium. Eſt & Naritia inſula in mari Aegeo, ſub Vlyſsis imperio. Vide NARYCIVM.

Narix, Vide NARYCIVM.

Narius, Vide NARIVS.

Narmalis, vrbs Piſidiæ: Gentile, Narmaleis.

Narna, vel Narnia, Straboni lib. 5. Vmbriæ ciuitas, per quam Nar labitur, à quo & nomen accepit. Liuius lib. 10. à Nare flumine Narnia appellata. Vide NAGNIA.

Narnienſes, Narniæ populi.

Narnienſes, vna ex XXXV. tribubus populi Romani.

Naro fluuius Dalmatiæ, iuxta Epidaurũm in mare Adriaticum influens. Vide NAR.

Narona, fluuius Dalmatię, Ptolem. lib. 2. cap. 17. Melæ Nar dicitur, hodie Narenta. Vide NAR & NARANE.

Narſes, Eunuchus Iuſtiniani principis cubicularius, bibliopola prius, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione pietateque præditus. Is in locum Beliſarii ducis in Italiam miſſus, decem annos variis euentibus pugnauit. Volater.

Narſes, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 294.

Nartes, populi Vmbriæ qui & Interamnates. Plin. lib. 3. cap. 4.

Narthecis, parua inſula prope Samum, ad dextram appellentibus ad vrbem.

Narthecuſa eſt inſula in mari Carpathio. Plin. lib. 5. cap. 31.

Narycium, quod & Naryx, & Naryce, dicitur oppidum Locrorum vetuſtiſsimum, vnde Aiax. Et Narycii, populi, Steph.

Narycia, inſula in mari Aegeo vel Ionio, quæ fuit Vlyſsis. Abundant autem pice optima, vt teſtatur Virg. 2. Georg. Hinc dicta eſt pix Narycea. Vide NARITIA.

Naſamones, ſunt populi Libyæ, nauium Syrtibus inuolutarum ſpoliatores, & viuentes rapto. Herodot. libro 4. Lucan. libro 8. Quas Naſamon gens dira legit, qui proxima Ponto, Nudus rura tenet, quem mundi barbara damnis Syrtis alit: nam littoreis populator arenis Imminet, & nullos portus tangente carina.

Nouit opes: ſic cum toto commercia mũdo Naufragiis Naſamones habent, &c. & Plin. lib. 5. Steph. à Naſamone quodam dictos ſcribit. Inde Naſamonis, fœmininum.

Naſia, Nomen viri. 1. Eſd. 2.

Naſibus, Vide NISIBIS.

Naſica, Scipio dictus eſt nobilis Romanus, qui Gracchum ſeditioſum virum occidit. Cicer. primo Tuſculanarum.

Naſium, Ptol. lib. 2. cap. 9. Galliæ Belgicæ vrbs

Napſus, vrbs Thraciæ: aliàs νάπος, Steph.

Naſtes, frater Amphimachi, vnus ex his qui in auxilium Troianorum venerunt. Homer. li. 2. Iliad.

Nathan, Filius Dauid, 2. Reg. 5. 1. Par. 3. Nomen item Prophetę, 3 Reg. 7. Filius item Ethæi filii filiæ Seſan ex ſeruo, 1. Par. 2.

Nathanael, Frater Semeiæ & Choneniæ, 3. Par. 35. Filius Suar, princeps tribus ſuæ Iſſachar, Numer. 1. Quartus filius Iſai, 1. Par. 2.

Nathanael, frater Philippi Apoſtoli.

Nathania, ſiue Nathanias, Pater Iſmahelis. 4. Reg. 25.

Nathan melech, Nomen Eunuchi. 4. Reg. 23.

Natio, dea a naſcentibus dicta, quòd matronarum partus tueretur. Cic. 3. de Nat. deorum.

Natiſo, Venetiæ fluuius, Ptol. lib. 3. cap. 1.

Naualia, Ptolem. lib. 2. cap. 11, vrbs Germaniæ, Vulgò *Snoll*.

Nauaria, pars Hiſpaniæ Septentrionalis, verſus Arcton Vaſconibus adiacet: ad Meridiem verò, Tarraconiam habet regionem.

Naubolus Laii regis Thebarum auriga. Stat.
Naubolus Hipatides tuus ô mitiſſime Lai.
Hoſpes adhuc currus, ſecuraq; lora tenebat.

Naucratita, Grammaticus qui docuit Athenis ſub Commodo principe.

Naucratis, Stephano, oppidum Aegypti, à Mileſiis maris imperium tunc obtinentibus, appellatione indita, cuius incolæ Naucratitæ & Naucratiotæ dicuntur. Strab. lib. 17.

Naulium, ciuitas in Liguria, portu ac turribus inclyta, & vadorum Sabatiorum portus, à quo decem millibus diſtat Sabatia.

Naulochum, dicta eſt olim Smyrna Ioniæ vrbs. Stephanus.

Naupactus, (hodie Lepanthũ dicitur, per Turcas Venetis ereptum) vrbs Achaiæ apud Locros, Ptol, lib. 3. cap. 15. Stephanus dictã ſcribit à fabricatione nauium per Heraclidas. Inde Naupactius.

Nauſerius, Aquitaniæ dux, temporibus Pipini, patris Caroli Magni.

Nauplia, vrbs in Argo, Straboni lib. 8, dicta, quòd eò naues adnauigent.

Naupliades, patronymicũ, id eſt, Nauplii filius.

Nauplius, filius Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argiuorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis, qui cùm filium, Vlyſſis opera, iniquo iudicio circunuentum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis eius vlciſcendæ auidus, per totam Græciam vagari cœpit, vxoreſque principum, qui ad Troiam militabant, in iuuenum adulteria pellexit: futurum ſperans, vt grauiſſimis ea de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutua cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo cõtentus, Græcis capta iam Troia in patriam redeuntibus, & tempeſtate laborantibus, ex Caphareo monte ignem oſtendit, bonámque claſſis partem ad ignem, tanquam ad vicinũ portum, adnauigantem, in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſerandoque perdidit naufragio. Poſtea verò cùm intellexiſſet Vlyſſem & Diomedem, quibus eas inſidias potiſſimum ſtruxerat, incolumes euaſiſſe, doloris impatientia ſeipſum in mare præcipitem dedit.

Naupontus amnis, qui & Pamportus etiam à Strabone vocatur, ex Illyrio nauigabilis defertur in Sauum.

Nauſicaẽ, Alcinoi Phæacum regis filia, & Aretes: quæ cum fortè cum pediſſequis ſuis extra ciuitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Vlyſſem naufragum in litore ſedentem, nudum, arborum ramis circuntectum: cui ſupplici & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nauſimenes, vir Athenienſis: cuius vxor cùm liberos in inceſtu deprehendiſſet, indignitate facinoris perterrita vocem amiſit.

Nauſithous, Rex Phæacum, filius Neptuni & Peribeæ, Eurymedontis filiæ. Heſiod. tamen Vlyſsis & Calypſus filium facit. Hic pater fuit Alcinoi, qui ei in regno ſucceſsit.

Nauius Accius inſignis augur fuit qui ſub Tarquinio Priſco Romanorum rege floruit. Liu. lib. 1. ab vrbe condita hic nouacula cotem diſcidit.

Nautes nomen eſt vatis Troiani apud Virg. li. 5. Aeneid. qui dum incenſæ ab Iride in Sicilia comburerentur Aeneæ naues, docuit ipſum fieri Iunonis odio, vt latio Troianos auerteret: monuitque Aeneam ipſum, vt non ſuccumberet calamitatibus, ſed inuicto perſeueraret animo.

Naxiportus, Vide HERACLEA.

Naxia, vrbs Cariæ: Gentile, Naxieus, vel Naxiates. Steph.

Naxium, cotes in inſula Cypro genitæ. Plin. li. 36. cap. 7.

Naxos, inſula in mari Aegeo, vna ex Cycladibus cæteras ſuperans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia pòſt appellata fuit. verùm cùm Cares ex Lamia profecti, duce Naxo eam occuparunt, à duce Naxon appellarunt. hanc Dionyſiam a vinearum fertilitate dici ſcribit Plinius lib. 4. cap. 12. vel quia (vt alii volunt) ſolæ Naxiæ mulieres octauo menſe pariant, quoto & Liber pater natus creditur: ſiue quia fons in ea vino fluat. Diſtat a Delo ſeptem millibus. Hinc Naxius, xia, xium. vnde Naxius ardor, apud Columellam, quo ſignificatur Bacchi coronæ ſydus: nam, vt ferunt poëtæ, in inſula Naxo, relicta Ariadne a Theſeo, nuptias cũ Baccho fecit, donataq; corona, inter ſydera relata fuit. Alii Siciliã minorẽ, alii Callipolim appellarunt. Virg. Bacchatámque iugis Naxum, viridemque Donyſam. Vide DIA. Eſt & oppidi nomen apud Plinium lib. 3. cap. 8. Stephano inſula νάξος,

inſula præclara inter Cyclades, à Naxo Carum duce dicta, vel a Naxo Endymionis filio, vel *παρὰ τὸ νάξαι*, quod interpretantur ſacrificare.

Nazaræus, conſecratus dicitur, & à Nazareth. Nazarenus CHRISTVS filius Mariæ, Seruator & Deus noſter. Nazaræi autem dicebantur, qui votum ad tempus habebant in Lege, Auguſtinus. Vnde Sampſoni iuſſum eſt, vt ferrum non aſcenderet in caput eius.

Nazareth, Viculus Galilææ, iuxta montē Thabor, in quo fuit nutrit' IESVS noſter, Mat.2.

Nautulphus, puer natura cæcus, qui precibus ſancti Henoch viſum recepit. autor Gregor. Turon.

N E

Nea, inſula, Plin.lib.2.cap.87. de inſulis enatis, Inter Lemnum & Helleſpontum Nea.

Neæ, Stephano, inſula prope Lemnum, in qua Philoctetes ſecūdum aliquos ab hydro morſus eſt: ſic dicta, quòd Hercules ad eam annatauerit: Gentile, Neæus. Eſt etiam Nea, vicus & caſtellum Myſiæ. Steph.

Neæra, nomen fœminæ ſeu nymphæ formoſiſſimæ, quæ peperit Soli duas filias, Phaethuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunte Vlyſſe iuxta Siciliam oſtendebat. Homer. Odyſſ.12, Eſt etiam mulieris cuiuſdam nomē proprium apud Virg. Ecloga 3.

-ipſe Neæram
Dum fouet.

Neæra ancilla Cleopatræ reginæ, quæ vnà cum Charmione ſpontaneam dominæ mortem imitata eſt, ac ſemiuiua reperta, dominæ iam mortuæ capite coronam delapſam reponēs.

Neæthus, fluuius Crotonis, ſic dictus, quòd Græcorum naues olim in eo exuſtę ſint. Vide NEAETHOS.

Nealces, pictor, qui Venerem pinxit, Naumachiam Aegyptiorum & Perſarum. Item Aſellum bibentem in litore, & crocodilum ei inſidiantem.

Neandria, vrbs Troadis in Helleſponto, aliàs Neandriū in neutro genere: Ciuis, Neandreus. Strab.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temere affectatam deo vindice à canibus diſcerptus eſt. Politian. in Nutricia.

Improbus hàc ſtulte Chelym affectare Neanthus
Auſus, Apollinea pendentem ſuſtulit æde.
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit rictu nocturna canum vis.

Neapolis, ciuitas Cariæ aut Thraciæ, Acto.16. Hàc vocari Sichem, teſtis eſt Hieron. in Hebr. quæſtion.

Neapolis, Campaniæ vrbs clariſſima, ſecundum maris litus in longitudinem extenſa, à Cumana iuuentute condita, primumque Parthenope appellata, de nomine vnius Sirenum, eo in loco ſepultæ. Verùm cùm frequentiùs habitari cœpiſſet, veriti Cumani, ne patria ſua deſereretur, Parthenopen diruerunt. Non multò tamen pòſt, graſſante peſtilentia, cùm oraculum ea de re conſulerent, reſponſumque accepiſſent, vt nouam vrbem inſtaurarēt, ſplendidiùs eam reſtituerunt, & ex verbis oraculi accepto omine, Neapolim, id eſt nouam vrbem appellarunt.

Neapolis, Africæ oppidum, Pomp.li.2. Eſt item eius nominis Cariæ vrbs ad Iaſiū ſinū, eodem authore.

Neapolis, quę & Leptis magna, Ptol.lib.4.ca.3, vrbs Syrtis paruæ. Vulgò *Tripoli* in Barbaria, regia ciuitas.

Neapolis, colonia, Ptol.lib. 4.cap.3. vrbs Africæ. Vide PHANTIZON. Samaria Iudææ etiam inquit Stephanus, poſtea dicta eſt Neapolis: item Tripolis, Cariæ ciuitas.

Nearchus iuuenis eximiæ pulchritudinis. Horat.lib.3. Carm.

Nebahaz, Idolum Heuæorum.4.Reg.17.

Nebai, nomen viri.2.Eſd.10.

Neballat, ciuitas.2.Eſd.11.

Nebis, Ptol.lib.2.cap.6, Tarraconenſis Hiſpaniæ fluuius, Benis Straboni dictus.

Nebo, vrbs & mons terræ Moabitarum ſupra Iordanem contra Ierichuntem ciuitatem, in ſorte tribus Ruben, Num.32. Deut.34, 1.Par.5. Nomen viri, 1.Eſd.2, & 10. Vide Nabo.

Nebriſſa, Vide Nabriſſa.

Nebrodes, mons in Sicilia, cui damarum copia nomen dedit.

Nebros, clariſſimus ex Aſclepiadis fuit in Co inſula, vel Pythiæ teſtimonio. vnde Nebridæ dicti, ex quibus & Hippocrates. Stephanus in Co.

Nebſan, nomen ciuitatis in tribu Iuda. Ioſ.15.

Neceb, ciuitas tribus Nephthali, quæ & Adami dicitur. Ioſ.19.

Necepſo, nomen medici: de quo Firmicus libro 8.

Necepſus, rex fuit Aegyptiorum in aſtrorum cognitione peritiſſimus, de quo Auſo. ſcribit, Quiq; magos docuit myſteria vana Necepſi. Iulius Firmicus, Necepſus, inquit, Imperator iuſtiſſimus Aegypti, & aſtrologus valde bonus per ipſos decanos omnia vitia, valetudineſque collegit.

Nechao, nomen Pharaonis regis Aegypti, illius videlicet cui Ioſias rex Iuda iuit in occurſum 4.Reg.23.

Nechae, qui & Nechepſos, Aegypti rex. Olympiade 40.

Nechia Pharao, Aegypti rex, is qui Abrahamo vxorem ſuam abſtulit. Ioſeph. de bello Iudai. lib.6. cap 18.

Necho, rex Aegypti, à Nabuchodonoſore victus ad Euphratem.

Gg.ii.

Necoda,nomen viri.1.Eſd.2.

Necos, filius Pſammitichi, Aegypti rex, cui filius Pſamis in regno ſucceſſit. Herodotus libro 2.

Necropolis, vrbs Aegypti, diſtans ab Alexandria xxx. ſtadiis, vbi Cleopatra, anguibus admotis vberibus, ſe extinxit, ne in triũpho duceretur ab Auguſto.

Nectanebus, Aegypti rex, Platonis temporibus.

Necuia, vrbs Vmbrorum: Gentile, Necuites. Stephanus.

Nede, vrbs Arcadiæ,à Nede Nympha.Steph.

Nedon, vrbs & locus Laconiæ: vnde Minerua Meduſia.Steph.

Negla,oppidulum Arabiæ:Gentile,Neglius vel Neglites.Steph.

Nehel-eſchol, nomen torrentis,Num.13: Vocatus eſt locus ille torrens Eſchol, qui torrens eſt in vicinia Hebronis. Eo irrigatur vallis dicta Botri. Vide ESCHOL.

Nehemias,nomen viri.1.Eſd.2.

Nehiel,ciuitas,quæ terminus eſt Aſer. Ioſ.19.

Nehuſta,mater Ioachin filii Ioacim. 4.Reg.24.

Neis, Vide ITILVS.

Neinm,Vide CAOCYLSON.

Neium,mons Ithacæ, à quo Naiades dictæ, vel, vt alii volunt, quòd verſentur ἐπὶ τὰ νάματα,id eſt aquas.

Neleidas, patronymicum à Neleio, & Neleius poſſeſſiuum.Ouid.12.Metamorph.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro Nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Theſſalia pulſus,in Laconiam venit,vbi Pylon vrbem condidit.Homer.Odyſſ.2. Huic vxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia,ex qua duodecim filios ſuſcepit,quos poſtea omnes præter vnicum Neſtorem, tum ſorte ablegatum, Hercules euerſo Pylo interfecit. Ouid. 12. Metam.

Nemauſus, Galliæ Narbonenſis ciuitas, Arecomicorum metropolis, & omnium in eo tractu clariſſima olim: quatuor enim & viginti vicos eiuſdem nationis ſubditos habuit, virorum fortitudine excellentiſſimos. Strabo lib.4.Stephano νέμαυσος vrbs eſt Italiæ,à Nemauſo Heraclide:Gẽtile,Nemauſius, vel Nemauſinus.Gallicè *Nimes*.

Nembroth,gigas,vide Babylon.

Nemea,meæ,ſeu, Nemee, mees, ſylua Achaiæ, ſeu regio ſyluoſa,inter Cleonas & Phliũtem, in qua Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit,qui à loco cognominat⁹ Nemæus. Vnde ibi in honorem eius inſtituta ſunt ſolennia quædam certamina, quæ & ipſa à loco Nemæa dicta ſunt. Quanquam non deſunt, qui ea potius in honorem Archemori inſtituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cùm Hypſipyle nutria, Argiuis Langiam fontem oſtenſura in gramine depoſuiſſet,ſerpens è proaimis virgultis arrepens interfecit.

Nemertis,nympha marina,dicta quaſi incorruptibilis.

Nemeſis,amaſia Tibulli.

Nemeſis, dea ſcelerum vltrix, & bonorum remuneratrix, Iouis & Neceſſitatis filia, cuius ſedem theologi Aegyptii ſupra Lunam conſtituere,vt inde,velutie ſpecula,hæc inferiora deſpectaret.Stat.13.Thebaid. Hæc & Adraſtea cognominatur ab Adraſto Argiuorum rege,qui primus ei templum erexit.Eadem & Rhamnuſia dicitur,quòd Rhamnunte Atticæ oppido templum habuerit, Phidiaco ſimulachro nobilitatum. Hoc etiam nomine dicta fuit Tibulli poetæ amica.

Nemetes Germaniæ populi Galliæ tractum incolentes citra Rhenum fluuium: vbi hodie eſt Spira vrbs, inter Argentinam & Moguntiam ſita. Cæſar in Commen.bel.Gal. & Plin.lib.4. cap.17.

Neminia, fons eſt in agro Reatino, vario ortu annonæ mutationem ſignificans. Plin. lib.2. cap.103.

Nemeiobriga,Ptol.lib.2.cap.6.Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs.

Nemorenſe,Vide Artemiſium.

Nemotocerna oppidum in Gallia Belgica, dictum fortè à Nemetibus nunc Spirenſibus.

Nemra,ciuitas.Num.32.

Nemrim,locus terræ Moab.Iſa.15.

Nemrod,filius Chus.Gen.10.

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poëtę deſpondiſſet,poſteaqne facti pœnitens tradere eam recuſaret,tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus,vt doloris impatientia mortem ſibi laqueo credatur conſciuiſſe. Vide Archilochus & Lycambes.

Neocæſaria, vrbs Pontica: Gentile, Neocæſareus. Eadem Adrianopolis dicebatur. Eſt etiam Bithyniæ.Steph.

Neocles,philoſophus Athenienſis,frater Epicuri,ſcripſit de ſecta ſua. Diog.Laërt.

Neodunum.Ptol.lib.2.cap.8.Gallię Lugdunenſis ciuitas: vulgò *Leondoul*.Scribitur & Nœodunum.

Νέον τεῖχος, id eſt,Nouus murus,in Aeolide eſt: inde Neotichites.Steph.

Neomagus oppidum in Gallia Belgica vicinum Trecis & Luteriæ,vulgò *Nogeans ſur Seine*.

Neon,vrbs Phocidis,Herod.lib.8.Gentile,Neonius & Neonæus.Steph.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impoſitum,quòd admodum adoleſcentulus primum tyrocinium in bello Troiano poſuerit: νεοπτόλεμος enim Græcis tyronem ſonat,ſeu militem nouitium.

Neoris Iberiæ oppidum inſigne iuxta Harmaſtim fluuium.Plin.lib.6.cap.10.

Neotichitæ ſunt populi Aeolidis:quorum vrbs

νέον

νέα τεῖχει, hoc eſt noua mœnia commemorantur a Steph.
Neoterius, Conſul cum Valentiniano Aug. anno ab vrbe 1183.
Nepeta, ciuitas Hetruriæ, à qua Nepeſini.
Nephath-dor, ciuitas in tribu Manaſſe, eadem quæ Dor dicitur. 3. Reg. 4.
Nephad-dor, ex Hebræo vertendum erat, In omni termino Dor.
Nephalia erant quædam Græcorum ſacrificia, quæ ſine vino celebrabātur, vt teſtes ſunt Iulius Follux, & Suid.
Nepheg, Filius Dauid. 2. Reg. 5. 1. Paralipomenon tertio.
Nephele, vxor Athamantis, mater Phryxi & Helles: a qua Ouid. 11. Metamorph. Hellem Nepheleida cognominat.
Nephelococcygia, confictum vrbis nomen, apud Ariſtoph. comicum. Steph.
Nepher Cheres, Aegypti rex, ſub annum ante Romam conditam 180.
Nepherites, rex Aegypti, Olymp. 93.
Nephthali, nomen loci. 3. Reg. 4. 4. Reg. 15. Sextus filius Iacob ex Bala ancilla Rachel vxoris ſuæ, Gen. 30.
Nephthal tæ, populi in Oriente. Ioſeph. Steph.
Nephtoa, nomen fontis. Ioſue decimoquinto & decimooctauo.
Nephtuim, Filius Meſraim. Geneſ. 10.
Nephuſim, nomen viri. 1. Eſd. 2.
Nepos, nomine Cornelius, vir multæ facundiæ, ſcripſit vitas illuſtrium virorum.
Nepotianus quidam, Romæ imperator ſalutatus, 28. poſt die interfectus eſt, ſub annum vrbis 1104.
Neptunalia, Neptuni ſacra, quæ & Salatia à Salo dicuntur.
Neptunus, mons Siciliæ.
Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diuiſione maris regnum obtigit: vnde & tridentem geſtat, peculiare eius regni ſceptrum. Vxorem habuit Amphitritem, multarum Nympharum matrem, quarum nomina exequitur Heſiodus in Theogonia. Hinc deducitur Neptunine, patronymicum fœm. Catul. in Argonaut.
Tene Thetis genuit pulcherrima Neptunine?
Hinc Neptunius, nia, nium, poſſeſſiuum.
Nequinum, oppidum, quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinoſam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienſes. Vide NAONIA & NARNIA.
Ner, pater Abner. 1. Re. 19. Pater Cis patris Saul. 1. Par 8. Filius Iahiel, 1. Par. 9.
Nerabus, vrbs Syriæ: Gentile, Nerabius. Stephanus.
Neratius, iuriſconſultus clariſſimus, cuius ſcriptorum fragmenta extant in Pandect.
Neregel, vnus ex principibus regis Babylonis, Ierem. 39.
Nereides, maris Nymphæ Nerei & Doridis filiæ, humanam effigiem habentes: quarum nomina ſunt Neſæe, Cymothoe, & infinita alia quæ vide apud Heſiod. in Theogonia. Nominatiuus ſingularis eſt Nereis.
Nereſſus eſt oppidum in Lea inſula cuius meminit Aeſclunes epiſt. 5 ad Polyc.
Nereus, Deus maris (Heſiodus in Theogonia) Oceani & Tethyos filius, qui ex Doride vxore, eademque ſorore, maximam Nympharum turbam ſuſcepit, quæ à nomine patris Nereides appellantur. Hunc Orpheus in Argonaut. deorum antiquiſſimum appellat: vnde & Grandæuus à Virgilio dicitur 4. Georg. Figuratè accipitur pro mari. Perſius Satyra 1,
Et qui cæruleum dirimebat Nerea Delphin.
Nereus, nomen viri. Rom. 16.
Nergel, Idolum Cuthæorum. 4. Reg. 17.
Neri, pater Baruch, filius Maaſiæ. Ierem. 32.
Nerias, idem. Ierem. 51.
Nericus, vrbs Acarnaniæ, quam Homerus vocat ἀκτὴν ἠπείροιο, quæ Acarnania eſt, Luperco Neritus vocatur, vt mons: Ciuis, Nericius, & poſſeſſiuum a monte Neritius. Stephanus.
Nerio, rionis, vel Neriene, rienes: & apud antiquiſſimos Neria, riæ, Martis vxor. Plautus in Trucul. Gell. lib. 13. cap. 21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus, & fortitudo: vnde & pro vi, poteſtate, & maieſtate Martis accipitur.
Neriia, ſummus ſacerdos apud Iudæos. Olymp. 8.
Neris, nomen vrbis, Peloponneſi in agro Meſſeniaco. Steph.
Neritus, riti, mons in Ithaca inſula, Straboni li. 10. & Plin. lib. 4. cap. 12. a quo Vlyſſes Neritius paſſim cognominatur a poetis. Eſt item Neritus, ſiue (vt apud Plinium legitur) Neritis, peninſula Acarnaniæ adhærens: alio nomine Leucadia appellata, operc accolarum olim a continenti abſciſſa, denuóque reddita ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium.
Neritus item, ſiue Neritum, neut. gene. peninſulæ huius oppidum eſt, quod recentiores Leucadem appellarunt. Plin. lib. 4. cap. 1.
Nerium, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. promontorium Tarraconenſis Hiſpaniæ: Artabrorum promontorium, alio nomine.
Nero, Gellio. lib. 13. cap. 21. verbum Sabinum eſt, quo ſignificatur virtus & fortitudo. Itaque ex Claudiis, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac præſtanti fortitudine, Nero appellatus eſt. Sabini autem id nomen a Græcis accepiſſe videntur, qui vincula & firmamentum membrorum νεῦρα dicunt, noſtri neruos. Hoc nomine fuit imperator Romanorum omnium, quos terra

ſuſtulit, crudeliſſimus. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum eſt, vt Nerones nunc crudeles, & Neroniores crudeliores dicamus. Fuit & Sextius Nero, cuius apophthegmata Eraſmus ſcripſit inter cætera.

Nerua xiis. Roma. imperator, Flauio Domitiano, cui ſucceſſit, diſſimillimus, animoque vere paterno erga populum affectus Hic quum liberos ſibi nullos genuiſſet, Aelium Traianum ſibi adoptauit, qui illi etiam in imperio ſucceſſit.

Neruii populi inter Belgas, in finibus Ambianorum: qui ſemper reliquos Belgas increpitabant, quòd ſe populo Romano dediſſent, ſe autem neque legatos ad Cæſaré miſſuros, neque vllam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem difficillimo& periculoſiſſimo bello a Cæſare victi. Lucan. lib. 1.
-nimiumque rebellis Neruius, &c.
nunc Tornacenſes dicuntur. *Ceux d'alentour de Tournay.*

Nerulani, populi in Latio iuxta Romam. Plin. libro. 3.

Nerulum, oppidum in Lucanis, vi captũ repentino aduentu Aemilii. Liuius lib. 9. Inde Nerulonenſes, Sueton. in Auguſto.

Neſa, regio montana iuxta Aetnam.

Neſæus, campus eſt, a quo apud Medos campi Neſæi, Steph. Vide NISAEVM.

Neſea, nympha, à natando ſic dicta: νέω enim, nato ſignificat. Heſiod. in Theog.

Neſi, populi in Scythia Europæ, optimis quondam equis abundantes. Plin. lib. 6. cap. 20.

Neſib, Ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Neſibis, Vide NISIBIS.

Neſium, inſula in Campano litore, inter Pauſilypum & Puteolos: quæ alio nomine dicitur Neſus.

Neſpetus, vrbs Italiæ: Gentile, Neſpeſinus. Stephanus.

Neſſon, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Neſſonites. Stephanus.

Neſtos, vrbs & fluuius Illyriæ: Hinc Neſtius. Stephanus, Vide NAPVS & NESTVS.

Neſſus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius: qui cùm Herculi ad Euenum fluuium operam ſuam obtuliſſet, ad Deianiram in ripam vlteriorem traiiciendam, iamque traiectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis eſt confoſſus. Quare cùm iam mortem imminentem videret, Deianiræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam, vim amatoriam illi ineſſe ſimulans, virumque alterius fœminæ amore captum, ad ipſius amorem poſſe reuocari. Cuius verbis illa temere fidem adhibens, Herculi in Oeta monte ſacrificanti, per Licham puerum veſtem eam miſit: quam cùm ille induiſſet, veneno ſtatim per viſcera ſerpente, doloris impatientia in ardentem ſeſe rogum coniecit. Hinc Neſſeus, Neſſea Neſſeum.

Neſroch, Idolum quod adorabat Sennacherib. 4. Reg. 19. Iſa. 37.

Neſtor, filius Nelei & Chloridis, Homer. lib. Odyſſ. 2. qui adhuc adoleſcens bellum geſſit, etiam tum viuo patre, aduerſum Epeos, Peloponneſi populos, qui poſtea Elii dicti ſunt: & deinde cum Pirithoi nuptiis intereſſet, aduerſus Centauros, qui Hippodamiã rapere conabantur, ſtrenue pugnauit. Poſtremò belli Troiani tempore, iam ſenior effectus, vt idẽ Homer. lib. 2. Ilia. ſcribit, quinquaginta nauibus cũ reliquis Græcis principibus ad Troiã venit, cum iam tertiam hominũ ætatem viueret, vt ipſe refert apud Ouid. lib. 12. Metamorph. vbi conſilii dexteritate tantùm Græcorum rebus profuit, vt Agamemnon profiteri non dubitaret, breui ſe Ilium fuiſſe expugnaturum, ſi decem ſibi contigiſſent Neſtores. Nam præter ſummam prudentiam ætatis diuturnitate collectam, tanta præterea eloquentia excelluit, vt ex eius ore, melle dulcior fluere diceretur oratio. Vxorem habuit Eurydicem Clymeni filiam, ex qua ſeptem filios & vnicam filiam ſuſcepit.

Neſtor, poeta e Lycia regione, pater Lyſandri poetæ, tẽpore Seueri principis ſcripſit Iliad. Triphiodorus verò Odyſſeam ad imitationem Homeri.

Neſtor Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum Auguſti ſororis filium erudiit.

Neſtorius, epiſcopus Cõſtantinopolitanus, qui hæreſim Neſtorianorum protulit.

Neſtus, fluuius Thraciæ a Strymone ſecus Abderam vrbem fluens, vt Diomedis fabulis infamis, ita Democriti patria, quam præterfluit, clarus. Diomedis, qui hoſpites apud Neſtum equis ſuis deuorandos dabat, meminit Heſiodus in Theogonia. Meminit & huius Plinius multis in locis.

Neſus, vrbs Iberica, Steph.

Neſus, Thraciæ fluuius, Vide NESTVS.

Netophathi, Nomen loci. 2. Par. 2.

Netupha, Nomen loci. 1. Eſd. 2.

Netuphati, Nomen loci 2. Eſd. 12.

Neuceria, vrbs Vmbriæ. Vide NVCERIA.

Neuius, poeta comicus. Hic epigramma ſibi poſuit plenum ſuperbiæ Campaniæ,
Immortales, mortales ſi foret fas flere,
Flerent diu Camœnæ Neuium poetam.
Itaque poſtquam Orci traditus eſt Theſauro, obliti ſunt Romæ Latina lingua loquier. Gell. libr. 1. cap. 24. Varro autem in libro de poëtis, dicit eum ſtipendia feciſſe primo bello Punico, idque bellum carmine ſcripſiſſe.

Neuita, Conſul cum Mamertino, anno ab vrbe 115.

Neumenius, Filius Antiochi. 1. Mach. 12.

Neuola,

Neuola, flumen in Sentinati agro.

Neuri, populi in Scythia Europæ. Vadianus in Melam. Herm. in Caſtig. & Plin. lib. 4. cap. 12. Stephano, populi ſunt Sarmatiæ, qui & Neuritæ: Regio, Neuris.

Neuris, inſula, quæ aliàs Alone, apud Stephanum: item eadem Proconneſo.

Neuſtria, regio Galliæ, quæ nūc Northmannia.

N I

Nixthos, fluuius Theocrito, quem enarratores ipſius dicūt eſſe in Sicilia. Vide NAAETHVS.

Nibis, vrbs Aegypti: Gentile, Nibithes. Steph.

Nicæa, vrbs Bithyniæ, Botticorum colonia, quæ prius Ancore dicebatur: deinde Antigonia, poſtea à Lyſimachi vxore Nicæa. Sunt & aliæ octo, nempe Locrorum, Epienemediorum, Illyriæ, Indiæ, Corſicæ inſulæ, Leucthrorum Bœotiæ, ſeptima Galliæ, Maſſilienſium colonia, octaua Thraciæ. Sunt & aliæ iuxta Thermopylas & Thraces. Ciuis Nicæus, vel Nicaeus: Gentile, Nicæus. Steph. qui etiam claros aliquos viros Nicaenſes enumerat. Vide NICIA.

Nicærarchus, pictor, ſua ætate eximius, hic inter alia Venerem, inter Gratias & Cupidinē pinxit, & Herculem triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

Nicandrus, Colophonius grāmaticus, poëta & medicus, tempore Attali iuuenis illius, qui Gallo Græcos vicit. ſcripſit de Theriaca, cōtra venenū, de agricultura: Curationum collationes, Prognoſtica Hipp. verſibus edidit, aliaque complura. Suid. Cic. de Orat.

Nicanor, Medicus apud Græcos, qui de medicina multa ſcripſit.

Nicanor Alexandrinus, Grammaticus ſub Hadriano principe. Suid.

Nicanor, dux exercitus, Demetrii regis Syriæ, à Iuda Machabeo prælio victus & interfectus. 1. Mach. 7.

Nichanor, Clodomiri filius, Sicambrorum rex, circa Olymp. 138.

Nicarchus, Philoſ. fuit Corinthius ſub Periandro. Plut. in Symp. ſeptem ſapientum.

Nicaſipolis, vide Theſſalonica.

Nicaſia, parua inſula iuxta Naxum, inde Nicaſius, quod & proprium nomen viri eſt.

Nicator, cognominatus eſt Seleucus, qui, vt Appianus inquit, Syriacis in bello ſemper inuictus extitit. Fuit autem is Syriæ rex.

Nicatoris, vrbs Syriæ iuxta Europam, à Seleuco Nicatore condita. Inde Nicatorites. Steph.

Nicanta, regina Aegypti Aethiopū, quæ ab extrema Arabia in Iudæam vt audiret Salomonem regem profecta eſt.

Nice, mulier, vide Theſſalonica.

Nicearchus, pictor eximius, qui Venerem inter Gratias & Cupidinem depinxit. Herculem vero triſtem inſaniæ pœnitentia.

Nicedorus Mantineus Pyctes, qui ab adoleſcentia totū ſe paleſtræ dedidit: factus ſenior cœpit philoſophari, legibuſque ac inſtitutis incumbere.

Nicephoriū, vrbs circa Edeſſam, quæ aliàs Conſtantina: Gētile, Nicephorus. Steph. Vide Zedotium.

Nicephorus, Conſtantinopolitanus imperator, ſub annum ſalutis 803.

Nicephorus alius, cognomine Phocas, item imperator, anno ſalutis 961.

Nicephorus III. cognomine Botaniates etiam imperator, anno ſalutis 1083.

Nicetes, Smyrnæus, ſophiſta, Adriano principi gratioſus, ab eóque Muſæo Aegyptio adſcriptus. Quū cauſas tēiaret, foro eua aptiſſimus videbatur. Adeò ingeniū ad vtranque dicendi rationem accōmodauit, vt iudiciale ſophiſtica quadam facultate exornauerit, ſophiſticum verò & vmbratile forenſibus aculeis roborauerit. genus dicendi antiquū & politum retinuit: laſciuus nihilominus, & dithyrambicus viſus. Philoſtra.

Nicepſos, rex Aegypti, circa Olymp. 27.

Nichor, Vide Nicomedia.

Nicia & Nicæa, nomen duarum vrbium, quarum vna eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strab. lib. 4. Nicæam primus Antigonus Philippi filius condidit, & Antigonam nominauit, poſtea Lyſimachus à nomine vxoris Antipatri filiæ Nicæam appellauit. Vrbis ambitus ſtadiorum XVI. fuit figura quadrata, in campo ſita: habuit quatuor partes ad rectos angulos, ex lapide, qui circa medium gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic iubente Conſtantino famoſa illa Synodus celebrata eſt trecentorum decem & octo epiſcoporum, & perfidum Arii dogma reciſum. Vide Nicæa.

Niciæ vicus in Aegypto eſt: Gentile, Niciotes. Stephano.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium veniens, ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille auerſatus facinus, Pyrrho referri pſit vt à Nicia ſibi caueret. Curtius.

Nicias, grammaticus Romę, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui eius in epiſtola quadam ad Atticum meminit: item in epiſtola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias Athenienſis, genere clarus. Ariſtoteles ſcribit tres viros Athenis eodem tempore æquè potentes fuiſſe, Niceam Niceratis, Thucydidem, Mileſium, & Theramenem Agnonis. Thucydides his natu aliquantulum maior multa cum Pericle clara pro Republica geſſit. Poſt mortem Periclis ad Niciam primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur imperator vnà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum ducem auxilio acceſſiuerant, inſeliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti

Gg.iiii.

ſunt,in carcerémque coniécti,ſibi manus attulere. Ex Plutarcho. Nicias Marco Craſſo ex noſtris comparatur. Plutarcho in Parallelis: quod & diuitiis abundauerit,& eundem ferè exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenerit.

Nicias, Athenienſis pictor, qui Plinio lib.35.ca.2. diligentiſſimè mulieres pinxit,lumen & vmbras cuſtodiuit,atque, vt eminerent è tabulis picturæ,maximè curauit. Hic etiam in artem tanta contentione animi incubuiſſe dicitur, vt cibum ſumere ſæpe oblitus ſit. Aelian. de varia hiſtor.

Nico; vnus ex XIII. principibus Tarentinorũ, qui coniurarunt contra Annibalem: tandem comprehenſus cum Philomene,ad Annibalem deductus eſt. Liuius Decad.3.

Nicochares poëta comicus Græcus, Athenienſis, Philonidis filius, coæuus Ariſtophanis, qui multas fabulas ſcripſit.

Nicocreon,ontis, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum Philoſophum malleis ferreis cædi iuſſit. Vide ANAXARCHVS.

Nicocris Aſſyriorum regina, quæ multis annis poſt Semiramidem floruit: Hæc Euphratem fluuium, qui Mediam Babylonẽ rectus præterfluebat,fecit tortuoſum,ſupráque pontem erexit trium ſtadiorum difficillimum factu propter paludes, quæ vrbem ambiunt. fecit & ingentes cauernas ad excipiendum fluminis impetum, egeſsitque quicquid erat limi ad iacienda fundamenta. Autor. Herod. & Curtius.

Nicodemus, Nomen viri Phariſæi, Iudæorum principis. Iohan.3.

Nicolaitæ, Vide NICOLAVS.

Nicolaus, vnus ex ſeptem diaconis, qui electi ſunt à CHRISTI diſcipulis,vt egenis miniſtrarent: is author fuit Nicolaitarum hæreſeos, cuius ſumma dogmatis fuit, vxorum communio.

Nicolaus,philoſophus Peripateticus,patria Damaſcenus, moribus ſuauiſſimis & iucundiſſimis,procero quidem, ſed non indecoro corpore, bene doctus: nam hiſtoriam librorum centum triginta quatuor conſcripſit: eo maximè delectabatur Octauius Cæſar. Plin. li.13. cap.4.

Nicolaus, epiſcopus Miræ, quæ eſt Cariæ ciuitas, tanta vitæ ſanctimonia fuit,vt mortuus, in diuorum numerũ relatus ſit.

Nicolaus I. pontifex Romanorum, anno ſalutis 859.

Nicolaus II. pontifex Rom. anno ſalutis 1059.

Nicolaus III. pontifex Rom. anno ſalutis 1277.

Nicolaus IIII. pontifex Rom. anno ſalutis 1288.

Nicolaus V. pontifex Rom. Frãciſcanus, anno ſalutis 1448.

Nicolaus Tollentinus omnium ſui temporis abſtinentiſſimus: qui pane & aqua ſemel tantum die veſcebatur, procul ab omni ocio & verborum vanitate.

Nichomachus,pater Ariſtotelis philoſophi. Nichomachos ſex tradit Suidas. Primum ex Alexandria Troadis,poetam tragicum,qui ſcripſit tragœdias vndecim. Secũdum Athenienſem item tragicum, qui vicit Euripidem & Theogenem. Nichomachum item medicum, Machaonis filium, Aeſculapii nepotem, qui ſcripſit de medicina libros ſex, & philoſophia vnum. Reliquos duos, patrem & filium Ariſtotelis ponit. ambos medicos,quorum filius ſcripſit commẽtarios in phyſicam patris. Sextum addit Plin. pictorem, Ariſtodemi filium & diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, quæ tabula fuit Romæ in delubro Mineruæ in Capitolio ſupra ædiculam Iuuentutis, Scyllámque quæ erat in templo Pacis. Plin. lib.35. cap.2.

Nicomachus.

Nicomedes, nomen proprium regis Bithyniæ, Rom. amici, qui olim raſo capite ſumpſit pileum,& ſe Romanorum libertum vocauit.

Nicomedia, ciuitas Bithyniæ, a Nicomede rege clariſſimo, Zelæ filio, qui eam condidit appellata. Ptolem. lib.5. cap.1. Turcis hodie dicitur Nichor. Olim etiam Olbia vocabatur. Ciuis, Nicomedeus, & poſſeſſiuum Nicomedius. Stephanus. In huius ciuitatis villa Magnus Conſtantinus obiit, qui cùm vellet in Iordane fluuio baptizari, atque idcirco Hieroſolymam peteret, morte præuentus,ab Euſebio Nicomedienſi Epiſcopo, Arianæ perfidiæ ſectatore baptizatus eſt: quæ res Chriſtiani principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt veriſimile eum principem, qui per omnem vitam ſuam Ariani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe, quam ſummo ſtudio de ſuo imperio prius eliminauerat.

Nicomedium, emporium Bithynię: Gentile, Nicomedeus. Steph.

Nicon, pater Galeni fuit, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritiſſimus.

Niconia, vrbs in Ponto iuxta Iſtri oſtia. Strabo libro ſeptimo: Gentile, Niconiates. Stephanus.

Nicophanes, nomen pictoris, quaſi vir illuſtris, & fuit ſanè is pictor elegans & concinnus, ita vt vetuſta opera pingeret propter æternitatem rerum: impetuoſi animi, & cui pauci compararentur. Cothurnus ei,& grauitas artis. Plin. lib.36. cap.10.

Nicopolis, ciuitas Epiri, à victoria Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperauit. Alia eſt in Aegypto. Item Alexander Iſſum vrbem inter Ciliciam & Syriam Nicopolin appellauit, quòd ibi Darium viciſſet. Stephan. Eſt & Bithyniæ Nicopolis, & alia minoris Armeniæ:

Ciuis,

Ciuis, Nicopolites. Stephanus.

Nicopolis, Thraciæ ciuitas, quæ Hyſtro flumini imminet. Tit.3.

Nicoſtratus Macedo orator inter decem ſecundus, tempore Marci Antonii & Dionis Chriſoſtomi, Ariſtidis oratoris æqualis: ſcripſit nónulla, vt author eſt Suidas. Fuit item alter Nicoſtratus, poeta comicus, Athenæus in Dipnoſoph. Nicoſtratus citharœdus & Laodocus, quum inter ſe certarent, dixit Nicoſtratus Laodocū eſſe in magna arte paruum, ſe autem in parua magnum; ſatiuſque non domum diuitiis, ſed artem ſtudio & diligentia augere. Aelianus de varia hiſtoria.

Nicoſtrata, mater Euandri Arcadis, fururorum vaticinatrix, quæ a carminibus, quibus Phœbi oracula ſignificare volebat, Carmenta ſeu Carmentis Latine dicta fuit, vel, vt alii nonnulli voluerunt, a Carpento quo vtebatur.

Niger Peſcennius, Proconſul Syriæ, Didio Iuliano interfecto, cū Septimio Seuero de imperio certauit, & victus eſt. Herodianus.

Niger, cognomen prophetæ cuiuſdam. Act.1.

Nigidius, figulus, philoſophus Pythagoricus, Romæ floruit Cæſaris tēpore. Hic doctiſſimus in Grammatica multa ſcripſiſſe fertur, quæ in vulgus non prodierunt.

Nigrinus, vir quidam fuit, qui propter excitatū bellum viuus combuſtus eſt.

Nigris, fluuius eſt, a quo Nigrites. Steph populi Libyæ cognominati ſunt. Dictus Nigris propter ſolitudines nigri pulueris, eminentibus interdum velut exuſtis cautibus.

Nigris, fons in Aethiopia, quem nonnulli caput Nili eſſe autumauerūt, quòd ſit eiuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eiuſdemque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. lib.5. cap.8. & Ptol. lib.4. cap.5. Dionyſius.

Nigroæ, populi ſunt qui regem habent monoculum. Herod.

Nilis, lacus eſt inferioris Mauritaniæ, non procul ab Oceano, quem Nili aquæ ſtagnantes efficere creduntur. Plin. lib.6. cap.9.

Nilus, Aegypti fluuius, à Nileo rege ſic dictus, vel a nouo luto, quo totam feracem reddit Aegyptum. Vnde Seruius Nilum dici exiſtimat, quaſi νέαν ἰλύν, hoc eſt, nouum trahētem limum, quòd oblimet, hoc eſt, limo obthuret Aegyptum, & oppleat. Naſcitur in monte inferioris Mauritaniæ, non longe ab Oceano, ſtagnante ibi lacu, quem vocant Nilidem: deinde condit ſe irinere aliquot dierū, rurſumque erumpit alio lacu maiore in Mauritania Cæſarienſi iterumque arenis receptus, per deſerta viginti dierū ſpatio fertur ad proximos Aethiopas, & denuo proſilit fonte, qui Nigris dicitur: inde Africam ab Aethiopia diſterminans, medios ſecans Aethiopas, ſic pleraſque inſulas facit, quarum clariſſima eſt Meroe, cuius Metropolis etiam Meroe vocatur. poſtquam ſe aquis omnibus auxit, Nilus appellatur. Tandem ſeptem oſtiis in mare ſe exonerat: vnde modò Septemgeminum, modò Septemfluum vocant poetæ. Oſtiorum nomina ſunt, Canopicum, Bolbiticum, Sebennyticum, Pharniticum, Mendeſicum, Taniticum, & Peluſiacum. Plin. libro 5. capite 9. Aegypti inferiorem partem dextra læuáque diuiſus, amplexu ſuo determinat. Canopico oſtio ab Africa ab Aſia, Peluſiaco: propter quod aliqui Aegyptum inter inſulas poſuere, ita ſe diuidente Nilo, vt triquetram terræ figuram faciat. idcirco multi Aegyptum Δ Græcæ literæ ſimilitudine delta vocauerunt. Augetur Nilus certis diebus mirum in modum, & per totam ſpatiatus Aegyptum, fœcūdiſſimus innatat. A Nilus fiunt adiectiua, Niloticus, Nilotica, Niloticum: vt Nilotici piſces, & Niliacus, Niliaca, Niliacum.

Nilus, vrbs Aegypti, vbi & Nili fluuii templum: Gentile, Nilopolites vel Nilæus.

Nimblis, inſula non longe a Gyaro, quam Callimachus Agathyrſam vocat.

Nimphis Heracleotes, hiſtoriographus fuit, qui res geſtas ab Alexandro libris 24. ſcripſit. De Heraclea 13. vſque ad euerſionem Tyrannorum.

Ninæa, vrbs Oenotrorum Mediterranea: Gentile, Ninæus, vel Ninæeus. Steph.

Niniue, vrbs Aſſyriorum, quæ & Ninos dicitur, quam ædificauit Aſſur, egrediēs de terra Sennaar, à Nino rege ſic dicta, vt ſcribit Auguſtinus. Eſt & alia ciuitas Iudæorum in angulo Arabiæ. Populi Niniuitæ. Eſt autem ſita iuxta Tigridis amnis partem. Ptolem. Ionæ prophetæ prædicationem audiuit. Nunc tota vaſtata eſt. Haitonus libro de Tartaris, capite 11.

Ninoe, vrbs Cariæ, aliàs Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi cōdiderunt, à quibus etiam Lelegum vrbs vocabatur, deinde Megalopolis, poſtea à Nino Ninoe. Gentile, Ninoetes.

Ninos, Steph. vrbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus Semiramidis maritus in Aturia: Ciues, Ninii. Strab. initio lib.16.

Ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonem: Ninus verò totam Aſſyriam. Vide Niniue.

Niobe, filia Tantali, ſoror Pelopis, vxor autem Amphionis regis Thebanorum, quæ cùm viro ſuo ſex filios, totidemque filias peperiſſet, animo elata, Latonæ ſeſe præferre non dubitauit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ ſagittis liberos eius ad vnū omnes interficiendos curauit: Niobémque ipſam ſibi conuiciantem turbine venti in Aſiam rapuit, & iuxta Sipylum vrbem (quæ illi patria erat) in ſaxum transformauit. Ouid.6. Metam. Alia fuit Phoronei filia, ex qua Iupiter Apim,

qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt, genuit.

Niphæus, nomen viri proprium, ab equis interfecti, apud Virg. 10. Aeneid.

Niphates, mons diuidens Armeniam maiorem ab Aſſyria, ex quo Tygris fluuius oritur. Quidam verò maioris Armeniæ fluuium eſſe putant, qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur. Strabo libro 11. Dictus Niphates à niuibus, Stephanus. Alii Scythiæ fluuium faciunt.

Niphe, phes, vna ex comitibus Dianæ, à niueo candore appellata. Ouid. 3. Metam.

Nipſa, vrbs Thraciæ: Ciuis, Nipſæus. Steph. ex Herodiano. Vide Mypſæi.

Nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quē omnium formoſiſſimum ad Troiam veniſſe Hom. tradidit.

Niſa, Hom. lib. Iliad. a. vrbs Hellados. Eſt etiam nomen fœminæ, de qua Virgil. in Damone, Mopſo Niſa datur.

Niſæa, nauale Megaridis: & ipſa Megaris, à Niſo, Pandionis filio. Steph. Eſt item Niſæa Parthyenes regio cuius caput fuit Alexandropolis ab Alexandro cōditore denominata. Plin. li. 6. ca. 26. Hæc regio præſtantiſſimos alebat equos, qui ab ea Niſæi appellabantur. Strab. lib. 11.

Niſæe, nomen nymphæ. Virg.

Niſæe, Spióque, Thaliaque, Cymodocéque.

Niſar⁹, vir fuit apud Rhodiginos, mollicie pluſquam muliebri infamis, de quo Cæl Rhod.

Niſæus, Syracuſanorum Tyrannus, totus luxui deditus: hic enim vbi ab Aruſpicibus didiciſſet, ſe breui moriturum, quicquid ſuperfuit vitæ, commeſſationibus & ebrietati id totū impendit. Volat.

Niſeus, locus in media, in quo pulcherrimi equi naſcebantur.

Niſia, montana regio Siciliæ iuxta Aetnam.

Niſibis, vrbs iuxta Tigrim fluuium, ſita in regione Peræa: Reperitur etiam Neſibus & Natibis.

Niſope, inſula Lesbi, quæ Sigrim portū efficit. Gentile, Niſopæus. Steph.

Niſſa, vrbs quæ ad Mediterraneam iacuit ſupra Tralleis ad Orientē, & maxima ex parte mōti accubuit, torrente quodā diuiſa, qui cōuallem efficit. Ex hac fuerūt Apolloni⁹ philoſophus, Stoicus Panætii familiaris, & Menecrates, Ariſtarchi diſcipulus, & Ariſtodemus eius filius. Strabo item Soſtratus, Ariſtodemi frater, & alius Ariſtodemus, eius conſobrinus, qui Magnum Pompeium erudiuit.

Niſus, Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis, à quo cùm regni ſui fatum pendére noſſet, diligentiſſimè eum aſſeruabat. Verùm cùm poſtea Megarenſes vnà cum Athenienſibus, inuidia correpti, Androgeon Minois filium, palæſtritem inſignem interfeciſſent, Minóſque eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Niſi filia, hoſtis amore correpta, patrem purpureo capillo ſpoliauit, vnáque (vt erat in fatis) patriam hoſti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Niſus, vt doloris impatientia extabuerit, deorúmque miſeratione mutatus ſit in halizetum auem, ex genere accipitrum. Scylla autem cùm ſeſe præter ſpem à Minoē (quem patriæ proditione ſatis ſe demeruiſſe putabat) deſertam videret, in Cirin auem eriſtatam conuerſa eſt, cum qua halizetus etiam hodie internecinum odium exercet. Ouidius libro 8. Metamorph.

Niſus, Hyrtaci filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo coniunctus Euryalo: quorum hiſtoriam ſatis copioſe deſcribit Virg. lib. 9. Aeneid.

Niſyros, Homero, inſula eſt in mari Carpathio, vna Sporadum: quam Poetæ fabulantur olim Coo adhæſiſſe, Neptunique ſceptro inde fuiſſe auulſam, in qua optima vina fiūt, inter Cycladas numerata, celſa, ſaxoſa, & molendinariis abundans lapidibus. In ea Neptuni aliquādo templum, & ſubtus iacens Polybotes, gigas à Neptuno victus, vt veteres tradidere fabulæ. Na thermas habet abundè ſcaturientes. Strab. lib. 10 Vrbs in ea eſt eiuſdem nominis. Hinc Nyſyrius & Niſyriacus, alias Porphyris à purpuris, vel purpurarum piſcatoribus dicta eſt Stephano. Strab. li. 10. inter Sporadas numerat.

Nitiobriges, populi Narbonenſis Galliæ, vicini Rutheuis: vocant hodie Mōtem Peſſulanum.

Nithocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris vxor, quæ Babylone multa præclara opera fecit.

Nitria, Aegypti regio, & nomē duarum vrbium ſupra Memphim. Strab. li. 17. Stephano locus eſt Aegypti: Gentile, νιτριώτης. Hinc & Nitriotis præfectura.

Nitrites, Nomos Straboni præfectura eſt in ea parte Aegypti, quę eſt ſupra Mēphim, nomen habēs a duabus Nitrariis quod plurimum ferunt Nitri. Plin. lib. 5. cap. 9. & Strab. lib. 6.

Nixus, xi, ſidus cæleſte, quod Iulius Firmicus Ingenieulum vocat. Cic. in Ara. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis, Draconis dexteram partem opprimere conatur.

N O

Noa, filia Salphaad filii Epher filii Galaad, Nu. 26. Ciuitas item quæ terminus eſt tribus Zabulon. Ioſ. 19.

Noa, vide Noe.

Noæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Noēus. Steph.

Noas, Thracię fluuius eſt, ex Hæmo monte naſcens & in Iſtrum influens. Herod. lib. 2.

Nobe, ciuitas ſacerdotum. 1. Reg. 22.

Nobe, ciuitas in tribu Dan vel Beniamin. Iſa. 10, 1. Reg. 21. & 22.

Nobe, ciuitas quę & Canath dicebatur, in tribu Manaſſe.

Manaſſe.1.Reg.21.

Noctiluca, Lunæ cognomen, quod noctu luceat. Horat.4.Carm.Ode 6.

Nodab, nomen viri.1.Paral.5.

Nodinus deus, quem D. Auguſtinus in libro de Ciuitate Dei ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à veteribus Roman. putantibus Proſerpinam frumentis præpoſitam germinantibus, & pro ſerpentibus: Geniculis verò nodiſque culmorum deum Nodinum. inuolucris autem illis folliculorum deam Volutinam: cum folliculi pateſcunt quo exeat ſpica, deam Patelenam: cùm ſegetes nouis ariſtis exæquantur, Hoſtilinam deam, quia hoſtire ac hoſtimentum veteribus exæquationem ſignificabat: Floram quoque adiicit & Lactucinam ac Matutam quæ florentibus lactentibuſque ac matureſcentibus præſint frumentis.

Noë, filius Lamech, vir Deo gratus: cui cùm homines eius temporis perdere vellet, iuſſit vt nauem ſiue arcam fabricaret, cuius beneficio ab aquis cum familia tutus, cæteris ſubmerſis, hominum genus reſtituit.

Noega, oppidum eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis in tractu Aſtarum in peninſula Pilici. Plin.lib. 4.cap.20.

Noema, filia Lamech ex Sella vxore. Gen.4.

Noemachus, Prol.lib.2.cap.10. Narbonẽſis vrbs prope Gebennam.

Noeman, filius Bale filii Beniamin. Num.26.

Noemi, vxor Elimelech Bethlehemitæ. Ruth.1.

Nœodunum, Vide Neodunum.

Noes, fluuius Thraciæ in Iſtrum fluens, Herod. libro 2.

Noga, filius Dauid.1.Paral.14.

Noge, filius Dauid.1.Paral.3.

Nohaa, filius Beniamin.1.Par.8.qui Gen.46.dicitur Naaman.

Nola, vrbs Campaniæ quæ prius Sidicinum dicebatur. Plinius lib.2.cap.5. Gentile, Nolii vel Nolani.

Nomades, populi in Scythia Europæ: quorum vita omnis in paſcendis gregibus habetur. Nunc Tartari dicuntur, iuxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum etiam Strabo lib.11.

Nomades, Africæ populi, inter Zeugitanam regionem & Mauritaniam ſiti, qui poſtea literis aliquot mutatis, Numidæ appellati ſunt. Hos ſcribit Saluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam ſunt comitati: eòque mortuo, in Africam traiecuſſe, locaque occupaſſe Oceano proxima, alueoſque nauium inuerſos pro tuguriis habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Getulos miſcuiſſe: poſteaque Numidia nomo propter multitudinem a parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proxime Carthaginem Numidia appellatur. Hæc ille. Dicti ſunt autem Nomades, ἀπὸ τοῦ νέμειν, hoc eſt, a paſcendo, quòd paſtionibus præcipuè vacarent, herbiſque in vno loco depaſtis, papiliones ſuos curribus aliò tranſueherent. Virg.4. Aeneid.

Nomantia, Vide Numantia.

Nomba, vrbs Iudeę: Gentile, Nombęus, Stephano ex Ioſepho.

Nomæi, populi qui poſtea Scythæ dicti ſunt. Stephano.

Nomentum, oppidum in Latio non procul ab vrbe Roma. Hinc Nomentana via Romæ qua itur Nomentum, & Nomentani. νωμέντανοι, qui Nomẽtum habitant. Dictum Nomentum a Nomento conditore. Habuit autem vrbs hæc colles vitiferos, vino non omnino peſſimo nobilitatos.

Nomius dictus eſt Apollo, ἀπὸ τῆς νομῆς, id eſt, à paſcuis, hoc eſt paſtor, non ex officio paſtorali. Sed quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur. Siue, vt alii volunt, quòd olim iuxta Amphryſum Theſſaliæ fluuium diuinitate, ob interfectos Cyclopas, priuatus, Admeto regi armenta pauit.

Nona, vna ex Parcis, Latini Nonam, Decimam, & Mortam, Parcas dixere. Gell.lib.3.cap.16.

Nonacris, mons Arcadiæ, Stygem fontem ad radicem habens, cuius aquæ ob frigus immoderatum nullo neque aureo, neque argenteo vaſe, neque ęneo, neque ferreo contineri poſſunt, neque alia vlla re, quam vngula mulina. Stephano vrbs eſt Arcadiæ. Hinc Nonacrius, a, um. Item Nonacrinus & Nonacrines: vnde Mercurius Nonacrites dictus eſt.

Nonius Aſprenas, conſul cum Laterano, anno ab vrbe 846.

Nonius alter, conſul cum Valentiniano Cęſare, anno ab vrbe 1198.

Nonius Marcellus, grammaticus, cuius libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnus Panopolyta poeta egregius, qui carmine hexametro Ioannis Euangelium ſcripſit. Volaret.

Nonymna, vrbs Siciliæ, Ciuis, Nonymnęus: Stephanus.

Nora, vrbs Sardiniæ inſulæ: Gentile, Noranus, Stephano.

Noracus, vrbs Pannoniæ: Ciuis, Noracius.

Nophe, nomen loci. Num.21.

Nopheth, Vrbs in tribu Manaſſe. Ioſ.17.

Noraan, nomen loci.1 Paral.7.

Norba Cæſarea, Luſitaniæ vrbs. Ptolemęo lib.2. capite 5.

Noricum, regio Germaniæ (quam nunc bona ex parte Bauariam appellant) habens ab Occaſu Aenum fluuium, qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos: a ſeptentrione Danubium, ab Ortu ſolis montem Cetium, qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat a Norico: a Meridie montem Curuancam, qui eſt ſupra Iſtriam. Hinc Noricus, a, um.

Northmãnia, regio Galliæ, vltra Sequanam flu-

næ, quę à Carolo Magno deuicta fidem Chriſtianam ſuſcepit.

Northumbria, regio Septentrionalis, Angliæ & Scotiæ finitima.

Noruegia, regio in Europa, Septentrionalis verſus Oceanum Germanicum ſita.

Noſora, inſula rubri maris. Inſularis, Noſorenus, Stephano.

Noſtia, vicus Arcadiæ, aliàs Eſtania: Gentile, Eſtanicus. Steph.

Notium, vrbs in Aetolia, Homer. 2. Iliad.

Notium, Hyberniæ promontorium, Ptole. lib. 2. cap. 2. Steph. vrbs Ioniæ.

Notus, ti, ventus Meridionalis, Auſter dictus: *νοτίς* enim, Latinè humor dicitur: & eſt hic ventus nebuloſus & humectans, vt docet Gellius.

Noua ciuitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hiſpaniæ, in qua & vetus Carthago fuit.

Nouamœnia, Sarmatiæ vrbs in Europa, Ptolemæo lib. 3. cap. 5. Hodie Album Caſtrum *Vuiſſemburg*.

Nouellius, Mediolanenſis quidam temporibus Tyberii Cæſaris, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenit, & tricongius cognominatus eſt, quòd tres congios vini vno impetu epotauerit.

Nouemontum, oppidum Myſiæ, quæ nunc Seruia dicitur.

Nouendium ſeu Nouendiale, ſacrificium erat funebre, quod fiebat nonò die poſt mortem alicuius. Horat.

Nouendiales diſſipare pulueres.

Nouenniæ, ciuitas Thraciæ, quæ & Amphipolis dicitur.

Noueſium, oppidum Germaniæ (nunc Miſſia dictum) Colonienſis Diœcœſis, Rheno fluuio & Cliuenſi ducatui proximum, citeriores Rheni ripas attingens. Tacit.

Nouiodunum, oppidum Galliæ Belgicæ, Sueſſionibus finitimum, Vulgò *Noyon*.

Nouiodunum, olim oppidum Biturigum. Cæſ. libro 7.

Noniodunum, oppidum Heduorum olim, ad Ligeris ripas, nunc Niuernenſium caput.

Nouium, Ptol. lib. 2. cap. 6. Tarraconenſis Hiſpaniæ vrbs.

Nouius, fluuius Britanniæ. Ptol. lib. 2. cap. 3.

Nouocomenſes dicti ſunt, quos Comum Cæſar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quinque millia, è quibus quingenti illuſtriſſimi Græci fuerunt, qui oppido nomen relinquentes, & Nouum comum appellantes, Nouocomenſes oppidanos vocauere. hos ciuitate donatos in habitatorum numero deſcripſit.

N V

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico primo Cæſare ad Chriſtianiſmum vi adactus.

Nubæ, populi Lybiæ iuxta Nilum. Dicuntur & Nubæi, & Dabæi, & Mumides. Steph.

Nuceria, ciuitas Campaniæ in Italia, 9. millibus paſſuum à mari diſtans.

Nuceria colonia, Vmbrorum vrbs, Ptolemæo libro 3. capite 1. hodie Alphatenia. Vide N A V C E R I A.

Nucria, inuenitur etiam Nacria, vrbs Tuſciæ: Gentile, Nucrinus. Steph.

Nudipedalia, ludi quidam, ſeu ſpectacula. Lacedęmone inſtituta circa annum à condita Roma 82. & hæc nudis pedibus celebrabantur à ſacerdotibus.

Numa Pompilius, ex Curibus Sabinorum vrbe ortus, ſecundus à Romulo, Romanorum rex, iuſtitia & pietate inſignis: qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatóſque longa militia animos ad pacis artes traduceret, ad deorum cultum animum adiecit: primumque ad infimum Argiletū Iani templum condidit, quod apertum, bellum: clauſum, pacem indicaret. Deinde Dialem, Martialem, & Quirinalem Flamines creauit: Salios item duodecim Marti aſſignauit: virgines Veſtales ſacrauit: Pontificem maximum primus declarauit: dies faſtos, & nefaſtóſque condidit: annum in duodecim menſes diuiſit. Quæ omnia quò maiore apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulauit ſibi cum Aegeria Nympha nocturnos congreſſus eſſe, eiuſque ſe monitu, quæ acceptiſſima diis eſſent, ſacra inſtituere. Poſtremò vbi maxima cum reuerentia & ſuorum, & finitimorum 40. annis regnaſſet, diem obiit. Liui. 1. ab vrbe condita.

Numana, oppidum Piceni in Italia, vt ſcribit Mela. lib. 2.

Numanus Romulus, fuit quiſpiam Rutulus qui, cùm multum ſibi tribueret & immodice placeret, Troianos in Italia obſeſſos arguebat molliciei & ignauiæ: ſic enim apud Virg.

Is primam ante aciem digna atque indigna relatu

Vociferās, tumidúſq; nouo præcordia regno

Ibat, & ingentem ſeſe clamore ferebat.

Numantia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, aliàs Celtiberiæ, circa viginti annos bellum cum populo Romano geſſit, & à Romanis obſeſſa per annos 14. cùm haberet tantùm quatuor hominum millia, non ſolùm ſuſtinuit, ſed etiam vicit 40. millia Romanorum: tandem tamen à Scipione poſteriore poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta. Cùm enim fame laborarent, nec eis daretur iuſti certaminis copia, omnia ſua & ſeipſos igni immiſerunt. Florus libro ſecundo. Vnde Scipio Numantinus cognominatus eſt. Numantini, ciues. Stephan.

Numatius Flaccus, Pompeiani nominis defenſor. Hic obſeſſus à Cæſare in Hiſpania, & incluſus

cluſus Attingeutinm mœnibus, omnes eius oppidi ciues (quos Cæſati fauere intellexerat) iugulatos & muris dedit præcipites: fœminas vero virorum illi aduerſantium vna cum liberis interfecit. Alios infantes in cõſpectu parentum humo infixit, alios ſuperiactos pilis excipi iuſſit. Plutarch.

Numerianus, Rom. imperator, cum Caro & Carino.

Numerius, à numero prænomen deductum.

Numicius, fluuius in Latio, in quo repertũ fuit cadauer Aeneæ, & in quo Anna ſoror Didus ſeſe ſubmerſit. Hic poſtea decreuit, & in fontem redactus fuit, qui & ipſe poſtea exiccatus eſt, ſacris etiam Veſtæ (cui non niſi ex hoc fluuio libari fas erat) vna interceptis.

Numidia, pars Africæ, inter Cæſarienſem Mauritaniam, & Carthaginẽſem regionem. cuius populi à Latinis Numidæ, à Græcis Nomades dicuntur, quaſi in paſcuis inter armenta degentes: ἀπὸ τοῦ νέμειν, quod eſt paſcere. Erat enim ea gens rei pecuariæ in primis ſtudioſa, & ob id ad lætiora pabula ſubinde magalia ſua transferebat. Habebant olim alueos nauium conuerſos pro tuguriis, vt eſt apud Saluſtium. Numidia habet ab ortu Syrtes quaſdam paruas: vnde regio Carthaginenſis incipit a Septentrione mari, quod verſus Sardiniã tendit, ab Occaſu Mauritaniam, & à Meridie Aethiopiam: nec præter marmoris Numidici, ferarumque prouentum aliud inſigne habet. Sũt in ea claræ vrbes, Hippon & Rhegium. Ea regio, vt Pomponius ſcribit, ſpatio anguſtior eſt, quam Mauritania, ſed magis culta, & durior, vbi Numidicum marmor effoditur. Hinc Numidicus, ca, cum: vt Lapis Numidicus, qui inter generoſa marmora annumeratur: à Papinio Libycus ſilex appellatur. Et Pauimenta Punica a veteribus dicebãtur, qui ex marmore Numidico ſtrata erant. Et Numidę populi. Hi à Virgil. lib. 4. Aeneid. Infræni appellantur, quòd equos non fræno, quemadmodum nos conſueuimus, ſed virgula duntaxat regerent.

Numitius, amnis eſt non longè à Lauinio. Vide Numicus.

Numitor, filius Procæ, Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſumque filium eius interfecit, filiamque eius Rheam Syluiam virginem Veſtalem legit, vt ſub ſpecie honoris perpetua virginitate ſpẽ partus ei adimeret. Verùm cùm illa ex Marte (vt Romani credi voluerũt) grauida facta eſſet, ipſam quidẽ in Tyberis ripa viuam defodit: pueros autem in fluuio mergi iuſſit: quos cùm in ſicco deſtitutos Fauſtulus inueniſſet, Accæ Laurentiæ vxori ſuæ educandos tradididit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerunt, regnúmque auo ſuo Numitori reſtituerunt.

Numius Albinus, Conſul cũ Max. Dextro, anno ab vrbe 1015.

Numius Tuſcus, Cõſul cum Amulino, anno ab vrbe 1047.

Nun, pater Oſee cuiuſdam, Num. 13. Pater item Ioſue, Ioſ. 1. Filius Eliſama filii Ammiud. 1. Paralip. 7.

Nundina, næ, Romanorũ dea, à nono die naſcẽtiũ dicta, qui & luſtricus dicitur. Erat autem luſtricus dies, quo infantes luſtrabantur.

Nurſia, Sabinorũ ciuitas in montibus ſita. Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Norica.

Nurſia, Piceni ciuitas, à Virgilio frigida dicta. Hinc Nurſinus, na, num, adiectiuum.

Nurſia, vrbs antiqua in Vmbria.

Nuſſia, ciuitas Germaniæ, ad Rhenũ, non longè à Colonia Agrippina.

N Y

Nycea, vrbs in Corſica inſula, à Nycio Ethruriæ rege condita.

Nycius Feſulanus, Tuſcorum rex, ſub annum 300. ante Romam conditam.

Nyctages, hæretici quidam fuerunt à nocte denominati, quòd vniuerſam noctem ſomno & quieti concedebant: dicentes naturæ genium violari atque corrumpi, ſi ipſo noctis tempore vigilaretur.

Nyctelius, vnum ex Bacchi cognominibus, tractum ab eo, quòd nocturno tempore eius ſacra celebrabantur, quæ Nyctelia dicta ſunt. Ouid. 4. Meta. & Virg. 4. Aeneid.

Vbi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia nocturnuſque vocat clamore Cytherõ.

Nycteus, Neptuni filius ex Celæne Atlantis filia, quem ex Amalthea Cretenſi nympha Antiopam & Nyctimenem ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, opera nutricis cum eo fertur cõcubuiſſe, tandemque agnita, cùm pater eã occidere vellet, Mineruæ miſeratione in noctuam eſſe conuerſa. Ouid. 2. Metam.

Nyctileia, ſacrificia quæ Baccho fiebant, à nocturno tempore dicta.

Nyctime, vide Nycteus.

Nictorix, regina Babyloniæ, quæ Herod. libr. 1. poſt Semiramim regnauit ſola.

Nymphæ, aquarum deæ, quaſi lympharum numina, quanuis etiam latiùs Nymphæ nomen accipiatur pro montium deabus, quas Oreades vocant: & pro iis, quæ arboribus & ſyluis putabantur præſidere, quas Dryades vocabant, & Hamadryades, & Napæas.

Nymphæa, inſula iuxta Adriam, vbi Calypſo habitauit: Gentile, Nymphæus. Steph.

Nymphæum, Macedoniæ oppidum. Vide Nymphæus & Lyſſus.

Nymphæus, Italiæ fluuius iuxta Velitras: & Nymphæum, Proconueſi promontorium. author vtriuſque Raphael Volater. Nymphæum montem ſemper ardere, eiúſque cratere bitu-

men egerere omnium dilutiſſimū,Strabo author eſt lib.7.

Nymphæū, vrbs Taurica inter Pantieapæū metropolim & Theodoſiam.Strabo.Hinc Nymphæus,Nymphæus,Nymphaites.Steph.

Nymphas,in Arcadia eſt. Pauſ.libr.8. Inde fons Nymphaſius.Steph.

Nymphon,vir quidam Colophonius.Cic.ad Q. fratrem lib.1.

Nyrax,vrbs Celtica:Gentile,Nyracius. Stephanus.

Nyſa fuit nutrix Bacchi, quam Plin. ait ſepultā fuiſſe prope Scytopolin.

Nyſa,vrbs Arabiæ,ſiue, vt aliī pútant, Aegypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, vt Diodoro placet,a Nymphis eſt educatus: vnde & Dionyſius dictus eſt,ex Ioue & Nyſa cōflato vocabulo. Plin.lib.8.ca.13. Nyſam Indiæ montem eſſe tradit,lacertas immenſę magnitudinis alentem.

Nyſa etiam non tam mons, quàm ciuitas in India,a Libero patre,vt refert Strabo lib.15.condita,carminibus poetarum celebratiſſima,ſita ſub radicibus mōtis,quem Neron, alias Merum incolæ appellāt.Alia eſt Nyſa in Bœotia. Hom Plin.in Cæria. Strabo.vicus in Helicone,vbi ſimili modo colitur Bacchus. Ptolem. in Ionica ac Lycia. Stephan.in Thracia. Multi tamen Nyſæ,ſarum declinant. Vide Theſtidium.

Nyſa,vnus ex verticibus Parnaſi mōtis, Baccho conſecratus.Steph. Nyſæ decem enumerātur: Prima in Helicone:ſecunda in Thracia:tertia in Caria: quarta in Arabia: quinta in Aegypto: ſexta in Naxo:ſeptima Indiæ: octaua in Caucaſo mōte:nona Lybicæ:decima Eubœæ, vbi eodem die vitem florere aiunt, & botrum matureſcere. Hinç Nyſeus, Nyſæus, Nyſaeus, & fœmininum Nyſais: Poſſeſſiuum, Nyſeus. Steph.

Nyſa,mulieris nomē,apud Virg.Eclog.8.Mopſo Nyſa datur,&c. Sed pro muliere doctiores per iota ſcribunt.

Nyſæa, Herodoto & Curtio, vrbs clariſſima in India, à Libero patre condita, ſub radicibus montis quem Merum, aliàs Neron vocant. Eadem quæ Nyſa.

Nyſea, Megarenſium emporium, duodeuiginti ſtadiis ab vrbe, quod & Minoa vocatur.

Nyſeus,Bacchi cognomentum,à Nyſa vrbe(ſiue ea Arabiæ eſt ſiue Indiæ) impoſitum, in qua illum Nymphæ educarunt.

Nyſiros,vide Niſiros, ſic enim legendum eſt.

Nyſſa,vide Pythopolis.

Nyſus, Megarenſium rex, qui obſeſſus à Minoē rege Cretæ, proditione Scyllæ filiæ (que Minois amore tenebatur)fatalem amiſit crinem: atque ita ab hoſte interfectus eſt. De vtroque Ouidius,

Filia néue magis capiti ſit fida parentis
Quàm tua vel Pterela,vel tua Nyſe fuit.

Nyſus, viri nomen,meliùs per iota ſcribitur.

O A

OA, vicus Atticæ in Pādionide tribu alias ὄα.

Oanus,vrbs Lydiæ.Steph.

Oaſis,ciuitas Aegypti. Vide αὔασις apud Steph.

Oaxis,fluuius Cretæ inſulæ, ab Oaxe Apollinis filio ſic vocatus: vnde & Oaxia tellus. At Seruius putat eſſe flumium Meſopotamiæ,quem non ſequuntur alii Virg.enarratores.

Oaxus,ciuitas Cretæ,ab Oaxo Minois ex Acallide filia nepote:vel à ſitu loci, quòd crepidines Græci Axos vocent. Herod. quoque lib. 4. Oaxum vrbem Cretæ facit, in qua Etearchus pater Phronimæ matris Batti regnauit, qui Cyrenem Libyæ vrbem ædificauit. Ciuis, Oaxius.

O B

Obada,regio parua Nabateorum, vbi Obodes rex,quem inter deos numerant, ſepultus eſt. Steph.

Obadia,filius Arnam filii Raphaiæ filii Ieſaiæ,1. Par.3. Filius Izrahia filii Ozi,1.Par.7.

Óbal,filius Iectan,Gen.10.

Obareni,pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium, inquit Quadratus: quem Obarenitæ & Oteni habitant,qui magna pars Armeniæ ſunt. Stephanus.

Obdia,ſiue Obdias, filius Aſel filii Elaſa,1.Par. 8.9. & 12,

Óbed,pater Gaab,Iudic.9.Filius Booz,pater Iſai,Ruth 4,1.Par.2.Filius Ophlal filii Zabad, 1.Par.2. & 11.

Obed-edom nomen viri.2.Reg.6.

Obedia,nomen viri.1.Eſd.8.

Obolcon,vrbs: Gentile,Obolconites,Steph.

Oboth,nomen loci,Nu.21:36 Iſraelitarum manſio,cum ex Aegypto proficiſcerētur in terram Chanaan,Num.33.

Obris,nomen fluuii.Pomp.li.2. Secundum Baterras Obris fluit: Ptol.Obriū vocat,Gal.*Orb.*

O C

Ocalea, leæ, ſiue Ocalee, es, Bœotiæ oppidum. Hom.in Catalogo nauium,

Ὠκαλέην, μεδεῶνά τ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.

Eſt autem prope Haliam, ſic dicta à breuitate viæ à Theſpiis in Thebas oppidum Ocaleæ proximum:Gentile,Ocaleus.

Occam,Theologus inſignis floruit ſub annum ſalutis 1330.

Occaſio, à poetis dea fingitur, rerum gerendarum opportunitati prætidens. Huius ſimulachrum ita fingebatur, vt pēnatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quadam velociſſima

lociſſima ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento Occaſionis breuitatem & inconſtantiam voluerunt denotare: quæ niſi, cùm primùm ſeſe offerat, arripiatur, ſtatim elabitur e manibus: nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De Occaſionis effigie extat elegans Epigramma apud Auſonium.

Oceanus, Cæli & Veſtæ filius, maris deus, maritus Tethyos, fluuiorum fontiumque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligimus vaſtiſſimum illud mare, quo vniuerſus ambitur terrarum orbis. Dictus Oceanus ab ὠκὺς, quod eſt velox, teſtibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, præſertim ſi Mare ſequitur. Falſam autem illam opinionem velocitatis maris Luſitani, id eſt Portugalleſii hac noſtra ętate deprehẽderunt. Nam Columbus Nauarchus, vltra Gades Oceanum ingreſſus, vltra torridam Zonam penetrauit per Oceanum ad Indos, vſque ad Beatorum inſulas, non tamen iſtam velocitatem deprehendit. Et quamuis ſit nomen proprium Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius ſignificat. Quo modo mare, cum totum ſignificat, proprium eſt, cùm partẽ, appellatiuum. Nam a littoribus plerunque accipit nomen. ad dextram ſiquidem, vbi primùm terram intrat, Atlanticus dicitur: ad ſiniſtram Gaditanus: illinc Arabicus, Perſicus, Indicus: hinc Britannicus, Germanicus, Scithicus. Poëtæ tamen Oceanum pro quocunque mari vſurpant. Virgil.

-Et ruit Oceano nox.

Hinc deducitur patronymicum fœmininum, Oceanitis, idis, & Oceanius, nia, nium.

Ocelum, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs, Ptolem. lib.2.cap.6.

Ocelum (quod & Oſcelum ſeu Oſcella) eſt citerioris prouinciæ extremum, a quo per alpes in vlteriorem Galliam, Lentioneſque (nunc Tarentaſios) ac Garoceles, Caturiges, Vocontios & Allobrogas tranſitus eſt, Auilianæ & Secluſæ vicis proximum: nunc, vt coniectura eſt, Noueleſium nuncupatur. Secluſa autem, vt nonnullis placet, dicitur quaſi citeriorem Galliam ab vlteriori ſecludens: Diœceſis eſt Taurinenſis. Cæſar in Commentariis.

Ocha, mons in inſula Eubœa, à quo inſula quoque ipſa quandoque dicta Oche. Calepin. Vide in Cariſto.

Ocheſius, Aetolorum dux, vir longè præſtantiſſimus, qui in bello Troiano interemptus eſt. Homerus.

Ochozat, amicus Abimelech regis Geraræ. Geneſis 26.

Ochozias, filius Achab regis Iſrael, 3.Reg.22. Filius Ioram regis Iudæ.4.Reg.8, 2.Par.3.

Ochran, pater Phegiel principis tribus Aſer, Numer.1.

Ochus, rex Perſarum, auaritiæ nota qui adeò laborauit, vt vrbem nunquam intret, ne mulieribus congiarium impartiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, vt vbi primùm rex Perſarum ingrederetur, mulieres, quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent.

Ochus Artaxerxes rex Perſarum, qui Ocham ſororem eandem & ſocrum viuam capite defodit. Patruum eum centum liberis & nepotibus telis imperauit transfigi, quòd in his maximam apud Perſas probitatis laudem videbat conſiſtere.

Ochus, fluuius, qui in Indiæ montibus ortus, per Acarnaniam fluit. Plin. lib.6.cap.16. Idem lib.31.cap.7. Præterea apud Bactros amnis Ochus & Oxus, ex oppoſitis montibus deferunt ſalis ramenta.

Ocnus, filius Tyberis & Mantûs filię Tireſiæ vatis. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Aeneæ in auxilium veniſſe aduerſus Turnum Maro teſtatur lib.10. Idem hunc Bianora vocat, Ecloga 9. teſte Seruio. Vide Bianor.

Ocnus, nomen cuiuſdam apud inferos, multis inſignium artificum picturis celebrati: quem effinxerunt perpetuo torquentem ſunem, aſtante aſella: quę quantum ille torſiſſet, ſtatim præroderet. Inde ortum eſt prouerbium, Ocnus funiculum torquet: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant, tum in eos pręcipuè, qui cùm nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augendam rem familiarem pretermittant, nihilo tamen redduntur ditiores, quòd domi habeant aſellam, hoc eſt, vxorem prodigam, quę quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenue profundit.

Ocolum, parua regio Eretrienſium: Gentile, Ocolius.

Ocrazapes, qui & Aſcrazapes, rex Aſſyriorum XXXVIII.

Ocricola, vrbs Tuſcorum: Gentile, Ocricolanus, Stephanus.

Ocrinum, Britanniæ promontorium. Ptol. lib.2. cap.3. Vulgo *Mons S. Michaelis.*

Octauia, gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratia propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quam equeſtri familia ortum ſe ſcribit, vetere ac locuplete, & in qua primus ſenator ſuus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proauum exprobrat Reſtionem e pago Turino, & auum argentarium. Tranquill. Cicero in Epiſtola quadam eum nepotem argentarii, & filium adſtipulatoris vocat. Vtcunque, conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnaque laude Macedoniam prouinciam adminiſtraſſe, ex ipſius etiam teſtimonio Cicero. quod ad Qu. fratrem

ſcribens hortatur, vt promerendis ſociis vicinum ſuum Octauium imitetur.

Octauia, Octauii Cęſaris ſoror, Antonii Triumuiri vxor, ab eo poſtea repudiata.

Octauia, Claudii Cæſaris filia, Neronis vxor ab eo interfecta.

Qu. Octauius à Lucio Cinna ſuo collega interfectus. Pædianus.

Octauius Auitus & Pœtelius Fauſtinus, furta Virgi. adnotarunt, notâtes vnde quæque carmina ſurriperentur, vt ait Seruius.

Octauius. Vide Auguſtus.

Octodurum, Ptole. lib. 2. cap. 6. campus Gothorum alio nomine. Vulgò *Toro*: Hiſpaniæ Taracouenſis vrbs.

Octodurus vicus Veragrorum: hodie dicitur S. Mauricii, extra Celtas, Belgas & Aquitanos, in Sabaudia, inter Seduuos, Autuates, & Allobrogas in valle non magna adiecta planitie: altiſſimis montibus vndique continetur in duas partes Rhodano fluuio diuiſus, Diœceſis Sedunenſis.

Ocyalus, vnus ex Phæacibus, tempore Alcinoi regis. Hom. Odyſſ. 7.

Ocypete, vna Harpyiarum à celeri volatu nomen babens. Sorores habuit Aëllo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe. Vide Harpyia.

Ocyron, fluuius in finibus Arcadiæ.

Ocyroë, Nympha, Chironis centauri & Chariclûs Nymphæ filia: ita dicta à celeriter fluendo, quòd in rapidi fluuii ripis nata eſſet, Augurii fuit periti ſſima: Aeſculapium enim vniuerſo orbi profuturum prædixit, & patrem optaturum mortem, ſeſeque equam futuram: quæ omnia euenere. Ouid. lib. 2. Metam. Heſiod. in Theogon.

O D

Odaia, ſiue Odaias, ſoror Nabam. 1. Paralipo. 4. 2. Eſd. 9.

Odaren, nomen viri. 1. Mach. 9.

Oded, nomen viri prophetæ. 2. Par. 15. & 28.

Odenatus, princeps Palmyrænorum, multa aduerſus Saporē Perſarū regem præclara geſſit.

Odeſſos, vrbs in Mœſia inferiori. Pōp. lib. 2. Stephan. vrbs eſt in Ponto iuxta Salmydeſſum. Apollodorus magnum montem eſſe ſcribit. Ciuis, Odeſſites, & Odeſeus.

Odeuia, nomen viri. in toto capite 2. Eſd. 10. ſcribe Odaia.

Odia, nomen viri. 2. Eſd. 8.

Odites, vnus ex cētauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopſo interfectus in nuptiis Pirithoi. Oui. 12. Metamor.

Odiua, quidam in Dalmatiis ab Odoacro tyranno victus, ſub annum ſalutis 483.

Odiopolis, regio Heracleæ iuxta Pontum: Gentile, Odiupolites, Steph.

Odius, Halizonum dux, quem Agamemnon in bello Troiano interfecit. Hom. Iliad. 5.

Odoacer tyrannus, cùm arripuiſſet imperium Romanum, præclaras res geſſit per aliquot annos: tandem tamen à Theodorico obſeſſus Rauennæ per triennium, cùm ſe dedidiſſet, occiſus eſt ſub annum ſalutis. 493.

Odœdocus, Vide Calliarus.

Odoia, nomen viri. 1. Par. 5.

Odollam, ciuitas in Iudæa, à Roboam conſtructa, 2. Paral. 11. Mich. 1. Videtur eſſe eadem quæ Adullam dicitur. Nomen item ſpeluncæ. 1. Regum 22.

Odomanti. Vide Hodomanti.

Odones, populi Thraciæ Mædis vicini. Dionyſ. in Baſſaricis. Stepha. ſunt populi Thraciæ, vt ſuprà diximus.

Odryſæ, populi Thraciæ, vrbs Odryſa. Strab. lib. 17. quorum olim ampliſſimum fuit regnum, ab Abderis Thraciæ vrbe vſque ad Pontum Euxinum, & Iſtrum fluuium extenſum. Thucyd. lib. 2. Inde Odryſius, Odryſites, Odryſes, Odryſides: & fœminina, Odryſis, Odryſias, Stephano.

Odyſſeia, Vide Olyſippo.

OB

Oea, Africæ ciuitas, vna ex tribus quæ à numero Tripolim illam Africanam fecerunt. Solinus, Achæi Tripolim lingua ſua ſignant, de trium vrbium numero, Oeæ, Taph[illegible] magnæ, &c.

Oeagrus, pater Orphei, à quo Hebrus fluuius Oeagrius cognominatur, epitheto ſatis longè petito, ab Orpheo nimirum Oeagri filio, quem cùm Ciconum matronę diſcerpſiſſent, caput eius in Hebrum fluuium proiecerunt. Vel Oeagrus, fluuius Thraciæ, pater Orphei vatis, vt ſcribit Seruius, vnde & Hebrus, quòd ex eo fluat, Oeagrius dicitur.

Oeanthe, vrbs Locrorum, aliàs οἰάνθεια. Steph.

Oebalia, regio Peloponneſi, Laconiæ pars: ita dicta ab Oebalo Arguli filio, Lacedæmoniorum rege. Hinc Oebalius, lia, lium. Agri quoque Tarentini tractum poëtæ nonnunquam Oebaliam appellant, reſpicientes nimirum ad vrbis eius originem, quæ à Lacedæmoniis condita putatur. Ab Oebalia, Laconiæ regiuncula, Caſtor & Pollux Oebalidæ dicuntur.

Oebadus, Darii ſtabularius, cuius induſtria ipſe Darius Perſarum regnum adeptus eſt.

Oebalus, Arguli filius, rex Laconiæ, ab ſe Laconiam prouinciam Oebaliam dixit.

Oebalus, Telonis regis caprearum inſulæ prope Neapolim filius, & Nymphæ Sebetidis. Seruius apud Virg. 7. Aeneid.

Oebaris, nomen viri proprium. Tortel.

Oechalia, vrbs Bœotiæ, Euryti regia, ab Oechaleo fluuio eam præterfluente ita dicta. Hanc Hercules funditus euertit, cùm Eurytus pactam ipſi certaminis lege filiam Iolem tradere recuſaſſet. Homeri interpres 5. Iliad. Virgil. 8. Aeneid.

8. Aeneid. Fuit & alia eiuſdem nominis vrbs in tractu Meſſeniaco. Plinius lib. 4.cap.9. Item alia in Eubœa inſula, poſtea Chalcis dicta. Plin.lib. 4.cap.12. Alia in Trachine & in Theſſalia, & in Arcadia. Ciuis Oechalieus, Oechaliotes, Oechalius, & fœmin. Oechalis. Stephano.

Oeciades, Vide B V A A.

Oecirynes, vir Argiuus, qui donauit Agamemnem thorace pulcherrimo. Homerus Iliados π.

Oecus, Cariæ vrbs: Gentile, Oecuſius. Steph.

Oedantium, vrbs Illyriæ: inde Oedantes, & terra Oedantica. Steph.

Oedipodonius, ab Oedipus deducitur.

Oedipus, Laii Thebanorum regis & Ioeaſtæ filius, quem pater, cùm ex Apollinis oraculo futurum intellexiſſet, vt à filio occideretur, paſtori occidendum tradidit: qui miſericordia commotus, eùm inuitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamē regis imperium auderet detrectare, perforatis gladio plantis, vimineque traiecto, ex arbore ſuſpendit, futurum putans, vt ita inedia moreretur. Cæterùm, cùm Phorbas, Polybii Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum ſeruauit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua, veluti puer cælitus miſſus, filii loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus, Oedipus appellatus. Grandior deinde natu factus, cùm audiſſet ſe non Polybii filium, patrem perquirere ſtatuit, & conſulto oraculo accepit ſe in Phocide patrem inuenturum. Quo cùm veniſſet, orta inter Phocenſes ſeditione, Laium conantem reprimere tumultum, incognitum interemit. Poſtremò tanquam oraculo luſus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam problematibus ſolutis cùm occidiſſet, Thebas intrauit: & quoniam Polybii filius credebatur, Ioeaſtam matrem inſciens vxorem duxit, & ex ea quatuor filios genuit. Poſtea verò cùm ſe matrem ſibi coniugio copulaſſe, patremque occidiſſe cognouiſſet, dolore percitus, ſibi ipſi in pœnam oculos eruit, quem poſtea cæcum Antigona filia duxit, & ſe occidere volentem cuſtodiuit. Alii dicunt, quòd repudiata matre, Aſtymeduſam vxorem duxit. Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Declinatur autem Oedipus, Oedipodis, vel Oedipo, Oedipi, vel Oedipodes, Oedipodæ. Vide ſphinx.

Oena, vrbs Tuſciæ munitiſſima, in cuius medio altus collis eſt 30. ſtadiorum, aquas & varias arbores ſupra ſe habens. Ariſtoteles de mirabilibus: Gentile, Oenates. Steph.

Oenannia, vrbs Sarmatiæ in Aſia. Ptolemæo libro 5. Hodie S. Sophia, aliàs Oenanthe. Plin. libro 5. cap. 3.

Oenarea, vrbs Tuſcorum: in cuius medio collis erat altiſſimus. Vide Oena.

Oeneadæ, Vide Oeniadæ.

Oeneus, Calydoniæ rex, filius Parthaonis, qui ex Althæa Theſtii filia Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis poſtea vxorem. Hic cùm Dianam in ſacrificiis ſuis per contemptum prçteriiſſet, indignata dea, miræ magnitudinis aprū ei immiſit, qui regionem vniuerſam latiſſimè deuaſtauit, donec Meleager collecto iuuentutis flore eum interfecit. Ouidius 8. Metamorph. Hinc Oenides, & Oeneis, patronymica: & Oeneius, ia, ium, adiectiuum.

Oeniade, ciuitas & populi Acarnaniæ iuxta Achelorum, quæ ἐρυσίχη dicebatur. Regio etiam Oeneas vocatur. Oenade, item alia ciuitas eſt Oetææ. Steph.

Oenipons. Vide Inutrium.

Oeniſteria, Athenieſium ſacra fuerunt, quæ peragebantur ab Ephœbis pubeſcentibus, antequam lanuginem comámue tonderent. Herculi verò vini certam menſuram offerebant ac libabant. Horum meminit Iulius Pollux & Heſychius.

Oenanda, vrbs Lyciæ. Plin lib.5.cap.17. Gentilé, Oenandeus. Steph. Apud Strabonem lib. 13. Oenoandrus vocatur.

Oenochema, mons in finibus Africæ.

Oenochonus, Herod. lib.7. fluuius in Theſſaliam defluens ſicut Peneus.

Oenoe, vna ex duabus vrbibus Icariæ: Gentilé, Oenoæus. Vide Sicenus. Item vna ex tetrapoli Attica. Steph.

Oenomaus, Hippodamiæ pater, Elidis rex, & Piſæ, ex Marte & Harpina Aſopi, ſeu, vt alii tradunt Eurythoe Danai filia progenitus: qui cùm ex oraculo ſe a genero interfectum iri didiciſſet, & filia tamen à multis procis ob formæ præſtantiam ambiretur, curule certamen procis propoſuit, ea lege, vt filia victori in matrimonium cederet, victus mortem ſubiret. Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops, Tantali filius, amore eius captus, Myrtylum eius aurigam pretio corrupit, vt axes infirmos & fragiles currui ſubiungeret. Quo facto Oenomaus vnà cum curru corruit, membriſque omnibus ea ruina colliſis iàmque morti vicinus, Pelopen precatus eſt, vt vicem ſuam vlciſceretur. Quare cùm Myrtylus pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope contumelioſius exigeret, ab eo in mare eſt præcipitatus: eóque modo & puella & regno potitus Pelops, totam Cherſoneſum de nomine ſuo Peloponneſum appellauit.

Oenon, portus Locridis: Gentile, Oenoneus. Stephanus.

Oenone, Nympha Idæa mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus, circa Idam Phrygiæ pecus paſceret. Hæc mulier fatidica

fuiſſe fertur, Paridique in Græciam nauiganti prædixiſſe futurum, vt inde patriæ incendium ſecum referret. Extat epiſtola Oenones ad Paridem inter Ouidianas, qua illum ad ſui amorem conaretur reuocare. Author eſt Dictys Cretenſis, Paridis interempti cadauer ad Oenonem fuiſſe relatum, vt ab illa ſepulturæ mandaretur: illam verò priſtini amoris recordatione ad primum ſtatim cadaueris conſpectum mortuam concidiſſe, eodemque cum illo funere ſepultam fuiſſe. Stephano inſula eſt, Aeacidarum vna: Incolæ, Oenonæi.

Oenopides, vir Mathematicus ex Chio inſula, Anaxagora aliquanto minor.

Oenops, vir Peloponneſius. Homerus.

Oenotria, Italiæ pars maritima, a freto Siculo ad Tarentinum vſque & Poſidoniatem ſinum extenſa: a præſtantia vini (quod οἶνον Græci vocant) nomen ſortita: vel ab Oenotro Arcade, vt ait Pauſanias lib. 8. vel, vt Varro putat, ab Oenotrio Sabinorum rege: quanquam temporis proceſſu id nominis vniuerſæ Italię ſit communicatum. Stra. lib. 5. Incolæ, Oenotrii dicuntur.

Oenotrius Ianus dictus eſt, vel quòd in Oenotria ante Saturnum regnauerit, vel quòd primus in Latio vinum ad religionis & ſacrificiorum vſum inuenerit, quod etiam Iani interpretatio denotat. Nam Annio authore Iain Hebræorum lingua vinum ſignificat.

Oenotrides, duæ inſulæ contra Veliam, Pontia ſcilicet & Iſacia. Plin. lib. 3. cap. 7.

Oenotrorum, in Meſopotamia ciuitas eſt Arinthe vel Arianthe. Steph.

Oenus, fluuius Rhætiæ.

Oenus, oppidulum Laconiæ: Gentile, Oenuntius, Stephano.

Oenuſſa, olim vocabatur Carthago. Steph. Sed Oenuſę, inſula eſt proxima Chio: Gentile, Oenuſæus & Oenuſius. Steph.

Oeon, vicus in Leontide tribu. Steph.

Oeos, oppidulum Tegeæ: Ciues, Oeatæ. Steph.

Oeſyme, vrbs Macedoniæ (Thucyd. lib. 4.) quæ nunc Emathia: Gentile, Oeſymæus. Homerus Aeſymen vocauit. Steph.

Oeta, mons in finibus Theſſaliæ, Doridi à tergo incumbens, morte & ſepulchro Herculis nobilitatus: vnde factum eſt nomen Tragœdiæ Senecæ, quæ Hercules Oetæus inſcribitur. Ibidem elleborum optimum naſcebatur. Plinius libro 25. capite 5. à Parnaſo vſque Pindum pars in Thermopylas vergens, propriè Oeta vocatur. Hinc Oetæus, tæa, tæum, Oetæetes, & fœmininum Oetæis, Stephanus: qui Oetam montem iuxta Thrachinem eſſe ſcribit: & ciuitatem Melienſium, eiuſdem nominis.

Oeta, mons Doridos, Plinius libro 4. cap. 27. & lib. 35. cap. 11.

Oëta, vrbs Italiæ, olim a Zacharia pontifice de Luithprando Longobardorum rege recepta ex fœdere.

Oeteus, frater Ephialtis, Alœi filius, pugnauit in Creta, vt Saluſtius refert. Vnde Oetii campi dicti ſunt. Vide OE T V S.

Oethyni, populi iuxta Pontum. Perottus.

Oetoſcyros, lingua Scythica Apollo dicebatur.

Oetus, frater Ephialtis gigantis filius Aloei. Virgil 6. Aeneid. Vide OE T E V S.

Oetylus, vrbs Laconiæ, vel Oetylum, neut. gene. ab Oetylo heroë. Gentile, Oetylius. Steph.

Oezenis, vrbs Ponti, quæ deinde Trapezus dicta eſt. Steph.

Offotus vt ſcribit Saxo grammaticus, fuit gygas & Paſtor, cuius armenta tutabatur canis Biornonis cuiuſdam.

O G

Og, rex Baſan, Num. 21. gigas immenſæ magnitudinis a Ioſue deuictus & interfectus.

Ogdolapis, fluuius nauigabilis, ex Alpibus fluens. Strabo lib. 6.

Ogdous, Aegypti rex, Vohæus cognominatus, qui Memphim condidit a nomine filiæ. Hic priùs Venereus cognominatus fuit. Diodorus lib. 2.

Ogenus, antiquus quidam deus: vnde Ogenidæ & Ogenii pro antiquis dicuntur. Steph.

Ogyges, Thebanorum rex: qui Thebas Bœotias condidit, circiter mille & quingentos annos ante vrbem conditam. Sub hoc rege fuit diluuium magnum, teſte Auguſtino de Ciuitate Dei, non illud quidem maximum, quod Noë temporibus contigiſſe ſacrę literę teſtantur: ſed tamen maius eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terræ partem inundauit. Hinc Ogygius, gia, gium. Thebæ Ogygię, & Ogygidæ, ipſi Thebani.

Ogyges, à quibuſdam dicitur idem qui & Ianus, & Noa, vel Noë.

Ogygia, inſula inter Phœnicium & Syriacum mare, ab Ogyge Thebanorum rege, qui in ea regnauit, appellata: Calypſus, Nymphæ, ſedes, quæ Vlyſſem tempeſtate eò adactum hoſpitio & lecto excepit, eiuſque amore capta, ſeptem annos apud ſe detinuit, tandemque Ioue iubente eum dimiſit. Homerus libro primo Odyſſeæ. Bœotia etiam & Thebe, Stephano, prius ὠγυγία vocabatur, ab Ogyge filio Termeræ: item tota Attica, & Lycu Ogygii.

Ogylus, inſula inter Peloponneſum & Cretam: Gentile, Ogylius. Steph.

Ogyris, inſula ante felicem Arabiam, Erithræi regis monumento nobilitata. Plinio libro 6. cap. 28. Stephano, inſula rubri maris: Gentile, Ogyrites.

O H

Oham, rex Hebron. Ioſ. 10.

Ohel, filius Zorobabel filii Phadaia. 1. Par. 3.

Ohola

Oholai, filius Seſan filii Ieſi filii Apphaim. 1.Paralip.2.

O I

Oicles, filius Antiphatis, Melampodis filii, pater Amphiarai, vatis Argiui. Homerus 15. Odyſſ.

Oileus, Locrorum rex, pater Aiacis, quem ab illius nomine Virgilius Oileum cognominat.

O L

Olachas fluuius eſt in Bithynia, cuius gurgite periuri notãtur pati velut flammea vrentem.

Olanus, Noruegiæ rex, a Canuro rege Daciæ victus, ſub annum ſalutis 1017.

Olba, Vide OLAIA.

Olbelus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Olbelins.

Olbi, vrbs Aegypti, iuxta Libyam: Gentile, Olbite. Steph.

Olbia, Ptolemæo libro 5. capite 5. vrbs Galliæ Narbonenſis. Stephano ciuitas eſt Troglodyticæ, Arſinoë poſtea dicta. Eſt & alia Ponti vrbs, de qua in Boryſthene & Nicomedia. Et alia Bithyniæ ab Olbia nympha. Alia Pamphiliæ, vt Philoxenus ſcribit: at non Pamphiliæ eſt, ſed Solymorum terræ, neque Olbia, ſed Olba vocatur: ciues autem Olbæi vel Olbii. Alia eſt Iberiæ, alia Sardiniæ, alia Illyriæ, alia Helleſponti, alia Ciliciæ. Alia denique Liguriæ, cuius vicinus etiam mons Olbianus eſt. Ciues, Olbiopolitę, Olbiani. Dicitur etiam Olbenus & Olbiaeus. Stephano. Vide SALEVERA.

Olbiſinii, populi quidam. Steph.

Olbius, rex Gallię, anno ante Romam conditam 540.

Olbyſii, populi circa colũnas Herculeas. Steph.

Olcaebites, Ptolem. lib. 4. cap. 3. Zeugitanæ regionis ſinus: hodie Aleou ciuitas.

Olcades, Vide HOLCADES.

Olcion, vrbs Tyrrhenorum, inde Olcietæ & Olcieñ. Steph.

Oldericus, Bohemorum rex, Henricum III. imperatorem vicit.

Oleaſtrum, Hiſpaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. ca. 4. alio nomine Oleatro dicta.

Olearus, Vide OLIARUS.

Olenus, oppidum Achaiæ propriè dictæ, non procul a Patris & Araxo promontorio: vbi Iouem Amaltheæ capræ lacte, quæ inde Olenia dicta eſt, educatum ferunt. Nomen habet ab Oleno Iouis & Anaxitheæ filio: non amplius autem extat.

Olenus, Bœotiæ vrbs, ſic dicta, ab Oleno Vulcani filio. Fuit & alia vrbs in Aetolia, iuxta quã fuit aper Calydonius.

Olerus, vrbs Cretæ, in alto loco ſita, vltra Hierapytnam. Hinc Minerua Oleria, & feſtum Olerium, in eius honorem. Steph.

Olganus, filius Beretis Macedonis. Stephanus in μιέζα.

Oliaros, inſula in mari Aegæo, vna Cycladum. Stephanus Sidoniorum coloniam eſſe ſcribit, & diſtare à Paro ſtadiis LVIII. Gentile, Oliarius.

Oliba, Ptol. lib. 2. cap. 6, Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs. Vulgò *Olit*.

Olicana, vrbs Britanniæ, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Kirkli*.

Olina, vrbs iuxta Caſpium mare: Gentile, Olinæus, Steph.

Olit, Vide OLSBA.

Olиueti mons, ſiue mons oliuarum, ſiue olinetum, Mons ad orientem Ieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, ſabbathi habens iter ab Ieruſalem. Act. 1. Luc. 19.

Olizon, vrbs Theſſaliæ. Homerus. Inditum eſt ei nomen à paruitate. Theſſali enim paruum ὀλίζον vocant: Gentile, Olizonius. Steph.

Olla, Pater Haniel. 1. Paral. 7.

Olmi & Olmium, Vide ſuprà cum aſpiratione.

Olmones, Vide HOLMONES.

Olobogra, vrbs Macedoniæ: Gentile, Olobogrus. Steph.

Olooſſus, vrbs Magneſiæ. Homer. Ciues, Olooſſonii. Steph.

Olophyxus, vrbs in Thracia iuxta Athon.

Olpæ, caſtellum Acarnanum, & prætoriũ Amphilochium: qui inhabitat, Olpæus. Steph.

Olurus, oppidulum Achaię, non procul a Pellene. Steph.

Olus, vrbs Cretæ: ciuis, Oluntius. Steph.

Olybrius, Conſul cũ Protino, anno ab vrb. 1148.

Olyca, vrbs Macedoniæ: Ciuis, Olycæus. Steph.

Olycræ, vrbs circa Naupactum: Gentile, Olycræus. Steph.

Olympe, vrbs Illyriæ: Gentile, Olympæus, vel Olympeus. Steph.

Olympia. piæ, vrbs erat inter Oſſam & Olympum montem, non procul ab Elide & Piſa ciuitatibus Græciæ, vbi erat templum Iouis Olympii, alias Olympici: fuit etiam mercatu famigerata, & celebritate illa quinquennali ludorum inclyta. Strabo libro 8. Eadem hæc dicitur etiam Arpina, vt Nicanor ſcribit, à matre OEnomai. Stephanus etiam hanc ipſam vrbem, Piſam priùs vocatam, tradit. Vide Arpina.

Olympia, orum, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Iouis, circa Olympiam Eleæ regionis vrbem: à qua & nomen habent. Hercules enim; Augea Elidis rege ſuperato, repurgatóque eius ſtabulo, in campis Olympiæ vicinis iuxta Alpheum fluuium, ſacrum certamen inſtituit, quod quinto quoque anno, vel (vt Lycophronis interpres aſſerit) quinquageſimo meſe celebrarentur: idque eo cõſilio, vt in illo certamine, Græciæ iuuẽtus ſeſe pentathlo, ſiue quinquertio exerceret, exitibus ſcilicet, curſu, ſaltu, diſco, & palæſtra: itque veluti meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini quito die finis imponebatur:

& victor, qui Olympionices vocabatur, oleaſtro, vel, vt Ariſtoteli placet, olea, quæ philoſtephanos dicitur, coronabatur: tantumque ei honoris habebatur, vt non per portas vrbis, ſed per ruinas murorum, ſublimis in curru in patriam reueheretur. Hinc Olympiacus, ca, cum. item Olympicus.

Olympias, adis, quinque annorum ſpatiũ, quod a Romanis Luſtrum dicitur. Exinde Græci tempora per Olympiadas ſupputare cœperunt, ita numerantes: Olympiadis primæ, aut ſecundæ, aut centeſimæ: año primo, vel ſecundo, vel tertio, vel quarto. Atque vt conſules, ita & in Olympiis victores iterum & tertium dicimus.

Olympias, Magni Alexandri mater.

Olympicus, ca, cum, quod eſt Olympi, vel quod ad Olympum pertinet: vt Iupiter Olympicus. Dictus eſt autem Iupiter Olympicus, ab Olympo, a quo eruditus, & ad virtutem inſtitutus ſit. Alii verò à cælo, quem Olympum Græci vocant, in quo regnare fertur.

Olympieum, locus in Delo: quem cùm Athenienſes Adriani ſumptu condidiſſent, nouas Athenas Adrianas vocauerunt: Gentile, Olympieus, vel Olympius. Steph.

Olympiodorus, nomen viri proprium, eius qui docuit Epaminundam cantare tibiis.

Olympionices, ſiue Olympionicus, qui in Olympiaco certamine victor euaſit: νίκη quippe victoria dicitur. Aelianus de varia hiſtoria libro 10. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare qui præſidebant. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicas. Cice. pro L. Flacco refert, quòd apud Græcos eſſe Olympionicem, indicatur prope eſſe maius & glorioſius, quam Romæ triumphaſſe.

Olympius, pia, pium, id eſt cæleſtis, poſſeſſiuum ab Olympo.

Olympius Myſus, tibicen, & poeta Melicus, & elegiarum, Marſiæ Satyri diſcipulus, qui citharæ legem dedit, modoſque pulſandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Myſia nomen accepit. Fuit item alius iunior e Phrygia tibicen, tempore Midæ regis. Suid.

Olympius Nemeſianus, qui (ait Vopiſcus) in vita Cæſarum ſcripſit Halieutica, Cynegetica, Nautica.

Olympius præſul, natione Hiſpanus, inter Chriſtianos ſcriptores commemoratur a Gennadio. Edidit librum aduerſus eos qui naturæ, non arbitrio culpam referunt.

Olympius, exarchorum Italiæ vnus.

Olympus, mons editiſſimus, in ea parte Theſſaliæ, quæ in Macedoniam vergit, cuius vertex vſque adeò attollitur, vt nubes penetrare, cælumque ipſum attingere credatur. Quo factum eſt, vt Olympum Poetæ pro ipſo accipiant cælo. Dictus Olympus, quaſi ὅλος λαμπρὸς: eò quòd claros habeat ſolares radios, nulliſque omnino nubibus offuſcetur. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altiſſimus inter Theſſaliam & Macedoniam, qui tamen Theſſaliæ aſcribitur. Alter in Gallo Græcia, vel in Cypro. Alius apud Myſos, ad cuius radices Pruſa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Aethiopia, haud longe ab Heliopoli oppido, qui oriente Sole vſque ad quintam diei horam flammas emittit. Ab Olympo tum Myſiæ monte, tum vrbe Pamphiliæ (cuius meminit Strab. li 34.) Gẽtile fit Olympenus, Steph.

Olynthus, vrbs Thraciæ iuxta Atticam regionem, ſub Athenienſium imperio: quam cùm Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, eius cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adiecit. Poſtea verò ab Athenienſibus deleta fertur: quanuis non deſint, qui à Philippo euerſam tradant. Eam autẽ a Chalcide, quæ in Eubœa fuit, coloni cõdiderũt. Stephano, vrbs Thraciç iuxta Sithoniam Macedoniæ, ab Olyntho Herculis filio: Ciuis, Olynthius.

Olyras, flumus prope Thermopylas, quem fabulantur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olyſippo, vel Olyſippum, oppidum in Luſitania ad Oceanum apud montem Tagum: vbi quædam e vento Fauonio tempore certo cõcipiunt equæ, quarum pulli non plus triennio viuunt. Hæc vrbs Vlysbona hodie vocatur. Plinius libro quarto, capite 21. Vide Vliſbona.

O M

Omana, vrbs felicis Arabiæ: Gentile, Omanens. Steph.

Omar, Filius Eliphaz filii Eſau ex Ada vxore. Gen. 36.

Omarium, vrbs Theſſaliæ, in qua Iupiter & Minerua coluntur: Gentile, Omarius, Omateus. Steph.

Ombrici, populi iuxta Illyricum, ex quorum agro, Capris & Alpis fluuii in Iſtrum cadunt. Herodot. lib. 3 Stephano, Italiæ populi iuxta Adriam inter Padum & Picẽtiam. Eſt & Ombros, fluuius. Apud hos (inquit Ariſtoteles libro de Mirabilibus) bis anno pariunt pecora: & terra fructus ac fruges omnes magno cũ fœnore reddit, & fœminas habent perquàm fœcundas: quæ rarò ſingulos, pleræque geminos aut trigeminos fœtus edunt. Stephanus. Vide Vmbria.

Ombris, vna & prima ex Fortunatis inſulis, habens in montibus ſtagnum, & arbores ferulæ ſimiles.

Omophagia, Græcorum erant feſta Bacchanalibus haud abſimilia, de quibus Arnobius li. 5.

Omphace, vrbs Siciliæ : Gentile, Omphaceus. Stephano.

Ompbale, nomen reginæ Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſeruiuit, mulóſque ab ea muneribus eſt donatus, quòd ad Sangarim fluuium, ſerpentem multos homines interficientem, interemiſſet. Hæc, vt tradit Donatus in Terentium, ipſum Herculem ſibi ſeruientem etiam ad lanificium compulit, cùm ipſa calathum & colum, cultuſque fœmineos, ſagittis & claua, leoniſque tegmine mutaſſet. Alii dicunt, quòd ob Iphiti Euryti regis filii cædem à Mercurio, iuſſu Iouis Omphalæ Lydorum reginæ, fuerit in ſeruitutem venditus, & inde eſſe, quòd illi ſeruiſſe, & calathos ſubminiſtraſſe dicatur. Vide Hyde.

Omphalium, locus Cretæ prope Thennas & Cnoſum. Aliud Theſſaliæ: Gentile, Omphalites. Steph.

Omrai, pater Amri. 1. Paral. 9.

O N

Onaba. Vide Onobaliſturia.

Onam, filius Soba filii Seir Horræi. Gen. 36. Filius item Ieramee̜l ex Atara vxore, 1. Par. 2.

Onan, filius Iudæ ex Sue vxore ſua. Gen. 38.

Oncæ, portę Thebarum. Nam Onca ſecundum Phœnices, Minerna eſt. Steph.

Oneum, parua regio Arcadiæ ab Onco illic dominato. Incola, Onceus. Steph.

Oncheſtus, filius Neptuni, qui Oncheſten ciuitatem Micaleſſo promontorio propinquam condidit, déque ſuo nomine appellauit. Vide Cope & Megareus.

Oncheſtus, Bœotiæ vrbs, non procul à lacu Copaide, vbi Amphyctionum concilium cogi ſolet. Strab. lib. 9. Condita putatur ab Oncheſto heroë, Neptuni filio, & ab eo nomen accepiſſe. Home. in nauium catalogo.

Onchiſton, locus in finibus Thebanorum. Homer. Iliad. 2. ὀγχηςὸς Steph. de quo Homerus, ὀγχηςόν θ' ἱερὸν ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος. in Haliartorum regione templum eſt, ab Oncheſto Bœoto conditum, teſte Heſiodo. Eſt & vrbs Bœotiæ, Pauſan. libro 9. Apollonius Rhodius magnam vrbem eſſe ſcribit inter Haliartos & Craphios. Eſt etiam fluuius Theſſaliæ. Ciuis, Oncheſtius.

Onchoe, vrbs Phocidis : Gentile, Onchæus vel Oncheus.

Oneabates, vrbs Aegypti. Steph.

Oneſicritus, philoſophus & hiſtoricus Aeginenſis: vt autem Demetrio Magneſio placet, Allypalæus & Diogenis ſchola. Similitudinē quandam cum Xenophonte habere videtur. vt enim hic cu Cyro, ita ille cum Alexadro militauit: Xenophon Cyri pædian, Oneſicritus Alexandri incunabula & originem ſcripſit. Similiter & vterque principis ſui perſequitur laudes, ſtylus inſuper vtriuſque ſimillimus. Diog. Laert. Fuit item medicus.

Oneſimus Cyprius, ſeu Spartiata, tempore Conſtantini Magni ſcripſit de Rhetorica, De ſtatuum differentia, Præexercitationes, Declamationes & alia. Suidas.

Oneſiphorus, vir quidam fidelis. 2. Tim. 1.

Onias, ſummus ſacerdos apud Iudęos. 1. Mac. 12.

Onna, emporium felicis Arabiæ : Gentile, Onnæus. Steph.

Ono, ciuitas quam ædificauit Samad filius Elphaal, 1. Paral. 8. In 1. Eſd. 2. & 2. Eſd. 6, fit mentio vallis Ono.

Onoba, ciuitas inter ſacrum promontorium & Herculeas columnas. Plin. lib. 3. cap. 1. & Pom. lib. 3. Vide Onobaliſturia.

Onobaliſturia, Ptolemæo libro 2. capite 4. Hiſpaniæ vrbs, alio nomine Onaba Luſturia. Vide Onoba.

Onomacritus, ſortilegus fuit apud Athenienſes, & Muſæi ſocius, quem Hipparchus Athenis expulit. Author Herodian Polyhym.

Onophrius, vir quidam qui vſque adeò ſolitudinis erat amator, vt annos L x. hominem non viderit: vnde & ex illa ſolitudine, agreſtis adeò factus eſt, vt ſuperiore corporis parte totus & barba & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice & foliis coopertis. Vixit annos a x a. herbis & Baccis ſylueſtribus contentus. Eidem cœlitus quotidie dimidiatus panis afferebatur, vt Paulo. Hunc cùm reperiſſet Panutius extimuit, Satyrum eſſe ſuſpicatus.

Onthyrion, vrbs Theſſaliæ, iuxta Armen : Gentile, Onthyriens. Steph.

Onuphis, vrbs celebsis Aegypti: Ciuis, Onuphites. Steph.

Onychion, locus Cretæ, ab vngue anchoræ in eum infixo, cùm Amyclæi coloniam miſiſſent. Steph.

Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus (inquit Seruius) dicit aut Gentile eſſe, aut Patronymicum: ſed hoc non procedit, quia neque patronymicum in tes exit, neque Onytes, à qua gente veniat, vſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt, &c. Hæc Seruius in 12. Aeneidos.

O O

Ooli, pater Zabad. 1. Par. 11. Heb. Oholli.

Ooliab, filius Achiſamech. Exo. 31.

Oolibama, vxor Eſau, filia Anæ. Gen. 36. Ciuitas Idumæorum principum. Gen. 36. 1. Par. 1.

Oonæ, inſulæ in Oceano Septentrionali, in quibus (vt Plinius refert libro 4. cap. 13) ouis auium, & auenis incolæ viuunt.

Oopellum, Britanniæ inſulæ vrbs. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vxellum aliis dicta, hodie Ceſtria: vulgò *Chestre* *Vuchestre*.

Oozam, filius Asbur ex Naara vxore ipſius. 1. Paralip. 4.

O P

Opalia, dies feſtus, Opi deæ dicatus. Et erant

Hh.iii.

poſt Saturnalia, vel eodem die quo Saturnalia, quoniam Opem Saturni coniugem eſſe crediderunt.

Opharus, fluuius apud Cantabros.

Ophel, nomen muri, 2. Paral. 27. & 33. Aut potius turris Ieroſolymæ, non procul à templo. 2. Eſdr, 3.

Opheltes, filius fuit Lycurgi regis Thracum, alio nomine Archemorus, a ſerpente necatus. Vide HYPSIPHILE.

Ophera, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18.

Ophi, nomen viri. Ierem. 40.

Ophim, filius Beniamin. Gen. 46.

Ophioneus, Meſſeniorum vates, qui à natali die lumine captus, publice & priuatim futura prædicere ſolitus eſt.

Ophiogenæ, genus hominum in Helleſponto, quos Crates Pergamenus ſcripſit, ſerpentium ictus tactu leuare ſolitos, & manu impoſita venena extrahere corporibus. Plinius libro 7. capite 2.

Ophir, filius Iectan, Gen. 10. Inde Ophira regio, 3. Regum 9. quæ (vt refert Ioſeph. lib. 8.) etiam aurea terra nuncupatur: vnde aurum Ophirizum, quod Obrizum vocant.

Ophitæ, a ſerpente dicti ſunt quidam hæretici. Hunc autem Chriſtum arbitrabantur, ſed habebant etiam verum ſerpentem, quem venerabantur & nutriebant.

Ophiuchus, ſidus cæleſte, ſtellarum ſexdecim, quod poëtarum Latinorum nonnulli verbum verbo reddentes, Anguitenentem appellarunt. Qui Aſtronomicum poëticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant: qui adhuc in cunis vagiens, angues a Iunone immiſſos manibus præfocauit.

Ophiuſa, inſula in mari Balearico, Ptolemęo, ex duabus Pityuſis minor (nam maior Ebuſus dicitur) propter ſerpentum copiam inculta: vnde & Colubraria a Latinis appellatur. Rhodus quoque inſula, aliquando propter ſerpentum copiam Ophiuſa dicta fuit. Strabo libro 14. Hinc Ophiuſius, ſia, ſium, vt Ophiuſia arua.

Ophlal, filius Zabab filii Nathan filii Ethei. 1. Paral. 2.

Ophni, filiꝰ Heli ſacerdotis. 1. Reg. 1. Heb. Haphni.

Ophni, nomen ciuitatis. Ioſ. 18.

Ophra, filius Maonathi filii Othoniel filii Cenez. 1. Paral. 4.

Ophrateus, Aſſyriorum rex XXXV.

Ophthis, vrbs Libyæ, Aegypto adiacens: Gentile, Ophthites. Steph.

Ophyon, nomen proprium viri, qui ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugauit.

Opiæ, populi iuxta Indum fluuium. Steph.

Opicorum, in Italia vrbs Parthenope. Steph.

Opici, Italiæ populi, quorum ſermonem confuſum eſſe aiunt; aliqui à ſerpentibus dictos volunt. Stephanus.

Opigena, ab Ope dicta eſt Iuno, quam matronæ colebant, quòd ea ferre opem in partu laborantibus credebatur.

Opilio, conſul cum Vincomalo, anno ab vrbe 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno filio imperator ab exercitu ſalutatus, poſt mortem Caracallæ, annum, aut non multò diutius, in imperio fuit; ab exercitu enim vterque interfectus eſt.

Opis, huius Opis, nympha, Dianæ comes. Virgilius libro 11. Eſt item nomen ciuitatis, iuxta quam Tigris influit in mare rubrum. Strabo lib. 2. & Herod. lib. 1.

Opiter Virginius Tricoſtus, conſul, Cameriam cepit, anno vrbis 253. ab eiectis verò regibus octauo.

Opitergium, Carnorum oppidum, Ptolem. lib. 3. cap. 1 hodie Opitergum.

Opites, Argiui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulus, dictus eſt Iupiter, quaſi opis lator, rebus dubiis & malis. Feſtus.

Opon, promontorium Cretæ in Occidentem vergens.

Oppia, vna ex Veſtalibus, quæ conuicta ſtupri, viua defoſſa eſt: Cuius ſcripſit epitaphium Stroza filius,

Veſtalis virgo, læſi damnata pudoris,
  Contegor hoc viuens Oppia ſub tumulo.

Liuius lib. 22. hanc Opimiam vocat.

Oppianus, poëta patre Ageſilao, matre Zenodota, genere à Zerbo Ciliciæ ciuitate. Scripſit ἁλιευτικὰ & κυνηγετικὰ elegantiſſimis verſibus, quæ Antonino imperatori Seueri filio obtulit, non ſine doctrinæ ſuæ maxima commendatione. Obiit Zerbi, ſæuiente illic peſte.

Optaganeus, Aſſyriorum rex XXXVI.

Ops, Opis, filia Cęli ex Veſta, ſoror & coniux Saturni, quæ & ῥέα dicitur Græco vocabulo, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quod eſt fluere: propterea quòd terra rebus omnibus affluat. Eadem Cybele appellatur, vel à monte atque oppido Phrygiæ Cybelo, vbi ſacra eius primò inſtituta ſunt: vel ἀπὸ τῶν κυμβάλων, quibus in ſacris eius vtebantur ſacerdotes. Ops autem idcirco dicta putatur, quòd terræ ope vita hominum ſuſtentetur. Vel ab antiquo adiectiuo Ops, quo veteres pro diuite vtebantur, quemadmodum contra inopem dicimus pauperem & egenum. Veteres enim quorum opes præcipue in re pecuaria & agricultura conſiſtebant, terram huiuſmodi opum largitricem diuinis proſecuti ſunt honoribus, Opemque, hoc eſt opulentiam nuncupauêre.

Optiletis Minerua dicta eſt ab oculis quos ὀπτίλλους Dores appellant. Refert enim Plutarch. in vitis cùm Lycurgus priuatorum luxum ſuſtuliſſet, diuitibuſque ob hoc factus eſſet inui-

ſus,

ſus, quendam inſolentem hominem Alcandrum nomine, alterum oculum Lycurgo eruiſſe, poſteaque Lycurgum in huius calamitatis memoriam Mineruæ templum ſtatuiſſe, quam Optiletim vocauit.

Opus, Opuntis, ciuitas Locrorum Epienemediorum, non procul ab Aſopo fluuio. Hinc Opuntius, tia, tium: vt ſinus Opuntius in Aegæo. Opuntii populi, Phocenſibus Bœotis finitimi. Dicimus Opus, Opuntis, & Opois, vt annotat Vadianus. De Opuntiis populis. Plin. libro 4. Opuntem dictam ferunt ab Opoente quodam Eleo. Vide O Z O L AE.

Opus, Achaiæ ciuitas: & alia Elidis: Ciues, Opuntii. Steph.

O R

Orata, cognomen Sergii cuiuſdam, de quo Cicero in libris de Oratore.

Oratha, vrbs Meſſenes, Tigride flumine incluſa: Gentile, Orathenus. Steph.

Oratianus, conſul cum Gadalaipho, anno vrbis 1119.

Oratorius, Alemannorum rex, ſub annum vrbis 1109.

Orbelia, regio ab Orbelo monte dicta.

Orbelus, mons in Macedonia. Plin. lib. 4. cap. 10. Ab hoc Orbelia regio.

Orbilius, Beneuentanus, grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac plagoſus propterea ab Horatio appellatus. Vixit prope ad centeſimum annum, amiſſa iampridem memoria, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo grammatico. Tranquill.

Orbitæ, populi Indiæ. Steph.

Orcades. Vide Orchades.

Orcelis, vrbs Hiſpaniæ. Ptolem. lib. 2. cap. 7.

Orchæ, Babyloniorum vrbs, iuxta paludes & deſertam Arabiam. Ptolem. lib. 6. Vrchoa dicitur ab aliis. Ipſa eſt Vr Chaldæorum Abrahæ patria, alias Orchoa.

Orchades, pen. cor. inſulæ Oceani Septentrionalis vltra Britanniam & Hyberniam, numero triginta, ſecundum Pomponium parum inter ſe diſtantes, non longe ab inſula Thule. Hodie parent Regi Scotorum.

Orchanes, Turcarum imperator, Pruſiam Græcis imperatoribus ademit, ſub annũ ſal. 988.

Orchanus, Aſſyriorum rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurymone coniuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea viuam defodit, quòd cum Sole concubuiſſet. Domitius in Commentariis in Ibin Ouidii, & Ouid. ipſe 4. Metamorph.

Orcheni, ſecta quædam Chaldæorum aſtronomorum.

Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephanus in Lindo.

Orchomenus, Theſſaliæ fluuius, antea Minyeus appellatus, Plin. lib. 4. cap. 8.

Orchomenus ſiue Orchomenum, Theſſaliæ oppidum, ad ſui nominis fluuium ſitum, olim potentiſſimum, vt potè cui & Thebani aliquando tributum pependerint. Strab. lib. 9.

Orchus, a veteribus inferorum deus eſt exiſtimatus, quem & Plutonem & Ditem patrem vocabant. Aliquando tamen figurate pro ipſo inferorum loco ponitur.

Orcus, Homero 2. Iliad. Theſſaliæ fluuius è Stygia palude profluens, aquis adeò pinguibus, vt Peneo fluuio, in quẽ illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ, vt Orcus inferorum fluuius eſſe dicatur, cuius apud deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit iuramentum. Feſtus Orcum ab vrgendo dictum putat, quòd ad mortem homines vrgeat. Alii ἀπὸ τοῦ ὅρκου, hoc eſt à iuramento, dictum malunt, quòd nullum iuramentum apud ſuperos firmius eſſet, aut religioſius, quam cùm per Stygiam paludẽ iurabant, aut per Orcum fluuium, qui ex Styge profluit.

Orcus, Moloſſorum rex, anno ferè ante Romam conditam 717.

Orcynius, Theophraſto, Lesbi mons, Ordynus dictus.

Ordea, vrbs Macedoniæ: Gentile, Ordi & Ordæi, Steph.

Ordeſſus, fluuius maximus Scythiæ, qui ab Oriente profluit: miſcetur cum Iſtro. Herodot. lib. 3.

Ordinus, vide Orcynius.

Ordolucæ, populi in Anglia, arduis montibus proximi, apud quos (vt Tacitus ſcribit) Oſtorius dux Romanus Carataecum in Anglia imperantem proſtrauit.

Ordonius, I. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 828.

Ordonius II. Hiſpaniæ rex, cùm quatuor nobiliſſimos totius Caſtellæ viros, per interpoſitam fidem circunuentos in carcere necaſſet, ſeditionem principum aduerſus ſe concitauit, qua & regno pulſus eſt, & magiſtratus conſtituti, qui totius regni negotia adminiſtrarent.

Ordonius III. Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 916.

Ordonices, ſunt populi in Anglia arduis montibus proximi, apud quos Oſtorius dux Romanus Carataecum in Anglia imperantem proſtrauit. Tacit.

Oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρεος, quod montem ſignificat. Strabo lib. 10. Ouidius libro 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

Orebatis, Ptol. lib. 6. cap. 4. vrbs Perſidis in Mediterraneis.

Oreges, vnus ex colliculis Imai montis. Plin. li. 5. cap. 13.

Oreni, populi Celtiberis proximi ab Auſtro.

Oreos, vrbs Eubœæ: Gentile, Orites. Steph.

Oreb, mons Arabiæ, qui & Sinai dicitur.

Oreb, vir Madianita a tribu Ephraim interfe-

ctus. Iudic. 7. & 8. Pſal. 82. Iſa. 10.

Oreſitrophus, vnus ex canibus Actæonis, ita dictus, ἀπὸ τῶν ὀρέων, καὶ τρέφειν, quaſi in montibus educatus. Ouid. 3. Metam.

Oreſtæ, populi in Moloſſia. Nam cùm Oreſtes inſania liberatus, præ pudore cum Hermione & Oreſte filio fugeret, in hanc terram peruenit: vbi ab eius filii imperio, Oreſtæ nominati ſunt.

Oreſte, vrbs, cuius Hecatæus in Europa meminit: Gentile, Oreſtæ.

Oreſtes, Agamemnonis & Clytemneſtræ filius, ſic appellatus, ob ferinam atque agreſtem, & quaſi montanam naturam: cui ſoror Electra necem parari ab Aegiſtho, qui patrem Agamemnona interfecerat, matremque conſtuprauerat, præuidens, ipſum per pædagogum in Phocide clam ablegat ad Strophium Phocenſium principem, qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic XII. annos moratus, cum pædagogo ſuo Argos rediit: vbi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, vt Oreſtis obitum nuntiarent, intromiſſus ad Clytęmneſtram, eam cum Aegiſtho adultero conſcia Electra in vltionē patris occidit. Sophocles in Electra, & Euripides in Oreſte. Deinde Pyrrhu quoque Macarei ſacerdotis ope in tēplo Apollinis interficit, eo quòd Hermionem Menelai filiam, ſibi prius deſponſatam, rapuiſſet. Propter quæ ſcelera agitatus eſt furiis, quibus non ante purgari potuit, quàm ad aram Dianæ Tauricæ a Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Vide Iphigenia. Amicum habuit Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem, periculorumque omnium ſocium: cum quo tam ſancte amicitiam coluit, vt alter pro altero mori non recuſarit. Cicero de Amicitia, Cùm, ignorante rege Thoante, vter eorum eſſet Oreſtes, Pylades Oreſtem ſe eſſe diceret, vt pro illo necaretur: Oreſtes autem, ita vt erat, Oreſtem ſe eſſe perſeueraret, morſus à vipera, in Arcadiæ loco quem Oreſtion vocant, moritur.

Oreſtes, præfectus Sardibus, ſub Magorum imperio, poſtea iuſſu Darii Hiſtaſpis interfectus, is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit, Vide POLYCRATES.

Oreſtes, XIII. rex Macedoniæ.

Oreſtes, COS. cum Lampadio, anno ab vrbe 1283.

Oreſtes, cognomen familiæ cuiuſdam de gente Aufidia apud Romanos.

Oreſtbaſion, vrbs Arcadiæ, ab Oreſtheo Lycaonis filio. Pauſanias lib. 8. Ciuis, Oreſthaſius. Stephanus.

Oreſtia, vrbs in Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente, in qua natus eſt Ptolem. Lagi, primus Aegypti rex. Ciuis, Oreſtieus. Alia eſt Arcadiæ Oreſtia, quam nonnulli ὀρέστειον vocant. Stephanus. Vide MEGALOPOLIS.

Oreſtis, idis, pars Macedoniæ.

Oretæ, gens Indica, Strab. li. 15. poſt Arbim amnem Arianorum: quos Plin. lib. 6. cap. 2. ait non Indorum, ſed propria vti lingua.

Oretus, Siciliæ fluuius, apud Panormum.

Oreus, dictus eſt Liber pater, à mōtibus, in quibus ei fieri ſacrificia ſolebant.

Orgalema, vrbs iuxta Iſtrum: Gentile, Orgalemeus, Steph.

Orgia, orū, apud Græcos, teſte Seruio, primùm dicta fuerunt quæuis ſacra. Erat enim Orgiorum appellatio generalis, quemadmodum apud Latinos Cæremoniarum. Poſtea tamen abuſiue factum eſt, vt peculiariter hoc nomine Liberi patris ſacra nominarentur. ἀπὸ τῆς ὀργῆς, hoc eſt a furore, vt quidam putant, quòd hæc præcipue ſacra a mulieribus furore correptis celebrarentur: vel ἀπὸ τῶν ὀρέων, hoc eſt à montibus, in quibus potiſſimùm fiebant, idque tertio quoque anno: vnde Trieterica dicta ſunt, id eſt, triennalia.

Orgomene, vrbs Illyriæ: Gentile, Orgomenius. Steph.

Orgon, inſula prope Thuſciam: Gentile, Orgonius. Steph.

Oriadas, Arabum rex, Olymp. 191.

Oribaſius Sardianus, Iuliani principis familiaris, a quo & Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros medicinæ LXXII. ad Iulianum: eorum epitomen in libris nouem ad Euſtathium filium, de regno & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius verò, Græcus author in libro Sophiſt. eius vitam pluribus ſequitur, Oribaſius, ait, Pergamenus genere, in eloquentia pariter & medicina profecit, Iulianóque propterea vt medicus fuit accerſitus. Inuidia deinde ſuccedentum principum, bonis priuatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tanta apud eas nationes gratia & opinione ob doctrinæ & medicinæ experimenta perſeuerauit, vt pro deo penè coleretur.

Oricos, ſiue Oricum, ſiue Orithos, ciuitas Epiri a Colchis condita, in cōfinibus Macedoniæ. Plinio libro tertio, capite 23. iuxta quam naſcitur terebinthus, nigrum lignum habens, & ſolidum, in buxi ſpeciem. Vnde Oricia terebinthus, apud Virgilium libro decimo Aeneidos.

Oricos, Stephano, vrbs eſt in Ionio ſinu. Hecatæus in Europo, Oricum portum Epiri nominat poſt Buthrotum. Oricii, inquit Polybius lib. 7. primi ad dexteram occurrunt in Adriaticū nauiganti. Hinc Orizia regio, & mulier. Steph.

Origenes, author Eccleſiaſticus, cuius dogmata dānata ſunt, cùm in varios errores incideret, quos

quos Auguſtinus lib. de Hæreticis commemorat. A quo Origeniani dicti ſunt, qui eos imitantur. Fuit & alius Origenes Adamantius cognominatus, qui virilia ſibi amputauit, ne moleſtam ſibi venerem experiretur. Imitatus Hierophantas Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quo caſtius in ſacerdotio viuerent.

Origo, Arbuſcula & Cythotis, nobiles meretrices eodem tempore fuerunt.

Orion, onis, Iouis, Neptuni & Mercurii filius, ex vrina procreatus: de cuius ortu ſic fabulantur poetæ: tres hoſce deos, cùm terras peragrarent, ſuperueniente nocte ad pauperem quendam, Hyreum nomine, diuertiſſe: qui cùm benigne eos hoſpitio excepiſſet, bouemque, quem vnicum habebat, iis mactaſſet, Iouem hominis pietatem admiratum, optionẽ ei feciſſe petendi, quicquid vellet: eumque ille reſpondiſſet, ſe nihil æque cupere, ac filiũ, vxorem tamen ducere nolle, quòd defunctæ coniugi fidem dediſſet, cælibem ſe in poſterum vitam acturum: deos hoſpitis ſui votis obſequẽtes, in bouis paulò ante immolati tergus lotium reddidiſſe, iuſſiſſeque vt id terra obrueret, nec ante legitimum tempus retegeret: itaque decimo tandẽ menſe puerum natum eſſe, quem a re ipſa Vrionem vocauit, qui deinde literæ vnius mutatione dictus eſt Orion. Hic poſtea adultus, ſtrenuus venator extitit, Dianæque adhæſit. Verum cùm corporis robori plus ſatis fidens, iactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet, Terra hominis inſolentiam non ferẽs, ſcorpionem peperit, cuius ictu Orion interiit. Diana autem comitis ſui necem ægre ferens, in cælum eum tranſtulit, & iuxta Tauri ſydus conſtituit. Contra tamen Lucanus ſcorpionem hunc a Diana immiſſum tradit, aliorumque deorum miſeratione in cælum fuiſſe tranſlatum. Horatius autem Dianæ cũ vim inferre voluiſſe tradit, ideoque telis eius confoſſum occubuiſſe. Conſtant autem Orionis ſidus ſtellis omnino ſedecim, quarum tres in capite ſitæ ſunt, in vtroque humero ſingulæ, in cubito dextro vna, in manu vna, in zona tres, in gladio item tres, ſed obſcuriores, in vtroque genu ſingulæ lucidæ, in pedibus quoque ſingulæ ſed obſcuræ. Creditur autem hoc ſidus ea ortu ſuo maximas concitare tempeſtates: vnde Nimboſum Orionem appellat Virgil. 1. Aeneid. Seruius autem hanc fabulam longe aliter tractat, dicẽs Oenopionis Siciliæ habitum eſſe filium, qui cùm Candiopen (quam Chriſtophorus Landinus Meropen vocat) ſororem vitiaſſet, a patre excæcatus eſt: conſulto igitur oraculo reſponſum accepit, Si per pelagus ad orientem pergeret, vt oculorum concauitates ſemper haberet ſoli expoſitas, lumina recuperaturũ. Quod quum facere conaretur, audito ſtrepitu, ad Cyclopas peruenit, ex quibus vnũ humeris ſuis impoſuit, cuius ductu in ſolem cadens oculos recepit. Heſiod. Neptuni & Euryales filium facit, aque patre datum fuiſſe, vt in ſummo maris incederet. Alii rurſus hanc fabulam diuerſe tradunt. Ferunt enim, poſtquam oculis ab Oenopione priuatus eſſet, in Lemnum inſulam veniſſe, & ibi à Vulcano caballo accepto, ad ortum ſolis perrexiſſe, & ſic viſum recepiſſe, poſtea verò reuerſum, Aenopionem vlciſci ſtatuiſſe: ſed quum hic à ciuibus ſuis ſub terra occultaretur, in Cretã profectum, vbi ob inſolentiam à ſcorpione immiſſo occiſum. Sunt qui Græcè ab aquarum inundatione ſic dictum velint, quòd habeat ortum hyeme, & mare ac terras tempeſtatibus turbet. ὀρίνω enim, turbo & concito ſignificat. Plautus Iugulam vocat, quòd ſit armentorum gladius, ſtellarũ fulgore terribilis. Hic ſi fulget, ſerenitatem: ſi obſcurat tempeſtatem denotat.

Oritia, vrbs Iberiæ: Gentile, Oritanus, Artemidorus.

Oritæ, populi Indiæ liberi, Stephano ex Strabone lib. 15.

Orithea, nympha, dicta quaſi hortãs ad curſum.

Orithos, vrbs inter Macedoniam & Epirum, Vide Oricos.

Orithyia, Homero, filia Erichthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bona cum gratia nuptias eius poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptamque tulit in Thraciam, & ex ea Zethen & Calain ſuſcepit, qui cũ Argonautis in Colchos nauigauerunt, & Harpyias fugauerũt. Vide CALAIS. Hoc etiã nomine dicta eſt Amazonũ regina, quæ Marpeſiæ matri ſucceſſit in regno. Iuſtinian. li. 2.

Ormenius, Homero, Magneſiæ ciuitas. Plin. li. quinto.

Ormiſdates, Perſarum rex, ſub annum ſalutis 273.

Ornan, Nomen viri, 2. Par. 21 qui 2. Reg. 24, dicitur Areuna.

Ornea, ſacra Priapi, quem Corinthii Orneum vocabant. Celebrabant hæc feſta Nymphæ iuxta Colophonem.

Orneus. Ixionis & Nubis filius, vnus ex Centauris. Ouid. 12. Metam.

Ornithiæ, Columellæ lib. 11. cap. 2. venti Septentrionales.

Oroandes, mons, ait Plin. lib. 5. cap. 27, non longe ab Imao monte, imò vnus ex colliculis Imai.

Oroantis, aliàs Oroatis, fluuius in ſinu Perſico Meridiem verſus. Ptol. lib. 6. cap. 3. Plin. lib. 6, cap. 23.

Oroba, Ptole. lib. 6. cap. 1, vrbs Aſſyriæ in mediterraneis.

Orodes, rex Parthorũ, qui Craſſum Romanum

cæpit & occidit. Plut. in Craſſo.

Orodes, apud Virg. a Mezentio interfectus.

Oroetes, vir Perſa, Sardium præfectus, qui Polycratem Sabiorum tyrannum dolo captum ſuſpendit. Hic poſtea iuſſu Darii & opera aſſtuque Bagei in Sardis trucidatus eſt. Herodot. lib. 3. Vide Oreſtes.

Oromaſdes fuit deus Perſarum. Plutarch.

Oromedon nomen eſt Gigantis apud Propertium lib. 3. ſcribentem: Te duce vel Iouis arma canam cœloque minantē Cæum & Phlegræis Oromedonta iugis.

Oronaim, duo vici, qua via eſt ad Aſſyrios, ſiue duæ vrbes Moabitarum: vna ſuperior, altera inferior. Iſa. 15.

Orontes, fluuius Cœloſyriæ, qui non procul à Seleucia Pieria & Libano monte naſcens, deinde terra abſorptus, rurſus emergit in agro Apameno, & præter Antiochiam fluens, in mare Seleuciæ proximum defertur. Dictus Orontes de nomine eius, qui primus pōtem eum conſtrauit, cùm antea Typhon diceretur. Strab. lib. 14.

Orontes, Lyciorum dux in bello Troiano, qui capto Ilio cum Aenea in Italiam nauigans, naufragio periit. Virg. 1. Aeneid.

Orope, Eubœæ ciuitas, Apollinis templo clariſſima. Steph. in Corope.

Oropus (Gētile, Oropeus, vel Oropius) vrbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, & alia Bœotiæ, dicta ab Oropo filio Macedonis, filii Lycaonis. Et alia Eubœæ vrbs, quam alii Græan vocant: vel locus iuxta mare Eubœæ & Eretriæ. Alia in Syria iuxta Amphipolin, à Nicanore condita, aut potius reſtaurata. & Oropus dicta ab vrbe Græciæ eiuſdem nominis. Alia in Argo poſtea condita. Alia in Theſprotia, ſcilicet in Nicopoli. Thucyd. li. 2. Vide Græa.

Orori, ciuitas, 2. Reg. 23.

Oroſius, natione Hiſpanus, hiſtorias Romanas ſcripſit ſub Arcadii & Honorii Cæſarum tempora.

Orpha, vxor Chelion filii Elimelech Beth-lehemitæ. Ruth. 1.

Orpheus, Muſicus & poëta inſignis, genere Thrax, Calliopes & Apollinis filius: quanquam non deſunt qui Oeagri filium faciant, quem à Mercurio, ſiue, vt alii habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, eaque tantùm valuiſſe, vt illius cantu ſyluas & ſaxa mouerit, fluuiorum curſum inhibuerit, feráſque mitiores reddiderit. Euridicen vxorem habuit, quæ Ariſtæum vim ſibi inferre volentē fugiens à ſerpente occiſa eſt. Cuius mortem ægerrimè ferēs Orpheus, accepta lyra ad inferos deſcendit, Plutonémque & Proſerpinā ſuo carmine tantopere demulſit, vt Eurydicen ſibi reſtituerent, id tamen ea lege, ne ante eam, quam ad ſuperos perueniſſet, intueretur. Quam legem cùm ille amoris impotentia eſſet præuaricatus, Eurydice rurſus ad inferos retracta eſt. Quam iacturam ægre ferens Orpheus, cœlibem deinde vitam agere ſtatuit: cumque iam multas nuptias reieciſſet, alióſque inſuper à mulierum conſortio deterreret, atque in puerorum amores pelliceret, à Mænadibus inter Bacchi ſacrificia iuxta Hebrum fluuium occiſus & diſcerptus eſt: cuius membra paſſim per agros ſparſa, Muſæ collegerunt, dederuntque ea ſepulturæ; lyra verò & caput in Hebrum deiecta, ad Lesbon inſulā delata ſunt, vbi caput ab incolis ſepulturæ mandatum eſt, lyra autem in cœlum aſſumpta. Alii Orpheum, Ciconū regem, Oeagri (a quo Oeagrius appellatur) & Polymnias filium dicunt, atque cum Argonautis Colchos nauigaſſe, ideòque aſſumptum, quòd iuxta vaticinium Chironis, Sirenes præterire non poterant, niſi præſente Orpheo. Sunt qui duos Orpheos fuiſſe dicunt, quorum alterum Colchos nauigaſſe perhibent.

Orphæus, phæa, phæum, idem quod Thracius. Martialis.

Orphitus, Conſul cum Priſco, anno ab vrbe 901.

Orphnæus, vnus ex equis Plutonis, à tenebris nomen habens.

Orrea, Ptolemæo lib. tertio, capite nono, Britanniæ vrbs: vulgò *Newcaſtel, Moncaſtre*, vbi carbonum copia.

Orſia, Vide ORTSIA.

Orſilochus, filius Idomenei. Hic patrem ſequutus ad expeditionem Troianam, quum per totum bellum ex voto omnia ſucceſſiſſent, in exitu rei ob inſolentiam, dum obſtaret totis viribus, ne ex præda capti Ilii ſors debita daretur Vlyſſi, ab eo occiſus eſt.

Orſilochus, Hom. lib. 5. Iliad. filius Alphei fluminis qui lato gurgite terram interfluit Pyliorum. Eſt etiam Troiani cuiuſdam nomen, de quo Virg lib. 11.

Orthia Diana dicta eſt apud Lacedæmonios, in cuius ſacrificiis Adoleſcentuli, qui Bomonicæ dicebantur aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret.

Orthocorybantii, populi quidam Scythię, in Aſia, Herod. lib. 3.

Orthopolis, Sicyoniorum rex, annis ante Romam conditam fere 870.

Orthoſia, vrbs Syriæ, Ptol. lib. 5. cap. 15. hodie Tortoſa, prius Antaradum.

Orthoſia, Nomen loci. 1. Mach. 15.

Orton, Ptol. lib. 3. cap. 1. Pelignorum vrbs, hodie Ortona.

Ortopſa, Dalmatiæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 17. Ortopula hodie.

Ortygia, inſula in mari Aegæo, omnium Cycladum clariſſima, Apollinis alumna, templo

& mercatu

& mercatu nobilis. Dicta Ortygia ab Aſteriæ Latonæ ſorore, primùm in cothurnicē, quam Græci ὄρτυγα vocant, & deinde in hanc inſulam commutata. Nicander ab Ortygia oppido dictam putat. Hæc etiam dicta eſt Delos, quòd cùm antea ſub aquis merſa eſſet, Latonæ ſorori ſuæ tutum pariendi locum quærenti ſubitò ſe oſtenderit: nam δηλόω, oſtendo ſignificat. Ab aliquibus præterea Pyrpile nominatur, ab igne ibi primum reperto: ab aliis Cynthia, ab aliis Aſteria, ab aliis Cynætus, teſte Plin. lib. 4. cap. 12.

Ortygia, inſula in Sicilia, Syracuſanorum pars, reliquæ vrbi ponte cōiuncta, quæ fontem habet Arethuſam. Hæc ex oppoſito Plemmyrii Siciliæ amnis ſita eſt. Virg. 3. Aeneid.

Ortygia, Epheſus olim dicta. Steph.

Orus, Aegypti rex, ante Romam cōditam annis plus minus 830.

Orus Apollo, vide Horus ſuprà.

Orychion, locus Atticæ, inde Orychius.

O S

Oſaias, nomen viri. 2. Eſd. 12, Iere. 42.

Oſca, dux Saxonum, a Britannis victus & interfectus, ſub annum ſalutis 492.

Oſca, Ptol. li. 2. cap. 6, Hiſpaniæ ciuitas, Iſca dicta: vulgò *Cinçca*.

Oſcela, Lepontinorum in Alpibus Scutiis vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie Secuſa.

Oſci, Italię populi antiqui in Campania, ab oris fœditate dicti. Vnde oſcena verba, id eſt impudica, quia frequentiſſimus fuit Oſcis, libidinum ſpurcarum vſus.

Oſchophoria, Athenienſium ſacra erant, in quibus pueri ingenui pubeſcentes eligebantur, qui ferrent ὄσχας, id eſt ramos ac palmites cū ſuis racemis in templum Mineruæ Sciriados. Heſychius Nicandri interpres.

Oſcus, Thuſcorū rex, ſub annum ante Romam conditam 540. eius inſigne fuit ſerpens.

Oſee, Filius Ela, 4. Reg. 15. Nomen item prophetæ filii Beeri, Oſee 1. Filius Nun, Num. 13. qui ibidem dicitur Ioſue a Moyſe.

Oſiris, Iouis filius ex Niobe, Phoronei filia: licet eum fuiſſe Aegyptium multis verbis referat Diodorus Græcus hiſtoricus libro 1. Hic, vt Græci & noſtri affirmant, quum Phoroneo auo in regno Argiuorum ſucceſſiſſet, & plures annos regnaſſet, Aegialum fratem in regno Achaiæ præfecit, ipſe verò maioris gloriæ cupidine in Aegyptum nauigauit, & ea ditioni ſuæ ſubacta Io (quam poſtea Iſidem vocarunt) Inachi primi regis Argiuorum filiam duxit vxorem. Vbi, quum illa literas, Oſiris varias artes Aegyptios docuiſſet, vterque diuinos honores meruerunt. Tandem a Typhone fratre, clam occiſus, ab Iſide diu quæſitus, poſtremò apud Phialam iuxta Syenem laceratus repertus eſt: curauitque eum Iſis ſepeliendum in Abato, inſula eius paludis, quæ Memphi proxima eſt: quam etiam Stygem, id eſt, mœrorem appellauit: nec niſi ſacerdotes, certis diebus, eoſque mitratos eò accedere voluit. ſed cùm apparuiſſet Aegyptiis deinde bos quidam eximia ſpecie, Oſirim putarunt, adorauerunt que vt deum & vocauerunt Apim, id eſt bouem, eorum lingua. Idem & Serapis dicitur. Ferunt Oſirim apud Aegyptios hauſtum, vinique vſum comperiſſe. Hunc Beroſus Iouem Hammonem fuiſſe dicit, patrem Libyci Herculis, eumque toti orbi imperaſſe. Vide Apis.

Oſiſmii populi ſunt inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, proximi Lexobiis, Vuellis, Nannetibus, Curioſolitis & Rhedonibus: horum littora Britannico ſunt mari aduerſa: vt refert Pompon. Mela. Gallicę *Le pays de Landriguer en Bretaigne*.

Oſochor, rex Aegypti, anno ante Romam cōditam circiter 170.

Oſorthon, rex Aegypti, anno ferè 100. ante Romam conditam.

Oſroeni, populi, Herodian. ſub finem lib. 6.

Oſſa, mons in finibus Theſſaliæ, Centaurorum ſtabulum, quem Seneca dicit Olympo olim fuiſſe coniunctum: Herculis autem opera abſciſſum, ab ea parte, vbi per Tepe fluit Peneus fluuius. In hoc eſſe fertur tanta pinorum copia, vt inflexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Hinc Oſſæus, ſæa, ſæum, denominatiuum.

Oſſonoba, Luſitanæ ciuitas, Ptol. li. 2. cap. 5. alio nominę Saluera.

Oſtia, vrbs in oſtiis Tyberinis ſita, ab Anco Martio condita (inquit Liuius) in ipſo maris fluminiſque confinio: vt totius mundi opes illo, velut maritimo vrbis hoſpitio, reciperetur. Ab hac Oſtienſes dicti, & Oſtienſis ager. Ptol. lib. 5. cap. 1.

Oſtienſis, porta Romæ, eo quòd Oſtiam verſus ducat. Ea nunc ſancti Pauli porta appellatur.

O T

Otanes Perſa, vir nobilis, vnus ex his qui cum Dario in Magum coniurarunt, Herod. lib. 3. Is oræ Maritimæ a Dario præfectus, poſt Megabyſum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lamponium, Lemnum & Imbrum cepit. Herodot. lib. 5.

Otene, pars Armeniæ, circa Cyrum fluuium. Steph.

Otha, dux Saxonum, à Britannis prælio victus & interfectus, ſub annum ſalutis 492.

Othei, filius Ammiud filii Amri. 1. Par. 9.

Othir, nomen viri. 2. Par. 25.

Othui, nomen viri. 1. Par. 26.

Otho Syluius, ex Hethruſcorum regum genere eques Romanus, Galba imperatore iugulato, per ſcelus adeptum imperium, cùm aduerſus Vitellium tueri non poſſet, ſibi vim attulit, vir per totam vitam paulò mollior, in ſe-

la morte ſortis viſus.

Otho Iunior,Rom.imperator,ſub annum ſalutis 962. Ioannem Pontificem Roma pepulit, Leonémque creandũ curauit: quem poſtea à Romanis pulſum,obſeſſa & capta vrbe, reſtituit,pulſo Benedicto v. Saracenos item expulit Italia.

Otho II.Rom.imperator,Bauaros rebelles ſubegit, Græcos imperatores adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus,cùm ſcapha effugiſſet,animi dolore interiit.

Otho III.Rom.imperator,aduerſus Creſcẽtium in Italia præclarè ſe geſſit. Ferrando Flandriæ comiti aduerſus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus,vix effugit,capto Ferrãdo, amiſſóque penè omni exercitu.

Otho v. ex Saxonũ duce imperator factus, cùm pontificis Romani ditionem inuaſiſſet,à pontifice deuotus,& imperio pulſus, obiit tertio imperii anno.

Otho,Germaniæ rex,ſub annum ſalutis 938. Bauaros, Bohemos, Hungaros, frequentiſſimis cladibus affecit.

Otho,Bauarorum dux, Hungariæ rex factus, à Ladiſlao Traſſyluaniæ præfecto captus, & in carcerem coniectus eſt.

Othocarus, Bohemiæ rex circa annum ſalutis 1271.

Otholia,filius Ieroam.1.Par.9.

Othomanni,Turcarum imperatores dicti ſunt, ab Othomanno quodam,qui primus eius gẽtis imperator fuit.

Othoniel, filius Cenez, frater Caleb. Ioſue 15, 1. Par.4. quartus dux Iſraelitarum.

Othronus,vrbs, vel inſula ad Meridiem Siciliæ, aut,ſecũdum alios,Melitenæ. Incola, Othronius.Steph.

Othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab OEta. Centaurorũ olim ſedes,& Lapitharum.Strab. lib.9.Vide Homole.

Othus,vide Otus.

Otieis,pars Cypriorum.Steph.

Otreus,Ciſſei filius,frater Mydonis & Hecubæ, & patruelis Polymneſtoris. Porphyrus in 3. Iliados.

Otryades, cùm primæ tum tertiæ declinationis, Spartiata: qui cùm inter Arginos & Spartiatas conueniſſet, vt trecenti vtrinque delecti de agro Tyreatæ inter ſe decernerẽt,& vtri ſuperiores extitiſſent, eorum regio foret, vnus hic tantùm victor è Spartiatis ſuperfuit. Cùm duo,qui ex Argiuis reliqui erãt,fugiſſent, caſtris ſuorum relictis,aiunt Otryadem, ſpoliatis priùs hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis: deinde in ſcuto ſanguine ſuo, Vici, cõſcripto, cùm puderet Spartam reuerti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciuiſſe. Valerius, Plutarchus, & Ouidius in Faſtis.

Ottarus,rex Bohemiæ:qui ignauiæ inſimulatus & timoris ab vxore, quòd cum Rudolpho Cæſare fœdus iniiſſet,bellũ mouit,in quo profligatus eſt.

Otus,Neptuni filius ex Iphimedia Aloëi vxore, frater Ephialtis,quos poetæ fabulantur nono ætatis anno in nouem iugerum altitudinem excreuiſſe. quo corporis robore freti, auſi fuerunt etiam diis bellum mouere, monteſque montibus imponentes, cælum ipſum oppugnare, donec Apollinis telis confixi, temeritatis ſuæ pœnas dedere. Hom.11.Odyſſ.

Otys,Paphlagonum rex, qui a Perſis ad Ageſilaum defecit.Xenoph.lib.4.

O V

Ouidius,poeta ſatis ex iis notus,quæ ſcripta ab eo in manibus habemus.

Ouinius Paternus,Conſul cum Flauio Claudio Auguſto,anno vrbis 1021. Aureolum vicit variis præliis,trecenta viginti Gothorum millia cecidit.

Ouinius Gallicanus, Cõſul cũ Septimio Baſſo, anno vrbis 1069.

O X

Oxeæ,inſulæ,eædem quæ Echinades,Stephano in Dulichio.

Oxeas, Herculis ex Megara filius.Bocat.

Oxos, Aſiæ fluuius, per deſerta Scythiæ fluens. Pomp.lib.3.& Strab lib.11.

Oxus,amnis ortus in lacu Oxia,inquit Ptol.ſiue Oxo,vt Solinus.

Oxus,Plinio libro 31.capite ſeptimo, apud Bactros amnis.

Oxybii,pars Libyum.Steph.

Oxydracæ, populi Indiæ: a quibus cùm Alexandrum liberaſſet Ptolemæus, Soter, id eſt, ſeruator cognominatus eſt. Alii fabuloſa eſſe tradunt, quæ de Oxydracis feruntur. Stephanus.

Oxynthes, Athenienſium rex, ſub annum ante conditam Romam 390.

Oxyrynchus, Stephano, ciuitas Aegypti, dicta ab Oxyryncho piſce,qui ibi templum habuit. Cæterùm Aegyptii omnes Oxyrynchũ piſcem colunt. Nam quædam animalia ſunt quæ Aegyptii vniuerſi colunt, quemadmodum ex terreſtribus tria,bouem,canem, felem: ex volatilibus accipitrem atque ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum piſcem & Oxyrynchum. Strabo lib.17. Alii Oxyringum ſcribunt, ſed perperam.

O Z

Oza,Horti nomen,4.Reg.21.Nomen viri,1.Paral.6.& 8.

Oza,filius Abinadab.2.Reg.6.

Ozan, pater Phaltiel principis tribus Iſſachar. Num.34.

Ozaziu,nomen viri,1.Par.15.& 27.

Ozen-ſara, vrbs condita à Sara filia Ephraim. 1.Par.7.

Ozi, filius Bocci filii Abiſue, 1.Paral. 6. Filius

item

item Thola filii Iſſachar,1 Pa.7,& 9.

Ozi,Nomen viri.2.Eſd.3.

Ozia,Filius Amatiæ,regis Iuda,2. Reg.26 1 qui 4.Reg.15, dicitur Azarias. Filius Caath filii Leui,1.Paral.6.

Oziau,Nomen viri.1 Par.6.

Oziel,Filius Bela filii Beniamin filii Iacob.1.Paralip.7: Filius Caath filii Leui, Exod. 6.& 1. Paral 4.2 Paral.29.

Ozni,Filius Gad,filli Iacob.Num.26.

Ozolæ, Locridis populi, pars vna è tredecim, quorum regio Ozolis.

Oziel,Pater Ierimoth.1.Paral.27.

P A

PAcatianus,Conſul cum Mecilio Hilariano, anno vrbis 1084.

Pacatus Minutius grammaticus qui ſcripſit de tragicis & comicis dictionibus: item de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ.

Pachetes, Athenienſis quidam belli peritiſsimus,qui Mitylenem & Lesbum de Perſis recepit Olymp.89.

Pachiri,montes in minori Aſia.

Pachynus, ſiue Pachynum, promontorium Siciliæ,Peloponneſum ſpectans: ab aëris craſſitudine nomen habens. Nam παχὺ pingue & craſſum dicitur.

Pachyſos, fluuius Siciliæ, ciuilis ſanguinis notatus infamia.

Pacidianus gladiator nobilis ſocium habens æqualem ſibi Erſenium nomine, à quibus natum eſt prouerbium, Erſenius cum Pacidiano. Cicero de perfecto Oratore: A me autem(quò maximis minima conferam) gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Aeſchines tanquam Erſenius, non ſpurcus homo ſed doctus & acer. Cum Pacidiano hic componitur, optimus longè poſt homines natos.

Pacinus, vnus ex nepotibus Volſinij regis, cognomento Luculli, a quo Pacinates Italiæ populi.

Pacorus, Suid. Orodis regis Parthorum filius, eius qui Craſſum dolo circunuentum interemit. Quam maculam poſtea Ventidius Baſſus Antonii legatus deleuit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo.

Pactia,eadē quę Paros,inſula Cycladum.Steph.

Pactolus,fluuius Lydiæ, ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens. Alio nomine Chryſorrhoas, ab eo quòd aureas trahat arenulas: in quo cùm ſe Midas rex lauiſſet, aureis arenis fluere cœpit. Vide MIDAS.

Pacuuius, Brunduſinus Poëta, Tragœdiarum ſcriptor, Ennii poëtę ex ſorore nepos, Romæ picturam exercuit,ac fabulas venditauit: inde Tarentum tranſgreſſus, propè nonagenarius diem obiit. Eius epitaphium extat apud Gell.lib 1.cap.24.in hæc verba,

Adoleſcens tametſi properas, hoc te ſaxum rogat,
Vt te aſpicias: deinde quod ſcriptū eſt, legas:
Hic ſunt Poetæ Pacuuii ſita Marci
Oſſa: hoc volebam, neſcius ne eſſes. Vale.

Hic (vt Quintilianus ait) grauitate ſententiarum, pondere verborum, authoritate perſonarum clariſſimus fuit, citra tamen nitorē.

Padua, Venetorum vrbs, a Padi vicinitate dicta, quæ & Patauiū dicitur, quaſi Padauium. Vel ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, id eſt a volando, quòd captato augurio dicatur conditū. Vel à petendo, quòd telo auem Antenor petiſſe dicatur, eóque in loco vrbem condidiſſe. Primò Antenorea dicta eſt: vnde Antenoridæ, poſtea Patauini & Paduani. Patauii, natus eſt Titus Liuius hiſtoricus celeberrimus, qui res Romanas ſumma facundia perſcripſit. Similiter Stella & Valerius Flaccus poetæ, & Paulus Iureconſultus. Fertur quoque Volutius poeta Patauinus, qui poſt Ennium, rerū geſtarū populi Romani annales carmine deſcripſit.

Padus, fluuius è gremio Veſuli montis, finibus Ligurum Gabiennorum, viſendo fonte profluens, condenſque ſeſe cuniculo, & in Foroiulienſium agro iterum exoriēs, nulli amnium claritate inferior. A Græcis dictus Eridanus, pœna Phaethontis illuſtratus. Augetur ad Canis ortus, liquatis niuibus, agris quam nauigiis torrentior. Plin.lib.3.cap.16: Metrodorus refert, quoniam circa fontē arbor ſit multa picea (quæ *Pades* Gallicè vocetur) Padum hoc nomine accepiſſe.

Paduſa, ſæ, foſſa ex Pado Rauennā vſque ducta, quam Meſſanicium olim appellarunt, Plin. lib.3.cap.15.

Pæan, anis, hymnus in laudem Apollinis, ſicut Dithyrambus in laudē Bacchi, qui teſte Pollucе poſt victoriam, nonnunquam etiam auertendorum malorum cauſa cani ſolebat. Virg.6.Aeneid. Καταχρηστικῶς tamen pro omni deorum laude ponitur. Vnde opus ſuū Pindarus de deorum omniū laudibus Pæana inſcripſit. Accipitur item quādoque Pæan pro ipſo Apolline, ἀπὸ τοῦ παίειν, hoc eſt, a medendo. Medicinæ enim inuentum antiquitas Apollini tribuit.

Pæantiades & Pæantius Philoctetes, id eſt, Pæantis filius.

Pædaretus, propriū nomen viri, ἀπὸ τῆς παιδείας, καὶ ἀρετῆς, hoc eſt, a diſciplina & virtute.

Pæon, nomē viri, medicinæ artis peritiſſimi, quem Hom.lib.5.Iliad. ſcribit curaſſe Plutonē grauiter ab Hercule vulneratum, a quo Pæonia herba dicitur, quā inuenit. Et Pæo-

nius,nia,nium,id eſt,medicinalis,&c.

Pæonia,regio in Europa,a Pæone Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu, ab Epeo (ſicut inter eos conuenerat) imperium victori dedit,& in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit. A quo Pæonia regio dicta, quæ ex regis nomine Aemathia, pars Macedoniæ,à qua Pæones populi. Iuſt.li.7. Quandoq; Pæonia ponitur pro Macedonia, ſicut Aemathia, cuius litoris regio iuxta Sithoniam & Thermopontũ Pallene vocatur. In hac regnaſſe fertur Telegonus.In Pæoniæ monte Heſæno, qui Pæonicam & Medicam regionem diſterminauit,aiũt eſſe feram, quã Pænes Monopem vocant,&c.Ariſtot.ab initio mirabilium narrationum.

Pæonia,Minerua dicta eſt,ab arte medendi bonaque valetudine,quã præſtare credebatur.

Pæſarcæ,populi ſub Caucaſo.Steph.

Pæſtum,oppidũ Lucaniæ,roſarũ abundantiſſimum,vbi ob cæli clementia bis in anno producebantur fructus,Maio ſcilicet &Septembri. Huius mœnia prope mare magni ſpatii adhuc integra videntur,latitudine & altitudine miranda. A Tuſcis conditu Poſsidoniã dixerunt,&eius ſinum Poſſidoniatem.Poſtea Romani,miſſis huc colonis,amplia uerunt,vt ait Strabo. Hinc Pæſtanus,na,num.

Pæſus,Vide APAESVS.

Pætalia,pars Thraciæ:Gẽtile,Pætaliotes,Steph.

Pætinus,Conſul cum Caſſio Aproniano, anno vrbis 875.

Pætouium,vrbs Pannoniæ ſuperioris,id eſt Auſtriæ.Ptol.li.2.ca.15,Pætouionẽ Tacitus ſcribit lib.19:alii Pætoniam. Vulgò *Betta*.

Pætus,vir quidã fuit, qui in Aegyptũ cauſa pecuniæ comparandę nauigans,ſubmerſus eſt: de quo ſic Propert.lib.3.pecuniã alloquens:

Tu Pætũ ad Pharios tendentẽ linthea portus
Obruis inſano térque quatérque mari.

Paganus,rex Bulgariæ,anno ſalutis 764.

Pagaſa,Plinio, (παγασαὶ Ptolemæo & Straboni)oppidum Theſſaliæ, non procul a Pelio monte,à quo propinquus ſinus Pagaſicus appellatur, Plin.lib.4.cap.8. Iuxta hanc vrbem Argonautis ædificata fuit,quam inde poetæ Pagaſæã cognominant. Oui.7. Metamorph.

Pagus,antiquum nomen Corinthi.Steph.

Pagyris,nomen fluuii & ciuitatis, a qua Pagyritæ populi.Quidam tamen Pacyrim dicunt. Plin.lib.4.cap 12,ſcribitur Pacyris.

Palæmon, filius Athamantis & Inus, alio nomine Melicertes dictus.Huius mater cùm virum tanto furore correptum videret, vt Learchum alterum ex filiis ſaxo allideret, iamque ſibi ſimilem exitum videret imminere:alterũ filium nomine Melicertam vlnis complexa, in mare ſe præcipitauit, ambóque dii marini facti ſunt : mutatiſque nominibus, mater Leucothea,hoc eſt,alba dea,dicta eſt: creditúrque eadem eſſe cum Aurora, quæ & Matuta a Latinis nominatur: ille verò a Græcis Palæmon, a noſtris, quòd portubus præeſſe putetur,Portunus eſt appellatus.In Palæmonis honorem Iſthmia celebrabantur, à Theſeo primùm inſtituta, quorum præmia erant coronæ ex pinu confectæ, quæ a Palæmone dictæ ſunt Palæmonię.Erat autem hoc vnum ex quatuor ſacris certaminibus, quæ magno totius Græciæ concurſu celebrabantur:quorum duo dicata erant diis immortalibus,Ioui Olympia, Apollini Pythia: duo itidem mortalibus, Nemeæa Archemoro,Palæmoni autem Iſthmia. Circunfertur ea de re Epigramma Græcum nomine Archiæ poetæ,in hæc verba,

Τέσσαρες εἰσὶν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα,τέσσαρες ἱροί,
Οἱ δύο μὲν θνητῶν,οἱ δύο δ' ἀθανάτων.
Ζηνὸς,Λητοΐδαο,Παλαίμονος,Ἀρχεμόροιο,
Ἆθλα δὲ τῶν,κότινος,μῆλα,σέλινα,πίτυς.

Alius item grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tyberio & Claudio principibus,tanta vir arrogantia,vt M. Varronẽ porcum appellaret: ſecum autem & natas & morituras literas iactaret. Luxuriæ ita indulſit, vt ſæpius in die lauaretur, nec ſufficere ſumptibus. Tranquil.

Palæpaphus,Cypri vrbs, Veneri ſacra:inde Palæpaphia vocatur Venus a Virgil.in Ciri.

Palæphatus, ſcriptor antiquus, patria Parius, aut (vt alii malunt) Prienæus, Artaxerxis tempore natus,teſte Suida qui ἀπίστων, hoc eſt, rerum incredibilium volumina quinque conſcripſit. Hinc Palæphatius,tia,tium.

Palæſcamander,fluuius in Troade in Propontidem fluens.

Palæſtina, prouincia Syriæ,Arabiæ contermina,dicta à Philiſtim vrbe metropoli. In ea, inquit Plin.lib.5.cap.13,& 20,(Nam & Herodot.Syriam alteram Palæſtinam vocat.)quinque ciuitates continebantur,Gaza, Aſcalon, Geth,Acaron & Azotũ.Palæſtina etiam (inquit Steph in Iope) Phœnicia dicebatur. Eſt & altera Palæſtina prope Phæaciam: de qua Lucanus lib.5.

Palætyrus,vocabatur antiqua Tyros Phœniciæ vrbs, in continente ſita e regione nouæ Tyri quæ in mari erat condita.Steph.

Palamedes, Nauplii Eubœæ regis filius, acerrimus Vlyſſis inimicus, à quo tandem iniquo iudicio circunuentus eſt,& ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cùm omnes totius Græciæ principes ad bellum Troianũ conuocarentur,Vlyſſes,quem vxoris iuuenculæ amor domi retinebat,inſaniã ſimulauit, & quò melius rei fidem faceret,iunctis diuerſæ naturæ animalibus,ſalem ſerebat.Palamedes autem, vt viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti obiecit : quo viſo Vlyſſes aratrum ſubitò ſuſpendit, ne eum læderet.

deret. Quo argumento ſimulatione deprehenſa inuitus eſt pertractus. Deinde cum in Thraciam frumentatum miſſus eſſet Vlyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quicquam ſeſe inueniſſe diceret: Palamedes eodem miſſus, plurimùm frumenti aduexit. Quamobrem Vlyſſes, inuidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in qua agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabatque ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Vlyſſes per corruptos ſeruos in tabernaculo eius infodi curarat. His igitur literis in Græcorum conſilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Vlyſſes reo adeſſe ſimulans, hoſtilibus literis nihil fidei habendum cõtendit: eaſque re ipſa facilè poſſe coargui, ſi Palamedis tabernaculum ſcrutaretur: in quo ſi aurum inueniretur, nullum illum ſupplicii genus recuſare. Miſſi itaque, qui tabernaculum eius perſcrutarentur, cùm aurum inueniſſent, Palamedes veluti proditionis conuictus, lapidibus obrutus eſt. Ouidius lib. 13. Hic fertur Troiano bello quatuor literas inueniſſe, ſcilicet, θ, ξ, χ, φ. Præterea calculorum ludum, & menſurarum, & ponderum, rationem excogitaſſe. Aſtrologiæ inſuper peritus fuiſſe dicitur, annumque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accommodaſſe: primuſque in caſtris viſam atque reformidatam Solis eclipſim, naturalem, minimeque timendam eſſe docuiſſe. Præterea ordinem aciei & teſſeras, hoc eſt ſymbolum bellicum & vigilias inueniſſe. Quæ omnia a gruibus fertur didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructa volant, electo duce, quem ſequantur, depoſitiſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu, cæteris dormientibus, excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab eis primus obſeruaſſe fertur Palamedes. Hinc a poetis Palamedis aues, grues dicuntur.

Palamedes Eleates grammaticus ſcripſit Onomaſticum de tragicis & comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suidas.

Palanteum, vrbs in Palatino monte, à balatu ouium dicta, κατ' ἀντίστοιχον, quaſi Balanteum, vt Varroni placet: aut certè a Pallante Euandri proauo, vt Virgil. lib. 8. Aeneid. Stephano, vrbs eſt Arcadiæ, à Palante vno filiorum Lycaonis apud Heſiodum. Aliqui Palantiadem vocant: Gentile, Palancius.

Palantia, vrbs Hiſpaniæ Tarraconenſis, vt ait Ptole. lib. 2. cap. 6. Vaccæorum colonia, a qua Palantini dicti: vt à Numantia, Numantini. Alias Pallencia. Ciuis, Palancius. Steph. Eſt & nomen fluminis in Valentino littore.

Palantina, regio Romæ, cuius Arcades, duce Euandro, Palantes autores extiterunt.

Palatium, vnus ex ſeptem vrbis Romæ montibus, nomen habens ab eo, quòd ante vrbem conditam pecus in eo paſcens balare conſueuerit (ſic enim vox eius animalis exprimitur) quaſi Balatium: qua etiam voce vtitur Næuius. Aut certe a palando, ſiue quòd ibi palare, id eſt, errare pecudes ſoleant: ſiue quòd palantes Arcades cum Euandro ibi conſederint. Alii a Palantia Latini matre, qui ibi habitauerit, Palatium dictum volunt. Alii à Pallante Euandri auo. Alii à filia Euandri Palantia, ab Hercule vitiata, & poſtea illic ſepulta: vel certe à Pallante eius filio illic ſepulto. Plinius a Palantio Arcadiæ oppido, patria Euandri dictum exiſtimat. Ferunt enim Euandrum ob patris cædem domo profugum, in Latium veniſſe, montemque, in quo conſedit, Palatium appellaſſe. Alii à Pale, paſtorali dea, nomen inditum autumant. Hinc Palatinus, na, num: vt Palatinus mons, & Euander Palatinus. In eo reges primò, deinde conſules, pòſt imperatores maiore ex parte ſedem habuerunt.

Palatinus Apollo dictus eſt à Palatio vbi Auguſtus Apollini poſt Aruſpicum reſponſa ædem conſtruxit, porticibus & Bibliotheca Latina Græcaque valde celebrem: vnde eſt illud apud Horatium, Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo. In eo templo fuit Columna quædam quinquaginta pedum: dubium pretióne an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Auguſto conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Palatium, vrbs Diocletiani, quam nunc nautæ Spalatum vocant. Euſeb. in Chronicis, Diocletianus haud procul Salonis in villæ ſuę Palatio moritur.

Palatua, dea, in cuius tutela Palatium eſſe putabatur.

Palatual, ſacrificium erat quòd Romæ fiebat in Palatio.

Palbus, mons eſt Africæ.

Palatualis, flamen dictus eſt, qui ad ſacrificandum ei deæ conſtitutus erat.

Palatuus, Celtiberorum rex, anno ferè ante Romam conditam 550.

Palepharus, Athenienſis poeta, qui ſcripſit de ſitu orbis & contentione Mineruæ cũ Neptuno ad mille verſus. Veneris quoque & amoris ſermones quinque millibus verſuum. Item de crine Latonæ & quædam alia.

Pales, paſtorum vel pabuli dea. Hanc quidam, teſte Seruio, Veſtam, quidam deorũ matrem appellant. Hanc Virg. genere fœm. vocat. Alii, inter quos Varro, maſcul. gene. vt hic Pales. Huic ſacra ſoluuntur, quæ Palilia vocantur, de quibus infra. Seruius.

Palfurius Sura, orator & cauſidicus, ſæpe etiam

declamauit, Martialis & Lucani amicus, ſed ob ſuſpicionem, quòd cùm Vitellianis ſenſiſſet, Senatu à Domitiano fuit amotus.

Palicenus, Stephan. fons in Sicilia, dictus quòd iuxta Palicos fratres ſit. In eũ mittitur tabella à iuratis: quę, ſi verum dixere, fluitat: ſi falſum, mergitur, & periurus incenditur. Vide Palici & Paliſcorum.

Palici, quaſi Paliſci, gemini fratres, Iouis filii & Thaliæ nymphæ, ſiue (vt alii volunt) Aetnæ. Tradũt enim hanc nympham à Ioue in Sicilia iuxta Simethium fluuium non longe à Catina vrbe compreſſam, metu Iunonis optaſſe vt ſibi terra dehiſceret, & à Iunonis ira ſeſe occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſua eam recepit: vbi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuò ſeſe aperiens, in lucem edidit: vnde & Palici dicti ſunt, ἀπὸ τῦ πάλιν ἵκεσθαι, quòd in terram demerſi, denuò ſint reuerſi. Oſtendunt accolę duos lacus, ex quibus fratres hoſce putant emerſiſſe, eóſque Dellos appellant: qui tanta olim in veneratione habiti ſunt, vt circa eos iuramenta exigi ſolerent, ſi quis in furti ſuſpicionem incidiſſet, priùs tamen accepto fideiuſſore: qui ſi iuranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & iuſiurandum a ſuſpecto petebatur, vterque ab omni contagione mundi ad Crateras accedebant, deinde loci numine inuocato iurabat. quod ſi iure fiebat, diſcedebat illæſus: ſi verò male iuratum eſſet, mox in lacu amittebat vitam falſus iurator. Magna præterea veneratione erat Palicorum templum, quod cùm Siciliam ſterilis annus areſeciſſet, diuino Palicorum reſponſo admoniti Siculi, certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reuerſa eſt vbertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congeſſerunt in aram Palicorum, ob id pinguis vocitata eſt. Palice, Stephano, vrbs Siciliæ. Theophilus Palicenum fontem eſſe ſcribit, & iuxta templum Palicorum dæmonum, quos Aeſchylus filios facit Iouis & Thaliæ Vulcani filiæ: Silenus Vulcani & Oceani filiæ: & Palicos eſſe dictos, quòd mortui iterum in homines rediiſſent. Palicorum fons decaclinos, id eſt, magnitudine, quæ decem lectos caperet, eſſe fertur: cuius aqua ad ſex cubitorum altitudinem exilit, ita vt ſpectantes diluuium loci metuant, iterum verò intra ſe colligatur. Ciuis, Palicenus. De fonte eadem Ariſtoteles in mirabilibus.

Palilia, vel Parilia, Palis deæ feſta. Hęc à paſtoribus in agris fiebant XI. Calend. Maii, quo die Romulus vrbem fundauit, ad lupos arcẽdos, morboſque a pecore pellendos, ſeu pro partu pecoris.

Palimbotri, Indiæ cis Gangem populi. Stephanus. Palimbothra, vrbs Indiæ: Ciuis, Palimbothrenus.

Palinurus, Lucaniæ promontorium, haud longè à Velia, ita dictum à Palinuro, nauis Aeneæ gubernatore: qui ſomno oppreſſus, vnà cum gubernaculo in mare decidit, totóque triduo fluctibus iactatus, quarto demum die ad litus Velinũ adnauit: iamque terram tenebat, cùm loci eius accolæ ſpe prædæ impetum in eum fecerunt, occiſumque & ſpoliatum denuò in mare abiecerunt. Quod ob facinus cùm Velini poſtea graui peſtilentia laborarent, oraculo moniti, vt Palinuri Manes placarẽt, lucum ei conſecrarunt, cenotaphiúmque erexerunt in promontorio, quod ab eo Palinuri nomen obtinuit. Virg. 6. Aeneid. Dicitur autem Palinurus, quaſi iterum meiens. πάλιν enim iterum, οὖρος, vrina. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3,

Minxiſti Pauline ſemel currente carina:
Meiere vis iterum, ſic Palinurus eris.

Paliſcorum, ſtagnum in Sicilia, Sulphurei odoris. Apud Stephanum legitur κρήνη τὶς ἐν παλικοῖς, quod magis probo: apud Ariſtotelem verò in mirabilibus, ἐν παλικοῖς. Vide Palicenus & Palici.

Palla, vrbs Ptolemæo, à latere meridionali Corſicæ.

Palladium, Palladis ſimulachrum, quod Romæ in æde Veſtæ fuit, cuius meminit Herodianus lib. 1. Id fuit e ligno compactum, mouẽs oculos, atque haſtam quã manu geſtabat, vt ſcribit Seruius. Nam quum apud Troiam in honorem Palladis arx, & in eius ſummo tẽplum illi ædificaretur, e cælo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum cooperta æde: móxque ab Apolline redditum eſt oraculum, eius ciuitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra mœnia portaretur. Ouid. 5. Faſt. Quo factum eſt, vt tẽpore belli Troiani Diomedes & Vlyſſes cuniculis, vel (vt alii dicunt) cloacis aſcenderint in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulachrum ſuſtulerint.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura ſcripſit.

Pallanteum, vide Palantheum, per l. ſimplex.

Pallantias, vt Callimachus refert, lacus, alio nomine Triton, ex quo Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africa.

Pallas, adis, filia Iouis, ex cerebro eius prognata, ſapientiæ, diſciplinarumque omnium dea, quam Latini Mineruam vocant: dicta, quòd Pallantem gigantem interfecerit, cùm priùs Tritonia vocaretur à Tritone palude, vbi primùm viſa eſt. Vel à πάλλω, vibro, quatio. Fiebat enim eius ſimulachrum galea & ſcuto terribile, & haſtam manu tenens, quam veluti vibrare videbatur. Vide Minerua.

Pallas, Claudii Cæſaris libertus ditiſſimus, qui Craſſo fertur ditior vicies & quinquies cen-

tenis

tenis millibus.

Palladius,dia,diũ, quod eſt Palladis. Vnde Palladium forum Romæ,quod erat propinquum templo Palladis.

Pallas,lantis,filius Euãdri, quem cùm pater iis copiis,quas Aeneæ auxilio miſit, præfeciſſet, magna iam hoſtium ſtrage edita, a Turno eſt interfectus.

Pallas,Pandionis filius.Ouidius 7.Metamorph. Hunc Steph.ſcribit habitaſſe in Diacria,tribu Atticæ.

Pallene, ciuitas, à Pallena Sithones filia, vxore Clethi dicta,quam alii Macedoniæ,alii Thraciæ aſcribunt,ob regionem vicinam, vbi gigantum bella fuiſſe memorantur. Herodo.li. 7.Gentile,Pallenius. Hæc Phlegra olim dicta fuit,a gigãtibus inhabitata,cum quibus dum Hercules pugnaret,tonitrua & fulmina cælitus emittebantur: vnde conficta eſt fabula pugnæ deorum contra gigantes. Hæc vrbs Cherroneſus eſt, triangulam baſim meridiei obuerſam habens.

Pallene,vicus in Antiochide tribu Atticæ: tribulis,Palleneus. Steph.Vide Pellene.

Palma, Ptolem.lib.2.capite 7. oppidum in Hiſpania.

Palma,ciuitas in maiori Baleari.Vide Iamno.

Palma,coſ.cũ Soſio Senecione,anno vrbis 851.

Palmaria, inſula vltra Tyberina oſtia, in mari Tyrrheno.De ea Plin.lib.3.cap.6.

Palmyra, Syriæ vrbs inter Romanorũ ditionem ſita,& Parthorum, Ptole.lib.5.cap.15. & Plin. lib.5.cap.25. Stephanus, caſtellum eſt Siciliæ: Gentile,Palmyreni,qui & Adrianopolitæ nominantur, reſtaurata ciuitate ab imperatore Adriano.

Palmyrena, regio Syriæ, in qua metropolis eſt Palmyra. Illic regnauit Zenobia mulier eruditiſſima.

Palſum, flumen Britanniæ. Plinius libro 5.capite 1.

Paltos, Pomp.& Strab. oppidum Syriæ. Ciuis, Paltenus.Vide Carne.

Pambotades,vicus Atticus in Erechtheide tribu,& tribulis ſimiliter.

Pamiſus, Theſſaliæ fluuius, dictus quaſi totus odioſus,ob damna quæ agris inferebat. Plin. lib.4.cap.5.

Pammilia ſacra erant apud Græcos: de quibus copioſe Gyraldus.

Pamphagi, Aethiopiæ [illegible], omnibus rebus veſcentes.

Pamphili, tribus Dorie[illegible]. Stephanus in Dyman.

Pamphile,mulier textrix peritiſſima.Plin.lib.11. cap.22.

Pamphilus, Neoclidis filius, Platonis auditor. Cic.de natura deorum,Plato circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, decem dies iacuiſſe, triduoque, poſtquam inde ſublatus fuerat, impoſitũ rogo reuixiſſe,ac mira quędam tempore mortis viſa narraſſe.

Pamphilus, presbyter, Euſebii Cæſarienſis neceſſarius, tãto bibliothecæ diuinæ amore flagrauit, vt bonam partem voluminum Origenis ſua manu deſcripſerit. Extinctus idem, Martyr apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maximo. Hierony. Suidas autem tres Pamphilos commemorat, duos grammaticos, quorum alter Sicyonius genere,de grammatica,picturaque,ac pictoribus claris ſcripſit. Alter Alexandrinus dictionarium edidit,quod Pratum appellauit,id eſt variarum rerum collectanea. Tertius Athenienſis fuit reipublicæ expilator. Vnde prouerbium natum eſt, Pamphili furtum.

Panphilus, Alexandrinus grãmaticus,qui ſcripſit Dictionarium,quod vocauit Pratum.

Pamphilus Sicyonius,grammaticus,qui ſcripſit de pictura & claris oratoribus.

Pamphilus, pictor egregius Apellis victor, qui neminem minoris talento in diſciplinam admittebat, nec minori tempore quam annis decem.

Pamphilia, Ptolemæo lib. 5. regio eſt minoris Aſiæ inter Ciliciam & Syriam, ab occaſu Lyciam,& Aſiæ minoris partem, a Septentrione Galatiam & Cappadociam, a Meridie Mediterraneum mare, quod illic Pamphilii maris nomen habet. Hæc tota mõtana ex Tauro in mare procũbit.In ea(vt Pompo.refert)eſt fluuius Melas,nauigabilis,& Eurymedon: apud quem Cimon Athenienſis Perſas nauali pugna ſuperauit.

Pamphilia, Steph.regio Iſauræ contigua, dicta a Pamphile Rhacii & Manus filia. Incolæ, Pamphilii. Poſſeſſiuum, Pamphiliacus. Dicitur etiam Pamphilis, fœmgen.

Pamphilia, vrbs Macedoniæ.Steph.

Pamprepus, Panopolita pœta, qui ſcripſit de Etymologiis & Iſaurica,ſoluta oratione. floruit ætate Zenonis principis,

Pan,Panos,à poetis paſtoris, atque adeò totius naturæ deus eſſe fingitur: vnde etiam a Græca dictione πᾶν,quæ idem ſignificat,quod totum vel omne, nomen accepit: quòd putabant rerum natura nomine omnia complecti. vnde etiam ita Pana pinxerunt, vt nihil ex toto vniuerſo in eo videatur prætermiſſum. Habet enim cornua in radiorum Solis,&cornuum Lunæ ſimilitudinem: rubet eius facies ad ætheris imitationem:in pectore Nibridem habet ſtellam,ad ſtellarum imaginem pars eius inferior hiſpida eſt, propter arbores, virgulta,feras. Caprinos pedes habet, vt oſtendat terræ ſoliditatem.Hic Dæmogorgonis filius creditur fuiſſe,&fiſtulam compoſuiſſe ſeptem imparibus calamis ſimul coniunctis, propter harmoniam cæli.

Pan, Latinè incubus dicitur. Incubi verò ſunt nocturna phantaſmata mortalibus terrorem incutientia. Traditur & cũ Cupidine aliquando pugnaſſe, a quo ſuperatus incidiſſe in amorem Syringis ſeu Syringæ virginis, quam, cùm tranſire Ladonem Arcadiæ amnẽ non poſſet, nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatam vidiſſet, ex hoc ſtatim compoſuiſſe fiſtulam, quæ ex illius nomine apud Græcos eſt vocata. Hunc præterea prodiderunt, cornua in fronte habuiſſe in ſimilitudinem radiorum Solis & cornuum Lunæ: prolixam barbam, faciem inſtar aëris rubẽtem, partemque corporis inferiorem eſſe hiſpidã propter virgam, quam manu geſtare ſolebat: pedibus præterea caprinis & aſſiduo riſu inſignẽ fuiſſe. Colebatur per totã Arcadiam, potiſſimùm tamen in Lyceo & Mænalo montibus. Feſta eius dicebantur Lupercalia, fiebántque in Auentino monte, menſe Februario, quorum author fuit Euander.

Panachæi, vide Panellenes.

Panacra, montes Cretæ. Callimachus. Gentile, Panacreus: & Panacris, fœm. gen. Eſt etiam Panacron, vrbs Cypri: Gẽtile, Panacieus, vel Panacrius.

Panacton, caſtellum Atticum. Steph.

Panæi, gens, ab Edonica non procul.

Panætius, nomen propriũ philoſophi Rhodii, Stoicæ ſectæ. Is fuit Scipionis præceptor, quẽ imitatus eſt Cicero in Officiis.

Panætius ſenior, item Rhodius: cuius inter philoſophos multa mentio, ſcriptáque feruntur. Suid.

Panætius, primus in Sicilia tyrãnus. Olymp. 42.

Panætolium, quaſi totam continens Aetoliam, mons Aetoliæ altiſſimus. Plin. lib 4. cap. 2.

Panæura, vrbs iuxta Indum fluuium: Gẽtile, Panæureus. Steph.

Panagæa Diana dicta eſt, quod vagaretur & per nemora monteſque oberraret. Quin domicilium etiam ſubinde mutat, nũc apud ſuperos, nunc apud inferos agens. Ne ſpecie quidem ſemper eadem, ſed nunc pleno orbe, nũc mutila, nunc nulla: vnde natum prouerb. Panagæa Diana.

Panaretus, dici poteſt omnium virtutum continens. πᾶν enim totum ſignificat, ἀρετὴ virtutem. Martialis,

Arguto madidus pollice Panaretus.

Panathenæa, feſta Athenis, à Theſeo inſtituta in honorem Mineruæ, quæ à Latinis Quinquatria appellantur. Hiſce ludis gymnicum certamen per præconem & tubicinem indicebatur: a cuius ſpectatione mulieres arcebantur. Pueri quoque & puellę ſeſe manibus complexi, Pyrrhicam in theatro ſaltabant. Erant autem duplicia, Maiora quinto quoque anno celebrari ſolita: & Minora, quæ quotannis peragebantur.

Pancale, inſula vna Cycladum, aliàs Amorgus. Steph.

Panchai, populi, qui, vt Pomp refert lib. 3. deſerta Saba habitant, & Ophiophagi vocantur, quoniam ſerpentibus veſcantur.

Panchaia, quaſi tota dehiſcens, regio Arabiæ, tota arenoſa, in qua arbores ſponte natæ thus emittunt. Virgilius,

Totáque thuriferis Panchaïa pinguis arenis.

Seruius ſcribit Panchaiam, Arabiam & Sabæorum gẽtem eandem eſſe, apud quam naſcitur thus.

Pandæ, Indiæ populi, qui cum Deriade contra Bacchum pugnauerunt, hi ſoli reguntur fœminis. Steph.

Pandana, porta Romæ, à pãdo dicta, quòd ſemper pateret ad res, quæ in vrbem ferebantur. Eadem dicebatur Libera, à libertate.

Pandaria, inſula in ſinu Caietano, parua, à continenti ducentis quinquaginta ſtadiis diſtãs, habitaculis frequens. Strabo.

Pãdatharia, inſula in Puteolano ſinu, ſeu in mari Tyrrheno, vt libro 2. ſcribit Ptolemæus. Vide Pandana, alias Pandatria. Ptolemæus libro 3. cap 1.

Pandemus meretriculæ cuiuſdam fuit nomen, authore Cælio.

Pandion, Erichthei Athenarum regis filius, qui patri ſucceſſit in regno. Huius filiæ fuerunt Progne & Philomela: quarum Prognem Tereo Thracũ regi, cuius ope Ponti regem profligauerat, vxorem dedit: qui poſtea & Philomelã violauit, prætextu viſendæ ſororis, à patre abductam, vt docebimus infra in dictionibus Philomela & Progne. Hinc Pandionius, nia, nium, idem quod Atticus.

Pandora, ræ, Heſiodo fingitur prima mulier, à Vulcano Iouis iuſſu fabricata, quam ſinguli dii donis ſuis ornauerunt. Pallas enim ſapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo muſices, Mercurius eloquentię. Inde dicta fuit Pandora, quaſi omnium donum, vel quaſi ab omnibus donata, vel omnium rerum genere dotata. Hanc poſtea cum pyxide clauſa miſſam fuiſſe tradunt ad Epimetheum (cùm humano generi male cupiebat Iupiter, ob Promethei audaciam, qui ignem e cælo furatus, ferulæ incluſum detulerat in terras) qui illa recepta, & pyxide aperta, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibuſque repleuit. Eſt & nomen matris Deucalionis, a qua Theſſalia, Pandora dicta eſt. Hoc nomine dictæ ſunt gentes in conuallibus Indiæ: quæ, vt ait Plinius libro ſeptimo, capite tertio, ducentos annos viuunt, in iuuentute capillos candidos habent, in ſenectute nigros.

Pandora, filia Erichthei Athenienſiũ regis, quæ vna cũ Protogenia ſorore, ingruente Bœotio bello, ſe pro patriæ ſalute vltro immolandam præbuit.

præbuit. Quod factum eſt in pago Hyacintho, vnde & virgines Hyacinthides ſunt cognominatæ.

Pandoræ, Indorũ populi, qui degunt in cõuallibus. Viuũt annos ducentos: in iuuẽtute ſunt candido capillo, in ſenectute vero nigro.

Pandoſia, Plinio libro 3. capite 1. Lucanorum in Italia vrbs, in qua Alexander Epirotes (alias Aetolus) occubuit. Dodonæo deceptus oraculo, Acherontem atque Pandoſiam cauere iubente, cùm ſimilis appellationis loca in Theſprotio monſtrentur agro. Eſt etiam altera, vt idem teſtatur libro quarto capite primo, eius nominis in Epiro. Oenotriorũ quoque regum regiam fuiſſe Pandoſiam, memoriæ proditum eſt. Stephanus Brutiorum caſtellum eſſe ſcribit: Gentile, Pandoſenus, vel Pandoſianus.

Pandoſius, Arcadiæ lacus.

Paneas, oppidulum Phœniciæ: Ciuis, Paneates.

Panellenes, Homero, vt Panachæi, pro omnibus Græcis, per ſynecdochen partis pro toto. Hellenes enim proprie ſunt Homero, qui Phthiotin Græciam habitant, aliàs Myrmidones & Achæi dicti.

Panelus, vrbs circa Pontum, ſic dicta ab Heracleota quodam (ex poſteris Penelei ducis in bello Troiano) qui illuc ex Bœotia venit. Stephanus.

Paneus, pictor egregius, frater Phidię, qui pinxit Aegidam Mineruæ.

Paneus, fons ſub Libano monte, in quo ſi qua natantia proiiciantur, in lacu, cui Phiala nomen eſt, cuncta reperiuntur. Vide Iordanem & Panium. Eſt etiam hoc nomine Colchorum fluuius, Bocatio, cui oppidum iminet ſui nominis, habens poſt ſe Homochorum multimodas gentes.

Pangæus, quaſi totus terra, ob nimiam fertilitatem promõtorium Thraciæ, Beſſis conterminum, & Macedoniæ coniunctum, in quo, vt ſcribit Herodotus lib. 7. aurea ſunt & argentea metalla: & ad eius radices Neſtis amnis defluit. In ſingulari eſt generis maſculini, in plurali neutri. Hinc Pangæus, gæa, gæum: vt arua Pangæa. Hinc Pangæus mons, apud quem Cæſar à Pompeianis ſere ad deditionem coactus eſt.

Panhellenia, ſacra totius Græciæ: Panionia totius Ioniæ erant, de quibus Strabo & Suidas.

Panhormus, & Panhormum, & Panhurmium, ciuitas Siciliæ, & portus, Stephano ex Polybio, dicta a nauium applicatione, quæ vndique illuc conneniunt. eſt enim ὅρμος, portus pars. Inde nautæ dicuntur hormizare, id eſt, nauem anchoris & retinaculis inſtruere, quò ſecura ſit in portu a repentinis procellis. Hinc Panhormita, Panhormitanus & Panhormius, Ptolem. lib 3. cap. 4.

Pania, vetus nomen Arcadię, Stephan. Alibi verò nauale eſſe ſcribit Ciliciæ, circa campum Aleium: Gentile, Panieus.

Paniada, quæ & Cæſarea, Philippi vrbs Iudææ, a Philippo filio Herodis condita.

Panionium, locus ſacer in Mycale promõtorio, ad Septentrionem vergens, communiter ab vniuerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conueniebãt Iones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa Panionia dicebantur. Herodo. lib. 2. Steph. templum eſt & vrbs in maritima regione Epheſiorum & Samiorum. Ciuis, Panionius.

Panionicus, ca, cum, denominatiuum.

Panis, rex Chalcidis, qui quia ſatis imprudenter Heſiodum Homero prætulerit, eius ſtultum ac ineruditum iudiciũ abiit in prouerbium, Panidis ſuffragium.

Paniſci, dii ſylueſtres, quaſi per diminutionem dicti minutuli panes, ſicut à Satyro Satyriſcus inclinatur.

Panium, ſpecus Palæſtinæ, è quo Iordanes fluit. Inde Panieus. Steph. Vide a A N A V S.

Panlateria, inſula in quã Tiberius Nero Agrippinam vxorem relegauit: Gentile, Panlaterenus, vel Panlaterianus.

Pannias, Aſſyriorum rex xxv.

Pannonia, Ptolemæo, regio Europæ latiſsima, Danubio à Germania ad Septentrionem dirempta. ab Oriente habens Mœſiam, quæ & Seruia & Bulgaria dicitur: ab Occidente Noricum: ad Meridiem in Iſtriam vſque & Illyricum extenſa. Diuiditur autem in ſuperiorem & inferiorem. Pannonia ſuperior ab Occaſu Norico, à Septemtrione Germania & Iſtro terminatur: ab Oriente habet Pannoniã inferiorem, à Meridie Illyrim. Hodie hæc Pannoniæ pars Styria & Auſtria appellatur, caput habens Viennam vrbem celeberrimã, firmiſsimumque orbis Chriſtiani propugnaculum. Inferior verò Pannonia a Septentrione Germaniam, Danubiumque: ab Occaſu Pannoniam ſuperiorem, à Meridie Liburniam, quam hodie Sclauoniam appellant, proſpicit ab Ortu verò Iazyges Metanaſtas: quem tractum hodie Septem caſtra vocant. Hæc Pannoniæ pars hodie fere vno nomine Hungaria dicitur. Vtriuſque regionis populi Pannones, ſiue Pannonii.

Panolbus Fuit Epicus poeta.

Panomphæus, Iouis epitheton, à πᾶν, & ὀμφὴ vox, ſiue quòd ab omni lingua colatur, ſiue quòd omnium voces audiat. Ouid. 7. Metam.

Panope, pes, ſiue Panopea, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ita dicta à perſpicuitate viſus.

Panon, vicus. Vide P A N O S.

Panopes Aceſtæ regis Siciliæ comes, venator egregius: de quo Virg 5. Aeneid.

Tum duo Trinacrii iuuenes, Helymus Panopeſque

Aſſueti ſyluis comites ſenioris Aceſtæ.

Panormus, vide Panhormus.

Panos, vicus iuxta rubrum mare eſt, qui & Panon: Gentile, Panocomites.

Panos inſula, vrbs Aethiopũ, quæ aliàs Adulis.

Panos, ciuitas in Aegypto eſt: vbi & Panis ſimulachrum magnum habetur, pudendo ad ſeptem digitos erecto, quod dextra flagellum intentat Lunæ: Ciuis, Panopolites. Steph.

Panotea, vide Phanoteus.

Pantaces, nomen amnis, ab vſu medicinę pecorum dicti. Eſt in Samo prope Calchantis & Podalirii ſacella. Strabo.

Pantænus, theologus eruditiſſimus, primus ſcholæ eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiã, anno ſalutis 181.

Pantagias, fluuius Siciliæ rapidiſſimus, quem poetæ fabulantur ante Proſerpinæ raptum, cùm pleno ferretur alueo, vicina loca ſtrepitu late impleuiſſe. Verùm cùm Cereri, filiam raptam quærenti, moleſtus eſſet, deam indignatam aquas eius imminuiſſe, & in poſterum ſilentio fluere iuſſiſſe. Seruius. Dictus autem videtur pantagias, παρὰ τὸ πάντ' ἄγειν, quòd rapiditate ſua, obuia quæque proſternat, ac ſecum rapiat.

Pantanus, lacus Apuliæ, in Italia. Plinius libr. 3. cap. 11.

Panthea, vxor Abradotæ, Suſii ductoris ſub Cyro maiore caſtiſſima, quam Cyrus expugnatis Aſſyriorum caſtris, ob pulchritudinem duxerat captiuam. Xenophon apud Cælium lib. 7. cap. 53. Et Pædiæ lib. 5.

Pantheon, templum Romæ (vt Dion hiſtoricus refert) ſic dictum, quòd in Martis Venerisque imaginibus, ſub ipſo templo conſtitutis, omnium deorum imagines effictæ erant. Siue quòd templum ipſum rotundum ſit, cœloque perſimile: & ſic quoque omnium deorum habitatio cenſeatur. pantheon Ioui vltori ab Agrippa factum fuit. Hodie appellatur Templum diuæ Mariæ rotundæ.

Pantheſilea, Vide Pentheſilea.

Pantheus & Panthus, nomen proprium filii Otrei fratris Hecubæ: qui fuit vir Troianus ex primoribus vrbis. Hom. Ilia. 3. Virgi. 2. Aenei. Quo res ſumma loco Panthu? quam prendimus arcem? Inde fit patronymicum, Panthoides, quo poëtæ vtuntur pro Euphorbo, Panthoi filio. Oui. 15. Metamor.

Panticapæum, maxima vrbiũ in Boſphoro, Metropolis cęterarum. Condita eſt ab Aetæ filio, cui Agateus Scytharum rex hunc locum donauerat, & à præterlabente amne Panticape nominato. Ciuis, Panticapæus, & Panticapæates. Steph. Vide Panticapum.

Panticapes, fluuius Scythiæ, quintus ab Iſtro. Herod lib. 4.

Panticapum, oppidum ibidem prope Boſphorum, eodem authore. Vide Panticapæum.

Pantole, impoſtor nominatiſſimus. Euſtath. in Homerum.

Pantomatrium, oppidum Cretæ inſulæ maritimum. Plin. lib. 4. cap. 12. Ciuis, Pantomatrius, vel Pantomatreus.

Pantrepes, fluuius Scythiæ.

Papæus, nomen, Herod. lib. 4. quo apud Scythas Iupiter vocatur.

Paphages, nomen regis Ambraciæ. Is cùm obuiam factus eſſet leænæ, catulis ſuis ſtipatæ, ab ea occiſus eſt.

Paphlagonia, regio minoris Aſię, ad Septentrionale littus verſa, ſupra Galatiam, cuius eam Ptolemæus partem facit: ita dicta, Stephano, a Paphlagone Phinei filio. Incolæ, Paphlagones: ex quibus fuerunt & Heneti, qui per ſeditionem patria pulſi, & rege Pylemene ad Troiam amiſſo, Antenorem in Italiam ſecuti ſunt, & pro Henetis literæ vitius immutatione Veneti appellati. Liuio libro 1. ab vrbe condita. Paphlagonia (vt Solinus ſcribit) a Cytoro monte conſurgit, porrecta in ſpatiũ trium & ſexaginta millium. In ea Mithridates Eupatoriam condidit: quæ ſubacta a Pompeio, Pompeiopolis nominata fuit.

Paphnutius, presbyter: qui in concilio Niceno interceſſit, ne ſacerdotes & epiſcopi prohiberentur ad vxores ſuas accedere.

Paphus, Cypri ciuitas, Veneri quondam ſacra, in qua ante nuptias puellæ dotem quæritare, in honorem Veneris in litore ſe proſtituebant. Iuſtinus lib. 18. Pomponius lib. 2. Strabo 14. Plin. lib. 5. cap. 31. Hæc frequenti terræ motu lapſa, nunc ruinarum tantum veſtigiis, quid olim fuerit, oſtendit. Inde Paphius, phia, phium. Stephanus Paphum, Cypri vrbem, Erythram olim dictam ſcribit.

Paphus, filius Pygmalionis, filii Cilicis, ex Eburnea matre. Cum enim olim Pygmalion in Cyprum inſulam perueniſſet, comperiſſetque mulieres omnium libidini obſequentes, cœlibem vitam ducere ſtatuit. porrò cùm ingenio valeret, eſſetque ſculptor inſignis, dicitur ſibi ex candidiſſimo ebore muliebre ſculpſiſſe ſimulacrum, omnis venuſtatis formæque numeris, quoad fieri potuit, abſolutum. In quo cùm homo ingenioſus artem ſuam miraretur, in eius amorem incidit, orauitque Venerem, quæ ſumma cum veneratione id temporis in Cypro colebatur, vt vxorem ſibi concederet, ſtatuæ ſuæ eburneæ ſimillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens, ſtatuam ſuam animatã inuenit, ſeruatiſque iiſdem lineamentis, eodemque candore, in formoſiſſimã virginẽ tranformatam. Cuius poſtea concubitu vſus, ex ea Paphum filiũ ſuſcepit, qui & patri in regno ſucceſſit, cõdiditque vrbẽ in Cypro, quam de ſuo nomine Paphum appellauit, conſtructo etiam in ea tẽplo, & ara in hono-

rem

rem Veneris,quæ à loco Paphia eſt cognominata,cui diu ſolo thure ſacrificatum eſt.

Papia,ciuitas Inſubrium,Ticinum alio nomine appellata, olim Oſtrogothorũ & Lingobardorum regum ſedes. Et fluuius eodem nomine, vide Ticinum.

Papias grammaticus, qni ſcripſit Dictionarium Latinum ex ordine literarum.

Papinianus,Iuriſcõſultus, Seuero principi gratiſſimus, Sexuolæ diſcipulus, cui in adnocatione fiſci ſucceſſit.Is eſt,cui filios ſuos Seuerus moriens commendauit: deinde ab Antonio Caracalla ſecuri percuſſus eſt. cauſa necis traditur, quòd Caracalla, interfecto fratre Geta,ei mandanerit, vt & in Senatu, & apud populum facinus dilueret:illum autem reſpõdiſſe, nõ tam facile parricidium excuſari poſſe,quam fieri.Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus inter heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt maiores eius oriundos eſſe Epiro,diuque verſatos Sellis, nõ ſine admiratione ingenii & probitatis.patrem Papinium habuit, qni ob inſignem eruditionem, egregiaſque virtutes Neapoli ciuitate donatus eſt,in qua StatiusPapinius poeta natalem ſuum habuit.Compoſuit multa & varia poemata,Thebaidem libris duodecim,quos cõſecrauit Cæſari Domitiano.Deinde aggreſſus eſt ſcribere opus de Achille: præterea opus Syluarum.Crinitus.

Papitium, vrbs Paphlagoniæ: Ciuis, Papitius. Steph.

Papippus,ſculptor egregius,Praxitelis diſcipulus, qui Zetum & Amphionem, Dircen & Taurum inſculpſit.

Paprimis,vrbs AEgypti.Ciuis,Paprimites.Stephanus.

Pappus,philoſophus Alexandrinus, ſcripſit de ſitu orbis,& de fluuiis Africæ commentarios in Ptolemæum.

Papyrius,à velocitate Curſor dictus, quũ Conſulem ſe aduerſis omnibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet,ad auſpicia repetenda Romam regreſſus, edixit Fabio Rutiliano magiſtro equitum, quem exercitui præponebat,ne manus cum hoſte confereret. Sed cùm ille opportunitate ductus pugnaſſet ac viciſſet, reuerſus eum ferire ſecuri voluit: ille in vrbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lachrymis, populus veniam precibus impetrauit. Papyrius item de Samnitibus triumphauit. Liui.lib.9.

L.Papyrius Curſor,ſuperioris filius, de Samnitibus ſecundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportauit: ædem Fortunæ de manubiis faciendam locauit.

Papyrius Craſſus, quum Priuernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus bene geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphauit, & pro laurea,vſus eſt myrtea corona. Valer.lib.4.

Papyrins Carbo, cum dentibus natus. Plinius lib.7.

Papyrins Prætextatus,nobilis adoleſcens, ex eo cognomen adſecutus, quòd in prętexta & adoleſcentia magnopere viſus eſt ſapere. Cùm enim a patre duceretur in curiam, in eaque forte arcana quædam tractarẽtur,domum reuerſus, interrogatuſque a matre qnidnam in ſenatu actum eſſet,vt duæ, inquit, vni nubere poſſint.At illa mane conuocatis matronis,ad curiam properat: rogàntque,vt eadẽ lege viros duos habendi licentia ſit etiam fœminis. Re cognita, ingenium & cõſtantia pueri laudata eſt. Macrob. Papyrius, alius Publicium nobilem adoleſcentem, quòd ſtuprum pati nollet,contumeliis ac plagis adficiebat:re ad ſenatũ delata, dãnatus eſt. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum ius haberet. Liu.lib.8.Valer. de pudicitia.

Parabolos,inſula parua cõtra Phænicem.Pomponius.

Paracheloitæ,diuerſi populi, alii ad Acheloum In Phthia,alii in Aetolia.Steph.

Paradiſus, nomen oppidi Syriæ,ſupra Antaradum,in Meridiem ad Libani Orientalis latus ſiti.Plinius & Strabo. Eſt & locus in Oriente longo tractu maris diſtans à continente. de quo Auguſtinus ad Oroſium ſcribit ſic,Paradiſus in Oriente ſitus eſt, interiecto Oceano, & a noſtro orbe longe remotus, in altiſſimo loco conſtitutus, pertingens vſque ad Lunarem circulum: vnde illuc aqua diluuii minimè perueniſſe dicitur. hic locus à primi hominis reatu intercluſus eſt, nec vlli animantium datur in eum aditus. Amnis item Paradiſi meminit Capella lib.6.Eſt etiam vicus in Sicilia.Steph.

Paræſus,vrbs cõdita à Paræſo Minois cognato. Steph.

Parætaca, vrbs Medica: Gentile, Parætacenus, Steph.

Parætonium,Libyæ Marmaricæ oppidnm, ſtadiis ferè nongentis diſtans à Catabathmo, portũnique habens ingentem,xl.fere ſtadiorum. Strabo libro 17. Hinc Parætonius, nia, nium. Lucan.lib.3.

Paratonium, vrbs prope Alexandriam, quam vocant Ammoniam. Steph.

Paralia,vide Epuſa.

Paralus,Plin.li.7. nomen eius, qui primus longam nauem inuenit: Sunt & Parali in Attica, qui Paraliam incolũt,Stephano. Plutarchus, Paralos factionem vnam è tribus, quę Athenis erant, Solonis tempore, intelligit. Eſt etiam πάραλος vrbs Melienſium in Theſſalia. Ciues, Paralii. Steph.

Paramedeſidæ agreſte hominum genus,qui Bactrianis ad Occidentem ſunt coniuncti. Tu-

ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis in templo Tymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque a Pyrrho,ſiue(vt aliorum eſt opinio)a Philoctete occiſus eſt, poſt cuius mortem Helena Deiphobo nupſit. Hunc Homerus vbiqne parum ſtrenuum inducit, amoribuſque & citharæ, quam tractandis armis, aptiorem. Vnde eſt illud apud Ouidium in Epiſtola Helenes,

Bella gerant alii,tu Pari ſemper ama.

Paris,rex Galliæ, anno fere ante Romam conditam 660.

Paris Hiſtrio,libertus Domitiæ, Neronis amitæ,qui ſolebat Neroni luxus intendere cœnæ tempore,eiuſque animum demulcere.Cornelius Tacitus Tranquillus ſcribit a Nerone eum fuiſſe interfectum, quaſi grauem aduerſarium.Idem ſcribit Domitianum vxorem repudiaſſe, Paridis Hiſtrionis amore perditam.

Pariſades,rex Ponti,ſub Darii vltimi & Alexandri Macedonis tempora.

Pariſii,ſiorū, populi inter Celtas, qui Senonenſi prouinciæ attribuuntur, Senonibus, Bellouacis, Agẽdico ac Meloduno finitimi, Lutetiam habent oppidum, quam nunc Pariſienſem,epiſcopalem vrbem inhabitant, poſitam in inſula fluminis Seqnanæ. Cæſ. lib.6. Comment. Ptolem.lib.2.cap.8.Ad ortum verò & iuxta Seqnanam Pariſii: & vrbs, Pariſiorum Leucocecia, Vulgò *Paris*.

Parium,ciuitas Aſiæ,in regione Myſiæ: ex qua fuit Neoptolemus, cognomento Gloſſographus,vir memoratu dignus. Strabo lib.10.& 12.Pomponio Bithyniæ,Ptolem. Plinio, Straboni,Proponridis in Helleſponto oppidum, à Mileſiis,Erythræis,Pariiſque cõditum. Stephanus a Pario Iaſonis filio nominatum ait. Gẽtile,Parius: Ciuis,Parianus vel Parianeus. Iuxta hoc, teſte Plin.lib.7.cap.2.gentes ſunt, quæ Ophiogenes vocantur, ſerpentum ictus leuare ſolitæ, & manu impoſita, venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi dicit,quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentum medeantur. In eodem oppido, Plin. libro 36.cap.5. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & induſtria.

Parma, nomen fluuii, a quo vrbs inter Placentiam & Cremonam ſita Parma appellata eſt. Plinius lib.3.cap.1.Hæc patria fuit Caſſii poëtæ & Macrobii viri ingenio & doctrina præſtantis. Gentile,Parmæus,Parmanus,vel Parmenſis.

Parmena,nomen diaconi. Act.6.

Parmenides, Eleata philoſophus, Xenophanis auditor atque amicus, cuius meminit Plato, qui eius nomine dialogum ſcripſit, vocauitque Parmenidem,ſiue de Ideis. Hic carmine Phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus duplicem eam eſſe dixit:vnam quæ veritate conſtaret,alteram quæ opinione.Primus deprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum: alii Pythagoram dicunt. Suid. Diog.

Parmenio,inter Alexandri comites maximè dilectus. Curtius & Plutarchus.

Parmeno,apud comicos, nomen viri, quaſi deſes,a παρὰ & μένω,maneo.

Parnaſſus,mons Phocidis,Apollini & Muſis ſacer,duos vertices habens,quorum vnum Tithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus in Vrania. Cithæron autem & Helicon,quos Seruius male putauit eſſe Parnaſſi iuga,montes ab hoc diuerſi & diſiuncti ſunt: ille circiter quindecim paſſuum millia, Cithæron verò triginta, ab eo diſtans. Ouidius 1. Metamorphoſeon. In hoc monte rupes vel maieſtate numinis, vel ſitu ipſo horrorem viſentibus facit, vndique fere præcepa in formam theatri. Hic eſt Apollinis Delphici templum, hic fons Caſtalius, Muſis ſacer.Hic habitauere Pieres,natio Thracia.vnde Pierius mons & Pierides Muſæ. Sub Parnaſſo habitauerunt Hyantes populi. Vnde aquæ Parnaſſi fontis, Hyantida dicuntur. Hic fontes Atticã verſus, Hippocrene & Aganippe.Hinc Parnaſſius,ſia,ſiu: Nec tacitũ Phœbo gaudet Parnaſſia rupes. Parnaſſus, Stephano mons Delphorum:Incola,Parnaſſius: fœmininum, Parnaſſia, Parnaſſias, Parnaſſis. Poſſeſſiuum,Parnaſſiacus. Vocabatur autem prius Larnaſſus, quòd Larnax, id eſt arca Deucalionis illic appuliſſet. Alii à Parnaſſo vate dictum volunt, qui primus in Pythiis vaticinatus ſit. Steph.

Parnes,mons Atticæ:vnde Parnetius.Steph.

Parnopius, Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſiue a mure qui apud Aeoles σμινθίαν dicitur:ſiue a culicibus,qui ſic apud Bœotios nominantur.Pauſanias Parnopium vocat,quod infeſtas agro Athenieſi locuſtas hoc eſt παρνόπας de regione propulſauerit.

Parnetes eſt cognomen Caliſtrati Atheniensium principis: qui quia inſtituit,vt in iudiciis& concionibus numuli diſtribuerentur, datus eſt Prouerb. locus Obolum reperit Parnetes.

Parnus, quidam qui ob amiſſam nauiculam, cum obuiis quibuſque litigabat. Hinc Adagium,Diſceptare obParmi ſcapbulam,id eſt, ob res minutulas, multum monere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Parœtæa,regio prope mare rubrum: Incolæ,Parœtæi. Steph.

Paropaniſadæ,Ptole.lib.6.cap.18. populi Aſiæ, qui ab Occaſu Aria,& ab Oriente parte Indiæ,à Meridie Arachoſia terminantur:ſic dicti à monte Paropaniſo, cis à Septentrione imminente Torcaſtenſis, Tartarorum regni pars, præter oleum omnia proferens. Steph. ciuitas & mons Indiæ: Incolæ, Paropa-

lo morem gerentes, vrbem paulò antè dirutam, ſplendidius inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto nomine, Neapolim, hoc eſt, nouam vrbem appellauerunt. Hinc Parthenopæus, Parthenopæa, Parthenopæum. Vide Neapolis.

Parthenopolis, vrbs Macedoniæ, ſic dicta à filiabus Geraſti filii Mygdonis, quæ cùm agreſtes & inhumanæ eſſent, pater, vt eas ad ciuiliorem vitam inuitaret, ciuitatem earum gratia condidit. Steph.

Parthenu hieron, id eſt Virginis templum, & Parthennacra, nomen loci & promontorii ante Cherroneſum Boſphori vrbem. Strabo. vbi templum & ſimulachrum dæmonis cuiuſdam eſt, locus patet ſtadiis centum. Incola Parthenius.

Parthia, Aſiæ regio, ab Occaſu Media, ab Aquilone Hyrcania, ab Ortu Ariana, à Meridie Carmaniæ deſertis terminata. Huius incolæ Parthi dicuntur, pertinaciſſimi olim nominis Romani hoſtes, qui Craſſum inſidiis circumuentum, cum vniuerſo exercitu ad internecionem ceciderunt. Hi arcu plurimùm valuerunt, quo vel fugientes hoſti plurimum detrimenti afferebant.

Parthini, populi Macedoniæ. Plin. lib. 4. cap. 23. in deſcriptione Macedoniæ.

Parthus, vrbs Illyrica: Gentile, Parthenus.

Πάρθος, Steph. regio Macedoniæ.

Paryſatis, Plutarch. Cyri filia, Artaxerxis mater, quæ famulam habuit Gygem nomine, qua vtebatur ad veneficia.

Paſchalis I. Romanorum pontifex X C V I. anno ſalutis 817.

Paſchalis II. ſub annum Chriſti 1100, multa bella geſſit.

Paſchaſius, martyr, ſub Genſerico Gothorum rege ſupplicio affectus.

Paſiphaë, filia Solis, vxor Minois regis Cretæ, quam fabulę ferunt tauri amore captam fuiſſe, Dædalique opera, qui ligneæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam Minotaurum peperiſſe, media parte hominem, reliqua taurum referentem. quod monſtrum poſtea in Cretenſi labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adiutus. Seruius Minois ſcribam tradit nomine Taurum, cùm Paſiphaë mutuo eius amore capta, in Dædali ædibus concubuiſſe: expletiſque legitimis menſibus, gemellos peperiſſe: quorum alter Minoi, alter Tauro ſcribæ ſimilis extiterit: indéque factum eſſe locum fabulæ, vt Paſiphaë monſtrum biforme tradeteretur peperiſſe.

Paſithea, theæ, ſiue Paſithee, es, quæ & Aglaia à quibuſdam appellatur, vna Gratiarum, filia Iouis & Eurynomes, ſoror Thaliæ, & Euphroſynes.

Paſithoë, Nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theogon.

Paſithoë, Atlantis filia ex Aethra.

Paſiteles, ſculptor egregius in Græcia natus, & ciuitate Romana donatus. Plaſticem matrem ſtatuariæ ſculpturæque & cælaturæ eſſe dixit, & cùm eſſet in omnibus his ſummus, nihil vnquam fecit antè quàm finxit. Plinius libro 35. capite 12.

Paſitigris, Plin. lib. 6. cap. 27. nomen quo Tigris fluuius, vbi remeauere aquæ, appellatur.

Paſſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Paſſæus. Steph.

Paſſala, nauale Mylaſſenſium: Gentile, Paſſalæus.

Paſſalus, filius Sennonidis, mulieris fatidicæ, frater Achemonis. Vide Achemon.

Paſſanda, parua regio iuxta Adramyteum vrbem & Ciſthenem: Gẽtile, Paſſandeus. Steph.

Paſſargadæ, ciuitas, quam Cyrus condidit eo in loco, vbi vicit Aſtyagen. Si interpreteris, Perſarum caſtra ſignificat. Steph.

Paſſer, nomen loci, cuius meminit Martialis,
Non mollis Sinueſſa, feruidique
Fluctus paſſeris, aut ſuperbus Anxur.

Paſteris, vrbs Aegypti. Ciuis, Paſterites. Steph.

Paſtophori, ſacerdotes ſacroſancti Aegyptiorum, honoratiores cæteris. Dicti Paſtophori, quòd ferant Pallium Veneris, cui nomen eſt Paſtos. Paſtophoros etiam Venus eſt appellata. Hinc Paſtophorium, thalamus in quo habitat præpoſitus templi.

Paſtor, presbyter caſtiſſimus, qui ſtudio caſtitatis ſeruandæ matrem ad ſe venientem cella clauſa repulit.

Paſtor, cos. cum Aeliano, anno vrbis 915.

Patala, vrbs Indiæ, vnde Patalæus, & Patalemicus, Steph.

Patalus, inſula vicina Cariæ: Gentile, Patalius, & fœm. Pataleis. Steph.

Patacion, vir quidam vſque adeò calumniator, vt leui de cauſa bonis viris calumnias ſtrueret eóque turpi quæſtu rem domeſticam augeret. Hinc natum prouerbium, Patacione calumnioſior.

Patara, vrbs Lyciæ, Patari opus, Strab. lib. 14. in qua Apollo hybernis ſex menſibus oracula edebat. Seruius in illud Virgilii 4. Aeneidos, Nunc Lyciæ ſortes, &c. Dicta à Pataro Apollinis filio & Lyciç Xanthi filiæ, vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Patarçus, rça, ræum. Alexander ſcribit Sallaciam puellam ex Ophionide, ſacra Apollini in patera (ſic eiſtam illi vocant) attuliſſe: videlicet bellaria, lyras, arcus & ſagittas, quibus ille puer adhuc ludendo ſe oblectaſſet. Et cùm quieſcendi gratia vas depoſuiſſet, illud vento in mare abreptum, ad Lyciorum Cherſoneſum delatum eſſe, ac illic à quodam illorum qui ex Salacia fugerant, inuentum, qui bellaria omnia cremauerũt. Itaque Cherſoneſum Apollini conſecratam, & à patera, id eſt, ciſta, illic inuenta denominatam.

litariam ferarum vitam agenti, coruus quotidie dimidiatum panẽ afferebat. Quum autem eò veniſſet Antonius, vt Paulum ipſum videret, coruus integrum attulit panem, & propter nouum hoſpitem cibum duplicauit.

Pauſanias Macedo, adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primus pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat, &, quod deterius eſt, conuiuis vti ſcortum vltrò oblatus. De qua iniuria apud Philippum ſæpe queſtus, cùm eum ridentem facinus videret, iram in eum conuertit, & vltionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo iudice exegit. Trogus.

Pauſanias Cæſarienſis, Grammaticus, æqualis Ariſtidi, ſcripſit de conſtructione librum vnum, problematum item vnũ. Suid. Philoſtr.

Pauſanias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorũ dux, res multas bello feliciter pro Lacedæmoniis geſſit. Contra Athenienſes, qui bellum excitauerant, miſſus, eos pacatos reddidit eiectis ex vrbe decem tyrannis.

Pauſanias, rex Macedonum. Olymp. 95.

Pauſias, pictor Sicyonius, Brietis filius, Pamphyli Macedonis diſcipulus, qui Glyceram corollarum textricem adamauit, eamque depinxit humi ſedentem, & coronas ex floribus plectentem: quod opus ex argumento Stephanoplocon appellauit. Hinc Pauſiacus, ca, cum. Hic pictor primus, lacunaria & cameras pingere inſtituit. Eius tabulam Lucullus duobus talentis emit.

Pauſilypum, villa Campaniæ, ſic dicta ab amœnitate, non procul a Neapoli, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, hoc eſt, a curæ mœroriſque ceſſatione.

Pax Iulia, Ptol. Luſitaniæ vrbs.

Pazaites, Turcarum imperator, Conſtantinopolim decem annis fruſtrà obſedit.

Pazaites, x. Turcarum imperator, aduerſus Aegyptios infeliciter pugnauit, felicius aduerſus Chriſtianos: quibus Methonen, Naupactum & Dyrrhachium ademit: tandem a filio Selimo, imperio pulſus eſt.

P E

Peda, vrbs Auſoniæ: Gentile, Pedanus. Steph.

Pedæus, Antenoris filius nothus. Hom. Iliad. 5.

Pedalii Indorum populi, qui in ſacrificiis nihil aliud à deo petebant, quàm iuſtitiam, arbitrati ſe omnium rerum compotes futuros ſi eam conſequerentur.

Pedana, regio Italiæ, non procul à Roma, dicta à Pedo, antiquo oppido.

Pedaſa, Vide Pegaſa.

Pedaſus, Homero lib. 6. Iliad. Bucolionis, maximi filiorum Laomedontis filius, frater Aeſepi ex Abarbarea Nympha. Eſt & eius nominis ciuitas, Pylo vicina, vini feraciſſima, vt idem Homer. eſt author lib. 9. Iliad. Vide Corone & Pegaſus.

Pedaſus, vnus ex equis Achillis, vt idem tradit Iliad. 16. quem præ cæteris egregium tanquã equorum immortalium comitem habebat. Siquidem hunc Podagre inter equas rapidiſſima, cùm in verno prato paſceret, ad Oceanum ex Zephyro genuit: eòque ventos, vnde originem traxerat, curſu & quaſi volatu æquabat.

Pedias, tribus Atticæ, Steph.

Pediani, Vide Trachea.

Pedieis, vrbs Cariæ: Gentile ſimiliter, vel Peduta.

Pednilisſus, vrbs Piſidiæ: Gentile, Pedniliſſeus. Stephanus.

Pedum, oppidum in Latio, olim à Camillo Cõſule captum. Liu. lib. 2.

Pegæ, vicus Megarenſium: Incolæ, Pegæi. Eſt & vrbs in Cyreuia Cypri. Steph.

Pegaſa, vrbs Cariæ: aliqui non rectè Pedaſa per d ſcribunt. Ciues, Pegaſei.

Pegaſæ, Theſſaliæ oppidum, quod poſtea Demetrias dictum eſt. Propter quod nauis longa Argonautarũ Pegaſæa nuncupatur, quòd Iaſon, qui eam ædificauit, fuit filius Aeſonis fratris Peliæ, regis Theſſaliæ. Hinc Pegaſicus ſinus, in Theſſalia appellatus.

Pegaſides, Muſæ dictę a fonte, qui πηγὴ dicitur quem Pegaſus ictu vngulę fingitur aperuiſſe.

Pegaſides, Nymphæ, quæ & Naiades.

Pegaſus, (ſed videtur Pedaſus legendum per d, vt etiam Gentilia) vrbs ſupra Idam, quam Achilles diripuit. Ciuis, Pedaſeus, & patronymicum Pedaſides. Steph. Fuit item Pedaſus, vnus ex equis Achillis: quem euerſis Thebis Eetioneis, equis ſuis immortalibus comitẽ addidit, vt placet eidem Hom. lib. 16.

Pegaſus, equus alatus, ex Meduſæ ſanguine procreatus, ita dictus ἀπὸ τῆς πηγῆς, id eſt a fõte, quòd iuxta πηγὰς, id eſt, fontes Oceani natus ſit, vbi Gorgones habitabant. Hic cùm in Helicona euolaſſet, ſaxum vngula feriens, aperuit, qui ex eo Hippocrene, id eſt, fons equinus eſt appellatus. Poſtea verò cùm ex Pirene Corinthio fonte biberet, à Bellerophonte, qui id temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus eſt. Cumque is rerum terreſtrium tædio ductus, in cælum euolare conaretur, indéque terram deſpiciens, timoréque perculſus e ſublimi decidiſſet, Pegaſus nihilominus curſum ſeruans, in cælum dicitur euolaſſe, ibique inter ſidera conſtitutus, Arcticum circulum ſpectare, pedibuſque æſtiuo orbi adnixus, extremo ore caput Delphini tangere, & Aquarii manum dextram ceruici ſuæ adiungere. Fuit & hoc nomine Iuriſperitus: vnde & Pegaſianum Senatuſconſultum. Pomp. de Orig. iuris.

Pegaſus, Triarchi filius, cuius nauis Pegaſæ monumentum accepit. Eſt & viri nomen, apud

Pellæa,gula apud Martialem pro deliciis Macedonicis.lib.13.
Princeps Niliaci raperis Coranice macelli:
Pellææ prior eſt gloria,nulla gulæ.
Pellæneus, mons in Chio,& poſſeſſiuum Pellænæus ſimiliter.Steph.
Pellene,oppidum Achaiæ,Stra.lib.8.quod à mari LX.ſtadia diſtat, à quo Pellenæi populi. Et Pellenæa veſtis: verſa in prouerb. de priſco cultu: Item lanæ Pellenicæ. Vide Eraſ.
Pellene,vicus, Strab.a quo Pellenicæ,vbi Chlænæ veſtes ad agonas victoribus præmia proponebantur.
Pellina,Vide PELLANE.
Pelodes,ſinus Suſiæ inſulæ,Vide TAXIANA.
Pelope, vicus Lydiæ iuxta Phrygiam: Gentile, Pelopeus.Steph.
Pelopæa,Thyeſtæ filia,quæ à patre grauida facta inſigni forma infantulum peperit, quem recenter natũ,ne turpitudo ſua palam fieret,feris deuorandum in ſyluis reliquit. Euenit tamen,diis ita volentibus,vt paſtor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui miſericordia motus, domum ſuam illum detulit,lacteque caprino educauit: vnde & Aegiſthus appellatus eſt.
Pelopidas,Lacedæmonius vir clariſſimus,cuius vitam lege apud Plutarchum.
Peloponneſus, nobiliſſima totius Europæ peninſula, Iſthmo anguſtiſſimo Græciæ annexa, inter duo maria, Aegæum & Ionium, platani folio ſimilis, angulofis receſſibus duos efficiens ſinus,ab ortu Saronicum, Criſſæum,ſiue Corinthiacum ab occaſu,ſex millium anguſtiis diremptos: olim Apia & Pelaſgia appellata.Poſtremò Peloponneſus dicta a Pelope Tantali filio, qui cùm Oenomaum Eleorum regem curuli certamine ſuperaſſet, Hippodamiam filiam eius vxorẽ duxit, regnumque dotale accepit:totamque illam peninſulam Peloponneſum appellauit, vt latius docebimus in dictione ſequenti.
Pelops,opis,Tantali Phrygiæ regis,& Taygetes filius: cuius pater cùm deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, vt certo aliquo argumento diuinitatem eorum experiretur, filium ſuum illis epulandum appoſuit: à cuius eſu cùm dii cęteri abſtinuiſſent,ſola Ceres humerum eius dextrum aſſumpſit.Quem cùm Iupiter deinde ad vitam reuocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Hic cùm poſtea adoleuiſſet,in Elidem ſe contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat.Is cùm filiam vnicam haberet,nomine Hippodamiam,eamque formoſiſſimam,& regni totius hæredem, iiſque nominibus multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare,quòd a genero ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitauit,vt procis curule certamen proponeret(habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legem, vt victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem ſubiret.Cumque iam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cùm equis ſuis parum fideret,Myrtylum Oenomai aurigam pecunia corrupit, vt axes fragiles currui ſubiungeret, Quo facto Oenomaus aurigæ perfidia fracto curru collapſus,membriſque omnibus ex ruina eolliſis,cùm ſe morti vicinum eſſe animaduerteret,Pelopem orauit, vt vicem ſuam vlciſceretur. Cui ille morem gerens, Myrtylum perfidiæ præmium importunius exigentem in mare præcipitauit,quod deinde de nomine eius Myrtoum eſt appellatum.Pelops autem vxore & regno potitus,vniuerſam Cherroneſum à nomine ſuo Peloponneſum appellauit.Strabo libro 8.
Peloria.Vide Azotus.
Peloris,idem quod Pelorus.
Pelorus, vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod in Italiam vergens,Scyllę aduerſum eſt: ita dictum a Peloru Annibalis gubernatore, quem is,in Syriam fugam parans(vt Pomponio placet) ibi interemit, ſe ab eo proditum ratus, eò quòd procul intuenti continua videbatur eſſe littora, pelaguſque minime peruium. Valerius lib. 9.cap.de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore,quo is à Petilia ſoluens,in Africam reditum parabat, à ſuis reuocatus, vt patriæ periclitanti opem ferret aduerſus Scipionem.Quæ ſententia videtur multò veriſimilior. Non enim video quid ex Africa Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotii: niſi quis hoc prætexat, vt tempeſtatis eò fuiſſe appulſum: quanquam legimus etiam antè Pelorum dictum.
Peltę,vrbs Phrygiæ:Gentile,Peltenus.Steph.
Pelus,inſula iuxta Cium:Genle Peluſius.Steph.
Peluſiotæ,populi Peluſium habitantes.
Peluſium,ſii,oppidum in extrema Aegypti ora, quę Caſiotidi contermina eſt:a quo & extremum Nili oſtium,quo Aegyptus ab Aſia terminatur, Peluſium, ſeu Peluſiacum appellatum eſt.Hanc vrbem condidit Peleus,Achillis pater,monitu deorum,poſt fraternæ cędis luſtrationem.Hinc fit Peluſius,ſia,ſium,& Peluſiacus,ca,cum: eius ambitus fuit XX. ſtad. Virgil.1.Georgic.
Nec Peluſiacæ curiam aſpernabere gentis.
Martial.
Accipe Niliacum Peluſia munera gentem.
Pempte,vrbs Aegypti, inde præfectura Pemptitis.Steph.
Penates Seruio, omnes dii qui domi coluntur. Virg.Sic dicti ſunt, inquit Cic.de Nat.deor.2. quòd penes nos nati ſint,vel quòd non longè abſunt ab hac vita, ſiue quòd penitus inſidẽt

vnde Perdicis libido abiit in prouerbiũ pro Efferata,turpi ac infami: Autor Cæl.

Perdia,dicis, Dædali nepos,quem,cùm ſerræ vſum primus reperiſſet, a patruo inuidia percito,ab excelſa quadam turri ferunt præcipitatum,deorumque miſericordia in auem ſui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor,vitat ſublimia,humi nidum conſtruens,Ouid.8.Metamorph.

Peregrinus,Conſul cum Aemiliano,anno vrbis 996.

Perennius, præfectus prætorio, ſub Commodo imperatore, eiuſque ſatelles crudeliſſimus. Lampr.

Perfector Iuppiter & Perfectius Iuuo dicti ſunt, quòd hi primi duces perfectoreſque rerum omnium fuiſſe crederentur.

Perga, oppidum in Pamphylia, à quo Diana Pergea dicta eſt, propter templum illi dicatum.Pomp.lib 1.Apud Stephanu Diana Pergaſia nominatur.

Pergama, murorum, arces Troianæ, quæ quoniam altiſſimæ erant, omnia alta ædificia pergama ſunt appellata, Seruio. Ponitur item pro ipſa Troianorum vrbe, quæ proprie Ilium fuit appellata. In eadem etiam ſignificatione legitur pergamos ſiue pergamus. Hinc pergameus, mea, meum, hoc eſt Troianus.

Pergæa Diana à Perga oppido Pamphiliæ, vbi templum habebat operoſiſſimum & in eo fiebant celeberrima quotannis feſta.

Pergamũ,ſiue Pergamus, ciuitas Aſiæ inſignis, diu ſub Attalicis regibus fortunata,&poſtea Romanorum prouincia facta. Apud quam chartæ vſus inuentus eſt,quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur,ab Attalo,vt Aelianus,vel ab Eumene, vt Plinius ait. Ex Pergamo Galenus medicus celebris & Apollodorus fuit.

Pergamum,Idæ promontorium: vt Pergamus, ciuitas minoris Aſiæ:theſauros ſeruabat Lyſimachi Agathoclis filii, qui vnus fuit ex ſucceſſoribus Alexandri,Strabo lib.13.

Pergantium,vrbs Ligurum:Gentile, Pergãtius. Stephanus.

Pergaſe, vicus in Erechtheide tribu: Incola, Pergaſeus. Stephanus. De Pergaſia Diana,Vide PERGA.

Perge,Vide PERGA.

Perialla, antiſtes fuit mulierum apud Delphos vaticinantium ætate Cleomenis.

Periander, Corinthiorum rex,vnus è Septem ſapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſſit, regnauit annos quadraginta. Rogatus cur in tyrannide perſeueraret, quum eſſet ſapiẽs: reſpondit,& ſponte,& inuitum cedere,periculoſum. Crudeliter igitur & magna ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro & oſcitantes vſque formidans. Quapropter continuò erat in bellis naualibus præſertim. Dicitur & Iſthmum voluiſſe proſodere,& vxorem adeò dileaiſſe, vt etiam cum mortua concubuerit. Scripſit ὑποθήκας, id eſt, humanæ vitæ præcepta. Huius illud eſt,Iram compeſce.Diogenes,Suid.

Periboea, Eurymedontis Gigantis filia, ex qua Neptunus Nauſithoum ſuſcepit,Alcinoi patrem, Hom.7.Odyſſ.

Pericles,vir clariſsimus Athenienſis,qui rempublicam quadraginta annis gubernauit. Pollebat enim authoritate & eloquentia.Olympium poetæ comici vocant, quòd tonare in concionibus ac fulmen eiere videtur. Habuit in adminiſtratione reipublicæ aduerſarium Thucydidem Mileſium, virum nobilem ac potentem.Suggeſtum aſcenſurus,diis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut inuito effflueret, quod ad rempublicam minus pertineret. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando nauigaſſet,collaudaſſetque Sophocles formã pueri prætereuntis inter graues ſermones: Non ſolùm,inquit,ô Sophocles, magiſtratũ decet manus, ſed etiam oculos habere continentes. Thucydide quondam vociferante, quòd nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet,ipſe ad populum dixit,Si ita eis videretur,de ſuo erogaturum, modò eius nomen inſcribi in operibus paterentur.Reſponderunt,ſumptus omnino fieri debere.

Periclymenos, Nelei filius, frater Neſtoris & Chromii,Homero 11.Odyſſ. Cui a Neptuno auo conceſſum erat,vt in quas ei viſum eſſet, formas ſe poſſet transformare. Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus, ab Hercule conſilio Palladis, quæ illum prodebat, claua interfectus eſt: quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ grauiores, immiſiſſet. Ouid.li.12. Metam.fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum ab Hercule, quem plurimùm vnguibus vncis infeſtabat ſagitta in ſublimi confoſſum.

Perilius,Athenienſis, faber ingenioſiſſimus,qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricauit: cui ianuam in latere poſuit,vt quum incluſus reus ſubiectis ignibus torqueretur,mugitum, non hominis vocem, videretur emittere:pro quo inuẽto, cùm munus a crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui nouis hominum tormentis delectabatur,poſtulaſſet in eo ipſe vt eam pœnã primus caperiretur, includi a tyranno iuſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus eſt. Plinius lib.34. cap.8.

Perine,Vide Parparon.

Perinthus,clara vrbs in Propontide,olim Thra

nem duxiſſe ſcribit. Hic Plin. lib. 7. cap. 5. primus ſagittas reperit.

Perſes Aſcræus, Poeta, frater fuit Heſiodi.

Perſepolis, vrbs Perſidis, a Perſeo condita, vt eſt apud Strabonem libro decimoquinto, quam poſtea Alexander ebrius demoliri iuſſit. Vide Perſebolis. Alia eſt in Argo, olim Perſei vrbs dicta.

Perſeus, Iouis filius, ex Danae, Acriſii Argiuorũ regis filia, quam Iupiter, commutatus in ſpeciem aurei imbris, vitiauit. Acriſius enim, cùm ex oraculo didiciſſet, futurum aliquando, vt a nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Iupiter itaque Danaes amore captus, cùm alius non pateret aditus, aſſumpta ſpecie aurei imbris, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtra iam arcta cuſtodia ſeruatæ, ſtuprum intulit. Quo ex concubitu cùm illa grauida effecta eſſet, indignatus Acriſius, filiam vnà cum nepotulo arcæ includi iuſſit, atque in mare proiici, futurum ratus, vt ventis vndiſque obrueretur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. nam arca ad Dauniæ litus delata, & a piſcatore reperta eſt: in qua cùm Danaen cum filio inueniſſet, vtrumque Pilumno regi obtulit: qui cùm genus & patriam eius didiciſſet, Danaen quidem vxorem duxit: Perſeum verò Polydectæ Seriphi inſulæ regi educandum tradidit: qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen, à Mercurio, à Minerua autem ægidem accepit: quibus fretus expeditionem aduerſus Gorgonas ſuſcepit. Erant autem eæ ſorores tres, Meduſa, Sthenyo, & Euryale, Aethiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculumque vnicum, quo viciſſim vtentes, quotquot eas aſpiciebant, in ſaxa vertebant. Id veritus Perſeus, à Pallade ægidem accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo, veluti ſpeculo, effigiem earum impune intueri poſſet. Adortus itaque Meduſam, cùm & ipſa & angues ſopiti eſſent, vnico ictu illam peremit: caputque eius abſciſſum in ægide collocauit: quo Atlantem Mauritaniæ regem, hoſpitio ipſum excludentem in montem mutauit. Poſt hæc, Andromedam marino monſtro expoſi[illegible] periculo liberauit, liberatamque vxo[illegible]it, Phineo, eiuſque fautoribus, qu[illegible]am ſibi præripere conabantur, partim [illegible], partim in ſaxa mutatis. Poſtremò cum [illegible]ore in Seriphum inſulam reuerſus, Acriſium ibi offendit, quem iactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fabularũ Poet. ca. 63. author eſt, Danaen vnà cum filio non in Italiam, ſed in Seriphum Inſulam delatam fuiſſe, ibique Polydectæ regi nupſiſſe: vbi cùm Acriſium auum ſuum iactu diſci (vt iam diximus) imprudens interemiſſet, dolorísque impatientia extabeſceret, Iouis patris ſui miſeratione in cælum eſt tranſlatus. Hinc Perſeus, ſea, ſeum.

Perſeus, vrbs Attica, & portus eiuſdem nominis ab Athenienſibus conditus.

Perſis, ſis, ſeu Perſis, idis, & Perſida, dæ, Orientalis regio, à Perſe ſeu a Perſeo rege ſic dicta. Curtius de geſtis Alexandri. Steph. à Perſe Medeæ filio dictam ſcribit, cuius populi Perſæ dicti ſunt, luxu & deliciis corruptiſſimi. Hac regio Ptolemæo lib. 5. à Septentrione Medis terminatur, ab occaſu Suſiana, ab ortu ſolis duabus Carmaniis, a Meridie parte ſinus Perſici. Hinc Perſicus, ſica, ſicum.

Perſica, Mulier Paulo chariſſima, Rom. 16.

Perſinus, Galatiæ ciuitas, à Galo quondam Parſinunte dicta, vel a Rhyſecolle, vbi Marſyas ſepultus eſt: Gentile, Perſinuntius, Steph.

Perſius, doctiſſimus Romanorum, Cicero de Oratore, C. Lucilius homo doctus & perurbanus dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſſimis, neque a doctiſſimis legi velle, quòd alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe quàm ipſe de ſe: quo etiã ſcripſit, Perſiũ nõ curo legere hic enim fuit, vt noramus, omnium fere noſtrorum hominum doctiſſimus: Lælium Decimum volo, quem cognouimus virum bonum & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium. Hactenus Cicero.

Perſius Flaccus, Volaterris Hetruriæ oppido natus, claruit iiſdem fere temporibus, quibus Domitius Nero imperium vrbis Romæ ſuſcepit. In grammatica præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinũ qui grauiſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum Marco Varr. In Rhetorica Flauium Virginiũ: Anneum verò Cornutum, qui philoſophiæ ſtudio excelluit, magna diligentia, ſingularique obſeruatione coluit, cumque eo familiariſſimè diu vixit.

Perluſennes, Aegypti rex, anno ante Romã conditam 160.

Peruſia, Hetruriæ ciuitas, ab Achæis condita, in qua L. Antonius, ab Auguſto obſeſſus, cùm extrema fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Hinc Peruſinus, Peruſina, Peruſinum.

Peſſinus, nuntis, Phrygiæ oppidum, ab Attalicis regibus ſplendide extructum, Matris deũm templo & porticibus ex candido marmore egregiè nobilitatum. Hinc Cybeles ſimulachrum Romani in vrbem aduexerunt: vnde & Peſſinuntia dicta eſt. Plin. lib. 5. cap. 32. Ibi Gordius nodus eſt ab Alexandro reſciſſus. Steph. eſt ciuitas Caucanidis, Arabyza prius dicta.

Péteo, qui & Mneſteus, rex Athenienſiũ, anno ante Romam conditam 450.

Peteon, vrbs Bœotiæ: Gentile, Peteonius.

Petilia, Plinio, Ptolemæo, & Stephano, Magnæ

Græciæ vrbs,non procul à Lacinio promontorio,a Philoctete condita, ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, id eſt avolando,quòd ex volatu auiu ſumpto augurio, ibi futuræ vrbi locus ſit delectus. Virg.3.Aeneid.

Parua Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Inde πετηλῖνος, Steph.

Petorſi, magna & pupuloſa gens Libyæ. Stephanus.

Petoſiris, Aegyptius mathematicus inſignis. Plin.lib.7.cap.49,& lib.2.cap.23.

Petra, Siciliæ oppidum,prope Hyblan. Petrę Sirenum,vrbs Lucaniæ. Plin.lib.3.cap.4, Surrentum cum promontorio Mineruæ, Sirenum quondam ſedes.

Petra,Straboni lib 16.Arabiæ oppidum, Nabatæorum metropolis.vnde ea pars Arabiæ Petreæ nūcupatur.Steph. vrbs eſt tertiæ Palæſtinæ:Ciuis,Petræus.

Petra deſerti, Arx & ciuitas principalis in regno Moab,in finibus Arabiæ ſita.Iſa.16.Hebræi Selam dicunt. Ab hac, Arabia Petræa dicta eſt, Egeſippus lib.1.cap.14.

Petrogorii,Galliæ populi,Vulgò *Perigort*, Ptol. lib.2.cap.7.

Petræa, Nympha Oceani & Tethios filia. Heſiodus in Theogonia.

Petreius,vir rei militaris peritiſsimus: Legatus ſub C.Antonio Conſule, Catilinam vicit & occidit: Legatus Cæſaris in Gallia multa præclara geſsit:pòſt à Cæſare, cùm Pompeii partes ſequutus eſſet,primùm in Hiſpania,iterum deinde in Africa victus cum rege Iuba,ſe,cum eodem mutuis vulneribus confecit.Cæſar. Salluſt.Appianus.

Petreius Atinas,Cimbrico bello primipilus ſub Qu.Catulo, excluſam ob hoc legionem ſuā adhortatus, Tribunum ſuum, dubitantem per hoſtium caſtra erūpere,interfecit, legionémque eduxit: donatus propterea corona graminea ob ſeruatum exercitum.

Petrinus,rex Cypri, ſub annum ſalutis 1372.

Petrogorii,ſunt populi in Aquitania, proximi Pictauis ac Santonibus. Eorum ciuitas eſt epiſcopalis, nomen retinens, in prouincia Burdegalenſi & Francorum regno ſita. Gallice *Perigordins*.

Petronia,nomen vxoris Vitellii. Sueton.

Petronia,nomen fluuii in Tyberim defluentis, dicti, quòd per petras fluat, quem magiſtratus auſpicato tranſeunt, cùm in campo quid agere volunt: quod genus auſpicii perenne vocant.

Petronius, Aegypti præfectus, ab Auguſto miſſus, Cornelio Gallo ſucceſſit, aduerſus Aethiopes bellum geſſit, quibus regina Candace imperabat, virili quidē animo mulier, ſed altero capta oculo. Strab.lib.17.

Petronius Granius, centurio octauæ legionis, ſub Cæſare bello Gallico militans, cùm nauis eius, qua Quæſtor deſignatus in Aphricam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet,& cæteris interfectis, Quæſtori Scipio incolumitatem polliceretur:reſpondit Cæſarianos alius incolumitatem dare,non accipere conſueuiſſe:quo dicto ſe gladio tranſuerberauit.Plutarch.in Cæſare.

Petronius, Aelii beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem peruenerat. Mox quum Aelius Placentiæ, ne in manus hoſtium veniret,gladio incubuiſſet: Petronius quoque, qui morientem iuuerat, ſuper eum cecidit. Valerius de amicitia.

Petronius Conſularis, moriturus inuidia Neronis,vt menſam eius exhæredaret,trulla murrhinam,ccc. ſeſtertiis emptam fregit.Plin.li. 37.cap.2.

Petronius, pater Veſpaſiani Cæſaris.

Petronius Perpenna, Conſtantinianas thermas in priſtinum ſplendorem reſtituit.

Petronius,Diodorus medicus,ſcripſit antilegomena: citatur teſtis a Plinio libro 20. capite octauo.

Petronius poeta,cuius aliqua de medicina verſibus conſcripta, ad noſtram ætatem peruenerunt. Volaterranus.

Petroſaca,parua regio Arcadiæ:Gentile,Petroſacæus,Steph.

Petroſſa,inſula Ciliciæ: Gentile,Petroſſæus.Stephanus.

Petrus,Nomen vnius Apoſtoli ex duodecim, à Chriſto ſic cognominati. Iohan.1: qui prius Simon dicebatur, Mat.4.Marc.3.

Petrus, epiſcopus Alexandrinus, anno ſalutis 302.

Petrus Lombardus, Pariſiorum epiſcopus,ſummus Theologus, cuius extat opus ſententiarum Theologicarum, floruit ſub Ludonico Craſſo Francorum rege.

Petrus Clareuallenſis abbas amiſſo ob ægritudinem altero oculo, non ſolum non viſus eſt conqueri,imo verò plurimum lætari, quod ex duabus partibus ſibi inimiciſsimis, alteram amiſiſſet.

Petrus Altiſsiodorenſis, Græcorum imperator, ab Epirotarum duce ex inſidiis captus eſt, ſub annum ſalutis 1215.

Petrus, Hiſpaniæ rex crudeliſsimus, cunctam Hiſpanorum nobilitatē, ac proximos quoſque de medio ſuſtulit, ſub annum ſalutis 1348.

Petrus, Hungariæ rex,regno pulſus,ab imperatore Henrico reſtitutus eſt, ſub annum ſalutis 1043.

Petrus Aragonum rex,Sicilia potitus, anno ſalutis 1283.

Petrus Angliæ rex,dimiſſo ſuis regno, Romam venit vbi in paupertate priuatus vixit.

Petrus Gambacurta,Piſarum dominus,ab Appiano quodā,publico ſcriba,cum filiis interfectus,

ſectus, anno ſalutis 1392.

Petrus Vrceolus, Venetorum dux, cum Gregorio Conſtantinopolitani imperatoris duce Saracenos bello victos, Italia expulit.

Petubaſtes, rex Aegypti, anno ante Romam cõditam 70.

Peuce, parua inſula in vno oſtiorum Iſtri, quod ab illa Peuces appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

Peucetia, inſula, Vide CALABRIA.

P H

Phabia, vrbs Celtogalatarum, à Fabio imperatore Romanorũ condita: Gentile, Phabiates, Stephano.

Phabentia, Vide FAVENTIA.

Phabiranum, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs, Vulgò *Bremen*.

Phacee, Filius Romeliæ, rex Iſrael. 4. Reg. 15: & 16. hic vno die deleuit ex copiis Achab Iudæorum regis poſt Ioathan cxx. millia bellatorum, & ducenta vtriuſque ſexus millia captiua duxit.

Phaceia, Filius Manahem 4. Reg. 15.

Phacion, oppidum Theſſaliæ, Thucydidi lib. 4. Gentile, Phacius. Steph.

Phacuſſa, vicus inter Aegyptum & mare rubrũ, Strabo lib. 17. Hecateus in plurali Phacuſſa & Phocuſſas dicit. Sunt & Phacuſſæ, inſulæ, & Phacæi: Gentile, Phacuſſius. Steph.

Phadaia, pater Zebda, matris Ioacim, 4. Reg. 23. Filius Iechoniæ filii Ioacim. 1. Paral. 3.

Phadaſſur, pater Gamaliel principis tribus Manaſſe. Num. 1.

Phadon, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Phæa, proprium nomen ſuis Cremyoniæ, Vide CRIMYON.

Phæaces, populi Phæaciæ, hoc eſt Corcyræ inſulæ, otio olim luxuique dediti: vnde Phæacen pro homine bene curato, ventrique ac gulæ addicto, vſurpat Horatius. Hinc Phæacius, cia, cium, & nonnunquam Phæacus, vna minus ſyllaba. Propert. lib. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſyluas.

Phæax, filius Neptuni & Corcyræ filiæ Aſopi, à qua inſula etiã Corcyra vocata eſt, cum priùs Drepane & Scheria diceretur. Eſt etiã Phæax gentile, & fœmininum Phæacis. Steph.

Phædmius, curſor nobilis, de quo Stat. libro 6. Theb. Et his in Iſthmiaca victor clamatus arena Phædmius, Alipedúmque fugam prægreſſus equorum, Antè Dimas.

Phædimus, Bizãtius fuit Elegiographus poeta.

Phædon, Athenienſis, in conuiuio à triginta Athenienſium tyrãnis necatus. Huius filiæ virgines erant, quæ, vt virginitatem ſeruarent morte, inuicem ſe complexæ in puteum præcipitauere. Fuit & alius hoc nomine philoſophus Elidenſis, Gellius libr. 2. capite 18. Noct. Attic. & Laertius de vita Philoſoph. Socratis auditor, ingenio liberali: qui (vt quidam ſcripſerunt) ſeruiuit lenoni, perinde quaſi meritorius puer, quæſtuariúmque mancipium. Eum Cebes Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſeque in Philoſophorum diſciplinis: atque is poſtea philoſophus illuſtris fuit, cuius nomini Plato librum de immortalitate animæ dedicauit.

Phædra, Minois Cretenſiũ regis filia vxor Theſei, quæ amore Hippolyti priuigni capta, cùm ipſum adducere non potuiſſet, vt paternum thalamum conſpurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam ſtuprũ ſibi inferre voluiſſet. Cui delationi temere fidem adhibens Theſeus, Neptunum inuocauit, vt de filio ſupplicium ſumeret. Cuius precibus exauditis Neptunus, Hippolyto in maris litore currum agitanti Phocas immiſit: quarum conſpectu territi equi, relicta via, currum per ſaxa & ania traxerunt, Hippolitumque fruſtra renitẽtem, loriſque implicitum, varias in partes diſtraxerunt. Extat inter Ouidianas epiſtola Phedræ ad Hippolitum.

Phædyma, Otantis nobilis Perſæ filia, Herodot. libro 4.

Phædrus, vnus ex diſcipulis Platonis, cuius nomine Plato nobilem librum edidit, qui inſcribitur Phædrus.

Phæmonoe, virgo prima Delphici Apollinis vates fuiſſe dicitur, carménque heroicum inueniſſe. Plinius libro decimo. Phæmonoe Apollinis dicta filia. dentes ei fuiſſe prodidit Lucan. lib. 5.

Phæmonoe errore vagam currúque vagantem
Corripuit, cogitque fores irrumpere templi.

Phæniana, Ptolem. lib. 2. cap. 12. Rhetiæ vrbs, alio nomine Phæbiana caſtra. Vulgò hodie *Bebenhuſium*.

Phæſtum, vrbs in Creta, à qua Phæſtius quidam dictus eſt, quem adiutorem condendis legibus Solonis fuiſſe tradit Plutarchus, inclytum vaticinio, & rerum diuinarum peritia. Condidit hanc vrbem Phæſtus, filius Rhopali. filii Herculis. Ciuis, Phæſtius, & Phæſtias fœmin. Eſt item Phæſtus, Achaiæ: Gentile, ſimiliter Phæſtius, & a Phæſtino Phæſtinius. Alia denique eſt Peloponneſi, quæ prius Phryxa dicebatur.

Phæſtus, Homero 5. Iliados, Bori Mæonii filius, ſiue Lydii: qui veniens in auxilium Troianorum, ab Idomeneo interficitur. Eſt etiam mons Cretæ, ſiue promontorium circa Cortynam vrbem. Idem Homerus 2. Iliad. & in Odyſſea, & Strabo libro decimo. Vide PHAESTVM.

Phæſtus, ſiue Phæſtum, oppidum Locrorum, cognomento Ozolarum, ad ſinum Criſſeum, ſiue Corinthiacum: vbi Apollo inſigne habuit templum, à quo & Phæſtius eſt cognominatus. Plin. lib. 4. cap. 5.

Phaëthon, Solis filius ex Clymene: cui quum

Epaphus Iouis & Ius filius aliquando obiecisset, falsò ipſum Sole patre gloriari: id enim à matre ipſius exeogitatū fuiſſe, vt adulterii culpam authote honeſtiore velaret, ægrè id ferens Phaëthon, matris ſuaſu ad regiam Solis contendit: qui cùm filio muneris eligendi poteſtatem feciſſet, nihilque ſe ei negaturum per Stygiam paludē iuraſſet, Phaëthon petiit, vt currus ſui tegendi poteſtatem vno die ſibi permitteret. Quod quanuis Phœbus filio ſuo exitiale fote videret, quoniam tamen diſſuadere ei non poterat, neque item pernegate, quod per Stygiam paludem iuraſſet, monitis quibus potuit optimis inſtructū, currui eum impoſuit. Verùm cùm ille aurigandi imperitus, cælum & terram combureret, a Ioue fulmine è curru excuſſus, in Padum fluuium decidit. Ouidius 2. Metamorph.

Phaëthon, Sol dicitnr (vt inquit Seruius lib. 5. Aeneid. item lib. 6.) a luce ardotis ſui, Cic. 3. de Nat. Deorum.

Paethon, Ligurum rex vetuſtiſſimus, cuius multæ in Hetruſco litote coloniç fuerunt, vt Cato eſt autbor.

Phaethontiades, Clymenes & Solis filiæ, ſotores Phaethontis: quæ dum extinctum fratrē inſolabiliter deflent, conuerſæ ſunt in alnos arbores, vt fabulatur Virg. 6. Ecloga: vt verò 10. Aeneid. in populos.

Phaetbuſa, vna ex filiabus Solis ex Neæra nympba, ſoror Lampetiæ, quæ in Sicilia patris ſui, id eſt, Solis atmenta cuſtodiebant: ex quibus cùm ſocii Vlyſſis contra Circes monita boues aliquot mactaſſent, ad vnum omnes naufragio perierunt, vt lib. 12. Odyſſeæ fabulatur Homerus. Ouidius 2. Metamorph. Phaethuſam & Lampetien Solis & Clemenes filias fuiſſe tradit, ſorotes Phaethontis, quæ cùm fratrem fulmine percuſſum ſupra modum lugerent, ad Etidani ripam in arbores conuerſæ ſunt, lachrymarū loco electrum exudantes.

Phago, vir adeò guloſus & votax, vt adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, veruecem & porcellū vno die comederit, biberitque orcam vini. Flauius Vopiſcus.

Pbagres, vrbs Thraciæ: Gentile, Phagreſius & Pbagreſæus. Steph. Thucyd. lib. 2.

Phagrotion, quę & Phagriopolis: ciuis, Phagriopolites. Alexander Polyhiſtor in Aegyptiacis. Steph.

Phahath moab, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Phai, nomen vrbis Adar regis ſeptimi in Edom, 1. Par. 1. quæ Gen. 36. dicitur Phau.

Phalus fuit atleta fortiſſimus, in cuius honorem Alexāder Macedo multas exuuias dono Crotoniatis dedit.

Phalacræ, cacumen Idæ, in quo propter niuem nihil prouenit, ſed caluum eſt. Omnes autem montes caluos vocabant Pbalacras.

Phalacreus, vicus Libyæ.

Phalacron, promontorium Corcyræ. Steph.

Pbalacrus, Acoli filius, Home. 10. Odyſſ. Græcis caluum ſignificat.

Phalæſia, vrbs Arcadiæ. Pauſan. libr. 2. Gentile, Phalæſieus.

Phalaia, nomen viri. 2. Eſd. 8.

Phalanna, vrbs Pertæbiæ, à Phalanne filia Tyri. Hecatæus Hippian vocat, Epborus Phalannon. Alia eſt Cretæ: Ciuis, Pbalannæus. Steph.

Phalannæa, nomen vrbis Cretæ: Ciuis, Phalannæcus. Steph.

Phalanthus, vrbs & mōs Arcadiæ. Pauſan. lib. 8. Gentile, Phalanthius. Steph.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italia cōditor. Nam cùm eo in bello, quod Lacedæmonii cum Athenienſibus geſſerunt, vtrinque vires attritæ eſſent, Spartani iuuentute exhau[illegible]i, edixerunt, vt virgines quibuſlibet nullo diſcrimine ſui copiam facerent. Sedatis autem bellis iuuenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & ſibi eſſent opprobrio (nam Partheniatæ dicebantur) accepto duce Phalanto, octauo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breue oppidum Calabriæ, quod Taros Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & priſco nomine Tarentum appellauerunt.

Phalara, ciuitas a Phalaro amne Ithomæ Mineruæ proximo. Plin. lib. 4. cap. 7.

Phalara, vrbs Theſſaliæ prope Lamiam: Gentile, Phalareus. Steph.

Phalarica, genus erat teli, quod ex Phalis, id eſt, turribus ligneis intorquebatur. Erat autem præfixa ferro valido in modum haſtæ intra tubum, cuius haſta ſulphure, reſina, bitumine & ſtuppis conuoluebatur infuſo oleo, quod incendiarium vocabant, & e baliſta emittebatur.

Phalaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera nouorum ſuppliciorum inſtrumenta, taurum habuit æneum, Perilli arte fabricatum: in quem immiſſi damnati, ignéque ſubiecto, bouis mugitum edebant: cuius muneris nomine cùm artifex non leue munus ſperaret, iuſſu tyranni in taurum coniectus, primus artis ſuæ ſpecimen præbuit. Ipſe quoque Phalaris, cùm nimia eius atrocitas vlterius ferri non poſſet, facto in eum vniuerſorum ciuium impetu, correptus, ei ipſi tauro, quo alios excuſſerat, incluſus, viuus crematus eſt.

Phalaron. Vide Phaleron.

Phalaſarna, vrbs Cretę, à Phalaſarne. Ciuis, Phalaſarnius. Steph.

Phaleg, filius Heber filii Sale. Gen. 10. Luc. 3.

Pbaleba, nomen viri. 2. Eſd. 10.

Phalel, nomen viri. 2. Eſd. 3.

Phaleron, vicus & nauale Atticæ. Vocatur autem Phalerens qnoque tam vieus, quàm incola, qui & Phaleræus, & fœmina Pbaleris. Neapolis etiam vrbs in Opicis, in quam Parthenope Siren eiecta eſt, ſic vocabatur. Alia eſt Theſſaliæ iuxta Oetam, quã Rhianus Phalaron & Pbaleron vocat. Steph.

Phalereus, Demetrius philoſophus, dictus à Phalero portu, ſiue a Phalaria prouincia, Phanoſtrati filius, Theophraſti auditor. Athenis præfectus a Caſſandro Macedonum principe, cùm eſſet ciuis, qui (vt author eſt Strabo) non modò popularem non deſtruxit potentiam, ſed etiam melius reformauit. Verùm tantùm inuidia valuit, vt poſt Caſſandri obitum, in Aegyptum fugere coactus ſit, & eius inimici ſtatuas plures trecentis diſiectas conflauere. hic tandem morſu aſpidis periit, cùm multa apud Ptolemæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

Phalerides aues ſunt aqnatiles in Seleucia Parthorum.

Phalerium, vrbs Tyrrheniæ: inde Phalerius, ria, rium. Steph. Vide PHALISCI & FALISCI.

Phalerus, Plin. lib. 4. eap. 7. portus Athenis celeber, à quo Demetrius Phalereus cognominatus eſt. Vide PHALERON.

Phalet, Filius Iahadai, 1. Par. 2: Filius Azmoth, 1. Paral. 12.

Phaleth, Filius Ionathan filii Iada filii Onam. 1. Paral. 2.

Phalga, vicus medius inter Seleuciam Pierię & Seleuciã Meſopotamiæ: Gentile, Phalgenus, Phalgæus. Steph.

Phaliſci, Vide FALISCI.

Pballu, Filius Ruben filii Iacob. Gen. 46. 1. Paralip. 5.

Phalora, vrbs Theſſaliæ: inde Phalorẽſis & Phalorites: Rhianus Phaloriam vocat.

Phalorias, vrbs Locridis: Ciuis, Phaloricus, ea, eum Stephanus.

Phalti, Filius Raphu, Num. 13: Filius Lais, 1. Reg. 25 Eſt & nomen vrbis, 2. Reg. 23.

Phaltias, Filius Ananiæ filii Zorobabel filii Phadaiæ. 1. Paral. 3, & 4.

Phaltiel, Filius Oxan, Num. 34: princeps tribus Iſachar: Filius Lais, 2. Reg. 3.

Phamizon, vicus Amaſeæ, auſtralior Amiſo. Incolæ Phamizonitæ, regio Phamizonitis, quæ & Neapolis Steph.

Phana, vrbs Italiæ: Vide FANVM.

Phanæ, promontoriũ Chii, dictũ quod Latonæ illic Delos apparuerit, Incolę, Phanæi. Steph.

Phanæus, mons eſt in promontorio Chii, vitibus conſitus: ſic dictus a Phanæo rege. Seruius. Vide PHANEVS.

Phanagora & Hermonaſſa, inſulæ adiacẽt Tauricæ. Steph. Phanagoreia, inquit, ciuitas, à Phanagora. Eſt & inſula eiuſdem nominis, Phanagoreia vel Phanagore. Item φαναγόρεια emporium: Gentile, Phanagorites.

Phaneas, nobilis Carthaginienſis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Liu.

Phanes, vir Halicarnaſſeus: qui cùm diu in amicitia & ſocietate Amaſis regis Aegypti fuiſſet, tandem accuſatus ex Aegypto ad Perſas transfugit, & Cambyſæ traiicere volenti in Aegyptum adhæſit, eiuſque conſilio Cambyſes vſus eſt: & quum viam non ſatis commodam ad traiiciendam comperiret, hic eũ docuit per Arabiã iter facere. Herodot. li. 3.

Phaneſii, populi in inſulis Oceani Septentrionalibus, qui (vt Solinus ait) habent aures adeò effuſas, vt reliqua viſcera contegant illis.

Phaneta, Græci apparentem dicũt Deum, qnoniam cùm adhuc nihil eſſet, primus ex infinito apparuit. Etiam ſol dicitur, quia quotidie apparet nouus.

Phaneus mons in Chio inſula, ferax optimi vini. Vide PHANAEVS.

Phania, vir quidam fuit, qui quia falſam de ſe præbuit opinionem, quaſi multam diuitiarũ vim domi conſtructam ac reconditam haberet, eius diſſimulatio abiit in Prouerb. Phaniæ Ianua.

Phanias, Libertus Appii pulchri. Cicer. Epiſt. famil. 3.

Phanoteus, vrbs Phocidis: Ciuis, Phanoteis.

Phatia, vrbs Troadis, à Cumanis condita: Gentile, Phanteis. Steph.

Phanus fuit quiſpiam, qui quum vxorem haberet adulterii ſuſpectã, atrii fores ſic occluſit, vt nõ niſi cum ſtridore ſonituque poſſent aperiri. verùm quum illa per tegulas adulterũ admitteret, vicini per iocum dicebant: Phanioſtium. Quo prouerbio innuebãt aliquid ſeruatum fruſtra.

phanuel, locus iuxta torrẽtem Iaboc, in finibus Amorrhæorum, in Rubenia ſorte: vbi Iacob, qui deinceps Iſrael tota nocte luctatus eſt cum Angelo, Gen. 32. ita appellatus, quòd vidiſſet illic Dominum. Hæc ciuitas Gedeonis exercitui panes negauit: cuius turrim deſtruxit Gedeon & habitatores occidit, Iudic. 8. Hanc Strabo lib. 16. faciem Dei appellat. Eſt autem continua Tripoli, apud eamq; mons Libanus deſinit. Ieroboam ipſam ædificiis reparauit, 3. Reg. 12. Fuit hoc nomine filius Seſac, 1, Para. 3. Pater item Annæ Propheteſſæ, Luc. 2.

Phaon, iuuenis Lesbius, qui à Venere alabaſtrũ vnguenti dicitur accepiſſe, eòque oblitus, omniũ formoſiſſimus euaſiſſe, eximiáque pulchritudine cùm alias mulieres Mitylenæas, tum præcipuè Sappho Poetriam ad ſui amorem allexiſſe. Extat epiſtola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.

Phara, Famulus Gedeonis, Iudic. 7. Nomen itẽ vrbis, 1. Mach. 9.

Pharæ, vrbs in Creta, à Miſenis condita. Pli. li. 4

cap.2.Stephano,vrbs Meſſenes, ex qua erant Aphariuada:Gentile,Pharaites. Alia Achaiæ: Gentile,Phareis, vel Pharæeis. Alia Bœotiæ: Gentile,Phares, etis. Alia Cretæ, colonia illius quæ in Meſſene eſt.Poſſeſſiuum, Pharaicus. Aliæ ſunt Pheræ,vnde Pheræus.Steph.

Pharai,Nomen viri.2.Reg.23.

Pharam,Rex Ierimoth.Ioſ 10.

Pharan,Nomen oppidi, Gen.14. Item nomen deſerti Saracenorum trans Arabiam contra auſtralem plagam, per quod Iſrael perrexit trãſiens ex Aegypto in terram Chanaan duce Moſe,in quo ſunt multa loca terminata, XVIII. ſcilicet manſiones, quarum vna eſt Haſeroth, Num 10 12.13. Accipitur Pharan pro prima parte deſerti Arabiæ prope montem Sinai:At Deut.1 pro vltima parte verſus terram promiſſionis. Et Aſſeroth eſt in medio,Gen.14.21. Num.33. dicitur deſertũ Sin.

Pharan,mons Sinai contiguus,Abac.4.Deu.33.

Pharan,vrbs inter Aegyptum & Arabiam.Poſſeſſiuum,Pharaneticus: Gentile, Pharanites, Stephanus.

Pharaones, appellabantur Aegypti reges,quod cognomẽ fuit dignitatis, vt ſcribit Euſebius. Et Ioſepho 8.Antiquit. Pharaonis nomen ſecundum Aegyptios ſignificat regem. Et reges cùm primùm conueniebãt ad imperium, hoc nomen accipiebant.

Pharathon, Ciuitas in Ephraim in monte Amalec. Iudic.12.

Pharathus,vrbs Galileæ:Gentile, Pharathonites,Stephano.

Pharbæthus,vrbs Aegypti. Ciuis, Pharbæthites,Stephano.

Pharbelus,vrbs Eretrienſium: Gentile,Pharbelius.Steph.

Pharcedon,Theopompo Pharcadon,vrbs Theſſaliæ: Ciuis,Pharcedonius:fœmininum Pharcedonis & Pharcenis,Steph.

Phares, Filius Iudę ex Thamar nuru ſua.Geneſ. 38.1.Paral.4.

Phares,1. Paral.7, Filius Machir ex Maacha vxore.

Pharia, Ptolemæo, Pliniòque: Straboni verò Pharus,inſula contra Dalmatiam&Iaderam, quæ nunc vulgò *Liſna*,Illyrico ſermone dicitur.Eſt & vrbs in ea, a qua Pharienſes populi.Ptolem.lib.2.cap.17.

Pharis,vrbs Laconiæ:Ciues,Pharitæ,Pauſaniæ: vel Phariatæ,Homero.

Phariſæi,ſecta quædam apud Iudæos, orta temporibus belli Punici tertii: cuius ſectæ homines,non modò victu, vitæque inſtituto à reliquo vulgo ſecreti erant, ſed etiam veſte & corporis cultu: quapropter Phariſæi dicti ſunt. quæ dictio idem Hebræis ſonat, quod Latinis ſeparati.eius generis hominum tanta fuit fatuitas,vt multò plus laborarent probi videri, quam eſſe: tanta ſuperbia, vt neminem alterius ſectæ virum bonum exiſtimarent: quapropter CHRISTVS vbique exagitat eorum vanitatem. Erãt autem apud Iudæos tres ſectę,Phariſæorum,Sadducæorũ & Eſſæorũ. A Phariſęus fit Phariſaicus,ca,cum.

Pharmacuſæ,duæ inſulæ exiles, iuxta Atticam regionem in mari Salaminiaco, in quarum altera,Straboni lib.9, ſepulchrum Circes viſitur. Alia eſt ſupra Miletum, in qua Attalus occiſus eſt:Gentile,Pharmacuſæus,vel Pharmacuſius. Steph.

Pharnach,Pater Eliſaphan principis tribus Zabulon.Num.34.

Pharnacia,regio & vrbs Pontica, Trapezunti contigua:Gentile,Pharnaceus.

Pharnacium,vrbs in Phrygia.Steph.

Pharnax,nacis,Mithridatis filius, qui patrem à Pompeio victum in regia obſedit, & ad necem ſpontaneam compulit. Hic poſtea cùm maiore ciuilis belli, quod tunc inter Cæſarẽ & Pompeii liberos gerebatur, quam propriarum virium fiducia, Cappadociam inuaſiſſet,a Cæſare fulminis in morem eſt obtritus, & (vt Cæſar gloriari ſolet) antequam hoſtẽ vidiſſet,victus: vnde etiam inter Pontici triumphi fercula(Suetonio in Cæſare)tria hæc verba fuerunt prælata,Veni,vidi,vici:non acta belli ſignificantia, ſed celeriter confecti notam.

Pharos,olim inſula Aegypti oblonga,paruáq; Canopico Nili oſtio obiecta, dieique vnius nauigatione(ſi Homero credimus) a continente dirempta,hodię verò Alexandriæ ponte coniuncta.Cuius mutationis cauſam quidam Nilo aſsignant, cuius oſtia magnam perpetuò limi vim ad proxima aggerum vada. Habuit hæc inſula turrim ingentem ex candido marmore,in petra ſitam, octingentis talentis a Ptolemæo Philadelpho Soſtrati Gnidii architecti opera extructam, quæ & ipſa Pharos dicta eſt:in qua noctu accenſæ faces nauigantium curſum regebant. A cuius ſimilitudine cæteræ quoque ſpeculæ ſimilem in vſum cõſtructæ,Phari appellatæ ſut. Hinc Pharius,ria,rium,id eſt,Aegyptius: vt Pharii tyranni,pro Aegyptiorum regibus:& Phariacus,riaca,cum, vt ſiſtra Phariaca. Scribit Aegeſippus lib.4, a Græcis Latiniſque Pharon appellari ipſius rei vſu, eò quòd longe videatur a nauigantibus,tanquam pharos, quod ſignificat lucidum, immutata litera, Pharos dicatur.In hac Alexander nouam vrbem cõdere ſtatuit, ſed cùm magnæ ſedis capax nõ eſſet,ex illius aduerſo condidit Alexandriã. Eadẽ inſula palmis abundat,Ouid.lib. Amorum.2.Eleg 13.Ipſa etiam Alexandria Pharos dicebatur.Eſt etiam inſula in Adriatico mari Phariorũ ſtructura,cum fluuio eiuſdẽ nominis. Item ciuitas Illyriæ, & alia Perrhabiæ: Gentile,omnibus commune,Pharius Steph.

Pharos,

Pharos: Nomen viri.1. Eſd.2,& 8.

Pharphar, Nomen fluuii Damaſci.4.Reg.5.

Pharphariades, Plin.lib.5.cap.17,pars vna Tauri montis.

Pharralios, vide PHARSALOS.

Pharſalos, Theſſaliæ oppidum, in ripa Enipei fluminis ſitum. Hinc vicini campi Pharſalici dicti, in quibus duorum ingentium bellorum ciuilium procellæ detonuerunt: primum inter Cæſarem & Pompeium, alterum inter Auguſtum & percuſſores Cæſaris, Brutum & Caſſium. Hi poſtea Philippici dicti ſunt, ſine à Philippo rege, ſine a Philippis vicina vrbe, quam alio nomine Thebas Theſſalicas nominant, à Pharſalo Acriſii filio, Gentile, Pharſalius,& Pharſalis fœm. Alia eſt Pamphyliæ vrbs: dicitur etiam Pharrhalios per duplex r. Steph. Vide PHASELIS.

Pharſalis eſt inuſta voracitatis nota: ſic enim Mneſimachus apud Cæl. Pharſaliorum venit aliquis, vt menſas voret ipſas.

Pharſandatha, Fili⁹ Amā filii Amadatha. Eſth.9

Pharua, Nomen viri.3.Reg.4.

Pharuda Nomen viri.1. Eſdr.2.

Pharuſii, Pharuſi, Plinio lib.5.cap.8. & Pomponio lib.1, populi Africæ vltra Mauritaniam, quondam Perſæ comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis. Pomponio in fine lib.3. nunc inculti,& niſi quòd pecore aluntur, admodum inopes. Qui fabuloſa narrant, Thebano hæc Herculi tribuunt: at qui hiſtoricam veritatem proſequuntur, Aegyptio Herculi, qui Libycus cognominatus eſt, potius adſcribenda cenſent. Meminit & horum Strabo lib.17, vbi de Mauris mentio nem fecit. At Pharuſii, qui vltra hos babitãt, Heſperiis Aethiopibus vicini, ſagittãt quemadmodum Aethiopes: falcatis quoque curribus vtuntur: miſcentur nonnunquam Mauris Pharuſii, per deſerta aquarum vtres equis portantes, nonnunquam per loca quædam paluſtria & lacus Cyrtam veniunt. Quidam ex eis Troglodytarum more ſub terram habitare,& æſtiuis imbribus abundare, hyeme verò ſiccitate laborare. Nonnunquam ex iis barbaris, ſerpentum ac piſcium coriis, indumentis ac ſtramentis vtuntur.

Pharyge, vrbs Locridis, quã Homerus Tarphen vocat, vel a Tarphe in Pharygis, vel a denſitate arborum. Hinc Iuno Pharigæa, Steph. Vide Tarphe.

Phaſaelis, vrbs Iudææ, ab Herode primo Iudæę rege, nomine fratris eius cõdita: Gentile, Phaſaelites. Steph ex Ioſepho.

Phaſea, nomen viri.1.Eſd.2.

Phaſelida, nomen loci.1.Mach.15.

Phaſelis, Pamphyliæ vrbs in monte ſita, piratarum olim perfugium. Cic. act. 6. in Verrem. Hi quia ſolerent piſciculos ſalſos diis ſacrificare, citra ſanguinem, eorum tenuis ac ſordidus ſacrificandi mos abiit in prouerb. Phaſelitarum ſacrificium.

Phaſelis illa quam cepit P. Seruilius, non fuerat vrbs ante Cilicum atque prædonum: Lycii illam Græci homines, incolebant, ſed quòd erat eiuſmodi loco, atque ita proiecta in altũ, vt & eaeuntes è Cilicia prędones ſæpe ad eam neceſſariò deuenirent, & quum ex hiſce locis ſe reciperent, eodem deferrentur, aſciuerunt illud ſibi oppidum piratæ, primò commercio, deinde etiam ſocietate, Hactenus Cicero. Stephano, vrbs Pamphyliæ, Pityuſſa prius dicta,& poſtea Pharſalos: Ciuis, Phaſelites. Solus Herodianus inſulam eſſe ſcribit.

Phaſelus, Hieroſolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, anno vrbis 710. Ioſeph.

Phaſelus, Antipatri ex Cypride filius, Herodis Iudææ regis nepos.

Phaſeluſſa, dux inſulæ Libyæ prope Sirin fluuium. Inſulares, Phaſeluſſei. Steph.

Phaſga, nomen montis Moabitarum. Num.21. Ioſue 13.

Phaſis, maximus Colchorum fluuius, ex Armeniæ montibus naſcens, & in Pontum Euxinum illabens. Plin.lib.6.ca.4. Nauigatur Phaſis quamlibet magnis nauigiis 18. milli. paſſ. Inde minoribus longo ſpatio, pontibus centum viginti peruius. Ea hoc fluuio ab Argonautis ad nos phaſiani, aues notæ afferuntur. Hinc Medea ipſa Phaſias à poëtis cognominatur. Eſt & oppidum. Plin.lib.6.cap.4.

Phaſis, Steph. vrbs Aea: iuxta Phaſin fluuium in Colchis, à Mileſiis condita. Hinc Phaſiates, Phaſiatiens, Phaſianus.

Phaſis, fluuius in Taprobane. Steph.

Phaſpha, filius Iether.1.Par.7.

Phaſſur, ſacerdos filius Emmer. Ierem.20. Hebr. Phaſſur: filius item Melchiæ, Iere.21,1.Par.9. Pater Gedeliæ. Iere.38.

Phaſtæa, vrbs in Sacis: Gentile, Phaſtæus. Steph.

Phathuel, pater Ioelis Prophetæ. Ioel.1.

Phathures, nomen loci in Aegypto, Ierem.44. Idem videtur eſſe quod Phethros, cùm Hebręis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur.

Phau, nomen vrbis Adar regis VII. in Edom, Gen.36. quæ 1.Par.1. dicitur Phai.

Phanortinus Philoſophus licet Eunuchus foret, & Androgynus, adulteraſſe tamen viri conſularis vxorem creditus eſt. Cæl.Rhod.

Phauruſia, regio Africæ, Vide Pharuſii.

Phea, vrbs Elidis, Homero: Gentile, Phexus. Vide PHIA.

Phebol, inſula iuxta Arabicum ſinum. Ariſtote. de Mundo.

Phedael, filius Ammiud princeps tribus Nephthali. Num.34.

Phedalia, Vide Phidalia.

Phedon Socraticus (cui Plato librum de immortalitate nuncupauit) ſeruus fuit, quem Cebes Socraticus hortante Socrate emit.

Phegæa, vicus in tribu Aegeide, & Phegææ, alius in tribu Pandionide: Gentile vtriuſque Phegeæus. Steph.

Phegea, vrbs Arcadiæ, à Phege rege Phoronei fratre cõdita Prius vocabatur Erymanthus, poſtea Sophis. Ciues, Phegeis. Steph.

Phegeus, pater Alpheſibœæ, qui Alcmæonem, cum iuſſu patris matrem occidiſſet, & ob eã rem Furiis agitaretur, purgauit, eique Alpheſibœam filiam matrimonio locauit. Ouid. 9. Metamor. & ſupra Alcmæon.

Phegiel, Filius Ochran princeps tribus ſuæ Aſer. Num. 1.

Phegor, lingua Hebræa Priapus appellatur, inquit Hieronymus contra Iouinianum.

Phegus, vicus in tribu Erechtheide: tribulis, Phegusius. Steph.

Pheldas, Filius Nachor ex Melcha, Gen. 22.

Pheleia, Filius Elioenai filii Naariæ. 1. Par. 3.

Phelelia, Nomen viri. Nehe. 11.

Pheleſſæi, populi vicini Vmbris iuxta Iapygiã. Stephanus.

Pheleſtheus, Corinthiorũ rex 11. anno ante Romam conditam 1377.

Pheleth, pater Hon. Num. 16.

Phelethi, Nomen populi ſiue legionum quarũdam Dauid 2. Reg. 8. & 20. 1. Par. 18.

Phellas, mons Atticæ, & cuiuſuis loci habentis ſaxa, & ſuper iis terram pinguem, ac oliuetis idoneam. Steph.

Phellus & Antiphellus, regiones Lyciæ, Steph. & alibi apud eundem, φελλὸς vrbs Pamphyliæ, aut Lyciæ, authore Alexandro Polyhiſtore: Ciuis, Phellites.

Phelti, Nomen viri. 2. Eſd. 12.

Pheltia, ſiue Pheltias, Nomen viri, 2. Eſd. 10. Filius Banaiæ, Ezech. 11.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici ſacerdos, teſte Pauſania, quæ carmen heroicum dicitur inueniſſe. Eſt & Phœbados nomen apud Lucanum libro quinto. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuiſſe. Meminit eius Heſiodus in Theogon.

Phenebetis, vrbs Aegypti, patria Herapollinis. Steph.

Pheneum, oppidum in Arcadia, vbi naſcitur illa herba contra omnia veneficia præſens remedium, quam Homerus à diis Moly vocari putat. Plin lib. 4. cap. 6. & lib. 27. cap. 4.

Phemiæ, vrbs Arnææ, à Phemio Ampecis filio: Gentilia, Phemæus, Phemiates. Steph.

Phenenna, altera vxor Elcanæ, patris Samuelis, 1. Reg. 1. Eſt autem vrbs Azaniæ, Clitoriæ vicina, Boream verſus.

Pheneus, lacus Arcadiæ, in Alpheum defluens: cuius aqua nocturno tẽpore pernicioſa, diurno tempore ſalutaris eſt.

Pheræ, rarum, oppidum Theſſaliæ, ad Bœbeidem lacum, vbi Magneſia à Pelaſgicis campis dirimitur. Homerus in Catalogo à Pherete filio Crethei, qui pater Admeti fuit, vel à Phera Aeoli filia. Sunt & aliæ Pheræ veteres, quæ diſtant à nouis per octo ſtadia. Aliȩ item Apuliæ & Aetoliæ & Parthorum. Eſt item eiuſdem nominis oppidum in Achaia propriè dicta, non procul a Patris. A Pheris deducitur adiectiuũ Pheræus, ræa, ræum, id eſt Theſſalus: & oppidum Atticæ inter Megaram & Thebas.

Phereclus, fuit nauium Architectus, qui naues Paridis ad raptũ Helenȩ iuuit fabricauit, vnde & nauis proprio epitheto Pherecleа dicitur.

Pherecrates, Athenienſis poeta comicus, militauit ſub Alexandro Magno, docuitque fabulas xvii. Suidas.

Pherecydes, philoſophus & poeta tragicus, ex Scyro inſula, teſte Strabone libro 10. qui Seruio Tullo Romæ regnante dicitur floruiſſe. Hic primus ſoluta oratione traditur ſcripſiſſe (vt eſt author Apuleius in Floridis) repudiato verſuum nexu. Periit pediculis toto corpore enaſcentibus: quod genus morbi medici phthiriaſim appellant. Hunc Pythagoras magiſtrum coluit. Hic etiamſi nullum magiſtrum habuit, tamen per ſe multum eruditionis eſt conſecutus. Suidas. Quanquam Diogenes Laertius eum Pittaci auditorem dicat extitiſſe. Vide in Cadmo de literarum inuentione.

Pherecydes, alter à Diogene ponitur, antiquior etiam ſuperiore, Athenienſis & philoſophus, qui ab Orpheo multa didicit, ſcripſitq; Theogoniam libris 10. item libellum De rerum principio. Pherecydem alium Lerium genere, hiſtoricum ſcripſit Suidas.

Pheredus, Athenienſium rex octauus, anno ante Romam conditam 110.

Pherenice, mulier, de qua Aelianus li. 10. de Varia hiſtor. Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice fœmina, prohibentibus eam ſpectare qui præſidebant. Licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem & fratres treis haberet Olympionicos. Spectauit, & victorem filium reduxit. Vide Berenice.

Pherentinus. Vide Ferentinum.

Pherezei, populi qui Samariam & Gabaon vrbis regionem tenent. Gen. 15.

Phermeſta, filius Aman filii Amadatha. Eſth. 9.

Pheron, Seſoſtriis filius, rex Aegypti, cùm in Nili inundatione telum in medios vertices fluminis torſiſſet, cæcus factus eſt: vndecimóque pòſt anno, oraculo monitus, vt oculos ablueret lotio mulieris, quæ vnicum virum cognouiſſet, paruit, & viſum recepit. Hero.

Pheroa, Herodis Iudæorum regis frater, veneno periit.

Pheſdomim, nomen loci. 1. Par. 11.

Pheshur, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Pheſſe, filius Eſthon. 1. Par. 4.

Pheſtus, Sicyoniorum rex xxii. anno ante Romam

nam conditam 490.

Phetbeia, nomen viri. 1. Par. 24.

Phethros, nomẽ regionis, quę Arabia Petrea dicitur, Iſa. 11. Idem videtur eſſe quod Phathures, cùm Hebræis iiſdem punctis & conſonantibus ſcribatur.

Phethruſim, filius Meſraim. Gen. 10.

Phia, vrbs de qua Meſſenii & Lacones pugnauerunt iuxta Iordanem fluuiũ, vt ſcribit Homerus. Hinc Phieus, Phiates, Phiæus. Steph. Vide Phea.

Phialia, vide Phedalea.

Phiceon, mons Bœotiæ. Steph.

Phidalia, vxor Byzãtis. Vide Stephanum in Gynæcopolis.

Phidene, vide Fidena.

Phidamus Epicuræus, fuit poeta admodum laſciuus.

Phidias, dixæ, nobilis ſtatuarius, qui in ebore ſcalpendo circa æmulum claruit: diis tamen (vt inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter huius opera maximè commendata eſt Mineruæ ſtatua, quam Athenis ex ebore fecit, XXVI. cubitorum altitudine, in cuius clypeo Amazonum pugnam & Giganthomachiam inſculpſit: in ſoleis verò, Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Iupiter Olympius, & ipſe totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octauiæ, Verus. Plinius libro 35. capite octauo. Hic etiam ſtatuam Nemeſis deæ denûm cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parua ſurgebat complicatio: vbi, teſte Antigono, inſcriptum erat, Agoracritus Parius fecit. Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeò dilexit, vt nomen eius inſcripſerit operi, ex quo prouerbium Rhamnuſia Nemeſis. Hic Phidias initio pictor fuit pinxitque clypeum Mineruæ Athenis.

Phiehol, princeps exercitus Abimelech regis Geraræ. Gen. 21.

Phidippus, proprium viri filii Theſſali. Homer. Eſt & proprium perſonæ comicæ, apud Terentium.

Phigalea, vrbs Arcadiæ. Rhianus 5. Meſſeniacorum. Dicitur etiam Phialeia ſine g, à Phialo quodam. Eſt item φιάλεια, Bithyniæ (in Stephano Bithaniæ legitur) Gentile prioris, Phigaleus & Phigaleites. Huius populi, vino adeo gaudent, vt non alibi, quàm in Cauponis habitent, hoſpitibus domos elocãtes cum vxoribus. Hoſtilis tubæ ne in ſomno quidem ſonum perferunt.

Phihahiroth, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt Hebræi, reuertentes de AEgypto, Exod. 14. ſiue quarta manſio Hebræorum. Num. 33.

Phila, vrbs Macedoniæ, quam Demetrius Antigoni filius, Gonatas cognominatus, iuxta Peneum matris nomine condidit: Gentile, Philæus. Eſt etiã inſula Aegypti, Herodo. li. 4. iuxta magnum fluuium Tritonem, qui in maximum lacum Tritonidem exit: Gentile, Philates. Stephanus. Vide Tacompſus.

Phila, inſula in mari Gallico, Plin. lib. 3. cap. 5.

Philace fuit amaſia Stratoclis. Authore Plutar.

Philadelphia, ciuitas in Myſia, regione Aſiæ, proxima Lydiæ, quam Strabo libr. 12. circa finem ait terræ motibus vexari. Cuius incolæ in agris magna ex parte degebant, in hac fuit vna ex ſeptem eccleſiis. Supra Philadelphiam Orientem verſus exuſta regio patet, ſtadiis longa quingentis, quadringentis lata: vbi nullæ arbores præter vitem inueniuntur, quæ exuſtum vinum fert, ita elegans, vt nulli cedat: ſumma corporum facies cinerulenta eſt: montana, petroſa, & nigra: quidam ex crebro fulminum ictu id contigiſſe arbitrantur, nec dubitant, quæ de Typhone dicuntur, hoc in loco fabulari, ſed credibilius eſt ſubterraneum ignem, qui poſtea defecerit, regionem exuſſiſſe. Alii dicunt eſſe ciuitatem Lydiæ ad radices Tmoli montis. Vide AAABATH. Stephano: vrbs Lydiæ, ab Attalo Philadelpho conditore. Item regionis combuſtæ, quam Myſi & Lydi tenent. Strabo libro duodecimo. Alia eſt Aegypti, tertia Syriæ inſignis ciuitas, quæ prius Ammana, deinde Aſtarte, demum Philadelphia à Ptolemæo Philadelpho dicta eſt. Ciuis, Philadelpheus & Philadelphenus. Ioſephus lib. 10. Iudaicæ antiquitatis. Steph.

Philadelphus, nomẽ regis Aegypti, qui bibliothecam fecit Alexandriæ fere 50000. librorum continentem. Idem libros Moyſi curauit per 70. interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem verti.

Philæ, vrbs iuxta Nilum, paulò ſupra minores cataractas: Centum fortaſſe ſtadiis diſtans à Syene & Elephantine. Heliodorus 8 hiſtoriæ Aethiopicæ.

Philæ, Philarum, inſula aſpera, & vndique prærupta, adiacens Aegypto, duobus in vnum coituris amnibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Philæ autem Straboni libr. 17. infra Meroën ſunt, ad quas ipſe Strabo ſe ex plauſtro per plana aliquãdo vectum ſcribit.

Philæmon, poeta quidam, qui quum videret aſinum ficus menſæ paratas comedere, tanto diffluxit gaudio, vt ſtatim expirauerit. Valer. Maxim.

Philæni, fratres Carthaginenſes, qui pro finium ſuorum propagatione ſe viuos ſepeliri ſuſtinuerunt. Nam cùm inter Carthaginenſes & Cyrenenſes de finibus controuerſia incidiſſet, placuit vt certo tempore duo viri ex vtraque ciuitate egrederentur, & vbicunque ſibi obuii fierent, ibi vtriuſque ditionis termini

eſſent. Itaque Carthagine egreſſi Philæni, cùm aliquot paſſuum millia in fines Cyrenenſium proceſſiſſent, indignati aduerſarii ſe eſſe præuentos, optionē Philænis propoſuerunt, malléntne ad fines ſuos retrocedere, an eo in loco viui defodi: illiſque reſpondentibus, ſe patriæ ſalutem vitę anteferre, a Cyrenenſibus, qui viribus ſuperiores erant, viui ibidē ſunt defoſſi. Quo in loco Carthaginenſes, ne eximia illorū in patriam pietas, vlla tēporum iniuria oblitteraretur, duas illic aras conſtituerunt, quas à fratrum horum nomine Philęnorum aras vocauerunt Salluſt. in bello Iugurth.

Philagrus, Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, iraracundus maximè. Nam & dormitanti quandoque auditori pugnum in malam fertur impegiſſe. Cæl. lib. 11. cap. 41.

Philaida, vicus in Aegeide, à Philæo filio Aiacis & Lyſides filiæ Coroni, filii Lapithæ. Tribulis, Philaides. Steph.

Philāmon, filius Apollinis ex Chione nympha, clariſſimus carmine & Cithara. Vide Chione.

Phileas, regio Byzātii: Gentile, Philiates. Aliqui Phineam, alii Philean vocant. Steph.

Philelphus, poeta Italus noſtri temporis.

Philenorium, vrbs in Arnæa, regione Bœotiæ à Philenore Aetolo. Gentile, Philenorius. Stephanus.

Philemon, poeta comicus: quāuis (inquit Quintilianus) prauis ſui temporis iudiciis, Menandro ſæpe prælatus, conſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi.

Philenis, puella quædā deformis apud Mart lib. 2. Cur non baſio te Phileni? calua es. Cur nō baſio te Phileni? ruffa es. Cur nō baſio te Phileni? luſca es.

Philenis, meretrix fuit, quam Philocrates poeta Græcus ſuis carminibus lacerauit. De hac etiam Mart. lib. 7.

Phileros, tabellarius quidam, de quo Cic. ad Pętum, lib. 9. Epiſt.

Philesius, cognomē Apollinis, Bocat. lib. 5. Phileſia quoque templa vocauit Bocatius Apollini conſecrata, quæ ab oſculo Brāchidis, ſiue à certamine puerorum Phileſia vocari dicit. Græci φιλήσιον amabilem dicunt, quia lumen ſolis exoriens, amabili veneratione oculorum conſalutamus.

Philetas, poeta elegiographus ex inſula Co, Philippi & Alexandri Macedonum ætate floruit. Præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebrauit Battidem puellam, quā adamauit. Fuiſſe fertur corpore adeò tenui, vt neceſſe fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur.

Philetus, vir quidam, qui à fide CHRISTI excidit. 2. Tim. 2.

Philetus, Antiochenſis epiſcopus, anno ſalutis 224.

Philetius fuit bubulcus Vlyſſis & Eumæus porcarius: De his intelligit Ouidius in Epiſt. Vlyſſis,

Hoc faciunt cuſtóſque boum longæuaque nutrix.
Tertius immundæ cura fidelis aræ.

Phileum, Ptolem. li. 12. cap. 1. ciuitas Germaniæ, in regione, quæ hodie Friſia vocatur. Vulgò *Grueningen*.

Philia, inſula. Vide Tacompſus.

Philides, quidam equorū nutritor, à quo quum Themiſtocles equū dono poſtulaſſet, paſſuſque eſſet repulſam, minatus eſt ſe domum eius continuò ligneum equum facturum. Quo ænigmate ſignificabat ſe propinquorum accuſationes & crimina in eum coniecturum. Plutarch. in Themiſt.

Philippi, ciuitas Thraciæ vel Theſſaliæ, quæ Dathos antea dicebatur, quam Philippus Macedonum rex ædificauit, & à nomine ſuo Philippos nominauit. Iuxta hanc ſunt campi Philippici, in quibus Cæſar & Pompeius primò, deinde Auguſtus & Caſſius pugnauerunt.

Philippi, Sicilię ciuitas, à Philippo ſic dicta, cùm prius Crenides vocaretur, Steph. Idem alibi, Philippi vrbs Macedoniæ, Crenides pòſt dicta: deinde Philippi a Philippo, cùm Crenitis aduerſus Thraces auxilio fuiſſet. Theſſaliæ Philippi dicti ſunt, & Gomphi Theſprotiæ: Gentile, Philippeus, & apud Polybium Philippenus. Steph.

Philippeus, ca, cum, quod eſt à ciuitate Philippis, vt Campi Philippici item Philippenſis.

Philippicus Bardanus, Romanorum imperator, ſecūdo imperii anno ab Antemio excæcatus, & in carcerem coniectus, ſub annum ſalutis 713.

Philippides, comicus poeta haud ignobilis, ætate iam prouecta, quum in certamine poetarum preter ſpem viciſſet, gaudio repente mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas.

Philippopolis, vrbs Macedoniæ, quam Philippus Amynthæ filius cōdidit: Ciuis, Philippopolites. Steph.

Philippus vi. Macedonum rex, Olymp. 34.

Philippus, Amyntæ filius, Alexandri Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritiſſimus, rebuſque geſtis clariſſimus: qui Macedoniæ regnum, quod anguſtis antea finibus continebatur, adeò ampliauit, vt centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic a Pauſania quodam adoleſcente fuit interfectus: qui cùm de ſtupro ſibi per vim ab Attalo illato, apud regem queſtus eſſet, & pro rei indignitate vltionem fruſtra poſtulaſſet, ſeque etiam irrideri animaduerteret, iram in regem conuertit, & vltionem, quam ab inimico non poterat ab iniquo iudice ſumpſit. Natus fuit Pellæ,

quæ

quæ Macedoniæ ciuitas eſt, regum ſepulchris nobilitata: vnde paſſim Pellæus a poetis cognominatur, puer, quondam bis obſes datur ab Alexandro fratre primùm Illyriis, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratia. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis, pueritiæ rudimenta exercuit. Diodorus & Trogus lib. 7. 8. & 9.

Philippus, Alexandri Magni frater, Macedonum rex, Olympiadis iuſſu interfectus, alio nomine Aridæus.

Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniæ à T. Quintio Flaminio victus. Is cùm videret Annibalem feliciter in Italia res gerentem, legatos ad eum de ſocietate miſit: quibus in reditu a Marco Valerio Flacco præfecto claſſis, interceptis cum literis, miſſiſque ad Senatum: ſtatim Leuinus conſul contra eum mittitur, qui regem agentem Apolloniæ, incautum, ſemique ſopitum nocte intempeſta adoritur. Ille in Macedonia cum exercitu terreſtri itinere fugit, incenſis prius, ne hoſtis potiretur, ſuis nauibus. Liuius primo belli Macedonici.

Philippus, medicus Alexandri Magni. Curt. lib. 2. Plutar. in vita Alexandri. Hic gratus vſque adeo erat Alexandro, vt cùm Parmenio literas ad Alexandrum dediſſet, quibus eum monebat, vt ab inſidiis Philippi velut ab hoſte Dario corrupti, ſibi in ægritudine caueret, Alexander exploratam habens medici fidem, poculum ab ipſo Philippo datum hauſit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. Philippos etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. Philippus orator, Craſſi aduerſarius. Cic. 3. de Orat.

Philippus, primus ex Rom. imperatoribus Chriſtianus fuiſſe perhibetur.

Philippus, frater Herodis, procurator Ituræ & Trachonitidis conſtitutus a Romanis. Luc. 3. Eſt & nomen Apoſtoli. Matth. 10. Ioan. 1. Nomen cuiuſdam diaconi. Act. 6.

Philippus, IX. Ieroſolymitanus epiſcopus, anno ſalutis 112.

Philippus imperator, Gordiano ſucceſſit, qui tam ſeueri & triſtis animi fuiſſe dicitur, vt iam tum a quinquenni ætate nullo cuiuſquam commento ad riſum ſolui potuerit, aut ab inflexi naturæ toruitate dimoueri. Author Sext. Aurelianus.

Philippus, imperator Occidentis, victo Othone competitore, ſub annum ſalutis 1200.

Philippus, Henrici filius, Francorum rex, anno ſalutis 1060.

Philippus frater Alphonſi X. Hiſpaniæ regis fuit, qui Chriſtianam Daciæ regis filiam & fratris ſui vxorem ſibi per vim copulauit ſpreta religione ac ſacerdotio, cùm eſſet abbas & præſul Hiſpalenſis.

Philippus, Francorum rex bellicoſiſſimus, ob idque Auguſtus cognominatus, in Aſiam nauigauit, Aconem & Ptolemaide expugnauit, ſed paulò poſt morbo coactus, rediit. Northmanniam & Aquitaniam bello de Anglorum rege cepit. Othone III. imperatorem Ferrando Flandrenſi auxilium ferentem ingenti prælio fudit, in quo & Ferrandus captus, & innumera hoſtiũ millia cæſa ſunt. Iudæos Francia expulit. Heluios hæreticos (*Albienſes* vulgò dicuntur) ſuſtulit, eorum vrbe in Aquitania incenſa. Floruit autẽ ſub annum ſalutis 1212.

Philippus, D. Ludouici filius, Francorum rex, anno ſalutis 1271.

Philippus Pulcher, Francorum rex, annis XXVIII. Flandrenſes variis prœliis domuit, a Bonifacio pontifice ſacris interdictus, & a Benedicto XI. abſolutus eſt.

Philippus Longus, Franciæ & Nauarræ rex, anno ſalutis 1316.

Philippus Valeſius, Francorum rex, ſuffectus in locu Caroli Pulchri, cui ſine liberis mortuo, genere proximus erat. Flandros ingenti clade afflixit, qua ceciderunt fere viginti hominum millia. poſtea non eadem fortuna ſæpius cum Anglis congreſſus, terra marique victus, Caliſium Anglis inuitus permiſit.

Philippus, Syriæ rex XXI. ſub quo Syriæ regnum defeciſſe dicitur. Olymp. 171.

Philippus, Gaulanitidis tetrarcha, ſub Octauio Cæſare.

Philippus cognomine Auguſtus, princeps optimus, ciuitatem Andegauenſem dirutam reſtituit.

Philippus, Auſtriæ dux, filius Maximiliani Cæſaris rex Hiſpaniæ, pater Caroli V. Cæſaris.

Philippus Audax, filius Ioannis Franciæ regis, frater Caroli quinti, Burgundiæ dux, & Flandriæ comes.

Philippus, cognomine Bonus, Burgundiæ dux, eius Ioannis filius, qui ad Monterellum occiſus eſt: & multos in Francia motus excitauit, ſub regibus Carolo VI. & VII. vixitque vſque ad imperium Ludouici XI.

Philippus dux Mediolani, ſub annum CHRISTI 1420.

Philippus Maria, Papiæ dominus, Galeatii Mediolani ducis filius.

Philiſcus, Athenienſium tyrannus. Olymp. 23.

Philiſcus cælator egregius, qui Venerem in Octauiæ porticu: item Latonam, Dianam, muſas nouem & nudum Apollinem inſculpſit.

Philiſtæi, ſiue Philiſtiim, populi Iudæis finitimi, quorum regio poſteris dicta eſt Palæſtina.

Philiſtion, Nicæus poeta comicus, qui Socratis ætate floruit, nimio riſu mortuus eſt.

Philiſtion medicus Locrenſis, cuius meminit Gell. lib. 17. cap. 12.

Philiſtus Mileſius, muſicæ primùm operam dedit euaſitque clariſſimus tibicen. Ad oratoriam demum cõuerſus, auditor fuit Iſocratis.

Philiſtus Syracuſanus hiſtoriographus propinquus Dionyſii tyranni, ſcripſit res Siculas libris x 11.

Philix, nutrix Domitiani principis. Sueton.

Phillyra, mater Chironis centauri, à qua Chiron Phillyrides dictus, Seruio apud Virgilium 3. Georgic.

Phillyrides, dictus eſt Chiron, Saturni & Phillyræ nymphæ filius.

Philo, is fuit, qui ex Proſerpina filia, quam in balneis conſpexerat, ſuſtuliſſe creditur Mercurium: quem cùm vellet exponere, conſuluit mathematicum quendam a quo hoc accepit reſponſum, puerum futurum maximum rerum diuinarum interpretem. Quo nomine eum ſeruauit & diligenter educauit. Hic autem Mercurius, non erat is Mercurius quem aiunt poëtæ Iouis & Maiæ fuiſſe filium, ſed Hermes ille, qui Triſmegiſtus appellatur. Paleph. lib. 11.

Philo, Academicus, Clitomachi diſcipulus, Romę profitebatur, quò profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus eſt.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani, de cuius imperio ſcripſit: præterea de ciuitatibus & viris claris libros 30. Suidas.

Philo Iudæus, Alexandriæ natus, diſciplinîſque omnibus eruditus, in noſtra & Græcorum philoſophia bene verſatus. Eloquentiæ Platonis adeò æmulator, vt prouerbium fuerit, Aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat. In diuinis autem legibus & patriis inſtitutis quantus fuerit, ex his quæ nobis librorum ſuorum tradidit monimentis, palam eſt. Igitur temporibus Caii quanta acciderint Iudæis mala deſcripſit, quibus & ſuam legationem pro Iudæis apud ipſum imperatorem retulit.

Philo, ſtatuarius, Hepheſtionem expreſſit. Tatianus.

Philochorus Athenienſis, vir doctiſſimus & vates, tempore Eratoſthenis extinctus, inſidiis Antigoni Macedoniæ regis, ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Atthidis libros 17. qui continent res geſtas Athenienſium, & reges & magiſtratus, vſque ad Anthiochum cognominatum deum, aliáque complura. Suid.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis nota infamis, apud Demoſthenem.

Philoctetes, ctetis vel ctetæ, Pęantis filius, comes Herculis, cui idem moriens in Oeta monte mandauit, ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret, idque iurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cùm poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Græci, ad euertendam Troiam ſagittis Herculis opus eſſe, inuentus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negauit primùm ſe ſcire quid illi accidiſſet: cùm verò illi vehementiùs vrgerent, tandem mortuum eſſe confeſſus eſt: cumque illi inſtarent, vt ſepulchrum eius ſibi indicaret, ne iuſiurandum violaret, ictu pedis locum oſtendit. Poſt hæc, cùm ad bellum Troianum deduceretur, quòd ipſe ſolus Lerneis ſagittis vti poſſet, vnius ſagittæ caſu, in pede, quo Herculis tumulum monſtrauerat, vulnere penè immedicabili affectus eſt: cuius fœtor cùm à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm occiſo Achille, Vlyſſes in Lemnum regreſſus, ad Troiam illum reduxit, vt inquit Ouid. lib. 13. Metam. vbi & Paridem, ſingulari certamine ab eo prouocatus, ſagittis interfecit. Euerſa autem Troia, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit. Tandem opera Machaonis medici ſanatus eſt.

Philochorus vates Athenienſis, Eratoſthenis tempore, qui extinctus eſt in inſidiis Antigoni Macedoniæ regis, quòd veniſſet in ſuſpicionem contractæ cum Ptolemæo rege amicitiæ. Hic ſcripſit Atthidis libros ſeptemdecim, qui continent res geſtas Athenienſium & reges & magiſtratus vſque ad Antiochum deum. Scripſit etiam libros quatuor de vaticinio.

Philogonus, Antiochienſis epiſcopus, anno ſalutis 322.

Philolaus, Pythagoricus quidam philoſophus, cuius tres libros Plato, cùm tenui admodum eſſet pecunia, decem millibus denariûm mercatus eſt, qnod pretium à Dioae Syracuſano acceperat.

Philolaus, Corinthius, leges Thebanis dedit, ex familia Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: ſed vbi ille ciuitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alchinoæ, Thebas migrauit, atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitauit igitur ob huiuſmodi cauſam apud Thebanos, legéſque illis deſcripſit, & de aliis quibuſdam, & de ſobole procreanda, quas illi proletarias appellant. Et hoc eſt præcipuè ab illo prouiſum, vt numerus hæreditatum conſeruetur. Ariſtoteles 2. Politicorum.

Philologus, nomen viri. Rom. 16.

Philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, quam Thereus Thraciæ rex, qui Prognen ſororem eius vxorem duxerat, viſendæ ſororis prætextu à patre abductam, in itinere violauit, & ne flagitium cuiquam indicare poſſet, linguam ei præcidit, arctiſſimæque cuſtodiæ eam incluſit. Verùm illa (vti erat lanificii peritiſſima) rem omnem, quo geſta erat ordine, in tela depinxit: eámque per famulam ad Prognen miſit: quæ quanuis ſororis iniuria grauiſſimè commota, vltionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit: quo tempore ma-

gna

gna mulierum caterua comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa, ſororem carceri eripit: & in regiam perducit: vbi communicato cum illa conſilio, Itym filium ſuum iugulat, patrique comedendum apponit: illóque epulis tam nephandis iam ſatiato, ſub finem cœnæ pueri caput in conuiuium affert. Quo agnito, Tereus furore percitus, cùm ſtricto gladio vxorẽ inſequitur, in vpupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerentem, Progne autem in hirundinẽ, Itys verò in phaſianũ, Philomela denique in luſciniam, etiam hodie de Terei iniuria ſuauiſſimo cantu conquerentem.

Philomelium, vrbs magnæ Phrygiæ. Strab. li. 12. Gentile, Philomeleus. Steph.

Philomelus, Phocenſium dux, templum Delphicum occupauit, Locrenſes vicit ad Petras Phedriades. Olymp. 106.

Philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, exterùm inſulſus & indoctus, abiit in prouerb. Indoctior Philonide.

Philon, medicus fuit nobilis, qui quum medicamenta quædam ad medendi vſum exquiſitiſſima cõcinnaret, & ad regias quaſdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manus appellabat velut diuinas & ſalutares. Cæl. lib. 16. cap. 10.

Philomelus, nomen Citharœdi cuiuſdam, cuius meminit Mart. lib. 3.

Plus habuit Dydimus, plus Philomelus habet.

Philopœmenes Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit, vt eſt author Plutarchus. Liuius in bello Macedonico libro 5.

Philorchorus, Athenienſis hiſtoricus, qui libros Attidis XVII. ſcripſit, qui continent res Athenienſiũ & magiſtratus & reges vſque ad Antiochum deum cognominatum.

Philoſtratus Lemnius, temporibus Seueri principis eiuſque vxoris Iuliæ, epiſtolarum magiſter, vt ipſe planè monſtrat in vita Apollonii Tyanei: ſcripſit vitas ſophiſtarum ad Seuerum, de vita Apollonii libros octo, præterea heroica.

Philoſtratus huius pater, Athenis docuit Neronis tẽpore: ſcripſit panægyricos plures, & declamationes oratoribus valde probatas, cum pluráque alia quæ à Suida commemorantur.

Philoſtratus tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis: ſcripſit Panathenaicum, Troiam, Paraphraſim Homerici clypei, Iconáſque huic multi referunt. Suid.

Philotas, vnus ex comitibus Alexandri Magni, cui poſt eius mortem, Ciliciæ regnum ſorte obtigit.

Philotera, vrbs iuxta Troglodyticam, à Satyro condita, Apollodorus Philoteridem vocat. Eſt etiam Philotera Cœleſyriæ, aliàs Philoteria. Gẽtile, Philoterius, ab Aegyptia verò Philoterites dicitur. Steph.

Philoteris, ciuitas in littore ſinus Arabici, aliàs Arſinoë dicta, vt ſupra indicatum eſt. Alia videtur dicta in Philotera.

Philoxenus, philoſophus qui gruis collum ſibi exoptabat, quo diutius ciborũ & poculorum ſapore oblectaretur.

Philoxenus, grammaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suid.

Philoxenus, Eretricus pictor, Nicomachi diſcipulus, cuius tabula nullis poſtponenda, Caſſandro regi picta, continuit Alexãdri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciuiam, in qua tres Sileni comeſſabãtur. Hic præceptoris celeritatem ſequutus, breuiores etiamnum quaſdam picturæ vias & compendiarias inuenit. Plin. lib. 35. cap. 10.

Philoxenus, poeta lyricus, ſcripſit lyrico carmine Aeacidarum genealogiam. Hic quum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret, tragœdiáſque eius, in quibus ille ambitioſiſſimus erat, minimè laudaret, coniectus eſt in Latomias, indeque Tarẽtum aufugit. Dionyſio verò eum per literas reuocare conanti, reſpondit, Hoc tantùm monoſyllabũ Non, ſæpius iteratum. Suid.

Philoxenus, cos. cum Probo, anno vrbis 1278.

Philyra, filia Oceani, ex qua Saturnus in equum conuerſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe, qui à matre Philyrides & Philyreius dicitur. Scribitur autem hoc nomen, & eius deriuatiua, ſimplici l. Poetę tamen ſuo iure, vt primam ſyllabam extendant, geminant hanc conſonantem.

Philyres, populi iuxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Hinc Philyretes, fœmininum Philyris & Phyliris. Steph.

Phinees, filius Eleazari filii Aaron. Exod. 6. filius item Heli ſacerdotis. 1. Reg. 2. Hebraicè Phinehes.

Phineum, locus Ponti à Phineo conditus: Gentile, Phineieus. Steph.

Phineus, Agenoris filius, Hellanico: Heſiodo, Phœnicis & Caſſiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis Dorycli & Atamini. Hic igitur rex Arcadiæ, vel, vt alii, Thraciæ, vel, vt rurſus alii, Paphlagoniæ, vxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenoboëam vocant) ex qua genuit Orythum & Crambum, vt Sophocles: vt alii, Maryandinum & Thynum: vel, vt rurſus alii, Palæmonem & Phinea: quibus, mortua priore coniuge, Harpalycen, Calais & Zethæ ſororem, nouercam ſuperinduxit: quanuis Flaccus nõ Harpalycen, ſed Cleopatram Boreadum ſororem appellet: cui etiam Apollonii Cõmentarius ſubſcribit, qui lib. 1. dicit, Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyæ filiam vxorem duxiſſe, ſecundam verò Idæam

Phlius,untis,vrbs in medio Sicyonii Argiuíque agri, Strab.lib.8. vbi religioſiſſime colebatur Hebe. Caſtellum Phlium nominat Plin.lib.4. cap.5. Hæc olim Arethyrea dicta eſt, Stepha. & Arantia Phlius dicta, a Phliunte Bacchi & Chthonophyles filio, vel a Phliante. Gentilia, Phliuntius, Phliuſius, Phliaſius. Vel nomen habet a φλεῖν, quod eſt fructibus abundare. Nam & Lacedæmonii Phliaſium menſam vocant, in quo fructus terræ vigent. Dicitur & Phliuntis fœmininum.

Phlyeis, vicus in Cecropide tribu. tribulis, Phlieus, Steph.

Phlygonium, vrbs Phocidis, Ciuis, Phlegonius & Phlygonius. Steph.

Phocæ, arum, inſulæ Cretæ adiacentes, Plin.lib. 4.cap.12.

Phocæa, Ioniæ ciuitas, Athenienſium colonia: ita dicta a phocarum multitudine, quæ vrbem condentibus circa hoc littus apparuerunt. Strabo libr.14. Incolæ, Phocæi & Phocenſes, qui aſſiduis Perſarum bellis exagitati, communi conſenſu patriam reliquerunt, dirísque execrationibus ſe deuouerunt, ſi quando eò redire conarentur. Varia deinde fortuna vſi, tãdem in Galliam delati ſunt, vbi Maſſiliam condiderunt.

Phocas, Romanorum imperator, ſub annum ſalutis 606.

Phoce, es, oppidum eſt Bœotiæ.

Phochereth, nomen viri.1.Eſd.2.

Phoces, populi Ionum, qui primi longis nauibus vſi ſunt.

Phocion, Athenienſis vir clarus, cognomento Bonus, ſemper pauper, cùm ditiſſimus eſſe potuiſſet, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab vllo vnquam eſt viſus. Et in concione, cùm quis dixiſſet, Cogitabundus videris, ô Phocion: Recte (inquit) coniectas. Cogito enim, ſi qua valeo in his breuitate vti, quæ apud Athenienſes dicturus ſum. Huic cùm legati Philippi Macedonum regis ingentia munera offerrent, hortarenturque vt ea acciperet (quanuis enim ipſe facile bis careret, liberis tamen eius eſſent neceſſaria, quibus difficile foret in ſumma paupertate, ad paternam gloriam peruenire.) Si mei (inquit) ſimiles erunt, idem hic agellus alet illos qui me ad hanc dignitatem perduxit: ſi diſſimiles, nolo meis impenſis illorum ali augerique luxuriam. Plutarch. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hiſpanus, Vide Socion infra perperam ſcriptum: ſcripſit librum Cornucopiæ multæ, variæque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

Phocis, idis, exigua Græciæ regio, ſinui Criſſæo adiacens, Delphico oraculo, & Helicone, Parnaſſóque montibus inclyta. Huius incolæ dicuntur Phocenſes, a quibus nonnulli putant profectos eſſe Maſſiliæ conditores, non (vt alii exiſtimant) a Phocenſibus Ioniæ populis. Cui etiam ſententiæ non obſcure ſubſcribit Plinius lib.3.cap.4. vbi Maſſiliam Græcorum Phocenſium coloniam appellat, ad diſcrimen, vt videtur, Aſiaticorum. Hinc Phocaicus, ca, cum.

Phocus, Phocionis filius, qui quum paternas opes prodigo luxu dilapidaſſet, Athenienſibus vſque adeo inuiſus factus eſt, vt occurrentes omnes diffamatorem ſui generis nuncuparent.

Phocus, filius Aeaci. Ouid.7.Metam.

Phocuſa, Plin.lib.4.cap.12. inſula vna ex Sporadibus.

Phocylides Mileſius poëta Græcus, qui floruit poſt bellum Troianum. ſcripſit 58. elegias & quaſdam ſententias ad vitæ inſtitutionem.

Phœbas, adis, Phœbi ſacerdos, quæ diuino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat. Sidonius.

Phœbe, eadem quæ Diana ſiue Luna, à Phœbo fratre ita dicta. Ouid.2.Metam.

Phœbe & Elaira, Leucippi filiæ, Stephanus in Aphidnis.

Phœbia, oppidum Sicyoniorum: Gentile, Phœbias, aut Phœbianus. Steph.

Phœbus, idem qui Apollo, ſiue Sol Iouis & Latonæ filius, eodem partu cum Diana editus, diuinationis & muſicę deus a poëtis habitus, & medicinæ repertor. Dictus Phœbus, quaſi φῶς τοῦ βίου, hoc eſt, lux vitæ.

Phœmon, lacus Arcadiæ. Ouidius libro 13. Metamorphoſ.

Phœnices, populi Syrię, Iudæis contermini, quorum præcipuæ vrbes fuerunt Tyrus & Sidon, & quæ cum his Tripolim efficit Aradus. Horum regio Phœnice dicitur, a Phœnice quodam Neptuni & Libyes filio. Stephanus hos Straboni libro 16. arithmetica & aſtronomia, naualibus ac bellicis artibus inſignes ſcribit. Rufus ex Dionyſio.

Phœnicæum, mons Corinthi: Gentile, Phœnicæus, Steph.

Phœnicia, vel Phœnice, Aſiæ regio: ſic dicta à conditore Phœnice, Agenoris, Neptuni & Libyes filio. Stepha. Ioſephus etiam author eſt, Phœnices inueniſſe Græcas literas.

Phœnicus, vrbs Cretæ, & inſula iuxta Lyciam. Eſt & Phœnicus, ſtagnum Thucyd.lib.8 Gentile, Phœnicuntius & Phœnicuſius. Steph.

Phœnicuſſæ, duæ inſulæ in Libyco ſinu iuxta Carthaginem. Inſulares Phœnicuſſæi. Eſt etiam ciuitas Phœnicum in Syria. Steph.

Phœniſſa, mulier ex Phœnicia.

Phœnix, Agenoris filius, Cadmi frater, qui Phœnicibus imperauit. A quo Phœnicia.

Phœnix, Amyntoris filius, præceptor Achillis, qui cùm matris ſuæ hortatu cum patris concubina rem habuiſſet, diris impetitus à patre,

P H

relicta Hellade in Theſſaliam ſeſe contulit ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiumque Achillem in diſciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Troianum comitatus eſt, vt ipſe narrat apud Homer. lib 9. Iliad. hic oculis tandem captus eſt: vnde Ouid. in Ibin,

Id quod Amyntorides videas trepidúſque miniſter,
Prætentes baculo luminis orbus iter

Phœtiæ, vrbs Acarnaniæ, a Phœtio filio Alcmęonis, filii Amphiarai. Polybius libro 4. Dicitur quoque Phœtium: Gentile, Phœtius & Phœtii. Steph.

Phogor, mons in terra Moab in ſupercilio Libyadis, reſpiciens ſolitudinem, in quem Balac rex Moab Balaam ariolum duxerat ad maledicendum Iſraeli. Numer. 23. In hoc Baal à Gentibus fuit cultus, Numero. 25. Iuxta hunc in valle ſepultus eſt Moſes, Deuterono. 34. Eſt etiam idolum Moabitarum, Num. 25. Deuter. 3. & 4. Ioſ. 22.

Pholegandrus, inſula vna Sporadum, à Pholegandro filio Minois. Hanc Aratus ferream vocat propter aſperitatem: Ciuis, Pholegandrius. Steph.

Phollathi, nomen viri. 1. Par. 26.

Pholoo, mons Arcadiæ ſyluoſus, oppidum habens eiuſdem nominis. Plinio lib. 4. cap. 6. in quo Centauri morati ſunt. Eſt etiam famulæ cuiuſdam textricis nomen apud Virgilium 5. Aeneidos,

Olli ſerua datur operũ haud ignara Mineruæ
Creſſa genus Pholoë, geminique ſub vbere nati.

Pholoë, nomen eſt nymphæ apud Stat. libro 2. Syluarum.

Pholon, vrbs Arcadiæ, à Pholo Centauro: Gentile, Pholoeus. Steph.

Pholus, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, eoque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros iiſdem in nuptiis exortus eſt, occubuit.

Phoraphul, rex Babylonis, Ioſepho: aliis Phul dicitur.

Phoratha, filius Aman filii Amadatha. Eſth 9.

Phorbæ, vrbs Achæorum in Theſſalia: Gentile, Phorbantius.

Phorbantium, mons Trœzenis. Steph.

Phorbas, bantis, filius Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ filiæ, inter fratres natu maximus, adeò vt Priami frater potius, quam filius videretur. Quam ob cauſam cùm pater eum, veluti emeritum, à prælio iuberet abſtinere, illo tamen inuito non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, fauente Mercurio edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Huius imagine aſſumpta, Somnus deus Palinurum decepit. Virgil. 5. Aenei. Seruio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Troiani, qui fuit comes Aeneæ, cum quo in Italiam quoque capto Ilio nauigauit. Alius item paſtor Polybii Corinthiorum regis. Vide Dexamenæ.

Phorbas, v. Athenienſium princeps, anno ante Romam conditam fere 200.

Phorbas, v i. Argiuorum rex, anno ante Romam conditam fere 830.

Phorcus, ci, vel Græco more, Phorcys, aut etiam Phorcyn, cynos, filius Neptuni & Thooſæ nymphæ, rex Corſicæ & Sardiniæ inſularum: quem ab Atlante nauali prælio victum, vndaque obrutum poſtea ſocii ſuperſtites, in marinum deum conuerſum dixere, eique diuinos honores exhibuere. Hic pater fuit Meduſæ, quæ ob id nomine patronymico Phorcynis dicitur. Nonnunquam etiam Phorcys, Phorcydos.

Phorcyn, is fuit, quem fabulantur poëtę tres habuiſſe filias, quæ viciſſim vno oculo, quem duntaxat inter omnes habebant, cùm videre illis opus erat, vtebantur. atque ita fiebat, vt quoties ex illis vna oculo vti vellet, capiti ſuo illum inſertaret, ſicque videret: quo quidem cùm illa ſatis vſa fuiſſet, aliis eum viciſſim tradere conſueuerat, ita vt omnes hoc pacto viderent. Cùm autem ad illas Perſeus forte acceſſiſſet, atque eam quæ tunc oculum habebat cunctanti gradu à tergo adortus eſſet, denudato enſe, vt ſibi Gorgona oſtenderent, petiit, mortemque eis niſi eam vtique manifeſtarent, minitatus eſt. Illæ verò mortem formidantes, eam protinus indicarunt. Paleph. lib. de fabulis.

Phorentanum, vrbs Italiæ: Gentile, Phorentanus. Stephanus ex Strabonis libr. 5. Ferentinum. Phorentini etiam Italiæ populi dicuntur, Steph.

Phoriami, locus Elidis inter Portheninm, inſidiis aptus, vtpote in anguſto ſitus. Steph.

Phoriea, vicus Arcadiæ: Gentile, Phoriaeus. Stephanus.

Phormani, vrbs Italiæ: Gentile idem, Steph. Vide Formiæ.

Phormio, Crotoniata dux, bello nauali Lacedæmonios vicit. Theopom. in Philippic.

Phormio, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco. Thucyd. lib. 2.

Phormio, philoſophus, Cic. 2. de Oratore, Peripateticus, cùm Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, próque eo, quod eius nomen erat magna apud omnes gloria, inuitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, vt eum, quem dixi, ſi vellet, audiret: cumque is ſe non nolle dixiſſet, locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de imperatoris officio, & de omni re militari: tum, cùm cæteri qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebāt ab Annibale quidnam

nam ille ipſe de illo philoſopho iudicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, Multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe: ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem.

Phormus Syracuſanus comicus, Geloni tyranno familiaris, & filiorum ipſius alter, docuit fabulas ſeptem, quas commemorat Athenæus.

Phorobrentarium, vrbs Libyæ: Gentile, Phorobrentarienus. Steph.

Phoroneus, filius Inachi fluuii, Argiuorum rex, qui initio diſperſos populos in vrbem coëgit, quam appellauit Argos Phoronicon. Hinc Phoronis, nidis, Patronymicum fœmininum, quod poëtæ vſurpant pro Iſide Inachi filia, Phoronei ſorore. Item Phoroneus, nea, neum.

Phoroneus, Athenienſium rex, anno ferè poſt inundationem aquarum 500.

Phorunna, vrbs Thraciæ, Polyb. libro 9. Gentile, Phorunneus. Steph.

Phoſech, filius Iephlat filii Heber filij Bariæ. 1. Paral. 7.

Phoſphorion, portus quidam Byzantii: cauſam nominis indicat Steph. in Boſphoro.

Phoſphorus, Latine Lucifer ſtella. Cic. 2. de Natura deorum.

Photinæon, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Photinus, Lugdunenſis epiſcopus, annum agẽs ætatis 80. religionis ergò ſupplicio affectus, anno ſalutis 169.

Photinus, hæreticus, ſub annum ſalutis 355, diuinam Chriſti naturam negauit. Tripar. hiſt. lib. 5. cap. 5.

Phradates, Parthorum rex, anno ſalutis 342.

Phraaſpa, vrbs Mediæ: Gentile, Phraaſpenus. Stephanus.

Phrada, vrbs in Drangis, quam Alexander Prophthaſian nominauit. Steph.

Phragmon, ſtatuarius & pictor egregius, ſicut & Polycletus.

Phrangi, populi Italiæ prope Alpes, Parthenio Pocaenſi lib. 1. Steph. fortè Franci.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus peruenit, quem cùm de victu interrogaret, reſpondit, Tantum vini bibo, quantum Soli ſacrifico: quæ autem venando acquiro, paſcuntur alii: mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus: multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manus hæ plantauerunt. Philoſtratus in vita Apollonii.

Phrearrhi, vicus Athenis in tribu Leontide, à Phrearrho inſigni heroe Athenis. Tribulis, Phrearrhius. Steph.

Phregella, Vide Fregellæ.

Phregena, ciuitas in Hetruria, altera in Latio: vnde Phregenates populi.

Phretes, populi Libyci. Steph.

Phricion, mons Locridis ſupra Termopylas, cuius incolæ Aeoles & Phricanes dicũtur, cùm Phricies potius dicendum eſſet: fœmininum Phricias. Dictus a Phricio Centauro, quem occidit Hercules, olim Drios dicebatur. Eſt & Lariſſa Phriconis cognominata, vel Phriconitis: Incolæ, Phricones.

Phriconitis, Cuma, ciuitas quædam. Steph.

Phrynicus, poëta tragicus Athenienſis, Theſpiadis diſcipulus, qui primus vultum mulierum protulit in ſcænam, & tetrametrum reperit. filium habuit Polyphradmonem poëtam tragicum: docuit tragœdias nouem.

Phrynicus Bithynicus ſophiſta, qui libros aliquot de dictionibus Atticis ſcripſit.

Phrynichus, fuit Lacedæmoniorum proditor, quem vetus comœdia carbone notauit. De quo extat prouerb. Phrynichi lucta.

Phrixa, vrbs Peloponneſi, Phæſtus pòſt appellata. Diſtat ab Olympia ſtadiis 30. Pherecydes in Arcadia ponit. Gentile, Phrixeus. Stepha. Vide Maciſtus.

Phrixus, Maciſti frater, à quo Phrixa vrbs, Vide in Maciſto.

Phrixus, ciuitas Lyciæ: & Phrixi portus iuxta fauces Ponti in Chalcedonia vlteriore. Gentile, Phrixius vel Phrixeus.

Phroilla, Hiſpaniæ rex, anno Chriſti 758.

Phronyma nomen puellæ cuiuſdam, filię Etearchi regis Cretæ, quæ ſuaſu nouercæ in aquas ab Etearcho patre iuſſa eſt præcipitari, Themiſone quodam ſceleris miniſtro. Herod.

Phrurentani, populi Italiæ. Steph.

Phrygia, locus Oetæ, ſic dictus, quòd Hercules in eo toſtus & exuſtus ſit. Steph.

Phrygia minoris Aſiæ regio, Cariæ, Lydię, Miſię, & Bithyniæ finitima: quarum omnium finea ita coeunt, vt difficulter poſſint diſtingui; Strab. lib. 13. Dicta eſt autem Phrygia à Phrygibus populis, è Thracia oriundis, qui antea Bryges dicebantur: vel a Phrygio amne, qui eam à Caria diuidit: vel a Phrygia Cecropis filia. Duæ tamen feruntur Phrygię, maior ſcilicet & minor, quæ Epictetus dicta fuit. Phrygia ab Aquilonis parte eſt Galatiæ collimitata, à Meridie Lycaoniæ, Piſidię, Mygdoniæque contermina. In ea eſt Ida mons, & Tmolus, & Pactolus fluuius.

Phrygia, locus inter Bœotiam & Atticam: vnde Phrygicus. Steph.

Phrygius, fluuius. Vide Phrygia. Eſt & adiectiuum, ſignificans quod Phrygiæ eſt.

Phryna, nomen meretricis apud Athenas, de qua Quintilian. lib. 2. cap. 15. Et Phrynen non Hyperidis actione, quanquam admirabili, ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alioqui diducta nudauerat tunica, putant periculo liberatam.

Phrynichus, Athenienſis tragicus, Theſpiadis diſcipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit: fi-

lium habuit Polyphradmonem poëtam, & ipſum tragicum: docuit tragœdias noue. Alter item Athenienſis comicus, inter ſecundos antiquæ comœdiæ, qui docuit fabula vnam. Tertius eiuſdem nominis Bithynicus ſophiſta, qui ſcripſit de Atticis dictionibus. Suid.

Phrynondas, hoſpes Athenienſis, homo verſutus, maleficus, impoſtor ſummus, rerum malarum artifex: cuius improbitas effecit, vt hominis vocabulum in rei tranſierit appellationem. Etenim quoties inſigniter malum accipi volebant Phrynondam appellabant. Vide prouerbium, Phrynondas alter apud Eraſ.

Phryx, ygis: Gentile a Phrygia deductum: cuius fœmininum eſt Phrygia. Virg. 9. Aeneid.

Phryxus, filius fuit Athamantis & Nepheles, qui vna cum ſorore Helle, cùm defuncta matre illius nouercæ inſidias timerent, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea a matre, vt quidam volunt, vt alii, à patre acceperat, pontum ea parte, qua anguſtior eſt, transfretare cœpit. Sed Helle vndarum ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, a qua deinde pars illa maris Helleſpontus dictus eſt. Phryxus verò incolumis in Colchos ad Aetem regem peruenit. Iuſtinus libro 42. vbi arietem Ioui, vel, vt aliis placet, Marti immolauit, velluſque illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Iaſon Medeæ arte adiutus abſtulit. Aries verò inter ſydera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui a Phryxo Phryxeus appellatus.

Phtha, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificioſe ſimul cum veritate. Paleph.

Phthia, vrbs Theſſaliæ, patria Achillis: à qua Phthius & Phthiota.

Phthiotis, tidis, vna ex quatuor Theſſaliæ partibus. Stra. lib. 9. In hęc verba, Cęterum Phthiotis tractum continet Auſtralem ad Oetam à ſinu Maliaco & Pylaico vſque ad Dolopiam oràmque Pindi protenſum: in latitudinem verò porrectum vſque ad Pharſalium, planáque Theſſalica.

Phthirophagi, populi, de quibus Strab. lib. 11. Ex gentibus quæ Dioſcuriadem conueniunt, eſt Phthirophagorum natio, cui nomen à ſordibus ac fame datum eſt: his proximi ſunt Soanes nihilo fame meliores, robore autem meliores: nam vi ac potentia penè præſtant. Hi gentibus circunuicinis dominantur, Caucaſi extrema obtinentes.

Phua, filius Iſſachar. Gen. 46.

Phua, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebręorum. Exod. 1.

Phua, pater Thola ducis in Iſrael, Iud. 10. Filius Iſſachar filii Iacob. 1. Par. 7.

Phul, rex Aſſyriorum. 4. Reg. 15, 1. Par. 5.

Phulaſſar, Babyloniorum rex, qui Ioſepho Tadaphaſſar, Olymp. 1.

Phulbelochus, rex Babyloniorum, anno ante Romam conditam ferè 70.

Phunda. Vide Funda.

Phunon, nomen loci, in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Salmona. Num. 33.

Phurnita, vrbs Libyæ: Ciues, Phurnitani, Steph.

Phut, filius Cham. Gen. 10. a quo Libyes.

Phuth, inde Phuthei, Ioſepho, Mauritaniæ populi. Fuit autem Phut Chamæ filius, cuius pater Nocus (ita enim à Græcis vocari dicitur, quem Hebræi Noe dicunt) vel potius Chamoch.

Phuthæi, filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina. 1. Par. 2.

Phutiel, nomen viri. Exod. 6.

Phutiphar, Eunuchus Pharaonis, Ioſephi herus. Gen. 37.

Phutiphar, ſacerdos vrbis Heliopoleos, ſoceri Ioſeph filii Iacob. Gen. 41. & 46.

Phycus, untis, Cyrenarum promontorium. Plin. libro 4. capite 12. Stephan. vrbs Libyę, & promontorium. Strabo. lib. 17. contra Tænarum Laconiæ ſeu Peloponneſi. Hinc ſtagnum Phycuſium.

Phycuſſæ, inſulæ Libyæ: dictæ, quòd plenæ ſint fucis, id eſt algis. Inſulares, Phycuſſęi, aut Phycuſſii. Steph.

Phygellus, vir quidam, de quo Paulus. 2. Timothæi 1.

Phylace, oppidum Phthioticæ, regionis Theſſaliæ. In hoc Proteſilaus regnauit, vnde ipſe Phylacides cognominatus eſt, & Laodamia eius vxor Phylaceia, dicta a Phylaco Deionis filio: Gentile, Phylaceſius. Steph.

Phyle, vicus in Oeneide tribu: tribulis, Phylaſius Menander locum eſſe ait Phylen, Philarchus caſtellum.

Phyleus, vnus è ducibus Gręcorum, qui ad Troiam nauigarunt. Hom.

Phylleon, mons Macedoniæ, Vide Pireſia.

Phyllyra, Oceani filia, ex qua Saturnus Chironem ſuſcepiſſe dicitur, qui à matre Phyllirides & Phyllireius dicitur.

Phyllis, Lycurgi Thracum regis filia, quæ Demophoonta Theſei filium, ex Troiano bello redeuntem, hoſpitio, lectóque excepit, accepta prius ab eo fide, vt domi compoſitis rebus ſeſe vxorem duceret. Profectus itaque Demophoon, cùm vltra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patria detineretur, Phyllis & amoris impatientia, & doloris impulſu, quòd ſe ſpretam eſſe crederet, laqueo vitam finiuit, & conuerſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reuerſus Demophoon, cognita re, eius amplexus eſt truncum, qui (velut ſponſi ſentiret aduentum) folia emiſit. Vnde etiam Phylla ſunt dicta à Phyllide, quæ antè Petala dicebantur. Extat Epiſtola Phyllidis ad Demophoontem inter Ouidianas.

Phyllis, amnis Bithyniæ: à quo Phylli, Phyllienſeſque, dicuntur Straboni & Stephano. Ouidius in Epiſtolis,

Hoſpita Demophoon tua te Rhodopeia Phyllis.

Phyllis, apud Herodot. lib. 7. regio Thraciæ: apud Pangæum montem. Steph.

Phyllus, oppidum Theſſaliæ. Inde Phylleis. Stephanus.

Phyſcia, vrbs Lyciæ in alto monte: Gentile, Phyſcius, Steph.

Phyſcus, vrbs Locridis, à Phyſco filio Aetoli, filii Amphictyonis, filii Deucalionis. Alia Phyſcus eſt Cariæ, & portus Rhodi. Hinc Phyſcicus, Phyſceus. A Phyſco Leleges, Locri nunc dicti, deſcenderunt, quos Rhianus Phyſceas vocat. Alia eſt Macedonię, cuius incolæ Phyſci. Item fluuius, Stephanus. Phyſcus etiam apud Theocritum Idylio quarto, montis nomen.

Phyſcoa, mater Narcei cuiuſdam, de quo vide ſupra Narcæa.

Phythæum, vrbs Aetoliæ. Polyb. II. Gentile, Phytæus. Steph.

Phytalmius Neptunus dictus eſt à Troizeniis, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quòd eorum precibus motus, non amplius aquam ſalſam frugibus inſpergeret. Heſychius idem cognomen Ioui tribuit: & certe Iupiter a poetis ſubinde appellatur hominu ſator atque deorum. Nam quem idem quòd ſero ſeu planto.

Phyteon, vrbs Elidis cauæ, a Phytæo quodam: Gentile, Phyteates. Steph.

P I

Piacus, vrbs Siciliæ: Ciues, Piaceni. Steph.

Pialia, vrbs Theſſaliæ, ſupra Cerceticum montem. Steph.

Piaſtæ, populi iuxta Pontum. Steph.

Piacularis, porta Romæ appellata, ob quædam piacula, quæ ibi fieri ſolebant,

Picens, centis nomen gentile, vt Homo Picens, ex Piceno. Hinc Picentinus, Picentina, Picentinum.

Picentes, qui & Piceni dicũtur, populi in quinta regione Italiæ, ad mare Adriaticum ſiti, Prætutianis finitimi: a quibus Heluino amne dirimuntur, Plinio lib. 3. cap. 13. Horum regio Picenum appellatur, olim vberrimæ multitudinis, quippe ex qua CCCLX. hominum millia aliquando in fidem populi Romani venere. Dicti Picentes, Straboni lib. 5, a pici Martii omine, qui in vexillis eorum è Sabinis (à quibus originem traxerunt) Aſculum commigrantium, dicitur inſediſſe.

Picentini, populi ad mare Tyrrhenum, Lucanis proximi, inter Surrentinum promontorium & Silarum amnem incolentes, à Picentibus maris Adriatici accolis originem trahentes. Horum oppida Picentia & Surrentũ. Strab. lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 5.

Picenum, regio Italiæ, in qua eſt Aſculum, à Pico Martio aue, dicta, cuius ductu & auſpicio Sabini, cùm Aſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederat. Nã ſicut Strabo lib. 5. ſcribit, conditores Picentium è Sabinorum terra profecti ſunt.

Picenum, regio Italiæ trans Apenninum, ab ipſis mõtibus vſque ad mare Adriaticum extenſa, inter Aeſim & Leuſtrum fluuios Strabo lib. 5. Hodie ab Ancona celeberrimo emporio Marchia Anconitana appellatur. Vrbes habet præcipuas Piſaurum, Fanum fortunæ, Senam Gallicam, Vrbinum, Camerinum, Aſculum, ipſamque Anconam, à Syracuſanis, Dionyſii tyrannidem fugientibus, conditam. Huius populi Picentes & Piceni appellantur, diuerſi a Picentinis, maris Tyrrheni accolis. Hinc Picenus, cena, cenum, vt, Ager Picenus, &, Oliua Picena. Plin. lib. 15. cap. 3.

Piciantes, populi Italiæ, Stephano, nimirum Picentes.

Picti, populi Septentrionales, qui olim Britanniam inſulam ſubegerunt. Polyd.

Pictones, Galliæ populi. Ptol. lib. 2. cap. 7.

Picumnus, deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur. Aemilius Macer in Theogonia.

Picus, rex Latinorũ, Saturni filius, Fauni pater, Latini regis auus, auguriorum peritiſſimus: qui à Circe adamatus, cùm ſpreto eius coniugio Canentem Nympham duxiſſet vxorem, ab irata dea, virga percuſſus fertur, & mutatus in auem ſui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hac aue vſus eſt auſpiciis. Ouid. 14. Metam.

Picus, equorum domitor apud Virg. lib. 7.

Læuàque Ancyle gerebat Picus equûm domitor.

Pidytes, vir Percoſius: ab Vlyſſe, vt ait Homer. Iliad. 7 in bello Troiano interemptus.

Pieria, regio in finibus Macedoniæ, inter Axiũ & Aliacmonem fluuios, quã Macedones pulſis indigenis occuparunt. Plin. libr. 4. cap. 10. Aemathia antè dicta, à nemore ita appellata, cui nomen eſt Pieris. Hinc Muſæ Pierides dictæ credũtur, quòd in Pieria ex Ioue & Mnemoſine natæ ſint.

Pieria, Stephano, vrbs in regione eiuſdem nominis. Ciuis, Pierietes, Pierites & Pierius. Alii ex Græcis Pieriam Thraciæ montem eſſe ſcribunt, in quo verſatus ſit Orpheus.

Pieria, mons & ciuitas Bœotiæ, quam primus Pierus Lini pater ædificauit, Muſis ſacer.

Pieres, populi dicti, quibus extinctis, Macedones ea loca incoluere.

Pierus, mons Theſſaliæ poſt Pheras, in Macedoniam vſque protenſus, Plin. libro 4. cap. 8. In hoc monte quidam Muſas natas volunt,

atque inde Pieridas appellatas: quanquam alii a Pieria regione, & alii rurſum a Pieri filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt.

Pierus, Macedo quidam prædiues, qui ex Euippe vxore nouem ſuſcepit filias, quę Muſas ad certamen cantus prouocare auſæ, & ab illis ſuperatæ, in totidem picas ſunt mutatæ: vnde poſtea Muſæ earum nomen, velut trophęum, vſurpantes, Pierides ſunt cognominatæ: quanuis alii a Pieria, quæ eſt Macedoniæ regio, alii à Piero Theſſaliæ monte ſic dictas velint. Ouidius 5. Metam.

Pieras Iulia, Vide POLA.

Pigelaſus, vrbs Cariæ: Gentile, Pigelaſſes. Steph.

Piginda, vicus Cariæ: Incolæ, Pigindes. Steph.

Pila, nomen loci, Sophn. 1.

Pilatus, nomen procuratoris Iudææ à Romanis conſtituti, Luç. 3. qui Chriſtum morti adiudicauit. Matth. 27. Luc. 3.

Pigres, Halicarnaſſeus, frater Artemiſiæ vxoris Mauſoli poetæ. Suid.

Pilumnus, Iouis filius, eius Apuliæ partis, quæ poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaëm Acriſii filiam, ad Appullum littus vnà cum Perſeo filio delatam, vxorem duxit, & Daunum ex ea ſuſcepit, Turni patrem. Seruius Picumnum & Pilumnum fratres fuiſſe ait, quorum ille ſtercorandorum agrorum vſum inuenerit, vnde & Stercuſinus dictus eſt: Pilumnus verò, piſendi frumenti rationem: vnde & pilum ab ipſo nomen volunt accepiſſe.

Pimoliſa, caſtellum Ponticæ regionis intra Halyn, à quo regio Pimoliſena: & Ciuis, Pimoliſenus, Steph.

Pimpla, mons Macedoniæ, olim à Thracibus poſſeſſus, in cuius radicibus fons fuit Pimplæus, & antrum Pimplæum, Muſis conſecratum.

Pimpleides & Pimpleæ, dicuntur Muſæ à fonte Macedoniæ Pimpleo propter liquoris eius vnicam ſubtilitatem. Sunt tamen qui à Pimpla loco quodam iuxta Parnaſum montem (de quo modò diximus) ſic appellatas tradant.

Pinamus, vrbs Aegypti: Gentile, Pinamytes. Stephanus.

Pinara, vrbs maxima ſupra Cagum Ciliciæ mõtem: Gentile, Pinareus, Steph. Vide ARYMNESVS, apud Stephanum.

Pinarius & Potitius Arcades duo ſenes, quibus qualiter coli vellet, oſtendit Hercules, ſcilicet vt manè & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa ſolis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea, extis iam comeſis. Vnde iratus Hercules ſtatuit, vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet, epulantibus Potitiis & complentibus ſacra, vnde & Pinarii dicti ſunt, ἀπὸ τῆς πεινῆς, id eſt à fame. Nam ſenem illum Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum. Seruius.

Pinarus, fluuius iuxta Iſſum vrbem, inter Ciliciam & Syriam, Steph. Vide TARMSVS.

Pindarus, poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Aeſchyli Tragœdi æqualis. Scripſit lingua Dorica Olympia, Pythia, Nemeæa, & Iſthmia, quæ etiam hodie extant. Fertur in primis, ſublimis, verborúmque & ſententiarum copia torrentis inſtar affluens: vnde & inimitabilem eſſe affirmat Horat. li. 4. Carm. Ode 2. Duas ſuſcepit filias: à patre tibiam primùm, mox ab Hermione lyram edoctus eſt. Lacedæmonii in reliquam Bœotiam ſæuientes, Thebis pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alexander, vt cùm Thebas euerteret, & in omnes ſine diſcrimine ſæuiret, vnius Pindari penatibus familiæque parci iuſſerit. De morte eius tradit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirarit.

Pindarus, Epheſiorũ tyrannus, qui capta Epheſo poſtea a Crœſo auunculo ſuo iuſſus diſcedere, ſeceſſit in Pelopõneſum cum parte ſubſtantię, dimiſſo domi pręſide amico. Aelianus de varia hiſtoria.

Pindus, mons Perrhæborum, inter Acarnaniam & Theſſaliam, Lapitharum olim ſedes, quem nonnulli etiam inter montes enumerant, Muſis conſecratus,

Pindus, Lapitharum ſedes mons Theſſaliæ, Apollini Muſiſque ſacer. Acarnaniam ab Aetolia diuidit, vt inquit Solinus: in eo inuenitur lapis Galactites. Sunt tamen qui hoc nomen cum y pſilo ſcribunt. Eſt & nomen vrbis Theſſaliæ, a Pindo monte appellatæ, iuxta quam eſt fluuius eiuſdem nominis. Strabo libro nonò. Scholiaſtæ aliqui poetarum apud Græcos Pindum Arcadiæ montem eſſe ſcribunt, aut fluuium: alii montem eſſe Perrhæbiæ iuxta mare: alii Theſſaliæ fluuium.

Pinna, Veſtinorũ, qui Prægutiis finitimi magis ſunt Orientales, in Italia vrbs, hodie Penna. Inde Pinnenſes, Plin lib. 3. cap. 12.

Pintia, Ptol. lib. 2. cap. 6. Vallis Oletana alio nomine dicta, vrbs Hiſpaniæ.

Pinton, inſula ex Cunicularis inter Sardiniam & Corſicam.

Pinythus, Creteſium epiſcoporum clariſſimus, floruit ſub annum ſalutis 576.

Pinythus, nobilis grammaticus Romæ vnà cum Epaphrodito liberto Neronis. Pauſan.

Piones, populi in Myſia Aſiæ, quæ ſupra Caicũ amnẽ ſita eſt, ab vrbe dicti, quam Pionis conditor Pionias vocauit.

Piquentum, Ptol lib 3. cap. 1. vrbs Iſtriæ.

Pipinus, Caroli Magni pater Franciæ regnum virtute adeptus, cùm ex regio genere natus non eſſet, ob ignauiam ſcilicet eius qui tum regnabat.

Piræeus, dictio triſyllaba, eu diphthongum habens in vltima, portus Athenarum, 400. capax nauium, muro duorum millium paſſuum vrbi coniunctus. Dicitur & Piræus, Stephan. Eſt etiam πειραιεύς, vicus in Hippothoontide tribu, cuius tribulis ſimiliter Piræeus, poſſeſſiuum Piraicus.

Piræeus, portus Corinthiæ regionis. inueniuntur & alia deriuatiua, Piræates, Pireres, Piretis. Steph.

Piraſia, Vide Pireſia.

Pirene, nes, Straboni & Suidæ, fons ad radicem Acrocorinthi, Muſis ſacer, non copioſas ille quidem, attamen perſpicuas, potuque ſuauiſſimas habens aquas.

Pireſia, Theſſaliæ ciuitas olim Aſterion dicta. Steph. & alibi vrbs Magneſiæ: inde Piraſieus, fœmin. Piraſis. dicitur etiam Pireſius. Inuenio & alibi apud Græcorum ſcholiaſtas πειρεσίαν regionem, aut ciuitatem eſſe prope Phileum Macedoniæ montem.

Pirheicus, egregius ſculptor in paruis imagunculis.

Pirithous, Ixionis filius, non ex Nube, quemadmodum Centauri, ſed ex legitima vxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo coniunctus: cuius etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabantur, ſuperauit. Mortua autem Hippodame, ita illi cum Theſeo conuenit, vt vxorem, niſi ex Ioue natam nullam ducerent: & cùm iam Theſeus Helenam Iouis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo temporis noſceretur, quæ Iouis eſſet, præter Proſerpinam Plutonis coniugem, ad rapiendam illam ſimul profecti ſunt ad inferos. Verùm Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus eſt: cui cùm Theſeus opem ferre conaretur, viuus in Ditis poteſtatem peruenit, & ab eo in catenis eſt ſeruatus, donec Hercules ab Euryſtheo ad inferos miſſus, eum liberauit.

Pirous, nomen fuit herois cuiuſdam. Homerus Iliad. 2.

Pirus, Lambraſi filius, Thracum princeps, profectus ad bellum Troianorum, à Thoante Aetolorum rege interficitur. Homerus 4. Iliados.

Piſa, Piſæ, ciuitas in Elide, Peloponneſi regione, iuxta Alpheum fluuium, circa quam quinto quoque anno celebrabantur certamina Ioui ſacra, quæ Olympia dicebantur. Ex hac vrbe ortum traxerunt, qui Piſas in Tuſcia condiderunt. Hinc Piſæus, ſæa, ſæum.

Piſa, Steph. fons Olympiæ & regio, in qua conſtructum eſt Iouis templum, vbi Olympiacum certamen celebratur. Aliqui Piſam dictam ſcribunt à Piſo Apharei filio, vel à Piſa filia Endymionis: poſtea Olympiadem appellatam, & Piſæi Iouis templum habuiſſe. Gentile, Piſates & Piſæus.

Piſæ, Piſarum, Tuſciæ oppidum inter Arnum & Auſerem amnes, à Piſæis conditum, Elidis populis. Strabo lib. 5. qui Neſtorem ad Ilium ſecuti, in reditu tempeſtate diſiecti, alii quidem Metapontum, alii littus Tyrrhenum tenuerunt, vbi à nomine relictæ patriæ Piſas condiderunt. Virgilius Piſas Alpheas cognominat.

Piſandrus Camireus (Camirus autem ciuitas eſt Rhodi) Eumolpi tempore, poeta, vt nonnullis placet, antiquior Heſiodo.

Piſandrus Lycaonius, ſub Alexandro Mammea verſificator, ſcripſit variam hiſtoriam.

Piſandrus, Neſtoris filius. Suidas.

Piſandis, Venetorum claſſis ductor, anno ſalutis 1379.

Piſaon, in Pelagonia eſt: Gentile, Piſæus. Stephanus.

Piſaurus, fluuius Piceni, à quo Piſaurum, ciuitas Vmbriæ ei ſuperpoſita, nominata eſt. Seruius verò ſcribit Piſaurum dictum, quòd illis aurum penſatum ſit. Nam quum Camillus Gallos interemiſſet, aurumque, quod Galli a Romanis acceperant, pro Capitolio non euerſo recepiſſet, & ſigna ciuitati appendiſſet, ciuitati nomen dedit. Plinius libro tertio capite quarto.

Piſenor, Centaurus, Ixionis & Nubis filius.

Piſeus, rex Tuſciæ, anno ante Romam conditam 260. æneam tubam inueniſſe dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56.

Piſidia, diæ, Aſiæ regio, Lycaoniæ, Iſauriæ, & Pamphyliæ finitima, cuius oppida enumerantur Selga, Sagalaſſum, Petnelıſſum, Adadata, Brias, Gremna, & alia nonnulla. Populi Piſidæ, antea Solymi dicti. Plin. lib. 20. cap. 27.

Piſinoë, vna Sirenum.

Piſis, urbs & mons Armeniæ vel Suſianæ: Ciuis, Piſideus. A Piſidia fit etiam Piſidens. Steph.

Piſiſtratus, Hippocratis filius, Athenienſis tyrannus, clarus genere, eloquentia verò tanta, vt ea deliniti Athenienſes, libertate qua nihil charius habebant, ſe ſponte exuerent, illiuſque facundiæ ſanctitatem Solonis, qui nomen fuerat ciuitatis, poſthaberent. Artes liberales maxime fouit: Bibliothecam primus Athenis publicauit, quam Xerxes vrbe potitus, ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis pòſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curauit. Trog. lib. 2.

Piſiſtratus, Lariſſæus hiſtoricus. Suidas.

Piſiſtratus, Neſtoris & Eurydices filius, quem pater Telemacho comitem addidit, in Laconiam profecturo, vt Menelaum de patre percontaretur, Hom. 3. Odyſſ.

Piſones, appellati ſunt quidam Romani nobiles, quòd optime piſa ſererent, ſicut à lente Lentuli. Et hi quidem è Calphurniorum proſapia fuere, quæ à Numa rege deſcendit. Calphurnius enim Numæ filius fuit, vt ait Feſtus.

LI.iii.

Piſtor, Iuppiter dictus eſt, quòd Romanos quo tempore a Gallis obſeſſi propter famem de deditione cogitabât, in ſomnis admonuiſſet, vt ex omni frumento quod habebant, panes facerent, eoſque in hoſtium caſtra iacerent. Ita enim futurum, vt deſperata victoria Galli animis conciderent, atque ipſi ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ouidius 6. Faſtorum,

Eſſe Ceres viſa eſt, iaciunt Cerealia dona,
 Iacta ſuper galeas, longáque ſcuta ſonant.
Poſſe fame vinci ſpes excidit hoſte repulſo
 Candida Piſtori ponitur ara Ioui.

Piſtoria, ciuitas, quam Ptolemæus ponit inter mediterraneas Tuſciæ ciuitates: eſt enim inter Florentiam & Lucam. A qua Piſtorienſes, Plin.lib.3.cap.4.

Piſtiron, emporium Thraciæ: Gentile, Piſtiritæ. Stephano.

Piſyæ, vrbs Cariæ: dicitur etiam Pityæ: Gentile, Piſyetes & Pityates. Capito Pityuſſam vocat.

Pitane, ſiue Pitana, vrbs Aeolidis in Aſia, non procul à Caici fluminis oſtio, duobus inſignis portubus: cuius incolæ Pitanæi & Pitanitæ nominantur. Ouid.7. Metam. Fama eſt apud Pitanam lateres inuentos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt. Ouid.7. Metam.

Aeolicam Pitanen à læua parte reliquit.

Hinc Pitanitis regio, & Nympha Pitanitis. Stephan.

Pitane, Laconiæ oppidum: cuius incolæ Pitanatæ dicuntur. Hermolaus apud Plinium.

Pitanæ, vrbs ſita in ripis Eurotæ, à Pitana heroina Eurotæ filia. Vnde Pindarus in Olympiis: πρὸς πιτάναν δὲ χρὴ παρ' εὐρώτα πόρον. Pindari ſcholiaſtes.

Pitanpolis, vrbs Cariæ, à Pitao Phrygiæ Medi amico dicto: Gentile, Pitacis. Steph.

Pitea. Vide Lampſacus.

Πιθήκων κόλπος, id eſt, Simiarum ſinus, portus in Libya iuxta Carthaginem: Gentile, Pithecocolpites. Steph.

Pithecuſa, ſæ, vel Pithecuſę, ſarum. Stephano, inſula Campano littori adiacens, non procul à Neapoli, à Virgilio Inarime dicta, à quibuſdam etiam Aenaria, à ſtatione nauiũ Aeneæ. Dicta Pithecuſa (vt Ouid.lib.14. fabulatur) à Cercopibus deterrimo hominũ genere, quorum fraudem periuriáque exoſus Iupiter, in ſimias eos commutauit, & in hac inſula collocauit. Gręci enim ſimias, πίθηκας appellant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabuloſam reiicit Plinius lib.3.cap.6. docetque Pithecuſas non a ſimiis appellatas, ſed a figlinis doliariorum. Dolia enim Græci πίθους vocant. Habet autem hæc inſula in vertice oppidum eiuſdem nominis.

Pithniſſa, vrbs Lycaoniæ: Gentile, Pithniſſæus. Stephano.

Pitho, dea flexanima, illa dicendi præſes, quam Ennius Suadam, Quintilianus perſuadendi deam, Horatius Suadelam, & poetica mella, Cicero leporem appellat. Plinius, Colebatur & Diana cognomine Pitho Corinthi: vna ex Atlantidibus.

Pithodemus, luctator egregius, cuius ſtatuam fecit Dinomenes. Plin.lib.34.cap.8.

Pithonoſcome, locus in Aſia, in campis patentibus, vbi primo aduentus ſui tempore ciconiæ congregantur, & eam, quæ vltima aduenerit, lancinant vniuerſæ, atque ita abeunt.

Pithos, vicus in tribu Cecropide: Incola, Pitheus. Nomen eſt ἀπὸ τῶν πίθων, id eſt, à vaſis ſeu doliis, quæ illic fiunt. Steph.

Pithumus, Vide Pilumnus.

Pittacus, philoſophus Mytilenæus, vnus ex ſeptem Gręciæ ſapiẽtibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit: exortóque deinde inter Athenienſes Mitylenæoſque bello, Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare certamen prouocauit, retiq; quod occultè ſecum attulerat, implicitum, facile ſuperauit. Qua ex pugna Retiariorum & Mirmillonum factiones originem ſumpſiſſe putantur: fuit autem tempore Crœſi regis. Huius illud, Prouidere ne caſus veniant: ſi fortè venerint, æquo animo tolerare. Fuit alter Pittacus legiſlator (Fauorinus & Demetrius in homonymis) qui minor eſt appellatus. Aelianus de varia hiſtoria, Pittacum quendam commemorat, qui de mola piſtrina encomium conſcripſit, vt in paruo argumento vim dicendi oſtentaret. Idem de ſapiente dicit, eum in templo Fortunæ ſcalam conſtituiſſe, vt eius exprimeret effectum, cùm multi in vita mortales aſcendant, deſcendantque.

Pittheus, thei, Theſei auus maternus, qui Trœzene regnauit: de quo vide Plutarchum in vita Theſei. Hinc Pittheis, patronymicum fœmininum quo poëtę vtuntur pro Aethra Pitthei filia, matre Theſei. Ouid. in epiſt. Ariadnes ad Theſeum.

Pityæ, Vide Piſyæ.

Pityea, vrbs inter Parum & Priapum. Steph.

Pityuſa, inſula quæ Miletus dicitur, & vrbs Lampſacus poſtea vocata, vt ſuprà diximus.

Pityuſſa, Vide MILETVS & PISYE. Phaſelis etiam vrbs Pamphyliæ, Pityuſa prius dicta eſt. Stephanus.

Pityuſſæ, inſulę à Gręcis dictę à fructice pineo, monumentis ſcriptorum inclytę. Steph inſulę diuerſæ ſunt. Alcman πιτυώδεις vocat.

Pius, Romanorum epiſcopus nonus, anno ſalutis 144.

Pius II. Rom. epiſcopus, vir doctrina & ingenio clarus, Aeneas Syluius antea dictus. an.1459.

Pius III pontifex Rom anno ſalutis 1503.

P L

Place, vrbs Helleſponti: Ciuis, Placius: Gentile, Placianus

Placianus.Steph.

Placentia, Stephano, ciuitas Liguriæ, ad Trebium amnem,nec procul à Pado.Plinius.lib. 3.cap.15.vnde Placentinus,poſſeſſiuum.Cicer. de clar.Orat.

Placia, Myſiæ oppidum, iuxta Cyzicum Mileſiorum oppidum,Plin .lib.5.cap.vlt.

Placidia virgo Valentiniani imperatoris & Eudoſiæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei præterquam ſaluti ſtudebat.

Placiadæ, ſunt incolæ vici cuiuſdam regionis Atticæ, apud quos moris erat,adulteros puniri grauiter impactis in pudendam corporis partem raphanis,qui apud illos miræ magnitudinis eſſe dicuntur.Quòd ſi raphani fortaſſe non fuiſſent ad manum,Stelæo vtebantur, id eſt ligonis ligno.Vide prouerbium Placiadæ,apud Eraſ

Placidia, Theodoſii Magni Cæſaris filia, ab Alarico Gotho in vrbis expugnatione capta.

Placidianus, conſul cum Ann. Tacito,anno vrbis 1025.

Placidus,cos.cum Romulo,anno vrbis 595.

Pladaræi,populi Septentrionales : Gentile,Pladaræus,vel Pladarites,Steph.

Plamus,vrbs Cariæ:Gentile,Plameus,Steph.

Planaria,inſula vltra Corſicam,à ſpecie ſic dicta, quòd æqualis freto exiſtat, ideoque nauigiis fallax.Plin.lib.3.cap.6.

Planaſia,inſula in mari Tyrrheno,non longè ab Ilua.Ptolem.lib.3.cap.1.

Plancius, Romanus quidam, cuius extant epiſtolæ luculenter ſcriptæ. Qui (teſte Euſebio) cùm Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit.

Plaræi,populi Epiri.Steph.

Plaraſſa,vrbs Cariæ:Gentile,Plaraſſeus.Steph.

Platææ,arum,Stephano,ciuitas Bœotię,ſub Cithærone monte,non longè a Thebis.Dicta à latitudine remorum.Strabo lib.9.nam πλάτη Græcis,eſt latior pars remi.Platæenſes autem remigatione victum quæritabant. Non procul ab hac vrbe Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem, & conſobrinum ſuperauere. Stat.6.Thebaid. Eodẽ nomine eſt inſula in mari Libyco,quaſi oppoſita ad Cyrenem. Herodot. lib.4. cuius ciues, inquit Stephanus πλαταιεῖς:regio Plataica dicitur. Cæterùm à Platæis Bœotiæ, quas Homerus in ſingulari πλάταιαν nominauit, ſimiliter Platæis vel Plateatis.

Platanodes, Achaiæ promontorium.

Platea inſula in mari Aegæo, quæ & Paros & Minois dicitur. Eſt item inſula Libyæ: Gentile,Plateates & Plateites,Steph.

Platanos, vrbs Phœniciæ : Gentile, Plataneus, Stephano.

Plateis,inſula iuxta Lyciam: Gentile,Platæus.

Platius, Syluanus,Conſul cum Iulio Seuero,anno vrbis 593.

Plato,philoſophus inſignis, ſectæ Academicæ princeps, Ariſtonis & Perectoniæ filius: ex humerorum latitudine ſic dictus, cùm antea ex aui nomine Ariſtocles vocaretur. Hic adhuc adoleſcens palæſtra ſe exercuit : picturæ operam dedit : Tragœdiaſque & poemata quædam conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſeſe contulit, ſub quo breui tantùm in Philoſophia profecit, vt non immeritò diuinus Plato, & Philoſophorum Homerus fuerit appellatus.Fuit varius,multiplex, & tantæ eloquentiæ,vt Iouem (ſi Græce loqui voluiſſet) Platonice loquuturum Philoſophi dicerent. Athenis primùm Socrati dedit operam.Deinde dum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt,vt Pythagoreos audiret,vbi Philolai Crotoniatę librum de ſecta Pythagorea centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus eſt,ex quibus multa in ſuũ Timæũ tranſtulit. In Aegyptũ deinde properans, vt audiret Gymnoſophiſtas, oleũ (ait Plutarch.) ſecum mercaturæ gratia vexit, vt viatico ſuppeditaret, vbi libros Moſeos legiſſe creditur. Ter in Siciliam nauigauit,primùm Aetnæ flagrantis viſendæ gratia,vt Apuleius ait.Reuerſus,apud Aeginam captus eſt a piratis,ac minis triginta venundatus:deinde a Niceie Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub iuniore Dionyſio ſpe liberandi Siciliã.Sed paulò pòſt expulſo Dione & ipſe ſuſpectus remigrauit. Tertiò, quum maximè nollet,rogatus ab Archyta, vt Dionem tyranno reconciliaret,iter ingreſſus,ab eodem Dionyſio obuiam procedente,quadrigis exceptus eſt. Demũ in ſuſpicionem veniens, vix rogante & ſpõdente pro eo Archyta,dimiſſus. Dialogum primus illuſtrauit,licet prius,vt aiunt,inuẽtum à Zenone Eleate,vt Ariſtoteles tradit : vt Fauorinus ab Alexamene Teio. Deceſſit annos natus 81. morbo, vti fertur,pediculari.Vita fuit cælebs, ac caſtus,vt Auguſtinus ſcribit: de quo plura vide apud Plutarch.

Plato alter, Athenienſis, poeta priſcæ comœdiæ, tẽpore Ariſtophanis & Eupolis,cuius fabulas Suidas & Athenæus cõmemorãt in Dipnoſophiſtis.Tres item alios Diogenes Laertius cõmemorat:vnum Rhodium philoſophũ,diſcipulum Panætii,aliũ Peripateticũ, de Ariſtotelis ludo: Tertium Praxiphanis diſcipulum.

Plato, Martyr quidã fuit, qui pro fide Chriſtiana imperante Maximiano paſſus eſt, paternamque hæreditatem dum viueret, pauperibus eſt largitus.

Plautianus, Conſul cum Geta Cæſare, anno ab vrbe 955.

Plautius,poeta comicus,Gell.lib.3.cap.3.

Plautius,Romanus quidam:qui quum ob vxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortemque appeteret, in rogum ſe coniecit, quem togatum calceatúmque corpori vxoris

iunxerunt amici. Authot Valer. Max. de amore euniugali.

Plautus, poeta eomieus Farſinas (cùm vulgò Sarcinas corrupte ſcribatur) Plotus ab initio, teſte Feſto, appellatus à pedum planitie, quos plotos Vmbri vocant. Si quando à mola aſinaria vacabat, cui addictus ob paupertatem erat, fabulas cõponebat, quas venditaret. Hic cęteris eomicis pręfertur, ſentẽtia multorum, præſertim Varronis, qui ait, Si Muſæ Latinè loquerentur, Plautino ſermone loquerentur.

Plaxura, nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogon.

Plecuſa, ancilla Dianæ fuit, cuius meminit Martial. lib. 2.

Et cecidit ſectis icta Plecuſa comis.

Plegra, templi Delphici incenſor, anno ferè ante Romam conditam 700.

Pleiades, ſeptem ſtellæ, inter os Tauri, & caudam Arietis ſitæ, Higyn. in Aſtron. poëti. quæ ortu ſuo primæ nauigationis tempus oſtendunt: vnde Græce Pleiades dicuntur, ἀπὸ τοῦ πλεῖν, quod eſt nauigare. Latinè Vergiliæ dicuntur, à verni temporis ſignificatione, quo oriuntur. Nam circa æquinoctium vernum, earum ortus matutinus eſt. Has poetæ Atlantis filias faciunt, ex Pleione nympha: vnde & Pleiadum nomen tractum eſſe quidam exiſtimant. Sunt qui putent Pleiades dictas, quaſi πλείονας, hoc eſt plures, quòd nunquam ſingulæ appareant, ſed omnes ſimul, præter Meſopen, quæ vix cõſpici poteſt. Pherecides has tradit ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula, Liberi patris nutrices ab Ioue inter ſydera relatas. Harum nomina putantur, Electra, Alcyone, Celæno, Maia, Aſterope, Taygete, Merope: quarum ſeptima vix cerni poteſt: cuius cauſam afferunt, quòd cùm reliquæ ſorores diis nupſiſſent, ſola Merope, mortali viro Siſypho nupſerit: quam ob cauſam, veluti pudibunda, latitat. Alii putãt hac eſſe Electra, & idcirco obſcuriorem videri, quòd excidium Troianum ſpectare non potuerit, ſed oculis manum oppoſuerit. Alii ferunt eas in cælũ aſſumptas, & in ſtellas eſſe mutatas ob pietatẽ, quòd Atlantis calamitatem perpetuo fletu proſecutæ ſint, vel quòd cùm perpetuam virginitatem ſeruare decreuiſſent, & ob id Dianæ ſtudia ſequerentur: Orionem verò, qui illarum amore captus, eos perſequebatur, effugere non poſſent, implorato Iouis auxilio, in ſtellas mutatæ ſunt. Fit autem quandoque hæc dictio tetraſyllaba diuiſione diphthongi.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos filia, vxor Atlantis, ex qua Pleiades ſuſcepit.

Plemmyriũ, fluuius Siciliæ, agrum Syracuſanũ, per quẽ labitur, crebris rigans inundationibus: vnde & nomẽ videtur accepiſſe ἀπὸ τοῦ πλημμύρειν quod eſt exũdare. Steph. caſtellũ Siciliæ eſſe ſcribit per ſimplex, m, perperã vt videtur: Incola, Plẽmyriates, vel Plemyriates.

Plenneus, Sicyoniorum rex xi. anno ab inundatione aquarum, 634.

Pleumoſii, populi ſunt inter Belgas, ſub imperio Neruiorum proximi Gordunis, Lenacis, Grudiis, ac Centronibus in Diœceſi Tornacenſi ſiti, Gallicè *Flandrois*.

Pleuratus, Thraciæ rex, Olym. 142.

Pleuron, Stephano, Aetoliæ vrbs, Plin. lib. 4. ca. 2. Meleagri patria, Statio 4. Theb.

Plexaure, res, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Plinius ſecundus Veronẽſis, temporibus Veſpaſiani vixit, cuius negotia adminiſtrabat: noctibus verò & ſuccilliuis (vt ipſe inquit) tẽporibus, opus de rerũ natura cõſcripſit, vnius omniũ parciſſimus tẽporis. Periit in montis Veſeui incendio, dũ eius cauſam indagare cupit. Eius vitã diligẽtius narrat nepos eius ex ſorore Cecilius Plinius, cuius extat liber Epiſtolarũ, & Panægyricus, Troiano Cæſari dictus, quo gratias agit conſul ab eo factus. Quintiliani filiam dote iuuiſſe, & Martialem poetam ſecedentem viatico proſecutum fuiſſe, teſtatur ipſe in epiſtolis. Volat. lib. 18.

Plinthine, vrbs Aegypti, a Samaria: Ciuis, Plinthinites. Steph.

Plione, vide Pleione.

Pliſtarchia, vrbs Cariæ, quæ antea & poſtea iterum Heraclea vocata eſt: Gẽtile, Pliſtarchites. Steph.

Pliſthenes, Pelopis filius ex Hippodamia, qui cùm iuuenis moreretur, Agamemnona & Menelaum filios ſuos paruulos Atreo fratri commendauit, qui eos ſuſcepit, filiorumque loco educauit, & ob id Atrei habiti, Atridæ ſunt appellati.

Pliſtonicus author, de quo Athenæus. Fuit & Appion quidam cognominatus Pliſtonicus, non multo tempore Plinio ſuperior, vt idem vltimo volumine teſtatur. Quin & Pliſtonices quandoque ſcribitur, ſicut Olympionices.

Plotæ, inſulæ duæ ad Occidentale latus Peloponneſi ſitæ, non procul à Zacyntho, Meridiem verſus, poſtea Strophades dictæ, à conuerſione Zethæ, & Calais, qui Harpyias in eas vſque inſulas ſunt proſecuti. Plinius libro 4. cap. 12.

Plothia, vicus in tribu Aegeide. Tribulis, Plothieus & Plotheus. Steph.

Plotina, Traiani Cæſaris cõiunx, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonſo capillo virum mentita, coniugem comitata eſt in exilium euntem imperterrita.

Ploticus, Philoſophus Platonicus, Aegyptius natione, è ciuitate Lyco, diſcipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, Galeni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine,

letudine, morbóque ſacro obnoxius. Suid.

Plotius Gallus, patria Lugdunenſis, dicendi præceptor, Romæ profitebatur, a quo ſe Cicero lib. de Oratore vna cum Q. fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur: a Tranquillo autem inter rhetores ponitur.

Plotius Criſpinus, quem Aretalogum fuiſſe cognominatum, quòd garrula ſcripſerit carmina. Porphyrius eſt author.

Plotus, poſtea Plautus dictus, poëta comicus, Vide PLAVTVS.

Plutarchus, Chæronenſis philoſophus, floruit ſub Traiano & Hadriano imperatoribus. Nam Traiano libros Apophthegmaton dedicauit, vir eruditiſſimus, a Traiano in Illyricum miſſus conſulari poteſtate, iuſſúmque omnibus Illyricis magiſtratibus, vt abſque eo nihil agerent.

Plutarchus, Neſtorii filius, Athenienſis ſophiſta, præceptor Syriani, qui ſcholæ pręſidebat Athenienſi ſub Iuliano principe. Suidas.

Plutium, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Plutinus. Stephanus.

Pluto, Saturni filius ex Ope coniuge, frater Iouis atque Neptuni: qui cùm ad regni diuiſionem veniſſent, Plutoni, qui natu minimus erat, & Ageſilaus vocabatur, pars Occidentis obtigit, ſecus interum mare: Ioui plaga Orientalis: Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, Ioui imperium cæli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigiſſe. Dictus Pluton ἀπὸ τοῦ πλούτου, hoc eſt a diuitiis, eò quòd opes omnes ab inferis, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruantur. Eandem etiam ob cauſam Latini Ditem appellarunt. Cic. 2. de Nat. deo. Vragus ab vrgendo, Vedius Iupiter, idem Quietalis eſt appellatus, quaſi mors quies ſit ærumnarum. Huius vxorem fuiſſe Proſerpinam Cereris filiam ex Claudiano poeta ſatis conſtat. Idem & Summanus dicitur, quaſi ſummus deorum Manium. Itē Orcus, quaſi Vrgus, ab vrgendo, quod omnes in interitum vrgeat. Hinc Plutonius, nia, nium.

Plutus, a Græcis fingitur diuitiarum deus: quē in aduentu claudu eſſe volunt, in receſſu alatum: hoc nimirū innuentes, quòd ſerius quidem opes contrahantur: partæ autem, niſi frugaliter diſpenſes, velociſſime dilabantur. Eundem & cæcum faciunt, & iudicii expertem, propterea quòd indigniſſimum quenq; opibus affluere videamus: probos autem & condignos in re tenuiſsima verſari. Huius domicilium conſtituit Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Pluuius dictus eſt Iupiter, quod Athenis eſſet ſimulachrum a Ioue pluuiam precantis: vt eſt apud Tibullum,

Te propter nullos Tellus tua poſtulat imbres

Arida nec Pluuio ſupplicat herba Ioui.

Plynex, inſula Nili: Gentile, Plynæus & Plyneates.

Plynteria, feſta erant Cereris apud Græcos, qui dies inter nefaſtos ſunt repoſiti: Pollux lib. 8. In his à Salone permiſſum fuit tria iurare numina, Iceſion, Catharſion & Hecaſterion, quæ ſunt Iouis cognomina. Xenoph. lib. 1. Hellenicon.

P N

Pnebebis, vrbs Aegypti: Gentile, Pnebebites. Sephan.

Pnyx, forum ſiue locus iudicii Athenis, ſic dictus παρὰ τὸ πυκνὸν id eſt, a denſitate ædium per vicos olim coniunctarum. Qui inhabitat, Pycnites, & fœmininum Pycnæa. Steph.

P O

Podalirius, Aeſculapii filius, ob inſignem medicinæ peritiam e Creta inſula vna cum fratre Machaone ad bellum Troianū euocatus. Dictus a pedum magnitudine. Eſt etiam Itali cuiuſdam nomen apud Virg. 12. Aeneid.

Podalia, vrbs Lydiæ prope Limyra. Steph.

Podarge, vna Harpyiarum, a pedum velocitate nomen habens, ex qua Zephyrus venius Xanthum & Balium Achillis equos, progenuit. Homer. 16. Iliad.

Podargi, populi Thraciæ. Steph.

Pœan, antis, pater Philoctetis, qui ab eo Pœantius & Pœantiades a poetis appellatur.

Pœcilaſium, vrbs Cretæ. Ptol. lib. 3. cap. 17.

Pœcile, Plin. li. 35. cap. 9. porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit, cum partē eius Mycon mercede pingeret, in qua Stoici philoſophabantur. Latini dici poteſt varia, ſiue variegata, a multiplici pictura. Græci enim ποικίλον varium dicunt. Vnde & lapis Similites (fortè Sinites vel Sinadicus vide infra.) vocatus eſt Pyrrho Pœcilos, a varietate rubētiū. In hac autē porticu Zenon philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & Stoica ſecta nomē accepit, & philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonii ab ipſo doctore appellabantur: στοὰ enim Græce, porticus vocatur. Fuit & in Helide porticus Pœcile, quæ à Plinio Hepthaphonos appellatur, quoniam ſepties eadem vox in ea reddebatur.

Pœceſſa, vrbs in Ceo: Ciuis, Pœceſſus. Steph.

Pœmandria, vide TANAGRA.

Pœmaninum, vrbs ſiue caſtellū. Eſt etiam parua regio Cyzici: Gentile ſimiliter. Steph.

Pœmen, mons Ponticæ regionis, a quo Parthenius profluit per mediam Amaſtrin. Incolæ, Pœmænii. Eſt etiam mons Macedoniæ Pœmœnium, cuius incolæ ſimiliter Pœmænii. Stephanus.

Pœmenis, canis fœminina, ex eorum canum numero, qui Actæonē lacerarūt: ita dicta, quòd in ſeruandis gregibus, paſtoris quodamodo officio fungeretur. Ouid. 3. Metamorph.

pœni,iidem qui Carthaginenſes: ita dicti quaſi Phœni,Seruio,propterea quòd a Phœnicibus originem traxerint:qui ob Pygmalionis ſæuitiam relicta Tyro, duce Eliſa in Africam appulerunt,& primùm Byrſam, deinde Carthaginem condiderunt. Hinc Punicus, ca,cum, quaſi Pœnicus,œ in u conuerſo.

Pola,Iſtriæ ciuitas,vbi Polaticus ſinus eſt,quondã a Colchis cõdita, ſed poſtea facta colonia Romanorum.Pietas Iulia, Plin.lib.3.ca.19.in deſcriptione Iſtriæ.Steph.πόλλα (ſed legendum potius per ſimplex λ) Gentile,Polates.

Poleades,Vide CYNDIPPA.

Polemius,Conſul cum Vrſo,anno vrbis 1090.

Polemon,rex Lyciæ,anno ſalutis 55.

Polemon,philoſophus Athenienſis, Philoſtrati filius: qui cùm in iuuẽtute petulans eſſet , & aliquando ebrius , & coronatus Xenocratis ſcholam ingreſſus fuiſſet: eius oratione quæ tunc de pudicitia erat,adeo mores immutauit, tantumque in philoſophia profecit , vt Xenocrati in ſchola ſuccederet,Gellius. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur: Suidas nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit.

Polemõ,cognomẽto Helladicus,genere Ilixus, hiſtoricus nobiliſſimus , æqualis Ariſtophanis Grammatici,Panætii diſcipulus , ſcripſit de origine ciuitatum Phocidis,Ponti, Laconiæ, geographiam , & de curſu Solis libros tres. Suidas.

Polemon, alius è Laodicea Cariæ, qui Smyrnę vixit ac præcepit , æqualis Herodi Attici,ſub Adriano principe , ad quem legatus quandoque Smyrnæorum miſſus , ab eóque honorifice exceptus , & Muſæo Aegyptio adſcriptus eſt.

Polemonium,Ptolemæo lib.5.cap.6. Cappadociæ vrbs:Vulgò *Leona*.Steph.portus & ciuitas in Ponto : Gentile, Polemonius & Polemonicus.Eſt & põtus Polemoniacus prouincia.

Polentia , vrbs Liguriæ ,Ptolemæo lib.3.cap.1. vulgò *Palanza*. Et caſtellum in maiori Baleari,Vide LAMNO.

Poleſu,ciuitas quædã,& Ciues ſimiliter. Steph.

Polias,Minerua,dicta eſt,quaſi vrbana quòd ea delectaretur vrbibus , ad differentiam eius quæ extra muros ædes ſacras habebat. Meminit Lucianus in Lapythis huius cognominis ὤμοσα,inqnit,κατὰ τῆς πολιάδος μὴ εἰληφέναι, id eſt iuraui per Poliadẽ me nõ cepiſſe.

Policbna,vrbs Troadis: Ciues,Policbnæi. Eſt & vrbs Cretæ: Ciuis,Polichnites.Stepb.

Polienm,vrbs Italiæ quæ prius Siris dicebatur: Gentile,Policicus. Steph. Vide SIRIS.

Polignotus, Thaſius pictor qui primus mulieres lucida veſte pinxit,inſtituit os adaperire, dentes oſtendere , vultum ab antiquo rigore variare. Pinxit Delphis ædem & Athenis porticum.

Polimartiũ, ciuitas in Italia in diui Petri, quod vocant,patrimonio.Blond.

Polis , nomen vrbis Aegyptiæ : qui inhabitat, Polites & Policus.hoc enim nomine Iupiter illic colitur.Fœmininum,Polias,Steph.

Polites,Priami filius,ex Hecuba: quem Pyrrhus capta vrbe,in cõſpectu patris interfecit. Virg. 2.Aeneid.

Politia,vrbs Achaiæ,Steph.

Politorion , vrbs Latinorum : quam Marcius rex Romã tranſtulit:Gentile,Politorites. Step.

Polium,locus in Leſbo.

Polla, Argentaria,Lucani fuit vxor,mulier doctiſſima, quæ iuuit maritum in emendandis tribus primis libris Pharſaliæ. Stat.lib.2. Syl. Hue caſtæ titulum , decuſque Pollæ iucunda dabis allocutione.

Pollentia dea potentiæ , quæ à Romanis colebatur.

Pollentia,Plinio oppidũ in maiore Baleariũ inſula. Fuit & altera Pollentia iuxta Alpes , inclyta lanarum nobilitate. Fuerũt & Pollentini in Piceno , in quinta regione Italiæ , non multùm diſtãtes a Tolentinatibus. Plin.li.3.

Pollio,Vide ASINIVS.

Pollio Macedonicus hæreticus,qui dicebat Spiritum ſanctum nihil habere commune cum Patre & Filio : fatebatur tamen Filium Patri ſimilem.

Pollux,Iouis filius & Ledæ, frater Caſtoris:qui cum immortalis eſſet , (vt pote eodem ouo cum Helena prognatus)a Ioue fertur petiiſſe,vt ſibi cum fratre iam vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret : qua re impetrata , alternis mori dicuntur & reuiuiſcere. Cui fabulæ occaſionem dedit Geminorum ſigni natura,quorum altero oriente, alter occidit. Vide CASTOR.

Pollux Iulius Naucratita , Grammaticus ſub Commodo principe præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus LVIII. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libris decem : ſcripſit & alia quædam quæ non extant. Suid.

Polmen,Vide LARYSSA.

Poltymbria,Steph.ciuitas Thraciæ.

Polus hiſtrio illuſtris in Græcia , qui geſtus & vocis claritudine & venuſtate cæteris antecibat. Egit Tragœdias poetarum, Athenis etiã Electram Sophoclis poetæ vrnam cum Oreſtis oſſibus geſtantem. Quem actum ſcitè adeo ac doctè abſoluit, vt imagines rerũ verhis exprimens,ſpectatores ad fletũ & lachrymas compulerit.

Polyænus Sardianus,temporibus Cæſaris dictatoris & Antonii Triumuiri , ſcripſit orationes iudiciales , triumphi Parthici M. Antonii libros tres. Fuit & alter eiuſdem nominis Macedo genere: qui de Thebis ſcripſit, & de re militari Suid.

Polyægas,inſula à caprarum multitudine. Plin.

Polyara,vrbs Cariæ: Ciuis Polyareus. Steph.

Polybius,

Polybius, rex Corinthiorum : qui cùm liberis careret, OEdipum, Laii patris iuſſu in ſylua expoſitum, & à paſtore inuentum, pro ſuo educauit, vt latiùs docuimus in dictione OEdipus.

Polybius, è Megalopoli ciuitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, Ptolemæo Euergetæ apud Aegyptum regnante. Scripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fuga Cleomenis Spartiatæ & Perſei Philippi filii Macedonum regis. poſthac Romam attigit. Suid.

Polybius, vates Corinthius, qui filio Troiã proficiſcẽti, & multis aliis mortem prædixit. Author Cicero.

Polybotes, vide Niſyros.

Pulybus, Sicyoniorum rex, anno ante Romam conditam 550.

Polycarpus, Smyrnenſis epiſcopus, anno ſalutis 91. Hic pro Chriſtiana fide palam & ſpectante populo in Amphitheatro combuſtus eſt. Volat.

Polycaſte, Neſtoris filia.

Polycletus, ſtatuarius eximius, diligentia & decore ſupra cæteros facile vincens, vt inquit Quintilianus. Nam ex ære ſigna fecit, nobilitata ſcriptorum præconio. Cum primis fecit aſtragalizontes, hoc eſt, talis ludentes, quo opere nullum abſolutius iudicant. Fuit Sydonius, & diſcipulus Ageladæ. Duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſua, alteram verò de vulgi opinione, quam de ſententia cuiuſuis prætereuntis cælauerat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primùm ſua oſtenſa magnopere laudatur: altera deinde non æque. Atqui ſcitote, inquit, quòd hanc quam tãtopere laudatis, ego feci: quam verò vituperatis, vos feciſtis. Aelianus de varia hiſtoria.

Policrata, quædam nobilis mulier è Naxo inſula, quæ inſperato gaudio pene exanimata, vltimum ſpiritum emiſit. Plutarch. de Claris mulieribus & Auſt. apud Gell.

Polycrates, tyrannus qui regnauit in Samo inſula. Hic & opibus & felicitate apud hiſtoricos inclytus, qui quod vixit, non tam fortunę alumnus dici potuit, quam partus. Nam aliquando, vt aliquid aduerſitatis habuiſſe videretur, annulum proiecit in mare, quem tamen coquus eius redinuenit in piſce. Sed mors infamis & ærumnoſa, docuit neminẽ ante obitum meritò dici poſſe felicem. Ad poſtremũ enim a Perſarum ſatrape Oronte dolo captus ac crucifixus. Strab. lib. 14.

Polycrates, Epheſiorum præſul, temporibus Seueri principis. Hieronym.

Polycrates, epiſcopus Epheſius, anno ſalutis 191.

Polydamas, antis, nobilis Troianus, Antenoris & Theanus ſororis Hecubæ filius, qui quanuis Lycaſtem Priami filiam, ex concubina ſuſceptam vxorem duxiſſet, cum Antenore tamen patre ſuo & Aenea, vrbem Troianam Græcis dicitur prodidiſſe. Poetæ Græci, vt primam huius nominis ſyllabam extẽdant (nam alioqui in hexametro verſu locum nõ habet) πολυδάμας ſcribunt, quos & Perſius imitatus eſt Satyra 1.

Ne mihi Polydamas, aut Troiades Labeonem Prætulerint.

Polydamas Troianus, Panthoi filius, ſocius, magiſter, & æqualis Hectoris. Aelianus. Homerus ſcribit Iliad. 50. hunc eloquentia, Hectorem armis valuiſſe.

Polydamas, Pancratiaſtes, æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus ſuperauit: taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retro tenebat: currum agitatum ſeſe opponẽdo altera manu apprehenſum ex curſu retrahebat, in equoſque inſiliebat deiecto auriga. Accerſitus à Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eũ ex prouocatione victor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cauerna, cùm ſaxum in vertice ruinam minaretur, diffugiẽtibus conuiuis, confiſus ipſe viribus ac manibus poſſe illud ſuſtinere, oppreſſus eſt. Pauſan.

Polydectes, Magnetis filius, rex Seriphi inſulæ. Hic Perſeum Iouis & Danaes filiũ educauit. Cuius tandem ingenium veritus, audaciámque & felicitatem, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandum Gorgonem Meduſam impulit: qua deuicta, redeũti Perſeo cùm ſemper detraheret, conuerſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ. Ouidius 5. Metam.

Polydice, mulier quędam, quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi ſuaſit. Seruius interpres Virgil.

Polydora, nympha, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia. Eſt & Plin. li. 9. cap. 32. inſula Propontidis. Stephano, inſula iuxta Cyzicum: Gentile, Polydoreus.

Polydorus, Priami filius ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani, incertum cõmunis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymneſtori Thraciæ regi, antiquo hoſpiti amico & genero ſuo. Sed ille deleta Troia, cæteriſque Priami fere omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore ſpatiantem telis aggreditur, & fruſtrà fidem deorum, hominúmque implorantem, occidit, cæſoque tumulum iniecit, cui poſtea myrtetum increuit, ſanguineis guttis diſtillans. Virgil. lib. 3. Aeneid. Quod cum mater Hecuba intellexiſſet, ſimulauit ſe ingens adhuc auri pondus velle illi ſecretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod auarus rex verum exiſtimans, mox ad Hecubam profectus, illius vnguibus obcæcatus eſt. Extat tamen & alia de Polydoro opinio: nempe Græcos per Thraciam ve-

nientes hunc cepiſſe. Priamum autem redimentem filium Græcis pro eo dediſſe vrbem, quæ poſtea ab euentu Antandros dicta eſt qua accepta, illos tamen nihilominus Polydorũ lapidibus obruiſſe. Seruius in 3. Aeneid. Alius fuit Polydorus, Priami filius ex Laothoë Altai Lelegum regis filia: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit.

Polyenus, inſignis quidam fuit mathematicus: qui Epicurum poſtea ſecutus eſt, totamque Geometriam falſam credidit. Cic. li. 4. Quæſt. Acad.

Polygius, Mercurius dictus eſt, cui Herculem clauam conſecraſſe, eamque paulò poſt iterum pullulaſſe, quod eſſet ex Oleaſtro. refert Pauſan.

Polygnotus, patria Thaſius nonageſima Olympiade floruit, pictor antiquiſſimus. Quintil. 12. de inſtitutione oratoria: & Plin. libr. 7. cap. 35. Is in picturæ tenuitate valebat, plicas veſtiũ, mollitiaſque ſignorum imitabatur. Aelianus. Is pinxit Ocnum torquentem ſpartum, & aſinam propè rodentem. Quod ſane ænigma eſt eius, qui fruſtra laborat, ſi vxorem habet prõdigam. Hic primus mulieres lucida veſte pinxit. Delphis ędem pinxit, & Athenis porticum, quæ Pœcile vocatur, gratuitò.

Polyhiſtor, Latine multiſcius dicitur. Hoc nomine appellatus fuit Appion. Gellius libro 5. cap. 14.

Polyhymnia, vide Polymnia.

Polyidus, medicus qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam reuocauit porrecta quadam herba, cuius vſum didicerat a Dracone quodam, quẽ viderat Draconi cuidam mortuo herbã illam porrexiſſe, eumque illius herbæ opera ad vitam reuocaſſe. Paleph. libro de fabulis.

Polymedia, Plin. lib. 5. cap. 3. Troadis oppidum Helleſponto adiacens.

Polus Agrigentinus, ſophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inueniſſe dicitur pariſa & antitheta, & ſimiliter deſinentia: quod minimè verum, ſed iam inuentis ſæpe vſum fuiſſe conſtat. Hęc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum qui ad Troiam profecti ſunt, ſcripſiſſe, ſimul & nauium catalogum.

Polycarmus Cælator eximius, qui Venerem lauantem ſeſe & Dædalum aſtantem inſculpſit marmore.

Polydorus Rhodius Cælator nobilis: qui ex vno lapide fecit Laocoontem & liberos nexuſque mirabiles.

Polymneſtor, Thracũ tyrannus, qui Polydorum Priami filium, quem pater euentum belli metuens, eius fidei cum magno auri põdere crediderat, auri cupiditate occidit. Quod vbi cognouit Hecuba, accito tyranno, tanquam aliud ei auri pondus vellet indicare, à mulieribus Troianis adiuta, vnguibus ei oculos eruit. Euripid. in Hecuba.

Polymnia, ſiue Polymneia, vna muſarum, à magnitudine memoriæ dicta. Nam μνείαν Græci memoriam vocant. Sunt qui à πολὺ & ὕμνος deducunt, quod eſt laudatio, quia laudationibus præſit: & ſcribunt Polyhymnia. Ouid. Faſtor. 5.

Polynices, filius OEdipi, Thebanorum regis, ex nephando Iocaſtæ matris concubitu, frater Eteoclis: quibus pater ſponte in exilium proficiſcens, regnum ea lege reliquerat, vt alternis annis regnarẽt. Verùm cùm Eteocles, cui, vt pote natu maiori, Polynices priores regnandi vices cõceſſerat, fratri ſuo regno cedere recuſaret, ille Argos ſeſe contulit ad Adraſtum regem, qui filiam ſuam, nomine Argiam, vxorem illi deſpondit, contractiſque, quam maximas potuit, viribus, vna cum Tydeo altero genero Thebanis bellum intulit: cuius is fuit exitus, vt duo fratres ſingulari certamine cõgreſſi, mutuis vulneribus caderẽt. Quinetiam cadaueribus rogo impoſitis, flamma ſe dicitur diuiſiſſe, tanquam implacabile illud odiũ, quod inter viuos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Stat. in Theb. & ſupra in dictionibus Adraſtus & Eteocles.

Polypœtes, fili' Pirithoi & Hippodamiæ. Hom. Iliad. 12.

Polyphemus, Cyclops, Neptuni filius, ex Thooſa, Phorſi filia, ingenti corpore, qui vnum tantùm oculum, eumque in fronte habuit. Hic Galateam nympham fertur adamaſſe, Acinque puerũ, quem ſibi illa præferebat, ſaxo interemiſſe. Vlyſſem quoque vi tempeſtatis in Siciliam delatum antro ſuo incluſit, quatuórque ex comitibus eius deuorauit, reliquos eodem mortis genere pempturus, niſi præuertens Vlyſſes vino nigro eum inebriaſſet, altoque ſopore obruto, aduſto ſtipite oculum eruiſſet. Homerus 10. Odyſſ. Virg. 3. Aeneid. De quo Seruius ſic ſcribit: Multi Polyphemum dicunt vnum habuiſſe oculum, alii duo, alii tres: ſed totũ fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur, id eſt, iuxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verùm Vlyſſes eum prudentia ſuperauit, & ob hoc eum excæcaſſe fingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit, quòd intellexiſſet ab eo ſibi parari inſidias. Author Gell. lib. 4. cap. 2.

Polypoduſa, inſula Cnidia: Gentile, Polypoduſæus. Steph.

Polyrem, vrbs Cretæ, quod habeat multas oues, quas ῥῆνας vocant. Steph.

Polyſtephanos, olim dicebatur Tybur, Italiæ vrbs. Steph.

Polyteba, oppidum Meſopotamiæ.

Polytes, Priami filius. Vide Polites.

Polyxena.

Polyxena, Priami filia formoſiſſima, ex Hecuba coniuge, quam Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris ſui tumulum iugulauit. Ferunt enim Achillem, cùm ad Troiam bellum gereret, Polyxenam ſorte in mœnibus conſpectam adamaſſe, eamque ſibi vxorem poſtulaſſe. Quod cùm Priamus annuiſſet, placuit vt in Thymbræi Apollinis templũ conuenirent, pacis nuptiarumque fœdera inituri. Quod cùm reſciuiſſet Paris, poſt Apollinis ſimulacrum ſeſe occultauit, Achillemque nihil tale opinantem ſagitta interfecit. Capta deinde Troia, cùm & Polyxena viua in hoſtiũ manus perueniſſet, Achillis vmbra Græcorum proceribus in ſomnis apparuit, præcipiens vt Polyxena, cuius nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias ſibi mitteretur: cuius crudelitatis Pyrrhus ſeſe miniſtrum præbuit. Ouid. 13. Metam. Hinc Polyxenius, xenia, xenium.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur, Homer. Iliad. 2.

Polyxo, xûs, mulier ex Lemno inſula, Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux, & hortatrix fuit. Nam cùm Lemni mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, maritique earum ex Thracia vxores ſibi eam ob cauſam aſciſcerẽt, Polyxûs inſtinctu omnem virilem ſexum interemerunt, ſola Hypſipyle excepta quæ Thoanti patri ſuo pepercit. Statius 5. Thebaid.

Polyzelus, poeta comicus, Græcus, cuius fabulas enumerat Suid.

Pomarius Hercules dictus eſt, quòd apud Bœotos Herculi malis ſacra fieri mos eſſet. vide Prouerb. Pomarius Hercules.

Pometia, vrbs olim in Italia, Latinorũ colonia.

Pometina, vna ex triginta quinque tribubus populi Romani.

Pomona, Nympha Latialis, hortorum dea, quã cùm Vertumnus miſere deperiret, in alias atque alias identidem ſeſe formas transmutauit, vt ſaltem amatæ conſpectu frui poſſet. Tandem in anum conuerſus, multis ei argumentis perſuadere conaretur, vt Vertumno nubat. Verùm cum nihil aliud, quàm operam ſe ludere animaduerteret, priſtina reſumpta figura, non admodũ inuitæ vim intulit, nuptiiſque eius eſt potitus. Ouid. 14. Metamorph. Eam Picus Latinorum rex adamauit: propter quod Circe coniunx illum in auem ſui nominis tranſmutauit, vt ſuperius oſtendimus.

Pompeia Plautina Imperatrix optima, quæ Iulianum Imperatorem maritum ſuum diuertit ab extorquenda populo pecunia & colligendo fiſco. Autor Sex Aurel.

Pompeia Q. Pompeii filia & neptis Syllæ, vxor Iulii Cæſaris, quæ a Iulio Cæſare repudiata fuit, quòd veniſſet in ſuſpicionem adulterii commiſſi cum Clodio inter ſacra Bonæ deæ.

Pompeianus Lupercus, Conſul cum Attico Attiliano, anno vrbis 381.

Pompeianus alter, Conſul cum Lolliano Auito, anno vrbis 961.

Pompeii, populi, quos Sarnus amnis abluit, incolentes oppidum eiuſdem nominis. Inde Pompeianum, id eſt prædium circa Põpeios.

Pompeii, oppidum Campaniæ, non procul à Puteolis & Neapoli. Mela lib. 2.

Pompeii. Q. Pompeius contra Numantinos miſſus, ab eiſque ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit. Author Florus libro. 2. Huius filius, ſiue nepos Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeii pater, Nouocomum coloniam deduxit: in bello ſociali imperator creatus, de Picentibus triumphauit, vir admodum duræ diſciplinæ.

Cn. Pompeius, huius filius, qui ex rerum geſtarum magnitudine Magni cognomen inuenit, L. Syllæ partes ſecutus, ab eóque ad vlciſcendos inimicos in Africam miſſus, Domitium primùm expugnauit, deinde & Iarbam regem cepit, de quo triumphauit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ Magnus eſt ſalutatus. Inde contra Sertoriũ in Hiſpaniam profectus, Metelli copiis ſeſe coniungens, eum cum tota factione ſuſtulit. Mox delectus Imperator ad bellum piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphauit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem, in regnum reſtituit. Inde Iberos, Albanos, Iudæos debellauit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extincta vxore Iulia, Cæſaris filia, Corneliam Scipionis filiam, a P. Craſſo, M. filio, viduam relictam, vxorem duxit. Neapoli demum acutiſſima febre correptus parum abfuit à morte: quæ ſi contigiſſet, melius cum eo actum fuiſſet, ob inſequentis belli ciuilis calamitatem. Nam Pharſalica pugna à Cæſare copiis longè inferiore ſuperatus, in Aegyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla præfecto interfectus eſt. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios: quorum ille apud Mundam Hiſpaniæ vrbem terreſtri, hic apud Siciliam nauali prælio ſuperatus fuit.

Sext. Pompeius alius, vir prætorius: ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit, & quem Ouidius de Põto, pluribus locis laudat. Huius pater Sextus Pompeius, Hiſpaniæ citerioris princeps, quum horreis ſuis ventilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, leuatuſque ſiccatis pedibus mirabili modo, quo poſtea remedio vſus eſt Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filia nepos, Trib. pleb cum T. Numantio Planco aduerſiſſimus Miloni: in cuius cauſa dixerat paucis

pòſt diebus, quàm Clodius eſſet occiſus, Milo dedit, quem ex Curia deſideretis: ego dabo quem ex Capitolio mulctetis. Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium ne veniret.

Qu. Pompeius, Bithynicus, ſummo ſtudio dicendi, multáque doctrina, incredibilique labore atque induſtria: Huius actio non ſatis commendabat orationem: in hac enim ſatis erat copiæ, in illa leporis parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus, e ſupellectili regia ſignum Ephebi mitrã tenentis, arenãmque ruentis, exercitationis gratia, more Græcorum Romam portauit, & in Capitolio poſuit.

Pompeius Lenęus, Pompeii Magni libertus qui de herbis & plantis ſcripſit.

Pompeiopolis, Ciliciæ vrbs. Melæ lib. 1. in deſcriptiòne Ciliciæ: deinde vrbs eſt à Rhodiis, Argiuiſque, pòſt piratis, Pompeio aſſignante, poſſeſſa: nunc Põpeiopolis, tunc Soloe. Quæ etiam, Solino teſte, poſtea Traianopolis eſt appellata, mutato nomine. poſtquam in ea fato cedere Traianus coactus eſt, Steph. vrbs Paphlagoniæ. Inde Pompeiopolites. Vide Pompelon.

Pompelon, Ptol. lib. 2. cap. 6. Martua dicta: Pampilona, Hiſpanice Pamplona, Pompeiopolis, caput regni Nauarræ.

Pomponia, nomen matris Scipionis: alii Pompeiam nominant.

Pomponius Atticus, nobilis eques Romanus, excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit, vnde Atticus Ciceroni eſt appellatus. Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Rempublicam eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, vbi longo tempore moratus, & ciuitatem, & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit: linguam ita probè didicit, vt Attici nomen adſequeretur. Humanitate diuitiiſq; ſimul præditus fuit, quibus amicos libenter impartiebat. Nã & Ciceronẽ ab vrbe pulſum opibus iuuit, & Brutum ab vrbe fugientem, minis centũ eſt proſecutus. Erat alioqui grauiſſimus, vt quæ religioſè polliceretur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Pluta. Cornelius Nepos.

L. Pomponius Bononienſis, Attellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, vt mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. Pomponius orator, patronus acer, acerbúſque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Iulius item Pomponius ſecundus, tempore Quintiliani inter Tragicos longè princeps: quem ſenes Pindarum tragicum putabant, compoſitione atque nitore præſtare confitebantur, Quintilianus. Plin. lib. 14. cap. 4. eum cœnam C. principi Germanici filio dediſſe ait, in qua vinum centum ſexaginta annorum fuit.

Pomponius Iuriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

Pomponius Mela inſigni opere De ſitu orbis clariſſimus.

Pomponius Baſſus, Cõſul cum Aurelio Fuſco, anno vrbis 1010.

Pomponius Victurinus, Conſul cum Aurelio Probo Aug. anno vrbis 1034.

Pomponius Ianuarius Conſul cum Maximiano Auguſto, anno vrbis 1040.

Poneropolis, vrbs Thraciæ: Ciuis, Poneropolites. Steph.

Pontia Romana mulier caſtiſſima, quæ nullis verborũ lenociniis aut pollicitationibus ad adulterium cum Octauio Trib. plebis impelli vnquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Cor. Tacitus.

Pontia, inſula Tyrrheni maris, Ptol. lib. 3. cap. 1. vulgò *Perce*, non longè à Palmaria, in ſinu Caietano, in qua turtures ac coturnices, cùm ad Italiam veniunt, prima volatura requieſcendi cauſa paucos dies morantur. Varro. Ex hac fuit Pontius Pilatus.

Pontiæ, inſulæ in mari Tuſco. Plin. lib. 3. cap. 6.

Pontianus, Romam epiſcopus XVII. anno ſalutis 233.

Pontianus, Conſul, anno ſalutis 990.

Pontina, Volſcorum palus iuxta forum Appii, haud longè à Tarracina, diſtat ab vrbe viginti paſſuum millibus, quam Plin. lib. 3. ca. 5. non lõgè fuiſſe a Circeis dicit, quem locum XXIIII. vrbium fuiſſe Mutianus ter conſul prodidit. Exiccata eſt à Cornelio Cethego Conſule, cui ea prouincia obuenerat: agerque ex ea factus. Liuius lib. 47. Inſequentibus deinde ſeculis, iterum exiccata a Theodorico Gothorum rege, vt ex eius inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Iuuenalis Satyra tertia oſtendit.

Pontus, Nerei filius & Neptuni. Euſeb. li. 1. Pręparat. Vnde pontus mare dici videtur.

Pontius Aufidianus Romanus ciuis, qui vbi reſciuit filiam a Faunio Saturnino pædagogo ſuam corruptam, vtrunque morte puniuit. Valer. Maximus.

Pontus, totum illud mare, quod à palude Mæotide vſque in Tenedum protenditur. Sed vbi primùm ſe arctat, à Tenedo incipiens, à caſu Helles vocatur Helleſpontus: vbi ſe expãdit, Propontis: vbi iterum arctatur, Thracius Boſphorus: vbi autem latiſſimè diffunditur, Pontus Euxinus, qui curuatus in figuram Scythici arcus, committitur oſtio Mæotidis paludis: idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Figuratè autem pro quouis mari ponitur.

Pontus, regio Aſiæ minoris, à Ponto rege ſic cognominata, ad Occidentem, Haly flumine: ab Oriente, Colchide clauſa: à Meridie, minori Arme-

ri Armenia: à Septentrione, mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus verò libro 5. paulò aliter, Pontus, inquit, ab Occaſu, ore Ponti, & Thracio Boſphoro: a Meridie, regione quæ proprie Aſia dicitur: a Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Eſt autem hæc regio venenorum in primis ferax, vnde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virg. Eclog. 8. Hinc Ponticus, ca, cum: vt Ponticum abſynthium.

Popanium, vrbs Tyrrhenorũ, Ariſtoteles in Mirabilibus.

Popilii, a Põpiliis diuerſi leguntur, quorũ princeps M. Popilius: qui cùm cõſul eſſet, eodemque tempore ſacrificium publicum cum læna faceret, quòd erat flamen Carmentalis: plebis contra patres concitatione & ſeditione nuntiata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, ſeditionemque cùm authoritate, tum oratione ſedauit. Cic. in Bruto. Hic etiam ſecundò cõſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tyburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Liuius.

M. Popilius, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam cenſuerat, cum exercitu fuſus fugatuſque eſt. Liuius libro 55. Hic deinde ob rem ſua culpa male geſtam in exilium eſt actus.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum regem, amicum populo Romano obſederat, miſſus nuntiatum, vt a ſociis populi Romani abſtineret: cunctantem, reſponſumque differentem, virga circunſcripſit, ne vltra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus, bellum omiſit. Liuius lib. 45. & Valer.

Popilius Lanatus Ciceronem occidit, patronũ ſuum in cauſa capitis. Valer.

Popularia ſacra erant, quæ ab omnibus ciuibus fiebant, nec erant priuatarum familiarum, ſed omnium communia, vt a diis impetrarentur quæ ſpectabant ad communem populi ſalutem.

Populi fugia, feſta erant quæ Romæ menſe Iunio celebrabantur, vt docet Macrob. & Varro. Sũt autem ideo dicta, quòd eo die repentino tumultu fugerit populus Rom. in bello Gallorum cum Romanis.

Poppea fuit Neronis vxor quæ iumentis ſuis ſoleas ex auro induebat. Plutarch.

Populonia, Iuno dicta eſt, quòd ex maris & fœminę coniunctione cui pręeſſe credebatur, noui ſubinde populi creentur. Paleph. libro ſecundo.

Populonia, vrbs Hetrurię, iuxta Piſas, Melæ lib. 2. (hodie Plubinum appellata) a populorum multitudine, quæ in eius agro eſt, vel a populando, quòd frequentibus piratarum populationibus pateret.

Populonium, Tuſcorum promontorium, Ptole. lib. 3. cap. 1. Baractus portus hodie.

Porcius, cognomen Catonis familiæ, tractum à porco.

Porcius, Præſes Palæſthinæ & Iudææ, cognomento Feſtus. Act. 24.

Portia, Catonis Vticenſis filia, M. Bruti vxor, nuntiata viri ſui morte, cum illi ferrum ad ſe conficiendam negaretur, furibunda ad ignem acceſſit, auideque, hauſtis accenſis carbonibus, ſibi necem intulit.

Pordoſelene, inſula iuxta Lesbum cum vrbe eiuſdẽ nominis: Ciuis, Pordoſelenitis. Aliqui, vt ciuilius loquantur, Poroſelenem nominat. Steph.

Porphyreon, vrbs Phœniciæ: Gentile, Porphyreonius & Porphyreonites. Steph.

Porphyrion, onis, Gigas vaſtiſſimus, vnus ex iis, qui ſuperis bellum intulerunt. Claudianus in Gigantomachia. Fuit item hoc nomine auriga Praſinæ factionis, Neronis tempore. Hoc etiam nomine dicitur, qui in Horatium commentatus eſt.

Porphyrione, inſula in Propontide ante Cyzicum. Plin. lib. 5. cap. vlti.

Porphyris, Plin. lib. 4, inſula in ſinu Laconico, à Maleæ promontorio quinque millibus paſſuũ diſtans, ancipiti mari propter anguſtias. Eadem poſtea Cythera appellata eſt, ob memorabile templum Veneris, quod in eo conſtructum fuit.

Porphyrius, philoſophus, Tyrius genere, clara ortus proſapia, a puero vſus præceptore Longino, viro doctiſſimo: priùs Malchus vocabatur: deinde ob veſtem regiam purpuream, qua ob nobilitatem vtebatur, Porphyrius appellari cœptus eſt. Romam poſtea profectus, Plotinum audiuit, vna cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam nauigás, apud Lilybæum morbo correptus, a Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſenti & philoſophica oratione recreatur, adeò vt ſtatim conualuerit: moxque Romam ſimul repetens, ibi diem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putata eſt, quòd quæ priùs probauerat, ea poſtea retractauerit. Eius opera ſunt, De diuinis nominibus liber vnus. De principiis duo. De materia ſex. De anima quinque. De animalium abſtinentia quatuor. De cognoſcendo ſeipſum quatuor. Quòd vna fuerit Platonis Ariſtotelisque ſecta libri ſeptem. In hiſtoriam Iuliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos libri quindecim. In dialecticam Iſagoge, aliaque complura Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, vſque ad Tacitum & Probum principes. Suidas. Aduerſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30 voluminibus apologiá edidere. Hieronymus.

Porphyruſſa, inſula, vide Porphyris & Cytera.

Porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit: cumque iam ex Ianiculo in vrbem irrueret, Horatii Coclitis virtute eſt remoratus, donec pons à tergo ſolueretur. Poſt hæc cùm vrbem obſidione cinxiſſet, nihilque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cuius ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus, vnum ex purpuratis per errorem pro rege occidit: ſtatimque captus, cùm Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in foculum iniecit, nullaque vultus mutatione exuſſit, partim vt regi fidem faceret, nullis ſeſe tormentis poſſe perterreri: partim vt e dextera ſua, quæ in cæde aberrans, purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Virgil. 8. Aeneid. mediam dictionis huius ſyllabam conſonante licenter geminata extendit.

Porta Auguſta, Hiſpaniæ oppidum. Ptol. lib. 2. cap. 6.

Porthmia, vicus ad hoſtium Næotidis paludis: Gentile, Porthmicus.

Portia, filia fuit Catonis, quæ audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferro ſibi mortẽ intulit: cuius mortem deſcribit Marti. lib. 1. Epigram.

Coniugis audiſſet fatum quum Portia Bruti,
 Et ſubtracta ſibi quæreret arma dolor:
Nondum ſcitis (ait) mortẽ mihi poſſe negare,
 Credideram ſatis hoc vos docuiſſe patrem.
Dixit, & ardentes auido bibit orẽ fauillas,
 I nunc & ferrum turba moleſta nega.

Plutarch. & Valer. Maxim.

Portius Licinius, fuit ſcriptor Epigrammatum: Ex cuius verſibus ſequentes maximè probantur.

Cuſtodes ouiũ teneræque propaginis agnum
 Quæritis ignem? ite huc. quæritis? ignis homo eſt.
Si digito attigero, incẽdam ſyluã ſimul omnẽ
 Omne pecus flãma eſt, omnia quæ video.

Portunus, deus maris, à Græcis dictus, a portubus, quibus præſidere putabatur, nomen habens. Hunc poetæ fabulantur, fuiſſe Melicertam, Inûs filium, quem mater Athamantis furorem fugiens, vlnis complexa, vnà cum illo ſe in mare præcipitem dedit: atque ipſa quidem in deam marinam mutata, à Græcis λευκοθέα, à noſtris Mater Matuta appellatur: ille autem in deum marinum ſimiliter cõuerſus, Græcis Palæmon, nobis Portunus nominatur. Huic & ludi ipſi in honorem Palæmonis, ſiue Portuni inſtituti, Portunalia à Romanis vocabatur, quæ Græci à loco Iſthmia appellabant. Vide Athamas, Ino, & Melicertes.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro Macedone ſuperatus: deinde & ſuorum dolo interemptus.

Poſideon, menſis qui dicitur à Latinis December.

Poſideum, Ioniæ promontorium, Pompon. li. 1. in deſcriptione Ioniæ. Stephano, vrbs inter Ciliciam & Syriam: Gentile: Poſſideeus. Vide Poſidium.

Poſidippus Caſandreus, comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cuius fabulas triginta commemorat Suidas.

Poſidium, Syriæ oppidum, Ptol. li. 5. cap. 2. Vide Poſideum.

Poſidonia, à Neptuno dicta (qui Græcè ποσειδῶν dicitur) aliter Ionia dicitur, ab Ione Zuthi filio. Stephano, vrbs Italiæ: Gentile, Poſidoniates, vel Poſidonius. Vide Sirenuſſæ apud Steph.

Poſidonias, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs. Steph.

Poſidonius, philoſophus Apamiẽſis, diſcipulus & ſucceſſor Panætii, ex Syria (vt Strabo li. 14. author eſt) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt, ſicut & Apollonius Molo dictus eſt Rhodius, cùm eſſet Alabandẽſis: vtrumque audiuit Cicero. Hic cùm aliquando morbo articulari laboraſſet grauiſſimè, fertur ſæpe dixiſſe (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor, quanuis ſis moleſtus: nunquam te eſſe confitebor malum. Venit etiam Romam M. Marcelli tẽpore, ſcripſitque multa, Plutarch.

Poſidonius, Olbiopolita hiſtoricus, ſcripſit poſt Polybium hiſtoriam libris 2. 11. vſque ad bellũ Cyrenaicum & Ptolemæi. Præterea declamationes rhetoricas, argumẽta in orationes Demoſthenis. Suidas. Hunc Strabo teſtatur ſuo tempore fuiſſe.

Poſſidonius, Africæ præſul Auguſtini contubernalis, cuius etiam vitam ſcripſit: præterea homiliarum libros ſeptem, epiſtolarum totidem, aliarumque rerum complures. Author Ptolemæus Lucenſis.

Poſidonius, nomen viri. 2. Mach. 14.

Poſthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultus elegantioris, ingeniùmque liberiùs quam virginem deceret, parum abhorrẽs a fama. Tandem ſententia pontificis maximi abſoluta, qui eam abſtinere iocis, colique ſanctè potius, quàm ſcitè iuſſit. Volat.

Poſthumia, Seruii Sulpitii vxor, cuius ſæpe meminit Cic. Epiſt. lib. 4.

Poſthumius, Albinus miſſus ad Iugurtham, ab eóque corruptus auro, patriam magno damno affecit. Idem de Vaccæis & Luſitanis triũphauit. Liu. lib. 64.

A. Poſthumius, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinii fuga excitauit, confugientis ad generum ſuum Manlium ducem Tuſculanorum. Itaque collatis ſignis ad lacum Regillum, cùm

lum, cùm victoria vtrinque nutaret, magiſter equitũ Romanis equis frænos detrahi iuſſit, vt irreuocabili impetu ferrentur in hoſtes, vbi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi duo iuuenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos, Caſtorem & Pollucem, eis communi titulo templum dedicauit. Author Cælius.

Poſthumius Tubero, magiſter equitum Aemilii Mamerci Dictatoris in prima dictatura contra Volſcos: mox in eodem bello a Q. Cincinnato conſule eius genero, Dictator dictus, de eis triumphauit: quam victoriam funeſtauit mors filii, viri magna virtute: quem quòd iniuſſu eius, occaſione rei bene gerẽdæ pugnam iniiſſet, ſecuri percuſſit. Liu. lib. 4.

L. Poſthumius, poſt Cannenſem pugnam Cõſul in Galliam profectus, à Boiis cũ exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cuius inuicti caput præcidentes Barbari, ouantes in templo obtulerunt, idque ſacrum vas erat, in quo in ſolennibus libarent. Liu. lib. 22. Vide Litana.

Sp. Poſthumius, & T. Veturius c o s s. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla euadendi ſpes eſſet, fœdere cum Samnitibus facto, & ſexcentis equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerant, vt omnes ſub iugum mitterentur: iidemque authore ipſo Poſthumio, qui in ſenatu ſuaſerat, vt eorum deditione, quorũ culpa tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum duobus tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpoponderant, dediti Samnitibus non ſunt recepti.

Poſthumius Ebutius Helua, cos. cum M. Fabio Vibulano, anno vrbis 313.

Poſthumius Cominius Aurunus, Conſul cum T. Largio Flauio, anno vrbis 253. Iterum cum Sp. Caſſio Vicelino, anno 261.

Poſtia, Italiæ ciuitas, à Samnitibus obſeſſa, Lenate & Rutilio c o s s.

Poſtuorta, dea Romanorum, quæ futura proſpiceret.

Potamoſacon, Stephano, Sacon, nomen fluuii & inſulæ Acobdis.

Potamus, oppidum Atticæ. Plin. lib. 4. cap. 7.

Potentia, Ptol. lib. 3. cap. 1. Picenorum vrbs.

Potidæa, Macedoniæ vrbs, antè Caſſandria dicta. Plinius libro 2. capite 58, & lib. 4. cap. 10. Stephano, vrbs Thraciæ: Ciues, Potidæatæ, vel Potidæis.

Potidania, vrbs Aetoliæ: Gentile, Potidaniates. Steph.

Potina, dea quam veteres à potando dixerunt.

Potina, Stephano, ciuitas Bœotiæ, ex qua Glaucus fuit, & à qua Potineus dictus. Straboni fons prope Thebas Bœotias: Plinius tamen lib. 4. cap. 39, oppidum in Magneſia ſtatuit, circa quam, vt idem teſtatur lib. 25. ca. 8, aſini paſti, rabie inflammantur.

Potioli, vide Puteoli.

Potitius & Pinarius, ſacerdotes Herculis. Nam cùm Euander aram maximam Herculi, vbi nunc Roma eſt, poſt interfectum Cacum, ædificaſſet, & Hercules de ſuo armento boues ad ſacrificia dediſſet, inuenti ſunt ſenes duo, à quibus ſe qualiter coli vellet, oſtẽdit, ſtatuitque vt mane & veſperi ſacrificarent. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cùm circa Solis occaſum eſſent ſacra repetẽda, Potitius prior aduenit, Pinarius poſtea, extis iam editis. Quare iratus Hercules ſtatuit, vt Pinariorum familia tantùm miniſtra eſſet epulantibus Potitiis, & complentibus ſacra. Seruius, Feneſtella, & Liuius libro primo. Vide Pinarius.

Potniæ, Magneſiæ oppidum, Plin. lib. 4. cap. 9, in quo Glaucus Siſyphi & Meropes filius, equas humana carne pauiſſe dicitur, quò cupidius ferrentur in hoſtem. Verùm cùm pabuli eiuſmodi copia deeſſet, verſæ in rabiem equæ dominum ipſum deuorarunt. Hinc Potniades quadrigæ, Virgil 3. Georg. Inde Potnius, Potnieus: & fœmininũ Potnias. poſſeſſiuum, Potniacus. Hanc aliqui etiam Hypothecas vocant. Steph.

P R

Praaſpa, vrbs Atropatenæ: Gentile, Praaſpenus. Steph.

Praces, vel Praciæ, populi, à Prace, qui relicta Epiro Laconiam inhabitauit: Gentile, Praces & Praceni. Steph.

Pracnus, vrbs Illyriæ: Gentile, Pracnii. Stephanus.

Practius, ciuitas Põti, quæ Troianis auxilia miſit. Homer.

Practius, fluuius Troadis, Strab. li. 13. inter Lampſacum & Abydum, in Helleſpontum influẽs, Hom. in Catal.

Præcia, Romana mulier venuſtate formæ nulli ſecunda, quæ ſua pulchritudine Cethegum ſibi deuinxit, adeò vt nihil probaretur Cethego quod Præcia non iuſſiſſet. Plutarch. in Lucullo.

Prædator Iupiter dictus eſt, quòd ei de præda deberetur aliquid. Virgil. 3. Aeneid. ipſumque vocamus in prædam, partẽmque Iouem.

Prægutini, vide Prægutii.

Prægutii, Italiæ populi, Marſis magnis Orientales, Ptol. li. 3. cap. 1. Hodie Præcutini: *Abruzzi* vulgò.

Præneſte, vel Præneſtis, oppidum Latii edito in loco, naturâque munito ſitum: ita dictum (ſi Stephano credimus) à Præneſto conditore, Latini filio, Vlyſſis & Circes nepote. Alii ἀπὸ τῶν πρινῶν, id eſt, ab ilicibus, quæ illic abundant, nomen accepiſſe exiſtimant. Feſtus nominis huius originem ad loci ſitum refert, eò

quòd montibus præſtet: vnde & Altum Præneſte a Virgilio dicitur 7. Aenei. Fuerunt qui à Cæculo Vulcani filio conditum putarint, quorum ſententiæ ibidem quoque ſubſcribit Vergil. Strabo libro 5. Gręcam vrbem eſſe tradit, cuius rei argumentum hoc affert, quòd olim Polyſtephanus dicta fuerit. Habuit hoc oppidum nobile Fortunæ templum, cuius pauimentum lithoſtrotis ſtrauit L. Sylla. Plinius libro 36. capite 25. Hinc Præneſtinus, na, num, poſſeſſiuum: vt dea Præneſtina, apud Ouidium ſexto Faſtorum. Fortuna Præneſtina apud Lucanum libro 2. Et Sortes Præneſtinæ.

Præpeniſſus, vrbs Myſiæ maioris in Mediterraneis.

Præpeſinthus, inſula vna ex Cycladibus.

Præſens, cos. cum Rufino, anno vrbis 905.

Præſens, cos. cum Albino, anno vrbis 998.

Præſidius, cos. cum Aſterio, anno vrbis 1247.

Præſſus, vrbs Cretæ: Gentile, Præſius & Præſus. Steph.

Prætetia, parua regio ab Adria non procul: Incola, Prætetianus.

Prætextatus, cos. cum Attico, anno vrbis 994.

Prætides, filiæ fuerunt Prœti Argiuorum regis, quæ cùm Iunoni auderent ſe præferre, ab eadem feruntur in vaccas transformatæ. Alii fabulantur hoc factum quòd Venerem ſpreuiſſent.

Pras, vrbs Perrhæbiæ: Gentile, Prantes: Stephanus.

Praſiæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Eſt etiam oppidulum Laconiæ: Incola vtriuſque, Praſieus. Steph.

Praſias, palus in qua Pæones habitant prope Obelum montem.

Praſii, Indiæ populi, Plinius libro 6. cap. 18. Sed omniũ in India prope non modò in hoc tractu, potentiam, claritatémque antecedũt Praſii, ampliſſima vrbe, ditiſſimaque Palibotra. Steph. Indiæ populus, qui contra Bacchũ militauit.

Praſon, promontorium iuxta mare rubrum: Incolæ, Praſii. Steph.

Praſpenus, vide Praaſpa.

Praſſæbi, gens Theſprotica. Steph.

Praſtillus, vrbs Macedonię, aliàs Graſtillus. Stephanus.

Praſutagus, Igenotum rex, qui Neronem, cum filiabus ſuis, fecit hæredem.

Praxaſpes, nobilis Perſa, qui Smerdim Cãbyſæ fratrem iuſſu regis occidit. Hierony. Herodo. lib. 3.

Praxeas, hęreticus Aſiaticus, qui plures negabat perſonas in Trinitate: ſed eundem Patrem & creaſſe omnia & in cruce pependiſſe: quòd (vt dicebat) communicata pluribus monarchia authoritatem principatus minuat. Huius Argumentis reſpondit Tertull.

Praxidice, nympha, ex Tremilete filium habuit Cragũ, qui Lyciæ monti nomen dedit. Steph.

Praxilla fuit quædam Sicyone poetria, quæ in ſuis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud ſuperos reliquerit, reſpõdere, ſolem, cucumeres, mala. Quod cum vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum ſole componere, abiit in Prouerb. Stupidior Praxillæ Adonide.

Praxilus, vrbs Macedoniæ: Gentile, Praxilius. Steph.

Praxiteles, marmoris ſcalpendi inſignis artifex, duplici præcipue Venere nobilitatus, Cnidia & Coa, quæ ob artis præſtantiam magnam mortalium vim eas in inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidia væſano amore iuuenis cuiuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimulacróque cohæſit: tum Nicomedis æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde ob artis excellentiam ciuitate Romana donatus, quam plurimis etiam egregiis ſignis ornauit. Scripſit (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operũ in toto orbe. Eius Romæ opera Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Seruilianis, Boni euentus, & Bonæ fortunæ ſimulachra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyades vocant & Caryatidas, & Sileni in Aſinii Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plini. lib 36. cap. 5. Claruit autem potiſſimùm candido marmore, quod ab inſulæ nomine, in qua effodiebatur, Pariũ dicebatur. Propert. lib. 3.

Preciani, populi in Aquitania, proximi Bigerrionibus & Hiſpaniæ citeriori in regno Francorum ſiti.

Pretanides, Marciano & Ptol. inſulæ Britannicæ vocatæ. Steph.

Priæſus, vrbs Cretæ: Ciuis, Priæſius, & Priæſieus. Steph.

Priamus, filius Laomedõtis, qui Ilio ab Hercule euerſo vnà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captiuus. Poſtea tamen auro redẽptus, Ilion inſtaurauit, ſimul & exornauit: regnique limites vſqueadeò protulit, vt non ſolùm Troiæ, ſed totius ferè Aſiæ rex videretur. Hecubam filiam Ciſſei regis Thraciæ vxorem duxit: habuitque, teſte Cicer. Tuſcula. filios quinquaginta, quorum decem & ſeptem ex iuſta vxore: ex quibus fuit & Paris, qui repeticurus Heſionem ſororem, in Græciam profectus, Menelao Helenam vxorem eripuit, qua de cauſa motum eſt bellum decennale à Græcis in Troianos, in quo vidit filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio, & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt, prope aram Iouis Hercæi, in ſanguine Politæ filii. Virgilius libro ſecundo

Aeneid. A Priamo fit Priamides patronymicum,& Priameius,ia,ium.

Priamus,Politæ filius, ſuperioris nepos, quem Aeneas ex Troiæ excidio ſecum in Italiam duxit. Virg.5. Aenèid.

Priapeia,carmen obſcœnũ, quod nõnulli Virg. alii Ouid adſcribunt.

Priaponneſos,inſula in ſinuCeramico.Plin. li.5. cap.32.

Priapus, Liberi patris &Veneris filius,quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit.Idem &Lampſacenus dicebatur,à Lampſaco non ignobili Troadis vrbe ad Helleſpontum ſita, in qua & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam, ei ex India redeunti obuiam produiſſe, coronámque illi ex rubẽti roſa, tum primùm ex ſanguine ſuo enata, obtuliſſe, eáque illum coronatum, tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe iuſſiſſe. Verùm cùm ex illius concubitu grauidam ſeſe, & partui vicinam animaduerteret, Lampſacum ſeſe contulit, vt ibi partus tempus expectaret. Iuno interim zelotypia exagitata, cùm ſe parturienti opem ferre ſimulat,peracta prius incantatione, deinde & vtero eius contacto, fœtum eius cùm cæteris omnibus partibus deformem, tum prægrandi pene dehoneſtatum reddidit. Quem cùm mater recens natum vidiſſet, pudore affecta, pro neglecto habuit, Lampſacóque reliquit. Verùm cùm poſtea adultus Lampſacenis mulieribus nimium gratus eſſet, a ciuibus eiectũ ferunt.Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur,templa ei & ſacra conſtituerunt, factúſque etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum,quòd cùm olim in feſto Magnæ matris, ad quæ omnes dii conuenerant,epuliſque ſatiati noctem luſibus ducebant, Lotidi Nymphæ, ſiue, vt aliis placet, Veſtę humi dormienti vim inferre conaretur, intempeſtiuo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata virgo, manu eum reiecerit, magno omnium,qui aderant,riſu.Ouid.1.Faſtorum. Hyginus verò tradit,ob id Lampſacenos aſinum ei immolare conſueuiſſe,quòd ab eo, cùm de magnitudine membri certarent,ſuperatus videretur. Adferũt etiam nonnulli priſcos illos,cùm vellent hominum pudenda occultiùs nominare, priapum dixiſſe. Diodo.lib.5.

Priapus, Helleſponti vrbs. Plinio lib.5. cap.32.à Priapo ſuperiore, Liberi & Veneris filio condita:ſeu,vt alii volunt,a Mileſiis nomine Priapi. cœptus eſt enim ibi coli ob vinea vberrima, quæ iuxta in Pariana & Lampſacena regione ſunt. Strabo. Ciuis,Priapenus i regio, Priapis.

Priene, Ioniæ vrbs olim maritima, poſtea limo Mæandri fluminis decurſu inuecto mediterranea effecta: Biante alumno nobilis. Inde fit Prienæus & Prienenſis.

Prin.igeni,populi in Anglia Antonæ & Sabrinæ fluminí propinqui.hos ſocios aliquando Romanorum memorat Tacitus.

Primiſlaus, bubulcus primùm, deinde verò factus eſt Rex Bohemorum.Volat.

Primus, epiſcopus Alexandrinus, anno ſalutis 110.

Prinaſſus,vrbs Cariæ:Gentile,Prinaſſes.Steph.

Priola,vrbs prope Heracleam:Gentile,Priolęus, Stephan.

Priſca,adiutor Pauli.Rom.6.

Priſcianus,Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Iuſtiniani principis: ſcripſit de arte grammatica ad Iulianum conſulem: ad Coſroën verò Perſarum regem librum De naturalibus quæſtionibus. Conuertit in Latinum ſermonem Dionyſii De ſitu orbis carmina.Sunt qui ſcribant hunc ab initio Chriſtianum,deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volater.

Priſcilla,Vxor Aquilæ Pontici.Act.18.

Priſcinus,Conſul,anno vrbis 845.

Priſcus Eluidius, ſub Nerone quæſtor Achaiã adminiſtrauit, quæſtoriúſque adhuc à Pæto Thraſea gener adſcitus,è moribus ſoceri nihil æque ac libertatem hauſit, opum contemptor, recti peruicax, conſtans aduerſus metus. Erant quibus appetentior famæ videretur Quinetiam ſapientibus, cupido gloriæ nouiſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque grammaticus:Priſcus,inquit, poſt damnationem Thraſeæ ſoceri ſui,interdicta ſibi Italia, Appolloniam conceſſit. Sed poſt interfectũ Neronem reſtitutus à Galba,non aliter quàm liberæ ciuitatis ſtatu egit.Idem poſtea Veſpaſianum in ſtudio libertatis offendit, vt putaret,id optante Clodio, priſtinum libertatis ſtatum poſſe reuocare.Quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt.

Priſcus alter,Panites genere,ſophiſta, Theodoſii iunioris epiſtolarum magiſter: qui ſe ſcribit à Cæſare miſſum fuiſſe oratorem in Scythiam,ad Attilam Hunnorum regem,ac eius regiam pulcherrimè deſcribit, magnifico opere,ſumptuoſoque factam. Scripſit hiſtoriã Conſtantinopolitanam,& ipſius Attilæ,lib. 8.Præterea declamationes & epiſt. Suid.

Priſcus,venator quidam:de quo Mart.li.12.

Parcius vtaris moneo rapiente veredo,
Priſce,nec in lepores tam violentus eas.
Sæpe ſatisfecit prædæ venator,& acri
Decidit excuſſus,nec rediturus equo.

Priuernum,Steph.vrbs Volſcorum,Camillæ patria.Virg.11.Aeneid. Abundat optimo vino, quod Priuernatium dicitur.

Priuernus,viri nomen,apud Virg.lib.9.

Proæreſius,adoleſcens,e Cæſarea Cappadocię, Antiochiam venit, permotus fama Vlpiani dicendi magiſtri,apúdque eum primas tulit. Cũ quo,paruo pòſt tempore Athenas profe-

Mm.ii.

ctus, ſub Iuliano Sophiſta adeò profecit, vt primus inter auditores eſſet, Epheſtionem condiſcipulum amicum, comitem ſibi adiunxit. Accerſitus inde in Galliam à Conſtantino principe, apud eum fuit in honore. Romam poſtea petiit, vbi aliquot annos magna nominis fama moratus: tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, vbi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suid.

Proana, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Proaneus. Stephanus.

Proba Valeria, Romana puella, Græcis Latiniſque literis eruditiſſima: quæ truncatos Virgilii verſus, ad fidem & myſteria catholicæ fidei conuertit, fecitque de Chriſti geſtis, & eius morte opus nobiliſſimum, quod Cẽtones appellauit.

Proarna, vrbs Melienſium: Incolę, Proarnii. Stephanus.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Inde Probalinthius, Stephanus vna ex Tetrãpoli Attica.

Probatica, locus vbi pecora ſacrificanda tenebantur Ieroſolymis. Ioan. 5.

Probianus, Conſul cum Leone Aug. anno vrbis 1224.

Probinus, cos. cum Olybrio, anno vrbis 1148.

Probus, cos. cum Arcadio Aug. anno vrb. 1159.

Probus, Conſul cum Auieno Iuniori, anno vrbis 1256.

Probus, cos. cum Clementino, anno vrbis 1267.

Probus, martyr, propter religionem, à Genſericho Gothorum rege ſupplicio affectus, anno ſalutis 1439.

Probus, imperator Rom. qui bello Sarmatico tranſmiſſo Danubio multa fortiter egit. Donatus eſt haſtis puris quatuor, Coronis vallaribus duabus, ciuica vna, vexillis puris quatuor, aureis armillis duabus.

Probus, Berityus, grammaticus, Romæ docuit, non tamen vt magiſtri perſonam ſuſtineret, vnum & alterum, vel cumplurimùm, tres aut quatuor pomeridianis horis admittere ſolebat, cubanſque inter longos & vulgares ſermones legere quædam, idque perrarò. Nimis parua & exigua de quibuſdam minutis quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſyluam obſeruationum ſermonis antiqui: ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, poſt quam in militia diu centuriatum fruſtrà petiiſſet. Tranquil.

Procas, rex Albanorum, pater Amulii & Numitoris, auus Romuli & Remi. Liuius 1. ab vrbe condita.

Prochone, inſula quæ aliàs Alone apud Steph.

Prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

Prochyta, inſula in mari Thyrreno, non procul à Puteolis Campaniæ vrbe, vna ex Aeoliis. Dicta autem Prochyta, quaſi profuſa, ἀπὸ τοῦ προχύειν, quod eſt profundere. Ferũt enim Inarimes vicinæ inſulæ montem terræ motu concuſſum, inſulam hanc fudiſſe. At Dionyſ. lib. 1. ſcribit Prochytam dictam eſſe a nutrice Aeneæ eiuſdem nominis.

Procilius, grammaticus, vir ſuis temporibus doctiſſimus. Cùm de peregrinandis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aurea columna Aegyptiis literis ſcriptũ, tunc demum Aegyptum liberam fore, cùm in eam veniſſent Romani faſces. Lamprid.

Procle, vrbs Lydiæ: Gentile, Procleus. Steph.

Procles, frater Euryſthenis, qui per totum vitæ tempus inter ſe diſſenſerunt, & mutuum inter ſe odium fouerunt.

Proclus, Lycius, diſcipulus Syriani, philoſophus Platonicus, præfuit ſcholæ Athenienſi: cuius diſcipulus & ſucceſſor fuit Marinus Neapolitanus. Scripſit plura in grammatica & philoſophia, commẽtarios in totum Homerum, in Heſiodi, ἔργα καὶ ἡμέρας, in Rempublicam Platonis, prætera contra Chriſtianos Epicheremata XVIII. Hic eſt Proclus, qui poſt Porphyrium ſecundus contra nos latrauit, aduerſus quẽ Iohannes cognomento Grammaticus ſcripſit Apologiam, dictitans eum, quanquam in rebus Græcanicis magnum, ſtultum tamen eſſe, & in hac parte indoctũ. Suid. Is etiam eſt, cuius hodie cõmentarios in Platonem habemus. Præceptor item L. Antonini, qui eum ad conſulatũ vſque prouexit, vt ſcribit Spartianus.

Proclus, Malleotes patria, ſcripſit in Sophiſmata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, cognomento Proculeius, è Laodicea Syriæ, qui ſcripſit theologicum in Pandoræ fabulam Heſiodi, in Aurea carmina, Iſagogẽ in Arithmeticam Nicomachi, & alia quædã geometrica. Proclum Naucratitam his Philoſtratus addit, qui dicit vnum fuiſſe ex ſuis præceptoribus, ac docuiſſe Athenis, filiumque habuiſſe luxui deditum, in quem non modò non ſeuerus fuit, ſed vſqueadeò indulgens, vt in alendis canibus, auibuſque adeſſet, dictans has nugas eum citius cum ſenibus dimiſſurum, quam cum æqualibus. In docendo hunc omnino ſeruaſſe morem, vt initio ab diſcipulis centum drachmas pro totius temporis mercede acciperet, bibliotheca domi publicata, vt illi ſolùm lectioni intenti, dũ cogerẽtur, minimè per otiũ (vti moris eſt in ludo) inter ſe ſibilent aut iurgẽtur, pueris cũ pedagogis, ac adoleſcẽtibus in medio conſtitutis. Philoſtratus apud Volaterranum.

Proconneſia, ancilla eſt apud Plin. quæ eiuſdem diei coitu alterum domino ſimilem, alterum eius procuratori peperit.

Proconneſus, inſula in Propontide, quam ſolã inter alias habitari plerique dixerunt. Plin. lib. 5.

lib.5.cap.vlti.Inſulæ in Propōtide ante Cyzicum Elaphonneſus, vnde Cyzicenū marmor. Eadem Neruis & Proconeſus dicta. Stephano, Proconeſus per n ſimplex, vna Sporadum eſt in Propontide: Ciuis, Proconeſius.

Procopius, e Cæſarea Palæſthine, orator & ſophiſta, ſcripſit res Iuſtiniani, quas in Oriente, aut Occidente, aut Africa per Beliſarium patricium geſſerat, cuius ſubſcriba & comes, in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum quem inſcripſit ἀνέκδοτα, id eſt, non edenda, ſiue non edita: vbi Comædia quadam Iuſtiniani, & eius vxoris Theodoræ vituperationem deſcribit. Suid.

Procopius ſcriba & comes Iuſtiniani.

Procopius, tyrannus Conſtantinopolitanus, inſurgens contra Valētem principem apud Natoliam Phrygiæ ciuitatem, in eius poteſtatem cum exercitu venit, proditus à duobus militibus: alligatuſque deinde duabus per vim reflexis arboribus, diſcerptus eſt. De proditoribus etiam ſumptum ſupplicium ex hiſtoria tripartita.

Procopius, Bithyniæ præſes, ſub Valente Auguſto imperium inuaſit, paulò tamen pòſt militibus ab eo deficientibus, ad Valētem ductus, capitali pœna affectus eſt. Ammian. lib. 26.

Procris, Erechthei Athenienſium regis filia, ſoror Orythiæ, Cephali vxor quam Cephalus certo iaculo emiſſo interemit, ratus feram eſſe. Vide Prouerbium Procridis telum. Vide Cephalus.

Procruſtus, Plutarcho in Theſeo, latro inſignis in Attica regione, ad Cephiſſum flumen habitans: qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquem aſcendere, quo ſi lōgiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui verò breuiores, diſtendebantur: à qua re etiam nomen illi inditum putant. Hunc poſtea Theſeus interfecit.

Proculeius, Acroni, Horatii interpreti, eques Romanus, Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murænam fuit, vt ſpoliatis bello ciuili patrimonium ſuum ex integro diuideret, quod cum eis iam antè diuiſerat. Plutarchus in vita Antonii, ait Antonium, paulò antè quàm expiraret, admonuiſſe reginam Cleopatram, vt maximè omnium, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe crederet. Mortuo Antonio Auguſtum Proculeium miſiſſe, vt curaret Cleopatram viuam in ſuam poteſtatem habere: Demum quum illa arrepto enſe voluiſſet ſibi mortem inferre, Proculeium enſem è manibus ademiſſe.

Proculus, imperator vſque adeo libidinoſus fuit, vt cētum Sarmatas virgines bello captas diebus x v. (vt ipſe gloriabatur) grauidas reddiderit magno libidinis argumento, Flaccus Vopiſcus & Sabellicus in exemplis.

Proculus, cognomen eius, qui natus ſit patre peregrinante à patria procul.

Proculus, Iuriſconſultus celeberrimus, temporibus Alexandri Cæſaris.

Proculus Virginius Rutilus, Conſul cū Sp. Caſſio Vicelino, anno vrbis 268.

Proculus Geganius Macerinus, Conſul cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 315.

Proculus quidam, ſub Aurelio Probo Cęſare, in Gallia imperium arripuit, ſed ab eo victus eſt.

Procyon, ſidus æſtiuum, Canis ortum præuertens: vnde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, Antecanis appellatur. Cic. 2. de Natura deor. Antecanis tamen nomen videtur minus vſitatum fuiſſe, & à Cicerone primum confictum: vnde etiam Plinius libro 18. cap. 28. ſidus hoc nomen Latinum habere negat, niſi quis (inquit) Caniculam velit appellare. Columella tamen libro vndecimo, capite ſecundo Caniculam manifeſte diſtinguit a Procyone, huius ortum Idibus Iuliis, illius v i i. Calendas Auguſti aſſignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus.

Prodicus Cous, ſophiſta, cuius quāta fuerit authoritas, ex Xenophonte deprehendere licet: qui in Bœotia captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſiū magnam eſt laudem adeptus, quāquam voce grauiore atque abſona: Conatuſque eſt in ea ciuitate primarios ex quaque nobili familia adoleſcentes ſibi deuincire, quorum hoſpitium vſui ſibi & voluptati foret. Hæc ex Philoſtrato. Suidas autem dicit eum Chium fuiſſe Democriti ac Gorgiæ temporibus, librūmque edidiſſe, qui inſcribitur ὧραι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congreſſum, vtraque hunc ad ſe trahente: tandem à virtute perſuaſum, alteram ſpreuiſſe.

Prodicus medicus fuit, authore Plin. Aeſculapii diſcipulus, Selymbriæ natus, qui medicinam inſtituit, quam Iatralepticem vocant.

Prodromi venti dicuntur, qui in ortu Caniculæ ſtatis anni tēporibus ſpirare ſolent. Lucret. Puluerulenta Ceres & Eteſia flabra Aquilonum.

Prœtides, Prœti Argiuorum regis & Antiæ filiæ, quæ cùm forma eſſent præſtantiſſima, ſe Iunoni auſę ſunt præferre. Quare irata dea talem eis immiſit furorem, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & ad ſyluas confugerent. Poſtea autem helleboro ſanatę à Melampode dicuntur: vnde quoddam hellebori genus, Melampodii nomen accepit. Plin. lib. 25. cap. 5. Virg. in Sileno.

Prœtus, Abantis regis Argiuorum filius, ei ſucceſſit in regno. Hic Homer. II. Odyſſ. Antiam habuit vxorem, ex qua filias quatuor habuit: quæ quū forma ſe Iunoni prætuliſſent, offen-

ſa dea eis furorem talem immiſit, vt vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & aratra timentes, ſyluas peterent.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, vxor Terei Thracum regis: qui cùm Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis a patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet, tam impotenter id tulit Progne, vt Itym cõmunem filium dilacerarit, patrique epulandum appoſuerit. Qua re tandem cognita, ex pueri capite ſub finem cœnæ in conuiuium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtringit: vxoremque iam occiſurus, in hirundinem eam videt conuerſam, Philomelam autem in auem ſui nominis, Itym verò in phaſianum. Quinetiam ipſe, dum nouas haſce ſuorum transformationes admiratur, in vpupam mutatus eſt, quæ auis etiam nunc militarem quandam criſtam in capite retinet. Ouid. 6. Metamor. Vide Philomela.

Promerus, regius quidam miniſter fuit: is Euripidem tragicum poetam ſupra modum exoſum habebat, delatus ab eodem aliquando neſcio quo nomine apud regem. Quare poſtea canes quoſdã feros in poetam ſoluit a quibus ille deuoratus interiit. Vide prouerbium, Promeri canes.

Prometheus, filius Iapeti ex Aſia coniuge, pater Deucalionis, primus hominem ex luto dicitur finxiſſe: cuius ingenium admirata Minerua, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cumque reſpondiſſet Prometheus, conicere ſeſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo vtilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Mineruæ opera in cælum ſublatus eſt: vbi cùm corpora omnia cęleſti igni videt animata, operi ſuo id vtiliſſimum fore ratus, ferulam, quam ſecum attulerat, rotæ Solis admouit, eaque accenſa, ignem detulit in terras, luteumque ſuum hominem eo animauit. Quod Promethei furtum ægrè ferens Iupiter, Pandoræ, Epimethei vxori pyxidem tradit ad virum perferendam: quam cùm ille aperuiſſet, mille morborum aliarumque calamitatum generibus genus humanum impleuit: Prometheum autem ipſum per Mercurium in Caucaſo monte religandum curat, aquilamque adhibet iecur eius aſſidue depaſcentem. Verùm poſtea cùm Iupiter Thetidis amore captus, vxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum præſcius, a nuptiis eiuſmodi magnopere eum deterruit, quòd in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo maiorem fore. Memor itaque Iupiter eius exempli, quod ipſe in Saturnum patrem ſuum ediderat, veritusque ne ſimiliter à filio de cæli poſſeſſione depelleretur, à Thetidis nuptiis abſtinuit: memórque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui interfecta aquila, Prometheum vinculis liberauit. Narrant alii, Iouem ideo Prometheo iratum fuiſſe, quòd in conuiuio quodam eum feſelliſſet in diuiſione carnium, oſſa pinguedine obducta ei apponens, melioremque interim partem ſibi reſeruans. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nam Prometheus vir prudentiſſimus fuit. Vnde etiam Prometheus dictus eſt, ἀπὸ τῆς προμηθείας, id eſt, a prouidentia. Hic primus Aſtrologiam Aſſyriis indicauit: quam reſidens in monte altiſſimo Caucaſo, nimia cura & ſolicitudine deprehenderat. Hic autem mons poſitus eſt circa Aſſyrios, vicinus pene ſyderibus. Vnde etiam maiora aſtra demonſtrat, & diligenter eorum ortus occaſuſque ſignificat. Dicitur autem aquila cor eius exedere, quòd ἄχος eſt ſolicitudo, qua ille adfectus, ſyderum omnes deprehenderat motus. Et hoc quia per prudẽtiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehẽdit præterea rationem fulminum, & hominibus indicauit: vnde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arte ab eo mõſtrata, ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, donec eo bene vſi ſunt. Nam poſtea malo hominum vſu in perniciem eorum verſus eſt. A Prometheus fit patronymicum Promethides.

Proraſtæ, antiqui populi Bœotiæ. Steph.

Pronectus, vrbs Bithyniæ prope Drepanen, quã Phœnices condidere. Steph. Vide ne hæc verba prope Drepanem, pertineant ad Propalas Siciliæ, de quibus iam dicetur.

Pronomus fuit quiſpiam tibicem, cuius prolixa barba, geſtamine tamen non admodum appoſito profeſſioni abiit in prouerb. Pronomi barba.

Propalæ, vrbs Siciliæ: Gẽtile, Propalæus. Steph.

Propõtis, vno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſponti anguſtiis ad Thracium vſque Boſphorum protenditur. Nam Geographi primas anguſtias maris Aegæi ſe coarctantis Helleſpontum vocant. Inde expatiatur æquor, quæ laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit & ſtringitur, Boſphorus Thracius nuncupatur. Deinde vbi rurſus diffunditur, Põtus Euxinus dicitur, qui curuatus in figuram Scythici arcus committitur oſtio Mæotidis paludis: idque oſtium Cimmerius Boſphorus vocatur. Ouid. 4. de Ponto. Propontis etiam (inquit Steph.) Byzantiorum terra vocatur. Incola, Propõtides & Propontius.

Propertius, elegiarum poeta, ex Meuania oppido oriundus, quod in Vmbria eſt. Sunt qui ſcribant eius patrem equeſtri dignitate ornatum, ac triumuirali poteſtate fuiſſe: tum inter

eos connumeratum. qui L. Antonium ſecuti Peruſia capta ex Octauii Cæſaris authoritate, ad aram Iulii perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omnino cõſtat, hunc Propertium magna ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quũ patrem adhuc in tenera ætate amiſiſſet.

Prophthaſia, vide Phrada.

Proſa dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu conſtituta eſt, Gell. libr. 15. cap. 16. Huic altera aduerſaria erat Poſtuerſa nominata à peruerſo partu.

Proſchion, regio Aetoliæ. Steph.

Proſelini, Arcades dicebantur. Inde Proſeleuia, fœmininum. Steph.

Proſerpina, Iouis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, a Plutone rapta eſt. Quam cùm Ceres diu fruſtra toto terrarũ orbe inueſtigaſſet, tandem a Cyane Nympha rem omnem edocta, petiit à Ioue, vt communem filiam ab inferis ſibi reducere liceret: quod ea duntaxat lege impetrauit, ſi nihil illa cibi apud inferos guſtaſſet. Quare cùm Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, aliquot mali punici grana illam guſtaſſe, omnis reditus ſpes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proſerpina, Aſcalaphum commutauit in bubonem, noctis auem, & triſtium ſemper rerum nunciam. Poſtea tamen Ceres a Ioue dicitur impetraſſe, vt Proſerpinæ ſenis quotãnis menſibus ſecum apud ſuperos, & totidem apud inferos cum marito eſſe liceret. Quod poetarum commentum Mythologici ad Lunæ naturam referũt (quam Proſerpinæ nomine intelligunt) quæ æquali tẽporis ſpatio ſuperius & inferius hemiſphærium illuſtrat. Seruius. Cic. in Verrem. lib. 6.

Proſopis, inſula in Delta Nili, in qua eſt ciuitas Atarbethis, vt ait Herodotus. Stephano, vrbs eſt Aegypti: Gentile, Proſopites: quod etiam fit à Proſopon, quæ inſula eſt non procul à Carthagine: quanquam & Proſopius ab ea dicatur. Steph.

Proſpalta, vicus in Acamantide tribu: Incola, Pruſpaltius. Steph.

Proſper Rhegynus, prę̃ſul, qui ſcripſit de vita ſolitaria, de temporibus ab Adam vſque ad ſua tempora.

Proſtraterius, Apollo dictus eſt, quòd ante Ianuas ſtatueretur.

Proſtropæa, vrbs Siciliæ: Gentile, Proſtropæus. Stephan.

Proſumia genus eſt nauigii ſpeculatorii, Cæcilius apud Nonium, De nocte ad portum ſuum profectus Proſumia.

Proſymna, pars Argolicæ regionis: Incola, Proſymnæus. Steph.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem aduerſus Græcos proficiſcentem, domo muneribuſque excepit: ob

quam liberalitatem magi qui cum eo erant, facta a rege poteſtate, eius filium Protagoram tunc adoleſcentem, ſua diſciplina erudierunt. Nam iniuſſu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud bene ſentiant, dubitareque ſe dicant eos eſſe. Illis quoque clàm ſacrificant, ne clara religionis profeſſione illis ſeruire, aut per illos nonnihil poſſe videantur. Ea hac igitur conſuetudine & ritu Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: vt autem placet nonnullis, tantùm accuſatus, ſponte exulauit. Cumque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret, paruo ſe nauigio credens, inſulas luſtrauit, vbi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cùm videret eum arte rhetorica intumeſcẽtem, verbaque ex poëtica plus iuſto oſtentantem, eius ideam longo ſermone expreſſit. Philoſtr. De eo ſecus ſcribit Gellius cap. 3. lib. 5.

Protagoras, aſtrologus, in quem Euphorion Epicediũ ſcripſit. Alius item Stoicus, Laertio.

Protagoras, Salaminis rex, Perſis ſe dedidit, Olympiad. 107.

Prote, inſula vna ex Stœchadibus tribus, in Ionio mari contra Aetoliam ſita. Plin. lib. 3. ca. 5. Stephano, inſula, à Sphacteria & Pylo non procul: Gentile, Protæus.

Protemplaris Minerua dicta eſt Græce προναΐα (de qua ſic Herodotus: Saxa quæ à Parnaſſo deciderunt adhuc ad noſtram vſque memoriam integra extant in fano Mineruæ Protẽplaris locata. Palelph. lib. 2.

Proteruia fuit ſacrificii genus, in quo quicquid ex epulis ſupererat, incẽdio dabatur: Auſon. Capripedas agitat quũ lęta Proteruia Panas. Albidius adoleſcens quum vniuerſum patrimonium decoxiſſet & ædes vnas (quæ ſuperérant) rerum deſperatione dediſſet incendio, ferunt Catonem hoc in eum cauillo vſum fuiſſe: hic Proteruiam facit. Facere autẽ Proteruiã, adagium eſt in prodigos, qui omnia abſumunt vſque ad aſſem.

Proteſilaus, filius Iphicli, vnus ex Græciæ principibus: cui, quamuis oraculo prædictum eſſet primum omnium in bello Troiano periturum, ſi eò proficiſceretur: contẽptis nihilominus vaticiniis, vnà cum cæteris ducibus eò profectus eſt: cúmque omnium primus è naui in terram exiſſet, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Vocatur & Phylacides, à Phylace Theſſalię oppido. Vxorẽ habuit Laodamiã, Acaſti filiã, quæ cùm eius interitũ reſciſſet, hoc vnum doloris ſui ſolatium petiit, vt mortui vmbrã poſſet intueri: quod cùm à diis impetraſſet, in illius amplexibus expirauit. Extat epiſtola Laodamię ad Proteſilaũ, inter Ouid. Sunt ex aduerſo Helienſiũ vrbis iuxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulchro

arbores:quæ cùm intantum accreuere,vt Iliũ aſpiciant, inareſcunt, rurſuſque adoleſcunt. Plin.lib.16.cap.44.

Proteus,deus marinus,Oceani & Tethyos filius Neptuni phocas in mari paſcens,idemque va ticiniorum periti ſſimus, & in quamlibet formam ſeſe tranſmutans: Protheum aliquando in Carpatho inſula regnaſſe, Pallene vrbe Theſſaliæ relicta, ad quam tamen reuerſus eſt poſtea. Seruius author eſt. Alii ferunt hunc captum amore Pomonæ,in omnigenam ſpeciem ſe variaſſe, hinc Latinis Vertumnus dicitur,à verſo mutatóque curſu fluminis Tyberini. Huic, vt idem author eſt, olim frugum primitiæ dicabantur. Vide prouerbium, Proteo mutabilior.

Proteus, Aegypti rex, patria Mēphites, qui Pheroni in regnum ſucceſſit, regnauitque belli Troiani temporibus. Tradit enim Herodotus libro 2. Paridem, cùm rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Canopicum Nili oſtium fuiſſe appulſum, captumque a Thomi regionis eius Præfecto ad Proteum regem miſſum fuiſſe: qui cùm ex ſeruis Alexãdri cognouiſſet, mulierem, quam ille ſecũ vehebat, hoſpitis illius vxorem eſſe, abſerſteque viro raptam fuiſſe, perfidiam hominis deteſtatus, illum quidem triduo finibus ſuis excedere iuſſit:Helenam verò cum omnibus opibus,quas ille direpta Sparta ſecum vehebat, Menelao integrã ſeruauit. Expugnato itaque Ilio, cùm Menelaus reuera cognouiſſet, vxorem eò nunquam aduectam fuiſſe, ſed a Proteo retentam, Canobi gubernatoris ductu in Aegyptum nauigauit: qui cùm ibi diem ſuum obiiſſet, Canobico oſtio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, vxorem ſuam liberaliſſime ab eo habitam,cum opibus vniuerſis recepit.Ad quam opinionem videtur reſpicere & Virgil. lib.11.cùm ait,

Atrides Protei Menelaus ad vſque columnas Exulat.

Quæ verò de Protei mutabilitate poëtæ ſunt commenti, ab Aegyptiorum regum conſuetudine videtur emanaſſe.Illis enim,teſte Diodoro, mos erat aut leonis,aut tauri,aut draconis priorem partem in capite ferre,inſignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia ſupra caput vnguenta. Hæc tum ad decorem ſpectabant,atque ornatum:tum ſtuporem ac ſuperſtitionem quandam aſpicientibus initiebant. Vnde factus eſt locus fabulæ, Proteum in ea omnia, quæcunque capite geſtabat,ſolere transformari.

Prothenor,Hom.Iliad.2,vnus ex quinque Bœotiorum principibus,qui ad Troiam cum Græcis profecti ſunt.

Prothous, vnus è Græcorum ducibus, qui ex Magneſia ad Troiam venit. Hom.Iliad.2.

Protogenia filia Erithei Athenienſium regis. Vide ſupra, Pandora.

Protogenes,ſignificat aliquem primi generis,& à quo genus incipit. Et a poëtis ſumitur pro eo,qui ſe talem confingit. Iuuenalis,

Nõ eſt Romano cuiqua locus hic, vbi regnat Protogenes aliquis. Pictor nobiliſſimus, cui patria fuit Caunus,gens Rhodiis ſubiecta.Palmam habet tabularum eius Ialyſus, qui eſt Romæ dicatus in templo Pacis: quem cùm pingeret, traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent & ſitim, ne ſenſus nimia dulcedine obſtrueret. Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio iniuriæ & vetuſtatis,vt decedente ſuperiore,inferior ſuccederet. Eſt in ea canis mire factus, vt quem pariter caſus & ars pinxerit. Non iudicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, cùm in reliqua omni parte (quod difficillimum erat)ſibi ipſe ſatisfeciſſet.Diſplicebat autem ars ipſa, nec minui poterat, & videbatur nimia,ac longius à veritate diſcedere,ſpumáque illa pingi, non ex ore naſci, anxio animi cruciatu, cum in pictura verum eſſe, non veriſimile vellet: abſterſerat ſæpius mutaueratque penicillũ,nullo modo approbans.Poſtremo iratus arti, ſpongiam ea impegit inuiſo loco tabulæ,& illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optauerat, fecitque in pictura fortuna naturam. Plin.lib. 35.cap.10.

Protogenia, Deucalionis & Pyrrhæ filia. Ariſtarchus 10.Odyſſeæ.

Prouincia Gallia Romanorũ, finitima erat Rhodano fluuio, qui eam à Celtis diuidebat ac mari Liguſtico & Alpibus, quas maritimas dicimus & Allobrogibus, quibus limitibus etiam Delphinatus pars, ac prouinciæ ſex metropoles Ebredunenſis,Toloſana,& Narbonenſis,pro parte includebantur:licet Viennam vrbem Strabo Allobrogibus aſcribat.

Proxenópolis, vrbs iuxta Naucratiam. Ciuis, Proxenupolites.Steph.

Prunia, monaſterium in quo Lotharius imperator,cùm rerum curam filiis reliquiſſet, reliquum vitæ tempus exegit.

Pruſa, vrbs apud Myſios, ad radices Olympi, Strabo.lib.12.quam Pruſias condidit, qui cũ Crœſo bellum geſſit. Hinc ortus eſt Dion ſophiſta & philoſophus, qui de regno ſcripſit,& Traiani tempore claruit, eodem propter familiaritatem curru dignatus. Ab hac Pruſenſes dicti ſunt. Supra per b Bruſa ſcribitur, quod non placet. Eſt & altera Pruſa ſub Hippo monte,ſeu fluuio, vt apud Ptolemæum. Hoc autem diſcrimine a Pruſa, quæ ſub Olympo eſt, dirimitur. Hæc enim e Plinio Peruſia dicitur,quæ Chios quõdá fuerit. A qua Pruſienſes vocatur. Vide PRVSIAS.

Pruſias,rex Bithyniæ,apud quẽ Annibal exulauit,

uit, poſtquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas.

Pruſias, ciuitas Bithyniæ, a Pruſia Zielate, Bithynorum rege condita, Cio olim dicta: Ciuis, Pruſieus.

Pryminas, ttti. Corinthiorum rex, anno ante Romam conditam ferè 240.

Prymneſia, vrbs Mœoniæ, in finibus Lydiæ, ſiue Phrygiæ ac Myſiæ. Ptolem. lib. 5. cap. 2. Steph. vrbs Cariæ, à Mimetho condita: Gentile, Prymneſieus.

Prymno, ûs, nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogon.

Prymnos, nympha Oceani filia.

Prytaneum, locus Athenis in Arce digniſſimus, vbi iudices & magiſtratus habere concilium ſolebant. In Prytaneo alebantur publicè, qui bene meriti erant de Republica, qui honos maximus habebatur. Cicero 1. de Oratore. Sic dictum quaſi πυρῦ ταμίειον, tritici promptuarium, velut horreum publicum. Dionyſius Prytanea vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis, qui maximam in vrbe habent poteſtatem.

P S

Pſamathe, Crotopi Arginorum regis filia, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem inter ſentes occultatum canes dilacerarunt. Stat. 5. Thebaid.

Pſammathus, vrbs Laconica, poſt Tænarum: Gentile, Pſammathuntius & Pſammathuſius. Stephan.

Pſammenitus, Herod. lib. 3. Amaſis filius, Aegyptiorum rex, qui à Cambyſe victus, epoto ſanguine taurino expirauit.

Pſammetichus, nomen regis Aegypti, cuius ſæuitia (vt inquit Herodotus) vna cum Diodoro ducenta hominum millia ex Aegypto in Aethiopiam profugere. Strabo lib. 16. Teteſſis regio vocatur, cùm qui Pſammetbicum fugerunt, obtineut, & Sebritę nominantur, hoc eſt, aduenæ. Huius filias rapuerunt Crocodili, inquit Aelianus, propter quod ipſum ſanctum credidit.

Pſammis, Aegyptiorum rex, Olymp. 44.

Pſammites, Aegyptiorum rex. Olymp. 98.

Pſammus, rex Aegypti, anno ante Romam conditam 38.

Pſapho, vir quidam in Libya, qui diuinitatis opinionem affectans, quamplurimas aues cepit vocales & humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba, Μέγας θεὸς Ψάφων, id eſt, magnus deus Pſaphon: atque ita doctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant canebant: ac reliquas item aues ſonare docebant. Porrò Lybes cùm ignorarint commentum, credentes id diuinitus accidere, Pſaphoni rem diuinam facere inſtituerunt, ipſumque in deorum numerum retulerunt. Vnde prouerbium, Pſaphonis aues.

Pſebo, regio interior, quàm Aethiopia, quinque itineribus ab ea diſtas, Artemidorus ſtagnum eſſe ſcribit: Gentile, Pſebœtes. Steph.

Pſellus, nomen Autoris, qui ſcripſit de ratione victus.

Pſenaco, vicus in Athribite præfectura. Incolæ, Pſenacœtæ. Steph.

Pſeneros, vicus Aegypti: Gentile, Pſenerites.

Pſentris, Aegyptius vicus: Gentile, Pſentrites. Steph.

Pſeſſi, populi Tauriniæ. Steph.

Pſeudartace, collis in Scythia, poſt montem qui ſanctus appellatur: Inde Pſeudartacæus, ſeu Pſeudartacenus, Steph.

Pſeudocoraſium, littus magnum inter Corycum & Seleuciam Iſauricam, tria ſtadia longum, luniforme, ſuſpectum. Steph.

Pſeudulus, falſus ſeruus. Vnde & Plautinæ fabulæ Pſeuduli nomen inditum eſt.

Pſeuſenſes, Aegypti rex, anno ferè ante Romam conditam 225.

Pſilas, Bacchus dictus eſt, quaſi pennatus apud Amiclas, quòd homines non minùs attollantur vino, quàm aues plumis. Pauſa. & Paleph. libro 3.

Pſilion, fluuius inter Thyniam & Bithyniam. Eſt & alius Pſilis, fluuius Bithyniæ, in Euxinum Pontum effluẽs. Inde Pſilites: ſed conſuetudo obtinuit, vt ab vtroq; fluuio Pſiliani dicãtur.

Pſimada, regiuncula Iſauriæ. Steph.

Pſinaphos, Aegypti oppidulum: Gentile, Pſinaphites Steph.

Pſinectabis, vicus Aegypti: Gentile, Pſinectabites. Steph.

Pſittace, vrbs iuxta Tigrin, vbi Pſittacia fructus naſcuntur. Hinc Pſittacius & Pſittacenus. Stephanus.

Pſitachemmis, vicus Aegypti: Gẽtile, Pſitachemmites. Chemmis etiam, vt ſupra diximus, Aegypti vicus eſt. Steph.

Pſochemmis, oppidulum Aegypti: Gentile, Pſochemmites. Steph.

Pſophis, idis, Arcadiæ ciuitas, nõ procul, à Mantinea, à Pſophide Lycaonis filio, aut (vt alii malunt) a Pſophide, Eryeis Siculi filia nomen habens. Pſophis, Acarnanię vrbs, vetus dicta: tertia Achaiæ: ciuis Pſophidius, cùm Pſophites potiùs dicendum fuiſſet. Alia etiam Libyę, vnde Pſophites. Pſophis quoque Corinthiorum rex dicebatur. Pauſan. lib. 9. Steph. In inſula Venetorum Zacyntho, arx ipſa vocabatur Pſophis, & aliæ multis locis. Hermolaus in Plinium.

Pſychia, inſula vna Cycladum, aliàs Armogus, Stephano.

Pſylli, Libyæ interioris populi, Garamantibus proximi, à Pſyllo rege ſic dicti. Plinio libro 7. cap. 2. Horum corpori virus ingenitum fuit ſerpentibus omnibus exitiale: vnde & recens natos infantulos ſæuiſſimis obiiciebant ſer-

pentibus, eóque argumento coniugum ſuarum pudicitiam explorabant. partum adulterio conceptum iudicantes, cuius ſolo odore ſerpentes non fugarentur. Author eſt Plutarchus in vita Catonis, per deſerta Libyæ iter facientem Catonem, Pſyllos ſecum duxiſſe, qui morſibus ſerpentum mederentur, partim ore exugentes venenum, partim ſerpentes contibus ſopientes. Lucan. lib. 9. Horum finibus cùm aliquando Auſter perquam validus & diuturnus flauiſſet, eóque flatu vniuerſa eorum aqua exaruiſſet, dolore moti iniuriam illam vlciſci decreuerunt. Itaque communi edicto omnes ſumptis armis in Auſtrum perinde, quaſi hoſtem iure belli profecti ſunt. Atque ita profectis ventus magno ſpirituum agmine venit obuiam, eóſque omnes cum omnibus copiis & armis cumulis arenarum & montibus operuit. Autor Herodotus.

Pſyllicus, ſinus in Libya magnus & profundus, nauigationis trium dierum.

Pſyllium, Ptolem. lib. 5. cap. 1. vrbs Bithyniæ, vulgò *Picel'o*.

Pſyra, Strab. lib. 14. inſula in Chio, iuxta Melænam promontorium, & in ea vrbs eiuſdem nominis, in qua vinum non prouenit, vnde natum prouerb. Pſyra Bacchum.

Pſyttalea, parua inſula inter Salaminem & Epirum ſita. Herodianus Pſittallem vocat, hinc Pſyttaleus, nomen à Pſyttallo quodam inditum. Steph.

P T

Ptelea, Epheſus olim dicta, vide ſuprà ex Steph. Eſt & vicus in tribu Oeneide, vnde Pteleaſius, Stephan. ab Epheſo Ptelæus.

Pteleum, Vide Helos.

Pteleum, vrbs Ioniæ & Troadia, & maritimorum Achiuorum ab vlmorum copia ſic dicta. Hinc Pteleatæ, Pteleuſii. Stephan.

Ptera, vide Pterium.

Pterelas, rex quidam quem vicit Amphitryo, pater Herculis. Plautus in Amphitryone.

Pteria, Herod. lib. 1. vrbs Cappadociæ omnium munitiſſima, quam Cyrus expugnauit. Vide PTARIVM.

Pteria, vrbs Sinopes, à qua Pterius, Pterienus. Stephano.

Pterium, vrbs Medorum. Aliqui verò Ptera, arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria in fœminino genere.

Pterophoros, regio apud Riphæos montes. Ibi creduntur eſſe cardines mundi, extremique ſyderum ambitus. Hæc ita dicta eſt ab aſſiduo niuis caſu ſimilitudine Pinnarum. Plinio lib. 4. capite 12.

Ptimyris, Vide Delta.

Ptocoſtæ, Oenotri, vide Stephanum in Drys.

Ptolemais, oppidum in margine Rubri maris ad primos elephantorum venatus, à Ptolemæo Philadelpho conditum in regione Troglditarum. Plin. lib. 7. cap. 73. Ptolemæus enim Troglodyticem primus excuſſit, ad venatus elephantorum, quæ ideo Epitheras à Græcis cognominata eſt: eidem Plinio lib. 6. capite 29. Ptolemais, Phœniciæ vrbs, colonia Claudii Cæſaris, quę quondam Ace dicta eſt. Plinio lib. 5. cap. 19. De iſtis quinque vrbibus hæc dicit Hieronymus ad Euſtochium, Per arenas Syriæ peruenit ad Coum, quæ nunc Ptolemais dicitur: altera eſt in Aethiopia: tertia in Phœnicia: quarta Nili fluminis: quinta in Cyrenaica prouincia Aphricæ. De Ptolemaide ciuitate Pentapoleos Libyæ, vide in BARCAA. Ciuis, Ptolemaitea, & Ptolemæeus. Stephano.

Ptolemais, anus quædam, quæ quoad vixit, lites agitabat, nec vnquam a cauſis dicendis feriabatur: vnde prouerb. Lis Ptolemaica.

Ptolemæus, Lagi gregarii militis filius, maximę authoritatis apud Alexandrum Macedonem: poſt cuius mortem Aegypto & Aphrica, & magna Arabię parte potitus, regnauit annis quadraginta: a quo deinceps Aegyptii reges, Ptolemæi appellati ſunt. Hic duos filios habuit, Ptolemæum Philadelphum & Ptolemæum Ceraunum. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cùm paulò antè regni abdicata adminiſtratione regem filium conſtituiſſet Philadelphum. Trogus lib. 15. Philadelphus itaque in regno patri ſucceſſit, vir doctiſſimus, Stratonis diſcipulus: qui bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ vſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum durauit. Regnauit annis XXXVIII. obiitque relicto ſucceſſore Ptolemæo cognomento Euergete, quod Latine beneficum vertere poſſumus. Hic XXVI. annis regno potitus, moriens ſucceſſorem habuit Ptolemæum Philopatorem, qui XVII. annis regnauit. Poſt eum Ptolemæus Epiphanes regni gubernacula ſuſcepit, eáque tenuit annos XXIIII. Poſt hunc Ptolemæus Philometor, quum XXXV. annis Aegypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum Euergetem alterum, moriens regem conſtituit. Euergetes, qui & Phyſco dictus eſt, regnauit annis XXIX. cui Ptolemæus cognomento Lathyrus ſucceſſit: Lathyro Auletes, Cleopatræ pater. Poſt hunc Ptolemæus cognomento Dionyſius, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Aegyptum fugientem, interimendum curauit. Strabo libro 17. Eſt autem hoc nomen ἀπὸ τοῦ πτολεμεῖν, hoc eſt, à bellando deductum. Hinc denominatum Ptolemęëus, Ptolemęëa, Ptolemæëum.

Ptolemæus, Alorites, Alexandro XIA. Macedonum rege per dolum interfecto, regnum eius occupauit. idem tamen aliquot annis pòſt à Perdicca paſſus eſt circa Olymp. 103.

Ptolemæus Ceraunus, xxx. Macedonum rex, à Gallis victus, periit, cùm anoo duntaxat regnaſſet, Olymp. 125.

Ptolemæus, miles, ſub Decio apud Alexandriam Chriſtianæ religionis ergò ſupplicio affectus.

Ptolemæus, Filius Doryminis Mach. 3.

Ptolemæus, aſtrologus, natione Aegyptus, Alexandriæ profeſſus eſt: liberalium artium ac Græcarum literarum ſtudiis clarus, temporibus Antonini. In aſtrologiæ ſcientia priorũ nulli ceſſit. Primus enim apud Græcos eã rationem diligentius explicuit: inuentaque ab Hipparcho inſtrumenta clarius demonſtrauit. De muſica & rebus aliis, tum de geographia abſolutiſſime ſcripſit. Fuerunt & alii hoc nomine, vt Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis diuitiis Romanorum locupletauit ærarium. Ptolemæos quoque ſex alios cõmemorat Suidas, quinque grammaticos, & vnum verſificatorem: quorum opera ad nos minime peruenerunt. Ioſephus item alium ponit, Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem ſocer Iericho tempore belli Machabæorum præfecerat. At ille incenſus regni cupiditate, inuitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Ptous Apollo dictus eſt, a Ptoo monte, vbi certiſſima reddebat oracula: vel a Ptoo Athamãtis & Themiſtus filio, Paleph. lib. 1.

Ptychia, inſula iuxta Corcyram. Gentile, Ptychieus. Steph.

P V

Pubaſtus, ciuitas Aegypti. Ezech. 30. Appellatur & Vicus Iudæorum.

Publicola, cognomẽ Publii Valerii, qui primus cum Bruto poſt expulſos reges Conſul declaratus eſt, quòd coleretur a populo, ſeu quòd ipſe populum coleret.

Publius & Laberius poetæ mimorũ, Iulii Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentia, ſimul & arrogantia, Cæſar magnopere offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit conditione ſeruus: puer enim & forma & ingenio a Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, vbi mimos ſuos legit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius, & Macrobius. Publius prænomen eius qui populo gratus fuit.

P. Aelius Ligo, c o s. cum C. Popilio Lenate, anno vrbis 582.

P. Aelius Pætus, c o s. cum C. Sulpitio Longo, anno vrbis 419.

P. Aelius Pætus, c o s. cum Cn. Cornelio Lentulo, anno vrbis 553.

P. Alphenus Varus, c o s. cum P. Vinitio, anno vrbis 754.

P. Cæpio, c o s. cum Q. Voluſio Saturnino, anno vrbis 808.

P. Claudius Pulcher, c o s. cum L. Portio Licinio, anno vrbis 570.

P. Claudius Pulcher, c o s. cum M. Perpenna, anno vrbis 66..

P. Cornelius Aruina, c o s. triginta millia Samnitium prælio interfecit, anno vrbis 448.

P. Cornelius Atina, c o s. cum M. Minutio Ruſo, anno vrbis 533.

P. Cornelius Coſſus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 341 iterum anno 350.

P. Cornelius, Dolabella Maximus, c o s. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruſcos, inita ſocietate Romam petentes, deleuit, anno vrbis 470.

P. Cornelius Falco, c o s. cum T. Sempronio Graccho, anno vrbis 515.

P. Cornelius Lentulus, c o s. cum Cn. Aufidio Oreſte, anno vrbis 683.

P. Cornelius Lentulus, c o s. cuius opera præcipue factum eſt, vt Cicero ab exilio rediret.

P. Cornelius Lentulus Caudinus, c o s. cum Licinio Varo, anno vrbis 587.

P. Cornelius Maluginenſis Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 352.

P. Cornelius Naſica, c o s. Dalmatas domuit anno vrbis 599.

P. Cornelius Rufinus, c o s. cũ M. curio Dentato, anno vrbis 463.

P. Cornelius Scapula, c o s. cum P. Plautio Proculo, anno vrbis 427.

P. Cornelius Scipio, Vide SCIPIO.

P. Curiatius Philo, c o s. cum M. Genutio Augurino, anno vrbis 310.

P. Decius Mus, c o s. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo reſponſum eſſet eam partem ſuperiorem futuram, cuius dux ſe vltrò diis manibus deuouiſſet, ita cum collega pactus eſt, vt cuius ex duobus cornu prius pedem retuliſſet, is ſe deuoueret: cumque prior ea pars, in qua conſtiterat, hoſti cederet, ipſe ſolenni ſe carmine deuouit pro ſalute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hoſtes ſe immiſit, ſuaque morte ſuis victoriam peperit.

P. Decius Mus, ſuperioris filius, patris exemplũ imitatus, quarto Conſulatu ſe pro exercitu deuouit, anno vrbis 458.

P. Decius Pyrrhicus, c o s. de Pyrrho victo nomen reportauit.

P. Fabius Maximus, c o s. cum Q. Tuberone, anno vrbis 743.

P. Furius Philo, c o s. cum C. Quintio Flaminio, anno vrbis 531.

P. Furius Philo, c o s. cum Sex. Attilio Serrano, anno vrbis 618.

P. Furius Medullinus, c o s. anno vrbis 282.

P. Gallus Camerinus, c o s. cum Q. Nouiano, anno vrbis 787.

P. Genutius Scipio Naſica, c o s. de Boiis triumphauit, anno vrbis 563.

P. Horatius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.

P. Horatius Trigeminus, COS, cum Sexto Quintilio Varo, anno vrbis 301.

P. Iulius Appulus, COS. cum L. Cornelio Lentulo, anno vrbis 555.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Licinius Craſſus, COS. cum P. Scipione, anno vrbis 548.

P. Licinius Craſſus, COS. cum C. Caſsio Longino, anno vrbis 583.

P. Licinius Craſſus, COS. cũ Cn. Lentulo Clodiano, anno vrbis 657.

P. Lucretius Tricipitinus, Tribunus militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 339.

P. Manilius, COS. cum C. Papyrio Balbo, anno vrbis 634.

P. Manlius Capitolinus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Manlius Capitolinus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 389.

P. Melius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Menenius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Minutius Augurinus, COS. cum T. Geganio Macerino, anno vrbis 262.

P. Mutius Scæuola, COS. cum Sp. Poſthumio Paulo, anno vrbis 580.

P. Pinarius Ruffus, COS. cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 255.

P. Plautius Proculus, COS. cum P. Cornelio Scapula, anno vrbis 427.

P. Popilius Lenas, COS. cum C. Sulpitio Galba, anno vrbis 622.

P. Poſthumius Albinus, Vide POSTVMIVS.

P. Poſthumius Tubertus, COS. cum M. Valerio Voleſo collega de Sabinis triumphauit, anno vrbis 249. Iterum COS. cum Agrippa Menenio Lanato de Aruncis triumphauit biennio pòſt.

P. Rutilius Lupus, COS. bello ſociali interfectur, anno vrbis 664.

P. Rutilius Rufus, COS. cum C. Manlio Maximo, anno vrbis 649.

P. Scipio Naſica, COS. cum C. Martio Figulo, anno vrbis 592.

P. Scipio Naſica Serapion, COS. anno vrbis 616.

P. Scipio Naſica, COS, cum L. Calpburnio Beſtia, anno vrbis 643.

P. Sempronius Sophus, COS. cum P. Sulpitio Auerrione, anno vrbis 450.

P. Sempronius Sophus, COS. cum Appio Claudio Rufo, anno vrbis 485.

P. Sempronius Tuditanus, COS. in Brutiis Annibalem fudit, anno vrbis 550.

P. Seruilius, Cilicia a prædonibus liberata, Iſauris vrbe capta, Iſaurici cognomẽ deportauit.

P. Seruilius Geminus. COS. cum C. Aurelio Cotta, anno vrbis 501. Iterum cum eodem, anno 505.

P. Seruilius Priſcus, COS. Volſcos Sabinóſque ſuperauit, anno vrbis 259.

P. Seſtius Varicanus, COS. cum L. Menenio Lanato, anno vrbis 302.

P. Seſtius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.

P. Silius Nerua. COS. cum Appio Iunio Syllano, anno vrbis 780.

P. Sulpitius Auerrio, COS. cum P. Sempronio Sopho.

P. Sulpitius Decemuir legibus ſcribundis, anno vrbis 303.

P. Sulpitius Galba, COS. cum Cn. Fuluio Centimalo, anno vrbis 543.

P. Sulpitius Longus Trib. Mil. Conſulari poteſtate, quo anno Roma capta eſt à Gallis, vrbis ſcilicet 366.

P. Sulpitius. Quirinus, COS. cum M. Meſſala, anno vrbis 742.

P. Syllius Nerua, COS. cum M. Apuleio anno vrbis 734.

P. Titinius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 356.

P. Valerius Aſiaticus, COS. cum L. Cornelio Syllano, anno vrbis 798.

P. Valerius Flaccus, COS. cum M. Attilio Regulo anno vrbis 527.

P. Valerius Leuinus, COS. à Pyrrho rege, auxilio elephantorum, victus.

P. Valerius Potitus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 370. Iterum biennio pòſt. Tertium, anno 376. quartũ, anno 380, quintum, anno 388. ſextũm, anno 389.

P. Valerius Publicola, vide PVALICOLA.

P. Valerius Publicola, COS. de Sabinis, Veientibus & Ethruſcis triumphauit, anno vrbis 279. Iterum COS. cum C. Claudio Sabino à ſeruis concitatis, qui Herdonio duce, Capitolium occuprauerant interfectus eſt, XXV. annis poſt priorem Conſulatum.

P. Vaticânus, Cos. cum Q. Fuſio Galeno, anno vrbis 707.

P. Veturius Geminius, COS. cum. T. Ebutio Helua, anno vrbis 255.

P. Venitius, Cos. cum P. Alpheno Varo, anno vrbis 754.

P. Virginius Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 354.

P. Volumnius Auentinus, Cos. anno vrbis 293.

Publius, Ieroſolymorum epiſcopus, tertius, anno ſalutis 145.

Punicum, oppidum Hiſtriæ in mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. Vnde & Pucinum vinum dicitur, quod creſcit in Adriatico ſinu in ſaxeo colle, Plin lib. 14. cap. 6.

Pudens, Nomen viri, 2. Timoth. 4.

Punicus, Vide PORNVS.

Puppius,

Puppius, poëta tragœdiographus (inquit Acron apud Horatium) adſectus ſpectantium admouit, vt eos flere compelleret. Inde huius poëmata lachrymoſa vocauit Horatius Epiſtolar. lib. 1.

Pupulum, vrbs à latere meridionalis Sardiniæ.

Puteoli, Stephan. vrbs Thyrrenorum. Plin. lib. 3. cap. 4. ciuitas Campaniæ, ab aquę calidæ putore dicta, vt inquit Feſtus: licet alii putent à multitudine puteorum, earum aquarum gratia factorum. Hæc etiam vocata eſt Dicæarchia, à iuſtitia adminiſtrationis & gubernationis, a Samiis condita, vt voluit Euſebius eo tempore quo Tarquinii à Bruto ſunt expulſi. Hinc Puteolanus adiectiuum.

P Y

Pyanepſia, ſacra erant apud Athenienſes, à Pyanis fabis nuncupata, dicata Apollini. Hęc verò Panopſia à cæteris Græcis dicebantur, & Octobri menſe celebrabantur. Suid.

Pydes, vrbs & fluuius Piſidiæ: Gentile, Pydeſius. Steph.

Pydna. Vide Cydna.

Pyenis, vrbs Colchorum: Gentile, Pyenites. Stephano.

Pygela, vrbs Ioniæ: Ciuis, Pygeleus, Steph.

Pygmæi, populi in extremis Indiæ mõtibus habitantes. Plin. lib. 7. cap. 3. ſalubri cælo, ſemperque vernante fruentes, terno dodrantes non excedentes: vnde & Pygmæi dicti ſunt, quaſi πηχυαῖοι, hoc eſt, cubitales: πῆχυς enim cubitum ſignificat. Horum mulieres quinto anno pariunt, & ſeneſcunt octauo. Fama eſt, inſidentes arietum caprarumque dorſis, armatos ſagittis, veris tempore vniuerſo agmine ad mare deſcendere, & oua pullóſq; gruum conſumere: ternis eam expeditionem menſibus confici, aliter futuris gregibus non reſiſti. Caſas eorum luto penniſque & ouorum putaminibus conſtrui. Plin. præterea libro 4. cap. 11. in Thracia Pygmæos fuiſſe ſcribit, vrbemque Geraneam tenuiſſe, donec a gruibus fugati, nouas ſibi ſedes quærere ſunt coacti. Steph. Pygmæos dictos ſcribit a Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi.

Pygmalion, onis, Suidæ, Beli Tyriorum regis filius, frater Didûs, qui cùm ardentiſſima auri cupiditate flagraret, ad Sichęi patruelis ſui, & ſororis ſuę viri opes animũ adiecit: illumque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cuius cædis cùm in ſomnis à mariti vmbra certior facta eſſet Dido, clam ſublatis theſauris, fugæque comitibus aſſumptis, naues conſcendit: & in Africam appulſa, primùm Byrſam, deinde & Carthaginem condidit. Virgi. 1. Aeneid.

Pygmalion, Cilicis filius, qui ex eburnea ſtatua, Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum ſuſcepit, Paphi Cypriæ vrbis conditorem. Ouid. 3. Metam.

Pylades, dæ, vel dis, Strophii Phocenſis filius, indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſte coniunctus. Nam cùm Clytemneſtra ab Aegiſtho adultero adiuta, Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puerum certiſſimę neci ſubduxit, & in regno ſuo vnà cum Pylade educauit. Poſteaque cùm Oreſtes, gratia vindicandæ paternæ mortis, matrem peremiſſet, eamque ob rẽm in furorem conuerſus eſſet, Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitẽ habuit, & ſocium periculorum: tantâque ſeſe mutui amoris vehementia ſunt proſequuti, vt alter pro altero mori non recuſaret. Vide Oreſtes.

Pylæ, locus Arcadiæ: Gentile, Pyleites, Pylates.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, ex his qui venerunt in auxilium Troianorum, atque in bello à Menelao interfectus. Scribitur & Pylæmeneus. Homer.

Pyleus, nomen proprium.

Pylagora, Ceres dicta eſt quòd Pylagoræ, id eſt legati, quos ciuitates Græciæ bis in anno ad concilium Amphictyonum mittebant de maximis rebus conſulturos, prius ἐν πύλαις, id eſt ante portas huic deæ rem diuinam religioſiſſimè facere conſueuiſſent. Paleph. lib. 2.

Pylartes, vir Troianus, ab Aiace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Aetoliæ oppidum. Hom. 2. Iliad.

Pylus, agri Meſſeniaci oppidum, in tractu occidentali Peloponneſi, Neſtore alumno (qui inde Pylius cognominatus eſt) nobilitatum. Sunt præterea aliæ duæ eiuſdem nominis vrbes in Peloponneſo. Strab. lib. 8.

Pyracmon, nomen vnius ex Vulcani miniſtris, quorum opera in fabricando vtitur. Dictus Pyracmon, quòd ab incude, ferroque ignito nõ recedat. Nam πῦρ Gręci ignem, & ἄκμονα incudem appellant. Virg. lib. 8.

Pyræa, pars Theſſaliæ, a Pyra nominata: qui habitat, Pyræus. Steph.

Pyræchmes, nomen proprium viri. Hom.

Pyramides, in Aegypto nihil aliud fuerũt, quàm regum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plin. lib. 36. cap. 12. Quippe cùm faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Aegypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, quarum Pomponius Mela ſcribit, quæ orbem impleuere fama conſpicuæ vndique adnauigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo ſteriliquè inter Memphim oppidum & Delta. Turres autem ſunt (inquit Solinus) faſtigiatæ vltra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſſit. Sub Pyramidibus fuerunt Aegyptii reges ſepulti, In Pyramidum ſtructuram Aegypto (inquit Stephanus) 15. millia talentorum inſumpta ſunt, pro cepis duntaxat & alliis & caſeo. Nominatæ autem ſunt ἀπὸ τῶν πυρῶν, hoc eſt à

tritico, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Aegyptum ſequuta eſt.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thyſben mutuo amore proſecutus eſt: verùm cùm adeò à parentibus vterque obſeruaretur, vt nullo modo ſe complecti poſſent, egredi vrbem ad conſtitutum locum decreuerũt. Quò quidem cùm prior perueniſſet Thysbe, leæna illic transeunte, perterrefacta, in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adueniens, cùm velum, quod fugienti Thysbe e capite ceciderat, eruentatum reperiſſet, eam putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio quem ſecum habebat, ſub moro arbore incubuit. Thysbe autem ex antro egreſſa, cùm Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Vtrunque autem ſub moro arbore occiſum voluit, eiuſque fructus, cùm antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ouid. 4. Metam.

Pyramus, fluuius, qui per anguſtias Tauri montis per Ciliciam defertur, de quo & Cydno digna ſunt lectu in Ariano & Curtio. Stephano, fluuius in malo Ciliciæ, Leucoſyrus antea dictus.

Pyrander, quæſtor Athenienſis, à populo ſaxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè ſuppeditaret. Plutarch.

Pyranthus, vrbs parua, aut vicus Cretæ iuxta Gortynem: Incolæ, Pyranthii. Steph.

Pyraſus, vir Troianus, ab Aiace bello interfectus. Hom. 2. Iliad. Steph. vrbs Phthiæ, dicta quòd regio ſit πυροφόρος, id eſt, tritici ferax: Gentile, Pyraſæus. Steph.

Pyrechmes, rex Eubœæ, qui cùm bellum inferret Bœotiis ab Hercule victus equis diſcerpẽdus traditus eſt apud Heracleum fluuium. Autor Plutar. in Paralel.

Pyrechmes, luctator fuit Aetolus, qui Degmentum Epeum ſingulari certamine vicit. Herodot. lib. 6.

Pyreicus, pictor nobilis, qui humilia ſecutus, humilitatis tamen ſummam gloriam adeptus. Pinxit tonſtrinas, ſutrinas, Aſellos & obſonia. Plinius.

Pyrenæa, vrbs Locridis, Stephano, Vide PYRONAEA.

Pyrene, Behryeis regis filia, iis in montibus, qui Galliam ab Hiſpania dirimunt, ab Hercule compreſſa: quę poſtea à feris laniata, ibidemque ſepulta, fecit, vt totus ille tractus montanus ab eius nomine Pyrene diceretur. Alii tamen montis huius nomen ἀπὸ τοῦ πυρὸς, deducere malunt, hoc eſt ab igne: ſiue quòd crebris fulminum ignibus feriatur: ſiue quòd Pyrenæi montis ſyluæ (vt author eſt Diodorus lib. 6.) iniecto à paſtoribus igne, olim vniuerſæ conflagrauerint. Strabo libro 3. Pyrenes (inquit) latus in Hiſpaniam vergens: conſitum eſt variis arboribus materiæ multitudine, & quæ ſemper virens germinet: alterum autem Galliam ſpectans, nudum omnino. Diodorus libro 6. vbi de Pyrene. Ferunt (inquit) priſcis temporibus igne a paſtoribus iniecto, montanas omnes regiones fuiſſe combuſtas, qua ex re montes aiunt cognominatos Pyrenæos.

Pyreneus, Phocidis rex, qui cùm Muſas ex Helicone in Parnaſſum proficiſcentes hoſpitio excepiſſet, vim his inferre eſt conatus: cùmque illæ aſſumptis alis effugerent, Pyreneus conatus inſequi, è feneſtra delapſus, fregit ceruicem. Ouid. 5. Metam.

Pyrgeſſa, Vide Pyrgum.

Pyrgi, vrbs Meſenes: cuius gentile, Pyrgites, Stephan. Vide Pyrgum.

Pyrgi, gorum, oppidum in ora Tuſciæ, inter Antium & Grauiſcas.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami. Virgilius quinto Aeneidos.

Pyrgum, Tuſciæ oppidum (Stephano oppidulum Italiæ) quod & Pyrgi numero plurali dicitur. Plinius libro 3. cap. 5. vnde Gentile, Pyrgeſſæus.

Pyrgoteles, gemmarum ſculptor artificioſiſſimus, à quo tantùm Alexander Magnus ſe in gemmis ſculpi paſſus eſt, edictóque alios vetuit. Plin. lib. 37. cap. 1.

Pyriciades, vel Pytitidias, rex Aſſyriorum, anno ante Romam conditam 225.

Pyrindus, vrbs Cariæ. Steph.

Pyritidias, vide Pyriciades.

Pyrnus, vrbs Cariæ: Ciues, Pyrnii. Steph.

Pyro, nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theogonia.

Pyrodes, Cilicis filius, qui primus è ſilice excuſſiſſe ignem dicitur, quemadmodum aſſeruaſſe in ferula Prometheus. Plinius libro 7. capite 56.

Pyrois, Pyroentis, vnus ex equis Solis: ſunt enim quatuor, Pyrois, Eous, Aethon, & Phlegon. Ouid. 2. Metam.

Pyrois, Pyroentis, Martis ſidus, ab igneo colore dictum.

Pyrolabes, quòd ea quæ ignita ſunt, capiat.

Pyronæa, vrbs Locridis, à Pyrone quodam dicta. Inde Pyronæus. Stephan Eadem videtur, quam paulò ante πυρηναίαν vocauit.

Pyrpile, inſula ſic dicta, quòd ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt eſſe. Eſt & hoc nomine Cariæ ciuitas iuxta Myrtoum pelagus, & inſula circa Mæotim, quam pontus abſtulit. Plinius cap. 92. lib. 2. Stephano vrbs eſt in Lesbo. Ciuis, Pyrrhæus. Eſt & Liguriæ vicus.

Pyrrha, Deucalionis vxor, quæ poſt diluuium vnà cum marito, iactis poſt terga lapidibus, humanum genus fertur reparaſſe. Vide DEVCALION.

Pyrrhander fuit quiſpiam Sycophanta inſigniter

ter verſutus, noteq; malitię. Ariſtop. in Equitibus καὶ τὰ δὶ ἂν καὶ τοῦτο συῤῥάπτω τὸ μηχάνημα, id eſt, Ac per Iouem fuit quidē Pyrrhandrica iſta techna.

Pyrrhias, quidam Iliacenſis negotiator, qui ſenē quendam ex Piratarum manibus dato precio redemit: non ob id quòd eo ſibi foret opus, ſed partim quòd miſertus eſſet ſenilis fortunæ, partim hominis oratione perſuaſus. Emit autem vna cum ſene cados fictiles plenos pice, quos ſenex ille ſecum aduehebat, idque authore ſene. Deinde profectis Piratis, quo Pyrrhiæ gratiam referret ſenex quòd nō ob lucri cupiditatem ſed ob beneuolentiam ſeſe liberum feciſſet, indicauit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam eſſe. Qua reperta, cum Pyrrhias de repente diues eſſet reddit⁹, cùm magnifice collaudauit ſenis erga ſe gratitudinem: tùm eidem bouē immolauit, officii præmium. Vide Prouerb. Nemo benemerito bouem immolauit, præter Pyrrhiam.

Pyrrho, philoſophus, à quo philoſophi Pyrrhonii dicti, quos Græco cognomento σκεπτικοὺς, id eſt, conſideratores appellant. nihil enim decernunt, ſed in quęrendo ſemper, conſiderandóque ſunt: ac ne videre quidem planè quicquam, neque audire ſe putat. Aiuntque veritatem incomprehenſibilem videri. Idem ἀπορητικοὶ, id eſt, ambigentes dicuntur, quoniam nihil affirmans, & de omnibus ambigunt. Hic patria Elidenſis fuit, primò pictor, deinde Anaxarchi diſcipulus, vixit annis ferme nonaginta.

Pyrrhodes, Elidenſis philoſophus, Philiſtarchi filius. Hunc Apollodorus prius fuiſſe pictorem dixit, qui in ſapiente ἀπάθειαν non admittebat. Cicero Acad. quæſt. 4.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamia Lycomedis filia: ita dictus a fuluo colore capillorū, teſte Seruio. Hic & Neoptolemus appellatus eſt, propterea quòd admodum adoleſcentulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis, ſine Aeacidarum aliquo Troiam capi non poſſe. In Ilii autem expugnatione primùm Politem, Priami filiū, deinde & patrem ipſum interfecit, Polyxenā Achillis patris ſui manibus inferias miſit. Andromachem verò, quæ in prædam ſibi ceſſerat, aliquandiu iuſtæ vxoris loco habuit: quam deinde, Hermionē Menelai & Helenes filiā ducturus, Heleno Priami filio vxorē tradidit. Erat autē Hermione multò ante a Tyndareo auo Oreſti deſponſata, cuius etiam mutuo amore tenebatur. Aegrè itaque ferens Oreſtes, vxorem ſibi eripi, ex inſidiis Pyrrhū obtrūcauit. vt apud Virg. refert Andromache 3. Aeneid.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui

quū à ſuis ob odium paternæ crudelitatis, ad necē quæreretur, clam a matre ſubductus, ad Illyricos defertur, traditusque Heroæ, Glauci regis vxori nutriendus fuit. Quumque natus annos vndecim eſſet reuocatus a ſuis, tāta virtute creuit, vt quum (ſicut Cæcilius ſcribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: Ille ambiguo reſpondit, Aio te Aeacida Romanos vincere poſſe. Hoc ad ſe dictū putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, aduerſus quos vario euentu pugnauit. Periit ictu tegulæ percuſſus, cùm Thebas cepiſſet. Vide vitam eius latius apud Plutarch.

Pyrrhus, XVIII. Macedonū rex. Olymp. 259.

Pythagoras, Samius: Mneſarchi gemmarum ſculptoris filius, Italicæ philoſophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri: poſt cuius mortem Hermodamanti iam ſeni, Creophili nepoti, ſe in diſciplinam dedit. Sub quo cùm ſatis profeciſſe videretur, in Aegyptum nauigauit, vt illorum Theologiam, ritus, moreſque cognoſceret. Deinde Aſtrologiæ Chaldaicæque diſciplinæ cupidus, Babylonem ſeſe contulit: vbi ſyderum curſus, eorumque in genituris hominum effectus eſt edoctus. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum confluebant: ex quibus clariſſimi fuerunt Architas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippaſus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus τῆς μετεμψυχώσεως, hoc eſt, transfuſionis animarum in alia corpora, aſtructor fuit, idque, vt facilius perſuaderet, primùm ſe Aethaliden Mercurii filium fuiſſe affirmabat. Cumque a patre optio ſibi facta eſſet petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, ſe ab illo petiiſſe, vt & viuens, & vita functus, omniū quæ contingerent, memoriam haberet. Eamque ob cauſam ſe omnium, quæ in vita geſſiſſet, meminiſſe, eandemque memoriam poſt obitum reſeruaſſe. Poſt Aethalidæ mortem Euphorbum ſe fuiſſe aiebat, & deinde Hermotimū, poſtea Deliū quendā piſcatorē nomine Pyrrhum: mortuóq; Pyrrho, ſe factū eſſe Pythagoram. Crotoniatis & Metapōtinis leges conſcripſit: populóſque luxuria diffluentes authoritate & doctrina ad frugalem cultum reuocauit, adeò vt & mulieres integritate eius, vitæque ſeueritate adductæ, auratas veſtes, ornamentáque laſciuiora, in templo Iunonis conſecrarent. Poſtremò cùm multos annos Crotone egiſſet, Metapontum cōmigrauit, vbi & ſupremum diem obiit: quanquam, aliis alia tradentibus, de mortis genere nō ſatis cōſtat. Quanti autē illū viuū fecerint Metapontini, poſt obitū eius declararūt, ædes eius pro templo ei cōſecrantes, diuiniſque honoribus mortuum proſequentes. Ab animalium omnium carnibus, & à fabis

religioſiſſimè abſtinebat. Iuuenalis ſat. 15.

Pytheas & Pythermus a Pytho deriuátur, & Pythodorus, qui marmoris ſculptor eximius fuit.

Pythermus, Phocēſis, cùm Ionum, Aeolúmque legati Spartam appuliſſent, ex omnibus delegatus, qui poſtulata proponeret, purpureáque veſte indutus, in Spartiatarum conuentum proceſſit, hortatuſque eſt Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferēdum. Herod. lib. 1.

Pythes, vide PYTHOPOLIS.

Pythia, thiorum, ludi Apollinares, in Apollinis honorem inſtituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis ſerpentis nocentiſſimi: aut, vt Strab. lib. 9. ſcripſit, hominis ſceleratiſſimi, cognomento Draconis. Ouid. 1. Metamor. Victores huius certaminis, teſte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis.

Pythia, nomen eſt ſacerdotis Apollinis eáque virgo, quæ in Machina templi Apollinis Delphici conſiſtens dei ſpiritu afflabatur, reſponſaque conſulentibus reddebat. Hæc autem tandiu ex virginibus eligi conſueuit, donec vna fuit ab Echerate violata. Paleph. libro primo.

Pythis, pictor fuit egregius: qui de picturæ præſtantia certauit in Timagoram Chalcidenſem.

Pythium, intimus olim locus Gortynæ in Creta: vel iuxta Aſtacenum ſinum, vnde pocula Pythiana. Steph. Vide EVTHIVM.

Pythius, Appollinis cognomen, a Pythone ſerpente, quem ſagittis ſuis adhuc puer dicitur intermiſſe. Aut certe ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, hoc eſt, à conſulendi vſu: vnde & Pythiarum, Phœbi ſacerdotum, nomen tractum eſſe exiſtimat Strab. lib. 9. Alii tamen Pythium dictum putant, ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι hoc eſt, a putreſcendo, eò quòd ſine vi caloris nunquã fiat putrefactio.

Pythodorus, ſculptor eximius. Plin. libro 36. cap. 5.

Python, ſerpentis miræ magnitudinis proprium nomen, ex putredine terræ poſt diluuium Deucalionis nati. Hic à Iunone Latonæ ex Ioue grauidæ dicitur fuiſſe immiſſus, nullamque ei pariendi quietem conceſſiſſe, donec illa ad Aſterien ſororem ſuam perueniſſet, nō multò antè in inſulam commutatam: à qua ſuſcepta, Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obſtetricis officium præſtitit, fratrémque naſcentem excepit: qui poſtea memor iniuriæ, qua Python matrem ſuam affecerat, ſagittis ſuis eum confixit. Cuius rei memoria ne vllo temporum lapſu obliteraretur, ſacra certamina inſtituit quæ à nomine ſerpentis Pythia appellauit. Ouid. 1. Metamorph.

Python, Solino, locus eſt in Aſia, in campis patentibus, vbi primo aduentus ſui tēpore aduolant ciconiæ. Atque eam, quæ vltima venit, laniant vniuerſæ. Plin. lib. 10. cap. 23. Vide PYTHONOSCOMA per iota, quanquam per y ſcribendum ſit.

Python, orator Byzantius eloquentiſſimus, apud Philippum Macedoniæ regem: cuius meminerunt Aeſchines & Demoſthenes in orationibus.

Pythopolis, ciuitas Aſiæ, pars eius, quæ Myſia vocatur. Steph. in Antiochia vndecima. Idē alibi, Præter Pythopolin Myſiæ, alia eſt in Caria, ſic dicta a ditiſſimo viro Pythe, qui Xerxe ſuſcepto, ſingulis militibus ſex Daricos aureos diſtribuit. Hæc poſtea Nyſſa dicta eſt.

Pyxis, vrbs in mediterranea parte Oenotrorum, à qua fit Gentile, Pyxius, Stephanus.

Pyxus, vrbs Siciliæ a Miantho condita: cuius Gentile, Pyxuntius. Steph.

Q V A.

QVadi, Bohemorum olim gēs ſicut & Marcomani. Hieronymus, Sarmatæ, Quadi, Vandali, & innumerabiles aliæ gentes, equorū & vulpium carnibus delectantur.

Quadratus, Apoſtolorum diſcipulus, præſul Athenienſis, vnà cum Philippi filia, prophetico Spiritu clarus. Hieron. Euſeb.

Quari, Galliæ Narbonenſis populi inter Salyos & Vocontios. Strab. lib. 4.

Quartus, Nomen viri. Rom. 16.

Querquetulana, vna ex portis vrbis Romæ.

Querquetulanæ, nymphæ querceto præſidētes, Græcis Dryades dictæ.

Quietalis Pluto dictus eſt, quòd quies ad mortuos maximè pertineat: aut potius quòd mors quíes ſit ærumnarum omnium.

Quinquatria, orum, feſta Romæ, Palladi ſacra, non diſſimilia iis, quæ ab Athenienſibus παναθηναῖα vocabātur. dicta à numero quinque dierum, quibus celebrabantur: quorum primo fiebant ſacrificia: ſecundo, tertio, & quarto gladiatorum ſpectacula edebantur: quinto vrbis fiebat luſtratio. Videtur autem primus ex hiſce diebus fuiſſe quintus poſt Idus Martias, hoc eſt, XIII. Calend. Aprilis. Varro 5. de lingua Lat. author eſt, antiquitus vnum tantummodo feſti huius diem fuiſſe, poſt quintum ſcilicet Idus Martias: cumque Quinquatrum vocatum fuiſſe, tractu vocabuli exemplo à conſuetudine vicinorum populorum, qui dies poſt ſextum & ſeptimum Iduum Sexatrum & Septimatrum appellauere: paulatim tamen nominis errore conſuetudinem irrepſiſſe, vt quinque dies crederentur.

tur. Varronis ſententię Feſt⁹ quoq; ſubſcribit, vnde apparet nō niſi mera eſſe ſomnia, quæ, à recentioribus Grāmaticis de vocis huius etymo ſūt excogitata, q Quinquatria inde dicta tradiderunt, quòd celebrarētur quinque diebus continuis poſt diem atrium, qui erat poſtridie Iduum: cùm probatiſſimorum, quos iam adduximus, authorum teſtimoniis ſatis conſtet, Atrus ſiue Atria, particulas in hiſce vocibus nihil ſignificare, ſed ſolas eſſe nominum productiones. Fuerunt & minora Quinquatria, ſiue (vt Feſtus appellat) Quinquatrus minuſculæ, quæ Idibus Iuniis à tibicinibus perſonatis celebrabantur.

Quintilia amaſia Licinii poetæ.

Quintilianus, rhetor, Hiſpanus ex ciuitate Calaguritana: quamobrem ipſe quoque Hiſpanos prouinciales ſuos vocat. Romam cū Galba venit, breuique tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludū Romæ aperuit, primúſque e fiſco ſalarium tulit. Scripſit inſtitutiones rhetoricas ac declamationes.

Quintilis, mēſis ideo dictus, quòd ordine quintus eſſet a Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Iulii Cæſaris Dictatoris, Marc. Anto. c o s. legem ferente, Iulius appellatus eſt.

Quintius, cognomen. Vnde Quintia porta trās Tyberim à Quintio Cincinnato dicta. Quintiorum autem familia Romæ multiplex fuit, ex qua Cincinnati, Flaminii, Criſpini, Martii, diuerſis temporibus claruere. Volater.

Q. Luctatius Catulus. Vide C A T V L I.

Quintipor, ſeruile nomen apud veteres, vt Publipor.

Quintilius, c o s. cum Commodo Cæſare, anno vrbis 930.

Quintilius, c o s. cum Priſco, anno vrbis 911.

Q. Aelius Pætus, c o s. cum M. Iunio Pœno, anno vrbis 587.

Q. Aelius Tubero, c o s. cum P. Fabio Maximo, anno vrbis 743.

Q. Aemilius Barbula, c o s. cum C. Iunio Bruto Bubulco, anno vrbis 437.

Q. Aemilius Pappus, c o s. cum C. Fabritio, anno vrbis 471. iterum cum eodem, anno 475.

Q. Antonius Merenda, Trib. Mil. Cōſulari poteſtate, anno vrbis 334.

Q. Apuleius Panſa, c o s, cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 453.

Q. Aquilinus, c o s. cū Aſiatico, anno vrbis 877.

Q. Cæcilius Metellus, c o s. cum L. Veturio Philone, anno vrbis 548.

Q. Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermopylas primùm, hinc in Phocæis deuicit: Pſeudophilippum in ſuam poteſtatem redegit, Macedoniam recepit, vnde & Macedonicus cognominatus eſt. Secundo Conſulatu primùm a Gallis victus, poſtea eos vicit, ceciditque ex iis quinque millia.

Q. Cæcilius Metellus, c o s. Baleares vicit, vnde Balearicus eſt cognominatus, anno vrbis 631.

Q. Cæcilius Metellus Celer, c o s. cum L. Afranio, anno vrbis 694.

Q. Cæcilius Metellus Nepos, c o s. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatus conſultum de Ciceronis reditu factum eſt, anno vrbis 697.

Q. Cæcilius Metellus Numidicus dictus à Iugurtha Numidiæ rege deuicto, tantæ cōſtantiæ fuiſſe perhibetur, vt in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas iurare, vnde poſtea eſt à populo commoto ob filii eius Q. Metelli lachrymas (qui ob eam rem Pii cognomen tulit) reuocatus.

Q. Cæditius Longus, c o s. cum L. Manlio Regulo anno vrbis 497.

Q. Cæditius Noctua, c o s. cum M. Valerio Coruino, anno vrbis 464.

Q. Calphurnius Piſo, c o s. cum Ful. Flacco, anno vrbis 619.

Q. Caſſius Longinus, c o s. cum A. Manlio Torquato, anno vrbis 590.

Q. Chlælius, Siculus, c o s. cum T. Largio Flauio, anno vrbis 256.

Q. Fabius Aemilianus, filius Aemilii Pauli Macedonici, frater Africani inferioris, in Fabiorum familiam adoptatus.

Q. Fabius Labeo, c o s. cum. M. Claudio Marcello, anno vrbis 571.

Q. Fabius Maximus, magiſter equitum, quòd contra præceptum L. Papyrii Dictatoris pugnaſſet, ab eo penè ſecuri percuſſus, vixque tandem populi precibus dimiſſus eſt. Vide P A P Y R I V S.

Q. Fabius Maximus, c o s. Allobroges & Bituitum eorum regem perdomuit, vnde Allobrox dictus eſt, anno vrbis 633.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, c o s. Luſitanos deuicit, ſed fidem eis datam violauit, anno vrbis 612.

Q. Fabius Maximus Verrucoſus, vel Ouicula, vir tantæ prudentiæ, vt primus ex Romanis ducibus Annibalem armis inuictum vicerit, non alia magis re, quàm abſtinendo à pugna adeò vt inde Cunctatoris cognomē tulerit: Dictatura & quinque Conſulatibus clarus. Plutarch in eius vita. vide F A B I I.

Q. Fabius Rutilianus, vir egregiæ virtutis, Dictaturam & quinque Cōſulatus geſſit, de Ethruſcis, Samnitibus, Vmbris & Gallis ſæpius triumphauit, quos variis prœliis ferè ad internecionem ceciderat. Geſſit autem quintum Conſulatum cum P. Decio filio, qui eo ſe anno deuouit, vrbis ſcilicet 458.

Q. Fabius Vibulanus, c o s. cum Ser. Cornelio Maluginenſi, anno vrbis 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, anno vrbis 272.

Q. Fabius Vibulanus alter, c o s. cum T. Aemi-

lio Mamerco, anno vrbis 287. Iterum bienNIO poſt cum T. Quinto Capitolino Equos deuicit. Tertium c o s. cum L. Cornelio Maluginenſi de Equis & Volſcis triumphauit.

Q. Fabius Vibulanus, Trib. Mil. Conſulari poteſtate, anno vrbis 342. Iterum, anno 349.

Q. Fuluius Flaccus, c o s. cum Appio Caudice, anno vrbis 489.

Q. Fuluius Flaccus, c o s. anno vrbis 575. Ligures vicit, & de iis triumphauit.

Q. Fuluius Flaccus, c o s. cum L. Cornelio Lentulo anno vrbis 516. Iterum cum T. Torquatô, anno 530. Boios in deditionem accepit. Tertiò cum Appio Pulchro, Pœnos ad Beneuentum cecidit. Quartò cum Fabio Maximo Tarentum recepit, anno 545.

Q. Fuluius Nobilior, c o s. cum T. Annio Fuſio, anno vrbis 601.

Q. Fuſius Calenus, c o s. cum P. Vatīcano, anno vrbis 707.

Q. Haterius Antoninus, c o s. cum D. Iunio Syllano, anno vrbis 805.

Q. Hortenſius Nepos, Vide H O R T E N S I V S.

Q. Lecanius Baſſus, c o s. cum M. Licinio Craſſo Frugi, anno vrbis 816.

Q. Lepidus, C O N S V L. cum M. Lollio, anno vrbis 733.

Q. Luctatius Catulus Cercus. c o s. cum A. Manlio Attico, anno vrbis 512.

Q. Luctatius Catulus, Vide C A T V L V S.

Quintus Mamilius Vitulus, C O N S V L cum Valerio Maximo, anno vrbis 488. Iterum cum L. Poſthumio, anno 491.

Q. Martius Philippus, c o s. cum L. Aemilio, anno vrbis 472.

Q. Martius Philippus, c o s. à Liguribus victus, anno vrbis 568.

Quintus Martius Rex, C O N S V L, Saruios, gentem Alpinam, ſuperauit, anno vrbis ſexcenteſimo trigeſimoſexto.

Q. Martius Thermus, c o s. cum L. Cæſare anno vrbis 690.

Q. Martius Tremulus, c o s. de Hernicis triumphauit, anno vrbis 448.

Q. Martius Vatia, c o s. cum L. Metello Cretico, anno vrbis 686.

Q. Maximus, Eburnus. c o s. cum C. Licinio Geta, anno vrbis 638.

Q. Mutius Scæuola. Vide Mutius.

Q. Minutius Rufus, c o s. cum Cn. Cornelio Cethego, anno vrbis 557.

Q. Minutius Thermus, c o s. cum L. Cornelio Merula, anno vrbis 561. Ligures vicit fuditq; .

Q. Nautius Augurinus. c o s. cum C. Horatio Puluillo, anno vrbis 297.

Q. Niger, c o s. cum T. Aproniano, anno vrbis 869.

Q. Nouianus, c o s. cum P. Gallo Camerino, anno vrbis 787.

Q. Opimius, c o s. Trãſalpinos Ligures ſubegit, anno vrbis 600.

Q. Pedius, c o s. cum puero Octauio in locum Hircii & Panſæ, qui in Mutinenſi prælio occubuerant, ſuffectus.

Q. Pedo, c o s. cum Valerio Meſſala, anno vrbis 867.

Q. Petilius Spurinus, c o s. cum Cn. Scipione Hiſpalo, anno vrbis 578.

Q. Pompeius Nepos, c o s. anno vrbis 613. à Numantinis ſuperatus, ignobilem pacem fecit.

Q. Pompeius Rufus, c o s. cum L. Sylla, anno vrbis 666.

Q. Publius Philo, c o s. cum L. Aemilio Mamerco, anno vrbis 317. Iterum cum L. Cornelio Lentulo, anno 428. Tertiò, anno 434. Quartò, anno 448.

Q. Quintilius Varus, in Germania bellum gerens ſub Octauio Cæſare, cum tribus legionibus ad internecionem cæſus eſt. Suet.

Q. Seruilius Cæpio, c o s. cum Q. Martio Philippo, anno vrbis 585.

Q. Seruilius Cæpio, c o s. cum C. Lælio, anno vrbis 614.

Q. Seruilius Fidenas, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358. Tertiò, anno 361. Quartò, anno 366.

Q. Seruilius Priſcus Dictator Equos & Labicanos vicit, anno vrbis 338.

Q. Seruilius Hala, c o s. cum L. Genutio Auentinenſi, anno vrbis 391. Iterum cum eodem triennio pòſt. idem Dictator, anno 396. tertiùm c o s. cum C. Martio Rutilio, anno vrbis 414.

Q. Sulpitius Camerinus, Trib. Mil. anno vrbis 354. Iterum, anno 358.

Q. Sulpitius Camerinus, c o s. cum C. Poppæo Sabino, anno vrbis 761.

Q. Sulpitius Coſſus, c o s. cum M. Manlio Capitolino, anno vrbis 322.

Q. Verannius, c o s. cum C. Pompeio Gallo, anno vrbis 801.

Q. Voluſius Saturninus, c o s. cum P. Cæpione, anno vrbis 808.

Quirinalia, vocabant diem quo ſacra Quirino fiebant. Fiebant autem XII. Cal. Maii. De his Ouid. & Varro.

Quirinalis collis, Romæ dict⁹, quòd in eo Quirini templum eſſet, ſiue quòd in eum commigrauerant Sabini, à Curibus venientes: & Quirinalis porta, quòd ea in collem Quirinalem itur, vel quòd proxime ei eſſet Quirini templum. Hodie Romanorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operibus, in hoc colle ſitis, Montem cauallum appellat.

Quirinus, ni, Romuli cognomen, ab haſta, qua aſſiduè vtebatur: quam Sabini (inquit Feſtus) Curim, ſiue Quirim vocabant: vel à Curibus, hoc eſt, Sabinis, quos in vrbis partem

bis partem recepit. Varro quarto de lingua Latina, Quirinum à Quiritibus appellatum exiſtimat. Alii Quirinum dici exiſtimant, ob generis nobilitatem à patre ſuo Quirino, hoc eſt Marte. Romani enim Martem, dum ſæuiret, Gradiuum: dum tranquillus eſſet, Quirinum nominabant. Vide Ouid. 2. Faſtor.

Quirites, Romani dicti, à Curibus Sabinorũ vrbe. Romulus enim, inito fœdere cum T. Tatio Sabinorum rege, eóque in partem regni, Sabiníſque in vrbis portionem receptis, vt nouorum incolarum beneuolentiam aliqua ſibi ratione cõciliaret, miſtam Romanorum Sabinorumque gẽtem vno nomine Quirites appellauit. Liu. 1. ab vrbe.

R A

RAab, Pſalm. 86, Aegyptum eſſe quidam memorant.

Raaia, Filius Subal filii Iuda, 1. Par. 4. 1. Eſd. 2.

Raamias, Nomen viri. 2. Eſdr. 7.

Rabba, licet diuerſe à Rabbath ſcribatur, videtur tamen eadem eſſe ciuitas. Ierem. 49.

Raba, vrbs ad ſinũ Ioniũ: Gẽtile, Rabæus; Steph.

Rabathmoma, vrbs tertia Paleſtinæ, quæ nunc Areopolis. Ciuis Rabothmomenus. Steph. Vide Areopolis.

Rabbath, metropolis filiorum Ammon, quæ hodie à rege Aegypti Ptolemæo, cognomento Philadelphi, qui Arabiam tenuit cum Iudæa, Philadelphia nominatur.

Rabbatamana, Steph. vrbs montanæ Arabiæ profertur etiam in neutro genere. Huius autem Gentile eſt, Rabbatammenus.

Rabboth, Ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19.

Rabbothe. Vide Phœnice.

Rabirius, eques Romanus, perduellionis, id eſt, læſæ maieſtatis accuſatus à T. Labieno tribuno plebis, quòd Saturnium virum ſceleratum & hoſtem patriæ in tumultu occidiſſet, de quo extat oratio Ciceronis.

Rabilus, Vide Motho.

Rab-mag, princeps quidam. Iere. 39.

Rachal, ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit. 1. Reg. 30.

Rachel, filia Laban, altera vxor Iacob. Gen. 29.

Rachiſius, Longobardorũ rex, ſub annum Chriſti 793. cùm propè 7. annis regnaſſet, monachus effectus, regnũ Aſtulpho fratri reliquit.

Racilius, tribunus plebis, qui de Clodianis facinoribus eſt quæſtus in Senatu. Cicero in Epiſtola ad Qu. fratrem.

Racole, vide Gatizl.

Radagaſus, Gothorum rex, Arcadii & Honorii Cæſarum temporibus dicitur habuiſſe in exercitu ſub ſignis ſupra ducenta bellatorum millia. Paul. Diacon.

Radamirus, Galletiæ rex Chriſtianus, Hiſpaniæ regem Saracenum bello vicit, anno CHRISTI 944.

Raddai, quintus filius Iſai. 1. Par. 2.

Ragau, filius Phaleg. 1. Par. 1. qui Reu Gen. 11. ſcribitur, Luc. 3. Hebr. Reu.

Rages, ciuitas apud Medos. Tob. 1.

Raguel, ſacerdos in vrbe Madian, ſocer Moyſi. Exod. 2. qui Exo. 3. dicitur Iethro.

Ragab, mulier quæ hoſpitio ſuſcepit exploratores miſſos à Ioſue in Iericho. Ioſ. 2.

Rahabia, nomen viri. 1. Par. 26.

Rham, filius Samma filii Hebron. 1. Par. 2.

Rahelaia, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Rahuel, filius Eſau ex Baſemath vxore, Gene. 36. Filius Iebaniæ. 1. Par. 9.

Raia, filius Subal filii Iuda. 1. Par. 4, 1. Eſd. 2.

Ram, filius Eſron filii Phares, 1. Paralip. 2. Filius item Ierameel primogeniti Eſron. 1. Par. 2.

Rama, vide Raphia.

Rama, ciuitas in tribu Beniamin, haud procul à Gabaon, Ioſ. 18. Iud. 4. 19. quam reædificauit Baaſa rex Iſrael in Iuda, 3. Reg. 15.

Ramatha, vrbs Syriæ in monte Ephraim. 1. Reg. c. 15. Hieronymus in Thamnitica regione iuxta Dioſpolin ſitam ſcribit. Vocatur etiam Ramathæ.

Ramathæ, ciuitas. 1. Mach. 11. Eadem quæ Ramatha & Ramathaim.

Ramathaim, ciuitas eadem quæ Ramatha: dicitur & Arimathea. 1. Reg. 1.

Ramath-lechi, nomen loci. Iud. 15.

Rameſſes, ciuitas in extremis finibus Aegypti ab Iſraelitis condita, olim (vt Hieronymus ait in Hebraicis quæſtionibus) pagus Arſenoitis dicta. Gen. 43. Num. 33.

Rameth, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19.

Rameus, Propheta ſub Ieroboam, rege Iſrael. Ioſephus.

Ramiſes rex Aegypti (cuius ætate captum eſt Ilium) Obeliſcum fecit 40. cubitorum, & alium longitudine vndenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem feciſſe dicuntur viginti hominum millia. Cuius operis admiratione factum eſt, vt cùm Syenem oppidum expugnaret Cambyſes rex, ventúmque eſſet incẽdio ad crepidines Obeliſci, extingui ignem iuberet, molis reuerentia.

Ramyrus filius Veremundi, rex Hiſpaniæ qui fratrem Garſiam adhuc impuberem regni conſortem aſſumpſit, eo fuit erga fratrem amore. Euſeb.

Ramitha, vide Laodicea.

Ramoth, ciuitas ſacerdotum atque fugitiuorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad. Ioſ. 13, 1. Reg. 30.

Ranſes regnauit in Aegypto annis LXVI. vixit autem anno ferè ante Romam conditam 560.

Rapha,Filius Beniamin,1.Par.6:qui Gen.45.dicitur Echi.Filius item Baana,1.Par.8.20.

Rapba,Nomen viri.1.Par.7.

Raphael,Nomen viri 1.Par.26.

Raphaia, Filius Ieſeiæ filii Phaltiæ,1.Par.3.4. Filius Tbola,1.Par.7.Filius Baana,1.Par.9.

Raphaim,populi quos Moabitæ, Emim: Ammonitæ Zomzommim vocant,Deut.2.Vide Emim. Item nomen vallis iuxta Ieruſalem, Ioſ.15.Iſa.17.Eadē quæ Sephela dicitur, forſan latius patens ad auſtrum.

Raphaneæ,vide Rbapbaneæ.

Raphia,Ptolemæo lib.5.ca.16.vrbs Idumeæ Paleſtinæ prope Iordanem fluuiū,a Iudæis Roma appellatur.Steph.vrbs Syriæ, ſic dicta ab hiſtoria Bacchi. *ῥάπτειν* enim ſuere eſt: Gentile,Rapbiotes.

Raphidim,Locus in ſolitudine, non procul ab Horeb mōte,vbi vndecima Iſraelitarū manſio fuit. Exod.17.Num.33.

Raphon,Locus trans torrētem, opinor Iaboc, 1.Macb.5.

Raphu,Pater Phalti.Num.13.

Rarentum,vrbs Italiæ:Gentile,Rarētinus. Stephanus.

Raſcia,vide Dacia.

Raſias,Nomen viri.2.Mach.14.

Raſin,Rex Syriæ,4.Reg.16.1.Eſd.2.

Ratiaſtum,Ptol.li.2.cap.7.Lemouicū vrbs,vulgò *Limoges*.

Ratumenna,auriga, qui cùm in ludis Circenſibus excuſſus fuiſſet,equi eius cum corona & palma in Capitolium peruenerūt, ſedemque ter luſtrarunt. Ex quo factum eſt, vt porta, per quā intrauerunt,Ratumennia diceretur.

Rauduſcula,porta Romæ appellata, à raudo,id eſt ære,quòd ærata ſit.

Ranenna,vrbs in octaua regione Italiæ,in littore maris Adriatici,c 1 1. M. paſſ. ab Ancone, paluſtri in loco ſita,aere tamen innoxio,proptерea quòd crebris tum fluuiorum, tum maris inundationibus ſordes abluantur: vnde gladiatoribus educandis exercendiſque locum hunc veteres præcipuè delegerūt.Strab. lib.5. qui eam a Theſſalis conditam tradit: qui cum perpetuis Tuſcorum incurſionibus pares non eſſent, Vmbros in partem ciuitatis receperunt. Plinius tamen libro 3. capite 15. Rauennam Sabinorum coloniam facit. Olim tota ligneis compacta edificiis, aquis diffuſa, pontibuſque ac lembis peragrata. Hanc vrbem vetuſtam eſſe, res ob Oſtrogotbis geſtæ commemorāt, qui eam ſibi regiam poſuere. Liuius author eſt,ab Auguſto muris cinctam fuiſſe, quas Valentianus imperator ampliauit, eiuſque archiepiſcopo duodecim ciuitatum epiſcopos ſubiecit, Arimini,Cæſenæ,Fori Liuii,Fori,Cornelii,Fauētiæ,Briucii,Bononiæ, Mutinæ, Regii, Parmæ & Placentiæ, quæ ciuitates deinceps ſub Exarchatu fuere. Et Alaricus ſubinde eam magnificauit.ſic Theodoricus, qui octo & triginta annis regni ſedem habuit.

Rauraci,Galliæ Belgicæ populi. Cæſ.in Cōmen. & Plin. cap.17.lib.4.Gallicè, *Le pays à l'entour de Beſle.*

Raymirus,Hiſpaniæ rex,ſub annum ſalutis 822.

Raymirus,11. Hiſpaniæ rex,anno ſalutis 896. Is Alphonſum fratrem, qui Chriſtianam fidem abnegarat, perſecutus cepit, eumque effoſſis oculis in vincula coniecit.

Raymirus,111.Hiſpaniæ rex ſub annum ſal.932.

Raymirus,primus Aragunum rex, anno ſalutis 1016.

Razenua,deus erat Ethruſcorum: qui cōiugiis præerat.

Razon,filius Eliada.3.Reg.11.

R E

Reate,oppidum Sabinorum, Italiæ vmbilicus, vnde Reatini populi.Plin.lib.2.cap.12.&Reatina præfectura.Val.Maxim.

Rebe,rex Madianitarum,Num.31,Ioſ.13.

Rebecca, filia Bathuel filii Nachor, vxor Iſaac. Gen.22.

Rebba,ſiue Reblata, ciuitas Syriæ, Numero.34. 4.Reg.23.25. quæ poſtea(vt Hieronymus tradit) Antiochia dicta eſt.ſunt tamen qui id negant. Poſtremo Iuſtiniani principis tempore (Volaterra. libro 11. authore) Theopolis dici cœpit.

Recanetum, ciuitas in Italia, quæ à priſcis Recinata.

Reccath,ciuitas in tribu Nephthali.Ioſ.19.

Recem,ciuitas in tribu Beniamin;Ioſ,18.nomen ducis.Ioſ.13. Filius Hebron.1.Par.2,Rex item Madianitarum,Nume.31.quem Ioſeph.lib.4. ſcribit ſui nominis in Arabia condidiſſe vrbem:à Græcis poſtea Petram dictam.

Recha,nomen viri.1.Par.4.

Rechab, pater Ionadab, 4.Reg.10. Filius Remmon Berothitæ,2.Reg.4,1.Par.2.

Redarii, populi Germaniæ ab Henricho imperatore victi,anno ſalutis 931.

Rediculi,fanum Romę extra portam Capenam, idcirco dictum,quia accedens ad vrbem Annibal, ex eo loco redierit, viſis quibuſdam perterritus.

Reema,regio ſic dicta à Regma filio Chus.Ezechiel.27.

Reg-Aſſar,Babyloniorum rex 11.Olymp.55.

Regericus,Gothorum rex,anno ſalutis 417.

Regiacum,oppidum vicinum Ambianis vulgò *Arras*.

Regifugium v 1. Calen.Aprilis, ſacrum verò v 1. Calen.Iulii celebrabatur in commemorationem regum exactorum.Ouid.

Regillus,vrbs Sabinorum.Steph.

Reginfridus,Danorum rex,anno ſalutis 813.

Regiſuindus,Gotborum rex,anno ſalutis 650.

Regium,Siciliæ ciuitas maritima,viginti millia paſſuum

paſſuum à promontorio Peloro ſecreta. Actos.28.

Regium,oppidum Galliæ Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum, vnde & Regium Lepideum vocatur. Regium autem propter pulchritudinem & amœnitatem. Ab eo fit adiectiuum Regienſis,Regienſe. Sed Calepinus a Rhegyo (inquit)quod per h aſpirationem & y pſilon ſcribitur (de quo infra) Rhegienſis deducitur. A Regio autem Regmus. Vide Plin. cap. 15.lib.3.

Regiuſcampus, locus prope Rhenum inter Ryſam Arulamque,Heluetiorum flumina.Aent. libro 8.

Regma,Filius Chus.Gen.10.

Regom,Filius Iahaddai 1.Par.2.

Regulus,Vide Marcus,item Attilius.

Rehum,Nomen viri.1.Eſd.2.

Rei,Nomen viri.3.Reg.1.

Reia,Filius Ioel.1.Par.5.

Remeia,Nomen viri.1.Eſd.10.

Remiſmundus,Sueuorum rex, anno vrbis 469.

Remmon,Ciuitas in tribu tã Iudæ quàm Simeonis, Ioſ.15. 19. Item Petra in tribu Beniamin, Iudic.20. Vallis item apud Zachariam,14.ſine ciuitas ſecundum Lyranum,non procul à Mageddo, quæ a quibuſdam nunc Maximianopolis dicitur. Sic vocabatur & pater Baana & Rechab ſeruorum Isboſeth, 2.Reg. 4. Nomen idoli,4.Reg.5.

Remmon-phares,Decima ſexta Iſraelitarũ manſio.Num.33.

Remmono,Ciuitas ſacerdotum in tribu Zabulon.1.Par.6.

Remoria,locus in ſummo Auẽtino, vbi Remus de vrbe condita fuerat auſpicatus.Stephano vrbs eſt prope Romam:Gentile, Remuriates & Remurianus.

Remipha,Idolum Act.7.

Remulmus ager,dictus a Remo,poſſeſſiuum.

Remuria,Vide Remoria.

Remus,frater Romuli, primi Romanorũ regis, qui quòd noua vrbis Romę mœnia per ludibrium trãſiliſſet,à fratre eſt interfectus. Liu. ab vrbe condita,aut certè (vt Ouid. mauult lib.5.Faſtorum) a Celere quodam Tribuno. Poſt cuius mortem oborta peſtilentia, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi:ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus ſemper iuxta Romulum quiduis ſancientem ponebatur, vt mortuus etiam Remus pariter imperare videretur.

Remus Sylutus, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, vbi nunc Roma eſt:ob impietatem fulmine ictus creditur.

Renunciata,inſula in Aethiopico mari:quæ (vt Plin.lib.6.ſcribit)ita diues eſt, vt equos taletiis auri incolæ permutent.

Reſeph,Nomen viri.1.Paral.7.

Reſeph,4. Regum 19.Iſa. 37. Vrbs Syriæ, vt ait Hieronymus. Alii dicunt fuiſſe Petram,Arabiæ ciuitatem.Vide R A C S M.

Reſen, Ciuitas ab Aſſur ædificata inter Chale & Niniuem.Gen.10.

Reſia,filius Olla 1.Par.7.

Reſpha,concubina Saul,filia Aia.2.Reg.3.

Reſſa, nomen loci in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Lebna.Num.33.

Rethma, locus ad quem venerunt filii Iſrael de Aſeroth.Num.33.

Reuocatus,vir quidam, qui pro fide Chriſtiana leopardis deuorandus traditus eſt,imperantibus apud Romanos Valerio & Galeno ſub Taruntio præſide.

Reu,filius Phaleg, Gen.11. qui Ragau 1.Paral.1. dicitur:iiſdem tamen conſonantibus & punctis apud Hebræos.

R H

Rha, Ptolemæo lib.5. cap.9. Sarmatiæ fluuius in Europa:alio nomine Volga: à Tartaris Edel nuncupatus. Hinc nomen Rha Ponticę radici.

Rhabilus, Arabum rex, Vide M O T H O.

Rhacelus,vrbs Macedoniæ.Steph.

Rhacole,vide E A T I Z I.

Rhacotes,Alexãdria prius vocabatur. Inde Rhacotites.Steph.

Rhadagaſus, Gothorum rex, Stilliconis opera Italiam ingreſſus,cùm eam vaſtaſſet,tandem in Feſulanis montibus concluſus, captus & occiſus eſt cum multis ſuorum millibus.

Rhadamanthus, Iouis ex Europa filius,rex Lyciæ,qui quòd ſeuerus fuerit iuſtitiæ executor,fingitur à poetis apud inferos nocentum explorare culpas.

Rhadamiſtus, Pharaſmanis Hiberorum regis filius,cum Mithridatem Armeniæ regem dolo cum vxore & liberis interfeciſſet,ab Artabano Parthorum rege fuſus fugatuſque eſt, ſub annum ſalutis 52.

Rhadanuſia,vrbs Maſſilia: Gentile, Rhadanuſicus.Steph. Fortè a Rhodani vicinitate dicta,vide R H O D A N V S I A.

Rhæa,vrbs inter Scythiam & Hyrcaniam:Gentile,Rhæeus.Steph.

Rhætia, Stephano, Europæ regio, quæ vt lib.2. Ptolemæus refert, ab occaſu limites habet montem Adulam, & fontes Danubii & Rheni:ab ortu Lycũ fluuiũ,qui in Danubiũ exit, & Rhætiam a Vindelicia diuidit:a Septentrione Danubium: a Meridie Alpibus terminatur ſupra Galliam Ciſalpinam. Poſt Rhætiã verſus Orientem ſequitur Vindelicia,cui Noricum adhæret, Aeno tantùm fluuio diſiuncta.Diuiditur hodie Rhætia in duas partes, ſuperiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus, qui ab Heluetiorum finibus initium ſumens,bonam Gal-

liæ Ciſalpinæ partem ad Larium vſque lacū occupat. Cuius incolæ vulgo Griſones appellantur. Inferior a Lyco amne, qui hanc à ſuperiore diuidit,ſumit principium,& vſque ad Aenum fluuium porrigitur, qui Rhætiæ & Norici terminus eſt: quam hodie incolūt Boioarii. Vtriuſque regionis incolæ Rhæti dicuntur,a Tuſcis (vt creditur) oriundi,qui à Gallis ſedibus ſuis pulſi, loca vtrinque Alpibus vicina occuparunt. Apud hos præſtantiſſima naſcebantur vina, & præcipuè in ea Rhætiæ parte,quę ab Alpium radicibus Veronam, Comumque pertingunt: quæ à regionis nomine Rhætica dicuntur.

Rhagæ,arum, ciuitas Medorum, ab auulſione terræ motus:vnde Rhagenus. Condita fertur à Seleuco Nicanore. Olim Europus vocabatur,deinde Arſace,ab Arſace rege Perſarum.

Rhamitha, Vide LAODICEA.

Rhamnes,etis,regis & auguris nomen,qui Turni partes ſequutus, noctu dormiens à Niſo eſt interemptus. Virg. 9. Aeneid.

Rhamnus,vntis, Atticæ regionis vicus in tribu Aeantide, Amphiarai téplo, & Nemeſis Phidiacæ ſimulachro inſignis: quæ ab hoc vico Rhamnuſia dicta eſt. Hæc indignationis dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ouid. 5. Triſt.

Rhampſinitus,rex Aegypti poſt Protea,qui tantam pecuniarum copiam habuit,quantā nemo regum poſterorū adæquauit. Herod. li. 2.

Rhaphanee,oppidulum Syriæ: Ciuis, Rhaphaneotes. Steph.

Rhaphia, Vide RAPHIA.

Rhapſii, Vide RAPTA.

Rhaptra,portus quidam: item metropolis Barbariæ, Stephano.

Rhaptus fluuius quidam. Steph.

Rharium,campus in Eleuſine, vnde Rharia regio,& Ceres Rharias. Steph.

Rhaucus, vrbs in mediterraneis Cretæ. Gentile, Rhaucius. Steph.

Rhax,inſula Lyciæ,vnde Rhagius. Steph. Vide ARSAOIA.

Rhea, Cœli & Terrę filia,aliis nominibus Cybele,Ops,Veſta,Magna mater, Dindymene, & Berecyntia appellata. Rhea autem dicta putatur a verbo Græco ῥέω fluo, eò quòd nullo non bonorum genere affluat. Vide OPS & CYBELE.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine Ilia appellata: quam cùm Amulius patruus eius, Veſtæ virginem legiſſet, à Marte compreſſa, Romulum & Remum peperit: vt latius docuimus ſuprà in dictione ILIA.

Rhebas,vel Rhebanus, apud Orpheum in Argonauticis,fluuius ad fauces Boſphori, Plin. cap. 1. libri 6. Stephanus ſcribit fluuium eſſe iuxta Pontum: item regionem, Gentile, Rhebæi.

Rhecharedus,Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 615.

Rhedones,Galliæ populi in ducatu Britanniæ. Cæſar in Commentariis. *Rennes en Bretaigne.*

Rhegium,ſiue Rhegion, Steph. extremum agri Brutii oppidum:inde nomen habens, quòd ibi Sicilia ab Italia credatur eſſe auulſa. ῥηγνύναι enim Græcis rumpere eſt. Ciues, Rhegyni. Steph. cùm a Regio Galliæ Ciſalpinæ oppido dicantur Regienſes.

Rhegma,ciuitas quædam. Item ſinus iuxta Perſicum ſinum: Gentile, Rhegmatites. Steph.

Rhemi, Galliæ Belgicæ populi, Mediomatricibus & Leucis finitimi, magna a Cæſare ſtrage apud Gergobiam victi. Hi iaculandi,ſagittandique peritia cæteris Galliæ populis creduntur præſtitiſſe.

Rhemus,rex Galliæ, à quo Rhemi, populi dicti,fratres & cōſanguinei proximique Sueſſionibus, finitimi Veromanduis. Ciuitas eſt metropolis nomen hoc retinens: in qua Rex Francorum vngitur & conſecratur, in regno Francorum ſita.

Rhemnius Palæmon Grammaticus qui gloriabatur ſecū natas eſſe literas, ac ſecum demū morituras. Idem M. Varronem Porcum appellare non eſt veritus.

Rhene,inſula vna ex Cycladibus in Algeo, deſerta olim, in quam defunctos ſuos Deli inferebant: cùm in Delo, vt Thucydides, li. 4. ſcribit, nec parere, nec ſepelire fas eſſet, ſicut nec canem alere. Hermolaus, vnde Rhenius, Rhenæus.

Rhenus, fluuius inſignis, Germaniam à Gallia dirimens, qui de iugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batauorū fines in tria cornua diuiditur, totidemque oſtiis partim in Moſam fluuium, partim in Oceanum ſe exonerat. Tria Rheni cornua, teſte Glareano in Cæſarem, a Germanis hodie nominantur, Lecca, Vuallis, & Iſella: quorum poſtremum olim non erat, ſed à Druſo aduerſus Germanos bellum gerente, ducta foſſa a Rheno ad mare, effectum eſt, vt munimentum eſſet aduerſus incurſus Barbarorum. Quare mirum non eſt, ſi tertium hoc oſtium Virg. fuerit ignotum, qui Rhenum vocat bicornem, quaſi duo oſtia habētem. Horat. de Arte poet. Rhenum protulit neutro genere.

Rhenus,Italiæ fluuius apud Bononiam. Plinius cap. 16. lib. 3.

Rheſala, vrbs Vmbrorum: Gentile, Rheſalenus. Stephanus.

Rheſina,vrbs circa Aborū fluuium: vnde Rheſinates,vel Rheſinæus. Steph.

Rheſus,filius Strimonis & Euterpes Muſæ, rex Thraciæ,qui albis equis in auxilium Troianorum venit, ſed prodente Dolone ſpeculatore Troiano, a Diomede & Vlyſſe, qui & ipſe ſpeculatum venerant, prima nocte occiſus,

ciſus, antequam eius equi Xanthum bibiſſent, cum veſpere tum primùm adueniſſet, & clauſis iam portis in litore tetendiſſet: fuerat enim reſponſum illi oraculo, ſi ipſe & equi ipſius Xanthum bibiſſent, Troianaque pabula guſtaſſent, inuictam fore Troiam: ſed illi rege occiſo, ſtatim abduxerunt equos, à quibus pendebant fata Troiana.

Rhetico, conis, mons in Rhetis. Pomponius li. 3. Vulgò *Prettigern*.

Rhetinum, Vide RHITYMNA.

Rhetus, gigas, quem Dionyſius in leonem conuerſus occidit, vel Centaurus quidam, Ixionis filius.

Rhexenor, Nauſithoi filius, frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous, fratre Apollinis ſagittis interfecto, vxorem duxit. Homer. circa initium 7. Odiſſ. Hic ab Apolline percuſſus obiit.

Rhinocurara, vrbs Aegypti, ſic ab antiquis incolis dicta, quorum naſi erant mutilati. Gentile Rhinocuræus & Rhinocurorites. Steph.

Rhion, Aetoliæ promontorium. Plin. li. 4. ca. 2. Promontorium (inquit) Antirrhium, vbi oſtium Corinthiaci ſinus, minus mille paſſuũ latitudine influentis, Aetolóſque dirimentis à Peloponneſo. Promontorium quod contra procedit, appellatur Rhion.

Rhipe, vrbs Arcadiæ. Gentile, Rhipæus. Steph.

Rhiphæi, montes Septẽtrionales Scythiæ, Plin. lib. 4. cap. 12. Græci hoc nomen in ſecunda ſyllaba non aſpirant, quòd ἀπὸ τῆς ῥιπάδος, hoc eſt, à flatuum vi deductum putent: quòd ibi vehementiſſimi eſſe dicantur Boreæ flatus. Latini tamen tenuem mutant in aſpiratam: ad differentiam Rhipeorum montium, teſte Seruio, qui in Arcadia collocantur. Hinc fit Rhiphæus, a, um, id eſt, Scythicus, & Aquilonaris: vt Riphæus populus & Riphæa nix.

Rhipheus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius. Ouid. 12. Metam.

Rhipheus Troianus, iuſtitiæ nomine Troianis omnibus prælatus. Virg. 2. Aeneid.

Rhitymna, Ptol. lib. 3. cap. 17. vrbs Cretæ: hodie Rhetinum: vulgò Aretina. Steph. ῥιθυμνία, inde Rhithymniates & Rhithymnius.

Rhizenia, vrbs Cretæ: Ciuis, Rhizeniates. Stephanus.

Rhizis, promõtorium magnum quod Troglodytæ habitãt, Rhizii inde, & Rhizitæ, & Rhiziani dicti. Steph.

Rhizon, vrbs & fluuius in Illyria (Stephanus in Βαθῖν, & Rizonicus infra) Ciuis, Rhizonites. Steph.

Rhizus, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Rhizuntius. Steph.

Rhodæ, vide Rudiæ.

Rhodanus, fluuius Galliæ rapidiſſimus, à Rhoda colonia, Rhodiorum nomen habens. Plin. lib. 3. cap. 4. Naſcitur in Alpibus Rhæticis, non ita longe a Rheni fontibus: ferturque per Lemanum lacum: deinde verſus Occidentem per Galliam fluens, Ararim apud Lugdunum ſuſcipit. Inde ad Meridiem conuerſus, Iſaram Druentiámque admittit: tandémque apud Heracleam vno oſtio, & paulò vlterius duobus aliis in mare Maſſilioticum euoluitur.

Rhodanuſia (meliùs quàm Rhadanuſia, vt ſupra, licet vtrumque apud Stephanum diuerſis locis reperiatur) vrbs Maſſiliæ: Ciuis, Rhodanuſius.

Rhode, vrbs Iberiæ: Gentile, Rhodæus. Steph.

Rhodericus, rex Gothorum, in bello quod geſſit contra Sarracenos perdidit DCC. millia hominum.

Rhode, nomen puellæ. Act. 12.

Rhodia, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Heſiodo in Theogonia. Stephano, vrbs eſt Lyciæ: Gentile, Rhodiæus, Rhodieus: & fœmininum Rhodias.

Rhodoë, vrbs Indica: Gẽtile, Rhodoëtes. Steph.

Rhodogune, filia Darii, quæ poſt mortem viri, nutricem, quæ illi ſecundas nuptias ſuadebat, occidit.

Rhodope, mons Thraciæ, à Rhodope Thracum regina, in hunc montem (vt Ouidius fabulatur) conuerſa, vel (vt aliis placet) ibi ſepulta. Vel à Rhodope, Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigãtem genuit, qui & ipſe monti nomen dedit. Vnde Rhodopeius Orpheus cognominatus eſt.

Rhodope, ſiue Rhodopis, Suid. meretrix nobiliſſima ex Thracia, Aeſopi fabulatoris aliquandiu conſerua, & poſtea à Charaxo Sapphûs poetriæ fratre, qui eius amore tenebatur, ingenti pecunia redempta. Hæc, teſte Plin. lib. 36. cap. 12. tantas opes meretricio quæſtu corraſit, vt pyramidem inſignem ſuis ſumptibus extructam reliquerit.

Rhodope, Stephano (Gentile, Rhodopeos) Ioniæ ciuitas.

Rhodophone, Syria dicta, ea parte, qua tranſit Taurum montem.

Rhoduntia, regio prope Getam: Gentile, Rhoduntius. Steph.

Rhodus, inſula nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adiacens, ambitu XXX. M. paſſuum. Hæc inſula inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur. Nam Leſbus & Cyprus maiores habentur. Solinus author eſt, nullum toto anno diem tam nubilum eſſe, quo in hac inſula ſol non cernatur: in ea autem tres fuerunt vrbes Rhodus, Lyndus & Chamyrus.

Rhodus vel Rhodos, vrbs in Carpathio mari in inſula eiuſdem nominis: olim admodum celebris: dicta à Rhodia puella, ab Apolline adamata, vt fabulatur Diodorus lib. 6. ſiue ab eo quòd capulo roſæ illic inuento ſit ædificata. Gymnaſiũ habuit Aſiaticæ eloquentiæ, & ma-

thematicis ſtudijs clariſſimum. Ideo Ariſtippus philoſophus Socraticus clariſſimus, cùm naufragio eiectus in Rhodienſium littus animaduertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites, ita dicitur: Bene ſperemus, hominum veſtigia video. Vitruu. lib. 7. In ea fuit admirandæ magnitudinis coloſſus, 70. cubitis altus, ſoli dicatus, a quo poſtea Rhodii appellati ſunt Coloſſenſes, ad quos Apoſtolus epiſtolam ſcripſit. In ea etiã vrbs opulentiſſima Lyndus, ex qua Cares ſtatuarius qui coloſſum extruxit: apud hos olim ſacrificium quoddam fiebat, vrbi res iurgiis & verbis male ominatis peragebatur. Quum Dianæ Lyridiæ ſacrificabant, dies aliquot apud aram deæ conuiuia peragebant, atque inibi perpetuò manebant.

Rhoduſſa, vrbs Argiuæ terræ. Vnde Rhoduſſius & Rhoduſſæus. Steph.

Rhœbus, equus Mezentii. Virg. 10. Aeneid.

Rhœſus, Vide a H E S A S.

Rhœteum, ſiue Rhetus, promontorium Troiæ, in quo ſepultus fuit Aiax Telamonius. Inde Rhœteus & Rhœteius, a, um.

Rhœtus, Cycladum inſularum nobiliſſima, quæ diſtat à portu Aſiæ nonaginta millibus paſſuum, Act. 21. Eſt etiam ciuitas Troadis. Ciuis Rhœteus: fœm Rhœteas, Rhœtis.

Rhœtia, vrbs Bactrorum: Gentile, Rhœtianus vel Rhœtienus. Stephanus.

Rhœtus, Marrubiorum rex in Italia, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit nouercam: hãc priuignus ſtuprauit. Quo cognito, cùm eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Seruius.

Rhœtus, gigas, qui cùm Iouem de cœli poſſeſſione deiicere conaretur, à Dionyſio in leonẽ trãſmutato interemptus eſt. Hor. 2. Carm. Vide a H E T V S.

Rhœxus, nauale Ciliciæ, iuxta oſtia Sari fluuii: Gentile, Rhœxius, aut Rhœxites. Steph.

Rhon, vrbs Scythiæ Gandaricæ; Gentile, Rhonius, vel Rhonites. Steph.

Rhogane, vrbs Indiæ. Steph.

Rhoge, inſula iuxta Lyciam: Gentile, Rhogæus. Steph.

Rhogmi, nauale Ciliciæ: Gentile, Rhogmites. Steph.

Rhondra, gens Thraciæ. Vide Gondræ.

Rhondæi, Steph. populi Thraciæ.

Rhopes, populi quidam. Steph.

Rhos, vide Laodicea.

Rhoſus, nominatur a Stephano, nec explicatur, cuius Gentile eſt Rhoſius vel Rhoſeus: poſſeſſiuum Rhoſicus, vt ſcopulus Rhoſicus. Strab. lib. 14. Rhoſum ſcribit ciuitatem eſſe in Iſſico ſinu.

Rhotinus, Britonũ rex, anno ſalutis 469. Steph. vrbs eſt Meſſenes, vel Achaiæ, & alia Aetoliæ quæ Mollerion etiam vocabatur.

Rhoxane, amaſia Alexandri, Satrapis Barbari filia, quam Alexander totius pene orientis victor & Imperator, ob ſolam eius pulchritudinem matrimonio ſibi iunxit. Vide Curtium lib. 5.

Rhoxia, regio Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

Rhoxolani, populi Scythici vltra Danubium, quos quidam Rhutenos eſſe putant.

Rhoxouocæa, ciuitas quædam. Steph.

Rhuteni, populi Galliæ Aquitanicæ (vt inquit Plinius) contermini Narbonenſi prouinciæ. Vide Rhoxolani.

Rhybdus, caſtellum Siciliæ: Gentile, Rhybdius. Steph.

Rhymnus, fluuius, à quo populi & mõtes Rhymnici dicti ſunt. Hermolaus in Plinium.

Rhyuchæ, parua regio Eubœæ: Gentile, Rhyncæus. Steph.

Rhyndacus, fluuius qui in Pontum euoluitur. Hinc Rhyndacius, a, um. Iuxta hunc oppidulum eſt, quod Artaxi murus vocatur.

Rhyndacus, fluuius. Strabo lib. 12. ex Aranitide ortum habens, qui aſſumptis ex Abrettana Myſia cum aliis, cum etiam Meceſto, ab anchora Abaſitiça in Propontidem iuxta Beſbicum inſulam emittit. Metrodorus verò, vt ait Plini. lib. 8. cap. 14. ſcribit circa Rhyndacum amnem in Ponto ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, vt ſuperuolantes, quamuis alte perniciterque, alites hauſtu captas abſorbeant.

Rhyndacus, Steph. vrbs inter Phrygiam & Helleſpontum. Vnde Rhyndacenus, Rhyndacites, & fœmininum Rhyndacis.

Rhynitalcus, vir Thracius, cuius exemplo (ait Plutarchus in vita Romuli) Cæſar ſæpe dicere conſueuerat, amare quidem ſe proditionem, ſed proditores magnopere abhorrere.

Rhynton, Tarentinus nugator viliſſimus, in agendis præcipuè fabulis; a quo Rhyntonicæ fabulæ dictæ ſunt. Varroni & Columellę, modo Mython, modò Rymthon dicitur.

Rhypæ, vrbs Achaica. Vnde Rhyps, Rhypæus: & poſſeſſiuum Rhypicus. Steph.

Rhyſia, Vide Hyſia.

Rhytius, Cretæ ciuitas, Homero 2. Iliad. ῥύτιον Stephano: Ciuis, Rhutieus: a Rhythiaſſo, Rhytiaſſicus.

R I

Ribai, pater Ithai. 2. Reg. 23.

Ricardus, Angliæ rex, cum Philippo Auguſto Francorum rege ſæpius bellum pacémque fecit, aliquando verò ex fœdere in Aſiam cum eo profectus, cùm non ſatis ſe ei fidum præſtaret, meritò ſuſpectus, regem optimum naues conſcendere coëgit. Ipſe autem poſt rediens, tempeſtate in Auſtriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus eſt, diúque in vinculis

habitus

habitus, vixque tandem pecunia numerata dimiſſus. Vir ingenio maxime verſatili, fide leuiſſima, fortuna virtutibus eius digniſſima.

Ricardus II. Angliæ rex, anno ſalutis 1377.

Ricardus III. Anglorum regnum, quod dolo adeptus erat, fratris filiis trucidicatis, eadem pene fortuna amitit, victus interfectuſque ab Hērico Richemodiæ comite, anno ſalutis 1485.

Ricardus, VValliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorū regis Edouardi filius, vir bello clariſſimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobiliſſima fuit, qua Ioannem Franciæ regem cepit: periit Burdigalę, aqua inter cutem diu vexatus.

Ricardus, Viſigothorum rex, in conuentu Toletano Arianorum dogma damnatum, Hiſpania expulit, circa annum ſalutis 593.

Richardis, Caroli Craſſi imperatoris vxor, ab eo propter adulterii ſuſpicionem repudiata, in monaſterio conſenuit.

Richomerus, COS. cum Clearcho, anno vrbis 1137.

Riciarius, Sueuorum rex, cùm Hiſpanias inuaſiſſet victus, in fuga occiſus eſt, anno ſalu. 457.

Ricina, vna ex inſulis quæ Hyberniæ adiacent, Ptol. lib. 2. cap. 2. Plin. Ricnea dicitur.

Ricnea, lege Ricina.

Rigiacum, auth. Ptol. li. 3. cap. 9. Atrebatum ciuitas. Vide Alexia.

Rigodulum, locus eſt inter Belgas ſupra Moſellam fluuium, non lōge a finibus Treuirorum editus: vbi Petilius Cerialis Romanus copias Treuirorum & Germanorū magis caſu quam prouidentia fudit, proximus Metenſium finibus, montibus & Moſella fluuio ſeptus. Tacitus.

Rinna, filius Simeonis. 1. Par. 4.

Ripaalta, Britanniæ locus Ptol. li. 2. cap. 3. vulgò *Rexemſ urg*.

Ripæ, ſiue, Ripei, ſine h, montes Arcadiæ, quam addimus, quoties Riphæos montes Scythiæ ſignificamus.

Ripæa, vide Riphæi.

Riphæi, vide Rhiphæi.

Riphath, filius Gomer, Gene. 10. Ab hoc Riphæi dicuntur, qui Paphlagones cognomentū ſortiti ſunt.

Ripheus, vide Rhipheus.

Riſinum, Liburniæ vrbs Ptolemæo li. 2. cap. 17. hodie Rhiſinium.

Riuliana, Ptol. lib. 2 cap. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Oengem*.

Rizon, vrbs & fluuius Illyriæ.

Rizonicus, ſinus Liburniæ, Ptolem. hodie Catharum.

R O

Roaga, filius Somer filii Heber. 1. Par. 7.

Robertus Bauarus, imperator Rom. anno ſalutis 1410.

Robertus, Conſtantinop. imperator, anno ſalutis 1220.

Robertus, Franciæ rex, regis Hugonis filius, vir pietati admodum deditus, omnibuſque diſciplinis, præſertim ſacris, Burgundiam regno ſuo adiecit, ex Henrici regis teſtamento.

Robertus, rex Neapolitanus, anno ſalutis 1308.

Robertus Bruſeus, Scotorum rex, vir bellicoſiſſimus Anglos, perpetuos hoſtes, innumeris cladibus affecit: vixit autem ſub annum ſalutis 1314.

Robertus, Saxoniæ dux, imperator electus, ſæpiùs cum Henrico Cæſare varia fortuna congreſſus ad poſtremū victus & interfectus eſt.

Robertus Guiſcardus, Northmannus, Apuliæ rex, bello clariſſimus, in omnibus bellis victoria potitus, Calabriam, magnàmque Siciliæ partem cepit: Græcos, Venetos, & Alexium Conſtantinopolitanum imperatorem pluribus præliis fudit: vixit autem ſub annum ſalutis 1080.

Robertus, Stuartus, Scotiæ rex, anno ſalutis 1366.

Robertus, Aquitaniæ dux, apud Sueſſiones, à Carolo Simplici rege Francorum victus, anno ſalutis 922.

Robigo, ginis, ſiue Rubigo, dea Romanorum, quæ ideo colebatur, vt vitium ſegetum, quod robiginem, ſiue rubiginem appellamus, auerteret. Varro. 1. de Re ruſt. cap. 1, Robigū deum facit, eumque Floræ coniungit: cui etiam Robigalia feſta publice inſtituta aſſerit, quemadmodum Floræ Floralia. Author eſt Plinius lib. 18. cap. 29. Robigalia, ſiue Rubigalia à Numa Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui vndecimo, eáque ad ſeptimum Cal. Maii celebrari ſolita: quo tempore ſegetes rubigini maxime ſunt obnoxiæ. Tales ſunt noſtro tempore ſupplicationes Amburbiæ & Ambaruales, quæ fiunt vt fructus terrę agricolarū voto reſpondeant.

Roboam, filius Salomonis, cuius cùm auaritiā & crudelitatē Iudæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Ieroboam, præter duas tribus, Iudæ ſcilicet & Beniamin: quę regni diuiſio in poſteris etiam regibus durauit, vt alteri reges Iuda, alteri reges Iſrael dicerentur. 3. Reg. 11, 1. Par. 3.

Rodericus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 707.

Rodericus Cidus, nobilis Hiſpanus, Valentiam vrbē, pulſis Saracenis, recuperauit, anno ſalutis 1030.

Rodoaldus, Longobardorum rex, anno ſalutis 657. is in adulterio deprehenſus, à marito adulteræ interfectus eſt.

Rodolphus, Rom imperator, anno ſalutis 1273.

Rodolphus Burgundus, regnauit in Gallia annis duobus, anno ſalutis 927.

Rodolphus, Bohemiæ rex, anno ſalutis 1306.

Rodulphus, quidam Gondaga cognominatus,

quum vxorem adulterii compertam haberet, eam vna cum adultero in concubitu deprehenſam occidit.

Rogatianus ſenator Romanus, qui ſemel tãtùm in die cibo dabat operam. Volat.

Rogel, fons prope Ieruſalem in tribu Iuda ad Septentrionem. Ioſ. 15. 18, 3. Reg. 1.

Rogelim, oppidum Galaad, videtur eſſe in vicinia Mahanaim. 2. Reg. 17.

Rogerius, Roberti Guiſcardi filius, Apuliæ rex.

Rogerius, Siciliæ comes, per quadraginta ſex ampliùs annos varia fortuna regnauit, Apuliam & Calabriã ſubegit: qua re elatus, Italiæ regem ſe appellari voluit, vnde a Lotario Cęſare pulſus, iterum eam recepit, in Africam claſſe delatus: Saracenos multis cladibus eò compulit, vt tributum ſibi quotannis penderent. In Græcos quoque incitatus, Corcyram, Corinthum, Thebas, Eubœamque cepit, Cõſtantinopolim obſedit: vnde cùm ſolu iſſet, in Siciliam rediturus, a Venetorum claſſe ſpoliatus eſt.

Rogon-melech, princeps Darii regis. Zach. 7.

Rohob, ciuitas Leuitarum in tribu Aſer, Ioſ. 13. 19, 1. Par. 6. Rex Soba, 2. Par. 8.

Rohobia, filius Eliezer filii Moyſi. 1. Par. 23.

Rohoboth, ciuitas Idumeæ prope flumẽ, patria Saulis Idumæorum regis. Gen. 36.

Rollo Danus, nouas cædes quærẽs, cum magna iuuentutis manu in eam Galliæ regionem cùm veniſſet, quæ Rothomago vicina eſt, eámque occupatam Northmanniam a ſui populi nomine dixiſſet, fœdus cum Carolo Simplici, Francorum rege, fecit: eiuſque filiam vxorem duxit, aſſumpta Chriſtianorum religione: ab eo deinde Northmannorum principes profecti ſunt.

Roma, regina vrbium, & totius propemodum orbis olim caput, a iuuentute Albana condita, ducibus Romulo & Remo, Numitoris nepotibus. Alii multis ante Romulum ſeculis conditam volunt, primùmque Valentiam appellatam. Romam autem dici cepiſſe poſt Euandri & Aeneę aduentum, qui Latina voce in Græcam eiuſdem ſignificationis tranſlata, ῥώμην appellarunt. Sunt qui exiſtimẽt Aeneæ neptem & Aſcanii filiam, nomine ῥώμην, huic nomen indidiſſe. Nec deſunt, qui Troia capta Argiuos quoſdam ea in loca veniſſe aſſerant: cumque in Palatino monte oppidum condidiſſent, à nobilis captiuæ nomine ῥώμην appellaſſe. Plura apud Feſtum Pompeium libro 16. Id certè conſtat, a tenuiſſimis ortam eſſe principiis, primùmque in Palatino monte conditam fuiſſe: ſæpiuſque deinde pomœria eius fuiſſe prolata. Scribit enim Plinius lib. 3. cap. 5. Veſpaſiani temporibus ambitum vrbis fuiſſe XIII. M. CC. paſſ. Vopiſcus autẽ tradit, Aurelium imperatorem ambitum eius ad XXX. M. paſſuum ampliaſſe. Septicolis dicta eſt, quòd ſeptem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinũ, Cælium, Viminalem, Exquilinum, Tarpeium, ſiue Capitolinum.

Roma, concubina Nachor fratris Abraham. Gen. 22.

Roma, Itali filia, quæ Romam primùm in Palatino monte, vt quidam volunt, conſtituit, anno a diluuio 681.

Romandues, Ptolemæo libro 2. capite 9. populi ſub Rothomago, quos Northmannos eſſe Volaterranus ſcribit. Hodie Veromandui. *Vermandois.* Alias Romandui, vt Volaterranus habet.

Romaniam, M. Antonius Sabellicus Thraciam vocat.

Romaneſſus, Romæ filius, primus Mõtanorum Aboriginum rex, anno a diluuio 727.

Romanula porta, erat in vrbe habens gradus in Naualia ad ædem Volupiæ.

Romanus, papa, anno ſalutis 898.

Romanus, Italiæ exarchus, anno ſalutis 596.

Romanus Diogenes, Conſtantinopolitanus imperator, anno ſalutis 1071.

Romanus, claſſis præfectus, ſub Cõſtantinopolitanis imperatoribus, vir aſtutiſſimus, & rerũ gerendarum ſcientiſſimus, cùm animaduertiſſet Conſtantinum vii. Cæſarem, literis, picturæ & philoſophiæ deditum, matre eius in vxorem accepta, primò imperium (quaſi vicarius) gerere cepit: deinde, cùm res magnas geſſiſſet, non ſolùm ſe imperatorem, ſed & filios ſuos, Stephanum & Conſtantinum, appellare auſus eſt: & imperauit etiam annos triginta nouem, conniuente Conſtantino vero imperatore, donec à filiis poteſtate omni exutus, monaſterio incluſus eſt.

Romanus Iunior, nepos Romani Leucapeni ſenioris ex filia, vir fuit omnium ignauiſſimus, vino tantum, ocio ac voluptatibus omnibus deditus. Vnde cuidam Ioſepho Bringæ præfecto imperii cura, ob Cæſaris ignauiam tradita eſt. Eius incredibilis ingratitudo, hunc ad mortem adegit. Volaterranus libro 23.

Romelia, pater Phaceæ regis Iſrael. 4. Regum. 15. 16.

Romenthi-ezer, nomen viri. 1. Par. 25.

Romoaldus, Grimoaldi filius, dux Beneuentanus.

Romula arbor dicebatur, ficus ſecundum aliquos, ſub qua Remus & Romulus pueri inuenti ſunt.

Romuleo, vrbs in Italia, à P. Decio PROCONS. de Samnitibus capta, annò vrbis 457.

Romulus, Martis ex Ilia filius, nepos Numitoris, frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio: qui non contentus fratri natu maiori imperium præripuiſſe, vt poſteritati quoque ſuæ tyrannidem conſtabiliret,

biliret, Lauſum prolem illius maſculam interemit. Iliam quoque, vt ſpem omnem nepotum fratri ariperet, ſub ſpecie honoris virginem Veſtalem legit, eoque modo perpetua virginitate damnauit. Ea tamen poſtea ex Marte (vt Romani credi voluerunt) grauida deprehenſa, gemellos peperit: quos Amulius in Tyberim abiici iuſſit, matrem autem viuam in ripa fluminis defodi. Verùm cùm id temporis Tyberis extra ripas reſtagnaſſet, nec adiri vſquam ad iuſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, in proxima eos alluuie, vbi poſtea Ruminalis ficus fuit, expoſitos reliquit. Quo in loco a Fauſtulo regii pecoris magiſtro inuenti ſunt, & Laurentiæ vxori educandi traditi, quæ quòd vulgato corpore quæſtum faceret, ideoque Lupa inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulum & Remum a lupa educatos fuiſſe. Hi poſtea cùm adoleuiſſent, de genere ſuo a Fauſtulo edocti, Amulium trucidant: auumque Numitorem in regnum reſtituunt. Nec ita multò pòſt collecta magna paſtorum manu, vrbem nouam in Palatino monte, vbi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, orta inter eos contentione, vter nouæ vrbi nomen daret, & conditam imperió regeret, placuit rem auium iudicio permitti. Cumque Remo in Auentino vultures ſex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, ſed poſteriores apparuiſſent: illo tempore, hoc numero ſe potiorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primùm altercatio eſt, quæ deinde ad manus peruenit. Ibi Remus in turba ictus cecidit. Vulgatior fama eſt, ludibrio fratris Remum nouos muros tranſiliiſſe: inde à Romulo, ſiue a Celere quodam militum tribuno, Romuli iuſſu fuiſſe interfectum. Solus itaque regno potitus Romulus, vt vrbem incolis frequentiorem redderet, Aſylum aperuit. Senatores centum, quos ab honore Patres appellauit, conſcripſit. Vicinis connubia negantibus, virgines, quæ ad Conſualium ſpectaculum conuenerant, rapuit. Ceninenſes bellum inferentes prælio vicit, regéque obtruncato, Ioui Feretrio opima ſpolia obtulit. Antemnates deinde, & Sabinos prælio ſuperatos in ciuitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes inſequutus, vrbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque poſt aduerſam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias conceſſit. Hiſce rebus geſtis, cùm ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempeſtate, repente nuſquam comparuit, patrum, vt creditur, manibus diſcerptus. Ab huius nomine Romani dicti ſunt Romulidæ.

Romulus, cos. cum Placido, anno vrbis 1095.

Romus, Vlyſsis & Circes filius. Steph.

Romus, rex Galliç, anno fere ante Romam conditam 700.

Romus, Celtiberorum rex, annis ante Romam conditam fere 700.

Romylia, vrbs Samnitum in Italia. Gentile, Romyliates. Stephan.

Ros, filius Beniamin. Gen. 46.

Roſcea, Feſto, campus in agro Reatino, quia in eo arua rore ſemper humida feruntur. Alias Roſea ſine c.

Roſcius, hiſtrio inſignis, in arte ſua vſque adeò abſolutus, vt ſi quem ſignificare velimus, cæteris ſui generis hominibus præcellere, Roſcium κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cùm obliquos haberet oculos, turpique eſſet aſpectu, primus perſona in ſcena vſus eſt: populus tamen eum ſine perſona intueri malebat, ob pronuntiandi dulcedinem. Cicero de Orato. Scripſit & librum in quo hiſtrionicam eloquentiæ comparauit.

Roſcius Amerinus in cauſa parricidii defenſus a Cicerone.

Roſcius Otho, in tribunatu ſuo legem tulit, qua equeſtrem ordinem a plebe diſtinxit, Equitibus XIIII. gradus ſeorſim aſſignans, in quos nemo reciperetur, niſi qui 400. ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex a latore Roſcia appellata eſt.

Roſea, Vide Roſcea.

Roſimunda, filia Cunimundi Gepidarum regis quæ maritum habuit Albionum regem Longobardorum: cui cùm aliquando inter pocula, patris caluaria per iocum propinaſſet, irata Roſimunda non prius minitari deſtitit, quam eum curauerit necandum. Vno mortuo alium maritum Heluringem nomine ſibi copulauit, quem poſtea veneno necauit.

Roſtra, templum Romæ in foro ante curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus e roſtris nauium Antiatum, ex quo concionabantur. Lucan. lib. 1.

Roſus, ciuitas in Iſſico ſinu. Strab. lib. 14.

Roth, ciuitas tribui Gad data in poſſeſſionem Num. 32. Heb. Atroth.

Rotoris, Longobardorum rex, Arianæ hæreſi addictus, præcepit vt ſingulæ ciuitates epiſcopos duos haberent: alterum Arianum, alterum Catholicum. Blond.

Rotho quidam, teſte Saxone grammatico, pirata quidam. Ea tempeſtate (inquit) Rotho Ruthenorum pirata patriam noſtram rapinæ & crudelitatis iniuriis profligabat.

Rothomagus, Ptolem. lib. 2. cap. 8. Galliæ ciuitas ad Sequanam. *Rouen.*

Roxana, Darii filia, Alexandri concubina, quæ cùm pregnās eſſet, a ſorore Satyra in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuis honoribus

Macedones cumularent. Plutarchus in Alexandro.

Roxicum, Corſicæ inſulæ ciuitas, Ptolem. libr. 3. cap. 2. Vulgò *Rogela*.

R V

Ruben, filius Iacob, ex Lia, Geneſ. 28. natu maximus.

Rubi, orum, oppidum Campaniæ, à Ruborum frequentia, ſiue a Rubore dictum. Inde Rubeus, a, um: vt, vimen Rubeum, virgæ Rubeæ, quæ Rubis afferebãtur, fiſcellis texẽdis vtiles.

Rubicon, Rubiconis, fluuius in octaua Italiæ regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminum & Rauennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus.

Rubigo, vide Robigo.

Rubricatus, Ptol. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius: vulgò *Lubregat*.

Rubrum mare dicitur, quia aquas rubere credebant. Quidam à Solis repercuſſu exiſtimabãt talem reddi colorem. Alii ab arena terráque. Quod Latini Rubrum mare nuncupant, Græci Erythræum vocant: erythros enim rubrum Latine dicitur. Curtius ab Erythro rege inditum eſſe nomen exiſtimat.

Rudiæ, arum, Ptolem. (*ῥοδαὶ*) Stephano) ſiue Rhudia, æ, Plinio, oppidum Pediculorum, ſiue Salentinorum, non procul à Brunduſio, a Græcis conditum, patria Ennii poëtæ: quem idcirco Rudium hominem vocat Cicero pro Archia poëta.

Rufæ, oppidum Campaniæ, quod Turno auxilia miſit aduerſus Aeneam. Virgil. 7. Aeneid.

Rufinus, conſularis à Fabritio Cenſore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inuenta eſſent.

Rufinus alter, vnà cum Stilicone & Gildone, relictus à Theodoſio ſeniore imperii adminiſtrator, pro tutela Arcadii & Honorii filiorum: Gildo in Africa, Stilico in Occidente, Rufinus verò in Oriente: omnes ſane cupiditate regni incenſi, in ſuos principes arma conuerterunt, ex quo diuerſis modis oppreſſi periere. Volater.

Rufinus, conſul cum Euſebio anno vrbis 1100.

Rufinus, cos. cum Laterano, anno vrbis 949.

Rufius Voluſianus, cos. anno vrbis 1066.

Rufius Albinus, cos. cum Conſtantio Cæſare, anno vrbis 1087.

Rufius Poſthumianus, cos. cum Zenone, anno vrbis 1201.

Rufrimacerie, oppidum Campaniæ. Cato ca. 22.

Rufus, cos. anno vrbis 934.

Rufus, cos. cum Conſtantio, anno vrbis 1210.

Rufus Purpureo, legatus Rom. in concilio Aetulorum. Liuius lib. 32. Rufus, Centurio ſub Scipione Africano, cuius res geſtas, & quæ in bello præparantur, ſcripſit Appian. Virginius Rufus orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus poëta Bononienſis, cuius meminit Martialis.

Rufus medicus, ſub Traiano principe multa conſcripſit, quorum nihil apud nos peruenit, ſæpe tamen ab aliis teſtis citatur.

Rufus Corinthius, ſophiſta, quauquam diuitiis & generis nobilitate pollebat: plus tamen ad eius laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philoſtrat.

Rullus, Plin. lib. 8. cap. 51. ſolidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgauit, neque tamen pertulit, reſiſtente Cicerone.

Ruma, ciuitas in tribu Iuda, Indic. 9, 4. Reg. 23. quæ alias Remphtis, item & Arimathæa, Euſebio vocatur. Legitur Ioſ. 15. Rum, iuxta LXX. vbi ex ex Hebræo legendum Duma.

Rumia, dea, quæ rumis, id eſt mammis, hoc eſt, pueris lactentibus præſidebat. Auguſt. 4. Ciuitat. Varro 2. de re Ruſt. cap. 11. Non negarim, inquam, ideo apud diuæ Rumiæ ſacellum à paſtoribus ſatam ficum. Ibi enim ſolent ſacrificare lacte pro vino, & pro lactentibus: alio nomine dicitur Rumilia.

Ruminalis ficus, ſub qua lupa Romulo & Remo dicitur mammam præbuiſſe, quæ & Romula vocitata eſt. ſiue quòd ſub ea pecudes æſtatis tempore frigora capientes, herbas ruminare conſueuerant.

Ruminus Iupiter dictus eſt, quòd rumam, id eſt, mammam animalibus conctis præberet.

Rumoridis, cos. cum Theodoſio Auguſto, anno vrbis 1156.

Ruſicadæ, ſolùm à Ioanne Hontero in Aphrica recenſetur.

Ruſſia, regio Sarmatiæ Europææ.

Ruſticius, cos. cum Olibrio, anno vrbis 1217.

Ruſticus Bolanus, cos. cum Calphurnio Piſone, anno vrbis 863.

Ruſticus, cos. cum Vitali, anno vrbis 1273.

Ruth, vxor Maholon filii Ehmelech Beth-lehemitæ. Ruth 1.

Rutheni, populi Galliæ Narbonenſis non longè ab Aruerna & Santonibus. Alii ſunt Rutheni in Sarmatia Europæa, vltra Liuoniam: hodie Ruſſi dicuntur, & eorum regio Ruſſia, Vide RHVTENI. *le pays à l'entour de Rhodés*.

Rutilia, Romana mulier, quæ conſtans vſque adeò fuit, vt poſt amiſſum filiũ Cottam (quem in exilium fuerat ſequuta) lachrymas nullas emiſerit.

Rutilius Geminus, libros pontificales fecit. Cicero in Bruto, Rutilius in quodam triſti & ſeuero dicendi genere verſatus eſt, magnum munus de iure reſpondendi ſuſtinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure, doctus vir, & Græcis literis eruditus, Panetii auditor, prope perfectus in Stoicis. Rutilius, primus legem pugnandi militibus tradidit. Is enim nullius ante ſe imperatoris exemplum

emplum ſecutus,ex ludo C.Aurelii Scauri doctoribus gladiatorum accerſitis, vitādi atque inferendi ictus ſubtiliorem rationem legibus ingenerauit. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, & a Sylla deinde redeundi poteſtate facta, reſpondit illud quod a Seneca in 6. De beneficiis ponitur, Malo vt patria mei exilii erubeſcat,quā reditu mœreat. Valer. & Seneca lib.6. De beneficiis.

M.Rutilius Cenſorinus,teſte Valerio,de moderatione,iterū Cenſor creatus,in concione populum corripuit,quòd eam poteſtatem bis ſibi detuliſſent,cuius maiores, quia nimis magna videretur, tempus coarctandum iudicaſſent.

Rutilius Lupus,rhetor, cuius meminit Quintilianus.

Rutuba, fluuius Liguriæ ex Apennino fluens. Plin.lib.3.cap.5.

Rutuli,antiquiſſimi Italiæ populi,qui eam partem Latii tenuerunt,in qua fuit Ardea,a Danaë Acriſii filia condita. Hi Turno duce bellum aduerſus Aeneam geſſerunt. Virgil. lib.6. Aeneid.

Rutupiæ,Ptole. Cantiorum oppidum,in tractu Orientali Britanniæ:a quo vicinum promontorium Rutupinum, littoraque adiacētia Rutupina appellantur.

R Y

Ryſa, fluuius Heluetiorum, in Rhenū influens.

S A

SAaph,fili⁹ Iahaddai.1.Par.2.

Saal,nomen viri.1. Eſd. 1.

Saananim,ciuitas, limes tribus Nephthali.Ioſ.11.

Saaraim,ciuitas in tribu Iuda, in qua poſteri Simeonis habitauerunt.Ioſ.15,1. Par.4.

Saba,filius Regma, Gen.10. à quo ciuitas regalis Aethiopiæ nomen accepit,3. Reg.10,Iſaiæ 60. Hanc Ioſephus libro ſecundo,a Cambyſe rege Meroën ex ſororis vocabulo cognominatam ſcribit. Hanc Nilus circundans inexpugnabilem reddebat.Filius itē Iectan, Gene. 10. Poſtremò, ſic nominabatur filius Iecſan, Gen.25.

Saba, Gen.10,1.Par. Pſal.71.Iſa.43. Filius Chus. Inde Sabæi populi qui Fœlicem Arabiam incolunt,dicti.

Saba, Arabū metropolis in monte ſita, hoc vocabulo appellata, quod eſt reuereri, ſeu venerari: quia thus mittit, quo in ſacrificiis vtimur, vt notat Seruius: & ideo thuriferam vocat Ptolemæus. Vel ἀπὸ τοῦ σέβειν, quod eſt ſacrificare. Vide Sabæa & Sabæi.

Sabactani,nomen viri.Mat.27.

Sabacus, Aethiopum rex, qui Aniſim Aegypti regem fugauit,& illius regnum quinquaginta annis obtinuit.Herodot.lib.2.

Sabacus, Aethiops quidam Vulcani ſacerdos.

Sabæa, regio Arabiæ Fœlicis, in qua ſola thus naſcitur.

Sabæi,populi Fœlicis Arabiæ,ditiſſimi thure,& ſyluarum fertilitate odorifera: corpora mortuorum non pluris faciunt quam ſtercora. Quinetiam reges ipſos inter ſterquilinia reiiciunt. Horum metropolis eſt Saba, quam Strabo libr.16. Mertabam vocat. Vide Strabonem libro 6.

Sabama, ciuitas quam ædificauerunt filii Ruben. Num.32,Ioſ.13. Locus hic vitifer in vicinia Iazer.Iſa.16.

Sabania,nomen viri.2. Eſd.9.

Sabanus, Bulgarorum rex, Conſtantino Iconomacho quòd cōſentiret, regno à ſuis exutus, Conſtantinopolim ſe recepit.

Sabarcæ,populi Indiæ, qui populi non regum imperio regebantur.Author Curtius.

Sarbarim, locus trās Iordanem in terra Amorrhæorum,qui à frangendo hoc nominis inuenit:ſiquidem ibi Iſraelitarum acies fracta eſt. Ioſ.7.

Sabarim,Ezech.quadrageſimoſeptimo, nomen loci,qui eſt inter terminum Damaſci,& confinium Emath.

Sebaſtianus,vir ſanctiſſimus,ciuis Mediolanenſis, qui pro fide Chriſtiana ſagittis confoſſus eſt ſub Diocletiano imperatore.Volater.

Sabat, menſis quandoque Februario noſtro reſpondens.Zach.2.

Sabata,Ptol.lib.3.cap.1. Sabatium Plin. lib.3.ca. 4. Sabatia Pompo.lib. 2.maritima ciuitas Liguriæ: vulgò *Sauona*.

Sabate,locus vnde fit Sabatinus,na,num.

Sabath, nomen proprium,a quo Sabatheni nominantur, qui à Græcis Haſtabari, vt Ioſephus inquit.

Sabatha,filius Chus.Geneſ.10.

Sabathacha,filius Chus.Geneſ.10.

Sabathra,Ptolomæo libro 4.capite tertio, vrbs parua Syrtis. Plinius. Sabatra dicta vulgò *Rexamiabes*.

Sabbathai,nomen viri.2.Eſdr.11.

Sabbatia, vicus Celticus. Gentile,Sabbatianus, vel Sabbatius.Steph.

Sabbatina,tribus populi Romani,vna ex triginta quinque.

Sabazius, Bacchus dictus eſt à Sabaſmis, id eſt, tripudiis & furioſis ſaltationibus, cuiuſmodi fiebant in huius dei ſacris.

Sabee,ciuitas in tribu Simeon.Ioſ.19.

Sabelli,populi Italiæ,a Sabinis oriundi,inter Sabinos & Marſos incolentes: alio olim nomine Samnites dicti, Stephano lib.3.cap.12. Hinc Sabellus,a,um.

Sabellicus hiſtoricus, qui hiſtoriam vniuerſalem ab exordio mundi vſque ad ſua tempora

ſcripſit,eámque per Enneades digeſſit.

Sabelius, hæreticus, Chriſti filium Dei eſſe negabat: vixit autem ſub annum ſalutis 257.

Saber,filius Caleb ex Maacha concubina, 1.Paral. 2.

Sabi,populi Phrygiæ: Phrygios etiam Bacchos appellant Sabos.Steph.

Sabidius,vir Romanus,gulę deditus,plus vorabat quam poſſet cōcoquere:quo circa ita fœtebat eius halitus, vt nemo poſſet cum eo loqui,quem Martialis epigrammate inſectatur.

Sabina,imperatrix Adriani imperatoris Romani vxor, quæ ſeruilibus iniuriis ab eo affecta, adiit mortem voluntariam, quòd tam immane ingenium humanique generis perniciem (multos enim Adrianus cruenta morte extinxit)matrimonio ſibi coniunxiſſet. Author eſt Sextus Aurelius.

Sabini, populi in quarta Italiæ regione, non procul à Roma, a religione & cultu deorum cognominati:quaſi Sebini, ἀπὸ τῦ σέβεσθαι. Silius verò,à Sabo authore gentis, Sabinos dici putat, libro octauo. Hos Plinius Apennini iugis vallatos vtrinque ſcribit. Strabo Sabinos ait anguſtum incolere agrum, in longitudinem protenſum a Tyberi vſque Nomentum oppidum ſtadiis mille vſque ad Veſtinos.

Sabinianus,c o s.cum Manlio Theodoro, anno vrbis 1258. Vide Samnites.

Sabinianus,papa,anno ſalutis 608.

Sabinillus,c o s.cum Gallieno Auguſto, anno vrbis 1018.

Sabinus, declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio.

Sabinus,Veſpaſiani frater,interfectus à Vitellio, qui Veſpaſiano res contra Iudæos gerēte,poſt Othonis mortem, Capitolium cum ęde Iouis occupauerat.

Sabinus,ſophiſta,ſub Adriano principe,ſcripſit Iſagogem ad materias & hypotheſes, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suid.

Sabinus Maſurius, iuriſconſultus,ſcripſit Faſtorum & memorabilium rerum libros.

Sabinus Syrus, memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi,primus Hieroſolymę muros aſcendit.Ioſeph.lib.7.cap 1.

Sabinus Tyro,ſcripſit περὶ κηπουρικῶν,id eſt,de hortenſibus.Plin.lib.19.cap.10.

Sabinus,cos.cum Meſſala,anno vrbis 966.iterũ cum Anulino biennio pòſt.

Sabis,fluuius eſt inter Belgas, qui Nerulos irrigat, & in Moſem fluuium penes Condruſios ſeu Namurcium oppidū Leodienſium influit. Hodie Sambram vulgus nominat.

Sabus, primus Aboriginum rex, à quo Sabini dicti.

Sabylius,Gelæ vrbis Siciliæ tyrannus poſt à ſeipſo interfectum Cleandrum.Herod.lib.6.

Sacæ,apud Steph. & Sacis fœmininum,Scythiæ populi quos Herod. tradit vocari a Perſis omnes Scythas:item Plin.li.6 cap.17.Vltra(inquit)ſunt Scytharum populi.Perſę illos Sacas vniuerſos appellauere à proxima gente, antiqui Arameos: Scythæ ipſi Perſas, Chorſaros. Strab.lib.11.Vide Sacarum.

Sacamaca,Ptol.li.4.cap.3.vicus Syrtis magnæ, vulgò *Zedicho*.

Sacarum,Aſię regio,Ptol.lib.6.cap.13.vltra mare Caſpium,Sogdianis cōtermina: in qua nec vrbes,nec vicos eſſe teſtatur,cuius incolæ nemora & ſpecus habitant,ſagittandi arte peritiſſimi, qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionem (Strab.li.2.)atque vſque ad Cappadocas proceſſerunt. Sed quum ex ſpoliis feſta celebrarent,Perſarum imperatores noctu eos adorti, funditus deleuere. Vide Sacæ. Hos quidā Sacaſſenos vocant.

Saccaſſani,vide Sacarum.

Saccheni,populi Arabiæ.Steph.

Sacer mons, locus ad tertium miliarium ſupra Anienem,quem plebs Romana poſt reges exactos, dum a potentioribus premeretur, occupauit.Cic.in Bruto:& ibi creati ſunt tribuni plebis.

Sacer ſinus,vide Hieros Colpos.

Saccrani,appellati fuerũt Reatę orti, qui ex Neptimontio Ligures Siculos eiecerunt, dicti quòd iure ſacro nati eſſent. Vide Sacrani.

Sachacha,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

Sachalitæ, populi Indiæ: vnde Sachalites ſinus,in quo Pelagię ſeptem inſulæ iacent.Stephanus.

Sacar,nomen viri,1.Par.11.qui 2.Reg 23. dicitur Sarar.1.Par.26.

Sacon,vide Potamoſacon.

Sacos,vicus Pieriæ in Lacedæmone: ſic dictus, quòd incolæ ſcutum, σάκος Græcis dictum, primi inuenerint.Gentile,Sacius.Steph.

Sacrani,populi Italiæ Romæ vicini,qui à Corybante quodam, Magnæ matris ſacerdote ea loca tenente,initium duxerunt:à ſacrificando dicti. Corybantium enim erat, Matri deum ſacra facere. Seruius tamen Ardeates intelligi putat, propter ver ſacrum, quod apud eos immolationis genus erat: quo grauibus periculis adducti, vouebant ſe diis ſacrificaturos,quæcunque proximo vere apud ſe animalia nata eſſent. Seruius in 7.Aeneid.

Sacra via, in vrbe Romana vocitata eſt, quòd in ea ictum fœdus ſit inter Romulum & Tacitum. Hac triumphantes in Capitolium ibant: tendebat autem à regia vſque ad arcem. Hanc Horatius Sacrum cliuum nuncupauit.

Sacrum promontorium, Luſitaniæ locus,Ptol. lib.3.cap.2.Caput ſancti Vincentii hodie dicitur,vbi Cuneus ager.

Sadalis,vrbs Aegypti.Gentile, Sadalites.Steph.

Sadragefilius Dagoberti regis Franciæ præceptor:cui tam fauit fortuna,vt ex ludimagiſtro dux Aquitaniæ factus fuerit.Volat.

Saducæi,dicti inter Iudæos qui Saducæum quendam magiſtrum legis ſequentes,neque reſurrectionem credebant, neque Angelos, neque ſpiritus.

Saduc,filius Achitob, 2.Regum 8,1.Paral.6. Eſt & nomen ſacerdotis,2.Regum 16. Filius item Meraioth,1.Par.9.

Sadyates, Ardyos filii Gygis filius,qui Herodoto libro hiſtoriarum 1. poſt patrem regnauit in Lydia.

Sadene,mons Cumæ: Gentile,Sædenus, & regio Sædene.Steph.

Sætabis,fluuius,Ptolemæo lib.2.cap.6. Auguſta Valeria alio nomine dicta, Sectanis olim, nunc Xatiua.

Sætæ Indiæ populi,quos argento abundare docet Plinius lib.6. fertiliſſimi(inquit)ſant auri Dardæ, Sætæ argenti. Sed omnium in India prope non modo in hoc tractu potentiam claritatémque vincunt Praſſi, ampliſſima vrbe,ditiſſimaque Palibora.

Sagæ, iidem qui Sacæ antea dicti. Mela libro tertio.

Sagalaſſus, vrbs Piſidiæ. Vocatur etiam Selgeſſus.Gentile,Sagalaſſeus & Sagalaſſenus. Stephanus.

Sagana,meretrix quædam.

Sagana, nomen veneficæ mulieris, quæ Varum puerum prætextatum ſuis veneficiis faſcinauit.De qua ſic Hora. At expedita Sagana per totam domum ſpargens auernales aquas, horret capillis.

Sagaris,Ptolemæo & Straboni fluuius Aſiæ,qui ex Dindymo Galatiæ monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque flexuoſo curſu delatus,tandem influit in Pontum Euxinum. Ouid.4.de Ponto, Eleg.10.

Sagartia,Cherroneſus iuxta mareCaſpium.Gentile,Sagartii.

Sage,nomen viri.1.Par.11.

Sagitta,ſignum cæleſte.Plin.lib.18.cap.26.

Sagittarius,ſignum cæleſte, quem alii Centaurum Chitonẽ arbitrantur,alii Erotum filium Euphenis nutricis Muſarum, & habitaſſe in Parnaſo cum Muſis, & venationi incubuiſſe, vnde & vſum ſagittis, & equo inſediſſe, poſt mortem precibus Muſarum a Ioue inter aſtra relatum, & varia forma conſcriptum. Idibus Februarii veſpere occidit,ac vehementer hyemat.Columel.

Sagra, fluuius in ora Magnæ Græciæ in Italia. Plin.cap.10.de Locris & Italiæ fronte lib.3.& & Cic.lib.2.de Natura deorum.

Saguntia, Ptolemæo libro ſecundo,capite 4.& Plinius libro 5.capite 3. Hiſpaniæ vrbs. Vide Saguntus.

Saguntus,vel Saguntum,Steph.Hiſpaniæ ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthiis condita: quam Annibal contra populi Romani fœdera diruens, belli Punici ſecundi ſuſcitauit incendium.Fuit item populi Romani fideliſſima ſocia,quam cùm Annibal contra ius fœderis obſidione premeret,maluerunt Saguntini ſe ſuaque omnia igni conſumere, quam aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut viui in hoſtis poteſtatem peruenire. Liuius belli Punici lib 1.

Sahar,filius Ashur ex Halaa vxore.1.Par.4.

Sahar,filius Simeon filii Iacob. Gene.46.Hebr. Sohar.

Saharaim,nomen viri.1.Par.8.

Sais, vrbs Egypti iuxta vnum ex Nili fluminis oſtiis,quod ab ipſa Saiticum dicitur:& Saitæ, populi in Aegypto:huius loci incolæ Mineruam colunt. Cic.3.de Natura deorum. Ciuis Saites,& præfectura Saitis: dicitur etiam Saitinus: & poſſeſſiuum Saius, vel Saiticus. Stephanus.

Saixæ,populi iuxta Iſtrum.Steph.

Sala, fluuius Hiſpaniæ, qui & Bilbilis dicitur, quo tẽperatur ferrum, atque acrius redditur.

Sala, nomen ſex vrbium, & fluuii in Germania Strabo libro 7.Inter quem & Rhenum, cùm DruſusGermanicus belligeraret,domitis hoſtibus victor oppetiit.

Sala,oppidum & fluuius Mauritaniæ.Plinius libro 5.cap.1.

Sala, oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ ſuperioris atque Armeniæ, Ptolemæo libro 4. capite 1.

Salaboni,nomen loci.2.Reg.23.

Salacia,quam quidam Salicã vocant,aquæ dea, à ſalo ciendo appellata, Neptuni vxor,quam inferiorem aquam maris eſſe dicunt, quòd in ſalũ redeat:vnde à poetis pro aqua ſumitur.

Salacon, vir qui,cùm pauper eſſet,ſe diuitem ſimulabat,Suid. Huius meminit Cice.7. Epiſt. Ab hoc natum prouerb.Salacones.

Saladinus, Turcarum rex bellicoſiſſimus, circa annum ſalutis 1180.cum Chriſtianis per xxx. ampliùs annos varia fortuna bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quamvictor,donec Balduino Hieroſolymitanum rege mortuo multis partibus ſuperior, Ieroſolymam cepit, eiúſque regno finem impoſuit.Aegyptum Syriamque imperio ſuo adiecit.

Salai,mater Azuba.3.Reg.22.

Salambria,quæ & Sarabræa, ciuitas Cappadociæ,Ptol.lib.5.cap.6.

Salamiel, filius Suriſaddai, princeps ſuæ tribus Simeon.Num.1.

Salamii, populi Arabiæ, ſic dicti, quòd fœdus cũ Nabatæis pepigerint. Salama enim pacem ſignificat.Steph.

Salamin,ſiue Salamis,Stephano,&Salamina,inſula in Euboico mari contra Athenas ſita, in

qua vrbs eſt eiuſdem nominis,vbi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Tacit.lib.3. Horat.in Odis:

Salanga,mons altiſſimus, mari immiuens,inter Britanniam & Hyberniam,a Salanga,Barculani primi habitatoris Hyberniæ filio dictus. Mons domini alio nomine vocatur hodie.

Salangus,gens Italiæ.Eſt etiam alia Indiæ. Stephano.

Salapia,vrbs Apuliæ.Plin.lib.3.cap.11.

Salapuſius,a ſale & puſius compoſitum nomen. Puſius enim,ſiue puſus &puſio,apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus eſt Caluus, Catulli familiaris , tanquam puer , ob ſtaturam puerilem , plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria via , Romæ dicta , quòd per eam Sabini ſal á mari deferebant.Sipontinus.

Salars,inſula Libyæ:Gentile,Salariſius.Steph.

Salaſſi,vide Saliſi.

Salaſſi, Ptol.lib.3.cap.1.populi inſubriæ,: hodie Marchia Salutarium.Strab.lib.4.

Salathi,nomen principis militum.1.Par.12.

Salathiel , pater Zorobabel ducis Iuda. Agg.1. 2.Eſd.3.Filius Iechoniæ filii Ioachim. 1.Par.3.

Salanacha celebris & forma exuperanti meretrix apud Ariſtoph.

Saldæ, colonia , Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs, Ptolem.lib.4.cap.2. hodie *Alger*:Barbaroſſæ regnum.

Sale, filius Arphaxad. Gen.10. Luc.3. dicitur filius Chainan filii Arphaxad.

Salebim,nomen loci.Iudic.1,3.Reg.4.

Salecha , ciuitas in Baſan. Ioſue 12. Dicitur & Selcha.

Saled, filius Nadab filii Semei, filii Onam. 1.Paralip.2.

Salenis Baſſus Lyricus poëta, cui propter ingenium ſingularemque eruditionem auri quinquaginta ſeſtertia Veſpaſianus imperator eſt largitus.Corn.Tacit.in dialogo de Claris Oratoribus.

Salem,nomen vrbis in Sichimis,quæ eſt in terra Samariæ, ciuitas Iacob , ſita in finibus Ephraim. Videtur quoque dicta Sichem, Hæc non eſt Ieruſalem.Gen.33.Alia fuit Salem.Vide Ieruſalem.

Salemot,nomen viri.1.Par.24.

Salentini , populi in finibus Italiæ , proximam Apuliæ peninſulam incolentes,quæ eſt inter Tarentinum ſinum & fauces Adriatici portenſa , circa Brunduſium & Rudias in Iſthmum contracta,latum ſtadia circiter trecenta. Dicti à Salentino promontorio , in extremis eius peninſulæ finibus ſito : quod ἄκραν ἰαπυγίαν appellant. Feſtus tamē à ſalo dictos maunlt , fortaſſis ob id,quo pene circunquaque mari ambiantur , tenui tantùm Iſthmo continenti annexi. Ortos autem putat à Cretenſibus & Illyricis , qui ſocietate cum Locrenſibus inita,iis in locis conſederunt. Hinc Salentinus,a,um.Virg.3.Æneid.

Salentinus , locus Salentinorum , iuxta Auduriam oppidum. Hic ad margines vſque plenus,neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis augetur aquis.

Saleph,filius Iectan.Gen.10.

Saleranus vir quidam apud Martialem,qui fingebat ſe mortem vxoris ægrè ferre , cùm tamen lætaretur plurimùm, vt ſolus potiretur bonis.

Salernum,Picentinorum oppidum in Italia.

Saleſii,pars Pæonum,Steph.Fortè qui hodie Sileſii,vel Sleſii vulgò.

Salganeus, vrbs Bæotiæ, Euripo contigua,poſt Chalcidem ſita.Inde Salganius vel Salganeites,& Salganeus Apollo.Steph.

Salgas , fluuius , & vrbs Salga , in Mauritania: Gentile,Salgæus,aut Salganus.Steph.

Salia,fluuius Hiſpaniæ ad oram Britannici maris, à quo Salieni accolæ dicti , quos Selinos Ptolemæum lib.2.cap.6 .nominaſſe exiſtimat Hermolaus.

Salica , inſula nunc vocatur, quæ olim Taprobane.Steph.

Salii ſacerdotes Martis , numero duodecim , à Numa Pompilio primùm inſtituti,tunicíſque pictis, æneóque pectoris tegmine exornati. Salii dicti, quòd ſalientes ancilia per vrbem circunferrent. Vocantur etiam Saliſubſuli à Catullo Epigram.17.ad Coloniam. Virgilius verò etiam Euandri temporibus eos fuiſſe dicit.lib.8. niſi hæc poëtica licentia dixerit, ad ſua tempora reſpiciens.

Salim,nomen loci. 1.Reg.9.Ioan.3.Filius Roboam,1.Par.11.

Salinæ,arum,vrbs Siciliæ, iuxta Lilybæum,palmis abundās,quòd iuxta eam ſalinæ fuerint, id eſt,foſſæ in quibus fit ſal.

Saliocanus , portus Galliæ, vrbs Ptolem. lib.2. cap.8.Vulgo *S.Paulus*.

Saliſa,regio eſt.1.Reg.9.

Saliſi, populi Alpini, Boiis Heluetiiſque finitimi,quos Cato Tauricę gentis eſſe arbitratur. Salaſſos rectiùs appellaueris hodie *die Ougſtaler*.Meminit eorum Strabo lib.1.

Sallem, filius Nephthali, Gen.46.qui Sallum, 1. Par.7.dicitur.

Salluſtius , inſignis orator & hiſtoricus Romanus,qui mutuas geſſit inimicitias cum Cicerone : quorum odium vide in duabus inuectiuis vtriuſque.

Salma,filius Nahaſſon filii Aminadab, 1.Para.2. qui Salmon & Salma in fine 4. cap. Ruth dicitur. Filius item Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina,1.Par.2.

Salmacis,fons Cariæ limpidiſſimus,iuxta Halicarnaſſum , eo nomine olim malè audiens, quòd lauantium in eo , aut ex eo bibentium corpora effœminaret.Cuius rei rationē poëtæ ad hu-

ad huiuſmodi referũt fabulã, Salmacidẽ Nympham fuiſſe fonti huic prę ſidentem, quę Hermaphroditi Mercurii & Veneris filii, pueri formoſiſſimi, amore capta, cùm nullis eum blanditiis ad concubitum poſſet adducere, ſimulato diſceſſu ſeſe poſt vepres occultauit: cumque vidiſſet illum, qui ſolum ſe eſſe exiſtimabat, poſitis veſtibus fontem ingreſſum eſſe, ſubitò accurrens, abiectis indumentis, arctiſſime eum complexa eſt. Verùm cùm ne ſic quidem obſtinatum iuuenis animum poſſet inflectere, à ſuperis dicitur petiiſſe, vt ex duobus corporibus in vnum redigerentur. Quibus precibus via finitis, ambo vnum in corpus coaluerunt, ita tamen, vt ſexus vterque integer remaneret. Quam corporis ſui mutationem cernens Hermaphroditus, parentes ſuos dicitur inuocaſſe, & ab iis ſummi muneris loco petiiſſe, vt ea fonti natura maneret, vt qui vir eum ingrederetur, *ἀνδρόγυνος* hoc eſt vtrunque ſexum habens, inde exiret. Ouid. 4. Metam.

Salman, nomen regis cuiuſdam, de quo Oſe. 10.

Salmana, rex Madian. Iud. 8. Pſal. 82.

Salmanaſar, rex Aſſyriorum. 4. Reg. 17.

Salmantica, Ptolem. lib. 2. cap. 5. alio nomine Salmanca, Luſitaniæ vrbs. Vide an ſit Elmanticà Stephani & Salmyca.

Salmeni, gens ſolitaria. Steph.

Salmias, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Salmon, filius Nahaſſon filii Aminadab. Ruth 4. qui & ibidem, & 1. Par. 2. dicitur Salma.

Salmon, ciuitas maritima Cretæ inſulæ. Act. 27.

Salmon, Hellanicus vocauit ciuitatem Bœotiæ, quæ propriè *ἄλμων* vocatur. Steph. in Almon. Et alibi, *σάλμος* (inquit) vrbs eſt Bœotiæ, cuius ciues Salmonii.

Salmona, locus in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael, profecti de monte Hor. Num. 33.

Salmone, vrbs Piſatidis, & fons eiuſdem nominis, à Salmoneo rege. Ciuis, Salmoneus, vel Salmonites. Steph.

Salmoneus, Aeoli filius, non regis vẽtorum, inquit Seruius, ſed cuiuſdam apud Elidem, vbi regnauit: qui cùm regia maieſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeò vt Elidis partem deſuper tegeret, ſuper eo agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & quem iaculatus eſſet facem, eum iubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Iupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos deturbauit.

Salmonis, idos, filia Salmonæ, id eſt Tyro.

Salmos, Vide Salmon.

Salmoxis (aut potius Zamolxis) Herodot. lib. 4. dæmon quidam Thracum Vide in Z.

Salmica, vrbs iuxta Herculis columnas: Gentile, Salmicenus. Steph. Vide Salmantica.

Salmydeſſus, ſinus Ponti: Gentile, Salmydeſſius & Salmydeſſenus. Steph.

Salo, Strab. lib. 7, littus Dalmatiæ, & emporium Vide Sala & Salonæ.

Salo, onis, fluuius apud Celtiberos, non procul a Bilbili oppido, ferri temperatura nobilis.

Salo, filius Moſollam. 1. Par. 9.

Salome, filia Antipatri, Herodis filii.

Salome, mulieris nomen. Marc. 15.

Salomi, pater Ahiud principis filiorum Aſer. Num. 34.

Salomith, filia Zorobabel filii Phadaiæ, 1. Par. 3. & 23. Filius Roboam. 2. Par. 11.

Salomon, vel Selomon filius Dauidis, rex Iudææ omnes ſuæ ætatis homines doctrina antecellens: is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de eius nomine vocatum eſt.

Salomon, Vngariæ rex, Hunnos ingenti multitudine Pannoniam ingreſſos fudit, cum Græcis Bulgariſque congreſſus eos ingenti clade ſuperauit: tandem a Geiſa quodam bello ciuili ſuperatus, & regno exutus eſt, ſub anno ſalutis 1075.

Salon, Strabo. lib. 12. regio Bithyniæ, paſcendis bobus idonea. Vnde & Salonenſis caſeus: Stephano, vrbs Bithyniæ: qui inhabitat, Salonites vel Salonæus. Steph.

Salonæ, arum, Steph. vrbs Dalmatiæ, olim capta ab Aſinio Pollione: a qua & filium ſuum Saloninum appellauit.

Salonia, Vide Salon.

Salonius, Aſinii Pollionis Germanici exercitus ductoris filius, qui cùm poſt captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò lauream, pòſt etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem a capta ciuitate, Salonium vocauit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe: quod parentibus omen infelicitatis fuit. vixit enim perparum. Seruius.

Salphaad, filius Hepher filii Galaad filii Machir filii Manaſſe. Num. 26. 1. Par. 7. Heb. Salphaad.

Salpiæ, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Apulorum vrbs in Ionio pelago. Salapia, Plinio.

Salpina, palus in Apulia, iuxta Salpiam ciuitatem meretricio amore Annibalis inclytam.

Salſuſæ, fons Narbonenſis Galliæ iuxta Ruſcinonem, ſalſioribus, quàm marinæ ſint, aquis defluens. Pompon. lib. 2. vbi eſt arx muniuiſſima regnum Hiſpaniæ ditionis. Gallice *Salſes.*

Saltiæ, populi iuxta Pontum Euxinum, a veteribus ſic dicti, aliter *φθειροφάγοι* vocantur.

Saltus, pater Adeodati. 2. Reg. 21, 1. Par. 20.

Salu, pater Zamri illius qui cum Madianitide occiſus eſt. Num. 25.

Saluius Iulianus, iuriſperitus nobiliſſimus, temporibus Commodi Cæſaris.

Salus, dea credita, vnde Salutaris porta Romæ appellata, ab hui⁹ deę ędę, quę ei ꝓxima fuit.

Saluſa, filius Supha filii Helem. 1. Par. 7.

Salyes, populi Occidentales, qui contra Romanos bellum geſſerunt. Steph.

Sama, ciuitas in tribu Iuda, Ioſ.15.Nomen item viri,1.Par.8.

Sama,filius Iechoniæ filii Ioachim.1.Par.3.

Samaa,frater Dauid,2.Reg.21,1.Par.6.Filius Merari.1.Par.6.12.

Samaa,filius Macelloth filii Abigabaon.1.Para. 8.qui 9.dicitur Samaam.

Samachias,nomen viri 1.Par.26.

Samad,filius Elphaal filii Mehuſim.1.Par.8.

Samaia, ſiue Samaias, pater Semri patris Idaiæ, 1.Par.4. filius Ioel,1.Paral.5. Vir Gabaonites. 1.Par.12.

Samanei.Vide Brachmanes.

Samaoth,nomen viri.1.Par.27.

Samara, promontorium in oceano Orientali,vbi deficit Caucaſus.

Samaraim,ciuitas in tribu Beniamin.Ioſ.18.

Samarath,filius Semei.1.Par.8.

Samaræus,filius Chanaan.Gen.10.Hic Edeſſam incoluit.

Samaria,mons.3.Reg.16.

Samaria , vrbs Syriæ inter Iudæam & Galilæam media.Ioſephus libro 3.cap.2.ab Amri Iſraelitici populi rege condita , qui Simeron vel Sameron montem a quodam Semer emit: ciuitatemque,quam in montis vertice extruxerat , à vendentis nomine Simeron , ſiue (vt trãſtulit noſter interpres,3.Reg.16.) Samariam appellauit. Qua deinde reges Iſraelitarum pro regia vſi ſunt.Alias, vt Euſebius teſtatur, Ecthenias eſt dicta.Mox poſt Hircani Iudæorum pontificis expugnationem , ab Herode rege iterum ædificata,atque in honorem Auguſti,Græco vocabulo σεβαστὴ nominata eſt. Stephano quoque Neapolis , Ioſ.11, 4.Reg.6. Iſaiæ 7.10.

Samaria,ſiue Samarias. 1.Parali.12,1.Eſd.10. nomen viri.

Samarobrini,populi in Gallia inter Belgas:quorum præcipua vrbs eſt Samarobrinum,vulgò *S.Quentin* dicta,quam Samara fluuius præterfluit : in qua etiam Cæſar Gallorum concilium indixit.

Samatho,Vide Magna.

Sambicus , latro inſignis qui templum Dianæ expilauit in Elide.Quod flagitium.cùm fateri nollet,annum integrum grauiſſimis cruciatibus vexatus eſt. Hinc prouerbium, Sambico grauiora pati.

Sambos,vrbs Arabum : Ciues, Sambi,vel Sambitæ.Steph.

Same,es,inſula in mari Ionio,ante Acarnaniam alio nomine Cephalęnia dicta,vrbem habens eiuſdem nominis , vulgò *La Cephalonia*. Vide SAMOS.

Samedi,populi Nomadum.Steph.

Samgar,filius Anath,iudex in Iſrael.Iud.3.

Samicum, vrbs Triphyliæ. Gentile ,Samiceus. Stephano.

Samir, ciuitas in tribu Iuda , in montanis Ephraim, Ioſue 15. Iudic.10.Nomen viri. 1.Paralip.24.

Samma, filius Iſai patris Dauid. 1.Reg.16 qui 1. Paral .2.dicitur Simma. Filius Rahuel filii Eſau,Gen.36,1.Par.1. Filius Supha filii Helem, 1.Paral.7.

Samma,1.Par.2.8.filius Hebron. Filius item Azaz,1.Par.5.11.

Sammai,filius Recem filii Samma.1.Par.2.Filius Ezra.1.Par.4.

Sammua,filius Zechur,Numer.13.Filius Dauid. 1.Par.3.

Samnites,populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus: quæ regio eſt Italiæ inter Picenum , Campaniam & Apuliam. Iidem & Sabelli dicuntur, nomine per diminutionem a Sabinis deducto.Strabo libr.5. Ferunt enim Sabinos,cùm aduerſus Vmbros bellum gererent, Marti votum feciſſe, ſi victoria potirentur , ſe illi conſecraturos quicquid eo anno apud ipſos naſceretur. Quare cùm re bene geſta in patriam rediſſent,cùm reliquum anni totius prouentum,tum etiam filios eo anno natos Marti conſecraſſe. Quos deinde, cùm adoleuiſſent,duce Tauro in Campaniam ad ſedes nouas quærendas emiſerunt : vbi nullo propemodum negotio eiectis Opicis, ſedes ſuas collocarũt:originiſque ſuæ memores, Sabellos ſeſe, quaſi Sabinorum ſobolem appellarunt. Hi grauiſſima olim bella cum Romanis vario euentu geſſerunt. Sp.Poſthumium conſulem, cum collega, totoque exercitu ad furcas Caudinas locorum anguſtia circumuentos,ex fœdere ſub iugum miſerunt: quam tamē ignominiã Romani non ita multo pòſt magna illorum clade deleuerunt,Samnitibus viciſſim ſub iugum miſſis.Poſtea cùm ſæpius rebellaſſent, tandem a L. Sylla Dictatore multis prælIis fracti , cùm ne ſic quidem iugum ferre poſſent,funditus ſunt deleti.

Samnites,rex Aegypti.Vide Sammeticus.

Samnium , vrbs Britanniæ. Gentile , Samnius, Samnites:& poſſeſſiuum Samniticus.Steph.

Samogitia,Sarmatiæ regio ad Oceanum.

Samonium,Cretæ inſulæ promontorium,Rhodo aduerſum.Mela lib.2.

Samorna , Epheſus olim dicta ab vna Amazonum.Vide ſupra in Epheſo ex Stephano.Gentile,Samornæus & Samornius.

Samos,nomen duarum inſularum : quarum altera Ioniæ adiacet e regione Epheſi, ambitu LXXXVII. M. paſſ. Ideo Iunoni conſecrata, quòd in ea nata fuerit & educata,& Ioui nupta. Scribit Varro , Samon prius Partheniam nominatam , ibique antiquiſſimum fuiſſe Iunonis templum, & ſimulachrum in habitum nubentis figuratum:vbi & ſacra eius anniuerſaria nuptiarum ritu celebrabantur. Altera quę & Same dicta e regione Epiri nõ procul à ſinu Ambracio,Cephalenia etiã dicitur,bre uiſſimo

uiſſimo maris ſpatio ab Actio dirempta.

Samos, ſiue Same, oppidi nomen in eadem inſula, a Romanis diruti. Strabo.lib.10. De Cephallenia verò, quæ eſt tetrapolis, id eſt ciuitates habet quaternas, neque huius temporis nomine dixit, neque vlla de ciuitate, vna tantùm excepta, ſiue Same, ſiue Samo: quod oppidum hodie deletum prorſus eſt. Plinius libro quarto, capite duodecimo Cephallenia quondam Melæna dicta, x i m. paſſ. abeſt: circuitu patet x l i i i i. Same diruta a Romanis, adhuc tamen oppida tria habet. Ex his ſatis conſtat, vanam eſſe eorum differentiam, qui inſulam Samon, vrbem verò Samen dicendam contendunt.

Samos, Ioniæ inſula, præſtantiſſimis fictilibus olim fuit celebrata, quæ ab ea vaſa Samia dicebantur.

Samotes, primus Gallorum rex & legumlator, anno a diluuio 252.

Samot, nomen viri.1.Par.11.

Samothrace, ſiue Samothracia, Stephano, inſula maris Aegæi, Thraciæ adiacens ea in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano Troiano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe. Ariſtoteles de Republica Samothraciæ ſcribens, ait eam olim Leucoſiã dictã, deinde Samũ (m litera interpoſita) a Sao Mercurii & Rhenes filio: poſtremò Samothraciam alicubi Samum vocat. Gentile, Samothrax, vel Samothracius.

Samonion, promontorium Cretæ.

Samoſata, vrbs Aſiæ ad Euphratem, Straboni libro 14. Luciano alumno nobilis. Stephano vrbs Comagenæ ad Euphratem, Ciuis, Samoſateus.

Samphe, vrbs Phœniciæ. Gentile, Samphæus, Samphiriue. In Steph. legendum Sapphirine.

Sampſa, vicus Arabiæ. Gentile, Sampſenus. Significat autem Sampſa Arabicè Solem. Stephanus.

Sampſira, vrbs Aegypti. Gentile, Sampſireotes & Sampſirites. Steph.

Samri, nomen viri, 2. Par.29. Pater Iedihel, 1. Paral.11.

Samſai, nomen viri.1. Eſd.4.

Samſame, nomen loci.1. Mach.15.

Samſari, filius Ieroham.1. Par.8.

Samſon, vir Hebræus, miro corporis robore præditus, ſed eo fato, vt tandiu robur firmitatémque corporis retineret, quandiu cæſariē, in qua omnis eius vis ſita erat. Itaq; cùm Philiſtini innumeris ab eo cladibus afflicti, per mulierculam quandam, cuius amore tenebatur, perfeciſſent, vt ei capillus abraderetur, facile ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille iniuriam poſtea ſua & hoſtium clade vindicauit: nam cum capillo renaſcente vires redeuntes diſſimulans, à principibus eorum in ampliſſimo quodam triclinio conuiuiũ agitantibus ludibrii cauſa introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eamque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio euertit, qua ruina & ipſe & inimici eius omnes obruti ſunt. Iudicum 4.

Samuel, Propheta, Iudæis quadraginta annos præfuit, eiſque tandem petentibus Saulem regem dedit.1.Reg.1, 1.Par.6.

Samua, filius Dauid, 2.Reg.5.1. Par.14. qui Sammua.1.Par.3. dicitur, iiſdem conſonantibus & punctis apud Hebræos.

Samydace, vrbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus. Steph.

Samylia, vrbs Cariæ, condita à Motilo, qui Helenam & Paridem hoſpitio ſuſcepit. Gentile, Samylianus. Steph.

Sanaballath, Samariæ præfectus, Alexandro Macedoni cum v i i i. millibus ſuorum ſe dedidit, & ab eo impetrauit, vt ſibi in monte Garizim templum ędificare liceret, quod & perfecit.

Sanan, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ.15.

Sanates, dicti qui infra ſupraque Romam habitauerunt: quod nomen iis fuit, qui cùm defeciſſent à Roma, breui pòſt rediere in amicitiam, quaſi pòſt ſanata mente. Itaque x i i. tabulis cautum eſt, vt idem iuris eſſet Sanatibus, quod fortibus, id eſt, bonis, & qui nunquam defecerant a populo Romano.

Sanctius, Craſſus Hiſpaniæ rex, portentoſa obeſitate, pace facta cum Abderamo, Saracenorum rege, medicinæ perito, vt ab eo curaretur, Cordubam profectus eſt, ac poſtea rediēs, regnum ſuum, ab Ordonio cognomine Malo occupatum, Saracenorum auxilio recuperauit. Vixit autem ſub annum ſalutis 921.

Sanctius Deſideratus, Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1157.

Sanctius, iiii Hiſpaniæ rex, anno ſalutis 1284.

Sanctius Abarca, tertius Nauarræ rex.

Sanctius Maior, v. Nauarræ rex, filiis ſuis tribus tria regna diuiſit, Caſtellæ, Nauarræ, & Aragonum.

Sanctorinum, vide Theraſia.

Sandalion, parua regio Piſidiæ: Incola, Sandalieus. Steph.

Sandaliotis, Sardinia inſula denominata, ab effigie ſandalii, hoc eſt ſoleæ, quam nonnulli ichnuſam vocãt, à ſimilitudine veſtigii, quod Græcè ἴχνος dicitur.

Sandanis, vir quidam Lydus, qui Crœſo ſuadere conatus eſt, ne Perſis bellũ inferret. Herodo. libro 1.

Sando, vrbs Italiæ: Gentile, Sandonius. Stephanus.

Sanea, vrbs Indiæ: Gentile, Saneus. Steph.

Sane, vrbs Thraciæ, inter Athon & Pallenem: Gentile, Sanii & Sanæi. Steph.

Sanga, Plin. lib.4. cap.20. fluuius Cantabrorum

in Hiſpania citeriori. Eſt etiam ſerui nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangarius,Ptolemæo & Straboni,fluuius Aſiæ, alio nomine Coralius dictus, in Dindymo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque in Pontum illabens.Ouid.4.de Ponto Sagarim appellat.

Sangibanus, Alanorum rex,anno ſalutis 453.

Sanina,vrbs ad mare rubrum:Gentile,Saninęus vel Sanonites.Steph.

Sanir, mons qui & Hermon & Sarion dicitur. Deuter.3. Ezech.27,1.Para.5.Vocatur & Sion. Deut.4.Vide Hermon.

Sannaus,lacus de quoPlin.lib.2.cap.102,Lacus, inquit, Sannaus in Aſia circumnaſcente abſinthio inficitur. A Ptolemęo Sannis appellatur. Apud Græcos per ſimplex n ſcribitur.

Sanni,populi,ante Macrones dicti.Strab.lib.10. Vide Macris.

Sannigæ, populi Scythiæ, Abaſigis vicini. Stephanus.

Sannites, vide Samnites.

Santis,vrbs Celtica:Gentile,Santites.Steph.

Santones, ſiue Santoni, populi Galliæ Aquitanicæ,non longe a Toloſatium finibus. Hinc adiectiuum Santonicus.

Santonum portus, Ptolem.lib.2. cap.7, Galliæ vrbs,Gallicè *La Rochelle*.

Saorus,vrbs dicta à Saora nympha.Vide ΣΑΩΡΑ ΥΤΗΕΡΑΑΣ.

Saos,inſula Saiorum,Stephan. Dicuntur autem Saii,qui Sain Aegypti vrbem habitant.

Sapæ, populi Thraciæ, alias Sapæi dicti & Sipii (Sinties fortè legendum, vide infrà) poſſeſſiuum Sapaicus.Steph.

Sapæi, vide Sinties & Sapæ.

Sapb,nomen gigantis.2.Reg.21.

Saphai,nomen proprium gigantis.1.Par.20.qui 2.Reg.21.dicitur Saph.

Sapham,filius Gad.1.Par.5.

Saphan,ſcriba quidam filius Aſalia.4.Reg.22.

Saphateni,equi apud Vegetium.

Saphat, Filius Huri,Num.13.Pater Eliſei,3.Reg. 19.Filius Semeiæ filii Secheniæ,1.Par 3. Filius Gad.1.Par.5.

Saphatia,ſiue Saphatias,FiliusDauid ex Abital, 2.Re.3.1.Par.3.Filius Rabuel,1.Par.9.Vir Aruphites 1.Par.12.Vide Ierem.ca.38.2.Eſd. 7.

Saphon,nomen loci.Ioſ.13.

Sapiri,appellantur (teſte Orpheo in Argonautica) populi iuxta Pontum. Steph. populi in mediterraneis Ponticæ regionis, nunc Sabires dicti.

Sapis,Flaminiæ fluuius, ſubter Senogalliam vrbem Iſauro ſe coniungens.

Sapores, Perſarum rex,notiſſimus cladibus ab imperatoribus Romanis acceptis & illatis, maxime tamen inſignis victoria de Valeriano imperatore parta: quem bello captum tā miſere habuit,vt quoties currum conſcenderet,eius humeris pedibus inniteretur.

Sapphira,Vxor Ananię illius qui deo mentitus, ad verbum Petri mortuus eſt. Act.5.

Sapphirine, inſula in Arabico ſinu: è qua Sapphirus gemma,Steph. licet corruptè legatur Samphirine.

Sappho, inſignis Poetria, carminis inuentrix, quod ab ea Sapphicū appellatur. Ferunt nōnulli fuiſſe duas hoc nomine,quarum vna Ereſia fuit, eodemque tempore floruit quo Tarquinius Priſcus Romæ regnauit:qua tempeſtate Alcæus etiam & Terpſichorus claruerunt. Ea plectrum prima inuenit, maritū habuit Cercylam ditiſſimum virum ex Andro,ex quo filiam ſuſcepit Clio nomine. Scripſit Lyricorum libros nouem, præterea Epigrammata,Elegias,Iambos & Monodias,carmini Sapphico,cuius inuentrix fuit,dedit nomen.Sunt qui aliam dicunt fuiſſe Lesbiam, ſiue,vt alii tradunt, Mitilenæam, poetriam quoque longe iuniorem, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat.Scripſit & alia multa apud Græcos, vt immeritò non inter Lyricos poetas annumeretur. De huius morte memoriæ proditum eſt, quòd cùm à Phaone, quem miſerè deperibat,contemneretur, doloris impatientia ex Leucade ſeſe in mare præcipitauerit. Vtraeunque fuerit, vnam tantum commendant Latini poetæ. Extat epiſtola Sapphus ad Phaonem inter Ouidianas.

Sara,vxor Abraham. Gen.17.

Sara, Gen.46.Num.26,1.Paral.7. Filia Aſer filii Iacob.

Sara, ſiue Saraa. Ioſue 19. Iudic. 13.16, 2.Eſd.11. Ciuitas in tribu Dan. Eadem & Sarea Ioſ.15. dicitur.

Sara,1.Par.7.Filia Ephraim.

Sarabias.ſiue Sarabias, nomen viri.1.Eſd.8.

Saraca, Ptol.lib.6.cap.2. oppidum in Mediterraneis Medię. Eſt & eidem lib 5.cap.10,Sarace ciuitas in Colchide, Stephano regio eſt Arabiæ poſt Nabathæos: Incolæ,Saraceni. Vide Sarraceni.

Saraceni,vide Sarraceni & Saraca.

Sarai,vxor Abraham, Gen.11. Filia Aran fratris mariti ſui,quæ & Ieſcha ibidem dicitur:dicta eſt & Sara.

Saraia,ſiue Saraias,filius Cenez,1.Par.4.6,2.Re. 8. Filius Ezriel,Ieremiæ 36,4.Reg.25, 1.Par.6, 1.Eſd.2.

Sarapis,inſula in ſinu Indico: Gētile,Sarapites. Steph.

Sarapta,vide Sarepta.

Sarar,pater Ahiam.2.Reg.23.qui 1.Par.11.dicitur Sachar.

Saraſar,filius Sēnacherib,4.Reg.19.Iſa.37.Principis cuiuſdam nomen,Zach.7.

Saraſtes, populi, vide Sarnul: ſed meliùs Sarraſtes.

Sarath-aſar, ciuitas in tribu Ruben in monte Bethphegor.Ioſ.13.Heb.Sarath-aſahar.

Sarathi, nomen viri.1.Par.4.

Sardanapalus, vltimus Aſſyriorum rex, trigeſimus à Nino, omni libidinis, mollitiæque genere effœminatiſſimus: adeò vt non erubuerit inter ſcortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes laſciuia anteire. Quamobrem indignum rati Aſſyrii tali fœminæ parere, duce Arbace deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus, in regiam ſe recepit, & extructa pyra, rebuſque omnibus clariſſimis eò congeſtis, ſeipſum vnà cum regia combuſſit.

Sardanis. Vide Saudanis.

Sardemiſos, Tauri mõtis promontorium, quod inter Lyciam & Pamphyliam in noſtrum pelagus imminet. Plin.cap.27.lib.5.

Sardenus, a Sardo vrbe Illyriæ.

Sardeſſus, vrbs Lyciæ prope Lyrneſſum, vbi Sardeſſius Iupiter colitur. Steph.

Sardinia, inſula in mari Liguſtico, à Corſicæ extremis nouem tantùm millium paſſuum freto dirempta, ab Auſtro Libyco mari abluta: ita dicta a Sardo Herculis filio (ſicut Strabo & Solinus ſcribunt) qui e Libya veniens, cum multitudine colonorum, inſulam occupauit, mutatoque nomine Sardiniam appellauit, cùm antea Sandaliotis appellaretur, ab effigie ſoleæ, quam Græci σανδάλιον vocant: & Ichnuſa, à ſimilitudine veſtigii, quod Græce dicitur ἴχνος. Huius latitudo eſt millium paſſuum nonagintaocto, longitudo ducentorum viginti: quanquam alii ſtadia multa adiiciant. Habet hæc inſula a Septẽtrione montes editiſſimos, qui prohibent quò minus à Borea poſſit perflari: quò fit vt aëris peſtilentiæ maximè ſit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audiuit, vt M. Cicero Quintum fratrem moneat, etiam tum cùm optimè valeret, meminiſſe eum debere, in Sardinia ſe eſſe: & alibi Tigellium quendam Sardum hominem eſſe ait patria ſua peſtilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam ſaluberrimo loco peſtilentiſſimum opponit, Nullo (ait) fata loco poſſis excludere: cum mors

Venerit, in medio Tybure Sardinia eſt.

Mirum, in ea inſula neque lupum gigni, neque ſerpentem reperiri. Habet ciuitates multas: ſed omnium præclariſſima Calaris eſt, Auſtrum ſpectans, qua in parte Sardinia ad Libycum mare pertingit, vbi coraliorum piſcatio eſt. In qua diui Auguſtini oſſa tandiu conquieuere, quoad ab Heliprando rege Papiam tranſlata ſunt. Hæc ciuitas Iole a priſcis appellabatur, ab Iole illa, quam Hercules perditiſſimè amauit. Inſulam Pœni occupauere, ſed a Romanis expulſi, tandem primo bello Punico amiſere. ¶ Sardinia Sardus, Sardous, & Sardienſis, adiectiua ſunt. Multa in ea inſula inſignia ſunt, at nihil magis quam quæ adagio locum præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione ſcriptorum meminit Eraſmus in Chiliad. Mela anguſtiùs ſpectare eam in ortum, quam occaſum ait, littoribus videlicet medio contractis: in vniuerſum autem vbique ſpatioſiorem eſſe, quàm Corſica ſit, etiam tractu quo latiſſima eſt. Fertiliſſima eſt frumenti. Huius inſulæ incolæ ob inſignem vilitatem nequitiámque in prouerbium abierunt. Sardoa lex in otioſos conſtituta eſt, quæ pœnas ignauiæ & ſocordiæ infligebat & vnumquenque laborum, victus totiuſque vitæ rationem reddere cogebat. Autor Sextus Aelianus de varia hiſtoria.

Sardes, Sardium, vrbs Lydiæ inſignis, ad Tmoli montis latus ſita, Crœſi olim regia. In ea Eccleſia fuit vna ex ſeptem Aſiæ, quarum Ioannes meminit. Ciuis, Sardianus: poſſeſſiuum, Sardianicus.

Sardo, quæ Latinis Sardinia.

Sardonici, montes Lyburniæ, Ptolemæus libro ſecundo, capite 17. Vulgò *Maranai*. Vide Scardona.

Sardous, a, um, poſſeſſiuum à Sardinia, vide ſuprà Sardinia.

Sardus, Herculis filius, à quo Sardiniam volunt nominatam.

Sardus, vrbs Illyriæ: Ciuis, Sardenus. Steph.

Sarea, olim vocabatur Cappadocia. Stephan. in Cabaſſo.

Sarea, vrbs tribus Iudæ ſiue Dan. Ioſ.15. Eadem quæ & Sara ſiue Saraa dicitur.

Sares, filius Thanehumeth. Iere.40.

Sarebias, nomen viri.2.Eſd.9.

Sared, filius Zabulon. Gen.46.

Sareda, patria regis Ieroboam.3. Reg.11.

Saredatha, nomen loci.2.Par.4.

Sareptha, Plinio libro 5.cap.29. vrbs Sydoniorum, vbi diuinus vates Helias eſurientem viduam miraculo pauiſſe creditur. Hinc Sareptanus, a, um.

Sares, frater Phares filii Machir. 1.Paralipomenon 7.

Sargacę, populi, Pompo. iuxta Mœotidem, quorum oppida Murmetion, Ponticapęum, Theodoſia, Hermiſium.

Sargantha, vrbs Iberiæ: Gentile, Sarganthenus. Stephano.

Sargantis, vrbs & arx in Aegypto. Ciuis, Sargantites, Steph.

Sargapiſe, Tamyris filius, à Cyro rege Perſarum captus, cùm manicas & brachiorum vincula eximi ſibi impetraſſet, ſeipſum interfecit. Herodotus.

Sargon, nomen regis, aliàs Sennacherib dicti. Iſaiæ 20.

Saria, filius Aſel.1.Par.8.9.Hebr.Saaria.

Saria, vide Sarea.

Sarias, idem quod Sareas.

Saricha, vrbs Cappadociæ: Gentile, Satichenus, aut Saricheus.

Sarid, terminus Zabuloniæ tribus. Ioſ. 19.

Sarineuſem portum deſcripſit Claudianus: idem forte Saronicus infra dicitur.

Sarion, mons a Sidoniis ſic vocatus, quem Amorrhęi Sanir vocant. Deuter. 3. Vide Sanir & Hermon.

Sarmantus Rom. eques ſcurrilitate notiſſimus ſub Auguſto Cæſare. Alias Sarmentus.

Sarmatia, regio latiſſima, ab ipſis Germaniæ finibus, & Viſtula amne in Hircaniam vſque extenſa: cuius incolæ Sarmatæ, ſiue Græco nomine Sauromatæ dicuntur. Sunt autem duæ Sarmatiæ, Tanaide fluuio diuiſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, Europæa: que Ortum, Aſiatica cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa a Septentrione Oceani partem, quem Sarmaticum ab ea appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem & Viſtulam amnem: a Meridie Iazygas Metanaſtas: ab Ortu verò (vt iam diximus) Sarmatiam Aſiaticam & Tanain fluuium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab Ortu Hyrcania terminatur, a Septentrione terra incognita: ab Occaſu Sarmatia Europæa, & Tanaide fluuio: a Meridie verò Ponti Euxini parte. Habet autem vtraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim clauſtris pro domibus vtentes, qui inde Hamaxobii dicuntur: partim rapto viuentes, ſanguineque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes paſcuntur lacte equino, vnde quidam eos ἱππημόλγους, hoc eſt, equarum mulſores: alii γαλακτοφάγους, hoc eſt, lacte veſcentes. Sunt etiam quidam interius habitantes, qui ſanguinem equinum lacte miſtum potant, quos vocat Gelonos Virgilius 3. Georgicorum. Item Sarmatę alii ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta, è cruris venis aluntur. Alii etiam qui pro victimis homines immolant. Alii bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipſius vulneribus bibere: & vt quiſque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt & in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina veſcuntur, alii qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocantur anthropophagi, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν τοὺς ἀνθρώπους, hoc eſt, ab hominibus edendis. Hi, vt author eſt Mela libro 2. auri & argenti ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob ſæua hyemis admodum aſſiduæ demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitant. Totum brachiati corpus, & niſi qua vident, etiam ora veſtiti. Plinius libro 4. cap. 12. & Strabo lib. 11. Dicti Sauromatæ ab oculis lacertarum. σαῦρος enim lacerta eſt, ὄμμα oculus. A Sarmatia fit Sarmatis, tidis, & Sarmaticus.

Sarnus fluuius Campaniæ, in Sarno monte naſcēs, inter Pompeianum agrum & Salernum, iuxta oppidum in Sarni montis radicibus poſitum, primò magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas deſinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt, deinde coactis rupibus, Veſæuum montem radit, & inde paruo contentus curſu, in Tyrrhenum mare influit.

Sarnus, vrbs Illyriæ. Gentile, Sarnuſius. Stephanus.

Saro, nauta quidam, qui moribus ſuis inelegantibus & inurbanis prouerbio locum fecit, Sarone magis nauticus.

Sarohen, ciuitas in tribu Simeon. Ioſ. 19.

Saron, ſiue Sorona, regio, teſte Hieronymo, inter Tabirinum montem & lacum Tyberiadis, Cæſarea vſque ad Ioppen ſe extendens. Hæc pinguis & fertiliſſima eſt, 1. Par. 27. Iſaiæ 33. Act. 9. Eſt & vrbis nomen in qua filii Gad habitauerunt, 1. Par. 5.

Saron, locus Trœzenis: vnde Saronius & Saronicus. Steph.

Saronia, olim vocabatur Trœzen, Peloponneſi vrbs.

Saronicus, portus in Achaia, ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus ſinum facit Saronicum. Plinius quoque libro 4. capite 5. Sinus, inquit, Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi a Sarone deo marino. Nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Aeſculapiæ marinæ regioni imperarit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. Vide Sarienſis & Saron.

Saronites, nomen viri. 1. Par. 27.

Sarpedon, Iouis filius ex Laodamia Bellerophontis filia, vt eſt author Homerus 16. Iliados: aut, vt Herodotus tradit in Polymneia, eiuſdem Iouis filius ex Europa, frater Minois. Hic cùm Lyciæ rex eſſet, & in armis ſtrenuus, Priamo ſuppetias tulit aduerſus Græcos: vbi cùm multa edidiſſet virtutis ſuæ documenta, tandem à Patroclo eſt interfectus. Corpus autem eius Iouis iuſſu ab Apolline à medio pugnantium ſublatum eſt, & flumine ablutum, ambroſióque reſperſum liquore, ac regia indutum veſte, ad ſepulturam ſuis reſtitutum.

Sarpedon, Ciliciæ promontorium, finis aliquando regni Sarpedonis, quod Ciliciam a Pamphylia diſtinguit. Pomponius lib. 1. in deſcriptione Cilicię. Steph. vrbs eſt Thracię. Gentile, Sarpedonius.

Sarpedonia, petra, Vide Melas Pontus.

Sarra, vrbs in Phœnicia deinde Tyrus dicta,

piſce quodam qui illic abundat, quem Sar appellant, ex cuius ſanguine ſericum in purpuram tingebatur. Inde Sarranæ veſtes, Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ.

Sarraca, nomen duarum vrbium, quarum vna in Media, altera in felici Arabia. Vide Saraca per ſimplex r.

Sarraceni, populi poſt Nabatheos, à Sarraca (vt Stephanus inquit) quæ eſt pars Arabiæ. Vide Saraca. Horum mores ſic deſcribit Aelianus. Omnes, inquit, pari ſorte ſunt bellatores ſeminudi, coloratis ſagulis pube tenus amicti, equorum adiumento pernicium, graciliumque camelorum per diuerſa reptantes in tranquillis vel turbidis rebus. Nec eorum quiſquam Stiuam apprehendit vel arborem colit, aut arua ſubigendo victum quæritat: ſed errant ſemper ſine lare, ſine ſedibus fixis, aut legibus. Vita eſt illis ſemper in fuga vxoreſque mercenariæ, conductæ ad tempus ex pacto. Atque, vt ſit ſpecies matrimonii, dotis nomine futura coniux haſtam & tabernaculum offert marito Vide reliqua.

Sarraſtes, populi circa Sarnum fluuium,

Sarſacbim, vnus ex principibus regis Babylonis. Ierem. 39.

Sarſina, vetus ciuitas in Aemilia, vberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti poetæ patriam faciunt, indéque Sarcinatem dictum volunt. Quanquam non deſunt ex eruditioribus, qui Farſinatem dicere malint.

Sarte, dicitur vrbs iuxta Athon. Gentile, Sartæus. Steph.

Sarthan, vel Sarthana locus non procul à Iezrahele. 3. Reg. 4. 7.

Sarug, filius Reu. Gen. 11. Luc. 3.

Saruia, mater Abiſai, filia Iſai patris Dauid. 1. Regum 26, 1. Par. 2.

Sarus, fluuius, Vide Rhoexus ſuprà.

Saſabaſar, princeps in tribu Iudæ. 1. Eſd. 1. & annumerauit ea Saſababar principi Iudæ, &c.

Saſagazi, Eunuchus regis Aſſueri. Eſth. 2. Hebr. Saaſagaz.

Saſon, inſula inter Epirum & Brundiſium, quinque ab vtroque millia paſſuum diſtans. Strabo lib. 6. Eſt & fluuius in mare Adriaticum influens.

Saſſina, Vide SARSINA.

Satagitæ, populi in Aſia Scythica, vt lib. 4. teſtatur Herodotus: alias cum y in penult.

Satala, vrbs Armeniæ. Gentile, Satalæus. Steph.

Satarchæ, populi in Scythia Europæa, iuxta, Mæotidem: qui (vt Solinus refert) damnato auri & argenti vſu, ſe à publica auaritia abdicarunt. Hi bellicoſiſſimi ſunt: de quibus Valerius Flaccus lib. 6. Iaxamatæ, Torinique & flaui crine Satarchæ.

Sataſpes, Perſa Theaſpis filius, à Xerxe rege cruci adfixus eſt, quòd Zopyri filii Megabyzi filiam virginem vitiaſſet, quódque etiam totam Africam non peragraſſet, quod ſe feciſſe ad diluendum ſtuprum dixerat. Herodotus lib 4.

Saticuli, populi Campaniæ, moribus aſperi, de quibus Verg. lib. 7 Paritérq; ſaticulus Aſper.

Satnium mons, apud Lycophronem Οἱ Θίβρων οἰκήσουσι Σατνιόν τ' ὄρος. Steph.

Satorchæi, inquit Stephanus, inhabitaſſe dicuntur Traphas regionem, iuxta Mœotin paludem.

Satra, vrbs Cretæ, Eleutherina deinde dicta. Ciuis, Satræus. Steph. Vide ELEVTSAINA.

Satræ, populi Græcorum in litoribus Thraciæ. Herodot. lib. 7.

Satria, vrbs Italiæ Gentile, Satrianus.

Satrocentæ, pópuli Thraciæ. Steph.

Satricula, òppidum Samnitum à Romanis captum, anno vrbis 439.

Satricum, oppidum in Italia, à Camillo COS. captum, anno vrbis 370.

Satron, rex Galliæ, anno à diluuio 350. is primus publica literarum ſtudia inſtituit.

Saturæ palus, quæ & Pontina, iuxta Circeios, XXIII. olim vrbium locus, vt ex Muſiani ſententia tradit Plinius libro 3. capite 5. Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat, vbi & nauibus traiiciebatur, inter Appii Forũ & Tarracinam.

Saturium, ſiue Satureium, Stephano, vrbs Calabriæ, nõ procul à Tarento. Hinc Satureianus, a, um. Quidam etiam Satyrum ſcribunt. Vnde & nonnulli agrum, in quo Tarentum conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

Saturnalia, feſta ſeptem, ſeu quinque dierũ, menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſynthesin veſtem ſumebant, ſeruiſque diſcumbentibus inſeruiebant: muneráque vltrò citróque mitti, remittique ſolebant. Hinc Saturnalitius, a, um.

Saturnia, oppidum Latii, à Saturno conditum. Ferunt enim Saturnum Iouem filium fugientem, naui in Italiam fuiſſe aduectum, Ianumque, qui id temporis in Latio regnabat, agriculturam docuiſſe: eiúſque beneficii memorem Ianum in partem regni eum ſuſcepiſſe: duóque ab iis oppida condita fuiſſe, quorum alterum à Iano Ianiculum, alterum à Saturno Saturniam appellarunt. Editiora etiam loca, (vt Diodorus ſcribit) Saturnia dici conſueuerunt. σατόρνια, inquit Stephanus, Italia primùm dicebatur. Gentile, Saturninus, quod & proprium viri eſt.

Saturniana colonia, Tuſcorum vrbs. Ptol. li. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

Saturniani, hæretici à Saturnino quodam nominati, qui mundum ſolos Angelos ſeptem, præter conſcientiam Dei patris feciſſe dicebant.

Saturninus, mõs quondã dicebatur, qui poſtea Tarpeius. Eſt & Gentile Saturnia. Steph.

Saturninus,Syriæ præfectus,anno vrbis 749.

L.Saturninus,homo ſeditioſus,cùm Trib.pleb. legem Agrariam per vim ferre vellet: itaque cùm ſuæ factionis hominibus ſibi adiunctis Capitolium occupaſſet, iuſſu Senatus eſt interſectus.

Saturninus Antiochenus hæreticus,verã Chriſti humanitatem pernegabat: vixit autẽ ſub annum ſalutis 134.

Saturnus, Cæli & Veſtæ filius, qui Opim ſororem ſuam matrimonio ſibi coniunxit, & patri Cœlo virilia execuit: ex quibus in mare abiectis, ſpumáque agitatis nata eſt Venus, quæ inde dicta eſt Aphrodite. Fratrem habuit Titanem maiorem natu, qui cùm parenti,vti par erat,ſuccedere deberet,animaduertens tamen matrem ſororeſque in Saturnum proniores eſſe,iure ſuo ille ceſſit, ea tamẽ lege,ne Saturnus prolem maſculam tolleret, ſed regnum ad ſuam ſtirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos ſuos maſculos, vbi primùm nati eſſent, deuorabat. Verùm cùm Ops vno partu Iouem ac Iunonem ediſiſſet, Iunonem quidem Saturno oſtendit, Iouem verò clàm nutriendũ ablegauit, adhibitis interim Corybantibus, qui cymbalorũ, tympanorumque pulſu obſtrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem,cùm ille puerum depoſceret, vt & ipſum deuoraret, Ops lapidem oſtendit pannis inuolutum, eumque partu illo ad ſe editum ſimulabat: quem ille acceptum ſine mora deuorauit. Poſt hæc cùm & Neptunum illa peperiſſet, eum quoque clam Saturno educandum curauit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam,Glaucam rurſus Saturno oſtendit, Plutonem autem abſcondit. Verùm detecta tandem fraude,cùm Titan reſciuiſſet, fratri prolem maſculam eſſe, ſuóſque ea ratione regni ſucceſſione pulſos eſſe,vnà cum filiis, qui Titanes à patre cognominabantur, bellum aduerſus Saturnum ſuſcepit:cuius exitus is fuit, vt victoria potitus Titan, Saturnum, Opémque vtriuſque ſororem, in poteſtatem ſuam redactos,muro incluſerit, donec Iupiter adultus, deuictis Titanib⁹ eos liberauit. Poſt hæc Saturnus cùm ex oraculo didiciſſet, fore, vt a filiis regno pelleretur, cùm ob hoc Ioui inſidias inſtrueret,ab eo regno pulſus,in Italiam profugit, vbi aliquandiu apud Ianum regem latitauit: vnde ea pars Italiæ Latium dictum eſt. Hoc regnante ætatem auream fuiſſe fabulantur,terramque ſua ſponte expertem vomeris & aratri peperiſſe fruges, communeſque id temporis, & nullis diſtinctas limitibus agrorum poſſeſſiones fuiſſe. Philoſophi interpretantur Saturnum Cronon, veluti à ſatietate intellectus, eo quòd Græcè ſatietas κόρος, intellectus verò ſiue mens, νοῦς dicitur, vt ſit nomẽ cõpoſitum Saturnus, ex prima parte Latina,&poſteriore Græca,ipſa ſatietas mentis.Sunt qui Saturnum à ſatu deducant, quoniam peritiam ruris & ſatorum omnium primus edocuiſſe fertur. Quidam à verbo quod Græci dicunt σάθην, quo virilia ſignificantur,quòd patris pudenda abſcidiſſe, atque in mare proieciſſe dicitur. Hinc Saturnius, nia, nium, vt Iuno Saturnia, quæ fuit filia Saturni.Verſus quoque, quos olim Fauni vateſque canebant,Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Satyri,ſyluarum numina habita ſunt, Syluanis & Faunis ſimillima,humano capite, ſed cornuto,pedibus caprinis, toto corpore villoſo, ſyluarum latebris gaudentia, laſciua in primis, & in Venerem procliuia: vnde & Satyri dicti putantur a membro virili, quod σάθην priſci Græci appellabant.

Satyrorum inſulæ,ſunt tres cõtra Indiam, extra Gangen ſitæ,Ptol.lib.7.cap.2. quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales ſatyri pinguntur.

Satyrus,fluuii nomen in Aquitania.Lucanus libro 1.

Satyrus apud Græcos hiſtrio qui Demoſthenis lingua præpediti, ac propterea ingrati populo,ſic formauit vocẽ,vt non prior Demoſthenes,ſed alter videretur.Author Plutarch.

Satyrus,vir quidam ſanctiſſimus,qui quũ nullis tormentis nulliſque cruciatibus ab orthodoxæ fidei cultu auocari poſſet,leonibus deuorandus traditus eſt, Valeriani & Galeni temporibus ſub præſide Tauurtio.Volat.

Saua,vicus Arabiæ fœlicis:incolæ,Saueni.

Saue,ciuitas ſiue vallis,Gen.14:quæ & vallis regis ibidem dicitur.

Saul,ſextus rex in Edom,qui fuit ex Rohoboth, Gen.36.Filius item Simeonis filii Iacob. Gen. 46,1.Par.4.6.Filius poſtremò Cis,rex primus Iſraelitarum.1.Reg.9.

Saulus, dicebatur Paulus Apoſtolus ante conuerſionem.Act.7.

Saunis,vrbs Arabiæ.Steph.

Saunite,vide Samnites.

Sauo, fluuius in finibus Campaniæ. Plin.lib.3. cap.5.

Sauona,Ptol.lib.3.ca.1, Sabbatium Plinio, Sabbatia Pomponio,vrbs Liguriæ notiſſima:hodie Genuenſium ditionis:vulgò *Sauone*.

Saura,vrbs Samnitum:Gentile,Sauramis.

Sauromatæ, populi Septentrionales, qui & Sarmatæ dicuntur:quorum alii Aſiatici ſunt, alii Europæi,Tanai fluuio diſcreti. Vide Sarmata.

Saurus,nobilis ſtatuarius, cuius opera commemorat Plin.lib.36.cap.5.

Saus,vide Saos.

Saxo, Grammaticus rerum Danicarum ſcriptor notiſſimus.

Saxoſoratum,

Saxoſoratum, Volaterrano. Vide SAXVM FERRATVM.

Saxones, illuſtres Alemaniæ populi qui Angelę reginæ auſpicio Angliam deuicerunt. Hos Ptolemæus non longè a Cimbris in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus inuiis conſtituit, lib.3.cap. 2. Steph. collocat eos in Cimbrica Cherſoneſo.

Saxum ferratum, oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus ſitum, ita appellatum à ferro, propter fodinas ferrarias, quas eo loco multas fuiſſe earum reliquiæ oſtendunt. Sentinum a veteribus dicebatur, a Sentino amne iuxta mœnia labente, quem nunc quoque incolæ Sentinum vocant. Hoc oppidum nobile factum eſt duorum virorum ortu, Bartholi ſcilicet & Alexandri. Quorum prior Cæſarearum legum interpretatione clariſſimus, alter in ſacris literis eminentiſſimus, qui cùm in omni doctrinæ genere, vitæque ſanctimonia ſummus haberetur, Auguſtinianæ religioni magno omniũ conſenſu præfectus eſt, nec multò pòſt rebus præclaris geſtis cardineis inſignibus, a Pio pótifice maximo decoratus: alio nomine Saxoſoratum. Vide SANTINVM.

S C

Scabala, regio Eretriēſium. Gentile, Scabalæus. Stephanus.

Scadorna, inſula in mari Adriatico, adiacēs Illyrico, (vt Ptolemæus lib.2. refert) In ea ſunt duæ vrbes, Colentum & Arba.

Scæa, vrbis Troianæ porta, fatali Laomedontis ſepulchro nobilitata: ita dicta (vt Grammaticis placet) quòd àd ſiniſtrum, hoc eſt, Occidentale vrbis latus ſita eſſet. In Augurum enim diſciplina, quæ Ortum ſpectant, dextra: quæ Occaſum, ſiniſtra dicuntur. Strabo tamen lib.13. videtur ſentire Scææ portæ nomen, à Scæis Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Troianos multa nomina cõmunia habuiſſe oſtendit Virg.3. Aeneid.

-Et arentem Xanthi cognomine riuum
Agnoſco, Scææque amplector limina portæ.

Scæi, ſūt Thraces populi. Scæus amnis, & Scæus murus Stephano populi inter Troadem & Thraciam.

Scænopegia erant Tabernaculorũ feſta in quibus Iudæi extruebant Tabernacula ad ſimilitudinem eorum in quibus habitabant, quũ peruagarentur Aegyptum.

Scæua, miles Cæſaris fortiſſimus, qui apud Dyrrhachium, magna Pompeianorum vi oppugnatus, multiſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, vt caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam defereret. Lucan. lib.5.

Scæuola, Q. Mutii cognomen, inde tractum, quod ex quo in Porſenæ caſtris dextrã exuſſiſſet, eius loco ſiniſtra fuerit vſus. σκαιὰν enim Græci ſiniſtram vocant. Vnde Scæuæ, & per diminutionem Scæuolæ dicti ſunt, qui ſiniſtra dextræ loco vterentur. Vide MVTIVS.

Scalauiſcus, Ptol. lib.2. cap.5. Luſitaniæ ciuitas antea Iulium præſidium, ſiue turris Iulia: hodie Troſilium: vulgò *Trugillio.*

Scalde, fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæſaris commentariis notiſſimus. De quo Plin. lib.4. capite 17.

Scamander, fluius Troiæ ex Ida monte defluēs, quem Heſiodus *θεῖον σκάμανδρον*, id eſt, diuinum Scamandrum appellat. Antea Xanthus dicebatur; quod & Homerus innuit, cùm eum ab hominibus quidem Scamandrũ, à diis verò Xanthum vocari ait, ſuo more vetuſtiorem appellationem diis, recentiorem hominibus aſſignans. In hoc fluuio ſponſæ iam nupturæ ſeſe abluebant, Scamandrum nominatim his verbis inuocantes, *λαβέ μου Σκάμανδρε τὴν παρθενίαν.* Qua occaſione vſus Cimon quidam Athenienſis, cùm generoſæ puellæ amore teneretur, quæ iam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſeſe occultauit, capútque arundine coronauit: cúmque illa ex more lauaretur, carménque ſolenne caneret, Scamandrum, vt virginitatem ſuam acciperet, inuocans: Cimon è virgultis proſiliens, Ego verò (inquit) accipio lubens: virginémque in ripam ſuſtulit, vbi & vitium ei obtulit. Videre poteris hac de re plura in Epiſtolis Aeſchinis.

Scamander, Filius Hectoris & Andromaches, quem tamen Troiani Aſtyanacta, hoc eſt, ciuitatis principem vocare maluerunt, Hectori id honoris tribuentes: cuius virtute Ilium nouē perpetuos annos fortiſſimè fuerat defenſum. Hom. Iliad.5.

Scamandria, Plin. li.4. ca.30. vrbs Troadis parua, à portu Ilii parum remota.

Scamandrus Vide SCAMANDER.

Scambonidæ, vicus Atticæ in Leontide tribu.

Scandia, nauale in Cytheris. Steph. ex Pauli libro tertio.

Scandinauia, inſula Oceani ſeptentrionalis, ſed Plin. lib 4. cap.13 inſulam Ponti, incompertæ magnitudinis eſſe ſcribit. Eam gens habitãs alterum orbem terrarum appellat.

Scapteſula, locus in Macedonia, Feſto dictus à *σκάπτω*, id eſt, effodio. Nam argentum illic fodi ſolebat. Steph.

Scapteſyle, Stephano, vrbs parua Thraciæ è regione Thaſi: Gentile, Scapteſylitæ.

Scaptia, Plin. lib.3. cap.5. oppidum in Latio, à quo Scaptia tribus vocitata eſt.

Scardamilites. Vide CARDAMYLA.

Scardona, Ptol. lib.2. cap.17, Liburniæ vrbs hodie *Scardo*. Vide SARDONSCE.

Scari, vrbs Lyciæ, Gentile ſimiliter. Eſt etiam fons quidam ſacer, &c. Steph.

Scarphe, vrbs Eubœæ, Eteone⁹ prius dicta. Step.

Scarphea,vrbs Locridis prope Thermopylas, à Scarphea nominata. Gẽtilia, Scarpheus,Scarpheius, Scarphæus,Scarphius.

Scatinia lex, a Scatinio latore nomen accepit: qua præpoſterę veneris vſus coërcebatur. Iuuenal. Satyra 2.

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ, ex qua Aemilius Scaurus nobilis & pauper, ſed eloquentia ſua gloriam peperit. Conſul Ligures & Cantiſcos domuit, atque triumphauit. Cenſor viam Aemiliam ſtrauit, pontem Aemilium fecit, ac carbonariam ob paupertatẽ exercuit. Scaurum filium ſuum, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectũ ſuum venire vetuit: adoleſcens verecundiæ ignominia preſſus, mortẽ ſibi conſciuit. Plin. rurſus de eo, Scaurus (inquit) à Vario Tribuno plebis repetundarum accuſatus & abſolutus. Salluſtius in Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callide occultans, cùm eſſet vir conſularis, & in Senatu princeps, ab eo mittitur ad Iugurtham orator, vt eum ab oppugnatione Cirtæ, & à ſeditione Adherbalis amoueret.

Scaurus alter, ſuperioris filius, de cuius ædilitate Plin. lib. 34. cap. 7.

Scaurus Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt: & cùm ad conſilium ab his euocatus, eos deterreret, ne Alpes tranſirent, Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci iuuene occiſus eſt. Liu. lib. LXVII.

Scedaſus vir inter Bœotios ditiſſimus, cuius filias Hipponem & Miletiam quum impudici adoleſcentes per vim cõſtupraſſent, ac demum occultandi ſceleris cauſa in puteum demerſiſſent: Scedaſus pater impatiens mœroris, ad earum tumulos ſeipſum confecit.

Scempſa, vrbs Thraciæ: Gentile, Scempſæus. Stephanus.

Scenæ, vrbs Perſica inſignis: Ciues, Scenitæ. Ex Strab. lib. 3. vide SCENITAE.

Scenici ludi dicti à ſcena, in qua celebrabantur, à Theatricis actoribus inſtituti ſunt ob peſtilentiam, accitis ex Hetruria hiſtrionibus ad tibicinis modos ſaltantibus: ludi ſcenici fiebant in Theatris: venationes & gladiatorii in Amphitheatris.

Scenitæ, populi Arabiæ felicis, Plin. lib. 6. cap. 28. vagi, & à tabernaculis cognominati, ciliciis metantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Scenitę cauſam nominis inde ducunt, quòd tentoriis ſuccedunt, nec alias domos habent. Ipſa autẽ tentoria cilicina ſunt. Ita nuncupantur velamenta, è caprarum pilis texta. Preterea carnibus ſuillis abſtinent. Sanè hoc animalis genus, ſi inuectum illò fuerit, moritur illico. vide SCENAE.

Scepſii Dannotichitæ nominãtur. apud Steph.

Sceps, ciuitas Phrygiæ, quam quidam Aeneæ regiam tradunt. Hinc Scepſius, a, um. Ex hac fuerunt Metrodorus, qui artẽ memoriæ conſummauit: & Demetrius Grammaticus, qui Troianam extructionem expoſuit. Stephan. vrbs Troica, Xenophonti rerum Græcarum li. 3. ſic dicta, quòd illic Rhea finxerit ſe lapidem pro filio peperiſſe. Gentile, Scepſius. Stephan. Eſt & Plinio libro 5. cap 30, vrbs Aeolidis.

Scerdiletus, Illyrii rex, anno ſalutis 334.

Sceua, vir Iudæus. Act. 19.

Schangar, vi. filius Aemath, ſtimulo bouis DC. Philiſtinorum percuſſit, liberauitque Iſraelẽ, regnauit annum vnum, anno mundi 2658. Ioſeph. lib. 5. cap. 3.

Scheria, vocata eſt olim Phæacia, eò quòd Ceres metuens, ne fluuii ex continente influentes continenti eam adiungerent, Neptunum rogauerit vt amnes auerteret: quo facto nõ amplius Drepane, ſed Scheria vocata eſt. Gentile, Scherieus: Incolæ, Scherii vel Phæaces. Stephanus.

Schinis, aliàs Scinis, latro inſignis, à Theſeo dilaniatus. De quo Pauſanias in Corinthiacis. In Iſthmi initio locus eſt, vbi Schinis latro apprehenſas piceas in terram flectebat, & quos pugna viciſſet, hos alligatos ſinebat in aciẽ efferri: quo circa cùm vtraque arbor alligatum ad ſe traheret, vinculique nodus in neutram laxaretur partem, ſed vtrinque pariter conuelleret, eueniebat, vt qui alligatus eſſet, laceraretur. Eodẽ pacto ipſum quoque Schinin Theſeus dilaniauit, viamq; quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infeſtam, tutam reddidit. Hactenus Pauſanias.

Schinuſa, Plin. lib. 4. capite 12, inſula vna ex Sporadibus.

Schineben, Vide SCUROUM.

Schinuſſa, inſula Phocidis. Gentile, Schinuſcius, & Schinuſſæus. Steph.

Schitæ, populi, Palæſtinam vſque penetrarunt, Aſiam occuparunt, Aegyptum moleſtarunt, Aſianis annos XXXII. imperarunt. Herodot. libro 1.

Schœneus, rex Arcadiæ, pater Atalantæ, vxoris Hippomenis: quæ inde patronymico nomine Schœneis a Poetis appellatur.

Schœnos, vrbs Bœotiæ, à Scœno Atalante patre ſic appellata.

Schœnus, untis, flumen Athenis proximum (inquit Strabo) à iuncis dictũ. Proindeque iuncarios in Hiſpania campos Schenuntas vocat. Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio ab amne, quem Schœnium appellant. Schœnus Steph. parua regio eſt Arcadiæ, à iuncis dicta: locus enim eſt paluſtris: vel à Schœneo Atalantẽ patre. Ciuis, Schœnieus, quod & cõditoris nomen eſt, & fluuii à Schœneo Atamantis filio. Eſt & Plin. li. 4. cap. 7. portus & oppidum Atticæ regionis.

Scia,

Scia, oppidulum Eubœæ. Steph.

Sciapodes, Stephano, populi Aethiopiæ quaſi vmbripedes: alias Sciopedes. Plinius libro 7. capite 2. Hominum genus qui Monoſcelli vocarentur ſingulis cruribus, miræ pernicitatis ad ſaltum, eoſdemque Sciapodas vocari, quòd in maiori æſtu humi iacentes reſupini, vmbra pedum ſe protegant: non eos a Troglodytis abeſſe: Rurſuſque ab his Occidentem verſus quoſdam ſine ceruice, oculos in humeris habentes.

Scias, regio Arcadiæ: Gentile, Sciates. Steph.

Sciathos, inſula in Aegæo: Steph. Eubœæ inſula: Gentile, Sciathius. Vide SCYATHOS.

Scidros, vrbs Italiæ: Gentile, Scidranus. Steph.

Scillus, vrbs Triphyliæ. Hinc Scilluſius, Scilluntius & Scilluntis. Steph.

Scilurus, vide Scylurus: quanquam meliùs per iota.

Scinis, latro crudeliſſimus Corinthius, qui arbores cõplicabat, hiſque alligabat hominum brachia, vt ſublime redeuntes lacera membra diſcerperent. Propert. lib. 3.

Arboreaſque cruces Scinis & non hoſpita Graiis
Saxa, & curuatas in ſua fata trabes.

Scione, Plin. lib. 4. cap. 10. oppidum Macedoniæ in ſinu Thermaico: Stephano, vrbs Thraciæ, vbi fertur Troianas captiuas, ne abducerẽtur à Græcis pro ancillis, incẽdiſſe naues: quibus illos destitutos neceſſariò manſiſſe, & vrbem Scionem habitaſſe. Ciuis, Scionæus & Scioneus.

Sciopodes, vide Sciapodes.

Sciapiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. 2 Georg.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quẽ Scipionem grãmatici appellant. P. Cornelius Scipio, cum quo primum imperatore Annibal ſigna in Italia contulit. Is cùm multas eſſet in Hiſpania victorias conſecutus, reſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio aduerſus hoſtes inito, dum ſe offert, vbi plurimùm periculi erat, ſubito occiditur. Liuius.

Scipio Africanus, huius filius, cuius vitam ac res geſtas C. Oppius & L. Reginius literis mandauere, puer certis dici horis ſecretum templi petere ſolebat, putabatúrque apud vulgus cum Ioue loqui: annum agens decimum ſeptimum, à patre in caſtra ductus eſt principio belli Punici ſecundi. Conſtátque iam tunc in congreſſu Annibalis primò circunuentum ab hoſtibus, ac ſaucium patrem liberaſſe, vt ſunt authores Liuius & Plutarchus. Deinde in Hiſpania cùm Carthaginenſes viciſſet, nouámque Carthaginem cepiſſet, in Africam traiecit, vbi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit.

Scipio Aemilianus qui & Africanus minor, ab Africani maioris filio adoptatus (filius enim erat L. Aemilii Pauli) Carthaginẽ & Numantiam, duas vrbes populo Romano inimiciſſimas euertit, tãdem immatura ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt, non ſine ſuſpicione dolo id Gracchorum factum.

Scipio Naſica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hiſpania cecidit, filius, à Senatu vir optimus indicatus, matrem deûm tunc primum aduectam, apudque virum optimum ex oraculo diuertentem hoſpitio excepit. Cùm aduerſus auſpicia conſulem ſe a Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicauit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Conſul Delminium Dalmatiæ vrbem, ſuperauit. Imperatoris nomen a militibus, & à Senatu oblatum triumphum recuſauit. Eloquentia primus, iuris conſultiſſimus, ingenio ſapiẽtiſſimus fuit: vnde vulgò *Corculum* dictus. Ex Cæcilio. Liuius vero alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinẽ Suarii cuiuſdam negotiatoris. Ob id erat in tribunatu plebeis admodum gratus, dignúſque Africanorum familia: nec erat in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit: quàque præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hactenus Plin. lib. 21. cap. 3. Scipio, Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus claris degenerauerunt: inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur, Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem a Pauló adoptauit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Caſſina. Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil ſane de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum præturam geſſiſſe, & in ea conſequenda, a Circeio patris ſcriba adiutum fuiſſe.

Scipio, Pompeii Magni ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum refouentes in Africam ſe recepit cum exercitu & Catóne, Iuba etiam rege adſcito. Qui primò fœliciter aduerſus Cæſarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionem, è Corneliorum familia, alioquin virum deſpectiſſimum, inter præliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quòd cognoſceret aduerſarios vetuſto quodam confidere vaticinio, vt ſemper in Africa vincere fatale Scipionum generi foret. Plutarch. in Cæſar.

Scira erãt feſta Atheniẽſib⁹ peculiaria in quibus vmbracula & Scenæ fiebãt: de quibus Gyraldus copioſe in libro de annis & menſibus.

Sciraphion, locus vbi cõueniebant, qui teſſeris

ludebant, vt videtur Steph.

Sciri, populi Galatiæ: Gentile, Sciricus, vel Scireus. Steph.

Sciritis, docecapolis Cariæ: qui habitant, Sciritæ. Steph. A Sciro & Arcadiæ vico Sciritę dicuntur.

Scironides petræ apud Sunium. Strabo ab initio fere lib. 9. Poſt Cromionem igitur Scironides Atticis finibus imminent petræ, iuxta mare tranſitũ non relinquẽtes. Et paulò pòſt, Hoc in loco Scironis res in monte geſtæ, latronumque & flectẽtes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theſeus obtruncauit. Ab hiſce locis extremis flantem, procellaque cientem ſæuum Caurum produnt, Athenienſes Scironem appellant. Vide Sciron.

Sciron, latro inſignis, qui proximos Megaris ſcopulos inſidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere ſæuiebat. Hunc tandem Theſeus dicitur occidiſſe, & oſſa eius in mare ſparſiſſe, quæ poetæ fabulantur in ſaxa quædam coaluiſſe, quæ a nomine eius Scironia dicuntur. Sunt autem Scironia ſaxa in Attica regione, ſimul oppido eiuſdem nominis, non longe a Megaris, iuxta mare ita ſita, vt tranſitum nõ niſi anguſtiſſimum relinquant. Hinc Athenienſes vẽtum procelloſum, ab his locis flantem, Scironem appellant, quoniam ſpirat a ſaxis, quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeſte deflexus eſſe dicitur, & a quibuſdam Olympius vocatur, ab aliis Helleſpontius.

Sciros, locus habitat* in Arcadia, prope Meneleos & Parrhaſios. Incolæ Sciritæ (quòd etiam à Sciritis Cariæ vrbe ſit) fœmininum Sciritis. Eſt & aliud Sciron, locus Atticus (vbi σκιρώνιδες petræ ſunt à Scirone dictæ: aut ille potius à loco, locus autem à Sciro heroë:) eo in loco meretrices agebant. Fortè & Sciraphium locus aleatorum, & σκιροφόρος, quod libidinoſum & aleatorem ſignificat, nomina acceperunt ab illis qui habitãt in Sciro. Vocatur autem Scira (fortè Sciros) vel quòd Scyro (ἐπὶ σκύρῳ) Athenis immolatur: vel à ſacris Cereris & Proſerpinę, quæ Epiſcira vocant: profertur etiam τὸ σκῖρον. Steph.

Scirphthæ, vrbs Phocica: Gentile Scirphius & Scirpæus. Steph.

Scirtonium, vrbs Arcadiæ: Gentile, Scirtonius. Steph. ex Pauſan. lib. 8.

Scirus, vates fuit Eleuſinius, à cuius nomine Minerua Sciras dicta eſt.

Scithæ, vrbs Thraciæ prope Potidæan: Gentile, Sciathius (quod etiam à Sciatho fieri iam diximus.) Steph.

Sciti, populi Pœoniæ. Steph.

Sclauini, populi, ab Herculis apud Hiſtrum ſuperati ſunt ac cæſi, anno ſalutis 548. A Vectari, Vincentiæ comite fugati, anno ſalutis 770. A Vuilzo ſubiugati, ab vrbe condita 1540.

Scaluonia, vrbs ab imperatore Othone Italiam petente, conſcripto exercitu, capta, anno ſaluiis 982. quem Huldenricus Corinthiorum princeps Othocaro vendidit. Aeneas Syluius cap. 27.

Scodra, Ptolem. libro 2. capite 17: vrbs Liburniæ: hodie Scutaram vocant, ſub Venetorum dominio.

Scolis, vrbs Achaiæ. Ciuis σκωλιεὶς. Steph.

Scolus, Straboni libro 9. pagus in ora Aſopia, ſub Cytherone ſedes iniucunda atque aſpera: indéque natum eſt prouerbium, Ad Scolon neque ipſe vades, neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum Pentheum, diſcerptum fuiſſe, memoriæ proditur. Eſt & vicus in Heraclia quem prętersfluit Aſopus amnis. Stephanus in fœminino genere vrbem Bœotiæ eſſe tradit: in maſculino autem, vicum quendam. Ciuis, Scolius & Scolieus.

Scopa, nomen villæ in Libya.

Scopas, inſignis marmoris ſcalpendi artifex, vnus ex iis, qui Mauſoleum cælauerunt.

Scopas, Aetolorum Prętor, Acarnaniis arma intulit, anno mundi 3754.

Scopelianus Clazome, Herodis Attici præceptor.

Scopelus, inſula quædam in Mediterraneo mari.

Scordana, inſula Dalmatiæ adiacens. Ptol. li. 8. cap. 17. vulgo *Malconſiglio*.

Scordiſci, populi Pœoniæ. Steph.

Scorpiani, populi. Stephanus ex Herodoti libro 7.

Scorpius, ſiue Scorpio, vnum ex xii. Zodiaci ſignis, quod a Sole ſubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tẽpore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poeticum conſcripſerunt, hũc eum volunt fuiſſe Scorpium, qui Orionem interemit, cùm ille iuuenili robore ferox nullam eſſe feram iactaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis iactantiam ægerrimè ferẽs Tellus in perniciem eius ſcorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Ioue ideo inter aſtra relatum volunt, vt mortalibus documento eſſet, ne ſuis plus æquo viribus fiderent. Hygin. lib. 2. de ſignis cæleſtibus.

Scoti, Britanniæ populi, quondam Anthropophagi, vt eſt author Hieronymus contra Iouinianum, lib. 2. Quid (inquit) loquar de cæteris nationibus, cùm ipſe adoleſcentulus in Gallia viderim Scotos, gentem Britannicam humanis veſci carnibus, & cùm per ſyluas, porcorum greges & armentorum, pecudumque reperiant, paſtorum nates, & fœminarum papillas ſolere abſcindere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chryſoſtomus in ſermone Pentecoſtes, ſtudio pietatis ſubſcribit: Ante hoc (inquit) quoties in

Britannia

Britannia humanis veſcebantur carnibus? Nunc ieiunus reficiunt animam. Lingua omnibus ſibila. Ideo Strab. li. 4. Britannos bal bucientes vocat, quos ipſe Romæ viderit. Olim nulla coniunx apud eos propria erat.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus: verum inde nomen non habet, ſed a Ioue, qui numine Scotinas illic honoratur. Stephan. ex Pauſaniæ lib. 10.

Scotuſſa, Strab. li. 7. vrbs eſt & regio Theſſaliæ Pelaſgicæ: Gentile, Scotuſſæus. Steph.

Scotuſſæ, loca in Macedonia & Theſſalia, quarum alterum inſigne eſt victoria Romanorũ contra Philippum regem, Flaminio duce.

Scribonius Aphrodiſeus, Orbilii ſeruus atque diſcipulus, mox a Scribonia Libonis filia, quæ prius Auguſti vxor fuerat, redemptus & manumiſſus. Tranquillus.

Scriptonini populi, qui perpetuis fere niuibus rigent, ferarumque carnibus veſcuntur, quarum pellibus ſibi indumenta conficiunt. Autor Paul. Diaconus.

Scropha Tremellius, Varroni De re ruſtica lib. 2. ca. 4. primum appellatus eſt Scropha: quòd quæſtor cùm eſſet, Licinio Nerua prætore in Macedonia prouincia relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſſionem facere cœperunt in caſtra. Tremellius quum hortaretur milites vt caperẽt arma, ac exirent contra: dixit celeriter ſe illos, vt ſcropha porcos, diſiecturum: idque fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit ac fugauit, vt eo Nerua prætor imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen inuenerit.

Sculponeæ ſunt calcei ex lana cõfecti. Plautus, Qui quæſo potius quam Sculponeis, quibus batuatur tibi os? Cato ſcribit Sculponeas bonas alternis annis dari oportere familiæ ruſticanæ.

Scurgum, Germaniæ vrbs, Ptolemæo libro 2. cap. 11.

Scutara, vide SCODRA.

Scyathos, inſula cũ oppido in Aegæo mari prope Thraciam. Mela lib. 2. Melius cum iota, vt ſupra.

Scybis Cretenſis ſculptor qui Sicyone in excalpendo marmore floruit.

Scybros, parua regio Macedoniæ: Gentile, Scybrius. Steph.

Scydra, vrbs Macedonica. Gentile, Scydræus. Stephanus.

Scylace, vrbs circa Cyzicum, inquit Hæcatęus. Pomponius lib. 1. Placia & Scylace paruæ Pelaſgorum coloniæ. Ciuis, Scylacenus & Scylacius. Steph.

Scylacenum, Vide SCYLLACEVM, & SCYLLETIVM.

Scylatium, Brutiorum ciuitas, Ptol. lib. 3. cap 1. Scyletium hodie, vulgò *Scilace*. Vide SCYLLACEVM, & SCYLLETIVM.

Scylax Cariandeus (Cariando autem, Cariæ ciuitas eſt) Mathematicus & muſicus, ſcripſit circuitum menſuramque maris extra columnas Herculis, telluris item, præterea Antigraphen ad hiſtoriam Polyb. Suid.

Scylla, filia Niſi, regis Magarẽſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, vt illum ſibi beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitũ erat regni totius fatum, ſpoliauit, eoque hoſti obtulit, tanquam futuri coniugij dotem. Verùm cùm ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientia in Cirim auem commutata eſt: Niſus autem in aliam auem ſui nominis: quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas a filia repetens, etiam nunc eam vbique inſectatur. Ouid. 8. Metamorph. Vide NISVS.

Scylla, Phorci filia, quæ cùm mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucum miſere deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lauari ſolebat, noxiis herbis veneficiiſque infecit. Cuius rei illa ignara, cùm lauandi gratia fontem ingreſſa eſſet, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe cõmutatam: quam deformitatem tantopere exhorruit, vt ſeſe ſtatim in vicinum præcipitauerit fretum: vbi & in ſaxum mutata fingitur, Charybdi ex aduerſo obiectum, prænauigantibus vehementer periculoſum. Ouid. 14. Metamorph.

Scyllaceum, oppidũ in finibus Calabriæ. Strab. lib. 6. Virg. 3. Aeneid. abiecto altero l, primam ſyllabam corripuit, cùm ait,

Caulonisque arces, & naufragium Scylaceũ.

Scyllæum, (vel Scylleum ſiue diphthongo) promontorium in Peloponneſo. vt Plin. Strabóque lib. 6. teſtantur, ſed ſinu Argolico iuxta Hermionem, quo Scylla Niſi filia, fluctibus eiecta creditur: Gentile, Scyllæus. Steph. Eſt & oppidum Brutiorum in Italis. Mela lib. 2. Vide SCYLATIVM.

Scylletium, Strab. li. 6. Athenienſiũ colonia eorum qui Mneſtei comites fuere, hoc tempore Scylatium vocatur. Vide Scyllaceũ. Steph. vrbs Siciliæ: Gentile, Scyllenus: poſſeſſiuum, Scyleticus. item mons Cretæ, cuius accolæ Scyllæi. Illic enim Scyllius Iupiter colitur, & Curetes cum Spartiatis Iouem illic depoſuiſſe feruntur. Steph.

Scyllias, Herodoto lib. 8. vir quidam Scionæus, omnium ea tempeſtate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſeruauit, multa & ſibi luctatus eſt: hunc Pauſanias Scyllin vocat, de quo inquit, Scyllis Scionæus homo cũ Cyane filia claſſis Perſicę, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando vrinandoque præcidit ad Pelium montem & Sepiada Magneſiæ: idque ſignum in Apol-

linis templo poſitum ab Amphictyonibus, quod erat communne Græciæ concilium, à Nerone principe Romam tranſlatum.

Scyllis & Dipœnus Cretenſes marmore ſculpendo laudatiſſimi, Olymp.50.fuerunt. Plin.lib.36.cap.4.

Scyllius Iupiter, vide SCYLLATIVM.

Scyllus, untis, oppidum Achaiæ (vt Strabo ſcribit) quo Xenophon donatus eſt à Lacedæmoniis.

Scylurus, vir, qui (vt Plutarchus anthor eſt) enm relictis maribus filiis octoginta, diem eſſet obiturus, haſtilium faſcem cuique obtendens, vt illum confringeret, iubebat. Id antem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingulatim educta haſtilia omnia facile confregit: ita docens illos, vbi vna eſſe perſeuerarent, firmos ac poteutes fore, imbecilles antem, ſi ſepararentur ac diffiderent. Græci tamen per iota ſcribunt.

Scymniadæ, populi cũ Getis habitantes. Steph.

Scymus, proprium nomen viri.

Scyphia, oppidulum Clazomeniorum. Steph.

Scyrmus, vrbs in Dolionide prope Cyzicum. Ciues, Scyrmii. Steph.

Scyritæ. gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantùm habẽt. Plin.li.7.

Scyron, latro inſignis prope Athenas, qui hoſpites è ſaxo præcipites dabat in mare. Hnnc interfecit Theſeus & in mare deiecit, vbi eiuſdẽ oſſa mutata ſunt in ſaxa, quæ propterea vocantur Scyronia.

Scyros, inſula contra Magneſiam, in mare Aegæo, vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria: in qua Achilles puellari habitu educatus, Deidamiam regis filiam vitiauit, & ex ea Pyrrhum ſuſcepit, quæ ab hac inſula & ipſa Scyrias eſt appellata. Hinc Scyrius, a, um.

Scytheni, populi prope Macrones. Steph. citans Xenophontis anabaſeos lib.4.

Scythes, Herodot.li.4. Herculis filius, à quo Scythiam dictam putaut. Plin.lib.7.cap.56. Iouis filius, qui primus arcus, ſagittarumque vſum reperiſſe dicitur.

Scythes, rex Scytharum qui Opœam nouercam duxit in vxorem. Autor Herod.

Scythes, thæ, qui ex Scythia eſt: vt Anacharſis Scythes, apud Ciceronem in Tuſcul.

Scythia, regio Septentrionalis latiſſima, in duas diuiſa partes, Europæam & Aſiaticam: quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæotidis & Põti Euxini litora, vſque ad Iſtri oſtia expanditur. Aſiatica a limitibus oppoſitorum litorum in orientem procurrit, Oceano à Septentrione, à Meridie Tauro terminata. Vtriuſque variæ ac propè innumeræ ſunt gentes, ad bella magis, quam ad vllum humanitatis ſtudium appoſitæ. Vicinis inter ſe fines nulli: neque enim agrum exercent, nec domus illis vlla, aut tectum, aut ſedes eſt, armenta & pecora ſemper paſcentibus, & per incultas ſolitudines errare ſolitis. Vxores, liberoſque ſecum in planſtris vehũt, quibus imbrium, hyemiſque cauſa corio tectis, pro domibus vtuntur. Iuſtitia gentis ingeniis culta, non legibus. Nullum ſcelus apud eos furto grauius. Quippe ſine tecto & munimento pecora & armenta habentibus quid ſaluum eſſet, ſi furari liceret? Aurum & argentum perinde aſpernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle veſcuntur. Lanæ iis vſus ac veſtium ignotus. Dicta eſt autem Scythia (vt eſt author Herodot.li.4.) a Scythe quodam Herculis ex muliere ſemiuipera filio, fratre Geloni & Agathyrſi, qui primus arcus ſagittarumque vſum creditur inueniſſe: quibus Scythæ ſemper plurimùm valuerunt. Scythius, alind nomen poſſeſſiuum. Virgil. 3.Georg.

At non qua Scythiæ gentes, Mæoticáque vnda.

Scythias, olim dicta eſt Delus inſula. Steph.

Scython, onis, viri neſcio cuius nomen, quem Poeta fabulátur pro ſuo arbitrio, modò in fœminá ſeſe cõmutaſſe, modò rurſus in virilem formam rediiſſe. Ouid.4. Metamorph.

Scythorauci, popnli Scythiæ, Tauricæ regionis iuga incolentes, qui (vt Solinus refert) pro hoſtiis aduenas cædere conſueuerunt. Meminit horum & Pliu.li.4.cap.12.

Scytopolis, vrbs Libyæ: Gentile, Scytopolites. Steph. Alia eſt Scythopolis cum aſpiritione, vrbs in Decapolitana Syria, vt ſcribit Plin. li.5.cap 18. Strab. li.16. Galilææ proximam eſſe ſcribit. Steph. vrbs Paleſtinæ, vel Nyſſæ (ſi recte legitur) in Cæleſyria Scytharum ciuitas, illorum qui Bæſi prius a Barbaris dicebãtur. Gentile, Scythopolites.

S E

Seba, ſiue Sebe, nomen viri, 1. Par.5. Filius Bochri, 2.Reg.20.

Sebadius Bacchus dictus eſt, quòd idem putaretur, cum ſole, quaſi tu dicas piũ & religioſum. nihil enim veteres putauerunt ſole venerabilius. Paleph. lib.3.

Seballe, vrbs Iudææ, ante Samaria dicta, quam Herodes Baſtam appellauit. Strab.li.16. Plin. li.5.ca.13. Eſt etiam σεβαστὴ, inſula Ciliciæ, Vide Eleuſſa. Item vrbs Armeniæ, quæ nunc Sebaſtia vocatur: & oppidulũ in Samaritide: & Cherroneſus iuxta Corycem. Gentile, Sebaſtenns. Stephanus.

Sebaſtia, ciuitas Auguſti nomini dedicata. Vide Sebaſte.

Sebaſtianus Zianns, Venetorum dux, anno ſalutis 1167.

Sebaſtopolis, Ponti Cappadocii vrbs Ptolemęo libr.5. cap.6. Vulgò S. *Gregorius*. Vide Dioſcorus.

Sebeda, portus Lyciæ. Gẽtile, Sebedeus, Steph.

Sebenia

Sebenia, ſacerdos quidam, 1.Par.15. nomen viri, 2. Eſd.9.10.

Sebennitum, Stephano, vrbs in Aegypto, vbi & palus & amnis ſunt cognomines. Vnde præfectura quoque Sebennytica, & Sebẽnyticum, Nili oſtium vocari conſtat, quod, teſte Herodoto li. 2. in duo alia diuiditur, ſcilicet in Saiticum & Mendeſium. De Nili oſtiis pulchrè Plin.lib.5.cap.10, & Strabo lib. vlt. Hinc ciuis Sebennytes & Sebennytis præfectura. Stephanus.

Sebeon, pater Anæ patris Oolibama alterius vxoris Eſau, de filiabus Chanaan. Gen.36.

Sebethos, fons apud Neapolim, cuius aqua vicatim decurrens, amnis fere vſum Neapolitanis præſtat.

Sebetus, fluuius ſæpe à Iouiniano Pontano celebratus, prope Neapolis mœnia labitur.

Sebia, mater Ioas, filii Ochoziæ filii Ioram filii Achab.4 Re.12. Filius item Saharaim ex Hodes vxore. 1.Par.8.

Sebichus, Aegyptiorum rex, anno mundi 3239.

Sebinus, lacus Iſtriæ inclytus, quẽ facit fluuius Lollius apud Sarnicum, vallis Calepinæ oppidum. Hodie vulgus lacũ Iſei appellat. Plin. lib.3.cap.19.

Sebnia, nomen viri.2.Eſd. 9.

Seboim, nomen vrbis. Gen.10.

Sebritæ, populi qui aliquãdo Sembritæ, ab inſula Meroë vicina.

Sebthai, nomen viri. 1.Eſd.8.

Sebuſiani, populi inter Celtas extra Galliam prouinciam Romanorum trans Rhenum fluuiũ primi, Allobrogibus Sequaniſque ac Heduis, quorũ erant clientes finitimi, inter Lauſanenſem & Lugdunenſem diœceſin ſiti. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Veſontina, duci Sabaudiæ ſubdita. Alio nomine Seguſiani appellantur. Cæſ. in Com. Gallicè, *Le pays de Breſſe.*

Secela. vrbs Palæſtinæ: Gentile, Seceli. Steph. ex Ioſepho.

Sechem, filius Galaad filii Machir filii Manaſſe. Num.26, 1.Par. 7. Ab hoc, metropolis Samariæ in tribu Manaſſe, quæ Sichem dicitur. Vide Sichem.

Sechenias, filius Obdiæ filii Auan filii Raphaię. 1.Par.3.24, 2.Par.31.

Sechia, filius Saharaim ex Hodes vxore ſua. 1. Par.8.

Sechrona, ciuitas in tribu Dan. Ioſ.15.

Secoanus, fluuius Maſſilienſium: vnde gentile, σηκόανος, Steph. De Sequana fluuio potius, & Sequanis populis accipiendum videtur. Vide Sequana.

Secundinus, Conſul, anno ab vrbe cõdita 1265.

Seculares, ludi in honorem Apollinis & Dianæ inſtituti, fiebant cẽteſimo quoque anno præcone per compita clamante: Venite ad ludos quos nemo mortaliũ vidit, neque viſurus eſt. hos inſtituit Valerius Publicola ob exactos reges. Celebrauit Philippus Impe. anno poſt vrbem conditam 1000. In quibus fuerunt elephanti xxx. alces x. tygres x. leones mãſueti xl. leopardi manſueti xxx. hyenę x. Gladiatorum fiſcalium duo millia, hippotami quoque, rhinocerotes, arcoleontes, camelopardi, onagri & equi feri.

Secundus, nomen viri, de quo Act.20.

Secundus, ſophiſta Athenienſis, quem aliqui Epithyrum vocãt, quòd architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmuliſque Herodis Attici: ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti mutatione in eum cauillatus eſt, Figulus æqualem exagitat, tum tectona tecton. Qui nihilominus ſenem poſtea morientem, & epicedio & lachrymis honorauit. Ex Philoſtrato.

Secundus alter, Tridentinus, vir ſanctus, Agiulphi regis Longobardorum tempore, ſcripſit breuiter Longobardorum hiſtoriam. Author Paulus Forolulienſis.

Sedecias, filius Ioſiæ regis, ſic nominatus à Nabuchodonoſor, cùm priùs Mathanias diceretur.4.Reg.24, 1.Paral.3. Filius item Hananiæ. Iere.36. Hoc nomine vocabatur propheta ille blaſphemus, 3. Reg. 22. Filius Chanaana. Fuit & filius Ioacim filii Ioſiæ. 1.Par.3.

Sedeur, pater Eliſur principis tribus Rubem, Num.1.

Sedigitus, Volcatius illuſtris poeta, Sedigitus à ſex digitis dictus eſt. Plin.lib.11.cap.43.

Seduſi, vel Seduni populi Germaniæ, ſi pro Sedunum vrbem incolentibus capiantur, Heluetiis & Celtis finitimi, quos fluuius Rhodanus irrigat: finitimi etiam Veragris inter montes quibus nunc Briga & ſancti Bernardi nomen eſt, non longe ab Antuatibus & Allobrogibus Germanica lingua magna ex parte vtentes. Ciuitas eſt epiſcopalis Tarantefiæ nomen retinens: in cuius finibus Rhodanus oritur, nec longè ab eis verſus Curienſem & Tridentinam diœceſim Rhenus exoritur. Cæſar in Com. Gallicè *Le pays à l'entour de Sion en Vallais.*

Segalauni, populi Valentiniani. Gallicè *Le pays à l'entour de Valence en Daulphiné.*

Segeſta, oppidum Siciliæ, ab Aenea conditum. Cic.6. in Verrem: alio nomine Aceſta. Vide ſupra. Vide etiam Egeſta, & Epidamnus.

Segetia dea, quam priſci colebant, vt lætas faceret ſegetes.

Segni, inter Belgas populi ex gente & numero Germanorum, Condruſis finitimi, qui ambo ſunt populi inter Eburones & Treuiros, Comitatui Namurcenſi, Arduennæ ſyluæ & Ducatus Lucenburgenſi, Moſæque fluuio proximi.

Segobrida, oppidũ Celtiberiæ, vbi Sertorius & Metellus prælium commiſere. Strabo libro 3.

Stephano, vrbs Celtiberorum. Gentile, Segidæus. Strabo libro iam citato Segidam non Celtiberorũ, vt Segobridam, ſed Aruacorum oppidum facit.

Segontiaci, populi in Anglia mari proximi, alio nomine Eboracenſes dicti.

Segor, oppidulum Sodomorum. Gene. 19. Iſa. 15. quod Gen. 14. dicitur Bala.

Segub, filius Hiel reædificatoris Iericho, 3. Reg. 16. Filius Eſron filii Phares, ex filia Machir patris Galaad. 1. Par. 2.

Seguſium, Ptol. lib. 3. cap. 1, Seguſianorum vrbs in Græcis Alpibus: vulgò *ſim*.

Seheſema, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19.

Sehon rex Amorrhæorum. Num. 21. Ioſ. 3.

Seia dea dicta a ſerendo, alio nomine Segeſta à ſegetibus. Simulachrum eius Romæ extabat ætate Plinii.

Seir, mons Idumææ, inter Aſphaltitem & Aegyptum, qui ab Eſau huius montis accola, eò quòd eſſet hirſutus, nomen accepit. 1. Parali. 4. Iſaiæ 21. Eſt & nomen viri cuiuſdam Horræi. Gen. 36.

Seira, ciuitas Idumææ. 4. Reg. 8.

Seirath, nomen loci. Iudic. 3.

Seius, viri nomen, a quo Seianus equus, de quo Gellius libro 3. capite 9. & Eraſmus in Chiliadibus.

Sela, filius Iudæ ex ſua vxore. Geneſis 38, 1. Paralip. 4.

Sela, ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18.

Selahi, Mater matris Ioſaphat regis Iudæ. 2. Paral. 20.

Selaitæ, nomen familiæ. Num. 26.

Selaſia, vrbs a Lacedæmoniis occupata, anno mundi 3580.

Selcha, ciuitas regis Og in Baſan. Deu. 3, 1. Par. 5. Salecha eadem appellatur.

Selcbim, Sicyoniorũ rex 11 1. regnauit annis xx. anno mundi 1969.

Selebin, ciuitas in tribu Dan. Ioſ. 19.

Selec nomen viri. 2. Reg. 23, 1. Par. 11.

Selemian, nomen viri. 1. Eſd 10.

Selemias, idem. Pater Iuchal, Ierem. 38. Pater etiã Ieriæ, Ierem. 37. Filius Hananiæ, ibidem. Filius Abdeel Iere. 36.

Selemith, nomen viri. 1. Par. 26.

Seline, vrbs Tyrrheniæ. Gentile, Selenopolites. Et alia magna, vna ex centum inſulis. Incola, Selenites vel Selenæus. Steph.

Selenitides mulieres, quas ait Herod. oua parere indéque naſcentes homines quinquennes decies eſſe nobis ampliores.

Selenus, fluuius Ciliciæ in finibus Celẽdrarum in cuius oſtio portus eſt. Vide Selinus.

Seleph, nomen viri. 1. Eſd. 3.

Selebai, filius Semei. 1 Par. 8.

Seleucia, ciuitas in promontorio Syriæ Antiochenæ ſita, a Seleuco Nicanore condita, Ioſepho 18. antiq. Iudic. capite 16, & Egeſippo libro 4. cap. 1. quam Paulus peragrauit. Act. 13. 1. Mach. 11.

Seleucia, vrbs Ciliciæ Tracheæ, quam Seleucus Nicanor, ita nominauit. Priùs autem Olbia dicebatur & Hyria. Ciuis, Hyricus, Olbianus, Seleuceus, Seleucenus, & regio Seleucis. Eſt etiam Seleucis, genus poculi a Seleuco.

Seleucobelus, vrbs prope Syriam. Ciuis, Seleucobelites, vel Seleuceus iuxta Belum. Stephanus.

Seleucus, qui & Philopater, vii. Syriæ rex, regnauit annis xii, anno mundi 3777.

Seleucus, vrbs iuxta Apameã in Syria (ſic enim legendum videtur apud Stephanum.) Ciuis *σελευκείτης*.

Seleucus, c o s. ab vrbe condita 973.

Seleucus, vnus ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syria regnauit annos xl. De quo Appian. clariſſimus hiſtoricus Græcus in Syrico.

Seleucus, Gryphi filius, cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicauit, atque acie victum interfecit. Ipſe a patruele regno pulſus, & à ciuibus in Palatio cõcrematus eſt, Olympiad. 53.

Seleucus Ceraunus, v. Syriæ rex, regnauit annis iii. anno mundi 3738.

Seleucus Gallinicus, iiii. rex Syriæ, regnauit annos xx. anno mundi 3718.

Seleucus Nicanor, Syriam occupauit, & regnauit in ea annis xxxi. Olymp. 22. Is tranſtulit Iudæos in eas vrbes, quas extruxerat, ius eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuit. Olymp. 25.

Selge, vrbs Piſidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Ciues *σελγεῖς*: Poſſeſſiuum, Selgicus.

Selgeſſus, vide Sagalaſſus.

Selim, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Selinis, vrbis nomen, à ſelino, id eſt apio, quod ibi plurimum naſcatur.

Selinis, vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum, palmis abundans. Virg. 3. Aeneid.

Teque datis linquo ventis palmoſa Selinis.

Selinunta, Ciciliæ vrbs, quæ Traianapolis pòſt dicta ab vrbe condita 869.

Selinus, untis, duorum fluuiorũ nomen in Aſia, qui in mare influentes, Dianæ Epheſiæ templum vtrinque complectuntur. Vide Plinium lib. 5. cap. 29. Eſt & Selinus alius in Aegiorum agro, qui eſt in Achaia proprie dicta Item alius in Elide. Rurſus alius in Sicilia, iuxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit. Strab. lib. 8.

Selinus, untis, filius Neptuni, filiam habuit Helicen quæ nupſit Ioui. Steph. in Helice.

Selinus, x 1. Turcarum Imp. Solimani pater eius qui nunc regnũ obtinet, patrem regno exuit, imperauit annis vii. Duos Sultanos poſt diuerſa bella vicit & occidit: Aegyptũ Arabiamque ſuo

que ſuo adiecit imperio,anno mundi 5473.
Sella,vxor Lamech.Gen.4.
Sellæ,oppidum Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur.Vide Selli.
Sellai,nomen viri.2.Eſd.11.
Sellaſia,vrbs Laconicæ: Gentile, Sellaſeus. Stephano:apud eundem rurſus σιλλασίαι Ciuis, Sillaſieus.
Sellem,filius Nephthali,Num.26:qui Geneſ.46. Sallem:& 1. Par.7.Sallum dicitur.
Selles,filius Hellem.1.Par.7.
Selli,aliàs Elli,iidẽ qui Dodonæi.Steph. Eidem videntur Sellani,de quibus in Sellæ.
Sellu,nomen viri,2.Eſd.11.& 12.
Sellum,filius Iabes,4.Reg.15.Filius Siſamai filii Elaſa.1.Par.2.4.Filius Ioſiæ.1.Par.3,Iere.22.Filius Nephthali.1.Paral.7.qui Gen.46. dicitur Sallem:&Num.26.Sellem.Filius Sadoc.1.Par.6.Pater Ezechiæ principis,2.Par.28.
Sellun,filius Chol-hoza.2.Eſd.3.
Sellus, vir quidam Athenienſis, qui quum eſſet pauper,volebat tamen videri diues.
Salmai,pater Hagaba.2.Eſd.7.
Selmon,mons in Ephraim vmbroſus & caliginoſus, cuius meminit Iudic.lib.9. Eſt & nomen viri,2.Reg.13.Pſal.67.
Selomith,nomen viri.1.Eſd.8.
Selymbria,ciuitas in Propontide,propinqua Byzantio, Herodot.libr.6. Bria ciuitatem apud Thraces ſignificat. Salambria, ſupra dicta eſt. Stephano,vrbs Thraciæ,à Selye quodam vocata. Ciuis,Selymbrianus.
Sem,filius Noe.Gen.5.Luc.3.
Semaath,mulier.2.Par.24.
Semachide, vicus Atticæ in Antiochide vel Epactria tribu: Semacho,cuius filiæ Bacchum hoſpitio ſuſceperunt, & deinde ſacerdotes Bacchi ex earum familia electæ ſunt. Incola, Semachides.Steph.
Samaia,filius Secheniæ. 1.Paralipomenon 3, 2. Eſd.6.
Semarith,nomen mulieris, 2. Paralip.vigeſimoquarto.
Semathei,filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb ex Ephrata concubina.1.Par.2.
Semeber,rex Seboim.Gen.14.
Semegar,vnus ex principibus regis Babyloniorum.Iere 39.
Semei,filius Gerſon filii Leui Exo.6.Filius Gera. 2.Reg.16. Filius Phadaia filii Iechoniæ. 1. Par.3.Filius Ioel.1.Par.5. Filius Maſma. 1.Par. 4.Filius Ieth filii Gerſon.1.Par.6.Frater Choneniæ.2.Par.29.31.
Semei,1.Par.2.filius Onam filii Ierameel ex Atara vxore.
Semeia, ſiue Semeias, pater Vriæ prophetæ, 3. Reg.12.Filius Haſſub. 1.Par.9, Iere.26,2. Eſdr. 12,2.Par.29.31.35.
Semeias,1.Par.25.27.Filius Eliſapham. Semeiticus,idem.

Semele,Cadmi Thebarum regis filia,ex qua Iupiter Bacchum genuit:hinc Semeleius.
Semer,nomen viri.3.Reg.16.
Semeiia,nomen viri.1.Eſd.10.
Semeron,2.Par.13.nomen montis.
Semeron,Ioſ.19.ciuitas in tribu Zabulon.
Semida,filius Galaad filii Machia filii Manaſſe. Num.26,1.Par.7.
Semiramis,Aſſyriorum regina,Nini regis vxor, quæ poſt viri obitum,quòd intelligeret Aſſyrios grauate mulieris imperiũ paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam eius aſſumpſit, donec filius Ninus adoleſceret,regnoque adminiſtrãdo idoneus fieret.Hæc & Babylonem muro lateritio cinxiſſe dicitur, & ſubactis vicinis regni ſui terminos latiſſime propagaſſe. Valer.lib.9.cap.3.cum aliquando circa corporis cultum occupatę Semiramidi defectio Babylonis nuntiata eſſet,ſoluta adhuc altera capillorũ parte,protinus ad eam expugnandam accurriſſe ait, nec prius comam in ordinem redegiſſe,quam vrbem recepiſſet.
Semiramoth,ſacerdos quidam.1.Par.15.
Semla,v.rex in Edom Gen.36.
Semlai,nomen viri.1.Eſd.2.
Semma,filius Age.2.Reg.23.
Semmaa,pater Ionadab,frater Dauid. 2.Reg.13.
Semones dii dicebãtur, qui ob meritorum exiguitatem non omnino cenſerentur cœlo digni : cuiuſmodi ſunt Priapus & Vertumnus. Quidam Semones dici putant eos, qui quicquid ab aëre vſque ad terram interualli eſt,incolebant: quique vota mortalium ad ſuperos deferebant, vt ſcilicet iidem eſſent cum Medioximis. Diuus Auguſtinus, Ianum vocari credit Semonem quod ſeminio præſit,dũ concipitur infans.Paleph.lib.1.
Semphe, vrbs Arabiæ iuxta Euphratem: Gẽtile, Semphæus & Semphenus.Steph.
Sempronius Atratinus 12. Conſul,ab vrbe condita 331.
Sempronius, Aegypti præſes,anno mundi 3939.
Semran,filius Iſſachar filii Iacob.Num.26.
Semri,filius Samaia.1.Par.4.& 26.
Sen, nomen loci procul a lapide adiutorii verſus auſtrũ, quantùm lapis diſtat a Maſphath. 1.Reg.7.
Sena,vrbs Hetruriæ,octingentis ſtadiis à Roma diſtans, quam Brennus Gallorum dux ædificauit,vt ſenes valetudinarios &armenta in ea collocaret. Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. Plin. cap.5. lib.3. Vide Senogallia.
Sena,inſula in Britãnico mari,aduerſa littorib⁹ Galliæ.Pomp.li.3.Stephano, vrbs Celtica eſt.
Senaa,ciuitas.1.Eſd.2.
Senaab,rex Adamæ.Gen.14.
Sene,Rupes oppoſita rupi Boſes.1.Reg.14.
Seneca, x.Hieruſalem epiſcopus, anno mundi 4076.

Seneca, Hiſpanus, patria Cordubēſis, Academicus philoſophus, Neronis præceptor: a quo diuitiis ingentibus auctus, cùm in Piſonianæ coniurationis ſuſpicionem veniſſet, eiuſdem iuſſu inciſis venis mortem obiit.

Seneca, Tragicus poeta, cuius fabulæ decem ad nos peruenerunt.

Seneia, nomen viri. 2. Eſd. 11.

Sennaar, campus Babylonis in quo regnauit Nemrod, Gene. 10: quæ Babylonia ſiue Chaldæa interdum dicitur. Iſa. 11.

Sennacherib, 1111. rex Babyloniorum, Iudæam deuaſtauit, Hieruſalem obſedit. 4. Regum 18. Iſa. 36.

Senneſer, filius Iechoniæ filii Ioachin. 1. Par. 3.

Senogalia, ciuitas agri Gallici, infra Picenum. Plin. li. 3. cap. 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt: vnde & Senam Gallicam nonnulli appellarunt.

Senogallia, Italiæ vrbs, quam quidã in Vmbria conſtituunt. Eam verò Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum verſus ſtatuunt. Mela verò ſitam eſſe ait ad Aterini fluminis oſtia. Senones Galliæ Celticæ populi, Sequanis finitimi, Brenno duce in Italiam irruperunt, Romanóſque ad Alliam fluuiũ ſibi occurrentes, ingenti clade profligarunt, vrbem defenſoribus vacuam incenderunt: Capitolium quò ſeſe iuuentus, veluti in arcem, receperat, obſederunt: eóque anguſtiæ obſeſſos redegerunt, vt ſuam vrbiſque ſalutem auro redimere ſint coacti. Verùm cùm in pendendo auro ſe immoderatiùs gererent, Brennuſque ponderi etiam gladii capulum adiiceret, eos interim adortus Camillus, ad internecionem cecidit.

Senones, populi Galliæ finitimi Belgis, qui olim Brenno duce vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obſederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegit. Dicti Senones quaſi ξένους, id eſt, noui, quia noui venerunt ex Gallia Tranſalpina. Author Verrius.

Senſeoris, Aegyptiorum rex, Dynaſtia xx. regnauit annis xxi. anno mundi 3090.

Senſenna, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15.

Senta, Fauna, filia Pici regis, cóiunx Fauni fratris ſui, teſte Lactãtio. Hãc Varro ſcripſit tãtæ pudicitiæ fuiſſe, vt nemo illam, dũ vixit, præter ſuũ virũ mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonam deam nominabant. Veteres Faunam & Fatuam dixerunt.

Sentica, Hiſpaniæ vrbs, Ptolemæo libro 2. capite 6.

Sentina, vide Xyline.

Sentinum, Vmbriæ oppidum, quod nũc Saxum ferratum appellatur. Vocatum Sentinum ab amne, qui Sẽtinus dicitur. Vide Saxoforatum, & Saxumferratum.

Sentinus Saturninus, Cõſul, anno mundi 3966.

Sentius, Augur poeta Romæ natus, ſcripſit Epigrãmata in quibus ſecutus eſt Val. Catullum & Licinium Caluum.

Senus, vrbs Aegypti: Ciuis, Senicus. Stephanus eiuſdem meminit in Polis.

Seon, ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ. 19.

Seor, pater Ephron. Gen. 23.

Seorim, nomen ſacerdotis. 1. Par. 24.

Sepham, filius Hir. 1. Par. 7.

Sephama, terminus Iudæ ad ſolis ortum. Numero. 34.

Sephamoth, ciuitas, quam Dauid ſuorum ſpoliorum participem fecit. 1. Reg. 30.

Sephar, mons Indiæ. Gen. 10.

Sepharuaim, ciuitas Aſſyriorum. 4. Reg 18.

Sephath, ciuitas, in qua filii Iudæ Chananæos ad vnum interfecerũt, eámque Harma nominauerunt. Iudic. 1. in tribu tam Iudæ quàm Simeonis. Num. 21.

Sephatha, nomen vallis. 4. Par. 4.

Sephei, pater Ziza principis. 1. Par. 14.

Sepher, mõs in quo caſtrametati ſunt filii Iſrael profecti de Ceelatha. Num. 33.

Sephi, 1. Paralip. 1. filius Eliphaz filii Eſau: qui Geneſis 36. dicitur Sephua, ſiue Sepho iuxta Hebræum.

Sephi, 1. Par. 1. filius Sabal filii Seir Horrhæi: qui Gen. 36. dicitur Sepho.

Sephim, nomen viri. 1. Par. 26.

Sepho, filius Eliphaz. Gen. 36.

Sepho, filius Sobal filii Seir Horræi, Gen. 36: qui 1. Par. 1. dicitur Sephi.

Sephon, filius Gad. Gen. 46.

Sephor, pater Balac. Num. 22.

Sephora, nomen obſtetricis cuiuſdam Hebræorum. Exod. 1.

Sephora, Exod. 2. 4. & 18. Filia Raguel ſiue Ietro ſacerdotis Madian, vxor Moſis.

Sephorim, vrbs ab Herode, & Autocratorida dicta, anno mundi 3977.

Septhan, pater Camuel principis tribus Ephraim. Num. 34.

Sephuphan, nomen viri, 1. Par. 8. Filius Bela filii Beniamin.

Sepia, ſcopulus, Herodoto diuerſis in locis, iuxta litora Athenienſium.

Sepinium, à Papyrio vi captum, ab vrbe condita 460.

Sepius, ciuitas, quæ nunc Sipontum dicitur, à ſepiarum multitudine fluctibus eiectarum.

Seplaſia, forum Capuæ, in quo vnguentarii negotiabantur. Hinc Seplaſiarius, pro vnguentario & effœminato.

Septentriones, a bobus coniunctis appellatæ ſeptem ſtellæ, ex quibus quaſi iuncti Triones (hoc eſt, boues arandæ terræ idonei, quaſi teriones inquit Varro) figurãtur, vel quòd hæ ſtellæ ſic quidem ſitæ ſunt, vt ternæ quæque ſtellæ proximæ inter ſe, trigona, id eſt, triquetram

tram figuram cōſtituant. Ex ſeptem ſiquidem ſtellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiūtur: reliquæ quinque plauſtri figuram deſignant. Itaque & proximū huius ſydus Bubulcus, id eſt, Bootes appellatur, qui more bubulei currum ſequitur. Hoc ſydus a figura, quia ſimile plauſtro videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν, id eſt, plauſtrum dixerunt. Ab his ſtellis vētus ſpirat, Auſtro obiectus, Latinis Septentrio, & Septentrionalis, & Septentrionarius. Græcis, quòd ab Arcto flet, Aparctius dictus. Cic. ad Attic. li. 9. Ex ea die fuere Septentriones venti.

Septimius Baſſus, conſul, ab vrbe condita 1069.

Septimius Acyndius, conſul, ab vrbe condita 1091.

Septimontium, feſtum Romanorum fuit inſtitutū, cùm ſeptimus collis vrbi eſſet additus, in cuius celebritate in locis ſeptem ſacrū factum fuiſſe teſtis eſt Varro, Palatio, Suburra, Velia, Fagutali, Cælio, Oppio, & Ceſpio, quo die per vrbem vehiculis vehi erat piaculum. Plutarch. in cauſis Rom.

Sepulueda, vide Serubia.

Sequana, fluuius Galliæ, Lutetiam Pariſiorum mediam interſecans, vnàque cùm Matrona Belgas à Celtis diuidens.

Sequani, Stephano, populi Galliæ, Heduis, Lingonibus & Heluetiis finitimi: à Sequana fluuio, qui apud eos oritur, nomen ſortiti. Horū loca hodie tenent Burgundiones.

Ser, ciuitas in tribu Nephthali. Ioſue 19. Vide Ceres.

Sera, inſula in mari Britannico, &c. Legendum Sena, vt ſuprà.

Sera, nomen vrbis in Aſia Scythica.

Seranus, cognomen cuiuſdam Romani nobiliſſimi: ſumptum à ſero, pro ſemino ſeu planto, quòd agrum cùm ſereret, abſens Dictator dictus eſt.

Seraphin, vox Hebræa, chorus Angelorum.

Serapion, Aelianus dictus, orator Alexandrinus multa ſcripſit. Vide Suidam.

Serapion, pictor, cognominatus Rhyparographus. Plin lib. 35, cap. 10.

Serapion, præſul Antiochenus ſub Commodo principe. Hieronymus.

Serapion quidam, pater fuit decem millium monachorum quos omnes tempore meſſis precio conducebat, vt ſua opera iuuarent pauperum laborem: viuebat ipſe pane & aqua, vnica veſte contentus.

Serapion, qui ob elegantiam ingenii, ſcholaſticus meruit cognominari: ſcripſit contra Manichæos, laudatus ob fidei conſtantiam ſub Conſtantino principe. Hieronym.

Serapion, ſub Decio, martyrio apud Alexādriam coronatus, anno ſalutis 251.

Serapion, Alemannorum rex, anno ſalutis 359.

Serapis, deus Aegyptiorum, ſub bouis figurà coli ſolitus, qui & Apis dicitur, & Oſiris.

Serapis, deus, qui apud Græcos Pluto. Huius meminit Cicero lib. 3. de Natura deorum, & multis aliis locis. Cælius Rhodiginus cap. 34. lib. 1. antiq lectionum.

Serbonis, palus iuxta quam eſt mons Caſſius. Herodot. lib. 2. Vide Sibtonis.

Serebia, nomen viri. 2. Eſd. 9.

Seres, populi Scythiæ Aſiaticæ inter Tabim & Taurum montem, à Sera vrbe ſic dicti, apud quos arbores ſunt, lanam in frondibus ferentes tenuiſſimam, ex qua veſtimenta conficiunt, quæ Serica nuncupantur. Virgilius 2. Georgic.

Velleràque vt foliis depectant tenuia Seres.

Iuſtiſſimi ſunt & ducenteſimum vitæ annum excedunt. Rutilas habent comas, oculos cæruleos, frugaliſſimi ſunt & vitæ pacatioris cultores, vitantes hominum cœtus. Aduenis illuc euntibus, nulla ſermonum vice, rerum precia ſolis proponunt oculis: nihil ipſi comparant a duectitium.

Sereſer, vnus ex principibus regis Babyloniorū. Ierem. 39.

Sereth, filius Ashur ex Halaa. 1. Par. 4.

Sergeſtus, Aeneæ nauta. Virg. 4. Aeneid.

Sergianus, Conſul, anno ab vrbe condita 885.

Sergium, ſuburbanum in faucibus Ponti ad ſiniſtram, Daphne aliàs vocatum. Steph.

Sergius, nomen proconſulis, cognomento Pauli. Act. 13.

Sergius LXXXII. pontifex Romanus, anno ſalutis 685.

Sergius II. Rom. Epiſcopus, anno ſalutis 843.

Sergius III. Rom. Epiſcopus, anno ſal. 905.

Sergius IIII. pontifex, anno ſal. 1007.

Sergius Seruianus, conſul, anno ab vrbe condita 886.

Seria, Hiſpaniæ vrbs. Ptol. li. 2. cap. 4. Plinio, Fama Iulia dicta. Aliàs vrbis Tuditanorum in Hiſpania.

Seriphus, inſula exigua in mari Aegæo, vna Cycladum, viginti non amplius paſſuum millia diſtans à Delo, vt refert Plinius lib. 4. cap. 12. In hac inſula ranæ prorſus mutæ eſſe traduntur: vnde prouerbialiter Seriphia rana dicitur, in homines mutos, ac dicendi canendique prorſus imperitos. Plinius libro 8. cap. 58. In eam relegabantur nocentes, vt in Gyaron.

Serius, fluuius Ciſalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, à quo vallis Serania in eodem agro populoſa, artificioſaque nominata eſt.

Sermyla, ciuitas in Sithonia Macedoniæ. Herodotus lib 7. Stephano, vrbs iuxta Athon. Gentile, Sermylius, Sermyliæus, Sermylieus.

Seron, Princeps exercitus Syriæ. 1. Machabæorum tertio.

Seropta, ciuitas Phœniciç, apud quā naſcebatur

vinum laudatiſſimum. Vnde Seroptanum vinum. Vide Sarepta.

Serot, filius Bechorath. 1. Par. 9.

Serrheum, promontorium Thraciæ, & ciuitas Samothraciæ: Gẽtilia, Serrheieus, Serrheotes, Serrheates. Eſt & Serrheus murus. Gentile, Serrheotichites. Serrhei quoque montes, vnde Serrheius.

Sertorius a Nurſia oriundus, partium Marianarum fuit vnà cum Cinna: moderatiùs tamen ſe geſſit, quam alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico, vrbeque potito, ipſe quoque in Hiſpaniam aufugit: vbi breui tẽpore ob virtutem, ſibi gratiam earum gentium conciliauit, traditurque per eum Hiſpanos, diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris, abſtinentiſſimus etiam voluptatũ, tam religioſus eſt habitus, vt ceruam quãdam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eaque reſponſa accipere, reſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, paruis copiis multas vrbes ſubegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos variis cladibus adflixit. Primũ Cottam nauali prælio ſuperauit, Phidiam, Hiſpaniæ prætorem cum duobus millibus ciuiũ Romanorum interfecit, Domitium proconſulem contriuit. Poſtremò Toranium à Metello miſſum cum toto exercitu deleuit. Denique a Pompeio victus, a Perpẽnio ſocio belli & eiuſdem factionis per proditionem in cœna interfectus eſt. Plutarch.

Serua, mater Ieroboam ſerui Salomonis. 3. Regum 11.

Seruandus, cõſul, exilio damnatus, anno ab vrbe condita 1121.

Seruiam, vrbem, à Venetis occupatam, Papa armata manu obtinuit, anno ſalutis 1509.

Seruianus Marcellus 11. cos. anno ſal. 505.

Seruilia mater M. Bruti, Iulii, Cæſaris adultera, cui ſexagies ſeſtertiorum gemmam mercatus eſt.

Seruilius Aſla, cos. ab vrbe cond. 866.

Seruilius Hala, magiſter equitum, Labicanos, Equoſque dictator vicit. ab vrbe condita 338. Spurium Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit.

Seruius Cornelius Dolobella, conſul, ab vrbe condita 838.

Seruius Cornelius Maluginenſis, conſul, ab vrbe condita 269.

Seruius Cornelius Maluginenſis, tribunus mil. ab vrbe condita 370.

Seruius Cornelius Merenda, cos. ab vrbe condita 479.

Seruius Cornelius Orphitus, cos. ab vrbe condita 803.

Seruius Cornelius Rufus, conſul, anno ab vrbe condita 289.

Seruius Fuluius nobilior, conſul, ab vrbe condita 498.

Seruius Galba, conſul à Lucanis comprehenſus, opera vnius mulieris liberatus. Flor. libr. 72. Oroſ. lib. 5. cap. 18.

Seruius Sulpitius Camerinus, conſul, ab vrbe condita 254.

Seruius Sulpitius Galba, prætor, malè aduerſus Luſitanos pugnauit, ab vrbe condita 604.

Seruius Sulpitius Galba, conſul, ab vrbe condita 785.

Seruius Sulpitius Rufus, conſul, ab vrbe condita 365.

Seruius Tullus, v 1. Romanorum rex, annis regnauit XLIIII.

Seſa, pater Abiæ. 3. Reg. 4.

Seſac, rex Aegypti. 3. Reg. 11.

Seſac, 1. Par. 8. filius Bariæ.

Seſach, rex Babylonis. Ierem. 25. & 51. ſecundum commentatorem Hebræorum ſuper Iere. ſecundum Lyranum verò, rex Aegypti.

Seſai, filius Enac. Ioſ. 15. Iud. 1.

Seſamus, Steph. vrbs Paphlagoniæ, in qua primus Phineus habitauit. Didymus inſulam eſſe ſcribit. Gentile, Seſamenus vel Seſamites.

Seſan, filius Ieſi filii Apphaim. 1 Par. 2.

Seſareius, vrbs Taulantiorum. Gentile, Seſarethius. Steph.

Seſindium, vrbs Indiæ. Gentile, Seſindius. Stephanus.

Seſoſtris, Aegyptiorum rex, Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris rubri accolis, alueum nauigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare rubrum. Idem & Colchos & Getas creditur ſubegiſſe, regioneſque omnes a ſe ſubactas trophæis inſigniuiſſe, quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herod. muliebri pudendo inſculpta.

Seſtiæ aquæ, oppidum in Narbonenſi prouincia, hodie prouinciæ caput ſummo iudicũ ordine inſigne. Vulgò *Aix*. Plin. lib. 31. ca. 2. Sextiæ potius ſcribendum videtur.

Seſtium, vrbs in mediterraneis Oenotrorum. Gentile Seſtius. Steph.

Seſtius, ciuis Romanus, à quo Seſtiæ aquæ cognominatæ. Fuit & ſcriptoris nomen, item medici, quorum meminit Plin. Sextius forte magis apte ſcriberetur.

Seſtos, vrbs in littore Thracio, ab Abydo Aſiæ vrbe, Helleſponti anguſtiis dirempta, Leandri & Erûs amoribus nobilitata. Hinc Erò ipſa Seſtias appellatur.

Seſuuii populi inter Celtas, ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus, quæ Aruoricæ appellantur, proximi Curioſolitis, Rhedonibus & Venetis. Hos quidam putant eſſe Exiſinos, quæ ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Turonenſis in regno Francorum ſita. Cæſ. in Com.

Seta,

Seta, Rheſi ſoror, ex Marte Bithyn filiũ ſuſcepit, a quo Bithynæ populi Thraciæ. Steph.

Setabis, oppidum Hiſpaniæ, quod agrum habet nomine Spartarium, à ſparto lini genere. inde fit Setabus, a, um.

Setabis, amnis Hiſpaniæ, inde ſudaria Setaba Catullus dixit. Quod de vrbe dictum (quanquam res indicat, fluuiũ eſſe Setabin) Strabo, Plinius, Ptolemæus, & Pomponius teſtantur in deſcriptione Hiſpaniæ.

Setæum, parua regio iuxta Sybarin, vbi Setæa vna ex captiuis Græcorum naues incendiſſe fertur, ideóque illic crucifixa eſſe. Gentile, Setæus, quod etiam a Setis Bithyniæ deriuatur. Steph.

Seth, filiua Adam. Gen. 4. Num. 24, Luc. 3.

Sethar, nomen ducis. Eſth. 1.

Sethon, ſacerdos Vulcani, Aegypti rex. Olympiad. 10.

Sethri, filius Oziel filii Caath filii Leui. Exod. 6.

Sethron, vrbs Aegypti: Ciuis, Sethroites. Steph.

Setia, vrbs Campaniæ, non procul a Tarracina, vino generoſo nobilitata, quod ab eo Setinũ appellatur. Mart. lib. 13.

Setim, locus in campeſtribus Moab, non procul à Iordane & Phegor monte, vnde Ioſue miſit exploratores ad inueſtigandam Ierichontis terram. Num. 25. Vide Sitim.

Setrai, nomen viri. 1. Par. 27.

Setubia, Ptol. li 2. cap. 6. vrbs Hiſpaniæ, alio nomine Sepulueda.

Seuerinus, pontifex Rom. anno ſalutis 638.

Seuerinus Boetius, Vir Cõſularis, orator & philoſophus non ignobilis, ſatis ex ſcriptis ſuis notus, vixit circa annũ ab vrbe condita 1275.

Seuerus, proprium multorum virorum nomen, vt Seueri Cæſaris, Seueri Attilii, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. Eſt & Seuerus, propriũ montis in Italia, cuius meminit Virgilius, authore Seruio.

Seuerus Lucanus, v. Rom. imp. 1. regnauit annis IIII. anno ſalutis 464.

Seutes, Maritinorum princeps, anno mũdi 3568.

Seuus, apud Thuyſcones regnauit, anno mundi 2219.

Sextilius Lateranus, conſul, anno mundi 4116.

Sextius Caballus, ſcurra maximus, a calcitratu Caballi nomen adeptus. Vide Tettius.

Sextus, philoſophus Chæronenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris.

Sex. Aelius Catulus, conſul, anno mundi 3966.

Sex. Aelius Pætus, conſul, ab vrbe condita 556.

Sex. Apuleius, conſul, ab vrbe condita 766.

Sex. Attilius Seranus, vide Seranus.

Sex. Aurelius Victor, conſul, ab vrbe cond. 1122.

Sex. eccleſiaſticus, vir nobilis, anno ſalutis 2500.

Sex. Cornelius Cethegus, conſul, ab vrbe condita 776.

Sex. Domitius Caluinus: conſul, ab vrbe condita 630.

Sex. Furius Medullinus, IIII. Tribunus militum, ab vrbe condita 356.

Sex. Iulius Cæſar, conſul, ab vrbe condita 663.

Sex. Iulius Tullus, Tribunus militum, ab vrbe condita 332.

Sex. Nonius Quintilianus, conſul, ab vrbe condita 760.

Sex. Papinius Gallienus, conſul, ab vrbe condita 788.

Sextus Pompeius, conſul, ab vrbe condita 766.

Sex. Quintilius Varus, conſul, ab vrbe condita 301.

Sex. Sulpitius Galba, Cæſ. VII. regnauit menſ. VII. anno mundi 2374.

S P

Sfortia, vir exiguo loco natus ob rei militaris ſcientiam, cum in primis Italiæ clarus euaſiſſet, in trãſitu Piſcariæ fluminis ſubmerſus eſt, anno ſalutis 1425.

S I

Siaa, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Siagathurgi, populi, quorum meminit Martian. in deſcriptione Sarmatiæ. Steph.

Siaha, nomen loci. 2. Eſd 11.

Siba, ſeruus Saul, 2. Reg. 9. Puer item Miphiboſeth. 2. Reg. 16.

Sibæ, Indię populi, qui cum Ceriade cõtra Dionyſium pugnauerunt. Steph.

Sibda, vrbs Cariæ: Ciues, Sibdatæ: Gentile, Sibdanus & Sibdites. Steph.

Siberene, vrbs Oenotrorum: Gentile, Siberenus.

Sibrus, fluuius Lyciæ. Steph. in Tremile.

Sibutzates, ſunt populi in Aquitania, proximi Garumnis & Hiſpaniæ citeriori, in Frãcorum regno ſiti.

Sibyllæ, fatidicæ mulieres omnes dictæ, quaſi σιόβυλαι, hoc eſt, diuinorum conſiliorũ conſciæ. Decem fuiſſe ſcribit Varro, Perſicã, Libycã, Delphicã, Cumæã, Erythræã, Samiã, Helleſpontiacam, Tyburtinam, Albuneam & Cumanam, nomine Amalthea, quæ poſtrema Sibyllinorum librorum author fuiſſe creditur: de quorum origine Gell. libro 1. capite 19. Hos autem Stilico, cùm aduerſus Honorium & Arcadium principes defectionem moliretur, exuſſit.

Sibynicum, Vngarię regis ciuitatem vi cepit Piſaneus, Venetæ claſſis dux, anno mundi 3683.

Sibyrtus, vrbs Cretæ: Gẽtile, Sibyrtius. Steph. ex Polybii lib. 13.

Sicambri, populi Germaniæ, Menapiis finitimi, vtramque Rheni ripã incolẽtes, flauos natura habentes capillos, quos in humeros vſque olim promittebãt, & artificio quodã intorquebãt. Eruditi eos eſſe iudicãt, quos hodie Gueldrenſes vocamus: quanquam videntur olim latiores fuiſſe Sicambrorum, quàm hodie fini Gueldrenſium termini. Gallicè *Gueldrois*.

Sicane, vrbs Iberiæ: Gentile, Sicanius.

Sicani, populi Hiſpaniæ, Sicoris fluuii olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, Sicano duce, in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque Aboriginibus Latiũ occuparunt: ipſique poſtea ab ipſis pulſi, quos ante pepulerant, inſulam vicinam Italiæ occupauerunt, & eam Sicaniam a ſuo nomine nuncupauerũt. Seruius in illud Virg. 7. Aeneid.

Auruncæque manus, Rutuli, veteréſque Sicani.

Sicania, dicta eſt inſulæ Siciliæ quædam pars in finibus Agrigentinis, & amnis in ea Sicano olim fuit. Sed & inſula quandoque tota Sicania dicta eſt, à Briarei Cyclopis filio Sicano, vel à Sicanis populis, qui primam eam inſulam incoluiſſe feruntur. Vide Dera.

Sicanus, filius Malotæ, Getis Ianigenis imperauit, a quo Sicania Vetuloniæ regio cognominata fuit, annis ante conditam vrbem 345.

Sicaris, fluuius in Hiſpania, a quo Sicani populi dicti ſunt. Vide Sicani, & Sycoris, & Dera.

Siceleg, ciuitas in tribu Iudæ & Simeonis. Ioſ. 15. & 19, 1. Reg. 27, 1. Par. 4.

Siceleus apud Celtiberos regnauit, anno mundi 2409.

Sicemus, vrbs Arabiæ: inde Sicemi, Sicemii, Sicemitæ. Steph.

Sicenus, inſula iuxta Cretam, quæ prius Oenoë vocabatur: Incola, Sicenites. Steph. ex Strab. lib. 10. vbi Sicenus ſimiliter legitur, non Sicynius, vt infra.

Sichæus, filius Pliſthenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didûs, Phœnicum omniũ locupletiſſimus, quem eius theſauris inhians Pygmalium, vxoris eius frater, ſacrificiis intentum interfecit. Virg. 1. Aeneid.

Sichem, metropolis Samariæ in limitibus Manaſſe, Gen. 12, Ioſ. 20, Act 7. quam ædificauit Ierohoam, 3. Reg. 12. Hanc poſtea dictam Neapolim Hieronymus in traditionibus Heb. refert, Dicitur & Sichar corruptè. Filius Emor. Gen. 13.

Sichima, idem: eadémque metropolis, Iudic. 21. Pſal. 107.

Sichimi, idem. Gen. 33.

Sicilia, Tyrrheni maris inſula, à Thucydide Sicania dicta, frumenti adeò ferax, vt non immeritò olim Romani imperii horreum fuerit appellata. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe, poſteaque impetu maris auulſa fuiſſe: inde nomen traxiſſe, quaſi Sicilita, id eſt, reſecta. Virg. 3. Aeneid. Eadem & Triquetra à quibuſdam appellatur, a figura triangulari. Item Trinacria, a tribus promontoriis, quorũ quod in Meridiem vergit, Pachynum appellant: alterum Pelorum, quod ad Septentrionem ſpectat, & ab Italia mille quingentis paſſibus diſtat: tertium Lilybeum Carthaginem maximè ſpectans, & ab Aphricæ littoribus cxx. millibus paſſuum diſtans. Hæc ab Oriente & Occidente, Septentrioneque Tyrrheno mari, à Meridie Aphrico alluitur. Patet in longitudinem a Peloro vſque ad Pachynum, millibus paſſuum centum octogintaſeptem, in latitudine centum octoginta nouem: in circuitu autem DCXVIII. vt ex Agrippæ ſententia tradit Plin.

Sicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, ob ingentem fortitudinem Achilles Romanus appellatus, pugnaſſe dicitur centum & viginti prœliis. Cicatricem auerſam nullam, aduerſas quadraginta quinque tuliſſe. Coronis aureis octo donatus eſt. Triumphauit cum imperatoribus ſuis triumphos nouem. Gellius libro 2. cap. 11. Plin. lib. 7. cap. 38. Item libro 22. cap 5.

Sicoris, Hiſpaniæ Tarraconenſis fluuius, nõ longè ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæſar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, ſiti ad deditionem compulit.

Sicorus, rex Celtiberorum, ante vrbem cõditam annis 540.

Siculus, apud Celtiberos Hiſpanos regnauit annis ferme LX. anno mundi 2485.

Siculum mare, anguſtum atque anceps alterno curſu, modò in Tuſcum, modò in Ionium pelagus influit verticoſum, & Scyllæ ac Charybdis ſæuitia inclytum. Bocatio, ambit Siciliam à qua ita denominatur. Ab Occaſu Sardum habet, ab Aquilone Tuſcum, ab Oriente Ionium, a Meridie Africum. Hoc mare, teſte Strabo. lib. 1 eadem cum Oceani æſtuariis pati dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxum alternat, ſicuti & Oceanus bis inundat, totieſque recedit.

Sicynus, inſula quam Plin. li. 4. cap. 12. inter Sporadas numerat, vt etiam adnotauit Vadianus. Vide Sicenus.

Sicyon, vrbs Achaiæ propriè dictæ, non procul ab Iſthmo Peloponneſiaco, metallicis olim officinis & copioſo olearum prouẽtu in primis nobilitata.

Sicyonis, inſula in mari Aegeo, ex oppoſito ad Epidaurum, alta quidem & eminens, vt refert Plinius. Ab hac inſula Minerua Sicyonia dicta eſt, quòd templum ibi haberet, quod Epopeus ob partam contra Bœotios victoriam ſolenniter extruxit.

Sida, Beli filia, vt in Sidon dicetur.

Sida, Pamphyliæ vrbs, Pomp. lib. 1. in deſcriptione Pamphyliæ. Vide Side.

Sidace, vrbs Lyciæ, à Sydace, Amiſodori filia: Gentile, Sidacenus vel Sidaceus. Steph.

Sidarus, vrbs & portus: Gentile, Sidaruntius. Steph.

Side, vrbs Pamphyliæ, dicta à Side filia Mentauri, vxore Moli, a quo inſula nominata eſt. Ciuis Sidetes Steph.

Sidele, vrbs Ioniæ. Ciuis, Sidelenus. Steph.

Siden, nomen loci. 1. Mach. 15.
Sidene, vrbs Lyciæ: Gentile, Sidenus, Steph.
Sidia, regio quędam, ſi rectè legitur apud Steph. cui Tios ciuitas eſt Sidiæ.
Sidicinum, Plin. oppidum Campaniæ.
Sidon, vrbs inſignis Phœniciæ, ad mare ſita, ab iis qui Mediterranea incolebant, condita: qui cum perpetuis vexarentur terræ motibus, relictis ſuis ſedibus, nouam vrbem ad mare poſuerunt, quam à piſcium vbertate ſua lingua Sidona vocauerunt.
Sidonii, populi Sidonis vrbis. Sidones verò populi Thracum prope Hebrum, quos Plin. Sidones appellat. Sũt & alii Sidones in Scythia. Hi ab Aſcaloniorum rege expugnati, Tyrum condiderunt. Iuſtin. lib. 18.
Sidonia, vrbs Troadis: Gentile, Sidonius. Steph.
Sidonius Apollinaris poeta.
Sidrach, nomen viri, qui & Ananias dicebatur. Dan. 1.
Sidrona, Ptolemæo libro 2. capite 17. Dalmatiæ vrbs: alii Stridona. vulgò *Sdrigna*, S. Hieronymi patria.
Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis nauale: Gentile, Siduntius. Eſt etiam vicus circa Clazomenas, & alius rubri maris, & locus Pamphyliæ: Gentile, Siduſius. Steph.
Siduſſa, vrbs Ioniæ. Steph.
Sidyma, vrbs Lyciæ à Sidimo quondam dicta: Ciuis, Sidymeus. Steph.
Siga, ciuitas, colonia Mauritaniæ Cæſarienſis, Ptol. lib. 4. cap. 2. Siphacis & Bochi regia: hodie vulgò *Zerſen*.
Sigalion, ſimulachrum apud Aegyptios in ſacris Iſidis & Serapidis, quòd, digito labiis impreſſo, ſilentium imperare videbatur: vnde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, quod eſt ſilere. Alio nomine Harpocratem appellabant. Vide Harpocrates.
Sigatha, vrbs Libyæ: Ciuis, Sigatheus. Stephanus ex Strabonis lib. 17.
Sige, vrbs Troadis: Gentile, Sigites, Steph. qui & Sigeum, Troadis vrbem eſſe ſcripſit.
Sigeum, promontorium & oppidum Troadis, Aiacis ſepulchro nobilitatum. Dictum σίγειον, vt quidam volunt, ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, hoc eſt, à ſilendo, eò quòd Hercules pręmio ſuo à Laomedonte fraudatus, diſſimulato diſceſſu, ibi ſe occultarit, indeque ſilentio magno reuerſus, vrbem repente adortus ceperit. Alii per antiphraſin Sigeum dictum putãt, quòd nullum ibi vnquam ſit ſilentium, aquis ſe perpetuò magno cum murmure ſaxis illidentibus. Hinc Sigeus, a, um, & Sigeius. Virgilius 2. Aeneidos.
Sigillaria, vicus Romæ, vbi ſigilla vendebantur. Gell. lib. 5. Apud Sigillaria fortè in libraria ego & L. Paulus poëta conſederamus,
Sigisbertus, Metenſium rex, anno ſalutis 567.
Sigisbertus, Dagoberti filius maior natu, Auſtraſianorum, Transrhenanorúmque rex, Galliam Clodoueo minori natu conceſſit. Paulus Aemil. lib. 1.
Sigiſmundus Imperat. fratri Vinceſlao in regno Bohemio ſucceſſit, anno ſalutis 1419. Qui in Turcas bellum mouit, obſeſſa arce Calaboca, accepta clade, deſideratis multis domum rediit. Ritius. anno ſalutis 1412.
Sigiſmundus, rex Bohemiæ, anno ſalutis 1420.
Sigiſmundus, Vngariæ rex, Romanorum imperator XXXIIII. regnauit annis XXVII anno ſalutis 1411.
Sigiſmundus March. rex Vngariæ, regnauit annis L I. Boſnam & Croatiam ſubegit, Modaniam domuit, anno ſal 1387.
Sigiſuultus, cos. anno ab vrbe condita 1190.
Signia, Latii oppidum, in cuius agro vinum naſcebatur mire auſterum, ideòque vẽtris profluuio ſedando vtile: a loco Signinum appellatum. Martial. lib. 13.
Signia, Plin. lib. 5. cap. 29. mons eſt, cuius radicibus ſita eſt Apamia.
Sigris portus, quem Niſope inſula Lesbi efficit. Steph. Et alibi Sigiim, Lesbi portum eſſe ſcribit, vnde Sigrieus vel Sigrius.
Sigynnus, vrbs Aegyptiorum. Ciues, Sigynni. Steph. apud hos ſunt equi toto corpore hirſuti, puſilli tamen & geſtandis viris inualidi, ſed qui iuncti currui perniciſſimi ſunt.
Siha, nomen viri. 1. Eſd. 2.
Siſor, Nilus, Aegypti flumen. Ioſ. 19. & 1. Paralipo. 13.
Silanus Claudii Principis gener, qui erepta ſibi Octauia, dataque Neroni præ dolore gladio proprio ſe ſuffocauit, idque die nuptiarum ad augendam inuidiam. Auto. Corn. Tacitus libr. 12.
Silanus filius T. Manlii pontificis qui à patre repudiatus, quòd pecuniam accepiſſet a Macedonibus, dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequẽti: cuius exequiis neque pater interſuit, neque ſuadẽtibus vt adeſſet auſcultauit. Autor. Val. Maximus de Seueritate.
Silanius mons Hyberniæ inſulæ altiſſimus, à Silanio rege in vertice eius ſepulto dictus.
Silas, nomen viri. Act. 15. & 18.
Silo, Ciuitas in tribu Ephraim. Ioſ. 21. 22. Ierem. 7. Iudic. 21.
Silarus, Italiæ fluuius Picentinos diuidens à Lucanis, cuius ea fertur eſſe natura, vt virgulta & folia in ipſum decidẽtia lapideſcant. Plin. lib. 2. cap. 103.
Silenus, Bacchi nutritius & pędagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera tranſlatum dicit. Virgil. 2. Eclog.
Siler, vide SILARVS.
Sileſii, vide SALYSII.
Silia, fluuius de quo Strabo lib. 14. in regione montana Siliã flumen eſſe, in quo nihil in-

Pp. iiii.

natet: quanquam id Democritus non credat, qui multam Aſiæ partem peragrauit : ſed nec id Ariſtoteles concedit:etſi aëres quidam ſint adeò tenues , vt nulla in eis volatilia inueniantur. Vide Sila.

Silimnus, vide Simni.

Siliudium, oppidulum circa Idam. Ciues, Silinditæ & Silindiotæ. Steph.

Silis, amnis Venetiæ primus in ſtagnum cadēs, vbi nunc habentur ſuburbanæ Venetiarum inſulæ, Murianum, Torcellúmque.

Silis, Plinio libro 3. capite 18. fluuius Venetiæ ex montibus Tauriſanis fluens. Silis verò cum y Græco, nomen eſt, quod, vt idem teſtatur, Scythæ Tanaim fluuium appellant, libr. 6. capite 7.

Silius Italicus poeta conſul. anno ab vrbe condita 820.

Silius Nerua , Conſul , anno ab vrbe condita 817.

Sillius, Italicus poeta præſtantiſſimus, ex Hiſpania oriundus , natus eſt Romæ & educatus, gratiſſimus Domitiano , cuius fauore ad tertium conſulatum perductus eſt. Virgilii natalem quotannis celebrabat. Septuagenarius ſeipſum interfecit dolore cuiuſdam claui inſanabilis. Pet. Crinitus.

Sillo, Hiſpaniæ rex, regnauit annis VI. pulſo Veremundo: habuit Egimandam, Aurelii ſororem, vxorem, anno ſalutis 770.

Sillura, inſula in Oceano Britannico (vt Solinus inquit) cuius homines nummos refutant. Dant itaque res, & accipiunt mutationibus.

Sillyos, vrbs Ioniæ iuxta Smyrnam: Gentile, Sillyeis. Steph.

Silon, inſulam Indiæ docet eſſe Auguſtinus de ciuitate Dei, lib. 12. Quæ ex eo cæteris terris præfertur, quòd omnis arbor quæ in eo gignitur, nunquam foliis nudatur.

Siloni, nomen viri, 1. Par. 9.

Silonites, idem, 2. Par. 9.

Silphii, populi Libyci ab inſula Plateæ vſque ad os Syrtium proteſi , Herodoto libro hiſtoriarum 4.

Siluanus, nomen viri. 2. Cor. 1. ſiue per y, ſiue per i ſcribas, non refert.

Siluerius, LVI. pontifex Rom. regnauit annum I. menſes V. dies XI. anno ſalutis 536.

Siluester, XXX. Roma. epiſcopus, regnauit annis XXII. anno ſalutis 314.

Siluester II. pontifex CXLII. magicis artibus imbutus regnauit an. IIII. menſ. I. anno ſalutis 997.

Simæthis, nympha, ex qua Faunus Acin ſuſcepit. Ouidius,

Acis erat Fauno, nymphâq; Simæthide cret⁹.

Simæthus, Siciliæ fluuius non procul à Catanenſi vrbe, ſed pro fluuio meliùs cum y pſilo ſcribitur, vt infrà

Simana, vrbs Bithyniæ inter duos fluuios: Gentile, Simanæus & Simaneus. Steph.

Simena, vrbs Lyciæ: Gentile, Simaneis. Steph.

Simeon , Bulgarorum rex , cum Bulgaris Græcos incurſionibus vehementer afflixit. Quem Romanus, filii ſui Chriſtophori filia, filio illius Petro , vxore data , ab incœpto furore compeſcuit, & fœdere ſociauit. Vnde & puella mutato nomine, ἰρήνη dicta eſt. Luithpran. lib. 3. cap. 9.

Simeon, ſecundus filius Iacob ex Lia, Gen. 29, 1. Paral. 4. Fuit & nomen cuiuſdam qui Chriſtum noſtrum ſuſcepit in vlnas, cùm inferretur in templum. Luc. 2.

Simeon, filius Iſſachar, Gen. 46, 1. Par. 7.

Simichida, paſtor ponitur Theocrito in carmine Bucolico, quem enarratores ipſius Theocriti patrem dicunt fuiſſe.

Similarum amaſia Croci. Plin. lib. 16. cap. 36.

Simmaa, filius Dauid, 1. Par. 3. qui 2. Reg. 5. dicitur Samua. Tertius filius Iſai. 1. Paralip. 2. qui 1. Reg. 16. 17. dicitur Samma.

Simmias, philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos 23. qui ordine a Diogene Laertio cōmemorantur.

Simoeſius, vir Troianus, quòd ad ripas Simoentis fluuii ſit natus. Is ætate florens , needum vxorem ſortitus, ab Aiace Telamonio interfectus eſt. Hom. Iliad. 4.

Simois, entis, fluuius Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Troianum, qui ab eo dicitur Simoëſios , & mari appropinquans, commiſcetur Xantho , atque in paludem cogitur: deinde exit in Helleſpontum iuxta Sigeum promontorium.

Simon , filius Mathathiæ filii Iohannis. 1. Machab. 2.

Simon Magus, impoſtor, qui à Petro , Spiritus ſancti gratiam mercari volebat : vnde Simoniæ nomen inditum, Act. 8. Nomen Apoſtoli, Matth. 10. Fuit & alius ſic nominatus , qui poſt CHRISTVM crucem coactus baiulauit. Matth. 27.

Simon, Herodis ſeruus, ſeditionis author , anno mundi 3969.

Simon, Oniæ filius, ſummus Iudæorum ſacerdos, anno mundi 3779.

Simon, ſummus ſacerdos conſtitutus ab Herode, depoſito Ieſu, anno mundi 3940.

Simon Aſmonæus, frater Iudæ, dux & pontifex maximus, regnauit annis VIII. Cum Romanis fœdus renouauit, eiſque aureum clypeū mille minarum miſit. Olymp. 159.

Simon Iuſtus, pontifex maximus Iudæorum, annis 28. Olymp. 134.

Simon Priſcus , pontifex maximus Iudæorum, annis 13. Olymp. 119.

Simon puer Tridentinus, à Iudæis martyrio coronatus. quare Iudæi variis ſuppliciis necati, debitam luerunt pœnam, anno mundi 3789.

Simon Athenienſis, philoſophus, Socratis diſcipulus

pulus,ſcripſit dialogos 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte rhetorica. Alius medicus. Alius ſculptor:quorum omnium author Diogenes Laërtius.

Simon Magneſius,muſicus egregius,qui & ipſe ſuperiorum muſicorum more corrupto Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodiam.Strab.lib.14.

Simon Conſtantinopolitanus,ludimagiſter,annos ab hinc circiter 200. compoſuit Græcè Metaphraſtas,id eſt,ſanctorum vitas,quę habentur in bibliotheca Vaticana.

Simonides Ceus, poëta Melicus, primus artem memorandi inueniſſe fertur. Cùm enim cœnaret in Theſſalia apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, cecinıſſetque id carmen, quod in eam ſcripſiſſet, in quo multa ornandi cauſa, poëtarum more,in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſent,nimis illum ſordide Simonidi dixiſſe, ſe dimidium eius ei, quod pactus eſſet,pro illo carmine daturum, reliquum à ſuis Tyndaridis, quos æquè laudaſſet, peteret, ſi ei videretur. Paulò pòſt eſſe fertur nuntiatum Simonidi, vt prodiret, iuuenes ſtare ad ianuam duos quoſdam, qui eum magnopere euocarent: ſurrexiſſe illum ipſum,prodiſſe,vidiſſe neminem.Hoc interim ſpatio conclaue illud,vbi epularetur Scopas, concidiſſe: ea ruina ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe :quos cùm humare vellent ſui, neque poſſent obtritos internoſcere vllo modo, Simonides dicitur ex eo,quòd meminiſſet ,quo eorum loco quiſque accubuiſſet,demonſtrator vniuſcuiuſque ſepeliendi fuiſſe. Hac tum re admonitus inueniſſe fertur, ordinem eſſe maximè,qui memoriæ lumen adferret. Cicero. Iambicum poëtam Strabo fuiſſe dicit: Suidas verò Caryſtium ſiue Erythreum, qui ſcripſit Græcorum apud Aulidem Conuentum, trimetrorum libros duos, & alia.Præter hos,alios duos ponit:vnum filium ſororis Simonidis Cei, cognominatum Melicertam, qui ante bellum Peloponneſiacum fuit, ſcripſitque genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poëtam Antiochi Magni tempore, cuius res geſtas ſcripſit, ac bellum aduerſus Galatas.Suidas. Primus ille literas inuenit longas η, ω:præterea lyræ tertium ſonum. Plinius octauam chordam addidiſſe ſcribit.

Simonides, poëta Iambicus ex Amorgo inſula, traditur primus fuiſſe apud Græcos lyricus, ad mouendas lachrymas aptiſſimus: flebile carmen inuenit.

Simplicius XLV. Roman. epiſcopus, annis XV. menſ.1.diebus VII.anno ſalutis *469*.

Simpri,Vide Ombrici.

Simſon XVI,filius Manuæ,de tribu Dan,regnauit an. XX. liberauit filios Iſrael à Philiſtinorum ſeruitute, quibus annis XL. tributa ſoluerant. Vir fortiſſimus, leonem manu ſuffocauit. Maxilla aſini 1000. Philiſtinos interfecit,cæteris in fugam verſis. Demum fraude Dalilæ deceptus,captus ab hoſte, excæcatus, ludens coram Palæſtinorum principibus,apprehēſis columnis,quibus domus nitebatur, ædificium ſubuertit:vbi perierunt 3000.Philiſtinorum,Iud.13.Ioſeph.lib.5.cap.10.

Simundi, inſula, quæ poſtea Taprobane, vt infrà dicetur.

Simyrus, vrbs Syriorum : Gentile, Simyrius vel Simyreus.Steph.

Sin,eremus inter Elim & Sinai,in qua octaua Iſraelitarum manſio fuit. Exod.16.Num.33.Latinus Ezechielis interpres pro hoc tranſtulit Peluſium,Ezech.30.

Sin,Num.13.20.27.33.34.Deuter.32.Ioſ.15. Deſertum in terra Edom, quod alias Cades vel deſertum Pharan dicitur,Vide Cades.

Sina,vrbs Meſopotamię,quo nomine etiam dictus eſt mons Petræ & Arabiæ. Apoſtolus,Sina,mons eſt in Arabia,qui coniunctus eſt ei, qui nunc eſt Hieruſalem. Vide Sinarum.

Sinada,ciuitas Aſiatica ad Carię fines,non magna, ante quam planities iacet oleis conſita, ſexaginta ferè ſtadiorum. Dicitur & Sinnas, adis,vt apud Sidonium.Sunt qui per y pſilon in prima ſcribant, & rectiùs,& per duplex n, Vide infrà.

Sinæus,filius Chanaan Gen.10,1.Par.1.

Sinalus fuit medicus quidam, de quo Syllius Italicus libr.5.Ipſe olim antiquo primum Garamanticus Amnon,&c.

Sinapodes,populi in deſertis Africę,qui vt Pomponius refert, inflexi lentis cruribus ſerpere magis,quàm ingredi traduntur.

Sinarum regio, Ptolem.lib.7.cap.3. terminatur à Septentrione parte Serum expoſita, ab ortu ſolis atque Meridie,terra incognita,ab Occaſu India extra Gangem. Vide Sina.Steph.metropolis eſt Sinarum.

Sinda, vrbs iuxta magnum ſinum Indiæ, vnde, populi. apud hos hic mos erat ſepeliendi, vt tot piſces in ſepulchra mortuorum mitterēt, quot hoſtes interfeciſſent.Steph.

Sindarus,arx in Cyrro oppido Syriæ.Steph.

Sindeſſus,vrbs Cariæ:Gentile,Sindeſſius vel Sindeſſeus Steph.

Sindi,populi ad Meridiem Mœotidis. Alii Sindicam gētem à Mœotis deſcendiſſe ſcribunt. Stephano.

Sindia,vrbs Lyciæ:Gentile,Sindii.Steph.

Sindonæi populi Thraciæ.Steph.

Sindones, populi Aſiæ iuxta Mœotidem.Ioannes Honterus.

Sinera,vrbs Phœniciæ:Gentile,Sinereus.Steph.

Singara,vrbs Arabiæ iuxta Edeſſam.Ciuis,Singarenus.Steph.

Singys,vrbs Pāphylię:Gētile,Singyates. Steph.

Singus, vrbs iuxta Athon. Hinc Singius, Sin-

geus,Singicus.Stephano,

Sinncat, tegio plsna , omnis generis delieiis abundans,anno mundl 1765.

Sinoë,vrbs Siciliæ,hine Siuoëſſæus.Steph. Vide Sinueſſa.

Sinon, filius Siſyphi , nepns Autolyei furis, qui eum Vlyſſe ad bellum Ttoianum profectus, eùm Græci decimo demum anno diffidentes llium vi eapi poſſe, ad dolum proditionémque eonfugerent, omnium maxime idoneus viſus eſt,eui ob ingenii aſtutiam fallendorum Troianotum , equique aperiendi negotium imponeretur. Virgil. 2. Aeneidos. Plinius ait huius inuentum fuiſſe ſignificationem ſpeculariam.

Sinonia , Plin.lib.3.eap.6, inſula Corſieæ vltra Tyberina oſtia in Antiano.

Sinope,nomen regis Numidarum.

Sinope, Aſopi filis, quam Apollo raptã in Pontum traduxit,& ex ea genuit Syrum,vnde Syri poſtea appellati ſunt. tametſi alii Martis & Aeginæ , alii Pernaſſes & Martis filium fuiſſe tradunt : quidam sutem non ab Apolline viriatsm, ſed ab eo & Ioue perpetuam vlrginitatem ſortitam,cùm illi ſpe cõcubitus, quicquid poſtulaſſet,ei daturos ſe promiſiſſenc.

Sinope,vrbs Ponti,in eolle peninſulę cuiuſdam ſita,ex vtraque Iſthmi parte portus & ſtationes habens, olim etiam frequenti gymnaſio, & tubricæ genere , qusm Sinopieam vocant, elariſſima. Sinopem (ioquit Strabo libro 12.) vtbium, quæ in Ponto ſunt,clariſſimam,Mileſii condidere : quæ claſſe comparata, mari, quod intra Cyaneas eſt, imperauit. Extrà verò multorum eertaminum particeps fuit cum Græcis : & cùm libera fuiſſet,tandem amiſſa libertate , Pharnaci obtemperauit (fuit enim obſidione capta) poſteáque ſueceſſoribus eius vſque ad Eupatorem & Romsnos, qui illum ſuſtulerunt.Hine deducitur Gentile Siuopeus.

Sintiæ,vrbs Macedoniæ iuxta Thraciam.Incolæ Sintii , vbi fluuius quidam eſt Pontus dictus , in quo reperiuntur lapides , quos aqua inſperſa aecendit,flatus extinguit,graui odore,bituminis ferè , dum vtuntur, & ſerpentibus omnibus infeſto.Steph ex Ariſto.mirabi. Dicuntur etiam Sintii.

Sinties & Sapæi, dicebautur Thraces qul Lemnum olim incoluerunt Steph. Vide Sapæ.

Sintœum , caſtellum Armeniæ à Galatis conditum:Gentile,Sintœus.Steph.

Sinnueſſa, oppidum, Plin.lib.3.cap.5.noui Latii extremum,non procul à Liri fluuio, olim Sinope appellatum. Liuius lib.10.ab vrbe, Cuius ager Sinueſſanus dictus eſt , copioſum apricis in ſaxis vinum gignens.

Sinus magnus Ptole.in India is eſt , quem mare de Sur hodie vocant,ad quem Hiſpani verſus occidentem nauigando perueniunt, terreſtri

itinere aliquot dierum interiecto.

Sion,mons Ierofolymæ(qui alias mons Domini,item & mons ſanctus dicitur)in cuius vertice erat arx conſtructa,quæ à Dauide,ciuitas Dsnidis eſt vocata .2.Reg.4.

Sion,Deute.4. nomen montis Amorrhæorum, qui & Hermon dicitur.

Sionia,vrbs Pontica:Gentile,Sionites.Steph.

Siot,ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

Siphe vel Siphæ,nauale Theſpiacæ: Gentile,Siphæus vel Siphæeus.Steph.

Siphnus, vna ex Cycladibus in Aegæo. Plinius, Strabo & Mela lib.2. Locupletiſſima erat,teſte Herodo.lib.3. vt in qua auraria & argentaria metalla eſſent,vnde tantùm pecunię fiebat , vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus locupletiſſimo cuique par. Siphniis pecuniam , quæ quotannis conficiebatur,diſtribuentibus.Hæc autẽ Merope & Acis appellata eſt.Vide Byblis.Steph. inſula eſt eirca Cretam.

Sipii,Vide Sapæ.

Sipoutum,vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ & Sipus , & à Græcis (ob multitudinem ſepiarum, quæ ibi capiuntur)Sepius, untis,dicitur. Pomponius libro 3.cap.2. Vulgò *Siponto*. Strabo lib.6.Lucanus lib.4.

Sipylus, vtbs Phrygiæ , quæ regnante Tantalo, terræ motu concidit.Ouid.6. Metam.
Tum cùm Mœoniam virgo , Sipylumque colebat,

Siraces,populi Meridiem verſus,vſque ad Caucaſi montes deſcendunt.Stra.lib.11.

Sirbônis palus in Palæſtina, Stephano ſtagnum eſt prope Caſium montem. Poſſeſſiuum , Sirbonius.Vide Serbonis.

Sirenes, monſtra marina, poëtarum fabulis celebrata , ſuperiore ſui parte virginis effigiem referẽtia, inferiore verò in piſcis caudam deſinentia.Hę tres fuiſſe finguntur, Acheloi fluuii,& Calliopes Nymphæ filiæ , Parthenope, Ligia , & Leucoſia , quæ cùm littus Siculum incolerent,nautas prænternauigantes ſuauitate cantus in naufragium pellieiebant. Vlyſſes autem, cùm illac ipſi iter eſſet, ſociorum aures cera obturauit , ſeipſum verò malo nauis iuſſit alligari : eóque modo periculum tutus euaſit. Sirenes itaque cùm ſe contemni viderent , impatientia doloris ſe præcipitauerunt in mare. Homer.12.Odyſſ.Ouidius 5.Metam. fabulatur has fuiſſe comites Proſerpinæ,eam que raptam diu quæſiſſe, eàque non inuenta, doloris impatientia in monſtra marina eſſe conuerſas , ſuperiore corporis parte virgineam formam,inferiore piſces referentia:voce autem,cithara & tibiis tam blande canentia,vt prænternauigantes ſopirent,ſopitos demergerent, demerſos etiam deuorarent. Virgilius 5.Aeneidos.

Sirenuſſæ,

Sirenuſſæ, Inſulę in Italia iuxta fretum Siculum in ipſo promontorio loci auulſi iuxæ, qui locus intra ſinus ſuos continet Cymen & Poſidoniam: vbi etiam templum Sirenum eſt in magna veneratione. Gentile, Sirenuſius & Sirenuſiæus. Steph. Strab. lib. 5.

Sites, populi Thraciæ ſupra Byzantium. Steph.

Siropæones, vide s t a t s.

Siris, fluuius Lybiæ, prope inſulas Phaſeluſſas. Stephan.

Siris, ab Aethiopibus dicitur Nilus, antequam totus confluat. Nam, vt inquit Plin. nec ante Nilus dicitur, quam ſe totum aquis concordibus iunxit. Dictum Sirin autumat Stephanus & Euſtathius a Sirio, quoniam ſub ortum canis per introitum Solis in Leonem augeatur, vt Hermolaus ſcribit.

Siris, vrbs Italiæ iuxta Metapontum, & fluuius, Polieum quoque pòſt appellata, a Mineruа Poliade in Ilio Inde Sirenus (vel potius Sirinus) Sirites & Siritis fœm. gene. Eſt etiam Siris in Pæonia, de qua Gentile à gignendi caſu factum Siropæones. Steph. Meminit etiã in Polieo, & alibi Metapontum quoque olim Sirin dictam.

Sirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis Canicula dicitur. Hyginus tamen in tractatu de Signis cæleſtibus, Sirium diuerſum facit a Canicula, neque in ore Canis, ſed in capite eius collocat. Hæc in cæli centro cum Sole coniuncta, æſtum eius duplicat, mortaliumque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, vt quidam volunt ἀπὸ τοῦ σειριᾶν, hoc eſt ſiccando, propterea quòd & fluuios & fontes nimio calore exiccet: vt alii, ἀπὸ τοῦ σειρῦν, hoc eſt, ab euacuando, quòd corpora noſtra ſudoribus euacuet. Seruius enarrans illud Virg 10. Aeneid.

Non ſecus ac liquida ſi quãdo nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubẽt, aut Sirius ardor.

Sirius, inquit, ſtella eſt in ore Canis, quæ quantum in ipſa eſt, peſtifera eſt, ſed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vtitur viribus. Hinc eſt, quòd cùm tempore certo oriatur, non ſemper eſt noxia. Quin & Solem ipſum quidam Sirium, & aſtra omnia Siria appellarunt, vt annotauit Suid.

Sirmion, Ptolemæo li. 2. cap. 1, vrbs eſt Pannoniæ inferioris, non procul a Danubio fluuio: Gentile, Sirmieus.

Sirrha, vrbs Thraciæ: Gentile, Sirrhæus.

Sis, Cliuus, de quo legitur 2. Par. 20.

Siſai, Filius Enach. Num. 33.

Siſamnes Iudex qui licet Cambyſi regi chariſſimus, tamen ob iniquam ſententiam quam pecunia corruptus, tulerat, iuſſu Cambyſis excoriatus eſt, eiuſque pellis ante tribunal Iudicum expoſita, vt ea cõſpecta alii iudices aliena fruerentur inſania, ſibique cauerent.

Siſamoi, Filius Elaſa filii Helles 1. Par. 2.

Siſamus, vrbs Paphlagoniæ, Homer. Iliad. 2.

Siſapho Corinthius frater Mamertis: qui vbi intellexiſſent filios ſuos à Mamerte fratre regnandi libidine interfectus, eum membratim diſcerpſit. Ouid in Ibin.

Siſapo, Plin. lib. 3. cap. 1, oppidum Hiſpaniæ, vnde & Siſaponenſis regio in Bætica, vbi optimum minium naſcebatur, eodem Plin. lib. 33. cap. 7.

Siſara, Dux exercitus Iabin regis Chanaan, Iudic. 4. Magiſter militiæ Aſor, 1. Reg. 12. Pſa. 82.

Siſauranum, oppidum, a Beliſatio per deditionẽ captum, anno ſal. 545.

Siſcia, Pannoniæ ſuperioris vrbs, Ptol. lib. 2. ca. 15. hodie Lablachum, Lublana.

Siſecundus, Hiſpanorum rex, Suintillæ filius, excluſo Germano fratre, regnum adeptus eſt: regnauit annis vii. anno ſal. 627.

Siſanius, Aſſyriæ & Satrabanæ præfectus, anno mundi 3419.

Siſenna Statilius Taurus, conſ. anno ſal. 12.

Siſenna, antiquus ſcriptor hiſtoriæ Romanæ.

Siſidius, conſul anno ab vrbe condita 1241.

Siſigabis, vxor Darii vltimi Perſarum regis, quę nulli ſuæ ætatis fœminę pulchritudine ceſſit, teſte Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolùm non violauit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captiuo corpori illuderet.

Siſigyllis, vrbs magna prope Celticam. Gentile, Siſigylites, Steph.

Siſimus, LXXXV. Pontifex Rom. regnauit diebus xx. anno ſal. 6.

Siſſebuta, Hiſpanorum rex, regnauit annis IX. menſib. VII. Is Chriſtianam religionem mirifice amplexus, ampliauit. Claſſe in Aphricam traiecit, plures in ea gentes in ſuam redegit poteſtatem. Riti.

Siſualdus, Brentorũ rex, fœdus cum Narſete perculſit. Hinc ad Francos defecit, anno ſal. 557.

Siſyde, vrbs, condita in Sicilia, anno à Roma condita 151.

Siſyphus, Aeoli filius qui cùm Atticam latrocinus infeſtaret, à Theſeo occiſus eſt. Hũc poetæ fabulantur eo ſupplicii genere apud inferos plecti, vt ſaxum ingens in montis cuiuſdam verticẽ cogatur prouoluere: quod cùm ad ſummum pene extulerit, repentè deorſum relabitur. Ouid. 3. Metam.

Siſyphus, Corinthiorum rex, cui Merope Atlantis filia nupſit. Ouid. 4. Faſtor.

Siſyrba, pars Epheſi, a Siſyrbe Amazone dicta. Gentile, Siſyrbites. Steph.

Sitalces, Thraciæ rex, contra Perdicam exercitum duxit, Macedoniam vaſtauit, quibuſdã caſtellis captis, anno mundi 3534.

Sithalcus, Germanorũ terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus eſt. Iornand. lib. rerum Geticarum.

Sitheni, populi iuxta mare rubrum. Steph.

Sithon,filiam habuit Pallenem: quæ Clito nu-pſit, & Pallenæ Thraciæ vrbi nomen dedit. Stephan.

Sithon,mons Thraciæ, ab eo Thracia dicta eſt Sithonia.

Sithonia,pars Thraciæ,Plin.lib.4.ca.11.quæ ab Hæmo monte auerſa, vergit in Pontum Euxinum. Herodotus verò lib.7.Sithoniam regionem in ora maritima Macedoniæ collocat,ad ſinum Termæum : eiúſque vrbes facit Toronam,Sermylam,Mecybernam,& Olynthum.Poetæ autem Sithoniā pro ipſa Thracia fere accipiunt: vnde Sithonias niues frequenter legimus , pro altiſſimis Thraciæ niuibus.Virg.10. Eclog.

Sithoniáſq; niues hyemis ſubeamus aquoſæ.

Sitim,nomen torrentis.Ioel.3.vbi legitur, Irrigabit torrentem ſpinarum.Vide S E T I M.

Siton,Vide I T O N.

Sitta,Orientis dux,anno ſalutis 534.

Siua,ſcriba regis Dauid,2.Reg.20.

Siuan,nomen menſis.Eſth.8.vbi corruptè legitur Siban.

Sixus,vrbs Maſtianorum.Steph.

Siza,pater Adina.1.Par.11.

Sizara,Syriæ vrbs,alias Lariſſa dicta.Steph.

Skioldus Lotheri Danorum regis filius:qui quū ab adoleſcentia venandi ſtudio flagraret,immanem belluam, quam nemo aggredi audebat ſubegit,quæ futuram in eo fortitudinem ominata eſt.Idem poſtea repertum miræ magnitudinis aprum cingulo detinuit ſociíſq; dedit occidendum.Saxo Grammaticus.

S M

Smaragdus alter Exargus , Claſſenſe oppidum cepit,Longobardos vicit,Beroaldum , ducē eum militibus cepit,atque occidit.Blond.

Smendis, Aegyptiorū rex,regnauit annis XXVI. anno mundi 2960.

Smerdis, Cambyſæ Perſarum regis frater,quem cùm Cambyſes per ſomnium vidiſſet regio throno inſidentem, metuens ne regnum occuparet,occidi iuſſit.Fuit & alter Smerdis,vt ſcripſimus in dictione P A T I Z I T E S.

Smeredus magus III. Perſarum rex , regnauit menſib. VII anno mundi 3440.

Smila , Stephano , vrbs Thraciæ Gentile, Smilaus.

Smilax, puella formoſiſſima , quæ Croci pueri amore capta,cùm ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederæ non diſſimilem,aut certè in eius flores , candore odoréque lilium referentes. Ouid. 4. Metamorph.

Sminthe, vrbs Troiæ. Gentile , Sminthæus vel Smintheus. Scribitur etiam per s & ει diphthongum,Steph.

Smintheus,Apollinis epithetum , cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primā hanc fuiſſe in Chryſe oppido Myſiæ Crinim ſacerdotem Apollinis , cui deus iratus immiſit in agros illius mures , qui fructus illius vaſtabant. A quo exoratus deus , cùm rurſus placatus peſtem hanc tollere vellet,ad Ordem paſtorem illius venit, à quo hoſpitio acceptus,pollicitúſque mali remedium,mures ſagittis omnes interfecit,eóque facto iuſſit paſtorem Crinidi indicare,ipſum Apollinem humana ſpecie apud ſe diuertiſſe , & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis templum deo conſtruxit , vocauitque Apollinis Sminthei, quod eius linguæ dialecto mures σμίνθαι vocantur.Altera talis eſt: Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt , vt ibi vrbem conderent, vbi eis terra geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt:itaque mane cùm id factum viderent,memores oraculi vrbem poſuerunt, quam Sminthiam appellauerunt.

Sminthion,locus quidam , Strabo lib.13.Incola, Sminthius,vel Smintheius,& regio Sminthia.

Smyrna, vrbs Ioniæ Milete amne irrigata, Homeri(vt plurimi credunt) patria : qui inde à Poetis paſsim Smyrnæus cognominatur, Smyrna,inquit Steph.nominata eſt à Smyrna Amazone,quę Epheſum occupauit:cùm antea Naulochon diceretur,condita primùm& habitata à Tantalo.Hinc Smyrnæus, & ſinus Smyrnaicus.

S O

Soam,nomen viri.1.Par.24.

Soana,fluuius Aſiæ.

Soana,Ptolc.lib.7.cap.4. fluuii oſtia in Taprobana inſula.

Soanes,Steph populi ſtrenui Aſiæ,Caucaſi extrema obtinentes , ſicut Strabo refert lib. 11. qui ducenta hominum millia cogunt in exercitum.vide P H T H I R O P H A G I.

Soba,nomen loci,1.Reg.14. 2.Reg 8. 1.Paral.18. Pſal.59.Iudic.13.

Sobab,filius Dauid.2.Reg.5. 1.Par.3. Filius Caleb ex Azuba prima vxore,1.Par.2.14.

Sobach,magiſter militię Adarezer regis. 2.Regum 10.

Sobal,filius Seir Horræi,Gen.36.Filius Hur primogeniti Caleb ex Ephratha concubina, 1. Par.2.Filius Iuda,1.Par.4.qui Gen.46.dicitur Sela.

Sobala,vrbs Cariæ.Gentile,Sobaleus.Steph.

Sobec,nomen viri.2. Eſd 10.

Sobi , filius Naas de Rabbath filiorū Ammon. 2.Reg.17.

Sobna,nomen ſcribæ.4.Reg.8.Iſa.22.

Soboba,filius Cos.1.Par.4.

Sobochai,nomen viri.2.Reg.21.1.Par.20.

Socho,duæ ſunt in tribu Iuda , huius nominis ciuitates,Ioſ.15. vbi leges Socoth deprauatè, 2.Reg.

1.Reg.17.19,2. Paral.28.Vrbs conſtructa a Roboam,2.Par.11.

Socion, philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit κέρας ἀμαλθείας, id eſt Cornu copiæ, librum multæ variæque doctrinæ. Gellius.

Socoth,tribus Gaddi ciuitas,montis Galaad in vicinia Fenuel, in via fugæ Madiam munitiſſima,inquit Ioſephus & optima,Ioſue 15. Cui Iacobus patriarcha hoc nomen impoſuit,Geneſ.33. Eſt & regio à Græcis τρωγλοδύτις dicta,quæ ad Rubrum mare excurrit, vbi Troglodytæ habitant. Num.33. Prima manſio filiorum Iſrael, poſtquam reliquerunt primas ſedes Rameſſes.

Socoth benoth, idolum Babyloniorum. 4 Regum 17.

Socrates,philoſophus Athenienſis, Sophronici ſtatuarii,& Phanaretæ obſtetricis filius. Vxores eodem tempore duas habuit,Myrto,Ariſtidis Iuſti filiam, & Xantippem mulierem moleſtiſſimam, quæ(ipſo cum diſcipulis diſſerente)menſam non rarò ſubuertit. Naturalem philoſophiam omnium primus in moralem tranſtulit,identidem inculcans,Quæ ſupra nos ſunt,nihil ad nos pertinere. Accuſatus tandem ab Anyto quodam diuite,& Melito poëta, & Lycone oratore, quòd de diis male ſentiret:cùm a iudicibus de more interrogaretur, quanam potiſſimum pœna ſe dignum cenſeret, Vt,inquit,in Prytaneo alar ex publico. Qua eius voce irritati iudices,capitis eum damnauerunt, & ad bibendam cicutam compulerunt:qua ille intrepide accepta, ſupremum vitæ diem clauſit.

Socrates,pictor, inter cuius opera eſt piger,qui appellatur ὄκνος, ſpartum torquens quod aſellus arrodit.Plin.lib.35.cap.11.Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates Conſtantinopolitanus, hiſtoriam Eccleſiaſticam, à tempore Apoſtolorum vſque ad Chryſoſtomum ſcripſit,quo tempore fuiſſe par eſt,vnum ex his qui in Tripartita connectitur hiſtoria.

Socratio, cinædus quidam quem ob ſtuprum commiſſum Piſo prætor poſtpoſuit duobus aliis adoleſcentulis Veraniolo & Fabullo.

Socus,vir Troianus Hippaſi filius, generoſus animo & corporis dignitate.Hic,teſte Homero,magno animo Vlyſſem vulnerauit, ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

Sodi,pater Geddiel.Num.13.

Sodoma,mæ, & Sodomum, & Sodoma, orum, oppidum Iudææ, de quo legitur in Geneſi. Σόδομα (inquit Stephanus) metropolis erat decem oppidorum, quæ in Aſphaltide lacu ſubmerſa ſunt.Ciuis,Sodomites.

Sogdiana, prouincia Aſiæ, quæ, vt libro 6.cap. 12.ait Ptolemæus, a Septentrione paruæ Scythiæ terminatur, ab Oriente Sacis, à Meridie & Occaſu Bactriana. In ea ſunt vrbes, Oxiana,Maruca & Alexandria, quam (vt Solinus ait) Alexander tertiam condidit, ad conteſtandos itineris ſui terminos. Incolæ, Sogdii & Sogdi.Stephan.

Sogdianus VIII.rex Perſarum,regnauit menſes VIII.anno mundi 3538.

Soha,nomen viri.2.Eſd.7.

Sohar,filius Simeon fili Iacob,Gen.46.Exo.6.

Sohoria,filius Ieroham.1.Par.8.

Solei,vrbs in Sardinia.Steph.

Solennus Orphitus,conſul,anno ſalutis 111.

Solimanus XII. Turcarum imperator, anno ſalutis 1519.diadema accepit.

Solimna,vrbs Indiæ.Gentile,Solimnæus.Steph.

Solinus hiſtoricus, qui de miraculis mundi ſcripſit.

Solis fons.Vide Fons Solis.

Solis inſula, eſt in mari Indico, ſemper rubens, &(vt Solinus refert)omni animántium generi inacceſſa, quoniam eò ingreſſos vi circunfuſi aeris confeſtim exanimat.

Solis menſa, Aethiopiæ locus, apparatis epulis ſemper refertus:& quia,vt libet(inquit Pomponius)veſci,volentibus licet, Solis menſam appellant, & quæ paſſim adpoſita ſunt,adfirmant naſci ſubinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator, cùm Alexandriam veniſſet,rei fama permotus,profectus eſt. Author Spartianus. Cælius libro 16. Antiquarum lectionum ſcribit, Solis menſam,adagio dici diuitum opulentorumque hominum domos, omni rerum copia vbertim adfluentes, expoſitaſque inopum neceſſitatibus & alimentis.

Solis oſtia, Pomponio in deſcriptione Indiæ, loca ſunt, ob æſtum intolerabilem, & aquarum longo tractu penuriam,ſic dicta:propter periclitatum Alexandri illis locis exercitum. Diodor.lib.17.

Sollium,Corinthi oppidulum:Gentile,Solieus. Stephanus ex Thucydidis lib.2.

Solœ, ciuitas inſignis Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodiis ædificata, poſtea Pompeiopolis appellata à Pompeio, qui piratas in eam tranſtulit,quos dignos exiſtimauit,vt ſeruarétur. Vide Pompeiopolis. Stephanus a Solone conditam ſcribit,& à Pompeio reſtauratam. Dionyſ.in Baſſaricis σόλοικοι vocat. Ab hac Solenſes. Aratus,Chryſippus Stoicus,& Philemon poëta comicus. Strabo libro 14. Plinius ex Polycleti authoritate tradit iuxta Solos fontem fuiſſe, cuius aquæ olei vicem præſtiterint vtentibus. Curtius Heliopolin,ceu Solis ciuitatem nominat.Vide SOLSN. Euſtathius Dionyſii interpres,hoc oppidum ab epulante Solone colonis Atticis ornatum fuiſſe ſcribit:cùm verò Barbari linguam Atticam paulatim coinquinaſſent, Solœciſſari dicti ſunt, & inde Solœciſmi.

Solngorgus, Vide Heræa.

Solomon, III. Iſraelitarum rex, regnauit annis XL. anno mundi 2931. Pharaonis regis Aegypti filiam duxit vxorem anno mundi 2932. Aetate vltima mulierum alienigenarum amore deceptus, deos adorauit alienos: quare decem tribuum regnum a poſteritate eius ablatum. 3. Reg. 11. Vide Salomon.

Solon, vnus ex ſeptem ſapientibus Græciæ, patria Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Priſco Romæ regnante. Gellius libro 17. cap. 21. Athenienſibus leges dedit, tanto temperamento compoſitas, vt parem gratiam à Senatu & plebe inierit, qui duo Reipubl. ordines irreconciliabili propemodum odio diſſidebant. Draconis autem leges (iis exceptis, quæ in homicidas pœnas ſtatuebant) quòd iuſto atrociores viderentur, omnes abrogauit. Tyrannum fugiens, primùm in Aegyptum ſeceſſit: deinde in Cyprum, poſtremò ad Crœſum regem: qui cùm opes ſuas ei oſtentaret, rogaretque, num quem ſeſe fœliciorem iudicaret: reſpondit, Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui iuſtum, Athenis agentem: qui in ſuo prædiolo conſenuerat, eius limites nunquam egreſſus erat. Fieri tamen poſſe, vt & Crœſus ipſe olim inter fœliciſſimos numeraretur. Cæterùm ante ſupremum vitæ diem, neminem beatum eſſe iudicandum. Qua ſententia nihil veriùs eſſe, Crœſus poſtea re ipſa eſt expertus. Nam cùm Cyro, Perſarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, viuus in hoſtis poteſtatem peruenit. Quo tempore pyræ impoſitus, vt viuus exureretur, ſalubre Solonis concilium dicitur agnouiſſe, eiuſque nomen in ſupremo illo vitæ diſcrimine ſæpius inclamaſſe. Quo audito, Cyrus ex ſuis miſit, qui cognoſcerent, quiſnam eſſet deorum hominumue, quem ille ſummo in periculo ſolum inuocaret: rémque totam edoctus, memor & ipſe humanæ viciſſitudinis, Crœſum ab incendio liberauit, ſummóque, quoad vixit, in honore penes ſe habuit. Deceſſit in Cypro inſula, annos natus LXXX. mandauitque oſſa Salaminem transferri, ibique per regionem proiici ac diſſipari, ne Athenas inferrentur: quoniam diſcedens iureiurando ciues adegerat, non antiquaturos leges ſuas, donec rediret. Reliquit etiam conciones & epiſtolas quaſdam. Epigramma ſepulchro eius inſcriptum, Cicero in hanc ſententiam commemorat, Tuſcul. Quæſt. lib. 1,

Mors mea ne careat fletu, linquamus amicis
Mœrorem, vt celebrent funera cum lachrymis.

Ex Plutarcho & Diogene Laërtio.

Solona, à Gothis recepta, anno ſalutis 538.

Solophytus, iuuenis regius, qui cum Ilino regio ſimpliciter, per optimá factionem, domo regia pulſus, ingentem iuuentutem ſecum contraxit, & in Cappadociæ ora conſedit.

Solus, vrbs Ciliciæ, ſic dicta a Solunte prauo hoſpite, quem Hercules interfecit: Gentilia, Soluntius, Soluntinus: & fœminina Soluntinis, & Soluntias, & Soluntis, quod poſtremum à Solis quoque diuerſo Ciliciæ oppido fit. Stephanus.

Solygea, vicus Corinthi, vnde collis Solygeus. Stephano.

Solyma, Solymæ, vel Solyma, Solymorum, vrbs clariſſima Iudææ, quæ poſtea addito templo Hieroſolyma dicta eſt. Inde Solymus, a, um. Iuuenalis Satyra ſexta, Interpres legum Solymarum.

Solymi, orum, populi Aſiæ, Lyciis & Piſidis proximi, a Bellerophonte ſubacti, poſtea Milyæ appellati. Strabo libro 1. & 14. Plinius eoſdem facit cum Piſidis, libro 5. capite 27. Alii Solymos eoſdem fuiſſe cum Lyciis aſſerunt: quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis conuenit, qui Bellerophontem a Lyciorum rege miſſum ait, ad ſubiugandos Solymos.

Somer, filius Moholi filii Muſi. 1. Paral. 6. Filius Heber filii Bariæ filii Aſer filii Iacob 1 Paralipom. 7.

Sommoria, filius Roboam ex Abihail. 2. Paralipomenon 11.

Sontiates, populi inter Aquitanos, Toloſæ ac Narbonæ ciuitatibus Galliæ prouinciæ Romanorum & Hiſpaniæ Citeriori proximi, habentes oppidum natura loci ac manu munitum, in regno Francorum ſitum.

Sopater, dux Philippi, anno mundi 3763.

Sopater ſophiſta Iamblici diſcipulus, Conſtantini Magni conſiliarius.

Sophach, princeps militiæ regis Adarezer. 1. Paral. 19.

Sophaci, appellati ſunt Afri à Sophono, qui in Africa regnauit.

Sophai, filius Elcana. 1. Par. 6.

Sophan, ciuitas poſſeſſa à filiis Gad. Num. 32.

Sophar, nomen viri. Iob. 11.

Sophene, regio Aſiæ, Armeniæ maiori ab ea parte adiacens, qua vergit in Comagenem, iuxta Antitaurum & Maſium montes. Huius regionis incolæ Sopheni a Plinio, ab aliis Sophenæ appellantur.

Sopher, princeps exercitus regis Sedeciæ. 4. Regum 25.

Sophereth, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Sophi in agendis armentis puer victum quæritauit, poſtea verò rex fuit Turcarum.

Sophia mulier quædam Romana, quæ tres filias imperante Adriano iugulari vidit cum gaudio.

Sophilus, Sicyonius, vel Thebanus comicus mediæ comœdiæ: ipſius fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophim, Mons in tribu Ephraim.1.Reg.1.

Sophocles, Poeta Tragicus, patria Athenienſis, tanta orationis ſuauitate, vt vulgò μέλιττα, hoc eſt, Apis cognominaretur, æqualis Euripidis & Periclis, cuius etiam quandoque collega fuit in prætura. Natus fuit Olympiade LXXIII. ante Socratem annis XVII. Primus tribus actoribus vſus eſt, adiecto eo qui vocatur Tritagoniſta, hoc eſt, tertiarum & vltimarum partium hiſtrio. Primus etiam Choros ex iuuenibus quindecim introduxit, cùm antea duodecim tantùm introducerentur. Primus quoque tragicas cõtentiones ac cõpoſitiones instituit. Scripſit inſuper Elegiam & Pæanas, atque orationem proſam, cùm de Choro aduerſus Theſpim & Chœrylum contenderet. Obiit autem ſexto anno poſt Euripidis mortem: cui ſtyli magnitudine præfertur, licet eius ſentẽtiis inferior. Filios habuit Iophontem, Leoſthenem, Ariſtonem, Steph. Meneclidem. Exhibuit fabulas centum viginti tres: quanquam alii dicant multò plures. Victorias autem viginti tres reportauit: quarum poſtrema cùm præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur expiraſſe, vt eſt author Valerius li.5. Hinc Sophocleus, a, um.

Sophocles, dux Lacedæmoniorum anno mundi 3193.

Sophocles grammaticus interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, Sacerdos filius Maaſię, Iere.21.& 37. Nomen item prophetæ filii Chuſi filii Godoliæ. Soph.1.

Sophron, Poeta Syracuſanus, cuius ſcriptis Platonem vſqueadeò delectatum ferunt, vt etiá moriens capiti ea habuerit ſubiecta. Scripſit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, ſed adeò implicita, vt a paucis intelligerentur.

Sophronia, matrona Romana altera Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decii principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro, arrepto gladio ſe ipſam tranſfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata. Euſeb.

Sophronium, Nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sora, æ, oppidum Campaniæ, a Romanis captum. Plin.lib.3.cap.5. Steph. Soram alteram collocat in Phœnice.

Soracte, ctis, vel Soractis, ctis, mons Faliſcorum, Apollini ſacer, circa quem fiebat ſacrificium annuum, in quo Hirpiæ familiæ ſuper ambuſtam lignorum ſtruem ambulantes, non adurebantur, vt refert Plin.lib.7.cap.2. & li. 31.cap.2. Varro ad Soractem ſcripſit eſſe fontem, cuius ſit latitudo quatuor pedum, ſole oriente cum exundare feruenti ſimilem, aueſque, quæ guſtauerint, iuxtà mortuas iacere.

Soranus, Ditis ſeu Plutonis cognomen: à voce Græca σωρὸς, quæ tumulum ſepulchralem ſignificat: vel a Sora oppido, ad Soracte montem ſito. Tradit enim Plin.lib.2.ca.92. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, vt auibus ſint lethales. Vnde videri poteſt Pluto dictus eſſe Soranus, nõ diſſimili ratione ab ea, qua Auernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus, Epheſius medicus, Alexandriæ vixit. Deinde Romam venit, vbi artem exercuit, Traiani & Adriani temporibus. Suid.

Sorares, XXIII. Aſſyriorum rex, regnauit annis XX. anno mundi 2617.

Sorbotæ populi Aethiopiæ, apud quos homines creduntur eſſe Octonũm cubitorum.

Sordolibyes, populi quidam a Græcis nominantur.

Sorec, Torrentis nomen in tribu Dan, in terra Philiſthinorum, prope Eſthaol, iuxta quem Samſon adamauit Dalila. Iudic.16.

Sori, Nomen viri.1.Par.25.

Soricæ, populi phthirophagi, quos Arabis fluuius ab Indis diſterminat, nullum alium cibum noſcentes quam piſcium, quos vnguibus diſſectos torrent ſole, panemque ex eis conficiunt.

Sorsus, Medorum rex, ſuperatus à Tauuaſi, anno mundi 2734.

Soſandra, inſula iuxta Cretam ſic dicta, quòd cùm Lytii aliquando noctu vrbem inuaderent, eos qui intus erant, conſeruarit. Inſularis, Soſandrius. Steph.

Soſarmon, III. rex Medorũ, regnauit annis XXX. anno mundi 3217.

Soſarmus, II. Medorum rex, regnauit annis XXX. Euſeb.

Soſarmus, XXVI. Aſſyriorum rex, regnauit annis XIX. anno mundi 2712.

Soſia, nomen viri proprium apud Comicos.

Soſibianus vir quidam de quo ſic Mart.
Et ſeruo ſcis te genitum blandeque fateris,
Quum dicis dominum Soſibiane patrem.

Soſigenes Aſtrologus fuit, quem Cæſar dictator annos vitio Pontificum per intercallandi licentiam turbatos, ad ſolis curſum redigens adiutorem ſibi adhibuit Plin. lib. 18. cap.25.

Soſibius, grammaticus Laconicus, cuius meminit Suidas.

Soſipater, nomen ducis, 2. Mach.12. Filius item Pyrrhi, Rom.16.

Soſipatra, fœmina vates doctiſſima è Libya, vxor Aedeſii ſophiſtæ. Autor Eunapius.

Soſitheus Syracuſanus, vnus de numero eorũ, qui Pleiades appellantur apud Ptol. æmulus Homeri tragici. Suidas.

Soſius, Syriæ præfectus, anno mundi 3925.

Soſthenes, XXIII. rex Macedonum, regnauit annus II. Gallos vicit. Iuſtinu. lib.24.

Soſthenes, princeps ſynagogæ Iudæorum. Act. 17.1.Corinth.1.

Soſtrates Gnidius Pharum in Alexandria conſtruxit. Euſeb. Vide Soſtratus.

Soſtratus, vir Aegineta, Laodomantis filius.

Soſtratus, architectus qui turrim excitauit in inſula Pharo, iuſſu Ptolemæi Philadelphi ad oſtentandos nocturnos ignes nautarum curſibus, eique nomen ſuum inſcripſit. Fuit antè inſcriptio huiuſmodi, Soſtratus Gnidius, Dexiphanis filius, diis ſeruatoribus pro nauigantibus. Nam quum ora ex vtraque parte importuoſa & humilis eſſet, & cautes & breuia haberet, ſignum aliquod neceſſariũ fuit, altum & clarum, quo nauigantes ad portus ingreſſum dirigerentur. Hæc Strab.17. Soſtratus ſculptor qui ex ære ſigna faciebat. Plin.lib.36.ca.12. Soſtratus, Cereris ſacerdos, apud Tacitum. Soſtratus, vates, qui per furorem multa Græcis prædixit. Nam Bacchis Nanſeus & Soſtratus, Athenienſibus Xerxis aduentũ prædixerunt, vt eſt author Herod. Soſtratus item Sicyonius cognomento Acrocherſites, vt ſcribit Suid.

Sotades, Maronites, poeta turpiſſimus, ſcripſit iamborum libros, quos appellauit Cinœdos lingua Ionica, vbi libidinum laſciua ſpecies & deſcriptio inerat. Fuere & alii duo Athenienſes: alter comicus mediȩ comœdiæ, alter philoſophus, qui ſcripſit de myſteriis librum vnum Suid.

Sotai, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Soter, XI. Romanæ eccleſiæ epiſcopus, regnauit annis VIII. anno ſal. 169.

Soterichus faber fuit quiſpiam, cuius, quia opera priſcam & rudem ſimplicitatem præ ſe ferebant, factus eſt Prouerbio locus, Soterichi lecti.

Sotericus, Aſites poeta, ſub Diocletiano, ſcripſit encomium Diocletiani, Dionyſiaca, vitam Apollonii Tyanei, & alia. Suid.

Soteridas, Epidaurius, ſcripſit muſicæ libros tres, vt ait Dionyſius.

Sotiani Gallorum populi, apud quos rex ſexcentos habebat apud ſe ex prudentioribus, qui regi ipſi conuiuebant, & commoriebantur, adeò cupidi, vt nullus eorum periculum ſubterfugeret.

Soticena, Iuno dicta eſt ab antiquis, quaſi ſalutaris & ſoſpitatrix.

Sotira, vrbs Arienotum, ab Antiocho Seleuci filio condita. Gentile, Sotirenus. Steph.

Sozomenus hiſtoricus Presbyter Piſtorienſis, qui hiſtoriæ vniuerſalis ampliſſimum volumen ſcripſit.

Sozuſa, tres vrbes, Phœnices. Piſidiæ & Aethiopiæ. Steph.

S P

Spaco, nutrix Cyri regis, quæ dictio, quoniam Medorum lingua canem ſignificat, factum eſt vt Cyrus creditus ſit nutritus à cane. Herod.

Spada, vicus Perſicus, in quo primùm eunuchi facti ſunt, qui inde ſpadi aut ſpadones nominantur. Gentile, Spadoneus. Steph.

Spalatum, oppidum a Venetis captum, anno ſal. 1122.

Spammus, rex Aegypti, regnauit annis 2. Euſeb.

Sparetus, XVII. Aſſyriorũ rex, regnauit annis XL. anno mundi 2406. Phœnices & Syros ſubegit anno mundi 2438.

Spargapiſes, Herod. lib. 1, filius Tomyridis Maſſagetarũ reginæ, qui captus à Cyro ſeipſum interfecit.

Sparſus, fuit quiſpiam quem Seneca ſcribit inter ſcholaſticos inſanum: inter inſanos fuiſſe ſcholaſticum. vide Cælium.

Sparta, Peloponneſi ciuitas nobiliſſima fuit, Lycurgi legibus optimè olim inſtituta, ita dicta a Sparto, Phoronei filio, aut (vt alii malunt) a Sparta, Eurotæ filia, cum antea Lacedæmon diceretur. Hinc Spartanus, a, um, Lacedæmonius. Virg. 1. Aeneid.

Spartacus, gladiator Thracius, qui vnà cum Chyſo & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum ſeptuaginta gladiatoribus erupit Capua, manuque ſeruorum quaſi iuſto exercitu comparato, Ceruesium montem in Campania occupauit, vbi cùm a Clodio Glabro obſideretur, eius caſtra diripuit, & Campaniam populatus, raptis Prætorum faſcibus appellatus eſt Imperator. Inde Lentuli exercitũ in Apennino diſſipauit: apud Mutinam Caſſũ caſtra deleuit. Tandem cùm de vrbe inuadenda deliberaret, a M. Craſſo pulſus, fugatuſque, cùm Brutium angulum occupaſſet, nec in Siciliam præ nauium penuria traiicere potuiſſet, cum ſuis omnibus fortiſſime dimicans, occiſus eſt.

Spartacus, vrbs Thraciæ. Gentile, idẽ, vel Sparticus. Steph.

Spartacus, Boſphori rex, anno mundi 3609.

Spartacus, Ponti rex, anno mundi 3614.

Spartha, lacus in Atropacia, in quo ſales naſcũtur & congelaſcunt.

Spartolus, vrbs Macedoniæ. Gentile, Spartolius. Steph. ex Thucyd. lib. 2.

Sparton, frater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Steph. in Micenæ. Eſt & mons Sparton. Steph.

Spatale, meretrix de qua Mart. Nouit loturos Daſius numerare, popoſcit Mammoſam Spatalem pro tribus, illa dedit.

Spelæitæ, Hercules Mercurius & Apollo nominantur, quòd eorum ſimulachra alicubi in ſpeluncis colantur. Steph.

Sperchius, fluuius Theſſaliæ, teſte Strabone lib. 8. qui Pelio monte effuſus, velociſſimo curſu defluit in ſinum Maliacum.

Speuſippus, philoſophus Athenienſis, Platonis ex ſorore

ex ſorore nepos, qui VIII. annos Platonicæ ſcholæ præfuit. Fertur hunc ſenio confectū ſibi mortem conſciuiſſe, mœrore impulſum. Plutarchus verò ſcribit, illum pediculis efferueſcētibus interiiſſe. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis herent vaſa capacia. Compoſuit dialogos a Diogene commemoratos.

Sphacteria, confinium Eleorum, verſus Meſſenen, ſic dictū, quòd illic Heraclidæ, mactatis hoſtiis, amicitiæ & cocordiæ pacta iniuerint. Eſt etiam inſula quædā, cuius meminit Pauſanias lib. 3. alias Sphagia dicta. Gētilia, Sphacterieus, Sphacteriotes, Sphagieus, Steph. Vide Prote.

Sphagitis, promontorium Scythiæ. Steph.

Sphecea, Cyprus olim dicebatur. Step. Eſt item Eubœæ ciuitas. Lycophron.

Sphendale, vicus in tribu Hippothoontide, vnde Sphendaleus. Steph.

Spherus, xv. Aſſyriorum rex, regnauit annis xx. Euſebius.

Sphettus, vicus in Acamantide tribu, à Sphetto Trœzenis filio, inde Sphettius. Steph.

Sphinx, monſtrum ex Typhone & Echidna natum, vt tradit Hyginus Fabularum poet. ca. 151. caput & faciem babens puellæ, alas verò auium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuiſſe dicitur in Sphintio monte iuxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere ſolita. Qua de re cùm Apollo conſuleretur, non alium tanti mali finem eſſe reſpondit, quam ſiquis ſphingis ænigma diſſoluiſſet. Id autem erat huiuſmodi, Quodnam id eſſet animal, quod mane quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet. Quod cùm plurimi id fruſtra conati diſſoluere, a ſphinge eſſent interempti: Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam vniuerſam promulgato, Iocaſtam ſororem ſuam, Laii viduam, vxorē ſe ei daturum pollicitus eſt, qui ſphingis ænigma diſſoluiſſet. Cuius rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma eſt interpretatus, vt hominem eſſe diceret, qui in infantia manibus & pedibus repens verius, quam incedens, quadrupes eſſet. Deinde in medio iuuentæ robore, non alio quam pedum adminiculo nitens, meritò, vt eſt, bipes dici poſſet. Ingraueſcente autē ætate, aſſumpto ſcipione, tripes deberet iudicari. Quam ænigmatis ſolutionem tam ægre illa dicitur tuliſſe, vt protinus ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit ceruices. Sed hæc fabuloſa eſſe conſtat. Reuera enim ſphinges, teſte Diodoro libro quarto, ex ſimiarum genere ſunt, comis villoſis, mammis prominentibus, forma aut diſſimili ab ea, qua pinguntur, ſed paulò pinguiores: natura autem manſueta, pluribus exercitiis, diſciplinisque apta. Palæphatus hanc fabulam ex Cadmi hiſtoria natam putat: qui cùm vxorem haberet nomine Sphingem ex Amazonum genere, vna cum ea Thebas peruenit: vbi occiſo Dracone rege, Thebarum regnum inuaſit: Harmoniamque inſuper Draconis ſororem matrimonio ſibi coniunxit. Quam rem Sphingem tam ægre tuliſſe ferunt, vt relicto viro, cum pleriſque eorum, quos ſecum è patria adduxerat, Sphincium montem occuparit, indéque quotidianas in Thebanos fecerit excurſiones, donec Oedipus, regis promiſſis excitus, montem noctu occupauit, ſphingemque nihil tale ſuſpicantem de medio ſuſtulit.

Sphinx Cadmea, fera fuit quæ corpus canis habens, caput & faciem puellæ, alas verò auium atque hominis voces habebat. In Sphincio autem monte ſedens hæc, ænigma quoddam vnicuique ex ciu.bus proponebat, & quemcunque illud ſoluere neſcientem interimebat. Quod cùm ſoluere Oedipus propoſitum ænigma ſciuiſſet, ſeſe ipſam (vt quæ grauatè ferebat) ex monte deiiciēs interfecit. Paleph. de fabulis.

Spica, ſignum in cœlo oriēs in Virginis parte x.

Spiculus gladiator Romanus, cui Romani ſtatuam ſubiectam ſtatuæ Neronis poſuerunt.

Spinther hiſtrio Romanus, à cuius nomine vocatus eſt Lētulus Spinther, quod eius ſimilitudinem maxime referret.

Spitigneus Rex Bohemorum qui dominandi libidine bellum geſſit cum fratre Vratiſlao: Volaterranus.

Spina, vrbs Italiæ. Gentile, Spinates. eſt etiam fluuius Spinus. Steph.

Spinaces, Aegyptiorum rex, annis ix. Euſeb.

Spintharus, nobilis architectus Corinthius, Delphicum templum ædificauit. Pauſanias.

Spio, Nympha marina, Nerei & Doridos filia: ſic dicta a ſpeluncis, in quibus Nymphæ habitare dicuntur. σπέος enim ſpeluncā ſonat.

Spiræum, promontorium in Peloponneſo.

Spledon, eademq; Aſpledon. Steph. Vide ſuprà.

Splendius fuit quidam Italus, Capna oriundus qui captiuos in bello beſtiis laniandos obiiciebat. autor Polybius.

Splenduſtans, rex Bulgarorum, anno mundi 4937.

Spodius Apollo à Thebanis nuncupatus ab hoſtiarum multitudine.

Spitamenes barbarus quidam, quem ſomno & vino ſepultum vxor in Caſtris Alexandri necauit. Curtius lib. 7.

Spoletium, ciuitas in Vmbria, quæ nunc ducatus Spoletinus dicitur, non Spoletanus, ſicut ab Aretio Aretinus.

Spoletum, oppidum in Italia, captum à Longobardis, anno ab vrbe condita 1490.

Sporades, inſulæ quædam circa Cretam, in mari Carpathio, ſicut Strabo libro 10. ſcribit. Di

ctæ, quòd in mari ſparſæ ſint, non in orbem coarctatæ, quemadmodum Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocuſa, Phæcaſia, Schinuſa, Pholegadros, Thera, Anaphe, Aſtypalæa, Laguſa, & Ios: in qua Homerus fertur eſſe ſepultus.

Sporgilus, vicus Atticæ, vnde Sporgilius. Stephanus.

Spurina, dux regis Parthorum, qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ac vates qui Cæſari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæſare & Valerius meminere. Tertius huius nominis adoleſcens egregia forma, qui cùm fœminas viróſque ad libidinem aſpectu decoro inuitaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtanit. Valerius de verecundia.

Spurius, inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur Sp. quaſi ſine patre.

Sp. Caruilius Maximus, conſul anno ab vrbe condita 460. s I. conſul, anno ab vrbe condita 481.

Sp. Caſſius Vicellinus, ob regni Romæ affectati ſuſpicionem interemptus.

Sp. Furius Medullinus à plebe conſul electus. Dionyſius lib. 9.

Sp. Furius Medullinus Tribunus militum, anno ab vrbe condita 378.

Sp. Herminius Continiſanus, conſul, anno ab vrbe condita 307.

Sp. Largius Rufus, conſul, anno ab vrbe condita 248.

Sp. Lucretius Cinna, cōſ. anno ab vrbe cond. 25.

Sp. Melius, cùm regnum Romæ affectare crederetur a Seruilio Hala, magiſtro equitum, approbante L. Quintio Cincinnato Dictatore interfectus.

Sp. Nautius Rutilius, cōſul, anno ab vrbe cond. 266. Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 332. iu. conſul, anno ab vrbe cond. 340.

Sp. Papyrius Tribunus mil. anno ab vrbe condita 374.

Sp. Poſthumius Albinus Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 362.

Sp. Poſthumius Decemuir, anno ab vrbe condita 303.

Sp. Poſthumius Albus, Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 324.

Sp. Poſthumius Lauinius Regillenſis, cóſul, anno ab vrbe cond. 288.

Sp. Poſthumius magnus, conſul, anno ab vrbe condita 606.

Sp. Poſthumius Paulus, conſul, anno ab vrbe condita 580.

Sp. Oppius Decemuir, anno ab vrbe cond. 304.

Sp. Rutilius Craſſus, Tribunus militum, anno ab vrbe cond. 339.

Sp. Seruilius primus Romæ diuortium fecit. Olympiade 64.

Sp. Seruilius Priſcus, conſul, anno ab vrbe condita 278.

Sp. Seruilius Structus, Tribunus militum, anno ab vrbe condita 387.

Sp. Tarpeius Capitolinus, conſul, anno ab vrbe condita 300.

Sp. Virginius Cælimontanus, conſul, anno ab vrbe condita 298.

S Q

Squincii, Italiæ populi, quos Sabellos & Samitas vocat Plin. lib. 3.

S T

Stachyn, Pauli amicus. Rom. 16.

Staclia, olim dicta eſt Rhodos.

Stagira, vrbs Aſiæ, Ariſtotelis patria Steph.

Stamatus, homo Cretēſis, qui ſancti Marci theſaurum Venetiis expilauit. Autor. Volater.

Stamene, vrbs Chalibū: Gentile, Stamenæus & Stamineus. Steph.

Staphilus, Sicheni, vel, vt alii, Sichem filius, Plinio lib. 7. cap. 56, primus vinum aqua miſceri docuit.

Starcaterus, rex Danorum, qui cùm Lenū quendam per nefas occidiſſet, pœnitentia ductus, eius filio Hathero ſe præbuit occidendum. Saxon. lib. 8.

Starcatherus Athleta fuit, qui nulli mortalium ſuo tempore viribus ceſſit. De cuius præclaris faſcinoribus lege Saxonem Grammaticum.

Staſeas Neapolitanus, philoſophus Platonicus, vt ſcribit Cicero de finibus bonorum & malorum.

Staſicrates fuit artifex Alexandrinus, Macedoni gratiſſimus: qui dicebat Thraciæ monté Athon in hominis ſtatuam formari exculpique poſſe.

Staſis, vrbs Perſica, ſita in magna petra, quam Antiochus, Seleuci filius, habuit: Gentile, Staſites vel Staſenus.

Staterius, ciuis Romanus ætate Cicer. qui ob conuitioſa verba & ſermones mordaculos rei capitalis iure damnatus eſt.

Statilinus & Statanus, dii præſides, quaſi nobis aſtantes.

Statina inſula, de qua Papinius in Syluis.

Statius, nomen poetæ comici qui Cæcilius dictus eſt. Statius autem appellatus fuit, quoniam ſeruus fuit. Statius enim nomen ſeruile eſt. Fuit & alius poeta hoc nomine, qui heroico carmine multa conſcripſit.

Stator Iupiter Romæ templum habuit à Romulo conditum, quòd cùm eius milites in fugá à Samnitibus verſi eſſent, repentè eo inuocato ad pugnam redierint.

Statyelli, Plinio lib. 3. ca. 5, populi Liguriæ celeberrimi, vnde & aquæ Statyellæ. Strab. Via ea quæ ab oppido Genua ducit Placentiam, aquæ Statyellæ habentur.

Stama oppidum eſt vulgò *Eſtanyer au pays de Iand,*

Stauratius

Stauratius II. Conſt. Imperator, regnauit anno I. anno ſalutis 812.

Stele, vrbs Cretæ prope Paræſum & Rhythimnem: Gentile, Stelæus vel Stelites. Steph.

Stelenus, rex Argiuorum, quem Danaus regno pepulit, & ipſum regnum ad ſe pertraxit.

Stella Aruntius, Poeta Patauinus lepidiſſimus, familia Conſulari ortus, Violantillam amauit, puellam Neapolitanam, quam tandem duxit vxorem. Hæc in deliciis habuit columbam, quem dicatam Veneri, quam Stella defunctam pulcherrimo defleuit carmine, opúſque ipſum Columbam inſcripſit.

Stennio, Bocatio lib. 10, vna eſt Gorgonum, ſed Sthenyo ſcribendum, vt infrà, filia Phorci, ex mõſtro marino ſuſcepta. Vide GORGONES.

Stenobœa, vide STHENOVOEA.

Stentor, Græcorũ omniũ vocaliſſimus, qui quinquaginta hominum clamantium vocis magnitudine adæquabat, vt placet Homer. 5. Iliad. Vnde prouerbium, Stentore clamoſior.

Stenyclerus, vrbs Meſenes: Gentile, Stenyclerius.

Stephane, vrbs Phocidis: Gentile, Stephanæus. Stephanus.

Stephanis, vrbs Mariandynorum: Gentile, Stephanites. Steph.

Stephanopolis, quid ſignificet, declarat his verbis Plin. lib. 35. cap. 11, Amauit in iuuenta Glycerum municipem ſuam, inuentricem coronarum, certandóque imitatione eius, ad numeroſiſſimam florũ varietatem perduxit artem illam. Poſtremò pinxit illam ſedentem cum corona, quæ nobiliſſima tabula appellata eſt Stephanoplocos, ab aliis Stephanopolis: quoniam Glycera coronas venditando ſuſtinuerat paupertatem.

Stephanus Vuaiuoda vltimo ſupplicio affectus. Riti. anno ſalutis 1402.

Stephanus, nomen Diaconi. Act. *6*.

Stephanus, Vngarorũ rex primus, regnauit annis XXXIX. anno ſalutis 1000.

Stephanus, XXII. Rom. epiſcopus, regnauit annis II. anno ſalutis 254.

Stephanus II. Syrus, pontifex LXXXVII. Blondus.

Stephanus III. Siculus, põtifex XCII. regnauit annis IIII. menſ. III. anno ſal. 768.

Stephanus IIII. Roman. epiſcopus XCV. regnauit menſes IX anno ſalutis 816.

Stephanus V. epiſcopus Rom. CVIII. regnauit annis VI. diebus XI.

Stephanus VI potifex CXI. regnauit anno I. menſib. IIII. Hic Formoſi decreta omnia abrogauit, & tumulo traxit, corpuſque mortuum, abſciſſis digitis, priuato tumulo recondidit, anno ſalutis 897. Luith.

Stephanus VII. pontifex CXXIIII. regnauit annis II. menſe I. dieb. XII. anno ſal. 930.

Stephanus VIII. pontifex CXXVII. regnauit annis III. anno ſalutis 940.

Stephanus IX. pontifex CLIIII. regnauit menſib. VII. dieb. VIII. anno ſalutis 1058.

Stephanus I. Francus, Henrici ex ſorore Adela nepos, Stephani Bleſenſis comitis filius Angli, regnauit an. XIX. menſ. XI. Polyd. lib. 12.

Stephanus II. Vngarorum rex, regnauit annis XVIII. anno ſalutis 1115.

Stephanus III. Geiſæ filius, Vngarorum rex, regnauit annis XI. anno ſalutis 1163.

Stephanus, Vngarorum rex, Othocorũ Germanorum auxilio ad flumẽ Rapſcham fudit, fugauitque Bulgaros, Buda expugnata, imperata facere coegit, anno ſalutis 1274.

Stephanus Curſus Rom. ciuis potẽtiſſimus, anno ſalutis 1106.

Stephinatis, Aegyptiorum rex, regnauit annis VII.

Stercutius, dictus eſt Saturnus, quòd primus ſtercorandi agri rationem inuenerit. ex qua re fortaſſis regni eius tempora feliciſſima fuiſſe feruntur.

Sterenontium, Ptolem. lib. 2. cap. 12. Germaniæ vrbs, hodie Caſſilum, vulgò *Caſſel*.

Steria, Vide Stiria.

Sterope, Atlantis filia, vna Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit. Hyginus Fabul. poëtic. cap. 159.

Steropes, vnus ex Vulcani miniſtris, à fulmine nomen habens. Virg. 8. Aeneid.

Steſibrotus, ab Epaminunda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quod contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quamuis parta victoria. Plutarchus.

Scribitur aliàs Steſimbrotus.

Steſichorus, poëta lyricus, ex Himera Siciliæ vrbe à qua & Himeræus eſt cognominatus. Steſichoras autem dictus eſt ab eo, quòd primus cum citharę cantu chorum coniunxerit: nam vero nomine Tiſias dicebatur. Hic cùm aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Troiani facem, eſſet inuectus, à Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alióque rurſus carmine cantata palinodia viſum recepiſſe.

Steſilea, mulier admodum eleganti vultu, & rara pulchritudine, cuius ſpectabilis forma cauſa fuit litium inter Ariſtidem & Temiſtoclem qui eam valde amabant. Plutarchus in Temiſtocle.

Steſimbrotus, Tarſenſis hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plutar. in eius vita.

Stharbuzanai, nomen viri. 1 Eſd. 5.

Stenelus, Capanei & Euadnes filius, vnus ex Græcorum ducibus, qui bello Troiano interfuerunt. Hunc Virgilius 2. Aeneidos inter eos annumerat, qui lignei equi aluo fuerunt incluſi.

Sthenelus, Perſei filius ex Andromeda. Hom. 2. Iliad.

Sthenobœa, Prœti Corinthiorum, aut, vt alii malunt, Argiuorum regis vxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cùm repulſam tuliſſet, apud virum eũ detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet. Vide BELLEROPHONTES.

Sthenyo, vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ, Meduſæ ſoror, & Euryales: de quibus ſupra in dictione Gorgones.

Stur, Filius Michael princeps tribus Aſer. Numer. 13.

Stilbe, nympha, Lapitham filium ex Apolline peperit, a quo Lapithæ populi dicti.

Stilbon, ontis, Mercurii ſtella dicitur, id eſt, radians, quòd eius orbis ſplendeat, ea anno ferè vertente ſigniferum luſtrat orbem, neque à ſole longius vnquam vnius ſigni interuallo diſcedit, tum anteuertens, tum ſubſequens.

Stilpæ, vrbs Siciliæ: Gentile, Stilpæus. Steph.

Stilpo, philoſophus, qui capta patria, amiſſis liberis & vxore, cùm ex incendio ſolus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab exitio vrbium Poliorcetes fuit) nunquid perdidiſſet? Nihil (inquit) perdidi: omnia mecum ſunt, videlicet virtutes, quas nulla vis hoſtilis eripere quiuit.

Stilpo, Megarenſis philoſophus, tempore primi Ptolemæi, diſcipulus Paſiclis Thebani, præfuit ſcholæ Megarenſi, ſcripſitque dialogos non minus xx. author Suid. De hoc, Cicer. lib. de Fato, Stilponem Megareum philoſophum acutum ſanè hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vituperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrina, vt nemo vnquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.

Stiphelus, vnus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, a Cæneo interfectus ea in pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commiſſa eſt inter Lapithas & Centauros.

Stiria, vicus Atticus in tribu Pandionide, vnde Stiricus, Stiriacus. Steph.

Stœæ, vrbs Libyæ. Gentile, Stœetes.

Stœchades, inſulæ numero tres, Maſſilienſium litori vicinæ: ſic dictæ propter ordinem quo ſitæ ſunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Has nominant ſingulis vocabulis, Protey & Meſen, quæ & Pomponiana vocatur: tertia Hypæa.

Stoici, philoſophi appellati, ab στοὰ, quod ſignificat porticum, quo conuenire ac diſſerere ſolebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex varietate picturæ. Græci enim ποικίλον, varium dicunt. In hac porticu Zeno philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta Stoica, & philoſophi Stoici nuncupati ſunt, qui antea Zenonii dicebantur, à Zenone doctore. Hæc eſt illa porticus Stoicorum memoratiſſima, quam Chryſippus dictus eſt fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuitò.

Stolus, vrbs vna barbaricarum in Thracia, quas Chalcidenſes ex Edonis in ſuas ciuitates tranſtulerunt. Gentile, Stolius. Steph.

Strabo, Cretenſis philoſophus, Geographus inſignis, temporibus Auguſti, quem ſæpe citamus in hoc libro.

Stragona, Ptol. lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs: vulgò *Peſſenau*.

Strambæ, vrbs Thraciæ. Gentile, Strambeus.

Strapila, Gepidarum rex, qui Arderico ſucceſſerat, anno ſalutis 489.

Stratia, vrbs Arcadica, à Phanei filia ſic nominata. Gentile Stratieus & Stratiates. Steph.

Stratium, vrbs Acarnaniæ (Steph. in Mytiſtratio & in Stratilo.) Gentile, Stratiores & Stratius. Vide Stratos.

Stratius, vnus ex filiis Neſtoris.

Strato, Sidonis regulus, qui (vt Hieronymus ſcribit) manu propria ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Aegyptii regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circumſpectans, hoſtium pauidus expectabat aduentum. Quem iamiamque capiendum vxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus eius tranſuerberauit, compoſitóque ex more cadaueri ſe moriens ſuperiecit, ne poſt virginalia fœdera, alterius coitum ſuſtineret. Aelianus quoque in varia hiſtoria, Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conuiuiis valde delicatum, ac lautitia victus, amiciſſimum Neoclis Cyprii regis pari luxuria certantis.

Straton, Suid. Lampſacenus philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt phyſicus, propter ſpeculationem phyſicæ. Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi, ſcripſitque multos libros.

Straton, Berœæ tyrannus, anno mundi 3864.

Stratones octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus, Theophraſti diſcipulus. Tertius medicus qui Eraſiſtratum audiuit. Quartus hiſtoricus. Quintus poeta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Ariſtoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit Alexandriæ. Hæc Diogenes Laert. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vna cum eo in bello Philippenſi fuit, ſoluſque adhibitus, dum ille ſibi mortem conſciuit. Conciliatus poſtea Auguſto per M. Meſſalam, cui comes ad bellum Actiacum fuit. Lachrymans enim Meſſala, Hic eſt (inquit Auguſto) qui meo Bruto gratias extremas ſubminiſtrauit.

Stratonicæa, vrbs Macedoniæ prope Cartam, à Stratonice Antiochi vxore dicta. Ciuis, Stratoniceus. Condita eſt autem ab Adriano, & Adrianopolis dicta. Eſt & aliud oppidulum iuxta Taurum. Steph.

Stratonicus fuit Citharœdus, qui habuit in ludo nouem muſarum imagunculas & Apollinis vnam, diſcipulos duos: propterea interroganti cuidam quot haberet diſcipulos, Cũ dis, inquit, duodecim. idem ridere ſolebat, & cauillis nonnunquam afficere duos alios ſua ætate citharistas. Propin Rhodium & quendam, qui Bos vocabatur, quòd imperiti eſſent & rudes in arte.

Stratos, vrbs Acarnaniæ: Ciuis, Stratius. Vide STRATIVM.

Strenus, vrbs Cretica, Gentile, Strenius. Steph. ex Herodot. lib. 7.

Strepſa, vrbs Macedoniæ. Gentile, Strepſæus & Strepſianus. Steph.

Stridon, oppidum in agro Iuſtinopolitano, à quo diuus Hieron. ortum habuit. Quod à Gothis euerſum, Dalmatiæ quondam Panoniæque confinium fuit. Vide Sidrona.

Striges, a veteribus, creditæ ſunt aues eſſe funeſtæ, infantium labris vbera ſua immulgentes, eoſdemque ex cunis rapiētes, ſanguinemque omnem iis exugentes: ita dictæ a ſtridore, quem noctu lugubrem edunt & horrendum Ouid. 6. Faſt.

Strobus, vrbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

Stroe, vrbs Libyæ. Gentile, Stroæus vel Stroites. Stephanus.

Strœbus, Byzantis frater. Vide Steph. in Gynæcopolis.

Strogola, vrbs Lydiæ. Gentile, Strogoleus. Stephanus.

Strongyle, inſula maris Thyrrheni, non procul a Sicilia, vna Aeolidum, cuius incolæ triduo ante ex fumo prædicere ſolebant quinam flaturi eſſent venti: vnde factus eſt locus fabulæ, vt Aeolus, qui in hac inſula regnabat, ventorum rex crederetur. Dicta eſt autem Strongyle à rotunditate: nam Græci rotundum, στρόγγυλον appellant. A Silio Italico lib. 14. Strongylos appellatur. Strongyle item dicta fuit, Aegæi maris inſula, vna Cycladum, quæ notiore nomine Naxos appellatur. Plinius libro quarto capite 12.

Strophades, duæ inſulæ in mari Ionio, ad occidentale latus Peloponneſi, quæ antea Plotæ dicebantur. Strophades dictæ ἀπὸ τῆς στροφῆς, hoc eſt, a conuerſione Calais & Zethæ, qui ad has vſque inſulas Harpyias perſecuti, inde retrorſum ſe conuerterunt.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis: cuius beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & vnà cum Pylade eius filio liberaliſſimè educatus. Vide Oreſtes & Pylades.

Struthia, vrbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Strutheus. Steph.

Strybia, inſula Sporadum. Gentile, Strybiæus. Stephanus.

Stryme, vrbs Thraciæ. Hinc Strymenus, Strymeſius, Strymiæus: & poſſeſſiuum, Strymaicus. Stephanus.

Strymon, fluuius Macedoniam à Thracia diuidens, vt Plinio placet. Nam Ptolem. Neſſo fluuio eas diſterminat. Oritur in Hæmo monte, ſeptemque efficit lacus, quibus deinde in vnum alueum collectis, iuxta Amphipolim influit in maris Aegæi ſinũ, qui ab ipſo Strymonicus appellatur. Inde Strymonius, nia, nium: vt Grues Strymoniæ.

Strymonium, vrbs. Vide Mieza.

Studius, conſul. anno ab vrbe condita 1206.

Stuinus, vrbs Ligurum: Ciues, Stulni. Steph.

Stura, inſula in mari vltra Tyberina oſtia in Antiano. Vide Aſtura.

Sturæ, Plin. lib. 4. cap. 15, Inſulæ in Gallico Oceano, inter Heleum ac Fleuum.

Styella, caſtellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus. Steph.

Styllagium, vrbs Triphyliæ. Gentile, Styllagius & Styllagieus. Steph.

Stymphalus, oppidum Arcadiæ, iuxta Stymphalidem lacum, ex quo Eraſinus fluuius erumpit. Ab hoc lacu Stymphalides aues appellatæ ſunt: quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, vt ſolis radios obumbrarent, omnemque Arcadiam deuaſtarent, donec ab Hercule ænei crepitaculi ſonitu pellerentur. ab hoc oppido Minerua Stymphalia dicta eſt, quòd in ea templum haberet.

Stymphelus olim vocabatur vrbs Eubœę, Chalcis poſtea dicta.

Styra, vrbs Eubœæ prope Caryſtum. Gentile, Styreus. Steph.

Styracium, mõs Cretæ: hinc Styracites Apollo. Steph.

Styx, Stygis, fons ad Nonacrin Arcadiæ, è ſaxis profluens, exitioſus omnibus animalibus, tamque frigidus, vt potus ſtatim enecet, ferrumque ac æs erodat, ſolaque mulæ vngula poſſit contineri, cætera vaſa frigoris vehementia ſtatim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine Ariſtotelis conſilio. Poetæ fabulantur Stygem paludem eſſe apud inferos, a ſuperis tanta in veneratione habitam, vt nefas ducerent, quidquam eorum, quæ Styge teſte iuraſſent, quouis modo violare. Siquis contra feciſſet, totos centum annos diuinitate ſpoliatus, a nectare arcebatur. Hinc Stygius, a, um: vt Iupiter Stygius i pro Plutone, apud Virgilium quarto Aeneid. Itẽ Stygius canis, id eſt, Cerberus, inferorum cuſtos.

S V

Sua,xvor Iuda filu Iacob,Gen.38.

Sua,4.Reg.17,rex Aegypti.

Sua,1.Par.4.frater Caleb.

Sua,filius Heber filii Bariæ.1.Par.7.

Suadocopus rex Mauritaniæ & Bohemiæ, qui ab Arnulpho imperatore ſuperatus, mutata veſte conſenuit in ſolitudine nemorum cum tribus Anachoretis.

Suagela,vrbs Cariæ,vbi ſepulchrum erat Caris. Vocant autem Cares Suan,ſepulchrum: Gelan verò,regem.Ciuis, Suageleus. Steph.

Suadela & Suada,perſuaſionis dea, quæ a Græcis πειθὼ appellatur. hæc comes Veneris fingitur, quod qui amantur gratia & oratione capiantur.

Sual,filius Supha filii Helem, 1 Par.7. Eſt & nomen regionis,1.Reg.13.

Suaui, ſunt populi, apud quos tanta eſt auri copia, vt regium ipſum velleribus aureis trabibuſque & columnis aureis & argenteis vbique ſcateat.

Suauilda, regina Daniæ,quæ tãtæ fuiſſe pulchritudinis fertur, vt quum vincta loris expoſita eſſet equinis calcibus obterenda, ipſis quoque iumentis horrori fuerit, artus eximio decore præditos ſordidis lacerare veſtigiis, Saxo Grammat.lib.1.

Suar,pater Nathanael principis tribus ſuæ Iſſachar.Num.1.

Subſolanus,větus ſpirans ab ortu æquinoctiali,aduerſus Fauonium: ita dictus, quòd ſub ſole naſci videatur:vnde & Græci Apelioten appellarunt.Plin. lib.2.cap.47.

Subuel,filius Gerſon filii Moyſi 1.Par.23.

Subueteribus, loci nomen in vrbe Roma,ſicut & ſubnouis,Plaut.in Curc.Suet.in Aug.Var. ſubnouis dicta pars in foro ædificiorũ, quod vocabulum eius peruetuſtum.

Subur,Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricatum.Plin.lib.1.cap.3.Vulgò *Cubelles*.

Suburra,vicus Romæ. Varro 4. de ling. Lat. ſic dictus ab eo, quòd ſitus ſit ſub loco, quem Terreum murum appellant, vel potius a pago Succuſano dicta Succuſa: inde mutatis literis Suburra. Cuius rei indicium eſt,quòd antiquitus per c, litteram,non per b, ſcribebatur. Feſtus verò Verrium ſequutus, a ſuccurrẽdo dictam exiſtimat,quòd in ea ſtationem ſoleat habere præſidium ſtatiuum, vt Exquiliis ſuccurreret, Gabinis eam partem infeſtantibus. Vnde & ſuo ſeculo Succurranam tribum aſſerit per c, literam ſcribi ſolere,non ſuburranam per b. Hinc vicina regio dicta eſt Suburrana, in qua meretricum diuerſoria erant, quæ ob id ſuburranæ dicuntur a poetis.

Suculæ ſtellæ, quæ alio nomine hyades vocantur, à pluuia.Nam & orientes & occidentes, tempeſtates & pluuias cient. Exoriuntur 12. Calen.Iunii Plin.lib.14.

Sue,Filius Abrahæ ex Cetura, Gen.25.1.Par.1.

Sue,1. Par.2,Filius Iahaddai.

Sue,1.Par.7, Filius Supha filii Sue.

Sueno,Dacorum rex,Angliam inuaſit,inſtructa claſſe,inſulam diripuit.Northũbros primùm hinc Merios ſubegit, obſedit, Londinum, anno ſal 1012.

Sueropilus,Dalmatiæ rex,cum. Bulgaris, primùm ad fidem Chriſti ſunt conuerſi, anno ſal.868.

Sueſſa Campaniæ oppidum.Plin.lib.3.cap.5.

Sueſſi populi ſunt Germaniæ Sedunenſi agro finitimi. Cæſar in Com.

Sueſſiones,Galliæ Belgicæ populi.Plin.li.4.ca. in prouincia Remenſi.

Suetonius Tranquillus vitas duodecim Cæſarum ſcripſit.

Sueui,Bellicoſiſſimi Germaniæ populi, olim Albis,hodie Danubii accolæ,flauis inſignes capillis,quos & ferro olim criſpabant, & nodo ſubſtringebant.Lucan.lib.1.Ita dicti a Sueuo monte, qui ab ortu ſolis Germaniæ initium faciens, ad Cimbrorum vſque promontorium magno aditu protenditur forte dicti.

Suffenus fuit ineptiſſimus poeta, qui in ſuis operibus mirabatur ſe plurimùm,ſibique blandiebatur & arridebat.Catulus, quem non in aliqua re videre Suffenum poſſis?

Sugilas architectus nobilis qui Mauſoleum Artemiſæ extruxit.

Suham,Filius Dan filii Iacob.Num.26.

Suhamitæ,Idem,Num.26.

Suintilla,Hiſpanorum rex, Recharedi 1. filius, regnauit annis x.anno ſal.617.

Suintilla,11. Hiſpanorum rex, regnauit an. iiii. anno ſal.634.

Suitgerus, Bombergenſis epiſcopus, qui Clemens 11.dictus eſt.põtificem in ſynodo fecit, a quo & imperiale diadema accepit, Romanóſque à pontificum electione prohibuit. Blond.lib.3.decad.2.

Sulla mathematicus fuit qui Caligulæ Conſulenti de genitura ſua certiſſimam necem appropinquare affirmauit.

Sulpitius Gallus Aſtrologus, qui in exercitu P. Aemilii contra Perſeum, deprehenſam noctu eclipſum Lunæ mirantibus militibus enarrauit. Plinius capite 12. libro 2. & Cicer.1.offic.

Sulmo,oppidum Pelignorum,in quarta regione Italiæ, nonageſimo ab vrbe diſtans lapide,Ouid.Poe. patria,vt ipſe teſtatur 4.Triſt. Dictus Sulmo,a Solymo Aeneæ comite,conditore eius vrbis,vt teſtatur idem 4.Faſt.

Summanus,Pluto, deus inferorum, ita dictus, quaſi ſummus deorum Manium: vt in Nup. Philologiæ docet Martianus. Huic Romani nocturna fulmina aſſignabant, quemadmodum diurna Ioui. Plin. libro 2. capite 52.

Ouid.

Ouid. 6. Faſtor.

Summœnium, locus lupanaris Romæ.

Sunam, Ciuitas. 4. Reg. 4.

Sund, vide SVNITIVM.

Suné, Ciuitas in tribu Iſſachar. Ioſ 19. 1. Reg. 28.

Suni, Filius Gad filii Iacob. Gen. 46.

Sunici populi prope Coloniam vrbem, olim Agrippinam dictam & Rheni fluminis ripis citerioribus adiacentes à Tacito proditi.

Sunium, vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis eſt, ſupra Athenas & Maratonem. Steph. vicus eſt in Leontide tribu. Hom. promontorium vocat hoc verſu,

Ἀλλ' ὅτε σούνιον ἄκρον.

Hinc Sunieus, & fœmininum, Sunias. Steph.

Suoll, vide NAVALIA.

Suph, Filius Than patris Eliu, 1. Reg. 1. Filius Elcana filii Ioel, 1. Par. 6. Nomé loci, 1. Reg. 9.

Supha, Filius Helem. 1. Par. 7.

Supham, Filius Beniamin Num. 26.

Sur, Pater Cozbi Madianitidis illius, quæ cum Zambri interfecta eſt in genitalibus: qui quidem Sur princeps erat Madianitarum, Num. 25. 31. Ioſ. 13. Fuit & nomen filii Abigabaon, 1. Par. 8. & 9.

Sur, 4. Reg. 11, Nomen portæ in templo Salomonis.

Sura, Locus Lyciæ vbi oracula dabantur.

Suranus 21. conſul. anno ab vrbe cond. 856.

Suriel, Filius Abihaiel, princeps Moholitarum. Num. 3.

Surrentum, Campaniæ oppidum à Græcis conditum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum, Plin. lib. 3. 5, & Strab. lib. 5. Hinc Surrentina vina dicta ſunt, & Surrentini colles. Columel. lib. 3. cap. 2.

Suſa, Scriba quidam, de quo 1. Par. 18.

Suſa, orum, vrbs nobiliſſima, inter Perſidem & Babylon am ſita, Perſarum olim regia, a Dario Hyſtaſpis, (ſi Plinio credimus) aut (vt Straboni placet) a Tithono Memnonis patre condita, trans Choaſpem fluuium: a cuius vrbis nomine circumiecta regio dicta eſt Suſiana. In hac vrbe fuit nobilis illa Cyri regia, è candido varióque marmore, columnis aureis, magnáque gemmarum copia exornata, cæli in lacunaribus habens ſimulachrum, ſtellis micãtibus inſignitum. Dicta autem putantur Suſa, a liliorum copia, quæ illorũ lingua Suſa dicuntur.

Suſanna, vxor Ioachim, Dan. 13. Eſt & nomen alterius mulieris quę CHRISTVM ſequabatur, Luc. 8.

Suſarion, Græcus poeta, qui tanta libertate hominũ flagitia inſectabatur ſcribendo, vt opus fuerit lege, quæ maledicam illam & effrænem mordendi licentiam cohiberet & comprimeret.

Suſi, pater Gaddi. Num. 13.

Suſia, regio in Perſide.

Suſia, inſula, vide Taxiana.

Suſiana, prouincia Aſię (vt li. 6. ca 3, refert Ptol.) qua Septentrione terminatur Aſſyria, ab Occaſu Babyloniæ adiacet, ab Oriẽte habet Perſidem, a Meridie partem Perſici ſinus. Cuius ciuitates inſignes, Traiana & Suſa, in qua templum Dianæ Suſiæ. Steph.

Suthala, filius Ephraim, Nu. 26. Filius item Zabab filii Tahath. 1. Par. 7.

Suthalaitæ, idem Num. 26.

Sutrium, vrbs prius Tyrrhenorum, deinde Romanorum: Gentile, Sutrenus. Steph.

Sutrus, nomen impoſititium, quod Cato vni elephanto, qui in Punica acie fortiſſimè fuerat præliatus, impoſuit.

S Y

Sysgra, regio Ciliciæ, prope Adum & Laertem: Gentile, Syagræus. Steph.

Syalis, vrbs Maſtianorum: Gentile, Syalites, vel Syaleus, Stephano.

Syaſſus, vicus Phrygiæ. In hoc vico aiunt Cimerios inueniſſe in doliis reconditam ingentem copiam tritici, vnde longo tempore nutriti ſint: Gentile, Syaſſeus. Steph.

Sulpitia Paterculi filia quæ ſemel matronarum ſententia pudiciſſima iudicata eſt. Autor Pli. lib. 4. Val. vlt. cap. 8. lib. eius formam commendat. Tibul. lib. 4.

Illius ex oculis cùm vult exurere diuos,
Accendit geminas lampadas acer amor.

Sybaris, Steph. Magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin & Sybarin amnes, ab Achiuis conditum, qui poſt Troiæ excidium vi tempeſtatis eò fuerunt appulſi. Huius olim tanta fuit potentia, vt quaternas proximas rexerit gentes, & 25. vrbes ſuo ſubdiderit imperio, & contra Crotoniatas trecenta hominum millia armarit. Strab. lib. 6.

Sybaris, fluuii nomen iuxta vrbem eiuſdem nominis: à cuius potu incolæ ſubmouent greges, ſiue quòd pecora ſternutamentis exagitet, vt viſum eſt Straboni: ſiue quòd vellera nigrore inficiat: cùm Crathis vicinus amnis candorem his inducat, vt tradit Plin. lib. 31. cap. 2. Eſt item Sybaris, adoleſcentis nomen, apud Horat. 1. Carm. Ode 8.

Sybaritæ, Sybaris vrbis incolæ, omni deliciarum genere effœminati: vnde Sybaritica menſa. Conuiuas in proximum annum inuitabant, ne ſpatium interim deeſſet, aut conuiuatori conquiſitis terra marique deliciis epulas inſtruendi, aut conuiuis ipſis corpus auro, gemmiſque exornandi. Hi poſtremò aduerſus Crotoniatas bello ſuſcepto cùm trecenta hominum millia in aciem eduxiſſet, turpiſſimè tamen victi, vnáque cum vrbe ſua ſunt deleti. Hinc Sybaritis, idis. Ouidius 2. Triſtium ad Auguſtum,

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Quo in loco Sybaritida vocat Ouid. opus Hemitheonis cuiuſdam cinædi de generibus voluptatum & obſcœnarum libidinum.

Sybennitica, præfectura maritima in Aegypto. Stephanus.

Syberos, vrbs Illyriæ: Gentile, Syberius, Sybetcus, Syberites. Steph.

Sybotæ, populi habitantes ſecundum flumen Aſtapum, ad Septentrionem vergentes. Plin. Stephano, inſula & portus: Inſularis, Sybotius.

Sybotes fuit Suarius, qui Vlyſſem profugum & iam ſeruis ignotum in patriam deduxit.

Sybra, Phrygiæ caſtellum: Gentile, Sybrianus.

Sybridæ, vicus in Erechtheide tribu.

Sycæ, vrbs e regione nouæ Romę, quã noſtro tẽpore Iuſtinianas vocant. Ciuis, Sycaites, vel Sycæus.

Sycaminon, vrbs Phœnicum. vnde Sycaminites. Stephan.

Syceus, vnus Titanum, quem fugientem Tellus mater ſuſcepit, & inde ficum protulit. Stephan.

Sychæus Didonis fuit maritus, agri ditiſſimus inter Phœnicas. Quæ opulentia fuit ei exitio impulitque Pygmalionem regem Tyri, vt eum interficeret. Quantum autem auri atque argenti habuerit, hinc licet ſuſpicari, quod eius theſauris profuga Dido æmulam Romani imperii Carthaginem ædificauit.

Sycion, xix. rex Sycioniorum, à quo Sycionii nuncupati, qui primò Aegialæi vocabantur, regnauit annis xlv. anno mundi 2612.

Sycites Bacchus dictus eſt ἀπὸ τῶν συκῶν à ficis, quòd is non ſolùm vini ſed etiam ficorum & fructuum propè omnium fuerit inuentor.

Sycoris, Plin. li. 3. ca. 3. fluuius Hiſpaniæ, iuxta Ilerdenſes Surdaonum gentis. Lucan.

Heſperos inter Sycoris non vltimus amnes.

Vide SICARIS.

Syderis, Plin. lib. 6. cap. 16. fluuius, à quo mare Hyrcanum vocari incipit.

Sydo & Italicus, Sueuorum reges, anno ſalutis 70.

Sydon, Corinthius fuit adeo hoſpitalite inſignis, vt eius fores omnibus eſſent peruiæ. Hinc Prouerbium, Semper aliquis in Sydonis domo.

Syedra, vrbs Iſauriæ: Ciuis, Syedreus. Stephanus.

Syene, vrbs in confinibus Aethiopiæ atque Aegypti, non procul à Nilo, ſupra Alexandriam, verſus Meridiem quinque millibus ſtadiorũ, ſub tropico Cancri directè locata: vnde Sole exiſtente in Cancro, medio ſolſtitii die, ſupra verticem ciuitas, nullam prorſus ibi corpora vmbram iaciunt, vt eſt author Plinius libr. 2. cap. 73.

Syeſſa, tuguriũ quoddam in Lycia, à vetula quadam Syeſſa, quæ Latonam excepit. Gentile, Syeſſæus & Syeſſeus. Eſt etiam Syeſſa, vrbs Tyrrhenorum: Gentile, Syeſſenus. Steph. Vide Sineſſa.

Syia, vrbs parua Cretę, nauale Elyri. Ciuis, Syiates, & Syieus. Steph.

Syis, vrbs Aegypti, vnde præfectura Syitis. Stephanus.

Syla, mons Lucaniæ, ſyluam habens eiuſdem nominis, latrociniis crebris infamem. Vnde & nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τοῦ συλᾶν, quod eſt prædari.

Sylci, vrbs Sardiniæ, à Carthaginenſibus condita. Steph.

Syleon, vrbs Phrygiæ, ſecundum alios Pamphyliæ: Gentile, Syleieus. Steph.

Syliones, populi Chaoniæ. Steph.

Sylla, per duplex ll. vide Syla.

Sylla, Romanus nobilis ex antiqua Scipionum familia, adoleſcentiæ omnibus flagitiis inquinatus. Quæſturam ſub Mario adeptus eſt, in qua vitam omnem penitus commutauit. Literis Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, fui ſecurus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis: vt de illo dubitari potuerit (inquit Saluſtius) fortiorne an felicior eſſet. Miſſus a Mario ad Bochum regem legatus, Iugurtham vinctum retulit. Mithridatem Aſiam crudeliſſimè vaſtantem compeſcuit: ſocialis belli luctus repreſſit: Cinnæ dominationem fregit: & Marium, qui olim ſe Quæſtorem faſtidierat, ipſam illam prouinciam proſcriptum & exulem petere coëgit. Dictator deinde effectus, ita Rempubl. oppreſſit, vt, teſte Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. poſtremò Republ. conſtituta, Dictaturam depoſuit, & priuatus Puteolus conceſſit: quo in loco pediculari morbo periit.

Syllanion, ſtatuarius nullo doctore nobilis.

Syloſon, vir egregius, aliquando exilio mulctatus eſt: ſed quia diuitiis & corporis pręſtantia affluebat, chlamydem ſumptuoſam ſemper geſtabat. Quam cum Dario (qui poſtea Perſarum rex effectus eſt) dono dediſſet, is poſtea regnum adeptus beneficii memor, Syloſontem ſolo natalitiu reſtituit. Vnde tractum eſt prouerbium de chlamyde Syloſontis, quod dicitur de his, qui iactant ſe magnificentia veſtimentorum. Fuit autem Polycratis Samiorum tyranni frater: à Dario verò accepta tyrannide, vrbem aſſiduis cædibus exinaniuit. Vnde dictum eſt prouerbium, ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη, id eſt, Syloſontis opera locus amplus eſt. Strab. lib. Geogra. 14.

Syluanus, ſyluarum deus, Cypariſſum puerum, quem in deliciis habuit, in arborem ſui nominis transformauit. Quidam eundem eſſe putarunt cum Pane. Virgilius tamen 1. Georgicorum, manifeſte eos diſtinguit. Nam cùm dixiſſet,

dixiſſet, Pan ouium cuſtos, &c. interiecta deinde Mineruæ & Triptolemi mentione, ſubdit tandem,

Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum.

Syluanus, conſul, anno ab vrbe condita 833.

Syluanus in Gallijs a militibus Cæſar eſt appellatus, Agrippinæ ab Vrcitino eſt occiſus, imperauit paulò plus 11. menſ. Pomp. Ammi. lib. 15. ab vrbe condita 1109.

Syluester 111. pontifex Romanus electus, anno ſalutis 1044.

Syluia, nomen, quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virg. 7. Aeneid.

Syluius, Aeneæ filius, à quo poſtea omnes Albani reges Syluij dicti ſunt.

Syluius Poſthumus, 111. Latinorum rex, regnauit annis xxix. Syluius dictus, quia in rure educatus: Poſthumus, quia poſt patris mortem natus fuit. Eutrop.

Syluius Athis, Eutropio, qui & Aegyptus, Albæ filius, vii. Latinorum rex, regnauit annis xxiiii.

Syma, vrbs in Aſia. Quin & pro monte iuxta Pontum poſuit Orpheus in Argonautis. Vide Syme.

Symachia, vna fuit ex Sibyllis, teſte Martiano Capella, Hippotenſis filia.

Symætha, vrbs Theſſaliæ: Ciuis, Symætheus. Steph.

Symæthus, fluuius Siciliæ, non longè ab Aetna, qui, vt ait Strabo libro ſexto, agrum Catanæum irrigat. Hinc deducitur adiectiuum Symæthius.

Syme, Plinio libro quinto, capite 38. inſula inter Rhodum & Gnidum, ſic dicta a Syma, Ialyſi filia, cùm priùs Metapontis, deinde Aegle vocaretur. Author Hermolaus. Meminit Strabo libro decimoſexto. Vide Syma. Stephanus, Syme, inſula eſt Cariæ, teſte Strabone libro 14. & vrbs eiuſdem nominis. Gentile, Symæus, vel Symeus.

Symmachia Venus dicta eſt à Mantinenſibus, quòd in Actiaco prælio Romanis opem tuliſſet.

Symmachus, Romanus orator, miſſus à Senatu Conſtantinopolim, ad Theodoſii liberos, rogatum vt Veſtales a Chriſtianis deſtrui minime paterentur. Cuius rei gratia putabant ſe aduerſa multa à diis eſſe paſſos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambroſius, qui huius meminerunt, acerrime confutarunt. Fuit & Symmachus, ſacrorum librorum interpres, doctrinæ parum ſinceræ & Chriſtianæ, cuius meminit Euſeb.

Symmachus, xlix. Romanorũ epiſcopus, regnauit annis xv. menſ. v. dieb. xxvii. anno ſalutis 499.

Symmachus, conſul, ab vrbe condita 1275.

Symmachus, vnus ex interpretibus Bibliorum, qui putauit Chriſtum ex concubitu Ioſeph & Mariæ natũ. Quam inſaniam probare voluit ex Euangelio Matthæi.

Symon, Cleophæ filius, Hieroſolymorum epiſcopus. Euſeb. li. 3. ca. 11. Cruci affixus eſt. Idem lib. 3 cap. 35.

Symon, ſummus ſacerdos Iudæorũ, filius Oniæ, Iuſtus appellatus, anno mundi 3660.

Symphoroſa, Getulii Martyris vxor, quæ mortem ſeptem filiorum pro religione Chriſtiana occumbentiũ tulit patientiſſimè, imò verò eos ad ſupplicium animauit.

Symplegades, quæ & Cyaneæ, inſulæ duæ, ſiue potius ſcopuli, trans Boſphorum Thracium, in ipſo Ponti Euxini oſtio, mille quingentis paſſibus ab Europa diſtantes: tam modico autem inter ſe diſcretæ interuallo, vt ea aduerſo quidam intrantibus geminę cernantur, paulùm verò deflexa acie, coëuntium ſpeciem præbeant. Quæ res occaſionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter ſe cõcurriſſe tradunt. Vnde & nomen acceperunt ἀπὸ τοῦ συμπλήττεσθαι, hoc eſt, à concurrendo, ſeu confligendo.

Synadis, vide Sinada.

Synangus, vrbs Phœnicum: Gentile, Synangius. Steph.

Syndicus, vrbs contigua Scythiæ, cum portu. Aliqui Gorgipen vocant. Steph.

Syneſius, e Pẽtapoli Aphricæ philoſophus Chriſtianus, præſul Ptolemaidis factus, ſcripſit libros in Grammatica, Philoſophia, Panegyricos, epiſtolas, & alia. Suid.

Synnada, vrbs Phrygiæ (indigenę Docimitem & Docymæam vocant.) Aiunt autem Acamantem, cùm poſt bellum Troianum aberraſſet, in Phrygiam veniſſe, & illic, dum obſeſſo regionis principi ſuppetias ferret, agrum quendam accepiſſe ibique vrbem condidiſſe: quæ primum Synnæa dicta ſit, quòd multi ex Græcis Macedones per Aſiam collecti in ea habitarent: deinde a finitimis corrupto vocabulo Synnada; Ciuis, Synnadeus. Stephanus.

Syntichen, mulieris nomen. Philip. 4.

Syopii, populi Liburnis vicini. Steph.

Sypalettus, vicus in Cecropide tribu, vnde Sypalettus Steph.

Syphax, Numidiæ rex, qui cùm Scipioni per Lęlium fuiſſet conciliatus, belli que ſocietatem cum eo iniſſet, poſtea violata fide Annibali adhæſit. Tandem victus a Maſiniſſa, viuus in Scipionis manus perductus eſt: à quo in triompho circunductus, & in carcerem incluſus, inedia vitam finiit, regno Maſiniſſæ conceſſo.

Syra, locus qui ſecũdum Ioſephum viginti ſtadiis ab Hebrone diſtat. 2. Reg. 3.

Syracuſæ, ciuitas Siciliæ ampliſſima, ſub Pachyno monte ſita, vbi fons Arethuſa ab Alpheo

(vt creditur) Elidis fluuio per ſubterraneos cuniculos means, magna aquarum vbertate erumpit. Cicer. 6 in Verr. ſcribit Syracuſas vrbem eſſe maximam Græcarum vrbium, pulcherrimamque: quę ex quatuor quaſi vrbibus maximis conſtare videatur: quarum vna inſula nominatur, altera, Acradina, tertia Tyche, à nobili Fortunæ téplo, in ea extructo: quarta, Neapolis. Hinc Syracuſius, a, um. ſed Græco more dicitur: nam Latine Syracuſanus, a, um. Hi populi, quia ditiſſimi, voluptatibuſque ac deliciis dediti erãt, factus eſt prouerbio locus, Syracuſanæ menſæ & Syracuſanæ diuitiæ.

Syrbane, inſula in Euphrate: Gentile, Syrbanus. Steph.

Syrenes, filiæ fuerunt Acheloi & Calliopes muſæ. de quibus vide ſupra Sirenes.

Syria, regio Aſiæ, quæ ab Oriente fluuio Euphrate, ab Occidente noſtro mari & Aegypto terminatur, a Septentrione habens Ciliciam, & partem Cappadociæ, à Meridie Arabiam: cuius inſignes ciuitates (vt libro 5. refert Ptolemæus) ſunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmyra, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Berytus, Botrys, Tripolis, Byblus, Seleucia, Cæſarea, & Damaſcus: Montes clari, Carmelus, Caſius, Libanus: Fluuii, Euphrates, Chryſorrhoas, Singas: Regiones, Phœnice, Palæſtina, Iudæa, Idumæa, Comagena, Samaria, & Syria Cœle. Sunt qui quadripertitam faciunt diuiſionem in Syros, Aſſyrios, Leucoſyros, & Cœloſyros. Plinius libro quinto, capite duodecimo Meſopotamiam quoque & Babyloniam Syriæ attribuit: totiuſque Syriæ partem facit Aſſyriam. Multi confundunt, vt Herodotus, qui Syros a Græcis dictos, Aſſyrios a Barbaris dici ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio, inſignes grammatici, apud Horatium, eam, quæ nunc Syria dicitur, detracta ſyllaba, olim Aſſyriam dictam ſcribunt. Huius regionis incolæ Syri dicti ſunt: qui olim aſtutiæ nomine male audierunt, quemadmodum & Phœnices. Hinc factus eſt locus prouerbio, Syri aduerſus Phœnices: quo vtimur, quoties ſignificare volumus, duos egregiè aſtutos hoc agere, vt dolis ſe mutuò circumueniant. Iidem vſque adeo guloſi ſunt, vt maximam diei partē in conuiuiis abſumant. Maſculi à XIIII. anno, fœminæ à XII. vſq; ad LXV. tributo obligantur. Fortunam colunt. Proni ſunt in cachinnos & ſcommata. Diuino cultui ſatis dediti. vnde Stat. libro 1. Syl. Quod ramis pia germinat Damaſcus. Operoſiſſimi ſunt in hortis. Hinc Prouerb. Multa Syrorum olera.

Syria ſoba, in titulo Pſal. 60. ea eſt quæ Palæſtina dicitur.

Syrianus, Alexandrinus, philoſophus Platonicus, docuit Athenis, ſcripſitque in totum Homerum commentarios, libros ſeptem in Platonis Rempublicam, & alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suid.

Syrictæ, vt ea Megaſthene notat Plin. lib. 7. cap. 2. gentes inter Nomadas Indos, narium loco foraminum tantùm habétes, anguium modo loripedes.

Syrinthus, vrbs Cretæ. Gentile, Syrinthius. Stephanus.

Syrinx, gis, Nympha Arcadica, vna Naiadum. quæ cùm vim Panos alioqui effugere non poſſet, inuocato ſororum numine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ouid. lib. 1. Metam.

Syriſca a Syrus fit, ſicut Ciliſca à Cilix.

Syritha, filia Danorum regis Syluualdi tantæ pudicitiæ, vt cùm ob elegantiã formæ magnam procorum frequentiã pateretur, neminem tamen probauerit. Saxo lib. 7.

Syrmæum, cãpus inter Nomades & Nabathes. Gentile, Syrmæus. Steph.

Syrmatæ, iidē qui Sauromatæ. Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim fluuium habitare. Steph.

Syrna, vrbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium, cùm aberraſſet, delatum in Cariam, a Caprario quodam ſeruatum eſſe, & ductũ ad Cariæ regem Damæthum, cuius filiam a tecto delapſam, detracto ab ambobus brachiis ſanguine, ille curauit: quod admiratus rex, filiam ei coniunxiſſe fertur, & Cherſoneſum donaſſe: in qua Podalirius duas ciuitates, alteram, vxoris nomine, Syrnam: alteram verò, paſtoris nomine, a quo ſeruatus fuerat, condiderit. Gentile, Syrnius, & Syrnias fœmininum. Steph.

Syroë Perſis imperauit, anno 1. anno ſalut. 627.

Syrophœnix, ora maritima Syrię, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa.

Syſigabis, Darii mater: quæ audita morte Alexandri, ſeſe perpetuæ nocti dedit.

Syſimithritas, Perſarum ſatrapas fuit, qui duos ex matre liberos ſuſcepit. Nam authore Curtio, apud Perſas parentibus ſtupro coire cum liberis fas eſt.

Syrtes, tium, duo ſinus periculoſiſſimi in mari Libyco, qua Africam propriè dictã alluit: quorum alter, qui Carthagini propinquior eſt (minorem Syrtim vocant) CCC. M. paſſ. ambitũ habet. Alter, qui in Cyrenaicã vergit, maior Syrtis dicitur: habétque circuitũ DCXXXV. M. paſſ. Vtraque Syrtis nauigãtib⁹ eſt periculoſiſſima, quòd mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciē viciſſim immutant, dorſaque & breuia in alia atque alia loca transferunt. Sunt & in terra Syrtes in eadem Africa, vento arenas excitante, & proxima quæque operiēte. Vnde Solinus author eſt, iis in locis, quanuis terra iter facientes, curſum ſideribus regere. Nam arenarum cumuli, vento agitati, locorum faciem mutant: & quemadmodũ in

mari,

mari,nunc aggere ſublimia faciunt,quę priua deſidebant, nunc vallibus profunda, quæ prius excelſa erant.

Syrus, Meſopotamiæ rex,anno mundi 2909.

Syrus inſula Ionica, Aſiæ appoſita, cuius prima producitur, à qua Pherecydes Syrus ortum habuit, non a Syria regione. Strabo libro 12. Stephanus Ioniæ vel Acarnaniæ inſulam eſſe ſcribit. Gentile, Syrius. Scyrus verò Thraciæ aſcripta eſt, vt Strabo & Plinius teſtantur, longe a Rhodo.

T A

TAbæ,Tabarum,vrbs Cariæ. Plin.lib.5.cap.27.

Tabæ, vrbs Lydiæ, de qua oraculum Piſidis datum, ἄσυ τάβαν ἱππευδὶς ἐλάβθην ἑταίζεσθαι. Dicta à Tabo heroë. Alii aiunt Cybitam vrbem condidiſſe ſui nominis: Marſyam verò fratrem eius Tabas ſuper rupe: Taban enim petram ſignificare. Vel à Tabeno Argiuo, Ciuis, Tabenus, Sunt etiam Tabæ vrbs Cariæ, & tertia Peræ, quam Alexander in libro de Syria interpretatur bonam. Steph.

Tabathra, Vide Tabraca.

Tabbaoth,nomen viri.1.Eſd.2.

Tabee, filius Nachor ex Roma concubina. Geneſis 22.

Tabeel,nomen viri.1.Eſd.4.Iſa.7.

Tabelias,nomen viri.1.Par.26.

Tabeni, populi iuxta deſertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Tabereni,populi iuxta Chalybes,Pomponio libro 1, quos Strabo Tabarnos. nominat. Rectiùs Tibareni,vel Tibarani dicendi,teſte Hermolao. Iuſtiſſimi ſunt, nec prius prælio congrediuntur, quam diem, locum & horam, ex fide hoſti denuntiarint. Cùm mulier partu liberatur, vir in lectulum, tanquam pueri author decumbit, eumque vt puerperam effœta vxor curat, vt ex Nympho Cælius annotauit.

Tabernæ,locus iuxta Romam. Act.28.

Tabii, vrbs Italiæ, in qua Remus inſtitutus eſt. Stephano.

Tabis, vrbs Atablæ: Ciuis, Tabenus. Steph.

Tabor, mons in medio Galileæ, rotundus ac ſublimis.

Tabraca,oppidum Africæ minoris,Silius Sabatram nominat libro tertio. Alii Tabatta, quod minime mirum eſt. Barbara enim vocabula inepta ſunt, nec ſemper eodem ſono vtraque lingua efferri conſueuerunt, vt Hermolaus ſcribit. τάβαθρα, Steph. vrbs Libyæ: Gentile, Tabathrenus.

Tabremon, pater Ben-adad regis Syriæ, tertii

Regum decimoquinto.

Taburnus,mons Campaniæ,oliuetis abundans Virgil.2.Georg.

Tacapa, Ptolem.lib.4. cap.3. vrbs Syrtis paruæ: Plinio Tacape: vulgò *Capis*.

Tacaſin,ciuitas in tribu Zabulon.Ioſ.19.

Tacſarina,Numidarum rex, victus ab Decio ad Pagydam.Tacit.lib.3.

Tacheiotis,Aegyptiorum rex,regnauit annis 13. anno mundi 3126.

Tachempſo, Herodoto libro 2.hiſtor.quædam Nili inſula.Vide Tacompſos. Stephano inſula Aethiopiæ iuxta Libyam: Gentile, Tachempſites.

Tacitus Imperator Romanus, qui apud Tarſum febre correptus obiit. Author Sextus Aurelius.

Tacitus Cornelius, ſub Adriano principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinii Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurauit, ad Veſpaſianos vſque peruenit, ab iiſque honoribus euectus, hiſtoriam principum conſcripſit, ab Auguſto vſque ad Adrianum. Vide Cornelius.

Tacola, Indiæ emporium extra Gangem, Ptolemęo lib.7.cap.2. Malacha nunc dicitur, miræ magnitudinis, a Portugalenſibus vi capta: quod teſtatur epiſtola Emanuelis regis ad Leonem x.

Tacompſos, vicus in finibus Aegyptiorum & Aethiopum iuxta Philiam inſulam: Gentile, Tacompſites. Stephanus. Vide TACHEMPSO.

Taddæus,nomen viri.

Tænarus,ri, ſiue Tænara,orum, promontorium Laconicæ regionis, circa medium meridionalis lateris Peloponneſi, quam longiſſimè in mare procurrens, oppidum habens eiuſdem nominis. Suidas ait Tænarum, promontorium eſſe Laconiæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes, vbi & Neptuni præſidis templum: illic ſupplicantes in ſacello Neptuni Helotes, nihil veriti Lacedęmonii interfecerunt. Circa Tænarum, antrum oſtendebatur, per quod Herculè ab inferis rediiſſe poëtę fabulati ſunt, Cerberúmque vinctum ad ſuperos traxiſſe. vulgóq; creditum eſt, eas inferorum eſſe fauces. Ibidem marmor Laconicum effodiebatur, coloris viridis, quod & a loco Tænarium cognominatur.

Tænon, Hermol. in lib.9. Plinii cap.37. fuit vrbs Laconiæ, à qua mulier poetria nomine Herina ortum habuit.

Taga,regio dicta à Tago,rege Aſſyriorum.

Tagaſta (alias Tegeſta) Plin. lib.5.cap.4. ciuitas Africæ, à qua Tagellenſis. Vnde qui Aurelii Auguſtini vitam ſcripſere, Tageſtenſem eum fuiſſe memorant.

Tages, is, filius Genii, teſte Feſto, & nepos Iouis, qui adhuc puer XII. Hetruriæ populos

haruſpicinam traditur docuiſſe. De hoc Cicero libro 2. De diuinatione, ſcribit ad hunc modum, Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi, cùm terra araretur, & ſulcus altiùs eſſet impreſſus, extitiſſe repentè, & eum affatus eſſe, qui arabat. Is autem Tages, vt in libris eſt Hethruſcorum, puerili ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentia. Eius aſpectu cùm obſtupuiſſet bubulcus, clamoremque maiorem cum admiratione edidiſſet, concurſum eſſe factum, totámque breui tempore in eum locum Hethruriam conueniſſe, tum illum plura loqnutum multis audientibus, qui omnia eius verba exceperint, literiſque mandauerint: omnem autem orationem fuiſſe eam, qua aruſpicinæ diſciplina continetur: eam poſtea creuiſſe rebus nouis cognoſcendis, & ad eadem illa principia referendis.

Tagira, Vide Tauchira.

Tagrus, mons in Luſitania, apud quem quædam equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, cognomento Orma, regnauit apud Celtiberos, anno mundi 2114.

Tagus, Luſitaniæ fluuius, aureas voluẽs arenas, vt Plinius ait. Circa hunc fluuium (ſi eidem credimus) equæ in Fauonium obuerſæ concipiunt, equoſque ita gignunt perniciſſimos, ſed tertium ætatis annum non excedentes.

Tahath, filius Aſir filii Abiaſaph, 1. Par. 6. Filius Barech filii Suthalæ. 1. Par. 7.

Taini, populi à Saracenis ad Meridiem vergentes. Steph.

Talabrica, Vide Libora.

Talæmeneus, viri proprium, qui Troianis auxilia miſit.

Talantia Spartana mulier, cùm audiuiſſet filium ſuum Pedaretum iniquè apud Chios ſeſe in regni adminiſtratione gerere: his ad eum verbis ſcripſit, Aut te meliùs in Chii adminiſtratione gerito, aut iſthic maneto. Nam ſi Spartam redieris non eſt quod vltra ſperes te victurum.

Talaon, filius Iaſii, apud Argos regnauit, vt notat Bocatius lib. 2. cap. 38.

Talaria, vrbs Syracuſiorum: Gentile, Talarinus. Stephanus.

Talaſo, virginitatis deus, apud Romanos (inquit Seruius) inuocatur. Cùm enim in raptu Sabinarum plebeius quidam raptam pulcherrimam duceret, ne ei auferretur ab aliis, Talaſonis eam ducis nobilis eſſe ſimulauit: cuius nomine puellæ fuit tuta virginitas. Hæc Seruius.

Talca, Vide Talga.

Talga Pompon. lib. 3. inſula in Caſpio mari ſine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: ſed vicini populi, quæ gignuntur, attingere nefas, & pro ſacrilegio habet, diis parata exiſtimantes, diſque ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo lib. 6. cap. 9. Talca dicitur. Plin. lib. 6. cap. 17. in Caſpio mari vulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit. Variat igitur nomen in ſexcentis aliis, Viſtula, Iſtula, Tabireni, Tabrani, Tibereni, &c.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu ad Troiam, Homero 1. Ilia qui vna cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt ad Achillis caſtra, vt Briſeidem ab eo abduceret.

Tamara. Vide Tamaris.

Tamare, inſulæ Britanniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 3. vulgò *Tamerſtal*.

Tamaris, Hiſpaniæ fluuius, à quo Tamari populi dicti Pomponio libro 3. Apud Ptolemæum libro 2. capite 6. non Tamaris, ſed Tamara legitur.

Tamaritæ, populi Aſiatici, non longè à Caſpio mari.

Tamarus, fluuius Britanniæ inſulæ, Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgò *Tam*.

Tamberlanis Scytha, infinita multitudine Turcarum terras inuaſit, Baiazetem Turcarum dominum acie victum & captum in cauea clauſum per totam Aſiam circunduxit, anno ſalutis 1398. hic verò primùm fuit bubulcus: demum adeò fauentem reperit fortunam, vt ad imperium Scytharum conſcenderit.

Tambrax, vrbs Parthorum: Gentile, Tambraeius vel Tambracenus. Steph.

Tameſis fluuius in Anglia fines interioris regionis a maritimis ciuitatibus diuidens, à mari circiter paſſuum millia octoginta. Id vno omnino loco pedibus atque ægre tranſiri poteſt, & in mediterraneis illius locis inſulæ oriens nauigabiliſque Oceanum influit. Tamiſa vulgò.

Tamiatis, vrb. Aegypti. Steph.

Tamna, vrbs Arabiæ. Ciuis, Tamnites Steph.

Tamos, promontorium quod Taurus attollit. Vide Pomponium in deſcriptione Indiæ.

Tamyna, Straboni, vrbs Eretriæ: Gentile, Tamyneus: fœmininum, Tamyneis. Ibidem Iupiter Tamynæus colitur. Pauſanias libro vndecimo. Stephano.

Tamyrace, vrbs Sarmatiæ Europææ: Gentile, Tamyracenus.

Tamyras, Thrax poëta fuit, qui ſcripſit verſus in Theologia ad tria millia: eximia fuit pulchritudine & amore puerorum deflagrauit: hic auſus eſt eum Muſis in certamen deſcendere, vnde ab his occæcatus eſt.

Tanac, nomen vrbis in tribu Aſer. Iud. 1.

Tanagra, Ptole. lib. 3. cap. 15. Bœotiæ Mediterraneæ oppidum, nobile, Plin. lib. 10. ca. 21. Hanc Homerus (inquit Stephanus) Græan vocat propter vicinitatem: prius autem Pœmandria dicebatur. Ariſtoteles verò Oropum dictam ſcribit. Eſt autem locus vrbis Oropiorum iuxta mare. Hinc Tanagræus, Tanagris, Tanagricus. Steph.

Tanagræi,

Tanſgræi, vide Gephyra.
Tanagrus, ſiue Tanager, fluuius Lucaniæ, quæ eſt regio Italiæ inter Picentinos & Brutios.
Tanais, fluuius Scythiæ, Aſiam diuidens ab Europa, a ſeptentrione in Meridiem fluens, Nilo aduerſus. Strabo lib. 11. paulò tamen Orientalior, per Scythas & Sarmatas in Mæotim defluens. Stephano, vrbs eiuſdem nominis cum fluuio. Strabo lib. 7. Ciuis, Tanaites, fœmininum Tanaitis. Aliqui eundem fluuium Accſinen & Iaxarten eſſe volunt. Steph.
Tanaquil, Tarquinii Priſci Rom. regis vxor.
Tanas, oppidum nõ longe a Tanai, Venetis paret. Vnde & nobiliſſimę pelles ferũtur & mancipia, queę a Scythis emunt, quos appelãt Carcaios.
Tanaſis, rex Gothorum, & dux Scytharum, anno mundi 271.
Tanaus primus rex Scytharum.
Tanes, vir Perſa e ducibus Darii.
Tanis, metropolis Aegypti, à qua Tanicum, ſiue Taniticũ Nili oſtiũ dictum. Eadem & Taphnis & Taphium dicitur. Hic fuit, vt annotat Villonouanus in Ptolemæum, ptima Iſraelitarum captiuitas, à qua per mare rubrum duce Moſe, ſunt erepti. Sita erat in terra Hieſſen, ſed nunc deſtructa eſt.
Tanos, vrbs Cretæ: Gentile, Tanius. Steph.
Tantalus, Iouis ex Plote nympha filius, Agamemnonis & Menelai auus, qui ab eo Tantalidæ dicti ſunt. Hic cùm deos côuiuio excepiſſet, vt eorum diuinitatem experiretur, Pelopem filiũ membratim diſcerptum, eoſdumque iis appoſuit comedendum. Illi verò a nephandis epulis abſtinuere omnes, vna Cerere excepta, quæ pueri humerum deuorauit: pro quo illi dii eburneum reſtituerunt, reuocataque per Mercurium ab inferis anima, Pelopi vitam reddiderunt Patrem verò tanti ſceleris authorem ad inferos detruſerunt, vbi perpetua fame & ſiti torquetur, Eridani fluuii aquis, quibus mento tenus dicitur immerſus, & pomis, quæ capiti eius imminent, captationem eius fugientibus. Hinc Tantalides, & Tantalis, idis.
Tantalus, rex Athenienſium, rexit Phrygas, qui prius Mæones vocabãtur, anno mundi 2602.
Tantalus, mons Lesbia Tantalo dictus. Gẽtile, Tantalius. Steph.
Toachi, pŏpuli intra Pontum, & regio ſimiliter. Hoc aliqui Toas vocant. Steph.
Taphet, Salomonis filia. 3. Reg. 4.
Taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo libro decimo ponit, quarum caput Taphus. Iis Taphii & Teleboæ imperauerunt: de quibus huiuſcemodi repetit originem enarrator Apollonii poetæ. Perſeo ex Andromeda, vt narrat Herodotus, quatuor fuere filii, Alarus, Steneleus, Meſtor & Electrion, qui ſimul regnauerunt. Ex Hippothoë Meſtoris filia, & Neptuno Pterelas genitus, ex Pterela Telehoas & Taphus, à quo Taphus inſula, in qua Teleboæ ac Taphii communi nomine & imperio fuere. Igitur ii Hippothoes eorum auiæ pecuniam ab Electione eorum neceſſario, qui pro ea ſpopondit, repetebaut: qua negata ad arma venere, armenta abegerunt, ipſum denique & filios ſuſtulere. Alcmena, Electrionis filia, patrem vltura, Amphitryonem Thebanum hominem potentiſſimum in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorumque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Vlyſſem ſucceſſione peruenit. Hæc ille. Ex quo apparet Teleboas & Taphios omnibus iis inſulis imperaſſe. Vide Taphii & Taphiuſſa.
Taphias, inſula quæ triginta ſtadiis a Taphiuſſa Cephaleniæ vrbe diſtat. Steph.
Taphii, dicti ſunt populi, a Tapho Neptuni filio, qui Echinadibus inſulis imperauit. Hunc Neptunus (vt eſt in fabulis) inuictum fecit, vt quandiu quem in vertice aureum dederat capillum, haberet incolumem, tãdiu foret inſuperabilis.
Taphium, vide Cephalene.
Taphiuſa, Plin. lib. 36. cap. 21. locus iuxta Leucadem, in quo Taphiuſius lapis naſcitur.
Taphiuſſa, vrbs Cephaleniæ, quondam Taphos appellata: Ciues, Taphii, vel Taphiuſſæi.
Taphnes, vxor Pharaonis regis Aegypti. 3. Regum 11.
Taphnis, ciuitas in Aegypto, à qua Taphnæi dicti ſunt viri in ea habitantes. Vide Tanis.
Taphos, vide Taphiuſſa.
Taphoſiris, vide Tapoſiris.
Taphræ, oppidum in Taurica Cherſoneſo, Traiani principis auſpiciis aliquando captum, vt author eſt Florus, qui ſub Traiano vixit.
Taphræ vel Taphre, regio iuxta Mæotin paludem, quam foſsis & vallo munierũt ſerui dominorum vxoribus congreſſi, cùm domini in diuturno bello contra Thraces vel populos intra Iſtrum abeſſent. Hanc regionem inhabitaſſe dicuntur Satorchæi. Steph. Hi populi Satharchæ ſupra nominantur.
Taphſar, nomen regionis. Ieremi. 51.
Taphuo, villa, terminus Palæſtinæ ad Aegyptũ, procul x 1 5 1 1. M. à Raphani. Eſt & altera Taphua terrę Manaſſe, Ioſ. 12. & 15. data filiabus Salphaad, Ioſ. 17. Filius Hebron, 1. Paral. 2.
Tapórta, Vide Tapyri.
Tapoſitis, ciuitas in Aegypto prope Alexandriã: Stephanus ταφόσιρις appellat, quia ſit ſepultus in ea Oſiris. Strabo lib. 17. duas facit Taposires 1 vnam Maræ propiorem, alteram remotiorem. Ciuis, Tapoſitites.
Taprobãne, inſula omnium, quæ veteribus cognitæ fuerunt, maxima, à Colaico indiæ promontorio in Auſtrum quatridui nauiga-

tione recedens, in qua Septentriones negant conſpici poſſe. Lucet ibi Canopos, ſidus clarum & ampliſſimum. Homines corporũ magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Viuunt vltra annos centum. Naſcũtur in ea berylli & hyacinthi, vt Ptolemæus lib. 7. refert. Plin. 6. ca. 21. Vide ſupra Traprobane.

Tapſagum, Cyrenaicæ regionis oppidum, Plinius libro 5. capite 5. in deſcriptione Cyrenaicæ regionis.

Tapſus, inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtãs verſus Syracuſas. Virg. lib. 3.

-Tapſumque iacentem.

Græce ſcribitur Tapſus per th. vide infrà.

Tapyri, populi in Parthia (vt li. 12. refert Strabo) quibus mos eſt, vt proprias vxores aliis viris nuptui concedant, cùm duos aut tres filios ex eis ſuſceperint. Stephano, gens non procul à mari Hyrcano. Quadratus Tapurra vocat. Gentile. Taporrhæi.

Tarachus Aethiops, Aegyptiorum rex, regnauit annis xx. anno mundi 3251.

Taracina (aliàs Tarracina vel Teracina) oppidũ Volſcorum in campania, non procul a Caieta & Amyclis, vt eſt author Seruius apud Virgil. 10. Aeneid. antè Trachyna, id eſt aſpera, a loci aſpredine, & lingua Volſcorum Anxur dicebantur prius. Liuius libro 4. Anxur fuit quæ nunc Taracinæ ſunt, ciuitas prona in paludes, æditum occupat collem. Vide Anxur & Trachina.

Taracon, vel potius Tarraco, per duplex r, inſignis Hiſpaniæ ciuitas, Scipionum opus, à qua prouincia ipſa Taraconia & Taraconenſis vocatur, quæ (vt Pomponius ſcribit libro 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Luſitaniamque contingens, mari latera obiicit noſtro, qua Meridiem, qua Septentrionem ſpectat, Oceano. Hinc Taraconenſia vina optima.

Taranis, dicebatur Iupiter à Gallis, cui humano ſanguine litabant.

Tarandrus, regio Phrygiæ: Gentile, Tarandrius. Steph.

Tarantus, vrbs Bithyniæ, vbi Taranthens Iupiter colitur. Steph.

Taras, Neptuni filius, quem Tarentum ædificaſſe nonnulli autumant. Vide Tarentum, quod Græcis Taras vocatur.

Taratalla loci nomen apud Martial.

Si tibi Myſtillus coquus Aemiliane vocetur,
Dicetur quare non Taratalla mihi?

Taraxippus, fuit quidam in Iſthmo ab equis interemptus, de quo Cæl lib. 11.

Tarbeli, Ptol. li. 2. cap. 7. Galliæ vrbs in Aquitania. Vulgò *Tarbe*.

Tarbiaci, populi in finibus Agrippinenſium. Tacitus.

Tarchetius, impius Albanorũ rex. De quo Plutarchus in vita Romuli: Quidã (inquit) etiam ſunt, qui de Romuli ortu fabuloſa quædam referre non dubitant. Nam dicunt Tarchetio, Albanorum regi ſceleſtiſſimo & crudeliſſimo homini, diuinitus mõſtrum domi viſum pene ex ſacrario ſe attollens, ad multos dies manſiſſe, & cætera, quæ ſe idem author à Promathione quodam, qui Italicam ſcripſit hiſtoriam, memoria prodita accepiſſe dicit.

Tarchia, vrbs Siciliæ. Gentile, Tarchiates vel Tarchianus. Steph.

Tarchon, ſiue Tarcho, Hetruriæ dux & aruſpex inſignis, qui Aeneæ ſuppetias tulit aduerſus Turnum & Rutulos. Virg. Aeneid. 8.

Tarchonium, vrbs Tyrrheniæ, a Telepho filio Tarchonis: Ciuis, Tharconinus vel Tarchonieus. Steph.

Tarẽtum, Magnæ Græciæ vrbs clariſſima, in intimo receſſu ſinus, qui ab ea dicitur Tarentinus. Hæc a Tarante, Neptuni filio, primùm condita fuit, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta: qui duce Phalanto illuc aduentantes, expulſis incolis (vt Iuſtinus libro 3. ſcribit) eam tenuerunt. Huius incolæ dicuntur Tarentini, qui cũ Romanis aliquandiu bellum geſſerunt: quibus cùm pares non eſſent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio ſibi acciuerunt. Sunt qui Tarentum non a Tarante Neptuni filio, ſed a Sabina voce Tarentum deducant: quæ illis molle ſignificat: propterea quòd in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſſimæ prouenirent. Tarenti item purpura tingebatur, à loco Tarentina cognominata.

Tarichea, vel, æ, in vtroque numero, vrbs Iudææ, teſte Ioſepho. Gentile, Taricheates. Sunt & aliæ Tarícheæ Dendetiæ, Seniceæ, Canobieæ. Ciues, Taricheutæ: id eſt, ſalſamẽtarii: nam ταριχεύειν, eſt ſale condire. Steph. Forte legendum Mendeſiæ & Taniceæ, ab oſtiis Nili, vt & Canobiceæ. Strabo libro 17, Melite inſula (inquit) diſtat a Corcyra ſtadiis 500. deinde Adruma ciuitas eſt, poſtea inſulæ multæ & crebræ nomine Tarchiæ. Idem libro 16. in Iudęa, Apud eos (inquit) quæ Tarchiæ appellantur, eſt lacus, qui optimas piſcium conditoras præbet: gignit arbores fructiferas malis ſimiles.

Tarius Ruffus ciuis Romanus, ex infima plebe ortus, conſulatum tamen in militari gloria adeptus eſt.

Tarna, vrbs fertiliſſima, Hom. Iliad. 5. quam in aratores vocatam poſtea Sardis dixerunt. *ταρνα* Stephano, vrbs Achaiæ: Ciuis, Tarnius.

Tarnutius, vir fuit tum Mathematicæ tum Philoſophiæ ſtudioſus: qui quũ in Aſtrologia putaretur excellere, huic impoſuit Varro, vt Romuli conceptionẽ in horam & diem deduceret, inſpectiſque eius vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentia colligeret, veluti

geometri-

geometricarum propoſitionum reſolutiones præcipiunt, Author Plutarch. in Romulo.

Tarpeia, virgo Veſtalis, teſte Varrone, quę arcem Capitolinam, patris ſui Tarpeii cuſtodiæ commiſſam, Sabinis prodidit: a quibus cùm proditionis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarent, armillas intelligens, quas illi aureas gemmataſque læuo in brachio ferebant) ſcutis illorum obruta, Tarpeio monti nomen fecit, qui prius Saturnius dicebatur. Virgil. à quo etiam monte Iupiter Tarpeius dictus eſt, quòd ibi coleretur.

Tarpeius fuit citharœdus Veſpaſiani tempore. Autor Tranquillus.

Tarphara, vrbs felicis Arabiæ. Steph.

Tarphe, es, Steph. vrbs Locrorum Epicnemedio rum, iuxta Pharygas. Hom. in Catalo.

Τάρφην τε, θρόνιόν τε, Βοάγριον ἀμφὶ ῥέεθρα.

Nomen habet a Tarphe propinquo fonte ſiue ab arborum denſitate: ταρφὺς enim Græci denſum appellant.

Tarquinius Priſcus, Demarathi Corinthii filius, Tarquiniis vrbe Tuſcorum natus, primùm Lucumo dictus: qui vbi ſe in patria nullo in honore eſſe vidit, quòd peregrino patre eſſet prognatus, ſuaſu vxoris (ea mulier fatidica erat, nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: vbi breui propter opes ingeniique dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum eius tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, breuique perfecit, vt magno plebis conſenſu rex crearetur. Quare vt regnum parum iuſte partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus, cuius beneficio in Senatum veniſſent. Bellum primùm cum Latinis geſſit, oppidùmque Appiolas vi cepit. Circo maximo primus locum deſignauit, locaque patribus equitibúſque diuiſit, vbi ſibi quiſque ſpectacula facerent. Sabinos victos Collatia, agróque Collatino mulctauit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Cruſtumerium, Ameriolam, Meduliam, & Nomentum, priſcorum Latinorum oppida partim expugnauit, partim in deditionem accepit. Tandem cùm annos duodequadraginta regnaſſet, dolo liberorum Anci, in curia eſt obtruncatus. Liu. 1. ab vrbe.

Tarquinius Superbus, ſeptimus & vltimus Romanorum rex, a moribus cognomẽ adeptus, Tullam Seruii Tullii filiam vxorem duxerat, præferoci ingenio mulierem, cuius conſilio ſocerum interfecit, regnumque ſceleſte occupauit. Bello tamen ſtrenuus fuit: Latinos Sabinoſque domuit: Sueſſam Hetruſcis eripuit. Gabios per Sextum filium ſimulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit. Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis inuenit. Qua de re Aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cùm Sextus eius filius, Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum vniuerſa familia in exilium actus, ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit: qui pro eius reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit.

Tarquinius Collatinus, Aegerii, ex Tarquinii Superbi ſorore filius, gener Sp. Lucretii, qui Romæ præfectura vrbis fungebatur. Hic cùm in Ardeæ obſidione cum regiis iuuenibus cœnaret, exorta de vxoribus mentione, cùm ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam aduolant, regiaſque nurus in conuiuiis luxuque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes, Lucretiam nocte ſera lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inueniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adueniens vir, Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter inuitat regios iuuenes. Ibi Sextum Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tum ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulata tamen in præſens cupiditate, tum quidem vna cum cæteris in caſtris redit: ſed paucis pòſt interiectis diebus Collatiam reuerſus, & a muliere propinqua hoſpitio exceptus, nocte intempeſta conceptum animo facinus vi miniſque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima tam ægre tulit, vt poſtridie viro patreque per literas accerſito, cùm rem, vti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciuerit. Pulſis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in conſulatu datus eſt collega: quo tamen non multò pòſt coactus eſt ſe abdicare, non aliam ob cauſam, niſi quòd Tarquiniorum propinquus eſſet, eodemque, quo illi nomine diceretur. Liu. lib. 1. & 2. ab vrbe condita.

Tarquinienſes, Italiæ populi CCCVII. Romanos milites immolarunt. Liu. lib. 7. Oroſ. lib. 3. cap. 6.

Tarracina, vide Taracina, per ſimplex r.

Tarraco, ſiue Tarracon, Vide Taraco.

Tarrha, vrbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucii grammatici, vbi Tarrheus Apollo colitur. Item alia iuxta Caucaſum, colonia Cretenſium. Hinc Tarrhæa, de regione & de muliere. Steph.

Tarſa, populoſus vicus iuxta Euphratem, infra Samoſata ſtadiis fortè CL. Steph.

Tarſe regnum, Aſiæ regio, quæ olim Gedroſia.

Tarſea, vrbs Bithyniæ, alias Tarſus dicta. Steph.

Tarſeium, vrbs iuxta Herculis columnas. Polyb.

libro 3.Gentile, Tarſenus.deberet autem dici Tarſeites vel Tarſciotes.

Tarſus,vrbs Ciliciæ clariſſima. Stra.lib.15.& regionis totius caput,in campis ſita, & Cydno amne irrigata:cuius conditorem volunt fuiſſe Perſeum Danaës filium. Alii tamen vrbis huius originem ad Sardanapalum referunt, poſtremum Aſſyriorum regem : cuius etiam monumento inciſum erat , quòd Tarſum & Anchialon die vno condidiſſet. Vide Sardanapalus.

Tartari Pannoniam ingreſſi Varidano oppido capto , fœminas templis incluſas cremauerunt & Belam , quartum eius populi regem ſic terruerunt , vt ad præſidium ſalutis latebras quæſierit.

Tartarus,ri,ſiue Tartara,orum,locus profundiſſimus inferorum,in quo ſontes plectuntur. A verbo Græco *ταράττω* , conturbo, quòd illic omnia plena ſint perturbationis : vel , quod veriſimilius eſt,*ἀπὸ τῦ ταρτάριζειν*,id eſt a tremore frigoris. Sole enim caret,inquit Seruius. Hinc Tartareus,adiectiuum.

Tarteſſus,Hiſpaniæ Bæticæ oppidum,in littore Oceani ſitum,ea in parte,qua primùm ex anguſtis freti faucibus panditur mare. Hæc eadem eſſe creditur cum ea , quam noſtri Carteiam appellant.Plin.lib.3.ca.1.Quod & confirmat Strab.lib.3. Silius tamen lib.3. Tarteſſum omnino aliã facit à Carteia: quam rectè, ipſe viderit. Liuius certè lib 8. Decad.3.ſitum Carteiæ deſcribens, omnino eaſdem fuiſſe oſtendit.

Taruedum , quod & Orcas, promontorium dicitur,Ptol.lib.2.cap.3.finis Scotiæ eſt.

Taruenna,Ptole.lib.2.cap.9.Galliæ vrbs Morinorum,vulgò *Terouenne*.

Taruntius,vir tum Philoſophiæ,tum Mathematicarum in primis ſtudioſus : huic impoſuit Varro , vt Romuli conceptionem in diem & horam deduceret:inſpectiſque eius vitę inſtitutis ac rebus geſtis , ex illis conſequentiam colligeret,veluti Geometricarum propoſitionum reſolutiones præcipiunt. Plutarchus in Romulo.

Tatuſates,populi Aquitanię proximi Vocontiis & Hiſpaniæ citeriori,Vulgò *Le pays d l'entour de Turſe*.

Taruſcum, Ptole.lib.2.cap.10.Saliorum vrbs in Gallia.vulgò *Taraſcon*.

Taſmenes,vnus ex Neſtoris filiis.

Taſſilus,Bauarorum rex,creatus à Childeberto, anno ſalutis 604.

Tatianus,nomen viri.

Tatienſes,tertia pars populi Romani,à T.Tatio dicta.

Tatius , Sabinorum dux,acerrimus populi Romani hoſtis,qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco aduerſus Romanos in aciem deſcendit : vbi cùm aliquandiu acerrimè , ſed varia victoria pugnatum eſſet,tandem dirempto interuentu Sabinarum prælio, pax ita conuenit, vt Sabini in vrbem , Tatius in regni partem acciperetur. Verùm cùm poſtea Tatii propinqui Laurentium legatos pulſaſſent , eamque iniuriam Tatius inultam reliquiſſet , illorum pœnam in ſe conuertit. Nam cùm Lauinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet, concurſu oppidanorum facto,eſt interfectus. Liuius 1.ab vrbe. Virg 8. Aeneid.

Taua,vrbs Aegypti:Ciuis,Tauites.Steph.

Tauaca,vrbs Siciliæ : Gentile, Tauacinus. Stephanus.

Tauriaci(aliàs Rauciaci)populi Germaniæ proximi Heluetiis : a quibus ſylua Hercinia oritur.

Tauchira,Herod.lib.4.ciuitas Barcæorum.Stephano , Libyæ ciuitas, Arſinoë poſtea dicta: tanquam Tagira,à Tagira Autandri filia, Ciuis, Taucheirius, Taucherites, & Arſinoëtes ex Aegypto.

Taulantii, Illyrici populi , Plin.lib.3.cap.22.qui poſtea mutatis ſedibus , in eam Macedoniæ partem ſe contulerũt,quæ mari Attico incumbit,non procul à Dyrrhachio , vbi Amiſſam oppidum incoluerunt,Ptolem.lib.3.cap.13.

Taunias (ſi rectè ſcribitur apud Stephanum) ſecundum aliquos eadem eſt,quæ Taurica.

Taunaſes , Aſſyriorum rex , Sotnum Medorum regem vectigalem fecit,anno mundi 2714.

Taurania,vrbs Italiæ : Gentile,Tauraninus, vel Tauranianus. Steph. Forte eadem quæ Taurianum apud Melam.

Taurarii,populi in Taurica regione.

Taurea , Iubellius Campanus, memoranda vis fortitudine , cùm in caſtris Annibalis Claudium Aſellum Romanum,ingenti huminem robore in exercitu apud Nolam prouocaſſet, poſt inania verba & garrulitatem , eius congreſſum minimè ſuſtinens refugiebat. Claudius inſequens , cum illo vrbis portam ingreſſus,tutus, ſtupentibus hoſtibus, per alteram curſu contendens euaſit. Hic poſtea,capta à Fuluio Capua, manu propria,coniuge, liberiſque interfectis, ſe poſtremò ante pedes imperatoris gladio transfixit. Liuius de bello Punico 2.

Taureus,Neptuni epitheton,quoniam ei tauros immolabant , vel quia ſit deus maris , quod ſonum emittat ſimilem voci taurinæ.

Tauri,Taurorum,Sarmatię Europææ populi,ad Boſphorum Cimmerium , peninſulam inhabitantes , eodem Boſphoro , Byce palude, & Carcinite ſinu circumfuſam,tenui tantùm Iſthmo continenti adhærentem: quæ de incolarum nomine Taurica appellatur.Fuerunt moribus immaniſſimis , vt qui hoſpites omnes Dianæ ſoliti ſint immolare : cuius ſacrificii primus author Thoas fuiſſe perhibetur:vnde

& Diana

& Diana ipſa Thoantea dicitur a Silio lib. 4. Herodot. tamen libro 4. author eſt, non Dianam eſſe, ſed Iphigeniam Agamemnonis filiam, cui Tauri humanas victimas ſoleant immolare, naufragos præſertim, & Græcos, quonis caſu illuc delatos: quorum poſt precea peractas caput claua feriebant, truncum de rupe deturbabant, caput cruci affigebant. Hoſtibus autem in bello captis, aut in prælio occiſis, capita præcidebant, & perticę ſuffixa quàm maxime ſublimia ſupra fumarium ſtatuebant, exiſtimantes hoc ad totius domus tutelam cuſtodiamque pertinere.

Taurianum, Brutiorum oppidum in Italia iuxta Rhegium. Mela lib. 2. Vide Taurania.

Taurica Cherſoneſus, peninſula prouinciæ eſt Europæ, vt docet Ptol. lib. 3. cuius fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Pontus, & Cimmerius Boſphorus, ciuitates Eupatoria & Theodoſia, nunc Capha. Eius ambitus ſeptuaginta millia paſſuum complectitur, & à Mæotidis populis, qui margines ipſius habitat, nomen aſſumpſit. Iuuenalis. Ferunt Oſirin illic bobus iunctis terram araſſe, inde nomen inditum à iugo taurorum. Incola, Tauricus. Aliqui eandem Taunam, Alopeciam, & Mæotin vocant. Steph.

Taurica, ſeu Taropolia dicta eſt Diana, quòd in Tauris loco Scythiæ illi ſanguine humano ſacrificaretur. Paleph.

Taurini, Plin. lib. 3. cap. 7. populi Italiæ Tranſpadanæ, in Alpium radicibus, qui & Taurici dicti. Eratoſthenes Teriſcos vocat. Dicebautur etiam Troi. Steph. Vide Taurus.

Taurois, vrbs Celtica, Maſſilienſium colonia. Ciues, Taurentii. Apollodorus ſcribit conditores huius vrbis vectos eſſe naui, cuius inſigne erat taurus, qui a Phocenſium claſſe reiecti, ad terram appellentes, vrbem inde nominauerunt. Steph.

Taurominium, Ptolem. & Steph. Siciliæ oppidum, à Zanclæis conditum, non procul a Drepano promontorio, teſtibus Plinio libro 3. capite 8. & Strabone libro 6. Hinc Taurominitanus.

Tauropóllou, Dianæ templum in Samo. Strab. libr. quarto. Item ſacrificum quoddã in quo Marti & Dianæ non humano ſanguine, ſed taurino ſacrificabatur.

Tauropolia, Diana dicta eſt, quòd illi taurino ſanguine ſacrificaretur: cuius moris ſacrificandi hęc fuit origo: Iphigenia ad aram ſtans taurus per medium cucurrit ignem. Quo conſpecto vates reſpondit, Taurino ſanguine, non humano, vt ſolitum erat, ſacrificium Dianæ peragendum eſſe: cuius ſacrificii memor Oreſtes in Attica Dianæ Tauropolæ templum iuſſu Palladis conſtruxit. Poteſt & Diana dicta eſſe ταυρόπολις: quòd gregibus præſit, vel quod luna, quæ eadem eſt cum Diana tauris vehatur. Scribit Suidas dictam ταυροπό λον quod immiſſum aduerſus Hippolytum à Neptuno taurum œſtro perculerit eumque paſſim errantem arcu ſauciauerit, vnde & ταυροβόλον nuncupatam. Paleph. lib. 2

Tauroſcythę, Ptol. lib. 3. cap. 5, populi Sarmatiæ, qui Taurum montem habitant penes Achilleum curſum

Taurûrum, Ptolemæo libro 2. cap. 16: Taurunum Plin. lib. 3. cap. 25. alio nomine Alba Græca: Belgradum hodie, a Turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

Taurus, mons Aſiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens, vaſtè ſatis attollitur: dein dextro latere ad Septentrionem, ſiniſtro Meridiem verſus flectitur, in Occidentem rectus & perpetuo iugo multarúmque gentium, qua dorſum agit, terminus: ſed pro gentium ac linguarum varietate diuerſa habet nomina. Prima ſui parte Imaus dicitur, mox Egidis, Paropamiſus, Circius, Chambades, Pharphariades, Choatras, Oreges, Orates, Niphates, Taurus: atque vbi ſe quoque exuperat, Caucaſus: vbi brachia emittit, ſubinde tentanti maria ſimilis, Sarpedon Coraceſius, Cragus, iterumque Taurus: aliaque aliis in locis aſſumit nomina: in vniuerſum tamen à Græcis Ceraunius appellatur. Plin. lib. 5. cap. 27. quo in loco montis huius deſcriptionem latiſſimè exequitur.

Taurus ſeu Taurophagus Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentia: aut quòd natus ſit tauri ſpecie: aut quòd primus tauros iugo ſubiecerit & arare docuerit: aut quòd poëtis hymnos in Bacchi honorem canentibus, taurus pro pręmio daretur. Paleph. lib. 3.

Taurus, ſecundum Zodiaci ſignum, ſtellarum, vt Hygino placet, quatuordecim, quòd à Sole ſubitur tertio Idus Apriles. Hunc poëtæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europam è Phœnice tranſuexit in Cretam, cuius opere Iupiter eam illi gratiam retulit, vt inter ſidera illum collocarit.

Taurus, Berytius, philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentia ſectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis & incorporeis: & alia, vt eſt author Suidas. Huius ſæpe meminit Gell.

Tautanius, x x v i i i. Aſſyriorũ rex, regnauit annis x x x i i. anno mundi 2755.

Taxiana, inſula circa Pelodem ſinum. Gentile, Taxianus vel Taxianenus. Steph.

Taxila, vrbs Indię maxima: in qua, vt ſcribit Philoſtratus, Apollonius inuenit Elephantem, quem vittis & myrteis coronis indigenæ ornabant. Eum autem regionis illius homines eſſe dicebant, qui pro rege Poro contra Alexandrum pugnauerat: quem quia in pugna promptiſſimè pugnaſſe ferebatur, Alexãder Soli

dicauit, torques aureos circa cornua adaptás.

Taxis, Hungarorum rex, cum exercitu Italiam intrauit, a Berengario accepta pecunia x. modios nummorum, rediit in Vngariam. Luith. lib.5.cap.15.

Taygete, es, vel Taygeta, tę, Atlantis & Pleiones filia, teſte Hygino, vna Pleiadum, quæ Ioui peperit Lacedæmonem, vrbis ſibi cognominis conditorem.

Taygetus, ti, ſeu Taygeta, torum, mons Laconię, teſte Strabone, non ille quidem admodum magnus, ſed tamen excelſus & erectus, Spartæ & Amyclis imminens, quem Libero patri ſacrum fuiſſe tradit Seruius. Huius montis bona pars cùm terræ motu corruiſſet, Spartanorum vrbem oppreſſit. Cic.lib.1, de Diuina. & Plin.lib.1.cap.79.

Tazata, Vide Talga.

T E

Teanum, Steph. duarum ciuitatum nomen in Italia. Eſt enim Teanum Sidicinum in Appia via & Teanum Apulum in finibus Apuliæ, diſtans à Larina XVIII. M. paſſuum. Huius meminit aliquoties Cic. in Orat. pro Cluent. Horat.1.Epiſt.

Tearus, Thraciæ fluuius, ad cuius ripas (aliàs caput) cùm Darius ad Scythas proficiſcens perueniſſet, caſtra diebus tribus continuit, cuius dulciſſima & lympidiſſima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inſcriptione, alias Græcis literis inſcriptam poſuit. Author Herod.lib.4.

Teatea, Marucinorum vrbs in Italia. Ptol.lib.3. cap.1. Theate hodie, vulgò *Tieti*.

Tebaoth, nomen viri.2.Eſd.7.

Tebath, nomen vrbis.1.Par.18.

Tebbath, nomen loci.Iud.7.

Tebeth, nomen menſis. Eſth.2.

Tecmon, vrbs Theſprotorum. Ciuis, Tecmonius. Steph.

Tectoſages, fortiſſimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemenis: adeò olim potentes opibus & virium præſtantia, vt per Græciam tunc victricem gentiū, magna hominū manu profecti in Aſia ſupra Phrygiā, Cappadociamque ſedes poſuerint, incolumes ab omni finitimorum incurſu, Tectoſages & Tholiſtobogi dicti Floro, Plinioque. Vulgò *Le pays de Languedoc*.

Teder, oppidum Mediterraneum Vmbriæ. Plinius.

Tegeſta, Vide Tagaſta.

Tegea, Arcadiæ oppidum, in quo Pan præcipuis honoribus colebatur, qui inde dictus eſt Tegeus: vrbis huius incolæ Tegeates dicuntur: vnde rurſus fit aliud adiectiuum Tegeaticus, a, um: quo cognomine Mercurius à Statio inſignitur lib.1. Syluar. Olim Lacedæmonii bellum intulere Tegeatis, ferentes ſecum compedes, tanquam eſſent redacturi illos in captiuitatem, ſed congreſſi prælio ac fugati, quicunque viui capti ſunt, eiſdem, quas ipſi attulerant compedibus compediti, campum Tegeatem metiti fune coluerunt. Tegeam & Mantineam (inquit Pauſanias libro 8.) condiderunt Mantineus, Tegeotes, & Mænalus. Eſt etiam Tegea in Creta a Talthybio condita. Steph.

Tegeſſus, vrbs Cypri. Gentile, Tergeſſius & Tegeſſeus.

Tegeſtra, vrbs Illyriæ iuxta Aquileiam, Artemidorus Tergeſtrum vocat, & vicum eſſe ſcribit, a quo ad Adriam ſtadia ſint quingenta viginti nouem: Ciuis, Tegeſtræus. Steph. Vide Tergeſte.

Teglatphulaſſar, Aſſyriorum rex, totā Galaaditem regionem vaſtauit, cepit & abduxit. Ioſeph.lib.9. cap.12.4.Reg.15.

Tegira, vrbs Bœotiæ in qua Apollinem aiunt natum eſſe, qui inde Tegyreius dicitur.

Tegmeſſa, ancilla Aiacis Telamonii, de qua Horatius.

Tehinna, filius Eſthon.1.Par.4.

Teias, Gothorum dux, anno ſal.556.

Teium, vrbs in Paphlagonia (vt Salluſtius ſcribit) in qua ortus fuit Anacreon. Vnde Teius poſſeſſiuum triū ſyllabarum. In hac fuit templum Apollinis: vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus eſt, author generis regum Attalicorum.

Telamon, rex Salaminis inſulæ, Aeaci filius, vnus ex Argonautis, ſociuſque Herculis in expugnatione Troiæ: qui quòd omnium primus murum conſcendiſſet, virtutis ergo donatus eſt Heſione Laomedontis filia, ex qua Teucrum ſuſcepit, cùm iam Aiacem ex alia vxore genuiſſet, qui a patris ſui nomine paſſim Telamonii a poetis cognominantur.

Telamones, inquit Seruius, appellatur à noſtris ſigna quæ ſuſtinent, quæ Græci ἀτλαντας vocant. Vide in dictione Atlas.

Telandrus aliis Telandrum, vel Telandria, vrbs Cariæ, vbi & Telandrium promontorium eſt. Steph.

Telane, vrbs antiquiſſima Phrygiæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditam. Gentile, Telanæus vel Telanenus. Steph.

Telchines, filii Mineruæ & Solis, vel, vt alii malunt, Saturni & Aliopes, qui olim Rhodum tenuerunt: vnde etiam inſula ea dicta eſt Telchinis. Hos quidam maleficos homines fuiſſe prodiderūt, aſpectu ſolo omnia effaſcinantes. Ouidius 7. Metamor. Alii eoſdem faciunt cum Curetibus & Dactylis Idæis, ſummoſque artifices fuiſſe tradunt: veneficiorum autem infamiam ab illorum æmulis fuiſſe diſperſam. Strabo libro 10. Ii peruicax prælium aduerſus Phoroneum regem Argiuorum & Parrhaſios ancipiti ſpe ſine fructu victoriæ geſſerūt. Iidemque pòſt paulum bello victi, patria profugi

profugi,Rhodum inſulam,quæ Ophiuſſa antea vocabatur, quaſi tuta poſſeſſione ceperunt.Oroſ.

Telchinia, Peloponneſi vrbs, Sicyon poſtea dicta.Steph.

Telchinius Apollo dictus eſt apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & faſcinatoribus,qui Rhoden incolebant : quod quemadmodum illi animalia & ſtirpes aqua ſtygia inſperſa faſcinarent,ſic Apollo quoties irritaretur, immiſſa peſte homines & pecora perderet.Paleph.lib.1.

Telchis,vrbs Ethiopiæ in Libya.Gentile,Telchites vel Telchinius. Creta etiam Telchinia dicebatur,& Cretenſes Telchines. Sicyon quoque Telchinia vocabatur.Gētile,Telchinius.

Telchins, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui vna cum Amphito Dioſcuriadem vrbem apud Colchos traditur condidiſſe.Plinius libro 6.cap.5.

Telebuæ, Aetoliæ populi, latrocinio infamati, qui poſtea relicta patria,Telone duce,in Italiam venerunt, Capreaſque tenuerunt, exiguam mediterranei maris inſulam : quod & Seruius annotauit in 7.Aeneid.

Teleboas, vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius.Ouid.12.Metamor.

Telecrus,nomen proprium regis Laconiæ.

Telegonus, filius Vlyſſis ex Circe, qui cùm iam adoleuiſſet, videndi patris cupidus, in Ithacam nauigauit : cumque a miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur,aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Vlyſſes, cùm & ipſe iam ſenior ſuis opem ferret, a filio ſuo eſt occiſus oſſe piſcis cuiuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Quod vbi cognouit Telegonus, relicta Ithaca, in Italiam venit, vbi Tuſculum condidit.Ouid.3.Faſtorum.

Telem,Ciuitas in tribu Iuda,Ioſ.15.Nomen viri 1.Eſd.10.

Telemachus,Vlyſſis ex Penelope filius,quem ad Troiam proficiſcens apud matrem reliquit: vbi multis a procis affectus iniuriis, tandem patri domum reuerſo, in illis vlciſcendis ſe præbuit adiutorem.

Telemiſeis,Vide Telmeſus.

Telemus, Eurymi filius inter Cyclopas vates egregius,qui Polyphemo prędixit,quęcunque poſtea ab Vlyſſe paſſus eſt. Ouidius 13. Metamorphoſ.

Telenicus vir adeò notæ paupertatis,vt Seriphii verbum inde finxerint,dicantque τελενικίσαι pro euacuare:Vnde natum prouerb.Telenico pauperior.

Telenis, quidam peſſimus ac indoctus tibicen: ex quo natum eſt prouerb. Tellenicia Echo & Telenis cantilenas cane.

Telephaë, vxor Cadmi, quam duxit ante Hermioniam.Steph.in Dardano.

Telephanes, ad regnum Lydorum Cumis ex oraculo accerſitus,qui antea currus factitabat. Fuit & eius nominis tibicen, cuius meminit Demoſthenes in oratione contra Midiam.

Telephe, Europæ mater, in Thaſſo inſula obiit. Stephanus.

Telephus, Myſorum rex, Herculis filius,ex Auge nympha:qui cùm aui iuſſu in ſyluis expoſitus eſſet, a cerua aliquandiu dicitur educatus.Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo prębuit,vt mox a Myſiæ rege adoptatus ſit, & regni hæres inſtitutus. Factus itaque Myſorum rex, cùm Græcos ad Troianam expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur,ne per Myſiam iter facerent,ab Achille vulneratus eſt. Cuius plagæ cùm nullum ſatis efficax inueniretur remedium, oraculo reſponſum eſt, fore, vt eadem haſta,qua vulneratus erat,ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli,ab eo impetrauit,vt ex haſta,qua vulneratus erat, rubigine malagma conficeret, & vulneri ſuo imponeret : quo facto,ſtatim ſanitatem conſecutus eſt.

Telephus, Pergamenus grammaticus, ſcripſit fere omnia,quæ ad grammaticam pertinent. Suid.Telephus quidam mendicus,peram geſtans,apud Ariſtoph.

Telephi fons in Lycia eſt,ſic dictus, quòd Telephus in eo vulnus abluerit : turbidus eſt, & ſtadiis ſeptem à Pataris diſtat.

Telepiſſa vel Telpiſſa fontis nomen, cuius aqua Tyreſiam extinctum fuiſſe fabulantur poetæ.

Teleſilla,mulier poëtria nobilis,cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt,vt ſcribit Pauſanias.

Teleſphorus v I I.epiſcoporum Romanor.annis v I I.anno ſalutis 133.

Teleſto,Nympha, Oceani & Tethyos filia, teſte Heſiodo in Theogonia.

Teleſtor Pater Euripidis poëtæ.

Telethrion,mons Occaliæ in Eubœa, Strab.lib. 10.Incola,Telethrieis.Steph.

Teleutias,Macedonum rex,in portu Athenienſi, Athenienſium & naues & homines plures cepit.Xenoph.lib.5.

Telen,tibicen,& poëta ineptiſſimus, cuius meminit Diarchus Meſſenius, ex quo prouerbium,Cane Tellenis cātilenas:quod quidā dici putant de dicacibus ſeu mordacibus: quidam de inepte loquaculis.Sunt enim qui tradant,hunc iocos quoſdam verſibus lepidiſſimis deſcripſiſſe,non ſine multo ſale ſcommatum.Eraſ.in Chiliad.

Tellias, Herodoto lib.8. vates Helæus,qui Phocenſibus cum Theſſalis bellum gerentibus, rem huiuſmodi commentus eſt:ſexcentos viros e Phocenſibus præſtantiſſimos gypſo,tam ipſos quam arma illinit, eóſque ſub noctem in Theſſalos dimiſit,dato præcepto,vt quencunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Theſſalorum excu-

bitores aliud quoddam prodigium eſſe arbitrati, deinde ipſi exercitus adeo exhorruerunt, vt tribus millibus cęſorum atque ſcutorum Phocenſes potiti ſint.

Tellus, luris, terræ dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam non raró pro ipſa accipitur terra.

Tellus, fuit neſcio quis pauper, cuius inopiàm Solon Crœſi diuitiis fœliciorem eſſe prædicauit.

Telmera, vrbs Cariæ: Gentile, Telmereus. Eadem videtur Termile, quod & Stephanus teſtatur, de qua pauló pòſt.

Telmeſtus, oppidum Lyciæ, ſeu (vt alii malunt) Cariæ, haruſpicum diſciplina in primis clarum. Plin. lib. 5. cap. 27.

Telmon, nomen viri. 1. Par. 9, 2. Eſd. 11.

Telos, inſula, a qua Telina vnguenta. Plin. lib. 13. cap. 1. Steph. vna Cycladum á Telo conditore, aliàs Agathuſa dicta: Gentile, Telius. Stephano. Vide Agathuſa.

Telphoſſa, fons, cuius aquæ frigus Tireſias vates cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Steph. fons & mons Bœotiæ, a Tilphuſa. Vide Tilphoſa.

Telphuſſa, Lycophroni vrbs in Arcadia, à Telphuſſa nympha Ladonis filia id nomē habēs.

Telys, Sybaritarum tyrannus. Herod. lib. 5.

Tembrium, vrbs Phrygiæ. Charax Tymbrium vocat: Gentile, Tembrieus.

Tembrius, fluuius iuxta Pontum, teſte Orpheo in Argonaut.

Tembros, vrbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur: Gentile, Tembrius.

Temenos, locus Siciliȩ infra Epipolas, iuxta Syracuſas. Incola, Temenites. Eſt & Temenites, collis in Thracia iuxta Triballum, Steph.

Temenion, locus Meſſenes, vbi Temenus ſepultus eſt. Steph.

Temenia, vrbs Phrygiæ iuxta Lycaoniam: Gentile, Temeneus.

Temeſa, agri Brutii oppidum, æris fodinis olim nobilitatum, quod poſtea literæ vnius mutatione Tempſam appellarunt. Plin. lib. 3. cap. 5. Ouid. 15. Metam.

Temeſeus fœnerator fuit quiſpiam, quem Eutymus Locrenſis athleta coegit reddere, quicquid vſurario quæſtu ſibi parauerat.

Temnes, Sidoniorum rex, ciuitatis proditorem interfici curauit. Diod. Oroſ. li. 3. ca. 7.

Tempe, Theſſaliæ loca, quinque millia paſſuum longitudine, & ferme ſex latitudine, Peneo amne irrigua, cuius ripæ gramine viridi, amœniſſimiſque veſtiuntur arboribus. Sunt & Tempe in Bœotia, quæ Teumeſſia dicuntur, à Teumeſſo mōte Bœotiæ, ab Ouid. Cygneia dicta. Sunt & alia in Sicilia à nomine amnis Heloria. Denique quælibet loca amœna, nemora præſertim, atque aquas habētia, καταχρηστικῶς Tempe vocamus.

Templum Veneris oppidum quoddam, vulgò *Cap de creux.*

Templarii fuerunt hæretici in Solymorum ciuitate anno 1030 poſt interitum Auguſti, qui frequentes & aſſidui in templis verſabantur. vnde tractum nomē. Simulachrum habebāt factum ſummo artificio cui hominis cutem ſuperinduxerant & binos præfulgentes carbunculos ſub ipſa fronte collocauerant, qui micabant oculorum vice. Huic autem ſimulachro ſacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta, cæteris potum dabant, qua potione firmiores & conſtantiores ſe futuros putabant. Eos vero qui ex Templarii virginiſque coniugio fuiſſent nati, ſubiecto igne torrebant, ſimulque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulacbrum, quo maiorem probarent religionem. Damnati ſunt tandem in concilio Viennenſi ſententia Clementis Pontificis maximi qui Benedicto ſucceſſit.

Tempſa, vide Temeſa.

Tempſis, Plin. li. 7. cap. 48, cacumen Tmoli montis, in quo, vt ipſe ex Mutiano refert, CL. annis viuunt incolæ.

Tencteri, populi, à Liuio Druſo victi, anno mūdi 3941.

Teuchtheri, populi Germaniæ Trāſrhenani, qui cum Vſipetibus & hominum magna multitudine a Sueuis diu agitati & triennio vagantes, Rhenum fluuium tranſierunt, non longè ab oſtio quo Rhenus ipſe mari influit, Menapiorumque agros vtranque fluuii ripam incolentium occuparunt. Hæc gens poſtea Rheno diſcreta, ſolicitauit Vbios (nunc Agrippinenſes) vt a Romanis deficerent initio imperii Veſpaſiani. Tacitus.

Tendefilius apud Hiſpalim, ſeditione orta propter illatam vim matronis illuſtribus, obtruncatus. Ritius.

Tenebria, vicus Iberiæ, vnde Tenebrianus. Step.

Tenebrion, promontorium quoddam. Steph.

Tenea, vicus Corinthi à Tēno Cyeni filio, inter Corinthum & Mycenen ſita: Gentile, Teneates. Regio quoque Tenea vocatur. Steph.

Tenedos, inſula inter Lesbum & Helleſpōtum, cōtra Troiam, à Sigeo litore XII. M paſſ. diſtās, à Lesbo LVI. M. Hæc prius Leucophrys appellabatur, à nonnullis etiam Phœnice & Lyrneſſos. Plin. lib. 5. cap. 31. In hanc ex Troade nauigauit cum nouis colonis Tenes Cycni filius, conditaque vrbe de nomine ſuo, Tenedon eam vocauit, à qua & inſula denominata eſt. Inſula hæc ante bellum Troianum florentiſſima fuit: in qua Græci ſupremas illas, quibus Troia periit, inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt. Virg. 2. Aeneid.

Tenes, Tenedi vrbis conditor, à Tenediis eam ob cauſam deus habitus. hic legem tulit, atque induxit morem, vt à tergo iudicis adſtaret

quiſpiam

quiſpiam ſecurim tenens, videlicet in hoc paratus, vt qui perperam quid in iudicio dixiſſet, opinor mendacium, aut falſum teſtimonium, eum protinus ſecuri feriret. Vide prouerbia, Tenedi ſecuris, Tenedius homo, Tenedius patronus, apud Eraſ.

Tenion, vrbs Achaiæ, vnde Tenieus. Steph.

Tenitæ credebantur eſſe fortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent.

Tennes, Cycni filius, a quo Tenea, vicus Corinthi, Steph. Forte idem qui Tenes iam dictus.

Tennum, oppidum, vnde Tennites Ciceroni pro Flacco.

Tenos, inſula in Aegęo mari vna ex Cycladibus, in qua eſt vrbs eiuſdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam dicit, alioqui Ophiuſam, Plin. lib. 12. cap. 4. Stephanus a Teno conditore dictam ſcribit. Ariſtoteles in mirabilibus, & Athenæus 2. Deipnoſo. fontem in ea eſſe ſcribunt, cuius aqua vino non permiſcea tur. Eſt etiam vrbs Laconica, vna ex centum. Ciuis, Tenius vel Teneus. Steph.

Tentyra, orum, ſiue Tentyris, idis, vrbs Aegypti in eiuſdem nominis inſula, quam Nilus efficit. Huius incolæ Tentyritæ dicuntur, qui tanto crocodilis terrore eſſe dicuntur, vt ſola voce eorum audita in fugam vertantur. Plin. lib. 8. cap. 25. & Strab. lib. 17.

Teos, Stepha. Ioniæ ciuitas, Anacreontis poëtæ patria, qui ab ea Teius eſt cognominatus. Vide Teium.

Teos alia in Dirbis Scythiæ, ad quam palus eſt piſcibus referta, è quibus perſerenum oleum manat in ſumma aqua, tanta copia, vt colligi in vaſa poſſit, vſibus apium. Steph.

Teracina, Vide Taracina.

Terapne, vide in dictione Therapne.

Terapſe, inſula non magna iuxta Carthaginem. Gentile, Terapſæus. Steph.

Teratius, Vide Tarehetius.

Terbetia, vrbs Siculæ: Ciues, Terbetini: Steph.

Terebris, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis, Ptol. lib. 2. cap. 6. Tuder Plinio lib. 3. cap. 14.

Teredon, vrbs ad mare Rubrum: Gentile, Teredonius.

Terentia, Ciceronis vxor, ex ipſius epiſtolis notiſſima. Hæc, Plinio libro 7. cap. 48, 117. vixit annos.

Terentius, poëta comicus Carthagine natus, Terentii Lucani libertus: qui cùm eſſet egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maxime Lælii & Scipionis: quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone: cui adſtipulatur etiam Varro: vide cætera in commentariis Donati in Terentii comœdias.

Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthaginenſibus, redemptus ab Africano Maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſequutus. Liu. 10. de bello Punico. Hinc natus error apud indoctos, Terentium comicum putantes.

Terentius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellii Vindicis grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Aemilii Pauli poſt cladem Cannenſem cum reliquiis exercitus, Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quòd de Republica non deſperaſſet.

Terentus, locus in campo Martio, ita dictus, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur: quæ ludis tantùm Secularibus effoſſa terra oſtendebatur: iiſque peractis rurſus claudebatur. Hinc ludi Terentini dicti, qui alio nomine Seculares vocantur, qui centeſimo quoque anno tribus diebus cōtinuis, tribuſque noctibus celebrabantur: tametſi poſtea ambitione principum minore intericcto ſpatio aliquoties fuerint celebrati.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Biſtonide nympha filius: qui cùm Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam vxorem duxiſſet, eius etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis à patre abductam vitiauit, vitiatæque linguam præcidit, arctiſſiméque eam cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cùm illa indicare alioqui non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Qua re cognita, Progne vltionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ baccantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carceri eripit, bacchantiſque habitu indutam, in aulam perducit, vbi cum illa communicato cōſilio, Itym filium arreptum dilacerat, patrique comedendum apponit. Quod cùm ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in conuiuium allato cognouiſſet, iamque ſtricto gladio ad vltionem properaret, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in auem ſui nominis, Itys in phaſianum, Tereus autem in vpupam, etiam hodie criſtam, tanquam militaris viri inſignia quędam retinentem. Seruius. Ouidius 6. Metam. Vide Philomela & Progne.

Tergemina Diana dicta eſt: ſolet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe conuertere: aut quòd ipſa tres facies ſeu tres vias, hoc eſt, tria numina in diuerſis locis habeat: nempe in cœlo, vbi Luna dicitur: apud inferos vbi Hecate ſiue Proſerpina nominatur: in terra ſeu ſyluis vbi Diana vocatur. Horat.

Montiúmque cuſtos, nemorumque virgo,
Quæ laborantes vtero puellas
Ter vocata audis, adimiſque letho
Dina triformis.

Et quidam incertus author,

Terret, luſtrat Proſerpina, Luna, Diana:

Ima,ſuperna,feras ſceptro,fulgore ſagitta:
Paleph.lib.2.

Tegeſte,oppidum,ab Aquileia ſtadia 180.diſtãs, vt inquit Strabo. hodie Trieſtum vocatur. Plin.lib.3.cap.18.coloniam Venetorum vocat quæ diſtet 23000.paſſuum ab Aquilea. Ptolemæus Tergeſtum Iſtriæ coloniam vocat, lib. 3.cap.1.Vide Tegeſtra.

Tergis,vrbs Libyæ iuxta Aethiopiam : Gentile, Tergites.Steph.

Terias,fluuius.

Terillus,Himeræ tyrannus,anno mundi 3477.

Terina,vrbs Italię,a Crotoniatis condita,& fluuius eiuſdem nominis. Sunt qui velint inſulam eſſe,in qua Ligea Siren maris æſtu reiecta ſit.Ciuis,Terinæus.Steph.

Teriſci,vide Tauriſci.

Termeleis,vel Termera, vrbs Lyciæ, à Termero dicta. Ciuis,Termereus.Herod.ciues Termilas vocat, oraculum verò eis datum Termeleas.Steph.Vide Telmera.

Termile,mons,qui nunc Chimera dicitur in Lycia.Strab.lib.13.cap.14.Vide Telmera & Termera.

Termile, populi, Strabo lib. 12. Hos Sarpedon Minois & Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termilas nominauit, cùm prius Minyæ vocarentur, vt Herodotus refert. Ac prius etiam Solymi, poſtea Lycon Pandionis filius, eoſdem a ſe Lycios appellauit.Vide Milias & Tremile.

Terminalia, feſta Varro appellata eſſe exiſtimat, quòd is dies anni extremus erat conſtitutus. Ego potius a Termino deo nomen ſumpſiſſe exiſtimo.

Terminalis Apollo dictus eſt, ab adiudicatis finibus, quòd Hermionenſes de terræ finibus contendentes victores fecerit.Paleph.lib 1.

Terminus, dei loco habitus eſt, quod poſt Saturnum exactum cædes ac lites ruſticorum de diuidendis agris ſuſtuliſſet. Sacrificabant ei menſe Februario in æde,qua ſuper eum foramen in tecto patebat,quòd nefas eſſe putarent Terminum intra tecta conſiſtere. De hoc extat lepidum ænigma apud Gellium lib.12. cap.6. quòd Ioui ſolus omnium deorum cedere noluerit.Ouid.2.Faſtor.

Termiſſus vrbs Piſidiæ duplex:altera maior,altera minor,colonia maioris.Gentile,Termiſſeus.Steph.

Terpander ſiue Terpandrus Arineus, ſiue Leſbius,poëta lyricus,primus in lyra Heptachordum & lyrici carminis canonem ſcripſit: quanquam Philemoni quidam adſcribunt. Suidas. Strabo autem libro 13. Methymneum facit, quod oppidum eſt Leſbi : dicitque de tetrachordo,Heptachordum reperiſſe,vt eius indicant carmina. Huius famæ ac nominis maximi iudicium,quòd Lacedæmonii in ſeditione quadam admoniti fuerint ab oraculo,vt Terpandrum mitterent,qui lyrę & poëſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret: ex quo poſtea his prouerbium manſit, ſi quando dulcem audiant muſices concentum, ſecundum Leſbium cantum. Ex libro prouerbiorum Græcorum.

Terphalæi,populi.1.Eſd.4.

Terpnus, citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem ſcribit Tranquillus his verbis, ſtatim vt imperium adeptus eſt,Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios acceſſit, diebuſque continuis poſt cænam canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari exercitarique cœpit, nec eorum quicquam emittere,quæ generis eius artifices vel conſeruandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.

Terpſicore,vna nouem Muſarum,ſic dicta,quòd choreis & tripudiis delectetur: vel,vt Plutarchus ait, quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inuentionem tribuunt.

Tertius,nomen viri.Rom.16.

Tertullus,nomen oratoris cuiuſdam, accuſatoris Pauli.Act.24.

Tertullus,conſul,anno ſalutis 412.

Tertullianus,theologus primus Chriſtianorum qui Latinæ ſcripſerunt. Cuius multa leguntur opuſcula eloquentiſſime ſcripta. Hic,ſicut ſcripta eius indicant, animam dicit immortalem quidem,ſed eam effigiatum corpus eſſe contendit, neque hanc tantùm, ſed ipſum etiam Deum corporeum eſſe dicit, licet non effigiatum,neque tamen hinc hæreticus creditur eſſe factus.

Teſiphon, tyrannus, deuictus fuit in Theſſalia à Philippo Melopa,anno diluuii 3606.

Teſipeus x.Athenienſium rex,regnauit annis 27. anno mundi 3140.

Teſqua,loca edita,aſpera & inculta,ipſo ſitu atque ſilentio religionem quandam & horrorem incutientia.Horat.Varro lib.6.de lingua Latina Teſca ſcribit per e literam : putatque Teſca dicta,quaſi Tueſca a tuendis ſacris: lucaque quædam agreſtia interpretatur, deo cuipiam cõſecrata:Accii teſtimonio idipſum confirmans,ex Tragœdia,cui Philoctetæ nomen eſt, in hunc modum citato : Quis tu es mortalis, qui in deſerta & Teſca te apportes loca?Quid autem Teſcorum nomine ibidem intelligere debeamus, explicat idem Accius, paulò pòſt ſubiungens, Celſa Cabyrum delubra tenes, myſteriáque priſtina caſtis concepta ſacris. Hæc Varro.

Teſta Libyus Triton apud Celtiberos regnum tenuit,anno mundi 2530.

Tethiopobatæ,Herod.populi ſunt in Libya.

Tethys, yos, Cæli & Veſtæ filia, ſoror Saturni, coniux Neptuni, fluuiorum & Nympharum mater,vt eſt author Heſiodus in Theogonia.

Ouidius

Ouidius tamen lib.5.Faſtorum,videtur ſentire illam fuiſſe Titani filiam, qui fuit Saturni frater natu maior.

Tetrachoritæ,populi qui aliàs Beſſi & Tetracomi. Strabo lib.7.

Tetrapolis,Syriæ regio(vt inquit Strabo lib.6.) in qua ſunt quatuor inſignia oppida. Item pars Atticæ Tetrapolis dicebatur, quòd vicos & ciuitates quatuor haberet, Oenoën, Probaliuthum, Tricorython(alias Tricorynthon)& Marathonem. Prius autem Hyttenia vocabatur. Steph.

Tetricus(inquit Seruius)mons in Sabinis aſperrimus,vnde triſtes homines tetricos dicimus.

Tetrinius, teſte Suetonio fuit latro, qui cùm poſtularetur Tetrinios eſſe, ait Caligula imperator,hoc eſt, ipſos accuſatores latrones eſſe,& talis qualis dicebatur Tetrinius.

Tetrius Caballus,Vide Sextius.

Teuca, regina Illyricorum, Romanos ſæpe fregit. Hæc, vt author eſt Plin. lib.34.capite 6. P.Iunium & T.Coruncanum, legatos Romanorum ſumma iniuria interemit. Vide T E V-T H A.

Teucer,Scamandri Cretenſis filius,qui in Troade vnà cum Dardano genero regnauit: vnde Ilienſium regum fluxit origo. Ab huius nomine Troia, Teucria dicta eſt, & Troiani ipſi Teucri.

Teucer,Telamonis ex Heſione filius, ſagittandi peritiſſimus,quem Homerus 8.Iliados inducit ſub Aiacis fratris ſui clypeo latentem, multoſque Troianorum occulte ex inſidiis vulnerantem. Hic cùm euerſa Troia in patriam rediiſſet, indignatus Telamon, quòd necem Aiacis fratris ſui, Vlyſſis inſidiis circunuenti,vltus non eſſet,Salamine eum expulit. Patria itaque profugus,nauigauit in Cyprum, ibique vrbem condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem appellauit.

Teucria,gens apud Virg. Vnde Teucer.

Teucris, vrbs & regio Troadis, Dardania pòſt dicta.

Teudamedus, Homero Iliados ſecundo, pater Pelaſgi.

Teudelina,Garibaldi Bauarorũ regis filia,anno ſalutis 594.

Teuderium,Ptol.li.2.ca.11,vrbs Germaniæ. Hodie Padeburna,vulgò *Paderborn*.

Teumeſſus,Bœotiæ exiguus mons,in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumeſium occidit, eique pellem detraxit, qua ſemper poſtea pro pallio vſus eſt. Leo autem a Ioue in cælum tranſlatus dicitur, vt gloriæ Herculis conſuleret, qui eum inermis occiderat. Numeratur autem hic mons inter eos qui Bacchi ſacris erant dedicati.

Teuochis, vrbs Aegypti, & lacus eiuſdem nominis: Ciuis,Teuochites.Steph.

Teutanium,Vide Titana.

Teutates, lingua Gallica dictus eſt Mercurius, qui ab illis, humano ſanguine placabatur. nam pro victimis homines immolabant, miniſtriſque vtuntur ad ea ſacrificia Druydibus. alii immani magnitudine ſimulachra habebant, quorum contexta viminibus membra viuis hominibus complẽt: quibus ſuccenſis circumuenti homines flamma exanimabantur, quoſdam ſagittis configebant & intra ſacras ædes patibulo ſuffigebãt. Strab. Lucan.lib.1.

Et quibus immitis placatus ſanguine duro
Teutatos, horrenſque feris altaribus Heſus.

Teuteus, XXIX. Aſſyriorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 2790.

Teutha,regina Illyriorum,Vide Teuca.

Teuthadamas, nomen patris Pelaſgi. Homer.2. Iliados.

Teuthis,vir princeps qui ad expeditionem Troianam cum Græcis nauigare volens, dum in Aulidis rupes impegiſſet, indignatus Palladem vulnerauit haſta. Stephano vrbs Arcadiæ.Gentile,Teuthides.

Teuthrania,Plinius libro quinto, capite tertio, regio ſupra A Elida & partem Troadis, in Mediterraneo, quam Myſi antiquitus tenuere. Stephano, Myſiæ ciuitas eſt à Teuthrante dicta.

Teuthras, Pandionis filius, Ciliciæ & Myſiæ rex,qui Augem Alei filiam,ab Hercule compreſſam, ideóque patris iuſſu vna cum Telepho filio arcæ incluſam, & ad oſtium Caici fluminis delatam, vxorem duxit, filiumque eius Telephum pro ſuo educauit: vt ex Euripidis ſententia refert Strabo libro decimotertio. Sunt qui Teuthrantem hunc quinquaginta filias habuiſſe tradant, quas Hercules omnes nocte vna compreſſit, grauidaſque reliquit. Ouidius in Epiſtol. Deianiræ ad Herculem.

Teutluſſa,inſula Ioniæ,Thucyd. Gentile,Teutluſſæus.Steph.

Teutomalius, Saluiorum rex, anno mundi 3842.

Teutones,ſiue Teutoni, Germaniæ populi, Ingeuonibus a Pli.annumerati: ita dicti a Teutone ipſorum deo(Tacitus Tuiſconem appellat) quem indigenam, & terra ortum exiſtimabant.Hinc Teutonicus.

Teutranus,Hom.Iliad.6.Axili pater.

T. H

Thaas, filius Nachor ex Roma concubina.Geneſ.22.

Thabis,Scythiæ mons in Aſia.Mela lib.3.

Thabor,mons eſt in medio Galilææ cãpo,mira ſublimis rotunditate.Nã eius altitudo(vt lib. 4 Egeſippus ait) 30.eſt ſtadiorum: vertex autem ipſe campeſtris,XXIII.ſtadiis iacet.Ier.46, Pſalm. 88. Ciuitas in tribu Zabulon Leuitis

data.1.Par.6.Iud.4,1.Reg.10.Vide Tabor.

Thadal,rex Gentium.Gen.14.

Thaddæus, vnus ex Apoſtolis. Matth.10.qui ibidem iuxta lectionem Græcam dicitur Lebbæus.

Thadæus Florentinus medicus, qui tanta fuit celebritate nominis, vt ad curam ægrorum extra vrbem vocatus,non viliùs quam 50. aureorum mercede in ſingulos annos peregrinaretur,vocatúſque Honorio quarto centum ſibi ſtatui voluit, a quo curato decem millia reportauit.Volater.

Thahan,filius Thale.1.Par.7.

Thahath,nomen viri.1.Par.6.7.

Thais,meretrix nobilis,patria Alexandrina,quę cùm Athenas quæſtus gratia ſeſe contuliſſet, Atticæ iuuentutis florem in ſui amorem pellexit. Hanc carminibus ſuis celebrauit Menander Comicus poëta:vnde & Menandreæ epitheto à poëtis inſignitur.Fuit & Thais altera à diuo Panutio admonita, quæ relicto quæſtu meretricio,ſancta mulier euaſit. Nam ignotus ad eam ingreſſus, ſecretum petebat magis ac magis: illa verò dicente neminem niſi Deum poſſe conſpicere: ille ſumpta hac occaſione,ad Dei metum ac religionem eam eſt exhortatus, qui poſſet etiam occulta conſpicari.Volater.libro 20.

Thalamæ,vrbs Meſſaniæ.Steph.

Thalamanæi,populi Perſis ſubditi.Steph.

Thalamegos,nauis genus. Athenæus,Aedificauit Ptolemæus Philopator nauem etiam fluuialem, quæ Thalamegos vocabatur. Longitudo eius ſemiſtadium, latitudo quæ eſſet ampliſſima, triginta cubitis, altitudo cum ſuggeſtu tabernaculi, paulò minor quadraginta cubitis. Figura eius neque longis nauibus, neque rotundis aſſimilis. Hæc nauis aliis nominibus dicitur nauithalamus, nauis cubiculata, & bucentaurus, & thalamiphora.

Thalamia,vrbs Theſſaliæ,quę & Thamiea.Gẽtile,Thamieus.Steph.

Thalaſſa,Ciuitas littoralis Cretæ, haud procul à loco,qui Boni portus dicitur.Act.27.

Thalaſſar,regio Syriæ,Iſa.37.Appellatur & Thelaſſar,4.Reg.19.

Thalaſſius deus nuptiarum: de quo vide Liuiũ libro primo Decados 1.& Plutarchum in Romulo.

Thale,nomen viri.1.Par.7.

Thalecus,Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL.anno mundi 3110.

Thales, vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, obiit Olympiade 58. cùm certamẽ ſpectaret, æſtu ac ſiti fatigatus. Geometriæ apud Græcos primus repertor, & naturæ ſeu rerum certiſſimus explorator, & aſtrorum peritiſſimus contemplator, qui reperiſſe fertur temporum ambitus, ventorum flatus,

T H

ſtellarum motus, tonitruum ſonora miracula, ſyderum obliqua curricula, Solis annua reuerticula.

Thales,poeta Lyricus Cretenſis, quem è Creta Solon Spartam miſit, cuius odis ac poeſi Spartani deliniti,animarum feritatem nimiã ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant, Plutarch.in Solone.

Thaleſtria,vel Thaleſtris, regina Amazonum, quam alii Minitheam vocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, triginta quinque dierum inter confertiſſimas gentes itinere facto, Alexandro in Hyrcania res gerenti, vt liberos ex rege ſuſciperet:&,vt viſa eſt, vterũ impleſſe diſceſſit.Strabo libro 11. Clitarchus Thaleſtriam ſcribit à Caſpiis portis & Thermodonte profectam, ad Alexandriam veniſſe,&c.

Thalia, vna ex nouem Muſis: ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod inter cætera ſignificat virere ſeu florere, propterea quòd Poetarum fama nullo tempore marceſcat.

Thalia, inſula quædam Tyrrheniæ. Ariſtot. in mirabilibus.

Thalpuſa, vrbs Orchomeni in Arcadia. Steph. Gentile, Thalpuſius.

Thalus, vir eximiæ velocitatis, quem Iupiter æreis pedibus finxiſſe dicitur. De quo vide annotationes Baptiſtæ Pii.

Thamanæi,populi Perſis tributarii. Herodotus libro 3.

Thamar,vxor Her primogeniti Iudæ.Geneſ.38. Eſt & vrbs Syriæ nobilis, quæ nunc Palmyra dicitur,olim à Salomone conſtructa, Eze.48. Hæc ab Adriano principe, Hadrianopolis. Filia item Dauid,2.Reg.13,1.Par.3.Sic vocabatur & filia Abſalom.2.Reg.14.

Thamiea,vide Thalamia.

Thamna,vrbs Palæſtinæ.Steph.Gentile,Thamnitæ.

Thamna,concubina Eliphaz filii Eſau. Gen.36. Ciuitas in tribu Iuda.Ioſ.15.

Thamnas,idem.Gen.38.

Thamnata,idem.Iud.14.

Thamnath-ſara,ſiue Thamnath-ſare, ciuitas in montanis Ephraim, ab Iſraelitis Ioſue duci, tanquam hęreditas attributa, Ioſ.19.& 24: eadem quæ & Thamnath-hares, per literarum tranſpoſitionem.

Thamuda, locus prope Nabathæos Arabes. Steph.

Thamyras, ſiue Thamyris, Suidæ poetæ nomen ex Thracia;qui cùm omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit: deinde mutata conſuetudine, Muſas amauit,cum quibus de cantu certauit hiſce conditionibus, vt ſi vinceret, earum complexu potiretur: ſin ſuccumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyra priuatus eſt. Hinc manauit prouerbium

prouerbium in eos qui præter ingeniũ proprium aliquid agunt, Thamyras inſanit.

Thanach, Ciuitas, 3. Reg. 4. 1. Par. 7, data dimidiæ tribui Manaſſe, Ioſ. 21. Iudic. 1. & 5. Vocatur & Thenach. Ioſ. 17.

Thanath-ſelo, Nomen loci. Ioſ. 16.

Thanatos, inſula in Oceano Gallico, Britanniæ (vt Solinus refert) proxima, frumẽtariis campis fœlix. In ea nullus anguis viuere poteſt: quin aſportata aliquo terra angueis illico perimit. Dicta Thanatos, a morte ſerpentium.

Thaneum metropolis fuit Aegypti, in qua Moſes multa ſigna fecit. Vide tanis.

Thanchumeth, Pater Saraiæ. 4. Reg. 25. Iere. 40.

Thaphnes, ſiue Thaphnis, Ciuitas Aegypti. Ier. 2. 43. 44. & 46. Ezech. 30.

Thapſacus, vrbs Syriæ iuxta Euphratem: Gentile, Thapſacenus. Steph.

Thaſipolis, prope Chalcedonem eſt. Steph.

Thapſus, inſula decem ſtadiis a Sicilia diſtans, non procul a Syracuſis, plana, & quam minimum è mari eminens, adeò vt vndis merſa videatur. Vnde & Thapſus dicta eſt, ἀπὸ τοῦ θάπτεσθαι, quòd in mari quodammodo ſepulta videatur. Virg. 3. Aeneid.

Thara, Filius Micha filii Meribaal. 1. Par. 8.

Tharaca, rex Aethiopiæ. 4. Reg. 19. Iſa. 37.

Tharana, Filius Caleb ex Maacha concubina. 1. Paralip. 2.

Thare, Filius Nachor. Gen. 11.

Tharela, Ciuitas in tribu Beniamin. Ioſ. 18.

Thares, Eunuchi nomen. Eſther 2.

Thargelia nobilis fæmina philoſophiæ ſectatrix. Plut in Pericle.

Thargelia, feſtus dies apud Athenienſes fuit Apollini & Dianæ ſacer, a quo menſis Aprilia denominatus eſt. vide Gyraldum, in libro de annis & menſibus.

Thariba, vicus quidam, cuius meminit Steph. in Candara.

Tharſis, filius Iauan, Gen. 10. Eſt & nomen regionis, Ciliciæ olim dictæ, a Tharſis filio Iauan 3. 3. Reg. 10. Pſal. 71. Iſa. 2. Ezech. 10. Vide TARSVS. Quidam volunt Tharſin nonnunquam mare mediterraneũ ſignificare, vt apud Ionam prophetam & Pſal. 71.

Tharthac, Idolum Heuæorum. 4. Reg. 17.

Tharthan, Nomen principis. Iſa. 20.

Thaſſi, Filius Mathathiæ filii Iohannis. 1. Machab. 2.

Thaſus, inſula maris Aegæi, Thraciæ adiacens, contra Neſſi fluminis oſtia: oppidum habens eiuſdem nominis, à Phænicibus, qui Europá terra marique inueſtigantes, eò peruenerũt, conditum. Herodot. lib. 2. Huius incolæ Thaſii dicuntur, generoſis vitibus, & inſigni marmoris genere nobilitati.

Thathanai, Nomen viri. 1. Eſd. 5.

Taumacia, vrbs Magneſiæ, à Thaumaco Pæantis patre dicta: Eſt & alia ciuitas in Maliaco ſinu, incolæ Thaumaci. Memoratur & Thaumaciæ Dianæ templum. Steph.

Thaumas, pater fuit Iridis, quæ ab illo Taumantias & Thaumantæa virgo dicitur.

Thaumantias, Thaumantis & Electræ filia, Iunonis nuntia, nuntia deorum in rebus malis vt Mercurius in bonis: proprio nomine Iris dicta: Thaumantias autem a patre cognominata.

Thaumalium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deuorauit. Incolæ, Thaumalii. Stephanus.

Thaurea Iubellius Campanus, vir fuit memoranda fortitudine, qui in caſtris Annibalis Claudium Aſcilium Romanum ingenti hominem robore ad duellum prouocauit. Idẽ capta à Fuluio Capua, vxorẽ, liberos ac ſe poſtremò ante pedes Imperatoris gladio confodit.

Thea, Nympha Oceani & Tethyos filia. Heſiodus in Theogonia. Stephano Θία, vrbs eſt Laconiæ.

Theaenes, Athenienſis imp. anno mundi 3495.

Theagenes, tres Athenis diuerſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Vnum, qui de Homero ſcripſit. Alium, qui Caprus eſt appellatus, quòd multa promittens, nihil præſtaret: pauper enim erat, ac diues videri volebat. Tertius, vir potens ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publicè ac priuatim multa laude digna geſſit. Quartũ addit Pauſanias, Athletam, patria Thaſium, qui CXL. coronas e certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidam vſque adeo ſuperſtitioſus, vt domi haberet Hecates ſimulachrum, nec vſquam pedẽ moueret, niſi illo cõſulto. vnde natum Prouerb. Theagenis Hecateum.

Theangela, vrbs Cariæ. Steph.

Theano, Antenoris vxor, ſacerdos Palladis. Homer. 6. Iliad.

Theano, Metaponti Icariæ regis vxor, quã cùm ob ſterilitatem maritus repudiare vellet, illa paſtores ſubornat, vt puerum vnum aut alterum inuenirent, quem pro ſuo ſupponeret. Opportune id temporis Menalippe Deſmontis filia (quam Neptunus compreſſerat) gemellos pepererat. Quod tam ægre tulit Deſmontes, vt & filiam excæcatam carceri incluſerit, infantes autem feris obiici iuſſerit. In hos itaque cùm paſtores incidiſſent, diuinitus ſibi eos oblatos rati, ad Theanò detulerunt, quæ eos pro regis pueris educauit. Verùm cùm poſtea ex Metaponto concepiſſet, gemellóſque peperiſſet, virumque ſuum animaduerteret maiore ſuppoſititiorũ, quam legitimorum amore teneri: vtcunque potuit ad tempus dolorẽ diſſimulauit. Verùm cùm iam ad legitimam ætatẽ liberi perueniſſent, indicat iis, duos maiores natu, quos fratres ſuos eſſe rebãtur, ſuppoſititios eſſe: hortatúr-

que vt in venationem perductos interficerēt. Quod cùm illi conarentur, Neptunus filius ſuis ſuppetias tulit, cuius opera adiuti illi, Theanûs filios interfecerunt. Quorū corpora cùm in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbēs, ſe interfecit. Hygin. Fab. Poe. ca. 186.

Thebais, inſignis Statii opus, totis duodecim annis ſumma cura ab eo elaboratum. Nomē autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt, Papinius lib. vltimo.

Thebe, bes, & Theba, bæ, & Thebæ, barum, nomina multarum vrbium, quarum vna fuit in Aegypto, à Buſiride rege condita, ambitu cētum quadraginta ſtadiorum, vti refert Herodotus: centum portis, vnde & Hæcatompylos cognominatur, aliiſque publicis priuatiſque ædificiis inſignis, totáque pēſilis, adeò vt reges, vel maximos exercitus ſoliti ſint educere, nullo oppidanorum id ſentiente. Huius incolæ Thebæi dicuntur, & vicina regio Thebais, in Aethiopiam vergens. Aliæ fuerunt Thebæ in Bœotia, à Cadmo primùm conditæ, deinde ab Amphione ſplēdidius inſtauratæ: quanquam Varro rei Ruſt. lib. 3. vrbis huius originē ad Ogygē referre mauult. Cuius ſententiæ ſubſcribit & author Aetnæ, cùm Thebas Ogygias appellat. Hanc vrbem Poetæ a numero ſeptem portarum peculiari epitheto Heptapylon cognominant. Hinc ortum traxerunt. Hercules & Liber pater, & Pindarus vates, & præter hos Pelopidas & Epaminundas præſtantiſſimi ætatis ſuæ duces. Eadem dicta fuit & Dircæa, a Dirce propinquo fonte: vnde & ager Thebanus a poetis paſſim Dircæus appellatur. Fuerūt & Thebæ aliæ in Cilicia, Eëtionis regia, patria Andromaches, quam Ouid. idcirco Thebaidem cognominat 3. de arte.

Thebes, vrbs terræ Chananeæ. Iudic. 9. 2. Regum 11.

Thebeſtis, vide THEBAE.

Thebeta, caſtellum Meſopotamiæ. Steph.

Thebni, Filius Gineth. 3. Reg. 16.

Tecla, Nomen proprium mulieris ſanctiſſimæ.

Thecua, Ciuitas in Iudæa, ſex millibus à Bethlehem diſtans, à Roboam conſtructa, 2. Reg. 14. 23. 2. Paral. 11. 20. Ierem. 6. Filius Ashur, 1. Paral. 4.

Thecua, Pater Sellum mariti Holdæ prophetidis. 2. Paral. 34.

Thegilis, epitheton Mineruæ. Steph. in Pamphylia.

Thegonium, vrbs Theſſaliæ. Steph.

Thehen, Filius Ephraim. Num. 26.

Thelamuſa, caſtellum Arabiæ iuxta Euphraten. Steph.

Thelaſion, v. Sicyoniorum rex, regnauit annis LII. anno mundi 2015.

Thelaſſar, regio Syriæ. 4. Reg. 19.

Thelbeneanæ, Babyloniæ vrbs iuxta Euphratis fluuii partem, Ptolemæo lib. 5. cap. 20. hodie Maraga.

Thelebox, Vide TELEBOAE.

Thelechus, VIII. Lacedæmoniorum rex, regnauit annis XL. anno mundi 3111.

Telephanes, auriga quidem primùm, deinde rex Lydorum factus.

Thelegonus, filius Vlyſſis, qui Vlyſſem patrem redeuntem Troia, vt ignotum occidit. Horat. lib. 3. Carm.

Theleſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu diuitem factum ridet Martial. lib. 6. Quum coleret puros pauper Theleſinus amicos, Errabat gelida ſordibus in togula: Obſcœnos poſtquam cœpit curare cinædos, Argentum, menſas, prædia, ſolus emit.

Theleſis, Argiua mulier, Argos, oppidum Græciæ, a Cleomene Spartanorū rege obſeſſum, vna cum cæteris mulieribus, cùm deeſſent viri, tutata eſt.

Theleſius, Bulgarorum rex, Thraciam populatus eſt, qui ab imperatore victus, cùm in patriam fuga rediiſſet, ob rem male geſtam à ſuis eſt interfectus. Blondus.

Thelharſa, Nomen loci, 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7.

Thelmela, Nomen loci. 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7.

Thelmiſſeus Dictus Apollo à filio Thelmiſſo, quem ex Themiſtone filia Zabii Hyperboræorum regis ſuſtulerat. Paleph. lib. 1.

Thelon, vide THELEBOAE.

Thelphuſſa, vrbs prope Orchomenum Arcadiæ, a Telphuſſa Ladonis filia nomē habens. Vide TELPHVSSA, ſine aſpiratione, quod melius eſt.

Telphuſſium, ſiue Tilphoſium, oppidū in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt a Pindaro.

Thema, Filius Iſmahelis. Gen. 25.

Thema, 1. Eſd. 2. 2. Eſd. 7. Nomen viri.

Thema, Iob 6. Iere. 25. Nomen loci.

Themaci, vicus in tribu Erechtheide. Steph.

Theman. Ciuitas principum Idumæorum, quæ à Theman filio Eliphaz ex Ada vxore nomē accepit, Gen. 36. Ier. 49. Filius Eliphaz filii Eſau ex Ada, Gen. 36.

Themani, Filius Ashur ex Naara vxore 1. Paral. 14.

Themanites, Idem. Iob 4.

Thembinaclia, regio, quæ & Nemea dicitur.

Thembrienus, vrbs Cariæ à Thembrino quodam. Gentile, Thembrineus. Steph.

Themes, antiquum oppidum Cypri in quo repertum primum æs, ab eo ſumpſit cognomen.

Themilas, Themilæ, (inquit Seruius) vt Aeneas Aeneæ, proprium viri.

Themis, Themis vel Themidis, vel etiam Themiſtos, Cæli & Terræ filia, quæ Iouis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compreſſa fuit.

fuit. Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominib' id petere, quod fas eſſet, vt ait Feſtus. (quam Θέμις Græce, fas dicitur) habuitque vetuſtiſſimum oraculum in Bœotia, ad Cephiſſum amnem. Ouid. 1. Metam.

Themiſcyra, vel Themiſcyron, Cappadociæ vrbs. Plin. lib. 2. cap. 3. Mela lib. 1. Vide Thermodoon & Chadiſia. Θεμίσκυρα Steph. vrbs è regione (ſi recte ἀντίον legitur) Thermodoontis. Dicitur & Θεμισκύρεια, & incolę regionis Themiſcyrii.

Themiſon Cyprius Hercules dici volebat, cóque nomine rem diuinâ ſibi fieri patiebatur.

Themiſon, medicus apud Herodotum & Cornelium Celſum, magni nominis Aſclepiadis diſcipulus, quem multis in locis citat Plinius. Iuuenal.

Quot Themiſon ægros autumno occiderit vno.

Themiſones, ſiue Themiſonii, populi, à Themiſonio Phrygiæ maioris loco prope Lyciam.

Themiſonia, regiuncula Phrygiæ. Steph.

Themiſſus, vrbs Cariæ, quam condidit Dadas à Themiſſo filio, quem lupi dilaniauere. Steph.

Themiſtius, philoſophus ſub Iuliano imperatore apoſtata, cuius præfectus prætorii fuit Conſtantinopoli: ſcripſit Paraphraſim in Ariſtotelis Phiſicam libris octo, in Analytica poſteriora. Præterea edidit ſua, videlicet, De intentione & inſcriptione prædicamentorum: diſputationes etiam quaſdam. Hic Valentem imperatoré quotidie ſæuientem in Orthodoxos authoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem Suid.

Themiſto, filia Zabii Hyperboræorum regis.

Themiſtocles, Athenienſis clariſſimus, qui cùm adoleſcentiam in omni luxus laſciuiæque genere peregiſſet, tandem cùm in virum euaſiſſet, iuuentæ ſuæ maculas præclariſſimis geſtis deleuit. Nam & primus Piræeum muniuit, & prælio nauali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingrata patria exul factus, ad Xerxem confugit, a quo dux exercitus aduerſus Athenieſes magno cum honore creatus, cùm videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculum imminere, hauſto tauri ſanguine ſeipſum interemit, ne aut regi de ſe bene merito infidelis eſſet, non pugnâdo viriliter, aut patriæ ſuæ hoſtis atque oppugnator videretur. Patrem habuit nomine Neoclem, à quo & ipſe Neoclites a poetis appellatur.

Themiſtoclea, ſoror fuit Pythagoræ, cuius placitis & opinionibus plæriſque in locis vſus eſt Pythagoras.

Themiſtogenes, Syracuſanus hiſtoricus Cyri expeditionem & bella, quæ in hiſtoria Xenophontis continentur, compoſuit. Suid.

Themna, ciuitas maxima in tribu Dan, ſita in monte Ephraim contra Septentrionalem plagam Liddæ, interque Aciam & Dioſpolim. Inde ſub imperio Romano dicta eſt præfectura Themnitica. Ioſ. 19.

Thenach, ciuitas in tribu Manaſſe. Ioſ. 17. Eadem quæ Thanach appellatur.

Thennæ, vrbs Cretæ vel Arcadiæ, alii montem eſſe dicunt. Steph. idem alibi Omphalium vrbem eſſe ſcribit prope Thennas in Creta.

Theo, v i i. Aegyptiorum rex, regnauit annis 11. anno mundi 3594.

Theobaldus, Metenſium rex, anno ſal. 544.

Theobaldus Câpanus, Nauarræ rex. an. ſal. 1237.

Theoclymenus, Homer. libr. Odyſſ. 17. vates, qui Penelope prædixit Vlyſſis in Græciam redditum.

Theocrines, viri proprium, qui primùm tragœdiarum auctor fuit, deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphôte, Aeſchinem tragicum Theocrinem vocat. Eraſm. in Chil.

Theocritus, auguris nomen apud Plutarchum in Pelopida.

Theocritus, poeta Syracuſanus, Praxagoræ, ſiue (vt alii malunt) Symmachi & Philinæ filius, qui ſub Ptolemæo Lagi filio floruit. Alii Coum fuiſſe volunt, ſed admodum iuuenem Syracuſas commigraſſe. Scripſit Idyllia in genere bucolico, quæ Virgilius ſibi imitanda propoſuit.

Theodatus, nepos ex Narbonêſi præfectura reuocatus. præfectus Hetruriæ conſtitutus ab Theoderico, anno ab vrbe cond. 1274.

Theodebertus, Meſenſium rex, Burgundiones in Liguriam & Aemiliam, Alemannos in Venetiam miſit, quos Theodatus vicit, atque Italia expulit. Blond. lib. 3. decad. 1. Paul. Aemil. lib. 1.

Theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de rhetorica libros dedicauit: conuerſus deinde ad Tragœdias, ſcripſit fabulas L. Deceſſit Athenis natus annos XLI. Scripſit & verſibus artem rhetoricam, laudauit & virum Artemiſiæ Mauſolum, vna cum claris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, ſuperioris filius, ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem rhetoricam libris VII. aliáque complura. Author vtriuſque Suidas.

Theodericus, Thoriſmundi Germanus Viſegothorum rex, anno ſal. 457.

Theodericus, Theodemiri filius, Oſtrogothorũ rex, a Zenone dilectus, Patritiatus dignitati ac conſulari inſignitur. Blond. lib. 3. Italiam obtinuit, regnauitque annis XXXIII. anno ſalutis 493.

Theodericus, Gallorum rex, ignauiæ deditus, adeũdi ſalutandique ſui copiam nulli niſi Calend. Maii faciebat: per Ebroinum, regnum adminiſtrabat. Hâc ignauiam regni proceres indigne ferentes, Theodericum & Ebroinum

monaſteriis incluſerunt, aduocato in regem Childerico, anno ſalutis 673. Blondus, Paulus Aemil.

Theodericus, Dagoberti filius, Francorum rex, regnauit annis xv. anno ſal. 727.

Theodericus, qui Ariana hæreſi commaculatus (hac enim a Valente imperatore Gothi imbuti erant) Ioannem Epiſcopum, Agapitum & Patritium coss. Theodorũ & Importunum legatione ad Iuſtinum miſit, vt expulſos epiſcopos reuocaret, aut ſe Italiam deuaſtaturum: cui a Iuſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verùm à Ioanne & Roman. Senatoribus coronari imperator voluit. Blondus libro 3.

Theodericus, Alſaciæ comes, duxit exercitum in Guilhelmum Roberti Northmanniæ ducis filium: fuſus fugatuſque ab Aluſti incolis ſuſcipitur. Guilhelmus victor Theodericũ obſidet, telo percuſſus interiit: obſidione ſoluta, Theodericus Flandriæ comitatum recepit. Polyd. lib. 11.

Theodora, imperator Cõſtantinopolitanus, anno ſalutis 1043.

Theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone vocatus eſt λογοδαίδαλος, ſcripſit cõtra Thraſybulum & Andocidem, & alia quædam. Suidas.

Theodorus & Teladeus, fratres Samnii, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pytii Apollinis ſignum incepit. Alter Epheſi eodem tempore, ex alio ſaxo abſoluit: quibus ſimul compoſitis ita conuenit, vt vnum corpus, ab vno artifice, & ex vno lapide ſculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes teſtatur, quòd non ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit, vnúſque cõſuluit ſubiiciẽdos eſſe carbones fundamẽtis Epheſii tẽpli. Nam quũ humidus eſſet locus, omiſſa ligni natura, ſoliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuámque ferream fecit. Pauſan.

Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem, Syriæ ciuitas eſt non longè ab Aſcalone: verùm ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strabone, cuius tempore fuit. Eius diſcipuli Theodorei ſunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit. Tyberius quoque princeps, cùm ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſe audiuit, vt Quintilianus libro ſexto tradit. Theodorus ἄθεος, de quo Laertius & Suidas.

Theodorus Gothus hiſtoriographus, qui ſuorũ temporum hiſtoriam ſcripſit.

Theodorus Cõſtantinopolitanus hiſtoricus, qui ſcripſit hiſtoriã eccleſiaſticam à tẽpore Conſtantini vſque ad Iuſtinianum.

Theodorus LXXI. pontifex Rom. patre epiſcopo Græco natus, regnauit annis VI. menſ. V. dieb. XVIII. anno ſalutis 640.

Theodorus II. CXIII. pontifex, regnauit dieb. XX. anno ſalutis 899.

Theodorus Gregorius, Originis diſcipulus, anno ſalutis 229.

Theodorus, Rauennatis eccleſiæ Archiepiſcopus, Rauennatem eccleſiam, quæ hactenus Romanæ par fuerat, ſubiecit. Blond lib. 9.

Theodorus Calliopa, IX. Italiæ Exarchus, anno ſalutis 643.

Theodorus, Romanæ eccleſiæ primicerius, anno ſalutis 823.

Theodorus Athenæus claruit, anno mundi 3644.

Theodorus qui ἄθεος cognominatus eſt, dicebat nugas eſſe, qui de diis ſermones habẽtur, nec eos eſſe: quare omnes ad furta, periuria & rapinas hortabatur.

Theodora, virgo Antiochena ſub Diocletiano fide Chriſtiana morte extincta eſt. hæc cum in carcere detineretur, militis cuiuſdam ad eam ſtuprandam miſſi libidinem, & furorem adeo verbis emolliuit, vt non ſolùm a flagitio hominem deterruerit, verùm etiam mutatis veſtimentis cum eo, exitum à carcere (quo per Diocletianum fuerat incluſa) & impunitatem meruerit.

Theodoſia, Tauricæ Cherſoneſi vrbs, Ptolemæo authore li. 3. cap. 6. hodie Capha, quæ fuit ditionis Genuenſium.

Theodoſius, nomen proprium duorum Romanorum principum.

Theodoſius, vir memorabilis in Bithynia, teſte Strabone lib. 12. cùm inquit, In Bithynia fuere viri in diſciplinis memorabiles, Xenocrates philoſophus, & Dionyſius dialecticus, & Hipparchus, & Theodoſius, & filii eius, mathematici.

Theodotius, nomen viri. 2. Mach. 14.

Theodotus Chius, præceptor vltimi Ptolemæi in rhetorica, decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere: quod ſane factum eſt. Hunc poſtea Brutus iam Auguſto inimicus in Aſia compertum, & ad ſe adductum interfici iuſſit. Plutarch. in vita Pompeii. Theodotum alium memorat Philoſtratus in ſophiſtis, qui tẽpore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem ſe appellari iuſſit. Iuſtin. lib. 41.

Theodotus Ptolemaida & Tyrum Antiocho prodidit, anno mundi 3745.

Theonia, ſacra quædam quæ Athenis in honorem Bacchi celebrabantur, vt notat Heſychius.

Theognis, poeta Græcus, cuius opus incipit,

ὦ ἄνα, λητοῦς υἱὲ, διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος.

Id eſt,

O rex, Latonę & Iouis fili, nunquam tui obliuiſcar.

uiſcat exordiens neque finiens.

Theomneſtus Cous. Straboni lib.14, vir Athenis clarus, adminiſtratione Reipublicæ & Niciæ æmulus.

Theon, nomen pictoris Samii. Quint. lib.12. Alter mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alter etiam interpres Apollonii Rhodii.

Theonas, Alexand. eccleſiæ epiſcopus, anno ſalutis 284.

Theones apud Suidam plures: ſed notior cunctis philoſophus Alexandrinus, eiſdem patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus, ſub Theodoſio ſeniore. Scripſit de Aſtrologia, commentarióſque in Ptolemæum & Aſtrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore ſuperior, ſiquidem ſub Auguſto poſt Arrium philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cūctis antiquior, ſcripſit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexādrinus, ſophiſta, cognomine Aelius, ſcripſit in arte rhetorica. Theon Sidonius, ſophiſta, præcepit in patria, Conſtantini II. tempore. Plin. lib.35. ca.11. His Theonem ſculptorem addit, inter quinque qui Mauſoleum celauere.

Theophanes, Mitylenæus hiſtoricus, qui Pompeii Magni res geſtas ſcripſit: quamobrem ab eo in concione militum ciuitate donatus eſt. Cic. pro Archia.

Theophania ſacra erant quæ fiebant Delphis, quorum Herodot. lib.1. meminit.

Theophania, ſoror Ioannis imperatoris Conſtantinopolitani, anno ſal. 975.

Theophila, vxor Euſtathii aulici imperatoris Traiani, qui dum ceruum in venatione ſectaretur, viſo inter eius cornua ſimulachro, auditaque hac voce, Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit, vna cum vxore Theophila. Quod vbi poſtea reſciuit Traianus, ambos in Tauro æneo comburi iuſſit. Volater.

Theophilactus, Italiæ Exarchus XIII. anno ſalutis 700.

Theophilus, Vir ad quem ſcribit D. Lucas Euangelium, Luc.1.

Theophilus, Ceſareæ Paleſtinæ præſul, Seuero imperante, librum in Marcionem ædidit: tū alia quæ à Hieronymo commemorantur. Alius item eiuſdem nominis præſul Antiochenus, ad quem Lucas ſcribit Acta Apoſtolorum. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit aduerſus Origenem. Præter hos Theophilus comicus antiquæ comœdiæ: eius fabulas nonnullas commemorat Suid.

Theophilus, Martyr, anno ſalutis 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſo Lesbi oppido, prius Euphraſtus, deinde Theophraſtus vocatus ob vocis & eloquentiæ ſuauitatem, quaſi diuinam, quum antea Tyrtamus appellaretur. Peripateticorum eloquentiſſimus doctiſſimúſque fuit, Ariſtotelis diſcipulus, & in ſchola ſucceſſor. Dicere ſolebat, doctum hominem ex omnibus ſolum neque alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera eius à Diogene commemorantur, inter quæ ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelē de animalibus. Extant hodie tantùm de plantis cōuerſi à Theodoro Gaza, & parua quædam opuſcula. Exceſſit admodum ſenex. Diogen. Strabo. Theophraſtus alter fuit Epheſius. Aelianus de varia hiſtoria.

Theopolemus & hiero fratres fuerunt, qui vnà Apollinis fanum expilarunt, quo facto pœnam iudicii reformidantes, domo profugerunt. Autor Cic.5. Verrina.

Theopolis, maxima ciuitas orientis, ſic à Iuſtiniano nominata poſt terræmotū, mutato Antiochiæ nomine. Steph. vide ANTIOCHIA.

Theopompus Gnidius, & orator & hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotum, quibus, vt in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, vt qui anteqnam eſſet ad hoc tempus ſolicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus. Suidas autem de eodem ſic ait: Theopompus (inquit) Chius & Euphorus hiſtorici diſcipuli Iſocratis, alter fræno, alter calcaribus indigebat. Fuit itē alius antiquæ comœdiæ poeta, vt idem Suidas author eſt. Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris, Artemidorum habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimùm poterat. Strabo 14. Theopompus rex Spartanorum, quum primus inſtituiſſet, vt Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regiæ poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romæ conſulari imperio Trib. pleb ſunt obiecti, atque illi vxor dixiſſet, id egiſſe illum, vt filio minorem poteſtatem relinqueret: Relinquam (inquit) ſed diuturniorem. Valerius li.4. cap.1. Quintilianus tamen lib.2. hanc modeſtiam parum valuiſſe demonſtrat, captum demum fuiſſe oſtendens, Theopompus (inquit) Lacedæmonius, permutato cum vxore habitu, è cuſtodia euaſit vt mulier.

Theopompus, philoſophus apud Cheroniam. Eutrop. lib.10.

Theoxena, à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non poſſet, ſe præcipitem dedit in mare. Liu. lib.40.

Theoxenius Apollo dictus eſt à Pellenſibus, à quibus in Apollinis honorem Theoxeni certamina inſtituta fuerant.

Theoxenia apud Græcos erat ſacrificium, quod omnibus ſimul diis exhibebatur, vt teſtis eſt Pollux & Heſycenis.

Thera, inſula vna Sporadum à Memaliaro Cadmi ſocio condita. In ea ſeptem aut octo an-

norum pueros defunctos non lugebant. Eſt & Rhodi ciuitas humilis,& alia Cariæ, alia Sogdianæ. Incola,Theræus. Steph.

Thera,inſula eſt in mari Aegæo,vna Cycladum, Callimachi Poetæ patria,ex qua profecti ſút, qui Cyrenem in Africa condiderunt. Hæc alio nomine Calliſte dicta fuit:quod & ipſum teſtatur Callimachus hoc diſticho:

Καλλίστη προτέρωθε, τὸ δ᾽ ὕστερον οὔνομα Θήρη
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρη.

Hoc eſt,

Nomine Calliſte primú,ſed poſtmodo Thera
Dicta fuit tellus,vrbis origo meæ.

Theramenes, Athenienſis philoſophus. Cicer. 1.Tuſc. quæſt. qui quum coniectus in carcerem,triginta iuſſu tyrannorum venenum vt ſitiens obduxiſſet,reliquum ſic è poculo eiecit,vt id reſonaret. Quo ſonitu reddito arridens: Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in conuiuiis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt.

Theramnum,vrbs Theſſaliæ: Theramnæ Steph. vrbs Laconiæ,quam aliqui Spartam dicunt.

Therapnæ,arum,vicus eſt Laconiæ,teſte Mela, in quo Leda Caſtorem & Pollucem , Helenā & Clytæmneſtram peperit. Dictæ autem putantur Therapnæ, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν,quòd ibi Dioſcuri religioſiſſimè colerentur. Hinc adiectiuum Therapnæus.

Theraſia,inſula iuxta Eubœam,Ptolemæo lib. 3.ca.4. in qua ciuitas eſt hodie Sanctorinum dicta. Stephano eſt inter Cretam & Cyrenæam.

Thericles,figulus Corinthius , à cuius nomine fictilia quædam vaſa Thericlea dicta ſunt. Plin. lib.16.ca.40. De hoc vide Prouerb. Thericlei amicus.

Therimachus,nomen pictoris inſignis , Plin. li. 35.cap.10. claruit Olympiade 107. Vide Theromachus.

Therma,parua regio Siciliæ.

Thermæ,Thermarum,Siciliæ oppidum, Pomponio li.2. Inde Thermitani Cic. in Verrem.

Therme , ciuitas Thraciæ , vnde Thermaicus ſinus.

Thermodoon, oontis, vel Thermodon, ontis, Suidæ,fluuius Themiſcyræ (quæ eſt regiuncula Cappadociæ contermina) Amazonum ſedibus nobilitatus. Virg.11. Aeneid. Hinc adiectiuum Thermodonteus.

Thermon,xxxiiii. Hieroſolymorum epiſcopus, anno ſalutis 301.

Thermopylæ,mons Græciæ longiſſimus, qui à Leucade incipiens, inde in ortum flexus , in Aegæum vſque mare protenditur , mediamque Græciam ita dirimit,quemadmodum Italiam Apenninus. Dictæ Thermopylæ ab anguſtis faucibus,aquis calidis ſcatentibus. Montium enim anguſtias , vt Latini portas, ita Græci πύλας appellant. Thermas autem aquas calidas eſſe,nemo eſt qui ignoret. Montem autem hunc maximè illuſtrem reddidit Lacedæmoniorum cum Mardonio pugna,& Leonidæ Regis interitus. Herod. lib.7.

Thermus,oppidulum Aeoliæ : Gentile , Thermius: poſſeſſiuum, Thermicus. Steph.

Thermydra , portus ciuitatis vnius in Rhodo. Stephanus.

Therne,vrbs Thraciæ. Steph.

Thero,viri propriú(inquit Seruius) in Pindaro tantùm lectum. Virg.10. Aeneid.

Occiſo Therone , virum qui maximus vltrò Aeneam petit.

Therodamas fuit neſcio quis carnifex qui leones paſcebat humano ſanguine Oui. in Ibin, Therodomantæos,vt qui ſenſere leones.

Theromachus , ſtatuarius egregius. Vide Therimachus.

Theron, Hiſpaniæ citerioris rex.

Theron, Agrigentinorum tyrannus, anno mundi 3472.

Theria, Ciuitas in alto ſita monte , qua Iſraelitarum reges ante conditam Samariam pro regia vſi ſunt, 3.Reg.14. 4.Reg.15. Fuit & Salphaad filia eiuſdem nominis, Num.26.

Therſander, ſiue Therſandros , Polynicis filius ex Argia , teſte Statio , qui vna cum cæteris Græcorum principibus ad Troiam nauigauit. Hunc Virg.2. Aeneid. inter eos enumerat,qui tempore excidii Troiani in equo ligneo fuerunt occultati.

Therſilochus, Antenoris filius, in bello Troiano occiſus:quem Virg.6. Aeneid. inter viros fortes enumerat , qui etiam apud inferos arma tractent.

Therſippus,iiii. Athenienſum princeps,regnauit annis xli. anno mundi 2971.

Therſitæ,gens Iberica. Steph.

Therſites, Græcorum omniú fœdiſſimus, idemque ignauiſſimus,quem Achilles ſibi procaciter conuitiantem pugni ictu interfecit. Huius inſignis deformitas ab Homer. lib.2. Iliad. graphicé expreſſa, effecit , vt cùm hominem vehementer fœdum ſignificare velimus , Therſitæ faciem eum habere dicamus.

Theſeis,idis , poema Codri , Theſei geſta complectens. Iuuenal. Satyra 1.

Theſeus, Aegæi regis Athenarum filius, ex Aethra Pithei filia,qui adhuc adoleſcens,opera Medeæ nouercæ pene veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum euectus,tam multa memoratu digna geſſit , vt inter plures Hercules vnus connumeretur. Debellauit Amazonas, earumque reginam Hippolyten ſecum abduxit:ex qua & Hippolytú genuit. Creontem regem Thebanorum cadauera Argiuorum , qui Thebano in bello ceciderant , ſepeliri prohibentem interfecit.

Oppreſſit

Oppreſſit & terribilem taurum in Attica. Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam Phædrámque Minois filias clam ſecum abduxit: ſed relicta Ariadna in Chio inſula, Phædram ſibi coniugio copulauit. Scironem, Procruſtem, & Sehinin latrones Atticæ neci dedit: debellauit Centauros: Thebas domuit. Pirithoum præcipua coluit amicitia, quocum deſcendit ad inferos ad rapiendam Proſerpinam: ſe occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſumma proſequebatur beneuolentia, liberaretur. Poſtremò iam ſenior, tot tantiſque rebus geſtis, patria regnóque pulſus, in Scyrum inſulam nauigauit: vbi & periit, à rege Lycomede (vt quidam tradunt) interfectus, aut (vt alii malunt) cùm à cœna deambularet, ex loco edito delapſus.

Theſiphone furiarum vna.

Theſmophoria, Cereris ſacra, quæ & Cerealia à Latinis, & initia dicuntur. Græci enim Cererem θεσμοφόρον appellãt, quaſi legiferam: quo etiam epitheto noſtri eam inſigniuerũt. Virg. 4. Aeneid.

-mactant lectas de more bidentes
Legiferæ Cereri.

Prima enim Ceres mortalibus leges dediſſe putatur, propterea quòd ex agrorum diuiſione primum nata credantur iura. Ouidius li. 5. Metam.

Theſpiæ, oppidũ Bœotiæ, Heliconi proximum, ſed eò magis Auſtrale, Griſſæo imminens ſinui. Strab. lib. 9. Numerantur autem Theſpiæ inter ea loca, quæ Muſis conſecrata credidit antiquitas: vnde & Muſæ ipſæ Theſpiades cognominantur.

Theſpici, populi Græciæ.

Theſpis, poeta Athenienſis, qui primus Tragœdiam dicitur inueniſſe, & vicatim paluſtris circũuexiſſe, actorumque faciem, quod nondum repertus eſſet, perſonarum vſus, fæcibus obleuiſſe. Horat. in Arte.

Theſprotia, Epiri regio, Chaonię proxima, Plin. in procemio libri 4. cuius incolæ dicuntur Theſproti.

Theſſalia, regio Græciæ, ex vna parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens, ad mare inter Peneum amnem & Thermopylas extenſa: priùs Aemonia dicta ab Aemone rege, & Pelaſgicon, Argos, & Hellas: & Dryopis, vt eſt author Plinius libro quarto, capite 7, & 8. Olim etiam Pyrrhæa dicta eſt, teſte Strabone libro decimo, a Pyrrha Deucalionis vxore. In Theſſalia ſunt montes vigintiquatuor, quorum nobiliſſimi Olympus, Pierus, patria domuſque Muſarum, Pelium, & Oſſa, gigantum bello memorati. Item Pindus & Othrys, Lapitharum ſedes. Flumina inſigniora ſunt Apidanus, Enipeus, Onochonus, Pamiſus, Peneus & Phœnix.

Theſſalonica, vrbs metropolis Macedoniæ. Hæc fuit patria Theodori Gazæ. Stephano, Halia priùs dicta, à Caſſandro condita. Sic dicta, quòd Philippus Amyntæ filius, Theſſalos illic deuicerit, vel (vt author eſt Lucius Tarrhæus, qui de Theſſalonico librum edidit) quòd Philippus cùm ex Iaſonis nepti illic ſobolem ſuſcepiſſet, eáque vicecimo puerperii die extincta eſſet, Nicæ nutrici nutriendum infantem dederit, & inde nomen vrbi impoſuerit. Nam & mater infantis Nicaſipolis dicebatur. Steph. Vide Theſtidium.

Theſſalus, medicus fuit Neronis temporibus, qui triduanum ieiunium ægris quibuſlibet imperabat, totiuſque Medicinæ perfectæ cognitionem intra ſex menſes pollicebatur, contra cuius placita multis in locis diſputat Galenus.

Theſſander, Vide Therſander.

Theſtiades, filiæ Theſtii, (qui Brichthei, aut, vt alii volunt, Teuthrantis filius fuit) numero quinquaginta, ex diuerſis mulieribus natæ: quas Hercules adhuc adoleſcens, ſed iam tum corporis robore præſtans omnes vitiauit, totidemque liberos maſculos ex iis ſuſtulit, qui & ipſi ab aui nomine Theſtiadæ dicti ſunt. Hi poſt mortem patris cum Iolao illius ex Iphiclo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Diodorus lib. 5.

Theſtidium, vrbs Theſſalonicæ, Hellanicus Theſticum vocat a Tethide. Eſt & ſtagnum Thraciæ, cum adiacente agro Nyſa. Steph.

Theſtis, vrbs Arabum, & alia Libyæ. Gentile, Theſtites. Steph.

Theſtius, Parthaonis filius, pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri: a quo illi quidem Theſtiadæ: hæc autem Theſtias appellatur. Ouid. 8. Metam.

Theſtor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, peritiſſimi Græcorum Auguris, qui à nomine patris Theſtorides à poetis appellatur.

Theſtorus, vrbs Thraciæ. Steph.

Theſtrotonicia, vide Hylatima.

Theſtylis, mulieris ruſticæ nomen, apud Theocritum & Virgilium 2. Eclog.

Thetis, idis, Nerei & Doridis filia, quam cùm Iupiter, pulchritudine eius captus adamaret, vxoremque ducere decreuiſſet, monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis, vt quicunque ex ea naſceretur, patre maior eſſet futurus. Qua re audita, Iupiter à nuptiis eius abſtinuit, veritus, ne quemadmodum Saturnum patrem ſuum regno pepulerat, ita ipſe viciſſim a filio cæli poſſeſſione deiiceretur. Thetidem autem poſtea Peleus vxorem duxit, Aeaci filius, qui Achillem ex ea ſuſcepit. Ouid. 11. Metamorph. Vide ſuprà in nominibus

Peleus & Achilles.

Theudas,nomen viri.Act.5.

Theudis,Viſigothorum rex in Hiſpaniis.

Theudoſia,vide Theodoſia.

Theuthoni,populi Germaniæ, qui & Theuthones & Theuthonici dicuntur, Lucanus lib.6.

Cantaber exiguis & longis Teuthonus armis.

Hi, vt Pomp. ſcribit loca incolunt prope Actiacum mare. Vide Teutoni.

Thibrus,nomen vrbis apud Lycophronem.Stephanus.

Thichon,nomen pagi. Ezech.47.

Thilon,filius Simon. 1.Par.4.

Thimbron, Lacedæmonius quaſdam Aſiæ ciuitates in fidem accepit.Xenoph.lib.3.

Thineus,xxx. Aſſyriorũ rex, regnauit annis xxx. anno mundi 2830.

Thinge vrbs Libyæ.Steph.

Thiniſſa, Africæ minoris,id eſt, Zeugitanæ prouinciæ vrbs. Ptolemæo libro 4.cap.3. Hodie Tunis.

Thiodamas,antis, pater Hylæ, adoleſcenti formoſiſſimi,quem Hercules,amore eius captus, Colchicæ expeditionis comitem aſſumpſit, eundemque in Myſiæ ſyluis poſtea amiſit.Vide Hylas. Hinc Thiodamanteus.

Thiodamas alius fuit, Melampodis filius.Statio 4.Theb.

Thiras,filius Iapheth.Gen.10. A quo Thirenſes, quos Græci Thraces vocant.

Thiria,filius Ielaleel.1.Par.4.

Thiriomachus,vnus ex filiis Herculis,ex Megara Creontis regis Thebani filia.

This,vrbs Aegypti prope Abydum : Ciuis,Thinites.Steph.

Thysbe,es, puella Babylonia,mutuo Pyrami vicini adoleſcentis amore capta , miſerabilem exitum.Vide ſuprà in dictione Pyramus.

Thiſoa , vrbs Arcadiæ : Gentile Thiſoates. Stephanus.

Thmuis , vrbs AEgypti : inde Thmuites. Stephanus.

Thoa,æ,ſiue,Thoe,es,nympha marina, Tethios & Oceani filia, à natandi celeritate dicta. Heſiod. in Theogonia.

Thoana,vide Tyana.

Thoas , antis , Tauricæ regionis rex , ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia , & ab eo Dianæ Tauricæ ſacris præfecta. Hunc poſtea occidit Oreſtes, à ſorore adiutus, cùm illum quoque Thoas Dianæ aræ deſtinaſſet.

Thoas, Lemni inſulæ rex , Liberi patris filius,ex Ariadne Minois filia,pater Hypſypiles , ſolus filię pietate ſeruatus,cùm cæterę omnes Lemniæ mulieres , viros ſuos & parentes trucidarent.Ouid.7.Metam.

Thochen,ciuitas.1.Par.4.

Thocnia , vrbs Arcadiæ , à Thocno quodam. Steph.

Thoe,vide Thoa.

Thogorma,filius Somer.Gen.10.

Thohu,filius Elin patris Ieroham. 1.Reg.1. Filius Suph filii Elcanæ.1.Par.6.

Thola,filius Iſſachar,Gen.46,1.Par.7. Filius itẽ Phua dux in Iſrael.Iudic.10.

Tholal,ciuitas Simeonis.1.Par.4.

Tholiſtobogi,vide Tectoſages & Toliſtobi.Straboni Teliſtobogi.

Thomai,filius Enac.Ioſ.15,Iudic.1,Num.13.Rex Geſſur,2.Reg.3,1.Par.3.

Thomas,vnus ex CHRISTI Apoſtolis.Mat.10. Ioan.11.

Thomas,Cantuarienſis Archiepiſcopus, exilio primùm à rege Angliæ damnatus, pòſt etiam capitali ſupplicio affectus, circa annum ſalutis 1164.

Thomas Mauroceuus, Conſtantinopolitanus patriarcha,anno ſal.1201.

Thomyris , Scytharum regina , quæ Irata quòd Cyrus rex Perſarum Sargapiſem filium bello captũ ad mortem impuliſſet,non priùs finem fecit furori, quam mortuum vlta ſit. Contractis itaque copiis ita conflixit , vt maximam inimicorum partem, cum ipſo etiãmnum rege occiderit.Nec tamen hoc euentu propterea emollita eſt animi rabies.Mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans : Filii mei ſanguinem hauſiſti,& meũ ſitiuiſti Cyre. At ego te cruore ſaturabo. Author Herodot.lib. 1.

Thon , primus apud Aegyptios medicinam in artem redegit. Hom.4.Odyſſ. Alter,teſte Hellanico, fuit rex Canopi , ad quem quum Menelaus Troia cum Helena diſcedens , tempeſtate maris deduceretur , fuit primùm ab illo, antequam Helenam conſpiceret , gratè ſuſceptus.Sed vt illam conſpexit,vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus eſt. Vide Thonis.

Thonia,vrbs & caput Gabanitarum,diſtàtque à Gaza noſtri litoris Iudææ oppido,mille quingenta triginta ſeptem paſſuum.

Thoni,Straboni lib.17. vrbs prope Zephyrium. Eſt & idem rex , qui Menelaum & Helenam hoſpitio ſuſcepit:vnde de medicamentis Helenæ ſic poeta inquit,

Quæ Polydãna dedit, Thonis clariſſima coniunx.

Stephano,vrbs ad oſtium Canopicũ ſita.Gentile,Thonites.Vide Thon.

Thonius , vnus ex Centauris , Ixionis & Nubis filius.

Thoon , vir Troianus , ab Vlyſſe interemptus. Hom.Iliad.11.

Thooſa,Phorci filia,ex qua Neptunus Polyphemum ſuſcepit. Hom.1.Odyſſ.

Thootes,vnus ex præconibus Græcorum. Homer.Iliad.12.

Thophel,locus in deſerto trans Iordanem è regione

gione Iericho, vbi Moſes quintum librum edidit. Deut.1.

Thopheth, locus in valle filii Ennon, qui cernitur in Ieroſolymæ ſuburbanis, vbi quondam parentes filios igni exuſtos deuouebant, & immolabant dæmonio Moloch. Iſa.30. Ierem. 2.19.

Thopo, nomen loci. 1. Mach.9. Scribe Topo.

Thor, magi nomen apud Saxonem Grammaticum, qui ludificatis idiotarum mentibus, diuinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Thoræ, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Thorax, Stra. lib.14. mons iuxta vrbem Magneſiæ, in quo dicũt crucifixum fuiſſe Daphitam grammaticum, propterea quòd reges verſibus inceſſeret. Ex quo illud tractũ eſt, Caue à Thorace. Stephano, vrbs eſt Aetoliæ, & alia Magneſiæ. Gentile, Thoracites.

Thoricus, vicus prope Canopum iuxta Alexandriam. Steph.

Thoricus, vicus in tribu Acamantide. Hecatæus vrbem eſſe tradit. Vide Thyricus.

Thoriſmundus, Gothorum rex, anno ab vrbe condita 1204.

Thornax, mons Laconiæ. Steph,

Thou, rex Emathenorũ, fœdus cum Dauide icit, anno mundi 2909.

Thous, Homero, vnus ex Troianorum principibus.

Thracia, latiſſima Europæ regio, Macedoniæ ad Occaſum proxima, Neſſoque flumine (vt Ptolemæo placet) aut (vt Plinius mauult) Strymone amne ab eadem dirępta: a Septentrione Iſtrum habens, ab Oriente Pontum, à Meridie Aegæum mare. Thracia dicta à Thrace Martis filio, aut certe a regionis aſperitate, quã τραχύτατα Græci appellant. Eſt enim hæc regio, teſte Põponio, in primis aſpera, nec cælo, nec ſolo tractabilis, & niſi qua mari proprior eſt, frigida prorſus & infœcunda. Eadem & Thraca dicitur, a Græci nominis in a conuerſo. Huius incolæ Thraces dicuntur. Fœminæ autem Threiſſæ. Hinc deducuntur denominata Thracius & Threicius.

Thracia fuit nympha ſaga & faſcinatrix, quæ propter peritiam herbarum & veneficiorum habita eſt loco numinis apud Thraces, quorũ etiam regioni dedit nomen.

Thraceas, ventus, qui & Thraſceas & Thraſcias dicitur. Ariſtot. poſt Argeſtem ventum flat inter Septentrionem & Occaſum ſolſtitialem.

Thracon, vicus prope Antiochiam. Inde Thracometes, qui ex eo vico natus eſt. Steph.

Thrambus, promontorium Macedoniæ. Steph.

Thraſeas, Auguris nomen, qui in ſumma ſiccitate Buſirim Aegypti tyrannũ adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exorari pluuiam, ſi Ioui hoſpites immolaret. Quęrente deinde tyrãno, quiſnam & cuias eſſet, cùm ſe peregrinum profiteretur, Tu igitur primus, inquit Buſiris, Aegypto aquam dabis. Itaque primus immolatus eſt. Hunc tamen nonnulli Thraſium potius, quàm Thraſeam malunt appellare. Thraſeas Pętus Philoſophus Stoicus ſub Nerone: à quo cùm iuſſus eſſet mori, fletum ſuorum magna conſtantia compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humumque cruore aſpergens, Hunc, inquit, ſanguinem libemus Ioui liberatori. Tacit. lib.16. Meminit huius Mart. lib.1.

Thraſimachus Carthaginenſis ſophiſta diſcipulus Iſocratis.

Thraſius, ſiue Thraſillus, vir fuit, qui cũ ad exorãdas à Ioue pluuias Buſirim docuiſſet hoſpites immolare, omnium primus mactatus eſt. Vide Thraſylus.

Thraſo, nomen militis apud Terentium. Eſt & pictor apud Strabo. lib.14.

Thraſumenus, lac⁹ in agro Peruſino, Annibalis victoria, & Flaminii Conſulis clade nobilitatus. Dictus a Thraſumeno puero, quẽ ad hũc lacum Aegyla nympha dicitur rapuiſſe.

Thraſybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu, triginta tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, iuuante Lyſandro Lacedæmoniorum duce, exuleſque reduxit. Inſuper plebiſcitũ tulit, quod ἀμνηστίαν vocãr, quòd iniuriarũ memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cicero Philipp. 1. & Valerius de modeſtia: ipſe tandem noctu interfectus eſt. Thraſibulus, dux Mileſiorum, qui vt portum Sicyoniorum occuparet, ex aduerſa parte oppidanos tentauit: dumque ſic detinerentur, cum inſperata claſſe portum cepit. Frontinus lib.2.

Thraſimachus, Carthaginẽſis ſophiſta, periodõ & colon, id eſt, membrũ, primus monſtrauit, ac modum, qui nunc eſt rhetorices, induxit. Fuit diſcipulus Iſocratis, vt ſcribit Suidas.

Thraſymedes, filius Neſtoris. Hom. 9. Iliad.

Thraſymenus, vide Thraſumenus.

Trauſi, populi Thraciæ apud quos edito puero propinqui aſſiſtentes lugent, miſerias huius vitæ recenſentes, quas ſit infans ille paſſurus. Hominem fato functũ per luſum & lætitiam terræ mandant, inferentes quot malis ille ſit liberatus. multas habent vxores, quæ ſi non contingat maritos mori, certatim contendũt eorum mortem ſequi.

Thria, vicus in tribu Oeneide, dictus etiam Thrio: inde Thriaſius & Thricus. Erãt autem θριαὶ, calculi diuinatorii: vnde prouerbium, Multi Thrioboli, pauci vates. Stephanus. Vide Thrius.

Thrince, vrbs prope columnas Herculis. Steph,

Thrius, vrbs olim Achaiæ, nunc verò Eleæ. Homero Patræ, à Thriũte Athenienſi, quem Theſeus eum exercitu miſit auxiliaturum Herculi. Hinc Thriuntius & Thriaſius, quod etiam à Thria fit. Vide Thryius.

Thronium,vrbs Locrorum.Steph.

Thryanda,vrbs Lyciæ.Steph.

Thryon,Meſſeniæ oppidum, non ita procul ab Alpheo fluuio. Homer. in Catal. nauium, & Strabo lib.8.

Thryius,untis,vrbs in Helide: vel inter Elidem & Pylũ,vt inquit interpres Homer.li.11.Iliad. alias Θρύον vocat apud Homerum in catalogo,& Θρυόεσσα no Thryius,quemadmodũ & Strabo meminit lib. 8. Sunt qui a Thryiunte Athenienſi cõditore dictam velint. Eſt & fluuius Elidis,qui in Alpheum decurrit. Hom.2. Iliad.Vide Ihrius.

Thubal, filius Iapheth. Geneſ.10. A quo Iberes (licet quidam Italos ſuſpicentur) originem traxerunt,Ezech.27.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus,patre Oloro,genus a ducibus Melciade & Cimone,qui & ipſi ab Aeaco, Iouis filio originem habuere, duxit, vt Didymus in hiſtoria teſtatur. Vxorem duxit e Thracia oriundam, alioquin diuitem,cuius opes aſſecutus,non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogauit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tempore illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus,qui bello intereſſent,mercedẽ præbebat, vt res quotidie veras ei renuntiarent, quas fidelius accipere ſperabat, ſi non ſolùm ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falſò tueretur. Præceptores habuit in philoſophia, Anaxagoram, & in rhetorica,Antiphontem,cuius & ipſe in 8.hiſtoriæ meminit,dicens,eum cauſam fuiſſe perdendæ Reipub. ac conſtituendæ tyrannidis trecẽtorum. Ex Marcellino Græco ſcriptore. Eius cum Herodoto collationem vide apud Quintilianum libro 10. capite 1. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenem adeò Thucydidis ſtylum probaſſe, vt eius librũ octies ſcripſerit,totúmque ferè edidicerit.

Thucydides alios Marcellinus ponit: vnum Mileſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharſalicum Memnonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poetam natione Achedryſium, cuius meminit Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis qui fuit tempore Platonis comici & Agathonis tragici, ac Nicerati verſificatoris.

Thulẽ,es, inſula in ditione Scotorum,in Septẽtrionem vergens, vltra Orcadas, latitudinem habens graduum LXIII. Quo fit, vt circa æſtiuum ſolſtitium quam breuiſſimæ ibi ſint tenebræ, Sole ab illorum horizonte quàm minimum recedente, quemadmodum contra circa ſolſtitium hybernum nihil fere, aut quàm minimùm habent diei, Sole Tropicum Capricorni ab illis diſiunctiſſimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: vnde etiam à Virgil. vltima Thule appellatur.

Thunia,vide Thurini.

Thuoris,vltimus Lartes Aegyptiorum,regnauit annis VII.anno mundi 2776.

Thuria,Strab.li.8.Meſſeniorum vrbs,alio nomine ἄπεια,id eſt celſa, quòd in colle excelſo ſita ſit,a quibuſdam Thyre appellatur,vt infra. Item Italiæ vrbs,alias Thurii. Eſt & fonus nomen, vt mox dicemus.

Thurii, vide Thurium. Aliqui Thuniam vocant:vnde Thuniates. Pauſanias ἀνθεῖαι appellauit.

Thurimachus,VII.Sicyoniorum, regnauit annis XLV.anno mundi 2100.

Thurini,vide Thurium.

Thurinum, oppidũ inter duos amnes, Crathin & Sybarim,vbi Herodot. condidit hiſtoriam. Vide Thurium.

Thurium, vrbs Magnæ Græciæ, olim nobiliſſima, ad ſinum Tarentinum ſita inter Crathim & Sybarim amnes,a Thuria vicino fonte nomen habens. Huius incolæ Thurii dicti ſunt, & Thurini: qui cùm aliquandiu floruiſſent, à Lucanis in ſeruitutem tracti ſunt, teſte Strabone libro ſexto, & a Tarentinis infeſtati: tandem in Romanorum tutelam ſeſe dedere ſunt coacti, qui eò deducta colonia,vrbem eorum pro Thurio Copias appellarunt.

Thurrhenus, in Italia, regnauit annis LI. anno mundi 2496.

Thurrus, Hiſpanorum regulus, anno ab vrbe condita 575.

Thuſcia,fœcundiſſima Italiæ regio, à Latio Tiberi,à Liguribus Macra fluuio dirempta,alio nomine Hetruria appellata. Dicta ante Thuſcia(vt quidam exiſtimant) ἀπὸ τοῦ θύειν,quod eſt ſacrificare, propterea quòd Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi, deorumque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem vſque dediti. Hinc Thuſci dicti ſunt regionis huius incolę, qui & Tyrrheni dicuntur.Vide Tuſcia.

Thuſcus,Herculis filius,Italiæ rex.

Thuſcus iunior Italiæ præfuit an.XXVIII.

Thuſſagetæ, ſiue Thyſſagetæ, populi Scythici, ſupra Mæotidem paludem, rapto & venatu victitantes,Herodot.lib.4.Pomponius Thyrſagetas appellat, ſi modò emendata ſit lectio. Quò pacto & apud Valerium Flaccum legitur lib.6.

Non ergo ſanguineis geſtantẽ tympana bellis
Thyrſageten,&c.

Thuthemoſis,Aegyptiorum rex,regnauit an.IX. anno mundi 2339.

Thyamis, amnis vel fluuius (vt Thucydides libro 1. ait)qui Theſprotiam,Ceſtrinamque diſcriminat, Plinius libro 4. cap. 1. Stephano,

vicus eſt

vicus eſt à Semiramide conditus,iuxta Archoſiam.

Thyamon,mons in Thraciæ regione.

Thyaſus,ſaltatio,ſiue chorea dicitur, que Baccho exibebatur, à verbo θυάζειν, quod eſt Orgia celebrare.Virg.5.Eclog.

Thyatira, vrbs in Myſia ad ſiniſtram Caici fluminis partem, quæ fuit vna ex ſeptem eccleſiis,ad quas Ioannes Apoſtolus ſcripſit Apocalypſin. Strabo lib. 13. Stephanus vrbem Lydiæ eſſe ſcribit,quæ prius Pelopea & Semiramis dicta fuit.Deinde cùm Seleucus Nicanoris bellum aduerſus Lyſimachum gereret, & filiam ſibi natam audiuiſſet,vrbem θυγάτειρα vocauit. In neutro genere profertur, non in fœminino,vt debebat. Vocabatur etiam Myſorum vltima Nam Myſis ciuitatem condituris,reſpondit deus,Vbicunque ceruus ictus & currens appareret, ibi condendam eſſe: quo inuento, vrbem denominaſſe διὰ τὸ θύειν καὶ τροχάζειν τὴν ἔλαφον. Gentile, Thyatirenus. Steph.

Thybris,viri proprium Aeneæ comitis.Virg.10. Aeneid.

Thyella.vrbs Oenotriæ,quam pars Phocenſium inhabitauie.Steph

Thyeſſus, vrbs Lydiæ à Thyeſſo caupone. Alia eſt Piſidiæ.Steph.

Thyeſtes,filius Pelopis ex Hippodamia,Tantali nepos, qui cùm Atreo fratri, cui peſſime cupiebat, aliter nocere non poſſet, vxorem eius per adulterium polluit: Atreus verò ei filium epulandum appoſuit. Ob quæ flagitia Sol,ne pollueretur, retrorſum curſum ſuum fertur conuertiſſe.Vide Atreus. Hinc Thyeſteus.

Thyia, Deucalionis filia, ex Ioue peperit Macedoniam, quæ regioni nomen dedit. Stephanus.

Thyia,vide Thyiades.

Thyiades,Bacchi ſacrificulæ, quæ & Bacchæ & Menades & Baſſarides dicuntur. Rationem autem huius nominis quidam referunt ad Thyiam quandam Cephyſſi filiam,quę prima omniũ Dionyſio initiata,Orgia eius celebrauit,Bacchicóque furore correptis nomen reliquit,vt ab ea Thyiades dicerentur,teſte Herod.lib.7. quanquam alii hanc non Cephiſſi, ſed Caſtalii cuiuſdam indigenæ filiam fuiſſe volunt.

Thyle,Vide Thule.

Thymathadæ, vicus in Hippothoontide tribu. Stephanus.

Thymbræus, Apollinis cognomentum, ſiue à Thymbra, Troadis campo, ſiue ab eiuſdem nominis vrbe, in qua colebatur, impoſitum. Campo autem Thymbræ nomen factum putatur à Thymbræ herbæ copia, quam Latini cunilam vocant, cuius hoc in campo maximus eſt prouentus, vt annotauit Seruius in illud Virgil.3.lib.Aeneid.

Da propriam Thymbræe domum.

Apollinis Thymbræi templum Strabo ea in parte Troadis fuiſſe tradit, qua Thymbrius fluuius in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum.Vnde factus eſt locus fabulæ,Achillem Apollinis ſagittis fuiſſe confixum.

Thymbrara, ciuitatis nomen (à qua Thymbrarenſes & Thymbraræi)ad Pactolum ſitæ.

Thymbris, Siciliæ fluuius, & ſecundum dialectum,maie:alias Thymbris ſcribitur.Scholiaſtes Theocriti.

Thymbrius, Stephano, fluuius apud Thymbram fluens.

Thymele,ſaltatricula notiſſima,Domitiani temporibus,cuius geſticulatione Domitianus impenſe fertur delectatus. a qua & Thymelicæ cantilenæ quibus olim plurimùm colebatur Bacchus.

Thymiateria,vrbs Libyæ.Steph.

Thymœtes,filius Priami ex Ariſbe, aut (vt aliĩ malunt) Ariſbes maritus,cuius vxor cùm filium peperiſſet eodem die, quo Hecuba Paridem,aſſerentibus hariolis,eo die natum eſſe puerum,cuius cauſa Ilium euerteretur,iuſſit Priamus vtrunque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clam traditus eſt educandus: Thymœtis autem puer eſt interfectus. Cuius iniuriæ vltione in multos annos dilata, Thymœtes cùm equi lignei dolum ſentiret,commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, vt in vrbem reciperetur. Seruius enarrans locum illum Virgilii,

-primúſque Thymœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo,ſeu iam Troiæ ſic fata ferebant.

Thyne,vrbs Libyæ,inde Thynæus.Steph.

Thynia,regio Thynorũ. Steph.Strab.lib.12. inſula in fronte Bithyniæ.

Thynias,inſula iuxta fauces Ponti: & promontorium.Gentile, Thyniadius. Dicitur etiam Thyne,Thynis,Thyneis.Steph.

Thynos, Plinius libro 5.cap.27. oppidum Ciliciæ.

Thynus,nomen viri proprium,de quo Orpheus meminit,& Gentile a Thynia.

Thyodamas,filius Melampodis diuinandi peritus.Statius lib.8. Inſignem fama, ſanctóque Melampode cretum Thyodamanta volunt, qui cum ipſe arcana deorum Partiri & viſas vni ſociare ſolebat Amphiaraus aues,tantæque haud inuidus arti Gaudebat dici ſimilẽ iuxtáque ſecundum.

Thyones,vnum ex Bacchi cognomentis,ἀπὸ τοῦ θύειν,hoc eſt,à ſacrificando impoſitum, propterea quòd illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Quanquam non deſunt, qui id cognominis à Semele matre ſua eũ velint accepiſſe,quæ alio nomine dicta eſt Thyone.

Thyreum,vrbs Arcadiæ, ab Hypſunte filio Lycaonis condita.Steph.

Thyre,ciuitas Meſſeniorum. Sed diuus Auguſtus Lacedæmoniis adſcripſit, quòd Meſſenii eum Antonio ſenſiſſe viderentur. Hinc Thyreaticę Spartanorum corollæ quædam appellatæ.Sciendum eſt,Thyre numero plurali,genere neutro per ſynæreſin efferri θυρέα καὶ θυρῶ, etiam ſi numero ſingulari Thyrea quoque dici poteſt.Strabo li.8, Thuriam appellat. Vide ſuprà.

Thyria,inſula Peloponneſi,Herodot.li.4. ab Athenienſibus capta,anno mundi 3538.

Thyrion,Acarnaniæ oppidum.

Thyros,vrbs in regno Neſtoris,teſte Homero.

Thyrſis,paſtor.Virg.in Bucol.Eclog.7.

Thysbe, puella Babylonia. Vide Pyramus. Melius tamen per iota ſcribitur.

Thyſſagetæ,vide Thuſſagetæ.

Thyſtrus,vrbs Libyæ.Herodian.lib.6.

T I

Tibarania,vide Tibareni.

Tibareni,Herodo lib.3.populi Scithici in Aſia, de quib⁹ Hieronymus,Tibareni,inquit,quos dilexerunt ſenes,ſuſpendũt in patibulis.Vide Tabereni: licet meliùs per iota ſcribatur in prima ſyllaba. Τιβαρανία Stephano, regio eſt iuſta Põtum, prope Chalybes & Moſynœcos & Leucoſyros.Gentile,Tibaranii,Tibareni,& fœmininum Tibarenis. Ephorus lib.8.ſcribit Tibarenis ſingulare ſtudiũ eſſe ludendi ridendique,& in iis præcipuam fœlicitatem collocare.Steph.

Tibeon,mõs Phrygiæ,à Tibeo quodam: ab hoc & ſeruos Tibeos vocant.Steph.

Tiberias,vrbs Galilææ,ab Herode cõdita,& ſic appellata in honorẽ Tiberii Cæſaris. Ptolem. lib.5.cap.16.dicitur Tiberias lacus.

Tiberis,qui & Thybris,celeberrimus Italiæ fluuius,è media ferè longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens,qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium, Ianiculumque ipſum ab vrbe Roma dirimit, tandemque decimoquinto ab vrbe lapide duobus oſtiis modico interuallo diremptis in mare euoluitur,ea in parte,qua Ancus Martius Oſtiam extruxit.Liuius à Tiberino Albanorum rege dictum exiſtimat, in traiectu eius ſubmerſo,cùm antea Albula diceretur. In qua ſententia Ouidius quoque fuit 2. Faſtor. Seruius, Tiberis nomen ipſa etiam Alba vetuſtius eſſe contendit: ideòque nominis eius originem ad Thybrin potiùs, Hetruſcorum regem,referendum exiſtimat,qui Latium crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc fluuium eſt occiſus.Quod & Virgi.aſſerit Aeneid. 8. Alii non tam a regis huius nomine, quàm ab iniuriis & contumeliis, quibus in obuium quenque circa hunc fluuium graſſabatur,appellationẽ hanc tractam exiſtimant: vnde Thybrim ſcribendum contendunt,quaſi τὴν ὕβριν,vt dictionem cõflatam intelligamus ex articulo fœminino,& nomine ὕβρις:quam ſcripturã etiam apud Dionyſium Afrum obſeruauimus.Nos Thybridis nomen antiquius eſſe putamus, Tiberis recẽtius,literis aliquot (vt ſolet)temporis lapſu immutatis. Quo fit, vt illud poëtis,hoc oratoribus ſit vſitatius.

Tiberinus Syluius,Capeti filius, Albanorum rex qui in vicino flumine ſubmerſus, effecit, vt pro Albula Tiberis diceretur.Liuius 1.ab vrbe Tiberinus item à ſuperſtitioſa antiquitate creditus eſt deus eſſe,Tiberis fluuii pręſes:cuius monitu Aeneas Euandri ſibi auxilia adſciuit.Virg.6. Aeneidos. Quin & fluuius ipſe in ſacris dictus eſt Tiberinus, teſte Seruio, quemadmodum τῇ καθολικῇ Tiberis, & in poëſi Thybris.

Tiberius, inter Cæſares notiſſimus. Fuit & eius nominis grammaticus,qui de Ideis orationis ſcripſit libros tres,aliaque complura. Suidas. Meminit & huius Strab.lib.7. Alii Tyberius Vide infra.

Tib.Gracchus legem de diuidundis agris tulit. Seditione oborta, in Capitolio occiſus eſt. Vide Gracchus.

Tiberius Claudius, patre Druſo natus, totum Illyricum, quod intra Italiam, regnumque Noricum & Thraciam & Macedoniam, intérque Danubium flumen, & finum maris Adriatici patet,triennio perdomuit. Suet.

Tiberius Claudius, Cæſar Britannicus, v.Rom. imperator,regnauit annos XIII. menſ.IX. dies 28.anno ſalutis 43.

Tiberius Conſtantinus, LVII. Romanorum imperator,regnauit annis VII.anno ſal.579.

Tibiſcus, Daciæ fluuius.Ptol.lib.3.cap.7. Barbaris Tiſſa appellatur.

Tibiſis,fluuius in Scythia.Herod.lib.4.

Tibullus poeta elegiographus, cuius hoc erat votum,

Me mea paupertas vitæ traducat inerti,
Dum meus aſſiduo luceat igne focus.

Tibur,Steph.ciuitas in Sabinis, decimoſexto ab vrbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aeris temperie commendata. Ouid. 4.Faſtor. Eſt autem hoc oppidum origine Græcum à Tiburto,Catyllo,& Corace Amphiarai liberis, poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter cõditum, & à Tiburti nomine, qui ex tribus natu maximus erat,Tibur appellatum. Authores Cato in Orig.Solinus, & Sextus ſcriptor Græcus. Hinc Tiburs,urtis,Gentile.

Tibyris,vide Tybur.

Ticarinia,vrbs in Euxino Ponto.Paleph.

Tichiois, caſtellum prope Trachinam. Gentile, Tichieus.Steph.

Tichos, caſtellum Achaiæ. Incola, Tichites. Stephanus.

Ticida, poeta quidam qui epigrammata ſcripſit tempore Valerii Catulli: amauit Metellam, quam mutato nomine Perillam nominauit.

Ticinum, nobile Inſubriũ oppidum, quod nũc *Papia* vulgò dicitur.

Ticinus, fluuius Inſubriæ, in Padum influens, à quo vicinum oppidum Ticinum eſt appellatum.

Triclaria, Diana dicta eſt, cui ſanguine humano quondam litari ſolitũ erat, quod in ipſius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiiſſent. Pauſanias addit, ob hãc templi profanationem ſecutam magnam agrorum ſterilitatem, conſultúmque Apollinem reſpondiſſe, vt Menalippum & Comæthonem, & præterea ſingulis annis virginem pulcherrimam ſacrificarent: tandémque Eurypylum illius ſacrificii crudelitatem ſuſtuliſſe. Paleph. lib. 2.

Tiella, vna ex tribus Hyblis Siciliæ. Steph.

Ticon, vide Tios.

Tifernus, fluuius Italiæ. Tifernum oppidũ quod intercidit. Inde Tifernates populi, iuxta Teanum & Lucrinum ſexta regione Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 14.

Tigilinus Ophonius, vir Romanus vitæ corruptiſſimæ, qui Neroni intimarum libidinum cõſcientia cùm eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Poſtea rerũ potito Otone, ad aquas Sueſſanas, ſupremæ neceſſitatis nuntio accepto, Inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit. Tacit. lib. 17.

Tigillus, Iuppiter dictus eſt, quòd tanquam Tignum mundum ſuſtentaret.

Tiglatphulaſſar, rex Aſſyriorum. Vide Teglatphulaſſar.

Tigrâna, Ptolemæo lib. 6. cap. 2. oppidum Mediæ in Mediterraneis. τιγρανόκερτα, τὰ (apud Stephanum & Strabonem) vrbs iuxta Armeniã, quaſi Tigrani ciuitas. Nam Parthis, Certa ciuitas eſt. Inhabitauit enim eam Tigranes, Armeniæ rex. Gentile, Tigranocertæ. Stepb.

Tigrânes, nis, rex maioris Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati regi, victus eſt primò à Lucullo, deinde a Pompeio Magno in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus, perſolutis ſex talentorum millibus. Strabo lib. 11. Lucan. lib. 2.

Tigris, Straboni & Ptolemæo, inſignis Aſiæ fluuius, qui in Armenia maiore, loco plano & conſpicuo naſcens, per Arethuſam lacum ita transfluit, vt neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro in ſpecum demergitur, & ab altero eius montis latere erumpit: & mox per Teſbitem lacum tranſuectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt x x v. m. paſſ. luci redditur. Poſt hæc Meſoporamiam ab ortu alluit, tádémque in duo diuiſus cornua, in Euphratem influit: à quo in Perſicum ſinum defertur. Dictus Tigris à curſus celeritate, propterea quòd ſagittæ (quam Tigrim ſua lingua Medi appellant) velocitatem adæquare videntur.

Tigulia, Ptol. lib. 3. cap. 1, vrbs Liguriæ, aliis dicta Segeſta, vulgò *Segeſtro, Sestri*.

Tigurum, vrbs ad Limagũ fluuiũ inter Heluetios. Inde Tigurini & Tigurinus pagus. hodie inter Heluetios principem locum tenent. de his Cæſ. lib. 1. de bello Gall. Strabo lib. 7. Florus libro 3. Oroſius lib. 5. cap. 16. & Plutarc. in Mario.

Tilatæi, populi Thraciæ. Thucyd. lib. 2.

Tilium, Sardiniæ inſulæ vrbs litoralis à litore Occidentali. Ptolem. lib. 3. cap. 3. Hodie S. Repara.

Tilos, inſula eſt Plinio libro 6, cum oppido eiuſdem nominis in mari Indico, celeberrima plurimùm margaritis: ipſa fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam foliis ſpoliatur. Mons Caucaſus non longe ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem inſula habet lanigeras arbores (vt ſcribit Plinius libro 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſæ fiũt. Plin. lib. 6. cap. 27.

Tilphoſa Pindaro, fons ſub Tilphoſium montem labẽs, apud quem Tireſiæ vatis ſepulchrũ cõditum eſt. Huius enim, vt ait Ariſtophanes, aquæ frigus cùm ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Eſt & ibidem, vt lib. 9. teſtatur Strabo, templum Apollinis Tilphoſii. Vide Telphoſſa.

Tilphoſſæum, regiũcula Theſſaliæ. Gentile, Tilphoſſæus. Steph.

Timai, Siciliæ populi. Stepb. in Eucarpia.

Timæus, Siculus hiſtoricus, qui res Græcas cõſcripſit etiam vſqueadeò arrogans, ait Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philiſtum in hiſtoria ſe facile ſuperaturum iactet. Ipſe verò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridenda, miniméque ad hiſtoriæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus, de quo Cicero 2. de Oratore, Minimus natu horum omnium Timæus, quantùm autem iudicare poſſum, longe eruditiſſimus, & rerum copia & ſententiarum varietate abundantiſſimus, & ipſa cõpoſitione verborum non impolitus, magnam eloquentiam ad ſcribẽdum attulit, ſed nullum vſum forenſem. Hactenus Cicero. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguendis impendiſſe, contra Ephorum præſertim, nimis res etiam minimas perſecutũ, liberóſque fuiſſe pene in res ſingulas, partitum. Timæus Philoſophus, cuius nomine Plato librũ inſcripſit de natura, patria Locrenſis, philoſophus Pythagoreus, ſcripſit & vitæ naturæ docu-

Ss. iii.

menta, & vitam Pythagoræ, vt ſcribit Suidas.

Timagenes, Mileſius hiſtoricus, qui ſcripſit de Haraclea Ponti, & viris in ea claris libros tres.

Timagenes, grammaticus Alexandrinus ſub Pōpeio Magno captiuus, Romam ductus, a Gabinio eſt emptus. Docuit Romæ vſque ad Auguſti tempora.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus miſſus fuerat, more Perſarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

Timantes, pictor egregius Zeuſis tempore. Huius eſt Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes, & triſtitiæ omnē imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velauit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinē exprimere cupiens, pinxit iuxta Satyros thyrſo pollicem eius metientes: itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plùs quam pingitur. Plin. lib 35. cap. 9.

Timarchides, ſculptor nobiliſſimus. Plin. lib. 36. ca. 5. Fuit & pictor celeberrimus, eodem Plin. authore lib. 34. cap. 8.

Timarchus, ſtatuarius nobilis. Plinio libro 34. capite 8. Fuit & Timarchus, in quem extat Aeſchinis accuſatio, Demoſthenis oratoris amicus.

Timaſiſteus, Liparentiū imperator, anno mundi 3575.

Timauus, fluuius Venetiæ, qui ex Alpibus defluens, terra abſorbetur, occultiſque meatibus fertur ſtadiis trecentis & triginta, iterumque luci redditus, in mare Adriaticum pluribus influit oſtiis, quæ accolæ ſinus Tergeſtini fonticulos appellant. Virg 1. Aeneid.

Timocles, comicus Atheniēſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timoclia, mulier Thebana, ſtuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim paſſa, iniuriam hoc modo vlta eſt. Odio enim diſſimulato dixit ſtupratori ſe ſcire locū, vbi plurimum eſſet auri, perductuſque eſt ab ea ad altiſſimum puteū, qui fuit in remotiore domus parte. Quò quum Thrax veniſſet, & iam pronus immineret puteo, a Timoclea (quæ a tergo ſtabat) deiectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus in exemplis.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini auiditatem hoc tulit epithaphium:

Multa bibens, tū multa vorans, male denique dicens
Multis, hic iaceo Timocreon Rhodius.

Timœtes, xv. Athenienſium rex, regnauit annis viii. anno ab vrbe cond. 1034.

Timolaus Lariſſeus, è Lariſſa Macedoniæ diſcipulus Anaximenis Lampſaceni, ſcripſit poema de bello Troiano, Homeri ſingulis verſibus ſingulos addens atque ſubdens. Author Suidas.

Timoleon, Corinthius, dux inclytus, viribus fortiſſimus, vitaque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas a Dionyſii tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus, implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, vrbe potitus, ac Dionyſio clam ſeſe atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in exilium, Corinthum miſſus eſt: ille verò arcem ſolo æquauit. Syracuſanis libertatem reſtituit: deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plutarch.

Timolus, vide Tmolus & Tymolus.

Timomachus Byzantius, pictor nobilis, Cæſaris dictatoris ætate, fecit Medeā & Aiacem, quoa ipſe Cæſar lxxx. talentis emit, in temploque Veneris dedicauit. Plin. lib. 5. cap. 11.

Timon, Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemęo Philadelpho. Scripſit tragœdias & comœdias & ſatyras. Dictus amarulentus, & mordax: Sillorum, id eſt, dicacitatum ſcriptor.

Timon Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congreſſus, præter vnius Alcibiadis adoleſcentis, interrogatus quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ, Quòd ſciam (inquit) illū quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum. His de cauſis ab Athenienſibus *μισάνθρωπος* eſt appellatus, quaſi genus hominū infenſum habuerit. Sed & mortuo, mirum, contigit, vt ſepulchrum eius, quod erat in litore, mare quaſi peroſum exūdatione ab ſe abſterſerit, longeque expulerit. In cuius ſepulchro hoc erat epitaphium, quod ipſe ſibi fecit,

Hic ſum poſt vitam miſeramque, inopemque ſepultus,
Nomen non quæras, dii, lector, te malè perdant.

Timonium, caſtellum Paphlagoniæ: Gētile, Timonites. Steph.

Timoſthenes, præfectus claſſis Ptolemæi Philadelphi, ſcripſit de portubus libros decem.

Timomachus, fuit pictor Byzantius, Cæſaris dictatoris ætate, qui Aiacem Cæſari pinxit.

Timotheus, Cononis Athenienſis filius, qui acceptam à patre gloriam multis auxit virtutibus. Fuit enim diſertus, impiger, laborioſus, rei militaris peritus, & (quod ſuper omnia eſt) fortunatus: ei ſtatua publicitus in foro Athenis poſita eſt, ob victoriā, qua, victis Lacedæmoniis, imperium Athenienſium auxit, & muros Athenarum extruxit. Poſt huius obitū non fuit quiſpiam fere Athenis dignus memoria.

moria. Huius imaginem pictores aſſentationis gratia fecerũt, iuxtaque fortunam retibus ciuitates ei incluſas deferentem, illum autem ipſas expugnantem. quamobrem indignatum eum ferunt pictori fuiſſe, quòd fœlicitati potiùs eius res geſtas, quàm virtuti videretur aſſcribere. Haud multò pòſt hoc factum fortuna quaſi ægrè ferente rebus excidit. Suid. Huius, vt docti hominis meminit Cicero libro primo de Officiis. Quod idem fecit (inquit) Timotheus, Cononis filius, qui cùm belli laude non inferior fuiſſet quàm pater, ad eam laudem, doctrinæ & ingenii gloriam adiecit. Hactenus Cicero. Timotheus Athenienſis comicus mediæ comœdiæ, cuius fabulas nõnullas commemorat Atheneus, Timotheus Mileſius muſicus, qui decimam & vndecimam chordam lyræ addidit, & antiquam muſicam in molliorem modum mutauit. Eum quoque ferunt duplices ab his, quos alius inſtituiſſet, mercedes exigere ſolitum fuiſſe, quàm ſi rudes traderẽtur. Geminatum opus ſic dicebat: dedocendi priùs, mox docendi. Emicuit tẽpore Philippi Macedonis cuius filius Alexander ſono excitabatur, & ad res bellicas alacriùs inſtruebatur. Deceſſit anno ætatis 53. Scripſit de muſica libros 17. Encomia, Dithyrambos. Hæc Suidas.

Timotheus, ſculptor nobiliſſimus, cuius in templo Apollinis Romæ multa fuerunt monumenta, vnus ex his qui Mauſoleum cælauere. Plin. lib. 34. cap. 8. Timotheus Gazeus, grammaticus tempore Anaſtaſii principis, qui ſcripſit verſibus, cuius opera nonnulla commemorat Suidas. Timotheus, Pauli Apoſtoli epiſtolis, tum Martyrio clarus, præſul Epheſinus, patria Licaonius, viduæ mulieris filius. Volat. lib. 2.

Timoxenes, Achæorum dux, anno mundi 3745.

Timyra, vrbs iuxta Iſauriam, fluuius Indiæ. Gentile, Timyræus. Steph.

Tina, Ptol. lib. 2. cap. 3. Britanniæ fluuius: vulgò *Tine*.

Tinde, Chalcidica vrbs Thraciæ: Gentile, Tindæus. Steph.

Tindium, vrbs Libyæ: Ciuis, Tindanus, quaſi à Tinda, vel Tindieus. Steph.

Tinge, promontorium Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur aliter Ampeluſia.

Tingi, Pompo. lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 1, Mauritaniæ peruetus oppidum, ab Anteo (vt ferunt) conditum, poſtea à Claudio Cæſare, cùm coloniam faceret, appellatum traducta Iulia. Vide Thinge.

Tingitana, pars Mauritaniæ, Steph. vrbs. Ciuis, Tingites: Gentile, Tingitanus.

Tios, vrbs Paphlagoniæ Ponti, à Tio ſacerdote Mileſio: vel à Pataro conditore, qui occupata Paphlagonia vrbem appellauit Tium. Strabo lib. 12. *τίειον* nominauit. Gentile, Tianus vel Tianeus. Stephanus.

Tipaniſſæ, populi iuxta Caucaſum. Steph.

Tipaſa, Ptol. lib. 4. cap. 2. vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis: hodie *Teneſe*.

Tiphernum, ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Caſtelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis, Latiniſque literis apprimè docto, ſicut eius opera eloquenter elucubrata manifeſtè docent.

Typhœus, gygas de quo Ouid. lib. 3. Metam.

Nec quo Centimanũ deiecerat igne Typhœa,
Nunc armatur eo. Lucanus,
Vndat apex Campana fremens cui ſaxa vaporat
Conditus Inarimes æterna mole Typhœus.

Tiphys, primæ nauis, quæ Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchica expeditione ſocius.

Tireſias, vates Thebanus, Euero patre genitus, qui cùm aliquando in Cithærone vidiſſet duos dracones coëuntes, obſeruata fœmina ex iis, occidit illam: quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cùm rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto & marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formã rediit. Quo factum eſt, vt exorto poſtea iocoſo inter Iouẽ & Iunonem certamine, virinc, an fœminæ maiorem ex Venere voluptatem caperent, ille potiſſimum iudex ſit adhibitus, vt qui vtrunque fuiſſet expertus. Tireſias autẽ pro Ioue ſententiam tulit, aſſerens multò plus ex coitu voluptatis percipere fœminas. Ob quod à Iunone excæcatus eſt. Alii verò propterea excæcatum dicunt, quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Iupiter autem in ſolatium viſus amiſſi, diuinationis peritiam illi dedit. Huius animam euocat Vlyſſes apud Homerum libr. 10. Odyſſ. multàque ab ea futura edocetur. Author eſt Strabo libro nono. Tireſiæ monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte Bœotiæ, iuxta fontem eiuſdem nominis, vbi profugus diem ſuum obiit, cùm iam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauſiſſet, ibidémque Thebanos ſepulto diuinos honores tribuiſſe.

Tiria, vrbs Leucoſyrorum: Gentile, Tirieus. Stephanus.

Tiridates, Magus, de quo apud Suetonium in Nerone, & Plin. lib. 37. Erat & Romæ in ſeptima regione via, quę lata dicebatur, locus, ab equo Tiridatis regis Armeniorum nomen habens, vt Publius Victor ſcribit.

Tiriſcum, Ptolemæo libro tertio, capite primo, quod iam Taros dicitur, Daciæ vrbs: hodie Croſſechana.

Tirizibani, vel Tiriza, vrbs Paphlagoniæ: Gentile, Tirizi. & apud Cteſiam Tirizibani. Stephanus.

Tirſæ, vrbs Mygdoniæ in Macedonia, à Tirſe vna ex vxoribus filii Mygdonis: Gentile,

Tirſæus.Stephanus.

Tiryns,tis,gene.maſc.fluuius Argiuus. At Tiryns,generis fœm. nomen patriæ Herculis in Peloponneſo,quę proxima Argis,a Plinio Tiryutha vocatur.Vnde & Hercules Tirynthius appellatus eſt,quanuis Thebanus quoque dic :ur.

Tiryns,vrbs,Steph.dicta eſt à Tirynthe filia Halo, quæ Amphitryonis ſoror erat. Vocabatur autem prius Halieis, eò quòd multi Hermonei illic piſcantes habitarent.Hom.
Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν.
Gentile,Tirynthius,fœ.τιρυνθιὰς &Tirynthis. Steph.

Tiſamenes, filius Antiochi, qui apud Delphos reddebat oracula.

Tiſandrus,vide Theſſander.

Tiſara,portus & oppidum Datinorum.Steph.in Artiſara.

Tiſaranthus,fluuius Scythiæ,ſecundus poſt Ordeſſum.Herod.lib. 4.

Tiſia,vrbs Italiæ:Gentile,Tyſiates.Steph.

Tiſias,Steſichorus poeta ante dictus, ſed a chorea id nominis ſortitus eſt.

Tiſiphone, vltricem cædis ſignificat. Eſt enim vna ex furiis, a cædibus plectendis dicta, cui curæ ſit mortis vltio.

Tiſis,vrbs Aegypti,quam condidit Tiſis: Ciuis, Tiſites.Steph.

Tiſobis,fluuius Britanniæ, teſte Ptolemæo li.2. cap.3.

Tiſſa, Ptolemæo libro 3.cap.4. Siciliæ vrbs.hodie Tiſſe.Steph.parua regio Siciliæ. Gentile, Tiſſæus.

Tiſſamenus,filius Oreſtis,Mycenis regnauit.

Tiſſaphernes,rex Perſarum,Ageſilao bellum indixit,anno mundi 3562.

Titacide, vicus in Antiochide tribu, à Titaco qui Aphydnas Dioſcuris prodidit:inde Titacides.Steph.

Titan,anis,ſiue Titanus,ni, Cæli & Veſtæ filius, frater Saturni natu maior, ad quem quanuis paternæ hæreditatis ius pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi iure ea ceſſit lege, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cęli imperium ad liberos ſuos rediret. Verùm cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, vt primùm Iupiter, deinde & Neptunus & Pluto clam eſſent educati, eaque via liberos ſuos auita ſucceſſione deiectos videret, vnà cum filiis ſuis (qui & ipſi Titanes dicebantur) bellum aduerſus fratrem ſuſcepit: cuius exitus is fuit, vt victus prælio Saturnus,vna cum matre & ſorore in hoſtium manus peruenerit, arctiſſimæque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Iupiter victis Titanibus eum liberauit. Ex Titanum numero fuit Hyperion,pater Solis:quò factum eſt, vt poetæ Titanem non rarò pro ipſo accipiant Sole. Hinc Titanius,adiectiuum,

Titana,norum, reginncula Sicyoniæ: dicitur etiam ſingulariter.Gentile,Titanius.Nunc autem,inquit Steph.Teutanium vocatur.

Titanus,Plin.lib.5.cap.30.fluuius Aeolidis,& ciuitas ab eo cognominata.

Titareſius,fluuius Theſſalię, qui in Titaro monte (qui Olympo vicinus eſt) ortū habens, decurrenſque verſus plagam Tempe contingentem, in Peneum influit: ob aquarum tamen craſſitudinem illi non admiſcetur, ſed in modum olei ſuperfluit. Plinius Euroton vocat libro quarto, capite octauo. Lucanus Titareſum appellat, per quatuos ſyllabas libro ſexto.

Titaron,vrbs Theſſaliæ:Gentile,Titaronius.Stephanus.

Tithonus, Laomedontis Troianorum regis filius:qui cùm ob formæ præſtantiā ab Aurora adamaretur, ab eadem raptus eſt, & curru eius in Aethiopiam aductus:vbi & Memnonem ex ea genuit. Fabulantur Poetæ, hunc ſummi muneris loco longiſſimam vitam ab Aurora petiiſſe: eaque impetrata, cùm ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore tandem in cicadam verſum fuiſſe.

Tithoræa, vrbs Bœotiæ, à Tithoræa nympha (Panſanias lib 9.) vbi Zethus & Amphion ſepulti ſunt in cacumine Parnaſſi. Ciuis, Tithoræus.Steph.

Tithras, vicus in tribu Aegeide: inde Tithraſius.Steph.

Tithronium, vrbs Phocidis. Gentile, Tithroneus.Steph.

Titi Liuii duo fuerunt, alter tragœdiarum ſcriptor,qui ob ingenii meritum, a Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt:alter Patauinus,qui floruit ſub Auguſto & valde laudatus in hiſtoria, cum ſit in narrando mirę iucunditatis, clariſſimique candoris. ſcripſit vniuerſam hiſtor. Roman.

Titia curia,& Titienſis tribus, dicta a Tito Tatio.Feſtus.

Titianus, Titiani filius,orator Græcus, præceptor Maximini principis: ſcripſit libros prouinciarum pulcherrimos:appellabatur Simia ſui temporis,quòd omnia prope imitaretur. Capitol.

Titii,ſacerdotes Apollinis,à Titiis auibus,quas in auguriis certis obſeruare ſolebant, ſic appellati,vt ait Varro 4.de ling.Lat.

Titius,Syriæ præfectus,anno mundi 3956.

Titoncus,nomen montis apud Dionyſium lib. 1.Gigantialis:incola ſimiliter Titoneus. Stephanus.

Titornus,bubulcus fortitudinis monſtroſæ, cū Milone Crotoniata de robore certauit,vicitque,cum pedem tauri vna manu,altera verò alterius tauri pedē,ipſis per vim conantibus

refiſtire,traheret. Aelian.vide Tritanus.

Titus,clariſſimus Roma.princeps,Veſpaſiani filius,fratet Domitiani.Tranquil.

Titus,nomen viri,cognomento Iuſti.Act.18.

Titus Aemilius Mamercus , cos. anno ab vrbe condita 3494.

T.Annius Fuſius,cos.anno mundi 3811.

T.Annius Ruffus,cos.ab vrbe cond.626.

T.Antonius,Decemuir,ab vrbe cond.304.

T.Apronianus,cos.ab vrbe cond.869.

T.Aurelius Fuluius Boionius Antoninus Pius XVI.Rom.imper.regnanit annis XXII.menſ. III.anno ſalutis 140.

T.Cæcilius Siculus,Trib.mil.anno ab vrbe condita 311.

T.Claudius Nero,conſul,ab vrbe con.552.

T.Coruncanus,cos.ab vrbe cond.473.

T.Didius Viuius,cos.ab vrbe cond.656.

T.Ebutius Helua,cos.ab vrbe cond.255.

T.Furnius,cos.ab vrbe cond.737.

T.Geganius Macerinus,conſul,ab vrbe condita 322.

T.Genutius,Decemuir,ab vrbe cond.303.

T.Herminius Aquilinus,couſul,ab vrbe condita 248.

T.Iunius,cos.ab vrbe condita 821.

T.Largius Flauius,cos.ab vrbe cond.253.

T.Lucretius,cos.ab vrbe cond.246.

T.Manlius Torquatus, Dictator,ab vrbe cond. 404.407.

T.Menenius Lanatus, conſul , ab vrbe condita 277.

T.Minutius Augurinus,conſul,ab vrbe condita 449.

T.Numitius Priſcus,coſ.ab vrbe cond.285.

T.Pinarius, magiſter equitum, ab vrbe condita 363.

T.Quintius Barbatus Interrex,ab vrbe condita 311.

T.Quintius Barbatus v.conſul ab vibe condita 312.

T.Quintius Capitolinus,trib.mil.ab vrbe condita 351.

T.Quintius Cincinnatus Pœnus, conſul,ab vrbe cond .328.

T.Quintius Cincinnatus Pœnus,trib.mil.ab vrbe cond.330.

T.Quintius Criſpinns, conſul, ab vrbe condita 546.

T.Quintius Flaminius, conſul, ab vrbe condita 556.

T.Quintius Flaminius Appellas, cos. ab vrbe cond.631.

T.Romuleius Decemuir,ab vrbe cond.303.

T.Saturninus,conſul,ab vibe cond 950.

T.Sempronius Gracchus,conſul,ab vrbe cond. 577.

T.Sempronius Longus,conſul,ab vrbe condita 536.

T.Seruius Fidenas, tribunus militum, anno ab

vrbe condita 332.

T.Statilius Taurus,cos.ab vrbe cond.728.

T.Valerius,cos.ab vrbe cond.424.

T.Virginius Tricoſtus, conſul, ab vrbe condita 258.

T.Virginius Cęlimontanus Tricoſtus,ab vr.307.

T.Veturius Caluinus,cos.ab vrbe cond.433.

T.Veturius Decemuir, ab vrbe cond.303.

T.Vetuſius Geminius.cos.ab vrbe 260.

T.Vinidius Quadratus,Syriæ præſes,anno ſalutis 52.

Tityrus, nomen paſtoris apud Virgil. & Theocritum in bucolicis.Tityrus, ciuitas Cretę,vt ſcribit Zacharias ſcholiaſtes Theocriti.

Tityus , Iouis filius ex Elara , Orchomeni filia, quam cùm Iupiter compreſſiſſet , grauidamque reddidiſſet , veritns Iunonis indignationem , intra terræ viſcera eam occultauit. Inſtanie verò legitimo partus tempore , Elara miræ magnitudinis puetum enixa eſt , qui quòd dehiſcente terra luci redditus eſſet, Terræ filius creditus eſt.Hic cùm poſtea adultus, Iunonis inſtinctu Latonam de ſtupro interpellaſſet , vimque illi inferre conatus eſſet, Iouis fulmine ictus , aut (vt alii malunt) Apollinis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus : vbi humi exporrectns nouem terræ iugera dicitur occupare , iecúrque perpetuò cum Luna renaſcens,vulturi, aut(vt Hygino placet)ſerpenti exedendum præbere.Ouidius 4.Metamor.

Tityus item Ciceroni in Bruto , orator , homo loquax ſanè & ſatis acutus,ſed tamen ſolutus & mollis in geſtu,vt ſaltatio quædam naſceretur,cui ſaltationi Tityus nomen eſſet.

T L

Tlepolemus,Herculis & Aſtioches filius,quam ex Ephyra vrbe Peloponneſi rapuerat , vt eſt author Homerus in nauium Catalogo:clarus rebus bellicis , corporiſque procetitate inſignis.Hic cùm adoleuiſſet, Lycimnium auunculum ſuum Marte progenitum, & patri ſuo chariſſimum iam ſenem interfecit. Propter quod fabricatis nauibns, contractaque iuuenum manu,patriam reliquit,Rhodúmque tenuit , in qua trium vrbium regnum obtinuit. Belli verò Troiani tempore nouem nauium claſſe Græcis ſuppetias tulit : quo in bello à Sarpedone Iouis ſilio fuit interfectus.

Tletes,populi Iberici,iuxta Tarteſſios.Steph.

Tlos,vrbs Lycię,à Tlo Mileti & Praxidices nymphæ filio . Gentile idem, vel Tloeus,vel Tloites , vel Troius. Eſt & alia Tlos , vrbs Sidiæ: poſſeſſiuum,Tloicus. Steph. Prioris meminit Strab.lib.14.

T M

Tmares & Tmarus,Vide Tomarus.

Tmolus, Lydiæ mons, Sardibus incumbens, ex quo Pactolus amnis profluit , aureas trahena arenas. Ouidius 6. Metamorphoſeon, Anti-

quis Timolus dicebatur per tres ſyllabas. Plinius lib.5.cap.29.

Tmous, filius Tremyli & Praxidiees, in Lycia natus.

Tnyſſus, vrbs Cariæ: Gentile, Tnyſſeus. Steph.

T O

Toardus, rex Anglis ceſſit, anno ſalutis 925.

Tob, nomen terræ, ad quam fugit Iephte. Iud.11. Veriſimile eſt eſſe in tribu Gad: fugere enim noluit ad alienigenas.

Tob adonias, nomen viri. 2.Par.17.

Tobia, ſiue Tobias, nomen viri. 1.Eſd.2.Zach.6.

Tobias, v. epiſcoporum Hieruſalem, Zachariæ ſucceſſor, anno ſalutis 104.

Tobius, Ptol.lib.2.cap.3. Britanniæ inſulæ fluuius, ad cuius oſtia eſt oppidum, quod *Tome*. vulgò dicitur.

Togata Gallia Gallicè *La Gaule de dela les monts* Vide ſupra Gallia.

Toluntius eſt auguris nomen, qui pro Turno bellauit in Aeneam. Virg.lib.12.
Expediúntque manus primuſque Toluntius Augur.

Tolentum, Italiæ oppidum in Piceno: à quo Tolentinales, populi dicti Plinio capite 13. libro 13.

Tolerium, vrbs Italiæ: Gentile, Tolerinus. Stephanus.

Toletum, Ptolemæo libro 2. capite 6. alio nomine Serezola dicta, Hiſpaniæ vrbs: vulgo *Toledo*.

Toliſtobii, populi Galatiæ occidentalis, qui ex Celtogallia in Bithyniam migrauere. Eratoſthenes τολιστοβωγίους nominat. Stephan. Vide Tholiſtobogi.

Tolophon, vrbs Locrorum Ozolorum: Gentile, Tolophonius. Stephanus ex Thucydidis libro 3.

Toloſa Tectoſagum, Narbonenſis Galliæ vrbs nobiliſſima, à qua Toloſani, Tectoſagi. Plin. lib.3.cap.4. dicti. Notum eſt adagium, Aurum habet Toloſanum. De cuius raptu queſtionem aliquando habitam Romæ ſcribit Marcus Cic.lib.de Natura deorum 3. Gell.lib.1.& Iuſtin.12.

Tolumnius, Veientium rex, Romanorum legagatos interfici iuſſit, ab vrbe cond.317.

Tomarus, Strab.& Steph. mons Theſprotiorum Dodoneo oraculo imminens, centum fontibus inclytus, qui & Tmarus dicitur per conciſionem. Strab.lib.7.

Tomeus, vrbs iuxta Odeſſum, Stra.lib.7. Ciuis, Tomites. Steph. Vide Tomos.

Tomæus mons iuxta Coryphaſium Pyli ſimilis σμίλῃ, id eſt, cultro ſutorio. Steph.

Tomiſſa, regiuncula diſtinguens Cappadociam à Tauro. Gentile, Tomiſenus & Tomiſeus. Stephano.

Tomos, Straboni ciuitas in Ponto, Ouidii exilio nota: ab eo dicta, quòd illic Medea Abſyrti fratris membra fruſtulatim conciderit, vt patrem inſequentem remoraretur. Oui.3. Triſtium. Conditam apparet à Mileſiis: quod & ipſum teſtatur idem Ouid. Triſt.1.

Tomyris, Maſſagetarum regina in Scythia, quæ potentiſſimo Perſarum regi Cyro bello congreſſa eſt, ipſúmque & vita & caſtris ſpoliauit ad vleiſcendam filii mortem, quem ille prius à matre obuiam miſſum cum ſuis per inſidias interfecerat. Nec tamen hoc euentu victoriæ contenta fuit, aut emollita animi rabies: mortui enim caput in vtrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: Filii mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiſti Cyre: at ego cruore te ſaturabo. Herod. Vide Suidam & Iuſtinum lib.3.

Tonemphoæ populi, qui canem habent pro rege, cuius motu augurantur.

Tongri, Galliæ populi, Ptole.lib.2.cap.9. vulgò *Brabantini*.

Tonius, nomen tibicinis apud Mantuan. in Bucolicis. His verbis,
Et cum multifori Tonius cui tibia buxo
Tandem poſt epulas & pocula multi colorẽt
Ventriculum ſumpſit, buccáſque inflare rubentes
Incipiens oculos aperir, ciliiſque leuatis
Multotieſq; altis flatu à pulmonibus hauſto
Vtrem implet, cubito vocem dat tibia preſſo
Nunc huc nunc illuc digito ſaliente vocauit
Pinguibus à menſis iuuenes ad cópita cantu
Saltidico, dulcique diem certamine clauſit.

Tonos Concoleros, XXXVIII. Aſſyriorum rex, Vide Sardanapalus.

Topazos, Plin. lib.6.cap.29. inſula in mari Rubro, in qua reperitur lapis Topazius mirè pellucidus, ſplendoréque aureo refulgens, vt interdiu videri non poſſit. Stephano inſula Indica, in qua eiuſdem nominis gemma, colore recentis olei reperitur. Gentile, Topazius.

Toranius, mango quidam, vt autbor eſt Plinius lib.7.cap.12. Antonio iam triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Aſia genitum, alterum trans Alpes, vt geminos vendidit, tanta vnitas erat. Poſtquam deinde ſermone puerorum detecta fraude, à furente increpitus Antonio eſt, inter alia magnitudinem pretii conquerente (nam ducentis mercatus erat ſeſtertiis) reſpondit verſutus, ob idipſum ſe tanti vendidiſſe, quoniam non eſſet mira ſimilitudo in illis eodem vtero editis: diuerſarum quidem gentium natales tam concordi figura reperiri, ſuper omnem eſſe taxationem: adeóque tempeſtiuam admirationem intulit, vt ille proſcriptor animus, modò contumelia furens, non aliud in cenſu magis ex fortuna ſua duceret.

Toretæ, populi Pontici. Steph.

Tornacum, ciuitas Galliæ Belgicæ.

Toro,

Toro, vide Octodurum.

Torone, Plin. li. 4. ca. 10. Macedoniæ oppidum. Steph. vrbs eſt Thraciæ, a Torone Protei filia vel Neptuni & Phœnices. Eſt & alia Torone poſt Troiam cõdita. Ciuis, Toronæus: (al. per duplex rr.) Eſt item Torrhonna Siciliæ. Vocatur & ſinus Toronæus, qui eſt à Canaſtræo ad Derrhin vſque. Steph.

Torquatus, cognomẽ Titi Manlii, à torque impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille Torquatus Manlius, cuius iuſſu eũm filius aduerſus hoſtem, a quo prouocatus fuerat, pugnaſſet eóque occiſo equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubitò eum, quòd aduerſus edictum ſuum, & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri iuſsit percuti.

Torquatus Aſprenas, conſul anno ab vrbe cõdita 880.

Torrhebus, vrbs Lydiæ, à Torrhebo Atyis filio: Gentile, Torrhebius, fœmininum Torrhebis. In Torrhebide regione mons eſt Carius cum templo Carii, qui Iouis & Torrhebiæ filius perhibetur, qui circa lacum quendam obambulans, Torrhebiam ab eo dictu, voce nympharum audita (quas Lydi Muſas vocant) Muſicam edoctus eſt, & Lydis tradidit canendi modum vel carmina. Steph.

Torrona, Vide Torone.

Tortòmion, vrbs inter Syriam & Armeniam: Gentile, Tortomius. Steph.

Tortoſa hodie dicitur, quæ olim Antarados, ciuitas Arado Phœniciæ ciuitati oppoſita. Vide in Arada.

Totilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugauit, cecidítque, & omnia imperialia oppida cepit, anno ab vrbe cond. 1297.

Toxii & Toxiani populi Taurici, Steph. ex Herodiani lib. 7.

Toxon Hunnus, Hetruriam populatus. Volater. Ritius lib. 2.

T R

Trabala, vrbs Lyciæ: Gentile, Trabaleus. Stephanus.

Trabea, nomen poetæ, cui inter Comicos octauus locus aſſignatur. Huius meminit Cicer. lib. 4. Tuſcul. & de Finib.

Trachalus, orator, Domitiani tẽporib. ſobrius, & ſatis apertus, & quẽ velle optima crederes, auditus tamẽ maior videbatur. Nam & vocis fœlicitas & pronuntiatio, vel ſcenicis ſuffectura, & decora, omnia denique ei quæ ſunt extra, ſuper fuerunt Quintil. li. 10. ca. 1. qui ſonum Trachali appellat.

Trachea, vocatus tota Iſauria: item Ciliciæ extra Taurum pars vna Trachea, id eſt aſpera, alia campeſtris vocatur. Strab. libr. 14. Hinc Tracheotes. Incipit a Coraceſio.

Trachin, inis, Strab. oppidum in finibus Phthiotidis, ad Oetam montem & Thermopylarũ anguſtias, à loci aſperitate nomen habens, cum alio nomine ab Hercule conditore Heraclea dicitur. Plin. li. 4. c. 8. In hac vrbe Ceyx regnauit, Alcyones maritus, quem Poetæ idcirco Trachinium cognominant.

Traconitis, pars Iudææ, quam ferũt inter montem Libani & lacum Tyberiadis ſitam eſſe. Cuius Tetrarches fuit Philippus, iuxta euangelium Lucæ. Eſt & (vt Hieronymus inquit) trans Boſdram Arabiæ ciuitatem in deſerto, contra Auſtralem plagam, quaſi ad Damaſcum reſpiciens. Hanc gentem inſtituit Cis filius Aram. Iuſephus 1. Antiquitatum. Plin. lib. 5. cap. 18. qui eam Syriæ Paleſtinæ regionem ſcribit.

Tragæa, inſula iuxta Cyclades. Eſt etiam vrbs in Naxo, vbi Tragius Apollo colitur. Eupolis per ι ſcribit, & pluraliter, τραγεταὶ. Ciuis, Trageates. Steph. Strab. lib. 14.

Tragaſæ, regio Epiri, a Tragaſo quodã, in cuius gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit, Vnde ſal Tragaſæus. Hinc & campus Alſius (forte Halſius) dictus eſt a ſale. Steph.

Tragilos, vrbs Thraciæ iuxta Cherſoneſum Macedonicam. Ciuis, Tragileus. Steph.

Tragius Apollo, vide Tragæa.

Tragurium, inſula in mari Adriatico, adiacens Dalmatiæ, in qua eſt ciuitas eiuſdem nominis. Ptol. lib. 2. Plin li. 4. ca. 21. quo luco marmor inſulæ commendatur.

Traiana, Picenorum vrbs, Ptol. li. 3. ca. 1. Hodiè Potentia.

Traianopolis, vide Pompeiopolis.

Traianus, inter Cæſares optimus. Traianus Patricius, ſub Iuſtiniano principe floruit. Scripſit temporum epitomen nobilem. Author Suidas.

Traianus, portus Tuſcorum Ptol. lib. 3. ca. 1. hodie Volaterranorum portus.

Trallia, pars Illyriæ. Dicuntur & Tralli & Tralles. Nominatur itẽ Troalieida & Tralla. Step.

Trallion, in Bithynia pertingit vſque ad Eſtacenum ſinum: Gentile, Tralliu. Steph.

Trallis, ium, Aſię vrbs inter Mæandrum & Cayſtrum fluuios, a Plinio & Ptolemæo Cariæ, à Strabone Ioniæ, à Stephano Lydiæ annumerata, aliis nominibus Euanthia, Seleucia, & Antiochia appellata.

Trallis oppidum Cariæ regionis in Aſia minore. Plin. lib. 5. cap. 29.

Trampe, vrbs Ioniæ: Gentile, Trampæus.

Trãpia, vrbs Epiri prope Bunimos. Ciuis, Trampyeus & Trampyetes. Steph.

Tranſamundus, Vvandalorum rex, in Africa ccxx. Epiſcopos in Sardiniam exilio relegauit, quibus Symmachus quotidiana ſubſidia miniſtrare non ceſſauit. Diac. in Anaſtaſ.

Tranſalpina Gallia, eadem quæ Comata, diducitur in Belgicam, Celticam, & Lugdunenſem.

Tranſyluania, vide Dacia.

Trapeza, vrbs Arcadiæ prope Tricolon. Stephanus.

Trapezus, vrbs iuxta Euxinum Pontum, Sinopenſium colonia. Vocatur & Oezenis. Alia eſt in Arcadia à Trapezunte Lycaonis filio. Alia prope ſinum Arabicum. Hinc Trapezuntius. Steph.

Trapbe, vrbs iuxta Pontum, inde Trapheus. Stephanus.

Traprobane inſula eſt, cuius incolæ habent ædificia modicè ab humo extantia. Item aurum & argentum & marmor ſimile teſtudinis: præterea margaritas & gemmas præcipuæ bonitatis. apud eos annona nunquam augetur, neque ſunt fora neque lites. Herculem colũt. Populus regem eligit ſenecta clementiaque venerandum & liberos non habentem. Etſi poſtea gignat, abdicant, ne regnum fiat hæreditariũ. Rectores ei dant xxx. nec niſi multorum ſententia quiſquam damnatur capite. Appellatio eſt ad populũ. Rex ſi delinquit, morte mulctatur, nullo interueniente, ſed auerſantibus cunctis, & commercia etiam ſermonis negantibus. Agros diligenter colunt. Pomis abundant: voluptas eſt in piſcatu teſtudinum maximè, quarum ſuperficie domos tegunt. Vita hominum centum annis modica. Vide ſuprà Taprobane.

Traſillo, Bauarorum rex, ſeſe commendatum Pipino ſubdidit, anno ſal. 756.

Traſimenus lacus, Plin. lib. 2. cap. 84. Vide Thraſumenus.

Trochenii, populi iuxta Pontum, Siudis finitimi. Steph.

Trauſi, populi quos Græci Agathyrſos nominant. Steph.

Trebatius, iuriſconſultus, Cicer. familiaris, vt perſpicere licet ex familiaribus epiſtolis.

Trebellius, Bulgarorum rex, anno ſal. 702.

Trebia, Galliæ Ciſalpinæ fluuius, non procul à Placentia, ex Apennino defluens: iuxta quem Annibal L. Sempronium Conſulem maxima clade profligauit. Lucan. lib. 2.

Trebia, Celtiberorum ciuitas, quæ pars eſt Hiſpaniæ. Vnde Trebellicum vinum dicimus.

Trebonius, cum Bruto & Caſſio tertius coniurauit contra Cæſarem: in Aſia deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cic. in Philippicis.

Trebonius, pudicæ ſanctitatis miles, qui Luſiũ Marii ex ſorore nepotem, caſtitati ſuæ ſtuprum & inſidias molientẽ dedit morti: Plut. in Apopht.

Trebula, oppidum Sabinorum, cuius incolæ dicti ſunt Trebulani: quos Plinius collocat in quarta Italiæ regione. Apud hos præſtantiſſimi fiebant caſei, qui à loco dicti ſunt Trebulani. Martialis libro 14. Prope Trebulanos ſunt & alii populi, nomine Trebiani. Plin. lib. 3. cap. 5.

Trebiani, Vide Trebula.

Trecæ, arum, vrbs nobilis, & potens in Campania Gallicana.

Trechus, Homer. Iliad. 5, vir Aetolus bellator egregius, à Marte in bello interemptus.

Tremiles, Vide Praxidice & Tremile.

Tremile, Lycia vocabatur: incolæ, Tremileis, à Tremilo, qui ex Praxidice nympha filios ſuſcepit, Tmoum, Xanthum, Pinnaxum & Gragum. Hos Tremilleas Bellerophontes Lycios nominauit, Hecatæus Tremillas vocat. Stephanus.

Tremilus, Vide Tremile.

Tremithus, vicus in Cypro: incolæ, Tremithuſii, & Tremithopolitæ. Nomen loco inditũ, vel quòd tremuerit, cùm Venus in eo apparuiſſet: vel a terebinthis, quas Cypri Tremithos vocant. Steph.

Trerus, regiuncula Thraciæ, & Treres, Thraciæ populi: Callimachus τρήρεας dixit, Theopompus Trares. Steph.

Treuiri, Ptolemæo, populi Galliæ inter Belgas, ad Moſellam fluuium, Leucis & Mediomatricibus finitimi, vetuſti ſane, nomenque retinentes, nec priſtinæ cedentes famæ: apud quos inſignis olim fuit cognoſcendarũ cauſarum populi Romani curia, Treuirorum cognominata. Cuius in Floriano meminit Vopiſcus.

Triballi, Epiri populi, Dardanis oppoſiti & Mœſiæ gentibus. Plin lib. 4. cap. 1. Stephano, populi Illyriæ. Ariſtophanes in Auibus Barbaros deos quoſdam per iocum Marathanotriballos vocat.

Tribotes ſeu Triboci ſunt populi Germaniæ in finibus Celtarum & Belgarum, finitimi Tullenſibus, Baſilienſibus, Lingonibus & Rheno: fere omnes Germanica lingua vtentes. Ciuitas eſt epiſcopalis prouinciæ Moguntinæ: nunc Argentinenſes Latinè dicti: quibus vulgaris ſermonis cum veteri ſatis alludit vocabulum. Hi ſunt in regione Alſatia (olim vt quibuſdam placet) Heluetia, vulgò *Le pays à l'entour de Strasbourg*.

Trica, aut potius Tricca, per duplex c, Stephano vrbs Theſſaliæ, id nominis ſortita à Tricca, Penei filia. Plinius verò lib. 3. cap. 10, Triccam & Apinam, oppida quondam fuiſſe Apuliæ ſcribit. Hæc autem Diomedes, tanta ignominia euertit, vt in prouerbii ludibrium tranſierint. Quoties enim rem futilem ac nugatoriam oſtendere volumus, Tricas & Apinas nominamus. Vide APINA. Gentile, Triccæus.

Tricalon, vrbs Siceorum. Gentile, Tricalinus. Stephanus.

Tricara, caſtellũ Phliaſiæ. Gentile, Tricaneus & Tricoloneus, ambo de eadem regione. Stephanus.

Tricca,

Tricca. Vide Trica.

Trichia, Epheſus olim dicta, Vide ſuprà ex Stephano.

Trichonion, vrbs Aetoliæ, vnde Trichouieus, Trichonius, Triehonites. Steph.

Triclaua, Diana, vide ſuprà ſtatim poſt dictionem Ticinus.

Tricoloni, vrbs Arcadię, à Tricolono filio Lycaonis. Gentile, Tricoloneus. Stephanus. Vide Tricara.

Tricongius, cognomen Nouelli Mediolanenſis, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum vſque peruenerat. Hic enim, tribus congiis epotis, ſpectãte miraculi gratia Tyberio principe, præclarũ cognomen ſibi vẽdicauit.

Tricorynthon, vicus in Acantide tribu: inde Tricoryſius, Stephan. apud eundem in Tetrapoli Tricorython legitur, ſine n poſt y.

Tridentum, vrbs ad Atheſin ſita, vulgò *Trienta*.

Trieres, vrbs Syriæ: Ciuis, Trierites. Steph. Item gens quædam dicta a Triero, Ombriarai & Thraces filio.

Trieterica, Bacchi ſacra: quę quia tertio quoque anno ſumptuoſiora quotidianis Orgiis agitabantur, Trieterica dicta ſunt, Ouid. 9. Metam.

Trigarius, locus iuxta campum Martium. Plin. lib. vlt. cap. 13.

Trigemina porta Romæ dicebatur, per quam Trigemini fratres Horatii exierunt.

Trinacria, Sicilia, à triangulari figura dicta eſt Triquetra. Trinacria autem à tribus promontoriis, Pachyno ſcilicet, Lilybæo & Peloro. Græci enim ἄκρα iuga vocant, vel promontoria. Hinc Trinacris, denominatiuum fœmininum. Ouid. 2. Faſtor. Item Trinacrius, a, um: id eſt, Siculus.

Trinemeis, vicus in Cecropide tribu, aliàs Trinemeia. Steph.

Trinessa, locus Phrygiæ. Gentile, Trineſſæus. Stephanus.

Trinoantes, Britanniæ inſulæ populi Orientales penes Iameſam æſtuarium. Ptole. lib. 2. cap. 3. Trinobates Cæſar appellat.

Triocla, Siciliæ vrbs. Ptol. lib. 3. cap. 4. hodie vocatur Triechala.

Trioditis Hecate, quòd in triuiis colatur. Steph.

Triopas, Theſſalorum rex. Steph.

Triphonius Mercurius dictus eſt quaſi τρφωνῶντας ἀπὸ τῦ τρφώνειν, quòd mercatores ſeſe ad mores quarumcunque nationum accommodare norint. Cic. 3. de Natura deorum.

Triopion, vrbs Cariæ, à Triopa vel Triope patre Eryſichthonis. Dicitur etiam Triopia. Hinc Triopius & Triopicus. Triopitis. Steph.

Triopius Apollo dictus eſt à tripodibus æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopii: quos tamen è ſacro victores auferre non poterant, ſed ipſi deo relinquere cogebantur, vel Apollo dictus eſt Triopius quaſi Τριόφθαλμος ab inſigni prudentia: vel à Triopa Solis filio rege Theſſalorum.

Triozenus, Thrax vnus ex his qui venerunt in auxilium Troianorum. Hom. Iliad. 2.

Triphylia, eadem quę Elis. Dicuntur autem Triphyli, quòd & tribus numero tribubus collecti ſunt, vel à tribus portis, vel à Triphyle matre Clytii. Incola, Triphylius: fœmin. Triphylis. Steph.

Triphylius Iupiter dictus eſt, à Triphyliis populis vbi colebatur: habebatq; templum in loco campeſtri poſitum, quod tum vetuſtate, tum ædificii magnificentia, tum natura loci habebatur mirabile. Paleph. lib. 1.

Tripodiſcus, vel Tripodiſci, vel Tripodiſce, vicus aut ciuitas Megaridis. Steph.

Tripolis, oppidũ Trigeminum, quoniam Tyrii, Sidonii, & Aradii illud obtinuere. Hinc Tripolitana regio dicta eſt. Sunt autem duæ hoc nomine, Africana ſcilicet, & Syriaca in Phœnice. Oppida Tripolis, Africanæ ſunt, Abrotonum, Tophia & Leptis magna. Pompo. Locus ex numero Tripolis dicitur. Vide Plinium & Strabonem & Melam libro 1. in deſcriptione Phœniciæ. Tripolis in Phœnicia, inquit Stephanus, dicta eſt, quòd colonias trium vrbium, Aradi, Tyri & Sydonis contineat. Sunt & aliæ, Macedoniæ, Perrhæbiæ, Meſeniæ, Arcadiæ, Epiri, Ponti, & Ceriæ, quæ nunc Neapolis. Steph.

Tripoliſſi, vel Tripoliſſi, populi Theſprotici. Stephanus.

Tripontium, Vmbrię oppidum, ſic dictum, quòd treis habeat pontes.

Triptolemus, Eleuſii (vt Hygino placet) aut (vt Pauſanias mauult) Celei Eleuſini regis filius, qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inueniſſe. Eleuſin (inquit Seruius) ciuitas eſt Atticæ prouinciæ, non longè ab Athenis, in qua cùm regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberaliſſime hoſpitio ſuſcepiſſet, illa pro remuneratione oſtendit ei omne genus agriculturæ. Filium quoque eius Triptolemum recens natum, per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum currui impoſitum, qui alatis ſerpentibus trahebatur, per totum orbem miſit, ad vſum frumentorum hominibus indicandum. Vide Ceres.

Triremis, Vide Trieres.

Triſmegiſtus, qui etiam Mercurius, nepos maioris Mercurii, quem fabulantur fuiſſe filium Nili. Hunc tamen ſecundum aſſerunt occidiſſe Argum, Aegyptiiſque præfuiſſe, & leges literáſque tradidiſſe: ſed literarum characteres, animalium, arborumque figuras habuiſſe. Hic condidit vrbem quam à ſe Hermopolim nominauit. Dictus eſt autem Triſmegiſtus, quòd & philoſophus maximus, & ſacerdos maximus, & maximus denique rex fuerit. Conſueuerunt enim Aegyptii ex omni

philoſopborum numero ſacerdotes, ac rurſus ex ſacerdotibus regem eligere. Hic autem vt philoſophos ſapientia, ita religione ſacerdotes excelluit, ac mox in imperio adminiſtrando iuſtitia ſuperiores omnes reges ſuperauit. Hic primus à phyſicis ad diuinorum ſpeculationem erexit. Primus de maieſtate Dei, de dæmonum ordine, animarúmque mutationibus ſapientiſſimè diſputauit. Scripſit multa volumina, quibus arcana myſteria & oracula panduntur. non enim vt philoſophus ſolùm, ſed vt propheta futura ſępe prędicit. Dio. Sic.

Triſplæ, populi Thraciæ. Steph.

Tritæa, vrbs Achaiæ. Ciuis, Tritæeus. Steph.

Tritanus, vt author eſt Varro in relatione prodigioſæ fortitudinis, gladiator, qui in ludo gladiatorio Samnitium rectis & tranſuerſis neruis non modò crate pectoris, ſed & manibus cancellatis, & brachiis omnes aduerſarios leui tactu, ac pene ſecuris congreſſionibus vicit. Hic habuit filium Cnei Pompeii militem pari fortitudine natum, qui hoſtem ſe prouocantem ita ſpreuit, vt inermi dextra eum ſuperauerit, & captum digito vno in caſtra imperatoris ſui reportauerit. Plin. lib. 7. cap. 20. Vide Titornus.

Tritanico, Vide TRITONICE, quod magis placet.

Trite, vrbs circa Herculis columnas. Steph.

Tritea, vrbs Troica, ab Ariſbeis condita: Ciuis, Tritæeus. Eſt & alia inter Phocidem & Locras Ozoles. Tritteas verò per duplex t, in Achaia eſt. Steph. Vide Tritees.

Tritees, populi Achiuorum, Herodoto lib. 1. Vide Tritea.

Trition metallum, Hiſpanię vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. hodie Tafalla.

Tritogenia Pallas dicta eſt, quòd ſcientiarum ſit inuentrix: τριτογενίας enim nomine ſignificatur prudentia: poteſt & videri ſic dicta quòd τριτόμηνος, id eſt, tertio menſe nata ſit, qui poſtea ſacer fuit Athenienſibus: vel quòd è Iouis capite proſiluit: Trito enim Bœoti caput vocãt: vel quod eadem cum luna credatur, quę tertio poſt coitum die apparere incipit: vel, authore Suida, quòd τρίτη μετ' Ἄρτεμιν, καὶ Ἀπόλλωνα ἐγεννήθη, quòd tertio loco poſt Dianam & Apollinem nata ſit. Palephat. libro ſecundo.

Triton, deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ nymphæ filius, quem poëtæ fingunt Neptuni tubicinem eſſe.

Triton, Aphricæ fluuius, ex Tritonide palude erumpens: à cuius nomine Pallas Tritonis & Tritonia eſt appellata, quòd circa hunc fluuium vel lacum primùm apparuerit. Virgil. 2. Aeneidos.

Tritonia, dicta eſt Minerua, quòd temporibus Ogygii regis ad lacum Tritonis virginali primùm habitu apparuerit. vel Tritonia per ſyncopen pro Tritogenia quaſi prudentiſſima: vnde Democritus dicebat eam Tritoniam vocatam, quòd tria hæc mortalibus largiretur, βουλεύειν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, καὶ πράττειν δικαίως. Paleph. lib. 2.

Tritonice, Ponti vrbs, eadem Tomos appellata, de qua antè diximus.

Tritonus, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius, Steph.

Trittea, Vide Tritea.

Triuia, Dianæ cognomentum, ab eo impoſitum quòd triuiis præeſſet, vnde & tres facies habere fingebatur. Ouid. 3. de Ponto. Eleg. 2.

Protinus immitem Triuię ducuntur ad aram,
Euincti geminas ad ſua terga manus.

Virgil. 6. Aeneid.

Atque vnà Phœbi Triuiæque ſacerdos.

Triumphalis porta, Romæ dicta eſt, quòd per eam triumphi agerentur, hoc eſt, trimphantes victores in vrbem deducerentur.

Trizi, populi iuxta Iſtrum, meridiem verſus. Stephanus.

Troalicida, Vide Trallia.

Troas, Troadis, regio eſt Aſiæ minoris, quam Ptolemæus minorem Phrygiam appellat, Helleſponto adiacens. Hanc Homerus ab Aeſepo fluuio vſque ad Caici fluminis oſtia produxit. Plinius autem cæterique recentiores Lectu promontorio eam ab Aeolide diuidunt. In ea fuit Ilion, milſe quingentis paſſibus à portu diſtans, Homeri & Virgilii carminibus nobiliſſimum.

Trocmi, vel Trocmeni, populi Galatiæ.

Troctes, vir quidam è Phœnicia, qui, vt teſtatur Homer. lib. Odyſſ. 14. aptus ad decipiendum, multa hominibus mala inflixit, atque Vlyſſi perſuaſit, vt in Phœniciam, vbi ipſius domus & ſubſtantia erat, proficiſceretur.

Trœzen, enis, oppidum fuit Pelopponneſi, ad ſinum Argolicum. Pitthei olim regia, & Theſei patria, qui inde a poëtis Trœzenius appellatur. Ouid. 5. Metam.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Trœzenii, populi, fide ſocietatis Atticæ illuſtres inquit Pomponius Mela, in Cherſoneſo ſiti, ad quos recto curſu ex Piræo commodiſſima nauigatio eſt. Eo igitur tempore, quo Xerxes cum tantis copiis in Græcia traiecit, cùm Temiſtoclis oraculum interpretantis ſententia valuiſſet, vt terra relicta, mari ſe concrederent, iuuentutem omnem Athenienſes in triremes impoſuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzeniis eos humaniſſime ſuſcipientibus. Decreuerunt enim, vt hi publice alerentur, duobus obolis in ſingulos diſtributis: pueriſque facta poteſtas, vt vndecunque liberet, poma acciperent, & pro his erudiendis, magiſtri merces perſoluta eſt. Eius decreti author Nicagoras fuiſſe traditur. Hactenus in Temiſtoclis

vita

floelis vita. Plutarchus.

Trœzenus,vide Troizenus.

Trogilus, vrbs in Sicilia, & regio Macedoniæ: Gentile,Trogillus. Eſt item Trogilia Mycales,quæ Trogilon quoque vocatur.Stepb.

Troglodytæ, populi Aethiopiæ cauernas incolentes.De quibus Plinius & Hieronymus cõtra Iouinianum, Nomades, & Troglodytæ, & Scythæ,& Hunnorum noua veritas,ſemicrudis veſcuntur carnibus: & nullarum opũ domini, (inquit Mela libro 1.) ſtrident magis quàm loquantur. Specus ſubeunt, aluntur que ſerpentibus. Hactenus Pomponius Mela.Vide Erembi.

Troi,Vide Tauriſci.

Troia,regio minoris Aſiæ, teſte Seruio, cuius caput fuit Ilium,Homeri Virgiliique carminibus notiſſimum: ita dicta a Troe rege, Erichthonii filio, cùm antea a Teucro Teucria,& a Dardano Dardania diceretur. Non rarò tamẽ Troia Poetis pro ipſo accipitur Ilio. Ouid. in Epiſtola Penelopes ad Vlyſſem:

Troia iacet certe, Danais inuiſa puellis.

Virgil.3. Aeneid.

Et campos,vbi Troia fuit.

Hinc Troianus & Troius.

Troicus mons, & Troites fluuius, in Aegypto ſunt.Steph.nimirum iuxta Troiam, Aegypti ciuitatem.

Troilus, Priami & Hecubæ filius, qui iuuenili audacia ferox,cum Achille cõgredi non dubitauit:a quo nullo negotio interemptus,temeritatis ſuæ pœnas dedit Virg.1. Aeneid.

Parte alia fugiens amiſſis Troilus armis,
Infelix puer, atque impar congreſſus Achilli,
Fertur equis, curruque hæret reſupinus inani.

Troites,vide Troicus.

Troizenus,fuit Thrax, vnus ex his qui venerũt in auxilium Troianorum.

Trophimus,Vir Epheſius. Act.20. & 21.

Trophonius & Agamedes adytum Delphicum ex quinque lapidibus ſtruxerunt.Steph.

Trophonius vates fuit quiſpiam, ſpeluncam habitans,in quam qui deſcendebat perpetuo agelaſtus,& irriſibilis erat.Vnde prouerbium, In antro Trophonii vaticinatus es.

Trophonius Iuppiter dictus eſt, quòd redderet oracula in ſpecu Trophonio,de quo ſic Strabo:Lebadia quidem eſt vbi Trophonii Iouis conſtructum eſt oraculum,hiatu ſubterranei deſcenſum habens:eò autem deſcendit ſuſcepturus vaticinium.Paleph lib.1.

Tropis,inſula quædam.Steph.

Tros, Trois, rex Troianorum, Erichthonii filius,& pater Ili, Aſſaraci & Ganymedis,à quo Phrygia minor Troas appellata eſt. Virgil. 3. Georg.

Aſſaraci proles,demiſſæque ab Ioue gentis
Nomina, Tróſque parens, & Troiæ Cynthius author.

Quin & Troiani ab huius nomine Troës dicti ſunt.Virgil.1. Aeneid.

Egreſſi optata potiuntur Troës arena.

Troſſulum,oppidum Tuſciæ, circa Volſcinios paſſuum nouem M. à quo Troſſuli dicti ſunt eius incolæ.Troſſuli etiam dicebantur equites,quòd Troſſulum,oppidum, vt ait Plin.li. 33.ca.2,ſine vllo adiumẽto peditum cepiſſent: quod nomen durauit vltra C. Gracchũ, cùm antea celeres,a Celere Remi interfectore,poſtea Flexumines,a flectendis animis,quoniam iudices erant:ſiue à flectendis equis. Iunius, Quod ad equeſtrem ordinem pertinet, antea troſſulos vocabant,nunc equites vocant.

Troyphas,VII. Argiuorum rex, regnauit annis XLVI ante vrbem cond.616.

Truentus,fluuius Picenorum, qui vulgò nunc *Fronte* vocatur. De quo Ptol.lib.3.cap.1.

Trutonia,Vide Locoritum.

Trychæ,vrbs Eubœæ:Gentile, Trychæus.Apollonius Trychantem vocat,vnde Trychantius deriuari poteſt.Steph.

Tryphæna,mulier, Rom.16.

Tryphiodorus, Aegyptius poeta,ſcripſit Marathoniaca Excidiu Ilii Odyſſæam,id eſt, poema de erroribus & laboribus Vlyſſis. Paraphraſes comparationum ab Homero poſitarum.Author Suid.

Tryphon,Alexandrinus grammaticus, Auguſti tempore,ſcripſit de copia orationis,de ortographia,& alia a Suida commemorata. Triphon,Originis auditor: ad quem nonnullæ eius extant epiſtolæ,in ſacris literis eruditiſſimus fuit, vt eius multa oſtendunt monumenta.De hoc ſcribit Hieronymus.

Tryphoſa,mulier.Rom.16.

T V

Tubal-cain, Filius Lamech ex Sella vxore ſua. Geneſ.4.

Tubantes Germaniæ populi, qui Phryſiæ partem mari Oceano, Rheno fluuio ac lacubus proximam ſaltibus & paludibus abundantẽ incoluerunt quam antea Manni populi habitarant:Tacitus.

Tubiani, Arabes, iidem Nabathæi, 2.Mach.12.

Tuæſis,æſtuarium maris Britannici apud Ptol. lib.2.ca 3.vulgo *Twede*,iuxta quod Beruicia, munitiſſimum oppidum regis Anglorum in finibus Scotiæ:vulgò *Berwyck*.

Tubero, Romanus, is notiſſimus eſt ex Ciceronis oratione pro Ligario. Eſt item Tubero, fluuius apud Indos, Pomponio Melæ lib.3. Plin.ca.23.lib.6.Tuberum appellat.

Tuberobis,fluuius Britanniæ, Ptol.lib.2.cap.2. vulgò *Abedew*.

Tuberum, Plin.lib. 6.cap.23. flumen nauigabile,quod circa Pariræ.

Tubiluſtria feſta quæ & Luſtria feſta dicta ſunt,

ſeſta erant apud Romanos quibus tubæ ſacrorum in atrio Saturio expiabantur die 23. Martii: Varro & Feſtus.

Tucca, L. Varus & Plocius, viri doctiſſimi, amici Virgilii, hæredeſque, ex parte teſtamenti relicti, iuſſu Auguſti carmina Aeneidos emendauerunt, hac lege, vt nihil adderent, vt Seruius tradit.

Tucris, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ vrbs. vulgò *Trudela*.

Tudæ, Ptol. lib. 2. cap. 6. vrbs Hiſpaniæ: hodie *Tyae* in Gallicia.

Tudertum, ti, & Tuders, dertis, Steph. vrbs Tyrrheniæ, oppidum in ducatu Spoletano. Silius libro 4.

Et grandiuicolam celſo de colle Tudertem.

Gentile, Tudertinus. Vide Turde.

Tuditanus, nomen proprium viri, quòd caput malleo ſimile haberet.

Tugini, populi in Heluetiis, quorum meminit Strab. lib. 4. & 7. vbi de Cimbris. Eorum oppidum Tugium eſt, quod vulgò *Zug* vocant, imprimis amœno ſitu, à Septentrione planitie pratorum ampla, ab Occidente piſcoſo lacu, a Meridie ſupra laci longitudinem Alpium proſpectum, ab Oriente verò partim paſcuo, partim ſyluoſo colle conſpicuum. Hi ſe Tigurinis, Lucernatibus, Vrienſibus, Suicenſibus & Subſyluanis perpetuo fœdere iunxerunt, anno ab orbe redempto 1352: & in ciuitate Heluetiorum ſeptimum locum tenent.

Tulcis, modicus amnis Hiſpaniæ ad Tarraconē vt ſcribit Pomp lib. 2.

Tulga, Gothorum rex, regnauit annis 11. anno ſalutis 638.

Tuliphurdum, Ptol. lib. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs, vulgò *Go tingen*.

Tuliſurgium, Ptol. lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ: hodie Brunſuiga, vulgò *Brunſwig*.

Tullia, filia Seruii, ſexti Romanorum regis, Tarquinio Superbo nupſit, quia poſtea, vt regno potiretur ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferunt hanc mulierem eadem regnandi libidine, qua maritum æſtuaſſe, adeò vt cùm intellexiſſet patrem interfectum, vehiculo ſe properè ferri iuſſerit, quò interfectori gratularetur. Quum autem inter eundum comperto cadauere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſceréntque mortuum conculcare: mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci iuſſit. Vnde Ouid. in Ibin,

Infamémque locum ſceleris quæ nomine fecit,

Preſſit & inductis membra paterna rotis.

Tullingi erant populi finitimi Heluetiis inter Celtas nō longè ab Allobrogibus: &, vt quidam opinantur, etiam fuerunt incolæ Turegi oppidi, nunc inter Heluetios ſiti: quod forſan tunc ex illorum pagorum numero nō erant, in Conſtantienſi diœceſi habitantes, ſed ab Allobrogibus ſatis remoti. Quidam autem interpretantur Turegum quaſi Duregum id eſt duorum regum: & Tulingos credunt tunc Lotaringos eſſe dictos, nomine compoſito ex Lotario eorum rege Carlomani ſtirpe. Vulgò *Le pays à l'entour de Toul en Lorraine*.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis, qui M. Tullius Cicero Arpinas eſt.

Tullum, Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptol. lib. 2. cap. 9. Vulgò *Tulle, Toll*.

Tullus Hoſtilius, tertius Romanorum rex, ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui populum Romanum otio, pacíſque artibus ſub Numa aſſuetum, ad belli ſtudia reuocauit. Virg. 6. Aeneid.

-cui deinde ſubibit
Otia qui rumpet patriæ, reſidéſque mouebit
Tullus in arma viros, & iam deſueta triūphis Agmina, &c.

Tunetes, Saracenorum rex, anno ſal. 1144.

Tunetum, ſiue Tunitium, tumulus erat editior, vnde Scipio ſpectauit Carchedonios ad Romanam claſſem exurendum proficiſcentes. Noſtra tempeſtate regis Libyci ciuitas Metropolis eſt, in qua veluti ampliore & magnificentiore loco conſueuit habitare, & Tuniſæus rex appellatur. Hanc Eutropius lib. 4. continuis ſedecim diebus arſiſſe perhibet, ac L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio conſulibus, in Aphrica iuſſu Senatus reparatam, quæ nunc manet, annis viginti duobus euolutis, poſtquam a Scipione fuerat euerſa. Abeſt Tunetum a Carthagine duodecim millibus ferme paſſuum. A Tuneto Tunetæi dicti ſunt, quos Sidonius Tuniſæos appellat.

Tungri, Belgarum populi, qui cis Rhenum & Moſam inter Eburones numerantur. Oppidum eſt nomen retinens, olim ciuitas epiſcopalis. Huius ſedes poſtea fuit ad Leodienſem vrbem tranſlata, vſque ad cuius mœnia, vt plærique volunt, Oceanus protendebatur, cuius rei quædam illic vetuſta adhuc monumenta videntur.

Turarius, vicus Romæ. Aſconius, Signum Vertumni in vltimo vico Turario eſt, ſub Baſilica ſe flectentibus.

Turbo, onis, proprium nomen gladiatoris. Horatius lib. 2. Serm.

Corpore maiorem rides Turbonis in armis.

Turcæ, teſte Pomponio lib. 2. populi ſunt Scythici iuxta Thyſſagetas & vltra Sauromatas. Ab his orti iudicantur, qui ætate noſtra latiſſimè imperitant: Turci vulgò dicti, ignauia quidem noſtra magni, ſed poſt Macedonas & Romanos ſine dubio potētiſſimi Hermolao.

molao. Vide in dictione Thuſſagetæ.
Turde,Vilumbrorum ciuitas in Italia,teſte Ptolem.lib.3.cap.1.Tudea, Silio: Tuderium hodie,vide ſuprà.
Turditania, regio Iberiæ circa Bætin fluuium, quæ etiam Bætica:Incolæ,Turditani & Turduli.Artemidorus Turtytaniam vocat, & incolas Turtos & Turtytanos.Steph.
Turduli, Steph. & Baſtuli, populi in Hiſpania Bætica præcipui,vt & Bætica Turdetania dicta fit.Strab.lib.3.Plin.lib.3.cap.1. Abana antem (inquit) Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania,Baſtulorū,Turdulorúmque eſt.Strab. lib.3. Turdetanos eum Ptol.lib.2.ca. 44. nominat.vide Turditania.
Turia, nomen proprium fluuii, ſecundum aliquos: generis maſculini ſecundum Priſcianum:& Auguſtinum, generis neutri. vide in dictione Duria & Turulis.
Turiaſſo,Ptol. libro 2.cap.6.Hiſpaniæ vrbs:vulgò *Tiriaſſona*.
Turmeda,ciuitas Siriæ,quæ aliàs Amphipolis. Steph.
Turnus,nomen ducis,qui ab Aenea occiſus eſt, vt videre licet in 12.Virg.Aeneid.
Turones,Lugdunenſes Galliæ populi ad fluuiū Ligerim,autbore Plin.lib.4.ca.18.*Tourengois.*
Turpio Ambiuius,actor comœdiarum Terentiā temporibus.
Turris Biſſonis,ciuitas Sardiniæ, Ptol.li.3. Sardos hodie:Turris Libyſonis Plinio.
Turti,vide Turditania.
Turtytania,Vide Turditania.
Turulis, fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptolemæo lib.2.ca.6. *Turia* vulgò Claudiano & Hermolao apud Plinium.Pomponius Duriā corruptè nominat. Vide Turia & Durias.
Turruptiana,Ptol.lib.2.ca.6.Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs,Tuitana hodie,*Tuy* vulgò.
Tuſcania, oppidum Tuſciæ prope Tarquinios: à quo Tuſcanenſes.
Tuſcia,Italiæ regio celebris,vulgò Tuſcana dicta,atque olim à ſacrificiis appellata. Græci enim θύειν ſacrificare dicunt. Vel a Thure, quo maximè in ſacrificiis vtimur. Vel à Tuſculo, Herculis filio: quod vteres Grammatici probant. Tyrrhenia dicta à Tyrrhene Atys filio,qui è Mœonia diſcedens, in Italiam venit,& eam partem occupauit,quę ad mare inferum ſita eſt, quod & Tyrrheuū dicitur. à Liguribus Romaniſque finibus contingitur, iugis inacceſſis & difficilibus referta. Eius fines Macra & Tyberis amnes, centum & ſeptuaginta quatuor millia inter ſe diſtantes. In ea,ſcientia faciendorum ſacrorum ita floruit,vt Romani, qui non ſeruandæ tantùm, ſed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principum filios ſenatuſconſulto ſingulis Tuſciæ populis percipiendæ ſacrorum diſciplinæ gratia tradebant. Longior eſt ea prouincia, quàm latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam ſi ab Aquilonari in Auſtralem perambulemus, arctis finibus contenta eſt. Ab Occidente,quæ Liguriæ proxima eſt, habet Piſas, Senas, Lucam, & Florentiam, inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet Vrbem veterem: In meridionali verò litore, Piſaurum, Aretium & Aſiſiū. Et Tiberis Romanus inde labitur, ex Apennino effluens. Septentrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie Tuſcanam vocat.vide Thuſcia cum aſpiratione, & Thyrreni.
Tuſculum,Straboni,Latii oppidum,xii. ab vrbe lapide arduo in colle ſitum,opus Telegoni,Vlyſſis & Circes filii.Hinc Tuſculus,a,um, Silius lib.7.

Quod peperere decus Circeo Tuſcula dorſo
Mœnia,Laerte quondam regnata nepoti.

Tuſculum,vulgò *Fraſcata*.
Tuſculani, Frederici, Aenobarbi imperatoris quondam cōiuncti copiis, Romanos inſigni clade affecere,vt poſtea reſipiſcere non eſſet. Romani itaque iniuriæ memores, poſt aliquot annos tanta in eos ira perciti ſunt, vt vix vrbis fundamenta relinquerent. Volaterranus lib.6.
Tuſculus,vide Tuſcia.
Tuſcus,vicus Romæ,in quo habitauerunt Tuſci, qui Porſena ab obſidione recedente remanſerunt. De quo Horatius in Sermonibus,

Ac Tuſci turba impia vici.

Tuſſyli,vide Catizi.
Tutanus, deus, qui homines tueri putabatur. Varro,Tutanum deum Romæ omnes qui laborant,inuocant.
Tutilina,dea. Varro, Tuam fidem Tutilina inuoco,quæ adeſſe mortalibus ſoles.Hanc Auguſtinus lib.4.Ciuitat.præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, vt tutò ſeruarentur.
Tutunus,id eſt,Priapus,Vide ſuprà Mutunus.

T Y

Tyana, Cappadociæ ciuitas, ad radices Tauri montis,patria Apollonii,ſiue ille Magus,ſiue Philoſophus fuit: cuius vitam fabuloſiſſimo volumine exequitur Philoſtratus.Hinc Tyaneus,a, um, & quandoque Tyaneius, per quinque ſyllabas. Ouidius 8. Metamorphoſeos,

-oſtendit adhuc Tyaneius illic
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis,Tyberius,Tyberinus, & ſiqua alia ſunt id genus,rectius i noſtro ſcribūtur,eùm præſertim etiam apud Græcos per iota ſcribantur.Quapropter eorum ſignificationem vide ſuprà ſuis locis.
Tybur, ſiue Tyburtum, vulgò *Tiuoli*, vrbs ad

Tt.i.

ſextum decimũ lapidem diſtans ab vrbe Rô-ma,quam Cato.Solinus,& alii quidam a Catyllo Arcade, claſsis Euandri præfecto conditam ſcribunt: quod etiam ſentit Seruius. Tybur antem Virgilio dicitur ſuperbum 7. Aeneidos:id eſt nobile,inquit Seruius. Plin. vero Tyburis ipſius originem antiquiorem eſſe docet, quam vrbis Romæ, & extare adhuc tempore ſuo memoriam, ſilices tres etiã Tyburto eius vrbis conditore,vetuſtiores: apud quas inauguratus traditur fuiſſe Tyburtus,dum vrbem eſſet conditurus.Sextus Græcus hiſtoricus ſic habet, Catyllus Amphiarai filius fuit.Hic poſt prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum,iuſſu dei, cum omni ſuorum cœtu & ſacris miſſis tres liberos in Italia procreauit, Tiburtum, Coracem,& Catyllum, qui expulſis ex oppido haud longe ab vrbe Roma poſito,veteribus Sicanis, a nomine Tyburti maximi filii oppidum vocauerunt.Priſcianus tamen eum i Latino ſcribit.Cicero deOratore, Et villam in Tiburte habens.Ouid.

Et iam Telegoni,iam mœnia Tyburis vdi
Stabant agricolæ quæ poſuere manus.

Tybiris, inquit Steph. Italiæ vrbs mediterranea,quæ ab initio Græca fuit, diſtans ab vrbe ſtadiis centum & quadraginta ſeptem. In ea Tybartinum templum eſt. Vocabatur olim Polyſtephanos.

Tyburnus, filius fuit Amphiarai augurii peritus,a quo Tyburtes populi originem traxerunt.Plin.lib.16.

Tyburs, burtis, generis omnis: vel hic & hæc Tyburtis,& hoc,te,quod eſt ex Tybure. Stephanus, Suetonius, Inchoauit autem aquæductum in regione Tyburti.Horatius,
Picenis cedunt pomis Tyburtia ſucco.

Tyburtinus,a,um,quod eſt ex Tyburto,&c.

Tyche,es,Nympha marina, Oceani & Tethyos filia,Heliod.in Theogon.
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρὼ, ὠκυρόη τε.
Fuit item Tyche,vna ex quatuor Syracuſanæ vrbis partibus,nobili Fortunæ templo denominata:cujus meminit Cicer.6.Verr.

Tychicus,vir Aſiaticus. Act.20.Coloſſ.4.

Tychius, celeberrimi fabri nomen apud Homer.7.Iliad. qui Aiacis clypeum fabricauit. Ouid.3.Faſtor.
Nec quiſquam inuita faciet bene vincula plantæ
Pallade,ſit Tychio doctior ille licet.

Tyderta,Vide Tadertum.

Tydeus, filius Oenei regis Calydoniæ & Eribœæ,vel,vt aliis placet, Althææ: qui quum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet,ad Adraſtum regem perfugit,cuius filiam Deiphilen coniugem duxit. Poſtea a Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, vxorem habebat, legatus ad Eteoclem, regem Thebarum miſſus eſt, vt pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cùm veniſſet, regiamque eſſet ingreſſus, Eteocles negauit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehemẽter commotus eſt, ita vt non ſit veritus & hoſtis, & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum fortè cum Eteocle eſſent in conuiuio, ad quodlibet certaminis genus prouocare. Atque vt animoſè prouocauit,ita omnes (ſic illi Pallas propitia erat)ſtrenue vicit.Quamobrem Thebani, dolore ac indignatione accẽſi, reuerſuro inſidias tetenderunt, collocatis ad opportunũ locum, quà Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta iuuenibus, cum duobus ducibus, Mæone Aemonis,& Lycophonte Autophoni filio: quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidauit, vni tantùm parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuntium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde vna cum Polynice & Adraſto, reliquiſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum, poſt multas res præclariſsime geſtas, a Menalippo quodam Thebano lętaliter vulneratus occubuit.Vide hæc latius in Statii Thebaide.

Tydides, dæ, patronymicum maſcul. à Tydeo deductum,quo Poetæ vtuntur pro Diomede Tydei filio.Virg.1.Aeneid.
-O Danaûm fortiſſime gentis
Tydide.
Horat.1.Carm.Ode ſexta,
Quis Martem tunica tectum adamantina
Dignè ſcripſerit,aut puluere Troico
Nigrum Merionem,aut ope Palladis
Tydiden ſuperis parem?

Tyenis, mons Colchorum, à Tyenide fluuio: Gentile, Tyenites,Steph.

Tygeni, quin potius Iceni, populi Angliæ, quorum Rex Praſutagus Neronem imperatorem hæredem inſtituit:Tacitus.

Tygranes,Armeniæ rex.anno ſal 59.

Tyleſſus,mons Italiæ. Lycophr. ἄλλοι δὲ σφῆνας δυσβάτους Τυλησσίου.Steph.

Tymbrium,vide Tembrium.

Tylis, vrbs Thraciæ prope Hemum: Gentile: Tylites. Steph.

Tylos,inſula iuxta mare rubrum, aliàs Tyros dicta.Steph.

Tymagoras Athenienſis, qui Darium Regem Perſarum,ad quem legatus miſſus fuerat adulando more Perſarum, adorauit. Quod vbi reſciuerunt Athenienſes, eundem ſupplicio capitis punierunt.

Tymenæon, vrbs iuxta Phrygiam: qui inhabitant,Tymenæi.Steph.

Tymena, vicus Lyciæ, ſic dictus ab hirco, qui grege relicto, barba madente rediit, quem poſtea ſecuti, fontem in quodam fruteto repererunt, ac inde nomen fonti & loco indiderunt.

derunt. Gentile, Tymeneus (per ſimplex n, quod magis placet) vt videtur innuere Stephanus: non enim exprimit, dictum eſſe locum, παρὰ τὸν τράγον τὸν τὸ ὕδωρ μαντεύσαντα.

Tymes, eris, vrbs Libyæ: Gentile, Tymeſius. Stephanus.

Tymniſſus, vrbs Cariæ, ἀπὸ τυμνισσοῦ ῥάβδου. Xanthii enim virgam Tymniam vocant. Gentile, Tymniſſeus. Steph.

Tymnus, vrbs Cariæ. Ciuis, Tymnius. Steph.

Tymolus, poeticè, pro Tmolus. Steph.

Tymphe. mons Theſprotiæ, & Tymphæa, vrbs: Gentile, Tymphæus: fœ. Tymphęis: Poſſeſſiuũ Tymphaicus.

Tymphæi, Aetoliæ Theſprotiæue populi, vbi & Pyrrhæbi ſunt, à quibus Tympheticum ac Tymphaicum gypſum. Eſt & mons Tympheton, ſiue Tymphæ, oppidum quoque Tymphæa. Vide Plin. libro quarto, capite 2. Strab. libro 7. Propinqui Macedoniæ & Theſſaliæ ſunt ad montem Pœum & Pindum, Aethices & Penei fontes: de quibus & Tymphæi & Theſſali, Pindi accolæ certant.

Tyndarus, rex fuit Oebaliæ, & maritus Ledæ: quæ eodem tempore duo peperit oua, è quorum altero, quod ex Ioue conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena: ex altero, quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytemneſtra. Ex his priores duo immortales fuerunt, poſteriores mortales. Mortuo tamen Caſtore Pollux à Ioue impetrauit, vt ſibi cum fratre immortalitatem communicare liceret, alternisque cum illo vitam morte commutare. Cui fabulæ occaſionem ſubminiſtrauit ſiderum illorum natura: quæ talis eſt, vt vno oriente, alterum occidat. Ambo autem a Poetis dicuntur Tyndaridæ, non quòd vterque è Tyndaro fuerit natus: ſed καταχρηστικῶς, quemadmodum Herculem iidem appellant Amphitryoniadem. Sic etiam Helenã Tyndaridem vocant, quæ tamen fuit Iouis, non Tyndari filia. Alioqui ſi mortali patre nata fuiſſet, tot ſecula viuere non potuiſſet. Conſtat enim fratres eius cum Argonautis nauigaſſe: Argonautarum autem filii cum Thebanis dimicauerunt: horum verò filii bello Troiano interfuerunt. Dicimus & Tyndareos, ſeu Tyndareus, per quatuor ſyllabas. Ouid. in Epiſtola Hermiones,

Me tibi Tyndareus, vita grauis author & annis, Tradidit.

Tynes, etis, vrbs Siciliæ: Gentile, Tyneſæus. Stephanus.

Tyneus, xxx. Aſſyriorũ rex, regnauit annis xxx. anno mundi 28 o.

Typæon, mons Elidis. Steph.

Typaneæ, vrbs Triphyliæ: Gentile, Typaneates. Steph.

Typhoeus, per tres ſyllabas, eu diphthongum in vltima habens, vnus è Gigantibus, Terrę & Titani filius, quẽ illa Ioui irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Hic cùm in ingentem corporis molem adoleuiſſet, eò vecordiæ prouectus eſt, vt Iouem de cæli poſſeſſione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſulam detruſus, vt placet Homer. in Catalogo. Virg. 9. Aeneid.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, dirúmque cubile
Inarime Iouis imperiis impoſta Typhœa.

Lucanus lib. 4,

Conditur Inarimes æterna mole Typhœus.

Ouid. tamen lib. 5. Metam. & Strabo li. 13, Pindarum ſecuti, in Sicilia ſub Aetna monte ſepultum volunt. Hinc Typhoeus, a, um. Virg. 1. Aeneid.

Nate patris ſummi, qui tela Typhoea temnis.

Typhon, vnus ex Gigantibus, Titani & Terræ filius, qui alio nomine Tiphoëus dicitur. Seneca in Hercule furente, Non tam ferum Typhonẽ, neglecto Ioue, irata tellus edidit, quondam parens. Huius autem nominis prior ſyllaba producitur, cùm in Typhoëus prima corripiatur. Ouid. 2. Faſtor.

Terribilem quondã fugiens Typhona Dione.

Fuit & alter Typhon, teſte Diodoro, Oſiridis Aegyptiorum regis frater, qui illo interfecto, & in partes quinque & viginti diſcerpto, regnum occupare eſt conatus. Tandem tamen ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas.

Typhonicus, vnus è ventis ſubitis ac repentinis nomine τυφῶν. Act. 27.

Typhreſtus, vrbs Trachinis, à cinere Herculis nominata, vel à Typhreſto filio Sperchii. Gentile, Typhreſtius. Eſt & Typhreſtus in maſculino genere, montis nomen. In Etymologico legimus Typhreſtum vrbem eſſe in finibus Menaliæ, à rege Typhreſto.

Tyras, rę, ſiue (vt apud Plinium legitur) Tyra, fluuius Sarmatiæ Europææ, inter Iſtrum & Boryſthenem in mare Euxinum illabens, vt eſt videre apud Ptolemæum lib. 3. cap. 5. Ouid. 4. de Ponto, Eleg. 10.

Partheniuſque rapax, & voluens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyracinæ, vrbs Siciliæ parua, Alexander Tyracinon vocauit. Gentile, Tyracinæus.

Tyrambæ, Sarmatiæ in Aſia vrbs, authore Ptolemæo lib. 5. cap. 9. hodie Trapano.

Tyrannion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſei nobilis grammaticus, tempore Magni Pompeii docebat Romæ. Ductus eſt a Lucullo captiuus in bello Mithridatico, priùs dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam

factus adeò eſt, vt ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia diſcipulus prioris, à quo nomen ſibi vſurpauit, quum prius Diocles vocaretur. Captiuus & ipſe Romam ductus, à quodam Diamante Cæſaris liberto emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eaque liber factus, ludum Romæ aperuit, ſcripſit lib. LXVII. Vtriuſque author Suidas.

Tyrãnus, ſophiſta fuit, qui ſcripſit de diuiſione orationis lib. 10. Author Suidas.

Tyras eſt fluuius Sarmatiæ in Europa. Ptolem. libro tertio. Steph. vrbs & fluuius in Euxino Ponto.

Tyrediza, aliàs Tyrodiza, vrbs Thraciæ poſt Serrium: Gentile, Tyrodizenus, cùm potius Tyrodizæus dicendum eſſet.

Tyres, fluuius eſt Scythiæ, poſt Iſtrum ſecũdus, teſte Herod. lib. 4.

Tyreſia, Alphonſi ſoror, anno ſal. 964.

Tyridates, rex Armeniæ, magus temporibus Nernnis, vt eſt author Plin. libro 33. Vide Tiridates.

Tyrimas, III. Macedonum rex, regnauit annis XXXVIII. anno mundi 258.

Tyrinthia, Ciuitas Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules, qui inde Tyrinthius dictus eſt. Virg. lib. 7. Aeneid. vt notat Seruius,

-poſtquam Laurentia victor,
Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,
Tyrrhenóque boues in flumine lauit Iberas.

Tyritacite, vrbs Ponti: Gentile, Tyritacitæus, vel Tyritacenus. Steph.

Tyrmenii, populi Scythici, peritiſſimi nauigandi. Significat autem hoc vocabulũ, fugitiui, Stephanus.

Tyrmidæ, vicus in tribu Oeneide, Tribulis, Tyrmies. Steph.

Tyro (vt inquit Iuſtinus libro 18.) fuit nomen proprium patris Didonis, qui ab aliis Belus vocatus eſt.

Tyro, virguncula fuit Theſſala, Salmonei filia, ex qua Neptunus Neleum & Peliam ſuſcepit. Propert. lib. 7,

Vobiſcum eſt Ioppe, vobiſcum candida Tyro, &c.

Tyros, quondam inſula, & olim Sarra nũcupata, vt ait Gellius: vnde Sarranum oſtrum dicitur: & oſtrum Tyriũ, & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt maris rubri, dicti à palma, cuius regio plena erat: palma enim Phœnix dicitur. Hinc terræ motu pulſi, in maritimã Syriæ ſe contulere, condita vrbe Sidonem a piſce appellarunt, eam Syrii vocabãt Sarram. Lingua Syra, piſcis Sear dicitur. Poſtea cõdidere Tyrum in ipſo mari, propter merces. Plin. li. 5. ca. 19, ſic ſcribit: Tyrus (inquit) quondam inſula præalto mari LXX. paſſibus diuiſa, nunc verò Alexandri oppugnantis operibus continens. Olim partu clara vrbibus genitis, Lepti, Vtica, & illa Romani imperii æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem cõditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura conſtat. Hactenus Plinius. De obſidione eius, vtque cõtinenti adiũcta eſt, nemo vberius Diodoro lib. 17. ſcribit. Lege Curtiũ li. 4. Tyros. Steph. inſula Phœniciæ, a Tyro Phœnicis filio. Eſt & Laconiæ Tyros, & inſula iuxta mare rubrum, quam Artemidorus Tylon vocat per l. Eſt item vrbs Indiæ & Piſidiæ. Arrianus Anatha (Anatha potius per u, vt ſuprà) Gentile, Tyrius. Poſſeſſiuum, Tyriacus. Vocabatur etiam Palætyrus, vnde Palætyrius. Steph.

Tyrius, a, um, quod eſt è Tyro inſula. Virg.

Vrbs antiqua fuit (Tyrii tenuere coloni)

Et ponitur pro purpureo Tibullus,

Quid Tyrio recubare toro?

Tyriæ veſtes, purpura Tyria infectæ. Ouid.

-Tyrios laudabis amictus.

Eſt & vrbs mœnibus inſignis in Peloponneſo, vt author eſt Homerus.

Tyrrheni, populi ſunt Italiæ inter Macram & Tyberim fluuios incolentes, quos Latini Hetruſcos appellant, & Luſcos. Tyrrhenos autem Græci nominarunt à Tyrrheno Atyos filio, qui è Lydia colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex poſteritate Herculis & Omphales vnus, cùm ſterilitate ac fame populum ſuum emittere cogeretur, è duobus filiis, ſorte iacta, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bona populi parte ad quærendas nouas ſedes emiſit: qui cùm poſt longos errores in inferi maris ora ſedes fixiſſet, totum eum tractum de ſe Tyrrheniam, & mare ipſum Tyrrhenum appellauit. Virg. lib. 7.

Primus init bellum Tyrrhenis aſper ab oris
Contemptor diuûm Mezentius, &c.

Tyrrhenum mare, Steph. idem eſt cum mari infero: ita dictum, quòd Tyrrheniam, hoc eſt, Tuſciam alluat: vnde & Tuſcum dicitur. Vel à Tyrrhenis nautis, qui ſe in hoc mare præcipitauerunt. Nanque hoc habet fabula, Dormientem littore Liberum patrem adhuc puerum nautas abſtuliſſe Tyrrhenos: qui cùm eſſet experrectus in naui quò duceretur, interrogauit. Reſponderunt illi, Quò vellet. Liber ait, Ad Naxum inſulam ſibi ſacratam. Sed cùm aliò vela deflecterent, iratum numen tigres ſibi ſacratas oculis eorum obiecit: quo terrore ſe illi in fluctus dedere præcipites, ſtatimque in delphines ſunt transformati, vt fabulatur Ouid. 3. Metam. & poſt eum Seruius in illud Virgil. 1. Aeneid.

Gens inimica mihi Tyrrhenũ nauigat æquor.

Tyrrheus, Latini regis armentarius, cuius ceruus mãſuetus ab Aſcanii comitibus occiſus, primam belli cauſam præbuit inter Troianos

& La-

& Latinos. Hinc Tyrrhides patronymicum, maſc. Virg. 7. Aeneid.

Ceruus erat forma præſtanti & cornibus ingens
Tyrrhidæ pueri, quem matris ab vbere raptũ
Nutribant, Tyrrheuſq; pater, cui regia parct
Armenta, & late cuſtodia credita campi.

Tyrtęus, poeta Græcus, cuius ſæpe meminit Plato in libris legum: O diuine poeta Tyrtæe (inquit) ſapiens, certe ac bonus nobis eſſe videris, quia excellentibus eos extuliſti laudibus, qui in bello excelluerunt.

Tyrus, vrbs totius Phœnices olim celeberrima, vna ex iis, quæ Tripolim efficiunt, olim inſula, ſed Alexandri operibus continenti coniũcta. Tyrus (inquit Plin. lib. 5. cap. 19.) quondam inſula, præalto mari ſeptingentis paſſibus diuiſa: nunc verò Alexandri eam oppugnantis operibus continens. Olim portu clara, vrbibus genitis Lepti, Vtica, & illa Romani imperii æmula, terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbẽ conditis. Nunc omnis eius nobilitas conchylio & purpura conſtat. Olim Sarra fuit nuncupata, vt ait Gell. lib. 14 cap. 6. vnde Sarranum oſtrum pro purpura Tyria dicimus.

Tyttigias, latro fuit & plagiarius in Arcadia, qui res alienas, quas furto abſtulerat, vendi-tabat, eóque quæſtu diues factus eſt. Zenodorus apud Eraſmum in Chiliad.

V A

VAcca, fluuius eſt Luſitaniæ in Hiſpania, vt ſcribit Plin. lib. 4. cap. 21.

Vacei, Hiſpaniæ citerioris populi. Plinius libro 4. cap. 20.

Vacorium, vrbs Norici apud Ptolemæum li. 2. ca. 14. hodie Vilacum.

Vacchoris, rex Aegypti fuit, qui relictis omnibus regiis opibus parce ac duriter impoſterum voluit viuere. Volater.

Vacoſus, dux Artaxerxis, templum Hieroſolymitanum violauit, vlciſcens mortẽ Ieſu, quem Ioannes frater interemerat. Ioſephus lib. 11. cap. 7.

Vacuna, ruſticorũ dea, quæ præeſſe vacantibus & otioſis putabatur: cui cùm agricolæ a laboribus ruris vacarent, vt poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemẽ vota ſoluebãt & ſacrificabant. Ouid. lib. 6. Faſtorum,

Nam quoque cùm fiunt antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtántq; ſedéntque focos.

Hæc in agro Reatino inſignia habebat nemora quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 12.

Vada, locus inter Colonienſem & Traiectenſem vrbes, vltra Noueſium Rheno fluuio & cis eum adiacentem in Ducatu Cliuenſi ſitus: Tacitus.

Vadimon Iani cognomen apud Hetruſcos.

Vademarius, Alemannorum rex, fines Gallorũ vaſtauit. Ammian. lib. 14.

Vadimonis, lacus eſt in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa commemorat. Cæcilius quadam epiſtola ſic ſcribit, Exegerat ſocer meus, vt Amerina ſua prædia inſpicerem. hæc perambulanti mihi oſtenditur ſubiacens lacus nomine Vadimonis. Vadimonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbienſi feruet, ſcatét que ſulphureis aquis.

Vagao, nomen viri. Iudith. 14.

Vageni, populi Alpini, ex Caturigibus oriundi. Plin. li. 3. c. 20. Inter Alpinas gentes finitimi Centrones, & Corianæ ciuitates, Caturiges, & Caturigibus orti Vageni, Ligures. Silius,

Tũ pernix Ligur, & ſparſi per ſaxa Vageni.

Vagitanus deus, Vide Vaticanus.

Vaicra, liber Leuitici, ſic vocatus ab Hebræis, quia ſic incipit.

Vaicdabber, liber Numerorum, quia ſic incipit.

Valaſca, Bohemorum regina fuit, quæ, facta cũ cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu, coplarũ ductrix bellum mouit, interfectiſque viris, fœminas omnes aſſeruit in libertatem, ita vt inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine viris. Volaterranus in Geographia.

Valdo, vir quidam pius, qui vniuerſum patrimonium pauperibus erogauit, dictitans inter Chriſtianos omnia communia eſſe debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenſes Valdenſes ſunt appellati.

Valentia, Hiſpaniæ citerioris vrbs, tribus millibus paſſuum à mari remota, vt author eſt Plin. lib. 3. cap. 3. & Ptolem. lib. 2. ca. 10. & Mela lib. 2. Eſt & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie *Valence*. De Annibualentia, quaſi Annibalis Valentia, vide in Hipponio.

Valentinianus. XLIIII Rom. imperator, regnauit annos VII. anno ſal. 388.

Valentinianus cum Theodoſio, XLVIII. Romanorum imperator, regnauit annis XXX. anno ſalutis 426.

Valentinus, XCVIII. Rom. Epiſcopus, Di. XL. anno ſalutis 827.

Valentinus, hæreticus, Chriſtum in ſubſtantia corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit, anno ſalutis 142.

Valeria, nomen proprium Meſſalorum ſororis quæ amiſſo Seruio viro, cùm rogaretur, cur alteri non nuberet: ait, Sibi ſemper maritum Seruium viuere.

Valeria, Ptol. lib. 3. cap. 3. oppidum Hiſpaniæ, à

qua Valerienſes populi. Plin lib.3.cap.1.

Valeria, regio in vltima Germania verſus orientem quæ hodie Stiria vocatur, vt placet Aeneæ Syluio.

Valerii, prius Valeſii, teſte Quintil. appellati, ſicut Fuſii, deinde Furii.

Valerius, L. Valeſii filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, poſtremò de vtriſque triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogauerat, & domum in Velia tutiſſimo luco habebat, in ſuſpicionem regni adfectati venit: quo cognito apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent. Quapropter remiſit qui domum ſuam diruerent: ſecures etiam faſcibus dempſit, eaſque in populi concione ſummiſit: legem de prouocatione a magiſtratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiiſſet, publice ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Author Cæcilius de viris illuſtribus. Hic quadriga primus in triumpho vectus eſt ſine vlla inuidia, præterea collegæ Bruto honores funuſque curauit, funebremque orationem de ipſius laudibus habuit: quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo conſuetudo manarit, vt qui ſtrenue pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Author Plutarch. Valerius, M. Publicolæ frater, conſul vna cũ Poſthumio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem fœliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extra honoris gratia aperiebantur, cùm cætera intus procederent. Valerius Coruinus, Tribunus militum, ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, aduerſus Gallum prouocatorẽ ſolus proceſſit. Coruus ab ortu ſolis galeæ eius inſedit, & inter pugnandum ora, oculóſque Galli reuerberauit, & hoſte victo, Valerius Coruinus dictus fuit. Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa, Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quintium neceſſitate magna compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes T. Manlii morte exultantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum. Lege Liuium lib.7. Decad.1. Valerius Potitus, poſt Decemuiralem inuidiam, plebem in patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigauit, vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque conſul, poſt Decemuiros, cùm Volſcos Aequoſque ad Algidum magna laude debellaſſet, triumphus ei a patribus negatus fuit. Sed ſuadente Icilio Trib. pleb. primus ſine authoritate Senatus triumphauit cum collega ſuo M. Horatio. Quamobrem Maximi cognomen adeptus eſt, quòd nemini a Senatu præterquam Fabio Maximo cõceſſum eſt, vt ſcribit Plutarch. Valerius Leuinus, conſul, cum Pyrrho prælio congrediens in Lucania infœliciter pugnauit. Iterum poſtea conſul contra Agrigentum miſſus, ac ſuperato Hannone duce Carthaginenſium, oppidum in poteſtatem recepit, Senatũ ſecuri percuſſit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem fœliciter bellum geſſit, teſte Liuio lib.7. deca.2. belli Punici. Valerius Flaccus, M. Catonis familiariſſimus, eundem ex agro Tuſculano ad Remp. adduxit, pariter & inſtruxit, vt ait Plutarch. Cõſul cum eodẽ Catone circa Mediolanum vt Liuius teſtatur, cum Gallis & Inſubribus & Boiis collatis ſignis pugnauit, vbi decem millia hoſtium ſunt cæſa. Cauſam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegã ſuũ Catonem obtinuit. quorum vide apud Liuiũ elegantes vtriuſque orationes lib.4. de bello Macedonico. Valerius Soranus, poeta, quem Cicero in libris de Orat. doctiſſimũ togatorũ appellat: Plutarch. verò virum philoſophum & eruditum dicit, ac interfectum a Cn. Pompeio fuiſſe. Valerius Antias ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab authoribus teſtis citatur, vt a Liuio. Valerius Procillus militauit ſub Cæſare, in Galliam miſſus legatus ad Arioviſtum, vt eſt in Comment. Cæſar. Valerius Maximus hiſtoricus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tyberiũ Cæſarem. Militauit ſub Sex. Põpeio, vt ipſe de ſe teſtatur, vbi de inſtitutis antiquis loquitur. Valerius Flaccus, poeta, ſcripſit Argonautica. Quintil. eum ſua ætate fuiſſe teſtatur, his verbis: Multum (inquit) in Valerio Flacco nuper amiſimus. Valerius Martialis, epigrammatum ſcriptor.

Valerius Aurelianus, xxxiii. Romanorum imperator, regnauit annis v. menſ. vi. anno ſalutis 272.

Valerius Maximus Baſilius, conſ. ab vrbe condita 219.

Valerius Torpilianus Trachala, conſul, ab vrbe condita 820.

Valeſius, pro Valerius, dixerunt antiqui, & poſtea vſus inualuit, vt in familiæ cognomen tranſierit: quo cognomine regia Francorum celſitudo nunc inſignitur.

Vallonia, putabatur dea, quæ vallibus præerat.

Vandali, ſiue, vt Plin. lib.4. cap.14. & Straboni lib.7. placet, Vindelici, populi ſunt Germaniæ, qui, vt ait Volaterranus, paucis ante annis, quam Gothi Romam caperent, Gallias inuaſere. Inde in Hiſpaniam, traiecto Pyreneo, penetrantes loca circa Bætica, quæ Vandali poſtea dicta eſt, occupauerunt.

Vandalis, regio Europæ ſeptentrionalis, à Vandalo fluuio, qui regionem interfluit. A qua populi Vandali immanes & ferociſſimi.

Vandalus,

Vandalus, Argiuorum rex, apud Tuyſcones regnauit, & huius regis Tacitus meminit. Hinc Vandalorum gens, quę lingua Sclauonica vtitur, denominata eſt, *die Vunden*. e quibus nunc multæ, maximæque gentes diuiſę ſunt: Poloni, Bohemi, Sclauonii, Croatii, Vandali ad Marchiam Germaniæ, Vandali in Thracia, &c. quorum lingua Turcorum aulici frequentes vtuntur.

Vangiones, populi ſunt Galliæ Belgicæ, Coloniæ Agrippinenſi finitimi: hodie Vormacienſes. Lucan. lib. 1.

Et qui te laxis imitantur Sarmata bracchis
Vangiones.

Meminit horum Cornel. Tacitus lib. 20. & Plin. lib. 4. cap. 17.

Vania, Nomen viri 1. Eſd. 10.

Vannius, Sueuorum rex, à Iubillio Hermõduorum rege pellitur, ab vrbe cond. 9.

Vaphres, Aegyptiorum rex, regnauit annis xxx. anno mundi 3350.

Vapſi, Pater Nahabi principis tribus Nephthali, Num. 13.

Varanes, Perſarum rex, regnauit annis 11. anno ſalutis 389.

Varius, Poeta Tragicus fuit, Virgilii & Horatii familiaris, vnus ex iis, quibus Auguſtus Aeneidem commiſit emendandam. Horat. 1. Serm. Sat. 5.

Plotius & Varius Sinueſſæ, Virgiliúſque
Occurrunt, &c.

Varmundus, Hieroſolymitanus patriarcha, anno ſalutis 1122.

Varro, Poëta Romanus, quem Fabius Quintil. inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat. Eius verba libro decimo cap. 1. hæc ſunt, Alterum illud eſt & prius Satyrę genus, quod non ſola carminum varietate miſtum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſſimus. Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſſimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerũ Græcarum noſtrarumque: plus tamẽ ſcientiæ collaturus, quàm eloquentiæ. A diuo Auguſtino etiam literatorum doctiſſimus appellatur. Eſt & alter Varro, cuius meminimus in dictione Terentius.

Varus, Syriæ præſes, anno ſalutis 3.

Varus Pergæus, fuit quiſpiam qui verbis aſſentatorum corruptus, perſuaſit ſibi ſe omnium eſſe formoſiſſimum, arte quoque & robore in Palæſtra omnes excellere, imò ne muſas quidem cantare ſuauiùs.

Varus, Straboni, fluuius eſt Galliam Narbonenſem à Liguria dirimẽs. Varus Quintilius, Galliæ Ciſalpinæ præfectus fuit ſub Auguſto, cuius auxilio Virgilius amiſſos recuperauit agros, cuius beneficii memor Poeta, ſexta illũ Ecloga miris laudibus in cælum extollit. Hic poſtea Germanicano exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plùs ſatis confidit, & à belli cogitatione ad ius dicendum ſe conuertit, repente ab Arminio circunuentus, cũ tribus legionibus obtruncatur. Mortem eius deflet Horatius lib. 1. Carm.

Vaſcones, populi citerioris Hiſpaniæ, quà in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum politi. Hi a Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, vt humana carne veſcerentur. Iuuenalis Satyra 15,

Vaſcones (fama eſt) alimentis talibus vſi,
Produxere animas.

Vaſio, Narbonenſis Galliæ Vocontiorum oppidum, vt ſcribit Pomp. Mela lib. 2. deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Vaſſeui, primogenitum filiorum Samuelìs, 1. Paralip. 6.

Vaſthi, vxor Aſſueri regis. Eſth. 1.

Vataſtica, inſula in fluuio Rheno finitimi Batauis & Phryſiis, quæ eſt Diœceſis Traiectenſis. Tacitus.

Vaticanus, collis eſt, non procul à Tiberi, ſupra molem Adriani, conterminus Ianiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignens, ſed parum laudatum. Martian. lib. 6.

Quid te Tucca iuuẽt miſero miſcere Falerno
In Vaticanis condita muſta cadis?

Dictus Vaticanus ſiue à vaticiniis, quæ eo in monte dabantur: ſiue à Vaticano deo, montis huius præſide, penes quem eſſe putabantur humanæ vocis initia. Gell. lib. 16. cap. 17, Et agrum Vaticanum (inquit) & eiuſdem agri deum præſidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque inſtinctu eius dei, in eo agro fieri ſolita eſſent. Sed pręter hanc cauſam Marcus Varro in libris rerum diuinarum aliam eſſe tradit iſtius nominis rationẽ. Nam ſicut Aius, inquit, deus appellatus, aráque ei ſtatura eſt, quæ eſt in infima noua via, quòd eo in loco diuinitus vox edita erat: ita Vaticanus deus nominatus, penes quem eſſent vocis humanæ initia: quoniam pueri, ſimulatque parti ſunt, eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano ſyllaba eſt. Idcirco vagire dicitur, exprimente verbo ſonum vocis recentis. Hactenus Gellius.

Vatinius, cùm eſſet dignitati Cicer. ſemper aduerſus, ita poſtea pręualuere amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo ſit defenſus. Autor Valerius. Hic cùm eſſet impudentiſſimus, eleganter à Seneca deſcribitur, Vatinius (inquit) aſſiduo conuitio depudere didicerat.

Vatucca ſeu Ratuca inter Belgas caſtellum quaſi in mediis Eburonum finibus, non longè à colle vno, ſyluis & tumulo ac magna conualle, vbi Titurius & Aurunculeius Romani hyemãtes cum legione vna & quinque cohortibus à duobus Eburonum regibus dolis intercepti ſunt. Id caſtellum proximum fuiſſe

Limburgenſibus, nec longe ab Aquiſgrani vrbe veriſimile eſt, forſan ab eo loco, vbi nūc eſt Caſtellum cui Valcatus mons nomen eſt: Cæſar in comment.

Vaunia, Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua, Ptol. authore lib.3.cap.1.vulgò *Lenino*.

V B

Vbii, inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenū, Coloniæ Agrippinenſi finitimi ponuntur. Plin.lib.4.cap.17.

Vbil, Nomen viri, 1.Par.27.

V C

Vcalegon, vnus ex Troianis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus eſſet, prælio abſtinuit, vt refert Homer.13. Iliad. Virg. 2.Aeneid.

-iam proximus ardet
Vcalegon.

Quo in loco domini nomen figuratè pro ipſis ædibus poſuit.

Vcia, Ptol.libro ſecundo, capite 4. Plinio libro tertio, capite primo. Vria, Hiſpania ciuitas. Vide Vrium.

V D

Vdenoë, vide Iſtus.

V E

Vebrich, Gothorum rex, anno ſal.347.

Vectaris, Vincentiæ comes, Sclauos, qui Hiſtriā & Dalmatiam incolebant, volentes Arnefridum filium Lupi, in paternum reſtituere ducatum, multis incommodis affectos, ſignauit, Blond.

Vectis inſula Britannici maris, vt ſcribit Ptol.li. 2.cap.3. vel, vt alii, in oceano ſeptentrionali verſus Thylen. *Vuyth* incolæ vocant, in qua ſunt oppida *Calborel* & *Newport*.

Vectius Meſſius, Volſcorum rex, anno mundi 3535.

Vectones populi Hiſpaniæ citerioris, ab Aſturibus Durio amne diſcreti, teſte Plin. lib.4. cap.20.Lucan.lib.4.

Vectoneſque leues.

Vedra, fluuius Britanniæ inſulæ. Ptol.lib.2.ca.3. *Viure* vulgò.

Vegeti, Aſiæ populi, Murrhanis, Cappadocib⁹, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ait Pomp. Mela.lib 1.

Vegetius, Flauius Renatus, comes Conſtantinopolitanus, ſcripſit ad Valentinianū principem libros quinque. Epitomen videlicet inſtitutionum rei militaris, de commentariis Catonis, Auguſti Traiani & Hadriani principum, ac Frontini. In primo, electionem docet iuniorum, ex quibus locis vel quales milites probandi ſunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus, veteris militiæ continet morem ad quem pedeſtris inſtitui poſſet exercitus. Tertius, omnium artium genera, quæ terreſtri prælio ſunt neceſſaria exponit. Quartus, vniuerſas machinas, quibus vel oppugnantur ciuitates, vel defenduntur enarrat, naualiſque belli præcepta ſubnectit. Ex Raphaelis Volaterrani libro 22.

Veibenus, rex Latinorum, ex familia Vetuloniæ, Thuſcis imperauit ante vrbem cond.825.

Veientes, populi, bellū contra Romanos ſuſceperunt, victi pacem in c.annos impetrarunt, anno vrbis 34.

Veii, Plutarcho, vrbs fuit Hetruriæ, non procul ab vrbe Roma, quam Camillus poſt decennalem obſidionem per cuniculos cepit. Tanta autem fuit vrbis huius claritas, tanta ſitus opportunitas, vt Romani exuſta deformatàque à Gallis vrbe, Veios potiſſimum delegerint, quo Romani imperii ſedem transferrent: a quo incœpto grauiſſimis Camilli concionibus ægre ſunt reuocati. Huius incolæ dicti ſunt Veientes, Fabiorum clade notiſſimi. Hinc Veientanus, a, um, poſſeſſiuum: vt vinum Veientanum. Horatius 2.Serm. Satyra tertia,

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Căpana ſolitus trulla, vappamque profeſtis.

Veiouis, apud Romanos inter ſiniſtra ſeu noxia numina habebatur, quem nō auxilii alicuius ſpe venerabantur, ſed ideò tantùm, ne quid ipſe noxæ inferret. Huius ſimulachrum effingebat ſpicula manu tenens, eaque minaciter intentans. Vnde quidam eundem cum Apolline eſſe putarunt, qui ſpiculis, hoc eſt, radiis ſuis multa morborum genera immittit. Cicero 3.de Natura deorum. Quid Veioui faciés? quid Vulcano?

Velabrum, locus in vrbe iuxta Auentinum montem, velis obtenſus, ſub quibus oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in Captiuis, Qua ſi in Velabro olearii. Horatius 2. Serm. Satyra tertia,

Cum ſcurris fartor, cum Velabro omne macellum
Manè domum veniant.

Hinc Velabrenſis, & hoc enſe. Martial.lib.11. Epigrammatum,

Vel Velabrenſi maſſa recocta foco.

Inde Velabrenſis caſeus, qui in Velabro conficiebatur, cunctis præferendus. Mart.lib.13.

Non quemcunque focum, nec fumum caſeus omnem,
Sed Velabrenſem qui bibit, ille ſapit.

Velauni, inter Alpinas gentes, Plinio commemorantur lib.3.cap.20.

Velia, Steph. Lucaniæ oppidum, in ſinu Peſtano conditum à Phocenſibus, antea Elea dicta, & incolæ ipſi Eleatæ. Hinc deducitur adiectiuum Velinus, a, um. Virg.6.Aeneid.

-portúſque require Velinos.

Veliates, populi Liguriç Ciſalpini, vt ſcribit Plinius lib.3.cap.5.

Velina, regio in vrbe, Palatino monti coniuncta,

ḋa, in qua Valerii Publicolæ, & Victoriæ, deorum penatium ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi paſtores Palatini vellere lanam ſint ſoliti. vnde Velinus lacus. Plin. lib. 53. cap. 2. Alii duplici l. ſcribunt.

Velitra, ciuitas Volſcorum inſignis fuit, quibus victis, Romani agrum Veliternum ademerunt, vt ſcribit Liuius libro ſeptimo. Inde etiam Veliterni populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plinius libro tertio, capite quinto. Ex ea vrbe gentem Octauiam fuiſſe teſtatur Suetonius in Auguſto. Eò coloni ab vrbe miſſi ſunt, vt inquit Liuius libro ſecundo. Refert Dionyſius libro ſeptimo, peſtilentiam adeò Velitras eſſe depopulatam, vt ex decem partibus Veliternorum vix vna ſuperfuerit.

Vellaunii, populi inter Celtas, proximi, Heluetiis, Cadurcis, Gabalis, & Aruernis, quorum imperio eſſe conſueuerant. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Bituricenſi nomen retinens: a multis tamen Sancti flori ciuitas dicitur.

Vellaudunum, oppidum in Lotharingia, vulgò *Villenenſue*.

Vellaudunum, oppidum Senonum, inter Celtas, propinquum Agendico Senonum oppido, ac Genabo oppido Carnutum: nec longe ab Auarico & Nouioduno oppidis Biturigum.

Vellina, vide Velina.

Vellocaſſes, Galliæ Lugdunenſis populi, Plinio lib. 4. cap. 18. Lugdunenſis (inquit) Gallia habet Lexouios, Vellocaſſes, Galletos, Venetos, Abrincatuos, Oſiſmios, flumen clarum Ligerim.

Velona, vulgò dicitur, Epiri ciuitas, quæ Apollonia.

Venafrum, ciuitas Campaniæ, abundans oleis. Mart. lib. 13,

Hoc tibi Campani ſudabit bacca Venafri.

Horat. 2. Carm. Ode 6.

viridique certat

Bacca Venafro.

Hinc deducitur adiectiuum Venafranus: vt Ager Venafranus, oleum Venafranum: quod & Venafranum dicitur abſolute. Iuuen. Satyr. 5.

Ipſe Venafrano piſcem perfundit.

Venantius Iunior, conſul, ab vrbe cond. 219.

Venaria, inſula eſt in mari Tuſco, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 6.

Venceſlaus, Bohemorum rex vi. anno ſal. 1280.

Venceſlaus, Vēceſlai filius, vii. Bohemorum rex, apud Olomutium interemptus, anno ſalutis 1305.

Venceſlaus, qui ab Hungaris Ladiſlaus, Vēceſlai Bohemiæ regis filius, accepto diademate, in Bohemiam ſe recepit, regnauit annis iii. anno ſalutis 1302.

Veneria, vide Nabriaſſa.

Veneris portus, Galliæ inter Pyrenei promontoria oppidū. Author Pomp. Mela li. 2. Strabo Aphrodiſium nominat, Veneris tēplum, Ptolemæus.

Venetiæ, ciuitas inſignis in mari Adriatico, quæ anno a natali Chriſtiano quinquageſimoquarto ſupra quadringēteſimum cōdita fuit. quo anno Attyla rex Hunnorum Aquileiam euertit. Eſt & Venetia, nomen alterius ciuitatis in Gallia, nempe in ea parte quæ à Britonibus incolitur, de qua Cæſar in ſuis commentariis multa: eſt autem maritima, Gallice *Vannes en Bretaigne*. Vide Veneti.

Veneti, populi ſunt Italiæ, ab Henetis Paphlagoniæ populis, & Troianis oriundi: qui, Troia euerſa, cum magna manu Henetū, duce Antenore in intimum maris Adriatici ſinū peruenerunt, pulſiſque Euganeis, qui inter Alpes & mare incolebant, eas occuparunt terras: & vbi primum egreſſi ſunt, oppidum condiderunt, quod de nomine relictæ patriæ appellauerunt Troiam. Gens autem tota, aſpiratione in u conſonantem commutata, vno nomine Veneti appellati ſunt. Lucan. lib. 4,

Sic Veneti ſtagnante Pado.

Horum regio Venetia dicitur, Adriatico mari proxima, & a Padi fluminis oſtiis poſt Iſtriā vſque protenſa. Inſignes vrbes habet, Veronā, Vicentiam, Patauiū, & Venetias, regionis totius caput, anno à partu Virginis 4 4. in Inſula condita, quo tempore Attyla Hunnorum rex, Aquileiam euertit.

Venila, dicta eſt Vnda, quæ fingitur, quòd ſit vxor Neptuni: ex eo quòd ad litus veniat. Sicut Salacia, quòd in ſalum redeat. author Auguſt. lib. 7. de ciuit. Dei.

Venilia, nympha fuit, vxor Fauni, & ſoror Amatæ Latini regis coniugis, mater autem Turni. Virg. lib. 10,

Indignum eſt Italos Troiam circundare flammis

Naſcentem, & patria Turnum cōſiſtere terra,

Cui Pilumnus auus, cui diua Venilia mater.

Veniliam item antiqui, Neptuni cōiugem appellarunt, a veniendo, inquit Varro lib. 4. de ling. Lat. quam eandem & Salaciam appellauerunt, ad naturam nimirum maris reſpicientes, cuius fluctus modò ad terram veniūt, modò in ſalum abeunt.

Venonius, hiſtoricus, cuius meminit Cicerò libro primo de Legibus, Nam (inquit) poſt Annales pontificum maximorum, quibus nihil poteſt eſſe nudius, ſi aut ad Fabium, aut ad eum, qui tibi ſemper in ore eſt Catonem, aut ad Piſonem, aut Fannium, aut ad Venonium venias: quanquam ex his alius alio plus habet virium, tamen quid tam exile, quàm iſti omnes? Hactenus Cicero. Huius hiſtoriam ſe non habere dolet idem Cicer. ad Atticum.

Venulus, vnus fuit ex Laurorum proceribus,

qui in Magnam Græciam legatus miſſus, vt Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret, re infecta rediit.

Venus, ab antiquis amorum, gratiarū, pulchritudinis, deliciarum, voluptatumque omnium habita eſt dea: ita dicta a veniendo, quòd ad omnes res veniat, vt author eſt Cicero libro ſecundo, de natura deorum. Hanc Poetæ ex ſpuma maris, & Cæli teſticulis natam fabulantur, a Saturno excisis, & in mare proiectis: vnde & *παρὰ τοῦ ἀφροῦ*, hoc eſt, a maris ſpuma Aphroditem appellarunt. Auſonius,

Orta ſalo, ſuſcepta ſolo, patre edita Cælo,
Aeneadum genitrix hic habito alma Venus.

Eſt item Venus, vna errantium ſtellarum, inter Solis & Mercurii ſphæras ſita, quæ *φωσφόρος* Græce, Lucifer Latinè dicitur, cùm antegraditur Solem: cùm autē ſubſequitur, Heſperus, Veſper, & Veſperugo. Venerum quatuor meminit Cicero libro tertio, de Natura deorum, cuius verba ſunt: Venus prima Cælo & Die nata, cuius Eli delubrum videmus. Altera ſpuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diana, quæ nupſit Vulcano, ſed ex ea & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria, Cyróque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt. Hæc ille.

Venuſia, ſiæ, Ptolemæo, oppidum Appulorum Dauniorum, non procul à finibus Lucaniæ, patria Horatii Poetæ, qui ab eo dictus eſt Venuſinus, Meminit huius oppidi Plin. libro 3. cap. 1.

Veragri, populi extra Celtas, Belgas & Aquitanos inter Sedunos Antuates & Allobrogas, monteſque ſancti Bernardi & Brigam: quos Veragros Rhodanus fluuius interlabitur. Caput gentis eſt vicus, vbi Abbatia quę Sanctus Mauricius dicitur, diœceſis Sedunenſis: Per hos ad montes illos quos Cæſar ſummas Alpes nominat ex Gallia in Italiam venientibus eſt aditus. Vulgò *Le pays à l'entour ſainct Maurice.*

Veramundus, Hiſpanorum rex, regnauit annis 11. anno ſalutis 779.

Verbanus, lacus eſt Ciſalpinæ Galliæ, Ticinum ex Alpibus defluentem accipiens, & eundem in Padum tranſmittens. Hodie lacū maiorem appellant.

Verbigenius, pagus Heluetiorum inter Celtas. Cæſar in Com. vulgò *Orbe au pays de Vaud.*

Vercellæ, Hieronymo, Ligurū ciuitas, haud procul à radicibus Alpium ſita, olim potens, nūc raro eſt habitatore ſemiruta.

Vercellæ, vrbs Italiæ Traſpadanæ, in regione vndecima, Taurinis vicina, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 17.

Veremundus, Ordonii filius, regnauit annis vii anno ſalutis 957.

Vergiliæ, ſeptem ſunt ſtellæ, inter os Tauri & Arietis caudam ſitæ, teſte Hygino libro 2. de Signis cæleſtibus: ita dictæ, quòd circa æquinoctium Vernum matutino oriantur. Propert. libro 1.

Et ſit iners tardis nauita Vergiliis.

Eædem & Pleiades dicuntur, vt latiùs docuimus ſuo loco.

Vergilius Maro, Latinorum poetarum præſtantiſſimus, cuius vitam non minus doctè quam copioſe ſcribit Petrus Crinitus lib. 3. de poetis Latinis. Alias Virgilius. Vide infrà.

Verginius Ruffus, conſul, ab vrbe cond. 849.

Vero, fluuius Celtiberiæ, a quo populi Verones dicti ſunt, circa eum habitantes.

Verocaſſes, populi ſunt inter Belgas Morinis Neruiiſque finitimi, proximi Ambianis & Atrebatenſibus. Hi hodie Caſſetenſes dicti, in comitatu Flandriæ & Frācorum regno, Morinenſique diœceſi ſiti, inſtar pagi ſunt.

Veromandui, Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plinius lib. 4. capite 17. Vulgò *Vermandois.*

Verona, ciuitas Venetiæ, à Gallis condita, duce Brenno: à quo Brenona primò, deinde mutatis literis Verona dicta eſt, vt Iuſtin. lib. 20. refert. Hi enim, quum nouas ſedes quærere ob inteſtinas diſcordias, & aſſiduas diſſentiones cogerentur, in Italiam venere: expulſiſque inde cultoribus, Mediolanū, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiam & Veronam condiderunt, ad Atheſim fluuium amœniſſimum, qui ex Tridentinis Alpibus ortus, non longe a foſſa Clodia Pado miſcetur. Ex hac vrbe ortus eſt Catullus poeta, & (vt quidam exiſtimant) Plinius, naturalis hiſtoriæ ſcriptor. Ouidius,

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Verra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne Agrippæ naſcerentur.

Verres, is, & Verri, nomen proprium viri Romani, cōtra quem Cicero orationes habuit, quæ Verrinæ appellantur.

C. Verres, perfunctus quæſtura & prætura vrbana, patre C. Verre & prætextato filio, & filia nupta, ſucceſſit in Sicilia prætor C. Sacerdoti, atque in ea libidinoſe, auareque verſatus: decedens, tandem ſuccedente Metello, repetūdarum reus à Siculis poſtulatus eſt. Qui M. Tullium ad accuſandum deſcendere compulerūt, iampridem ipſis neceſſitate copulatum, quū Quæſtor in Sicilia fuiſſet. Author Aſconius Pædianus.

Vertegernus, Anglorum regis nomen, anno ſalutis 449.

Vertobrigæ, oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 1.

Vertodunum, oppidū in Lotharingia vicinum Metenſibus. Gallicè, *Verdun en Lorraine.*

Vertumnus,

Vertumnus, deus habitus eſt in Latio, in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cùm Pomonam nympham adamaret, in anum ſeſe conuertit, hortoſque eius ingreſſus, multis ei rationibus perſuadere conatus eſt, vt ſibi con iugio iungeretur. Verùm cùm ea via nihil proficeret, poſita anus perſona, in iuuenilem rediit formam, cuius pulchritudinem admira ta nympha, vim iam inferenti deo non admodum ſe præbuit moleſtam. Qua de re vide Ouid. lib. 14. Metam. Acron in illud Horat. lib. 2. Serm. ſaty. 7.

Iam mœchus Romæ, iam mallet doctus Athenis

Viuere, Vertumnis, quotquot ſunt, natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe deum, humanarum cogitationum præſidem, ideoque multiformem fingi, & inconſtantem, quemadmodum & illæ variæ ſunt & mutabiles. Iniquo autem Vertumno natos eſſe interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tiberius Donatus Vertunum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum: quem idcirco coli arbitratur, vt res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt finem, perducantur. Sæpe enim male cedit, quod vel optime eſt inſtitutum: quemadmodum gladius ille, qui reginæ dono datus fuit ab Aenea, necis ipſi conſciſcendæ fuit inſtrumentum. Nec deſunt, qui inde Vertumnum dictum putant, quòd lacum Curtium in Tiberim auerterit. Quam opinionem tangit & Ouidius libro 6. Faſtorum. Huius feſta dicta ſunt Vertumnalia, quæ menſe Octobri celebrabantur.

Vertunalia, Vertuni feſta, quæ fiebant menſe Octobri.

Verulani, populi ſunt Italiæ, Tuſculanis & Veliterranis vicini, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 5. Vide Vrolanium.

Verus Pollio, conſul, ab vrbe cond. 833.

Veſcis, Ptolemæo authore lib. 3. cap. 4. Hiſpaniæ ciuitas: alio nomine Veſci & Flauentia, Plinio dicta lib. 3. cap. s.

Veſeuus, qui & Veſuuius, mons eſt Campaniæ, Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis, præterquam in ſolo cacumine, vbi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem i terræ cinerulentæ facie, rupibuſque exeſis, non indubitata veteris incendii indicia oſtendente. Conſtat enim ſæpius arſiſſe: nunquam tamen vehementius, quam imperante Tito i quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latiſſime populatus eſt, & Plinium, Naturalis hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo flammiſque enecauit: qua de re vide epiſtolam Plinii Iunioris ad Cornelium Tacitum, quæ Naturali hiſtoriæ hodie eſt præfixa. Montis huius meminit Virgilius 2. Georgic.

Talem diues arat Capua, & vicina Veſeuo

Ora iugo.

Item Martial. lib. 4.

Hic eſt Pampineis viridis Veſuuius vmbris.

Veſontio oppidum maximum Sequanorum natura loci munitum inter Celtas, nunc Comitatu Burgundiæ circunſeptum. Ciuitas eſt Imperialis ac Metropolica nomen retinens mutata litera v in b, vt Romanis & Vaſconibus pronuntiandi mos eſt. Situm habet qualem Cæſar in Commentariis deſcripſit, præterquam quod nunc eam idem fluuius ex magna parte interſecat. In illa ſunt loca vetuſta qualia Romæ, quæ Pantheon, Campus Martius, Campuſque Mineruæ vulgò ſemper Latine dicta ſunt. Multáque alia priſcæ vetuſtatis monimenta conſiſtunt. Gallice *Beſanſon*.

Veſores, rex Aegyptiorum, Scythis bellum indixit, anno mundi 2731.

Veſpaſianus, Imp. Rom. De quo abundè Suetonius Tranquil.

Veſper, ſydus, alio nomine Venus dicitur, & Lucifer. Plinius lib. 2. cap. 8. Præueniens quippe (inquit) & ante matutinum exoriens, Lucifer nomen accipit, vt ſol alter, diem maturans, contra ab occaſu refulgens, nuncupatur Veſper, vt prorogans lucem, vicemque Lunæ reddens. Hactenus Plinius. Horatius 2. Carm. Ode 9.

Nec tibi Veſpero

Surgente decedunt amores.

Vide VENVS.

Veſperies, Hiſpaniæ citerioris oppidum, vt ſcribit Plin. lib. 4. cap. 20.

Veſta, Saturni filia ex Ope: quanquam à poëtis non rarò pro terra ſumitur, ſiue quòd omnibus rebus terra veſtiatur, ſiue quòd vi ſua ſtet. Ouid. lib. 6. Faſt.

Stat vi terra ſuo: vi ſtando Veſta vocatur.

Nec deſunt, qui ἀπὸ τῆς ἑστίας nomen hoc deductum velint, aſpiratione in v conſonantem mutata: vt, Venetus, pro Henetus i Velia, pro Helia. Cui ſententiæ ſubſcribit & Cicero lib. 2. de Nat. deo. Veſtæ (inquit) nomen ſumptum eſt a Græcis. Ea eſt enim, quæ ab illis ἑστία dicitur, viſque eius ad aras & focos pertinet. Interdum ponitur pro igne. Ouid.

Nec tu aliud Veſtam, quam viuam intellige flammam:

Nataque de flamma corpora nulla vides. (tit.

Iure igitur virgo eſt, quæ ſemina nulla remit-

Veteres autem duas eſſe Veſtas affirmabant: vnam Saturni matrem, alteram eius filiam, de qua Ouidius loco iam citato,

Ex Ope Iunonem memorant, Cereremque creatas

Semine Saturni: tertia Veſta fuit.

Confundunt tamen has poetæ, alteram pro

altera ponentes. Id tamen obſeruandum eſt, cùm Veſtam pro terra accipiunt, de matre Saturni id eſſe intelligendum. Quando verò virginem nominant, de filia eius eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluere. Hanc vnam ex diis penatibus eſſe volunt, quos Aeneas in Italiam aduexit. Virg. lib. 2. Aeneid.

Sic ait, & manibus vittas, Veſtámque potentem,
Aeternúmque adytis effert penetralibus ignẽ.

Cui ſententiç non obſcure aſtipulatur & Liuius, cùm Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta, à Numa autem Pompilio primùm Romæ inſtituta, multiſque ceremoniis venerabiliora effecta. Primus enim ille ſacerdotes ei ſacrauit, ſtipendióque publico donauit, perpetuáque virginitate, aliiſque ceremoniis venerabiliores effecit. Harum potiſſima cura erat, vt ignem perpetuum conſeruarent, qui ſi fortè per negligentiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igni reparare fas erat, ſed accenſa per fomites ex ſole flamma, purus & cæleſtis ignis eliciebatur. Porrò virgo Veſtalis legebatur intra annum ſextum ſuæ ætatis, & decimum: & triginta annos oportebat eam manere virginem, poſtea nubere licebat. Quòd ſi interim fortè ſtuprum commiſiſſet, viua defodiebatur.

Veſtia Oppia, mulier Atellana, Capuę habitans, quæ quondam quæſtum corpore faciebat, vt eſt apud Liuium lib. 6. ſecundi belli Pun.

Veſtini, populi Italiæ inter Mauricinos Sabinóſque.

Veſtini, populi Italiæ, Sabinis & Picentibus vicini vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Martialis libro decimotertio,

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Alii inter Mauricinos Sabinóſque, alii iuxta Marſos & Sabinos, hos populos eſſe dicunt.

Veſtralpus, Alemannorum rex, anno ſal. 358.

Veſulus, mons Liguriæ iuxta Alpes, inter cæteros clariſſimus, ex cuius radicibus Padus erumpit, teſte Plinio lib. 3. cap. 19. Virgilius 10. Aeneidos,

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulos quos pinifer annos
Defendit.

Veſuuius, qui & Veſeuus, mons eſt Campaniæ, non procul à Nola, crebris incendiis, & Plinii morte nobilitatus. Martial. lib. 4.

Hic eſt Pampineis viridis Veſuuius vmbris.

Valerius Flaccus libro 3. Argonaut. Veſbium vocat, aut certe Veſuium, per tres ſyllabas,

-magis vt mugitor anhelet
Veſuius,

Vide de hoc plura in dictione Veſeuus.

Vetera Caſtra hybernorum Romanorum: locus eſt citra & prope Rhenum fluuium amplum habens vallum, cuius pars in collem leniter exurgens, pars equo aditur, vbi oppidum & obliqua in Rhenum moles, cuius obiectu volutus amnis, & latitudo camporum inter ciuitates Traiectenſem & Colonienſem. Cæſar in Comment.

Vetulonium, ſeu Vetulonia, locus in Hetruria. Silius,

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis.

Vetulonium, Tuſcorum vrbs, Ptole. lib. 3. cap. 1. hodie *Viterbo*.

V F

Vfens, fluuius eſt iuxta Terracinam per paludes Pontinas fluens, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. Virgil. 7. Aeneid.

-gelidúſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare voluitur Vfens.

Vfens præterea Aequicolarum dux fuit, qui cùm Turno aduerſus Aeneam ſuppetias ferret, a Gya Troiano eſt interfectus: de quo Virgil. lib. 7. & 12. Aeneid.

V I

Via, Hiſpaniæ fluuius, Ptole. lib. 2. cap. 6. Cuius meminit & Pompon. lib. 3.

Viadrus fluuius.

Viana, vide Vienna.

Vibiſci populi ſunt, vulgo, *Le pays à l'entour de Bourdeaux*.

Vibius Virius, Capuę deditionem elegantiſſima oratione diſſuadet apud Liuium Decad. 3. lib. 6. Fuerat enim author Campaniæ defectionis ab Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, vt idem quoque facerent, perſuaſit. Vibium Virium, inquit Liuius, ſeptem & viginti fermè Senatores domũ ſecuti ſunt, epulatique cum eo: & quantum facere potuerant, alienatis mentibus vino, ab imminentis ſenſu mali, venenum omnes ſumpſerunt. Inde miſſo conuiuio, dextris inter ſe datis, vltimóque complexu, collachrymantes ſuum patriæque caſum, alii, vt eodem rogo cremarentur, manſerunt, alii domos digreſſi ſunt. Impletæ cibis vinóque venæ minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerunt. Itaque noctem totam plerique eorum, & diei inſequẽtis partem, cùm animam egiſſent, omnes tamen priùs quàm aperirentur hoſtibus portæ, expirarunt. Hactenus Liuius, apud quem Vibii orationem legito lib. 6. Decad. 3.

Vibo, ſeu Vibon, oppidum in Brutiis, priùs à Locris ædificatum & Hippo vocatum, vt ſcribit Mela lib. 2.

Vicentia, Venetiæ oppidum. Plinio lib. 2. cap. 19. Vide Vincentia.

Victericus, Hiſpaniæ rex, regnauit annis vsq. & ipſe inſidiis ſuorum periit. Riti.

Victor, x s I I. Romanorum epiſcopus, regnauit annis x. Euſebius libro 5. capite vltimo, anno ſalutis 190.

Victoria, vrbs Hiſpaniæ, Ptolemæo Camarica.

Victorinus, propter ſtupra & adulteria interfectus eſt Agrippinæ: quo occiſo Marcus imperium occupauit, triduo imperauit, ab vrbe condita 1019.

Vienenſis Diaconus, Martyr, anno ſalutis 569.

Vienna, Auſtriæ metropolis, vrbs inclyta, & omnium vrbium, quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia clariſſima: quam Vianam Plinius nominaſſe videtur cap. 24. lib. 3. vt placet Hermolao. Eſt & Vienna, Allobrogum illuſtris ciuitas in Gallia Narbonenſi, cuius meminit Mela lib. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Vigilius, L V I I. Romanorum epiſcopus, regnauit annis X V I I I. menſ. V I. anno ſalutis 537.

Vigiſonus, lacus eſt in agro Patauino.

Viminalis collis, dictus eſt Romæ, quòd ibi viminũ ſylua fuit, vel à Ioue Vimineo, quòd ibi eius aræ ſint.

Viminalis via, quæ ad Viminalem collem ducebat, eadem Numentia, à Numentano agro.

Vincentia, vrbs Venetiæ, patria Rhennii Palæmonis grãmatici, à Gallis condita. Manſuanus,

Et Verona ferax frugum, Vincentia bello
Strenua, &c. alias Vicentia.

Vincentius, conſul, ab vrbe 1154.

Vinceſlaus, Romanorum imperator, XXXII. regnauit annis XXII. anno ſal. 1379.

Vinceſlaus, Bohemorum rex X I I. à patre deſignatur, anno ſalutis 1366.

Vincomalus, conſul, anno ab vrbe condita 1206.

Vindelici, populi Rhætis vicini, inter Alpinas gentes Plinio commemorantur libro tertio capite 20. Vide ſupra in dictione Vandali.

Vindelicia, regio Germaniæ, Rhetiam habens ab Occaſu, Noricum ab Ortu: à illa Lyco, ab hoc Aeno fluuio dirempta: à Septentrione Danubio terminata: à Meridie Alpibus ſupra Italiam extenſis. Huius regionis incolæ dicuntur Vindelici. Horatius,

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem, & Vindelici.

Vindemiator, ſydus quod tertio Nonas Martii apparet. Plinius libro 28. capite 31. Cæſari & Aſſyriæ ſtella, quæ Vindemiator appellatur.

Vindius, Edulius, Egdubeda, Ortoſpeda, Hiſpaniæ Tarraconenſis inſignes montes ſunt apud Ptolemæum libro 2. capite 6. Vulgò, *montes Ocai de Aſturias.*

Vindoniſſa, locus prope Maguntiam vrbem Ciſrhenanam. Tacit.

Vintium, Neruſiorũ in Alpibus litoreis vrbs, Ptolemæo li. 3. cap. 1. vulgò *monte Viſol, Veſula monte.* Vide Veſulus.

Vion Valentia, Apulorum vrbs, Ptolemæo libro 1. cap. 1. hodie Biuona. Hippo. Plinio.

Virbius, idem qui Hippolytus, Theſei & Hippolytæ Amazonis filius: qui cùm à Phædra nouerca per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet, patris iram veritus conſcenſo curru fugam arripuit: cúmque iuxta maris litus perueniſſet, incuſſo à Neptuno pauore equi conſternati, implicatum habenis Hippolytum dilacerarunt. Cuius vicem miſerata Diana, Aeſculapii opera ad vitam eum reuocauit, & in Aricino nemore collocatum, pro Hippolyto Virbium appellauit, quaſi bis virum. Ouid. 15. Metam.

Tũ mihi, ne præſens augerem muneris huius
Inuidiam, denſas obiecit Cynthia nubes:
Vtque forem tutus, poſſemque impunè videri,
Addidit ætatem, nec cognoſcenda reliqoit
Ora mihi: Cretámque diu dubitauit habendam
Traderet, an Delon: Delo, Cretáque relictis,
Hic poſuit: noménque ſimul, quod poſſit equorum
Admonuiſſe, iubet deponere: quíque fuiſti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius eſto.

Virgi, Hiſpaniæ oppidum in ſinu, quem Virgitanum vocant, ſitum. Author Pomponius lib. 2.

Virgilius, Mantuanus poeta celeberrimus, Marone, Maiáque natus, qui primum apud Latinos inter poetas obtinet locum. Sed ſunt ex recentioribus, qui Vergilium, non Virgilium ſcribi debere autument. Hinc Vergilianus, adiectiuum, vt Vergiliana virtus, apud Plinium in Præfatione noni. Vide Vergilius.

Virginius, propriam filiam occidit, vt liberam ſeruaret, ab vrbe cond. 63.

Viriatus, Luſitanus, primùm in Hiſpania, è paſtore venator, è venatore latro, mox iuſti exercitus dux factus, vniuerſam Luſitaniam occupauit. M. Ventidiũ prætorem fuſo eius exercitu cepit. Pòſt Cn. Plancius prætor nihilò feliciùs rem cum eo geſſit: tantumque terrorem hoſtis bis intulit, vt aduerſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique à proditoribus, conſilio Cepionis interemptus eſt, & ab exercitu multùm imploratus, tumulatuſque nobiliſſimè. Au-

thor Liuius & Florus. Ab hoc Viriaticum bellum dictum eſt.

Viridomarus, Gallorum rex, ab vrbe condita 288.

Viritium, Ptol. li. 2. ca. 11, Germaniæ vrbs: vulgò *Griejnagen*.

Virius Gallus Aug. II. conſul, ab vrbe condita 1004.

Virodunum, oppidum Sequanorum. vulgò *Verdun ſur Saone*.

Viruesta, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. (In antiquo codice Virdubeſca) Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Briuieſca*.

Viſigothi, populi, ſub Halarico à Francis victi, anno ſalutis 511.

Viſontium, Hiſpaniæ vrbs, Ptol. lib. 2. cap. 6. vulgò *Vijeum, Viſeo*.

Viſtula, vide Viſula.

Viſula, Sarmatiæ in Europa fluuius, Pomp. li. 3. Viſtula item dicitur, Iuſtilla & Iſtula, vt notat Vadian.

Viſurgis, Germaniæ fluuius eſt, vt ſcribit Pomponius Mela li. 3. Vulgò *die Vueſſer*. Vide Biſurgis.

Vitalianus, LXXIIII. pontifex, regnauit annis 14. menſ. VI. anno ſalutis 661.

Vitalis, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 332.

Vitalis Michael, Venetorum dux, Vlricum Aquileiæ Patriarcham in bello, & DCC. ex Foroiuliana Vngariaque nobilitate cepit, Foroiulienſes tributarios fecit. Blond, anno ſalutis 1156.

Vitella, oppidum Italiæ, vnde Vitellinus, gentile. Steph.

Vitemberga, vrbs Germaniæ vulgò dicta, Ptolemæo, Calegia.

Vitigis, Rom. imperator, Romam obſedit, obſidionem ſoluit, factis induciis III. menſiũ, regnauit an. V. anno ſal. 539.

Vitiza, Hiſpanorum rex, Egipſæ filius, regnauit an. IX. anno ſalutis 692.

Vitrubius Vaccus, Fundanorum dux, ab vrbe cond 425.

Vitunus, antiquis deus erat, qui credebatur vitam largiri, vt Sentinus ſenſum.

Viuianus, conſul, ab vrbe condita 1216.

V L

Vlai, nomen fontis, vnde flumen Vbal oritur iuxta Danielem 8.

Vlam, filius Sarez filii Machir, 1. Par. 7. Primogenitus Eſec, 1. Par. 8.

Vladiſlaus, Bohemorum rex ſecũdus, à Friderico deſignatur: qui cùm in Mediolani oppugnatione egregiam nauaſſet operam, rubei leonis bifurcata cauda, inſigni regio donatur, anno ſalutis 1161.

Vladiſlaus, Cazimiri, Poloniæ regis filius, Vngariæ & Bohemiæ rex, regnauit an. XXII. fœdus cum Maximiliano imperatore icit, anno ſalutis 1496.

Vlius, Apollo dicebatur, quòd ſalubritatis eſſet author.

Vlpia, Traiana. Vide Zarmizegethuſa.

Vlpianus, Iuriſconſultus, Adriani imperatoris ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is vtitur authoritate Pomponii in libris Pandectarum. Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, vt notat Raphael Volat.

Vlubræ, arum, ignobilis Italiæ vicus iuxta Velitras, nulla alia re, quam quòd in ipſo educatus fuerit Auguſtus, memorabilis, vt annotauit Porphyrio in illud Horatii lib. 1. Epiſt. quod petis,

-hic eſt,

Eſt Vlubris, animus ſi te non deficit æquus.

Vlyſſes, rex Itachæ & Dulichii, inſularum, filius Laertæ & Anticleæ: quanquam nõ deſunt, qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleæ, cùm ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtuliſſe. Vnde Aiax apud Ouidium 13. Metamorphoſeos illi obiicit, quòd Siſyphio ſanguine eſſet genitus. Fingitur ab Homero vir multa præditus facundia, nec minore experientia, vafer conſilio, egregius bello, laborum patientiſſimus. Vxorem habuit Penelopen Icarii filiam: ex qua Telemachum filium ſuſcepit: eamque tantopere adamauit, vt reliquis Græcorum principibus ad bellum Troianum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulauerit, futurum ſperans, vt tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Iunctis itaque duobus diuerſi generis animalibus, litus, proſcindebat & frugũ loco ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimũ latêre non potuit: qui vt technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filiũ in ſulco obiecit: quod Vlyſſes conſpicatus, ne filium læderet, aratrum ſubleuauit. Quo argumento facile deprehenſum eſt, non veram illam, ſed ſimulatam eſſe inſaniam. Pertractus itaque ad Troiam, ſtrenuam vtiliſſimamque eo in bello Græcis operam nauauit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas, ad Troiã pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui ſuper Scæa porta Ilii ſeruabatur, clàm ſuſtulit, Palladiumque vnà cũ Diomede ex Troia, cæſis cuſtodibus, rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede, Rheſum Thraciæ regem occidit, equóſque eius abduxit, priuſquam Xanthi aquam deguſtaſſent. Erant autẽ hæc omnia in Troianorum fatis, ſine quibus Troia expugnari non poterat. Cum Palamede frumenta-

frumentationis cauſa, grauiſſimas inimicitias exercuit: eumque tande per calumniam circunuentum, lapidibus obruendum curauit. Occiſo Achille, in armorum illius iudicio Aiaci prælatus eſt. Capta autem Troia, Ortilochum Idomenei Cretenſis regis filium, obſtantem ne legitima pars prædæ ſibi decideretur, exorta rixa interemit. DeniquePolyxena ad Achillis tumulum iugulata, atque Aſtyanacte Hectoria filio e turri præcipitato, cùm nauim conſcendiſſet, tanquam in patria rediturus, graui exorta tempeſtate, primùm in Ciconu littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſoluens, ſimili tempeſtate eiectus in Africam, ad Lotophagorum gentem peruenit. Vbi cùm ſocii locum guſtaſſent, ægre inde potuerunt reuelli. Inde rurſus vela faciens, in Siciliam delatus eſt: vbi Polyphemi antrum cum duodecim ſociis intrauit, ex quibus cùm Cyclops ſex deuoraſſet, oculũ ei eruit, præuſto ſtipite, pellibuſque arietum inuolutus, cum ſuperſtitibus antrum euaſit. Hinc in Aeoliam nauigans, ab Aeolo ventos in vtrem coactos obtinuit. Verùm cùm iam Ithacę proximus eſſet, ſocii theſaurum eſſe credetes, vtrem ſoluerunt: quo facto reflantibus ventis denuò in Aeoliam repulſus eſt: ſed ab Aeolo abactus, deuenit ad Læſtrygonas, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen peruenit: quę cùm exploratores eius in beluas mutaſſet, ipſe ſumpto a Mercurio pharmaco acceſſit impauidus, & ſtricto gladio eam coëgit, vt ſocios ſuos priſtinę formę reſtitueret, quod cùm feciſſet, eius poſtea conſuetudine vſus per totum annum, ſuſcepit ex ea Telegonum filium: Heſiodus verò Agrium & Latinum ex Circe genuiſſe dicit. Aegrè deinde ab ea dimiſſus, ad Oceanum peruenit, vbi peractis ſacris ad inferos deſcendit, ibique ex Anticlea matre, Elpenore, & Tireſia vate multis de rebus certior factus, reuertitur ad Circen: & Elpenorem ſocium, qui nuper inebriatus de ſcalis ceciderat, honorifica proſequitur ſepultura. Poſt hęc ad inſulam Sirenum delatus eſt, quarum cantus ne audirent, ſociis aures cera obturauit: ſe autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum inſidias tutus euaſit. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, non ſine maximo periculo in Siciliam venit ad ea loca, vbi Phaëthuſa Solis filia cum duabus ſororibus greges patris paſcebat, a quibus vim omnem abſtineri iuſſit. Sed ipſo dormiente, ſocii fame coacti, ſuadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactauerunt: quod ſcelus poſtea naufragio luerunt, adeò vt ex omnibus ſolus ſit ſeruatus Vlyſſes. qui arrepto nauis malo, nouem diebus à vento & vndis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam inſulam appulſus, a Calypſo nympha ſuſceptus eſt: ſeptemque annis eius conſuetudine vſus, Nauſithoum & Nauſinoum filios, vt Heſiodo placet, ex ea genuit. Poſt hęc miſertus eius Iupiter, Mercurio in Ogygiam miſſo, imperat deæ vt Vlyſſem miſſum faciat: confecta itaque rate, Vlyſſes rurſus mari ſe committit. Verùm cùm iam Phæacia in conſpectu eſſet, ſubitò immiſſa a Neptuno tempeſtate, nauim fregit: actumque de eo omnino fuiſſet, niſi eius miſerta Leucothoë, tabulam ei ſuppeditauiſſet, cui ille innitens, incolumis in Phæacenſium portum adnauit: ibidemque, quòd nudus eſſet, inter frondes ſeſe occultauit. Verùm non multò pòſt à Nauſicaa filia Alcinoi repertus, veſtes accepit. Deinde Palladis opera ad Areten, eiuſdem Alcinoi coniugem deductus, dona, nauem, & ſocios accepit, qui eum in Ithacã reduxere: vbi cùm dormientem cùm donis depoſuiſſent, tandem excitatus à Pallade, ipſius monitu habitũ mendici accepit, & hoc modo ad ſuos ſubulcos peruenit, apud quos Telemachũ quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, vbi poſt multas iniurias ſibi à procis illatas, tandem ab Euryclea nutrice agnitus, arma ex compoſito cum filio & duobus ſubulcis, quibus ſe indicarat, aduerſus procos ſumens, eos ad vnum omnes trucidauit, atque ſic Penelopen recepit. Porrò cùm ex oraculo didiciſſet, ſe a filio interemptum iri, in locis abditis viuere decreuit. Telegonus autem filius ex Circe ſuſceptus, patrem ſuum videre cupiens, Ithacam profectus eſt, vbi cùm incognitus à domo patria prohiberetur, orta contentione, patrem incognitum ſpina venenoſa trigonia piſcis tranſfixit.

Vlyabona, ciuitas in Hiſpania ab Vlyſſe condita. Sunt tamen qui pręcipiant & Vlyxem, & Vlyxbonam ſcribi per x, ſed tales Gręcas literas ignorant. Alias Vlyſſipona, Luſitaniæ metropolis, quam hodie *Lisbonam* vocant, regum Portugaliæ hodie regia eſt. Tradit vetuſtas ab Vlyſſe conditam eſſe. Strabo Vlyſſeam appellari ſcribit libro 3. Vide OLYSIPPO.

V M

Vmbri, Italiæ populi, Ptole. lib. 3. cap. 1. hodie ducatus Spoletanus.

Vmbria, regio Italię inter Apenninum & mare Adriaticum ſita: ita dicta ἀπὸ τοῦ ὄμβρου, hoc eſt, ab imbre, propterea quòd Vmbri, omnium Italiæ populorum antiquiſſimi, inundationi terrarum, imbribuſque ſuperfuiſſe credantur, vt refert Plin. lib 3. cap. 14. Aut certe Vmbria dicta eſt ab vmbra, quòd

ea regio propter altitudinem montium, & vicinitatem Apennini, vmbroſa ſit. Olim treccenta oppida habuiſſe fertur, quę poſtea Hetruſci deleuerunt. Hodie ſunt reliqua, Sentinum, Fanum Fortunæ, Nurſia, Reate, Ameria, Tiphernũ, Nuceria, Aſſiſia, Tudertum, Narnia & Spoletum, à quo nunc ea regio ducatus Spoletinus appellatur. Meminit regionis huius Lucan. lib. 2.

Iuſque ſui pulſo iam perdidit Vmbria Thermo.

Vmbriæ, in quadam ſpelunca vndecim millia armatorum fumo ignique conſumpta ſunt.

Vmbro, Steph. nomen fluuii Inſubriæ nauigabilis, qui & Lamber à Plinio dicitur.

V N

Vnelli, populi ſunt inter Celtas ex maritimis ciuitatibus Oceanum attingentibus proximi Andibus, Venetis Oſſiſmis, Lexobiis inter ciuitates Armoricas numerati. Vulgò *Le pays du Perche*.

Vni, populi qui mari Cronico vicini, Caſpium accolunt, quos quidam Turbas vocari exiſtimant, ſunt Hungari. Quidam primam ſyllabam aſpirant Hunni.

V O

Voberca, villa eſt iuxta Bilbilim amnem, curſu fluminis, vmbra arborum, & frigiditate ſcaturientium fontium amœniſſima.

Vobiſcus Iulius Tullus, conſul, ab vrbe condita 281.

Vocates, populi inter Aquitanos, proximi Hiſpaniæ citeriori: ab his fortè Vaſcones dicti. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Auſcitana, quos Baſatenſes dicimus.

Vocetius, mons in Heluetiis. Tacit.

Vocontii, Galliæ Narbonenſis populi, vt ſcribit Mela lib. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.

Vogeſus, mons eſt Galliæ Belgicæ, Sequanos & Lingones diuidens à Mediomatricibus, Araris & Moſæ fontibus inſignis. Lucanus libro 1.

Caſtràque quæ Vogeſi curuam ſuper ardua ripam
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Vogiſonus, ſiue Vogiſolus, lacus in Patauino agro.

Volaterra, vrbs à Florentinis occupata, anno ſalutis 455.

Volaterræ ſeu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidum ad Cæcinnam fluuium, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Volcæ: populi Galliæ Narbonenſis. Volcarum nomen trans Rhodanum in occaſum celeberrimum fuit, ſicut citra, Saliorum ſiue Salium, Ptolemæo teſte lib. 2. cap. 10.

Volcatius, conſul, impediit ne Catilina ob accuſationem repetundarum peteret conſulatum. Pędianus. Volcatius Gallicanus quintùm conſul ſcripſit vitas imperatorum ad Diocletianum. Eius tantùm extat nunc Auidii Caſſii vita. Volcatius Terentianus hiſtoriam ſui temporis, id eſt Gordianorum ſcripſit, ac dicit Gordianum ſeniorem, vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe. Autor Capitolinus. Volcatius Epidius grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeii Magni & eius patris: primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, cùm ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, vt ſcribit Cornelius nepos. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros, M. Antonium & Auguſtum. Ex Tranquillo. Volcatius Sedigitus in libro de poëtis, quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, aliquot verſibus monſtrat.

Voldumianus, conſul, ab vrbe cond. 1024.

Volgæ ſeu Volcæ, ſunt populi prouinciales, non lõgè ab Arecomicis, qui nunc Aueniomenſes ſunt, Nemauſenſibus & Bæterrẽſibus proximi. Hos Rhodanus fluuius alluit, poſt hac Liguſticum mare influit. Ciuitas eſt Epiſcopalis in qua Romani Pontifices ſedem magno totius Italiæ incomodo, maiore vrbis Romæ, tenuere 70. & amplius annos, donec Italiæ reſtituti ad hanc diem manſere.

Vologeſes, Parthorum imperator, anno ſalutis 50.

Volones dicti ſunt ſerui qui bello Punico, cùm deeſſent qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe polliciti, in ciuitatem recepti ſunt: & Volones appellati, quia hoc ſponte voluerunt. Feſtus. Liuius, Volones liberi eſſe iuſſi.

Volſci, populi in Latio vltra Circeios, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. Virg. 2. Georg.

Aſſuetúmque malo Ligurem, Volſcóſque Verutos.

Ex Volſcis orta fuit Camilla, quæ Turno aduerſus Aeneam ſuppetias tulit. Idem 7. Aeneidos,

Hos ſuper aduenit Volſca de Gente Camilla.

Volſinium, Ptolemęo libro 3. cap. 1. Tuſcorum vrbs, hodie *Bolſena*. Vide Vulſinii & Vulſiuus.

Voluptia, voluptatis dea habita eſt.

Voluſia, xxx. Romanorum imperator, regnauit annis 11. anno ſalutis 253.

Voluſius, poëta quidam ineptus fuit, patria Patauinus: qui Ennium ſequutus, rerum geſtarum populi Romani Annales carmine ſcripſit. Catullus de Smyrna Cinnæ.

At Voluſi Annales Paduam morientur ad ipſam,

Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Et alibi,

Annales Voluſi cacata charta.

Voluſius Saturninus I I.conſul, ab vrbe cond. 844.

Vonones Parthus, obſes à patre Phrate Romanis datus, in regnum reſpoſcitur: mox ſpretus à ſuis, ab Artabano regno exuitur: Cor. Tacit.lib.2.Iuſti.42.

Vopiſcus, dictus eſt hiſtoricus quidam, qui de imperatoribus ſcripſit.

Voranus, Qu. Luctatii furaciſſimus libertus, quem nummularius nummos de mēſa ſubtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius lib.10.cap.49.

Vpis Diana apud Lacedæmonios dicta eſt. Paleph.lib.2.

V R

Vr, vrbs Chaldæorum, vnde Thare pater Abraham, Gen.11. Pater Eliphal.1.Par.11.

Vragus, Plutonis cognomen eſt, ab vrgendo (vt quibuſdam videtur) impoſitum, quòd omnium deorum maximè nos vrgeat. Nos Græcam vocem eſſe malumus. Apud illos enim οὐραγὸς dicitur, qui in acie extremam agminis partem ducit. Unde non inurnuſte ad Ditem transfertur, qui poſtremum humanæ fabulæ actum excipit.

Vrania, ſiue Vraniæ, vna Muſarum, Iouis & Mnemoſynes filia, cui Aſtrologiæ inuentio tribuitur. Vnde & Vraniam dictam putant, quaſi τὰ ἄνω ὁρῶσαν, hoc eſt, ſublimia ſpeculantem. Ouidius libro quinto Faſtorum,

Excipit: Vraniæ fecere ſilentia cunctæ.

Vranus, pater Saturni, quem Latini Cœlum vel Cælum appellant. Huic Saturnus filius virilia dicitur excidiſſe, quæ in mare proiecta, & fluctibus agitata, ſpumas ediderunt, ex qua Venerem natam volunt, quæ idcirco Græco nomine dicitur Aphrodite.

Vraranes, Perſarum rex, regnauit annis I I I. anno ſalutis 274.

Vraranes Seganeſſa, Perſarum rex, regnauit menſes I I I I. anno ſal. 292.

Vratiſlaus, Moguntię ab Imperatore Bohemorum rex primus deſignatur, anno ſal. 1085.

Vrbanus X V I. Rom. epiſcopus, regnauit annis V I I I. anno ſalutis 225.

Vrbanus I I. pontifex C L X. regnauit annis X I I. menſ. I I I I. dieb. X I X. anno ſal. 1088.

Vrbanus I I I. pontifex C L X X I I I. regnauit annis I I. anno ſalutis 1165.

Vrbanus I I I I. pontifex C L X X X I I I. regnauit annis I I I. menſe I. diebus I I I I. anno ſalutis 1261.

Vrbanus V. pontifex C C. regnauit annis V I I I. menſ. I I I I. anno ſalutis 1362.

Vrbanus V I. pontifex C C I I. regnauit annis X I. menſ. V I I I. anno ſalutis 1378.

Vrbinia, Veſtalis virgo, amiſſæ caſtitatis ergò, viua defoſſa eſt, ab vrbe condita 282.

Vrbinum Italiæ oppidum in Vmbria, à quo Vrbinates Plin.lib.3.cap.14.

Vrce, vrbs Tarraconenſis Hiſpaniæ, Ptol.lib.2. cap.6. hodie *Aquile.*

Vrchoa, Vide Orchæ.

Vri, filius Hur filii Caleb ex Ephratha vxore, 1.Par.2. Pater Gaber.3.Reg.4.

Vria, ſiue Vrias, ſacerdos quidam, Iſa.8,4.Reg. 16. Propheta, filius Semei, de Cariath-iarim Iere.26. Maritus Beth-ſabee, 2.Reg.11, 1.Par. 11. Vide Veia.

Vriel, pater Maacha ſiue Michai matris Abiam regis Iuda, 2.Par.13. qui 3.Reg.15. dicitur Abeſſalom. Filius Thahath.1.Par.1.

Vrii, Iouis templum. Steph.

Vrinarius Largus Quintianus, C O S. ab vrbe condita 987.

Vrium, Hiſpaniæ vrbs, vt ſcribit Ptolem.lib.2. cap.4. Auricenſis alio nomine dicta.

Vrius, Alemannorum rex, Ammianus Marcel. libro 16.

Vrolanium, Ptolemæo lib.2.cap.3. aliis Verulanum. Britanniæ inſulæ ciuitas. Vulgò *S. Albon.*

Vrſa, ſydus cæleſte, figuram habens ſimilem plauſtri, vnde antiqui Græcorum ἅμαξαν, hoc eſt, plauſtrum dixerunt. Noſtri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellarunt, id eſt, à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi iuncti triones figurantur. Sunt autem duæ vrſæ, maior & minor, quas Græci ἄρκτους vocant, de quibus alibi.

Vrſa Baluia, Picenorum vrbs. Ptol.lib.3.cap.1. hodie *Vrbſa.*

Vrſicinus, Alemannorum rex, Ammian. Marcel.lib.19.

Vrſinus X X X V I. Roman. epiſcopus, anno ſalutis 386.

Vrſus, conſul, ab vrbe condita 1090.

V S

Vſipetes, populi Germaniæ Transrhenani, qui cum Tenchtheris & magna multitudine hominum à Sueuis diu agitati & triennio vagantes Rhenum fluuium tranſierunt, non longe ab oſtio vbi in mare influit & Menapiorum agros, vtranque fluminis ripam incolentes, occuparunt. Hos deuicit Liuius Druſus, anno ſalutis 525.

V T

Vtica, Ptolem. ἰτύκη Steph. vrbs Aphricæ propriè dictæ, ad Bagradam fluuium ſita, proximam Carthagini olim obtinens dignitatem, eaque exciſa, Aphricæ totius caput: in qua Cato Vticenſis, victo iam Scipione, necem ſibi conſciuit. Lucan.lib.6.

-proh triſtia fata,

Non Vticæ Libyeæ clades,&c.

Vtinum,Italiæ oppidum iuxta Aquileiam,vbi principum Auſtriæ opus inſigne admodum, & arce in mediæ vrbis edito colliculo conſpicuum,vt ſcribit Vadianus.

V V

Vuallia, Gothorum rex, Regerico in regno ſucceſſit. Iornand. anno ſalutis 417.

Vualliæ princeps, natu maior inter Anglos dicitur,anno ſalutis 356.

Vualis ſeu Vacalis eſt pars fluuii Rheni, quam Moſa fluuius recipit antequam in Batauos & mare Oceanum fluat:& eſt diœceſis Traiectenſis prope Nouiomagum oppidum & Traiectenſem vrbem,nomen retinens.

Vuandalus,rex Aſſyriorum, apud Thuyſcones regnauit,anno mundi 2265.

Vuandali & Alani cum Alarico rege Italiam ingreſſi,ab Honorio ſedem cùm expeterent, Gallias precario obtinuere. Pomponius in Theod.Blond.lib.1. Decad.1.

Vuelff,Bauarorum dux,anno ſal.1071.

Vuidius Quadratus 1 1.cos.anno ſal.106.

Vuido,Tuſciæ Marchio, Ioannem cepit,& in vinculis ſuffocauit,anno ſal.928.

Vuilhelmus, Holandiæ comes, Romanorum rex electus,anno ſalutis 1249.

Vuilhelmus, Northmannorum comes, cum Francis Angliam intrauit,regem eorum Araldum vicit, Anglos cecidit, ſuperauit,ſibi ſubiecit, quibus annis x x v 1. imperauit. Paul. Aemil.lib.3.

Vuilhelmus,Thuringorum marchio,fame expugnatus,ſeſe dedidit,anno ſalutis 1059.

Vuilhelmus, Achaiæ princeps, regno ſpoliatus à Michaele Palæologo anno ſal.1260.

Vuitichindus à Chunrado exorſus eſt hiſtoriam rerum Saxonicarum: priorum tamen rerum pariter mentionem facit anno ſalutis 913.

Vulcanus, deus ignis præſes, filius Iouis & Iunonis, quia parentibus ob deformitatem (licet alii alias cauſas afferant) cęlo deiectus eſt in Lemnum inſulam, vbi ab Eurymone Oceani filia, & Thetide nutritus eſt, vel,vt alii volunt,à ſimiis. Ea autem ruina, qua decidit de cælo,claudus factus eſt. Officinam habere fertur in Lemno vnà cum Cyclopibus,ſuis miniſtris: fingitur faber deorum,Iouique fulmina, & diis arma aduerſus gigantes dicitur fabricaſſe: ad menſam tamen deorum non eſt admiſſus, quinetiam cùm Mineruæ nuptias expetiiſſet,repulſam paſſus eſt. Vnde Virgilius Ecloga 4.

Nec deus hunc menſa,dea nec dignata cubili eſt.

Tandem vxorem duxit Venerem: quam cùm poſtea cum Marte in adulterio deprehendiſſet,ambos adamantinis catenis colligauit,nudoſque,vti erant,diis deridendos exhibuit. Artis fabrilis præſtantia omnes creditur ſuperaſſe: quò fit, vt quicquid artificioſe ex metallo vnquam fuit fabricatum, ad Vulcanum referatur authorem: quo in genere ſunt,monile Harmonies,corona Ariadnes,currus Solis, Achillis & Aeneæ arma,& id genus alia non pauca.

Vulcanalia, orum, pluralis numeri, generis neutri, feſta Vulcano dedicata. Columella lib.11.cap.3. Cæterùm Auguſto circa Vulcanalia,tertia ſatio eſt.

Vulſinii,Tuſcię oppidum opulentiſſimum,totum fulmine concrematum. Plinius lib.2. cap.52. Huius meminit & Strabo lib.5. Vide Volſinium.

Vulſinus, lacus in Hetruria à Vulſiniis oppido,cui adiacet, nominatus, piſcium fertilis. Vulſinii enim,oppidum fuit opulentiſſimum, à quo Vulſinienſes dicti ſunt. Et Vulſinienſis lacus,apud Columellam libro 8.cap.16.

Vultur mons eſt in Apulia.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno ſpirans, quem Græci Eurum vocant,teſte Plin.lib.2. cap.47. Eſt item Vulturnus, fluuius Campanię,qui per Capuam fluens,circa Cumas in mare illabitur. Virg.7. Aeneid.

-amniſque vadoſi
Accolæ Vulturni.

Vulturnus, ſeu Vulturnum, Campaniæ oppidum,cum fluuio eiuſdem nominis,vt ſcribit Plinius lib.3.cap.5. Pompon.Mela lib.2. Vulturnus amnis: Vulturnum oppidum. Silius lib.8.

-fluctuſque ſonorum Vulturnum.

Eſt & Vulturnum,Hetruſcorum oppidum, teſte Liuio lib.4.ab vrbe.

V X

Vxama,oppidum Hiſpaniæ citerioris,vt ſcribit Plinius lib 3.cap.3.

Vxella,inſulæ Britanniæ vrbs,vt ſcribit Ptolemæus lib.2.cap.3.

Vxellodunum, oppidum in finibus Cadurcorum inter Celtas, non longe à Gallia prouincia Romanorum. Cæſar lib.8. vulgò *Cadenac en Quercy.*

V Z

Vzal,filius Iectan.Gen.10.

Vzia,rex, Amaziæ filius, Initio regni iuſtus, Philiſtæos, Arabes, Ammonitas ſubiecit, tributarios fecit, ciuitatem Hieruſalem reſtaurauit. Demum ex opulentia in ſuperbiam lapſus, ſacrificare volens in aureo altari,lepra percuſſus eſt, à ſacerdotibus è ſacrario pulſus. Terræ motus factus,mons in loco qui Eroge dicitur,ſciſſus fuit. Ioſeph. lib.9.cap.11,2.Par.26.

Xanthe,

XAnthe,es, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia: à rufo, ſiue flauo colore dicta. Heſiodus in Theogonia.

Πετραίη τ' ἐρόεσσά τ' Ἀκάστη τε, ξάνθη τε.

Hæc à Virgilio Xantho appellatur 4. Georg.

Drimoque, Xanthoque, Lygeàque, Phyllodoceque.

Olim vocabatur Troas, regio Ilii. Stephanus.

Xanthi, populi ſunt in Aſia, qui cùm eorum vrbs ab Harpago, Cyri regis præfecto obſideretur, vxores ſuas ac ſeruos vnà cum ſupellectili in arce poſuerũt, eumque igni ſuccenderũt: deinde omnes pariter cõtra Harpagum irruentes, interfecti ſunt, vt ſcribit Herodot. li. 1. ξανθοὶ Stephano, populi ſunt Thraciæ.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux, accerſitus a Carthaginenſibus, contra Luctatium conſulem pugnauit. Volat.

Xanthippe, vxor Socratis philoſophi. De qua Gellius, Xanthippe, Socratis philoſophi vxor, moroſa admodum fuiſſe fertur & iurgioſa: iratumque & moleſtiarũ muliebrium per diem, perque noctem ſcatebat, & reliqua. Legito ipſius Gellii libri 1. caput. 17.

Xanthus, filius Triemyli & Praxidices in Licia natus. Stephanus in Triemile.

Xanthus, fluuius Troadis, idem cum Scamandro: ita dictus, teſte Ariſtotele de Hiſtoria animal. libro tertio, quòd ouium vellera rufo inficiat colore. ξανθὸν enim Græci dicũt, quod nos rufum aut flauum. Virgil. libro 1. Aeneid.

Ardenteſque auertit equos in caſtra, prius quàm

Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthúmque bibiſſent.

Idem 4. Aeneidos,

Qualis vbi hybernam Lyciam, Xanthique fluenta

Deſerit, ac Delum maternam inuiſit Apollo.

Eſt item Xanthus, Lyciæ fluuius, duobus fontibus è Cadmo monte naſcens, & non procul a nominis ſui vrbe in Lycium mare ſe exonerans. Hoc præterea nomine fuit vnus ex equis Hectoris, cuius meminit Homerus lib. 23. Iliad.

Xaurus, locus Macedoniæ, à Xauro quodam. Incolæ, Xaurii. Steph.

X E

Xenarchus, comicus poeta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primum, deinde Romæ. Arii philoſophi, deinde Cæſaris Auguſti vſus amicitia, vſque in ſenectutem in honore habitus. Denique paulò ante mortem viſu orbatus diem obiit. Strabo lib. 14.

Xenephiris, vicus Libyæ, prope Alexandriam. Gentile, Xenephirites. Steph.

Xenius, Iouis cognomentum apud Græcos, teſte Dionyſio, quem Latini, verbo ex verbo expreſſo, hoſpitalem vocant. De hoc intelligendum eſt illud Virgilii libro 1. Aeneid.

Iuppiter, hoſpitibus nam te dare iura loquuntur.

Xenocrates, nomen philoſophii Chalcedonii auditoris Platonis, qui in Academia Speuſippo ſucceſſit, & vigintiquinque annis docuit. Fuit tardus ingenio adeò, vt cùm illum Plato Ariſtoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic philoſophorum ſeueriſſimus extitit. Ferunt, cùm Phryne, nobile ſcortum, dedita opera, a quibuſdam intra eius cellam miſſa eſſet, atque ab eo orans lectuli partem accepiſſet, demumque imperfecto opere diſceſſiſſet, dixit ſe non a viro, ſed a ſtatua veniſſe. Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt quum iniurati nullius teſtimonium admitteretur, huic ſoli iniurato crederetur. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit ſecũdo & octogeſimo ætatis ſuæ anno, quum noctu forte in ſartaginem offendiſſet. Fuere & alii hoc nomine.

Xenocrates, philoſophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cùm princeps quondam interiaræ legationis ad Antipatrum, à quo omniũ expectatio erat, nihil non illo orante impetrare poſſe ſperaret, reliquis ſociis humaniter acceptis, in conſpectu vix quidem admiſſus eſt, quòd ſuſpectus haberetur. Tunc verſus ad ſocios Xenocrates beneficium accipere dixit, quòd ſe vnum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem vereretur, & dicere incipientem, nunc obſtrependo, nũc obſecrando tacere Antipater coegit: cui in orando Phocion legationis comes ſucceſſit. Ad hũc miſit Alexander dono triginta talenta auri: ille ſtatim remittens, ait regibus, non philoſophis, opus eſſe pecunia. Author Suid.

Xenocrates, alter philoſophus, modeſtia nihil ſuperiore inferior, ſcripſit domeſticum auſpicium: quando videlicet aut muſtella, aut ſerpens, aut his ſimilia in domo apparent, quid portendere ſoleant, Suidas.

Xenodochus, Cardianus quidam, ad quem Alexander conuerſus verba facit apud Plutarchum in Alexandro.

Xenodorus,ſtatuarius,ſciẽtia fingendi exlandique nulli veterum poſtponendus. Cuius meminit Plin.lib.34.cap.7.

Xenodotus,fuit hiſtoricus patria Trœzonius.

Xenophanes,philoſophus Colophonius, Archelai auditor,ſcripſit elegias & iābos contra Heſiodum & Homerum,quæ de diis dixere improbanda. Author Laertius. Huius meminit etiam Strabo lib.14. de Colophone ſcribens. Xenophanes alter poeta, item Iambicus, patria Lesbius.Suid.

Xenophilus,muſicus,patria Chalcidenſis, Pytagoricus, biennio minor, quam Gorgias, qui CVII. vixit annis, ſed fœlicitate non inferior.ſiquidem,vt Ariſtoxenus muſicus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Author Valerius. Fœlicitatis huius Xenóphili meminit Plin.lib.7.cap.50.

Xenophilus,conſul, ab vrbe condita 1085.

Xenophon, nomen philoſophi, & ducis inſignis Athenienſis,Socratis diſcipulus, & Platonis æmulus fuit,ſpecioſus,moratus, & omnibus gratus.Hic primus omnium philoſophorum ſcripſit hiſtoriam, exercitũ quoque, & vltimis Babyloniæ finibus per aſpera & difficilima itinera incolumem in patriam reduxit.Fuere & alii Xenophontes.

Xenophon,Gryllii filius, Athenienſis Socratis diſcipulus,ob eloquentiam muſa Attica vocatus,equorum, venationis, & rei familiaris in primis ſtudioſus, vt ex eius literis deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris,cũ quo militauit, ac eius παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſeruiens veritati, quam vt perfectum inſtitueret ducem, vt Cicero in 2.de Orat. teſtatur: quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triuiſſe alibi in epiſtola quadam dicit. Scripſit præterea Sympoſium & Oeconomicum, paruum admodum libellum,a Cicerone in Latinam orationem conuerſum, ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli,ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucidydem geſſerunt, quam Paralipomena appellauit. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio conſequi poſſit. Cum Platone ſimultates geſſit, vt ſcribit Gellius lib. 14.cap.3. Pluribus perſequitur huius vitam Laertius.Xenophõtes,præter hunc, alii tres fuere:vnus Antiochenus, qui ſcripſit Babylonica,opus ſcilicet de amore: alter Epheſius,hiſtoricus: tertius,Cyprius, qui ſcripſit Ephesiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ,& Adonidis. Author Suid.

Xera,vrbs iuxta Herculis columnas. Gentile, Xeræus.Steph.

Xerolibya,Libya-ſicca,hoc eſt,pars Libyę interior, propter aquarum inopiam deſerta: quam Virgil.lib.4.Aeneid.vocat regionem ſiti deſertam.

Xerxene, à Xerxe nominatur (vt à Cambyſe Cambyſene) regio iuxta minorem Armeniam, vel pars eius.Stephanus,& Strabo libro 11.

Xerxes,Perſarum rex fuit,filius Darii, & Cyri ex Atoſſa filia nepos, qui CLXX. hominum myriadibus, hoc eſt, decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Greciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cùm ex editiore ſpecula aſpexiſſet,teneriter fertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus.Tantum autem habuit nauium apparatum, vt totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte coniungeret. Athon præterea montem, teſte Plinio libro quarto, capite decimo, à continente abſcidit. Victus demum apud Thermopylas a quatuor hominum millibus, nauale quoque certamen cum Themiſtocle tentauit: à quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus, cùm antea tota maria claſſe ſterneret, vix paruula cymba effugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipſe re in Bœotia infœliciter geſta, cum pauciſſimis in Perſidem ſe recepit. Demum cùm ſe otio,ſocordiæque, relicta militia, tradidiſſet, præmium genus luxuriæ nouum inuenientibus propoſuit, vt ſcribit Valerius. Quamobrem à ſuis ſpretus, paucis pòſt annis ab Artabano præfecto ſuo in regia interficitur, cùm regnaſſet annis octo.

X I

Xilia, vrbs Libyæ:Gentile,Xiliates.

Xiphene, regio Palæſtinæ. Steph. ex Ioſepho: Gentile,Xiphenæus.

Xiphonia,vrbs Siciliæ: Gentile, Xiphoniates. Steph.

X O

Xoes, vrbs & inſula Aegyptia, in Mediterraneo, ſupra Sebenniticũ & Phanicum oſtiũ. Stephanus & Strabo libro 17, vbi Xois legitur in tranſlatione.

X V

Xuches, vrbs Libyæ: Gentile, Xuchites. Stephanus.

Xuthia,vrbs Siciliæ: Gentile,Xuthiates. Stephanus.

X Y

Xylos, vrbs Cariæ, vnde Xylius, vel Xyleus. Steph.

Xyline,Ptolem.lib.3.cap.6.Ponti Cappadocii: vulgò *Sentina*.

Xynia, vrbs Theſſaliæ: Gentile, Xynitus. Stephanus.

Xynias, palus, vel ab vrbe vicina ſic dicta, vel quòd ξυνή, id eſt, communis eſſet Theſſaliæ & Bœotiæ. Hanc Steph. alias Bœbaidem vocari ſcribit.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Tribulis, Xypeteon. Steph.

Xypete, vicus Atticæ, Troia prius dictus. Stephanus.

Xyſtis, vrbs Cariæ, à qua Xyſtiani dicti ſunt populi, liberi in Apamia, vt ſcribit Plin. lib. 5. cap. 29.

Xyſtus, vi. Rom. epiſcopus, Alexandro in ſacerdotio ſucceſſit. Euſeb. lib. 4. cap. 4. regnauit annis xii. anno ſal. 121.

Xyſtus, xxiii. Rom. antiſtes, regnauit annis x. anno ſalutis 257.

Z A

ZAbad, filius Thahath, 1. Par. 7. Filius Ooli, 1. Paral. 11.

Zabad, filius Nathan filii Hethæi filii Seſan. 1. Paral. 2. 11, 2. Paralip. 24, 1. Eſd. 10.

Zabadias, filius Beriæ, 1. Paralip. 8. 27.

Zabbai, nomen viri. 1. Eſd. 10.

Zabdi, pater Charmi patris Acham. Ioſ. 7. Filius Semei, 1. Par. 8.

Zabdias, nomen viri. 1. Par. 27.

Zabdiel, nomen viri. 1. Par. 27, 1. Mach. 11.

Zabida, vicus in Mediterraneis Arabiæ fœlicis. Steph.

Zabii, populi Indici, qui cum Deriade cõtra Dionyſium pugnauere. Steph.

Zabina, nomen viri. 1. Eſd. 10,

Zabius, rex Hyperboræorum.

Zabulun, decimus filius Iacob ex Lia eius vxore. Gen. 30.

Zacheus, nomen viri. 2. Mach. 10, Luc. 19.

Zacchai, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Zachantei, alias Zachanthæi, teſte Polybio, Zacynthiorum coloni, in medio Pyrenæi montis ſiti, & iuxta fluuium Iberum habitantes. Steph. vrbs eſt Iberiæ, ab Annibale capta.

Zacharias, nomen principis filii Moſollamię. 1. Par. 5. 9. Filius Barachiæ, Iſa. 8, Filius item Ieroboam filii Ioas regis Iſrael. 4. Reg. 14.

Zacharias, iiii. Hieroſolymorũ epiſcopus, anno ſal. 101.

Zacharias, LXXXVIII. Rom. epiſcopus, regnauit an. x. menſ. iii. anno ſal. 742.

Zacher, filius Abigabaon, 1. Par. 8. qui 9, dicitur Xacharias.

Zachur, filius Maſma. 1. Par. 4. 24.

Zacynthos, inſula Ionii maris parua, occidentali Peloponneſi lateri adiacẽs, vrbẽmque habens eiuſdem nominis: a Zacyntho Dardani filio, qui in ea imperauit, dicta Plin. libro 4. capite 12. Inter Cephalleniam & Achaiam, cum oppido magnifica, tum fertilitate præcipua Zacynthus, aliquando appellata Hyriæ. De hac Virgilius libro 3. Aeneídos,

Iam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.

Zadrame, regio Cinædecolpitarum, qui fœlicis Arabiæ populi ſunt. Steph.

Zæa, vrbs Bœotiæ antiquiſſima. Steph.

Zagrus, Strab. lib. 11, mõs eſt quo Media à Babylone diuiditur.

Zagyſtis, regio parua Libyæ. Steph.

Zaleucus, Legiſlator Locrenſis, vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indita. Author Aelianus. Apud Valerium Seleucus male ſcribitur: de quo ab eodem narratuŕ, quòd cùm eius filius adulterii crimine damnatus, ſecundum ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo priùs, deinde filii oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio libro ſexto, capite 5.

Zama, filius Semei filii Ieth. 1. Par 6.

Zambaſes, Perſarum rex, anno ſal. 491.

Zambri, regionis nomen, Iere. 25. Filius Salu. Nu. 25. Filius Ela filii Baaſa. 3. Reg. 16. Filius item Ioada filii Ahas. 1. Par. 8.

Zame, fons eſt in Africa, cuius aquam canoras voces reddere ſcribit Varro.

Zameis Ninias, v. Aſſyriorum rex, Nini & Semiramidis filius, regnauit an. xxxviii. egregii & memoria dignum in regno ſuo nihil fecit, in deliciis vitam tranſegit. Diodor. lib. 3. Ornauit tamen templa deorum & Chaldeos ampliauit. Beroſ. libro 5. Caſſiodorus, Euſebius.

Zamira, filius Bechor filii Beniamin filii Iacob. 1. Par. 7.

Zamna, filius Iahath filii Lobni. 1. Par. 6.

Zalmolſis, aut potiùs Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus, ad Aegyptios vna cum eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, a ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus deus, vt ſcribit Herod. libro 4.

Zamram, filius Abrahæ ex Cetura. Gen. 25.

Zamri, filius Zaræ filii Iuda ex Thamar. 1. Paralip. 21.

Zanam, filius Ezer filii Seir Horræi. Geneſis 36.

Zancle, Siciliæ vrbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſſeniis inſtauratoribus

μεσσήνη, hoc eſt Meſſana appellata. Zancle autem priùs à ſitus obliquitate dicebatur, quòd falcis in modum curuata eſſet. Vide Strabonem lib. 6. Ipſa etiam Sicilia Zancle dici inuenitur, a Saturni falce, quam Poetæ fabulantur in Siciliam decidiſſe. Quam fabulam inde ortam putat Macrobius, quòd ea inſula in primis frugum fertilis ſit. Saturnus autem primus putatur in Italia frugum vſum inueniſſe. Ouid. 15. Metam.

-Zancle quoque iuncta fuiſſe
Italiæ legitur, donec confinia pontus
Abſtulit, & media tellurem reppulit vnda.

Zanclæus, a, um: vt, Zãclæa arena, apud Ouid. 13. Metam. Charybdis Zanclæa, apud eũdem, 4. Faſt.

Zanoe, ciuitas in tribu Iuda. Ioſ. 15, 1. Par. 4, 2. Eſd. 11.

Zara, filius Rahuel filii Eſau. Gene. 36. Filius Iudæ ex Thamar eius nuru. Gen. 38. Filius Simeonis filii Iacob. 1. Par. 4: qui Geneſ. 46. Iachin dicitur rex Aethiopum. 2. Par. 14. Filius Gerſon filii Leui. 1. Par. 6. Pater Ioab regis Edom. Gen. 36. Pater item Zabdi patris Charmi. Ioſ. 7.

Zarahias, filius Ozi filii Bocci. 1. Par. 6.

Zarbon aliqui pro Anazarba ſcribunt, neſcio an rectè.

Zared, torrens in deſerto Moab. Numeror. 21. Deut. 2.

Zarche, nomen viri. 1. Eſd. 8.

Zares, vxor Aman filii Amathi. Eſth. 5.

Zareta, fons ſupra Chalcedonium mare, paruos nutriens crocodilos, qui Zaretii vocantur. Steph.

Zarex, vrbs Laconiæ maritima, & heros Athenienſis, & Hippothóìis heroum: vnde etiam tribum denominant. Steph.

Zariaſpa, vrbs Bactriana, quæ & Bactra dicebatur. Steph. ex Strabone.

Zarmizegetuſa, regia Daciæ vrbs, Ptol. lib. 3. cap. 8. Vlpia Traiana deinde dicta: vulgò *Corona*, Germanicè *Cron*.

Zates, ab imperatore Lazorũ rex deſignatur, anno ſal. 560.

Zatham, nomen viri. 1. Par. 26.

Zauezes, populi Libyæ. Steph.

Z E

Zeb, nomen viri Madianitis, ab Ephraim interfecti. Ind. 7, Pſal. 82.

Zebece, vrbs Galileæ. Steph.

Zebedæus, nomen viri, 2. Eſd. 11. Pater Iacobi & Ioannis Apoſtolorum. Mat. 10.

Zebedia, nomen viri. 1. Eſd. 8.

Zebee, rex Madianitarum. Ind. 7. Pſal. 82.

Zebennia, Odenati vxor, cum filiis Herenniano & Timolao regnum obtinuit, anno ſalutis 167.

Zebennus, Antiochiæ epiſcopus, anno ſalutis 234.

Zebiga, mater Ioachim ſiue Eliacim. 4. Regum 23.

Zebul, ſeruus Abimelech filii Gedeonis. Iudic. 2.

Zebyttis, vrbs Libyæ. Steph.

Zechri, filius Iſaar filii Gaath filii Leui. Exo. 6, 1. Par. 8. 9, 2. Par. 28.

Zechur, pater Sammua. Num. 13.

Zedachia, ſummus ſacerdos, anno mũdi 3109.

Zedicho, vide Sacamaza.

Zela, vrbs Armeniæ, alias Artemidiſacea dicta.

Zela, vel Zele, vrbs Troadis, à Zeleo heroe. Eſt etiam Zelea, caſtellum Cyzici. Steph.

Zelias, Nicomedis filius, Creſſam Paphlagoniæ vrbem occupauit. Steph.

Zelotes, cognomen Simonis Apoſtoli. Luc. 6.

Zelpha, ancilla Liæ vxoris Iacob. Gen. 29.

Zelus, vrbs Aethiopum Occidentalium. Stephanus.

Zemma, nomen viri. 2. Par. 29.

Zena, legiſperitus quidam, Tit. 3.

Zeno, philoſophus ex Cypro Græca ciuitate, Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Atheniẽſes habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornarentque ipſum aurea corona & imagine ærea. Hic adoleſcẽti cuidam inepta multa loquenti ait, Ideo duas habemus aures, os autem vnum: vt ſcilicet multa audiamus, pauca verò loquamur. Deceſſit 29. ætatis ſuæ anno, ſine morbo. Nam (vt ferunt) cùm abiret ex ſchola, lapidem offendens, digitum perfregit, manu verò terram feriens, illud ait, ex Niobe, Venio. Quid me vocas? Et continuò ſe ſtrangulans, interiit.

Zeno Citiæus. Stoicæ ſectæ princeps, de quo Cicero in Oratore, Zeno quidẽ ille, inquit, à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat quid inter has artes intereſſet. nam quum cõpreſſerat digitos, pugnũmque fecerat, dialecticam aiebat eiuſmodi eſſe: cùm autem diduxerat, & manum dilatauerat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat. Hactenus Cicero. Fuit & alius Zeno philoſophus Epicureus, Ciceronis ſynchronos, id eſt contemporaneus, de quo idem Cicero lib. 1. de Finibus meminit, & eum cum Attico frequenter audiuiſſe Epicuri ſententias explicantem. Fuere & alii Zenones.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor, ſimul cum Perdicca & in Philoſophia, & in adminiſtranda Republica clariſſimus, teſte Suida. Hunc inuentorem dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem rhetorices, Ariſtoteles eſt author. Huius celebratiſſima fuit in perferendis cruciatibus patientia, qui cùm adoleſcentes nobiliſſimos cupiditate liberanda

randæ patriæ inflammaſſet contra Nearchũ tyrannum: facto indicio comprehenſus, traditusque eſt tortoribus torquendus. qui cùm laceraretur, vt conſcios coniurationis nominaret, neminem illorum nominauit, ſed amicos, intimóſque tyranni participes coniurationis eſſe dixit. deinde cùm quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſſet, eam mordicus correptam non antè dimiſit, quàm rapta aure populatum caput reliquiſſet. Sed cùm complices coniurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni conſpuit, quo facto ciues tyrannum lapidauerunt.

Zeno Iſauricus, conſul anno ſal. 471.

Zenobia, mulier, quæ a Ptolemæis originem ducens, Græcis ac Latinis literis ornatiſſima, nec non & rebus bellicis celeberrima, in Palmyra Syriæ vrbe regnauit. Hæc cùm Saporem Perſarum regem ſuperaſſet, tandem ab Aureliano Auguſto victa, Romam in triumphum ducta fuit, quæ in vrbe ſummo in honore conſenuit, a qua Zenobia familia nuncupata eſt.

Zenobia, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmyreorum, poſt Odenati viri mortem, in Syria Romanum rexit imperiũ: poniturque inter xxx. tyrannos, qui tempore Galeni orbem vſurpauerint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementiâ Tyburte poſſeſſio conceſſa, vbi honeſte agitaret. hæc ea caſtitate dicitur fuiſſe, vt ne cũ viro ſuo niſi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa, Perſarum fere mo do adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, moribus ſeueris. Græci Aegyptiique ſermonis peritiſſima, Latini non ignara. Orientalem Alexandrinámque hiſtoriam epitomauit. Herennianum & Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenodotium, vrbs Oſroenæ prope Nicephorium. Steph.

Zenodotus grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Zenodotus alter Sophiſta, ſub Adriano principe docuit Romæ, ſcripſitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtii, præterea Genethliacon in Adrianum, & alia. Suid.

Zenodorus ſculptor nobilis, qui Mercurii ſtatuam fecit in ciuitate Galliæ Aruernis. Item mandato Neronis Coloſſum c x. pedũ longitudine Soli dicatum.

Zenon, martyr, anno ſal. 252.

Zenon III. imperator, regnauit an. XVII. anno ſalutis 476.

Zenon, rex Aegyptiorum, Philadelphiæ tyrannus, anno mundi 414.

Zenophantus fuit quiſpiam ſtultus, qui quo magis riſum cohibere nitebatur, hoc eo ridebat profuſius.

Zephania, propheta, anno mundi 3317.

Zephrona, Terminus eſt Iudæ. Num. 34.

Zephyra, inſula eſt maris mediterranei iuxta Cretam. Author Plin. lib. 4. cap. 12. & Pomponius lib. 2.

Zephyria, Vide Byblis & Melos.

Zephyrium, Locrorum promontorium in Italia, a quo Locri Epizephyrii dicti, in eximio eius agri iugo ſiti, iuxta Heracleam & Crotonem, Plinius libro 3. cap. 5. Strabo libro 6, Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens, venientibus ab occaſu ventis commodum, qua ex cauſa & nomen adſequitur. Deinceps Locri Epizephyrii vrba inſignis. Hæc ille. Steph.

Zephyriũ, Halicarnaſſus eſt Cariæ, & vrbs Ciliciæ. Gentile, Zephyriota. Eſt & Scythiæ regiuncula, & Italiæ Zephyrium, vnde Locri ἐπιζεφύριοι. Item promontorium Aegypti, a quo Venus & Arſinoë Zephyritis.

Zephyrius, XIIII. Rom. epiſcopus regnauit an. XX. anno ſalutis 200.

Zephyrus, ventus flans ab Occaſu æquinoctiali aduerſus Subſolanum, quem Latini Fauonium appellant. dictus Zephyrus, quaſi ζωηφόρος hoc eſt, vitã ferens: eo enim plantæ omnes germinant & pullulãt. Vide Gel. lib. 2. cap. 22.

Zepidæ, populi, partim in Longobardorum nomen ſunt confuſi, partim Auaribus ſubiecti, in ſuperiori Pannoniæ parte ſecuri permanſerunt, Blond. li. 4. decad. 2. Procop. lib. 3. de bel. Goth.

Zeranii, populi Thraciæ: & regio Zerania. Stephanus.

Zerbis, Meſopotamiæ fluuius in Tigrim cadens, vt ſcribit Plin. lib. 6. cap. 26.

Zeretra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Eraſinus fluuius è lacu Stymphalo erumpit in Argiuam terram.

Zerynthus, vrbs & antrum Hecatos in Thracia. Stephanus.

Zeteum, Vide Zœteum per œ.

Zethan, nomen viri. 1. Par. 23.

Zethan, filius Balan filii Iadihel filii Beniamin. 1. Par. 7.

Zethar, nomen Eunnehi. Eſth. 1.

Zethes, fuit filius Boreæ ex Orithyia, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum

numero extiterunt: & quoniam alati fuerunt, ad pellēdas Harpyias miſſi ſunt, quas vſque ad Strophades inſulas ſunt inſecuti, vt eſt author Apollonius in Argonauticis.

Zethu, nomen viri. 2. Eſd. 10.

Zethua, nomen viri. 1. Eſd. 2.

Zethus & Cælus, Buteæ Thraciæ regis filii & Orithyiæ, alati iuuenes, cum Argonautis profecti, a quibus ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, vt ait Seruius.

tus, filius fuit Iouis ex Antiope, & fratre Amphionis. Nam cùm Lycus, Thebanorum rex, Antiopen vxorem duxiſſet, illamque ab Epapho, aut (vt alii vocant) Epopeo Thebanorum rege conſtupratam cognouiſſet, ſine mora eam repudiauit, ſecūdaſque cum Dirce nuptias contraxit. Interim Iupiter Antiopes amore captus, cùm iam vidua eſſet, eam compreſsit, ex quo & grauida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, ſuſpicata eſt, virum ſuum clam cum Antiopa rem habere eamque ob cauſam miniſtris imperauit, vt carceri eam includerent. Verum inſtante partus tempore, Iouis miſeratione ſoluta eſt, & in Cithæronem montem confugit, ibique partus dolore correpta, cùm idoneum pariendi locum quærit, in ipſo biuio gemellos edit: quos paſtores ibidem inuentos pro ſuis educarunt, & alterùm quidem Zetum appellarunt, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον: alterum autem Amphionē, ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτὸν ἔτεκεν. Hi cùm poſtea adoleuiſſent, cognitis iniuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, Tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eoque per aſpera loca agitato, diris eam cruciatibus dilaniarunt, donec eius miſertus Bacchus in fontem eiuſdem nominis eam commutauit. Fuit autem Zetus, Muſicę peritiſſimus: vnde vna cum fratre Amphione ſaxa fingitur ad Thebanæ vrbis ſtructuram citharæ ſuauitate traxiſſe. Cuius commenti rationem hanc reddit Palæphatus de Fabuloſis narrationibus, Amphionem & Zetum Muſicam primos in quæſtu habere cœpiſſe, eaque lege admiſiſſe auditores, vt illi viciſſim ipſis ad muri conſtructionem operam ſuam præberent. Fratrum horum meminit Horat. lib. 1. Epiſt. 17,

Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis, atque Zeti diſſiluit.

Zeugitana prouincia, eadem quæ Africa minor.

Zeugma, Daciæ vrbs, Ptolem. lib. 3. cap. 9. vulgò *Cleſeburg*.

Zeugma, vrbs Syriæ ad Euphratem, vbi Alexander ponte catenis iuncto cum exercitu tranſiuit. Gentile, Zeugmatites & Zeugmateus Stephanus.

Zeuſippus, xxvi. Sicyoniorum rex, regnauit annis xxxii. an. mundi 2803.

Zeuſis, Lydiæ præfectus, anno mundi 3775.

Zeuxis, Heracleotes pictor ſua ætate maximus. Hic, teſte Plinio lib. 35. cap. 9, opes tantas acquiſiuit, vt in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quod ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Aequales eius & æmuli fuere Timanthes, Androcydes, Epompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur, vt in Parrhaſio ſupra vidimus. Idem eodem teſte cap. 10. ſupradicti libri, fertur pinxiſſe puerum vuas ferentem, ad quas cùm aduolarēt aues, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi: & dixit, vuas melius pinxi quam puerum. nam ſi & hunc conſumaſſem, aues timere debuerant. Hic etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Ex Plinii libro 35. cap. 10. Perottus pueri non meminit, ſed tantùm vuarum, ad quas aues in ſcenam aduolarint.

Zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Heſiod. in Theog.

Ζευξώτε, Κλυτίητε, Ἰδυῖάτε, Πασιθόητε.

Z I

Zidkia xxi. Iudæorum rex, regnauit annis xi. A Nabuchodonoſor rex tributarius conſtituitur, anno mundi 3336.

Zie, nomen viri. 1. Par. 5.

Ziela, vrbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis filius. Zielas, triſyllabum, Steph.

Zigari, appellati inſignes fures, & ſine tecto viuentes.

Zigarum, ea terra fertur, ex qua populi exierunt, qui noſtra ætate cum liberis & vxoribus Europam peruagantur.

Zina, Nomen viri. 1 Par. 23.

Zio, Nomen ſecundi menſis, qui Aprilis apud nos dicitur. 2. Reg. 6.

Ziph, Duæ ſunt huius nominis in tribu Iuda ciuitates: ex quibus altera nomen magnæ dedit ſolitudini, Ioſ. 15. 1. Reg 23. quam ædificauit Roboam, 1. Par. 2, 2. Par. 11.

Zipha, Filius Ialelec. 1. Par. 4.

Zipœtium, vrbs Bithyniæ a Zipœto rege. Stephanus.

Zirinia, vrbs Thraciæ. Steph.

Ziza, Filius Ionathan filii Iuda filii Onam. 1. Par. 2. Eſt & nomen principis 1. Par. 4.

Z O

Zoara, vrbs Perſidis. Ciues Zoari vel Zoaratæ. Eſt etiam ζόαρα τὰ, vicus magnus ſiue caſtellum Paleſtinę ad mare Aſphaltite (Hebraicè

braicè paruum ſignificat, quò Loth confugit à Sodomis. Ciues Zoareni vel Zoaratæ. Steph.

Zobidæ, populi prope Carmaniam. Steph.

Zoë, imperatrix, Conſtantino Monomacho nupſit, anno ſalutis 1043

Zoë vxor Nicoſtrati Martyris ſeptem annis muta fuit ex morbo. Demum à Deo opt. max. curata.

Zœteum, vrbs Arcadiæ à Zœteo quodam. Steph.

Zoheleth, Rupes eſt iuxta fontem Rogel nomine. 3. Reg. 1.

Zoheth, Filius Ieſi. 1. Par. 4.

Zoilus, Sophiſta fuit Amphipolites, Ptolemæi temporibus, hoc vno facinore nobilitatus, quòd Homerum poetarum omnium principem libris aduerſus eum ſcriptis auſus ſit reprehendere: vnde & ὁμηρομάστιγος cognomen accepit. Quæ ſcripta Ptolemæo obtulit, ingens videlicet præmium ab eo ſperans. Verùm cùm nihil daretur, penuria coactus, ſubmiſit qui peterent. Ibi Ptolemæus mirari ſe ait, cùm Homerus tot annos defunctus tot hominum millia paſceret, Zoilum egere, Homero multò doctiorem. De mortis eius genere diuerſi diuerſa ſentiunt: alii parricidii conuictum iuſſu regis cruci ſuffixum volunt: alii, cum in Græciam rediiſſet, de Scironiis ſaxis fuiſſe præcipitatum. Ab huius autem moribus ſumptum eſt, vt homines liuidi, & ex alieni ingenii obtrectatione laudem aucupantes, Zoili dicantur. Ouid. li. 2. de Remedio amoris,

Ingenio magni liuor detrectat Homeri,
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Zombis, vrbs Mediæ. Steph.

Zomzommim, populi ſunt qui aliàs ab Ammonitis Raphaim nuncupantur. Deut. 2.

Zoom, Filius Roboam ex Abihail. 2. Par. 11.

Zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidam lati, cælum, terràmque veluti cingula quædam, ambientes. Sunt autem numero quinque: ex quibus media, quæ inter Tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ verò extremæ ſub Arctico & Antarctico circulis ſitæ, nimio frigore horrent: vnde & ipſæ habitationis parũ ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, vt quæ medium inter torridam & gelidam ſitum obtinent, temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accommodatiſſimæ. Virg. 1. Georg.

Quinque tenent cælum Zonæ: quarum vna corusco
Semper ſole rubens, & torrida ſemper ab igni,
Quã circũ extremę dextra læuáq; trahũtur
Cærulea glacie concretæ, atque imbribus atris:
Has inter, mediàmque, duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ diuũm, & via ſecta per ambas:
Obliquus quà ſe ſignorum verteret ordo.
Ouid. 1. Metamorph.
Vtque duæ dextra cœlum, totidémque ſiniſtra
Parte ſecant zonæ, quinta eſt ardentior illis.
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem
Cura dei: totidémque plagæ tellure premuntur,
Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu:
Nix tegit alta duas: totidem inter vtranque locauit,
Temperiémque dedit miſta cum frigore flamma.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Iuſtin. lib. 12.

Zopyrus, Herodoto circa finem lib. 4 nobilis Perſa, qui, quum Darius rex Perſarum Babyloniam diu & fruſtrà oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures & labia amputauit, & ita ad Babylonios quaſi tranfuga ſe contulit, conquerens de crudelitate ſui regis. Receptus igitur à Babyloniis, & dux belli conſtitutus, vrbem Dario tradidit. Vnde poſtea Darius ſolebat dicere ſe Zopyrum malle integrum, quam viginti capere Babylonas.

Zopyrus, phyſionomiſta dictus eſt, quòd profiteretur hominum mores, naturaſque ex corpore, vultu, oculis, fronte ſe poſſe pernoſcere. Qui cum turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, & à multis idcirco derideretur, Non errat (Socrates reſpondit) Zopyrus. Huiuſmodi enim naturæ eſſem, niſi naturam philoſophia ſuperaſſem. Eſt & alter Zopyrus, qui, vt author eſt Plinius lib. 34. ca. 12. ſculpſit Areopagitas, & iudicium Oreſtis in duobus ſcyphis pondo duodecim æſtimatis.

Zoroanda, lacus quem efficit Tigris fluuius ab vno latere Tauri montis.

Zoroaſtes, primus Bactrianorum rex, qui primus, vt author eſt Plin. libr. 30. cap. 1. artes magicas in Perſide inuenit. Emicuit Nini regis temporibus, cum quo bella geſſit. Fuit ante bellum Troianum annis cccc. abſumptus eſt igne cœleſti: prædixitque Aſſyriis, vt ſi eius cineres ſeruarẽt, regnum eorum non defuturum. Alii à Nino Aſſyriorum rege in prælio occiſum ſcribunt. Feruntur eius de natura libri IIII. De la

pidibus item pretioſis vnus. Præterea Aſtronomica, & alia. Author Suid. Plinius quoque libro 7. cap. 16. vnum eodem die quo genitus eſt, riſiſſe teſtatur, cùm omnes homines riſum differant vſque ad diem ſexageſimum ſecundum. Eidemque cerebrum ita palpitaſſe, vt impoſitam repelleret manum, futuræ præſagio ſcientiæ.

Zorobabel, Dux in Iuda, Agg. 1. Filius Phadaia filii Iechoniæ, 1. Par. 3. 1. Eſd. 2.

Zoſimus, xxxix. Romanorum epiſcopus, regnauit an. 1. menſ. 1x. diebus VIII. anno ſalutis 418.

Zoſter, Iſthmus Atticæ, vbi Latonam aiunt zonam ſolutam in ſtagno lauiſſe. Hic piſcatores Latonæ ſacrificant, & Dianæ, & Apollini Zoſterio. Zoſterius, natus ex illo loco. Colitur etiam Minerua Zoſteria in Locris Epicnemidiis. Steph. Apollinem alii in Zoſtere loco iam dicto, alii in Delo, alii in Tegyra natum ſcribunt. Steph.

Z V

Zuchis, vrbs Libyæ iuxta Syrtin. Steph.

Zulemon, Saracenorum, qui Aſiã incolebant, dux, ingentibus copiis Thraciam inuaſerunt, pars Conſtantinopolim obſedit, pars in Bulgaros prædatum abierunt, cum quibus Bulgari acie decernentes, ceciderunt Saracenorum XXII. mil. Blond. Diacon.

Zuuentebaldus, Marauenorum dux, cui Arnolphus Bohemorum ducatum conceſſerat, imperatori rebellis: quem cùm propriis viribus ſuperare nequiret, implorato Hungarorum auxilio, vicit atque perdomuit. Luithp. lib. 1. cap. 5.

Z Y

Zygantes, populi ſunt Pœnis vicini: vbi, vt author eſt Herodot li. 4. magnam vim mellis apes conficiunt, ſed multò plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac ſimiis veſcuntur: quarum affatim gignitur iis, qui in montibus degunt. Ciuitas eorum in Libya ζυγαντὶς, populi ζύγαντες. Steph.

Zygi, populi iuxta Boſphorum Aſiæ: ad quos pertinere videtur etiam Zygopolis iuxta Trapezuntem: Gentile, Zygianus. Steph.

Zygia, Iunonis cognomentum eſt apud Pindarum, eo quòd nuptiis præſidere putabatur: vnde & γαμηλίαν vocant Græci, Latini etiam Pronubam. Virg. 4. Aeneid.

-prima & Tellus & Pronuba Iuno
Dant ſignum.

Zygina, inſula in mari rubro: Gentile, Zygenites: Poſſiuum, Zygenicus. Steph.

Zymbræus, Apollo Vide Thymbra.

Zypſerlandia, vide Dacia.

Zythogalli, populi.

F I N I S.

342

S. BANDITELLI - Tel. 6732409